

Giấc mộng
của xuân

Nữ

hái hoa tặc

TIỂU GIỚI NHÂN

EDITOR: TRẠCA MỒ & LIONLION

9 Giấc mộng xuân của Nữ hái hoa tặc

[Chương 1: Cùng Ngủ](#)

[Chương 2: Cứu Được Mỹ Nhân](#)

[Chương 3: Mặc Quần Áo](#)

[Chương 4: Quyển Rũ](#)

[Chương 5: Đẩy Ngã](#)

[Chương 6: Lừa Thịt](#)

[Chương 7: Quan Tâm](#)

[Chương 8: Đụng Chạm](#)

[Chương 9: Ngọt Ngào](#)

[Chương 10: Tư Định](#)

[Chương 11: Chật Vật](#)

[Chương 12: Cường Gian](#)

[Chương 13: Nhận Sai](#)

[Chương 14: Đốt Lửa](#)

[Chương 15: Nam Nhân](#)

[Chương 16: Lần Hái Thứ Nhất](#)

[Chương 17: Gian Tình](#)

[Chương 18: Ở Chung](#)

[Chương 19: Chung Chăn](#)

[Chương 20: Ngây Thơ](#)

[Chương 21: Ấm Ướt](#)

[Chương 22: Khát Vọng](#)

[Chương 23: Thiệt Tình](#)

[Chương 24: Kích Thích](#)

[Chương 25: Thích](#)

[Chương 26: Hận A!!!](#)

[Chương 27: Thúc Tới Đi](#)
[Chương 28: Ta Tới!!!](#)
[Chương 29: Nói Chuyện Buổi Đêm \(18+++\)](#)
[Chương 30: Lần Hái Thứ 2](#)
[Chương 31: Hàng Xóm Hưng Dữ](#)
[Chương 32: Vô Tình](#)
[Chương 33: Khiêu Khích](#)
[Chương 34: Tiết Khố](#)
[Chương 35: Một Gậy Khó Chịu](#)
[Chương 36: Không Cam Lòng](#)
[Chương 37: Chương 37](#)
[Chương 38: Say Rượu](#)
[Chương 39: Hoa Đào](#)
[Chương 40: Sáng Ngời](#)
[Chương 41: Ngực Phẳng](#)
[Chương 42: Sờ Tay](#)
[Chương 43: Hiếu Thuận](#)
[Chương 44: Si Mê](#)
[Chương 45: Ngủ Lại](#)
[Chương 46: Hiền Sư](#)
[Chương 47: Kinh Diễm](#)
[Chương 48: Cô Nường](#)
[Chương 49: Chiếm Hữu](#)
[Chương 50: Pháo Hoa](#)
[Chương 51: Xuất Giá](#)
[Chương 52: Hoang Đường](#)
[Chương 53: Dưới Bàn](#)
[Chương 54: Rửa Nhục](#)
[Chương 55: Ép Buộc](#)
[Chương 56: Bị Oan](#)
[Chương 57: Tương Kế](#)
[Chương 58: Điên Cuồng](#)

[Chương 59: TỰU KẾ](#)
[Chương 60: SỢ ĐÁI RA QUẦN](#)
[Chương 61: BAN TÊN](#)
[Chương 62: HOÀI NIỆM](#)
[Chương 63: LÒNG TỐT](#)
[Chương 64: TRỘM HƯƠNG](#)
[Chương 65: TÂM Ý](#)
[Chương 66: Chương 66.1: ĐỒI BẠI](#)
[Chương 67: Chương 66.2](#)
[Chương 68: Chương 67.1: BÊN TRONG XE](#)
[Chương 69: Chương 67.2](#)
[Chương 70: Chương 68: HẦU HẠ](#)
[Chương 71: Chương 69.1, TRẤN ÁP](#)
[Chương 72: Chương 69.2](#)
[Chương 73: Chương 70.1: KẾT TÓC](#)
[Chương 74: Chương 70.2](#)
[Chương 75: Chương 71: HỘ VIỆN](#)
[Chương 76: Chương 72: ẨM ỨC](#)
[Chương 77: Chương 73. MUỐN TA](#)
[Chương 78: Chương 74.1: CÀN RỖ](#)
[Chương 79: Chương 74.2](#)
[Chương 80: Chương 75.1: HƯƠNG KHUÊ](#)
[Chương 81: Chương 75.2](#)
[Chương 82: Chương 76.1. CHIẾN TRANH LẠNH](#)
[Chương 83: Chương 76.2](#)
[Chương 84: Chương 77.1: CƯỜNG ĐỊCH](#)
[Chương 85: Chương 77.2](#)
[Chương 86: Chương 78.1 NẠP THIẾP](#)
[Chương 87: Chương 79.1 ĐỔ MÁU](#)
[Chương 88: Chương 79.2](#)
[Chương 89: Chương 80.1 ƯỚC ĐỊNH](#)
[Chương 90: Chương 80.2](#)

[Chương 91: Chương 81.1: Thật Hung Dữ](#)
[Chương 92: Chương 81.2](#)
[Chương 93: Chương 82, Thâm Vấn](#)
[Chương 94: Chứng Từ](#)
[Chương 95: Chương 84, Nhảy Tường](#)
[Chương 96: Ánh Mặt Trời](#)
[Chương 97: Chương 86, Không Tiếp](#)
[Chương 98: Chương 87: Được Tắc](#)
[Chương 99: Chương 88.1: Tiến Độ](#)
[Chương 100: Chương 88.2](#)
[Chương 101: Động Lửa](#)
[Chương 102: Cuồng Vọng](#)
[Chương 103: Chạm Mặt](#)
[Chương 104: Chương 91.2](#)
[Chương 105: Ngươi Giận](#)
[Chương 106: Chương 93: Tính Mạng Nguy Hiểm](#)
[Chương 107: Vấn Tình](#)
[Chương 108: Cỏ](#)
[Chương 109: Chương 96: Mưa To](#)
[Chương 110: Gặp Mặt](#)
[Chương 111: Chương 98.1: Thăm Dò](#)
[Chương 112: Chương 98.2](#)
[Chương 113: Đánh Vỡ](#)
[Chương 114: Mặt Dày](#)
[Chương 115: Người Nào Ngốc](#)
[Chương 116: Phần Thưởng](#)
[Chương 117: Gả Cho Ta](#)
[Chương 118: Thê Cường](#)
[Chương 119: Chương 105: Đại Hôn](#)
[Chương 120: Chương 106: Phòng Chứa Củi](#)
[Chương 121: Chương 107: Ăn Gian](#)
[Chương 122: Say](#)

[Chương 123: Điên](#)
[Chương 124: Chương 109.2](#)
[Chương 125: Tinh Mộng](#)
[Chương 126: Chương 110.2](#)
[Chương 127: Chương 111: Xui Xẻo](#)
[Chương 128: Chương 112: Thân Phận](#)
[Chương 129: Chương 113: Hang Sói](#)
[Chương 130: Chương 114: Dòm Trộm](#)
[Chương 131: Mời](#)
[Chương 132: Cưới Cô](#)
[Chương 133: Liều Chết Quấn Quít](#)
[Chương 134: Uyên Ương](#)
[Chương 135: Không Sợ](#)
[Chương 136: Ngoại Truyện 1: Ấn Trang Náo Loạn](#)
[Chương 137: Ngoại Truyện 2: Thần Tiên Quyển Lũ](#)
[Chương 138: Ngoại Truyện 3: Thời Gian Mạng Thai Hạnh Phúc](#)

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 1: Cùng Ngủ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Bóng đêm tràn ngập, khách điếm chìm trong yên lặng, hành lang bên ngoài phòng khách truyền ra tiếng ngáy của nam nhân, to nhỏ không đồng đều.

Đường Hoan yên lặng không một tiếng động đi về phía trước, y như một con mèo đêm, cuối cùng

cũng dừng lại trước gian phòng khách phía cuối hành lang.

Lúc hoàng hôn ở trên đường nàng đã nhìn thấy hấn, hấn đang ở trong gian phòng này.

Người đó có một đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, sau khi tiến thẳng vào trong khách điếm, hỏi

phòng trả tiền, sau đó đi lên trên lầu, đối với xung quanh không thèm liếc mắt lấy một cái. Hấn mặc áo dài màu xám giản dị, cước bộ không nặng không nhẹ, mỗi lần bước lên bậc thang bằng gỗ, âm thanh phát ra đều giống y như nhau. Hai sườn áo theo cử động của hấn mà bay lên, lộ ra hai chân thon dài bên trong đang luân phiên nâng lên. Quần trong màu trắng cùng đôi giày màu đen, đơn giản gọn gàng, mang đến cho người xem một loại cảm giác nói không nên lời. Hấn lên lầu, ánh mắt của nàng cũng lên theo, lại chỉ nhìn thấy mỗi sườn mặt hấn, rồi bất chợt, ánh mắt của hấn chợt đảo qua, lạnh lùng như băng.

Lòng Đường Hoan rung động, nàng muốn nam nhân này.

Sư phụ nói: Đem đầu tiên của nữ nhân vô cùng ý nghĩa, nhất định phải tìm một người đẹp để phá đi.

Đường Hoan liếm liếm môi, không ngờ mình vừa mới xuống núi đã gặp ngay tuyệt phẩm.

Ngón trỏ chạm vào đầu lưỡi rồi nhẹ nhàng đặt lên giấy dán cửa sổ, chờ cho đến khi chỗ đó thật ẩm ướt, một ống trúc cũng theo đó tinh tế đi vào, không có lấy một chút tiếng động.

Nam nhân lạnh lùng đều rất khó đối phó, tốt nhất vẫn nên dùng một chút thủ đoạn.

Nửa khắc sau, Đường Hoan đẩy cửa ra, lặng lẽ đi vào, tiến thẳng tới đầu giường.

Cửa sổ mở ra, ánh trăng sáng tỏ chiếu vào, nam nhân nằm yên trên giường.

Đường Hoan ngồi xuống một bên, vừa lòng đánh giá nam nhân này. Nhìn nhìn, nàng không nhận được vờn tay sờ nắn khuôn mặt tuấn tú trắng nõn của hã. Ngay cả bộ dáng khi ngủ cũng lạnh lùng như vậy, liệu người này khi sống sẽ thế nào?

Đến khi đầu ngón tay của nàng chỉ còn cách khuôn mặt tuấn tú của hã mấy tấc, mi tâm của nam nhân khẽ nhúc nhích. Đường Hoan thầm nghĩ không ổn, đang muốn lắc mình chuồn đi thì trước mắt ập tới một tia sáng lạnh, sau đó lạnh lẽo tràn vào, cho đến khi nàng có phản ứng lại, đã là một kiếm cửa cổ đau nhức.

Nàng che cổ. Máu đỏ tươi ầm ập tràn đầy ra như ly nước trà, sau đó theo khe hở trên ngón tay nàng chảy ra ngoài.

Đường Hoan muốn chửi bới!

Chẳng qua nàng chỉ là muốn kiếm một gã nam nhân, chỉ nghịch một tẹo mà đã mất mạng là sao???

Tâm mắt chuyển mơ hồ, nàng không thấy rõ nét mặt của gã nam nhân này, chỉ nhìn thấy hắn hình như đang ngồi dậy, quay mặt về phía nàng, lau kiếm.

Nàng không cam lòng, ngay cả hương vị của nam nhân nàng còn chưa có hưởng qua!

Thân thể không chịu nổi chế độ ra đặng sau, Đường Hoan ấn vào vòng ngọc trên tay.

Hắn giết nàng, nàng cũng muốn hắn chết, còn muốn khiến cho hắn vì không được thỏa mãn mà chết.

Bên trong vòng tay có dâm độc do sư phụ trước khi chết để lại cho nàng, tên là “Cửu hoan”. Nam nhân trúng phải nó, sẽ hôn mê ngay lập tức, sau đó ở trong chín giấc mộng xuân mà tinh tấn nhân vong.

Gáy chạm xuống đất, nàng đã không còn cảm giác đau, chỉ gắt gao theo dõi hắn.

Tống Mạch cảm thấy điều gì, quay đầu liếc mắt sang.

Nữ nhân trừng mắt nhìn hắn, chết không nhắm mắt.

Hắn không động dậy. Mặc kệ nàng có mục đích gì, nửa đêm lên vào phòng hắn, nàng đáng phải chết.

Đeo nuyễn kiếm vào sau lưng, Tống Mạch đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên sau đó, thể lực mất hết, hắn ngã trở về giường.

Có sóng nhiệt theo tứ chi bốc lên.

Tống Mạch nhú mào, biết mình đã trúng độc. Hắn không dám chậm trễ, nằm yên một chỗ, ngưng thần vận công, cố bức ra dâm độc trong cơ thể.

*

Người chết hồn lìa khỏi xác, Đường Hoan thấy mình đang bay lên, vọt vờ trên thân thể của hắn.

Mặc dù không có nước mắt, nàng vẫn muốn khóc.

Sư phụ đi rồi, sẽ chẳng có người nào quan tâm tới nàng nữa nhưng vì saonàng mới vừa xuống núi đã chết vậy! Nàng còn chưa có sống đủ, nàng không muốn tới âm tào địa phủ gặp sư phụ đâu!

Ánh sáng chợt lóelên, đối diện hiện ra một nữ nhân tuyệt đẹp: “Giới cho nha đầu ngốc này, vì sư tính ra con gặp nguy hiểm, ngay cả nam nhân cực phẩm đưa đến cửa còn không cần, vô cùng lo lắng chạy tới cứu con, con thế mà một chút cũng không nhớ vì sư?”

Đường Hoan choáng váng, đầu óc ngungor: “Sư phụ, không phải người...sư phụ người cứu con đi, con còn chưa ăđược nam nhân, con không muốn chết!” Từ nhỏ nàng lớn lên bên cạnh sư phụ, nàng đã có thói quen gặp khó khăn là xin sư phụ giúp đỡ, nay nàng đã thành quý, nhìn thấy bây giờ cũng là quý hồn của sư phụ, có cái gì đáng sợ sao?

Sư phụ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chọcchọc trán nàng: “Ai bảo con không nghe lời? Ta đã bảo con luyện tập công phu cho tốt rồi hăng xuống núi, con không nghe, nghĩ chỉ cần khinh công giỏi thì sẽ không sao? Bây giờ xuống núi cái là biết, bằng cái công phu mèo quào của con, “hái” công tử thiếu gia vương tôn quý tộc thì không có việc gì, nhưng con thấy chưa, võ công của người này còn cao hơn cảta, con muốn “hái” hắn, còn không phải là đưa cổ lên chịu chết sao?”

“Con đâu có biết võ công hắn cao...” Đường Hoan oan ức cúi thấp đầu.

Sư phụ hừ một tiếng, lưỡi không thèm tranh cãi với đồ đệ: “Quên đi, lần này xem như cho con bài học, về sau trước khi động thủ, cần phải xác định xem mình có mạng mà ăn không.” Nói xong thì thô lỗ giữ chặt bả vạ đồ đệ, kéo hồn phách Đường Hoan trở về thân thể nàng.

Hồn phách Đường Hoan trở về vị trí cũ, con người vừa mới đứng yên nhất thời sáng lên. Dường như vẫn chưa kịp thích ứng lại với cơ thể nên nàng tiếp tục nằm yên một chỗ, lát sau mới đứng dậy khen ngợi không dứt: “Sư phụ, người thành thần tiên rồi sao? Còn có thể khởi tử hồi sinh nữa!”

Sư phụ liếc mắt nhìn nàng một cái, sờ lên miệng vết thương đã khép miệng của nàng, giận dữ quát: “Thần tiên? Nghĩ đến đẹp! Ta chỉ là một tiểu quý, bởi vì “hái” được diêm vương, hãnh sủng ta, mới cho ta một ít pháp thuật. A Hoan à, ta hiện tại không có khả năng lớn gì, không thể giúp con thoát hiểm.

Mà một mạng đền một mạng, nếu Tống Mạch vì con mà chết, con cũng không sống được. Chỉ có con tự mình giúp hã giải độc, cứu về tính mạng của hã, con mới có thể sống.”

“A?”

Đường Hoan khiếp sợ trừng to mắt, không để tâm đến việc vì sao sư phụ biết tên của nam nhân này, mặt mày nhăn nhó đau khổ nói: “Nhưng mà Cửu hoan thì làm gì có thuốc giải!” Năm đó chính mồm sư phụ nói cho nàng, nói là Cửu hoan chính là đệ nhất dâm dược của hái hoa tặc.

Sư phụ gật gật đầu: “Ta đương nhiên biết nó không có thuốc giải nhưng bây giờ ta có một thủ đoạn nhỏ, có thể giúp con nhập vào 9 giấc mộng xuân của hã. Chỉ cần mỗi lần con đều có thể khiến hã cam tâm tình nguyện hoan hảo với con, đến khi qua được chín giấc mơ, cả hai đều không sao.”

Đường Hoan nháy mắt mấy cái, đầu óc nhanh chóng chuyển động, “Nếu hần mơ mộng xuân, con sẽ phải “hái” hần, hần sẽ tự nhiên vui vẻ theo con hoan hảo sao. Nhưng mà sư phụ ơi, võ công của hần cao như vậy, chờ đến khi cả hai tỉnh rồi, hần nhớ lại cảnh tượng trước khi mộng, chẳng phải sẽ giết con thêm lần nữa sao?”

Sư phụ mỉm cười nhìn nàng: “Nha đầu ngọc, ta đã sắp xếp tốt cho con rồi. Con yên tâm, chín giấc mộng này, chỉ có con nhớ rõ mọi chuyện, còn đối với Tống Mạch, mỗi lần đều là một lần mới. Cảnh trong mơ chấm dứt, dâm độc trải qua chín lần phóng thích, hần nhất định sẽ phải mê man một ngày.

Sau khi tỉnh lại, cho dù là chuyện lần này con đến “hái” hần, hần sẽ chỉ tưởng là mơ, hần sẽ không nhận ra được. Khi đó con sẽ có cơ hội trốn đi.”

Vậy chẳng phải là ngay cả đường lui thế nào cũng có sẵn rồi sao?

Đường Hoan cười híp mắt, giống như đã chắc thắng trở về.

Sư phụ nhìn bộ dáng ngọc ngá của nàng, bèn dũ tợn chọc chọc trán nàng: “Ngừng lại, con đừng cười vội. Ta cảnh cáo con, Tống Mạch là người kiêu ngạo, cho dù trúng độc, hần cũng không dễ dàng động lòng trước con đâu. Nếu con không cố gắng, không thể làm cho hần chủ động hoan hảo với con, đến lúc đó cho dù con đã hoàn thành tám giấc mộng, thất bại một lần vẫn hồn phi phách tán như cũ. Còn nữa, trước khi con hoan hảo với hần, con không thể thất thân cho người khác, cũng không được để hần bị người ngoài chiếm trước, nếu không cảnh trong mơ sẽ lập tức chấm dứt, cả hai cứ trực tiếp đi xuống gặp ta luôn. À, đúng rồi, trong mộng cũng vẫn liên hệ với thực tại, nếu hai người các con có người nào chết, vậy kết cục cũng y như trên.”

Đường Hoan muốn khóc, thật sự là quá khó a...

Rốt cuộc vẫn là nuôi từ bé đến lớn, sư phụ xoa xoa đầu nàng, giọng nói chuyển nhẹ nhàng: “A Hoan à, con cũng không cần quá lo lắng, mỗi

một giấc mộng con đều có thời gian một tháng để bắt được hãn, chỉ cần thành công hoan hảo sẽ tiến vào giấc mộng tiếp theo. Hơn nữa trong mộng, cả hai đều là người thường, đều không có võ công, chỉ cần con nhớ kỹ kiến thức trước kia sư phụ dạy cho con, thu phục Tống Mạch cũng không phải điều gì quá khó khăn.”

Bà đã nói nhiều như vậy, đến khi gặp nạn cũng có thể dùng bản lĩnh vào không ít chỗ, đầu óc Đường Hoan có chút chậm chạp, vẫn đang vui đùa chậm chạp tiêu hóa.

Sư phụ không có nhiều thời gian chờ nàng như vậy, bà vung tay lên, đưa Đường Hoan nằm lên giường, lại nhét một viên ngọc vào tay nàng, nghiêm túc dặn dò: “Một lát nữa sư phụ sẽ lập kết giới, có thể cam đoan cả hai sẽ không bị bên ngoài quấy rầy, bên trong đó có linh khí giúp chấn định hồn phách của con. Nếu con thành công vượt qua chín giấc mộng, hồn phách sẽ yên ổn, hoàn toàn khôi phục. Nếu thất bại, kết giới biến mất, con sẽ hồn phi phách tán. Cầm lấy, viên ngọc này là Dẫn Mộng đan, sau khi con nuốt vào, phải nhanh chóng tiếp xúc cả bốn cánh môi của hai người với nhau, sau đó con sẽ bước vào trong mộng của hãn. Được rồi, sư phụ đi đây, A Hoan, con phải nhớ kỹ lời sư phụ nói, nhất định phải thành công, nếu không sau này có gặp ma quỷ cũng đừng nói con là đồ đệ của ta! Tà xấu hổ lắm!”

Nói xong, sư phụ vẽ ra một tầng kết giới mỏng manh lấp lánh, cuối cùng còn quay lại nhìn nàng một cái, rồi biến mất.

Đường Hoan kinh ngạc trong chốc lát, nàng vẫn rất luyện tiếc sư phụ.

Nhưng mà nghĩ đến sư phụ lúc còn sống đối với nam nhân nào cũng thành thạo, bây giờ chết biến thành quỷ rồi mà vẫn y như cũ, ngay cả diêm vương cũng phải cúi xuống dưới gấu váy của bà, đáy lòng Đường Hoan liền tràn đầy cảm giác không cam lòng và ý chí sẵn sàng xông pha.

Nàng là đồ đệ duy nhất của sư phụ, nàng không thể để sư phụ mất mặt được!

Không phải chỉ là 9 giấc mộng thôi sao, nàng sẽ ăn nam nhân này đến sạch sẽ! Ăn chết hẳn đi! Sau khi tỉnh lại trốn đi á? Nàng mới không, chờ đến khi nàng tỉnh lại, nhân lúc hẳn còn hôn mê, nàng sẽ lấy kiếm của hẳn giết chết hẳn, để cho hẳn nếm thử cảm giác bị cắt cổ là như thế nào!

Đường Hoan sờ sờ cổ, vết thương trí mạng kia vẫn khắc sâu trong lòng nàng, đời này không thể nào quên. Nàng càng nghĩ càng tức giận, xoay người ngồi xổm trên đùi nam nhân kia, tay rút lấy nhuyễn kiếm của hẳn. Sư phụ mình nàng ngọc, cái này có phải tại nàng đâu chứ? Hẳn rút binh khí nhanh không kịp chớp mắt, người hẳn lại trông chẳng khác nào thư sinh lạnh lùng, ai có thể nghĩ hẳn là kẻ giết người không chớp mắt đây!

Đường Hoan hận, nàng dùng nhuyễn kiếm rạch lên xiêm y của Tống Mạch.

Rạch đến phần dưới eo của hẳn, ánh mắt nàng ngưng đọng, dừng lại ở cái đang dựng đứng lên như cái lều của hẳn.

Đường Hoan không có tiền đồ nuốt nuốt nước miếng. Lúc trước, sư phụ xuất môn hái hoa nhất định sẽ mang nàng theo. Cho nên nàng chẳng những đã gặp qua rất nhiều nam nhân, mà cảnh tượng gặp nhiều nhất chính là cảnh sư phụ bị nam nhân đè lên hoặc bà cười ở trên người đám nam nhân đó rồi làm đủ các loại tư thế nóng bỏng. Sư phụ kêu la lớn tiếng như thế, thoải mái như thế, cảm giác được nam nhân nhập vào nhất định rất sung sướng chẳng?

Cả người Đường Hoan nóng lên.

Nàng nhanh chóng cởi bỏ hết xiêm y của mình. Nếu trong mộng cũng phải hái hẳn, không bằng nhân lúc tỉnh táo hái hẳn luôn. Như vậy cho dù cuối cùng có không thành công, nàng cũng coi như đã hưởng qua nam nhân!

Ngẫm lại cũng đúng. Là một hái hoa tặc, nếu khi chết vẫn là thân xử nữ, sư phụ không chê nàng, chính nàng cũng không dám đi gặp..quý!

Không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng. Nàng cầm lấy vật kia của Tống Mạch đặt vào trước của mình, sau đó đắc ý mà mạnh mẽ ngồi xuống, tựa như muốn ăn sống nuốt tươi kẻ thù.

“A!”

Đau quá a...Đau đến nỗi hồn phách của Đường Hoan đều bay cả ra ngoài!

Không xong rồi, sư phụ sẽ không có khả năng cứu nàng lần thứ hai. Đường Hoan không dám chậm trễ nữa, liền lấy tư thế này ghé vào ngực của hắn, thìadíp trước khi hồn phách vì đau quá mà bay ra nàng uống luôn viên Dẫn mộng đan, cúi đầu hôn lên đôi môi của hắn.

Khác hẳn với khí chất trong trẻo lạnh lùng của hắn, môi hắn ấm ấm, mềm mềm, cảm giác thật tuyệt...

Đường Hoan không nhận được liếm liếm môi hắn, đang muốn mở khớp hàm của hắn ra, đột nhiên có một sức mạnh từ đâu tới hút nàng vào, trong đầu nàng nhất thời trống rỗng.

Trong phòng không có lấy một tiếng động.

Trên giường có một đôi nam nữ, không hề động đậy.

Bọn họ dùng tư thế thân mật nóng bỏng nhất ở cùng một chỗ, vậy mà lại giống như đã ngủ say, khuôn mặt thả lỏng.

Kết giới xung quanh không ngừng lưu chuyển, phát ra những tia sáng, tựa như đang vượt ve, vỗ về, ổn định hồn phách của nữ nhân trên giường.

*

Âm tào địa phủ,

Sư phụ vốn đang cười trên người diêm vương chợt nhíu mày.

Diêm vương không khỏi đau lòng, dừng lại thế công: “Có phải sâu quá, khiến nàng đau không?”

Sư phụ lắc đầu: “Không phải, chỉ là đồ đệ của ta...A, chàng muốn làm gì?”

Diêm vương xoay người đem bà đặt ở dưới thân, sắc mặt khó coi đến cực điểm: “Bốn vương hầu hạ nàng còn không thoả mái sao? Dám phân tâm ư!” Nói xong lại vội vàng tiếp tục động tác vừa rồi.

Sư phụ bị tập kích bất ngờ nên không thể suy nghĩ gì nữa.

Mưa gió qua đi, sư phụ mị nhãn như tư nhìn nam nhân lạnh lùng cao ngạo đang tắm rửa cho bà, trong đầu nghĩ rằng, đồ đệ ngốc dám cười lên người Tống Mạch, tuy nói là để giải thâm độc trên người hắn, cảnh trong mơ của hắn kết thúc khi bắt đầu giấc mộng mới nhưng nếu đồ đệ có thể thành công hái Tống Mạch được chín lần. Vậy sau khi Tống Mạch tỉnh lại, bị cảnh trong mơ kia khiến lòng rung động, có lẽ sẽ tha không giết đồ đệ nữa?

Tựa như nam nhân bên cạnh bà đây, lạnh lùng như thế, còn không phải phục tùng bà sao?

Đồ đệ ngốc, vi sư chờ con thành công!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 2: Cứu Được Mỹ Nhân

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Sắp tới hoàng hôn, ở phía tây mặt trời khuất một nửa sau dãy núi, chỉ còn lại một nửa chiếu hồng cả ánh nắng chiều.

Cả ngọn núi được bao phủ trong ánh chiều tà, nửa sáng nửa tối.

Dưới núi khói bếp nổi lên bốn phía, dân thôn đều đang chuẩn bị làm cơm chiều.

Trên núi, cổ thụ mọc dày đặc, trừ bỏ tiếng chim cùng côn trùng kêu vang, cũng chỉ có gió thổi lá cây xào xạc, tiếng nước chảy róc rách.

Đường Hoan ngồi bên suối, kinh ngạc nhìn hình bóng chiếu ngược trong nước, mãi lâu sau vẫn không thể hoàn hồn.

Sư phụ nói nàng có thể vào trong mộng của Tống Mạch, nàng cũng không tintưởng lắm. Cho đến khi một chùm sáng trắng hiện ra, nàng thấy mình đột nhiên bị đưa tới một nơi thực chân thật.

Nàng đương nhiên đã từng mơ, trong mơ ngoại trừ chuyện khiến cho nàng sợ hãi hoặc vui sướng thì bối cảnh xung quanh đều rất mơ hồ. Sau khi tỉnh lại nàng chỉ mơ hồ biết được mình đã mơ thấy chỗ nào, gặp được người nào, đã xảy ra chuyện gì nhưng tuyệt đối không hề có cảm nhận chân thật như thế này.

Gió là nhẹ nhàng, không khí thì tươi mát, lỗ tai lại ong ong.

Bên cạnh có tiếng tiểu ni cô đang oán giận với nàng, nói hôm nay không thể xin đủ số tiền sư phụ đã giao, lại về muộn như vậy, nhất định sẽ bị phạt.

Đường Hoan nhìn bộ xiêm y màu xám giống nhau y sý củahai người, lại nhìn mũ ni cô trên đầu đối phương, nàng nhanh chóng chạyđến bên dòng suối.

Nàng tìm một khúc suối, dòng nước nơi đó chảy chậm, như một mặt gương, chiếu rõ khuôn mặt nàng.

Nét mặt quen thuộc, may mắn, đây chính là bộ dáng của nàng.

Trên đỉnh đầu cũng có mũ ni cô!

Đường Hoan cực kì thông thả nâng tay lên, chậm rãi gỡ cái mũ xuống.

Nhìn cái đầu trụi lủi của mình, Đường Hoan tin, nàng đang ở trong mộng.

Đầu của nàng...

Sư phụ ơi sư phụ, sao người không thể sắp xếp cho con một thân phận tốtmột chút? Đầu trọc đi hái hoa, nam nhân bình thường nào cũng sẽ khôngthèm.

Đúng rồi, Tống Mạch đang ở đâu?

Khi ý niệmnày xuất hiện trong đầu, Đường Hoan đột nhiên có chút choáng váng, cònchưa kịp phản ứng lại, người đã té ngã trên mặt đất.

“Minh Tuệ, Minh Tuệ, tỷ làm sao vậy?”

Nàng nghe thấy có người đang kêu ở bên cạnh, giọng nói tràn đầy lo lắng.

Đường Hoan từ từ mở to mắt, nhìn tiểu ni cô trước mắt, nàng kì quái nhớ ra. Tiểu ni cô này tên là Minh Tâm, trước đây cùng nàng vào am ni cô, báicùng một sư phụ, coi nhau như tỷ muội. Hôm nay hai người xuống núi hóaduyên, tiền bạc gì cũng không xin được, chỉ có buổi trưa được người

bổthí cho hai cái bánh bao, sau đó kéo dài tới bây giờ vẫn chưa bỏ bụngđược cái gì. (Hóa duyên = đi xin đồ ăn chay)

“Tỷ không sao, chỉ là đói quá nên ngất.” Nàng nói dối theo bản năng rồi đứng dậy, đứalưng về phía Minh Tâm che đi bối rối trong mắt.

Trong trínhớ của nàng Tống Mạch không hề tồn tại, bây giờ nàng nên làm cái gìđây? Một chút manh mối cũng không có, nàng nên đến nơi nào tìm hản?

Đói đến choáng váng là chuyện thường, Minh Tâm cũng không suy nghĩ nhiều, giật nhẹ tay nàng nói:

“Tỷ cố gắng nhịn một chút, chúng ta quay về am. Sư phụ thấy chúng ta vềmuộn, nhất định sẽ dặn mọi người chờ lại cho chúng ta một ít cháo.”

“Ừ.”

Đường Hoan không phản đối, chủ động đi lên núi. Nàng thật sự rất đói bụng,bụng réo kêu liên tục. Nàng không có công phu của kiếp trước, chỉ là một ni cô, muốn chạy trốn cũng rất khó, tốt nhất cứ tạm thời ở lại am ni cô xem xét tình huống.

Sư phụ nhất định sẽ không hại nàng, nếu người đã giúp nàng vào trong mộng của Tống Mạch, nhất định người sẽ cho nàng manh mối.

Nơi này chỉ cách am ni cô nửa canh giờ nữa là đến, hai người đều đói bụng, đều ủ rũ, ai cũng không có tâm tư nói chuyện.

Sắc trời càng ngày càng tối, một chút ánh hồng phía cuối chân trời cũng bắt đầu tắt.

Có lẽ là do bản năng từ nhỏ đã tập võ, vào trong mộng, cho dù không có công phu trong người, Đường Hoan vẫn có thể nhận ra nguy hiểm.

Nàng quay mạnh đầu lại.

Đối diện là hai gã nam nhân.

Bởi vì không đoán được nàng sẽ có hành động này cho nên hai người đó chộtkhựng lại, sững sốt một lát mới trốn vào đằng sau cây. Ngay sau đó, không đợi Đường Hoan kịp suy nghĩ, hai người này lại nghênh ngang đi ra, trong đó gã nam nhân cao lớn mặc áo vải thô nhìn thẳng về phía nàng, trong mắt có ý cười thâm uế: “ Vốn định cứ thế ra tay, không ngờ tiểu nicô Minh Tuệ thật đúng là thông minh. Nếu đã thế, chúng ta đành làm luôn ở đây vậy!” Vừa nói xong, hắn đánh mắt ra hiệu với đồng bọn. Nam tử gầynhỏ kia lập tức chạy đến trước mặt hai người Đường Hoan, miệng cười khả ố không ngừng.

Đường Hoan nhú mày, trong trí nhớ hiện giờ của nàng thế mà lại có hai người này.

Gã cao tên Kiều Lục, không cha không mẹ, từ nhỏ đã trộm cướp không chuyệnác nào không làm, cố tình người này vừa sinh ra đã cao lớn khác thường, người trong thôn thấy hắn không thể không dè chừng, chỉ ngóng trông hãnhết sớm siêu sinh sớm. Gã đi bên cạnh gọi là Khi Ốm, đi theo bên người Kiều Lục, chịu trách nhiệm trợ giúp.

Nay Kiều Lục đã gọi thẳng tên nàng, chẳng lẽ hắn đã theo dõi nàng từ sớm?

Nếu còn có công phu, Đường Hoan chắc chắn sẽ đá cho Kiều Lục một cái nhưngbây giờ, nàng chỉ có thể chạy thôi. Trong chí nhớ, thân hình này gánhai thùng nước đi một dặm đường cũng có thể đau cả buổi sáng, chỉ sợngay cả Khi Ốm cũng không đánh nổi!

“Chạy!”

Đường Hoan đẩy Minh Tâm đang run rẩy trốn sau lưng nàng sang một bên, ý bảo Minh Tâm chạy sang phía đông, còn nàng sẽ chạy vào cánh rừng phía tây. Nam bắc đã bị chặn, cho dù là một đấu với một, tốt xấu gì vẫn còn một đường sống.

Nàng không thể chết được, cũng không được thất thân, nếu không phải trong trí nhớ Minh Tâm là một con người rất lương thiện, nàng ấy ngay cả đánh cũng không dám đánh, nàng đã không chạy thế này rồi!

Đường Hoan không thể làm được gì, nàng cũng không nhìn Minh Tâm có chạy không, chỉ liều mạng chạy về phía trước.

Nàng nghe thấy Kiều Lục chỉ huy Khi Ôm đuổi theo Minh Tâm còn hăn đuổi theo nàng.

Rốt cuộc Đường Hoan cũng hiểu được ý nghĩa câu “hồng nhan họa thủy”, nếu nàng có bộ dạng bình thường như Minh Tâm, hiện giờ người đuổi nàng đã là Khi Ôm, dù thế nào Khi Ôm so với Kiều Lục vẫn dễ đối phó hơn nhiều.

Cỏ dại dưới chân mọc dày đặc, gió thổi ở bên tai vù vù, bước chân nặng trĩu phía sau càng ngày càng gần.

Đường Hoan lại muốn chửi bới!

Nàng vốn đã đói bụng, lại ở trong núi bốn ba một ngày trời, làm sao có thể chạy nhanh đây?

Nhưng mà không chạy không được a!

Nàng thích hái hoa chứ không thích bị hái! Mặt hàng như Kiều Lục, có xách giày cho nàng cũng không xứng.

Nhưng mà nếu không liên quan tới chuyện sống chết mà nàng lại không thể chaynổi, để cho hấn làm một lần cũng không sao. Nhìn dáng người của hấn, khả năng chắc cũng không tệ lắm, cùng lắm thì lúc làm nàng cứ nhắm mắt lại, coi như bị heo gặm. Thế mà cố tình lúc này nàng lại phải vì Tống Mạch mà thủ thân như ngọc a!

Đang suy nghĩ, đột nhiên dưới chân bị hẫng, cả người nàng bay thẳng xuống dưới!

Khinh công của nàng a!!!

Trong lòng Đường Hoan kêu rên, cũng may nàng vẫn biết nặng nhẹ, sau khi ngã xuống đất vẫn lập tức đứng lên tiếp tục chạy.

Ai ngờ nàng vừa mới đứng lên, gã phía sau đã như hổ đói vồ mồi đè ép xuống dưới, cả hai cùng rơi xuống cạnh một tảng đá to, nàng bị ngã úp sấp xuống dưới, hộc ra mấy ngụm máu!

“Chạy à, nàng còn chạy à, ta xem nàng còn chạy thế nào!” Bàn tay to của Kiều Lục đè chặt vòng eo mảnh khảnh của nữ nhân bên dưới, xoa bóp thật mạnh mấy cái tính để trừng phạt, rồi hấn thuận thế nửa ngồi xuống, sau đó giữ chặt bả vai nàng, dễ dàng đem người xoay lại.

Hấn nhe răng cười, xoay người ngồi trên đùi tiểu ni cô, thấy sắc mặt tiểu ni cô tái nhợt, còn giống như vẫn chưa kịp phục hồi lại tinh thần, liền đặc ý vỗ vỗ mặt nàng: “Choáng à? Sao lại không nói gì?” Nói xong, hấn nắm lấy áo nàng, dùng sức xem một cái liền đem xiêm y bằng vải thô bên ngoài lộ ra hơn nửa, lộ rạt trung y bên trong.

Trung y màu trắng hiển lộ rõ ràng phần ngực cao ngất, theo hô hấp cao thấp phập phồng.

Cả người Kiều Lục nhất thời nóng lên: “Không ngờ tiểu sư phụ Minh Tuệ nhìn hơi gầy nhưng nơi này lại rất có thịt.” Sau đó hấn không khách khí

mà xoa nhẹ ngực Đường Hoan.

Bị đối xử thô bạo như vậy cuối cùng cũng đem hồn phách Đường Hoan quay trở lại.

Trên người cứ như bị đá tảng đè nặng, căn bản không thể nào gãy ra. Đường Hoan cắn răng trừng mắt nhìn Kiều Lục, khoát tay một cái, đem tất cả bùn đất cùng tro bụi ném thẳng về phía Kiều Lục.

Kiều Lục bất ngờ không kịp phòng bị, tuy đã quay đầu kịp thời nhưng vẫn bị cát bay vào mắt.

Đường Hoan nhân lúc hấn đang ngoảng đầu thì mạnh mẽ đẩy ra.

Đẩy không được....

Rốt cuộc Đường Hoan cũng có thể cảm nhận được sức lực giữa nam với nữ cách nhau thật xa. Kiều Lục chỉ cần ngồi trên người nàng, dù có phân tâm, nàng cũng không thể đẩy đi.

Mắt thấy Kiều Lục đang nâng tay dụi mắt, khóe môi mím chặt, Đường Hoan vừa vội lại vừa hoảng.

Xong rồi, đánh không lại, ngược lại còn chọc giận đối phương, nàng có thể làm sao bây giờ?

Nàng còn chưa nghĩ ra biện pháp nào, Kiều Lục đã quay đầu, nhìn nàng, con mắt bên trái có chút phiếm hồng, cũng không biết là tức giận hay là không sao.

Hấn nắm lấy hai tay nhỏ bé không thành thật của nàng ấn lên đỉnh đầu, rồi cúi đầu lạnh lùng nhìn nàng: “Minh Tuệ, đây là nàng chọc ta trước, ta vốn thấy nàng tuổi còn nhỏ, cũng muốn dịu dàng thương nàng nhưng nàng như vậy đừng trách ta không khách khí!” Nói xong bắt đầu cởi xiêm y của nàng.

Hắn cảm thấy ni cô này thật vừa mắt, chônên hắn không xé rách mà là cởi ra cho nàng. Như vậy sau khi xong việc, nàng vẫn có thể xiêm y chỉnh tề mà trở về. Xảy ra việc này, nhất định nàng sẽ giấu diếm, nàng bình yên vô sự, ngày sau hắn vẫn có thể tìm nàng tiếp tục.

Một ngày hoan hảo tính là gì? Khó khi nào gặp được tiểu ni cô xinh đẹp, hắn vẫn muốn chiếm lấy nàng cho đến khi nào chánhắn mới thôi.

Đường Hoan nhìn theo ánh mắt và động tác của hắn dường như hiểu được điểm gì.

Sư phụ đã dạy nàng, đối phó với nam nhân, không thể dùng sức mạnh.

Thừa dịp hắn cúi đầu nhìn nàng, Đường Hoan dùng sức cắn môi một cái, đau đến chảy nước mắt, đáng thương nói: “Kiều, Kiều Lục ca, huynh thích muội có phải không?”

Giọng nói của nàng mềm mại trong trẻo, không hề khiến người ta chán ngán mà còn vô cùng cuốn hút.

Kiều Lục sững sốt một lát, ngăn chặn lửa nóng trong lòng, nhìn chăm chăm hai mắt rưng rưng nước của nàng hỏi: “Là sao?”

Tâm tư Đường Hoan nhanh chóng chuyển động, sợ bị hắn nhìn ra, nàng nhắm mắt thút tha thút thít nói: “Kiều Lục ca, thực ra, thực ra muội cũng không muốn làm ni cô nhưng từ nhỏ muội đã bị bán vào trong am, làm việc quần quật, trừ bỏ làm ni cô muội cũng không biết có thể làm cái gì. Hôm nay biết Kiều Lục ca thích muội, trong lòng muội rất vui vẻ, đột nhiên nảy ra hy vọng. Phụ thân và nương muội ký tử khế, đời này muội không thể rời khỏi am ni cô nhưng nếu có thể cùng Lục ca làm một đôi vợ chồng dù giả, thường thường cùng huynh ra ngoài gặp gỡ, muội đây cũng thỏa lòng lắm rồi.”

Kiều Lục tuy rằng không ngờ nhưng nghe thấy mỹ nhân nũng nịu thổ lộ nguyện ý đi theo mình, lòng hẳn vẫn chấn động không thôi, “Nói như vậy, nàng nguyện ý đi theo ta sao? Vậy vì sao mới vừa rồi nàng lại chạy?”

Trong lòng Đường Hoan mừng thầm, bên ngoài vẫn ra vẻ bất đắc dĩ lại then thùng đáp: “Huynh như vậy làm muội sợ, vừa thấy sẽ tưởng là người không tốt, muội nhất định sẽ sợ nên mới chạy. Bây giờ bị huynh bắt được, cho dù hôm nay chạy thoát, về sau chỉ cần huynh có lòng bắt muội, thì muội có trốn cũng không thoát, vậy, vậy còn không bằng theo huynh...”

Nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của nàng, Kiêu Lục không thể kiềm chế được, cởi nhanh quần của mình, ghé vào cổ Đường Hoan cắn cắn: “Minh Tuệ tốt, nàng đã nghĩ như vậy, vậy Lục ca nhất định sẽ đối đãi với nàng thật tốt, nàng đừng sợ, đây là lần đầu tiên của nàng, đau một chút sẽ không sao, về sau sẽ dễ dàng hơn nhiều!”

Mùi trong miệng hẳn tỏa ra tuyệt đối không hề dễ chịu, Đường Hoan cố nén cảm giác buồn nôn, nhỏ giọng cầu xin: “Lục ca, muội, huynh, ngày mai chúng ta làm có được không? Hôm nay muội đã về muộn, nếu lại trì hoãn thêm nữa, nhất định sư phụ sẽ phạt muội quỳ cả đêm. Vì không để cho sư phụ hoài nghi, vì tương lai chúng ta có thể dễ dàng gặp mặt, hôm nay huynh nhẫn nại trước được không? Được không?”

Động tác của Kiêu Lục thoáng ngừng lại.

Đường Hoan nhanh chóng đốt thêm lửa: “Lục ca...” Giọng nói ngọt ngào đến chính nàng cũng phải run rẩy.

“Được, hôm nay ta đây sẽ nhẫn vậy.” Kiêu Lục trầm giọng trả lời.

Đường Hoan mừng rỡ.

Ngay sau đó Kiêu Lục liền cởi quần nàng ra, đỡ vật của hắn vào nơi đó của nàng: “Nhưng mà ta cũng không phải không biết nàng cố tình ăn nói

ngọt ngào để lừa ta đâu! Như vậy đi, nàng đang gấp như vậy, ta cứ muốn nàng trước, đi vào một chút, lần khác sẽ cho nàng nếm thử lợi hại của Lucca!”

Nói xong liền chuẩn bị đâm mạnh về phía trước.

Đường Hoan vừa đau vừa giận, chẳng lẽ lưu manh cũng đều thông minh như vậy?

Nếu để hắn vào được, vậy không phải bao nhiêu lấy lòng cầu xin lúc trước của nàng đều uổng phí sao?

“Kiều Lục, nếu người dám đi vào, lão...”

Nàng trừng mắt rộng to, hai chữ “lão nương” còn chưa ra hết khỏi miệng, chợt có một bóng hình cao lớn bay qua đầu Kiều Lục đứng ở phía trên nàng.

Một khắc kia, lòng Đường Hoan chợt có linh cảm, đem tiếng mắng chửi chuyển thành than khóc,

“Buông ta ra...”

Nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng cả đời không thể nào quên, Đường Hoan cố nén cười nhắm chặt mắt lại.

Có lẽ nàng đã đoán được mộng xuân này là thế nào rồi.

Lưu manh bức ni cô, Tống Mạch cứu ni cô, sau đó hắn không chống được sự dụ hoặc từ vẻ ngoài xinh đẹp của ni cô mà chính mình làm tới?

Vậy nếu đem quần áo nàng cởi sạch sẽ chẳng phải là càng dễ dụ hắn mắc câu hay sao?

Thấy Tống Mạch đang đánh Kiều Lục, Đường Hoan lặng lẽ kéo cái yếm Kiều Lục còn chưa kịp cởi vén sang một bên, lộ ra một phần bộ ngực sữa.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 3: Mặc Quần Áo

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đấu một với một, Kiều Lục chưa bao giờ ở thế hạ phong.

Không nghĩ tới hôm nay đang lúc vui vẻ, thế mà lại bị người khác từ đằng sau túm áo ném ra ngoài.

Hắn không thèm nhìn xem người đến là ai liền vùng quyền đánh ra phía sau.

Tống Mạch nghiêng người tránh đi một quyền của Kiều Lục, sau đó giữ lấy tayhắn, kéo mạnh một cái, rồi ấn Kiều Lục quỳ rạp trên mặt đất, nhắc chândẫm lên thắt lưng hắn, hung hăng dí một cái, nghiền cho đến khi tới gầnngũ tạng của Kiều Lục, khiến hắn kêu la thảm thiết, cố gắng quay đầunhìn đối phương, liên tục cầu xin: “Huynh đệ huynh đệ, người, ta đâu có trêu chọc gì người a! Chúng ta không thù không oán, người có thể haykhông...”

“Rắc!”

Một tiếng động vang lên, cánh tayphải bị gãy, Kiều Lục đau đến nổi mồ hôi lạnh ứa ra đầy mặt, rốt cuộcchấn cũng không nói nổi lời nào, ngã trên mặt đất ôm tay kêu thảm thiết.

Tống Mạch nhìn từ trên cao xuống: “Lần sau nếu còn để ta thấy người làm chuyện ác, vậy ta sẽ bẻ gãy cả hai tay của người!”

Kiều Lục thống khổ mở to mắt, gương mặt rối rắm cố gắng nhìn người đã ra tay thêm vài lần, nhớ kỹ khuôn mặt của người này, áp chế thù hận trong

lòng nói: “Đa tạ huynh đệ thủ hạ lưu tình, không dám không dám, sẽ không có lần sau!”

“Cút!”

Tài nghệ không bằng người, Kiều Lục ngay cả tiểu ni cô cũng không dám liếc nhìn một cái đã chật vật rời đi.

Nhìn bóng dáng tên tiểu nhân kia biến mất trong bóng chiều, tức giận trong lòng Tống Mạch đã tiêu bớt phần nào.

Hắn xoay người lại, nhìn tiểu ni cô. Vốn tưởng rằng nàng đã mặc lại xiêm y, không ngờ rằng nàng vẫn nằm yên không nhúc nhích trên mặt đất như cũ. Trong lòng Tống Mạch hết hoảng, nhanh chóng chuyển mắt sang chỗ khác.

Cảnh không nên thấy đều đã nhìn thấy hết, cho dù hắn có nhắm mắt lại nhưng cảnh tượng vừa mới chứng kiến vẫn hiện lên trong đầu.

Quần của nàng bị kéo xuống đến mắt cá chân, lộ ra hai chân thon dài trắngnoãn, bởi vì nàng nằm đối diện với hắn, hai chân lại tách ra, ngoại trừ vùng đất bí mật kia, thậm chí hắn còn nhìn thấy cánh hoa phấn nộn giữ hai chân. Áo đen bên ngoài cũng bị cởi ra, trên người chỉ còn lại cái yếm trắng xộc xệch, một bên bị vén lên, nhìn thấy cả cái bụng bằng phẳng cùng một bên tròn đầy không sót cái gì.

Cảnh xuân sắc quá mức này đột nhiên ập vào mắt, làm cho thân thể nam nhân chưa bao giờ lại gần nữ nhân như hắn có chút nóng lên.

Cũng may, hắn không phải đồ háo sắc, sau vài lần hô hấp liền bình tĩnh lại.

“Tiểu sư phụ, người kia ta đã đuổi đi rồi, người không cần sợ. Mau mau đứng lên mặc đồ lại. Bạn của người ở cánh rừng đối diện, ta không tiện chạm vào tiểu sư phụ ấy, còn phải chờ người đi xem qua. Người yên tâm,

tiêusư phụ đó chỉ bị tên khốn kia đập trúng cái trán nên hôn mê bất tỉnh, còn lại hết thầy đều mạnh khỏe.”

Nói xong, hãn yên lặng chờ nàng đứng dậy.

Đường Hoan có điên mới đáp lại hãn.

Vừa rồi nàng vẫn nhắm mắt giả vờ hôn mê nhưng nàng đã nghe thấy hết. Tống Mạch chỉ cần hai ba động tác là có thể đánh được Kiều Lục, đủ thấy rằng tuy hãn không có võ công trong người nhưng vẫn là người có sức lực. Nhân vật lợi hại như vậy, nàng căn bản không thể nào trông cậy vào khả năng trời hãn trước rồi dụ dỗ hãn cam tâm tình nguyện muốn nàng, thể lực cách nhau quá xa, nàng chỉ có thể giả vờ yếu thế để dụ dỗ hãn.

Nếu hãn có lòng tốt cứu người như vậy, nàng không tin hãn sẽ để một tiểu ni cô không đủ quần áo nằm ở nơi hoang dã.

Trong lòng Đường Hoan cười lạnh, yên lặng đếm, chờ nam nhân này lại gần mặc quần áo cho nàng.

Tống Mạch thực sự không đành lòng rời đi.

Tiểu ni cô bên kia vẫn bất tỉnh, gọi thế nào cũng không dậy được. Tiểu ni cô bên này có lẽ bởi vì quá hoảng sợ nên mới hôn mê? Dù sao lúc vừa mới chạy đến, hãn vẫn còn nghe thấy tiếng nàng kêu cứu.

Hãn không thích phiền toái nhưng việc đã đến nước này, nếu hãn rời khỏi bây giờ, hai người này ở

nơi núi hoang không chừng sẽ gặp nguy hiểm. Nếu đến am ni cô nhờ giúp đỡ? Tiểu ni cô bên kia có thể nói là đi đường chẳng may bị ngã nhưng người bên này, tuy vẫn còn trong sạch nhưng bộ dáng này, sau khi trở về nhất định sẽ bị người nhục mạ, sống không bằng chết.

Đều là tiểu hài tử mười bốn mười lăm tuổi....quên đi, vẫn nên giúp các nàng giấu diếm việc này đi.

Hắn cởi áo ngoài che đi những phần hở ra ngoài, sau đó mới xoay người ngồi xổm xuống, thử gọi nàng: “Tiểu sư phụ, tỉnh tỉnh...”

Đường Hoan cố gắng chịu đựng đá vụn dưới thân, vẫn bất tỉnh như cũ. Nhưng mà gió đêm lạnh lẽo,

bỗng nhiên được che bởi áo ngoài còn vương hơi ấm của hắn, thực sự rất thoải mái.

Gọi vẫn bất tỉnh, Tống Mạch không còn cách nào, chỉ đánh ấn vào nhân trung của nàng.

Lúc này Đường Hoan không thể không tỉnh.

Tiểu ni cô bị hại đột nhiên thấy một người nam nhân trước mặt nên có phản ứng thế nào?

Nàng chậm rãi mở mắt, hốt hoảng nhìn bốn phía xung quanh, sau đó mới chậm chạp chuyển ánh nhìn sang nam nhân bên cạnh, nhất thời sợ đến mức run rẩy: “Tránh ra! Đừng chạm vào ta!” Cả người vẫn không nhúc nhích.

Tỉnh dậy là tốt rồi.

Tống Mạch vội vàng xoay người đi, sau khi đi được mười bước mới trấn an: “Tiểu sư phụ không nên hiểu lầm, ta là người giữ rừng, vừa đi qua đây thấy tên cồn đồ giở trò hành hung, liền ra tay cứu giúp tiểu sư phụ...”

“Người nói bậy! Người giữ rừng là lão Trương, rốt cuộc người là ai?”

Đường Hoan biết cánh rừng bên kia, cũng biết lão Trương, hiện giờ nghe thấy Tống Mạch xưng thân phận của mình, nàng sao có thể để hắn nói dối?

Thanh âm Tống Mạch vẫn bình tĩnh: “Lão Trương có việc về nhà, ta đến thay ông ấy. Tiểu sư phụ, sắc trời đã tối rồi, người nên mặc xiêm y trước đi...”

“Ta, ta cũng muốn mặc a nhưng người không hiểu sao lại không thể cử động...”

Đường Hoan vừa khóc vừa nói. Bây giờ quan trọng nhất vẫn là quyển rũ Tống Mạch, nếu lần đầu tiên đã có thể thành công, nàng cũng không cần quan tâm hẳn nói thật hay không.

Làm sao lại không thể cử động?

Tống Mạch nhíu mày: “Tiểu sư phụ bị thương?”

Đường Hoan véo mạnh vào đùi, lập tức rơi nước mắt: “Ta, ta không biết. Tamuốn đứng lên nhưng hai tay đều không thể nâng lên, trên người một chút sức lực cũng không có... Ô ô, vị thí chủ này, người đừng lo tới ta, mau mau đi cứu sư muội của ta đi, nàng chạy về hướng đông, người mau đi cứu nàng ấy đi!”

“Người yên tâm, tiểu sư phụ đã không có việc gì.”

Tống Mạch quay đầu, trên mặt lộ rõ vẻ hoang mang: “Người thật sự không hiểu vì sao lại không thể cử động sao?” Chẳng lẽ là bị người hạ dược?

Đường Hoan khóc lóc nhìn hẳn, hai mắt đẫm lệ.

Tống Mạch nhắc chân muốn đi.

“Người đi đâu vậy?” Đường Hoan khẩn trương.

“Ta đi xem sư muội của người đã tỉnh chưa, để sư phụ ấy đến giúp người.”
Tống Mạch cũng không quay đầu lại nhìn.

Đường Hoan âm thầm trách cứ sư phụ ni cô kia vì sao lại để thêm sư muội rangoài cùng với nàng, ngoài miệng lại vội vã cầu xin: “Thí chủ, ngườiđừng đi, ta, ta sợ có người đột nhiên tới đây, người có thể giúp ta mặcxong quần áo trước sau đó mới đi tìm sư muội của ta được không? Thí chủ, ta thật sự rất sợ hãi, người có thể giúp ta trước được không?! Nếu cóngười nhìn thấy bộ dáng này của ta, ta sẽ không có cách nào gặp người khác nữa!” Nàng có thể gọi hắn là thí chủ nhưng bảo nàng tự xưng là bầnni, Đường Hoan thật sự không thể nào nói được.

Bước chân Tống Mạch dừng lại, hắn biết, nàng áo rách quần manh, bên ngoài còn khoác áo của hắn, người ngoài nhìn thấy, nhất định sẽ nghĩ nhiều.

Nhưng nếu để hắn mặc quần áo cho nàng thì...

“Thí chủ, cầu xin người...” Đường Hoan tiếp tục ra sức cầu xin, giọng nói mềm mại yết ớt.

Giọng nói của nàng vốn đã ngọt, nếu là Kiều Lục nghe xong lời này, sẽ chĩnhận ra vẻ quyến rũ mê hoặc trong đó nhưng đổi thành Tống Mạch, hắn cũng chỉ nghe ra là một tiểu ni cô đáng thương đang cầu xin, nhận ra lo lắng sợ hãi của nàng.

Tống Mạch đành phải kiên trì quay trở lại,hắn không dám nhìn nàng, đỡ lấy cánh tay nàng cách qua một lớp áo: “Một chút sức lực cũng không có sao?”

“Ừm.” Hai mắt Đường Hoan đắm lệ nhìn hắn.

Đại khái là bởi vì thân phận bất đồng cho nên trong mộng, Tống Mạch có chút đen đi nhưng vẻ tuấn mỹ thì không hề giảm, ngược lại hơi thở lạnh lẽotrên người đổi thành trầm ổn bình tĩnh, thoạt nhìn vẫn khó tiếp cận như cũ nhưng không giống trước đây là cao không thể với tới. Ngẫm lại cũngđúng, một người giữ rừng, làm sao có thể có khí độ như cao thủ giang hồđược?

Nhưng mà nếu không có sư phụ nhắc nhở, nàng cũng chẳng thể nào phát hiện ra khí chất cao thủ của hãn mà chỉ cảm thấy hãn rất lạnh lùng, rất anh tuấn.

Đường Hoan ngấm đến gần ngõ.

May mà Tống Mạch vẫn đang sâu khố tìm cách mặc quần áo cho nàng, không có chú ý tới ánh mắt si mê của nàng.

“VẬY, TIỂU SƯ PHỤ CHỚ TRÁCH TA ĐƯỜNG ĐỘT.” Hãn nhắm mắt lại, bình tĩnh nói.

Đường Hoan hoàn hồn, nhỏ giọng đáp: “Thí chủ đã cứu ta một mạng, bây giờ còn làm phiền thí chủ giúp ta, lòng ta chỉ có cảm kích thí chủ.”

Tống Mạch không thèm đáp lại.

Hãn nhắc áo ngoài của mình ra, dựa theo trí nhớ trong đầu mà hướng tới chân Đường Hoan.

Ngay ở chính giữa, phía dưới nàng chỉ có một cái tiết khố và quần ngoài.

Mặc xong tiết khố đã, quần ngoài sẽ nhanh thôi.

Hãn sờ soạng nắm lấy lưng quần của nàng rồi từ từ kéo lên trên, cố gắng không chạm vào chân nàng.

Đáng tiếc, dưới đèn thì được nhưng ở phía trên, muốn mặc quần vào nhất định phải nâng thắt lưng nàng lên rồi qua hông.

Đường Hoan vui sướng nhìn người gặp họa, nhìn nam nhân quỳ gối bên cạnh nàng, nhìn mồ hôi đổ càng ngày càng nhiều trên mặt hãn, dù hãn không có than vãn câu nào nhưng bộ dáng của nam nhân này thật sự rất thú vị.

Sư phụ đi hái hoa, không nam nhân nào là không hái được. Rất nhiều nam nhân ngay từ đầu rất lạnh lùng không hề muốn theo nhưng bị sư phụ trêu chọc vài lần liền không chịu nổi, tuy sắc mặt khó coi như cha chết nhưng phần phía dưới bụng lại ngoan ngoãn hơn nhiều.

Không biết Tống Mạch này có giống với bọn họ không?

“Người, thử xem, hiện giờ đã có thể động được chưa?” Tống Mạch do dự thật lâu sau cuối cùng vẫn không nhận được hỏi.

Đường Hoan nhìn bầu trời đã mờ tối, bi thương đáp: “Không thể...thí chủ, người, người mặc giúp ta đi, trong lòng ta chỉ nghĩ tới Phật tổ, cái gì cũng không biết.”

Tống Mạch không hiểu sao lại sinh ra cảm giác áy náy nhưng việc đã đến nước này, hãn cũng chỉ có thể làm tiếp.

Hãn kéo tay áo xuống che khuất bàn tay mình sau đó chậm rãi tiến lại gần thắt lưng nàng, nhắc lên trên.

Đường Hoan sung sướng nhìn ngắm cánh tay trắng kiện, cách thắt lưng một khoảng. Nàng cố ý nhìn xuống dưới, bây giờ Tống Mạch chỉ có thể dùng một tay giúp nàng mặc, lưng quần lại cố tình bó hẹp vào khiến hãn chỉ có thể kéo bên trái một tí rồi lại nhích bên phải một tẹo, còn phải thật cẩn thận không để chạm vào chân nàng.

Một giọt mồ hôi đọng dưới cằm hãn, rơi xuống đùi trần của nàng, rồi trượt xuống dưới, bám vào da khiến nàng ngứa ngáy.

“Ừm...”

Đường Hoan quỵn rử kêu ra tiếng. Làm thế nào để dậy lên lửa nóng trong lòng nam nhân sư phụ đã dạy cho nàng rất nhiều.

Cánh tay nâng thắt lưng nàng lên rõ ràng đang run rẩy, “Làm sao vậy?”
Tống Mạch hỏi nàng.

Đường Hoan thở dồn dập, giọng nói nhỏ mà mềm mại: “Không, không có việc gì, chỉ là hơi mệt một chút.” Hăn mặc rất chậm, thắt lưng bị nâng lên một thời gian dài, thật sự rất mỏi.

Tống Mạch thực sự vô cùng hối hận vì sự mềm lòng nhất thời của mình.

Hăn nghĩ rất đơn giản nhưng lại không đoán được mặc quần áo cho nữ nhân lại có thể vất vả đến thế.

Mùi hương trên người nàng thơm ngát, giọng nói mềm mại đáng yêu của nàng đều tản ra một loại dụ hoặc khiến lòng hăn ngứa ngáy khó nhịn.

Hăn không phải là người không biết gì.

Thay bằng chậm rãi tra tấn, không bằng dao sắc chặt đay rôi, nhanh chóng làm luôn vậy. (dao sắc chặt đay rôi = giải quyết dứt khoát)

Vì thế cánh tay hăn dùng thêm lực, kéo Đường Hoan lại gần người hăn, nàng mềm mại ngã vào lòng hăn, đầu tựa vào vai hăn, hai tay hăn túm lấy tiết khố của nàng, dùng sức kéo lên một cái.

Rốt cuộc cũng xong, Tống Mạch lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên có cái gì đó mềm mại ấm áp dán vào tai hăn.

Thân thể Tống Mạch cứng đờ, hai mày vừa nhăn lại chợt nghe tiểu ni cô sợ hãi kêu lên: “Thí chủ, người mau đặt ta xuống đi, như vậy thật là khó chịu...” Khi nói chuyện môi nàng lại dán vào tai hăn thêm vài lần.

Là vô tình phải không?

Tống Mạch vội vàng thả nàng xuống.

Đường Hoan hài lòng nhìn khuôn mặt tuấn tú của hãn phiếm hồng, một lát saumới nhỏ giọng thúc giục: “Thí chủ nhanh lên một chút, ta sợ bị ngườiithấy được...”

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 4: Quyển Rũ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Gió thổi mơn man, hoàng hôn dần buông xuống, không khí trên núi vô cùng mát mẻ. Nhưng Tống Mạch lại cảm thấy rất nóng, quần áo của hắn đều ướt đẫm cả sau lưng.

Không thể nhìn nàng, hắn nhắm mắt lại.

Không được động vào nàng, hắn lại thật cẩn thận. Động tác đã chậm nay càng chậm hơn, càng tra tấn người hơn, trước khi tiến hành còn bắn khoản quán nhiều nên cả quá trình lại càng không thể nhanh chóng chấm dứt.

Vì dây lưng của nàng buộc rất lỏng lẻo, nên khi buộc ngón tay hắn không cần thận trọng phải da thịt vùng bụng của nàng, mềm mại trơn bóng, khiến cho hắn tâm thần rung động. Đang muốn chuyển rời tâm tư để quên mất xúc cảm kia đi, nàng đột nhiên phát ra một tiếng kêu nhỏ bé yếu ớt, giống như sợ hãi lại giống như xấu hổ, theo gió núi bay vào tai hắn.

Tống Mạch muốn điên rồi.

Vì sao hôm nay lại xuống núi bán lâm sản cơ chứ? Về sớm nửa ngày hoặc trễ nửa ngày, không phải sẽ không vướng phải chuyện này sao?

Nhưng mà nếu hắn không tới, nhất định tiểu sư phụ này sẽ bị tên ác độc kia khi dễ...

Nàng thoát nhìn mới chỉ có 14, 15 tuổi, vẫn là một tiểu ni cô, tên ác nhân kia thật sự là táng tận lương tâm.

Phần nộ dần dần bình ổn lửa nóng không nên có trong lòng Tống Mạch. Hắn đút tay về phía dưới, đụng tới giày của nàng, sau đó sờ đến quần ngoài của nàng, bởi vì không có tiết khố ngăn trở cho nên hắn không cần cố kynhiều lắm, nhanh chóng mặc xong quần ngoài.

Hắn xoay người mở to mắt, ánh mắt dừng ở truy y màu đen đang lẳng lẳng nằm trên bụi cỏ. C hi cần mặc xong cái này, hắn có thể giải thoát rồi.

(truy y = áo ngoài màu đen của nhà sư, ni cô)

Đường Hoan nhìn theo bóng dáng cao lớn của hắn, khẽ mỉm cười.

Mặc quần thì có thể nằm mặc nhưng áo thì sao? Nàng rất muốn xem thử hắn định làm thế nào.

Tống Mạch ngần ngợ tại chỗ một lát sau đó nhìn thấy thân cây hòe bên cạnh, hắn nảy ra một ý.

Hắn lấy truy y màu đen rồi quay lại với Đường Hoan đã nhắm mắt thêm lần nữa nói, “Tiểu sư phụ, ta ôm người đi đến dưới tàng cây mặc quần áo, mạophạm.”

Đường Hoan thật sự không nghĩ tới hắn sẽ dùng biện pháp như vậy, vốn nàng còn tưởng hắn sẽ để nàng tựa vào lòng hắn.

Nhưng mà không sao, nàng vẫn có biện pháp.

“Làm phiền thí chủ.” Nàng vừa sợ hãi vừa thẹn thùng đáp.

Tống Mạch không nói chuyện, phủ truy y lên người nàng, nâng gáy nàng lên, tay kia nhanh chóng hoạt động, sau khi xác định đã dùng xiêm y bao lấy hết người nàng mới ôm người lên, mở to mắt đi đến dưới tàng cây.

Vừa muốn mặc quần áo, lại còn muốn nhắm mắt sao?

Nhân lúc hấn không nhìn thấy, Đường Hoan thừa dịp hấn buông nàng ra nắm lấy truy y chuẩn bị mặc vào cho nàng mà nhanh chóng lặng yên không một tiếng động tuột dây yếm ra.

Nàng tựa vào thân cây, Tống Mạch nửa quỳ ở một bên, trước tiên đặt tay phải nàng vào trước, tay trái của hấn nâng gáy nàng lên, tay phải giữ chặt xiêm y, tính xuyên qua sau lưng nàng.

Tư thế này, nếu người ngoài nhìn thấy, chính là cảnh nam nhân ôm nữ nhân.

Hai cánh tay hấn vây quanh nàng, cái cảm cương nghị của hấn ở ngay trước mặt, Đường Hoan ngửa đầu liền có thể nhìn thấy đôi môi đang mím lại cùng đôi mắt đang nhắm chặt của hấn.

Thì ra trên đầu người đứng đắn lại thú vị đến thế.

Ngay lúc hấn sắp sửa khoác xong áo vào cho nàng, Đường Hoan kêu lên “A” một tiếng.

Tay Tống Mạch run lên, giọng nói cũng run rẩy: “Làm sao vậy?” Hấn thật sự rất sợ, thậm chí muốn hoàn thành xong nhiệm vụ này, không muốn phát sinh thêm phiền toái nào nữa.

Mặc dù biết hấn không nhìn thấy nhưng Đường Hoan vẫn giả bộ xấu hổ nhắm chặt mắt lại, ấp úng nói: “Thích chủ, vừa rồi, vừa rồi lúc người ôm ta lại đây, ta, ta, dây lưng ở chỗ đó, bị tuột ra mất rồi...”

Dây lưng?

Sẽ không đâu, rõ ràng hấn đã thắt rất chặt rồi mà.

“Biết rồi, ta sẽ thắt lại một lần nữa cho người.” Tống Mạch nuốt xuống một cái, tiếp tục động tác trên tay.

Đường Hoan đoán được hẳn hiểu lầm, giọng nói càng thêm yếu ớt như muỗi kêu: “Thí chú, là, là ...yếm, dây lưng yếm.”

Cả người Tống Mạch cứng ngắc, trong đầu đột nhiên xẹt qua hình ảnh lúc mới đầu. Cái yếm của nàng bị tên vô liêm sĩ kia vén lên, lộ ra một bẽnuyết trắng đầy đà, giữa trời chiều mờ tối, đóa hồng mai ở trên đỉnh lạng lẽ đứng thẳng.

Có một ngọn lửa khô nóng không hiểu từ đâu ra đột nhiên bùng lên ở dưới bụng, cháy sạch khiến hẳn miệng khô lưỡi khô.

Tống Mạch không biết vì sao chính mình lại có thay đổi này, hẳn một lần lại một lần nhắc nhở mình không được nghĩ nhiều, cứng rắn trấn định nói: “Ta, ta mặc áo khoác cho người trước đã, sau đó tìm sư muội người tới, tiểu sư phụ có cái gì không tiện, có thể bảo sư muội mình giúp đỡ.”

Đường Hoan nhìn vào cái trán đầy mồ hôi của hẳn, tâm tư bay loạn: “Thí chủ, ta cũng biết loại yêu cầu này không nên nói ra khỏi miệng, nhưng, nhưng mà người không biết, ta với sư muội có một chút khoảng cách, ta không để người tìm nàng là bởi sợ nàng nhìn thấy bộ dáng bây giờ của ta, trở về sẽ nói cho người khác. Thí chủ, tuy ta không đọc nhiều sách nhưng cũng biết đạo lý tam nhân thành hổ, chuyện này một khi bị các sư tử sư muội biết được, ta sẽ không còn cách nào sống... Thí chủ, người yên tâm, ta là ni cô, trong lòng chỉ có Phật tổ, thí chủ cũng chỉ giúp ta, chỉ cần thí chủ không chê ta nhiều chuyện, ta đối với thí chủ chỉ có cảm kích, tuyệt không sinh ra tâm tư nào khác.”

(tam nhân thành hổ: chỉ lời đồn đại quá nhiều sẽ khiến người ta tin là có thực. Ba người nói có hổ, thiên hạ cũng tin có hổ thật.)

Tống Mạch trầm mặc, hẳn tin nàng. Nơi nào mà chẳng có thị phi, dù có là hòa thượng ni cô, bên trong cũng vẫn phân biệt trên dưới, cũng có các loại tâm tư khác nhau.

Nhưng, nếu mặc cho nàng cái kia, thì nhắm mắt là không thể nào giải quyết được.

Thấy hần do dự, Đường Hoan cắn cắn môi, nhỏ giọng khóc: “Quên đi thí chủ, người đi đi, coi như chưa từng gặp ta. Mới vừa rồi ta bị ác nhân ... khinh nhục, cho dù tên độc ác đó không đạt được mục đích, ta cũng, ta cũng không còn mặt mũi nào sống tiếp, vốn nên tự sát để kết thúc, ham sống đã là không đúng, đã thế lại còn khiến cho thí chủ buồn rầu...”

Tống Mạch tâm loạn như ma: “Đừng nói như vậy, gặp nạn nơi núi hoang, người vô tội mà.”

Đường Hoan thút tha thút thít đáp: “Nhưng mà ta...”

Tống Mạch bị nàng khóc khiến cho phiền lòng: “Thôi, nếu tiểu sư phụ lo bị người bên ngoài biết, ta đây, ta...”

Đường Hoan vội vàng khẩn cầu nói: “Thí chủ giúp ta một lần đi, thí chủ yêntâm, ta chắc chắn sẽ giữ kín miệng, tuyệt đối không tổn hại đến danh dự của thí chủ...”

Tống Mạch cười khổ, hần là một đại nam nhân ở trong núi đã lâu, còn cần gì để ý đến danh dự? Nhưng tiểu ni cô này, giờ khắc này, nàng không lo lắng cho mình thế nhưng lại muốn giữ danh dự cho hần, nàng không sợ hần sẽ nổi lên ác ý sao? Nàng cứ vậy mà tin hần sao?

Đúng rồi, rõ ràng giữa nàng với sư muội có khoảng cách, mới vừa rồi tình lại còn thấy hần cứu nàng, đủ thấy nàng lương thiện thế nào. Nếu như thế, chỉ cần hần không thẹn với lương tâm, không làm thất vọng niềm tin của nàng đối với hần, thì giúp nàng có gì đâu?

Tra tấn này, chẳng qua là tại hần suy nghĩ nhiều quá.

“Buộc như thế nào?” Sau khi tỉnh táo lại, hấn trầm giọng hỏi nhưng vẫn còn có chút xấu hổ.

“Thí chủ, thí chủ cứ tùy tiện thắt một nút chắc chắn là được rồi, gáy một cái, thắt lưng một cái, ở sau có dây, thí chủ, người, người thấy làm thế nào tiện thì làm đi.”

Tống Mạch “ừm” một tiếng.

Sau đó là một khoảng im lặng thật lâu, hấn đang nghĩ cách làm thế nào để thắt cho nàng.

Đường như làm cách nào cũng không tránh được tiếp xúc thân thể?

Nếu không phải thân mình nàng đã mềm nhũn đến nỗi không thể ngồi được thì sẽ thuận tiện hơn biết bao nhiêu.

Tống Mạch thở dài, thắt một mảnh vải che mắt lại, “Tiểu sư phụ, người yên tâm, ta...”

Đường Hoan mỉm cười nhìn hấn, giọng nói đầy vẻ tín nhiệm, “Ừ, thí chủ là người tốt, ta tin người.”

“Vậy Tống mỗ đắc tội.”

Tống Mạch cũng ngồi xuống dựa vào thân cây, im lặng một lát mới hỏi: “Xiêm y, ở đâu?”

“Vừa rồi lúc người để ta xuống dưới, đã rơi ở trên đùi ta.” Đường Hoan nhìn theo dải băng che mắt hấn, cố nén không cười thành tiếng. Tống Mạch trong mộng thật sự rất dễ đùa giỡn, không biết có giống với người thật hay không? Hấn là không thể nào, khối băng giết người không chớp mắt đó khẳng định sẽ không có nhiều kiên nhẫn như vậy đi quan tâm tới một tiểu nữ cô.

Đường Hoan sờ sờ cổ, khoe môi hiện lên nụ cười trảnhù. Hắn không để cho nàng hái nên mới giết nàng, vậy là tưởng nàng sẽ không hái được hẳn sao!

Mắt thấy tay Tống Mạch sắp đụng đến cái yếm, Đường Hoan nhỏ giọng nhắc nhở: “Đi lên phía trên một chút.” Nói xong lặng lẽ ưỡn ngực.

Vì thế, ngón tay thô ráp của Tống Mạch liền đụng phải một khối mềm mại.

“Dừng...” Đường Hoan khóc ra tiếng, mềm mại sợ hãi.

Tống Mạch như bị phỏng mà rút tay về, hai tai nóng rực. Hắn, không phải đã động vào...

“Thí chủ, ta, không phải,, lúc người đưa ta tới đây nó đã rút xuống dưới.” Đường Hoan đọt trong chốc lát, thấy hắn không có ý tứ nhào lên nên nàng vội vàng nhỏ giọng giải thích.

Tống Mạch không biết nên nói gì, nếu nàng không trách hắn, hắn cũng đành coi như chưa đụng vào nàng, tay hạ xuống, sờ soạng dưới đùi nàng.

Lúc sau hắn động vào một vật mỏng manh, rất giống như vải.

Tống Mạch xoay người, lần tìm dây yếm sau lưng nàng, may mắn lúc trước đã thoáng nhìn qua, hắn cũng có ấn tượng với cái yếm, có thể phân ra bên trên bên dưới.

Cảm thấy đã đúng rồi, hắn quay lại, trái yếm ra đùi, nói: “Tiểu sư phụ, có thể ghé vào đùi ta được chứ?”

Đường Hoan nhú mày nhìn hắn: “”Ừm, nhưng mà ta, không động đậy được a...”

Tống Mạch không nói chuyện, túm lấy tay áo che khuất tay mình sau đó lần tìm rồi nắm lấy vai nàng, đùi nàng xuống dưới đùi mình.

ở tư thế này, mặt Đường Hoan sẽ chúi xuống đất!

“Thí chủ, thí chủ có thể đổi tư thế khác không, như thế này chân ta quặt vào, rất khó chịu...” Nàng vội vàng năn nỉ.

Tống Mạch cứng đờ, một lát sau mới nói: “...Được, nhưng mà, thỉnh tiểu sư phụ nhắm mắt lại.”

Đường Hoan trợn mắt nói dối, e thẹn đáp: “Ta, ta vẫn đều nhắm mắt mà... Tống thí chủ, ta tin người.”

Lòng Tống Mạch chợt nhảy lên, giống như phía đối diện được gió núi thổi vào cũng thổi đến rung động lòng hấn.

Hấn không biết làm thế nào để hình dung loại cảm giác này. Có lẽ là vì sự tín nhiệm của đối phương nên hấn cảm thấy rất thoải mái?

Quên đi, suy nghĩ linh tinh cái gì cơ chứ.

Tống Mạch xoay qua chỗ khác, quỳ xuống trước mặt nàng, cắn dây lưng yếm, làm cho cái yếm rủ xuống trước ngực hấn. Chuẩn bị tốt, hấn đỡ nàng tựa lên vai mình.

Mỗi một cử động của hấn đều không thoát khỏi con mắt của Đường Hoan.

Truyen.org

Nàng hiểu, nam nhân này không hề giống những người khác.

Chờ một chút, nếu đã thật sự không được, vậy nàng chỉ có thể chủ động.

Nàng ngoan ngoãn tựa vào đầu vai hấn, trước mắt là thân cây, một bên là sườn mặt lạnh lùng của hấn, ngực tựa vào khuôn ngực rắn chắc của hấn, sau lưng là bàn tay run rẩy của hấn. Đường Hoan tự nhận thân là mỹ nhân, dù trên đầu có cái mũ ni cô, vẫn có thể câu được Kiều Lục đến giành

lấy, nàng đương nhiên cũng có thể rung động đại đa số nam nhân, không nghĩ tới hôm nay nàng lại gặp được số ít.

Khi tay hắn vòng qua đầu vai nàng, bắt đầu thắt dây yếm ở trên cổ cho nàng, Đường Hoa nhẹ nhàng run lên một cái, trong miệng duyên dáng kêu to một tiếng.

Tống mạch mừng rỡ, cứng ngắt hỏi nàng: “Người có thể động rồi sao?”

Đường Hoan cũng vui mừng đáp lại: “Ừm, hình như là có thể, tuy nhiên trên người vẫn còn chút tê dại, làm phiền Tống thí chủ đỡ ta thêm một lát.” Nói xong, nàng vô lực đẩy hắn, bàn tay nhỏ bé đặt trên thắt lưng hắn, ngay sau đó lại giống như không thể chống đỡ, xiêu vẹo rơi xuống dưới, khó khăn dừng lại ở giữa hai chân hắn.

Nơi đó lập tức trở nên cao thẳng cứng rắn.

Đường Hoan thật sự kinh ngạc, nhìn bộ dáng đứng đắn của hắn, thật không ngờ được nơi đó đã dựng đứng lên.

Nương theo cảm xúc kinh ngạc này, nàng thực vô tội hỏi: “A, đây là cái gì?” Tiếp theo lại giống như tò mò, nắm lấy nơi đó lay động hai cái.

Sư phụ nói dù nam nhân có cứng rắn đến đâu, đặc biệt là xử nam, khi tiểu sinh mệnh của mình bị người ta cầm lấy, chính là lúc tâm thần dễ dàng thất thủ nhất.

Hắn đã bởi vì nàng mà cứng rắn, nếu còn có thể thờ ơ, Đường Hoan thật sự muốn khóc.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 5: Đầy Ngã

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Phía dưới được bàn tay nhỏ bé nắm lấy, Tống Mạch do dự không biết có nên buông tay ra không.

Hắn nâng cánh tay cao lên, đặt ở sau cổ nàng, bàn tay còn đang nắm lấy dây yếm, còn chưa kịp thắt.

Nếu lúc này buông ra, cái yếm sẽ rơi xuống, không buông, nàng lại động tiếp. Có phải hắn đã hiểu lầm cái gì không? Dù sao tư thế như vậy, thật sự quá mức thân thiết.

Đáng tiếc hắn đang bịt mắt, không thể kiểm chứng xem nàng có bịt mắt thật không, cũng không thể phán đoán lúc nào nên buông tay.

Nàng nói trên người có chút tê dại, cần hắn chống đỡ trong chốc lát, Tống Mạch liền cứng nhắc chờ nàng hoàn toàn khôi phục.

Chợt, tay nàng đặt lên ngang hông hắn, cả người Tống Mạch căng thẳng, ngay sau đó nàng giống như mất hết sức lực, vừa rời khỏi vai hắn đã ngã nhào vào ngực hắn. Trán của nàng đụng vào cổ hắn, càng khiến hắn nghĩ thấy rõ ràng hương thơm nữ nhi. Ngực nàng dán chặt vào ngực hắn, hắn cảm giác được hai đỉnh mềm mại không cam lòng mà chĩa lại vào ngực hắn. Cuối cùng đã đốt sạch phần lý trí vốn cũng không còn nhiều lắm của hắn, chính là động tác tay nàng vô tình làm ra.

Nàng thế nhưng vừa nắm nơi đó vừa động đậy hai cái, vậy hỏi hắn làm sao chịu được!

Tống Mạch theo bản năng cúi xuống, bắt chấp dây yếm dây lưng gì đó, mà đẩy nàng xuống.

Đường Hoan vẫn nhìn hẩn, thấy hẩn nâng tay dây bả vai nàng, nàng làm bộ như muốn đứng dậy, khó khăn hướng ngực về phía Tống Mạch, trong miệng vừa thẹn vừa xấu hổ nói: “Tống thí chủ, ta, ta không cố ý, ta thật sự không biết đó là...a, áo của ta rơi mất rồi...”

Giọng nói của nàng, ngay tại lúc bàn tay to dán lên ngực, đã lập tức im bật.

Xúc cảm khác thường hoàn toàn bất đồng với dự cảm khiến Tống Mạch nháy mắt cứng đờ.

Lửa dục không hề nhen nhóm mà vẫn dấy lên khắp cơ thể, mãnh liệt dâng cao, trong cơ thể tựa hồ ẩn giấu một con mãnh thú, rít gào muốn thoát khỏi lồng giam, cả người Tống Mạch như bị lửa đốt, cháy đến mức khiến hẩn mặt đỏ tai hồng, đầu óc trống rỗng, nhưng lại quên mất thu tay lại.

Làm sao có thể chạm vào nàng...

Hẩn không nghĩ sẽ chạm vào.

Hẩn không muốn nghĩ tới nàng sẽ nghĩ thế nào về hẩn?

“Ta...” Tống Mạch run run muốn rút tay về.

Vẻ dầy vò nhẵn nhụi của hẩn đều không lọt qua mắt Đường Hoan. Hô hấp kịch liệt như vậy, lồng ngực phập phồng kịch liệt như vậy, còn có bộ phận đang dựng đứng lên dưới quần hẩn, nói rõ cho nàng biết người đàn ông này đã sắp nóng bỏng mất. Nếu nàng buông tha cơ hội này, về sau tốt nhất đừng hái hoa nữa.

Nàng cởi ra cái yếm vốn đã hững hờ treo trước ngực, treo nó ở bên hông, sau đó để lại bàn tay vốn định rời đi của Tống Mạch, lơ đãng làm bộ ấn tay

hắn nhào nặn ngực mình, rồi bổ nhào xuống đầu vai hắn, ghé vào cổ hắn, thổi khí bên tai hắn, ngượng ngùng bày tỏ cõi lòng mình: “Tổng thí chủ, mạng của ta là do chàng cứu, người của ta cũng là của chàng, chàng muốn, sẽ được thôi, ta, ta nguyện ý theo chàng.” Nói xong đôi môi đỏ mọng không ngừng dán lên sườn mặt hắn.

“Người, ta không có...”

Tống Mạch muốn giải thích rằng hắn không có tâm tư đó, nàng lại ôm cổ hắn níu xuống. Hắn quỳ, nếu là tình huống bình thường, một tiểu nữ nhân tuyệt đối không có khả năng níu ngã hắn nhưng hiện giờ, trong đầu hắn chỉ còn lại một chút lí trí mỏng manh, xung quanh đều là lửa nóng hùng hực, thân thể hắn không chịu nổi chế, đè nàng xuống.

“Tổng thí chủ, chàng đã cứu mạng của ta, ta nguyện ý tặng bản thân mình cho chàng.”

Đang dán ở sau lưng hắn, Đường Hoan ngẩng đầu lên, ôm cổ hắn mềm mại thốt lên, sau đó không để hắn có cơ hội nói chuyện, nhân lúc hắn còn đang khiếp sợ đến há miệng mà hấp dẫn hắn liếm môi hắn, hai chân đã từ lúc hắn đè xuống mà thuận thế ngoắc lấy thắt lưng hắn.

Tống Mạch giãy dụa muốn đứng lên nhưng bởi vì trước mắt hắn bị mảnh vải bịt kín, chìm trong bóng đêm, tay hắn lại không cẩn thận chạm vào nàng.

Đường Hoan không ngừng khiến nụ hôn này trở nên sâu hơn, đồng thời vận dụng kỹ xảo ưỡn ngực xoay thắt lưng, dùng hai đỉnh mềm mại của nàng cọ sát vào hắn. Quần áo mùa hè mỏng manh, cho dù cách bởi quần áo của hai người, nàng vẫn có thể cảm nhận được sự hùng vĩ của hắn.

Nam nhân này, dù là tướng mạo hay dáng người, đều là cực phẩm.

Đường Hoan rất vừa lòng với con mắt của mình.

Tuy bởi vì lơ là mà lần đầu tiên ra tay thiếu chút thì chết nhưng ngấm lại, ở trong mộng có thể hái hãn đến chín lần, hơn nữa trêu đùa hãn còn thú vị như vậy, coi như là có được có mất. Nếu là hãn ngoài đời, lạnh lùng khó tiếp cận, võ công thì cao, dù nàng có trở hết tài năng ra, người ta vẫn một kiếm là có thể cho nàng đi toi. Nhưng ở trong mộng, hãn thật sự rất giống một người canh rừng, thành thật đáng yêu.

Nàng ngậm lấy môi hãn, thưởng thức hương vị của hãn.

Trong tai truyền đến tiếng nước ái muội, cùng với tiếng rên rỉ liêu nhân phát ra từ cổ họng nàng, thân thể Tống Mạch dần dần không nghe theo sai bảo nữa.

Dưới thân là một cơ thể nữ nhi xinh đẹp, trong miệng là cái lưỡi thơm tho mềm mại của nàng, dụ hoặc mãnh liệt như vậy khiến Tống Mạch không khỏi siết chặt thắt lưng nàng, ngốc nghếch đáp lại nàng.

Tống Mạch đã quên nàng là ai, cũng quên mình là ai. Hãn chỉ biết, hãn là một nam nhân, mà nữ nhân dưới thân nói với hãn, nàng nguyện ý cho hãn. Hãn chỉ biết, hãn đang cháy hừng hực rất khó chịu mà hôn nữ nhân dưới thân khiến hãn vừa khó chịu lại vừa thoải mái.

Hãn cảm thấy mình điên rồi, nhưng lại cam tâm tình nguyện điên.

Hãn bắt đầu thô bạo phản công.

Môi Đường Hoan bị hãn cắn đến đau đớn nhưng khi Tống Mạch vội vàng hấp tấp cắn lên cần cổ mềm

mại của nàng thì đau đớn kia lại dần theo một chút thoải mái. Huống hồ, một người nam nhân lúc trước còn lạnh lùng giết nàng nay lại bị nàng quyến rũ đến mức khiến hãn nhiệt tình như lửa đòi lấy nàng, trong lòng nàng liền dâng lên một cảm giác kiêu ngạo đặc ý khó có thể miêu tả. Sự

phụ nói đúng, nam nhân đều là đồ dối trá, mặc kệ ban ngày đứng đắn baonhiêu, đến buổi tối đều bộc lộ mặt hạ lưu của mình.

Nàng muốn khiến cho nam nhân lạnh lùng như Tống Mạch bởi vì nàng mà biến thành một kẻ lưu manh.

Nhìn xem, hắn đang chôn ở ngực nàng vui sướng đến thế nào. Chỉ sợ chính hãncũng không thể tưởng tượng được, khi bản năng hạ lưu của hãn thức dậy,hãn có thể làm ra hành động như vậy?

Quả nhiên dục vọng là một loại bản năng, không cần ai dạy cả.

Chịu đựng những động tác thô bạo của hãn mang đến chút khó chịu, hai tay Đường Hoan len vào mái tóc hãn, ngâm nga ra tiếng.

Tiếng rên rỉ mỉ mỉ hoặc của nữ nhân bên dưới khiến thân thể hãn càng thúc giụcđến phát cuồng. Tống Mạch cảm thấy mình sắp nổ tung rồi, không để ý tớibên hông nàng còn có cái yếm vòng qua, hai tay hãn lột quần nàng xuống.

Cho đến khi hãn chạm vào dây quần hãn tự tay thắt vào.

Động tác của Tống Mạch chợt ngừng lại.

Hãn đã mặc quần cho nàng? Vì sao hãn lại mặc quần cho một nữ nhân?

Sau đó, chuyện phía trước tựa như một gáo nước lạnh, giết chết nóng bức trong cơ thể hãn.

Hãn nhớ ra rồi, nàng là một tiểu ni cô, hãn cứu nàng.

Chỉ vì hiếu làm mà nàng tưởng hãn muốn nàng.

Nhưng làm sao có thể?

Tống Mạch hẳn làm sao có thể muốn một tiểu ni cô lấy thân báo đáp?

Tống Mạnh đứng vụt dậy, quay lưng về phía Đường Hoàn, vừa thắt lại đai lưng vừa xin lỗi, giọng nói trầm khàn dần dần khôi phục bình tĩnh: “Tiểu sư phụ, Tống mỗ nhất thời mê loạn, đã mạo phạm. Tống mỗ cứu người không phải mong hồi báo, lúc trước có thể nói Tống mỗ có ân với người nhưng vừa rồi Tống mỗ làm ra cử chỉ cầm thú, chuyện giữa người và ta đã thanh toán xong, tiểu sư phụ không cần cảm kích Tống mỗ nữa. Sư muội người ở ngay phía đông khu rừng, đi khoảng trăm bước nữa sẽ thấy. Sắc trời đã tối muộn, Tống mỗ cáo từ, tiểu sư phụ cũng mau thu thập chỉnh tề, tìm sư muội người rồi quay về am đi.”

Nói xong, hắn tiến lên trước hai ba bước nhấc áo của mình lên, cho đến khi cả người biến mất trong cánh rừng phía trước cũng không quay đầu lại liếc mắt nhìn một lần.

Không có tiếng bước chân, bên tai chỉ còn gió đêm nhẹ nhàng thổi qua.

Đường Hoàn nằm dài trên đất, nhìn bầu trời cao cao phía trên đến ngân ngơ.

Rõ ràng đã quyết rũ thành công, vì sao Tống Mạch lại đột ngột bước đi? Rốt cuộc đã làm sai chỗ nào? Nếu lòng đã kiên định không gợn nữ sắc vậy ngay từ đầu hẳn đã không bị dao động rồi chứ?

Không đúng, nhất định có cái gì đó đã khơi dậy lý trí của hắn.

Đường Hoàn bắt chéo chân, vô ý thức lắc lư, trong đầu không ngừng nhớ lại cảnh tượng nóng bỏng vừa rồi.

Nhưng dù đã suy nghĩ rất lâu cũng không phát hiện ra một chút manh mối nào.

Nàng tin thủ đoạn của mình tuyệt không có vấn đề, nhất định là Tống Mạch đã phát sinh ra biến cố.

...không phải chứ, chẳng lẽ hẳn muốn đi tiểu?

Đường Hoan ngồi dậy, càng nghĩ càng cảm thấy nguyên nhân này thực sự rất có khả năng.

Nàng còn nhớ rõ, có một lần sứ phụ đi hái hoa, đang sắp thành chuyện tốt trời, tên vương gia mặt lạnh kia lại đỏ mặt nói muốn đi tiểu, sứ phụ mỉm cười cho hắn rời đi. Kết quả tên vương gia kia trên đường đi tiểu đã tỉnh táo lại, chẳng những không đáp lại lời ước hẹn mà còn phái ám vệ bao vây tầm điện.

Nhưng mà hẳn rõ ràng đã xem thường bản lĩnh của sứ phụ, cuối cùng sứ phụ vẫn có thể trói hết tất cả ám vệ, trước mặt tất cả bọn họ cười lên tên vương gia xưa nay rất coi trọng mặt mũi này, nữ trên nam dưới, còn sử dụng thêm cả dụng cụ đặc biệt mà sứ phụ nghĩ ranữa.

Bởi vậy có thể thấy được, cho dù chỉ là một việc nhỏ rất ngăn thôi cũng có thể trở thành cơ hội cho nam nhân tỉnh táo lại, đặc biệt là đối với loại nam nhân thượng hạng khó đối phó.

Thật sự là xúi quẩy, không thể tận dụng thời cơ tốt này.

Đường Hoan ảo não nhảy lên, mặc lại xiêm y, sửa sang thỏa đáng sau đó đi tìm Minh Tâm.

Minh Tâm đã sớm tỉnh lại, Đường Hoan lấy cớ vì muốn không bị mọi người nghi ngờ trong sạch, khuyên nàng nói dối, nói nàng không cẩn thận té ngã vì vậy mới làm chậm trễ thời gian.

Minh Tâm hoang mang lo sợ, đường nhiên Đường Hoan nói cái gì thì là cái ấy.

Hai người dìu đỡ nhau, thất tha thất thểu trở về am Ngọc Tuyền.

Lúc này bóng đêm ngập tràn, trong am tối đen, không có lấy một chút đèn đuốc.

Đường Hoan đã sắp chết đói, hỏi Minh Tâm phòng bếp ở nơi nào, chuẩn bị tìm chút gì đó ăn.

“Minh Tuệ, chúng ta tìm sư phụ bẩm báo trước đi, sau khi tới chỗ sư phụ rồi, chúng ta mới có thể ăn chút gì đó.” Minh Tâm khiếp sợ thốt lên.

Giống như có cảm ứng, căn phòng phía trước đột nhiên sáng lên.

Chính là phòng ở của Tĩnh Từ sư thái, sư phụ mới của Đường Hoan.

Đường Hoan đành phải cùng Minh Tâm đi phục mệnh.

Tĩnh Từ sư thái tuổi chừng bốn mươi, gò má cao gầy, thoạt nhìn kiểu gì cũng không ra chút thiện tâm nào. Bà nhắm mắt lại, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, một tay khoát lên đầu gối, một tay chuyển Phật châu, chậm chạp nói: “Hai người các người đi cả một ngày, được bổ thí bao nhiêu?”

Đường Hoan không nói gì.

Minh Tâm liếc nàng một cái sau đó cúi đầu, lắp bắp: “Sư phụ, con với Minh Tâm chỉ, chỉ hóa được hai cái bánh bao, đã biến thành cơm trưa ăn, ăn rồi. Đến bây giờ chúng con vẫn còn chưa ăn cơm chiều.”

Ngón tay Tĩnh Từ sư thái vẫn không ngừng di chuyển, trầm mặc một lát lại hỏi: “Vậy vì sao nhóm các người lại về muộn như vậy?”

Lúc này Đường Hoan cướp lời: “Sư phụ, không hóa được cái gì, con với Minh Tâm đã nghĩ nên sớm quay trở về giúp sư phụ làm việc, niệm thêm nhiều kinh nhưng Minh Tâm đói đến hoa mắt, lúc lên núi không cẩn thận ngã xuống... Người xem, trán muội ấy đã rách đến chảy máu.”

Minh Tâm phối hợp ngãng đầu.

Rốt cuộc Tĩnh Từ sư thái cũng mở mắt, liếc mắt nhìn nàng một cái sau đó lại tiếp tục nhắm mắt, thân nhiên nói: “Chúng ta ở trong am, cho hai người các người ra ngoài hóa duyên ít nhất cũng đã được cái gì đó, những người khác đều nói ta đã quá nuông chiều các người, để các người lười biếng, còn biết mưu mẹo. Vì sư đương nhiên biết các người tốt, chỉ là do ăn nói vụng về. Nhưng vì chặn miệng các nàng, nên vẫn đành tiến hành một khiển trách nhỏ. Minh Tâm, trên người người có thương tích, đến Phật đường quỳ một đêm là được. Minh Tuệ, người quỳ cùng với Minh Tâm. Mườingày sau đó, nước trong am chúng ta sẽ đều do người gánh, nhớ là phải dậy sớm, không được làm hỏng việc. Được rồi, các người đi đi.”

Đường Hoan không thể tin nhìn bà già trước mắt: “Sư phụ...”

Minh Tâm chạy nhanh tới che miệng nàng sau đó đẩy nàng ra ngoài: “Minh Tuệ, sư phụ ghét nhất là tranh cãi với chúng ta, tỷ nhẫn nhịn một chút đi, nếu để sư phụ tức giận, sợ là sẽ phạt tỷ nhiều thêm. Tỷ yên tâm, sáng mai muội sẽ đi gánh nước cùng tỷ, trước hừng đông nhất định có thể gánh giúp tỷ được mấy thùng.”

Nàng còn chưa nói hết, nàng vừa nói Đường Hoan liền nhớ ra...

Am Ngọc Tuyên có bốn cái lu lớn, mỗi cái lu đều cần 7,8 thùng nước mới có thể đầy...

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 6: Lừa Thệt

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Phật đường vừa tối lại vừa tĩnh lặng, gió đêm theo cửa sổ thổi vào, rất lạnh.

Minh Tâm quỳ gối trên bồ đoàn, cả gáy đầy mồ hôi, nhưng vẫn không ngừng cầu xin Phật tổ phù hộ cho Minh Tuệ.

“Két” một tiếng, có người đẩy cửa gỗ đi vào.

Minh Tâm sợ tới mức kêu lên, run run quay đầu, nhận ra hình dáng mảnh khảnh kia chính là Minh Tuệ, vội vàng nhỏ giọng hỏi: “Thế nào? Không bị ainhìn thấy chứ?”

Đường Hoan lắc đầu, xoay người đóng cửa lại, ôm bụng đến bên cạnh Minh Tâm. Ở đó trải 12 chiếc bồ đoàn, chính là donàng tự lấy trải ra. Hơn nửa đêm rồi, mệt mỏi cộng thêm đói bụng đã cả ngày, còn bắt nàng quỳ cả đêm sao?

Nằm mơ đi!

Minh Tâm nguyện ý quỳ ở đó là do nàng ấy gốc, Đường Hoan mới không thèm chịu khổ thế đâu.

Nàng mệt mỏi nằm xuống, cuộn mình thành hình con tôm. Không có cách nào, nàng đã đói cả ngày rồi, ngay cả nói cũng không có sức nói, ôm bụng giữ chút hơi còn có thể để chịu hơn một tẹo.

Nàng như vậy, Minh Tâm không cần hỏi cũng biết, Minh Tuệ nhất định chẳng trộm được thứ nào ăn.

Cũng đúng, trong am chưa bao giờ nấu nhiều cơm, các tiểu ni cô bình thường cũng chỉ có thể ăn no lưng lưng. Nàng với Minh Tuệ về muộn như vậy, chodù có thừa bánh bao với cháo trắng cũng đã bị các sư tỷ chưởng quản phòng bếp ăn hết rồi. Sư phụ không nói lời nào, làm sao người ta có lòng để lại cho các nàng?

Nhưng mà nàng cũng không ngờ Minh Tuệ lớn mật đến thế, trước kia tuy nàng ấy cũng rất cơ trí nhưng vẫn luôn nhất nhất nghe lời sư phụ nói.

Nhìn theo bóng dáng đang nằm ở đó, nếu nói lòng không có âm mưu là không thể nào. Nhưng nàng cũng không dám nằm xuống, nàng không có can đảm như Minh Tuệ.

Bụng đói kêu vang, Minh Tâm không có khí lực nghĩ ngợi gì nhiều, nàng cố gắng vững vàng quỳ, tiếp tục yên lặng niệm kinh.

Đường Hoan nhắm mắt lại, một chút buồn ngủ cũng không có.

Nếu hôm nay không gặp Tống Mạch, Tĩnh Từ sư thái phạt nàng như thế, còn không cho cơm ăn, nàng chắc chắn sẽ trốn.

Thế mà cố tình nàng lại gặp.

Am Ngọc Tuyền ở phía tây cánh rừng, Tống Mạch là người giữ rừng, cho dù hẳn không có ý hỏi thăm, chuyện lớn gì ở am Ngọc Tuyền làm sao lọt qualỗ tai hẳn được. Nếu Đường Hoan không ngoan ngoãn nhận phạt mà cứ chạy trốn trước rồi chờ thời cơ quyen rũ Tống Mạch, e rằng ni cô ** nhất định sẽ phái người đi tìm nàng, thậm chí còn tố cáo nàng với quan phủ. Đến lúc đó Tống Mạch sẽ biết, lấy tính tình thành thật của hẳn nhất định sẽ cho nàng là ni cô phá giới không tuân thủ quy củ, đến lúc đó thanh danh của Đường Hoan đã bị phá hỏng, muốn tiếp cận hẳn lại càng thêm khó.

Đường Hoan thật sự rất muốn khóc!

Tĩnh Từ sư thái thật sự rất tàn nhẫn! Tận bốn lu nước đó.

Trước kia trong am đều sắp xếp hai tiểu ni cô gánh nước, gánh trọn vẹn haicanh giờ từ giờ Dần đến giờ Thìn (3 – 9 h). Nay bắt một mình nàng làm, cho dù nàng dậy từ lúc trời chưa sáng, cho dù nàng có khỏe mạnh mườiphần cũng phải gánh đến hết buổi trưa đi!

Có cho người sống không đây, số mạng ni cô đều khổ như vậy sao!

Đường Hoan không ngừng nguyện rửa Tĩnh Từ sư thái ... trong lòng, rửa bà ta đời đời kiếp kiếp đều làm ni cô, vĩnh viễn cũng không được thưởng thức tư vị của nam nhân.

Mắng xong nàng lại đem lửa giận ngậ tràn chuyển lên người Tống Mạch.

Là hấn một kiếm hại nàng vào trong mộng chịu khổ, là hấn bỏ dở nửa chừng hốt hoảng chạy trốn.

Về phần nguyên nhân chân chính của 9 giấc mộng xuân này, là một hái hoatặc, Đường Hoan tuyệt đối không thừa nhận lỗi sai của mình.

Miên man suy nghĩ, mắng đến mắng đi thế mà cũng mơ mơ màng màng ngủ được.

Giống như vừa mới ngủ có một lát, Minh Tâm đã đẩy nàng: “Minh Tuệ, dậy thôi, nếu không gánh nước xong trước giờ thìn tử sẽ bị phạt đấy!”

Đường Hoan lật người nhưng vẫn nằm trên bồ đoàn: “Bây giờ là giờ nào rồi?”

“Hấn là giờ sửu rồi. Minh Tuệ, tử mau đứng lên đi, nếu chậm trễ nữa, muộichỉ có thể giúp tử có nửa canh giờ. Bây giờ gánh luôn, cả hai chúng ta cùng nhau gánh, đến giờ dần là có thể đổ đầy rồi, đến lúc đó, sư phụ thấy chúng ta chịu khó, nói không chừng còn cho chúng ta điểm tâm ăn.”

(giờ sửu: 1-3h

Giờ dần: 3-5h

Giờ thìn: 7-9h)

Giờ sửu, cho dù trời mùa hè mau sáng, bây giờ cũng vẫn tối đen đi?

Sờ soạng đi gánh nước, Đường Hoan sợ rằng nàng sẽ trượt chân ngã xuống núi mất!

“Không cần, không cần muội giúp đâu, muội tiếp tục niệm kinh đi, đến giờ dần thì gọi tử, một mình tử gánh đến trưa là được.”

Minh Tâm sững sốt, “Như vậy sao được? Buổi sáng chúng ta còn phải quét trước đình viện, còn phải niệm kinh nữa!”

Đường Hoan không kiên nhẫn đáp: “Mặc kệ, dù sao bây giờ muội cũng đừng gọi tử dậy, sư phụ bắt tử gánh nước, tử không chậm trễ để giờ Ngọ mọi người có nước mà dùng là được. Đừng gọi tử nữa, gọi nữa tử sẽ nói cho sư phụ muội suýt chút nữa bị lưu manh khi dễ đấy!”

Niệm kinh? Xí, gánh nước thì nàng còn có cơ hội gặp Tống Mạch chứ niệm kinh thì chỉ có thể ngồi yên trong am ni cô thôi.

Nàng vô lại như thế, Minh Tâm cũng không còn lời nào để nói, chỉ đành âm thầm thay sư tử mình sốt

ruột.

Buổi sáng hôm sau, Đường Hoan ngủ nghê đầy đủ gánh hai thùng nước xuống núi. “Minh Tuệ” trước kia đã từng gánh nước, xuống núi nhanh leo núi chậm, chắc cần chừng hai khắc đi. (30p)

Am Ngọc Tuyền cũng không có danh tiếng gì, ở trong tổng cộng có chưa đến 20 ni cô, bình thường đều dầy muộn. Đường Hoan vừa gánh vừa nghỉ, trước khi đến giờ ăn điểm tâm đã đổ đầy một lu, trời lúc này đã sáng rồi.

Tĩnh Từ sư thái phát hiện nàng không nghe lời, giận dữ, phạt nàng về sau không được làm việc gì khác, tất cả việc nặng trong am đều giao cho nàng. Buổi sáng nấu nước, buổi chiều lên núi đốn củi, buổi tối phải quỳ trong phật đường hai canh giờ mới có thể ngủ.

Đường Hoan một chút cũng không màng. Hiện giờ nàng cần nhất chính là cơ hội ra ngoài, chỉ cần nàng sớm hái được Tống Mạch, sẽ không cần sợ Tĩnh Từ sư thái. Bà già đó, bà tang hồ rằng có thể phạt nàng cả đời sao? Chẳng qua chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Nếu cảnh trong mơ không chân thật như vậy thì tốt rồi.

Đường Hoan ngồi bên bờ sông, nhìn hai bàn tay sưng đỏ lên, ủy khuất muốn khóc.

Nghĩ thì rất hùng dũng nhưng khi làm thật thì mệt mỏi quá! Nhất là cái thân thể hiện giờ của nàng, gánh hai thùng nước mà hai chân đi trên đường đều run lên.

Đường Hoan thở dài thật dài, quay đầu nhìn về phía khu rừng bên cạnh. Trời đã sáng rồi, vì sao vẫn chưa gặp được Tống Mạch.

Quên đi, vẫn là mau mau trở về chút, giờ ăn điểm tâm đã quá rồi, cho dù có là bánh bao, nàng cũng muốn ăn.

Đường Hoan tiếp tục gánh nước, lắc lắc lư lư đi trở về.

Đường núi quanh co, cành cây bên đường còn đâm xiên ra ngoài đường, Đường Hoan đi thật cẩn thận, không tránh khỏi thở hồng hộc.

Đi rồi lại đi, nàng đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân.

Có phải là Tống Mạch không?

Nhìn chăm chăm ngả rẽ trước mặt, Đường Hoan nghĩ ngợi một lát, sau đó nàng đặt thùng nước xuống, co chân ôm đầu gối ngồi xuống cạnh đó, giấu mặt trong lòng bàn tay, nho nhỏ thút tha thút thít. Tốt nhất nên là Tống Mạch, nếu không phải Tống Mạch, nàng có diễn trò cũng uống công.

Vì thế, khi Tống Mạch mang theo hai con thỏ xám đi tới, chỉ thấy một tiểu ni cô ngồi dưới tán cây, dường như đang khóc.

Hắn thoáng nhìn qua sau đó lập tức bối rối dời tầm mắt.

Y phục trên người ni cô nào cũng giống nhau, Tống Mạch cũng không biết ni cô kia là ai nhưng không hiểu vì sao, vừa mới thoáng thấy bóng người, hắn liền nghĩ tới tiểu ni cô hôm qua gặp, chính là tiểu ni cô hại hắn trần trọc một đêm cũng không tài nào ngủ được.

Tống Mạch mím môi, không chớp mắt đi thẳng về phía trước.

Là ai thì cũng không liên quan, hắn đi đường hắn là tốt rồi, hai người bọn họ chẳng liên quan gì tới nhau.

Khoảng cách càng ngày càng gần, bước chân Tống Mạch càng thêm nhanh hơn.

Tuy Đường Hoan chôn mặt trong lòng bàn tay nhưng từ khe hở cô vẫn nhìn thấy ống quần của nam nhân với đôi giày vải.

ở gần đây chỉ có một người nam nhân là Tống Mạch, người bước tới rất có khả năng là hắn.

ngay tại lúc người nam nhân kia chỉ còn cách nàng năm bước chân, Đường Hoan dụi dụi mắt, nâng gánh nước lên, làm bộ muốn tiếp tục lên núi.

Chẳngqua, khi xốc gánh nước lên, quay ra, nàng vô tình nhìn thoáng qua phía trước mặt, “Tổng thí chủ?” Thùng nước trong tay bỗng “bùm” một tiếng rơi xuống, nước văng ra khắp nơi, chảy dài trên đường núi, thấm ướt một khoảng đất rộng.

“A...”

Đường Hoan gấp gáp chạy tới nhặt lại thùng nước bị đổ, lại không cẩn thận trượt chân ngã về phía trước.

Tống Mạch không kịp được vươn tay ra, bàn tay đã vươn ra nhưng trong lòng chột do dự, rốt cuộc hẳn vẫn không đỡ nàng.

Đường Hoan thành công ngã lộn đầu xuống đất.

Nàng kinh ngạc, không ngờ rằng nam nhân mới ngày hôm qua còn nhiệt tình giúp đỡ thế mà hôm nay lại không hề đỡ nàng. Nhưng mà nàng lại nhanh chóng thay đổi chiến lược, một tay xoa xoa mắt cá chân, chỉ để sườn mặt đối diện với Tống Mạch, đỏ mặt nói: “Minh Tuệ vụng chân vụng tay, đã để Tống thí chủ chê cười.” Trong giọng nói không giấu được ngượng ngùng và bất an của bản thân khi gặp hẳn, cũng có sự khẩn trương lo sợ khi giáp mặt với người khác.

Tuy Tống Mạch kìm nén mình không ra tay giúp đỡ nhưng thấy tiểu ni cô té ngã, ánh mắt hẳn vẫn luôn dõi theo nàng, sợ nàng lăn xuống. Mắt thấy nàng chỉ ngã ngồi ở đằng kia, Tống Mạch đang muốn nhìn về nơi khác, bỗng nghe tiếng nàng nói.

Tâm mắt liền cứng lại.

Tia nắng rực rỡ xuyên qua cây rừng chiếu lên người nàng, mũ ni cô màu xanh xám phía trên, càng nổi bật lên vẻ trắng nõn tinh tế của khuôn mặt nàng. Bởi vì nàng quay mặt đi nên Tống Mạch chỉ có thể nhìn thấy mi mắt

như cánh bướm của nàng rủ xuống, thấy nàng khẽ cắn cánh môi hồng nhuận, còn có cái cằm thanh tú và cần cổ thon dài của nàng.

Cũng không biết bởi vì nàng ngượng ngùng đáng thương hay là bởi giọng nói uyên chuyên mềm mại của nàng mà tim Tống Mạch lại đập nhanh hơn.

Tiểu ni cô này, vì sao luôn khiến cho hấn sinh ra những cảm giác kì quái?

“Người, không có việc gì chứ?”

Lập tức bước đến có vẻ không tốt lắm, hấn cũng không tiện hỏi gì khác, trầm mặc một lúc chỉ có thể nặn ra một câu này. Nhưng làm sao có thể ngờ được khi hấn vừa nói xong câu này, đối phương đột nhiên...khóc. Nàng không cử động gì, vẫn giữ nguyên tư thế vừa rồi, chỉ là mi mắt hình cánh bướm kia khẽ chớp vài cái, sau đó Tống Mạch liền nhìn thấy từng giọt nước mắt trong suốt bắt đầu rơi xuống mặt nàng.

Hấn quả thực không thể ngờ được, Tống Mạch hấn thực không biết phải làm sao.

“Ngã bị thương sao?” Tống Mạch áy náy, là tại hấn vừa rồi cố ý không giúp nàng.

“Không...” Đường Hoan chậm rãi đứng lên, quay lưng lại không nhìn Tống Mạch, “Takhông sao, Tống thỉ chủ mau xuống núi đi.” Giọng nói vẫn tràn đầy nước nỡ.

Tống Mạch không nói gì nhưng nghĩ đến lúc vừa đến nàng cũng khóc, bây giờ lại khóc, hay là nàng đang khổ sở vì cái gì?

Trong lòng muốn hỏi nhưng lại sợ nàng nghĩ nhiều, Tống Mạch suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn quyết định không muốn dây dưa quá nhiều với nàng liền đi thẳng.

Đường Hoan choáng váng. Lạt mềm buộc chặt mà, nàng còn đang chờ Tổng Mạch hỏi nàng mà, vì sao hắt lại đi thật chứ?

Ngăn hắt lại bảo hắt hỏi?

Khẳng định không được a, như vậy quá mất mặt!

Chẳng lẽ cứ thế mà thả hắt đi?

Đường Hoan tức đến hộc máu, đúng là lãng phí một thùng nước nàng dùng để diễn trò!

Nàng cắn răng nhìn chăm chăm bóng dáng lạnh lùng kia, ánh mắt chậm rãi dừng ở hai con thỏ đang lắc lư trong tay hắt.

“Tổng thí chủ!” Nàng vội vàng đuổi theo.

Bước chân Tổng Mạch khựng lại, nghiêng đầu nhưng không có xoay người.

Đường Hoan đứng lại bên cạnh người hắt, sợ hãi liếc hắt một cái sau đó nhìn hai con thỏ xám bằng ánh mắt đầy thương tiếc, nhỏ giọng hỏi: “Tổng thí chủ, hai con thỏ này, là do người vừa mới bắt được sao?”

Lòng Tổng Mạch còn đang vì cái thoáng nhìn đầy sợ hãi kia của nàng mà loạn, nghe thấy vậy liền thuận miệng giải thích: “Không phải, là vừa rồi ta đi tuần trong rừng về, bắt được chúng nó mắc kẹt trong hàng rào.”

Đường Hoan nhẹ nhàng thở ra, đỏ mặt nói: “Nếu đây không phải do Tổng thí chủ bắt được, vậy Tổng thí chủ có thể tặng cho ta hai con thỏ này được không? Ta, ta cảm thấy bọn chúng thật đáng thương, không đành lòng...” Nói được một nửa, nàng cố lấy dũng khí ngăn đầu, thấy Tổng Mạch kinh ngạc nhìn mình, lại liên tục lắc đầu: “Cái đó, nếu Tổng thí chủ không muốn, ta cũng không dám ép buộc...ta, ta đi đây!”

Nàng xoay người định chạy đi, tựa như đứa trẻ sợ người mắng mỏ.

Đột nhiên một cánh tay rắn chắc chặn lại phía trước, Đường Hoan nghi hoặc nhìn về phía Tống Mạch.

Tống Mạch không nhìn nàng, chỉ nói: “Cho người đó.” Trước mặt tiểu ni cô đi sẵn thỏ, quả thực là không đúng.

Đường Hoan tiếp lấy hai con thỏ nặng trĩu, thật lòng nở nụ cười: “Tống thí chủ thật sự là người tốt.”

Da mặt Tống Mạch nóng lên, vội vàng rời đi.

Đường Hoan nhìn theo bóng dáng hảnh, cúi đầu sờ hai con thỏ trong tay, nghĩ đến đồ ăn ba ngày sau đều không cần phải lo nữa, tâm trạng cuối cùng cũng tốt hơn.

Ăn no trước đã, sau đó đi hái hảnh cũng không muộn!

__ ^^ __ ^^ __

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đổi 8 cái lu ở chương trước thành 4 cái,hehe, để Đường Hoan một mình làm hết, chắc chắn đủ 8 giờ! Về phần nàng có tìm được cu li hỗ trợ hay không, còn phải trông chờ vào khả năng của nàng ~

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 7: Quan Tâm

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan giấu hai con thỏ đi, quay đầu ôm thùng nước còn lại, cố hết sức trở về am Ngọc Tuyền.

Dù được cho thỏ nhưng không có dao cũng không có đồ gia vị, nàng cũng không có cách nào làm thịt thỏ ăn được. Quan trọng nhất là bây giờ Tĩnh Từ sư thái rất ngứa mắt với nàng, lúc nào cũng nhìn nàng chăm chăm. Nếu nàng ra ngoài về muộn, bà sư thái khó tính ấy nhất định sẽ nghi ngờ. Ăn thịt thỏ, tốt nhất là chui vào sâu trong núi đốn củi nướng ăn, vừa an toàn lại yên tâm.

Nàng không dám dẫn đo nhiều, trở về am đúng lúc các ni cô khác đang dùng bữa.

Không khí tràn ngập mùi bánh bao thơm lừng.

Đường Hoan không bao giờ ngờ được bánh bao có thể có sức hấp dẫn với nàng đến như vậy.

Vội vàng đặt thùng nước xuống, Đường Hoan chạy nhanh tới phòng bếp.

Nhưng mới chạy được nửa đường nàng lại bị Minh Tâm níu lại.

Minh Tâm im lặng đưa cho nàng nửa cái bánh bao đã vàng, giọng nói cố hạ thật nhỏ: “Minh Tuệ, hôm nay sư phụ khó chịu, không dặn mọi người chuẩn bị đồ ăn sáng cho tử. Tử đừng nóng giận, ăn chút bánh này đi, cố gắng thêm chút nữa, sớm đổ đầy nước rồi đến trước mặt sư phụ thành tâm hối lỗi. Sư phụ nhân từ, sẽ không phạt tử đâu.”

Đường Hoan im lặng một lúc lâu.

Đây là am ni cô sao?

Đây là hắc điếm* mới đúng ấy!

Thậm chí đây còn không bằng hắc điếm nữa. Cho dù có là chưởng quầy của hắc điếm lòng dạ đen tối độc ác cũng vẫn cho tiểu nhị cơm ăn mà! Nàng chỉ là một tiểu ni cô, ngày hôm qua chưa ăn cơm, tối hôm qua cũng ngủ với bụng rỗng, sáng thì dậy sớm đổ đầy tràn một lu nước, vậy mà ngay cả một cái bánh bao, một bát cháo loãng vị Tĩnh Từ sư thái kia cũng không cho nàng ăn?

Bà ta muốn giết chết người đồ đệ này sao?

“Muội ăn đi, tỳ không đói, cảm ơn muội đã lo cho tỳ.” Đường Hoan đặt bánh bao vào lại trong tay Minh Tâm, xoay người rẽ phải đi ra hậu viện đổ nước vào lu.

Minh Tâm một mực đuổi theo nàng, cố nài nàng nhận lấy bánh bao.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, Đường Hoan thực sự cảm động, kéo nàng lại gần một cây cột, nói nhỏ: “Yên tâm đi, tỳ có đồ ăn mà, muội cố chờ, buổi tối trở về tỳ chia cho muội một phần, muội không được nói với người khác đấy!”

Cảnh trong mơ rất chân thật, nàng không có cách nào tiếp tục nhủ lòng không nên tức giận với một người như Tĩnh Từ sư thái nữa. Đúng, đây thật sự chỉ là một giấc mơ, tất cả những người ở đây đều là giả nhưng Đường Hoan thật sự rất nhỏ mọn, ai ức hiếp nàng, nàng sẽ trả thù kẻ đó, cho dù nàng có là ni cô hay hòa thượng. Không phải ni cô nào cũng cầu mong bình yên, nàng là một hái hoa tặc, nàng sẽ không ngốc nghếch đứng đó làm người lương thiện đâu. Không phải Tĩnh Từ sư thái muốn dồn nàng vào chỗ

chết sao, vậy nàng phải sống thật khỏe cho bà ta xem, nàng còn phải mỉm cười nhìn tai họa sắp giáng xuống đầu bàta!

Cứ chờ xem, đừng cho nàng có cơ hội nào!

Mang theo lửa giận ngập tràn, Đường Hoan lại gánh hai thùng nước xuống núi.

Nhưng dù vậy nàng cũng không phải người mất lý trí đến mức điên cuồng. Bụng càng ngày càng đói, mặt trời cũng càng lên cao làm sao mà sống được? Nàng không ngốc như vậy đâu.

Đặt thùng nước cạnh bên bờ sông, Đường Hoan gạt tay áo lau mồ hôi, lão đảo đi về phía tây.

Nhà gỗ của người canh rừng ở trên một ngọn núi nhỏ, nàng rất đói rồi, nàng muốn đi hóa duyên.

Nàng đói đến sắp hôn mê rồi, cố gắng gượng leo lên đến sườn núi, quần áo sau lưng đã ướt đẫm.

Trong tình huống này, Đường Hoan cũng bất chấp đáng về mình ra sao, dù sao Tống Mạch cũng đâu có ham mê sắc đẹp. Tính tình hãn thành thật như vậy, nàng ra mồ hôi càng thảm hại, nói không chừng còn càng dễ khiến hãn mềm lòng hơn.

Chẳng phải nam nhân nào cũng đều thương hương tiếc ngọc sao?

Nàng kéo cửa hàng rào gỗ ra, lau mồ hôi, mệ mội gọi: “Tống thí chủ, huynh có ở nhà không?”

Tống Mạch đang ở sau vườn trói thỏ. Hôm nay thu hoạch được khá tốt, sau khi cho tiểu ni cô hai con, vậy mà hãn lại bắt được một con thỏ. Cứ trói lại

rồi đem nuôi trước đã, mấy ngày sau xuống núi bán đi sẽ được nhiều tiền hơn.

Sau khi trời xong, đang muốn đứng dậy, đột nhiên hẳn nghe thấy có người gọi hẳn.

Tuy nghe không rõ lắm nhưng đó rõ ràng là một nữ nhân.

Tống Mạch nghi hoặc đứng dậy, đứng ở cửa bắc phòng bếp nhìn về phía nam.

Hàng rào chắn đi thân hình của người đó, chỉ lộ ra khuôn mặt xinh đẹp. Tuy cách nhau rất xa nhưng

Tống Mạch chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra, đó rõ ràng là tiểu ni cô kia.

Trong lòng hẳn hoảng hốt, theo bản năng nhìn về phía con thỏ đang bị trời bên dưới mái hiên.

Hẳn không phải là người tu Phật, hẳn muốn bán ít thú rừng kiếm tiền nuôi sống bản thân. Lúc trước là ma xui quỷ khiến nên mới cho nàng hai con thỏ, bây giờ hẳn hối hận rồi.

Tống Mạch nhanh chóng chạy đến dưới mái hiên, giấu con thỏ trong một bụi rậm phía sau cây anh đào, sau đó còn dùng lồng sắt chụp xuống. Sau khi xác định chắc chắn cho dù nàng có đứng ở cửa cũng không phát hiện ra cái gì, Tống Mạch mới chà chà haitay, vỗ vỗ áo ngoài, lạnh nhạt đi ra ngoài.

Chuyện xảy ra giữa hai người, theo lý mà nói nàng là một tiểu ni cô, hẳn chính nàng mới phải nghĩ đủ mọi biện pháp tránh hẳn mới đúng, vì sao bây giờ lại tìm tới cửa? Nếu không có lý do thỏa đáng, Tống Mạch nhất định sẽ không để nàng bước qua cửa.

Hắn đi rất nhanh sau đó vững vàng dừng lại, giống như một cây tùng sừng sững bên trong cửa, đối mặt với nàng, không nói một lời.

Hai mày hắn nhíu lại, không biết là bởi tức giận hay bởi hoang mang.

Cho dù thế tất cả điều này đều không quan trọng, chỉ cần hắn ở nhà là được.

Đường Hoan xấu hổ mỉm cười với hắn, “Tổng thí chủ, huynh, huynh có thể cho ta một chút gì đó ăn...”

Lời còn chưa dứt, hai tay đã buông lỏng, mí mắt khép lại, ngã sang một bên.

Cho đến khi nàng ngã nằm trên mặt đất, Tống Mạch cũng không có phản ứng gì.

Tốt rồi, vì sao lại ngất thế này?

Bất chấp nam nữ khác biệt, hắn gấp gáp đến độ nhảy ra ngoài, cúi người nhìn nàng, thấy sắc mặt nàng tái nhợt, trên trán đầy mồ hôi, môi khô nứt nẻ, giống như bị cảm nắng. Hắn nhanh chóng cúi người ôm người lên, chạy nhanh vào nhà.

Khi cả người ngã lên trên giường đất, gân cốt trong người rớt cuộc cũng được nghỉ ngơi, Đường Hoan thoải mái muốn đuổi người.

Nhưng thật tiếc vì nàng vẫn phải giả vờ bất tỉnh.

“Tiểu sư phụ, tiểu sư phụ Minh Tuệ?” Chân tay Tống Mạch luống cuống, hắn chỉ dám đứng bên cạnh giường, liên mồm gọi tên nàng.

Hai mày Đường Hoan cũng không chịu nhíu lấy một cái.

Tống Mạch xoay người đi múc nước, trên mặt hắn đều là mồ hôi, nhìn trông thật sự rất đáng thương chật vật.

Nhân cơ hội này, Đường Hoan mở mắt quét một vòng trong phòng. Trên nền đất phía đông đặt cái tủ ba ngăn sơn son, bên cạnh có một cái bàn và một cái ghế, cùng với hai bao lương thực đặt ở góc tường. Trừ cái lần thấy nàng ngã mà không đỡ thì thân phận người canh rừng của hắn thật sự rất xứng.

Nàng cười đến đặc ý, cuối cùng chỉ còn mỗi việc ... leo lên giường của hắn mà thôi.

Dù sao nàng cũng có thời gian một tháng nữa, không vội không vội, trêu chọc hắn vui hơn

Lúc Tống Mạch bước vào, hai ống tay áo cuộn lên tới cổ tay, hắn cầm theo một cái khăn ướt, ngấp ngừng một chút rồi bắt đầu lau mồ hôi giúp nàng.

Lần đầu tiên chăm sóc một nữ nhân, lại là ban ngày ban mặt, không nhìn nàng thì sợ tay mình chạm phải chỗ không nên chạm, mà nhìn nàng thì... nàng đẹp như vậy, hắn thật sự rất lúng túng. Nếu nàng tỉnh rồi, hắn có thể chất vấn nàng vì sao lại tìm hắn. Nhưng nàng bị bệnh té xỉu, hắn không tự chủ đã nghĩ xong lí do cho nàng. Nhất định là nàng không còn cách nào nữa mới đến tìm hắn.

Nàng lương thiện như vậy, không phải là người không biết quy củ.

Nghĩ liên miên nhiều lắm, khăn ướt chạm vào vành mũ nàng, mũ ni cô rơi xuống khỏi đầu nàng.

Tống Mạch xấu hổ rứt tay lại.

Tay trái Đường Hoan lặng lẽ bấm mình một cái mới không phá hỏng việc lớn.

Nàng hận nhất chính là cái đầu bóng loáng này! Đối với cái đầu trơ trọi bóng loáng này, nam nhân nào có thể si mê đây?

Sư phụ thật sự là hãm hại nàng mà! Sau này vào địa phủ, đừng để nàng biết giấc mộng này là do sư

phụ cố ý làm ra. Nếu không ngày nào nàng cũng sẽ đuổi theo sư phụ, nhìn thấy nam nhân nào nàng sẽ biến đầu kẻ đó trở nên bóng loáng, xem sư phụ còn dám ra tay không!

Con gái vì người mình yêu mà làm đẹp, muốn quyến rũ Tống Mạch, Đường Hoan cũng không dám để hẳn nhìn thấy cái đầu bóng loáng của mình, nàng đành chậm rãi mở to mắt, “Tống thí chủ?”

Tống Mạch vội thụt lùi xuống vài bước, trầm giọng giải thích: “Tiểu sư phụ, đây là hàn xá, vừa rồi người đột nhiên té xỉu, ta đành bắt đắc dĩ đặt người vào. Người, người thấy bây giờ đã tốt hơn chút nào chưa?”

Mặt Đường Hoan ửng hồng lên, tay chống xuống giường yếu ớt ngồi dậy, vờn hất mũ ni cô đội lên đầu vừa cúi đầu nhỏ giọng đáp: “Đa tạ Tống thí chủ, đã làm phiền huynh rồi. Ta, ta không sao, chỉ là đã ba bữa chưa ăn cơm, đói bụng vô cùng, trên núi lại chỉ có một nhà của Tống thí chủ. Ta, ta, ta đành mặt dày hóa duyên Tống thí chủ. Tống thí chủ, huynh có thể cho ta chút gì ăn không? Cái gì cũng được, vì không ăn cơm nên ta cũng không đủ sức gánh nước, sư phụ sẽ càng thêm tức giận.”

Thì ra là đói.

Tống Mạch không tự chủ nhẹ nhàng thở ra, “Người chờ một lát.” Sau đó xoay người đi ra ngoài.

Đường Hoan cũng đi xuống, theo hẳn vào phòng bếp. Cô nam quả nữ ở chung một phòng đương nhiên là không ổn. Nàng là một tiểu ni cô hiểu lễ nghĩa, đương nhiên phải chú ý đến điều này.

Thấy nàng bước xuống, Tống Mạch hơi bất ngờ sau đó hẳn liền hiểu được tâm tư của nàng. Mâu thuẫn ban đầu đều tiêu tán hết ngược lại càng cảm thấy khâm trọng. Hẳn đưa lưng về phía nàng rồi đặt bàn xuống, lấy bát đĩa trong tủ ra, còn có một cái bánh nướng và một đĩa dưa muối nhỏ, buồn buồn nói: “Tiểu sư phụ còn yếu, người cứ ngồi xuống dùng cơm đi. Nhà Tống mổ nghèo...”

Đường Hoan vui vẻ bước đến trước mặt hẳn, đỏ mặt cảm tạ: “Tống thí chủ khách khí rồi, Minh Tuệ mạo muội tìm đến, khiến thí chủ phiền toái như vậy, huynh còn cho ta ăn, Minh Tuệ đương nhiên vô cùng cảm kích.

“Vậy người ăn nhanh thôi, ta ra bên ngoài một lát.” Phòng bếp chật hẹp, nàng đứng lại gần, Tống Mạch thực sự không thể nào tự nhiên, đành bước nhanh ra ngoài.

Đường Hoan mỉm cười nhìn bóng lưng hẳn, chưa ăn cơm vội mà đi đến gần lu nước, lấy gáo nước hình hồ lô múc nước lên uống.

Khi Tống Mạch quay đầu, vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng này.

Tim hẳn lại đập rối loạn.

Nàng vậy mà lại uống nước, dùng cái gáo hồ lô của hẳn uống nước.

Thực ra cũng chẳng có gì sai, trời thì nóng, nàng khát nước đương nhiên phải uống nước rồi. Nhưng mà cái gáo hồ lô này từ trước tới giờ chỉ có mình hẳn dùng, nay nàng cũng dùng, môi của nàng cũng chạm vào nó.

Có lẽ, nơi môi nàng chạm vào, môi hẳn cũng từng chạm?

Trong lòng Tống Mạch chấn động, vội vàng thu hồi tầm mắt, chạy sang vườn rau bên cạnh, không dám nhìn tiếp, mà hai má cũng nóng như lửa.

Sau đó hẩn nhìn thấy thấp thoáng trong vườn rau mới ươm có một cây dưa chuột.

Trời nắng nóng, trên bàn cơm chỉ có một đĩa dưa muối và một cái bánh nướng áp chảo, nàng lại khát,

chắc sẽ rất khó nuốt?

Tống Mạch do dự một lát, nghĩ đến chuyện nàng đói đến ngất xỉu, cơ thể nhất định rất yếu, nên hẩn hái thêm một ít dưa chuột rồi đi vào.

Đường Hoan đang ăn với tốc độ như hổ đói, không ngờ Tống Mạch lại đột nhiên bước vào, nàng ... nghẹn, vì vậy đành vội vàng xoay người, đỏ mặt ho khan.

Tống Mạch nhìn cái bánh đã bị nàng ăn đến hơn nửa.

Hẩn không khỏi buồn cười. Tiểu ni cô nhìn trông gầy yếu nhỏ nhắn, lại ăn được rất nhiều... Nhưng hẩn nhớ lại lời nói của nàng, nàng nói nàng đã babữa không được ăn cơm. Đúng rồi, thời gian am

Ngọc Tuyền gánh nước hẩn cũng nhớ một chút, bình thường bây giờ sớm đã gánh xong rồi, vì sao nàng vẫn còn đang làm việc?

Buổi sáng còn thấy nàng khóc, hay thật sự có chuyện gì?

“Tống thí chủ, ta, ta...” Đường Hoan đứng dậy, hai tay nhỏ bé xoắn vạt áo, xấu hổ đỏ bừng mặt.

Tống Mạch hiểu ý chuyển hướng đề tài: “Chỉ ăn bánh nướng áp chảo rất dễ bị nghẹn, tiểu sư phụ ăn thêm chút dưa chuột đi, sẽ dễ trôi hơn.”

Dưa chuột?

Đường Hoan giật mình khiếp sợ đến nỗi quên giả vờ xấu hổ. Đến khi Tống Mạch đưa dưa chuột tới,

nàng vẫn còn bị vây trong trạng thái kinh sợ, hai tay cứng ngắt đưa ra.

Tống Mạch vẫn chưa chú ý tới vẻ mặt biến hóa của nàng, bởi hắn phát hiện ra lòng bàn tay nàng đỏ bừng.

Lòng hiếu kì của hắn cuối cùng cũng không thể nhịn được, “Người, người vì sao bây giờ vẫn còn

gánh nước?”

Rốt cuộc cũng hỏi!

Trong lòng Đường Hoan vui vẻ, cúi đầu ngồi xuống, vừa vuốt quả dưa chuột trong tay vừa nhỏ giọng giải thích: “Hôm qua ta và sư muội không hóa được chút tiền nào, lại còn về muộn, sư phụ tức giận phạt chúng ta. Trên đầu sư muội có vết thương nên chỉ phạt quỳ một đêm trong phật đường, còn ta, sư phụ chê ta ngu dốt, phạt ta về sau đều phải gánh nước buổi sáng, đốn củi buổi chiều, từ này về sau không bao giờ cần niệm kinh nữa. Mới vừa rồi ta đánh đổ một thùng nước nên làm trễ nải thời gian dùng nước, sư phụ cũng không để lại bữa sáng cho ta nên ta đành tìm đến đây.”

Tống Mạch không hiểu sao cảm thấy thực phần nộ.

Tiểu sư phụ này bị nhục nhã như vậy, đã không thể kể rõ với ai, vậy mà sư phụ còn phạt nàng thật nặng, ngay cả bữa sáng cũng không cho ăn.

Không trách được nàng oan uổng mà khóc.

“Người, sư phụ người...” Hãn không nhịn được muốn trách móc sư phụ nàng, an ủi nàng.

Đường Hoan lắc đầu, giọng nói không giấu nổi cô đơn: “Không thể trách sư phụ rồi là ta rất ngốc. Ta vốn cũng không có ngộ tính, làm chút việc nặng cũng phải thôi.”

Tống Mạch không biết nên nói cái gì.

Sau một hồi im lặng thật lâu, Đường Hoan ngẩng đầu nhìn hãn, dường như đang quan sát vẻ mặt hãn. Tống Mạch bị đôi mắt long lanh nước kia nhìn đến khẩn trương, đang định tránh ra, lại thấy nàng cúi đầu, sau đó từ từ nâng tay lên cắn quả dưa chuột, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, ngậm quả dưa chuột vào.

Cả người đột nhiên nóng lên.

Giống như nhận thấy tầm mắt nóng cháy của hãn, tiểu ni cô chậm rãi giương mắt nhìn hãn, đôi mắt lộ vẻ nghi hoặc, trong miệng vẫn ngậm quả dưa chuột.

“Tổng thí chủ, còn có việc gì sao?” Đường Hoan thẹn thùng rút quả dưa chuột ra ngoài, liếm liếm môi, vô tội hỏi hãn.

“...Không.” Tống Mạch xoay người bước ra đến cửa rồi bỏ chạy.

Đường Hoan mỉm cười gọi hãn lại, đến khi hãn quay đầu, nàng lắc lắc vật trong tay: “Tổng thí chủ, cảm ơn dưa chuột của huynh, ta rất thích ăn!” Tống thí chủ, nếu huynh không ngại, ta còn muốn cả cây gậy trên người huynh nữa.

Ở trong mắt Tống Mạch, tiểu ni cô đứng nơi đó thẹn thùng đỏ mặt, đẹp như hoa đào tháng ba.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 8: Đụng Chạm

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch rất thông cảm với tiểu ni cô nhưng hẳn cũng chỉ có thể thông cảm mà thôi.

Giúp nàng sao?

Vô duyên vô cố, một đại nam nhân như hẳn vì sao phải giúp nàng? Nếu tùy tiện ra tay, nàng nhất định sẽ cho rằng hẳn có ý đồ khác?

Vậy nên hẳn chỉ có thể nhìn theo bóng lưng nàng rời đi.

Hơn nữa vì tránh cho mình lâm vào xấu hổ cùng với cảm giác rối bời không thể nào hiểu được, liên tiếp mấy ngày sau, Tống Mạch đều chỉ tuần tra trong rừng, sợ lại gặp phải nàng. Nhớ đến cơ thể gầy yếu của nàng gánh hai thùng nước đi tới đi lui, nhớ đến lòng bàn tay sưng đỏ của nàng, nhớ đến bộ dáng đáng thương ngồi khóc ven đường của nàng, hẳn lại càng không dám gặp nàng, sợ mình sẽ không nhận được mà mềm lòng ra tay giúp nàng.

Hẳn không nên sinh ra tình cảm với một tiểu ni cô. Thời gian dài trôi qua, nhất định hẳn có thể quên đi những rung động này...

~

Đường Hoan cũng nhận ra Tống Mạch đang trốn tránh.

Ngày ấy, tuy nàng rất muốn nhờ Tống Mạch gánh nước giúp nàng nhưng sư phụ đã dạy: nếu một người nam nhân động lòng với con, hẳn tự nhiên sẽ không nỡ để con phải chịu khổ, không đợi con nhờ hẳn sẽ chủ động giúp con. Còn nếu đối phương mắt thấy con chịu khổ vất vả mà lại thờ ơ thì hoặc

là hấn không thích con không cần con, mà trong tình huống này nữ nhân mà mở miệng xin giúp đỡ trước chính là tự rước lấy nhục; hoặc là hấn không xác định được tình cảm của con, nên không dám tùy tiện ra tay, sợ ngay cả chút quan hệ hiện có cũng không thể giữ được.

Hiểu biết của Đường Hoan đối với Tống Mịch cho thấy, hấn cũng có chút hảo cảm với nàng. Nếu nàng là một cô nương nhà bên bình thường, vậy nàng chỉ cần ám chỉ một chút là hấn đã mắc câu rồi.

Thế mà nàng lại là một ni cô, không thể bày ra dáng vẻ cô gái nhỏ mềm mại ngọt ngào. Còn Tống Mịch nữa, hấn vốn đã thật thà, sẽ không bao giờ chủ động đi lấy lòng một ni cô đâu.

Cho nên nàng chỉ có thể lợi dụng sự thông cảm của hấn mà dụ hấn chủ động. Đến lúc đó giúp đỡ đã giúp rồi, tình cảm không phải sẽ càng thêm sâu sao?

Nhưng ngay khi nàng đang đau khổ bần rộn mấy ngày, lúc gánh nước không biết đã mong mỏi chờ đợi hấn bao nhiêu lần, thế mà hấn lại trốn nàng!

Đường Hoan tức quá hóa cười.

Không sao, hấn đã không đến, vậy nàng sẽ đi tìm hấn!

Ngày hôm sau vào núi đốn củi, Đường Hoan cố ý hái một ít rau dại, sau đó vùi đầu chăm chỉ làm lụng một phen, công bó củi sau lưng quay về. Nàng cố ý đi đường vòng, quyết định dùng rau dại báo đáp ân hấn lần trước chonàng bánh nướng và dưa chuột, lại thuận tiện tìm cách quyến rũ hấn.

Nàng vừa suy nghĩ nên làm gì sau khi gặp, vừa cúi đầu tiến về phía trước, khi sắp lên đến đỉnh ngọn núi nhỏ, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng chất vấn quái đản, “Không phải mày lợi hại lắm sao? Không phải mày thích

ratay nghĩa hiệp lắm sao? Sao bây giờ lại không đứng lên được? Đứng lênđi, đứng lên đánh tao đi!”

Là giọng nói của Kiều Lục!

Trong lòng bỗng sinh ra một dự cảm không tốt, Đường Hoan vội vàng giấu bó củi và túm rau dại vào trong một bụi cây, nàng rón rén đi lên trên. Nàng đi từ sườn núi lên đến phía sau căn nhà gỗ nhỏ nên không nhìn thấy cảnhtượng ở tiền viện, nàng chỉ nghe thấy tiếng đấm đá cùng với tiếng người rên khàn khàn, còn có tiếng cười điên cuồng của Kiều Lục nữa. Đường Hoan đoán, lần trước vì Tống Mạch giúp nàng nên Kiều Lục dẫn người đến đây trả thù.

Hắn không thể chết được!

Mồ hôi lạnh tuôn chảy ở đằng sau lưng, Đường Hoan nắm chặt con dao phay, chuẩn bị chạy ra cứu người. Ở trong giấc mộng này, nàng và Tống Mạch là hai con châu chấu đứng trên một chiếc dây, hẫ mà chết, nàng cũng không sống được. Hôm nay cho dù nàng không đánh lại những người đó thì cũng phải cố gắng thử một lần, không thể ngồi yên chờ chết. Lần trước gặp nạn là vì nàng đã đuối đến mất hết sức lực, trong tay cũng không có vũ khí, gặp phải Kiều Lục đương nhiên là chạy trốn. Lần này, bằng con dao phay trong tay và mấy chiêu thức võ công còn nhớ được, mặc dù không có nội lực thì không thể phát huy được hết sức mạnh của chiêu thức nhưng đối phó với mấy tên lỗ mãng này thì vẫn có mấy phần thắng.

Đang định lao ra, đột nhiên tiếng đấm đá bên kia chợt ngừng lại.

Khí Ôm vút cây gậy dài trong tay xuống, nhổ nước bọt xuống đất, tay chống thắt lưng khinh miệt nói:

“Lục ca, thứ hèn nhát này không cần đánh thêm nữa đâu, đã chết ngất rồi!”

Kiều Lục nghe xong liền tùy tay quăng một nửa quả dưa chuột đang ăn dở ra, bảo mấy huynh đệ đang vây quanh Tống Mạch lui ra, rồi cúi đầu nhìn xuống. Thấy Tống Mạch như người đã chết nằm dưới chân, hắn cười xùy một tiếng, đá Tống Mạch một cái rồi vẫy tay ra hiệu: “Đi thôi, để lại cho hắn cái mạng nhỏ. Hừ, ăn một trận đòn ngày hôm nay, sau này hắn cũng không có gan phá hỏng chuyện tốt của gia nữa đâu!” Có đánh trả thì thế nào, một quyền khó đấu lại bốn tay, hắn còn có đám huynh đệ, đối phó với một tên giữ rừng vẫn dư sức!

“Đó là đương nhiên, Lục ca của chúng ta là ai chứ!” Khi Ốm theo sát bên người Kiều Lục, nhìn về phía am ni cô, vẻ mặt dâm đãng cười cợt: “Lục ca, bao giờ chúng ta lại đi tìm hai tiểu ni cô kia? Hai ngày nay mấy ni cô xuống núi hóa duyên không phải đã lớn tuổi thì chính là mặt to miệng rộng dọa chết người, thật sự không thể nào dậy nổi hứng thú a!”

Bước chân Kiều Lục khựng lại, bên tai dường như lại vang lên giọng nói nũng nịu gọi “Lục ca”.

Hắn sờ sờ cằm, nhỏ giọng dặn dò: “Hai ngày này cậu bảo hai huynh đệ chực sẵn dưới chân núi, nếu nhìn thấy Minh Tuệ, lập tức trở về báo cho tabiết. Nếu không thấy, nghĩ cách hỏi thăm xem khi nào nàng xuống núi. Đúng rồi, lúc bắt người “hỏi thăm”, chú ý đừng để đối phương quay về ăn nói lung tung, nếu vì cậu mà Minh Tuệ chịu khổ, cứ chờ ăn đấm của Lục ca đi!”

“Không dám không dám, chuyện Lục ca đã giao, em có trăm ngàn lá gan cũng không dám làm sai! Khà khà, Lục ca yêu thương chăm sóc mỹ nhân như vậy, tiểu ni cô Minh Tuệ kia cũng thực may mắn.” Khi Ốm nhanh chóng cam đoan.

Kiều Lục vừa lòng nở nụ cười rồi vút cho Khi Ốm một túi tiền to, “Cầm lấy đi, làm cho mấy huynh đệ vừa rồi bị thương một bữa thật ngon, không để huynh đệ nào bị đánh uổng!”

Khi Ốm liên tục cam đoan, đồng thời cũng đang ước lượng túi tiền trong tay, trong lòng đã sớm nhẩm rõ có thể ăn bớt bao nhiêu “phí qua tay”.

Mấy lời nói này Đường Hoan không thể nào nghe thấy. Sau khi chắc chắn đám Kiều Lục đã đi xa, nàng mới nhanh chóng chạy tới.

Nghe thấy Kiều Lục nói Tống Mạch còn sống nên khi đi tới cửa nhìn người đómặt xám mày tro chật vật đến cực điểm, Đường Hoan không nhịn được nở nụ cười.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai có thể nghĩ nam nhân cao ngạo lạnh lùng võ công còn cao hơn sư phụ này, hôm nay lại bị mấy tên lưu manh đánh ngã?

Đường Hoan hả giận rồi!

Cho dù biết người canh rừng chỉ là một thân phận trong mơ của Tống Mạch nhưng nàng vẫn cảm thấy thực hả giận, hả giận xong lại hận không thể đá mạnh cho hẳn một cái! Ai bảo hẳn ý vào võ công cao cường bắt nạt người ta đi, hôm nay lại bị bắt nạt lại! Xứng đáng quá mà!

Hít sâu thêm vài lần, bình ổn tâm trạng kích động, Đường Hoan nhẹ nhàng bước lại gần.

Trán Tống Mạch sưng u lên, khoe môi còn chảy ra ít máu, vùng bụng đỏ sẫm,... Đám Kiều Lục kia còn dám dùng dao đâm ư?!

Đường Hoan cười không nổi nữa rồi, nhìn miệng vết thương thật dài kia, chỉ cần chệch một chút là

mất mạng rồi.

“Tống thí chủ, Tống thí chủ!”

Đường Hoan quỳ gối xuống bên cạnh Tống Mạch, khóc lóc gọi hần. Đây rõ ràng là một cơ hội khiến tim hần hoàn toàn thành tù binh cho nàng, nàng nhất định sẽ không bỏ qua.

Tống Mạch không có phản ứng.

Đường Hoan lau nước mắt, một tay đỡ gáy hần, cố hết sức túm hần lên. Nghe nói người chết rất nặng, Tống Mạch bây giờ so với người chết cũng không khác gì mấy, để nâng được hần lên nàng đã phải dùng hết sức lực. Mặt nàng nghẹn đến đỏ bừng vậy mà mới chỉ tha hần đi được vài bước, đến khi đầu nàng đầy mồ hôi rồi mới có thể đặt Tống Mạch lên trên giường, cánh tay thì mệt mỏi rũ rời.

Hần vẫn nhắm chặt mắt, bất tỉnh như cũ.

Đường Hoan đi ra ngoài bê vào một chậu nước, sau đó liền cởi xiêm y của Tống Mạch ra, một món cũng không tha: “Tống thí chủ, ta, huynh, huynh đừng trách ta mạo phạm. Ta nghe sư phụ dặn, vết thương mà không lau rửa sạch sẽ sẽ sinh ra mủ, trên người huynh đều là máu, ta, ta sợ để yên như thế sẽ càng hại huynh.”

Tống Mạch không rên lấy một tiếng.

Đường Hoan yên tâm đánh giá cơ thể nam nhân trước mặt.

Bờ vai rộng lớn, thắt lưng gầy, chân dài, cơ bắp rắn chắc mà tràn ngập khí thế mạnh mẽ, vết máu trên người cũng không khiến người ta chán ghét mà ngược lại càng tăng thêm hơi thở cuồng dã của hần.

Đường Hoan lướt đến đùi hần, còn cẩn thận kiểm tra cho tiểu Tống Mạch. Nếu nơi này bị thương không dậy nổi vậy nàng cũng chẳng cần phí công cứu mạng hần nữa. May thay, miệng vết thương trên bụng hần chỉ dài đến xương hông, máu chảy xuống dưới nhiễm đỏ black forest của hần, cũng không ảnh hưởng gì tới bộ phận quan trọng.

Nếu chỗ đó không bị thương, hấn hấn cũng không có việc gì chứ?

Đường Hoan cũng không có hứng thú gì lớn với Tống Mạch đang hôn mê, bình ổn tâm tư, nàng bắt đầu rửa sạch vết thương cho hấn. Máu thịt hòa lẫn, nhìn rất ghê người.

Động tác của nàng cũng không lấy gì làm dịu dàng, Tống Mạch bị đau mà tỉnh, không nhận được rên rỉ đau đớn.

Tay Đường Hoan run lên, nhanh chóng buông khăn ra, bổ nhào xuống vai hấn, ôm mặt hấn run run nói: “Tống thí chủ, rốt cuộc huynh cũng tỉnh?”
Nước mắt tuôn rơi.

Tống Mạch cố gắng mở to mắt, đối diện chính là khuôn mặt xinh đẹp mang đầy lệ. Mũi ni cô màu xanh xám quen thuộc, gương mặt xinh đẹp quen thuộc, giống như đang nằm mơ.

Bên trên làn óc nhà quen thuộc, Tống Mạch chợt nhận ra đây chính là nhà mình, sau đó khó khăn cất tiếng: “Người, người vì sao lại ở trong này?”
Nhìn lên người, trên người ngay cả một chút sức lực cũng không có, lại còn bị nàng đè chặt. Nàng ghé vào ngực hấn, trước mắt còn hiện lên khuôn mặt nàng đang khóc, trong lòng Tống Mạch vừa nghi hoặc vừa hoảng sợ lại vừa vui sướng, nhất thời quên đi đau đớn ở bụng, cũng quên chuyển dời tầm mắt đi, chỉ ngơ ngác nhìn đôi mắt rưng rưng lệ của nàng.

Đường Hoan lo lắng nhìn lại hấn, vừa nói vừa rơi nước mắt: “Lần trước, lần trước huynh cho ta cơm ăn, ta vẫn muốn báo đáp huynh. Hôm nay đến rồi còn chút thời gian liền hái thêm chút rau dại chuẩn bị mang đến cho huynh nếm thử, không nghĩ tới vừa tới đây, chỉ thấy huynh... Tống thí chủ, huynh, huynh trăm ngàn lần không được chết, nhất định không được chết, ta sợ lắm...” Nói xong lại chôn ở trong ngực hấn òa khóc.

Nước mắt nóng bỏng không ngừng rơi xuống người hấn, trong thoáng chốc, Tống Mạch cảm thấy, nước mắt kia như xuyên qua ngực trực tiếp chảy vào

lòng hãn.

Thì ra trên đời này vẫn còn có người để ý đến sống chết của hãn.

Hãn chỉ cứu nàng một lần giúp nàng một lần, vì sao nàng, nàng còn quan tâm hãn đến vậy? Nàng khóc đến đáng thương như vậy, tất cả là vì sợ hãn chết sao?

Hãn muốn nâng tay vỗ về bả vai của nàng nhưng hãn không nâng nổi.

“Người, người đừng khóc, ta không sao...” Bởi vì muốn giãy dựa đứng lên mà miệng vết thương bị động, hãn phải hít một hơi thật sâu.

Đường Hoan kinh hoàng đứng lên, lau nước mắt: “Ừm, huynh nhất định sẽ không có việc gì, huynh yên tâm, trước kia ta đã từng chăm sóc người khác rồi, cũng biết xử lý vết thương. Huynh cứ nằm yên đi, ta giúp huynh.”
Thả chiếc khăn vào trong chậu nước, vắn hết nước rồi lại tiếp tục lau giúp hãn.

Ánh mắt của Tống Mạch vẫn chưa bao giờ rời khỏi nàng. Nàng vắt khăn, hãn lại nhìn chăm chăm sườn mặt nàng. Nàng cẩn thận lau sạch những chỗ xước, hãn vẫn nhìn chăm chăm gương mặt nàng, sau đó nhìn chăm chăm... nhìn chăm chăm... đột nhiên hãn phát hiện...

Ngực hãn để trần, phía dưới cũng không hề mặc quần áo!

Khuôn mặt trong phút chốc chột nóng lên, gần như là đồng thời, cái chỗ kia lại dựng đứng lên, vốn

đang mềm chột cứng lên hướng thẳng về phía trước, ngay ngắn, vừa vắn chạm vào cổ tay trắng nõn của nàng.

Trong chớp mắt đó, Tống Mạch thực sự hận mình vì sao vẫn chưa chết!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 9: Ngọt Ngào

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Miệng vết thương của Tống Mạch cũng không sâu như Đường Hoan tưởng, vẫn chừa chạm tới nội tạng, chẳng qua miệng vết thương quá dài nên chảy rất nhiều máu, thoát nhìn rất nguy kịch, thực ra chỉ một lát sau máu đã từ từ ngừng chảy. Bây giờ Tống Mạch đã tỉnh, động tác của nàng trở nên điệu dàng, vẻ mặt chuyên chú, toàn tâm toàn ý lau sạch, đối với việc nam nhân kia si ngốc nhìn nàng và tiểu Tống Mạch thức dậy, nàng cũng không để ý tới.

Cho nên khi cổ tay bị thứ gì đó chạm vào, Đường Hoan thật sự hoảng sợ.

Nàng nghi hoặc quay sang.

Dường như trong nháy mắt, tiểu Tống Mạch đã trưởng thành, đen dài lại to hơn, nhẹ nhàng chạm vào nàng, chào nàng.

Tốt lắm, xem ra vẫn còn dùng tốt.

Trong lòng Đường Hoan rất hài lòng, trên mặt lại giả vờ xấu hổ đỏ bừng mặt, quay trái quay phải đều không được, đành ngượng ngùng cúi đầu, ngập ngừng giải thích: “Tống thí chủ, ta, ta không phải cố ý như vậy. Ta chỉ muốn rửa sạch miệng vết thương cho huynh nhưng miệng vết thương của huynh quá dài, chạm một chút nữa thì máu sẽ khô lại rất khó tách khỏi quần áo, sau đó lại thấy đùi huynh cũng bị thương nên ta đành cởi hết quần áo của huynh, lau sạch giúp huynh.”

Tống Mạch đã sớm nhắm mắt lại, “Người, người đi đi, bây giờ đầu ta có chút choáng váng, lát sau sẽ không có việc gì đâu, loại việc này không thể để tiểu sư phụ học công làm, Tống mỗ có thể tự mình làm được.”

Đường Hoannhìn hẩn, biết hẩn bây giờ cũng chẳng còn sức lực nào liền tiếp tục chàlau cho hẩn, trong miệng vừa dịu dàng lại kiên định nói: “Ta không đi. Tổng thí chủ, huynh không cần lo lắng vì mạo phạm ta, cũng không cần cảm thấy khó xử. Ở trong lòng Minh Tuệ, từ ngày thí chủ cứu ta khỏi mấy tên ác độc kia, Minh Tuệ đã là người của thí chủ, sống là của huynh, chếtcũng là của huynh.”

Trong lòng Tổng Mạch chấn động, “Ta nói rồi, ta cứu người không cầu người báo đáp, người thật sự không cần cảm kích ta.”

Tay Đường Hoan chột khựng lại, nàng giương mắt về phía hẩn, trầm mặc khôngnói gì, cho đến khi Tổng Mạch nghi hoặc mở mắt ra nhìn nàng, nàng mớingghiêm túc nói với hẩn: “Ngày ấy Minh Tuệ thật sự cảm kích nên nếu Tổngthí chủ muốn ta, ta cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng bây giờ, Minh Tuệ đã không cảm kích thí chủ nữa, mà là, mà là...thích thí chủ.”

“người...”

Đường Hoan lắc đầu, đánh gãy lời hẩn định nói, trong mắt rưng rưng, giọng nói trầm ngập cô đơn: “Tổng thí chủ không cần nói đâu, ta biết ý huynh. Huynh muốn trách cứ ta là một ni cô không nên động phạm tâm. Nhưng MinhTuệ nói thật cho huynh biết, từ trước tới giờ ta chưa bao giờ muốn làmmột ni cô. Khi bị phụ mẫu bán vào am Ngọc Tuyền, ta vẫn còn nhỏ, tụcniệm quá sâu, căn bản cũng không ngộ ra được điều gì thâm ảo của phậtp pháp, lúc nào cũng chỉ ngóng trông có thể hoàn tục, gả cho một nam nhânthành thật, vì người đó sinh con dưỡng cái. Trước kia Minh Tuệ vẫn dầnđần độn độn sống qua ngày, cho đến khi gặp thí chủ, thí chủ rất tốt vớiita, trong lòng ta liền chỉ có huynh. Huynh có thể ghét bỏ ta, có thểkhông thích ta, không cần ta cũng có thể mắng chửi ta đuổi ta đi nhưnglúc này, ta nhất định phải chăm sóc thí chủ, như vậy về sau dù cho vĩnhviễn không thể gặp lại, cho dù ta chết thì có thể chăm sóc nam nhân mình yêu thương một lần, Minh Tuệ cũng đã thỏa mãn rồi.”

Nóixong, nàng cúi đầu, cắn môi cố nén tiếng khóc chực trào ra, “Huynh cứnăm xuống đi, dù sao ta cũng chỉ là một ni cô, trong lòng huynh không có ta, cần gì quan tâm việc bị một ni cô nhìn thấy cơ thể? Chẳng lẽ huynhsợ ta còn có thể mặt dày đi truyền bá chuyện này sao?”

Một giọt nước mắt rơi trên người hấn, hòa cùng với vết máu vẫn chưa kịp tan.

Tống Mạch ngơ ngác nhìn tiểu ni cô yên lặng rơi lệ bên cạnh hấn.

Nàng nói nàng không muốn làm ni cô, nàng nói nàng thích hấn, nàng nói nàng muốn sinh con đường cái cho hấn.

Nàng cho rằng hấn không thích nàng, cho rằng hấn sẽ mắng nàng, cho nên mới oan ức khóc?

Mắt thấy nước mắt nàng càng chảy càng nhiều, Tống Mạch khẩn trương, lờitrong lòng không nghe khổng chế đã bật thốt ra: “Trong lòng ta có, cónàng, nàng, đừng khóc...”

Đường Hoan kinh ngạc ngẩng đầu, không thể tin nhìn hấn, “Huynh, trong lòng huynh thật sự có ta sao?”

Mặt Tống Mạch nóng lên, những lời muốn nói đều đã nói ra. Nàng khóc thươngtâm đến vậy, hấn nào dám tiếp tục trốn tránh, nhưng rốt cuộc hấn vẫnkhông dám nhìn nàng, tầm mắt tránh đi, chỉ “ừm” một tiếng.

“Vậy huynh sẽ không đuổi ta đi? Sẽ để cho ta chăm sóc huynh?”

“ừm.”

Đường Hoan nín khóc mỉm cười, lau nước mắt vui vẻ nói: “Được, vậy ta sẽ băngbó miệng vết thương cho huynh trước, còn chuyện gì khác thì chốc

nữhãng nói. Tổng thí...Tổng đại ca, trong nhà huynh có thuốc trị thươngkhông?”

Một tiếng “Tổng đại ca” này khiến lòng Tống Mạch tràn đầy ngọt ngào, hẳn vờ ho khụ khụ, chỉ vào hộp tủ bên trong cùng: “Ởtrong đó có một cái hộp sắt nhỏ, nàng mở ra là sẽ thấy.”

Đường Hoan xoay người đi ra.

Tống Mạch nhìn theo bóng dáng của nàng, khoe môi không tự giác cong lênnhưng đến khi nàng xoay người trở lại, hẳn đã nhắm mắt lại, đỏ mặt nói:“Nàng, nàng mặc quần cho ta trước đi.” Chỉ cần có nàng bên cạnh, nơi đócủa hẳn sẽ không thể mềm xuống, thật sự rất mất mặt.

ĐườngHoan cười trộm, xấu hổ nói: “Nơi đó của huynh cũng dính máu, trên ùicũng có vết thương, sau khi ta bôi thuốc rồi băng bó lại cho huynh thìhuynh mới có thể mặc quần được. Tổng đại ca, dù sao ta cũng đã nhìn quarồi, huynh cũng không cần khó xử. Trong lòng huynh có ta, ta đã coi huynh là nam nhân của ta rồi, nếu huynh còn ngại ta thế này, về sau tacũng không dám đi tìm huynh nữa.”

Lời này nếu từ nữ tử khácnói ra thì sẽ bị coi là một người mặt dày không biết liêm sỉ nhưng nếuđổi thành người trong lòng nói ra, có nam nhân nào là nghe cho đủ, có ai còn có thể nghĩ đến đủ thứ quy củ nữa?

Trong lòng Tống Mạchvui mừng, tuy vẫn cảm thấy rất xấu hổ, nhưng hẳn cũng không nói lại được nàng, cả người cũng không có sức lực che chắn cho mình nên đành mặc kệnàng thôi.

Đường Hoan đặc ý tươi cười, hai tay thuần thực bôi thuốc cho hẳn, quần băng vải sạch sẽ cho hẳn rồi buộc chặt.

Nước trong chậu đã đỏ rực, nàng đi ra ngoài thay chậu nước mới. Sau khi trở về, lại bắt đầu xử lí miệng vết thương cho hẳn.

Khi lau trán hần, mặt nàng đối diện mặt hần, hơi thở như lan phảng phất trên mặt hần.

Tống Mạch khẩn trương đến nỗi mi mắt đều run rẩy, hần muốn mở mắt ra nhìn nàng nhưng lại sợ bị nàng bắt gặp.

Chợt, có một đôi môi mềm in lên trán hần.

Hần không khỏi mở mắt ra, vừa vận chống lại đôi mắt long lanh nước của nàng, lời tự trách của nàng khe khẽ truyền vào tai hần: “Tống đại ca, đều là ta không tốt, nếu không phải tại ta, huynh sẽ không đắc tội với Kiều Lục, sẽ không cần phải chịu khổ.”

Trong mắt Tống Mạch tràn ngập dịu dàng: “Đừng nói như vậy, nếu không có chuyện ngày đó, ta, ta cũng sẽ không quen biết nàng.”

Đường Hoan giật mình nhìn hần, khuôn mặt rạng rỡ chậm rãi chuyển hồng.

Đồ ngọc này, thế mà nói đến dễ nghe.

Tống Mạch nhìn đến ngây ngẩn, thì thào: “Nàng, khuôn mặt nàng đỏ lên trông thật xinh đẹp.” Hần là bởi đã biết rõ lòng nhau, lời nói tưởng sẽ không bao giờ nói được, sau khi biết nàng cũng không muốn làm ni cô chợt trở nên không còn khó khăn như trước nữa.

Con người của hần sáng ngời, Đường Hoan bị đôi mắt không thềm che giấu tình ý của hần làm chorum động, nàng quát khẽ một tiếng rồi tiếp tục cúi đầu lau ngực cho hần.

Nàng thẹn thùng như vậy, lá gan của Tống Mạch ngược lại càng to lên thêm, hần càng “táo tợn” nhìn nàng không chớp mắt.

Trong lòng Đường Hoan âm thầm tiếc hận, không ngờ sau khi hần động tình thì đã rút hết rứt rứt thường có. Nếu không phải vì bụng hần có vết

thương,tối nay nàng còn khỏe hơn hẳn nhiều, nói không chừng có thể một ngụm lãn xong hẳn rồi, thật đáng tiếc.

Thôi bỏ đi, nóng lòng thì chỉ ăn được đậu hủ nóng, tim của hẳn cũng chiêm được rồi, thân thể chỉ là chuyện sớm muộn.

Nhưng mà theo bàn tay càng đi xuống dưới của nàng, hô hấp của Tống Mạch bắt đầu dồn dập, “Minh Tuệ, phía dưới, phía dưới, nàng không cần đâu, một lát nữa ta sẽ tự mình lau.”

Đường Hoan cúi đầu vờ xấu hổ: “Huynh bị thương nặng như vậy, tốt nhất cứ nằm yên đi, đừng động,

sẽ đụng đến miệng vết thương đấy. Hơn nữa, huynh như vậy, ta, ta cũng chưa nói cái gì, huynh cần gì phải xấu hổ...huynh, nếu huynh thực suy nghĩ cho ta thì, thì để nơi đó nhỏ lại, nó lớn như vậy, rất dọa người...” Nói xong, nàng chỉ chăm chú nhìn vào ngực hẳn, tay nhỏ bé ghét bỏ rời khỏi nơi đó.

Không đợi Tống Mạch phân phó, tiểu Tống Mạch đã giật mình bắn ra.

“Huynh, huynh cố ý!” Đường Hoan thẹn quá hóa giận, nàng tức giận xoay người sang chỗ khác, che đi khuôn mặt sắp không nhịn được cười.

Máu trong người Tống Mạch sôi trào, mặt đỏ giống như uống rượu.

Sợ nàng tức giận thật, hẳn không màng tới đầu óc hỗn loạn của mình, vội vã giải thích lộn xộn: “Ta, ta thực sự không cố ý, nơi đó, nơi đó không nghe lời ta...thôi, nàng mau mặc quần cho ta đi.”

Đường Hoan vụng trộm liếc hẳn một cái: “Thực sự không phải cố ý?”

Tống Mạch đỏ mặt gật đầu.

Đường Hoan cắn cắn môi, “Vậy ta tin huynh một lần, nhưng mà sau này huynh phải thành thật một chút.”

Tống Mạch sững sốt, chẳng lẽ nàng vẫn kiên trì muốn “giúp” hắn sao?

Ý niệm trong đầu vừa hiện ra, nơi đó đã bị một bàn tay nhỏ bé cầm lấy, hắn nhìn xuống, chỉ thấy nàng đứng lúi về sau một chút, tay trái đỡ lấy vật kia của hắn, tay phải cầm khăn lau máu đen xung quanh.

Tận mắt nhìn thấy black forest của mình bị nàng lau tới lau lui, tận mắt nhìn thấy nơi đó to lớn bị nằm trong bàn tay nhỏ bé của nàng, tận mắt nhìn thấy đỉnh nhọn kia chỉ cách mặt nàng có nửa tấc, nàng còn hơi hơi cúi đầu, hắn còn có thể nhìn thấy đôi môi đỏ mọng của nàng, trong đầu bỗng nhớ lại hình ảnh ngày ấy nàng chậm rãi cắn quả dưa chuột, Tống Mạch khẩn trương đến độ tim muốn nhảy ra ngoài.

Nàng, nàng có biết loại thân mật này, dường như không có nam nhân nào có thể chịu được.

Tống Mạch bị dày vò lại đau đầu nhìn về phía nàng, đã thấy khuôn mặt của nàng nhiễm hồng, vậy mà vẻ mặt lại vô cùng chăm chú, giống như chuyện quan trọng nhất đối với nàng chính là chăm sóc hắn.

Dục hỏa ngập trời dần biến thành nước mát mềm mại.

Tống Mạch an tâm nhắm mắt. Hắn nào có tài đức gì mà có thể gặp được một cô nương tốt đến vậy, thật lòng yêu hắn...

Ni cô thì thế nào, hắn nguyện ý chờ nàng hoàn tục. Cho dù không thể hoàn tục, chỉ cần nàng nguyện ý, hắn sẽ đem hết khả năng mình có để chăm sóc nàng. Chờ hắn khôi phục, hắn sẽ giúp nàng gánh nước đốn củi, bảo vệ nàng cả đời.

“Tống đại ca, ta hâm cháo cho huynh uống nhé?” Lau xong rồi, Đường Hoan thay cho hắn một cái quần sạch sẽ, dịu dàng hỏi.

“Không cần đâu, nàng mau trở về đi, nếu trở về muộn, sư phụ sẽ lại phạt nàng.” Tống Mạch lo lắng nói lời từ chối.

Đường Hoan nhìn hần cười, “Không sao, nếu sư phụ lại tức giận, nhiều lắm thì lại phạt ta không được ăn cơm, vậy ta cứ tới đây ăn cơm với huynh được không?”

Làm sao mà không được!

Tống Mạch cũng cười.

Đường Hoan ngượng ngùng liếc hần một cái rồi ôm quần áo bẩn của hần đi ra sân, nhân lúc hần cháo mà giặt sạch quần áo.

Nghe bên ngoài truyền đến tiếng giặt quần áo, Tống Mạch cảm giác được sự yên bình trước nay chưa từng có.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 10: Tư Định

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Trời chiều ngả về tây, gió đêm thổi tới, ngôi nhà gỗ nhỏ mát mẻ khác thường.

Tống Mạch nằm một lát đã khôi phục được một chút sức lực. Đường Hoan cẩn thận dìu hấn tựa vào đầu giường, chuyển lò sưởi lại gần, sau đó ngồi xuống bên người hấn, chuẩn bị bón cho hấn ăn.

“Ta tự làm được.” Tống Mạch ngượng ngùng không muốn nàng bón.

“Tống đại ca lại khách khí với ta.”

Đường Hoan làm sao có thể buông tha cơ hội thân mật như vậy, múc một thìa cháo rau dại, đưa lại gần miệng thổi thổi rồi chậm rãi nâng tay lên bón cho hấn. Mi mắt nâng lên, xấu hổ liếc hấn một cái, tầm mắt giao nhau, rồi lại bối rối cúi xuống chỉ nhìn chăm chăm cái thìa, không để cháo rơi ra ngoài.

Trái tim Tống Mạch nhảy loạn, hé miệng uống.

“Ăn ngon không?” Đường Hoan thấp thỏm hỏi.

“Ừm.” Tống Mạch đỏ mặt gật đầu. Sau khi mẫu thân qua đời, đã lâu lắm rồi hấn chưa ăn đồ ăn do nữ nhân làm.

Đường Hoan ngượng ngùng cười, “Tống đại ca cố ý khen ta phải không? Từ khivào am Ngọc Tuyên ta vẫn chưa bao giờ làm cơm, lâu lắm rồi mới làm một lần, sao có thể ngon được?” Rồi vì muốn xác định thật giả, nàng lại đưa một thìa vào trong miệng.

Tống Mạch sững sờ nhìn nàng chăm chăm. Cái thìa vừa dứt cho hăn, hiện giờ đang ở trong miệng nàng.

Đột nhiên hăn cảm thấy khát.

Hăn khẩn trương nhìn về phía trước. Đôi môi đỏ hồng của nàng, rất mê người.

Đường Hoan làm bộ như không hề phát hiện hăn nhìn trộm nàng, lẩm bẩm: “Cũng được, cũng không tính là quá khó ăn. Tống đại ca nhẫn nhịn một vài ngày, đến khi ta nấu nhiều rồi, tay nghề sẽ sớm tốt lên thôi. Đúng rồi, nghe nói ăn nấm rất bổ, ngày mai lúc đốn củi ta sẽ để ý một chút, nếu hái được, tối mai sẽ nấu canh nấm cho huynh ăn.”

Tống Mạch quay đầu nhìn nàng, đúng lúc ấy nàng lại xúc một thìa cháo cho hăn, hăn đành phải nuốt xuống trước rồi mới nói: “Nàng đã vất vả hai ngày rồi, chờ tabình phục ta sẽ giúp nàng. Đúng rồi, nàng nói nàng đã ký tử khế với amNgọc Tuyền, nghĩa là không thể tùy tiện hoàn tục phải không? Cần tiền sao? Ta có một ít tiền tiết kiệm, nàng cứ cầm đi, nếu không đủ dùng cứ nói với ta, ta sẽ cố gắng kiếm tiền, nàng không cần quá gấp gáp đâu.”

“Chuyện hoàn tục để khi trở về ta sẽ nói với sư phụ, trước kia ta chỉ trộm nghĩ vậy thôi, chưa từng hỏi xin người.” Đường Hoan cúi đầu, “Cho dù có đòi tiền, ta cũng sẽ tiết kiệm tiền dần dần, sao có thể dùng tiền của huynh được, chúng ta, chúng ta, bây giờ vẫn chưa phải...” Càng nói giọng nói càng nhỏ, nhỏ đến khi không nói được gì nữa.

Không cần nàng nói ra, Tống Mạch cũng hiểu được ý nàng.

Hăn có chút ảo não, lập tức cho nàng tiền, đúng là có chút đường đột.

Muốn giải thích hai câu, thấy nàng mềm mại quỳ gối bên người hăn, xấu hổ đến nỗi đầu sắp cúi sát vào lòng, lộ ra khuôn mặt hồng nhuận cùng cần cổ thon dài tinh tế, ngực hăn nóng lên, không kìm lòng được cầm lấy bàn

tay để không của nàng, lấp bắp: “Minh Tuệ, ta, ta muốn lấy, lấy nàng... nàng cũng nói, nàng đã coi ta, coi ta là nam nhân của nàng, vậy, ta sẽ đem hết tiền của mình ... giao cho nàng, nàng có nguyện ý không?”

Đường Hoan thử rút tay lại nhưng bàn tay bị hấn nắm quá chặt. Trong lòng nàng thầm vui vẻ, ngoài mặt thì vẫn biết rõ còn cố hỏi: “Nguyện ý cái gì?”

Tống Mạch si ngốc nhìn chăm chăm sườn mặt nàng, lòng bàn tay đều là mồ hôi, hấn nhanh chóng buông tay ra, “Nguyện ý, nàng nguyện ý gả cho ta không?”

Đường Hoan xấu hổ quay đầu nhìn về phía tây, “Tống đại ca, chúng ta, chúng ta như vậy có phải gọi là tự định chung thân hay không?”

Tuy không trả lời vấn đề của hấn nhưng ý tứ đã rõ ràng.

Tống Mạch lại hiểu sai ý, luống cuống: “Nàng đừng tức giận, là ta nói sai rồi. Minh Tuệ, nhà nàng ở nơi nào? Ta đi mời bà mỗi đến cầu hôn với nhĩ lão!”

Đường Hoan sửng sốt một lát mới ý thức được hấn đang dỗ mình, nàng không nhịn được cười thành tiếng, quát khê hấn: “Ai cho huynh cầu hôn? Phụ mẫu ta đã mất sớm.” Ngừng một chút rồi nhìn thẳng vào mắt hấn nói: “Tống đại ca, ta nguyện ý gả cho huynh. Không cần bà mỗi, chỉ cần huynh khẳng định muốn lấy ta, từ hôm nay trở đi ta chính là thê tử của huynh.”

Tống Mạch không thể tin nhìn nàng chăm chăm, khóe miệng cũng không tự giác cong lên.

Ngốc ơi là ngốc, nhưng mà nhìn như vậy cũng thật thích.

Đường Hoan liếc hấn một cái, sau đó tiếp tục bón cháo cho hấn.

Hai người người một ngum ta một ngum, tình cảm ngọt ngào như mật không thể nào diễn tả hết.

Ăn xong hết, trời cũng đã tối. Đường Hoan giúp Tống Mạch nằm xuống, đắp chăn cẩn thận cho hẳn, lại lo lắng dặn dò: “Tổng đại ca, huynh phải nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai ta sẽ đến giúp huynh làm đồ ăn, huynh trăm ngàn lần đừng cậy mạnh. Nếu, nếu huynh không nghe lời, tùy ý lộn xộn, ta sẽ không quan tâm huynh nữa.” Cái miệng nhỏ nhắn cố ý dẩu lên, xinh đẹp động lòng người.

“Được, tất cả đều nghe lời nàng.”

Lòng Tống Mạch vì giọng nói mềm mại của nàng mà hóa thành nước, làm sao còn dám trái ý nàng?

Đường Hoan vừa lòng nở nụ cười, quay đầu xem xét hết mọi thứ một lần, nhỏ giọng nói: “Vậy bây giờ huynh mau nhắm mắt lại.”

Tống Mạch khó hiểu: “Vì sao phải nhắm mắt?”

Đường Hoan làm bộ tức giận, Tống Mạch nhanh chóng nhắm mắt lại.

Nhìn bộ dáng ngoan ngoãn chờ người đến hái của hẳn, trong lòng Đường Hoan tiếc hận không thôi.

Nếu Tống Mạch thực sự có thể ngu ngơ thành thật như vậy thì tốt rồi, nàng đã không cần tốn bao nhiêu sức lực mà muốn làm gì thì làm rồi. Aizz, đêm nay cứ hôn nhẹ hẳn một cái, hai ngày sau bồi bổ cho hẳn mạnh như rồng như hổ, tinh thần hăng hái tiện thể ăn hẳn luôn.

Mí mắt Tống Mạch không ngừng run run, không biết vì sao, hẳn luôn cảm thấy nàng đang nhìn hẳn.

Đợi đã lâu lắm rồi mà vẫn chưa hề có động tĩnh gì, đang muốn mở mắt ra, trên vai hăn đột nhiên có thêm hai bàn tay nhỏ bé, sau đó trước mắt tối sầm lại, có một vật mềm mại đang dán lên môi hăn.

Nàng, nàng hôn hăn!

Tống Mạch không biết làm sao.

Trước kia bọn họ cũng đã từng hôn một lần nhưng lúc đó hăn đã bị dục vọng chi phối, ngoại trừ cảm giác khó chịu bên dưới, những cái khác hăn đều không nhớ rõ. Nhưng lần này không giống thế. Môi nàng nhẹ nhàng chạm vào hăn, lại dùng đầu lưỡi khẽ liếm một chút, nhẹ như vậy, ngứa như vậy, dù hăn không nhìn được hé miệng muốn bao lấy nàng, cánh tay lại nâng lên, muốn ôm chặt nàng.

Đường Hoan lại nhận lúc hăn chưa kịp động tới mà đứng dậy.

Tống Mạch nghi hoặc mở mắt ra.

Bởi vì vừa mới ở tư thế cúi người, hai má Đường Hoan hồng hồng, nàng liếm liếm môi, vừa ngượng ngùng lại lớn mật hỏi hăn: “Tống đại ca, huynh thích không?”

Nói nàng ngượng ngùng là vì khuôn mặt nàng hồng hồng, là vì giọng nói nhỏ nhỏ của nàng.

Nói nàng lớn mật là vì đôi mắt trong suốt quá mức sáng ngời, cứ như đang khiêu khích nhìn hăn.

Tống Mạch nói không nên lời.

Có phải hăn đã gặp một yêu tinh núi phải không?

Nhưng hăn thích nữ yêu tinh này.

Đến khi hẳn lấy lại tinh thần, nàng đã nhảy xuống đất rồi. Trong lòng Tống Mịch hoảng hốt, luyến tiếc không muốn nàng đi, nàng lại đột nhiên tiến đến, nói vào bên tai hẳn, “Tống đại ca, mau ngủ đi, sáng mai ta lại đến thăm huynh.”

Sau đó truyền đến tiếng bước chân, nàng đi ra thật thoải mái.

Trong lòng Tống Mịch tràn đầy ngọt ngào, trong đầu không ngừng hiện lên những hình ảnh đủ loại về nàng nhưng lại nhất thời khó có thể đi vào giấc ngủ, hẳn chỉ có 1 ý niệm trong đầu, đó là ngóng trông mau đến hừng đông, ngóng trông có thể gặp lại nàng nhanh một chút.

Đường Hoan thì không có phần tình cảm nam nữ kia như Tống Mịch.

Tâm tình tốt đẹp của nàng sau khi nghe tin Tĩnh Từ sư thái gọi nàng đến thì đã biến mất hầu như không còn.

Bà tú bà này còn muốn làm cái gì?

“Hôm nay vì sao về muộn?” Tĩnh Từ sư thái nhắm mắt lại, bình tĩnh hỏi.

Đường Hoan đã sớm nghĩ ra mấy lí do: “Hồi sư phụ, Minh Tuệ lên núi không cẩn thận làm mất con dao phay, sau đó vì tìm dao nên mới về chậm. Sư phụ yên tâm, Minh Tuệ lần sau sẽ chú ý, tuyệt không phạm phải sai lầm này.”

Cánh môi Tĩnh Từ sư thái khẽ nhếch, cười như không cười: “Vậy mấy ngày liên tục quỳ ở phật đường người có cái gì tâm đắc không?”

Đường Hoan nói bừa: “Minh Tuệ ngu dốt, tâm đắc thì không rõ, chỉ hiểu được một chuyện. Sư phụ nhìn như phật con, thực ra là muốn để Minh Tuệ, thông qua việc gánh nước đốn củi tôi luyện tâm tính, không thể vì một chút khổ ải mà lười biếng bại hoại, bỏ dở nửa chừng...” Lời còn chưa dứt,

nàng đột nhiên có linh cảm ngẩng đầu lên mới phát hiện không biết từ khi nào Tĩnh Từ sư thái đã mở mắt ra, lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm.

Trong lòng nàng hoảng hốt, nàng lại làm gì chọc tức bà này tức giận đây? Không đến mức đó chứ, tuy nàng về muộn nhưng bó củi cũng không có ít đâu, tuyệt đối sẽ không làm chậm trễ thời gian nấu cơm nấu nước ngày mai.

Ngoài mặt Đường Hoan vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, nhưng nàng không biết, Tĩnh Từ sư thái ghét nhất chính là nhìn thấy bộ mặt này của nàng: “Minh Tuệ, vi sư cho người đến phật đường quỳ ngẫm nghĩ, không phải cho người đi ngủ, lại càng không cho người dùng những lời nói ngon nói ngọt này lừa dối người khác!”

“Sư phụ, con oan uổng...”

“Câm mồm! Tối hôm qua Minh Tịnh tận mắt chứng kiến, nói người đặt 12 cái bồ đoàn trên mặt đất, sao hả? Có cần vi sư gọi Minh Tịnh đến đây đối chất không? Không biết hối cải! Được thôi, từ đêm nay trở đi, người cứ quỳ gối trong phòng vi sư, vi sư sẽ tự mình “làm chứng” cho người, miễn cho người lại trách người bên ngoài oan uổng người!”

Hóa ra là mật báo!

Trong đầu hiện lên hình ảnh một tiểu ni cô vừa xấu lại vừa béo, Đường Hoan tức giận đến mức ngay cả hàm răng cũng phát ngứa. Không bàn đến chuyện nàng nghĩ thế nào nhưng nàng với Minh Tịnh cũng chẳng đụng chạm gì tới nhau, vì sao đối phương nửa đêm còn đến phật đường coi xem nàng có ngoan ngoãn lĩnh phạt hay không?

Đây là loại ni cô gì a!

Tức giận mà không có chỗ bày tỏ, lại không thể phá hoại Tĩnh Từ sư thái nghỉ ngơi, Đường Hoan không thể không quỳ trên mặt đất suốt đêm. Trong lúc nàng định nằm nghỉ một lát nhưng mà Tĩnh Từ sư thái kia lại có

đôi tai mèo, nàng vừa mới dịch chân, lão ni cô liền chuyển người, còn sợ nàng không rõ, giả vờ “khụ khụ” hai tiếng cảnh cáo nàng.

Một đêm trôi qua, thắt lưng đau nhức, hai chân chết lạng giống như không phải của mình.

Trời còn chưa sáng, Tĩnh Từ sư thái xoay người, đưa lưng về phía Đường Hoan nói: “Đi đi, đến giờ gánh nước rồi.”

Đường Hoan nghiêng ngả đứng lên, yên lặng rời đi.

Nếu Tĩnh Từ sư thái xoay người về bên này, nhất định bà ta sẽ thu được tầm mắt lạnh như băng của đồ đệ, đáng tiếc bà ta không thể.

Đường Hoan cẩn thận gánh đầy một lu nước sau đó mới đến chỗ Tổng Mạch làm bữa sáng cho hăn.

Một đêm không ngủ lại còn phải quỳ, mặt nàng trắng bệch, không có một chút huyết sắc, hoàn toàn không giống cô nương xinh đẹp đỏ mặt hôm qua.

Tổng Mạch lo lắng cầm tay nàng, hỏi nàng làm sao vậy.

Đường Hoan nhào vào vai hăn khóc lớn, đổi lí do phạt quỳ thành Tĩnh Từ sư thái không cho phép nàng hoàn tục, “Tổng đại ca, ta không có cách nào quang minh chính đại làm thê tử của huynh, cả đời phải ở trong am ni cô, không thể sinh con dưỡng cái cho huynh rồi. Tổng đại ca, về sau chúng ta làm sao bây giờ, huynh có phải sẽ không cần ta nữa hay không?”

Tổng Mạch vừa phẫn nộ lại đau lòng, vỗ vai nàng trấn an: “Đừng khóc đừng khóc, chuyện hoàn tục cứ giao cho ta, ta sẽ nghĩ biện pháp. Nếu về sau nàng không thể hoàn tục, nàng, nàng cũng vẫn là thê tử của Tổng Mạch ta, ta sẽ không bao giờ không cần nàng!”

Đường Hoan ngẩng đầu lên nhìn hẳn, hai mắt đăm lẹ: “Tổng đại ca, chờ huynh khỏe lại, chúng ta, chúng ta thành thân luôn được không? Ta muốn, ta muốn chân chính trở thành người của huynh...”

Tổng Mạch muốn nói như vậy rất thiết thòi cho nàng, nhưng nhìn nước mắt nàng chảy xuống, hẳn im

lặng một lát rồi kiên định gật đầu: “Được, chờ ta khỏe lại, chúng ta sẽ thành thân, nàng yên tâm, ta sẽ đối tốt với nàng.”

Ánh mắt hẳn rất chân thật, Đường Hoan chớp chớp mắt, ngượng ngùng tựa vào đầu vai hẳn.

Về cơ bản Tổng Mạch đã bị thu phục xong, nhưng nàng nên đối phó với lão ni cô thế nào đây?

Hạ độc ư? Trên tay nàng đâu có độc.

Lấy dây thừng siết chết bà ta? Am ni cô có nhiều người như vậy, nếu bị người khác phát hiện ra sẽ rất nguy hiểm...

Cả buổi sáng, Đường Hoan đều suy nghĩ vấn đề này, đến nỗi khi nàng vào núi đốn củi, ngay cả phía sau có người theo dõi cũng không phát hiện ra, cho đến khi người nọ ôm lấy nàng, nàng mới hoàn toàn hồi thần.

“Minh Tuệ, có nhớ Lục ca không?”

Kiều Lục dính sát người vào tiểu ni cô, một tay ôm thắt lưng nàng, tay sau quay cầm nàng lại, cười khẽ.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 11: Chật Vật

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Lục ca?

Đường Hoan còn chưa kịp nhớ ra Lục Ca là ai, cảm đã bị người kéo qua, vừa quay lại đã đối diện với gương mặt to lớn của Kiều Lục.

Không xong rồi, tên này thế mà lại tìm được nàng!

Mắt thấy Kiều Lục sắp sửa hôn xuống, Đường Hoan nhanh chóng giả bộ cực độ vui vẻ, gọi khẽ: “Lục ca...”

Giọng nói yêu kiều nũng nịu, còn cố ý kéo dài âm cuối run rẩy, gọi đến nỗi xương cốt Kiều Lục đều mềm nhũn, “Minh Tuệ ngoan, đi nào, chúng ta quabên kia!” Nói xong, hăn đoạt lấy dao phay trong tay Đường Hoan, ném sang một bên, một tay khác ôm ngang nàng lên, đi tới bãi cỏ tươi tốt phía xa xa.

Đường Hoan biết hăn muốn làm gì, nhưng hiện giờ cánh tay nàng thì đau, đầu gối lại sưng tím, dao phay trong lúc nhất thời không chú ý đã bị tên khốn này đoạt mất, căn bản không đánh lại Kiều Lục, đành phải ngoan ngoãn tựa vào lòng Kiều Lục, âm thầm tìm phương pháp thoát thân.

Kiều Lục ngồi xuống dưới đất, cũng không thả Đường Hoan xuống mà ngược lại còn siết chặt nàng vào ngực, cúi đầu cắn vành tai, khuôn mặt Đường Hoan, “Khiến Lục ca nhớ muốn chết, nàng có nhớ Lục ca không?”

Hăn nói đều là thật, nhiều ngày nay cứ nhắm mắt lại trong đầu lại xuất hiện hình ảnh tiểu ni cô nũng nịu gọi “Lục ca”.

Kiều Lục mười bốn tuổi đã trộm con dâu nhà người ta, hẳn cũng không nhớ rõ đã hưởng qua bao nhiêu nữ nhân, chỉ nhớ rõ đại đa số đều bị hắn ép buộc, trước khi làm chuyện đó còn khóc đến kêu trời kêu đất, đến nỗi cây gậy của hắn vì khó chịu cũng chẳng muốn nhúc nhích, ngẫu nhiên gặp được mấy nữ nhân lăng lợ, sướng thì sướng thật nhưng cũng không thể làm hắn sinh ra vài phần thương xót.

Ngày đó đột nhiên muốn xuống tay với cô, không ngờ gặp ngay được tiểu ni cô chiếm luôn lòng hắn. Đầu tiên không bắt được, tiểu ni cô liều mạng chạy, sau khi rơi vào trong tay hắn, nàng giống như con gà mái nhỏ vẫn cố giãy dụa, sau biết trốn không được liền mềm mại gọi hắn “Lục ca”, còn tự cho là thông minh tưởng hắn sẽ thả mình ra trước. Thực ra tiểu ni cô giả vờ rất giỏi, nếu không phải hắn luôn tồn tại một tia hoài nghi, cố ý dọa nàng nói muốn “làm” nàng trước, nàng trong tình huống cấp bách vội hô thẳng tên hắn, hắn thiếu chút nữa đã bị nàng lừa.

Nhưng mà, tiểu ni cô càng thông minh, hắn lại càng để ý. Hơn nữa, ni cô thông minh như vậy, hắn sẽ không quá mức cổ hủ.

Lần động thủ đầu tiên Kiều Lục cũng không chuẩn bị gì nhiều, hôm nay trước khi ra khỏi cửa hắn đã cố ý rửa mặt, thay trang phục, thoạt nhìn cũng coi như dáng vẻ mạnh mẽ khí phách, một lát nữa chỉ cần dụ giọng trăn trăn, hắn không tin nàng sẽ không nghe theo.

Đường Hoan cũng phát hiện biến đổi của Kiều Lục, đặc biệt là khi hắn nói chuyện bên tai nàng, miệng hắn không còn thối nữa mà ngược lại, ngược lại còn có mùi quả đào... chẳng lẽ trước khi đến già này còn ăn đào sao?

Không phải chỉ có nữ nhân mới biết làm đẹp vì người mình yêu, mà nam nhân cũng y như thế muốn hấp dẫn sự chú ý của người trong lòng.

Chẳng lẽ già Kiều Lục này thực sự để ý nàng sao?

Tâm tư Đường Hoan vòng vo, trước khi nam nhân này kịp hôn môi nàng đã đứnglúc chôn vào ngực hấn, buồn buồn đáp: “Nhớ...Lục ca cánh tay huynh khôngcó việc gì chứ? Mấy ngày nay huynh chẳng tới tìm ta, ta còn lo lắnghuynh xảy ra chuyện gì.”

Kiều Lục muốn dỗ mỹ nhân, nhưng chút “lợi ích” vẫn phải chiếm trước đã, bàn tay to của hấn chui vào trong ybào tiểu ni cô, sau đó vừa vuốt ve một bên ngực vừa căn cứ áo nàng:“Yên tâm đi, cơ thể Lục ca rất tốt, nhưng còn nàng, nhớ Lục ca nhiềukhông? Nhớ nơi này sao?”

“Ừm...Lục ca đừng căn...”

Đường Hoan ôm đầu hấn kêu một tiếng, nửa là giả bộ, nửa thật sự bị nam nhânnày kích thích. Khi sư phụ còn sống đã hứa với nàng sau khi mười támtuổi nhất định sẽ tìm cho nàng một nam nhân thật tốt để thưởng thức, kết quả chỉ còn ba ngày nữa là nàng tròn 18 tuổi, sư phụ lại bị sét đánhthành khói!

Nàng đau lòng vài ngày sau đó quyết định sẽ tự xuống núi tìm nam nhân, nào ngờ lại xui xẻo gặp phải Tống Mạch.

Kiều Lục khác với Tống Mạch, hấn là một nam nhân thành thạo giường chiếu,nắm chắc độ mạnh yếu trong việc căn nút, chỉ đau một chút còn lại là mềm mềm ngứa ngứa, khiến Đường Hoan mới nếm thử hương vị dục tình cũngkhông khỏi hưởng thụ. Nếu không phải trong mộng phải giữ không được hoan hảo với bất kì nam nhân nào khác, bây giờ Đường Hoan thật sự muốn cùngKiều Lục làm một lần.

Nghe nàng rên lên một tiếng, nam nhân hấn hấn thở gấp muốn cởi bỏ áo ngoài của nàng thì đột nhiên nàng khóc.

Nghe thấy tiếng khóc, Kiều Lục nghi hoặc ngẩng đầu. Mới vừa rồi nàng cònngênh đón hấn, hấn đã nghĩ tiểu ni cô hấn đã suy nghĩ cẩn thận.

Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lệ của nàng, biết rõ nước mắt này là giả nhưng vẫn không nhịn được dừng lại, bàn tay to rút khỏi ngực nàng dừng lại ở bên hông, dịu dàng dỗ nàng: “Khóc cái gì a? Lục ca thật sự thích nàng, chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe theo Lục ca, Lục ca sẽ không để nàng chịu oan ức.”

Nước mắt Đường Hoan chảy không ngừng, cực kỳ đáng thương: “Lục ca đương nhiên sẽ không bắt nạt ta, nhưng huynh đến rồi lại đi, cái gì cũng không cần nghĩ. Còn ta thì sao, ta bị sư phụ quở trách. Lần trước, lần trước nếu không phải huynh hại ta về muộn, sư phụ sẽ không trách phạt ta ngày ngày gánh nước đốn củi, huynh nhìn tay ta này!”

Chuyện nàng bị phạt, Kiều Lục cũng hỏi thăm ra, nếu không hẳn cũng không chặn nàng ở đây.

Nhưng Kiều Lục lại không biết tiểu ni cô bị phạt là do mình, hắn chợt dạ nhìn tay nàng, nhìn thấy từng lằn sưng đỏ trên tay nàng, Kiều Lục thật sự đau lòng, hắn cầm tay nàng: “Lục ca sai rồi, đều là tại Lục ca không tốt! Minh Tuệ đừng tức giận, lần trước là Lục ca sơ ý, nàng yên tâm, về sau Lục ca sẽ chọn lựa thời điểm rồi mới đến. Nàng xem bây giờ, chúng ta thân thiết một lát, sau đó Lục ca đốn củi thay nàng, cam đoan sẽ không làm nàng về muộn nữa!” Nói xong bàn tay lại chuẩn bị hướng lên trên sờ.

Đường Hoan vẫn không nhúc nhích, nước nỡ nói: “Huynh muốn thì cứ làm đi, dù sao ta cũng không còn sống được mấy ngày nữa, nhân lúc bây giờ cứ làm đi, còn có thể ở trong mắt Lục ca, được Lục ca chăm sóc.”

“Lời này là thế nào?” Kiều Lục nhíu mày, cẩn thận đánh giá sắc mặt nàng, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của nàng: “Bị bệnh à? Đừng sợ, Lục ca đưa nàng xuống núi tìm lang trung.” Tiểu ni cô yêu kiều như vậy, hẳn rất luyến tiếc không muốn nàng bệnh chết.

Đường Hoan lắc đầu, kéo ống quần lên cho hăn xem: “Ngoại trừ đống củi gánh nước, sư phụ còn phạt ta quỳ ở phật đường, ta, ta nửa đêm không chịu được nằm nghỉ một lát, lại có người vụng trộm nói cho sư phụ, sư phụ liền phạt ta quỳ ở trong phòng bà. Huynh xem, mới quỳ một đêm, đầu gối đã sưng tím như vậy, nếu còn tiếp tục, huynh nói ta còn sống được bao lâu?”

Khi nàng cuốn ống quần lên, đầu óc Kiều Lục còn đang đưa một cái nhưng khi nhìn thấy đầu gối vốn trắng nõn của nàng lại xanh tím, hăn chướng mắt không chịu được.

Kiều Lục thực sự tức giận: “Sư phụ nàng là ai? Con lừa trọc đó thật nhẫn tâm a, đối với nàng như vậy!”

“Là ai thì thế nào? Bà là sư phụ ta, ta không thể vi phạm mệnh lệnh của bà, huynh, huynh mà có thể tìm bà đòi công bằng cho ta sao? Nếu huynh đi thật, sư phụ mượn tội danh thông dâm truyền ra ngoài, chỉ sợ ta chết còn nhanh hơn!”

Đường Hoan tự giễu, rồi nàng quay đầu sang chỗ khác: “Quên đi, ta cũng đâu phải đồ ngốc, huynh nói thích ta, chẳng qua là thích thân thể ta thôi, ta chết hay không có liên quan gì tới huynh đâu? Ta sống một ngày, huynh sẽ muốn ta một lần, ta chết rồi, huynh phải đi tìm người khác, tưởng ta không biết sao? Nơi khác không dám nói, nhưng ni cô xinh đẹp trong am Ngọc Tuyền cũng không chỉ có mình ta, bản lĩnh của huynh như thế, muốn tìm ai mà không được?”

Nàng càng nói càng nhanh, nước mắt rơi lã chã, oan ức đến đáng thương, vị chua trong lời nói đến đồ ngốc cũng nghe ra.

Chỉ có yêu thì mới ghen, chẳng lẽ trong lòng nàng cũng có hăn?

Kiều Lục vội vàng xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại, hôn một cái, dịu dàng dỗ nàng: “Đừng nói hươu nói vượn, trong lòng Lục ca chỉ có mình nàng, dám ni cô kia so với nàng chỉ là cái rắm!”

Đường Hoandã sớm lĩnh giáo qua bản lĩnh gian xảo của Kiều Lục, biết hẳn không dễ lừa như Tống Mạch, không thể dùng thủ thuật giả vờ đơn giản trước mặt hẳn được, nàng nâng tay đẩy hẳn ra, sẵn giọng: “Huynh ở đây nói lời ngon tiếng ngọt thì có ích lợi gì? Có bản lĩnh huynh giải cứu ta khỏi am Ngọc Tuyền này đi, giúp ta hoàn tục, ta sẽ tin huynh!”

“Hoàn tục?” Kiều Lục sửng sốt.

Đường Hoan nhíu mày nhìn hẳn: “Đúng vậy, chẳng lẽ huynh muốn ta theo không huynh sao? Năm mơ đi! Lục ca, Minh Tuệ nói thật cho huynh biết, ta có thể với huynh được nhưng huynh phải giúp ta rời khỏi am Ngọc Tuyền, ta không bao giờ muốn cả ngày phải gánh nước niệm kinh nữa, cũng không bao giờ muốn bị đám ni cô kia gọi đến gọi đi nữa! Lục ca, sau khi hoàn tục, huynh lấy ta cũng được, nạp ta làm thiếp cũng được, tìm cho ta chỗ nào ở cũng được, ta đều nghe theo huynh! Nhưng nếu huynh không giúp ta rời đi, ta thà cắn lưỡi tự sát cũng không để huynh đạt được ý đồ!”

Lấy nàng sao? Kiều Lục cho tới bây giờ còn chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng nếu có thể đưa nàng xuống núi, lâu dài hưởng thụ cũng không phải là một ý tồi.

“Am của nàng phải làm sao mới cho phép hoàn tục?” Kiều Lục nắm tay tiểu ni cô, chậm rãi nói. Nếu đòi tiền, hẳn cũng có ít tiền tích góp được, chỉ cần không phải quá nhiều, mười mấy lượng bạc hẳn cũng sẽ bỏ ra.

Đường Hoan vui vẻ ôm cổ hẳn, “Lục ca chịu giúp ta thật sao?”

Kiều Lục xoa ngực nàng một cái: “Nàng đã nói như vậy, Lục ca sao lại không giúp nàng chứ? Không giúp nàng, nàng cũng không chịu cho ta, mà ta lại không muốn nàng cắn lưỡi tự sát!”

“Lục ca thật tốt!” Đường Hoan chủ động hôn lên má hẳn một cái, Kiều Lục muốn nữa thì nàng lại nhíu mày, nhìn vào ánh mắt nghi hoặc của đối phương rồi nói: “Sư phụ talà Tĩnh Từ sư thái, bà là người rất tham tiền,

chúng ta hóa duyên trở về không xin được chút tiền bố thí nào, bà liền trăm phương nghìn kế tratấn chúng ta. Bà tham lam như vậy, nhất định sẽ không đồng ý cho chúng ta hoàn tục đâu, trừ khi, trừ khi ta có thể đưa bạc ra!”

“Cần bao nhiêu bạc?” Kiều Lục hỏi thật.

Đường Hoan vươn một bàn tay ra.

Kiều Lục nhếch miệng cười, “5 lượng bạc, Lục ca ta nhất định sẽ đưa cho nàng.”

Đường Hoan khinh thường liếc hẳn một cái, “Năm mơ đi, không có 50 lượng, lão ác bà kia sẽ không nhả người ra đâu!”

Mặt Kiều Lục nhất thời trầm xuống. Với 50 lượng, hẳn cũng có thể mua mướimấy nha hoàn, cho dù nhan sắc không bằng tiểu ni cô này nhưng cũng không phải quá kém.

“Không có cách khác sao?” Không đành lòng mất mặt trước mặt nữ nhân, Kiều Lục ho khụ khụ, viện cớ: “Lục ca mới chỉ có hơn 50 lượng một chút, còn phải dùng cho ngày lành sau này của chúng ta nữa, nếu đưa hết cho sự phụ nàng, sau này chúng ta chỉ còn nước uống gió tây bắc thôi.”

Đường Hoan ân cần tỏ vẻ thấu hiểu, hai màynàng cau chặt: “Vậy nên làm sao bây giờ, bà ấy cũng không có nhược điểmnào bị chúng ta nắm trong tay, muốn uy hiếp bà là chuyện không thể nàođược...”

Kiều Lục không hổ là kẻ xấu xa từ nhỏ, nghe đến đây liền có ngay kế hoạch trong bụng, cười ha hả: “Ai nói không thể uy hiếp bà ta được? Không phải buổi tối nàng phải ở trong phòng bà ta sao? Nàng cứ ở chỗ này chờ ta, bây giờ Lục ca xuống núi mua ít đồ, một lát sau sẽ quay lại đưa cho nàng, buổi tối nàng tìm cơ hội lén bỏ vào trong nướcuống của bà ta...”

Đường Hoan kinh ngạc che miệng lại: “Huynh muốn hạ độc giết chết bà ấy?”

kiều Lục xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Giết người thì phải đền mạng, Lục ca đâu có ngu như vậy. Giờ tý đêm nay nàng đến cửa đón Lục ca, đến lúc đó nàng sẽ biết! Ngày mai đúng giờ này,

Lục ca bảo đảm nàng sẽ được hoàn tục!”

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 12: Cường Gian

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Là một hái hoa tặc, Đường Hoan đương nhiên rất hiểu biết về các loại xuân dược, ngoại trừ bí phương độc môn được sư phụ truyền cho, những loại khác cho dù không phối chế, nàng cũng có thể căn cứ theo mùi mà đoán ra trong số thuốc bột ấy có thành phần của xuân dược không.

Lúc hoàng hôn Kiều Lục giao cho nàng một gói thuốc bột nhỏ, đó rõ ràng chính là xuân dược mà thanh lâu dùng cho những người mới.

Cuối cùng Đường Hoan cũng nhìn thấy một điểm thuận mắt trên người Kiều Lục, hẳn cũng cùng suy nghĩ với nàng. Cách tốt nhất để y y hiếp một ni cô già như Tĩnh Từ sư thái chính là lấy thanh danh trong sạch ra để bắt ép bà ta.

Thực ra nàng vốn cũng không tính đối phó với Tĩnh Từ sư thái.

Qua ba bốn ngày nữa, vết thương trên bụng Tống Mạch sẽ tốt lên, tuy không làm việc nặng được nhưng chuyện trên giường là không thành vấn đề, chodù có hơi quá sức một chút thì cùng lắm nàng ở trên là được. Thành công sắp tới rồi, chỉ cần Tĩnh Từ sư thái không chỉ trích trách phạt thêm,

Đường Hoan thà rằng ngoan ngoãn vất vả gánh nước đốn củi thêm mấy ngày cũng không muốn gây thêm rắc rối.

Nhưng Tĩnh Từ sư thái lại thích tìm thêm việc, còn phạt nàng quỳ cả đêm!

Đường Hoan không sợ làm việc nặng nhọc. Trước kia luyện công rất mệt mỏi, sovới việc sư phụ ép nàng học võ thì thủ đoạn bắt gánh nước nửa ngày của Tĩnh Từ sư thái có là gì? Nhưng Đường Hoan từ nhỏ tới giờ chưa bao

giờ chịu khổ sở vì quý cả đêm, một đêm nàng đã không chịu nổi, còn quý thêm ba bốn đêm á? Vậy nàng đành phí chút tâm tư, dọn dẹp ni cô già này đi thôi.

Chính vào lúc này lại gặp đúng Kiều Lục, nàng thuận nước đẩy thuyền đưa ra lí do muốn hoàn tục dụ Kiều Lục giúp nàng. Dù sao không có Kiều Lục, một là nàng phải tìm được liệu chế thuốc, hai là không có bạc mua thuốc, ba là không có vật kia của nam nhân để làm, nếu làm giả, sợ là lão ni cô sẽ không mắc mưu.

Lúc bỏ thuốc bột vào trong trà, Đường Hoan bất đắc dĩ thở dài, trong lòng vẫn có chút không nở.

Mỗi môn phái đều có những mục tiêu theo đuổi riêng. Phật môn có mục tiêu phổ độ chúng sinh, Đạo gia thì tu thân cầu tiên, những môn phái giang hồ khác nếu không tranh đoạt địa bàn của nhau thì cũng dốc lòng theo đuổi ngôi vị thiên hạ đệ nhất võ công. Còn mục tiêu của “hái hoa” môn các nàng chính là lên giường nếm thử vui sướng cực lạc, ai có thể lưu luyến vạn khóm hoa mà không dính chút lá nào mới được coi là lợi hại.

Cứ như vậy, giống như hai phái chính tà luôn không thể bắt tay, Đường Hoan cũng không thích nhìn đám hòa thượng ni cô, đó không phải là cảm hận thù hận gì, chỉ là thương thay cho những con người cả đời cũng không thể nếm được hương vị ngọt ngào của việc hoan hảo. Nay rõ ràng nàng không vừa mắt với Tĩnh Từ sư thái, lại còn phải giúp Tĩnh Từ sư thái tìm người phá thân. Kiều Lục cũng được, mấy gã tay chân của Kiều Lục cũng được, sau khi Tĩnh Từ sư thái nếm thử hương vị hoan hảo xong, hưởng thụ cũng được, cảm hận cũng chẳng sao, dù thế nào Đường Hoan cũng cảm thấy mình đã cho Tĩnh Từ sư thái chiếm món hời lớn rồi.

Quên đi, nàng có thể thoát khỏi am ni cô đã là chuyện tốt nhất rồi, không cần suy nghĩ đến cái khác nữa. Nói đến nói đi, đây chẳng qua chỉ là một

giấc mộng mà thôi, đối thủ của nàng là Tống Mạch, đám người Kiều Lục chỉ là ảo ảnh, nàng nghĩ nhiều như vậy làm gì.

Ai cản trở chuyện của nàng, nàng sẽ khử người đó.

Trong thuốc bột cũng có sẵn mê dược, sau khi Tĩnh Từ sư thái uống xong một lát liền ngất hôn mê.

Đường Hoan lấy dây thừng trói tay chân lão ni cô lại, nhét khăn vào miệng, bình tĩnh đứng canh.

Bóng đêm càng ngày càng lan tràn, Tĩnh Từ sư thái tỉnh dậy vì nóng bức.

Đường Hoan mỉm cười ngồi bên cạnh bà, dịu dàng trấn an: “Sư phụ, người đừng sợ, Minh Tuệ sẽ không tổn thương người đâu. Nhưng mà Minh Tuệ thật sự không thể nào chịu nổi “đãi ngộ” của mình ở am Ngọc Tuyền nữa, muốn sư phụ để con hoàn tục. Trong am này, trừ sư bá trụ trì, lời của sư phụ ai mà không nghe, chỉ cần người làm chủ cho Minh Tuệ, ngày mai để con rời đi, những chuyện tiếp sau xảy ra với sư phụ, Minh Tuệ cam đoan sẽ không để người thứ tư biết được.”

Tĩnh Từ sư thái mở to hai mắt nhìn, muốn giãy dụa nhưng trên người chẳng có chút sức lực nào, dưới bụng như có lửa đốt, càng không ngừng lan tràn ra khắp cơ thể.

Nhìn sắc mặt bà càng ngày càng hồng, Đường Hoan đứng lên, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Sư phụ yên tâm, chốc lát nữa người sẽ rất thoải mái. Tư vị đó, Minh Tuệ cũng chưa hưởng qua đâu, con hiểu kính người trước.” Nói xong nàng đẩy cửa rời đi.

Trong phòng không có chút đèn đuốc nào, chỉ nghe thấy tiếng nữ nhân thở dốc, càng ngày càng gấp gáp.

Tĩnh Từ sư thái ở một tiểu viện riêng, Đường Hoan không sợ có người nào nghe được tiếng động gì, nàng lặng yên đưa Kiều Lục và Khi Ốm tới đây.

Đứng trước cửa, Khi Ốm chà xát hai bàn tay, nhìn Đường Hoan đang bị Kiều Lục ôm trong ngực nịnh bợ: “Lục tẩu, Minh Tâm ở bên trong thật sao?”

Đường Hoan phải cắn môi mới nhìn được cười, gật đầu đáp: “Đúng vậy nhưng mà vào trong đó người đừng nói chuyện, cũng không được đốt đèn, càng không được lấy khăn bịt miệng Minh Tâm ra, cứ thế làm xong chuyện, chiếm thân thể nàng trước, về sau không cần lo nàng không theo người. Thời gian chỉ có một khắc, chậm nhất là hai khắc người phải đi ra, không được quá. Ta với Lục ca sẽ ở ngoài cửa chờ người.” Nàng vốn định nói một khắc nhưng ngẫm lại, thời gian quá ít, sợ là không giải được hết độc cho lão ni côa...

Khi Ốm cười khà khà bước vào.

Đường Hoan đang định ghé vào tường nghe trộm, đột nhiên nàng bị ôm ngang lên, nàng chớp mắt, quay đầu húych Kiều Lục một cái: “Huynh định làm gì?”

Kiều Lục ôm nàng đến dưới tàng cây hòe trong viện, giọng nói khàn khàn: “Nàng nói xem ta muốn làm gì? Lục ca đã giúp nàng rồi, nàng cũng không thể để Khi Ốm thì ở bên trong thoải mái mà ta thì nửa điểm tốt đẹp cũng chẳng có chứ?”

Người đã bị tì lên cây, mắt thấy Kiều Lục sắp cởi dây lưng xong, Đường Hoan mỉm cười nắm lấy tay hắn: “Còn có mặt mũi ghen tị với Khi Ốm, hẳn là huynh đệ của huynh, vậy mà huynh còn có thể lừa gạt hắn?”

Kiều Lục cười nhẹ bên tai nàng, “Tên đó chaymặn đều ăn cả, nàng tin không, cho dù ta có nói bên trong là sư phụnàng, hẳn cũng sẽ đi vào. Được

rồi, không nói cái này nữa, để cho Lục ca sờ một chút, Lục ca nhớ nàng sắp không chịu được rồi.”

Đương nhiên Đường Hoan nào có thể cho hắn thực hiện được ý đồ, đôi mắt đẹp của nàng liếc xéo hắn: “Ta thấy vóc dáng Khi Ốm vừa lùn lại nhỏ gầy, cho nên mới cho hắn thời gian hai, ba khắc, có lẽ hắn cũng đủ làm 2,3 lần, hay là Lục ca cũng chỉ như hắn, trong hai khắc cũng đủ làm xong rồi?”

Kiều Lục bị câu nói của nàng khiêu khích, hắn dán chặt người nàng dẫu cách một lớp quần áo, rồi nâng cằm nàng lên: “Hai khắc ư? Lục ca có thể làm nàng cả đêm! Nhưng mà hiện giờ thời gian không đủ, hai khắc thì cũng có cái hay của hai khắc, yên tâm, Lục ca sẽ làm nàng vừa lòng, bảo đảm sau đó nàng sẽ chỉ thấy Lục ca tốt.”

Đường Hoan không ngăn cản bàn tay to của hắn chui vào bên trong áo, nàng níu cổ hắn xuống, nói một câu khiến Kiều Lục không thể nào cự tuyệt được: “Lục ca, Minh Tuệ vẫn là hoàng hoa khuê nữ, lần đầu tiên không muốn làm qua loa như thế, hơn nữa chốc lát chúng ta còn phải diễn kịch trước mặt lão ni cô, huynh khiến chân ta mềm rồi, rất xấu hổ. Như vậy đi, buổi trưa ngày mai ta hẳn đã có thể xuống núi, huynh đến sau núi chờ ta, nơi đó yên lặng không có ai quấy rầy, đến lúc đó huynh muốn bao lâu, Minh Tuệ đều nghe lời huynh.”

Kiều Lục suy nghĩ một lát cũng hiểu được nếu lén lút như vậy cũng không đủ hưng phấn, hắn liền nắm lấy tay nàng nói: “Cũng được, nhưng vì sao phải ra sau núi? Ta đón nàng ở dưới chân núi nhé, đưa nàng đến nhà ta.”

Đường Hoan lắc đầu, ngượng ngùng bỏ nhào vào lòng hắn: “Chúng ta quen biết nhau ở trên núi, ta, ta muốn đem tất cả của mình giao cho huynh ở trên núi. Hơn nữa, hơn nữa, lần trước huynh nằm trên người ta, trên đầu là cây là bầu trời, cảm giác, rất, rất...” Đến nhà hắn, nàng làm thế nào mà xử lý hắn một cách thần không biết quỷ không hay đây? Kiều Lục vừa đọc ác lại có

người bên cạnh, nếu để hắn biết chuyện nàng với Tống Mạch, nhất định Tống Mạch sẽ phải chết, nàng đương nhiên cũng chết theo.

“Ha ha, không ngờ một tiểu ni cô như nàng, còn biết đến dã chiến. Được, chờ xem, ngày mai nhất định Lục ca sẽ hầu hạ nàng thật tốt!”

Kiều Lục càng ngày càng vừa lòng với tiểu ni cô này. Nếu không thể làm gì, hắn đành ôm người đẹp trong lòng khẽ cắn lỗ tai nàng. Đường Hoan cũng không ngăn cản, nếu quá xa lánh trái ngược với lời nói sẽ khiến hắn hoài nghi. Hơn nữa, chút nhẫn nhịn ấy, nàng vẫn nhịn được.

Không quá bao lâu, Khi Ốm mỹ mãn đi ra.

Kiều Lục dặn Khi Ốm ra ngoài chờ, hắn đưa Đường Hoan vào phòng. Hai người thắp nến lên, ôn hòa nhã nhặn nói chuyện với Tĩnh Từ sư thái.

Tĩnh Từ sư thái vốn cũng không phải một ni cô tốt, so trong sạch với tính mạng, bà ta không chút do dự chọn về sau. Nhìn thấy Kiều Lục, nghĩ đến người vừa mới ở trên người mình chính là tên ác bá nổi tiếng, bà thậm chí ngay cả một ánh mắt oán hận cũng không dám cho Đường Hoan đã vội hứa hẹn ngày mai sẽ thả Đường Hoan đi.

Kiều Lục cũng không sợ lão ni cô này sẽ gian trá gì, hắn tự tay cởi trói, mỉm cười uy hiếp: “Sư thái yên tâm, một đêm vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, chỉ cần sư thái ngoan ngoãn nghe lời, ta với Minh Tuệ sẽ không lan truyền chuyện này rangòai, người vẫn là Tĩnh Từ sư thái đức cao vọng trọng của am Ngọc Tuyền.”

Tĩnh Từ sư thái ngồi quay lưng về phía hắn, không tự giác khép lại hai chân, không hề lên tiếng.

Kiều Lục hiểu rõ, liếc mắt nhìn tiểu ni cô.

Đường Hoan mím môi cười trộm, không để ý tới Tĩnh Từ sư thái nữa. Sau khi đưa Kiều Lục với Khi Ốm rời đi, nàng đến phòng bếp trộm chút đồ rồi mới về phòng ngủ.

Buổi sáng hôm sau, Tĩnh Từ sư thái đã phân việc gánh nước cho người khác.

Đường Hoan ngủ ngon một đêm, bữa sáng cũng kha khá đầy đủ, có thể nói là thần thanh khí sảng.

Nàng cũng không hiểu kì Tĩnh Từ sư thái đã nói gì với trụ trì, người bên ngoài gọi nàng đến Phật đường, quỳ hai khắc ở đó, nghe trụ trì nhắc một đống chuyện chẳng hiểu nổi, sau đó có người đưa cho nàng bản kế ước bán mình, dẫn nàng rời khỏi.

Khoảng khắc bước ra am Ngọc Tuyền, nàng đã về với trần thế một lần nữa, và sẽ không bao giờ phải

làm ni cô.

Nhìn ngọn núi nhỏ nhỏ khuất sau tầng tầng cây rừng, Đường Hoan cười đắc ý.

Tống Mạch ơi Tống Mạch, chờ ở đó nhé, ta sẽ nhanh chóng xử lí Kiều Lục rồi đi làm nương tử của ngươi!

~

Đường Hoan mang theo một bọc nhỏ đi đến phía sau núi.

Kiều Lục đã sớm chờ sẵn ở đó, thấy nàng lại gần liền ôm cổ, cúi đầu chuẩn bị hôn môi.

Đường Hoan nghiêng đầu né tránh, Kiều Lục vẫn tiếp tục dán chặt vào cầu xin: “Minh Tuệ ngoan, chuyện nàng muốn làm Lục ca đã làm hết rồi, tối

hôm qua nàng cũng đồng ý hôm nay sẽ ngoan ngoãn đền cho Lục ca, sao bây giờ lại nũng nịu vậy? Ngoan, Lục ca sẽ nhẹ, sẽ không làm nàng đau đâu!”

Đường Hoan ôm cổ hần cười duyên: “Lục ca, Minh Tuệ không phải không đồng ýhuynh mà tại vì huynh quá nặng, Minh Tuệ muốn ở bên trên...”

Kiều Lục sửng sốt, sau đó cười to haha, “Thì ra Minh Tuệ muốn làm nhiều kiểu với Lục ca a! Được,

Lục ca nghe lời nàng, nhưng mà Lục ca nhắc nàng trước, ở bên trên rất tốn sức, lúc nàng không đủ sức nữa, đừng trách Lục ca xoay người chủ động!”

“Huynh nói dối, ta mới không tin đâu!” Đường Hoan ngồi trên người Kiều Lục, hai tay nhanh nhẹn cởi áo ngoài của hần.

Kiều Lục cũng muốn cởi của nàng, Đường Hoan xấu hổ nhìn hần, “Lục ca, huynhđừng động, ta muốn tự mình cởi. Còn nữa, huynh, huynh phải nhắm mắt lại, khi nào ta cho huynh mở huynh mới được mở. Huynh cứ nhìn ta chăm chămnhư vậy, Minh Tuệ sẽ ngượng ngùng không dám cởi.”

“Vậy nàng mau nhanh lên!” Kiều Lục nuốt nước miếng, giọng nói khàn khàn, nói xong liền nhắm hai mắt lại.

Đường Hoan cười khẽ, cởi áo ngoài được một nửa, nàng chậm rãi nằm lên ngựchần, thấy hần định mở mắt, nàng vội vàng sẵng giọng: “Không được mở,cũng không được cử động, người ta còn chưa có cởi xong đâu.”

Kiều Lục bị nàng ma sát khiến phía dưới muốn nổ tung, hần dường như đang run run cầu xin nàng: “Minh Tuệ ngoan, Lục ca của nàng chờ không kịp nữa,nàng cứ...” Lời còn chưa dứt, trên cổ chợt cảm thấy lạnh lẽo, hần khiếp sợ mở to mắt, chỉ thấy tiểu ni cô mỉm cười hai mắt híp lại, nàng thenthùng như vậy nhưng...trong tay lại cầm một con dao nhỏ dính máu.

“Minh Tuệ, người, người...” Hai mắt hấn trợn trừng, trong mắt truyền đến phần nộ, không cam lòng cùng với tuyệt vọng.

Đường Hoan buồn bã nhìn hấn: “Lục ca ơi Lục ca, huynh đối tốt với ta như vậy, thực ra ta cũng không muốn giết huynh đâu nhưng ai bảo ở đây ta chỉ có thể có duy nhất một người nam nhân là Tống Mạch chứ. Huynh mà còn sống, ta còn có nguy hiểm, ta đây đành phải cho huynh chết. Nhưng mà huynh yên tâm, đây chỉ là một giấc mộng thôi, không đau đâu.”

Kiều Lục đã không thể nghe được những lời nàng nói. Hai mắt hấn trợn trừng nhìn nàng, nhưng lại giống như nhìn phía sau nàng.

Đường Hoan thở dài, vừa mặc xiêm y vào vừa lầm bầm: “Nếu người là Tống Mạch thì tốt rồi, ta cũng không phải tốn chút sức lực nào.”

“Ta chỉ là một người canh rừng, vì sao người phải tìm cách lấy ta?”

Giọng nói quen thuộc vang lên đằng sau, nhưng trong giọng nói kia không hề có dịu dàng hay lo lắng thường có, chỉ là lạnh lẽo như băng, trong đó còn pha lẫn sự thất vọng khó nhận ra.

Đường Hoan như bị sét đánh, đối diện với con người sâu thẳm của Tống Mạch, nàng không nhận được sự run cả người: “Tống, Tống đại ca, sao huynh lại ở trong này?” Không phải hấn, hấn phải ở

nhà dưỡng thương sao?

Tống Mạch mỉm cười tự giễu, nhìn nàng đáp: “Tối hôm qua người không đến tìm ta, sáng nay cũng không, ta lo lắng người xảy ra chuyện nên đến am Ngọc Tuyền tìm, sau đó lại đến sau núi tìm, không ngờ... Minh Tuệ người thật là giỏi, ngày đó cho dù ta không xuất hiện, người cũng sẽ không bị hấn làm gì phải không?”

Cho dù Đường Hoan có thông minh bao nhiêu nhưng trong lúc này nàng cũng không biết nên giải thích thế nào trước tất cả mọi chuyện.

Càng khiến nàng sợ hãi hơn là Tống Mạch trước mắt nàng, vừa quen thuộc lại vừa lạnh lùng xa lạ, đó không phải là khí chất một người canh rừng nên có.

Nàng mở miệng nhưng không nói nên lời, Tống Mạch cũng không muốn nghe nàng nói nữa, hắn xoay người rời đi trước, “Từ giờ trở đi, ngươi là người, ta là ta, không ai nợ ai cái gì, càng không bao giờ ở chung.”

Hắn cứu nàng rồi tin nàng; nàng cứu hắn lại lừa hắn.

Một người ngay cả một con thỏ cũng không nỡ giết, một kẻ lại giết người không chớp mắt. Tống Mạch không biết rốt cuộc người nào mới thật sự là nàng.

Hắn chỉ biết một điều, nàng đối tốt với hắn, miệng nàng nói thích hắn, tất cả đều là giả.

Nữ nhân như vậy, hắn không dám chạm vào.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 13: Nhận Sai

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Nhìn theo bóng dáng vô tình của Tống Mạch rời đi, Đường Hoan cảm thấy giống như một con vịt nàg đã nấu chín rồi, bát đũa nàg cũng chuẩn bị tốt rồi, đột nhiên con vịt đã cạo sạch lông lại có thể vui vẻ đứng dậy, chạy đi...

Sao nàg có thể xui xẻo đến thế chứ?

Sớm biết vậy, sớm biết vậy... biết sớm thì có lợi ích quái gì, nàg cũng có làm lại được đâu.

Đường Hoan ảo não sửa sang quần áo chính tề rồi tìm chỗ đất trũng ở gần đây, chôn cất thi thể Kiều Lục, che dấu thật cẩn thận, bảo đảm cho dù người khác đi đến đây cũng không phát hiện ra cái gì khác thường.

Xong việc rồi, nàg ngửa mặt lên trời thở dài.

Không sợ! 1 người cản trở giải quyết 1 người. Nàg cũng không phải ni cô, ngày ngày nhàn rỗi, cùng lắm thì nghĩ chút thủ đoạn bắt con vịt về, nếu chỉ vì một lần thất bại mà buồn chán, nàg làm sao có thể vượt qua tám giấc mộng tiếp theo đây?

Cùng lắm thì coi như đây là Tống Mạch cãi nhau với nàg.

Sư phụ từng nói, trong tình yêu nam nữ đều sẽ có lúc cãi nhau, mấu chốt là sau khi cãi nhau ầm ĩ xong thì phải làm hòa thế nào. Có những người không bỏ được mặt mũi mà cứ thế làm mặt lạnh với đối phương, lạnh lạnh lạnh rồi chẳng thể nào ấm được nữa. Bây giờ Tống Mạch đã tức giận bỏ đi,

Đường Hoan nào có thể trông cậy vào việc đối phương sẽ chủ động tìm đến nữ nhân xấu xa như nàng. Hẳn không đến, chẳng lẽ nàng không thể mặt dày đến tìm hẳn lấy lòng à?

Đường Hoan không biết Tống Mạch thấy được bao nhiêu nhưng chuyện nàng giết Kiều Lục là điều không thể chối cãi, bây giờ mà giả vờ yếu ớt lương thiện dám chắc là không được. Dù Tống Mạch rất thành thật nhưng hẳn cũng không phải đồ ngốc. Một khi đã vậy, nàng cứ ngoan ngoãn đến trước mặt

Tống Mạch nhận sai đi. Tống Mạch có tức giận cũng đâu thể quên nàng ngay được, chỉ cần lòng hẳn mềm lại, nàng sẽ nắm chắc cơ hội, thu phục hẳn thêm lần nữa!

Vừa đi vừa nghĩ, nàng đã đến gần núi nhỏ.

Bụng thâm than hai tiếng, Đường Hoan xoa xoa bụng, ý chí chiến đấu sôi sục, đi lên.

Mở hàng rào ra, mở phòng bếp ra luôn, Đường Hoan đứng ngoài cửa nhìn vào bên trong, chẳng thấy một ai. Nàng cũng không mở miệng gọi, cứ thế bước vào trong. Nhưng bởi vì vẫn chột dạ nên bước chân nàng rất nhẹ.

Vào trong bếp, nàng rón rén bước lại gần căn phòng phía đông. Có lẽ bởi trời mùa hè nóng nực, rèm cửa vẫn được vén lên, cho nên khi nàng quay người nhìn vào, liền nhìn thấy đôi chân dài của Tống Mạch bên trên giường đất. Vóc dáng hẳn cao lớn, đầu đặt trên gối mà chân vẫn vươn đến chần ở cuối giường.

Đây là tâm trạng tốt đẹp đi ngủ ngon hay là đang nằm trên giường hờn dỗi?

Đường Hoan che miệng cười trộm, dừng một chút, cầm theo túi đồ, nghênh ngang bước vào.

Tống Mạch đang ngẩn người nhìn trần nhà.

Hắn không muốn nghĩ đến nữ nhân kia nhưng cho dù hắn nằm hay ngồi, trong đầu đều hiện lên hình ảnh nàng mỉm cười thân thiết với Kiều Lục. Kiều Lục ôm nàng, nàng không phản kháng; Kiều Lục nằm lên người nàng, nàng cười duyên ôm lấy cổ đối phương sau đó còn cười lên người Kiều Lục. Nàng quay lưng về phía hắn, hắn chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng trần của nàng, nhìn nàng nũng nịu nằm lên ngực Kiều Lục. Ngay lúc hắn không thể nhìn tiếp chuẩn bị xoay người rời đi, chợt hắn nhìn thấy một con dao trượt ra từ cổ tay áo nàng, dường như trong nháy mắt, con dao kia đã trượt xuống cửa cổ Kiều Lục rồi.

Mừng thầm.

Sau khi khiếp sợ qua đi, đây chính là cảm xúc xuất hiện đầu tiên trong lòng hắn, bởi vì nàng không phải thật sự thích Kiều Lục.

Ngay sau đó, Tống Mạch chợt nhận ra hắn vẫn chưa hiểu hết nữ nhân này. Lúc giết Kiều Lục, cho dù trong giọng nói của nàng có một chút sợ hãi, tay cầm dao của nàng run run chỉ một chút thôi, hắn vẫn có thể thuyết phục mình là nàng vì tự bảo vệ mình nên mới thân cận với Kiều Lục. Nhưng nàng không có, nàng mỉm cười giết người, tàn nhẫn lại lạnh lùng. Nữ nhân như vậy, làm sao có thể vì hai con thỏ mà đau lòng? Làm sao có thể dịu dàng hay ngượng ngùng đây?

Sau đó hắn nghe thấy nàng chính mồm nói, nàng muốn quyến rũ hắn. Là quyến rũ, không phải thích.

Tống Mạch cười khở, hắn không tiền không quyền, nàng nhìn trúng hắn vì cái gì?

Đột nhiên có người bước vào, Tống Mạch giật mình, đột nhiên nhò mắt, nhíu mày trách cứ nàng:

“Người tới làm gì?”

Đường Hoan không để ý đến hấn, đặt túi đồ ở đầu giường cạnh lò sưởi sau đó mới xoay người cười khanh khách nhìn hấn: “Ta vội tới làm nương tử của huynh mà. Tống Mạch, ta lừa huynh rất nhiều chuyện, ta biết huynh rất tức giận, nếu huynh muốn biết nguyên nhân, huynh hỏi cái gì ta đều thành thật trả lời cái ấy. Nhưng mà cho dù huynh có không muốn nói chuyện với ta, cho dù huynh có đuổi ta đi, ta cũng không đi. Thân thể ta huynh đã sớm xem qua, sờ qua, ta cũng đã làm vậy với huynh. Có một chuyện mà ta không hề lừa huynh, Minh Tuệ - ta đời này kiếp này đều là người của huynh, trừ khi ta chết, nếu không huynh đừng hòng mở tưởng bỏ rơi ta.”

Lần này, nàng thực sự không lừa hấn, kiếp này của nàng rất ngắn, ngắn đến mức chỉ cần ngủ một đêm với hấn là hết rồi.

Tống Mạch không ngờ nàng có thể... bị ối đến thế.

Hấn không muốn thấy khuôn mặt tươi cười của nàng nữa, đành khép mi cười lạnh: “Chạm qua người chỉ sợ cũng không chỉ có mình ta, người và Kiều Lục đã làm gì, tự người rõ ràng.”

Người này, tức giận nhất không phải chuyện nàng lừa hấn mà là vì nàng thân thiết với Kiều Lục sao?

Tâm tư Đường Hoan vòng vo, cho đến khi ngồi lên giường đất, dựa vào vách tường cọ cọ tìm tư thế thoải mái nhất, lúc này mới ngẩng đầu lên quan sát khuôn mặt xanh mét của Tống Mạch, tùy ý cười: “Ta rất rõ ràng a. Buổi trưa hôm qua khi ta vừa đi ra khỏi đây, vừa leo lên núi, Kiều Lục liền nhảy ra. Hấn muốn ta không phải chuyện một hai ngày, phía sau núi cũng không có người, hấn ẩn ta ngã xuống bãi cỏ...”

“Chuyện của các người không liên quan tới ta, không cần nói cho ta biết, người đi đi!” Tống Mạch lạnh lùng ngắt lời nàng, sau đó xoay người chỉ ra

ngoài cửa, đuổi người.

Là không muốn nghe thật hay là nghe xong lại tức giận đây?

Quả nhiên vẫn rất để ý nha!

Đường Hoan phấn khích, mắt đẹp tràn ngập ý cười, nhẹ nhàng giải thích: “Huynh đừng vội a, ta làm sao có thể để cho Kiều Lục thực hiện được ý đồ. Nếu hắn thực hiện được, ta đã sớm chết rồi, lại càng không thể để huynh nhìn thấy ta giết hắn. Tống Mạch, ngày ấy ta nói muốn hoàn tục gả cho huynh hoàn toàn là sự thật nhưng Tĩnh Từ sư thái không cho ta đi, huynh lại là người tốt, nhất định sẽ chẳng có cách nào đối phó với bà ấy. Đúng lúc ấy Kiều Lục tìm ta, ta liền tương kế tựu kế lừa hắn đối phó với Tĩnh Từ sư thái giúp ta. Thế nào? Tối qua hắn vừa đến am Ngọc Tuyền uy hiếp Tĩnh Từ sư thái, hôm nay Tĩnh Từ sư thái đã để cho ta hoàn tục. Ta muốn được sống với huynh, đương nhiên phải giết Kiều Lục rồi. Tống Mạch, huynh yên tâm, ta vẫn luôn giữ thân trong sạch, không tin thì hai ngày sau huynh cứ tự mình kiểm tra...”

Tay Tống Mạch nắm thành quyền, nhẫn nại hồi lâu cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa, hãnh lạnh giọng trào phúng: “Người có còn biết liêm sỉ không?”

“Không biết a, từ nhỏ ta đã không biết cái gì gọi là liêm sỉ rồi, ta chỉ biết muốn có hạnh phúc thì phải còn sống trước đã.”

Đường Hoan nháy xuống, đi đến trước mặt Tống Mạch, ngửa đầu nhìn thẳng mắt hắn: “Tống Mạch, huynh đừng coi ta là một ni cô, ta cho tới bây giờ chưa bao giờ tin vào Phật tổ, cho tới bây giờ lúc nào cũng muốn rời khỏi am Ngọc Tuyền rồi gả cho một nam nhân nào đó sống một cuộc đời bình ổn. Ngày đó Kiều Lục muốn khi nhục ta, ta đã muốn buông xuôi, là huynh đột nhiên xuất hiện cứu ta. Thời điểm huynh đánh hắn, ta luôn vụng trộm nhìn huynh. Huynh cao lớn đẹp đẽ như vậy, lại rất có bản lĩnh, khi đó

ta dănghĩ, ta, Minh Tuệ nhất định phải gả cho huynh. Sau đó ta giả vờ bất tỉnh giả vờ không thể cử động được, cố ý quyến rũ huynh. Một là muốn đem bản thân dâng hiến cho huynh, về sau có thể danh chính ngôn thuận đi tìm huynh. Hai là muốn xem nhân phẩm của huynh thế nào. Nói thật, lúc huynh rời đi, trong lòng ta vui mừng còn nhiều hơn thất vọng. Bởi vì huynh là một nam nhân tốt làm cái gì cũng quang minh chính đại, huynh tốt như vậy, ta lại càng muốn gả cho huynh.” Giả vờ làm người tốt không nổi nữa rồi nhưng có 1 số lời nói dối nếu đã bịa thì vẫn phải tiếp tục bịa thôi.

Tống Mạch mím chặt môi, không lên tiếng, ánh mắt lại dời sang nơi khác, không dám nhìn thẳng nàng.

Đường Hoan túm ống tay áo hẩn lấy lòng, mềm mại nói: “Tống Mạch ta thừa nhận ta không phải một nữ nhân tốt, vì có thể tiến vào lòng huynh, ta đã lừa huynh rất nhiều. Hai con thỏ kia, ta không hề thả đi mà đem đến sau núi nướng ăn. Bị bỏ đói lâu như vậy, ta thật sự rất đói, nếu không có hai con thỏ kia ta đã sớm chết đói vì bị lão ni cô kia tra tấn rồi. Còn lúc huynh bị thương ấy, là ta cố ý cời xiêm y của huynh, nhưng lo lắng chăm sóc của ta đối với huynh đều là sự thực. Ta đã coi huynh là chỗ dựa sau này của ta, nếu huynh chết, ta phải làm sao bây giờ? Tống Mạch, huynh nghi ngờ ta cái gì cũng được, mắng ta độc ác tàn nhẫn dối trá cũng được, nhưng có một thứ duy nhất huynh không thể hoài nghi ta không thích huynh, bởi vì ta làm nhiều chuyện như vậy, tất cả đều chỉ vì có thể danh chính ngôn thuận gả cho huynh.”

Tống Mạch không cho nàng chạm vào tay áo mình, lui về phía sau hai bước, nhìn chăm chăm nàng hỏi: “Người nói xong chưa?”

Đường Hoan gật gật đầu.

Tay Tống Mạch chỉ ra ngoài cửa: “Đã nói xong vậy người có thể đi rồi. Người ta thích là một tiểu ni cô dịu dàng lương thiện chứ không phải nữ

nhân tàn nhẵn giết người không chớp mắt như người. Người đi đi, nam nhân cao lớn đẹp đẽ, có bản lĩnh ở bên ngoài có rất nhiều, người thật sự không cần tiếp tục dây dưa với ta đâu.”

Đường Hoan bất động, không cam lòng hỏi hần: “Huynh đã thích nữ nhân dịu dàng lương thiện, nếu tavẫn còn là Minh Tuệ mà huynh quen thuộc, sau đó đột nhiên có một cô nương dịu dàng lương thiện hơn đến tìm huynh, huynh cũng sẽ thích cô nương tốt kia sao?”

Tống Mạch ngậm miệng không đáp. Hần sẽ không, trong lòng hần đã có một người, cho dù người bên ngoài có thể nào cũng không liên quan tới hần.

Đường Hoan cười nhạt, “Huynh không nói ta cũng biết, huynh sẽ không đâu. Ta đây nói cho huynh biết, ta cũng sẽ không, dù người dưới núi có thể nào đều không liên quan gì tới ta. Từ một khắc kia huynh cứu ta, ta đã yêu huynh rồi, trừ khi tachết, nếu không huynh đừng hòng đuổi ta đi!”

Sắc mặt Tống Mạch cũng không thay đổi lấy một chút nào, giọng nói vẫn lạnh băng như trước: “Đây là nhà của ta, ta không chào đón người.”

Đường Hoan nở nụ cười, đứng đối diện với hần, khoanh tay trước ngực dựa vào ván cửa, vô lại nhìn hần: “Nhà huynh thì sao nào? Ta không đi, huynh dám chạm vào ta sao?”

Hơi thở Tống Mạch dồn dập, bàn tay nắm chặt phát ra tiếng vang.

Sắc mặt Đường Hoan biến đổi, hần, chẳng lẽ hần muốn đánh nàng sao?

Ai ngờ Tống Mạch cũng không thèm nhìn tới nàng, xoay người đi ra ngoài, “Người muốn ở thì cứ ở đi, ta đi, khi nào người đi rồi thì ta về.”

“Vậy buổi tối huynh ở đâu?”

“Không nhọc người lo lắng.”

“Vết thương trên lưng huynh làm sao bây giờ?”

“Không chết được.”

Hai người một hỏi một đáp, đảo mắt đã đi tới cửa viện.

Mắt thấy Tống Mạch sắp đi ra ngoài, Đường Hoan chạy nhanh hai bước, từ phía sau ôm lấy hắn. Tống Mạch cầm tay nàng muốn tách ra, Đường Hoan dán vào lưng hắn khóc lóc: “Tống đại ca, huynh đừng đi, ta biết ta sai rồi, về sau ta sẽ không bao giờ lừa huynh nữa! Huynh đừng đi, ta thực sự rất thích huynh, thật sự muốn làm nữ nhân của huynh, cùng huynh sống thật vui vẻ!”

Tay Tống Mạch khựng lại, trong mắt hiện lên chút băn khoăn.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 14: Đốt Lửa

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch vẫn rời đi.

Liên tiếp năm ngày cũng không nhìn thấy bóng dáng hăn.

Mỗi ngày Đường Hoan đều quét tước sạch sẽ tiểu viện của hăn, giống như một tiểu nương tử, chờ hăn về nhà nhưng hăn vẫn không trở lại.

Một tháng đã trôi qua một nửa, Đường Hoan thâm sốt ruột. Nàng biết nhất định Tống Mạch vẫn còn trên núi nhưng nếu Tống Mạch thật sự không muốn gặp nàng, cho dù nàng có tìm được, Tống Mạch vẫn có thể chạy trốn mất tiêu.

Hăn vẫn còn chưa nguôi giận hay là thực sự không thích nàng nữa?

Đường Hoan không rõ.

Đường Hoan chưa từng thích ai, cũng chưa từng suy nghĩ cố gắng lấy lòng một nam nhân nào. Sư phụ nói, hái hoa là để hưởng thụ lạc thú trên giường, chỉ cần kỹ thuật của nam nhân đó tốt, không cần quan tâm tới các thứ khác, cũng không cần để ý xem lòng đối phương có mình không, không cần để ý sau khi đối phương rời đi có nhớ mình không, chỉ cần là nam nhân có kỹ thuật tốt sẽ chọn thêm vài lần nữa, nếu không tốt thì từ nay vĩnh viễn không gặp lại. Trên đời có nhiều nam nhân như vậy, không cần quá quan tâm tới một người làm gì. Mà cái Đường Hoan học được từ sư phụ nàng chính là làm sao để quyến rũ nam nhân. Sư phụ nàng lợi hại như vậy, mỗi lần ra tay đều có thể nhanh chóng ôm mỹ nam về nên Đường Hoan thực sự không biết, khi nam nhân tức giận chạy đi, nàng nên làm sao đuổi theo bây giờ.

Không có ai dạy nàng, hiểu biết của nàng hoàn toàn trống rỗng trong việc phán đoán tâm tư của nam nhân đối với mình. Nàng cần gặp Tống Mạch, gặp được hẳn, nàng mới có thể căn cứ vào sắc mặt, ánh mắt thậm chí là động tác của đối phương để nhìn thấu hẳn, sau đó tóm gọn hẳn.

Lấy củi, đong gạo, Đường Hoan bắt đầu chuẩn bị cơm trưa. Nàng ở trong bếp chắt một đồng củi, tự mình châm lửa.

Tống Mạch, người đã không cần ta, vậy người cũng phải cần nhà của mình chứ?

Nếu lần này còn không thành công...

Không, không có nếu như, Tống Mạch nhất định sẽ trở về, chỉ cần hẳn trở về, nàng sẽ có cơ hội.

Trong lòng Tống Mạch vẫn còn có nàng, nếu không hẳn sẽ không rời đi để nhà mình lại cho người hẳn cảm hận đau.

Lửa càng lúc càng lớn, nhà gỗ đơn sơ nhanh chóng bốc cháy.

Đường Hoan giống như đang đùa với lửa vậy. Nàng chạy vào nhà ôm lương thực, túi tiền đến hậu viện, sau đó lại tiếp tục chạy vào ôm đệm giường, ôm tủ đồ, phàm là cái gì có thể ôm được, nàng đều ôm ra hết. Lửa bén lên người nàng, nàng phúi phúi dập lửa một chút rồi lại tiếp tục chuyển đồ, mắt thấy lửa cháy dần dần không thể không chế được nữa, khói bụi xám xịt bốc lên, Đường Hoan vui vẻ nằm ở cửa nhìn xà nhà ngập lửa rơi xuống, ở bên dưới nàng cố tình vươn đùi phải ra.

Nếu Tống Mạch nhẫn tâm không trở lại, nàng chỉ có thể chờ chết.

Nếu sau khi trở về hẳn lại tiếp tục thờ ơ với nàng, nàng cũng không ép buộc hẳn nữa. Nếu hẳn đau lòng, nàng nhất định sẽ hái hẳn ngay.

Đường Hoan rất muốn sống nhưng nàng cũng không sợ chết, bởi nếu nàng chết, Tống Mạch cũng sẽ phải theo cùng. Thế là nàng thoải mái rồi.

Nàng lại càng không sợ đau, đây chẳng qua chỉ là mộng, cho dù ở đây nàng có tàn phế, nhưng miễn có thể quyến rũ được Tống Mạch, sau khi tỉnh lại nàng vẫn có thể tiếp tục vui vẻ sống.

Điều duy nhất nàng cần làm là quyến rũ Tống Mạch, bởi vì trước đó nhất thời sơ ý mà công sức đổ xuống sông xuống biển, bây giờ ăn khổ cũng coi như là một bài học.

Nếu còn có sau này, nhất định sẽ không tái phạm.

Một tiếng vang dội lên, chân bị đè trúng.

Đường Hoan khiếp sợ mở to mắt. Không đúng a, xà nhà to thế kia mà, vì sao lúc nện xuống lại không đau lắm?

Quên đi, không bị gãy chân vẫn tốt hơn, vết bỏng này cũng đủ dọa người lắm rồi.

Đường Hoan há miệng rút chân ra, chạy ra ngoài sân nhân tiện dập tắt lửa. Nàng quay đầu, nhìn căn nhà tan tành lần cuối, khấp khiễng rời đi từ cửa sau.

Tống Mạch, chúng ta cứ thế này gặp lại.

~

Tống Mạch đã nhiều ngày ở vào cảnh màn trời chiếu đất.

Núi rừng vào mùa hè, rau dại cùng chim muông thú rừng cũng đủ để bữa ăn sung túc, tuy rằng để bắt được cũng có chút khó khăn nhưng đầu óc hẳn lúc nào cũng trong trạng thái ngơ ngơ ngẩn ngẩn, bất kể là xó xỉnh

nào, chỉ cần tìm được cái gì là ăn luôn. Năm ngày trôi qua, vết thương trên bụng đã từ từ khép lại, hoạt động cũng thuận tiện hơn.

Hắn không muốn về nhà, không muốn trở về gặp nữ nhân kia, nhưng mỗi khi nhìn ra khoảng không xung quanh, hắn đều không nhịn được nhìn về phía nhà mình.

Còn thích nàng không?

Tống Mạch không biết.

Nữ nhân này rất gian xảo, không hề... rụt rè chút nào. Cứ nghĩ đến chuyện nàng giả vờ bất tỉnh sau đó còn vờ không thể cử động được, còn hắn thì bịt mắt vừa khẩn trương vừa xấu hổ mặc quần áo cho nàng, có lẽ lúc ấy nàng còn mở to mắt quan sát hắn, khóe miệng giống như đang đùa giỡn cong lên, tươi cười giả hoạt, nghĩ đến đó hắn sẽ không nhịn được mà tức giận. Còn nữa, khi nàng chăm sóc hắn, nàng nói ngọt ngào như vậy, tất cả lại chỉ là lừa hắn...

Nàng nói nàng thích hắn là sự thật, Tống Mạch không tin. Cho dù nàng khóc nói hay cười nói, hắn đều không phân rõ câu nào là thật câu nào là giả, cho nên hắn lựa chọn cách không tin câu nào cả.

Thật cũng được, giả cũng được, nữ nhân phức tạp như vậy hắn không dám tiếp xúc.

Nhưng vì sao, mỗi đêm hắn đều ngủ không yên?

Hình ảnh nàng lúc nào cũng ẩn hiện trong đầu hắn. Nàng ngồi xổm ở ven đường khóc, nàng đỏ mặt xin hắn hóa duyên cho nàng, nàng dịu dàng chăm sóc hắn, nàng tàn nhẫn giết người, đôi mắt cười trong suốt của nàng, nàng mặt dày bảo hắn có thể tùy ý kiểm tra thân thể nàng, nàng kiên định nói đến chết cũng muốn làm nữ nhân của hắn...

Tất cả đều là nàng, dọa hấn đến đau đầu!

“Rầm” một tiếng, tay hấn đấm mạnh lên thân cây, vỏ cây xù xì thô ráp đập vào mu bàn tay, máu tươi chói mắt từ từ chảy ra.

Tống Mạch ngơ ngác nhìn dòng máu trên tay. Ngày đó, nước mắt của nàng rơi trên người hấn, hòa vào máu hấn.

Hấn thực sự muốn hỏi nàng một câu, nước mắt đó của nàng, có giọt nào là thật không, một giọt thôi, cho dù chỉ có một giọt, hấn cũng nguyện ý tin nàng.

Nhưng hấn không dám trở về, không dám hỏi nàng, không dám...tin tưởng nàng.

Đi vào rừng xem qua một lát.

Lúc Tống Mạch xoay người trở về, đang đi, thân thể hấn chợt cứng đờ.

Xa xa, có khói đen cuồn cuộn bốc lên.

Đó là nhà hấn, nàng còn ở bên trong...

Ngày đó hấn nhẫn tâm tách tay nàng ra, nàng khóc ở phía sau nói muốn chờ hấn, sẽ mãi chờ hấn trở về. Khi đó hấn đã nói gì vậy? Để cho nàng hết hy vọng, hấn nói chỉ cần nàng còn ở hấn sẽ không trở về.

Khi lấy lại tinh thần, Tống Mạch đã chạy đi rồi.

Tiếc rằng cho dù hấn chạy có nhanh nhưng khi lên đến đỉnh núi, lửa đã tắt, chỉ còn mấy đốm lửa nhỏ lẳng lặng cháy.

Một vài ni cô đứng trong sân, hắt nước dập tắt tàn lửa còn lại.

Tống Mạch khó có thể hít thở, hần nhìn chăm chăm mấy ni cô này, nhìn từng khuôn mặt, một người lại một người, chỉ muốn tìm ra khuôn mặt của nàng.

Nhưng hần phải thất vọng rồi, bởi vì nơi đó không có gương mặt nàng.

Một ni cô trung niên đi tới gần hần, “Thí chủ là chủ nhân căn nhà này? Thích chủ chớ sốt ruột, dù phòng ốc đã bị hủy, nhưng may mà tất cả đồ dùng đều không hề tổn hao gì, thí chủ chỉ cần vất cả mấy ngày là có thể dựng lại phòng ở rồi. Nếu thí chủ có khó khăn gì, cứ tìm đến bần ni, am Ngọc Tuyền nguyện ý giúp thí chủ vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt.”

Tống Mạch nhìn chăm chăm căn phòng đã san thành bình địa của mình, giọng nói run run: “Người, người có nhìn thấy nàng, một, một người...”

Ni cô trung niên kinh ngạc, sau đó nhanh chóng bình tĩnh lại, “Thí chủ không cần lo lắng, khi đám người bần ni chạy tới đã xác nhận qua, trong nhà không có người. Thí chủ yên tâm, có lẽ vị thí chủ kia đã chuyển hết đồ ra cho ngài rồi, sau đó hần có việc gấp nên đã đi trước rồi.”

“Sư thúc, lửa đã hoàn toàn dập tắt.” Chúng ni cô đứng khắp trong sân cùng chạy tới.

Ni cô trung niên gật đầu, nói với Tống Mạch: “Đám người bần ni cáo lui, nếu thí chủ có gì cần, có thể đến am Ngọc Tuyền xin giúp đỡ.” Nói xong liền dẫn người rời đi.

Tống Mạch không hề quan tâm họ rời đi thế nào, tai hần chỉ quanh quẩn một câu: trong phòng không có người, nàng ôm hết đồ ra ngoài rồi rời đi.

Nàng đối với hần đã chết tâm, cho nên bỏ đi rồi sao?

Tống Mạch chết lặng đứng sững như một thân cây gỗ. Không được, hần nhất định phải xác nhận nàng không có việc gì.

Tro tàn vẫn còn nóng hôi hổi, Tống Mạch tựa như dẫm lên lửa, ống quần đều bị cháy khét. Hắn lại giống như không cảm thấy gì cả, chỗ nào cũng lật lên xem, xác định bên trong không có thân xác ai, hắn mới đến hậu viện, đi thật chậm.

Nàng không sao là tốt rồi.

Nhưng nàng đi đâu vậy, nàng có trở về nữa không?

Nàng là một tiểu ni cô vừa mới hoàn tục, cả người không có xu nào, nàng có thể đi tới đâu?

Ánh mắt Tống Mạch thoáng nhìn ra bên ngoài, đột nhiên có màu đỏ rơi vào trong mắt hắn, dưới chân có, phía trước cũng có.

Hắn không kịp không chế hất tung đám tro tàn vùi lấp vết máu ra, đi đến cửa sau, xuống dưới triền núi, sau đó hắn thấy một bóng người ngã trong bụi cỏ. Người nọ mặc truy y màu xám quen thuộc, trên người lộ ra rất nhiều vết bồng.

“Minh Tuệ!”

Tống Mạch chạy nhanh tới, nhìn thấy chân nàng máu thịt lẫn lộn, hối hận cùng với tự trách đan xen đau lòng mãnh liệt ủa tới.

“Minh Tuệ, Minh Tuệ...” Hắn run rẩy ôm nàng vào lòng, nhìn đôi mắt nhắm chặt cùng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, trên mặt nàng còn có mấy vết than đen, hắn có thể tưởng tượng ra tình cảnh lúc nàng chạy vào trong lửa. Nàng vì sao lại ngốc như vậy, so với nàng, mấy thứ kia có là gì?

Hắn ôm chặt nàng, chuẩn bị đứng dậy đưa nàng tìm lang trung.

“Tống đại ca?”

Đúng lúc này Đường Hoan chợt tỉnh lại, nàng túm lấy hắn, không cho hắn đứng dậy, áy náy: “Tổng, Tổng Mạch, ta xin lỗi người, buổi trưa nấu cơm, ta không cẩn thận ngủ quên mất, lúc tỉnh lại phòng đã cháy hết rồi. Người yên tâm, đồ đạc bên trong ta đều ôm hết ra rồi, cả tủ đồ nữa, còn phòng ở, người tính đi, hết bao nhiêu tiền, sau này ta đền cho người.”

“Trước không nói chuyện này, người yên tâm, ta sẽ đưa người đi tìm lang trung.” Trong lòng Tổng Mạch vừa đau vừa thẹn, không dám đối diện với nàng.

Đường Hoan lắc đầu, cười khổ: “Không cần, chân của ta không có việc gì, chỉ là bỏng thôi, tĩnh dưỡng hai ngày là tốt rồi. Nhưng còn người, người ôm ta xuống núi, người ngoài nhìn thấy sẽ nghĩ thế nào đây?”

Tổng Mạch nhìn chân nàng, nơi đó là máu thịt lẫn lộn, làn da trắng nõn nay cháy đen hòa trộn với máu đỏ tươi, trông thật ghê người. Hắn đau lòng đến tột đỉnh, nàng là một cô nương, sao có thể không để ý đây?

“Người bị thương, chữa bệnh quan trọng hơn, cái khác không cần để ý.” Nói rồi hắn chuẩn bị đứng lên.

Đường Hoan nhìn hắn đau lòng tự trách, hắn càng áy náy, nàng càng chắc chắn. Nàng không nghĩ nhiều, mà đẩy hắn ra, giãy dụa tự mình đứng lên, cười lạnh: “Tổng Mạch, không cần người giả mù sa mưa đối tốt với ta. Trận hỏa hoạn ngày hôm nay coi như khiến ta hiểu rõ, người không thích ta, ta có thích người bao nhiêu cũng không bù đắp nổi. Nay chân ta đã bỏng thành như vậy, không cần người nói, ta cũng biết mình không xứng với người. Người yên tâm, ta sẽ không dây dưa với người nữa, là ta hủy nhà của người, sớm muộn gì ta cũng sẽ đền lại cho người thôi.” Nàng xoay người đi về phía trước.

Tổng Mạch túm tay nàng, “Người đi đâu vậy?”

Đường Hoan trả lại cho hắn không thiếu một chữ: “Không nhọc người lo lắng!”

“Chân của người...” Nói được một nửa, bỗng Tống Mạch phát hiện ra đoạn đối thoại này vô cùng quen thuộc, một lát sau hắn liền hiểu ra, nàng đang tức giận.

Liên tục năm ngày không thấy hắn đâu, nàng cũng không phải người hiền lành gì, sao có thể không tức giận đây?

Bây giờ là đang tức giận phải không?

Hắn xoay người ôm nàng lên, xì mặt nói: “Ta dẫn nàng đi tìm lang trung.”

“Không cần người giả bộ tốt bụng, mau để ta xuống!” Đường Hoan cố ý giãy dụa, tay duỗi chân đá.

Tống Mạch sợ chạm phải vết thương trên chân nàng, hắn dừng một chút sau đó hất người lên vai khiêng đi, hai tay đè chặt đầu gối với đùi nàng, không để cho nàng tiếp tục lộn xộn.

Sức lực của nam nhân với nữ nhân rất khác biệt. Thời điểm Đường Hoan níu kéo hắn, sức lực của nàng không bằng, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn rời đi. Nay đến phiên Tống Mạch, dù nàng có cào hắn đánh hắn mắng hắn, hắn không buông tay, nàng cũng chẳng có biện pháp nào đấu lại hắn.

“Tống Mạch, người thả ta xuống! Người không cần ta, ta sẽ xuống núi tìm nam nhân tốt, bây giờ người ôm ta xuống núi, người bên ngoài thấy sẽ nghĩ thế nào? Người là nam nhân, bị lan truyền ra cũng không sao, bao nhiêu cô nương dịu dàng lương thiện vẫn muốn xếp hàng giả cho người. Nhưng nữ nhân xấu xa độc ác không ai muốn như ta, chân cũng hỏng rồi, nếu ngay cả thanh danh cũng không còn, người bảo ta làm sao lập gia đình? Người buông mau! Tiền xây lại nhà ta sẽ đền cho người, người không cần nhỏ mọn đến mức khiến ta cả đời cũng không giả cho ai được chứ?”

Tống Mạch không nói một lời, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Đường Hoan nằm trên lưng hắn, không nhìn thấy vẻ mặt hắn nhưng nàng có thể căn cứ vào cánh tay càng ngày càng siết chặt của hắn để đoán xem hắn đang nghĩ gì. Nàng đặc ý mỉm cười, tiếp tục kích thích hắn: “Tống Mạch, người mau thả lão nương xuống, nếu không về sau lão nương không tìm được nam nhân tốt, ta sẽ ăn vạ không rời khỏi người! Lão nương cảnh cáo người, nếu người muốn sống an ổn với cô nương tốt của người, tốt nhất là lập tức thả lão...”

“Bốp”, mông bị người vỗ mạnh một cái, theo sau đó là giọng nói lạnh như băng của nam nhân, “Nói

thêm hai chữ nữa ta sẽ ném người xuống dưới núi.”

Ngoại trừ sự phụ, Đường Hoan lớn thế này vẫn chưa từng bị ai đánh mông. Nàng thật sự tức giận, cào hắn thật mạnh một cái: “Lão nương cứ thích nói đấy, người không muốn nghe nữa thì mau thả lão nương xuống dưới, lão...A, đừng đánh, mỗ ta rơi rồi, người mau tìm lại cho ta!”

Tống Mạch dừng chân, xoay người nhìn mỗ ni cô rơi ở đằng kia, chuyển nàng đặt vào lòng, châm chọc: “Không phải người nói không muốn làm ni cô sao, vì sao còn đội mỗ ni cô làm gì?”

Đường Hoan không muốn để hắn thấy, nàng ôm đầu chui vào ngực hắn: “Ta đúng là không muốn làm ni cô đâu nhưng đầu trọc nhìn rất xấu a, đội mỗ vào chẳng phải vẫn đẹp hơn chút chút sao?”

Tống Mạch không nhịn được cười, đột nhiên nhớ lại ngày đó nàng tìm tới hóa duyên, tươi cười liền cứng đờ, “Lần trước người đói đến choáng váng cũng là giả vờ, bởi vì mỗ bị ta làm rơi nên mới tỉnh lại có phải không?”

Đường Hoan không nói gì.

Tống Mạch cười lạnh, nâng tay ném nàng lên vai, không để ý tới nàng hô to gọi nhỏ, nhanh chóng đi xuống núi.

Nàng là một ni cô, cần gì để ý đẹp xấu cơ chứ? Đội mũ, đẹp hơn, nàng còn muốn đi quyến rũ ai?

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 15: Nam Nhân

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đùi phải của Đường Hoan được quấn mấy vòng băng gạc.

Lúc lão lang trung bôi thuốc cho nàng, nàng nhe răng trợn mắt kêu đau. Lúc đó hoàn toàn không hề giả vờ, thực sự rất đau đó. Bởi vì trước đó đổi Tống Mạch, nên nàng mới nảy ra suy nghĩ ác độc với mình thế này, bây giờ mọi chuyện đều trôi qua, Tống Mạch cũng mềm lòng với nàng, nàng liền quên hết oán hờn chỉ còn thấy đau.

Lão lang trung bôi thuốc xong thì đi ra ngoài. Đường Hoan nghiêng tai lắng nghe bên ngoài nói chuyện.

Nàng nghe thấy Tống Mạch hỏi vết thương ở chân nàng có thể khôi phục được như ban đầu không, lão lang trung nói không thể, nhất định sẽ để lại sẹo nhưng nếu dùng thuốc mỡ loại tốt, vết sẹo có thể nhạt đi. Sau một lát yên lặng, nàng nghe thấy Tống Mạch thấp giọng nói, “Ngài xem từng này tiền có đủ mua thuốc mỡ không, lấy cho tôi loại tốt nhất đi.”

Không có tiếng động gì, có lẽ lão lang trung đang đi lấy thuốc.

Đường Hoan có chút sửng sờ.

Trước khi xuống núi, Tống Mạch có công nàng về lấy tiền, hẳn mang theo toàn bộ số tiền tiết kiệm được. Vừa rồi, hẳn đã đưa hết số tiền đó cho lão lang trung hay chỉ là một phần thôi?

Đường Hoan đốt nhà lúc trưa. Tống Mạch một đường công nàng xuống núi, đi ngang qua hai cái thôn mới đến trấn trên. Bây giờ đi ra từ dưới đường,

màn đêm đã buông xuống, người ngoài ngã tư đường chẳng còn nhiều, tiểu thương bên đường cũng sắp sửa dọn quán.

Tống Mạch lại công nàng trở về.

“Đã muộn thế này rồi, đường buổi tối rất khó đi, hay chúng ta tìm nhà trọ nào nghỉ lại một đêm?” Lòng Đường Hoan thoáng rung động, nàng vô cùng tự nhiên bàn bạc với hắn. Cả đường đi đều âm ỉ náo loạn, nàng mắng hắn hắn liền đánh mông nàng, nhìn như tức giận nhưng thực ra đó lại là ngấmthân thiết. Đường Hoan không phải đồ ngốc, nàng biết, tuy Tống Mạch không nói ra nhưng hắn đã tha thứ cho nàng rồi, hắn nguyện ý lấy nàng, lấy nữ nhân hư hỏng như nàng. Điều này cũng có nghĩa, ở trước mặt hắn, nàng không cần e ngại cái gì nữa.

Tống Mạch không dừng chân, hắn lạnh giọng giễu cợt nàng: “Ở nhà trọ? Người cho người là thiên kim đại tiểu thư sao?”

Đường Hoan bĩu môi. Đồ nam nhân khó tính, rõ ràng hai người đã làm hòa rồihắn còn dùng thái độ đó nói chuyện với nàng, giống như chỉ có nữ nhândị dạng mới xứng được hắn đối xử dịu dàng vậy, còn nữ nhân hư hỏng nhưnàng thì không xứng được hưởng thụ đối đãi thương hương tiếc ngọc ấy.

Không được ở nhà trọ, Đường Hoan chỉ vào quán bánh bao bên đường kêu to: “Vậy mua hai cái bánh

bao ăn đi, ta đói bụng!”

Tống Mạch không phản đối, công nàng đi tới.

Bánh bao rau 1 đồng một cái, bánh bao thịt 2 đồng.

Bà chủ quán nhìn nhìn hai người, sau khi kinh ngạc qua đi, liền hỏi Tống Mạch muốn mấy cái bánh bao chay mấy cái bánh bao thịt.

Đường Hoan lặng lẽ ghé vào lỗ tai hắn nói thầm: “Người thích ăn chay thì cứ ăn chay, dù sao ta cũng phải ăn hai cái, không, phải ăn ba cái bánh bao thịt.”

Tống Mạch không để ý tới nàng, bảo bà chủ quán bán cho hắn 3 bánh chay 3 bánh thịt. Hắn đi được một quãng rất xa mới dừng lại, ngẫm nghĩ một lát rồi đưa cho nàng gói giấy dầu bên tay trái, “Ba bánh chay, có thích ăn không?”

Đường Hoan tức giận véo tai hắn, bị hắn véo lại vào đùi, nàng đành uất ức nhận lấy gói giấy dầu, đặt trên vai hắn mà ăn. Cắn một miếng tất cả đều là vỏ, lại cắn thêm miếng nữa, rốt cuộc ăn được...thịt.

Nàng trộm cười, tên nam nhân này nhất định đã quên mất bên nào mới là bánh bao thịt.

Đường Hoan không lên tiếng, cứ thế mà ăn, mắt thấy cái bánh bao thứ hai cũng sắp ăn hết rồi, nàng bỗng nhiên ngửi thấy mùi thịt. Thực ra mùi thịt vẫn luôn quanh quẩn, chẳng qua trước đó nàng quá đói bụng nên không để ý tới. Đường Hoan nhìn cái bánh còn lại, lại nhìn đến sườn mặt Tống Mạch chìm trong bóng đêm, hai người cách nhau gần như vậy, hắn làm sao có thể không ngửi thấy mùi thịt

đây?

Hắn cố ý.

Đường Hoan thầm nghĩ.

Đúng vậy, hắn quanh co lòng vòng nhường nàng bánh bao thịt, có phần quan tâm này, nếu có thể hắn làm sao lại luyến tiếc đến nhà trọ mà lựa chọn sờ soạng lần mò đi đường đêm rất xa? Vừa rồi khi trả tiền, hắn chỉ lấy ra có 10 đồng, có lẽ đó chính là toàn bộ tiền còn lại trên người hắn?

Hắn dùng tất cả tiền tiết kiệm được để mua cho nàng thuốc liền sẹo tốt nhất có thể.

Nam nhân này đối với vàng thực sự tốt lắm.

Đường Hoan có chút cảm động, ăn nốt cái thứ hai đang dở, sau đó đưa cái bánh bao thứ ba đến bên miệng hắn: “Ta ăn no rồi, cái này cho người đấy, tabón cho người ăn.”

Tống Mạch không ăn.

Đường Hoan cười hắn: “Ha ha, người lấy nhầm bánh bao, ba cái ta ăn mới là bánh ba thịt. Aizzz, vốn định cứ thế vụng trộm ăn nhưng nhìn người lại thấy rất đáng thương, nào, ăn nhanh lên, lát nữa nguội rồi ăn không ngon nữa đâu. Dù sao người cùng còn phải công ta lên núi, không ăn chút thịt nào làm sao có sức hả?”

Nàng cười giống như con mèo đã giành được đồ ăn còn muốn điều võ dương oai với con chuột vậy.

Trên mặt Tống Mạch là âm trầm nhưng trong lòng hắn không hiểu sao lại vui mừng. Chỉ cần nàng không lừa hắn, để cho nàng đặc ý một chút cũng không sao.

Nhờ tay nàng, hắn một hơi ăn hết bốn cái bánh bao.

Có một số việc, ngay thời khắc hắn công nàng xuống núi, cả hai đã hiểu rõ. Nàng thông minh như vậy, hắn cũng không cần giả bộ.

Mặt trăng từ từ nhô lên.

Tống Mạch bắt đầu lên núi. Đường núi mấp mô, nhưng dù thế nào hắn vẫn rất cẩn thận, sau đó còn gọi người trên lưng dậu.

Gió núi mát mẻ, Đường Hoan ngủ quên một lát rất nhanh sau đó đã tỉnh dậy, nàng ôm cổ hăn, hướng mặt mình đối diện với hăn nói: “Nhà đã cháy rồi, lúc chúng ta về thì ngủ ở đâu?”

Tống Mạch lặng lẽ tránh mặt đi, “Chiếu không bị đốt mất cái nào, hôm nay cứ dài chiếu nằm tạm một đêm đi, ngày mai ta dựng một cái lều, sau đó dọn dẹp đồng tro tàn rồi dựng lại nhà.” Gỗ ở trên núi có rất nhiều, chỉ cần tốn sức một chút, sẽ không phải tốn thêm tiền.

Đường Hoan được tiện nghi còn khoemã, ngả ngón xoa mặt hăn: “Chật chật, số người tốt thật đấy, không phải ta khoe đâu, với khuôn mặt này của ta, gả cho nhà người ta làm thiếu phu nhân còn thấy hơi oan uổng nữa là.”

Hơi thở của Tống Mạch đột nhiên biến đổi, hăn cau mày mắng nàng: “Đừng lộn xộn... bằng người á, nhiều nhất cũng chỉ làm được tiểu thiếp cho người ta thôi, lão gia người ta lấy thiếu phu nhân thì phải chọn người đoan trang hiền thực.”

“Người cho là ta không đoan trang hiền thực sao?”

Đường Hoan cười khê, thu tay lại không chạm vào hăn nữa, một lát sau nàng đột nhiên ghé vào vai hăn khóc òa.

Trong lòng Tống Mạch hoảng hốt, nghĩ nàng dù sao cũng là một cô nương, chắc không thể chấp nhận nổi lời chế nhạo này, hăn còn đang đau đầu không biết nên dỗ nàng thế nào, chợt nghe nàng nức nở nói: “Tống lão gia, ta là tiểu thư Đường gia trên huyện, thừa nhỏ phụ mẫu đã dạy ta phải đoan trang có lễ, lúc ra ngoài không được thân cận với bất cứ nam tử nào. Nay lạc đường bị thương, nhờ Tống lão gia cứu, nhưng ngài công ta trở về như vậy, bị người nhìn thấy, ta thật sự không còn mặt mũi nào gặp lại người nhà nữa. Ngài mau thả ta xuống đi. Nếu ngài có thể giúp ta viết cho người nhà một bức thư, báo họ tới đón ta, ta đã cảm kích lắm rồi.”

Chữ chữ đều uyển chuyển mềm nhẹ, có sự ngưng ngùn của tiểu nữ nhi, lại hàm chứa thêm nỗi bất an không yên khi thân cận với nam tử khác.

Tống Mạch còn đang thất thần, Đường Hoan lại mỉm cười trêu chọc hẳn: “Thế nào, tưởng mình thực sự biến thành Tống lão gia, gặp được tiểu thư xinh đẹp như ta phải không, có phải định lập tức đồng ý rồi hưởng phụ mẫu tạc cầu hôn đúng không?”

Tống Mạch nghiêng răng nghiêng lợi: “Người chẳng qua cũng chỉ đang giả vờ mà thôi.”

“Vậy người có thích không?” Đường Hoan xích lại gần sát cổ hẳn, khẽ thổi một hơi lên người hẳn.

Tựa như có lông chim phất qua, vừa tê vừa ngứa, cơ thể Tống Mạch căng cứng.

Đường Hoan ngậm vành tai hẳn, nhẹ nhàng cắn, giọng nói yêu kiều mê người: “Tống Mạch, chàng yên tâm, ta thích chàng, ta chỉ quyến rũ một mình chàng, chỉ hư hỏng cho một mình chàng thấy, thích không?”

Cái gì là giả vờ? Nàng giả vờ thành ai khác sao? Chưa bao giờ a, cho dù nàng làm ra vẻ dịu dàng vậy đó cũng là nàng làm. Sự phụ nữ nói nữ nhân có ngàn khuôn mặt, nàng làm theo ý mình, ai dám nói nàng giả vờ, ai dám nói nàng học theo nữ nhân khác? Tiểu ni cô dịu dàng lương thiện thực sự sẽ dám trêu đùa Tống Mạch như thế sao? Không có can đảm trêu đùa thân thiết, Tống Mạch sẽ thích nàng sao?

Xét cho cùng, Tống Mạch chính là thích con người nàng, thích nàng khiến hẳn rung động, bởi vì thích nên hẳn mới không quản nàng lừa gạt, không quản nàng hư hỏng.

Lần này do nàng phạm phải sai lầm mới khiến Tống Mạch nhìn thấy 2 bộ mặt của nàng.

~

Tống Mạch thích không?

Hắn muốn nói không thích nhưng chẳng hiểu vì sao, khi nàng thân mật lại gần tim hắn sẽ đập nhanh hơn? Vì sao hắn lại cảm thấy rất thoải mái, chỉ muốn đặt nàng dưới thân mạnh mẽ “chinh đốn” nàng.

Hắn thích, thích nữ nhân hư hỏng như yêu tinh này.

Nhưng hắn không thể thừa nhận, không thể để nàng đắc ý được.

“Nếu người không buông ra, ta sẽ khiêng người giống như trước đây.”

Tống Mạch dậm chân, làm bộ muốn thả nàng xuống dưới.

Đường Hoan nhanh chóng rời tay ra, thứ nhất là nàng không thích tư thế đầu cúi xuống đất đó, thứ hai lúc này có quyền rũ hắn cũng vô dụng, giữ chút sức lực, trở về rồi tính sau.

~

Trở về nhà, Tống Mạch thả nàng xuống rồi đốt một bó đuốc chiếu sáng, sau đó vùi vàng lấy gỗ củi dựng một căn lều. Một bên lều dựa vào tường, hai bên còn lại dựng hai tấm ván gỗ, bên trong trải củi gỗ và một lớp cỏ khô thật dày. Hắn lấy chiếu trải lên trên bề mặt cỏ khô, lại lấy một nửa số chăn trải lên trên làm đệm, sau đó phủ vải lên ván gỗ, căn lều cũng miễn cưỡng làm chỗ ở được.

Chân Đường Hoan bị thương nên đi đứng rất khó, hắn lại quay ra ôm nàng vào.

Đường Hoan ôm cổ hắn không buông tay, “Chàng ngủ cùng với ta sao?”

Lều gỗ thì đương nhiên được làm từ gỗ, không thể thắp một ngọn nến chứ đừng nói đến đốt lửa, cho nên bên trong tối đen như mực. Tống Mạch

không nhìn rõ nét mặt nàng nhưng hẳn biết vẻ khiêu khích trong mắt nàng như thế nào. Vốn định lắc đầu nhưng thấy nàng hỏi như vậy, hẳn đột nhiên cảm thấy, nếu hẳn nói hẳn muốn ngủ bên ngoài, nàng nhất định sẽ chê cười hẳn nhất gan.

Vì sao lại phải ngủ bên ngoài?

Nàng đã không còn là tiểu ni cô như trước. Hẳn không cho nàng đi, hẳn công nàng xuống núi, hẳn vì nàng dùng hết tất cả số tiền mình có, không phải là vì đã quyết tâm muốn giữ nữ nhân này lại bên người sao?

Một nữ nhân như nàng còn không quan tâm, hẳn cần gì nghĩ nhiều?

“Ừm, nàng ngủ trước đi, ta đi múc nước.” Tống Mạch nhỏ giọng đáp, đến khi nàng bằng lòng buông tay ra, hẳn mới đứng dậy đi ra ngoài.

Lau người rồi đổi một bộ trung y sạch sẽ, Tống Mạch dập tắt đuốc, ngửa đầu nhìn lên bầu trời đêm, thở một hơi thật dài sau đó không chút do dự đi vào.

Hẳn thấy nàng vẫn nằm yên một chỗ không nhúc nhích, xung quanh mịt mờ, không thể thấy rõ mặt mũi.

Vất vả một ngày, có lẽ nàng rất mệt mỏi?

Tống Mạch thật cẩn thận ngồi xuống bên cạnh nàng, nhưng đáng tiếc bởi hẳn là một nam nhân cao lớn, nặng như vậy, đột nhiên ngồi xuống, giường chiếu trải bằng cỏ khô nhất thời phát ra tiếng kẽo kẹt, ở trong căn lều tối tăm sinh ra một loại cảm giác ái muội khó có thể hình dung.

Tống Mạch vô cùng khấn trương, cho đến khi nằm được xuống, cả người hẳn đã chảy đầy mồ hôi.

Đường Hoan cố ý nằm ở bên phải, thấy hấn quay lưng về phía nàng, tay nàng vươn ra bắt hấn nằm ngửa, sau đó nàng nghiêng người, ghé vào ngực hấn.

Nàng cười trung y của hấn ra rồi hôn hấn: “Cơ thể chàng thật thích, ta muốn chàng.”

Tống Mạch biết nàng lớn mật nhưng không ngờ nàng còn có thể nói trắng ra như vậy. Hấn bị nàng hôn khiến môi khô lưỡi khô, hấn khẩn trương đè bả vai nàng xuống, cố gắng bình tĩnh nói: “Đừng nháo, trên đùi nàng còn có vết thương.”

Đường Hoan chờ một ngày này biết bao lâu rồi, làm sao có thể chỉ vì một vết thương nhỏ mà lùi bước đây? Nàng lập tức phóng khoáng “dạn dò” hấn: “Không cần để ý tới vết thương, chàng cẩn thận một chút, không chạm vào nó là được.”

Tống Mạch trầm mặc một lát, chợt gập chân phải lên, Đường Hoan ngừng hôn, nàng đang mừng thầm tưởng hấn muốn, không ngờ hấn lại nhanh chóng bỏ chân xuống. Vì thế cái đùi đáng thương của nàng chợt đệm giường, đau đớn khiến nàng thiếu chút nữa kêu ra thành tiếng.

“Không muốn thì thôi, chỉ nói một tiếng cũng không nói được à?” Nàng tức giận cắn hấn một cái.

Tống Mạch nhắm mắt lại không nói lời nào. Không cho nàng chịu chút đau khổ, nàng sao có thể ngoan ngoãn buông tha hấn.

Thấy hấn giả chết, Đường Hoan cố ý để bụng hấn cọ sát vào vật kia của nàng, cười khẩy nói: “Có bản lĩnh thì đừng có cứng lên, lúc đó ta mới thực sự tin chàng không muốn ta.”

Hô hấp của Tống Mạch trở nên dồn dập, biết mình nói không lại nàng, bàn tay to của hấn đặt trên đùi của nàng, nắm bóp mạnh một phen, sau đó

hắn ngẩng dậy bắt nàng nằm ngửa nghiêm chỉnh, bất đắc dĩ nói: “Ngoan ngoan ngủ đi, sáng mai ta còn phải làm việc.”

Đường Hoan giận dữ xoay người đưa lưng về phía hắn, nghĩ rằng: Chờ lão nương khỏe rồi, ta nhất định sẽ cười ở trên người ngươi sáng khoái hái hoa.

Đáng tiếc, nàng đã quên mất một câu của sư phụ: Nam nhân nhìn càng thành thật, đến khi lên giường, lại càng khiến người ta phải kinh ngạc.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 16: Làn Hái Thứ Nhất

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan thật sự sắp bị Tống Mạch bức điên rồi!

Nếu không phải vẫn biết phía dưới của hần còn dùng được, nàng thật sự hoài nghi tên nam nhân này rốt cuộc có làm được nữa không!

Ban ngày hần làm việc, nhìn đầu hần đầy mồ hôi, nàng cũng không khơi dậy nổi hứng thú. Buổi tối, hần lau khô sạch sẽ nằm xuống, nàng sử dụng tất cả các thủ đoạn trên chọc hần, lúc bắt đầu nam nhân này còn thành thành thật thật mặc nàng đùa giỡn, cuối cùng chắc là hết kiên nhẫn rồi, hần kéo được dây thừng ở bên trên, treo đùi phải bị thương của nàng lên, sau đó trói hai tay nàng lại. Nhìn nam nhân ở trên đỉnh đầu nàng hô hấp dồn dập, Đường Hoan như mở cờ trong bụng, tưởng người này không những đã thông suốt mà còn muốn chơi tư thế đa dạng, nào ngờ hần trói chặt nàng lại sau đó lại lạnh lùng nằm một bên, lạnh lùng cảnh cáo nàng, nói nếu trước khi cái chân bị thương của nàng còn chưa khôi phục mà dám không thành thật, ban ngày hần cũng sẽ trói nàng như vậy.

Buổi tối hôm sau Đường Hoan không cam lòng tiếp tục khiêu chiến hần, sau đó nàng thực sự bị hần trói cả một ngày, nàng mắng hần khiêu khích hần, hần nhét khăn vào miệng nàng rồi tiếp tục vùi đầu làm việc.

Cứ như vậy, Đường Hoan không thể không thành thật, thậm chí nàng còn hiểu thêm được 1 đạo lí.

Làm một nữ hái hoa tặc, nhất định phải học võ công cho giỏi a, nếu không có gặp được nam nhân tốt cũng vô dụng, trời sinh sức lực đã không bằng người, có muốn cường hiếp cũng không được...

Ngoan ngoãn dưỡng thương sáu bảy ngày, miệng vết thương trên đùi đã kết vảy, rốt cuộc Đường Hoan cũng có thể hành động tự nhiên.

Tống Mạch làm một cái lều gỗ ở sau viện, giống như loại lều người ta thường làm ở ruộng dưa hấu, ý của hắn là trước khi nhà mới làm xong, hai người cứ ngủ ở trong lều này, toàn bộ vật dụng bằng gỗ hắn đều để trong lều. Hắn dựng một bếp chảo giữa sân, mấy ngày nay đều là hắn nhóm lửa nấu cơm.

Nhìn tiểu viện vừa hỗn độn lại vừa chỉnh tề trước mặt, Đường Hoan không thể không thừa nhận, cuộc sống của Tống Mạch đúng là rất sôi động.

Lần trước nàng đốt cháy nhà, cũng bởi biết đây chỉ là một giấc mộng, hai người “ngủ” một lần là có thể tiến vào giấc mơ mới, cho nên nàng cũng chẳng cần lo lắng đến chuyện con cái hay cuộc sống sau này của hai người. Nhưng Tống Mạch thì không biết, hắn quá chân thật, dường như hắn đã chuẩn bị tốt kế hoạch cùng nàng sống một đời rồi.

Nàng đúng là một nữ nhân hư hỏng a...

Nhưng mà ai bảo Tống Mạch cửa cổ nàng chứ, lúc trước nếu hắn ngoan ngoãn để yên nàng hái một đêm thì làm gì có nhiều chuyện thế này?

Đường Hoan thoải mái ngồi trong lều nhìn nam nhân đầu gỗ phía trước. Hắn đang cỡi trần đứng dưới tàng cây, chân trái duỗi thẳng, đùi phải khoanh lại, ngồi trên ghế gỗ dài, nắng sớm xuyên qua lá cây, vệt nắng loang lổ trên thắt lưng màu lúa mạch của hắn, phảng phất qua sườn mặt lạnh lùng của hắn.

Là hắn nhưng cũng không phải là hắn.

Đường Hoan hoang mang. Trước khi bước vào mộng nàng cũng không biết tính tình thực sự của Tống Mạch, trong mộng rõ ràng là hắn, liệu có phải đều mang cùng một khuôn mặt của Tống Mạch thì tính tình cũng sẽ giống

nhau? Chẳng lẽ Tống Mạch võ công còn cao cường hơn cả sư phụ cũng thành thật đáng yêu như vậy ư?

Năm mơ a, làm sao có thể chứ!

Đường Hoan xoay người, không nghĩ đến mấy cái này nữa, nàng âm thầm suy tính biện pháp mới.

Ăn sáng xong, Tống Mạch tiếp tục làm việc. Đường Hoan buông tấm màn bên trong lều xuống, trốn ở trong đó cắt vải. Hai ngày trước Tống Mạch xuống núi bán ba con thú rừng, lúc trở về còn nghiêm mặt đưa cho nàng mấy khúc vải màu sắc rực rỡ, nói là cho nàng may xiêm y. Đúng rồi, cái mũ ni cô hôm đó rơi hẵn cũng nhặt về cho nàng luôn.

Đường Hoan thích chưng diện, nàng cũng muốn hưởng thụ vui sướng trên giường, càng muốn làm cho Tống Mạch toàn tâm toàn ý hưởng thụ cùng nàng. Nhưng nếu hẵn đang ý chí sục sôi cởi xiêm y của nàng ra, lại đột nhiên nhìn thấy miệng vết thương dữ tợn trên đùi nhất định sẽ rất mất hứng a!

Đường Hoan không cho phép loại tình huống đó xảy ra. Nàng cắt tấm vải đó thành một dải dây, quấn vào chân, cuối cùng thắt một cái nơ thật đẹp ở đầu gối. Kiểm tra cẩn thận chắc chắn rồi nàng mới mặc quần vào.

Chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, mặt trời cũng lên tới đỉnh đầu.

Tống Mạch gọi nàng ra ngoài ăn cơm.

Đường Hoan nhẹ nhàng nhảy xuống từ ván giường.

Tống Mạch đang đặt bàn xuống, nghe thấy tiếng động liền quay đầu mắng nàng: “Vết thương trên chân nàng còn chưa khỏi hẳn, đừng nhảy loạn.”

“Không việc gì, ta đâu có đau, ta tự có chừng mực mà.” Đường Hoan mỉm cười xuống, ngẩng đầu nhìn hẳn: “Tổng đại ca, đêm nay chàng có muốn takhông?”

Mỗi lần muốn quyến rũ hẳn, nàng đều gọi hẳn là Tổng đại ca.

Tổng Mạch đã thành thói quan, đưa cơm cho nàng xong cũng không thèm trả lời, buồn bực cúi đầu ăn cơm.

Mấy ngày nay không để nàng được như ý, hẳn cũng đâu dễ chịu gì? Nếu không phải cố kỵ vết thương trên chân nàng, nàng quyến rũ hẳn như vậy, hẳn đã sớm xử tử nàng tại chỗ rồi. Dù sao bọn họ đều không còn người thân, không cần quá câu nệ mấy chuyện động phòng này, hơn nữa bây giờ hẳn cũng chẳng có tiền lấy nàng, chờ nàng khỏe lại, hai người ngủ chung một chỗ cũng coi như đã thành thân rồi.

Đường Hoan liếc nhìn hẳn một cái, ngoan ngoãn ăn cơm, cơm nước xong lại về lều nằm ngủ.

Đang ngủ say đột nhiên bên trên truyền đến tiếng sấm vang rền, vừa tỉnh lại, mới phát hiện gió đã nổi lên thổi vào lều khiến bên trong vô cùng mát mẻ thoải mái.

Bên ngoài mây đen kéo đến, Tổng Mạch ôm đồ đi, vừa lo liệu xong, hạt mưa đã tựa như sợi châu ngọc bị đứt ào ào rơi xuống, rơi lộp bộp bên trên mái lều.

Khi Tổng Mạch chạy về đến lều, nước mưa vẫn nhỏ giọt từ trên mặt hẳn rơi trên cổ hẳn rồi chảy xuống phía dưới, quần áo hẳn ướt đẫm.

Tâm tư Đường Hoan vòng vo một lát, nàng không đứng lên, chỉ quay đầu nói với hẳn: “Mưa rất to, chắc sẽ không tạnh ngay được, không bằng chàng cứ ra ngoài tắm rửa, quay về lau khô rồi cùng ngủ trưa đi...” Nói xong nàng che mặt, há mồm ngáp một cái.

Quần áo Tống Mạch ẩm ướt, kiểu gì cũng phải thay, nghe nàng nói vậy, tuy biết nàng có tâm tư khác nhưng nghĩ lại, bất kể nàng có chủ ý hư hỏng gì, hẳn không phối hợp, nàng làm sao có thể tiến tới thêm? Vì thế hẳn lại nhắc chân bước vào trong mưa, trốn bên cạnh lều gỗ tắm rửa.

Đường Hoan tháo một cái khăn xuống, nàng ngồi trên một đầu ván giường chờ hẳn, tầm mắt chuyển động quanh căn lều.

Có tiếng bước chân truyền đến, Tống Mạch đã trở lại.

Đường Hoan cười trộm, ngốc nghếch thì cũng vẫn chỉ là ngốc nghếch mà thôi.

Tống Mạch rất xấu hổ.

Hắn quên mất một chuyện. Bình thường hẳn dậy sớm, muốn thay quần áo chỉ cần trốn một chỗ rồi thay là được. Vừa rồi nhất thời xúc động chạy đi, căn bản không hề nghĩ đến việc thay quần áo khô, bây giờ trở lại, hẳn làm sao thay đây? Trong lều không có ô, muốn ôm ra ngoài nhất định sẽ bị mưa ướt nhẹp, còn nếu thay ở bên trong, nàng lại tỉnh...

Tuy buổi tối lúc nào cũng bị nàng sờ trộm nhưng bây giờ vẫn là ban ngày ban mặt, hẳn không thể nào thoải mái để trần trước mặt nàng được.

Vì thế hẳn đứng ngoài lều do dự.

Đường Hoan cười hẳn: “Vào đi, cũng không phải chưa thấy qua bao giờ, ta còn không ngại, chàng e lệ cái gì. Mau tiến vào đi, ở ngoài mưa lâu quá dễ sinh bệnh, nhà của chúng ta còn chưa dựng xong đâu, nếu chàng bị bệnh thì cũng đừng trông chờ ta sẽ làm thay!”

Lười chết nàng đi!

Tống Mạch xanh mặt bước vào, nhìn nàng ngồi xồm trên ván giường, tay cầm khăn cười khanh khách nhìn hẳn: “Lại đây, ta lau cho chàng.”

Xấu hổ cùng tức giận đều biến mất, Tống Mạch bước tới, xoay người, quay lưng về phía nàng.

Đường Hoan ấn cổ hẳn xuống: “Cúi đầu xuống, lau người chàng trước đã, sau đó mới lau tóc.”

Tống Mạch ngoan ngoãn cúi thấp đầu.

Tay nàng rất nóng, tì lên người hẳn khiến hẳn ngứa ngáy. Tống Mạch biết nàng cố ý, nàng cố ý lau thật chậm, nhưng động tác trên tay lại đúng là lau thật, hẳn đành phải ngầm đồng ý cho nàng. Sau khi lau đằng sau xong, nàng dí sát vào lưng hẳn, bàn tay với lên phía trước lau ngực cho hẳn. Tống mạch cầm tay nàng, buồn bực nói: “Để ta tự lau đi.”

“Không, Tống Mạch, chàng đừng xem thường ta lười, thực ra trong lòng ta đang rất băn khoăn.

Chàng là nam nhân của ta, ta là nữ nhân của chàng, chàng chăm sóc ta nhiều như vậy, bây giờ để ta hầu hạ chàng một lần đi.” Đường Hoan ôm sát lưng hẳn, dịu dàng đáp.

Tống Mạch không nói gì.

Đường Hoan đang định cởi quần hẳn ra, lần này hẳn kiên quyết không chịu, Đường Hoan đành phải quăng cái khăn lại cho hẳn, buồn bực nằm về chỗ cũ, ở trong chăn uy hiếp hẳn: “Vậy chàng thay quần xong thì nằm lên đi, phải để ta lau tóc cho chàng, nếu chàng không cho, ta dù có mưa cũng sẽ chạy trốn!”

Tống Mạch nhìn ô chần lùm lùm trên giường mà không nhẹn được cười, hẳn nhanh chóng lau khô, thay quần xong, liền tự giác đi tới, ghé đầu lại gần

nàng, “Được rồi, lại đây lau tóc giúp ta.”

Đường Hoan ngồi dậy, đắp chăn che lại phần eo, chu miệng nói: “Chàng vẫn rất cao, tốt nhất cứ nằm sấp xuống đi, như vậy ta sẽ không phải vươn tay.”

Tống Mạch cho là tại nàng lười nên nghe vậy cũng không nghĩ nhiều, chân dài thò vào bên trong, đầu gác lên cánh tay, mắt nhìn xuống dưới đất, chờ nàng tiến tới.

Đường Hoan yên lặng cởi áo ngoài ra, đứng dậy, lên trên thắt lưng hăn, từ từ ngồi xuống.

Thân mình Tống Mạch cứng đờ, hô hấp nhất thời rối loạn.

Phía trên hăn không mặc quần áo, phía dưới của nàng cũng không mặc gì.

“Nàng...”

“Ta thế nào?” Đường Hoan nằm sấp xuống, dán lên lưng hăn, tay trái cởi sợi dây buộc tóc của hăn, tay phải xoay cầm hăn lại, nhẹ nhàng hôn lên mặt hăn: “Đừng lo lắng, ta chỉ muốn giúp chàng lau tóc, còn quần áo, bởi vì vừa rồi ngủ nóng quá nên ta cởi ra, chàng đừng nghĩ nhiều, còn chưa tới buổi tối đâu, ta sẽ không làm loạn...A!”

Lời còn chưa dứt, thắt lưng còn chưa cởi ra, nam nhân phía dưới đột nhiên xoay người vươn tay ôm lấy thắt lưng nàng, sức lực hăn rất lớn, Đường Hoan chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn, nàng đã bị hăn đặt dưới thân. Nàng muốn nhìn hăn nhưng giọt nước trên trán hăn rơi vào mắt nàng, nàng sốt ruột lau đi, chợt nghe thấy nam nhân khàn khàn hỏi nàng: “Nàng thật sự muốn như vậy sao?” Tiếng thở dốc ồ ồ chẳng kém gì lửa nóng ngày ấy, phả vào mặt nàng.

Đường Hoan không dụi mắt nữa, nàng ôm cổ hắn, cố gắng nháy mắt cho bớt cay, mở mắt nhìn hắn, trong mắt như lấp lánh ánh sáng: “”Muốn, lần đầu tiên nhìn thấy chàng ta đã muốn chàng rồi. Tống Mạch, nếu chàng là nam nhân, bây giờ hãy làm đi! Lão nương đã không cần, chàng còn nhẫn nhịn cái gì?”

Con người Tống Mạch đen như mực, nặng nề không nhìn ra chút cảm xúc nào: “Nàng lặp lại lần nữa.”

Đường Hoan không chút chần chừ nhìn lại nam nhân này: “Ta nói lão nương muốn chàng, từ lần đầu tiên gặp chàng đã muốn chàng, đã muốn...”

“Vậy nàng nhìn xem ta có phải nam nhân hay không!”

Tống Mạch gần như găm nhẹ lên ngắt lời nàng, bàn tay to dùng sức lật một cái, Đường Hoan từ chủ động biến thành úp sấp xuống dưới. Nàng không hiểu sao đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi, nghĩ đến thân mình nàng bị hắn đè nặng đến không thể cử động, đang định quay đầu lại nhìn, bên tai liền truyền đến tiếng hắn cười quần áo. Ngay sau đó, thắt lưng bị hắn nhắc lên cao, Đường Hoan còn chưa kịp phản ứng, hắn đã vội tách hai chân nàng ra, bàn tay to nhanh chóng xoa nắn hai cái ở bên dưới nàng, ngón tay ấn ấn nơi nào đó, sau đó không đợi Đường Hoan ngăn cản, hắn đã mạnh mẽ thẳng lưng, cứ như vậy ngang ngạnh xông vào.

“Đau...”

“Ừm...”

Tiếng nữ nhân khóc kêu thét lên, lẫn át cả tiếng rên rỉ trong cổ họng nam nhân.

Cổ tay bị giữ chặt, Đường Hoan nằm rạp trên đệm, nước mắt không theo khống chế rơi xuống. Nàng không muốn khóc, nhưng giống như khi bụng đói không có cơm ăn, nước mắt cứ rơi thôi, nàng không ngăn được. Nàng

muốn mắngười nhưng nàng không thể phát ra dù chỉ một tiếng, giống như chỉ cần hít một hơi cũng sẽ tác động đến phía dưới, đều có thể khiến nơi đó đau đớn vô cùng.

Tống Mạch, tên chết tiệt này, nàng muốn hái hãn chứ không phải bị hái hái a!

Cái gì mà thành thật đáng yêu cơ chứ, tất cả đều là giả vờ a, hãn vẫn chính là gã lạnh lùng một kiếm cửa cổ nàng. Bây giờ không có kiếm, hãn liền dùng gậy gộc của mình đâm chết nàng!

Nàng đau đến cả người lạnh run.

Mỗi lần run rẩy một cái, nơi đó càng ngậm chặt nam nhân kia thêm.

Tống Mạch quỳ gối sau lưng nàng, không nhìn thấy mặt nàng. Nàng không nói lời nào, hãn cũng không biết nàng đang nghĩ gì nhưng hãn vẫn nhớ như innữ nhân này trước đó mạnh miệng châm chọc hãn bao nhiêu, vì thế hãn giữ chặt thắt lưng nàng, rời khỏi nơi đó rồi lấy đà tiếp tục mạnh mẽ tiến vào, “Vì sao không nói gì? Phát hiện ta là nam nhân rồi ư?”

“Chết...chết tiệt, chàng là đồ chết tiệt!” Đường Hoan vất vả lắm mới khôi phục được chút sức lực,

nghe hãn nói thế, nàng lập tức gào thét mắng hãn.

“Chết tiệt? Chết tiệt có là nam nhân không?”

Tống Mạch nghe nàng phẫn khích quát mắng hãn như thế, trái tim nhất thời quên đi mọi lo âu, đè chặt thắt lưng nàng độc ác tiến vào. Nàng rất chặt, từ trong ra ngoài chỗ nào cũng đều siết chặt hãn, lúc tiến vào khi lùi ra đều bị giữ lại, hãn không rõ có phải nàng cố ý không, hãn cũng không cách nào tự hỏi, trong đầu chỉ còn có vui sướng mãnh liệt, chỉ có duy nhất một ý

niệm trong đầu, nếu đã là nàng muốn hấn, vậy hấn sẽ chonàng, cho nàng thật nhiều!

Nam nhân phía trên chẳng có một tẹo dịu dàng nào, Đường Hoan vốn cũng không phải người có tính tình dễ dàng cam chịu, nhưng hấn quá lớn quá dài, kệ cho khô cằn cũng cứ dữngmãnh tiến vào, thực sự đau chết người ta mà. Thấy hấn càng ngày càng tàn nhẫn, Đường Hoan thực sự không chịu nổi nữa, òa khóc thật to: “Đau,đau, Tống Mạch, chàng là đồ chết tiệt, chàng muốn giết chết ta sao!”

Tống Mạch vội vàng dừng lại, giọng điệu ngập ngừng mang theo hoài nghi: “Đau thật sao?”

Đường Hoan khóc thút thít, nàng nên sớm nhớ rõ chứ, trước khi vào giấc mộngnàng cũng trải qua một lần đau như thế này, vì sao nàng lại quên cơ chứ?

Nàng giả vờ khóc trước mặt hấn cũng không phải một hai lần, Tống Mạch vẫnkhông tin nàng lắm, hấn chậm rãi buông thắt lưng nàng ra, sau đó lạikhông khống chế được, nhẹ nhàng dán lên lưng gầy của nàng, cúi đầu nhìnnàng. Vừa thấy liền hoảng sợ, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, nước mắt ướt đẫm khuôn mặt.

Khóc thật a...

Trong lòng hấn hoảng hốt, nâng thắt lưng định rút ra ngoài.

Đường Hoan nhận ra ý hấn, buồn bực ngăn hấn lại: “Chớ đi, chờ một lát sẽ tốtthôi.” Sớm muộn gì cũng đau, bây giờ đi ra ngoài, chốc lát tiến vào sẽcàng đau hơn.

Tống Mạch tiến không được lùi chẳng xong, chợtdạ hỏi nàng: “Nếu đau như vậy, vì sao nàng, nàng còn muốn a?” Hấn chừatừng trải qua quan hệ nam nữ, nên không biết khi làm chuyện này nữ nhânsẽ cảm thấy thế nào.

Lúc trước nàng nhiều lần quyến rũ hắn, hắn còn tưởng khi nữ nhân làm việc này sẽ rất sung sướng.

Đường Hoanoán hận trừng hắn: “Chàng không biết lần đầu tiên của nữ nhân sẽ rất đau sao? Nếu chàng dịu dàng một chút, ta chỉ đau một lát rồi thôi, nhưng chàng như vậy, cái gì cũng không làm cứ thế xông tới, chàng muốn lấy mạng ta à?”

“Ai bảo nàng... quên đi, ta vẫn nên ra ngoài thôi.” Tống Mạch không đành lòng cãi vã với nàng, ngẫm lại tốt nhất là thôi đi, tuy hắn rất thoải mái nhưng thấy nàng đau như vậy, hắn rất đau lòng.

Đường Hoan thật sự quá tức giận đến mức không thể thốt lên một lời nào. Nàng hao tổn biết bao tâm cơ mới câu hắn thành công, giờ chỉ còn cách kì hạn một tháng có mấy ngày, nếu hắn vì việc này mà kiên trì, nàng chẳng những phải chết mà còn mất toi lần chịu đau này.

Nàng cúi đầu, buồn bực dạy bảo hắn: “Chớ rút ra, chàng hôn lên sau lưng ta, ta thảnh thơi rồi sẽ không đau nữa.” Sư phụ đã dạy nàng cách làm thế nào để giảm bớt cơn đau lần đầu tiên.

“Có tác dụng sao?” Tống Mạch lo lắng hỏi.

Đường Hoan trừng hắn.

Tống Mạch đành phải nghe lời nàng làm việc, ngốc nghếch hôn lưng nàng.

“Ừm, đừng hôn hai bên, hôn dọc theo xương sống là được rồi, nơi đó là thoải mái nhất.” Phía dưới hắn bất động, bên trên lại hôn nàng rất thoải mái, Đường Hoan từ từ bình tĩnh lại, giọng nói cũng trở nên quyến rũ mềm mại hơn.

Tống Mạch nhận ra biến hóa của nàng, bên trong nàng dần âm ỉ, hắn không nhìn được giật nhẹ, thở gấp hỏi: “Còn đau không?”

Đường Hoan cố ý không đáp lời hẳn.

Tống Mạch nghiêng đầu, thấy hai má nàng đỏ ửng, trong lòng nóng lên, dùng sức nhích một chút: “Không đau chứ?”

Đường Hoan quay đầu nhìn hẳn: “Ta muốn ở trên chàng.” Nàng muốn cười hẳn.

Tống Mạch nhìn sóng mắt nàng mênh mông, động tác càng thêm gấp gáp: “Ta hỏi nàng có đau không?”

Đường Hoan không chịu thua kêu nhỏ: “Ta, ta muốn ở trên, trên chàng.”

“Không đau nữa? Vậy chúng ta tiếp tục đi!”

Tống Mạch làm sao có thể để ý đến loại yêu cầu này của nàng, hẳn lại một lần nữa nhắc mông nàng lên, mạnh mẽ đi vào. Đường Hoan không cam lòng bị hẳn đàn áp toàn bộ quá trình, nàng không ngừng giãy dụa xoay thắt lưng, nhưng nàng càng cố tránh Tống Mạch lại càng cố ép tới, không cho nàng một cơ hội xoay người. Cuối cùng đến khi Đường Hoan nói muốn nhìn mặt hẳn, Tống Mạch mới mềm lòng nâng một chân nàng lên, trực tiếp xoay nàng lại. Hẳn ghé lên người nàng, vừa đâm vào vừa hỏi nàng: “Bây giờ vù lòng chưa?” Động tác càng lúc càng nhanh, có lẽ bởi khuôn mặt nàng hồng lên, hơi thở nàng dồn dập, tất cả đều quá mức quyến rũ khiến hẳn muốn bản.

Đường Hoan còn nhanh lên đỉnh hơn so với hẳn, nàng còn cảm nhận được chùm sáng trắng quen thuộc.

Nàng không biết chùm sáng trắng kia xuất hiện là muốn mang nàng đến một giấc mộng mới hay là vì bị hẳn đâm thoải mái quá nên đầu óc trở nên mơ hồ, nhưng nàng thực sự vẫn cảm thấy thời gian nàng ở chung với Tống Mạch còn chưa kéo dài bao lâu.

“Tổng Mạch, Tổng Mạch, chàng thích ta sao?” Nàng nắm chặt bả vai hắn, cố gắng nhìn rõ khuôn mặt hắn.

Tổng Mạch hôn đôi mắt mơ màng của nàng, “Thích, thích nàng, nữ nhân hư hỏng này.”

Đường Hoan nở nụ cười, khi hắn nhắm mắt tiếp tục lần va chạm cuối cùng, nàng ngẩng đầu ghé vào lỗ tai hắn nói: “Nhưng ta không thích chàng, Tổng Mạch, chàng biết không, thực ra ta là một hái hoa tặc, đối với chàng tốt chẳng qua chỉ vì muốn hái chàng thôi.”

Khí nóng cùng chùmsáng trắng đồng thời đánh úp xuống, nàng không cần bận tâm xem nam nhân kia sẽ có phản ứng gì, chỉ dùng sức cắn lỗ tai hắn: “Tổng Mạch, chàng nhớ cho kỹ, đây là lần đầu tiên, còn tám lần nữa, ta còn muốn hái chàng thêm tám lần!”

Thân thể hoàn toàn được bao phủ trong chùmsáng trắng, mịm mờ cùng hỗn độn, Đường Hoan giống như nhìn thấy một đôi mắt sâu thẳm, tình cảm trong đôi mắt đó rất phức tạp, phức tạp đến mức nàng không thể nào phân rõ.

Đường Hoan nhắm mắt lại, không phân rõ... nàng cũng không cần phân rõ.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 17: Gian Tình

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Thôn Bạch Thủy ở gần sông, cảnh sắc tươi đẹp, thôn dân chăm chỉ cày bừa vụ xuân thu hoạch vụ thu, cuộc sống bình yên.

Đoan Ngọ đến, ngày thu hoạch lúa sắp tới, nhà nào nhà nấy vừa bận rộn vừa vui vẻ như đón năm mới.

Nhìn năm mẫu ruộng vàng óng của nhà mình, nghĩ đến sau khi thu hoạch xong lúa gạo có thể có đủ tiền mua đồ cưới cho khuê nữ nhà mình, cha Tống thực sự rất vui vẻ. Ông đi qua đi lại hai vòng ở đầu ruộng, cười hahaxoay người, đến tận hoàng hôn mới về nhà. Từ ruộng lúa đến đầu thôn cách nhau chừng hai dặm, khi đi tới đầu thôn, cha Tống chợt cảm thấy quá “mót” nên ông nhanh chóng chạy đến rừng cây nhỏ ven đường, cởi quần rarồi tiến hành hoạt động tưới nước bón phân cho cây dương già.

Tưới xong rồi, thoải mái hẳn, cha Tống run run hai lượt rồi đem “bình tưới” đút trở lại đũng quần, sau đó cúi đầu thắt đai lưng.

Chợt, khóe mắt liếc thấy cái gì đó màu đỏ.

Cha Tống tò mò nhìn qua, chỉ thấy xa xa có hai người dí sát vào nhau ghé vào sau cây hòe già, lộ ra ít vạt quần màu đỏ, nam nhân đề lên mặc quần áo màu xanh, hai người nhích tới nhích lui, ôm ôm ấp ấp. Cha Tống nhếch miệng cười, ai mà không trải qua thời tuổi trẻ? Trước kia ông cùng với nương tử cũng ở khu rừng này làm qua hai ba lần.

Cha Tống vừa nhắc chân đi, chợt nghe gã nam nhân phát ra một tiếng kêu sợ hãi: “Đừng cản đừng cản, bị người nhìn thấy sẽ không giải thích được.”

Chân cha Tống khựng lại, giọng nói này sao giống hiền tế tương lai nhà ông vậy?

Vì đây là chuyện liên quan đến khuê nữ nhà mình nên cha Tống rón ra rón rén lại gần, đến khi chỉ còn cách cây hòe già có vài bước, ông mới khụ khụ, “Ai ở đằng kia?”

Đông Minh Hoa hoảng sợ, cả người cứng nhắc không biết nên làm sao cho phải. Mắt phượng của nữ nhân trong ngực chần khẽ đảo một vòng, sau đó nhanh chóng ghé tới gần lỗ tai hắn nói nhò vài câu, rồi mới đẩy hắn ra ngoài, còn mình thì nín thở ẩn náu đằng sau thân cây, dùng ống tay áo che khuất mặt mũi.

Vì thế nhạc phụ tương lai và hiền tế tương lai mặt đối mặt mắt đối mắt.

Cha Tống tức giận đến run run, “Ai? Con hồ ly tinh kia là ai?” Nói xong còn chuẩn bị tiến lên bắt người.

Thấy vậy, Đông Minh Hoa không kịp nhìn rõ xem người đằng sau làm cái gì đã lâm vào bối rối cực độ, xông lên trước ngăn cản, dùng sức đẩy nhạc phụ tương lai về phía sau: “Người đừng nóng giận, là Minh Hoa không hiểu chuyện, vụng trộm hẹn, hẹn Cẩm Chi ra ngoài. Người muốn mắng thì cứ mắng con đi, Minh Hoa nhận hết, người cứ mắng chửi. Cẩm Chi, nàng về trước đi, để ta khuyên nhạc phụ đại nhân!”

Nữ tử quần đỏ do dự một lát, cắn cắn môi, hai tay che mặt nhanh chóng chạy ra ngoài rừng.

Giả mạo hôn thê của Đông Minh Hoa, đây chính là kẻ sách hai người vừa mới thương lượng ổn thỏa, nào ngờ đâu, người đến bắt gian lại chính là phụ thân của Cẩm Chi!

Người bên ngoài có thể không rõ nhưng cha Tống nào có thể không rõ hình dáng khuê nữ nhà mình?

Thấy hồ ly tinh kia sắp chạy xa rồi, Đồng Minh Hoa lại tìm mọi cách ngăn cản ông, cha Tống nâng tay tát đối phương một cái, “Người là đồ súc sinh, trước kia chính người nói đời này chỉ đối tốt với một mình Cầm Chi, bây giờ người ôm ấp làm loạn cùng hồ ly tinh, người, chính người làm con bé thất vọng? Cút ngay cho ta!”

Đồng Minh Hoa ngỡ ngàng, lúc phản ứng lại, cha Tống đã đi được vài chục bước rồi. Chân nữ nhân chưa gá thì ngăn nào có thể xuất môn, làm sao trốn thoát một anh nông dân. Nếu bị bắt gian ngay tại trận, thanh danh coi như xong rồi. Đồng Minh Hoa khẩn trương, vội vàng chạy đuổi theo, lúc sắp túm được cánh tay cha Tống, cha Tống bỗng bước hụt, cả người đổ rầm về phía trước, nào ngờ không khéo, đầu ông đập ngay vào tảng đá, dòng máu chói mắt chảy ra.

“Nhạc phụ!”

Đồng Minh Hoa quỳ rạp xuống, bò tới, nhìn thấy miệng vết thương dữ tợn kia, lúc này mới ôm người chạy vào thôn, “Người cố gắng nhẫn nhịn, Minh Hoa sẽ đưa người đến nhà Lí lang trung! Người nhất định phải cố gắng, Cầm Chi, Cầm Chi, nàng còn chờ...”

Cha Tống oán hận trừng mắt: “Người, người không xứng, không xứng gọi, gọi tên con gái ta...”

E ngại áy này trào lên, nước mắt Đồng Minh Hoa rơi xuống, “Đúng, là Minh Hoa không xứng, người cứ dưỡng thương cho khỏe, người khỏe rồi cứ tới giết Minh Hoa, Minh Hoa không dám oán hận một câu!”

Cha Tống còn muốn mắng tiếp chợt nghe phía trước có tiếng nữ nhân khóc lóc nói: “Biểu ca, huynh ôm ông ta về, là bởi sau này muốn đeo cái danh chọc tức chết nhạc phụ tương lai hay là muốn muội thân bại danh liệt đây?”

Ông cố hết sức quay đầu, chỉ thấy biểu muội của Đồng Minh Hoa đứng dưới tàng cây, ai oán nhìn Đồng Minh Hoa, nước mắt tuôn như mưa.

Tương Ngọc Châu, hai tháng trước mới lưu lại Đông gia làm biểu tiêu thư, ngoại trừ thân phận này tiện nữ nhân kia nào có nửa điểm gì có thể so sánh với Cẩm Chi nhưng Đông Minh Hoa lại có thể vì nàng ta mà chỉ trong ba tháng ngăn ngủi quên hết tình cảm thanh mai trúc mã của hần với Cẩm Chi, quên luôn người nương tử chưa qua cửa của mình?

Tức giận cùng buồn bực kìm nén trong ngực, cả người cha Tống co quắp, muốn mắng đôi câu nam nữ này chợt ông phun ra một ngụm máu.

Bởi vì bị người trong ngực phun một ngụm máu lên vạt áo, hai tay Đông Minh Hoa buông xuống.

Cha Tống ngửa mặt ngã trên đất, tựa như con cá trước khi chết, giãy giụa hai cái rồi không bao giờ cử động nữa...

Chết không nhắm mắt.

Đông Minh Hoa quỳ xuống, muốn ôm lấy ông lão, nào ngờ Tương Ngọc Châu quỳ bên cạnh hần, vừa khóc vừa nhỏ giọng nói. Ban đầu Đông Minh Hoa còn phẫn nộ đẩy nàng ta ra, sau đó không biết Tương Ngọc Châu lại nói thêm với hần cái gì mà khiến hần giật mình. Tương Ngọc Châu càng nói càng ủy khuất, cuối cùng Đông Minh Hoa dập đầu ba cái thật vang trước thi thể ông lão rồi cứng ngắc đứng dậy, ôm người đến trước tảng đá, đặt nằm úp sấp xuống rồi buông tay.

Hần quỳ xuống, che mặt khóc rống. Trong lòng có tự trách, có hối hận, có mịt mờ, ngũ vị tạp trần.

Tương Ngọc Châu cũng khóc cùng một lát rồi chậm rãi đỡ hần đứng lên, nắm tay hần đỡ hần trở về.

Đông Minh Hoa quay đầu nhìn bóng dáng ông lão khuất trong bụi cỏ, nhìn, cứ nhìn cho đến khi cây cối chỉ còn thấp thoáng, rốt cuộc cũng không nhìn thấy nữa...

~

Tống gia.

Cầm Chi làm xong cơm chiều, bỏ tạp dề ra, thấy phụ thân còn chưa trở về liền quyết định đi ra ngoài xem.

Tống gia ở góc Đông Bắc đoạn cuối con đường trong thôn, bốn nhà liền kề nhau ở đây, nhà nàng là nhà thứ hai tính từ bên phải. Nhà bên đã ngồi trong viện ăn cơm chiều, nàng cười vui vẻ vẫy tay với người bên đó rồi đi đến ven đường, nhìn ra con đường nhỏ của thôn.

Đáng tiếc, rừng cây bên phía đông nam con đường quá mức rậm rạp, cản trở tầm mắt.

Chẳng lẽ phụ thân đi tới nhà nhị thúc?

Cầm Chi nghĩ ngợi rồi bước đến ngôi nhà lá phía bắc chân núi.

Đó là nhà nhị thúc.

Cầm Chi rất thích nhị thúc. Nàng còn nhớ hồi bé nhị thúc vẫn luôn chơi với nàng, nhị thúc rất khỏe, hai tay thúc ấy có thể nâng nàng lên thật cao. Nhị thúc còn có thể thổi sáo, bán mấy món dân dã được bao nhiêu tiền đều mua vải bông cho nàng, để làm váy cho nàng mặc. Tiếc rằng nãi nãi luôn không thích nhị thúc, bởi vì nhị thúc được gia gia nhặt ở ven đường không quét dọn vào mùa đông. Hơn nữa nhị thúc không phải con ruột của nãi nãi, sau đó nãi nãi còn bảo nhị thúc có mệnh khắc thê, khắc chết liên tiếp ba vị thê tử chưa qua cửa. Nhị thúc biết nãi nãi không thích mình, lúc gia gia còn sống, thúc không đành lòng khiến gia gia đau lòng, đến khi gia gia mất đi, thúc liền chuyển đến căn nhà lá, từ đó về sau chỉ một mình ở trong đó. Nãi nãi mất rồi, phụ thân khuyên nhị thúc chuyển về cùng ở nhưng dù phụ thân có nói thế nào nhị thúc cũng không trở lại, còn nói một mình ở một nhà, rất thoải mái.

Nghĩ rồi lại nghĩ, chẳng mấy chốc đã đi tới ngôi nhà lá của nhị thúc.

Cửa ngoài khóa rồi, nhị thúc không ở nhà.

Cấm Chi mất mát trở về. Muộn như vậy rồi, phụ thân với nhị thúc còn đi đâu?

Lúc sắp ra đến đường cái, chợt nghe thấy bên cánh rừng truyền đến tiếng chó sủa, ngay sau đó còn có tiếng người hô to. Cấm Chi không để ý, đang định rẽ vào nhà mình, chợt có một người hô to: “Chết rồi, Tống lão đầu bị ngã chết!”

Tống lão đầu?

Ai là Tống lão đầu?

Cấm Chi ngơ ngác nghĩ, nước mắt đã chảy xuống, nàng cắn môi, lao đảo chạy về phía nam.

Không đâu, phụ thân chỉ đi ra ruộng thăm lúa, ông nói sẽ nhanh chóng trở về, nhất định là những người đó nhận lầm người rồi...

~

“Cấm Chi, Cấm Chi, mau tỉnh lại, ôi, đứa nhỏ đáng thương...”

Khi Đường Hoan khôi phục tri giác trở lại, còn chưa kịp mở mắt nhìn gì đã bị âm thanh náo loạn xung quanh dọa cho ngất xỉu.

Nàng đau đầu xoa trán rồi chậm rãi mở to mắt.

Trên đỉnh đầu là khuôn mặt vàng vọt của một bà lão, bên trên nữa là nam nữ quần áo mộc mạc đứng thành vòng, tiếp tục ngược lên trên là màu xanh tươi tốt của lá cây, cuối cùng chính là màu xanh xám của bầu trời.

“Tĩnh, tĩnh, nha đầu kia rốt cuộc đã tỉnh rồi!” Có người la lớn.

“Cấm Chi à, đừng sợ, con còn có nhị thúc, còn có thăm nữa, con đừng sợ!”
Bà lão ôm nàng vừa chảy nước mắt vừa nhẹ nhàng vỗ về nàng.

Nhị thúc? Thăm?

Một lượng tin tức vô cùng lớn nhào vào trong đầu, Đường Hoan lại nhắm mắt một lần nữa.

ở giấc mộng này, nàng tên là Cấm Chi, có tóc.

Sau đó, cha già của nàng, người coi nàng là bảo bối, là mụn cơm duy nhất của ông đã chết rồi. Nói đúng hơn là không cẩn thận đụng phải tảng đá, đầu rơi máu chảy.

Có giọt nước mắt nóng bỏng chảy xuống từ khóe mắt nàng.

Đường Hoan hoang mang sờ nó. Kì lạ, sau khi tiếp nhận trí nhớ, mặc dù cũng tiếc thương thay cho Cấm Chi cũ nhưng nàng không muốn khóc a. Cấm Chi là Cấm Chi, chỉ là một ảo ảnh giả dối trong mộng của Tống Mạch, cũng giống như tiểu ni cô kia, các nàng tồn tại chỉ vì cho nàng một thân phận để nàng quyến rũ Tống Mạch, nhưng tại sao nàng lại vì những ảo ảnh đó mà chảy nước mắt?

Đúng rồi, Tống Mạch... còn là vị nhị thúc trên danh nghĩa kia của nàng ư?

Chắc cũng sắp 30 rồi?

Già rồi a!

Đường Hoan khiếp sợ mở to mắt, muốn đi gặp nhị thúc “tốt” của nàng. Tuy trong trí nhớ có tồn tại hình bóng nhị thúc nhưng nàng vẫn muốn nhìn tận mắt.

Thấy nàng mở to mắt nhìn xung quanh, Trương thắm thắm đau lòng trấn an nàng: “Cấm Chi tìm nhị thúc của con à? Đùng nóng vội đùng nóng vội, đã sớm có người đi tìm cậu ấy rồi, sẽ lập tức đến a. Cấm Chi à, con đừng dọathầm, con còn như vậy, cha con ở trên trời cũng không yên lòng!”

Nước mắt của bà rơi trên mặt Đường Hoan, Đường Hoan chột bưng tỉnh. Đúng vậy, Cấm Chi không phải là nàng, nhưng hiện giờ nàng lại là Cấm Chi, cha ruột đã chết, nàng sao có thể không đau lòng? Giấc mộng lần này khác với lần trước, người canh rừng Tống Mạch không biết tiểu ni cô cho nên nàng có giả vờ nhu nhược trước mặt hắn hoặc làm mấy chuyện xấu sau lưng hắn cũng được nhưng lần này hai người lại là quan hệ thúc cháu, cùng nhau sinh hoạt mười năm, cho dù năm năm này

Tống Mạch chuyển rangoài, hai người bọn họ hầu như mỗi ngày đều gặp mặt, nếu nàng đột nhiên thay đổi tính tình, nhất định Tống Mạch sẽ hoài nghi?

Nghĩ đến đây, Đường Hoan chột gạt Trương thắm ra, bổ nhào tới bên thi thể, vùi đầu khóc to.

Thực ra nàng nghĩ mình sẽ phải giả vờ khóc nhưng nào ngờ, vừa đến gần thi thể cha Tống, nước mắt nàng không khống chế được mà chảy ra, trong lòng có nỗi bi ai không thể tả nổi. Ngay cả hình ảnh

Tống Mạch trong đầu nàng cũng biến thành hình ảnh cha Tống, ông mỉm cười xoa đầu nàng, mỉm cười kể chuyện cổ tích cho nàng, từ nhỏ đến lớn, tựa như chính nàng trải qua vậy.

Đường Hoan buông tha cho bản năng giãy dụa phản kháng của mình, nếu thân thể này muốn khóc, vậy nàng sẽ khóc.

“Cha...”

“Đại ca!”

Giữa một rừng tiếng thở ngắn than dài, chợt có giọng nói hùng hậu của nam nhân từ xa xa truyền vào trong tai, Đường Hoan nghẹn ngào ngẩng đầu, chỉ thấy thôn dân tự động tách ra một khe hở, có một nam nhân mặc áo vải thô đang vội vàng chạy tới. Đến gần bên, hắn sững sờ bước chậm lại, sau đó chợt chạy nhanh tới, quỳ gối đối diện nàng, ánh mắt đau đớn kịch liệt nhìn khuôn mặt cha Tống.

Đường Hoan kinh ngạc nhìn Tống Mạch. Nam nhân trước mắt nàng đã gần 30, nhưng thoát nhìn không hề già, so với người canh rừng, hắn đen hơn một chút, khuôn mặt lạnh lùng an tuấn hơn một chút, càng khiến cho người ta có cảm giác trầm ổn nội liễm, như gió như núi.

Thật sự hắn một chút cũng không nhớ được sao?

Đường Hoan chậm rãi mở miệng gọi, “Nhị thúc?”

Tống Mạch thu lại bi ai trong mắt, khó khăn dời tầm mắt khỏi gương mặt đại ca, nhìn cháu gái hai mắt đẫm lệ nhìn mình, ánh mắt vừa bất lực lại đáng thương, hắn áp chế nỗi đau thương quá lớn trong lòng, nâng tay, lau đi nước mắt của nàng: “Cầm Chi đừng sợ, còn có nhị thúc bên con...”

Đường Hoan cúi đầu khóc.

Nhị thúc, có thúc ở đây, ta một chút cũng không sợ.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 18: Ở Chung

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Mặt trời chói chang nhô lên cao, mặt đất giống như lò nướng bốc ra hơi nóng ngùn ngụt, hắt một chén nước lên trên, chỉ một lát sau đã bốc hơi hết.

Thời tiết thì như vậy mà ở nông thôn lại không có băng, quan tài cha Tốngchi đặt trong viện được hai ngày, hoàng hôn ngày hôm sau đã phải vội vàng hạ táng.

Sau khi nhóm thôn dân đi đưa ma tản đi hết, trước mộ phần chỉ còn có hai thúc cháu Đường Hoan cùng với phụ mẫu Đồng Minh Hoa và hấn.

Đường Hoan quỳ gối trước ngôi mộ cúi đầu rơi lệ, Tống Mạch cũng quỳ bên cạnh nàng, ánh mắt nặng nề.

“Phụ thân, mẫu thân, hai người cứ về trước đi, để con ở lại với Cấm Chi.” Đồng Minh Hoa đau lòng, lúc nào cũng chăm chú nhìn Cấm Chi, sau lại phát hiện phụ mẫu nhà mình vẫn còn đứng ở đây nên hấn nhanh chóng xoay người giục nhị lão về nhà. Cấm Chi đau buồn như vậy, không biết nàng còn quỳ ở đây đến bao lâu, mình hấn ở bên nàng là được, không thể làm phiền đến phụ mẫu được, huống hồ nhị lão nhà hấn cũng không thể làm thêm gì nữa.

Hai đứa từ nhỏ đã cùng nhau chơi đùa, Cấm Chi là Đồng mẫu nhìn đến lớn, tiểu cô nương dịu dàng ngoan ngoãn từ khi còn nhỏ, mỗi nhân duyên này bà và trượng phu đều rất mực hài lòng. Nay Cấm Chi mất đi phụ thân, bà thực sự rất đau lòng. Nghe con nói xong, Đồng mẫu hài lòng vỗ bả vai hấn, đi đến bên người Đường Hoan, ôm người vào lòng mình, dịu dàng an ủi: “Người đã chết không thể sống lại, Cấm Chi, con cũng đừng quá

đau khổ, khóc to một lần cho hết rồi sau đó chúng ta vẫn còn phải tiến về phía trước. Con xem, con còn có nhị thúc con, có Minh Hoa, có bá mẫu với bá phụ, ta với bá phụ con lúc nào cũng xem con như con gái. Nha đầu ngoan, đừng khóc nữa được không?”

Ngoại trừ sư phụ, Đường Hoan thực sự không thích tiếp xúc với bất kì thân thể nữ nhân nào.

Nàng tránh thoát vòng ôm của Đồng mẫu, vừa cúi đầu gạt lệ, vừa cất giọng nói khàn khàn: “Bá mẫu yên tâm, Cẩm Chi hiểu được, chỉ là giờ con chỉ muốn ở đây bên cạnh phụ thân thêm một lúc. Mọi người giúp con nhiều như vậy rồi, mau trở về nghỉ ngơi đi.”

Đôi mắt Đồng mẫu đỏ lên, không đành lòng nhưng cũng không dám khuyên nhiều, bà xoay người nói với Tống Mạch: “Tống nhị thúc, vậy ta với phụ thân Minh Hoa đi trước.”

Tống Mạch gật đầu.

Sau khi hai người rời đi, Đồng Minh Hoa nhìn Đường Hoan, quỳ gối phía sau nàng, do dự một lát rồi nói với Tống Mạch: “Nhị thúc, hai ngày nay người vẫn chưa nghỉ ngơi chợp mắt lúc nào, người nên về trước đi, Minh Hoan nhất định sẽ chăm sóc Cẩm Chi thật tốt.” Hai ngày qua Cẩm Chi vẫn túc trực bên linh cữu, nhà họ Tống người đến người đi, hẳn muốn an ủi nàng cũng không được. Bây giờ hẳn thực sự có chút không nhẫn nhịn được nữa, nàng khóc đến đau lòng như vậy, lòng hẳn cũng vỡ tan ra.

Hắn không hại nhục phụ nhưng nhục phụ lại bởi hắn mà chết, phần áy náy trong lòng này càng khiến phần thương yêu của hắn đối với Cẩm Chi thêm sâu. Hẳn – Đồng Minh Hoa xin thề, bắt đầu từ hôm nay, hắn sẽ đoạn tuyệt loại quan hệ không nên có với biểu muội, biểu muội chính là biểu muội, Cẩm Chi mới chính là thê tử hắn muốn chăm sóc cả đời.

Ở trong lòng Đường Hoan không tránh khỏi chửi bới Đổng Minh Hoa. Nhị thúc á? Nhị thúc là tên hăn có thể gọi sao? Nàng với hăn còn chưa có thành thân đâu! Quan hệ thúc cháu với Tống Mịch đã đủ khiến nàng đau đầu lắm rồi, lại còn nảy nòi thêm vị hôn phu thanh mai trúc mã nữa chứ! Sự phụ cố ý tra tấn nàng có phải không?

May là hai ngày nay nàng đã thoát khỏi lực ảnh hưởng của thân thể “Cấm Chi”, nếu không chắc giờ cũng sẽ đồng ý với hăn.

Không chờ Tống Mịch nói, Đường Hoan đã níu lấy vạt áo hăn trước, “Nhị thúc, thúc đừng đi!”

Đổng Minh Hoa kinh ngạc nhìn nàng. Cấm Chi, Cấm Chi vậy mà lại không muốn hăn ở bên?

Đường Hoan cũng không có lòng nào để ý đến hăn, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Tống Mịch.

Vốn Tống Mịch cũng định đồng ý. Chất nữ vẫn luôn ỷ lại Đổng Minh Hoa, có mấy lời hăn cũng không tiện nói với nàng nhưng nếu đổi thành Đổng Minh Hoa khuyên nàng, có lẽ còn dễ dàng nghe theo hơn. Dù sao đại ca vừa mới mất, hai đứa nhỏ có ở chung thêm một lát, người bên ngoài cũng sẽ không hiểu làm cái gì.

Nhưng chất nữ đã mở miệng giữ hăn lại, không cho hăn đi.

Tống Mịch liền quay đầu khuyên Đổng Minh Hoa: “Vậy người về trước đi.”

Trưởng bối đã lên tiếng, dù Đổng Minh Hoa có không nguyện ý cũng không dám cả gan lưu lại, an ủi Đường Hoan vài câu rồi lưu luyến rời đi.

Ngôi mộ yên tĩnh lại, rốt cuộc cũng chỉ còn có hai thúc cháu.

Đường Hoan dịch đầu gối đến trước người Tống Mạch, bổ nhào vào lòng hãn khóc: “Nhị thúc, cha con đi rồi, con chỉ còn mình thúc là người thân, nhị thúc, con thực sự rất khó chịu...” Tay nhỏ bé dán lên lồng ngực nam nhân, dường như vô tình sờ soạng hai cái trên lồng ngực rắn chắc kia. Ừm, tốt lắm, tuy có chút lớn tuổi nhưng thân thể vẫn làm người ta vừa lòng.

Tống Mạch cũng không nhận thấy có gì khác thường. Tuy sau khi chất nữ lớn lên hãn chưa bao giờ ôm nàng, nhiều nhất cũng chỉ sờ đầu nhưng dù sao cũng là đứa bé hãn nhìn từ nhỏ đến lớn, hiện giờ nàng khóc lóc tìm kiếm sự ủi của hãn, hãn làm sao có thể bởi vì những tiếp xúc này mà sinh ra tâm tư nào khác?

Hãn ôm bả vai nàng, vỗ nhẹ, “Cầm Chi đừng khóc, nhị thúc nhất định sẽ chăm sóc con thật tốt. Con đừng sợ, có nhị thúc ở đây, sẽ không ai dám ức hiếp con.”

Vòng ôm của nam nhân vừa ấm áp vừa rắn chắc, khiến lòng nàng an ổn hơn nhiều.

Đường Hoan thoải mái yên tâm không rời đi, hai tay ôm thắt lưng hãn, mặt chôn trong ngực hãn, nhỏ giọng thút tha thút thít nói: “Nhị thúc, thúc chuyển về ở cùng con đi, con không dám ở nhà một mình, rất đáng sợ.” Cùng ở dưới một mái hiên, cơ hội sẽ nhiều hơn.

Việc này Tống Mạch đã sớm nghĩ qua, hãn không chút do dự đáp ứng, “Yên tâm, tối nay nhị thúc sẽ chuyển tới.” Nàng là một cô nương, trong nhà vừa mới có người mất, đương nhiên sẽ sợ hãi.

Đường Hoan vừa lòng nở nụ cười, nhắm mắt lại nghĩ, nhị thúc này thật tốt a.

“Cầm Chi?”

Thấy chất nữ lâu rồi không nói gì, trong lòng Tống Mạch hơi hoảng hốt, cúi đầu nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, mới phát hiện người đã ngủ rồi, mi mắt còn vương nước mắt, đáng thương không nói nên lời.

“Cấm Chi, dậy, dậy nào, chúng ta trở về thôi. Trời sắp tối rồi, nhị thúc còn phải chuyển đồ...” Cứ quỳ thế này thì không được, nàng lớn như vậy rồi, hẳn không thể quang minh chính đại công nàng về, đành phải gọi nàng dậy.

Đường Hoan dụi dụi mắt, giả vờ ngơ ngác hỏi: “Nhị thúc, thúc vừa nói gì vậy?”

Tống Mạch đỡ nàng đứng lên, vừa thay nàng phủi bụi đất nơi đầu gối, vừa lặp lại câu nói.

Đường Hoan không dám làm thêm động tác nhỏ nào nữa, ngoan ngoãn nói: “Được, vậy Cấm Chi sẽ giúp thúc chuyển đồ đạc.”

Thúc cháu hai người cùng trở về thôn.

Tống Mạch đi chỗ nào, Đường Hoan theo cùng chỗ nấy, một tắc cũng không rời, lại không chịu một mình trở về Tống gia. Bộ dáng này của nàng ở trong mắt Tống Mạch, tất cả đều tự thành nhát gan sợ hãi, đương nhiên hẳn cũng không nỡ mạnh mẽ ép nàng về Tống gia chờ. Cũng may hai người cùng nhau làm, qua ba bốn lần chuyển đã mang được hết đồ đạc của Tống Mạch.

Chuyển xong hết, sắc trời cũng chuyển tối.

Đường Hoan muốn làm cơm, Tống Mạch lại bắt nàng vào nhà, “Để nhị thúc làm, con ở trong phòng nằm một lát, cơm chín nhị thúc gọi con.” Vừa rồi mệt mỏi như vậy, hẳn không thể để chất nữ vất vả thêm.

Đường Hoan không từ chối được, đành vào nhà trước, một lát sau lại đi ra nhìn thấy Tống Mạch ngồi cạnh cửa bếp, hai mắt nhìn ngọn lửa trước mặt chăm chăm vào suy nghĩ, ngay cả nàng lại gần cũng không chú ý tới, nàng chuyển ghế đầu ngồi xuống bên cạnh hắn, nhỏ giọng hỏi hắn, “Nhị thúc, người nghĩ gì vậy?”

Tống Mạch hoàn hồn, không đáp mà hỏi lại, “Sao lại đi ra?”

Đường Hoan cúi đầu, vò góc áo, sau một lúc lâu mới nói: “Một mình con ở trong phòng, rất sợ hãi.”

Tống Mạch hiểu rõ, trầm mặc một lát, sau đó thử thăm dò hỏi: “Cấm Chi à, năm nay con cũng 16 rồi, nếu giữ đạo hiếu 3 năm sẽ thành gái lỡ thì. Nhị thúc nghĩ, chúng ta có lẽ nên thực hiện tập tục thành thân trong trăm ngày... nhị thúc biết con rất hiếu thuận nhưng chuyện này liên quan đến hôn sự của con với Minh Hoa, nếu chậm trễ ba năm, chưa nói đến chuyện Đông gia nghĩ thế nào, cha con chính là người đầu tiên không vui nhất. Con nghĩ sao? Hai ngày nữa nhị thúc sẽ đến Đông gia thương lượng nhé?”

Chất nữ đã cập kê rồi, hắn lại là một đại nam nhân độc thân, chăm sóc nàng một hai tháng không thành vấn đề, nhưng thời gian dài hơn nhất định sẽ nảy sinh nhiều bất tiện. Đông Minh Hoa còn lớn hơn chất nữ hai tuổi, năm trước chất nữ vừa cập kê nhà bên đó đã thúc giục đính hôn, sớm chọn tháng 9 năm nay sẽ đón vào cửa. Nay chất nữ muốn giữ đạo hiếu 3 năm, ai biết được Đông gia có đổi ý không? Hai đứa bé này rất xứng đôi, Tống Mạch không muốn chất nữ bị chậm trễ.

Đường Hoan nhìn Tống Mạch không nói lời nào.

Tống Mạch bị nàng nhìn cảm thấy hơi loạn, “Nguyện ý hay không muốn, rốt cuộc con nghĩ thế nào?”

“Không muốn!”

Đường Hoan tức giận quát lên, ngay sau đó lại khóc: “Con không muốn lấy chồng, con muốn giữ đạo hiếu cho cha! Đồng gia thích nghi thế nào thì nghi, nếu bọn họ không chờ nổi, cứ việc từ hôn!”

Tống Mạch nhíu mày, đứng dậy, răn dạy nàng: “Nói bậy bạ gì đó!”

Đường Hoan bĩu môi, ngửa đầu nhìn thẳng hẳn, “Nhị thúc, con không phải tức giận mà nói vậy đâu, con thật sự muốn từ hôn. Thúc có biết vì sao không? Không phải là vì muốn giữ đạo hiếu mà là vì Đồng Minh Hoa đã sớm không còn thích con nữa. Hẳn cùng Tương Ngọc Châu dây dưa không rõ, còn tưởng con thật sự không biết gì! Nhị thúc, nam nhân bạc tình phụ lòng như vậy, con có chết cũng không gả!”

Nàng đã sớm hiểu rõ, muốn chiếm được lòng Tống Mạch, việc đầu tiên cần làm chính là phải từ hôn với Đồng Minh Hoa. Mặc dù trong thời gian ngắn không thể hoàn toàn dứt bỏ nhưng cũng phải tỏ rõ thái độ có chết cũng không gả cho Đồng Minh Hoa trước mặt Tống Mạch đã. Nếu đã không thể bỏ được thân phận chất nữ, lại thêm vào thân phận vị hôn thê của người khác, nhất định sẽ khiến cho Tống Mạch kính nhi viễn tri với nàng, lòng xây ngăn cách.

(kính nhi viễn tri: Xa cách, không gần gũi)

Về phần quan hệ của Đồng Minh Hoa với Tương Ngọc Châu, chuyện này Đường Hoan thật sự không nói bừa.

Hai tháng trước, Tương Ngọc Châu đến thôn Ngọc Thủy. Lúc Cẩm Chi với Đồng Minh Hoa gặp nhau, Tương Ngọc Châu luôn “trùng hợp” xuất hiện, trước mặt Cẩm Chi bày ra vẻ mặt vô cùng thân thiết, kéo tay Đồng Minh Hoa ngọt ngào gọi biểu ca, sau đó ánh mắt nhìn về phía Cẩm Chi tràn đầy loại khiêu khích mà chỉ có nữ nhân mới hiểu. Chưa nói Đường Hoan, cho dù là hôn nữ Cẩm Chi cũng nhận ra, không biết nàng ấy đã âm thầm khóc thương biết bao đêm. Mà theo Đường Hoan, nếu Đồng Minh Hoa thật sự

yêu Cấm Chi, nhất định hẳn sẽ không để Tương Ngọc Châu chạm vào mình, nhất là ở trước mặt vị hôn thê. Đừng lấy lý do biểu muội làm cái cớ, Tương Ngọc Châu chỉ nhỏ hơn Cấm Chi có 1 tuổi, không phải là nữ oa 5,6 tuổi, bảo nàng ta ôm biểu ca tốt của mình trước mặt Đồng phụ Đồng mẫu mà xem? Đường Hoan thách, Tương Ngọc Châu có đắp thêm 100 tấm da mặt nữa cũng không dám! Chẳng qua nàng ta chỉ dám ức hiếp Cấm Chi thành thật mà thôi!

Đường Hoan thừa nhận mình là nữ nhân xấu tính nhưng nàng càng chướng mắt những kẻ như Tương Ngọc Châu hơn.

Từ nhỏ sư phụ đã dạy nàng, quyền rũ nam nhân nào cũng có thể nhưng không được động vào nam

nhân đã có vợ. Khi đó Đường Hoan còn nhỏ, không hiểu. Sư phụ giải thích rằng, trên đời này nam nhân tốt không có nhiều, tuy nói nam nhân nào để cho các nàng quyền rũ làm bậy đều không gọi là chung thủy nhưng ít ra trước đó người ta vẫn đang sống yên ổn, nếu các nàng không dụ dỗ người ta sẽ không biến thành người xấu.

Đồng Minh Hoa chính là loại nam nhân dù không quyền rũ hay có quyền rũ cũng dễ dàng phạm sai lầm.

Hắn không phạm sai lầm, nhưng với tư sắc của hắn, Đường Hoan cũng thấy chướng mắt. Hắn phạm sai lầm, Đường Hoan coi thường hắn.

Thực ra Đường Hoan cũng không để ý tới khúc mắc giữa Cấm Chi với hai người nhà họ Đồng kia nhưng nếu bọn họ dám đến chọc nàng, phá hỏng tâm tình của nàng, phá hỏng chuyện tốt của nàng với Tống Mạch, Đường Hoan sẽ cho họ biết thế nào mới là nữ nhân hư hỏng đích thực!

~

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngượng ngùng, đừng chàm!

Đừng sốt ruột, đừng sốt ruột a, ngày mai Đường Hoan sẽ vươn bàn tay đen tối của mình tới nhị thúc nga~

~

@all: Ngượng ngùng, đăng chậm (mượn lời chị Giai Nhân)

p.s 1: Mình rất tò mò không biết trận chiến giữa Tương Ngọc Châu với Đường Hoan sẽ diễn ra thế nào? 1 người xấu từ khi còn bé pk 1 người được dạy dỗ xấu xa từ bé? Tò mò quá...

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 19: Chung Chấn

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Nghe xong lời tố cáo của Đường Hoan đối với Đồng Minh Hoa và Tương Ngọc Châu, hai mày Tống Mạch nhăn càng thêm sâu, nhưng nghĩ đến chuyện nhiều năm nay Đồng Minh Hoa vẫn luôn đối tốt với chất nữ, hẳn vẫn không dám tin, nên hòa hoãn khuyên nàng: “Có lẽ là do con nghĩ quá nhiều. Nghe nhị thúc nói, mẹ đẻ của biểu muội Minh Hoa mất sớm, cha nàng ấy lại cưới kế thất, người nhà cũng không dung nàng nên nàng ấy mới tìm đến Đồng gian nương tựa. Minh Hoa hiền lành, quan tâm tới biểu muội hơn một chút cũng đâu có gì. Cấm Chi, con với Minh Hoa quen biết nhau lâu như vậy, đừng vì chút việc nhỏ mà nghi ngờ nó, nếu không về sau biết sống sao?”

Đường Hoan hừ lạnh, “Nhị thúc, biểu huynh biểu muội lại càng dễ thành thân hơn không phải sao.

Cho dù Đồng Minh Hoa có thực sự coi Tương Ngọc Châu chỉ là biểu muội, vậy hẳn cũng không biết e ngại gì sao? Ở trước mắt con còn thế, sau lưng... Không nói về hẳn nữa, nói về thúc đi. Nhị thúc, nếu thúc cũng có một thê tử chưa qua cửa, khi cùng nàng ấy ước hẹn, biểu muội của thúc đến ôm chặt lấy tay thúc, thúc sẽ mặc cho nàng ta ôm sao?”

Sẽ không?

Khẳng định là không. Loại tình huống này, hầu hết đều tránh đi không để người quen thấy, nếu không trở về cũng trêu ghẹo nhau một hai câu?

Tống Mạch không thể cãi lại, nhưng nhìn bộ dáng đắc ý ra vẻ “đã sớm biết thúc sẽ không nói lại được mà” của chất nữ, hẳn không nhịn được

nói: “Biểu muội của Minh Hoa làm thế đúng là không được. Hay sau này con tìm lúc nào nói riêng với Minh Hoa, Minh Hoa biết con không thích, nhất định sẽ cách xa biểu muội nó.” Các cô nương trời sinh đều có tâm tư nhạy cảm, nam nhân lại hay vô tâm, có một số việc không có người nhắc nhở, chỉ sợ vẫn không biết mình sai chỗ nào.

“Con không đi!”

Đường Hoan thở hển hển trừng Tống Mạch: “Trong lòng hãn không có con. Nếu có con, hãn cũng chẳng cần ai nhắc nhở! Nhị thúc, con nói với thúc, con có chết cũng không gả cho hãn! Con biết, nhị thúc ở một mình, ngại chăm sóc con sẽ phiền toái cho nên muốn sớm gả con ra ngoài, vậy người cứ về nhà lá của mình đi! Con cũng không phải tiểu hài tử, con có tay có chân, giặt quần áo nấu cơm việc gì con cũng làm được, không có thúc con vẫn sống được, không cần người phải hao tâm tổn sức cố thoát khỏi con!”

Vừa hét lớn vừa khóc to, hét đến mức mấy chữ cuối cùng nói cũng run run, sau đó nàng quay mặt chạy về căn phòng phía tây, để lại một mình Tống Mạch sững sờ đứng ở đó.

Đó chính là chất nữ dụ dỗ lúc nào cũng ăn nói nhỏ nhẹ của hãn sao?

Sao nàng có thể nói vậy với hãn?

Nàng là chất nữ của hãn, hãn làm cái gì cũng đều nghĩ cho nàng, làm sao có thể ngại chăm sóc nàng phiền toái?

Tống Mạch lắc đầu cười khở, thu dọn phòng bếp sạch sẽ sau đó đến an ủi nàng. Còn nói mình không phải tiểu hài tử, người mà mới nửa canh giờ trước còn theo sát hãn một tấc cũng không rời giúp hãn chuyển đồ, bây giờ chỉ vì ầm ĩ một hai câu, đã muốn đuổi hãn đi rồi, thật là...

Vào trong phòng, chỉ thấy nàng ngồi dưới đất, nửa người ngả trên giường, đầu chôn trong hai tay khóc nức nở.

Nhìn bả vai nàng không ngừng run rẩy, Tống Mạch không đành lòng mắng nàng thêm. Chất nữ của hắn chưa bao giờ tức giận lớn đến vậy, nếu nàng không muốn nói với Đồng Minh Hoa, hắn cũng không nhắc lại nữa. Ngày khác hắn sẽ tự đi tìm Đồng Minh Hoa, nếu Đồng Minh Hoa thực sự là loại cỏ đầu trường như chất nữ nói, hắn sẽ là người đầu tiên không tha cho tên đó.

“Cấm Chi, Cấm Chi đừng khóc. Nhị thúc ăn nói vụng về, về sau sẽ không nói vậy nữa. Tốt rồi tốt rồi, nhị thúc cái gì cũng nghe lời con, con muốn gả thì gả, con không muốn gả ta sẽ đi từ hôn. Ba năm sau thúc lại tìm cho con một nam nhân tốt gấp trăm gấp ngàn lần hắn có được không?” Đưa nhónà từ bé đã thích khóc, ngã một cái trượt chân một cái cũng bổ nhào vào lòng hắn khóc hết nước mắt nước mũi, giống như bị oan ức lắm. Làm thế nào dỗ chất nữ, Tống Mạch đã sớm thuần thục lắm rồi.

Miệng của gã Tống Mạch này cũng khéo lắm!

Đường Hoan cũng phối hợp ngừng khóc nhưng vẫn úp sấp mặt như cũ, không chịu đứng lên.

Tống Mạch đành phải dựng bả vai nàng lên, “Tốt rồi tốt rồi, cứ khóc nữa mắt sẽ sưng to lên. Nhị thúc đã nhận sai rồi, con còn muốn thế nào nữa, muốn nhị thúc chuyển đi thật à?”

Đường Hoan nhào vào lòng hắn, “Không cho thúc đi!”

Tống Mạch mỉm cười, vỗ về nàng, “Cấm Chi không cho nhị thúc đi, vậy nhị thúc sẽ không đi nữa. Được rồi, con đi rửa mặt đi, nhị thúc đi làm đồ ăn.”

Đường Hoan gật đầu, nịnh hắn, “Nhị thúc thật tốt.”

Sau đó nàng thẹn thùng xoay người đi không nhìn hấn, Tống Mạch xoa đầu nàng, đi ra ngoài.

Ăn cơm xong, Tống Mạch để Đường Hoan về phòng còn hấn mang đồ ăn đến chuồng heo cho hai con heo ăn, sau đó đun một nồi nước to, rửa thùng gỗ rồi chuyển đến phòng phía tây, vừa đổ nước vừa dặn nàng: “Tối nay cứ thoải mái tắm đi, sau đó ngủ một giấc thật ngon, ngày mai chúng ta lại vui

về sống tiếp, đừng nghĩ tới những chuyện đã qua nữa, biết chưa?”

Đường Hoan ngồi xếp bằng trên giường, nhẹ nhàng đáp “vâng” một tiếng nhưng lòng thì nặng trĩu. Tống Mạch chăm sóc nàng cẩn thận như vậy, lúc mới bắt đầu nàng còn cảm thấy may mắn, nhưng bây giờ hấn pha nước tắm cho nàng, còn ra vẻ không sao cả, đây rõ ràng là vì không coi nàng là nữ nhân a!

Không phải chỉ là nhị thúc được mang về thôi sao, làm gì mà phải ra vẻ như nhị thúc thật vậy chứ!

Tống Mạch nào biết nàng nghĩ gì, trước khi đi ra ngoài còn nhắc nàng tắm xong cứ lên giường ngủ luôn, sáng mai hấn sẽ đến đổ nước tắm. Thùng tắm rất to, một mình chất nữ của hấn mà đổ nước không biết phải đổ đến mấy lần.

Cho đến khi tiếng bước chân của Tống Mạch biến mất, Đường Hoan vẫn còn đang ai oán nhìn thùng

tắm.

Nàng đã soi gương, Cẩm Chi chính là đáng vẻ 16 tuổi của nàng. Cơ thể rất khỏe mạnh, cha Tống lại không muốn nữ nhi phải chịu khổ nên nàng không hề giống với mấy tiểu cô nương khác trong thôn phải phơi nắng đến cháy mặt mà là da mịn thịt mềm. lúc đi trên đường cái, không có nam nhân

nào là lại không kín đáo liếc nhìn nàng, nhưng cũng chính vì Cẩm Chi ít khira khỏi cửa nếu không, đã sớm được nhà giàu nhìn trúng, chứ nào đã đến lượt Đông gia? Đông gia tuy là nhà giàu nhất ở thôn Bạch

Thủy nhưng so với trấn trên, giàu hơn Đông gia, nào có thiếu.

Một đại mỹ nhân như vậy, thế mà cũng không làm Tống Mạch động lòng sao?

Có lẽ bởi Cẩm Chi quá ngay thẳng chẳng?

Vậy cứ để nàng chứng minh cho Tống Mạch biết chất nữ của hã với nữ nhân khác rất khác nhau đi!

Đường Hoan cởi quần áo, thoải mái tắm rửa đã.

Bên ngoài sớm đã tối mịt, Tống Mạch thấy bên phòng phía tây không có động tĩnh gì lúc này mới đổ một chậu nước lạnh, bê vào phía sau viện, chà lau đơn giản, đóng kín cửa nhà rồi về phòng phía đông ngủ.

Không biết đã qua bao lâu, đột nhiên có tiếng đẩy cửa khiến hã bừng tỉnh, Tống Mạch vụt đứng dậy, lại nghe thấy tiếng khóc: “Nhị thúc, nhị thúc, thúc còn thức không?”

Là chất nữ!

“Thức, còn thức! đừng sốt ruột, nhị thúc mở cửa ngay đây!”

Tống Mạch vội mặc thêm áo ngoài, thắt đai lưng sơ sài rồi vội mở cửa, “Cẩm Chi, con...”

Mặc dù trong phòng rất tối nhưng vẫn có thể thấy rõ bóng người, Đường Hoan ôm chân đứng ngoài cửa, vừa mở miệng đã khóc nức nở: “Nhị thúc, con sợ lắm, con không dám ngủ một mình, đêm nay con có thể ngủ tạm với thúc được không?”

Đã sợ như vậy rồi, Tống Mạch còn có thể nói “không” sao?

Hắn tránh người qua, “Không sợ, mau vào đi, có nhị thúc ở đây, không có gì phải sợ...”

Đường Hoan thút tha thút thít nhắc chân đi vào, thấy cái giường Tống Mạch ngủ đặt ở phía tây, nàng liền đặt chân vào chỗ bên cạnh hắn, lên giường, im lặng chui vào trong chăn, sau đó trùm chăn kín mặt, khóc nước nở.

Tống Mạch lại khóa cửa rồi nằm vào trong chăn, nhẹ nhàng vỗ về nàng: “Đừng khóc, khóc nữa mắt sẽ sưng to mất. Được rồi, nhị thúc ở bên cạnh coi con ngủ, chờ con ngủ rồi nhị thúc mới ngủ tiếp, sẽ không sợ nữa phải không?”

“Nhị thúc, con nhớ cha con...” Đường Hoan thút tha thút thít nói.

Tay Tống Mạch hơi khựng lại, nhưng vào lúc này, hắn cũng không biết nên khuyên thế nào. Có một số việc, không phải người bên ngoài nói hai ba câu là có thể an ủi.

Hắn chỉ có thể tiếp tục vỗ về nàng, động tác càng thêm phần dịu dàng.

Đường Hoan từ từ ngừng khóc, sau đó, lại từ từ “ngủ thiếp” đi.

Tống Mạch nhẹ nhàng thở ra, kéo chăn xuống bả vai nàng, tránh nàng khó thở, sau đó liền xoay người, quay lưng về phía Đường Hoan, cũng không dám cởi áo ngoài. Tối mùa hè hắn đều để tay trần ngủ, cũng không chuẩn bị trung y. May mà chỉ có một đêm, cố gắng chịu một chút vậy.

Cho đến khi phía trước truyền đến tiếng thở nhịp nhàng của nam nhân, Đường Hoan mới lặng lẽ mở to mắt.

Giữa hai người cách nhau một khoảng bằng một cánh tay.

Nàng nhẹ nhàng xúc chấn của mình lên, đột nhiên hét một tiếng, trước khi Tống Mạch kịp phản ứng đã nhanh chóng chui vào trong chấn của hần, giống như dây leo ôm chặt hần, tay trái nắm chặt thắt lưng hần, chân dài quặp lấy chân hần, run rẩy gọi: “Đừng bắt cha ta, đừng bắt cha ta...”

“Cấm Chi...”

Tống Mạch bị biến cố chợt xuất hiện này dọa hoảng sợ, hần nắm lấy tay nàng, cố gắng xoay người, vừa gọi tên nàng, nàng lại càng dính sát thêm, hai tay ôm cổ hần, đầu tì vào hõm cổ hần: “Cha ơi cha đừng đi, đừng bỏ lại Cấm Chi một mình, huhu, cha ơi đừng đi...”

Không có nước mắt nhưng giọng nói bất lực kinh hoàng của nàng, giống như có người muốn giành vật quan trọng nhất của nàng vậy.

Tống Mạch thử giãy ra nhưng mỗi lần hần nắm tay nàng muốn đặt ra, nàng lại kêu càng to, kêu đến mức hần không dám động nữa. Đoán rằng nàng gặp ác mộng, Tống Mạch không dám tránh đi, nắm yên, mặc nàng ôm, “Cấm Chi không sợ, nhị...cha không đi, cha vẫn luôn ở bên Cấm Chi mà.” Tay phải không tìm được đặt trên bả vai nàng, nhẹ nhàng vỗ về.

“Cha...”

Đường Hoan vội vàng hô một tiếng, cả người đều chui vào lòng Tống Mạch, cản nửa người gần như đều nằm úp sấp trên người hần. Nàng giả vờ bất an ôm hần thật sát, sau đó dùng bộ ngực mềm mại của mình cọ xát lên người hần, bụng cũng theo đó chêu trọc hần. Trong trí nhớ của Cấm Chi, nhị thúc chưa từng thân thiết với nữ nhân nào, Đường Hoan không tin Tống Mạch thờ ơ nổi.

Mà Tống Mạch cũng không làm cho nàng thất vọng.

Lúc nàng ôm cổ hần gọi “cha”, hần bởi vì đang đau lòng cho chất nữ nên chưa phát hiện có gì khác thường nhưng đến khi nàng bắt đầu vịn vịn

trong lòng hắn, nơi nào đó của nam nhân vốn ngây ngô nay chợt dựng đứng lên, nhanh chóng thức tỉnh, ngay sau đó hơi thở ấm áp mềm nhẹ của nàng đều biến thành môi lửa, khiến hắn cháy đến nóng rực.

Hắn vậy mà lại có thể... với chất nữ mình.

Được lời khó nói vừa cấm kị vừa xấu hổ kia cảnh tỉnh, Tống Mạch nắm tay nàng, theo bản năng muốn đẩy nàng ra.

“Cha, cha đừng không cần con! Con nghe mà, con gả, con gả cho hắn là được rồi, cầu xin cha đừng không cần con...”

Mục đích của Đường Hoan đã đạt được, sợ ép Tống Mạch nhiều quá, nàng không dám lộn xộn nữa, bụng thoáng lùi xuống, chỉ còn nửa người trên vẫn tiếp tục dán vào hắn.

Gả cho “hắn”?

Đổng Minh Hoa...

Ngay cả trong mộng cũng bày tỏ thái độ không tình nguyện đến thế, xem ra chất nữ thật sự không muốn gả cho Đổng Minh Hoa. Vừa rồi trước khi ăn hắn còn nói hộ cho Đổng Minh Hoa trước mặt chất nữ, nhất định chất nữ rất đau lòng?

Vì thế Tống Mạch càng thêm quyết tâm, nhất là khi biết nàng lúc đó có bao nhiêu tức giận hắn, nàng còn khóc đến đáng thương như vậy.

Hắn không đẩy nàng ra nữa, cố gắng không cử động bả vai, bên dưới thì vụng trộm xô dịch ra.

Đường Hoan không dịch sát vào nữa, hắn mà thức nàng nhất định sẽ không chiếm được nhiều đậu hũ, chờ đến khi hắn ngủ rồi, nàng đương nhiên có rất nhiều biện pháp cọ xát hắn. Cứ mãi nóng vội làm sao ăn đậu hũ được,

đối phó với nam nhân có tư tưởng cổ hủ như Tống Mạch, nàng cần phải từ từ mà tiến.

Nàng ngủ rất ngoan ngoãn, thân thể căng cứng gò bó của Tống Mạch cũng chậm rãi thả lỏng. May mà phía dưới của chất nữ không chạm vào hấn, hấn cũng không còn lo nàng sẽ phát hiện “biến hóa” của hấn nữa. Nếu để nàng phát hiện, nhị thúc như hấn, sẽ không dám nhìn mặt nàng nữa.

Hấn nhìn trần nhà đen sì, miên man suy nghĩ, ngóng trông nàng mau mau ngủ say rồi hấn có thể đưa nàng trở về.

Nhưng mỗi lần hấn cảm thấy có thể rồi, định bỏ tay nàng ra, nàng lại khẩn trương ôm sát thêm.

Trải qua mấy lần thất bại, Tống Mạch cũng từ bỏ ý định.

Nhìn chất nữ đáng thương như vậy, hấn vẫn nên để nàng ngủ yên thôi.

Bóng đêm càng ngày càng lan dần, cơn buồn ngủ ập đến, Tống Mạch dần không ngăn nổi nữa, ngủ thiếp đi.

Một bàn tay nhỏ bé lén lút chui vào quần áo hấn...

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 20: Ngây Thơ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Từ ngày cha Tống mất, đã ba ngày rồi Tống Mạch vẫn chưa ngủ, đêm nay vừanằm xuống hẳn đã ngủ say như chết. Hơn nữa khi Đường Hoan cởi áo ngoài của hẳn động tác rất nhẹ nhàng, lại thêm lo lắng đề phòng, chỉ cần Tống Mạch hơi cử động một chút nàng đều sợ tới mức lúc nào cũng sẵn sàng diễn trò được. Cho nên sau thời gian hai chén trà cố gắng, nàng rốt cuộc không còn sợ hãi nữa, thành công cởi được một nửa áo ngoài của đối phương ra.

Tuy nói là cởi được một nửa nhưng hẳn lại nằm nghiêng sang trái nên một phần áo ngoài mặc bên dưới của Tống Mạch cũng chẳng ảnh hưởng gì đến toàn bộ, vì vậy toàn bộ phần trước ngực và saulưng của Tống Mạch đều lộ ra hết.

Đường Hoan lại nằm xuống, dí sát vào người hẳn, cảm thụ khuôn ngực cường tráng của ai kia.

Đương nhiên, vì trong phòng quá tối nên nàng cũng chẳng nhìn được là bao, ví dụ như hạt đậu đỏ trên ngực hẳn, nàng cũng chẳng thể nhìn rõ.

Tay nàng dán lên ngực hẳn.

Lòng bàn tay cảm nhận cơ ngực rắn chắc, theo hô hấp nhẹ nhàng phập phồng. Tay Đường Hoan sờ chậm chậm, từ từ tiến đến má phải hẳn. Tim hẳn đập nhịp nhàng khỏe mạnh, bàn tay đặt ở đó cũng khiến lòng nàng thoáng chút không kìm được khẽ run rẩy.

Vừa xa lạ, lại quen thuộc.

Từng có một Tống “canh rừng” cũng ôm nàng vào lòng như vậy, hẳn không chonàng sờ mấy bộ phận ở dưới eo nhưng bên trên lại tùy theo ý nàng. Nghĩ lại, có lẽ bởi vì bị nàng giày vò nên cũng hết cách, Tống “canh rừng” đành phải thỏa hiệp.

Tống nhị thúc thì sao?

Bởi vì nàng là chất nữ của hắn, ngay từ đầu Tống nhị thúc đã đối với nàng rất tốt. Thoạt nhìn cứ tưởng lần này đơn giản hơn, nhưng Đường Hoan biết, muốn hái được Tống nhị thúc, còn khó hơn so với Tống “canh rừng” rất nhiều.

Đáng tiếc cho cơ thể mê người này a...không thể tận hưởng ngay lập tức.

Bàn tay nhỏ bé của Đường Hoan sờ soạng bụng hắn một lát, sau đó từ từ mò đến chỗ ở của nhị thúc nhỏ. Nhị thúc lớn đang ngủ, nhị thúc nhỏ cũng ngủ theo, mặc dù vậy, cũng không thể khinh thường hình dáng lúc nhỏ của nhị thúc nhỏ nha. Vị trí này rất miễn cảm, Đường Hoan không dám với tay vào trong sờ, chỉ đành cách một mảnh vải quần lạng lẽ néo néo.

Sư phụ nói thứ này mà lớn lên lúc làm sẽ rất thoải mái.

Đường Hoan khóc không ra nước mắt.

Nàng nghĩ tới hai lần kinh nghiệm Tống Mạch cho nàng.

Lần đầu tiên, trước khi đi vào mộng, nàng lỡ mồm “ăn” nó, đau lắm chứ, nhưng lúc đó mấy phần hồn phách của nàng đã rời khỏi thể xác rồi nên phần hoảng sợ của nàng cũng không thể nào lớn hơn. Đường Hoan còn chưa kịp cảm nhận thêm nỗi đau đó đã nuốt Dẫn Mộng đan rồi nhanh chóng bước vào giấc mộng thứ nhất. Lần thứ hai, Tống “canh rừng” dùng khí thể giết người không đền mạng mạnh mẽ xông tới, cảm giác kia, bây giờ nghĩ lại, Đường Hoan vẫn không nhịn được run rẩy.

Một lần thể nghiệm đầy đủ kia nói cho Đường Hoan biết, sau khi Tống Mạch nhỏ lớn lên đâm vào rất thoải mái nhưng lúc đầu phải trải qua một cơn đau tê tâm liệt phế đã, mà nàng thì không muốn trải qua thêm lần nữa đâu!

Rụt tay lại, Đường Hoan ôm chặt Tống Mạch, mặt dán vào ngực hần cọ cọ.

Nhị thức ngoan, Tống Mạch ngoan, giấc mộng này cũng tốt, giấc mộng sau cũng được, ta nhất định sẽ đối với người thật dịu dàng, người lại càng phải dịu dàng hơn với ta nha. Người yên tâm, trước khi “làm” ta sẽ không ba giờ khích bác người nữa, cho nên nếu người còn dám đâm ta như vậy, đừng trách ta sau khi tỉnh lại cửa cho cái cổ thân yêu của người một nhát!

Đường Hoan oán hận khê cắn môi, cởi bỏ trung y rồi quay lưng về phía Tống Mạch đang ngủ say, đem bàn tay của Tống Mạch vốn đang ở trên lưng nàng nhét vào trong yếm. Hần mà ngã xuống, sẽ có ngay bàn tay phải ở trong yếm này giữ lấy hắn. Đến lúc này Đường Hoan mới cảm thấy mỹ mãn mà nhắm mắt ngủ.

Nhị thức ơ nhị thức, chất nữ rất muốn nhìn xem sáng mai lúc tỉnh dậy thức sẽ có phản ứng gì?

~

Cho dù có mỗi một nhưng vì thói quen dậy sớm từ nhỏ, Tống Mạch vừa nghe tiếng gà gáy đầu tiên đã từ từ tỉnh lại.

Cảm giác có cái gì không đúng lắm.

Cánh tay trái thực mỗi, còn tay phải...

Hắn theo bản năng nằm lại, vì thế ngón tay thô ráp của nam nhân nắm lấy đỉnh mềm mại của thiếu nữ chưa từng có ai chạm vào, ngón tay khê xiết, ngọc nhũ liền thay đổi hình dạng.

“Ừm...”

Đường Hoan vô ý thức rên một tiếng, miệng nhỏ dán lên người hấn, sau khi bất an vụn vẹo hai cái, lại ngủ tiếp, hô hấp đều đều.

Tống Mạch khiếp sợ vô cùng, mở mắt ra ngay lập tức nhìn thấy cánh tay trắng nõn mịn màng của chất nữ, mà cánh tay màu lúa mạch của hấn đang khoát trên người nàng, trong tay còn nắm...

Người như bị lửa đốt, phía sau lưng không ngừng chảy mồ hôi.

Tại sao lại có thể như vậy!

Tống Mạch run run duỗi bàn tay phải ra, nâng tay, mu bàn tay chạm vào yếm nàng, sợ nàng tỉnh, hấn vừa nhanh lại gấp rút tay ra, không ngờ lại huých vào nàng... Tim đập dồn dập, Tống Mạch nhắm lại, cố ép mình phải bình tĩnh, bàn tay an toàn rút ra khỏi yếm nàng, Vừa rời khỏi, hấn nhẹ nhàng thở phào, muốn đứng dậy, lại phát hiện nàng đang gói lên cánh tay trái của hấn, nếu hấn cử động, nàng mà tỉnh thì biết làm sao? Nửa trên của nàng chỉ còn có cái yếm, nhị thúc là hấn thì không biết đã cời áo ngoài ra từ lúc nào, hai người gần như đã cời trần, loại tình huống này, nàng sẽ nghĩ về nhị thúc như hấn thế nào đây!

Tống Mạch hận mình không thể chết đi, làm sao hấn có thể làm ra loại chuyện này!

Hấn không dám động, cố gắng nhớ lại xem hôm qua rốt cuộc mình đã làm cái gì. Nghĩ đến muốn nổ đầu nhưng cũng chỉ nhớ được chất nữ gặp ác mộng nên chui vào lòng hấn, hấn không có cách nào đành ôm nàng rồi ngủ thiếp đi luôn. Xiêm y lúc nào thì cời ra, thực sự hấn không thể nhớ nổi.

Bây giờ nên làm cái gì đây?

Cứ để như vậy thì không ổn, chất nữ... chất nữ đã bị hấn hủy đi trong sạch, nếu chất nữ biết, có thể nào nghĩ quần không?

Suy nghĩ giả vờ ngủ chợt lóe qua nhưng nhanh chóng bị Tống Mạch bác bỏ.

Hắn quay đầu, hướng lên trên hít sâu hai lần, đầu tiên là dịch eo ra, để cho cây gậy không biết đã nóng lên từ lúc nào của mình rời khỏi mông chất nữ, sau đó mới nhẹ nhàng nhặt lấy trung y của chất nữ, phủ lên vainàng.

Phủ lên vẫn chưa ổn, hắn còn phải mặc vào cho nàng nữa, bởi vì bọn họ ngủ cùng giường, mặc dù là tự chất nữ cởi nhưng sau khi nàng tỉnh lại, có lẽ sẽ rất xấu hổ?

Tống Mạch không nghĩ cho chất nữ mới là lạ. Nàng không lấy Đông Minh Hoa, muốn giữ đạo hiếu ban năm, bọn họ còn sống chung với nhau ba năm nữa, làm sao có thể...

Trời bên ngoài vẫn còn hơi tối, chất nữ, có vẻ ngủ rất sâu?

Tống Mạch thoáng an tâm, giữ lấy đầu vai chất nữ nâng lên trên, nhân lúc đầu nàng rời khỏi cánh tay hắn mà nhanh chóng rút tay ra rồi chặn gối xuống dưới sau đó từ từ đặt chất nữ nằm ngửa lên gối.

May mà nàng vẫn chưa tỉnh.

Tống Mạch lau mồ hôi chảy đầy trên trán, xoay người, yên lặng mặc áo ngoài vào.

Mặc xong hắn mới quay lại mặc cho nàng.

Mặc áo cho nàng nhưng lại không thể để nàng tỉnh dậy, hắn nhất định phải thật chú ý.

Hai cánh tay chất nữ ngả sang hai bên, bên phải được áo ngoài che mắt, bên trái ngả sang bên cạnh, lộ ra áo yếm màu trắng bên trong. Hãn không dám nhìn, ánh mắt chuyển lên trên rơi vào cần cổ trắng nõn của nàng, bên dưới là xương quai xanh tinh xảo đơn bạc, càng làm cho người ta thêm thương tiếc.

Đột nhiên Tống Mạch chợt cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

Hãn không kìm lòng nổi mà nhìn lên gương mặt của chất nữ.

Mày liễu dài nhỏ nhíu lại, mi mắt thật dày dường như run rẩy, hai má phỉm hồng, môi xinh khê mở, xinh đẹp động lòng người.

Chỉ trong thoáng chốc, chất nữ đã trở mã trở thành đại cô nương rồi. Hãn vẫn còn nhớ rõ bộ dáng nàng lúc ba tuổi, mắt to ngập nước, cười khanh khách đòi nhị thúc ôm.

Nếu Đồng Minh Hoa thật sự có quan hệ mờ ám với biểu muội hãn, thì mắt của hãn đúng là bị mù rồi, thế mà lại dám phản bội Cẩm Chi!

Cẩm Chi, con yên tâm, nhị thúc nhất định sẽ chăm sóc con thật tốt, sẽ tìm cho con quy túc thật tốt.

(quy túc = chốn đi về)

Phần nộ và thương tiếc đánh mất hết những dự niệm không nên có trong lòng nam nhân, động tác trong tay hãn thật nhẹ nhàng mặc áo vào cho nàng, giống như nàng chỉ là một cô bé, còn trong tay hãn không phải là trung y của nàng mà chỉ là cái yếm nho nhỏ của một bé con thôi.

Sau khi mặc xong hết, Tống Mạch dèm lại chăn cho nàng cẩn thận rồi chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Đường Hoan chợt mở to mắt, bất đắc dĩ nhìn bóng lưng hãn.

Người này thật sự là do gia gia của Cẩm Chi nhặt về sao? Chứ không phải là con riêng của Tống gia gia với người yêu cũ nhưng do trách nhiệm với thê tử nên phải bỏ sao? Cô nương kia vì khó sinh mà chết, Tống gia gia dùng cái cơ sứt sẹo trên để ôm con riêng của mình về, sau đó trước khi chết đã nói rõ mọi chân tướng cho con riêng, rồi đưa con riêng – Tống Mạch liền coi nàng thật sự trở thành chất nữ có cùng quan hệ huyết thống?

Nếu không hẳn nào có thể làm như vậy, làm ra một chuyện không hề có chút khí phách nam nhân như vậy?

Sớm biết thế nàng đã cởi sạch hết rồi xem xem hẳn có thể hóa cảm thú hay không.

“Nhị thúc...”

Đường Hoan dụi dụi mắt, vừa che miệng ngáp vừa ngồi dậy, đứng lên đi đến bên vai sóng vai với

Tống Mạch, mơ mơ màng màng, giống như không hề phát hiện ra chuyện hai người nằm sát cạnh nhau trên giường.

Tống Mạch giải thích với nàng chuyện tối qua nàng mơ thấy ác mộng.

Đường Hoan ngẩn người, lập tức đỏ mặt, nhìn xem xiêm y trên người cả hai, ngượng ngùng cúi đầu, “Nhị thúc, con, con không phải...”

Tống Mạch cười phá vỡ ngượng ngùng, “Không có việc gì, không có việc gì. Cẩm Chi đừng ngại, tình huống tối hôm qua đặc biệt, nhị thúc biết không phải do con cố ý. Hơn nữa, ở trong mắt nhị thúc, Cẩm Chi vẫn chỉ là một tiểu hài tử. Được rồi, con ngủ thêm một lát nữa đi, nhị thúc đi làm cơm, chốc sau cơm làm xong nhị thúc sẽ gọi con.” Nói xong lại nhanh chóng đứng dậy, xuống dưới giường đi giày vào. Còn thứ bên trong quần, tốt nhất vẫn nên đi ra ngoài xử lý thôi.

Đường Hoan bĩu môi, làm bộ như tò mò xúc chấn lên, tìm qua kiểm lại.

Tống Mạch thấy phía sau có động nên quay đầu lại, khó hiểu hỏi, “Tìm gì vậy?”

Đường Hoan ngây thơ nhìn về phía hắn hỏi, “Nhị thúc, có phải thúc giấu gậy bên trong chần không? Tối hôm qua hình như con bị nó chọc vào, cảm giác rất kì lạ, vì sao nhị thúc lại giấu gậy ở trong chần được? Có phải là tại con nằm mơ không?”

Nàng nhìn hắn không chớp mắt, trong lòng Tống Mạch xấu hổ không chịu nổi, trên mặt cũng không dám để lộ nửa điểm khác thường, cười to phụ họa: “Làm sao lại giấu gậy bên trong được, nhất định là con nằm mơ rồi.” Nói xong nhắc chân đi luôn, nếu còn ở thêm một khắc, hắn sợ mình sẽ không thể kiên trì nổi nữa.

Đường Hoan gãi gãi đầu, có vẻ đã hiểu: “Đúng vậy, nhất định là nằm mơ rồi. Nếu không cho dù có giấu gậy ở bên trong, không có ai cầm lấy, nó làm sao có thể chọc vào con được...A, không có chuyện gì đâu, nhị thúc mau đi nấu cơm đi!” Giống như đoán được mình nói sai chuyện gì, nàng vội vàng kéo chần chum hết lên người, trốn ở bên trong không lên tiếng.

Tống Mạch tâm hoảng ý loạn chạy thoát ra ngoài.

Hắn muốn làm như chuyện hôm qua chưa từng xảy ra nhưng khi chất nữ vừa nói đến chữ “Gậy”, phía dưới của hắn liền không biết xấu hổ cứng lên. Tối hôm qua, bụng nàng áp vào nơi đó lại vô tình cọ xát khiến hắn khô nóng, sáng sớm, lại chạm vào mông nàng khiến nơi đó của hắn truyền đến khoái cảm xa lạ, còn có bả vai tuyết trắng mềm mại cùng với ngực mềm no đủ của nàng nữa, tất cả đều hiện lên rõ ràng trong đầu hắn.

Tống Mạch không ngừng vẩy nước lên mặt.

Đáng tiếc, nước lạnh ban đầu còn có thể trấn áp nóng nực trong cơ thể nhưng rồi dần dần thứ đó lại nóng như cũ.

Đến lúc dùng bữa sáng, hãn căn bản không dám nhìn nàng.

Cho đến khi Đồng Minh Hoa và Tương Ngọc Châu dắt tay nhau đến. Lúc ấy hãn ở trong phòng còn chất nữ lại đứng bên ngoài, đến lúc hãn đi ra, chất nữ một mình đứng ở cửa, đối diện chính là đôi biểu huynh biểu muội kia đang sóng vai mà đứng, nắng sớm ấm áp rơi trên người bọn họ nhưng không hiểu sao lại như đâm vào mắt hãn.

Tống Mạch rốt cuộc cũng tin lời của chất nữ. Đồng Minh Hoa...không xứng.

“Các người tới làm gì?”

Hãn lạnh mặt đi ra ngoài, đứng trước mặt chất nữ, nhìn thẳng về phía Đồng Minh Hoa.

Hãn giống như núi chắn giữa hai bên, sắc mặt lại khó coi như vậy, Tương Ngọc Châu hơi buông lỏng tay ra, Đồng Minh Hoa còn trực tiếp lùi về sau hai bước, lo lắng không thôi nói: “Nhị thúc, con, con đến thăm Cẩm Chi.” Hãn nhớ nàng, hãn chỉ định một mình đến nhưng biểu muội lại nói với nương: nàng cũng muốn đến an ủi Cẩm Chi, nương lại không biết chuyện giữa biểu muội và hãn nên đã đồng ý.

Tống Mạch làm như không thấy vẻ khó xử trên mặt Đồng Minh Hoa, giọng điệu vẫn lạnh nhạt như cũ,

“Người vẫn nên gọi ta là Tống nhị thúc đi.”

Sắc mặt Đồng Minh Hoa trong nháy mắt chuyển sang màu trắng.

Tương Ngọc Châu cúi đầu, khóe môi lộ ý cười.

Đường Hoan nhìn nam nhân cao lớn trước mặt, đột nhiên rất muốn tiến lên hôn hã một cái! Mặc kệ hã là vì chất nữ của hã hay là vì nàng, Tống Mạch bây giờ, thật sự rất rất...quyến rũ a, hã khiến nàng chỉ muốn lập tức đuổi hai con ruồi kia đi, rồi quay lại kéo hã lên giường, cười lên hã, làm một trận!

Nhị thúc ngoan, rốt cuộc đến bao giờ người mới có thể nghe theo ta đây, chất nữ muốn rồi!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 21: Âm Ướt

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Vì Cẩm Chi với Đồng Minh Hoa từ nhỏ đã chơi với nhau rất thân nên Tống Mịch yêu ai yêu cả đường đi lối về, đối xử với Đồng Minh Hoa lúc nào cũng chẳng khác gì con cháu nhà mình.

Nhưng nay chỉ qua một đêm, thái độ của Tống Mịch chợt thay đổi, Đồng Minh Hoa lo sợ, nhìn Đường Hoan đang tránh sau lưng Tống Mịch xin giúp đỡ.

“Cẩm Chi, con đi vào trong phòng.”

Bây giờ Tống Mịch cực kì khó chịu với Đồng Minh Hoa, hẳn không hề quay đầu lại, cứ thế bảo nàng vào.

“Vâng, vậy nhị thúc nói chuyện với khách nhé.” Đường Hoan cũng rất phối hợp, nàng không thèm nhìn hai người kia, đã xoay người bước đi.

“Cẩm Chi...” Đồng Minh Hoa khẩn trương, ánh mắt lo lắng theo sát bóng lưng Đường Hoan, trong lòng càng ngày càng bất an. Vì sao Cẩm Chi lại không để ý tới hẳn? Chẳng lẽ nàng đã phát hiện ra manh mối vì sao nhạc phụ chết sao? Không, sẽ không đâu. Nếu như vậy, nàng sẽ cực kì tức giận.

Tương Ngọc Châu vụng trộm liếc mắt nhìn Tống Mịch, lại nhìn sắc mặt Đồng Minh Hoa, biết việc này mà không giải quyết được, Đồng Minh Hoa sẽ chỉ càng thêm nhớ thương Cẩm Chi, nàng ta liền ngượng ngùng cúi thấp đầu, dịu dàng nói: “Tống nhị thúc, mợ con lo lắng một mình Cẩm Chi tỷ tỷ ở trong phòng sẽ buồn bã nên mới dặn con với biểu ca cùng đến đây trò chuyện với tỷ ấy. Có phải thúc có chuyện muốn nói với biểu ca con không? Vậy cứ để con vào tìm Cẩm Chi tỷ tỷ trước?”

Đổng Minh Hoa nghi hoặc nhìn về phía nàng, Tương Ngọc Châu nhanh chóng đưa cho hắn một ánh mắt trấn an. Đổng Minh Hoa thả lỏng, nhất thời cảm thấy mình thực may mắn vì có biểu muội đi cùng. Như vậy, dù hắn không gặp được Cẩm Chi, biểu muội cũng có thể thay hắn hỏi thăm Cẩm Chi vì sao nhị thúc lại giận hắn thế.

Tất cả hành động “liếc mắt đưa tình” của hai người này đều không qua được mắt Tống Mạch.

Tương Ngọc Châu có tâm tư khác đã là sự thật, Đổng Minh Hoa...dây dưa không rõ với nữ nhân khác lại có thể dễ dàng tin tưởng đối phương, cho dù tình cảm của hắn với Cẩm Chi có vài phần thật lòng, người như vậy cũng không xứng với Cẩm Chi.

Dù chỉ nói thêm một câu Tống Mạch cũng không muốn nói với hai người này, hắn đưa tay ra tiễn khách: “Đổng Minh Hoa, người đi đi, về sau cũng không cần đến Tống gia nữa. Hôn ước của người với Cẩm Chi, chờ qua 49 ngày của phụ thân Cẩm Chi, ta sẽ tự mình đăng môn từ hôn.” Về phần Tương Ngọc Châu, hắn khinh thường nói chuyện với nàng ta.

Từ hôn?

Tựa như bị sét đánh động trời, Đổng Minh Hoa rùng mình một cái. Đang tốt đẹp, vì sao lại từ hôn?

Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa oan ức vừa không cam lòng: “Nhị thúc, Minh Hoa đã làm sai cái gì? Thúc nói cho con biết, con sẽ sửa, thúc đừng nói đến chuyện từ hôn được không? Con thề từ nay về sau nhất định sẽ chăm sóc cho Cẩm Chi thật tốt, cầu xin thúc đừng chia rẽ hai chúng con! Con thật sự thích...”

Tống Mạch cười lạnh, ngón tay chỉ về phía Tương Ngọc Châu: “Vậy người với nàng ta có quan hệ gì? Đổng Minh Hoa, người có dám chỉ tay lên trời thề, người không động lòng với biểu muội của mình không?”

Đồng Minh Hoa giật mình sửng sốt.

Sắc mặt Tương Ngọc Châu hết trắng lại đỏ, cổ cúi gập xuống, tay nắm chặt góc áo, giải thích: “Tổng nhị thúc, thúc hiểu lầm rồi, biểu ca, huynh hầy...” Đại khái là xấu hổ khó nói ra khỏi miệng được, nàng xấu hổ bất an liếc Đồng Minh Hoa một cái, sau đó xoay người ... chạy.

Đồng Minh Hoa vốn còn trông cậy Tương Ngọc Châu sẽ giải thích thay hẳn, kết quả Tương Ngọc Châu chạy đi như vậy, chẳng phải là thừa nhận việc này sao?

Hắn chưa từng động lòng với biểu muội? Xảy ra cơ sự này, hoàn toàn là rượu say hồ đồ!

Hắn vội vã giải thích với Tổng Mịch: “Nhị thúc, thật sự con không có. Trong lòng Minh Hoa chỉ có Cẩm Chi...” Lời còn chưa dứt, bụng đã bị đập một cái, Đồng Minh Hoa không chịu được chỉ liên tục lùi xuống, chân không chống được nữa, ngã nhào trên đất, trong bụng đau đơn vô cùng, đau đến nỗi trán hẳn đổ đầy mồ hôi.

“Cẩm Chi, nàng ra đi!” Hắn không cam lòng gọi tên nàng, Cẩm Chi lúc nào cũng dịu dàng với hắn như vậy, hắn không tin nàng sẽ từ hôn với hắn!

Tổng Mịch lại đá cho hắn thêm một cái nữa, trầm giọng gầm lên: “Chính người đã khiến Cẩm Chi thất vọng, trong lòng người tự rõ hơn ai hết! Hôm nay nể tình mối giao hảo mười năm giữa hai nhà, ta chỉ đá cho người hai cái, nếu về sau người còn dám tới cửa, còn dám tìm Cẩm Chi phiền toái, ta đây sẽ đánh gãy chân người! Cút!”

“Con...”

“Nhị thúc, vì sao thúc lại đánh hẳn?”

Đông Minh Hoa vừa định mở miệng, chợt giọng nói quen thuộc truyền vào trong tai, liếc nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy Cẩm Chi đi ra. Hắn vui mừng quá đỗi, mặc kệ chân đau vẫn cố gắng đứng dậy chạy nhanh về phía Đường Hoan, “Cẩm Chi, rốt cuộc nàng cũng đi r...”

Đường Hoan ghét bỏ tránh đi, trực tiếp đứng phía sau Tống Mạch, “Nhị thúc, thúc đuổi hắn đi là được, đánh hắn như vậy, vạn nhất hắn bị thương chỗ nào lại bắt chúng tabồi thường thì làm sao bây giờ? Đã phụ hôn ước lại còn lén đưa tình với người khác, Tống gia chúng ta có từ hôn cũng là đúng lý hợp tình, không cần động thủ đâu, không khéo lại để cho Tống gia có cái cớ hắt nước bẩn lên người.”

Nghe xong lời này, thân thể vốn căng thẳng của Tống Mạch chợt thả lỏng. Vừa rồi chất nữ đi ra, hắn thiếu chút nữa còn cho rằng nàng đang đau lòng cho Đông Minh Hoa.

“Cẩm Chi nói rất đúng. Đi, chúng ta vào nhà, nếu hắn thích nói toạc ra, vậy cứ ở trong viện mà kêu la, người bên ngoài có tới hỏi, thúc sẽ ra ngoài giải thích, nhất định sẽ không để con chịu thương tổn.”

“Vâng.” Đường Hoan đi bên cạnh hắn, cùng nhau trở vào.

“Cẩm Chi!” Đông Minh Hoa tuyệt vọng gọi tên nàng.

Đường Hoan quay đầu, sắc mặt lạnh lùng: “Đông Minh Hoa, nếu ngươi còn là một nam nhân, từ nay về sau hãy đối xử tốt với một mình biểu muội ngươi thôi, nếu lại tới tìm ta, ta khinh thường ngươi.” Nói xong, bước vào cửa, chốt chặt cửa lại, không chút lưu tình.

Đông Minh Hoa đối mặt với cánh cửa đóng chặt mà ngẩn người, nữ nhân lạnh lùng kia, thật sự chính là Cẩm Chi sao?

ở trong nhà, Đường Hoan vừa bước vào, thấy Tống Mạch đứng trước mặt, nàng cúi đầu nói nhỏ, “Nhị thúc, con rất khó chịu...”

Tống Mạch thế mới biết, bình tĩnh nhẫn tâm vừa rồi của nàng tất cả đều chỉ là giả vờ.

hắn ôm chặt lấy nàng, thấp giọng trấn an: “Muốn khóc cứ khóc đi, khóc xong trong lòng cũng sẽ dễ chịu hơn.”

Đường Hoan cười trộm. Thực ra chất nữ cũng không muốn khóc đâu, chất nữ chỉ muốn ôm thút một cái thôi.

Đổng Minh Hoa thất hồn lạc phách rời đi.

Tống Mạch cũng không có thời gian an ủi chất nữ. Năm mẫu ruộng lúa của Tống gia đã chín, nếu không gặt sẽ muộn mất.

Hắn dặn dò Đường Hoan hai câu rồi sắp xếp đồ đạc chuẩn bị ra ngoài.

Đường Hoan không muốn đi làm nhưng nàng cần nhiều cơ hội để thân cận với Tống Mạch hơn. Vì vậy nàng đội mũ rơm vào, muốn cùng đi với hắn, “Nhi thút, thút làm một mình làm sao được, để con đi với thút, thêm một người là thêm một phần sức lực, phải gặt xong sớm một chút, quá mấy ngày nữa, trời mà mưa thì sẽ không tốt.”

Trước kia gặt lúa cho nhà họ Tống là ba người cha Tống, Tống Mạch và Đổng Minh Hoa cùng nhau làm, đi sớm về muộn cũng phải bận rộn đến hai ngày rưỡi mới xong, bây giờ chỉ có một mình Tống Mạch, không có năm sáu ngày là không thể xong được. Nếu Đường Hoan không đi theo, bao nhiêu ngày đó không phải lãng phí sao? Cho dù có lười biếng không muốn làm, nàng cũng phải đi thôi.

Mùa hè, trời thì nóng, bây giờ vẫn còn là sáng sớm mà ánh mặt trời chiếu vào đã đủ làm người ta đổ mồ hôi, qua thêm một canh giờ nữa, nhất định sẽ còn gay gắt hơn. Nhìn khuôn mặt trắng nõn mịn màng của chất nữ, Tống Mạch không đành lòng để nàng chịu khổ, “Không cần con, một mình nhi thút cũng làm hết được. Buổi trưa nắng gắt, con mà phơi nắng sẽ đen đi

đấy. Nghe lời thúc, ở nhà đợi đi, buổi trưa mang cơm cho nhị thúc là được rồi.”

Đường Hoan cúi đầu, “Phơi nắng đen thì phơi nắng đen, con không sợ. Dù sao con cũng không lập gia đình, có đen một chút cũng có sao đâu?” Nàng đi đến trước người hắt, túm tay áo hắt, nhỏ giọng cầu hắt, “Nhị thúc, thúc để con đi đi, một mình con ở nhà sợ lắm. Thúc yên tâm, nếu con mà mệt, không cần thúc bảo, con cũng sẽ nghỉ ngơi mà.”

Tống Mạch nhìn chăm chăm đôi tay nhỏ bé của chất nữ. Tráng thế này, mềm thế này, có thể gặt lúa được sao?

Nhưng nàng nói đến đáng thương như vậy, hơn nữa nàng còn rất nhát gan, hắt đành phải thỏa hiệp, “Được, vậy con cùng đi với nhị thúc, nhưng lúc đến ruộng phải nghe lời nhị thúc, biết không?”

“Vâng, Cẩm Chi cái gì cũng nghe theo nhị thúc.” Đường Hoan vui vẻ đáp.

Vì thế thúc cháu hai người mang theo bình nước, khóa chặt cửa lại, cùng nhau rời đi.

Đường Hoan nói thì dễ nghe lắm chứ thực ra nàng đã bao giờ gặt lúa đâu. Ngay cả Cẩm Chi cũng chỉ có thời kì trước mười tuổi là đi mót lúa, sau khi lớn lên, nàng lại được cha Tống coi thành bảo bối dưỡng ở trong nhà. Vào đến ruộng, nàng ở bên cạnh Tống Mạch chăm chỉ học hỏi, công việc thực ra cũng đơn giản, vừa học đã làm được. Nàng theo sát bên cạnh Tống Mạch gặt lúa, cũng may ở giấc mộng trước cũng phải vất vả gánh nước đốn củi nên bây giờ có gặt mấy cây lúa cũng rất nhẹ nhàng!

Đường Hoan vô cùng vừa lòng với bản thân, vừa ngẩng đầu lên lau mồ hôi, lại bất ngờ phát hiện Tống Mạch đã bỏ nàng lại ở phía sau rồi.

Như vậy thì nào có thể thân thiết thêm được!

Đúng lúc ấy Tống Mạch cũng vừa vặn quay đầu lại, thấy nàng một tay chống lưng đứng đó, tưởng nàng mệt, nên hẳn gọi nàng đến dưới bóng cây râm mát ở đầu ruộng ngồi.

Đường Hoan không lên tiếng trả lời, chỉ nhìn hẳn.

Coi trọng lễ nghi, chuyện đó chỉ có ở mấy người trong thành. Tại nơi sơn thôn này, ngoại trừ một số quy củ thâm căn cố đế không thể vượt qua, ví dụ như nhị thức không thể thành thân với chất nữ, cách ăn mặc ở, cách giao tiếp giữa nam với nữ cũng không hề hà khắc. Tiểu thư nhà giàu người ta là cửa lớn không ra cửa sau không tới, trước khi động phòng cũng không thể thấy mặt tướng công. Nhưng các cô nương 15, 16 tuổi trong thôn thường hay đi làm hoặc ra bờ sông giặt quần áo, gặp được thiếu niên vừa mắt, cứ mắt qua mày lại với người ta, thỉnh thoảng nói một vài câu chuyện cũng không có gì.

Cho nên, trong mấy ngày mùa này, các nam nhân sợ nóng xắn hết tay áo lên làm việc, thậm chí chỉ mặc một cái áo ngoài ngắn không tay cũng không cần lo lắng cô nương nhà ai đi qua trông thấy mắng là đồ lưu manh!

Hôm nay Tống Mạch cũng mặc một áo ngắn bằng vải thô, hai tay áo được vén lên, lộ ra cánh tay rắn chắc.

Đường Hoan chợt lóe lên một ý tưởng, nàng bước nhanh tới bên hẳn.

Tống Mạch khó hiểu nhìn nàng bước lại gần, “Làm sao vậy?” Mũ rơm vừa đặt xuống, má nàng bị phơi nắng đến hồng rực, tóc mai ẩm ướt, nhưng chẳng có chút khó coi nào, ngược lại giống y như quả đào vừa chín tới. Hẳn giặt mình, vôi vàng rời tầm mắt đi.

Đường Hoan còn cách hẳn năm, sáu bước thì dừng lại, mi mắt sụp xuống, then thùng nói: “Nhị thức, để con, con giúp thúc bó lúa lại? Thúc gặt, con bó...”

Tống Mạch ngấn ra, rồi lập tức có phản ứng, chắc là chất nữ gặt lúa mệt rồi.

Hắn sẵn sóc cười: “Không cần, con đến đầu bờ nghỉ ngơi đi. Ừm, cũng không còn sớm nữa, bây giờ về nấu cơm cũng được rồi.”

Đường Hoan cúi đầu không nói lời nào, nhưng vẫn không đi.

Tống Mạch không lay chuyển được nàng, đành phải đồng ý để nàng đi theo sau hắn bó lúa lại.

Đường Hoan cố ý đứng bên cạnh hắn, không kiêng nề gì dỗi theo hắn, chăm chú nhìn gò má lạnh lùng của hắn, cần cổ lộ ra, cánh tay rắn chắc, đôi chân dài, còn cả cái hông cong cong của hắn lộ ra khi hắn cúi người xuống nữa. Chân dài hông cong, nàng chỉ muốn xông lên nắm một cái!

Im lặng thường thức nửa ngày, vào lúc nghỉ ngơi ngắn ngủi, nhìn động tác mê người khi Tống Mạch ngửa đầu uống nước, đột nhiên lương tâm của Đường Hoan bùng phát, cảm thấy mình dùng mắt chiêm bao nhiều tiện nghi của Tống Mạch như vậy hình như có chút không công bằng.

“Nhị thúc, con cũng muốn uống nước.” Nàng đứng lên, tiếp lấy bình nước của hắn.

Tống Mạch mỉm cười đưa cho nàng.

Đường Hoan nhận lấy, học Tống Mạch ngửa đầu như vậy, xoay mặt qua, đối diện với hắn.

Nàng mặc một cái áo vải cũ, vốn là màu trắng nay đã trở nên hơi ngà, còn hơi nhỏ một chút. Nàng vừa nhấc tay lên, khuôn ngực đầy đà càng thêm vưỡn cao. Ánh mắt Tống Mạch vô ý xẹt qua, mặt nóng lên, đang định xoay người, tay Đường Hoan chợt rung lên, cả nửa bình nước chảy hết vào vạt áo nàng. Nước nhanh chóng loang ra, bộ quần áo đơn bạc ướt đẫm, dính

sát vào ngực nàng, một bên ngực đẩy đà hoàn toàn lộ ra, một bên ngực khác cũng đang trong trạng thái ẩn ẩn hiện hiện.

Bên dưới Tổng Mạch căng lên.

Tổng Mạch nhỏ giống đang tận mắt nhìn thấy cảnh sắc mê người kia, cũng nhiệt tình ngẩng đầu lên.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 22: Khát Vọng

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

“A, nước chảy ra hết rồi!”

Đường Hoan bối rối đẩy bình nước ra, cúi đầu nhìn xuống ngực mình, thấy cảnh tượng kiều diễm bên dưới, nàng xấu hổ ngẩng đầu lên, vừa vịn đôi diệp với ánh mắt ngập tràn lửa nóng của Tống Mạch.

Nàng xấu hổ giận dữ trừng hăn một cái, hai tay che ngực vội vàng quay đi, giọng nói vừa ngượng ngừng lại mang theo chút thăm oán: “Nhị thúc, thúc đừng nhìn nữa!” Giống y như cô gái nhỏ làm nũng trước mặt tình lang.

Đầu óc Tống Mạch rung động, chợt ý thức được mình đang làm điều không đúng, lắp bắp giải thích: “Cấm Chi, nhị thúc, nhị thúc không phải cố ý! Con, con mau trở về đổi xiêm y đi!”

Đường Hoan đứng yên ở đó, đầu cúi càng thấp.

Tống Mạch có chút hoảng sợ, chẳng lẽ... chẳng lẽ chất nữ hiếu lắm hăn càn rỡ nên tức giận?

“Cấm Chi, thực sự không phải nhị thúc cố ý đâu, ta...”

“Nhị thúc, thúc đừng nói nữa, đương nhiên con biết thúc không cố ý, người là nhị thúc của con, làm sao có thể... Nhị thúc, con, con, người con ầm ướ thể này rồi, thúc bảo con làm sao có thể trở về đây? Trên đường đi bao nhiêu người như vậy, bị người ta nhìn thấy, con, con làm sao còn có mặt mũi mà sống tiếp nữa?” Đường Hoan nhìn sang ruộng lúa xung quanh, sau đó nhanh chóng ngồi xuống, hai bàn tay siết chặt lấy hai cánh tay, xấu hổ không chịu nổi.

Nhìn bóng dáng nhỏ bé của nàng ngồi ở đó, Tống Mạch hồi hận cực kì, vì sao hẳn lại không nghĩ tới việc này?

Bây giờ nên làm thế nào đây?

“Con có mang khăn không? Cứ lau trước đã...” Đầu hẳn đầy mồ hôi, vừa nói vừa cố gắng dập tắt lửa nóng bất thành linh nổi lên.

Đường Hoan lắc đầu, “Thôi nhị thúc, thúc làm việc đi, con ngồi ở đây một lát, trời rất nóng, sẽ nhanh khô thôi.”

Tống Mạch há mồm muốn nói với nàng rằng mặc quần áo ướt như vậy thì không tốt cho sức khỏe nhưng nếu không như vậy, hẳn cũng không nghĩ ra cách nào tốt hơn, chần chừ một lát cuối cùng đành bất đắc dĩ xoay người, tiếp tục đi làm. Trong đầu lại nghĩ buổi trưa phải nấu cho chất nữ một bát nước gừng, hẳn chất nữ sẽ không sao.

Đi được thêm vài chục bước, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng động. Tống Mạch quay đầu, chợt phát hiện không thấy chất nữ đâu, bên ruộng chưa gặt có một tảng đá lớn, hai chân nhỏ của chất nữ chợt lộ ra.

Hắn hoảng sợ ném bó lúa trong tay chạy tới nơi đó.

Chạy tới nơi mới phát hiện chất nữ đang nằm trên mặt đất, lấy mũ rơm che mặt, áo ngoài cởi ra vén sang hai bên lộ ra da thịt trắng nõn mịn màng bên trong cùng với cái áo yếm bị ướt một nửa, hai đỉnh hồng phấn nhỏ nhỏ dựng thẳng trên bầu ngực no đủ, ánh nắng mặt trời chiếu vào khiến hẳn nhìn thấy thật rõ. Cổ họng Tống Mạch khô rát, ánh mắt dừng lại ở eo nõn mà cái yếm của nàng không che hết, tinh xảo như vậy đáng yêu như vậy, tựa như chỉ cần hai bàn tay của hẳn cũng có thể bao được hết.

Hắn chợt hiểu ra chất nữ muốn làm gì, chuẩn bị xoay người rời đi, âm thầm hy vọng chất nữ không chú ý tới mình.

“Nhị thúc!”

Tựa như nghe được tiếng động, Đường Hoan lấy mũ rơm ra, chợt phát hiện trên đỉnh đầu mình là một nam nhân hai má đỏ bừng. Nàng hét lên một tiếng rồi kéo áo ngoài vào, hai mắt nhắm lại, e thẹn nói: “Nhị thúc, con, con nghĩ như vậy quần áo sẽ mau khô hơn, thúc, con, con không phải cố ý cởi đồ ra...nhị thúc!”

Nàng xấu hổ xoay người giấu mặt đi, dáng người linh lung càng thêm rõ ràng.

“Không sao, không sao, nhị thúc...còn tưởng con bị say nắng nên ngất xỉu...vậy con cứ nằm đi, thúc đi đây!”

Tống Mạch hoảng hốt bỏ chạy.

Đường Hoan cười đến run người, cố gắng che miệng không để mình phát ra âm thanh gì.

Đã nhìn nhiều đến thế rồi, vẫn còn muốn giữ quan hệ thúc cháu đơn thuần nữa sao?

Mơ đi!

Buổi trưa, Tống Mạch cùng Đường Hoan về nhà, việc đầu tiên hẳn làm là nấu nước gừng cho nàng uống.

Đường Hoan cầm một bát to, cảm động đến mức lệ tràn khóe mi: “Nhị thúc, thúc đối với con thật tốt, sau này nếu con có thể gặp được một nam nhân đối tốt với con chỉ bằng một nửa thúc thôi, con đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi.”

Tống Mạch cười trêu nàng: “Ngốc à, yên tâm đi, sau này nhị thúc sẽ tìm cho con một tướng công còn tốt hơn thúc nhiều, nhất định khi con gả đi

ngày nào cũng sống thật vui vẻ.” Chắt nữ đẹp như vậy tốt như vậy, nam nhân nào lấy được nàng chính là có phúc lớn. Việc hôn nhân với Đồng gia coin như mắt của hần và đại ca bị mù, sau này, nhất định hần phải xác định rõ nhân phẩm của nhà trai rồi mới đính

hôn, không thể để chắt nữ chịu nửa điểm thương tổn.

Đường Hoan bĩu môi xinh, ngửa đầu nhìn hần, tròng mắt lấp lánh, “Nhị thúc, ở trong lòng Cẩm Chi, thúc chính là nam nhân tốt nhất, trên đời này sẽ không có ai tốt hơn thúc nữa.”

Vẻ mặt nàng rất chân thành, trong mắt có một tia tình ý say đắm khó có phân biệt, Tống Mạch không hiểu sao lại cảm thấy có chút khẩn trương, đang định tìm tòi nghiên cứu cẩn thận, nàng lại cúi đầu tiếp tục uống canh. Trong lòng đột nhiên trào lên cảm giác mất mát, vì sao lại mất mát? Hần không dám nghĩ tiếp. Tống Mạch lắc đầu, không nghĩ nữa, đi ra ngoài nấu cơm.

Sau khi ăn xong, hần kiên trì bắt Đường Hoan ở nhà, nói thế nào cũng không cho nàng đi ra gặt lúa nữa.

Đường Hoan tiễn hần ra tận cửa lớn, đứng tựa vào cửa lưu luyến nhìn theo hần: “Vậy nhị thúc nhớ trở về thật sớm đó, con sẽ làm cơm tối chờ thúc.”

Tống Mạch vui vẻ đồng ý, đi nhanh về phía trước. Quẹo qua một ngã rẽ, hần chợt xúc động quay đầu lại, bất ngờ phát hiện ra chắt nữ vẫn đứng ở đó nhìn hần. Ánh mắt chạm vào nhau, nàng nhoẻn miệng cười với hần, giống như một đóa hoa tường vi rực rỡ, kiều diễm bức người.

Tim như ngừng đập, đầu óc Tống Mạch mờ mịt, còn chưa kịp nghĩ ra nên đáp lại thế nào, tầm mắt đã bị vách tường che khuất.

Bước chân chợt dừng lại, hần nhớ tới cảm xúc khác lạ vừa rồi. Chắt nữ ý lại vào hần, chắt nữ nhìn theo hần, chắt nữ chờ hần trở về như vậy, thật sự

càng ngày càng giống như một thê tử...

Tại sao lại xuất hiện giấc mơ hoang đường đến nhường này?

Tống Mạch ảo não siết chặt tay.

~

Hắn đi rồi, Đường Hoan đóng chặt cửa lớn rồi đi vào phòng trong, chui vào trong ổ chăn của Tống Mạch ngủ say. Mấy hôm nay vì giả làm chất nữ ngoan ngoãn hiếu thảo mà nàng chẳng thể nào ngủ đủ, tình hình hôm nay thân thiết cũng không đến nỗi tệ lắm, bây giờ nàng phải ngủ bù đến tối mới có thể tiếp tục trêu đùa Tống Mạch được.

Nàng vừa ngủ một lát mà đã đến hoàng hôn, ngủ đến trời tối luôn, đột nhiên nàng ngửi thấy mùi thơm của cháo hầm.

Đường Hoan hoảng sợ mở to mắt, vừa nhìn ra ngoài đã phát hiện trời tối lắm rồi.

“Nhị thúc?” Nàng kinh ngạc gọi lớn.

Có người đi đến trước cửa, cách một tầng rèm cửa nói với nàng, “Cầm Chingủ dậy rồi sao? Vậy con mau đứng lên đi, cơm nấu sắp xong rồi.”

Cho dù da mặt có dày đến đâu, Đường Hoan vẫn cảm thấy ngượng ngùng, đã hứa là buổi tối sẽ nấu cơm, ai ngờ...

Nàng chậm chạp mặc xiêm y vào rồi đi ra ngoài rửa mặt, hai má nhón đỏ đứng bên cạnh Tống Mạch, đỏ mặt giải thích: “Nhị thúc, con, con buổi trưa có chút buồn ngủ nhưng nằm trong chăn mãi mà không ngủ được, nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện ra những hình ảnh...con rất sợ, chùng kín chắn mà cũng không dám mở mắt, nghĩ tới tối qua có nhị thúc ôm con sẽ không còn sợ nữa nên mới đắp chăn của thúc lên, rồi, rồi ngủ say mất...Nhị thúc, thúc,

thức trở về từ lúc nào vậy? Thức đã mệt mỏi cả một ngày rồi, vì sao lại không gọi con dậy để chất nữ nấu cơm cho thức ăn...”

Tống Mạch đang thái dưa chuột ở bên cạnh, thấy hai má nàng đỏ bừng, thì cười nói: “Không việc gì, ngủ thì cứ ngủ đi, nhị thức không mệt chút nào đâu. Được rồi, giúp nhị thức bê bàn ra, rồi ăn cơm thôi.”

Đường Hoan ngoan ngoãn làm theo.

Gạo trắng tinh vo thật kỹ hầm như làm cháo, bỏ vào chút muối rồi trộn với dưa chuột dầm chua, lại thêm một đĩa dưa muối, còn có cả một quả trứng gà, đó là trứng gà Tống Mạch bỏ thêm vào khi nấu cháo, đương nhiên không phải để cho hăn ăn mà là cho chất nữ ngoan của hăn. Trứng gà nhúng qua nước lạnh rồi, không còn nóng lắm, hăn đưa cho nàng: “Ăn đi, hai ngày nay con gầy đi nhiều quá.”

Đường Hoan nhận lấy trứng gà, lặng lẽ nhìn xuống bộ ngực của mình, rất muốn hỏi Tống Mạch làm sao mà biết nàng gầy đi nhiều, chẳng lẽ là sờ ngực mà ra? Bộ ngực của nàng rõ ràng là rất hùng vĩ nha!

Nàng thuận thực bóc trứng gà sau đó tách ra một nửa cho hăn, “Nhị thức ăn đi, dù sao cũng là trứng gà nhà mình, lần sau nhị thức đừng chỉ nấu cho mình con, mỗi người chúng ta một quả. Người là nhị thức của con, làm việc vất vả như vậy rồi còn ăn không đủ nữa, chất nữ sẽ đau lòng.”

Nàng nói nàng đau lòng cho hăn...

Tim Tống Mạch không chịu khống chế đập nhanh liên hồi. Lời nói này, làm sao chất nữ có thể nói ra đây?

Nhưng cũng đúng thôi, bọn họ là thức cháu, chất nữ vẫn luôn coi hăn là thức thức ruột thịt, đương nhiên là nghĩ cái gì thì nói ra cái ấy.

Nhân lúc hăn còn đang sửng sốt, Đường Hoan mỉm cười bỏ trứng gà vào trong bát hăn.

Đối diện với khuôn mặt tươi cười của nàng, Tống Mạch cũng không tự giác mỉm cười.

Sau khi ăn xong, Đường Hoan chủ động giành lấy việc rửa bát, rửa xong rồi nàng còn hỏi Tống Mạch: “Nhị thúc, con đi nấu nước tắm đây, nhị thúc đã tắm chưa?”

Tống Mạch vừa đi nhốt gà trở về, “Con cứ đùn cho con thôi, nhị thúc tắm nước lạnh là được.” Hăn rửa tay rồi giúp nàng rửa sạch thùng tắm, đem vào phòng phía tây, khi đi ra, không nhịn được thử thăm dò hỏi: “Cẩm Chi, hay là đêm nay con chuyển về phòng phía tây ngủ đi?” Chung quy cũng là một đại cô nương rồi, hai người ngủ cùng một phòng thì không tốt lắm.

Đường Hoan ngồi xồm trong bếp đun nước, hai mắt nhìn chăm chăm ngọn lửa cháy bập bùng, môi mím chặt lại, không nói gì, chỉ vươn tay ra đút thêm một que củi.

Đây là không muốn sao...

Tống Mạch bất đắc dĩ thỏa hiệp: “Thôi vậy, qua hai ngày nữa chờ con quen rồi nói sau.”

Khóe môi Đường Hoan lập tức cong lên, Tống Mạch nhìn thấy, cảm thấy thật buồn cười, thầm nghĩ chất nữ vẫn còn là tiểu hài tử a...

Nước đun xong, hai người thay nhau rửa mặt.

Rửa xong rồi, Đường Hoan tết tóc lại rồi đi đến nhà phía đông.

Tống Mạch không gọi đầu, mệt mỏi một ngày trời, giờ hăn chỉ muốn ngủ yên một giấc.

Đường Hoan mặc trung y đứng trong phòng, tóc thì dùng khăn búi lên. Thấy Tống Mạch chuẩn bị nằm xuống, nàng liền đi đến cạnh giường, nhỏ giọng hỏi: “Nhị thúc, thúc đã ngủ chưa?”

Tống Mạch lập tức ngồi dậy, “Chưa, làm sao vậy?”

Đường Hoan tuột khăn ra đưa cho hắn, “Nhị thúc, tóc con dài quá, đứng lau rất mỏi tay, thúc giúp con được không? Trước kia đều là cha con...” Nói được một nửa thì không nói tiếp được nữa.

Trong lòng Tống Mạch tê rần, không chút do dự tiếp lấy khăn, “Đưa cho thúc, nhị thúc giúp con.”

Đường Hoan yên lặng đưa cho hắn. Tống Mạch ngồi xếp bằng ở đầu giường gần lò sưởi, cẩn thận lau tóc giúp nàng, từ trên xuống dưới. Ánh mắt chạm vào vành tai trắng mịn của nàng, hắn lập tức nhắm mắt lại.

“Ủm, thật thoải mái a, có nhị thúc thật tốt.” Đầu Đường Hoan nhẹ nhàng đụng đưa theo động tác của hắn, giọng nói mềm mại, “A, nhị thúc nhẹ chút, con đau...”

Trời bên ngoài đã tối mịt, nhà người trong thôn đến buổi tối cũng không đốt đèn, có một số việc sờ soạng là có thể làm được, nếu không thể thì chờ đến hừng đông là được. Tống gia cũng không phải ngoại lệ, nhưng đêm nay, Đường Hoan cố ý thắp một ngọn nến.

Trong căn phòng khép kín, ánh nến vàng dịu dịu mờ nhạt, trên chóp mũi vương mùi thơm ngát của con gái, bên tai là tiếng nàng mềm mại duyên dáng gọi, hô hấp của Tống Mạch không chịu được chế càn ngày càng trở nên nặng nề, chỉ ngóng trông mau mau chấm dứt. Đáng tiếc, bởi vì chột dạ nên hắn vẫn không dám yêu cầu nàng đừng nói gì.

“Nhị thúc, lưng áo con bị ướt rồi, để con ngả đầu về phía trước bên cạnh giường đi.”

“Được.”

Vì thế Đường Hoan xoay người ra cạnh giường, cúi đầu, mái tóc đen dài cũng được chuyển lên phía trước.

Động tác của Tống Mạch chợt cứng đờ.

Tư thế này, sườn mặt và cần cổ của nàng đều lộ ra, trung y rộng thùngthình theo động tác của nàng mà càng thêm lỏng lẻo, đỉnh tuyết trắng đầy đà bên trong càng lộ ra nhiều hơn, nhìn thấy thật mê người.

Nếu vừa rồi cảm giác chỉ có khẩn trương, thì bây giờ cảm giác của Tống Mạch chính là nóng rực.

Nhưng hắn chỉ có thể làm bộ như không thấy, nếu như hắn bỏ dở nửa chừng, chất nữ mà truy hỏi, vạn nhất...

Hắn lấy khăn bao xung quanh mái tóc dài của nàng, nhẹ nhàng chà xát, nhắm mắt không dám nhìn nàng.

Hắn không nhìn nhưng Đường Hoan lại liếc mắt nhìn hắn. Tại vì vị trí nênàng chỉ có thể nhìn thấy từ ngực hắn trở xuống, nếu ngẩng lên trênnhìn, hắn có thể phát hiện ra động tác của nàng. Bên trên ngực đươngnhiên cũng không có gì hay mà xem, nhưng vì sao giữa hai chân hắn lạihô lên thế này? Tuy bị hắn cố ý dùng trung y che khuất nhưng Đường Hoan vẫn tinh tường nhìn thấu.

Đường Hoan cười khẽ.

Nam nhân này, thành thật thì thành thật, cuối cùng vẫn không chịu được trêu chọc.

Sư phụ nói, không có nam nhân nào bị cảm dỗ rồi còn có thể bình thường, sẽ thực dễ dàng động lòng a, đó là một loại bản năng muốn bộc phát ra, bản

năng thức tỉnh rồi, càng không chế càng áp lực, lại càng thêm khát vọng.

Nàng ở bên cạnh hẳn quyến rũ hẳn. Hẳn không phải người canh rừng, hẳn là nhị thúc của nàng, hẳn phải chăm sóc nàng, cho nên ngay cả tránh né hẳn cũng không thể. Như vậy, Tống nhị thúc, thúc còn có thể kiên trì bao lâu đây?

Đáng tiếc, nàng cần thêm một cơ hội tỏ tình với hẳn, cơ hội chưa đến đã mạo muội thổ lộ sẽ khiến hẳn hoài nghi. Quan hệ thúc cháu chính là gông xiềng vây khốn hẳn cũng chính là trở ngại chính khiến nàng không thể động thủ.

Lau tóc xong, phía sau lưng của Tống Mạch đều ướt đầm cả.

Đường Hoan làm như không có việc gì treo khăn lên, thổi tắt nến rồi cởi giày lên giường.

Tóc không nhỏ nước nữa nhưng vẫn còn ẩm, Đường Hoan đành tìm việc làm: “Nhị thúc, tóc con vẫn còn ẩm nên chưa ngủ được, ngồi mãi cũng chán hay để con giúp thúc xoa bóp vai đi? Thúc làm việc một ngày rồi, bả vai nhất định rất nhức mỏi.”

Trải qua đợt tra tấn kéo dài vừa rồi, khốn khổ của Tống Mạch đã sớm được bình ổn nhưng hẳn không dám đồng ý với nàng, vừa nằm xuống đã buồn ngủ: “Không cần, bây giờ nhị thúc chiu muốn ngủ, nếu không con cứ thấp nển lên khâu vá quần áo đi, đến khi tóc khô thì ngủ tiếp.”

“Nhị thúc, cha con không cho con thấp nển may vá vào buổi tối, cha nói là mắt sẽ dễ bị hỏng.” Đường Hoan mặt đỏ mặt với hẳn, nhỏ giọng nói.

Tống Mạch nghĩ vậy cũng đúng, “Ừm, vậy con...”

Đường Hoan làm nũng nhào đến bên người hẳn, “Nhị thúc, thúc cũng đừng khách khí với Cẩm Chi như vậy. Thúc chăm lo cho con nhiều như vậy, Cẩm

Chi chỉ muốn hiểu kính người. Trước kia con lúc nào cũng xoa bóp bả vai cho cha con, giờ cha con đi rồi...con chỉ có mình thúc là người thân để hiểu kính, thúc đừng khách khí với con như vậy được không? Nếu thúc lại tiếp tục khách khí với con, con sẽ cảm thấy trong lòng thúc thực ra vẫn còn để ý chuyện của nãi nãi, không coi Cẩm Chi là chất nữ ruột thịt...”

Trong bóng tối, hơi thở ấp áp của nàng phả vào, bộ ngực mềm mại đặt trên người hắn, cả người Tống Mạch cứng ngắc không thể nhúc nhích. Về phần nàng nói cái gì, hắn nghe thấy nhưng lại giống như không nghe thấy, trong đầu chỉ có ý niệm duy nhất là đồng ý với nàng, đồng ý xong rồi, nàng sẽ đứng lên, “Vậy được, Cẩm Chi giúp nhị thúc xoa bóp vai đi.”

“Vâng, vậy nhị thúc mau ngồi lên đi!”

Đường Hoan vui vẻ ngồi thẳng dậy.

Tống Mạch như trút được gánh nặng, chậm rãi ngồi dậy, ngồi xếp bằng, lưng quay về phía nàng.

Đường Hoan tiến lại gần hắn, tay nhỏ bé cởi áo hắn ra: “Nhị thúc, cách xiêm y mà xoa bóp sẽ phải dùng nhiều sức, thúc cởi trung y ra đi, trong phòng tối lắm, nhị thúc không cần cảm thấy ngượng ngùng đâu. Hơn nữa, con còn nhớ cha đã từng nói, nương mất sớm, nãi nãi không thích con, cha lại thường xuyên bận rộn không lo được cho con, người trước đây chăm lo con nhiều nhất chính là nhị thúc, đến ôm con xì xì hay tắm rửa cho con nhị thúc cũng làm hết rồi...nếu bây giờ nhị thúc còn ngượng ngùng trước mặt Cẩm Chi vậy sau này Cẩm Chi gặp thúc chẳng phải sẽ xấu hổ lắm sao?”

(cái vụ “ôm con xì xì” này chính là...chính là...giải quyết nỗi buồn nhẹ cho trẻ con ấy mà :)))

Tống Mạch dờ khóc dờ cười.

Hai việc này có thể nói nhập làm một sao? Khi đó nàng còn nhỏ hẳn có tấm rùa cho nàng cũng không cần lo lắng người ngoài nói gì. Bây giờ chất nữ lớn rồi, chưa nói đến chuyện hẳn để tay trần cho nàng xoa vai, chỉ riêng chuyện hai người ở chung một phòng, nếu truyền ra ngoài nhất định sẽ khiến người ta chỉ trích.

Hắn muốn cự tuyệt.

Đường Hoan biết hẳn không dễ dàng đồng ý như vậy nên mặt dày ôm lấy bả vai rắn chắc của hắn, “Nhị thúc, thúc đồng ý với Cầm Chi đi, Cầm Chi, Cầm Chi chỉ muốn hiếu kính thúc như hiếu kính với cha con thôi!”

Chẳng lẽ chất nữ vẫn không thể chấp nhận việc đại ca qua đời nên hoàn toàn đem hết tình cảm cha con đặt lên người hắn?

Tống Mạch miên man suy nghĩ, nhất thời không đành lòng đồng ý, nhắm mắt lại, cời trung y.

“Nhị thúc thật tốt, vậy con bắt đầu xoa bóp cho nhị thúc nhé, nếu dễ chịu rồi, nhị thúc nhớ nói cho con biết một tiếng!” Đường Hoan quỳ gối xuống, hai tay đặt lên vai hắn, dùng sức ấn nhẹ.

Tống Mạch thực kinh ngạc. Ngoại trừ lúc đầu đối mặt với nàng mang đến cho hắn cảm giác kích thích khác thường, giờ hắn đã nhanh chóng cảm nhận được cảm giác thoải mái, cả người như được thả lỏng, lực tay của chất nữ vừa vận tựa như đã rất quen thuộc với việc này.

Đại ca cũng từng để chất nữ hiếu kính thế này sao?

Tống Mạch cảm thấy có chút kì quái nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu đại ca có thể, vậy người làm nhị thúc như hắn cũng không cần quá câu nệ, chung quy cũng vẫn là nhà mình, hắn với chất nữ không ai nói ra, người ngoài làm sao biết? Huống hồ bọn họ ngay thẳng, chất nữ hiếu thuận với nhị thúc, đó là chuyện bình thường.

Lòng đang buộc chặt nay trở nên thả lỏng, vật vẫn dựng thẳng ở phía dưới nay cũng mềm xuống

Đường Hoan nhận ra thay đổi của hẳn, cười hỏi hẳn: “Nhị thúc, thoải mái không?”

Tống Mạch gật đầu.

Đương nhiên là thoải mái rồi, trong lòng Đường Hoan oán thầm. Tuy không có võ công nhưng dù sao nàng cũng đã học qua về huyết đạo trên cơ thể người, huyết đạo nào ấn vào thì thoải mái, huyết nào trọng yếu sẽ khiến người ta mất mạng, nàng đều biết rõ, hơn nữa khi bé còn được sư phụ xoa bóp nhiều lần. Sau này sư phụ còn cho nàng một quyển bí kíp xoa bóp, dặn rằng: Dùng cái này trên người nam nhân, trừ khi kẻ đó trời sinh không “giơ” nổi nếu không sẽ không có nam nhân nào không “cứng” lên.

Nàng im lặng nở nụ cười, “Nhị thúc, vậy thúc để con xoa xoa thắt lưng cho thúc đi?”

Con người trời sinh đã muốn hưởng thụ, đã đi được một nửa, đắm chìm trong sự hiếu thuận của chất nữ, khi bình tĩnh trở lại rồi, Tống Mạch đương nhiên không còn phản đối nữa, “Được, nhưng sức con yếu, ấn mấy cái là được, đừng cố quá sẽ mệt. Bây giờ nhị thúc đã thoải mái lắm rồi.”

Đường Hoan nói một câu hai nghĩa: “Nhị thúc không cần lo lắng, chất nữ sẽ khiến thúc càng thoải mái hơn.”

Nói xong, ngón tay thon thon từ từ chuyển xuống phía dưới, ba ngón tay ở giữa chia ra đặt ở hai nơi, đôi môi đỏ mọng của nàng mập mờ phun ra làn hơi ấm nóng lên trên cột sống hẳn, ngón tay cũng đồng thời ấn vào: “Nhị thúc, nơi này, thoải mái không?”

“Ừm...thoải mái.”

Nhưng bả vai vốn xuôi xuống nay chợt dựng đứng lên, thắt lưng đứng thẳng, hô hấp loạn nhịp, “Cấm Chi, nhị thúc, nhị thúc mệt rồi, con cũng đi ngủ sớm một chút đi?” Một tay hắt khoác qua giữa hai chân, vụng trộm đè lại nơi đó, không cho mình kêu ra tiếng nào. Trong cơ thể tựa như có một ngọn lửa điên cuồng, mỗi khi ngón tay nàng ấn một cái, ngọn lửa kia càng bốc cháy to hơn, cháy đến nỗi hắt không thể chịu đựng được, trong đầu tất cả đều là hình ảnh cấm kỵ đáng xấu hổ.

Trong giọng nói của Đường Hoan không giấu được kinh ngạc và tiếc nuối: “Nơi này cũng thoải mái sao? Tiếc là trước kia giúp phụ thân ấn huyết con không có chạm quan nơi này...”

Tống Mạch đã khó có thể che dấu hơi thở dồn dập của mình. Không trách được, nếu đã chạm qua, đại ca dù thế nào cũng sẽ không để chất nữ “giúp” nữa đâu.

“Cấm Chi, nhị thúc, nhị thúc...”

Rốt cuộc Tống Mạch cũng không thể nào kiên trì được nữa, hắt vụt đứng lên rồi nhảy xuống: “Nhị thúc ra ngoài một lát, con cứ ngủ trước đi!” Nó xong liền xông ra ngoài luôn.

Đường Hoan bổ nhào vào trong chăn, phải cắn vào chăn mới ngăn được tiếng cười của mình.

Nàng dám cá, nhất định là Tống Mạch ra bên ngoài tự mình giải quyết.

Dưới chân tường trong hậu viện Tống gia, Tống Mạch quay mặt vào tường, một tay giữ cặp quần, một tay “giúp đỡ” chính mình, dồn dập cử động. Hai mắt hắt nhắm nghiền, đôi môi khẽ nhếch tràn ra hơi thở nặng nề, trong đầu thoáng qua tất cả đều là hình ảnh bộ ngực đầy đà cùng vẻ đẹp rực rỡ của chất nữ, trên lưng vẫn vương lại từng cái ấn say lòng của nàng, quanh quẩn bên tai là lời nói mềm mại của nàng: “Nhị thúc, thúc thoải mái không?”

•
•
•
Hắn không thoải mái!

Động tác trên tay Tống Mạch càng nhanh hơn, cho đến khi hắn kêu lên một tiếng bắn tất cả ** ra ngoài!

~

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Khụ khụ, thực ra Tống Mạch rất may mắn, bây giờ là tra tấn nhưng tương lại thì lại hưởng thụ, kỹ thuật của Hoan Hoan nhà chúng ta rất tốt mà

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 23: Thiệt Tình

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Trong bóng đêm, tiếng thở dốc ồ ồ của nam nhân dần dần lắng xuống.

Dục hỏa lui xuống, Tống Mạch chết lặng thắt lại dây lưng cũng không muốn về phòng ngay. Hắn dịch sang một bên, tựa vào vách tường, ngửa đầu nhìn mặt trăng.

Mới đầu tháng năm, trăng vẫn còn khuyết, cong cong như chiếc móc câu.

Tống Mạch thống khổ nhắm mắt lại.

Vì sao hắn lại có thể sinh ra ** với chất nữ chứ? Chất nữ là vì hiếu thuận nên mới xoa bóp vai cho hắn, vì sao hắn có thể!

Không được, từ giờ trở đi, sẽ không bao giờ để nàng chạm vào nữa, cho dù nàng có buồn cũng còn hơn là để hắn sinh ra tâm tư không nên có, càng lúc càng sâu.

Nhẹ nhàng rửa tay, Tống Mạch bước vào trong nhà.

Nàng đã nằm xuống, Tống Mạch nhẹ nhàng thở ra, cởi giày rồi lên giường, đắp chăn lên. Một nhọc cả một ngày, lại thêm vừa mới tự mình động tay giải quyết, lúc này hắn đã không thể chịu đựng được nữa, vừa đặt lưng lên giường đã ngủ luôn.

Hô hấp của nam nhân bên cạnh nhanh chóng trở nên đều đặn, từ từ, còn phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

Tối hôm qua vốn không có ngáy, có thể thấy được hôm nay hắn mệt biết bao nhiêu.

Đường Hoan mở to mắt, tay kéo bả vai hấn, chinh hấn năm thẳng.

Tống Mạch hoàn toàn không biết gì cả, tiếng ngáy chỉ ngừng một lát rồi lại vang lên ngay sau đó.

Bàn tay nhỏ bé của Đường Hoan lén lút chui vào trong chăn, nắm lấy tay hấn. Tống Mạch không có phản ứng, nàng xốc chăn hấn lên rồi lặng lẽ dịch người sang. Tống Mạch mơ mơ màng màng mở mắt ra, Đường Hoan phát hiện hình như hấn sắp tỉnh nên nhanh chóng cọ cọ lên vai hấn, mềm nhẹ rên khẽ, “Nhị thúc, một mình Cẩm Chi ngủ rất sợ, nhị thúc ôm con đi, nhị thúc...”

Ý thức của Tống Mạch cũng chưa hề tỉnh táo, nghe chấtnữ làm nũng, hấn hoảng hốt nhớ về kí ức 10 năm trước, nên theo bản năng xoay người, kéo Đường Hoan vào lòng, vỗ nhẹ hai cái, mơ màng dỗ nàng: “Cẩm Chi ngoan, nhị thúc ôm con ngủ, ngoan a...” Bàn tay to vỗ vỗ vài cái rồi không cử động nữa, hấn lại một lần nữa lâm vào giấc ngủ say.

Đây là lần đầu tiên nam nhân này chủ động ôm nàng.

Đường Hoan nằm trong vòng tay rắn chắc của nam nhân này, thành thật đợi một lát. Chờ đến khi hấn ngủ say, tay trái nàng dịch đến dưới thắt lưng hấn chạm vào vật kia, trong lòng có chút ngứa ngáy.

Sắc đẹp ở trước mặt mà vẫn không thể xuống tay, cảm giác này thực khó chịu. Vừa rồi hấn ở bên ngoài đến non nửa canh giờ, tự mình làm đã lâu như vậy, nếu làm cùng nàng, nhất định còn dài hơn?

Aizzz, quá lãng phí, có đại mỹ nhân nũng nịu nằm bên cạnh mà còn vậy, nam nhân này... xứng đáng bị nàng hái 9 lần nha!

Một đêm ngủ thật ngon.

Đã có kinh nghiệm một lần, buổi sáng tỉnh dậy lại phát hiện chất nữ ngục cùng một chỗ với mình, Tống Mạch đã nhanh chóng bình tĩnh lại, hơn nữ xiêm y trên người chất nữ rất chỉnh tề, hẳn không cần lo lắng nàng đột nhiên tỉnh lại sẽ khiến hai người lâm vào xấu hổ.

Vì thế Đường Hoan rất phối hợp, khi hẳn vừa rụt tay lại nàng liền tỉnh dậy, “Nhị thúc...”

Lúc này, tay trái nàng đặt bên ngoài trung y của hẳn, ôm chặt eo hẳn, đầu nàng chôn ở hõm vai hẳn.

Phát hiện ra tình trạng này, Đường Hoan chợt sửng sốt, vừa ngây thơ lại có chút ngỡ ngàng nói: “Nhị thúc, con, con làm sao lại chui vào trong chăn của người chứ?”

Tống Mạch cũng không nhớ rõ. Nhưng khiến hẳn buồn bực là, vì sao nàng vẫn chưa bỏ tay ra?

Đường Hoan không hề ngần ngại, rầu rĩ nói: “Nhị thúc, con ôm thúc như vậy khiến thúc tức giận sao?” Tay có rụt lại nhưng vẫn khoác lên người hẳn.

Tống Mạch cử động không được mà bất động cũng không ổn, đầu giống như hồ điệp, ngốc nghếch giải thích: “Không, không tức giận. Cầm Chi, Cầm Chi gặp phải ác mộng mới ôm nhị thúc như vậy. Chỉ cần, chỉ cần Cầm Chi có thể ngủ ngon, chỉ cần con không ngại ôm nhị thúc sẽ nóng, nhị thúc đâu có tức giận gì...”

Cũng biết tìm cơ đẩy chứ!

Nhưng Đường Hoan cũng thực vừa lòng nên nàng dựa theo lời hẳn nói mà đáp lại: “Vậy mấy ngày này Cầm Chi đều ngủ bên nhị thúc nhé, buổi tối có tỉnh dậy cũng chỉ hoảng sợ trong chốc lát. Nhị thúc, có thể không?”

Tống Mạch muốn nói không thể nhưng hẳn nên từ chối thế nào đây? Nói nàng đã lớn rồi không thể ôm một đại nam nhân như hẳn ngủ sao? Vậy tình cảnh bây giờ của hai người tính là cái gì? Loại sự tình này, trừ khi nàng cảm thấy không ổn chủ động tránh đi, nếu không, vì thể diện của chất nữ, hẳn là nhị thúc, tuyệt đối không có đạo lý nào có thể mở miệng trước. Về phần chất nữ vì sao đột nhiên trở nên to gan ỷ lại hẳn như vậy, nhất định là do đại ca qua đời quá đột ngột đã gây cho nàng chấn thương quá lớn!

“Cấm Chi, con, con cứ nằm đó, nhị thúc phải dậy đây.”

Miễn cưỡng giải quyết nan đề, Tống Mạch cứng ngắc đứng dậy, mặc quần áo vào.

Đường Hoan ngửa đầu hỏi hẳn: “Nhị thúc, vai thúc còn mỏi không?”

“Không mỏi, tối hôm qua con xoa bóp rất thoải mái.” Tống Mạch vừa xách giày đi vào, vừa thuận miệng bịa chuyện.

Đường Hoan cười nói: “Vậy tối nay con lại xoa bóp giúp nhị thúc!”

“Không cần, một lần là đủ rồi, nhị thúc, nhị thúc đi nấu cơm đây!” Tống Mạch vội vàng rời đi.

Đường Hoan thoải mái duỗi lưng, nghiêng tai nghe tiếng Tống Mạch đun nước nhóm lửa.

Sau khi ăn xong, Đường Hoan vẫn không được đi theo hẳn đến ruộng, cho đến trưa nàng mới cắp rổ đưa cơm cho hẳn.

Trên đường gặp không ít con dâu các nhà cầm theo làn đưa cơm cho người nhà, các nàng mỉm cười chào hỏi với Đường Hoan, Đường Hoan học Cấm Chi dẹt dẹt đáp lại các nàng ấy. Có một phụ nhân hiếu kì hỏi vì sao Đồng Minh Hoa không tới Tống gia hỗ trợ lại bị Đường Hoan vờ xấu hổ cho qua.

Nàng không muốn nói ra chuyện hai nhà đã từ hôn, người trong thôn thích nhất là tán chuyện, truyền ra ngoài, ngày tháng sau này nàng khỏi cần rakhỏi cửa nữa, đi ra ngoài sẽ chọc người ta quẩn lấy hỏi thăm.

Đường Hoan thích nhất là sự yên lặng. Sư phụ nói nhiều người rất phiền, nàng cũng vậy. Cho nên làm một hái hoa tặc thực sự rất tốt a, ban ngày tính hái nam nhân nào, buổi tối mò tới là được, một đêm vợ chồng, buổi sáng lại tách ra, ai cũng không cần dây dưa với ai.

Đến đầu ruộng, thấy còn hơn bốn mẫu ruộng chưa gặt, Đường Hoan âm thầm phát sầu. Việc nhà nông chưa làm xong, nhất định Tống Mạch không thể nào có tâm tư khác, chẳng lẽ bao nhiêu ngày như vậy chỉ có thể trêu cợt hăn thôi sao? Nàng nên tìm cơ hội nào để tỏ tình với hăn đây? Không có cơ hội tốt, chất nữ mao muội quyến rũ nhị thúc, đây, đây rõ ràng không phải người tốt gì, không đem Tống Mạch dọa chạy mới là lạ!

“Nhị thúc, thúc lại đây ăn cơm đi!”

Số lúa hôm qua Tống Mạch gặt xong được xếp thành một đống thật cao, Đường Hoan đi tới sau đống

lúa, lớn giọng gọi hăn, gọi xong thì ngồi xổm xuống bày cơm ra.

Tống Mạch đứng thẳng lưng, vừa lau mồ hôi vừa đi đến bên nàng.

Hai người sóng vai nhau ngồi.

“Con còn chưa ăn sao?” Thấy hai bộ bát đĩa đặt trên cái áo cũ, Tống Mạch kinh ngạc hỏi.

“Trong nhà chỉ có một mình con, ăn cơm cũng không ngon.” Đường Hoan thân thiết nói, đầu tiên là đưa cho hăn một bát canh trứng hành, “Con sợ ăn mỗi bánh sẽ khó chịu nên nấu một chút canh. Nhị thúc uống trước đi cho

nhuận họng.” Canh cũng không còn nóng nữa, hành lá xanh biếc rắc lên trên, trứng gà vàng xốp, mới mẻ mê người.

Đó chính là điểm khác nhau giữa nhà có và không có nữ nhân. Nếu chỉ có mình Tống Mạch, làm sao có thể nghĩ ra việc nấu canh uống.

Hắn múc hơn nửa bát canh, ngửa đầu uống.

Đường Hoan nhìn cổ hắn, nam nhân này, vì sao lại đẹp thế chứ? Một thân áo vải, da ngăm đen do phơi nắng vậy mà một chút cũng không ảnh hưởng đến cảm giác hắn đem lại cho nàng. Cũng bởi vì thế, chín giấc mộng, Đường Hoan biết nó không quá dài, càng đối nghịch với hắn, nàng lại càng cảm thấy thích thú.

Tống Mạch một hơi uống cạn, toàn thân sáng khoái, trán lại chảy đầy mồ hôi.

Đường Hoan lấy khăn tay ra, nâng tay lau mồ hôi cho hắn.

Không ai nói gì.

Một khác kia, giọng nữ nhân đang gọi người nhà ở đằng xa xa kia dường như đều ngừng lại.

Đường Hoan nhìn vào trán hắn, chăm chú lau, tựa hồ không hề chú ý tới ánh mắt khiếp sợ của nam nhân kia. Mà ở trong mắt Tống Mạch, mặt nàng đỏ như lòng đỏ trứng, môi đầy đặn đỏ mọng, lại gần hắn như vậy, gần đến mức hắn chỉ cần cúi đầu cũng có thể chạm vào nàng.

Hắn muốn lùi xuống nhưng lại hết mực yêu thích dịu dàng như nước mà hắn không thể chạm tới, tham lam hưởng thụ động tác quá mức thân cận của chất nữ. Hắn yên lặng khuyên bảo mình, không có việc gì, chất nữ chỉ đang hiếu thuận với hắn, không cần ngạc nhiên.

Hắn khẩn trương nhìn đôi mắt xinh đẹp của nàng lại phát hiện bên trong dần dần hiện lên hơi nước, chỉ một lát thôi nước mắt trong suốt đã đọng đầy khóe mắt, nàng lại tựa như ý thức được điều gì đó không đúng, thu tay lại định xoay người nhưng khi nàng cụp mi mắt xuống, nước mắt to như hạt đậu đã rơi xuống, chảy xuống hai má mềm mại của nàng.

Lòng Tống Mạch cũng run theo, không kịp lòng được giữ chặt hai vai nàng, bức nàng đối diện với hắn, “Sao lại khóc?” Giọng nói tràn đầy lo lắng.

Đường Hoan lau nước mắt, nghẹn ngào: “Nhị thúc, trước khi phụ thân mất con đã phát hiện ra người kia thay lòng, buổi tối chỉ biết trốn ở trong chăn khóc, nhưng con nghĩ con còn có phụ thân rất yêu con, trong lòng liền không còn khổ sở như vậy nữa. Ngày đó, con vốn muốn nói với ông chuyện từ hôn, ai ngờ ông đi ra ngoài mãi mà không về... Nhị thúc, mấy ngày nay vất vả cho thúc rồi, nếu không có thúc, con thật sự không biết mình nên sống tiếp thế nào, người đối tốt với con một đã thay đổi một lại đi mất, con...” Nàng ôm mặt khóc nức nở.

Tống Mạch cực độ đau lòng, nhưng hắn vẫn nói vụng về chỉ biết nói đúng hai câu: “Không khóc không khóc, vẫn còn nhị thúc bên con.”

Đường Hoan nhỏ giọng thút thít: “Nhị thúc, thực ra con vẫn biết, hai ngày này cả đêm lẫn ngày con đều quần lấy thúc. Nhất định thúc, thúc cảm thấy con không tốt, không giống với dáng vẻ nữ nhi nên có. Nhưng mà nhị thúc, con sợ lắm, nhắm mắt lại, trước mắt chỉ có một màu đen, dường như có người ở trong bóng tối bảo con, bảo con đi với hắn. Con sợ lắm, chỉ có ôm nhị thúc, trong lòng mới bình ổn... Nhị thúc, trải qua chuyện với Đồng Minh Hoa, chất nữ không còn muốn lập gia đình, chỉ ngóng trông cả đời đều đi theo bên cạnh nhị thúc, để người che chở yêu thương.”

Tống Mạch nhìn xung quanh, phát hiện thấy không có ai, hắn không nhận được xoa đầu nàng, chân thành nói: “Đừng nói ngốc nghếch, ta là nhị thúc

của con, là thân nhân còn lại duy nhất trên đời của con, con có ôm nhị thúc cũng là chuyện bình thường, nhị thúc làm sao có thể trách con? Còn chuyện lập gia đình, con mới 16, sau khi quên hẳn hoàn toàn, có thể nghĩ thông, đến lúc đó nhị thúc mới tìm cho con một chốn quy túc khác.” Nói đến đây, trong lòng hẳn chợt dấy lên cảm giác khổ sở, nhưng khổ sở ở đây, hẳn không dám tìm hiểu.

“Vậy vì sao nhiều năm như vậy mà nhị thúc vẫn không lấy vợ?”

Đường Hoan quay đầu hỏi hẳn, thấy vẻ mặt hẳn kinh ngạc, nàng chợt nói tiếp: “Một mình nhị thúc một người rất tự do tự tại, con cũng muốn giống như nhị thúc. Lập gia đình thì có gì tốt? Gả đến lại phải giúp tương công hiếu thuận với cha mẹ, việc trong việc ngoài, gặp phải người tính tình khó chịu còn phải nhẫn nhịn, chẳng thể làm chủ được cái gì. Trước kia con cảm thấy chỉ cần một nam nhân tốt với con là đủ rồi nhưng bây giờ con mới hiểu, nam nhân chính là thứ không đáng tin cậy nhất, tốt với con chỉ là nhất thời, chẳng thể nào tốt với con cả đời, vậy vì sao con lại không thể ở nhà trải qua những tháng ngày an ổn? Trừ khi...”

Trong ánh mắt nghi hoặc của hẳn, nàng cúi đầu, mặt phỉm hồng: “Trừ khi người nọ anh tuấn giống như nhị thúc, cao lớn khỏe mạnh, trong nhà chỉ có một mình hẳn, còn tốt với con y như nhị thúc, nếu không con chẳng muốn lấy ai làm chồng!”

Giống hẳn ư?

Vui sướng không thể khống chế tràn đầy trong ngực, mặt Tống Mạch nóng lên, không dám nhìn đi đâu, khiêm tốn nói: “Nhị thúc chỉ là một người thô thiển, nào có tốt như con nói. Con a, con từ nhỏ đã lớn lên ở trong thôn, chưa gặp quan nhiều người, nếu...”

“Con chưa gặp qua nhiều người, vậy nhị thúc gặp qua nhiều người chưa?” Đường Hoan mất hứng ngắt lời hẳn, siết chặt khăn giận dỗi nói: “Con mặc

kệ, từ nhỏ con đã thích nhị thúc, cóhình ai cũng không thấy tốt bằng nhị thúc, thừa nhỏ không hiểu chuyện còn mơ ước lớn lên sẽ gả cho nhị thúc... dù sao về sau nếu nhị thúc không thể tìm thấy người nào sống chung cả đời, người cũng đừng ép con lập gia đình!”

“Ta...”

“Thôi, thúc mau ăn cơm đi, cơm nước xong thúc còn có thể nghỉ ngơi một lát.” Đường Hoan gấp cho hấn miếng bánh to nhất, bĩu môi nói.

Tống Mạch không còn lời nào để nói, vùi đầu ăn cơm, trong lòng vẫn nghĩ ngợi về câu nói kia của nàng.

Thì ra từ nhỏ chất nữ đã thích mình, nếu, nếu không có tầng quan hệ này... quên đi, nghĩ thế nào cũng không có khả năng, hấn lớn hơn nàng 12 tuổi, nếu không phải hấn là nhị thúc của nàng, cô nương nhỏ như vậy, sao có thể coi trọng hấn đây?

Đến khi nằm xuống tạm nghỉ, trên ngực giống như bị đá lớn đè nặng, đè đến không thể chịu nổi. Cố gắng mãi vẫn không thể đi vào giấc ngủ, Tống Mạch đứng dậy, tiếp tục làm việc.

Đường Hoan đành phải mang rổ về nhà.

Con đường vào thôn kia chính là đường chính của thôn Bạch Thủy, căn nhà bệ thế nhất ở bên trái chính là Đồng gia. Đường Hoan không muốn đi đường đó, giống như lúc đi tới, nàng tính đi con đường phía đông bên cạnh rừng cây, sau đó vòng qua.

Nàng không cần phải giả vờ, Đường Hoan đã tự tay giết người, nào còn sợ cánh rừng có người chết?

Nàng thoải mái đi, đang đi chợt nghe phía xa xa truyền đến tiếng nói cổ tình đê thấp, hình như có nhắc tới tên Cẩm Chi.

Chẳng có việc gì làm, Đường Hoan tò mò lại gần.

Sau một cái cây, Tương Ngọc Châu quỳ gối trước người Đồng Minh Hoa, ôm đùi hăn đau đớn rơi lệ, “Biểu ca, vì sao huynh có thể đối với muội như vậy? Tống nhị thúc đã nói rõ muốn từ hôn, huynh không cho ta nói với cậu mợ, ta nghe lời huynh. Nhưng bây giờ kế mẫu của muội sắp xếp một mối hôn nhân như vậy cho muội, nếu huynh không nói chuyện của hai ta với cậu mợ, nếu huynh không hướng cha nương cầu hôn muội, muội sẽ phải gả cho Trương lão gia đã ngoài 50 kia làm kế thất! Biểu ca, huynh sao có thể hăn tâm nhìn muội gả cho người như vậy?”

Đồng Minh Hoa không đành lòng.

Nhưng hăn vẫn chưa chết tâm với Cẩm Chi.

“Biểu muội, không phải ta không muốn giúp muội nhưng cha mẹ làm mối khó cãi, ta với Cẩm Chi là thanh mai trúc mã, hôn sự là do trưởng bối hãnhà định ra, Tống nhị thúc không có tư cách làm chủ. Hơn nữa, bây giờ Cẩm Chi chỉ đang giận ta thôi, đến khi ta hỏi rõ nàng vì sao giận mình sau đó giải thích thỏa đáng, nàng nhất định sẽ tha thứ cho ta. Trong lòng Đồng Minh Hoa ta chỉ có một thê tử duy nhất là Cẩm Chi, trừ khi nàng không cần ta nếu không ta sẽ không lấy người nào khác. Biểu muội, mặc dù Trương lão gia có già nhưng gia cảnh hăn tốt, dưới gối không có con trai, muội gả đi thay Trương gia khai chi tán diệp, ngày sau cũng có thể an hưởng phú quý.”

Tương Ngọc Châu sững sờ nhìn hăn, đầu ngón tay siết chặt đến trắng bệch, “Nhưng, ta đã là người của huynh a!”

Đồng Minh Hoa hăn tâm nhìn về nơi khác, “Ngày ấy do ta say rượu, tỉnh lại không thể nhớ ra chuyện gì, không biết muội và ta rốt cuộc có như vậy hay không, ta...”

“Biểu ca!” Nước mắt Tương Ngọc Châu tuôn như mưa, “Biểu ca, chẳng lẽ ta ở trong mắt huynh chính là người ti bỉ vô si đến vậy sao?”

Trong mắt Đồng Minh Hoa hiện lên tia không đành lòng nhưng nghĩ đến chính trong cánh rừng này, nghĩ đến sự bình tĩnh lý trí đến đáng sợ của nữ nhân này, hẳn nắm tay thành quyền: “Trước kia ta cảm thấy mọi thực thiện lương nhưng ngày đó nhạc phụ vì chúng ta mà ngã vỡ đầu chết đi, việc thứ nhất mọi nghĩ đến không phải là xin lỗi Cẩm Chi mà là thanh danh của mọi của ta, khi đó ta hoảng hốt nên mới nghe theo chủ ý của mọi, sau ngẫm lại, mọi thật đáng sợ. Hơn nữa, ngày ấy nhị thúc hiểu lầm ta, vì sao mọi lại không giải thích cho ta lấy nửa câu? Chẳng lẽ là đang cố tình làm hiểu lầm của nhị thúc càng thêm sâu, khiến ta chỉ có thể lấy mình mọi? Biểu mọi, nếu ta không thể vĩnh viễn tình cảm của Cẩm Chi, ta có thể lấy mọi, nhưng bây giờ, ta sẽ không buông tay đâu.”

Đường Hoan kinh ngạc nhíu mày, thì ra cha Tống chết là vì vậy?

Những kí ức tốt đẹp của cha Tống trong trí nhớ Cẩm Chi đột nhiên hiện lên, Đường Hoan dâng lên phần nộ không cách nào nói rõ, mối hận với Đồng Minh Hoa và Tương Ngọc Châu càng thêm sâu. Tương Ngọc Châu không nói làm gì nhưng đó là nhạc phụ của Đồng Minh Hoa đấy! Hẳn hại chết cha ruột người ta, bây giờ còn không biết xấu hổ lời nào nói ra cũng treo Cẩm Chi ở trước miệng?

Đã gặp qua nhiều kẻ không biết xấu hổ nhưng chưa từng gặp một kẻ nào vô lại đến như vậy!

Đường Hoan thực lòng cảm thấy không đáng giá thay Cẩm Chi!

Tương Ngọc Châu vẫn chưa từ bỏ ý định cầu tình: “Biểu ca, biểu ca, huynh đừng nói vậy. Mọi thừa nhận mọi ích kỷ, nhưng mọi thật lòng thích huynh mà! Huynh xem, mọi khuyên huynh phải sạch quan hệ tới cái chết của cha Cẩm Chi cũng là vì tốt cho huynh với Cẩm Chi thôi. Nếu để nàng

biết sự thật, nàng làm sao còn có thể thích huynh nữa? Nếu muội thực sự độc ác, muội nên nói cho nàng, khiến nàng hận huynh, khiến huynh hoàn toàn hểth vọng mới phải! Nhưng muội không có, bởi vì trong lòng muội có huynh! Biểu ca, muội biết huynh thích nàng, muội cũng đã chuẩn bị tốt để làm thiệp thất của huynh nhưng Tống nhị thúc đột nhiên đưa ra quyết định từ hôn, thái độ còn kiên quyết như vậy, muội cũng rất bất ngờ, nhất thời quên mất giải thích, như vậy là sai sao? Chẳng lẽ mong muốn làm thê tử của huynh cũng là sai sao?”

Nàng khóc đến độ không thở nổi, Đồng Minh Hoa cũng không đành lòng: “Đừng khóc, ta, ta không phải cố ý, chỉ là, chỉ là ta không biết vì sao Cẩm Chi lại đột nhiên không cần ta, ta không cam lòng!”

Tương Ngọc Châu nhào vào lòng hăn, oán hận đánh lên vai hăn: “Huynh không cam lòng, huynh không cam lòng vậy muội làm sao bây giờ? Người cha nhẫn tâm của muội rất xem trọng mối hôn nhân này, bây giờ còn cho người đón muội về, chính là để bà mối Trương gia nhìn tận mắt. Hôm nay muội vất vả lắm mới kéo được nhị đệ ở lại, sáng mai nhất định muội sẽ phải đi với đệ ấy, chờ đến khi huynh xác định rõ Cẩm Chi thực sự không cần huynh, muội, muội với huynh cũng vô duyên rồi! Biểu ca, biểu ca, huynh đừng đối xử với muội tàn nhẫn như vậy...”

Đồng Minh Hoa ôm nàng, ánh mắt lại nhìn đến triền đê phía xa xa, mới trước đây thôi hăn vẫn còn hay dẫn Cẩm Chi đến đó chơi.

“Biểu muội, muội yên tâm, buổi chiều ta sẽ tìm cơ hội gặp Cẩm Chi. Nếu, nếu ta với nàng thật sự không thể, ta sẽ trở về với muội, hưởng dưỡng cầu hôn. Nhưng nếu Cẩm Chi nguyện ý tha thứ cho ta, ta, ta chỉ có thể cô phụ tâm ý của muội. Ta đã có lỗi với Cẩm Chi một lần, ta không thể có lỗi với nàng

lần thứ hai.”

Trong lòng hãn, Tương Ngọc Châu tuôn trào nước mắt, nhưng trong mắt đều là căm hận.

Biểu ca, nếu huynh thực sự dám cô phụ ta, vậy ta tuyệt không để hai người sống vui vẻ!

Lại qua thêm một khắc nữa, có vẻ đã thương lượng tốt rồi, hai người lần lượt rời đi.

Đường Hoan miễn cưỡng dựa vào một thân cây, suy nghĩ.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 24: Kích Thích

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan nhẹ bước trở về nhà.

Biết Đồng Minh Hoa sẽ đến tìm mình nên nàng không ngủ trưa nữa, soi gương điểm trang đơn giản một chút, rồi mang một chiếc ghế đẩu ra ngoài hậu viện đặt ở dưới tán cây hồng tươi tốt, nàng dựa vào thân cây nhằm mắt nghỉ ngơi. Bên cạnh đó còn có một khung thêu, bên trên là chiếc khăn thêu Cẩm Chi mới thêu được một nửa, mặt trên có một đôi uyên ương đã được hoàn thành, chỉ có lá sen bên trên là chưa thêu xong. Nếu không có ai thêu nó tiếp, vậy Đường Hoan chỉ cần đơn giản cắt một kéo, ngay chỗ giữa hai con uyên ương, đem chiếc khăn lụa được thêu tỉ mỉ xẻ làm đôi.

Đến khi Đồng Minh Hoa nhìn thấy, nhất định sẽ rất đau lòng?

Đây chính là bậc thang mà nàng cho Đồng Minh Hoa bước xuống.

Nàng muốn cho nữ nhân tên Tương Ngọc Châu biết cái gì gọi là mức nước giở truc, ngoan ngoãn giả cho một lão già làm kế thất, cả đời cũng không thể hưởng thụ sự sung sướng mà chỉ có nam tử trẻ tuổi mới đem lại cho nàng ta được; cũng muốn khiến cho gã Đồng Minh Hoa hèn nhất bội bạc kia thân bại danh liệt. Cũng không phải hoàn toàn là vì báo thù cho cha Tống, Đường Hoan tự nhận mình không hề có lòng tốt đến thế. Dù sao đó cũng là cha của Cẩm Chi, không phải là cha nàng, nếu là cha nàng, nàng sẽ làm cho hai người kia sống không bằng chết! Nàng làm như vậy, chính là vì không vừa mắt với bọn họ, mặt khác, nàng còn muốn mượn Đồng Minh Hoa kích thích Tống Mạch.

Căn cứ vào trí nhớ của Cẩm Chi, trước đây Đông Minh Hoa thường vụng trộm đến Tống gia tìm nàng.

Cửa lớn không dễ đi vào thì còn có tường cửa sau. Bây giờ Tống Mạch còn đang ở ruộng lúa làm việc, hơn nữa bây giờ là giữa trưa, trời nóng nhất, trên đường không có ai, Đông Minh Hoa nhất định sẽ tiếp tục diễn lại trò cũ.

Để đảm bảo không lặp lại sai lầm trong giấc mộng đầu tiên, Đường Hoan đem cửa lớn ở chính viện, cửa nam của phòng bếp, tất cả đều đóng hết. Làm như vậy thì dù cho Tống Mạch có trở về bất chợt, nàng cũng có thể nghe thấy được tiếng động, kịp thời xử lí.

Đông Minh Hoa đến đây thật.

Hắn vòng ra cửa sau Tống gia, xác định thấy không có ai nhìn, liền thuận thục trèo lên đầu tường.

Khi thực hiện hành động này, hắn đã suy nghĩ rất nhiều.

Từ lúc Cẩm Chi 12 tuổi xuất hiện quỳ thủy, hắn liền không trèo tường vào nữa. Mới trước đây, hắn dùng các loại cơ đến tìm nàng, trong lòng nàng vui mừng, tuy cảm thấy không ổn nhưng vẫn miễn cưỡng đồng ý. Đương nhiên, hắn đến đây là để nói chuyện với nàng, chơi đùa cùng nàng, kể cho nàng nghe mấy chuyện lý thú khi đi học, mà không hề làm ra chuyện gì vượt quá lễ nghi. Sau khi nàng nói mình đã là đại cô nương, lén lút mãi như vậy thì không tốt, hắn vì giữ cho nàng nên cũng

đành từ bỏ, hơn nữa khi đó hắn đã đọc nhiều sách, đã không còn là đứa trẻ bướng bỉnh trước kia rồi.

Thanh mai trúc mã...

Vừa ngọt ngào lại đắng chát...Đông Minh Hoa nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi bờ tường, đi về phía trước vài bước mới phát hiện bóng người quen thuộc đang ngồi dưới tán cây.

Xiêm y màu trắng, gò má gầy gò, lại tái nhợt, không hề hồng nhuận kiêu diễm giống như xưa.

Nhạc phụ đi rồi, Cẩm Chi đau lòng biết bao...

Trong lòng dâng lên cảm giác đau đớn luyến tiếc, Đông Minh Hoa nhẹ bước tới bên nàng.

Nàng đang nhắm mắt, là đang ngủ hay đang nghĩ chuyện gì?

Đi đến gần nàng rồi mà nàng vẫn như cũ chưa tỉnh. Đông Minh Hoa thấy nàng tỉnh lặng đã lâu nhưng lại luyến tiếc không nỡ đánh thức nàng, tìm mắt chuyển từ khuôn mặt tinh tế của nàng xuống dưới bàn tay nhỏ bé nàng đang gối lên, sau đó nhìn đến khung thêu đặt bên dưới, nhìn mảnh khăn thêu trên khung, đôi uyên ương bị cắt thành hai nửa...

Lòng đau giống như bị ai đâm vậy, Đông Minh Hoa thống khổ nhắm mắt lại. Chiếc khăn tay này, là hãnh tặng cho nàng, xin nàng thêu uyên ương cho hãnh. Rốt cuộc hãnh đã làm sai cái gì, vì sao nàng lại có thể nhẫn tâm tuyệt tình đến thế!

“Cẩm Chi...” Hãnh nửa quỳ trước người nàng, cầm tay nàng, nhỏ giọng gọi.

Đường Hoan nhú mi, chậm rãi mở to mắt.

“Cẩm Chi...” Đông Minh Hoa khẩn cầu nhìn nàng, “Cẩm Chi, nàng đừng tức giận. Ta, ta thực sự rất nhớ nàng nên mới vụng trộm trèo tường vào. Cẩm Chi tốt, rốt cuộc ta đã làm sai cái gì, nàng nói cho ta biết được không? Hai chúng ta bên nhau nhiều năm như vậy, nàng cứ thể nhẫn tâm từ hôn với ta sao?”

Đường Hoan chăm chú nhìn hấn, nhìn rồi lại nhìn, nước mắt tuôn rơi, tay rụt lại, vừa đứng dậy vừa dùng giọng nói đầy căm hận thốt lên: “Người cú! Người còn tới tìm ta làm gì!” Dứt lời, nàng ômmiêng chạy vào.

Đổng Minh Hoa vội vàng đuổi theo, trước khi Đường Hoan đóng cửa đã kịp với chân vào. Sức lực của nam nhân trời sinh lớn hơn nhiều so với nữ nhân, hấn mạnh mẽ chen vào, không để nàng đóng cửa, từ phía sau ôm lấy Đường Hoan, không cho nàng đi: “Rốt cuộc ta đã làm gì khiến nàng phật ý, nàng nói cho ta biết đi! Ta làm sai, ta sẽ nhận sai với nàng, ta sẽ sửa, nàng đừng không quan tâm tới ta được không?”

Đường Hoan dùng hết sức lực toàn thân cào lên mu bàn tay hấn, “Người buông ra!”

Đổng Minh Hoa bị đau hít một hơi, tức giận trong lòng bùng lên, mạnh mẽ xoay người con gái trong lòng lại, quát khế: “Cho dù có phán ta tội chết, nàng cũng nên để cho ta trước khi chết biết được vì sao mình chết chứ?!”

Đường Hoan hoảng sợ, sau đó cười lạnh với hấn: “Đổng Minh Hoa, đã đến mức này, người còn giả vờ si tình trước mặt ta làm gì? Coi ta là đồ ngốc sao? Ta thực sự hận mình đã nhìn lầm người!”

Đổng Minh Hoa chưa bao giờ nhìn thấy Cẩm Chi như vậy, lòng càng thêm nặng nề, “Ta...”

Đường Hoan kiên quyết hất hấn ra, nàng chỉ vào cửa sau rồi đuổi hấn: “Người cú! Đi tìm biểu muội tốt của người đi! Người đã cùng nàng ta làm ra đến loại chuyện đó rồi, còn tới tìm ta làm gì? Không phải người muốn lấy nàng làm vợ nạp ta làm thiếp sao? Đổng Minh Hoa, ta nói cho người biết, ta thà rằng gả cho một tên ăn mày, thà rằng cả đời không lấy chồng cũng sẽ không làm thiếp cho người!

Người không xứng!”

“Tanói ra mấy lời này lúc nào chứ!”

Đông Minh Hoa tức giận vô cùng, chỉ tay lên trời thề: “Ta, Đông Minh Hoa nếu từng có ý nghĩ nạp Cẩm Chi làm thiếp trong đầu hãy để cho thiên lôigiáng xuống khiến ta chết không được tử tế!”

Đường Hoan giậtmình, ngơ ngác nhìn hần, “Là, là chính mồm Ngọc Châu nói với ta, nóingười với nàng đã làm ra chuyện vợ chồng...ta không tin người làm chuyệnđó nhưng nàng, nàng liền đem chiếc khăn hồng nhiễm máu đưa cho ta, nói,nói đó là các người...” Nàng cắn môi, không nói được nữa.

Tiện nhân Tương Ngọc Châu kia!

Đông Minh Hoa thật sự hối hận đến chết! Nhọc cho hần buổi trưa còn vì mấygiọt nước mắt ma quỷ của nàng ta mà mềm lòng, ai ngờ nàng ta lại có thểhãm hại hần như thế!

Hần tiến lên mấy bước, quỳ gối trướcngười Đường Hoan, “Cẩm Chi, ta là người thế nào nàng còn không rõ sao?Trong lòng ta từ trước tới giờ chỉ có một mình nàng, nàng làm sao lặtin lời Tương Ngọc Châu được chứ? Nàng ta muốn gả cho ta nhưng ta khôngthích nên nàng ta không có cách nào với ta, mới cố ý đến trước mặt nàng nói hươu nói vượn nhằm ly gián chúng ta! Cẩm Chi, ta với nàng ta làtrong sạch, nàng tin ta được không?”

Đường Hoan kinh ngạc nhìn gã nam nhân này.

Sư phụ bảo: Nam nhân thích nhất là lừa dối nữ nhân, có khi còn nói dối đến mức thật hơn cả sự thật. Nàng mới xuống núi một thời gian ngắn, chưagặp qua nhiều nam nhân lắm. Kiều Lục nói dối nàng cảm thấy thật tâmthường nhưng một Đông Minh Hoa vốn hèn nhát bất lực trước mặt nữ nhânlại có thể bịa ra mấy lời ra hình ra vẻ thế này...

Quả nhiên loại người thành thật như Tống Mạch mới là không bình thường sao?

Đường Hoan xoay người, nhỏ giọng “hừ” nói: “Làm sao ta biết được người có nói thật không? Lúc trước, người chẳng đối xử với nàng ta tốt lắm sao, ngay cả khi hai ta gặp nhau, người cũng mang nàng ta theo mà!”

Đổng Minh Hoa có thể không biết nắm bắt tâm tư nhiều nữ nhân nhưng với Cấm Chi, hẳn rất quen thuộc, nghe nàng nói như vậy, hẳn biết nàng đã tin.

Kìm nén vui mừng trong lòng, hẳn đứng lên, nắm lấy bả vai Đường Hoan, “thành thật” nói: “Từng lời từng chữ ta nói đều là sự thật. Đúng rồi, Cấm Chi, nàng biết không, dượng ta đã định cho nàng ấy một mối hôn nhân tốt rồi, sáng mai sẽ đón nàng ấy trở về xem mặt. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nàng ấy sẽ gả cho một viên ngoại đã hơn 50 làm kế thất. Nàng nghĩ xem, nếu ta thật sự có lòng với nàng ầu, có lẽ nào lại để yên? Cấm Chi, ta chỉ để ý có mình nàng, nàng tức giận ta sẽ giải thích, nàng

vui vẻ ta cũng vui vẻ theo. Nữ nhân khác ở trong mắt ta cũng chẳng là cái gì. Cấm Chi ngoan, chúng ta đừng cãi nhau nữa, chuyện từ hôn, nàng khuyên nhủ nhị thúc, được không?”

Đường Hoan cúi đầu không nói lời nào.

Đổng Minh Hoa ngọt ngào cầu xin: “Cấm Chi...”

Đường Hoan đẩy hẳn ra, quay đầu lại, nói: “Ta, ta tạm thời tin chàng nhưng phải đợi biểu muội của chàng đi rồi, chờ đến khi việc hôn sự của nàng thật sự định rõ, ta mới có thể hoàn toàn tin chàng, mới có thể giải thích rõ ràng với nhị thúc được. Trước khi đó, chàng không nên tới tìm ta nữa!”

“Cấm Chi, nàng...”

“Chàng đi đi, nếu để người khác nhìn thấy, ta biết sống thế nào?” Đường Hoan thở hổn hển đẩy hẳn ra khỏi cửa.

Đổng Minh Hoa không thể làm gì, “Được được được, ta đi, ta đi! Nhưng Cẩm Chi, nàng đừng đau lòng nữa, nàng chờ ta, ta nhất định sẽ chứng minh cho nàng thấy!”

Đường Hoan giậm dứ liếc xéo hẳn một cái, rồi “sập” một tiếng, đóng cửa lại.

Đổng Minh Hoa vì cái liếc mắt đầy phong tình kia của nàng mà mất hồn.

Mấy ngày không gặp, Cẩm Chi, dường như so với trước đây càng trở nên đẹp hơn...

Sau khi nhảy khỏi bờ tường, trái tim rộn ràng của Đổng Minh Hoa dần bình ổn lại. Nghĩ đến biểu muội vẫn còn ở trong nhà chờ hẳn trả lời, trong ngực trào lên cảm giác khó chịu. May mà Cẩm Chi còn bằng lòng nghe hẳn giải thích nếu không ngay cả lí do vì sao mất đi Cẩm Chi chắc hẳn cũng không biết!

~

Đường Hoan cũng không quan tâm sau khi trở về Đổng Minh Hoa với Tương Ngọc Châu sẽ cãi lộn thế nào.

Loại rắc rối hai nữ một nam này, lòng của nam nhân đang ở trên người ai, hẳn sẽ tin tưởng người đó. Trước kia, Cẩm Chi rất thành thật, không đấu lại Tương Ngọc Châu. Còn bây giờ, nếu Tương Ngọc Châu có thể đoạt lại lòng Đổng Minh Hoa, nàng liền bán nàng ta làm sư phụ!

Rửa mặt xong, nàng thu dọn lại đồng đồ trong sân, ngủ một giấc dậy rồi bắt đầu chuẩn bị làm cơm chiều.

Đến khi Tống Mạch mệt mỏi trở về, trời đã sẫm tối rồi.

Người hăn đầy mồ hôi nên Đường Hoan bảo hăn đi tắm rửa trước.

Tống Mạch biết người mình nhếch nhác, cũng không muốn để chất nữ nhìn thấy bộ dạng này nên chưa kịp quan sát nàng cẩn thận đã vào trong tắm rửa. Cho tới khi hai người mặt đối mặt ngồi cùng một bàn ăn cơm, hăn mới phát hiện tối nay chất nữ rất hay ngẩn người, lúc thì ngẩn người, lúc lại cười, chính là nụ cười ngượng ngùng duy chỉ có ở các cô gái.

Tuy chất nữ như vậy trông rất xinh đẹp nhưng hăn vẫn không nhịn được hỏi nàng: “Có chuyện gì vui vậy?”

Đường Hoan cúi đầu không nói.

Nàng không muốn nói, Tống Mạch cũng không dám hỏi lại. Nhưng, nhìn dáng vẻ xấu hổ động lòng người của nàng, tim hăn như bị một cọng lông chim cọ vào, cọ rồi lại cọ, hăn không thể lập tức biết, xấu hổ của nàng, tươi cười của nàng, rốt cuộc là vì ai.

Hăn ư?

Cả buổi chiều bọn họ đều không gặp mặt, nàng lại là chất nữ của hăn, làm sao có thể...

Đồng Minh Hoa?

Trước kia, người bên ngoài dùng Đồng Minh Hoa trêu ghẹo chất nữ, chất nữ cũng sẽ như vậy. Nhưng không phải nàng đã hết hy vọng với Đồng Minh Hoa rồi sao?

Có lẽ là tại hăn nghĩ quá nhiều.

Mang theonghi ngờ dù thế nào cũng không thể giải đáp, Tống Mạch lên giường ngủ trước. Chất nữ hiếu thuận với hăn, việc nhà đều ôm hết.

Đến khi hần sắp tiến vào giấc ngủ, hần đột nhiên nhớ ra. Sáng nay, chất nữ có nói tối nay lại đến ngủ cùng hần?

Đang nghĩ tới, rèm cửa bị xốc lên, nàng đi tới. Hần vẫn không nhúc nhích, giả vờ ngủ, nghe nàng đóng chặt cửa, sau đó nhẹ nhàng lên giường.

Quay mặt vào vách tường, Tống Mạch thực khẩn trương.

Đường Hoan mới về phòng phía tây thay áo ngủ, cho nên sau khi lên giường, nàng liền tiến thẳng đến trước người Tống Mạch, nhẹ giọng hỏi: “Nhị thúc ngủ chưa? Con vào được không.” Dứt lời, liền xốc chăn chui vào. Ở trong cùng một ổ chăn, hai người khó tránh khỏi tiếp xúc thân thể. Cơ hồ, mỗi lần Đường Hoan chạm vào Tống Mạch, hần liền lập tức dịch ra, như tránh rắn rết.

Đường Hoan chỉ cảm thấy buồn cười, đã chung chăn rồi, hần vẫn còn cái bộ dáng suy nghĩ cho nàng, rốt cuộc hần còn muốn làm tới khi nào?

Nàng thoải mái ôm eo hần, mặt dán vào tấm lưng dày rộng của hần, nhẹ giọng thăm thì: “Ừm, nhị thúc tắm rửa rồi, trên người rất thơm.”

Cơ thể Tống Mạch căng cứng.

Không phải hần không cảm thấy chất nữ như vậy là không ổn, nhưng mà, nàng đã làm rồi, chẳng lẽ hần lại trách cứ nàng không biết xấu hổ? Nàng, nàng cũng không phải cố ý, nàng đang rất đau lòng, rất sợ hãi, chỉ có thể ý lại nhị thúc hần thôi.

“Nhị thúc, thúc quay lại ôm con giống như đêm qua được không? Thúc quay lưng về phía con, con vẫn sợ hãi, giống như ở phía sau, có thứ gì đó.”

Cả người nàng run run.

Tống Mạch đau lòng xoay người lại, yên lặng ôm nàng, nửa người dưới lại cố ý dịch ra xa.

Đường Hoan chui vào lòng hắn, bộ ngực mềm mại phập phồng chạm vào hắn, “Nhị thúc, thúc đối với Cẩm Chi thật tốt, được thúc ôm như vậy, con rất antâm.”

Tống Mạch ở trên đỉnh đầu nàng cười khổ, bắt buộc mình suy nghĩ chuyện khác, phân tâm.

Đường Hoan rướn lên trên, ôm lấy cổ hắn, nói vào lỗ tai hắn, “Nhị thúc, hôm nay con, con thật vui. Minh Hoa, Minh Hoa chàng tới tìm con. Chàng nói chàng vẫn luôn chỉ thích mình con, còn nói biểu muội của chàng sẽ lập tức về nhà đính hôn. Nhị thúc, con, con quyết định lại tin chàng thêm một lần, chuyện từ hôn, nhị thúc cứ coi như con chưa nói gì.”

Tống Mạch vẫn còn đang vì đụng chạm quá mức thân mật của nàng mà cảm thấy dày vò, nhưng sau khi nghe nàng nói xong, những tâm tư diễm tình xa xôi đều biến mất, trong ngực chỉ còn lại chua xót khó có thể tả bầy.

Chất nữ, vẫn thích Đồng Minh Hoa.

Tận mắt hắn bắt gặp Đồng Minh Hoa liếc mắt đưa tình với Tương Ngọc Châu...

“Chuyện của biểu muội hắn có đúng không? Vì sao ta vẫn chưa nghe nói gì?” Hắn không nhịn được nhắc nhở nàng.

“Là thật. Buổi trưa, khi con trở về có đi ngang qua Đồng gia, tận mắt con nhìn thấy, dưỡng Minh Hoa phái con thứ hai tới đón nàng ấy, sáng mai sẽ đi. Nhị thúc, Minh Hoa không hề thay lòng với con, con thực sự rất vui về. Nhị thúc, thúc có vui không?” Đường Hoan dịch người lên trên, cúi đầu chăm chú nhìn mắt hắn, khóe môi mỉm cười.

Tống Mạch trông thấy vậy.

Hắn có vui không?

Hắn chỉ có thể vui mà thôi, “Ừm, Cẩm Chi vui vẻ là tốt rồi. Được rồi, nhị thúc mệt rồi, thúc ngủ trước đây.”

Đường Hoan lại một lần nữa nằm trong lòng hắn, nàng ôm chặt hắn, nghe tiếng tim hắn đập.

Lần này, cơ thể Tống Mạch không có chút phản ứng nào. Hắn nhìn màn đêmgiăng đầy bên ngoài màn cửa sổ bằng lụa mỏng, lại chẳng có chút buồn ngủ nào.

Là vì chất nữ không hiểu rõ lòng người mà phiền chán, hay là vì...hắn không biết, hắn cũng không muốn biết. Chất nữ phải lập gia đình, không phải Đồng Minh Hoa thì sẽ là một người khác, tóm lại sẽ không bao giờ là người nhị thúc này. Cho dù, hắn chỉ là nhị thúc trên danh nghĩa của nàng.

Trên ngực dường như có tảng đá đè lên, hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Đường Hoan nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của hắn.

Nam nhân này...vì sao lại không chủ động tranh thủ một lần?

Nhị thúc ngoan, yên tâm đi, ngày mai thúc sẽ không cần ghen tị nữa đâu, chất nữ bón đường cho thúc ăn...

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 25: Thích

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch không biết lúc nào thì mình ngủ, mơ mơ màng màng, nghe thấy có người gõ cửa.

Hắn ngồi bật dậy, nhìn ra bên ngoài, trời đã tảng sáng.

ở trong thôn, chỉ trừ khi có việc gấp thì mới đến gõ cửa vào sáng sớm. Tống Mạch cao giọng đáp một câu, nói sẽ ra mở cửa ngay, sau đó gọi Đường Hoan dậy, bảo nàng ôm chăn về phòng phía tây, miễn để người ta nhìn thấy.

Đường Hoan dụi mắt, nghe lời chuyển về phòng phía tây.

Người đến là ai, nàng đã đoán được rồi.

Quả nhiên, vừa về phòng phía tây, còn chưa kịp trải chăn ra đã nghe thấy giọng nói của Tương Ngọc Châu.

“Tổng nhị thúc, thúc yên tâm, cháu tới đây chỉ để nói cho Cẩm Chi biết một chuyện liên quan tới biểu ca mà thôi, cũng không phải đến để cãi nhau với nàng ấy!” Mắt thấy Tống Mạch tựa như cây cột chắn trước mặt, Tương Ngọc Châu ngẩng đầu lên, nói vô cùng bình tĩnh.

“Có chuyện gì người cứ nói thẳng với ta, ta sẽ thay người chuyển lời cho Cẩm Chi.” Tống Mạch không hề động đậy.

Tương Ngọc Châu là cái gì? Dựa vào cái gì mà nàng ta muốn gặp Cẩm Chi thì hẳn phải cho gặp?

Người này rõ ràng đã thích Đồng Minh Hoa. Sáng sớm tới đây, xem ra đã biết chuyện Đồng Minh Hoa làm hòa với Cẩm Chi, vạn nhất nàng ta ghen tị

mà tởn thương Cẩm Chi thì làm sao bây giờ? Vừa rồi nhất thời sợ ý để nàng ta đi vào, bây giờ nếu để nàng ta tiếp tục dễ dàng ra vào Tống gia, nàng ta coi

Tống gia là nhà không người sao?

Tương Ngọc Châu không ngờ Tống Mạch không nề mặt như thế. Không vào được, nàng ta đành dậm chân, xoay người đi đến dưới mái hiên phòng phía tây, nhỏ giọng gọi Cẩm Chi.

Tống Mạch tức giận nhưng đối phương lại là Tương Ngọc Châu nên hẳn cũng không có cách nào.

Bây giờ đối lại là Đồng Minh Hoa, hẳn nhất định sẽ đá cho tên đó một cái, nhưng Tương Ngọc Châu là một đại cô nương, hẳn không thể động vào.

“Người...”

“Nhị thúc, thúc để nàng vào đi.” Vốn Đường Hoan còn muốn nhìn xem Tương Ngọc Châu có dám nói thẳng chuyện của nàng ta với Đồng Minh Hoa ra ngoài không. Bây giờ xem ra, Tương Ngọc Châu cũng không ngốc như vậy. Nhưng mà nếu Tương Ngọc Châu định giấu người khác âm thầm ly gián nàng và Đồng Minh Hoa, chẳng may nàng lại chuẩn bị sẵn sàng hết rồi, nàng ta nhất định sẽ phải thất vọng rồi.

Nghe chất nữ lên tiếng, Tống Mạch chợt không còn lo lắng nữa. Có lẽ, chất nữ thực sự muốn nghe chuyện liên quan tới Đồng Minh Hoa...

Hắn trầm mặc lùi sang một bên, nhìn theo Tương Ngọc Châu đang bước nhanh vào phòng phía tây. Ngờ ngẩn trong chốc lát, Tống Mạch muốn đến hậu viện đợi, nhưng lại lo chất nữ bị người ta bắt nạt nên hắn đứng ở phía sau rèm cửa phòng phía tây, nhúm mày nghe hai nữ nhân bên trong nói chuyện.

Tuy Tương Ngọc Châu oán hận Đông Minh Hoa ngoan tâm tuyệt tình, nhưng vừa bước vào phòng, thấy nữ nhân đang lười nhác ngồi bên đầu giường, trong nháy mắt ấy ghen tị đã chiến thắng oán hận.

Nếu không có Tống Cẩm Chi, nhất định biểu ca sẽ thích nàng, sẽ lấy nàng.

Nếu không phải Tống Cẩm Chi hãm hại sau lưng, biểu ca sẽ không mắng nàng là tiện nhân, nàng cũng không phải gả cho một lão già đã sắp xuống mồ!

“Tống Cẩm Chi, vì sao ngươi lại hại ta?!”

“Lời này của ngươi là có ý gì? Ta hại ngươi lúc nào?”

Nhìn nữ nhân đang siết chặt hai tay nghiến răng nghiến lợi nhìn mình, Đường Hoan lại nhìn ra rèm cửa bên ngoài, rất “vô tội” hỏi: “Ngọc Châu, hôm qua Minh Hoa nói muội phải trở về lập gia đình, sáng sớm mà muội đã tới tìm tở, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Minh Hoa có biết không?”

Rất biết cách giả vờ a!

Tương Ngọc Châu khiếp sợ trừng to mắt nhìn Đường Hoan, giống như là mới biết nàng lần đầu tiên vậy, “Ngươi, ngươi, được, đến hôm nay ta mới biết, thì ra Tống Cẩm Chi ôn nhu hiền lành tất cả đều chỉ là giả vờ! Ta tìm ngươi làm cái gì á? Ta hỏi ngươi vì sao lại hãm hại ta trước mặt biểu ca! Ngay cả chuyện khẩn trình cũng có thể bịa được, ngươi còn có mặt mũi không? Biết được nhiều chuyện như vậy, có phải ngươi đã sớm cùng với dã hán tử nào làm qua rồi! Ngươi...”

Có thể đi thẳng vào vấn đề được không?

Đường Hoan lười phải vòng tới vòng lui với nàng ta, cũng sợ Tống Mịch ở ngoài cửa bị Tương Ngọc Châu chọc tức mà xông vào đuổi người đi, nên nàng tiếp tục giả vờ không biết gì ngắt lời nàng ta: “Tương Ngọc Châu,

muội nói gì vậy, ta thật sự không biết muội đang nói gì. Lúc trước ta hiểu lầm Minh Hoa thích muội, ta cảm thấy rất khó chịu, ta còn chuẩn bị thành toàn cho hai người. Nhưng ngày hôm qua nghe Minh Hoa giải thích xong, ta biết chính mình đã hiểu lầm nên liền tha thứ cho chàng. Ngọc Châu, rốt cuộc muội muốn nói với ta chuyện gì? Chẳng lẽ muội với biểu ca có chuyện gì ta sao?”

Nghe nàng ta một tiếng lại một tiếng Minh Hoa, vừa thân thiết vừa tin cậy, ghen tị trào dâng, Tương Ngọc Châu cũng không muốn dài dòng thêm nữa, chỉ muốn để nàng ta nhanh chóng biết ngay chân tướng khủng khiếp đằng sau. Vì thế, Tương Ngọc Châu ngược lại không hề tức giận nữa, cười khẽ hai tiếng, vừa thương hại lại nhìn Đường Hoan châm chọc: “Hiểu lầm? Người xác thực đó chỉ là hiểu lầm sao? Vậy người có biết ngày cha người chết đó, ta với biểu ca đã làm cái gì không?”

Sắc mặt Đường Hoan biến đổi, “Người có ý gì?”

Lo lắng sợ hãi của nàng đương nhiên đều là giả vờ, nhưng Tống Mạch ở ngoài cửa thì lại chau mày thật sâu.

Tương Ngọc Châu rất hài lòng. Nếu nàng đã không chiếm được, nàng sẽ khiến cho Đồng Minh Hoa và Tống Cẩm Chi cùng thống khổ cả đời! Một kẻ sắp mất đi nữ nhân yêu thương, một kẻ sẽ nhanh chóng biết được người thực sự giết chết cha mình rồi sau đó sẽ là hối hận tự trách, vừa nghĩ thôi đã cảm thấy sáng khoái rồi!

“Có ý gì à? Hừ, nói thật cho người biết, hoàng hôn hôm đó biểu ca hện ta vào trong rừng, chàng nói chàng thích ta, nói mấy ngày nữa muốn tới nhà người từ hôn, tương lai sẽ lấy ta qua cửa. Sau đó cha người liền nhào ra, mắng biểu ca là vong ân phụ nghĩa lòng lang dạ sói, còn muốn đánh hai ta. Biểu ca vì che chở cho ta, bắt đả dĩ đẩy mạnh ông ta một cái, cha người nhất thời đứng không vững, đầu đập vào tảng đá, chết ngay tại đó... Tống Cẩm Chi, người có biết vì sao chàng vụng hôm đó, vì sao nhà người xảy ra

chuyện lớn như vậy Đông Minh Hoa cũng không ra ngoài rừng với người không? Bởi vì ta rất sợ khi nhìn thấy người chết nên biểu ca vẫn ở bên ta, nhắc đi nhắc lại cho ta biết, là cha người tự mình ngã chết, không hề liên quan gì đến chúng ta! Haha, Tống Cẩm Chi, nam nhân như vậy, người còn cho rằng hẳn sẽ thích người thật lòng sao?”

“Ta không tin!”

Đường Hoan chợt đứng lên, chỉ thẳng vào nàng ta, khóc lớn hét: “Người nói bậy, Minh Hoa không phải loại người như vậy!”

Tương Ngọc Châu cười lạnh, “Tin hay không tùy người, nhưng mà chuyện này chích mình ta và biểu ca biết, chỉ cần chúng ta không thừa nhận, cho dù người có ồn ào náo loạn, cũng chẳng có ai tin người đâu. Tống Cẩm Chi, ta đến đây nói cho người, chẳng qua chỉ để người biết, nam nhân người toàn tâm toàn ý muốn gả cho rồi cuộc có đức hạnh gì! So với loại nam nhân như Đông Minh Hoa, ta thà gả cho một lão già còn hơn! Haha, người...”

Lời còn chưa dứt, rèm cửa đột nhiên bị kéo lên, không đợi Tương Ngọc Châu kịp nhìn rõ, cái tát của Tống Mạch đã hạ lên mặt nàng ta.

Sức lực của nam nhân lớn biết bao nhiêu? Khi Tương Ngọc Châu ngã xuống đất, má trái đã sưng to lên, khóe miệng còn chảy máu.

“Nhị thúc...” Đường Hoan nhào lên giường, khóc to.

“Đi xuống!”

Mắt Tống Mạch đỏ hồng quát nàng, “Đi, bây giờ chúng ta đến Đông gia, để bọn chúng đối chất với nhau!” Nếu lời Tương Ngọc Châu là thật, nhất định hẳn sẽ đánh chết tên súc sinh Đông Minh Hoa kia!

Tống Mạch nổi giận, chuyện sau đó không phải là chuyện mà Đường Hoan hay Tương Ngọc Châu có thể khống chế. Khi Đường Hoan vội vàng mặc xiêm y vào, Tống Mạch đã túm tay Tương Ngọc Châu ra đến đại môn Tống gia. Tương Ngọc Châu sống chết không chịu đi, khóc suốt mướt, nhà gần đó hầu như đều nghe thấy tiếng động, tất cả chạy hết ra bên ngoài xem náo nhiệt.

Loại chuyện hại người ích ta này đương nhiên phải tuyên dương ra ngoài chứ. Tống Mạch lườm tranh cãi với Tương Ngọc Châu, Đường Hoan sẽ không mặc Tương Ngọc Châu hắt nước bẩn lên người Tống Mạch đâu. Không phải là khóc sao, sao nàng có thể để Tương Ngọc Châu khóc một mình chứ? Một thân đồ tang đi sau hai người, Đường Hoan khóc so với Tương Ngọc Châu còn lớn hơn, nước nỡ nói ra chân tướng sự thật cái chết của cha Tống.

Cẩm Chi là cô nương ngoan ngoãn mọi người thôn Bạch Thủy đều khen, bây giờ nàng khóc đến đáng thương như vậy tê tâm liệt phế như vậy, so với một nữ nhân bên ngoài mới đến đây có 3 tháng, thôn dân vây xem cơ hồ đều lập tức lựa chọn tin tưởng lời Đường Hoan, thay nhau chỉ vào Tương Ngọc Châu lớn tiếng thóa mạ. Tiếng mắng truyền đi thật xa, đánh thức rất nhiều người, cho đến khi đám người Tống Mạch đi tới Đông gia, xung quanh đã được vây quanh bởi một vòng lớn dân thôn chất phác, tất cả tập trung ở trước cửa Đông gia, đều tức giận mắng đôi cậu nam nữ này.

Đông Minh Hoa vốn không phải người trầm ổn bình tĩnh gì, trải qua một phen náo loạn như vậy, vẻ mặt đã nhanh chóng lộ ra dấu vết, quỳ gối liên tục dập đầu trước người Tống Mạch. Nghe hẳn thừa nhận, Tống Mạch làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho kẻ thù giết hại đại ca? Một cước đá Đông Minh Hoa ngã lăn xuống, nắm đấm mạnh như chùy không ngừng rơi xuống ngực hẳn.

Dân thôn vây xem chỉ cảm thấy như vậy là trừng phạt đúng tội, đừng nói đến chuyện tiến lên can ngăn, ngược lại có người còn túm lấy cánh tay

Đồng phụ không cho ông ta đi ra che cho con, ngoài miệng còn nói rất êm tai, “Con ông hại chết cha ruột người ta đại ca người ta, ông để cho nhị thúc Cẩm Chi đánh nó hai cái đi, xin hãn bớt giận, kéo lại kéo đến quan phủ thì khổ!” Về sau, nếu không phải Đồng mẫu liều mạng nhào lên người con, chỉ sợ Đồng Minh Hoa đã bị Tống Mạch đánh chết thật.

Nhị đệ Tương Ngọc Châu biết tình hình không tốt, sợ việc này sẽ phá hủy đường phất tài của Tương gia nên nhân lúc lực chú ý của mọi người đều ở trên người Đồng Minh Hoa, đã vội vàng ôm Tương Ngọc Châu khóc đến ngất xỉu vào trong nhà, sau đó cũng người lặng lẽ trốn ra từ cửa sau. Hai thôn cách nhau hơn 10 dặm, tin tức trong thời gian ngắn không thể truyền tới, lúc trở về, hãn dặn cha mau chóng sắp xếp, sớm gả Tương Ngọc Châu qua, như vậy sính lễ hậu hĩnh của Trương gia đã vào tay rồi. Khi đó, dù Trương lão gia nhận được tin muốn từ hôn, lão ta cũng đừng mơ đòi được lễ hỏi về. Sau này, thân thể Trương lão gia không tốt, chưa kịp làm gì đã chết luôn!

Là tức chết người không đền mạng.

Đồng Minh Hoa một mực khẳng định cha Tống là tự mình ngã chết, quan khám nghiệm tử thi cũng không tìm được chứng cứ hãn giết người nên ngoại trừ bị khiển trách về đạo đức, ngoại trừ từ hôn, ngoại trừ việc ân đoan nghĩa tuyệt với Đồng gia, Tống Mạch có tức giận, cũng chẳng có cách nào.

Thật vất vả mới nuốt trôi cơn tức này, đến lúc này mới nhớ tới chất nữ.

Tối hôm qua nàng còn vì chuyện hòa hợp lại với Đồng Minh Hoa mà vui vẻ, nay người trong lòng đột nhiên biến thành hung thủ hại chết phụ thân, chất nữ, nhất định rất khổ sở?

Đóng chặt cửa lớn, Tống Mạch vội vàng bước về phòng phía tây.

Dưới ánh nến mờ nhạt, Đường Hoan nằm trong chăn, khóc thút tha thút thít.

Tống Mạch cời giày, ngồi xếp bằng bên cạnh chất nữ, do dự một lúc lâu sau, vẫn không biết nên khuyên nàng thế nào, chỉ theo thói quen năm bà vainàng, “Cấm Chi đừng khóc, chúng ta không cần tức giận vì loại súc sinh này, đừng khóc...”

Đường Hoan lau nước mắt, ngồi dậy, nghiêng ngả nằm trong lòng hăn tiếp tục khóc, “Nhị thúc, con không phải tức vì Đổng Minh Hoa, con chỉ là khóc thương cha con...”

Tống Mạch làm sao tin được?

Hăn biết chất nữ khóc thương đại ca, nhưng điều làm cho lòng nàng khó chịu, nhất định là Đổng Minh Hoa.

Thấy nàng không ngừng dựa vào người hăn, lòng hăn mềm nhũn, ôm nàng lên đùi giống như hồi bé, vừa nhẹ nhàng vỗ về nàng vừa dỗ dành, “Không có việc gì, muốn khóc thì cứ khóc đi, khóc xong rồi, chúng ta không nhớ tới hăn nữa. Bây giờ hăn đã thân bại danh liệt, về sau sẽ không có kết cục tốt, con...”

“Nhị thúc, thúc đừng nói nữa, hăn có tốt không thì có liên quan gì tới con? Từ ngày con nói với thúc chuyện từ hôn, con đã sớm không cần hăn rồi!” Đường Hoan buồn bực che miệng hăn, hai mắt nàng chăm chú nhìn hăn.

Tay nàng trơn mượt ấm áp, hai mắt nàng vì còn đọng hơi nước nên càng toát lên vẻ kiêu diễm động lòng người, Tống Mạch không biết làm sao, cố gắng áp chế rung động bất thành linh xuất hiện nơi đáy lòng, khó hiểu hỏi:

“Không cần? Vậy tối qua, tối qua...”

“Chuyện tối hôm qua con nói mình rất vui về sao?”

Đường Hoan nhìn hẳn, hai má trắng nõn từ từ phiểm hồng, “Nhị thúc, con, con là cố ý nói như vậy. Vì, con muốn biết, thúc, thúc...”

“Ta, ta như thế nào?” Vẻ mặt chất nữ, ánh mắt của chất nữ, giọng nói của chất nữ, không có cái nào là không khiến tim Tống Mạch không đập nhanh hơn.

Đường Hoan rũ mắt xuống, tay nhỏ bé nắm lấy góc áo hẳn, giọng nói khẩn trương, “Chất nữ muốn biết nhị thúc có vui không. Nhị thúc vui, chứng tỏ thúc không quan tâm Cấm Chi giả cho ai, chỉ coi Cấm Chi là chất nữ mà thôi. Nếu nhị thúc không vui, vậy chứng minh, nhị thúc, trong lòng nhị thúc, cũng có, có, có ta...” Nói đến đây, mấy chữ cuối cùng đã không thể nghe thấy nữa.

Nhưng Tống Mạch vẫn nghe thấy.

Lời nói của chất nữ là có ý gì? Chẳng lẽ trong lòng nàng cũng có... hẳn?

Dường như sợ hẳn không nghe rõ, Đường Hoan giương mắt lên, si ngốc nhìn hẳn, hai tay không biết từ khi nào đã vòng qua cổ hẳn, kéo hẳn đối diện với mình. Ánh mắt nàng quá triền miên, Tống Mạch không kìm lòng được mà nghe theo nàng cúi người xuống, cho tới khi nàng nhẹ nâng đầu lên, ghé vào lỗ tai hẳn, ngượng ngùng nói một câu, “Nhị thúc, chất nữ đã thích thúc từ lâu rồi, thúc cũng thích ta, đúng không?”

Âm còn chưa dứt, môi thơm mềm mại đã in một dấu son lên má hẳn.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 26: Hận A!!!

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Có đôi khi, hành động so với lời nói càng khiến người ta dễ hiểu hơn.

Chất nữ nói trong lòng hấn cũng có nàng... Tống Mạch có thể giải thích bởi vì hấn là nhị thúc của nàng nên đương nhiên phải đặt chất nữ duy nhất của mình ở trong lòng rồi.

Chất nữ nói nàng đã thích hấn từ lâu rồi... Tống Mạch cũng có thể lý giải đó là tình cảm yêu thích của tình thân.

Nhưng khi môi nàng chạm vào má hấn, nhẹ như vậy, mềm như thế, lại khiến hấn bất ngờ không kịp đề phòng.

Chất nữ hôn hấn!

Nàng không còn là bé con 3 tuổi năm đó, ai bảo hôn thì hôn. Nàng đã 16, hấn 28, nàng là nữ nhân, hấn là nam nhân!

“Cấm Chi!”

Hấn hô nhỏ một tiếng, không cách nào thừa nhận thân thiết tựa như “tra tấn” của nàng, hấn chột đẩy nàng ra rồi đứng lên, “Cấm Chi, con, con đừng như vậy. Ta là nhị thúc của con, ta chăm sóc con, quan tâm con đều là vì quan hệ thúc cháu của chúng ta. Bởi vì con là tiểu chất nữ ta nhìn từ nhỏ tới lớn, thật sự không hề có ý gì khác, con trăm ngàn lần đừng hiềm lăm. Đại ca đi rồi, tên súc sinh kia lại phụ bạc con, nhị thúc, nhị thúc biết trong lòng con khổ sở, mà lúc này bên cạnh con chỉ có mình nhị thúc cho nên con mới thấy nhị thúc tốt. Nhưng tình cảm của con đối với nhị thúc chẳng qua chỉ là

sự ý lại vào trường bối mà thôi, không phải tình yêu nam nữ, đừng nghĩ linh tinh nữa, biết không?”

Không ai trả lời hẳn.

Tống Mạch nhắc chân một cái, vẫn không có can đảm dứt khoát nên hẳn nhìn lên giường.

Chất nữ ngã vào trong chăn, giữ nguyên tư thế sau khi bị hẳn đẩy ra. Mặt nàng chôn trong chăn, hẳn không nhìn thấy nhưng bờ vai nàng run run, rõ ràng đang khóc.

Tống Mạch tự trách mình, hẳn không nên thô lỗ đẩy nàng ra như vậy.

“Cấm Chi, con đừng như vậy, nhị thúc không cố ý...”

“Nhị thúc, thúc thực sự không thích con một chút nào sao?”

Tư thế này không được tự nhiên lắm nên Đường Hoan chậm rãi ngồi dậy, xoay người đưa lưng về phía Tống Mạch, “Nhị thúc, tối hôm qua con nói muốn gả cho hẳn, trong lòng thúc có cảm thấy hoang hốt, có thấy nửa đêm ngủ không yên không? Nhị thúc, vừa rồi lúc con nói thích thúc, thúc thật sự không vui chút nào sao? Còn khi con hôn thúc, thúc không cảm thấy thoải mái, không muốn hôn lại con sao?”

Tống Mạch khép mi, chém đinh chặt sắt nói, “Không có.”

Nam nhân quả nhiên đều thích nói dối.

Đường Hoan cười lạnh, đứng dậy đi đến bên cạnh giường, sau đó nàng ngồi xuống, ngửa đầu nhìn hẳn, “Nhị thúc, con nhớ rõ năm 8 tuổi, nãi nãi không mua đồ mới cho thúc, con liền lấy trộm 10 văn tiền trong phòng nãi nãi đưa cho thúc. Thúc hỏi con lấy tiền ở đâu ra, con nói là nhặt được,

sau đó thúc bảo con nói dối, thúc nói thúc không thích Cầm Chi nói dối, thúc dặn con phải hứa về sau không được nói dối nữa.”

Tống Mạch nhắm mắt lại, “Cầm Chi...”

“Nhị thúc!” Đường Hoan ngắt lời hấn, cầm tay hấn, hấn giăng ra, nàng lại kéo về đặt tay hấn lên ngực, “Nhị thúc, thúc không thích Cầm Chi nói dối, Cầm Chi sẽ không nói dối. Cho nên con thích thúc, con liền nói cho thúc. Vậy còn nhị thúc thì sao, thúc có dám đặt tay lên ngực con lặp lại một lần nữa thúc không thích con?”

Vậy mà nàng lại nhớ rõ câu chuyện kia!

Tống Mạch đau lòng, bất đắc dĩ trừng mắt với nàng, “Cầm Chi, ta là nhị thúc của con...”

Đường Hoan lớn mật nhìn lại hấn: “Tống Mạch, chàng là do ông nội ta nhật về, không phải là nhị thúc ruột của ta! Nếu chàng là nhị thúc ruột của ta, Cầm Chi nào dám thích chàng?”

Tống Mạch nhíu mày, trách cứ nàng: “Không được gọi thẳng tên ta! Nhật được thì cũng vẫn là nhị thúc con. Cha và đại ca đối đãi với ta như người nhà, ở trong mắt ta con chính là chất nữ ruột thịt của ta. Cầm Chi, đừng nghĩ linh tinh nữa, nhị thúc thật sự không hề có tâm tư nào khác với con. Hôm nay nhị thúc coi như do con quá khổ sở, đầu óc có chút hồ đồ, ngày mai chúng ta quên chuyện đêm nay đi, vui vẻ sống. Ba năm sau, nhị thúc sẽ tìm cho con một nhà chồng tốt. Được rồi, con nằm xuống một lát đi, nhị thúc đi nấu cơm.”

“Con không ăn!”

Đường Hoan giận dữ hất tay ra, “Nhị thúc ngay cả nói thật cũng không dám nói, con không ăn!”

Tâm trạng vốn đang nặng nề của Tống Mạch liền bị dáng vẻ ăn vạ của nàng làm cho tan thành mây khói trong chớp mắt, hần mỉm cười dỡ nàng: “Không ăn cơm làm sao được? Đã đói bụng cả một ngày rồi, bây giờ không ăn cơm tối đói không ngủ được, đến lúc đó nhị thúc lại phải hầu hạ con. Thôi, đừng tức giận nữa, ngoan ngoãn chờ nhị thúc nấu cơm cho con ăn.” Tính tình của chất nữ gần đây càng ngày càng giống một bé con.

Nghe ra ý cười trong lời của hần, Đường Hoan ngỡ ngàng nhìn nam nhân trước mắt. Lão nương đã bị hần chọc tức đến mức nổ phổi, hần vẫn còn cười được?

Hai mắt nàng mở rất to, phần nộ trong đáy mắt càng khiến cho hai mắt nàng thêm mênh mang linh động.

Tống Mạch nhìn đến ngẩn ngơ.

Chính vì ánh mắt này khiến cho chất nữ khác hần với trước kia. Trước đây, ánh mắt của chất nữ luôn trong suốt vô ngần, đến khi nàng trưởng thành, biết nam nữ khác biệt, từ khi yêu Đông Minh Hoa, nàng rất ít khi đối diện với nhị thúc hần. Thỉnh thoảng chạm mặt nhau, hần chỉ nhìn thấy trong mắt nàng là tình cảm thân thiết kính trọng trưởng bối. Nhưng mấy ngày nay, trong mắt nàng ngày càng nhiều thêm tình ý triền miên khiến hần không dám nhìn thẳng. Sợ mình nhìn lầm ngại ngùng của chất nữ thành nhiệt tình, hần không phân biệt được nên đành nghĩ mình nhìn lầm rồi. Bây giờ nàng nói ra, hần mới biết hần không hề nhìn lầm, nàng thật sự thích hần.

Vì sao chất nữ lại đột nhiên thích hần?

Còn hần nữa, vì sao cũng thích chất nữ?

Đầu hần chợt thoáng đau, Tống Mạch không muốn mình có loại tình cảm không kết quả này. Điều duy nhất hần làm được, chính là cắt đứt nó, quên

nó đi, chăm sóc chất nữ thật tốt trong ba năm này, sau đó giao nàng cho một nam nhân thật tốt.

Hắn ngỡ ngác một hồi lâu, Đường Hoan cũng dõi theo hắn một hồi lâu, nhìn nghi hoặc do dự trong mắt hắn dần biến thành kiên định quyết đoán, nhìn thấy rất rõ ràng.

Đồ nam nhân cứng nhắc!

Đêm nay hắn sẽ không thể nào thu phục được hắn rồi. Đường Hoan đành nghĩ biện pháp vãn hồi lại. Không tiến triển thì nàng còn có thể chịu được, nhưng lùi bước thì nàng không bao giờ!

“Nhị thúc, thúc im lặng lâu như vậy, có phải thúc tức giận không?” Nàng mềm mại nói, ánh mắt bất an.

Tống Mạch lấy lại tinh thần, thấy chất nữ vừa rồi còn giương cung bạt kiếm tựa như chuẩn bị nhào lên liều mạng với hắn nay lại lộ vẻ sợ hãi, hắn không khỏi dịu dàng nói: “Không có, chỉ cần Cẩm Chi có thể nghĩ thông suốt, đừng nói mấy lời ngốc nghếch nữa thì vẫn là chất nữ ngoan của nhị thúc, nhị thúc vẫn giống như trước kia yêu quý Cẩm Chi.” Lời cuối còn cố ý nhấn mạnh.

Đường Hoan thầm mắng hắn. Giả vờ cái gì mà giả vờ, sớm muộn gì nàng cũng sẽ cười lên người hắn, sau đó hỏi hắn xem khi hắn “xâm nhập” vào người “chất nữ ngoan” của mình thì có cảm giác gì!

Cúi đầu che giấu lửa giận trong mắt, Đường Hoan nấp góc áo bất an, “Nhị thúc, con, con biết con sai

rồi, về sau sẽ không bao giờ nói linh tinh nữa. Vậy đêm nay nhị thúc, đêm nay vẫn thực hiện lời hứa ôm Cẩm Chi ngủ phải không? Con, con biết con như vậy là không ổn nhưng con thực sự sợ lắm... Nhị thúc, thúc chờ

con vài ngày, muộn nhất là đến cuối tháng này, Cẩm Chi sẽ về phòng phía tây ngủ được không?”

Tống Mạch thực khó xử.

Tuy chất nữ đồng ý không nghĩ linh tinh nữa, nhưng mọi việc đều đã ngã bài, bọn họ cố gắng giả vờ như không có việc này, nhưng, ngủ với nhau, nhất định sẽ không được tự nhiên nữa?

“Cẩm Chi, hay là thúc bảo Nữ Nữ tới đây ở với con vài ngày?”

Nữ Nữ là tiểu chất nữ của Trương thẩm, năm nay mới 8 tuổi, tính cách vui vẻ hoạt bát. Để con bé tới đây với chất nữ, Tống Mạch càng nghĩ càng cảm thấy có lý.

Nàng biết ngay mà!

Đường Hoan khóc, che mặt chôn vào trong chăn khóc to, “Không cần, dù sao trong lòng nhị thúc cũng có khúc mắc với con rồi, đã ghét bỏ con rồi, cần gì làm phiền người khác đến giúp con ngủ ngon. Nhị thúc yên tâm, đêm nay cho dù Cẩm Chi có sợ chết cũng sẽ không đến tìm người nữa, tuyệt sẽ không gây thêm phiền phức cho người nữa... Phụ thân, Cẩm Chi không sợ người, đêm nay người đến đón nữ nhi đi thôi, Minh Hoa không cần con, nhị thúc cũng không cần con, con sống còn có ý nghĩa gì...”

Gân xanh trên trán Tống Mạch nổi hết lên, vất vả lắm mới kìm nén xúc động không mắng nàng, “Lúc nào thì nhị thúc nói ghét bỏ con? Cẩm Chi, con, vì sao con lại không hiểu chuyện như vậy?”

Dù có kìm nén, tức giận vẫn bộc lộ ra.

Đường Hoa run rẩy, dường như sợ hãi tức giận. Nàng không nói, chỉ khóc nỉ non.

Tống Mạch vừa tức vừa đau lòng, thấy nàng khóc không ngừng, đành phải thỏa hiệp, “Thôi được, cứ theo ý con, nhị thúc lại ngủ với con thêm mấy ngày, đến cuối tháng, cuối tháng con phải tự ngủ một mình.”

Đường Hoan lập tức nín khóc, bậy dậy như gió đến bên cạnh giường, lao thẳng vào hăn.

Tống Mạch hoảng hốt, vội vàng giơ tay đỡ nàng, vì nàng bốc đồng mà phải lùi về sau ba bước liền.

Vừa đứng vững lại, nàng đã giống như cây mây quấn chặt lấy người hăn, chôn vùi vòng qua thắt lưng hăn, hai tay ôm cổ hăn, kéo hăn chúi xuống, hại hăn bất đắc dĩ đành nâng mông nàng lên.

Đường Hoan mềm mại làm nũng, “Nhị thúc thật tốt! Nhị thúc yên tâm, chỉ cần nhị thúc đừng không cần con, con sẽ không bao giờ nói hươu nói vượn nữa!”

Nàng thật sự không nói nữa, bởi vì nàng phải “làm”, “làm” so với “nói” còn được hơn nhiều a!

Trải qua ngày hôm nay, nàng phát hiện ra, Tống Mạch chính là người dùng một đống đạo đức lớn lao trói buộc ngoài miệng, Hăn có thể thích nàng, có thể ôm nàng, có thể sinh ra dục vọng với nàng nhưng hăn nhất định sẽ không thừa nhận những điều này. Hăn thầm nghĩ chỉ mình hăn biết, ngay cả nàng hăn cũng không dám nói, sợ mình sẽ không chịu nổi. Nếu nàng kiên quyết làm rõ ra, nhất định sẽ đẩy hăn càng xa hơn.

Dù sao cũng chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được, nàng không cần hăn thừa nhận, nàng chỉ cần làm cho hăn không kìm lòng được, làm cho hăn không thể nhịn được, sau đó làm cho hăn biến mở đạo đức chỉ có thể áp dụng được với thế tử của hăn, áp dụng lên người nàng, vào trong cơ thể chất nữ ngoan của hăn.

Nàng cười khanh khách nhìn hẳn. Nhị thúc, thúc thích thể loại miệng quân tử - người cầm thú, vậy chất nữ cũng rất bằng lòng chơi đùa với thúc.

Cho dù trong lòng nghĩ cái gì, Đường Hoan vẫn có thể mỉm cười vô cùng “trong sáng”.

Tống Mạch tin.

Hắn thả nàng lên giường, vừa gỡ tay nàng ra, vừa dờ khóc dờ cười nói: “Aibào không cần con? Aizzz, thôi, nhị thúc đi nấu cơm, nếu không ăn cơm, ngày mai làm gì còn sức gặt lúa nữa.”

Đường Hoan ôm cổ hẳn không buông tay, cười hỏi hẳn: “Vậy bây giờ nhị thúc còn sức bế con không?”

Tống Mạch kinh ngạc không hiểu ý nàng.

Đường Hoan vung vung chân, nhìn nhìn xung quanh, sau lại chui vào lòng hẳn, “Nếu nhị thúc còn sức, vậy bây giờ thúc bế con đến phòng phía đông đi, con muốn nằm trong chăn thúc ngủ một lát, nếu không nằm trong đó con sẽ không ngủ được.” Đáng thương như vậy, giống y như một đứa trẻ.

Đường Hoan cố ý làm vậy.

Mỗi một Tống Mạch đều phù hợp với thân phận của hẳn. Nàng có lăm lăm nũng với Tống canh rừng cũng vô dụng nhưng đối với nhị thúc tốt này, nàng càng ra vẻ giống như một đứa bé, hẳn lại càng không có biện pháp với nàng, hơn nữa, vì cái chết của cha Tống, nàng đột nhiên trở nên ỷ lại hẳn, hẳn cũng sẽ không cảm thấy quá kì lạ. Mà, cho dù hẳn có thấy kì lạ, thì nhị thúc tốt của nàng cũng sẽ tự lấy cớ hẳn đang chăm sóc nàng... Hẳn chính là gã nam nhân khẩu thị tâm phi mà!

Bị giọng nói mềm mại ngọt ngào cùng cái ôm thật chặt của nàng chọc ngứa, Tống Mạch mềm lòng đến rớt rằm, trực tiếp ôm nàng đến phòng phía đông.

Buổi tối, khi đi ngủ, Đường Hoan không dám chọc hăn nữa, nàng chỉ đành ôm hăn thật chặt hoàng.

Tống Mạch thở phào nhẹ nhõm.

Sáng hôm sau, hăn dậy đầu tiên, xốc chăn lên, chợt phát hiện trung khố của mình có một mảng đỏ đỏ chói mắt.

Ở vị trí thắt lưng, đó chính là nơi mông nàng chạm vào.

Là ai bị thương?

Tống Mạch không hề đau chỗ nào, thấy nàng xoay lưng về phía mình ngủ rất ngon, hăn vẫn không nhìn được xoay người kiểm tra bên trong mình.

Không phải máu của hăn...

Chất nữ bị thương?

Tống Mạch sợ hãi cực độ, kéo chăn lên, chỉ thấy trung khố của chất nữ cũng có, trên chăn còn có hai ba mảng.

Một khắc đó, hăn cảm thấy như trời sập xuống.

Đến khi Đường Hoan bừng tỉnh phát hiện ra chuyện gì xảy ra trên người mình, chỉ cảm thấy miệng nàng cũng muốn phun máu.

Nàng đang chuẩn bị vươn tay hoàn thành nhiệm vụ đó nha!!!!

“Kẻ thù” mà hái hoa tặc ghét nhất, vậy mà lại đến đây!!!

~

Tác giả có lời muốn nói: haha, đây chính là thực tế, đây chính là cuộc sống!!!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 27: Thúc Tới Đi

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Được sự phụ chăm sóc cẩn thận, nguyệt sự của Đường Hoan rất có quy luật, mỗi tháng 7 ngày.

7 ngày!

Sự phụ nói trong kì nguyệt sự không thể hái hoa, vậy chẳng phải nàng sẽ lãng phí đến 7...

Ôm tia cầu may cố nhớ lại kì nguyệt sự của Cẩm Chi, Đường Hoan khóc khôngra nước mắt. Vì sao trong mộng mà cũng phải ngần ấy ngày nàng mới hết chứ, 7 ngày đó, đủ để nàng ăn hăn mấy lần rồi!

Tống Mạch vẫn đang khẩn trương nhìn chăm chăm chất nữ, thấy nàng vừa phát hiện ra vết máu là ảo não phần nộ rồi đáng vẻ như chực khóc, hăn càng thêm sốt ruột, “Cẩm Chi, con, con sao lại bị thương, có đau không?”

Bị thương?

Đường Hoan từ trong buồn bực hoàn hồn, kinh ngạc nhìn nam nhân bên cạnh.

Ánh mắt Tống Mạch ngập tràn lo lắng, cứ y như thể nàng sắp chết rồi ấy.

Đường Hoan bỗng muốn cười phá lên. Nam nhân góc này, chẳng lẽ hăn chưa bao giờ nghe nói tới nguyệt sự của nữ nhân sao?

Nàng chăm chú nhìn hăn trong chốc lát, không nói lời nào, chỉ kéo chăn nằm xuống một lần nữa, đầu cũng chum kín lại.

Làm gì vậy?

Tống Mạch càng thêm lo lắng: “Cấm Chi, rốt cuộc vì sao con lại bị thương? Mau nói cho nhị thúc, đừng làm nhị thúc sốt ruột.”

Đường Hoan nằm trong chăn buồn buồn đáp: “Con cũng không biết vì sao lại bị thương, tưởng đau nhưng thật ra lại không đau, miệng vết thương ở bên dưới người, nhị thúc ở trong này, con làm sao mà xem được?”

Tống Mạch lập tức nhảy xuống giường, “VẬY nhị thúc đi ra ngoài, con mau mau nhìn xem, nhị thúc sẽ đi tìm lang trung!” Dứt lời, người đã xông ra ngoài, khăn trương đứng ở sau rèm cửa.

Đường Hoan cố ý đợi một lát mới khóc gọi hân: “Nhị thúc, thúc vào đi.”

Nghe thấy nàng khóc, lòng Tống Mạch trầm xuống, “Làm sao vậy? Nhị thúc sẽ đi mời lang trung!”

Đường Hoan lộ ra nửa khuôn mặt, hai mắt đăm lẹ nhìn hân: “Nhị thúc đợi đã, trên người con không hề đau, nhưng nơi ở dưới đó không biết làm sao lại bị thương. Nhị thúc, thúc nhìn giúp con đi, nơi đó, nơi đó rất... Con làm sao có thể để lang trung nhìn được, nhị thúc xem giúp con đi, nếu miệng vết thương không lớn, thúc cứ nói với lang trung đó chỉ là vết thương do vấp ngã bình thường thôi...”

Tống Mạch ngơ ngác, “Ta, ta xem giúp con?” Nhìn vị trí vết đỏ trên quần nàng, miệng vết thương, có vẻ ...

Mặt Tống Mạch đỏ bừng, “Cấm Chi, nhị thúc, nhị thúc đi mời Trương thẩm tới giúp con...”

“Không cần...nhị thúc, con không muốn để cho người ngoài biết, chỗ đó, chỗ đó có bệnh, vạn nhất đó lại là bệnh gì ám muội thì con biết làm sao đây? Dù Trương thẩm không có ý gì nhưng cũng không đảm bảo rằng thẩm

ấy sẽ không nói cho người ngoài biết. Tới lúc đó, thanh danh của con mất rồi, vậy còn lập gia đình thế nào được?”

Tống Mạch càng thêm do dự.

Đường Hoan vén chăn lên lau nước mắt, giọng nói càng ngày càng yếu ớt: “Nhị thúc, thúc sợ cái gì? Có chỗ nào trên người chất nữ mà thúc chưa nhìn thấy? Tuy lúc đó con còn nhỏ, bây giờ con đã trưởng thành nhưng đối với thúc, con mãi mãi nhỏ như thế. Huống hồ, nhị thúc là người thân nhất của con, xem miệng vết thương hộ chất nữ của mình thì thế nào? Thúc với con không thẹn với lương tâm là được. Nhị thúc không muốn giúp con, chẳng lẽ, chẳng lẽ tất cả những gì nhị thúc nói tối hôm qua đều là giả, thực ra trong lòng nhị thúc có...”

“Không phải, con đừng nghĩ nhiều, những gì nhị thúc nói hôm qua đều là sự thật.” Tống Mạch vội vàng giải thích, khó khăn lắm mới khuyên được chất nữ sửa lại tâm ý, hẳn không muốn lại tiếp tục khiến nàng hiểu lầm.

Đường Hoan căn môi nhìn hẳn, “Vậy vì sao nhị thúc không dám xem giúp con?”

“Ta...”

“Thôi bỏ đi, nhị thúc không giúp một tay coi như xong, dù sao cũng là chỗ xấu hổ như vậy, con sẽ không để nhị thúc nhờ người ngoài vào xem đâu. Chảy máu thì cứ chảy đi, nếu không đau, chứng tỏ cũng không có việc gì, con cứ chờ thôi, chắc chưa đến hai ngày nó đã khép lại. Nếu không thể lành, con, con cứ thế xuống bồi phụ thân...”

Nàng chui vào trong chăn, khóc nức nở.

Suy nghĩ trong đầu Tống Mạch không ngừng đánh nhau.

Nhìn, nhưng vị trí kia...

Không nhìn, chất nữ bướng bỉnh như vậy, vạn nhất quá muộn thì biết làm sao đây?

“Cắm Chi, thúc, thúc đi lấy gương cho con nhé?” Hãn cái khó ló cái khôn.

Tiếng khóc của Đường Hoan vẫn không dứt, “Gương đồng chỉ có thể chiếu ra mấy hình ảnh mờ mờ, có thể nhìn rõ cái gì cơ chứ? Bỏ đi nhị thúc, thật sự không cần miễn cưỡng đau, chắc tại chất nữ, đáng lẽ lúc trước không nên động lòng với nhị thúc, bây giờ ông trời chắc muốn phạt con rồi... Nhị thúc, thúc không cần quan tâm tới con, cứ để con tự sinh tự diệt...”

“Nói bậy bạ gì đó!”

Tống Mạch vừa tức lại vừa đau lòng, nắm tay thành quyền, hạ quyết tâm: “Đừng khóc, nhị thúc, nhị thúc giúp con.”

Hãn là nhị thúc của nàng, nhị thúc xem vết thương cho chất nữ, không then với lương tâm.

Đường Hoan vụng trộm nở nụ cười.

“Vậy, nhị thúc đợi con một lát, con cởi quần ra trước.”

Nàng chui vào trong chăn, cởi hết cả trung khố và tiết khố ra, cuối cùng còn lấy tiết khố xoa xoa chỗ đó. Thực ra, cũng không chảy nhiều lắm, nhưng cũng nên để nơi đó sạch sẽ. Nếu không trông thảm quá, nàng cũng không dám để hãn nhìn đâu, vạn nhất hãn bị ám ảnh, thì nàng mất nhiều hơn được.

Chuẩn bị xong xuôi, nửa người trên của nàng vẫn nằm trong chăn, chỉ đá đi phần chăn từ eo trở

xuống, hai chân trắng thon dài tách ra, chờ hãn.

“Nhị thúc, thúc mau mau chút đi, cứ để thế này, bụng con có chút khó chịu.” Lo nơi đó sẽ tiếp tục chảy ra, nàng cũng không dám cho hẳn thời gian dờ dợ.

Nàng vừa nói xong, lo lắng trong lòng Tống Mạch càng thêm sâu, cũng không dám chậm trễ thêm nữa, hẳn nhắc chân bước lên, đối diện với chất nữ. Hẳn nhìn về phía mặt nàng, thấy nàng vẫn tránh trong chảnh không chịu lộ ra, xấu hổ trong lòng cũng hơi xẹp xuống, hẳn hít sâu một hơi, khuyu chân xuống, cúi đầu nhìn.

Ngực nóng lên, toàn thân căng cứng.

Đây là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy hạ thể của nữ nhân.

Không dám nghĩ nhiều, hẳn buộc mình tìm kiếm miệng vết thương.

“Nhị thúc, tìm được chưa?” Đường Hoan run run hỏi.

“Chưa...” Tất cả xáo trộn trong lòng đều biến thành sợ hãi, bên ngoài không có, chẳng lẽ là chảy từ trong ra, nội thương?

“Nhị thúc, con, con vừa rồi cũng chưa dám chạm vào, hay, hay nhị thúc giúp con vạch ra xem, xem bên trong?” Sư phụ nói, nam nhân dùng tay hay dùng miệng đều rất sung sướng. Lần trước Tống canh rừng xông thẳng vào, một chút dịu dàng cũng không có. Tuy bây giờ nàng cũng rất xấu xa lừa Tống nhị thúc đặt tay vào nhưng chỉ chạm vào bên ngoài, hẳn sẽ không có việc gì?

Sẽ có cảm giác thế nào đây?

Tống Mạch còn đang cân nhắc hai chữ “vạch ra” của nàng, vạch ra, giống như có một chỗ có thể bị tách ra?

Nhưng, nhưng...

“Nhị thúc, thúc mau lên, bụng con đau quá!”

“Được, được, nhị thúc xem giúp con ngay.”

Tống Mạch cắn răng, lại cúi người tiến đến trước người nàng, khuỷu tay tì vào giường, hai ngón trỏ chạm vào hai bên, run run tách ra.

“Ừm...”

Nam nhân khẩn trương đụng chạm, cùng với đụng chạm khi mình tắm rửa hoàn toàn không giống

nhau.

Đường Hoan khẽ rên một tiếng, đột nhiên chỉ muốn nhấc chân kẹp cổ hăn thôi. Đột nhiên chỉ muốn cho hăn, hoan lạc một chút, nàng biết làm sao bây giờ? Nghĩ đến gã nam nhân lạnh lùng kia lại ngoan ngoãn quỳ xuống sát người nàng, Đường Hoan có một loại cảm xúc sung sướng khó nói nên lời. Không phải là trên thân thể, mà là ở trong lòng.

Tống Mạch, cho dù trong mộng không phải là thực, nhưng người có bao giờ ngờ tới mình cũng sẽ có ngày này không? Người ngốc nghếch quỳ gối trước nữ nhân bị người cửa cổ, trước mặt người mà người coi nhỏ bé tới mức dù có chết người cũng không ngoảnh lại lấy một lần?

Không hiểu sao, Đường Hoan lại hy vọng sau khi Tống Mạch tỉnh lại có thể nhớ lại 9 giấc mộng này. Sư phụ từng nói, sau khi hăn tỉnh lại sẽ hôn mê một ngày, một ngày cũng đủ để nàng trối hăn lại. Ừm, đến lúc đó nàng sẽ dùng xích sắt khóa tay chân hăn lại, cởi đồ hăn ra, cười lên hăn, rồi kể cho hăn về 9 giấc mộng này, nói cho hăn biết, ở trong mắt nàng hăn ngốc nghếch thế nào dần dần ra sao. Còn nữa, khi hăn cùng nàng hoan lạc trong mộng, nàng thoải mái đến thế nào! Võ công cao hơn sư phụ thì sao, nhìn khuôn mặt như tảng băng của hăn, có thể biết hăn có bao nhiêu tự phụ. Vậy mà kẻ tự phụ như hăn lại chín lần gập hạn trong tay nàng, hăn nhất định sẽ

hận đến nghìn răng nghìn lợi! Nhưng mà ai bảo hấn chọc nàng trước? Hấn càng hận thì càng sống không bằng chết, nàng lại càng vui vẻ, chờ nàng chơi đã rồi, sẽ giết hấn luôn!

Haha, nghĩ tới thật là tuyệt!

A, không xong, sắp chảy rồi!

Đường Hoan nhanh nhẹn đẩy nam nhân đầu đẩy mồ hôi vẫn đang sờ nàng ra, haichân khép lại chui vào trong chăn, thẹn thùng xấu hổ nức nở: “Nhị thúc thực sự vẫn không tìm được sao? Sao, sao lại sờ lâu như vậy?”

Tống Mạch khẩn trương, mồ hôi trên trán rơi xuống không ngừng, “Cấm Chi, nhị thúc thực sự đang giúp con mà, con đừng hiểu lầm, nhưng mà, nhị thúc vẫn không tìm thấy...” Hấn dám thề với trời, hấn thật sự không có tâm tư nào khác, cho dù, cho dù nơi đó của nàng rất mê người, cho dù dưới thân hấn cứng rắn như sắt.

Đường Hoan trầm mặc một lát, “Nhị thúc, thúc đừng tức giận, con, con rất xấu hổ. Thôi bỏ đi, vừa rồi chất nử còn tưởng đơn giản, nhưng nơi này... con, con vẫn nên nhờ Trương thẩm giúp đỡ thôi.”

Tống Mạch thở dài nhẹ nhõm một hơi, cả người dường như quá mệt mỏi, “Con cứ nằm yên đi, để nhị thúc mời Trương thẩm tới.”

“Không cần đâu, loại chuyện này để nhị thúc mở miệng thì không tốt. Nhị thúc vẫn cứ giả vờ không

biết đi, con sẽ đi tìm Trương thẩm.”

“Vậy con có thể đi được không?”

“Có thể. Nhị thúc tới phòng phía tây lấy cho con một bộ y phục sạch sẽ, con thay y phục xong rồi sẽ đi.”

Tống Mạch lập tức đi lấy.

Nửa khắc sau, Đường Hoan rửa mặt xong, ôm bụng xuất môn, không để cho Tống Mạch đi theo.

Nàng đứng ở sau tường nhà họ Trương một lát rồi trở về.

Tống Mạch vẫn chờ trong sân, đi tới đi lui, trong lòng bất an, sợ nàng bị bệnh gì nặng. Loại sợ hãi này, có lo lắng cho chất nữ mà cũng bao hàm cả một loại sợ hãi kinh khủng. Nếu, nếu nàng thật sự gặp chuyện không may... chỉ là một suy nghĩ chợt lóe lên thôi, hẳn đã thống khổ đòi mạng, khó có thể hô hấp.

“Nhị thúc, con về rồi.”

Ngoài cửa truyền tới tiếng chất nữ mệt mỏi gọi, Tống Mạch vội vàng xoay người, vừa nhìn thấy, lòng đã đau xót không thôi.

Nàng ôm bụng tựa vào cánh cửa, đầu cũng ngả vào đó, hai mắt nhắm nghiền, yếu ớt vô cùng.

“Làm sao vậy?” Hẳn đi nhanh tới, vững vàng đỡ lấy nàng.

Cửa đã bị Tống Mạch đẩy ra, cho nên nàng càng không kiêng nể gì mà dựa vào ngực hẳn, “Nhị thúc, thúc đừng lo lắng, vừa rồi Trương thẩm nói, không phải chất nữ bị bệnh, mà là, là quỳ thủy, nữ nhân nào cũng có, hàng tháng, nơi đó đều sẽ chảy máu mấy ngày. Nhưng mà, cô nương nhà bình thường 12, 13 tuổi đã có, chất nữ thì giờ mới đến, lại là lần đầu tiên, bụng sẽ đau... nhị thúc, con khó chịu quá, thúc ôm con vào với...”

Không phải bị thương, cũng không phải sinh bệnh, Tống Mạch không sợ nữa. Nhưng nhìn thấy nàng khó chịu như vậy, hẳn lại đau lòng, đỡ lấy thắt lưng nàng, cẩn thận ôm nàng bước vào trong, “Cấm Chi không có việc

gì là tốt rồi, vậy Trương thậm có bảo là cần phải bốc thuốc gì không? Nhị thúc mua cho con.”

Đường Hoan cọ cọ ngực hần, “Trương thậm nói không cần thuốc, chỉ cần không làm việc quá sức, đừng để bị lạnh là được rồi. Nhị thúc, trong nhà nhiều việc như vậy, con còn muốn giúp thúc mà, nhưng nào ngờ được...nhị thúc, có phải chất nữ vô dụng lắm phải không, chẳng giúp được thúc chút nào, chỉ biết gây thêm phiền phức cho thúc.”

Tống Mạch không nói gì, vào trong nhà, hần trực tiếp bế nàng vào trong chăn, dèm chăn cẩn thận cho nàng rồi mới sờ trán nàng, “Lại nói linh tinh, con là chất nữ ngoan của nhị thúc, nhị thúc chăm sóc con là đúng rồi. Chỉ cần con tinh dưỡng khỏe mạnh, nhị thúc đã vui vẻ rồi.”

“Nhị thúc, thúc đối với con thật tốt.” Đường Hoan mỉm cười yếu ớt với hần.

Ánh mắt Tống Mạch dịu dàng, hần nhỏ giọng hỏi nàng: “Khổ sở từ sáng sớm, đã đói bụng chưa? Muốn ăn cái gì, thúc làm cho con.”

“Con muốn ăn mỳ trứng gà cho ấm bụng.” Đường Hoan nghĩ một lát rồi nói.

Tống Mạch đứng dậy, “Được, vậy buổi sáng chúng ta sẽ ăn mỳ.”

Đường Hoan gọi hần: “Nhị thúc phải làm hai quả trứng đấy! Nếu người chỉ làm một quả, con sẽ không ăn!”

Đối mặt với bộ dáng tức giận của nàng, Tống Mạch có chút bất đắc dĩ, nhưng trong lòng lại dâng lên ngọt ngào không thể cho ai biết...chất nữ rất quan tâm tới hần...

Mỳ nhanh chóng làm xong, Tống Mạch bê bàn thấp đến cạnh giường, hỏi nàng muốn ngồi xuống bàn ăn hay là nằm trong chăn ăn.

Đường Hoan chớp mắt với hẳn, “Con muốn nhị thúc bón cho con ăn.”

Sống với sư phụ nhiều năm rồi, từ nhỏ Đường Hoan đã phát hiện ra một chân lý.

Làm nũng lúc bị bệnh, mọi việc đều thông qua.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 28: Ta Tới!!!

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch biết chất nữ đang làm nũng với mình, nhưng hăn lại chẳng thể nào cự tuyệt được.

Cho dù nàng chỉ coi hăn là trưởng bối hay còn có chút tâm tư khác, chỉ cần nhìn thấy dáng vẻ khó chịu của nàng, hăn đều không thể nhẫn tâm.

Lúc còn nhỏ, chất nữ rất dịu dàng, nàng cực hiếm khi đòi hỏi hăn cái gì đó. Bây giờ, trải qua biến cố, nàng ngày càng ỷ lại thân thiết với hăn, hăn mới phát hiện đối mặt với nước mắt của nàng, hăn không thể làm gì.

Lại còn vui vẻ cam tâm tình nguyện.

Nồi mì sôi ùng ục, Tống Mạch đứng dậy, xốc rèm cửa lên, thấy chất nữ đang nằm nghiêng trên giường, đôi mắt nhắm chặt, hăn nhỏ giọng hỏi nàng: “Cắm Chi, mì sắp chín rồi, con có muốn ngồi ăn không?”

Đường Hoan ngược mắt nhìn hăn, lắc đầu: “Nhị thúc, thúc chuyển ghế tới trước giường rồi ngồi bên bên cho con ăn được không? Bụng con khó chịu lắm, chỉ muốn nằm úp sấp thôi.”

“Được, nhị thúc biết rồi.”

Rèm cửa lại được buông xuống.

Thực ra thì Đường Hoan cũng có chút khó chịu thật, vì vậy khi Tống Mạch chăm sóc nàng cẩn thận như vậy, dung túng nàng, tuy phần lớn nguyên nhân đến từ thân phận Cắm Chi hiện giờ của nàng nhưng nàng vẫn cảm

thấy rất vui sướng, may mắn. Quan hệ thân nhân thật là tốt, không biết mấy giấc mộng tiếp theo nàng có còn được hưởng thụ loại phúc lợi này không.

Tống Mạch nhanh chóng bưng một bát mì lớn đi vào.

Mì được nấu rất cẩn thận, sợi mì dài nhỏ, bên trên còn có thêm quả trứng trần trắng trong vàng óng ánh, rắc thêm chút hành lá xanh biếc, nóng hôi hổi, rất ngon miệng.

Hai khuỷu tay Đường Hoan chống lên giường, chờ hẵn ngồi xuống mới thật lòng khen tặng: “Nhị

thức nấu ăn thật là ngon, nhị tẩu tương lai của con thật có phúc.”

Tống Mạch trải trước người nàng một tấm vải cũ, đặt bát tô lên trên, sau đó gấp mì lên thổi cho nàng, lại bắt đặc dĩ nhắc nàng: “Ăn mau nào, ăn xong nhị thức còn phải đi làm, không có thời gian nghe con nói hươu nói vượn.”

Sự ngọt ngào chỉ dành trẻ con trong lời nhắc nhở này thực sự làm cho người ta chán ngán mà!

Đường Hoan gượng cười hai tiếng, cúi đầu ăn mì hẵn đưa tới.

Tống Mạch vội vàng dịch đĩa ra một khoảng, dặn dò nàng: “Vẫn còn nóng, con phải thổi thổi thêm chút nữa mới ăn được.”

“Nhị thức thổi giúp con.” Đường Hoan thuận thế ngã vào gối đầu, ngửa đầu nhìn hẵn, “Con không còn chút sức lực nào, nhị thức thổi giúp con đi, nhị thức tốt.”

Càng ngày càng giống một đứa trẻ, vì sao trước kia hẵn lại không phát hiện ra nàng thích làm nũng đến thế?

Tống Mạch bắt đặc dĩ lắc đầu, nhẹ thổi thêm mấy cái thay nàng.

Đường Hoan nhoèn miệng cười, nhị thức này thật là ngốc!

Đến khi hân đưa mì tới, nàng tiến lại gần, há mồm thật to, nhưng trong đó còn vướng mấy sợi mì dài, nàng phải hút hút một chút mới đưa hết vào trong miệng được.

Cũng không biết bởi vì mì nóng hay vì nước dùng nóng mà mới ăn có một miếng, môi nàng đã chuyển sang màu hồng nộn, no đủ ướt át.

Tiếp tục bón cho nàng thêm miếng nữa mà tim Tống Mịch đập như trống đánh vậy.

Thật sự thì Đường Hoan cũng không định quyến rũ hân đâu, nàng cũng không biết bây giờ nàng có bao nhiêu quyến rũ mà. Ăn hết non nửa bát mì, nàng lại chỉ Tống Mịch gấp trứng gà cho nàng ăn.

“Ăn no rồi à?”

Hai ngày trước Tống Mịch đã phát hiện chất nữ rất thích để trứng gà ăn cuối cùng.

Đường Hoan gật gật đầu, “No rồi.”

Tống Mịch khuyên nàng ăn thêm, nhưng dù có nói thế nào Đường Hoan cũng không ăn. Không có cách nào, sau khi cho nàng ăn trứng gà xong, Tống Mịch lại mang bát vào phòng bếp, không hề do dự ăn hết chỗ mì còn thừa.

Không thể lãng phí.

Thu dọn xong xuôi, Tống Mịch mang theo đồ dùng rồi đi ra ruộng.

Lúc đi ngang qua thửa ruộng của Trương gia, thấy Trương thẩm đang gặt lúa trong ruộng, 6 người Trương gia cũng đều ở đó cả.

Tống Mạch muốn tới cảm tạ bà nhưng nghĩ việc này là chuyện tư mật của chấtnữ, do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn giả vờ như không hề biết gì mà đi qua.

Chẳng biết từ lúc nào đã đến buổi trưa, Tống Mạch lau mồ hôi, chuẩn bị về nhà nấu cơm cho chấtnữ. Nào ngờ hăn vừa xoay người đã thấy chấtnữ một thân y phục màu trắng ngà, tay cầm một giỏ thức ăn, đi tới chỗ hăn.

Hăn vội vàng đi tới, “Vì sao không ở nhà nấu cơm? Không phải nhị thúc đã nói để nhị thúc làm cơm trưa sao?”

Đường Hoan đi đến chỗ bóng râm đằng sau đồng rơm, đến khi ngồi xuống mới lấy lòng đáp: “Nhị thúc đừng lo lắng, bụng chấtnữ đã tốt hơn nhiều rồi, không sao đâu. Một mình nhị thúc làm nhiều việc như vậy, chuyện khác con không giúp được thúc, nào có thể để thúc lại làm mấy chuyện nữ nhân nên làm hộ con nữa? Nhị thúc, mau ngồi xuống ăn cơm đi.”

Đối phó với nam nhân mà, không thể chỉ dựa vào việc làm nũng, chỉ để cho đối phương dễ mình được. Thịnh thoảng phải để cho họ nếm thử cảm giác nữ nhân của mình thực ra cũng rất tốt, như vậy bọn họ mới có thể tiếp tục cam tâm tình nguyện đối tốt với nàng. Nếu nữ nhân ỷ lại vào việc nam nhân đối xử tốt với mình liền coi những gì nam nhân đó trả giá là chuyện đương nhiên, chỉ biết hưởng thụ, như vậy thừa đầu ngọt ngào sẽ chỉ dựa vào khả năng nhẫn nại của nam nhân thôi, thời gian kéo càng dài, nam nhân nếu gặp được một người khác dịu dàng hơn sẽ rất dễ thay lòng đổi dạ.

Đương nhiên Đường Hoan không lo Tống nhị thúc sẽ thay lòng đổi dạ nhưng nàng muốn cho hăn biết, cho dù nàng có làm nũng có “động tay động chân” thế nào đi chăng nữa thì nàng vẫn luôn là một chấtnữ dịu ngoan. Xem đi, dù đau bụng vẫn mang cơm cho hăn, hiền lành làm sao! Miệng hăn thì lâu lâu nhưng chắc chắn trong lòng thì lại rất cảm động.

Tống Mạch cảm động thật nhưng đau lòng của hắn còn nhiều hơn.

“Cấm Chi, bây giờ đã vậy, cơm tối con chờ nhị thúc về làm, biết không?”
Hắn chỉ muốn chăm sóc nàng tốt nhất có thể.

“Được, con sẽ chờ nhị thúc về.”

Đường Hoan sáng khoái đáp ứng, sau đó đến chiều tối ước chừng thời gian Tống Mạch về, nàng lại nhóm lửa nấu cơm.

Nàng muốn khiến hắn càng thêm đau lòng!

Sau khi rửa mặt, nàng lên giường ngủ.

Mệt mỏi vây lấy Tống Mạch, Đường Hoan thì lại mười phần sáng khoái.

Nàng tựa quây trong lòng hắn, “Nhị thúc, thúc ôm con chặt một chút, Cấm Chi hơi lạnh.”

Lạnh?

Tống Mạch nhíu mày. Cho dù ban ngày có nóng thế nào, buổi tối trong thôn vẫn luôn mát mẻ, bình thường một mình ngủ thì không thấy gì nhưng bây giờ đắp chăn mỏng, ngực lại ôm nàng, hắn vẫn luôn cảm thấy nóng, nhưng vì sao chất nữ lại lạnh?

Hắn nghe lời ôm chặt nàng, “Như vậy có tốt hơn chút nào không?”

Đường Hoan gối lên trên cánh tay hắn, ở trong bóng tối lắc đầu, bàn tay mò vào trung y hắn, bị hắn nắm lấy, nàng nhẹ nhàng xoa xoa lồng ngực hắn, giống như tham lam độ ấm trên người hắn vậy.

“Nhị thúc, thúc cởi trung y ra đi, con muốn dán lên ngực thúc ngủ, người thúc rất ấm, lúc tựa vào thật thoải mái. Nhị thúc, nhị thúc tốt, chất nữ rất

lạnh... Ừm, thật là khó chịu a, ban ngày còn tốt, lúc vo gạo rửa rau lại chạm vào nước lạnh, nếu không làm gì đến mức này!”

Tống Mạch sờ trán nàng, cảm thấy cũng hơi lạnh, hấn đau lòng trách nàng, “Đã nói con phải nghỉ ngơi, con lại không nghe lời, giờ thì...” Rốt cuộc vẫn không nỡ mắng nàng, ngừng một lát, hấn bỏ tay nàng ra, cởi trung y, lộ ra khuôn ngực rắn chắc, khỏe mạnh.

Đường Hoan nằm trong lòng hấn, không ngừng sờ hấn, sờ vô cùng quang minh chính đại, “Người nhị thú có nóng hôi hổi, thật là thoải mái.”

Một câu này liền làm câu nói ngắn nàng sờ lung tung của Tống Mạch tiêu mất từ trong cổ họng.

Phía dưới nổi lên phản ứng, sợ bị nàng phát hiện, Tống Mạch thử thăm dò hỏi, “Cấm Chi, hay là nhị thú xoay sang chỗ khác, để con ôm tiện hơn.”

“Được.”

Đường Hoan cầu còn không được.

Tống Mạch như trút được gánh nặng, hấn rút tay lại, xoay người.

Đường Hoan lập tức dựa sát vào hấn. Hấn gập chân lại, nàng cũng gập chân theo, chân dài kề sát chân hấn, bụng sát vào hông hấn. Hấn cảm thấy không ổn lại muốn quay ra, Đường Hoan ôm chặt eo hấn nói: “Nhị thú đừng cử động, thế này thật thoải mái, bụng chất nữ rất lạnh, nhị thú sưởi ấm cho con đi.”

Tống Mạch xấu hổ đến cực điểm, cũng không dám nhúc nhích nữa.

Tay trái Đường Hoan chậm rãi rời khỏi eo hấn, chuyển đến dây lưng trung khố, nhẹ nhàng vuốt ve.

Hồ hấp của hân ngày càng nặng nề, nàng nhanh chóng mò vào, vừa vuốt ve hân vừa nói: “Nhị thúc, thúc cởi quần ra được không, chất nữ muốn để nơi đó dán vào bụng con, có được không?”

“Cấm Chi...” Tống Mạch đè tay nàng lại, vậy, vậy làm sao được!

“Nhị thúc, đến nơi đó con cũng cho thúc nhìn rồi, chất nữ còn không cảm thấy có gì không ổn, bây giờ con cũng đâu có nhìn thúc, chỉ cầu nhị thúc, giúp con làm ấm bụng, như vậy cũng không được sao?” Đường Hoan vô cùng gấm ức nói, môi nhẹ nhàng chạm vào lưng hân.

Giống như có kiến bò trên lưng hân, cả người ngứa ngáy.

Bởi vì trời tối, bởi vì không nhìn thấy gì nên cảm giác càng thêm rõ ràng, suy nghĩ càng trở nên hỗn độn, không thể lí trí như ban ngày nữa.

Tống Mạch không buông tay, khàn khàn thương lượng, “Cấm Chi, nhị thúc, tay nhị thúc cũng ấm

lắm, để nhị thúc lấy tay làm ấm cho con?”

Đường Hoan thẹn thùng, mặt dán vào lưng hân, dịu dàng nhỏ nhẹ đáp, “Không cần... buổi sáng nhị thúc sờ soạng con lâu như vậy, con sợ nhị thúc lại không thành thật. Thúc đưa lưng về phía con như vậy, con mới yên tâm.”

Tống Mạch gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, “Ta, ta lúc ấy thực sự không cố ý, Cấm Chi đừng hiểu lầm nhị thúc?” Nàng lại nghĩ hân thành người thế nào đây?

“Ai biết được...” Đường Hoan mềm mại đáp, tay nhỏ bé giùng giàng giật ra, “Nếu trong lòng nhị thúc thực sự không có gì phải hổ thẹn, vậy thúc nên an tâm sáng khoái để cho Cấm Chi làm ấm bụng chứ. Nhị thúc khẩn trương như vậy, ngược lại giống như chột dạ ấy. A, bụng con lại đau rồi, nhị thúc giúp con đi, Cấm Chi cầu thúc đấy, nhị thúc, nhị thúc...”

Tiếng cầu xin của nàng thật sự rất đáng thương, Tống Mạch hoàn toàn lâm vào hoảng sợ, lý trí và đầu đón trong lòng không ngừng đấu qua đấu lại, rốt cuộc, đến khi nước mắt nàng rơi trên lưng hắn, hắn mới thả lỏng tay ra.

Đường Hoan thút thít cởi quần hắn đến tận đầu gối, khóc đến nỗi Tống Mạch muốn kéo lên một chút cũng không dám, chỉ đành lặng lẽ lấy tay phải che chở nơi đó. Nhưng Tống Mạch càng khẩn trương, càng chứng tỏ cho Đường Hoan thấy bên dưới hắn đã “giương cao” đến mức nào.

Đường Hoan cũng không vội vàng. Nàng cởi bỏ nút buộc trung y của mình ra, cứ như vậy dán vào hắn, từ bụng nhỏ cho đến ngực, không hề có chút khe hở.

Tống Mạch cứng đờ, nói không nên lời.

Bàn tay nhỏ bé của Đường Hoan vuốt ve dọc theo eo hắn cho đến hông, lại dán vào ngực hắn, mơ mơ màng màng nói: “Nhị thúc thật tốt, chất nữ không lạnh nữa rồi. Nhị thúc, thật tốt vì người là nhị thúc của con, con có thể yên tâm dựa vào người sưởi ấm, không cần lo lắng người sẽ mất, con không biết... xấu hổ, cũng không cần lo lắng người sẽ nổi lên ý xấu. Nhị thúc, thúc nói xem, thúc cháu nhà khác cũng có thể làm đến mức này không? Nếu không có, có phải Cẩm Chi thực sự, thực sự không biết xấu hổ? Nhưng con thật sự không cảm thấy gì cả. Bây giờ nhị thúc là người thân nhất của con, từ nhỏ nhị thúc đã chăm sóc con, chỗ nào trên người con nhị thúc còn chưa thấy qua, bởi vì người là nhị thúc của con cho nên không sao cả. Bây giờ Cẩm Chi lớn rồi, nhị thúc vẫn có thể nhìn bình thường mà. Nhị thúc, con nói thế có phải không?”

Phải không?

Tống Mạch nào có tâm tư nghe lời nàng nói!

Hắn thậm chí còn chẳng thể nào nghe rõ nàng nói gì. Khi chất nữ nói chuyện, tay nhích tới nhích lui, ngực mềm dịch lên dịch xuống trên lưng

hắn, mềm như vậy, chạm vào hắn, làm hắn...

Hắn sắp không nhịn được.

“Nhị thúc, sao thúc lại không nói lời nào, có phải thúc tức giận Cẩm Chikhông? Chẳng lẽ nhị thúc cũng không hiểu lời con nói? Vậy ở trong mắt nhị thúc, chất nữ như vậy, có phải thực dâm...”

“Không phải!”

Ngực Tống Mạch dồn dập phập phồng, giống như giận dữ đến tột cùng, dường như mãnh thú trong cơ thể hắn đang kêu gào muốn lao tới. Hắn cái gì cũng không biết, hắn chỉ biết nữ nhân phía sau là chất nữ ngoan của hắn, nàng vì bị bệnh nên mới ỷ lại hắn, nàng là cô nương tốt, cũng không phải loại nữ nhân đó.

Đường Hoan bất động, nhỏ giọng nức nở, “Vậy nhị thúc quay lại ôm con một cái đi, nhị thúc xoay lưng về phía con như vậy, giống như không muốn để ý tới Cẩm Chi...”

Dứt lời, dường như sợ hãi hắn không để ý tới nàng, nàng đứng vụt dậy đi qua người hắn, chuyển tới trước ngực hắn, kéo tay phải hắn ra làm gối đầu, sau đó đặt tay trái hắn lên eo mình. Xong việc rồi, Đường Hoan vừa len lén đè chặt miếng vải trong thắm máu lại để tránh nó bị rơi, vừa ôm eo hắn nằm trọn trong ngực hắn, “Nhị thúc, Cẩm Chi thực sự sợ thúc tức giận lắm...”

“Không, không tức giận...” Tống Mạch còn chưa kịp phản ứng đối với một loạt hành động của nàng.

“Thật sự không tức giận?” Đường Hoan ngửa đầu nhìn hắn.

Đầu nàng chôn trong ngực hắn, bị chặn mỏng che khuất khiến Tống Mạch không thể nào thấy rõ vẻ mặt nàng. Nhưng nàng hỏi sợ sệt chờ mong như

vậy, hắn cố gắng ổn định tinh thần, “Thật sự, nhị thúc làm sao có thể tức CấmChi được?”

Đường Hoan nhẹ nhàng thở ra, lại dán vào ngực hắn, “VẬY nhị thúc để cho con sờ sờ đi. Nhị thúc đã sờ con rồi, con cũng sờ nhị thúc, vậy chúng ta liền hòa nhau, sau này sẽ không cần lo lắng ai sẽ tức giận ai nữa.”

Dứt lời, tay nhỏ bé chính xác không hề lầm cầm lấy nơi đó của hắn.

Nơi nào đó đang ngập tràn sức sống.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 29: Nói Chuyện Buổi Đêm (18+++)

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch 28 tuổi, đến nay vẫn chưa lập gia đình.

Hắn không phải là một người ham mê sắc dục, nhưng từ lần đầu tiên “tự làm” trong mộng, đã nhiều năm rồi hắn cũng chỉ tự giải quyết cho mình có vài lần.

Đương nhiên, hắn là một nam nhân, sẽ không có khả năng một năm bốn mùa lúc nào cũng không có nhu cầu.

Nhưng hắn không ngờ, tự mình chạm vào mình với khi chất nữ chạm vào mình lại khác nhau lớn

đến vậy.

“Cầm...”

“Nhị thúc, đây, đây là cái gì vậy? Kì lạ quá, tại sao lại để gậy ở trong chăn chứ?” Đường Hoan mở miệng ngắt lời hắn. Hắn càng trốn nàng càng đuổi, nhất định không để cho hắn trốn. Phía dưới a, nàng chỉ cầm một đoạn đầu, cũng không phải chạm vào chân hắn cho nên nàng có thể ngây thơ hỏi nhị thúc nàng như thế. Ai bảo Cầm Chi là hoàng hoa khuê nữ chưa hiểu biết cái gì?

Đó là cái gì...

Tống Mạch sắp điên rồi!

Nghĩ trước khi chất nữ hiểu được sẽ tránh đi, ai ngờ hắn vừa chuẩn bị nắm tay nàng, ngón trỏ của nàng đột nhiên dí vào chỗ đỉnh, nhẹ nhàng ấn

ấn.Nơi mà chính hấn cũng chưa từng chạm vào, đúng lúc hấn chưa kịp
sẫnsàng, Tống Mạch không chịu nổi bật ra tiếng rên rỉ khàn khàn.

Tiếng rên thật dễ nghe!

Tâm thần Đường Hoan nhộn nhạo, bàn tay nhỏ bé duỗi ra phía trước, chạm
vào chân hấn.

“A, đây là...”

Nàng vội rút tay lại, hai tay ôm eo hấn, mặt chôn trong ngực hấn, cực độ
xấu hổ thút thít: “Nhị thúc, không phải con cố ý đâu, con thật sự không cố ý
đâu, con chỉ muốn sờ sờ bụng thúc, không hề biết nơi đó lại lớn như vậy,
chưa gì đã chạm vào...hu hu, nhị thúc, con thực sự không cố ý đâu...”

Ngực mềm mại còn tranh thủ cọ cọ vào ngực hấn.

Tống Mạch thật sự không chịu nổi nữa, hấn khẩn cấp muốn phun trào.

Hấn nắm bả vai nàng, kéo nàng ra, “ Cấm Chi, con cứ nằm yên đi, nhị thúc,
nhị thúc đi ra ngoài một lát.”

Đường Hoan càng ôm hấn chặt hơn, tuyệt vọng nói: “Nhị thúc tức giận
Cấm Chi?Nhị thúc đừng đi, con thật sự không cố ý đâu! Nhị thúc, nhị thúc,
thúcđừng không cần con, Cấm Chi không dám ngủ một mình đâu!”

“Không phải, nhị thúc không tức giận, nhị thúc chỉ là muốn...”

“A, nhị thúc, vì sao thứ đó của nhị thúc vẫn đâm vào chân con?”

Đường Hoan ngắt lời hấn, tay nhỏ bé lại cầm lấy nơi đó một lần nữa, thử
thăm dò, lôi lôi kéo kéo, trong giọng nói ba phần là nước nỡ chưa lui,
bảy phần là tò mò lí thú, “Nhị thúc, nơi này của thúc lớn như vậy, lúc
mặc quần vào nhật định sẽ dội lên, vì sao bình thường lại không thấy gì?

Nhị thúc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Bàn tay gian xảo tiến lên phía trước lại nhẹ nhàng sờ lùì về sau.

Nàng cứ làm như vậy một lúc lâu, rất kỹ thuật, khiến linh hồn Tống Mạch như bị nàng nắm trong tay, tùy nàng cử động.

Đó là một loại quyền rũ khó thể nào ngăn cản.

Tống Mạch định nhân lúc mình vẫn còn có thể miễn cưỡng duy trì lí trí rời đi trước nhưng mỗi lần hấn hạ quyết tâm, trong đầu lại có một giọng nói không ngừng nói với hấn, chất nữ không hiểu gì về chuyện này, hấn chỉ cần để yên cho nàng kiểm tra, nàng chắc chắn cũng không biết được mình đang làm cái gì.

Không được, hấn là nhị thúc của nàng, hấn làm sao có thể sinh ra suy nghĩ cầm thú như vậy trong đầu được?

“Cấm Chi...”

“Nhị thúc, con nói với thúc, vì sao nơi này lại lớn như vậy? Buổi sáng vẫn yên lành không có gì... A, hay là nhị thúc bị con gì cắn nên mới sưng lên?” Đường Hoan lo lắng, làm bộ muốn đứng lên, “Nhị thúc đừng sợ, con sẽ đốt nến lên xem qua cho thúc, nếu sưng lên thật thì phải mau bôi thuốc a!”

Không biết là do sợ nàng đốt nến lên soi hay là do luyện tiếp tay nàng sẽ rời khỏi mà Tống Mạch đè vai nàng lại, giải thích, “Nhị thúc không có việc gì, Cấm Chi, con, con mau buông tay...”

Đường Hoan vẫn không buông, giọng nói ngập tràn vẻ lo lắng, “Nhị thúc đừng an ủi con, nếu thúc không có việc gì vì sao nơi này lại sưng lên? Ôi, nhị thúc, hình như nó lại lớn hơn rồi! Nhị thúc, thúc đừng làm con sợ, bây giờ Cấm Chi chỉ có một mình thúc, nếu thúc gặp chuyện không may, Cấm Chi sẽ không còn chỗ dựa!”

Nàng nằm trong lòng hắn, một tay vẫn nắm chặt nơi đó, đồng thời vẫn hoảng loạn sợ hãi.

Cuối cùng Tống Mạch cũng tìm lại một tia lí trí, ngay khi bàn tay nàng hơibuông lỏng, nước mắt nàng đã bớt rơi, hắn đấu tranh hồi lâu mới dám nói thật, “Cấm Chi, nhị thúc, nhị thúc không phải bị sưng, là, là, là khó chịu...”

“Khó chịu?”

Đường Hoan đã quá hiểu rõ nhưng nàng vẫn tiếp tục trêu hắn, “Có phải nhị thúc rất đau không? Đây rốt cuộc là bị bệnh gì, nhị thúc đừng dọa con!”

Tống Mạch nhắm mắt thở hổn hển, “Không phải, không phải bệnh, chỉ là rất ngứa, Cấm Chi, con mau buông tay, nhị thúc ra ngoài, chỉ một lát, sẽ không sao nữa.”

“Ngứa ư? Vậy con sẽ gãi gãi cho nhị thúc, Cấm Chi nhất định sẽ giúp nhị thúc hết ngứa.” Đường Hoan tựa sát vào người hắn nói, tay nhỏ bé chậm rãi di động, “Nhị thúc, như vậy có thoải mái hơn chút nào không?”

Cơ thể hắn căng thẳng như dây đàn. Người trong ngực rất mềm mại, giọng nói yêu kiều bay vào trong tai, còn có động tác ngây ngô lại vô cùng say lòng kia lại càng thêm trói chặt hắn, hắn thậm muốn ôm chặt nàng vào lòng, thậm muốn chặn miệng nàng, khiến nàng không thể nào nói chuyện. Nàng không nói lời nào, hắn có thể biến nàng thành nữ nhân không hề quen biết ở trong mộng, mà không phải...

“Cấm Chi, đừng, đừng lên tiếng, nhị thúc, nhị thúc khó chịu, không muốn nói chuyện.”

Hồn của hắn đang bị nàng nắm trong tay bay tới bay lui, giọng nói cũng run rẩy theo đó.

“Ừm, nếu nhị thúc hết ngứa, nhớ nói với Cẩm Chi một tiếng.” Đường Hoan níncười, không trêu hấn nữa, chỉ toàn tâm toàn ý “hiếu thảo” giúp nhị thúcgãi ngứa. Đương nhiên, nàng không thể nào quên chiếm chút lợi ích, tuyđang tới kì nguyệt sự không thể hưởng thụ món ăn cao cấp trước mắt nhưng liếm liếm một chút hương chút hươg thơm cũng không thể thiếu được.

Nàng hôn lên ngực hấn, phấn lưỡnáo loạn trên người hấn.

Tống Mạch bị kích thích, nhanh chóng che miệng nàng lại, “Đừng...”

Đường Hoan nằm trong lòng hấn rầu rĩ, “Nhị thúc, lúc trước con bị thươngngười còn liếm giúp con, con nghĩ như vậy sẽ khiến thúc thoải mái hơnmột chút.”

Hai mắt Tống Mạch nhắm nghiền.

Đúng làhấn rất thoải mái nhưng loại thân thiết này, hấn không chịu nổi. Tay cóchạm vào cũng giống như mình chạm, cho dù đó là nơi tư mật nhưng nếu làmôi, cho dù chạm vào chỗ nào cũng đều biến thành hôn, hấn làm sao có thể để nàng hôn hấn được?

Hấn không nói lời nào, Đường Hoan liền hôn nhẹ vào lòng bàn tay hấn.

Hấn kinh hoàng rút tay về, Đường Hoan hơi rướn người lên, đặt bầu ngực mình vào tay hấn, có chút sợ hãi lại không che giấu nỗi chờ mong thờ gấpnói: “Nhị thúc, con không biết vì sao lại thế này, gãi ngứa giúp thúcnhưng ngực con lại ngứa. Con không tiện nâng tay trái lên, nhị thúc gãingừa giúp con được không...Ừm, rất ngứa a, nhị thúc à, ngứa cũng sẽ lâysao? Nhị thúc...”

Làm sao có thể lây được?

Đầu óc hỗn loạn của Tống Mạch miên man suy nghĩ, phải chăng , phải chăng chất nữ cũng động tình?

Đúng vậy, đây vốn là chuyện thân mật nhất của nam nữ, hẳn thích nàng, hẳn không không chế được, nàng cũng vậy, có lẽ nàng vẫn chưa thể quên được tâm tư kia?

Nàng vẫn thích hẳn như cũ.

Trong bóng đêm, dục vọng mãnh liệt, người nằm bên người dần biến thành nữ nhân của hẳn, là nữ nhân hẳn thích mà không phải...

Tống Mạch không nghĩ nữa, bàn tay to run nhè nhẹ cầm một bầu ngực.

“Ừm, chính là chỗ đó, nhị thúc mau gãi giúp con...Ừm, thật là thoải mái, nhị thúc mạnh hơn một chút...”

Hắn ngây ngốc tuân theo sự chỉ huy của nàng, Đường Hoan lần đầu tiên hưởng thụ sự dịu dàng đến như vậy, nàng phối hợp vận vẹo theo bàn tay hẳn. Nam nhân dần dần không cần nghe lời, tay nàng đã lơ lửng, tay hẳn liền mạnh hơn, không cần thúc giục. Nàng giúp hẳn thoải mái, hẳn vẫn như cũ xoa nàng, Đường Hoan cố ý thối lui nhưng hẳn lại đuổi theo nàng, giống như ngực nàng chính là vật báu hẳn khó khăn lắm mới có được, đã bắt được rồi, sẽ không bao giờ buông ra nữa.

Từ từ, chần trợt xuống đầu vai hai người.

Đường Hoan ngược cổ lên, sóng mắt xinh đẹp nhìn về phía hẳn. Ánh sáng mỏng manh chiếu vào, nàng thấy hẳn đang nhắm chặt mắt. Nàng bất mãn, tay trái ôm cổ hẳn níu hẳn xuống. Hẳn vẫn nhắm chặt mắt như cũ, nàng ngửa đầu, môi chạm vào cằm hẳn, “Nhị thúc, chất nữ rất thoải mái,... ừm, nhị thúc, nơi đó của thúc có còn ngứa không? Nếu không còn ngứa nữa, chất nữ sẽ không gãi nữa, tay mỏi rồi, nhị thúc thật lớn...”

Hơi thở tựa gió xuân, bàn tay chạm vào ngực như lông chim lướt qua, trắng trợn khiêu khích, yết hầu Tống Mạch trượt lên xuống, “Chờ, chờ một lát thôi, mau, mau.”

Đường Hoan mỉm cười đắc ý, nam nhân này, còn nhớ hẳn là ai không?

Nàng giữ gáy hẳn bắt hẳn cúi xuống đối mặt nàng, sau đó môi thơm dâng lên, hôn khẽ.

Nam nhân muốn tránh nhưng đúng lúc đó, cái lưỡi linh hoạt của nàng khê liếm, hẳn dường như điên rồi, ép chặt nàng, giống như núi đổ. Hai tay rắn chắc của hẳn tựa như cây mây rừng, cuốn lấy đầu vai nàng, trói chặt vòng eo nàng. Lưỡi hẳn tựa như lá cây thắm dẫm sương, tham lam đòi hút hết mật ngọt trong miệng nàng. Bên dưới là cây gậy của hẳn, chủ động tiến sâu vào bàn tay nhỏ bé của nàng, giống như cày muốn đâm vào nơi sâu hơn...

Nàng ô ô kháng nghị, hẳn vì nóng lòng, tất cả mầm mống đều phun hết ra người nàng.

Gió ngừng cây nghỉ.

Lý trí trở về, hẳn áy náy, không dám nhìn nàng, chỉ trầm mặc chà lau cho nàng.

Đường Hoan thực hoang mang, “Nhị thúc, đó là cái gì vậy? Vì sao thúc không ngực thì bên trong lại phun ra thứ gì đó?”

Tỉnh táo rồi, Tống Mạch ngược lại không biết nên giải thích thế nào.

Đêm nay, vì sao lại biến thành như vậy?

Hắn sờ soạng nàng, hôn nàng, còn...

Bây giờ may mà nàng vẫn không hiểu gì, sau này thành thân, nàng nhất định sẽ hiểu rõ hành động súc sinh của hắn đêm nay, khi đó, hắn sao còn dám nhìn mặt nàng?

Có lẽ, chờ đến khi nàng thành thân, hắn sẽ rời khỏi thôn Bạch Thủy.

Hắn không nói lời nào, Đường Hoan cũng không hỏi lại. Sau khi hai người nằm xuống một lần nữa, nàng nằm trong lòng hắn, cảm thấy mỹ mãn: “Nhị thúc, vừa rồi thúc hôn con...”

“Cấm Chi, đừng nói nữa, tất cả là nhị thúc sai rồi, không nên...”

Đường Hoan che miệng hắn, khẽ xoa, cánh tay nửa chống lên, nhìn thẳng hắn: “Nhị thúc, thúc nghe con nói trước được không. Vừa rồi là vì ngực con ngứa, thúc mới gãi giúp con. Sau đó là vì con khát nên mới tìm nước uống trong miệng thúc, nhị thúc thương con nên mới chủ động hôn cho con. Nhị thúc, giữa chúng ta không phải là hôn môi, thúc không cần tự trách, còn nữa, Cấm Chi cũng rất thích. Đời này, Cấm Chi luôn nghĩ hôn môi với nam nhân thật ghê tởm nhưng cùng với nhị thúc, Cấm Chi lại rất thích, nhị thúc, người thích không?”

Trong bóng đêm, khuôn mặt nàng mơ hồ, lời nói lại mềm nhẹ nũng nịu sợ sệt, là vì vui sướng của hành động hôn môi vừa rồi, cũng là vì biết lòng hắn không yên.

Nàng nói thích, nàng nói nàng vốn nghĩ hôn môi với nam nhân thật ghê tởm. Vậy nếu hắn nói không thích, nàng có thể sẽ hiểu lầm hay không...

“Nhị thúc, nhị thúc cũng thích, Cấm Chi mau ngủ đi, chúng ta không nghĩ nhiều nữa.” Bây giờ, lòng hắn rất loạn.

Đường Hoan nhìn hắn, thừa dịp hắn chưa chuẩn bị, nàng hôn lên môi hắn một cái thật nhanh.

“Cấm Chi...”

“Là nhị thúc nói thích đấy, Cấm Chi cũng thích, vậy nhị thúc hãy hôn Cấm Chi đi. Nhị thúc tốt, thúc hôn con, về sau nơi đó của thúc ngứa, chất nữ sẽ giúp thúc.” Đường Hoan mềm giọng làm nũng.

Tống Mạch bất đắc dĩ ấn nàng nằm xuống, vừa dèm chăn cho nàng cẩn thận vừa nói: “Năm ngoan ngoan, đừng để bị cảm lạnh.”

Đường Hoan dựa sát vào hăn, ôm cổ hăn, xấu hổ nói: “Nhị thúc thật tốt... Đúng rồi, nhị thúc, phía dưới của nam, nam nhân đều to lớn giống như của thúc sao? Chất nữ nói thật thúc đừng giận nhé, vừa lớn vừa dài như vậy, lúc con vừa chạm vào đã hoảng sợ rồi.”

Thân thể Tống Mạch cứng đờ.

Đường Hoan ôm hăn, nhỏ giọng năn nỉ: “Nhị thúc mau nói cho con biết đi, chất nữ rất tò mò, thật sự rất tò mò mà.”

“Chuyện này, nhị, nhị thúc cũng không biết người bên ngoài như thế nào.”

Đường Hoan vô cùng nghiêm túc gật gật đầu, một lát sau, giọng nói càng nhỏ thêm: “Nhị thúc, hồi trước giặt quần áo ngoài bờ sông, con, còn vô ý nghe nhóm thầm thầm nói mấy câu, hình như, hình như hai người khi thành thân nam nhân sẽ đem nơi đó đưa vào bên trong nữ nhân... nhị thúc, thúc lớn như vậy, tương lai lấy nhị tẩu, làm sao nhị tẩu có thể tiếp nhận được? Nghĩ mà thấy sợ, làm sao có thể cho vào trong được?”

Tống Mạch lại “cứng” lên.

Hăn nghĩ tới nơi đó của nàng, có thể, có thể cho vào trong ư?

“A, nhị thúc, thúc lại ngứa à...”

~

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: *Đen mặt* Thu phục nhị thúc vẫn còn dễ, bởi vì hẳn không thể nhẫn tâm với chất nữ đợc. Hehe, ngày mai sẽ kết thúc giấc mộng lần này ha!!!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 30: Lần Hái Thứ 2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đêm hôm khuya khoắt, đương nhiên Tống Mạch sẽ không bao giờ bàn luận vấn đề sinh hoạt vợ chồng với chất nữ, lại càng không thể nào để nàng giúp hẳn thêm lần nữa. Nếu nàng cứ nhích tới nhích lui không thành thật, hẳn sẽ ôm nàng thật chặt, buộc nàng mau ngủ sớm.

Thực ra, Đường Hoan cũng không cần hẳn ép buộc.

Đêm nay giúp hẳn, tất cả đều là sự chuẩn bị cho bước tiếp theo. Bây giờ cánh tay đã mỏi, nàng cũng chẳng có tâm tư nào hầu hạ hẳn tiếp. Nàng là hái hoa tặc, thứ nàng muốn là sự thoải mái của bản thân, học hết mấy kỹ xảo này chẳng qua là vì muốn khi hái hoa có thể thu phục nam nhân mà chóng chứ không phải là nàng thì cố hết sức rồi trơ mắt nhìn nam nhân kia thoải mái đâu nha.

Tống Mạch ôm nàng, nàng liền ngoan ngoãn nằm trong lòng hẳn, mỹ mãn ngủ.

Trong bóng đêm không thấy rõ nhau, sẽ không phải e ngại gì nhưng khi ban ngày tới, không thể không đối mặt với nhau, tất sẽ xấu hổ.

Tống Mạch căn bản không dám nhìn chất nữ. Làm ra loại chuyện này, cho dù nàng không hiểu, chính hẳn cũng thấy thẹn. Huống hồ, hẳn còn sờ soạng, còn hôn nàng, đó không phải là việc 1 nhị thúc có thể làm với chất nữ. Nàng nói nàng thích nàng nguyện ý nhưng hẳn vẫn không thể không chột dạ, sợ một ngày nào đó nàng không còn thích hẳn nữa, sẽ vì chuyện tối qua mà hận hẳn.

Cho đến khi phát hiện chất nữ không quần quýt lấy hăn như bình thường, Tống Mạch mới khẩn trương nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn nàng, thấy nàng cúi đầu, vẻ mặt buồn bực không vui.

“Cấm Chi làm sao vậy, bụng không thoải mái sao?” Hăn lo lắng hỏi, nhất thời quên mất buổi tối hoang đường hôm qua.

Đường Hoan lắc đầu, “Không có, con ăn no rồi, nhị thức ăn xong cứ đi ra đồng, lát sau chất nữ sẽ rửa bát.” Cúi đầu nói xong, nàng đứng dậy đi về phòng phía tây.

Tống Mạch ngây dại. Chất nữ, đang tức giận?

Nhưng đối với loại chuyện này, hăn không có cách nào giống như Đồng Minh Hoa đã chọc nàng giận vẫn có thể đuổi theo dỗ nàng.

Rửa chén đĩa xong, Tống Mạch nhìn bức rèm ngoài phòng phía tây, tâm trạng phức tạp đi ra khỏi cửa.

Buổi trưa, Đường Hoan vẫn đến đưa cơm cho hăn nhưng lại chỉ có mình hăn ăn cơm. Nàng đã ăn trước ở nhà. Lúc Tống Mạch ăn cơm, nàng ngồi cách hăn thật xa, hăn hỏi nàng đáp, hăn không hỏi nàng liền yên lặng nhìn ra xa, ánh mắt đờ đẫn. Chờ hăn ăn xong, nàng thu dọn mọi thứ rồi nhanh chóng rời đi.

Tống Mạch hoảng hốt.

Lúc buổi tối ngủ, nàng không còn giống như bình thường chui vào lòng hăn, tuy ngủ cùng một chăn nhưng nàng lại quay lưng về hăn mà ngủ. Càng lạ hơn là, hăn ngủ một mình đã hơn 20 năm rồi, trước kia không cảm thấy gì nhưng bây giờ đột nhiên chất nữ không nằm trong lòng, Tống Mạch lại cảm thấy vắng vẻ, rất khó chịu. Hăn muốn nói chuyện với nàng, nhưng miệng đã mấp máy vài lần vẫn không thể phát ra tiếng nào.

Không gian yên lặng hòa vào bóng đêm đen đặc, kéo thời gian ra thực dài thực dài.

Mấy ngày kế tiếp của hai người đều trôi qua thế này. Đường Hoan vẫn luôn lạnh nhạt, Tống Mạch cũng không dám mở miệng hỏi.

Đến khi lúa được gặt hết mang về nhà, nguyệt sự của Đường Hoan ngày mai cũng có thể chấm dứt.

Buổi tối, nàng mang chăn của mình từ phòng phía tây tới, vừa ôm chăn cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Nhị thúc, đêm nay con thử ngủ một mình một chăn, nếu có thể ngủ được, không sợ hãi nữa, đêm mai con sẽ chuyển đi luôn. Ngủ cùng với nhị thúc, cũng không tiện lắm.”

Tống Mạch đứng yên, nhìn xuống dưới, “Ừm” một tiếng.

Hắn có thể nói cái gì? Giữ nàng lại?

Là hắn nói hai người không thể ở bên nhau, là hắn nói hắn không thích nàng.

Sau khi nằm xuống, hai người xoay lưng về phía đối phương.

Lòng ngực Tống Mạch như bị đè nặng.

Đêm nay là đêm cuối cùng hắn ngủ cùng một phòng với chất nữ. Nàng giận hắn, nàng muốn rời đi, đã mấy ngày nay nàng đều không nói chuyện thân thiết với hắn nữa, có lẽ, sau này nàng vẫn sẽ đối với hắn như vậy?

Đây không phải chính là điều hắn hy vọng sao? Hắn là nhị thúc nàng, nàng là chất nữ của hắn, khi nàng nói thích hắn, hắn không nên để nàng tiếp tục suy nghĩ bậy bạ. Bây giờ, chất nữ đã thực sự hồi tâm chuyển ý, hắn còn khó chịu cái gì? Chẳng lẽ, hắn vẫn còn muốn mờ ám ôm nàng đi ngủ?

Sớm muộn gì, nàng cũng sẽ gả cho một người khác, sớm muộn gì nàng cũng sẽ nằm trong lòng một nam nhân khác, giúp người đó...

Tống Mạch phiền chán xoay người. Ở đối diện, bả vai chất nữ lộ ra ngoài, dưới ánh trăng sáng tỏ, trông thật gầy yếu.

Buổi tối cuối cùng...

Không thể kìm lòng, hắn nâng tay nắm lấy chân của nàng, định dém chặn lên cho nàng.

Nhận thấy động tác của hắn, Đường Hoan hoảng hốt dịch người rời đi, rời xa hắn, đồng thời lại quấn chặt kín hết người, sợ hãi nói: “Nhị thúc, thúc, thúc mau ngủ đi, đừng, đừng chạm vào con, được không?”

Tay Tống Mạch khựng lại giữa không trung, ngực giống như bị ai đấm một cái thật mạnh.

Nàng sợ hắn, nàng không cho hắn chạm vào, nàng nghĩ hắn định làm gì? Hắn chỉ muốn dém chặn cho nàng mà thôi.

“Cấm Chi, nhị thúc...”

Đường Hoan lùi sâu vào trong chăn, che kín đầu, không nghe.

Tống Mạch nhắm mắt lại, hai nắm đấm siết chặt.

Thôi, nếu nàng không muốn nghe hắn giải thích, vậy thì đành thế, cùng lắm thì sau này ban ngày hắn ra đồng, ít về nhà thôi, sẽ không làm phiền mắt nàng nữa.

Ngày hôm sau, Tống Mạch vui đầu bận rộn tuốt lúa đến chạng vạng mới trở về nhà, sau đó hắn phát hiện nàng đã sớm chuyển ra.

Khi ăn cơm, nàng chỉ nói đúng một câu, sau đó thì im lặng không nói gì. Hắn về phòng, ngã vào giường, chỉ cảm thấy bận rộn làm việc cả một ngày nhưng không được nghỉ về nàng càng khiến hắn mệt mỏi hơn.

Nàng ở bên ngoài đi tới đi lui, đun nước, bê thùng tắm, chuẩn bị tắm rửa.

Nếu là trước kia, hắn sẽ rất tự nhiên mà thay nước giúp nàng nhưng bây giờ, cho dù hắn có lòng hay không có lòng thì nàng cũng không để hắn bước vào đâu? Có lẽ, nàng còn phải khóa chặt cửa phòng nữa? Ở trong lòng nàng, hắn không còn là một nhị thúc đáng tin cậy, đã biến thành tên ác ôn ức hiếp nàng rồi...

Tống Mạch thực sự hối hận. Nếu đêm đó cố gắng kiên trì thêm một lát, hai người sẽ không đến bước đường này.

ở phòng đối diện, tâm trạng của Đường Hoan đang rất vui vẻ.

Người nàng vô cùng sạch sẽ, tắm rửa kỹ càng một lát rồi lập tức tới tìm hắn. Lạnh nhạt với hắn nhiều ngày như vậy, nhìn hắn đen mặt bận rộn việc này việc nọ, sau khi trở về vẫn luôn trộm nhìn nàng, vô cùng cẩn thận, chỉ sợ nàng sẽ chán ghét bộ dáng ngốc nghếch của mình, khiến nàng không thể nhìn cười.

Sư phụ nói rất đúng, động cái gì cũng không được động tình, nếu không sẽ bị người kéo đi.

Tắm rửa thay quần áo, ngay cả yếm Đường Hoan cũng không mặc, chỉ phủ thêm một lớp áo ngủ mỏng manh, nằm ở đầu giường gần lò sưởi nghe động tĩnh bên kia.

May mắn là người này thích sạch sẽ, mỗi ngày trước khi ngủ đều tắm rửa.

Mặt trăng từ từ lên cao, Đường Hoan nhẹ bước xuống, gõ cửa phòng hắn, “Nhị thúc, nhị thúc...” Nhị thúc ngoan, mau mở cửa đi, chất nữ đến an ủi

thúc!

Tống Mạch ngồi dậy, nhìn ra cửa, hoài nghi có phải mình nghe lầm không.

“Nhị thúc, thúc mau mở cửa đi, Cầm Chi rất sợ...” Đường Hoan chậm rãi ngồi xuống, nhỏ giọng khóc, vừa vội lại vừa sợ.

Tống Mạch để chân trần nhảy xuống, mở cửa ra, thấy người ngồi ở đó, đau lòng cực độ. Vừa định đỡ nàng đứng lên, Đường Hoan đã nhào vào lòng hắn, “Nhị thúc, nhị thúc ôm con ngủ! Một mình Cầm Chi không ngủ được, nhị thúc đừng không để ý tới con!”

“Đừng khóc đừng khóc, nhị thúc ôm con ngủ, đừng khóc...”

Nàng đã trở lại!

Tống Mạch không thể nói rõ trong lòng hắn là vui mừng nhiều hay là đau lòng nhiều hơn. Hắn thuần thục bế nàng vào trong chăn, vừa nằm xuống, nàng liền giống như trước đây chui vào trong lòng hắn. Nàng ôm hắn chặt như vậy, cảm giác được nàng ý lại khiến hắn hài lòng, chỉ trong nháy mắt đã quét sạch lo lắng vây quanh hắn nhiều ngày qua. Lần đầu tiên Tống Mạch chủ động ôm nàng, “Cầm Chi đừng sợ, nhị thúc ở bên con, sẽ không bao giờ ức hiếp con nữa.”

Đường Hoan oán hận cắn hắn một cái, “Nhị thúc rõ ràng là ức hiếp con, nhiều ngày như vậy người chẳng nói với con một câu. Nhất định là nhị thúc ngại Cầm Chi rất, rất phóng dăng cho nên mới khinh thường Cầm Chi!”

Tống Mạch thật sự oan uổng muốn chết!

“Ta có lúc nào là không để ý tới con? Rõ ràng là con... đừng cãi đừng cãi, được được được, là nhị thúc không tốt... Cầm Chi đừng khóc, đêm đó nhị thúc không nên mạo phạm con, không phải con sai, con trăm ngàn lần

đừng nghĩ lung tung nữa. Con là cô nương tốt, là cô nương tốt nhất trong mắt nhị thúc, nhị thúc làm sao có thể ghét bỏ con được?”

Đường Hoan không nói lời nào, chôn trong ngực hãn khóc nức nở.

Tống Mạch ôm chặt nàng, vỗ về. Giờ đây hãn không còn mong muốn gì khác, có thể lại ôm nàng vào lòng, hãn đã thỏa mãn lắm rồi.

“Nhị thúc, thúc có biết vì sao Cầm Chi muốn về phòng không?” Khóc một lát, cảm thấy đã đến lúc, Đường Hoan từ từ bình tĩnh trở lại, nhỏ giọng bày tỏ, “Nhị thúc, đêm đó, đêm đó sau khi thúc gãi ngứa giúp con, con mơ thấy nhị thúc nằm trên người con, làm chuyện đó với con. Buổi tối hôm sau, con định ôm nhị thúc, nhưng trên người con lại ngứa, con không dám ôm nữa, cũng sợ khi nhị thúc ôm con con sẽ không nhận được mạo phạm nhị thúc nên con trốn thúc. Nhưng con lại ngóng trông thúc chạm vào con, bởi vì như vậy chứng minh nhị thúc không có chán ghét con, con đợi thúc cả đêm nhưng nhị thúc không hề chạm vào con, đến sáng nhị thúc cũng không nói chuyện với con. Con đã nghĩ, nhất định nhị thúc cho rằng Cầm Chi chính là một nữ nhân hư hỏng. Cầm Chi, Cầm Chi không muốn khiến nhị thúc ghét bỏ nên đành phải trở về phòng, mà nhị thúc cũng không nói một câu gì con lại, quả nhiên ...”

Tống Mạch khiếp sợ, trước là vì giấc mộng của nàng, sau là vì lời nàng nói. Thì ra nàng không hề tức giận mà là hiểu lầm hãn, nghĩ hãn ghét bỏ nàng?

“Cầm Chi...”

Hãn vội vã giải thích, Đường Hoan che miệng hãn lại, “Nhị thúc, thúc nghe con nói hết đã. Nhị thúc, con biết thúc xem thường Cầm Chi, xem thường Cầm Chi ỷ lại không thể rời khỏi thúc nhưng mấy đêm không có thúc ôm, con đều không ngủ nổi. Nhị thúc, thúc coi con là chất nữ cũng tốt, là, là nữ nhân cũng được, Cầm Chi chỉ cầu thúc về sau đều ôm Cầm Chi

ngủ được không? Con nhớ nhị thúc, một đêm không gặp, con rất nhớ. Nhị thúc, thúc có nhớ con không?”

Nàng ngửa đầu, đôi mắt đắm lệ dưới ánh trăng tỏa ánh sáng rạng rỡ.

Đối mặt với đôi mắt xinh đẹp như vậy, đối mặt với tình ý triền miên như vậy, Tống Mạch không thể không nói thật, “Nhớ, nhị thúc cũng muốn ôm Cẩm Chi.”

Đường Hoan hài lòng nở nụ cười, ánh mắt dịu dàng, sau đó thừa dịp hấn giật mình mà dùng hết sức nắm lấy bả vai hấn, xoay người đè lên, hôn hấn.

Môi vừa chạm vào, Tống Mạch đã cuống quýt đẩy vai nàng ra, quay đầu tránh nàng: “Cẩm Chi, đừng như vậy, nhị thúc ...”

Đường Hoan dùng bụng cọ sát hấn, nức nở nói: “Nhị thúc, không phải con cố ý mà bây giờ khi chạm vào thúc con sẽ nhớ tới chuyện đêm đó, sẽ nhớ tới giấc mộng kia, người con rất ngứa. Nhị thúc, con khó chịu lắm, người để con hôn hôn đi... Ngày đó thúc ngứa như vậy, chất nữ chẳng phải đã dốc lòng giúp thúc sao... A, nhị thúc, nơi đó của thúc lại dựng lên rồi, nhị thúc tốt, người hôn con trước đi, lát nữa chất nữ sẽ giúp thúc.” Mạnh mẽ gặtay hấn ra, giữ lấy mặt hấn, hôn một cái thật sâu.

Hấn trốn nàng đuổi, hấn lùi nàng tiến, gấn bó dây dưa.

Lòng ngực Tống Mạch phập phồng, muốn đẩy nàng nhưng nàng lại cầm tay hấn đặt vào sau lưng nàng, “Nhị thúc, nhị thúc, lưng con rất ngứa, người sờ sờ giúp con.” Tay nàng thì tiến vào trung y của hấn, sờ soạng lung tung, không biết làm thế nào mà cởi được trung y hấn ra.

“Cẩm Chi...” Đến khi Tống Mạch phản ứng lại, phía trên nàng đã để trần.

Hấn vẫn muốn đẩy nàng ra nhưng lại không đủ sức, trong lòng Đường Hoan hiểu rõ, hai má nóng hôi hổi của nàng dán vào má hấn, nhẹ giọng

thầm thì, ai oán triền miên: “Nhị thúc, Cầm Chi thích thúc, thích ôm thúc, thíchthúc cũng làm vậy với con. Nhị thúc, thúc có muốn biết trong giấc mộngkia con đã thấy gì không? Trong mộng chúng ta cũng như thế này, thúc ởtrong mộng rất thân thiết với Cầm Chi, thúc vuốt ve con hôn con, còn,còn đem nơi đó tiến vào bên trong con, thì ra nơi đó có thể đi vàothật... Nhị thúc, thúc sờ sờ đi, nơi này của con đã ẩm ướt rồi...nhị thúc,bên trong Cầm Chi rất ngứa, nhị thúc lấy nó gãi ngứa cho con đượckhông?”

Môi nàng chạm vào má hần, tay nàng xê dịch trên eo hần, ngực nàng cũng cọ xát ngực hần, đôi chân dài của nàng không ngừngcọ xát chân hần, ngay cả ngón chân đáng yêu của nàng cũng chọc gheo hần. Tống Mạch như bị đặt trong một ngọn lửa cháy hừng hực, nàng chính làyêu tinh do ngọn lửa đó hóa thành, chỉ muốn hòa tan hần.

Cơ thể dần dần không thể khống chế.

Trước khi tia lí trí cuối cùng biến mất, hần giữ chặt eo nàng không cho nàngđộng, “Cầm Chi, đừng nói nữa, ta là nhị thúc con, chuyện đó chỉ có phuthê mới có thể làm.”

Đường Hoan cắn lỗ tai hần, “Vậy ư? Vậybây giờ chúng ta là cái gì? Nhị thúc, trong lòng Cầm Chi chỉ có mìnhchàng, tim là chàng, người ta cũng là chàng, đêm nay nếu chàng không cần ta, ta cũng không có mặt mũi nào gặp chàng nữa. Vậy nhị thúc chàng muốn cho ta hay để ta chết...Nhị thúc, muốn Cầm Chi đi, mấy đêm rồi Cầm Chidều mơ thấy nhị thúc, mơ thấy nhị thúc dùng nơi to lớn đó này nọ với ta... Nhị thúc, cảm giác đó rất thoải mái, nhị thúc...”

Nàng chậm rãi dịch xuống, ngón tay linh hoạt cởi bỏ dây lưng tiết khổ hần, sờ hần, “Nhị thúc, chàng xem, chàng...A!”

Lời còn chưa dứt, bả vai đã bị người đè lại, cả người bị ép xuống, chờ đếnkhi Đường Hoan cảm thấy trận đau đốn quen thuộc ở giữa, Tống Mạch

đã ở trên người nàng, thở gấp liên tục, tàn nhẫn bao nhiêu gấp gáp bao nhiêu, người không biết còn tưởng hấn đang liều mạng với nàng!

Nhị thúc hiền lành đến mức chất nữ chỉ cần nhăn mặt một chút cũng đau lòng đau rồi? Nhị thúc then thùng đến mức xem vết thương hộ nàng mà tay cũng run run đau rồi?

Đường Hoan đau đến mức ngay cả khóc cũng không còn sức.

Lại là thế này!

Lại là hấn không hề báo trước ép nàng xuống dưới, lại là hấn thô lỗ xông tới!

Nàng coi như nhìn thấu! Chẳng liên quan gì tới thân phận hay tính tình, Tống Mạch, trời sinh hấn chính là một gã súc sinh!

Muốn xin hấn chậm một chút nhưng Đường Hoan rất bướng bỉnh, đôi môi đỏ mọng của nàng cắn chặt ga trải giường, cố nén không cho mình phát ra một tiếng nào. Đây là do nàng tự chuốc, là nàng nhìn nhầm một tên súc sinh cầm thú bề ngoài lạnh lùng, là nàng không nên xuống tay với hấn. Đau thì cứ đau đi, nhanh chóng xong việc, nàng tiếp tục bước vào giấc mộng mới. Đến khi 9 giấc mộng chấm dứt, xem nàng trừng trị hấn thế nào!

Tống Mạch không muốn thô lỗ như vậy nhưng thực sự thì lời nàng nói chẳng khác nào tra tấn người khác. Vừa rồi hấn cũng không biết chính mình đang làm cái gì, chỉ biết nếu không tiến vào, hấn sẽ chết.

Sau vài lần ra vào, con mãnh thú trong cơ thể dường như đã tìm ra nơi để phát tiết, sau khi xong rồi, hấn cũng tỉnh táo hơn vài phần. Mặt trăng ngoài trời đã lên cao, ánh trăng như nước tràn vào, hấn thấy nàng chau mày, hàm răng cắn chặt vào môi, vô cùng thống khổ, trên mặt là nước mắt rơi lã

chã.

“Cấm Chi...”

Đau lòng, sợ, Tống Mạch không dám cử động nữa, muốn lui ra ngoài.

Đường Hoan mỉm cười, nhắc chân ngăn hẳn lại, “Nhị thúc đừng đi, chất nữ rất thoải mái...”

Nhìn thế nào cũng không giống thoải mái, ngược lại, chỉ khiến người ta cảm thấy thực đáng thương.

Tống Mạch không nhịn được cúi đầu hôn nàng, hôn hết nước mắt của nàng, “Cấm Chi đừng khóc, tất cả là tại nhị thúc không tốt, nhưng mà con yên tâm, nếu nhị thúc đã như vậy với con, sau này nhất định sẽ đối với con thật tốt. Nếu con bằng lòng, nhị thúc sẽ mang con rời khỏi nơi này, chúng ta sẽ tới một nơi không ai biết, nhị thúc sẽ lấy con...Cấm Chi, con bằng lòng không?” Trước khi làm với nàng, hẳn có thể cự tuyệt, nhưng bây giờ hẳn phải chịu trách nhiệm với nàng.

“Nhị thúc thật tốt.” Đường Hoan mở to mắt, tình ý triền miên nhìn hẳn. Không nghĩ tới vừa nhìn, nàng chợt giật mình.

Nam nhân này rất đẹp. Ban đêm không nhìn rõ da đen hay trắng, từng nét ngũ quan trời sinh đều được thể hiện rõ. Hàng mi dài, mắt sáng như sao, khuôn mặt tuấn tú, bởi vì trong mắt có tình ý mà càng thêm lay động lòng người. Hơn nữa, khuôn mặt hẳn không những tuấn tú mà cơ thể cũng vào hàng cực phẩm.

Hắn vẫn còn đang ở bên trong nàng, lớn như vậy...

Đường Hoan nâng tay vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của hẳn, sắc niệm trong lòng vượt lên chiếm thế thượng phong, cơ thể cũng nóng lên theo. Nam

nhân đẹp như vậy, bây giờ chịu đau đã thiệt lắm rồi, về sau còn phải tiếp tục chịu đau nữa, chẳng phải ngốc lắm sao?

Nàng vừa nhìn hấn vừa khóc nước mắt, “Nhị thúc, thúc làm đau con...”

Tống Mạch tự trách không thôi, “Ta...”

Đường Hoan kéo đầu hấn xuống, ưỡn ngực lên.

Từ giờ trở đi, nàng sẽ là thuần thú sư, dạy dỗ con mãnh thú thô lỗ này phải hầu hạ nàng cẩn thận.

Đương lúc đêm dài tình nồng, hai tay nàng quàng vào cổ hấn, ngồi trên đùi hấn, phối hợp với nhịp điệu của hấn. Nam nhân nhắm mắt lại, hơi thở ngày càng gấp, hấn đã sắp tới.

Đường Hoan cũng thoải mái ghênh đón chòm sáng trắng.

“Nhị thúc, cảm giác đâm vào người chất nữ mình thế nào? Có phải rất thích không?” Nàng ôm chặt hấn, ánh mắt nhìn thẳng hấn, cười duyên hỏi.

Lời nói này...không hề giống chất nữ.

Nhưng cố tình lại khiến hấn càng muốn thêm.

Phía dưới của Tống Mạch vẫn không ngừng, nhú mày nhìn nàng: “Đừng nói bậy.”

Đôi mắt của Đường Hoan càng thêm quyến rũ xinh đẹp, phía dưới lại càng trở nên điên cuồng hơn,

“Tống Mạch, muốn chất nữ của người phải khó chịu sao? Hiện tại người đang làm cái gì đây? Ừm...Người, người xem, người làm mạnh như vậy, chất nữ ngoan của người rồi cũng bị người giết chết mất...Tống Mạch, nhị

thúc, haha, đừng nói là nhị thúc, cho dù người có là phụ thân Cẩm Chi đi nữa, ta cũng sẽ dụ dỗ người lên giường, ai bảo người... là đồ súc sinh!”

“Người, rốt cuộc người là ai?”

Tống Mạch giữ eo nàng định ngừng, Đường Hoan nâng hông lên, ngồi xuống, nhìn hấn ngửa đầu rên rỉ thành tiếng, rồi lập tức mở to mắt nhìn về phía nàng. Chùm sáng trắng ập tới, Đường Hoan tặng cho hấn một nụ cười tươi đầy quyến rũ: “Con là chất nữ ngoan của người đây, nhị thúc, ha ha ha...”

Tống Mạch không tin.

Đường Hoan biết hấn không tin. Lúc này nàng không hề nhắm mắt lại, vẫn nhìn thẳng vào hấn, ánh mắt vừa khiêu khích lại châm chọc, cho tới khi trước mắt là một khoảng hỗn độn, cho tới khi, khuôn mặt của hấn biến mất...

Tống Mạch, chúng ta kết thúc giấc mộng này, hẹn gặp lại.

~

Tác giả có lời muốn nói: Ha ha, ngày mai bắt đầu giấc mộng thứ 3, Tống Mạch lúc này vẫn còn tương đối chất phác đôn hậu, nhưng tiếp sau đó sẽ không còn bị đùa cợt dễ dàng như vậy nữa đâu!

Hãy cũng chờ đợi: Quả phụ xinh đẹp PK đồ tể lạnh lùng.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 31: Hàng Xóm Hung Dữ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Phía đông trấn Thất Kiều có một nhà rất có học thức, Mai gia.

Phụ thân của Mai tú tài chính là vị cử nhân duy nhất của trấn trong 10 năm trở lại đây, còn vào đúng năm 25 tuổi, có thể nói là tiền đồ vô lượng, rất được mọi người xung quanh kính trọng. Lão gia cử nhân cũng rất có bản lĩnh, ông nhanh chóng tích góp được một phần gia sản, chẳng những chuyển từ thôn lên trấn trên mà còn mở được một tiệm cơm ngay con phố chính của trấn, trừ tiền công cho tiểu nhị và các loại tiền lặt vặt khác, mỗi tháng ít nhất cũng có thể kiếm được 5,6 lạng bạc.

Nhà ở có, gia sản có, lão gia cử nhân không còn thích vị thê tử nông thôn một chữ cũng không biết của mình nữa nên chuẩn bị nạp thêm một tiểu thiếp yếu điệu nũng nịu.

Sau đó ... không có sau đó.

Lão gia cử nhân không cần thận vấp chân một cái, đáng đời cho ông ta xuixẻo, trên đầu chẳng có vết thương nào nhưng cũng không thể đứng dậy nữa.

Vị thê tử nông thôn kia lại rất mạnh mẽ, an táng trượng phu xong, một mình một thân nuôi lớn đứa con trai mới sinh, còn nuôi ra một tú tài.

Mai tú tài trời xinh khôi ngô đẹp đẽ, tiếc là cơ thể từ nhỏ đã ốm yếu, mỗi đợt giao mùa xuân thu đều phải bệnh nặng đến hai lần. So sánh với việc tạo lập công danh, nương của hắn vẫn cảm thấy nổi dỗi tông đường mới là việc quan trọng hơn nên bắt đầu thu xếp cho hắn cưới vợ. Ai ngờ được con mắt của Mai tú tài lại rất cao, cô nương cao quá, mập quá, lùn

quá, khỏe quá, xấu quá hẳn đều chướng mắt, sau đó bị mẹ già ép quá, liền trốn về nhà cũ ở. Lần này về, hẳn liền bị một tiểu thôn cô tên Thủy Tiên mê hoặc.

Thủy Tiên là cô nhi, sống nhờ ở nhà dì từ nhỏ, trên có hai tỷ tỷ, dưới có hai đệ đệ hai muội muội nhà dì. Ngay cả khi chúng tởm muội nhà dì chưa đến tuổi làm việc, nàng đã giống như nha hoàn bận bịu làm việc suốt ngày, phải chăm chỉ “báo đáp” ân dưỡng dục của dì dượng. Năm ấy gặp Mai tú tài, nàng vừa tròn 15 tuổi, không có son phấn không mặc áo gấm, nhưng dáng người thì yếu điệu dung mạo lại xinh đẹp, trời sinh quyến rũ phong lưu, chỉ một cái liếc mắt đã đoạt đi hồn phách Mai tú tài.

Ở trong mắt người trong thôn, Mai tú tài chính là hiền tế đối với các cô nương, chúng tởm muội nhà dì đều động lòng, Thủy Tiên cũng vậy.

Bằng vào dung mạo trời sinh cùng con mắt nhanh nhạy do phải ăn nhờ ở đậu từ nhỏ, chỉ sau vài lần gặp gỡ, nàng đã nhanh chóng khiến Mai tú tài ái mộ mà thương tiếc, khiến hẳn bỏ ngoài tai tất cả chửi bới của dì Thủy Tiên, khiến hẳn không thèm để ý tới phản đối của mẫu thân mình mà đem tam môi lục sính tới đón Thủy Tiên về nhà.

Đêm động phòng hoa chúc, rượu không chuốc say mà người đã tự say rồi.

Thủy Tiên xấu hổ nằm trên chiếc đệm màu đỏ thẫm, mặt đẹp đỏ bừng, xiêm áo tựa như bánh chưng bị Mai tú tài “bóc” ra, lộ ra thân thể nữ nhi trắng nõn mịn màng bên trong. Trước mắt là cơ thể tuyết trắng mê hồn, mùi hương thơm ngát đượm quanh chóp mũi, huyết mạch Mai tú tài căng ra, làm sao còn nhớ được cái gì là nhã nhặn, chỉ biết bổ nhào lên trên thân thể xinh đẹp kia sờ soạng gặm cắn.

Còn Thủy Tiên, nàng biết làm thế nào để cho nam nhân càng thêm yêu thích mình. Vì vậy nàng không hề giống như các tân nương khác thẹn thùng mặc

phu quân muốn làm gì thì làm mà là lớn mật hùa theo hẳn, khiến Mai tú tài chưa “vào cửa” đã phải nộp vũ khí một lần.

Cơ thể Mai tú tài yếu ớt, trải qua một lần này đã khiến hẳn có chút không chịu nổi, nhưng hẳn là tân lang a, đêm động phòng, ra một lần kia đã đủ mất mặt rồi, nếu còn không thể chân chính đi vào cơ thể nương tử, hẳn còn biết sống sao? Vì thế hẳn tiếp tục mạnh mẽ ôm lấy cơ thể nương tử, tốn một chút thời gian, chỉ mới vừa vào được có nửa đầu ngón tay hẳn đã tiếp tục nộp vũ khí, mồ hôi chảy đầm đìa, bên dưới ** không ngừng tiết ra, hô thêm mấy tiếng khàn khàn, haimắt trợn trừng, đi tìm cha hẳn.

Con chết ở trên người con dâu, mẫu thân tú tài đau khổ, mắng Thủy Tiên là hồ ly tinh, chuyên cướp mạng nam nhân, muốn hưu nàng.

Nhưng Thủy Tiên cũng không phải hạng người yếu đuối gì.

Bởi vì làm trái lệnh di bằng lòng gả cho Mai tú tài, nàng với người trong nhà di đã bất hòa. Nếu bị hưu về, chờ đợi nàng phía sau không biết là kết cục gì, cho nên khi phát hiện tướng công chết bất đắc kỳ tử, nàng đã cắn nát cổ tay nhuộm đỏ khăn trinh. Đến khi bà bà mắng nàng, nàng cầm khăn trinh khóc mình đã làm người Mai gia, trong bụng chưa biết chừng còn có mang cốt nhục của Mai gia, cầu xin bà bà đừng hưu nàng.

Nàng khóc lóc vô cùng đáng thương, láng giềng xung quanh đều nói hộ nàng, mẫu thân tú tài một là e ngại lời của mọi người, hai là vì cốt nhục của con mình cho nên đành nhận đưa con dâu này. Hai tháng trôi qua, bụng Thủy Tiên chẳng đổi khác gì, mời lang trung tới thì biết không có thai. Mẫu thân tú tài lại muốn hưu nàng, Thủy Tiên khóc lóc vô cùng thâm, kiên quyết bảo rằng nàng với phu quân tình sâu, sinh là người Mai gia chết là ma Mai gia, còn sống là để thay phu quân phụng dưỡng mẹ già, nếu bà bà không thích, vậy nàng sẽ đi xuống ở bên phu quân, còn làm bộ muốn tự tử.

Nàng làm sao có thể chết được? Chưa kể đến nha hoàn bà tử ở Mai gia thì vẫn còn có hàng xóm láng giềng. Thấy nàng như vậy, ai cùng đều khuyên can.

Lấy cái chết chứng minh lòng mình, Thủy Tiên đã thắng được rất nhiều ngợi khen, mẫu thân tú tài nếu còn kiên trì hưu nàng thì đó chính là bà bà ác độc, nên đành phải thôi.

Ba năm tiếp theo, đó là cả quá trình tranh đấu giữa Thủy Tiên và bà. Trước mặt mọi người, nàng hiếu kính bà đủ thứ, nhưng sau lưng thì ngoài thuận trong trái, chưa bao giờ để mặc cho bà bà uốn nắn. Buổi sáng, mẫu thân tú tài nói xấu nàng với người ngoài, buổi trưa, nàng đã khóc lóc kể lể đủ điều oan khuất của con dâu, lúc không cẩn thận còn lộ vết thương trên người. Thủy Tiên giỏi diễn, phần lớn người dân trong trấn đều tin nàng, mẫu thân tú tài tức giận đến lâm bệnh nặng, Thủy Tiên nhân cơ hội mua chuộc lòng hạ nhân, tiểu nhị, chân chính tiếp quản tiệm cơm. Sau khi mẫu thân tú tài biết được, hộc máu bỏ mình.

Từ đó, Thủy Tiên trở thành chủ nhân Mai gia. Nàng giải tán lão bộc trong nhà, chỉ mua thêm hai nha đầu sai vặt và một bà tử trông nhà. Ban ngày khi xuất môn, nàng mang theo một nha hoàn làm bạn. Bởi vì đã trở thành đương gia, bởi vì không còn ai có thể cướp lấy gia sản trong tay nàng nên nàng cũng không cần sống khổ sống sở lấy lòng như trước mà tùy theo ý mình, cuộc sống vô cùng thoải mái.

Trước cửa quả phụ nhiều thị phi.

Nàng lại là một tiểu quả phụ xinh đẹp thường xuyên xuất đầu lộ diện nên thanh danh càng ngày càng thối, lời đồn xấu càng ngày càng nhiều.

Thủy Tiên chẳng hề để tâm tới.

Nàng ngồi ở tiệm cơm, việc làm ăn buôn bán trong tiệm còn tốt hơn gấp đôi so với bình thường. Bị mấy tên nam nhân xấu xa kia nhìn chòng chọc

thì thế nào? Chỉ cần có thể kiếm bạc, đừng nói là nhìn bằng hai mắt, cho dù có kẻ lớn gan vụng trộm sờ tay nàng, nàng cũng vẫn có thể cười thật tươi liếc mắt đưa tình với người ta. Vụng trộm này nọ mới là tội, nữ nhân rakhỏi cửa nói chuyện với nam nhân không phải là tội, không ai có thể làm gì nàng! Nhóm các bà các cô thích chỉ trở sau lưng nàng, còn không phải là vì họ đang ghen tị nàng tài mạo song toàn sao? Ghen tị nàng dù không có tướng công vẫn có thể khiến phần lớn nam nhân tranh cướp lấy lòng!

Nhưng không phải chuyện gì của nàng cũng được như ý.

Ví dụ như gã đồ tể bán thịt ở phía đối diện kia, cũng chính là gã nam nhân mặt lạnh ở ngay cách vách nhà nàng, hẳn chính là cái đinh trong mắt Thủy Tiên.

Nàng đối với Tống Mạch có thể nói là vừa yêu vừa hận.

Đối với Mai tú tài, Thủy Tiên là biết ơn, dù sao nam nhân kia cũng đã kéo nàng từ vũng bùn lên, cho nàng danh phận cho nàng phú quý. Nàng cũng muốn vui vẻ sống bên hắn, hiếu thảo với bà bà, làm một nương tử tú tài khiến người ta hâm mộ. Nhưng nàng với Mai tú tài vô duyên, ngay cả cái duyên làm vợ chồng chân chính cũng không thể, không có duyên với bà bà, vì muốn được sống mà nàng phải ở lại Mai gia bằng mọi cách, phải đối nghịch với bà bà.

Khi bà bà còn sống, nàng làm việc gì cũng phải cực kì cẩn thận, kiên quyết không cho bà bà nắm được nhược điểm nào để lấy cớ hù nàng. Nhưng nàng cũng là một cô nương đang trong độ tuổi đẹp nhất, khi động phòng đã được hưởng chút tư vị hoan hảo, vì vậy làm sao nàng có thể không tư xuân? Sau khi bà bà mất, đã không còn ai có thể quản nàng. Thủy Tiên liền lên kế hoạch tìm một nam nhân tốt ở rể. Đương nhiên, nếu đối phương không có một đồng thân thích tòi tệ thì nàng cũng nguyện ý mang hết đồ cưới tái giá,

dù sao nàng cũng đã thủ tiết vì phu quân ba năm, đã phù hợp với luật lệ của đương triều đối với gia đình quả phụ không con.

Mỗi lần tư xuân, Thủy Tiên đều chỉ nghĩ tới Tống đồ tể ở cách vách, Tống Mạch.

Nhiều thế hệ Tống gia đều làm đồ tể, lúc rảnh rỗi thì giết trâu làm thịt heogiúp người, còn bình thường thì lấy nghề bán thịt kiếm sống, gia sảncũng không coi là nghèo. Đến đời Tống Mạch, trưởng bối đều đã tạ thếhết, trong nhà chỉ còn mỗi mình hănh, điều này rất phù hợp với điều kiệnlập gia đình của Thủy Tiên.

Nhưng khiến cho Thủy Tiên động lòng, lại chính là tướng mạo của Tống Mạch.

Thực ra, Tống Mạch có thói quen đi sớm về muộn, khi Thủy Tiên còn ở nhà đầurất ít khi chạm mặt hănh, thỉnh thoảng đứng ở trong sân nàng còn có thểnghe thấy tiếng múc nước rửa mặt tiếng bổ củi ở nhà bên. Khi gặp mặtthật, đó là lần đầu tiên nàng tới tiệm cơm nhà mình. Lúc đi tới cửa tiệm thì thấy tiệm thịt đối diện vô cùng náo nhiệt nên mới dựa cửa ngógnhìn. Nhìn mãi, cho đến khi người tới mua thịt tản hết mới lộ ra bóngdáng chủ tiệm.

Hoàn toàn bất đồng với dáng vẻ dữ tợn cao lớnthô kệch trong tưởng tượng của nàng, Tống Mạch lạnh lùng đứng ở đó thudọn dao thớt, quả thực, chính là nam nhân đẹp nhất trên đời mà nàng từng thấy.

Trách không được tới chỗ hănh mua thịt đều là các cônưong, tức phụ, thậm chí còn có cỗ kiệu dừng ở trước cửa tiệm, khôngbiết ngồi bên trong là vị tiểu thư nhà nào.

Nam nhân yêu nhan sắc của nữ nhân lại không biết nữ nhân cũng giống vậy, rất để ý tới tướng mạo của nam nhân.

Khi nhìn thấy Tống Mạch, Thủy Tiên không khỏi mặt đỏ tim đập dồn dập.

Nếu có thể gả cho Tống Mạch, nàng nguyện ý làm một hiền thê, giúp trượng phu nuôi dạy con.

Nhưng khi nàng tìm gặp hẳn lại chỉ đối được cái nhìn lạnh nhạt của hẳn, nhìn đến mức cả người nàng lạnh lẽo, còn hẳn không nói lời nào đã rời đi.

Nàng mặt dày thỉnh bà mỗi tới thăm dò, Tống Mạch ngay cả cửa cũng không chobà mỗi vào, bà mỗi đứng ngoài cửa nói ra mục đích, đại môn đã bị hẳn vô tình đóng lại.

Mỗi tình si của Thủy Tiên không được đáp lại, trong lòng sinh hận, bắt đầu chọc tức Tống Mạch.

Hai nhà đều ở phía đông trấn, nàng là nhà ở rìa thứ hai, Tống Mạch là nhà ven rìa thứ nhất, xa xa bên cạnh chính là ruộng đất. Sở dĩ Mai gia mua nhà ở đây vì không thể mua nổi tòa nhà trên đường chính, còn Tống gia lại bởi vì nhà giết súc vật, sẽ làm nhiều dân nên cố ý chọn nơi hẻo lánh.

Hậu viện Tống gia có chuồng heo chuồng gà, đều do một mình Tống Mạch lo hết, mà mấy con vật này, cứ đói bụng là lại kêu inhỏi. Thủy Tiên thừa dịp Tống Mạch cho chúng ăn liền nhặt mấy hòn đá nhỏ ném sang. Nếu lúc trước, Tống Mạch đối với nàng là lạnh lùng như những người khác thì hiện giờ, chính là ghét cay ghét đắng.

Tống Mạch không thèm nhìn nàng, trong lòng Thủy Tiên oán hận, Tống Mạch căm hận nàng, Thủy Tiên lại sinh ra một loại khoái cảm rất kì lạ.

Cho dù là chán ghét, nàng cũng muốn trong mắt hẳn có nàng.

ở nhà, thường có bà mỗi tới cửa, phần lớn đều là nhóm lão gia thiếu gia có tiền, muốn nạp nàng làm thiếp. Thủy Tiên đều đuổi thẳng người đi, bây giờ

nàng có tiền có quyền, việc gì phải chui vào nơi ngày ngày không được sống yên ổn, lại còn phải để ý sắc mặt chủ mẫu?

cũng có mấy thiếu gia độc thân phong lưu tới tìm nàng, muốn cùng nàng ái ân. Còn nói rằng ngoại trừ danh phận, cái gì cũng có thể cho nàng được. Người như thế, Thủy Tiên không đồng ý cũng không từ chối, cứ lửng lơ với đối phương, khiến đối phương ngứa ngáy khó chịu, thường đến tiệm cơm gọi đồ mà không ăn, thỉnh thoảng còn tặng một chút lễ vật, đồ trang sức, lãng lã tơ lụa, ai đưa Thủy Tiên cũng không chối từ.

có một lần mưa to chợt ập đến, Thủy Tiên không mang ô, nàng gọi tiểu nhị mua ô. Tiểu nhị vừa mới “dạ” xong thì có một vị thiếu gia đã mỉm cười đi tới, nói để hắn đưa nàng về nhà.

Thủy Tiên định từ chối nhưng quay đầu nhìn Tống Mạch đang dọn quán chuẩn bị về nhà, nghĩ một lát, lại đồng ý.

Đến cửa nhà, nàng cố ý đùa vui cùng với vị thiếu gia kia ở ngay ngoài cửa. Tống Mạch đi tới, Thủy Tiên trộm nhìn hắn, phát hiện khóe môi hắn mím chặt.

Trong lòng hắn, nhất định đang mắng nàng là loại nữ nhân không tuân thủ nữ tắc?

Một tên nam nhân cổ hủ như vậy, nhìn thấy trò vô sỉ này nhất định sẽ rất tức giận.

Đã nhiều lần Thủy Tiên đều đồng ý cho người kia đưa về nhà, thỉnh thoảng còn tổ chức tiệc rượu ở trong viện, cố ý cười thật to.

Nàng chỉ lo chọc tức nam nhân cách vách lại quên rằng loại nam nhân tiếp cận trên chọc một quả phụ như nàng, tuyệt đối không phải là một nam nhân tốt.

Có một lần vị thiếu gia kia say rượu, hấn lại khỏe hơn nàng.

Thực ra Thủy Tiên cũng say, bởi vì say nên đầu óc nàng có chút mơ hồ. Nàng vốn không muốn nhưng khi tỉnh táo nàng sẽ dễ dàng đối phó với loại nam nhân này, nhưng nàng say... Nàng cảm thấy tổn thương, nàng đẹp như vậy, vì sao có biết bao nam nhân thích nàng như vậy mà Tống Mạch thì lại khinh thường nàng?

Nàng cố ý liều mạng giãy dụa, kêu thật to, muốn xem xem Tống Mạch có thể chạy tới cứu nàng không.

Nhưng, nàng phải thất vọng rồi, cho đến khi bị gã thiếu gia kia tức giận đẩy ngã đập đầu vào tường, nhà cách vách cũng không có lấy một tiếng mở cửa.

Tống Mạch, người quả thật quá nhẫn tâm...

Trước khi ý thức trở nên mơ hồ, nhìn bóng dáng nam nhân kia chạy đi, Thủy Tiên vẫn nhớ về nam nhân nhà cách vách như cũ.

Vỡ đầu chảy máu, Thủy Tiên bất tỉnh.

Đến khi được chữa trị, Đường Hoan tỉnh lại.

Tựa vào đầu giường, nàng sờ sờ mảnh lụa trắng quấn trên đầu, khóe môi khẽ cong lên một nụ cười yếu ớt.

Rất tốt, Thủy Tiên này, ngoại trừ ngốc ra, những cái khác, nàng đều thích.

Tống Mạch, ta lại tới rồi. Bây giờ người đang làm gì?

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 32: Vô Tình

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan rất hài lòng với thân phận mới của mình.

Là người có tiền đó!

Có nha hoàn bưng trà rót nước giặt quần áo nấu cơm, có kho bạc riêng, có lãng la tơ lụa, đồ trang sức, còn có thêm cả ác danh quả phụ tồi tệ. Như vậy, nàng sẽ không cần giống như tiểu ni cô phải nén giận sống mà mệchết, ngược lại, nàng muốn sai hai nha hoàn làm gì cũng có thể, sẽ không giống như thôn cô thiện lương, muốn hoan hảo với người còn phải nghĩ ra cái có thật tốt rồi chờ đợi thời cơ. Trên đầu treo sẵn danh “quả phụ hư hỏng”, rốt cuộc thì nàng có thể sống một cách thoải mái rồi.

Hơn nữa, nhờ Thủy Tiên ban tặng cho mà bây giờ Tống Mạch đã nhận định nàng chính là một nữ nhân không tuân thủ nữ tắc, nếu vậy nàng cũng không cần phải giả vờ làm người tốt nữa, thích hư hỏng thế nào thì cứ hư hỏng thế ấy.

Nữ nhân hư hỏng khó có thể nắm được tim nam nhân?

Đương nhiên là không.

Sư phụ bảo: Tất cả nam nhân đều khẩu thị tâm phi, đừng có nghe mấy lời bọn họ nói ngoài miệng nào là nữ nhân hèn hạ hư hỏng không tuân thủ nữ tắc, một khi có nữ nhân hư hỏng bí mật tìm tới, cam tâm tình nguyện hoan hảo với hắn, đồng thời còn cam đoan sẽ không cho ai biết việc này. Như vậy, chỉ cần nữ nhân hư hỏng đó có vài phần tư sắc, nắm thêm mấy thủ đoạn phong hoa tuyết nguyệt, cơ hồ nam nhân nào cũng chẳng kìm lòng được.

Có đôi khi nam nhân không hành động, không phải là không muốn mà là vì trong lòng có quá nhiều băn khoăn. Họ hàng, tiền đồ, thanh danh... Không hành động, là bởi vì bọn họ cảm thấy vì một nữ nhân mà liên lụy tới những thứ quan trọng khác của mình, không đáng chút nào.

Làm một nữ nhân hư hỏng, Đường Hoan vô cùng tin tưởng vào dung mạo và thủ đoạn của mình, hơn nữa Tống Mạch cũng chỉ có một thân một mình, chỉ cần nàng vụng trộm quyến rũ hắn, hắn sẽ không có gì phải băn khoăn cả. Thủy Tiên lúc trước da mặt vẫn còn quá non, bị Tống Mạch lạnh lùng vài lần đã khiếp sợ không dám tiến lên, cho nên mới đi theo con đường ngu ngốc kia. Liếc mắt đưa tình với người khác á? Chiêu này chỉ thích hợp với nam nhân đã thích mình, còn Tống Mạch, hắn là chán ghét Thủy Tiên.

Ha ha, lúc này nàng lại càng muốn làm cho hắn thích nữ nhân hư hỏng mà hắn vốn chán ghét đó!

Nàng nằm trên giường cười khê, gian bên ngoài truyền tới tiếng đẩy cửa, tiếp theo đó là tiếng bước chân cố ý bước thật nhẹ, một cô nương mặc áo xanh váy xám đi tới, đúng là nha hoàn luôn theo cùng Thủy Tiên xuất môn - Thang Viên.

Đường Hoan quan sát Thang Viên cẩn thận, thầm nghĩ Thủy Tiên thực ra cũng rất biết chọn người. Có nha hoàn lưng hùm vai gấu như vậy theo bên cạnh, một là sẽ khiến vẻ đẹp của nàng được nâng lên, hai là nếu có nam nhân muốn động chân động tay, chỉ cần Thủy Tiên tỏ ý không muốn, Thang Viên trời sinh khỏe mạnh cũng có thể dễ dàng đánh lại hai gã nam nhân, bảo vệ chủ tử.

Thang Viên thấy phu nhân đầu quấn băng trắng chăm chú nhìn nàng, trong lòng không khỏi lo lắng.

Đêm đó phu nhân mở tiệc chiêu đãi Lâm thiếu gia, vẫn không cho người nào theo hầu bên cạnh như thường lệ. Nàng vẫn luôn ở trong phòng đợi,

lúc nghe thấy phu nhân la cứu mạng, lập tức bỏ việc trong tay vội vàng chạy ra ngoài sân, chỉ thấy phu nhân đã ngã trên mặt đất, Lâm thiếu gia đang định cởi bỏ xiêm y của người. Thang Viên theo bên cạnh phu nhân đã hơn 1 năm, biết phu nhân thích trêu đùa với nam nhân nhưng lại chưa từng thực sự cho bất kì nam nhân nào chiếm được chút tiện nghi. Tình hình trước mắt rõ ràng là không ổn, nàng nhanh chóng xông lên đẩy Lâm thiếu gia ra. Lâm Phái Chi nhờ cái đẩy này của Thang Viên mà tỉnh rượu hơn phân nửa, đốt đèn lồng vẫn đặt ở dưới hành lang lên, thấy trán Thủy Tiên chảy đầy máu, lúc này mới vội vàng bỏ chạy.

“Phu nhân, người tỉnh rồi sao, tốt quá rồi! Đúng rồi, người... người mau nằm xuống đi, lang trung dặn người bị thương ở đâu, tạm thời không nên hoạt động nhiều, người cứ nghỉ ngơi trước, con lập tức đi thỉnh lang trung lại đây khám chongười!”

Thang Viên từ nhỏ đã bị phụ mẫu bán làm nô, vì bộ dáng xấu xí mà cho tới bây giờ đều phải sống trong cảnh mệt mỏi bán thiu nhất, cũng chỉ có vị chủ nhân này đưa nàng về làm nha hoàn, cho nàng hầu hạ phòng trên. Chủ nhân tốt như vậy, đương nhiên Thang Viên hy vọng có thể hầu hạ nàng thật lâu thật lâu. Bây giờ chủ nhân hôn mê ba ngày rồi cuộc cũng tỉnh, Thang Viên vô cùng vui mừng, nàng đỡ Đường Hoan nằm xuống trước rồi mới nhỏ nhẹ nói.

Đúng vậy, chính là giọng nói nhỏ nhẹ. Khác hẳn với dáng người “oai hùng”, giọng nói của Thang Viên vô cùng dịu dàng, tính tình vô cùng tỉ mỉ, phòng trong phòng ngoài của chủ nhân đều được nàng dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp. Trong nhà còn có một nha hoàn chịu trách nhiệm tất cả những việc nặng, nha hoàn đó cũng chỉ có thể giặt quần áo nấu cơm, may vá mấy thứ, còn lại thì không thể nào khiến chủ nhân tin tưởng như Thang Viên.

Bởi vì có trí nhớ của Thủy Tiên, biết Thang Viên là người trung thành, Đường Hoan càng nhìn Thang Viên càng thuận mắt, nàng lắc đầu đáp,

“Không cần, đầu ta bây giờ cũng chẳng đau chút nào, chỉ có bụng là hơi đói, bây giờ là giờ nào rồi?” Nàng muốn đi gặp Tống Mạch.

“Phu nhân, còn một canh giờ nữa là tới giờ cơm trưa, người...”

“Vậy người hầu hạ ta mặc y phục đi, chúng ta cùng tới tiệm cơm nhìn qua một chút, ta ngủ mấy ngày rồi không biết tiệm cơm làm ăn thế nào?”

Đường Hoan lại ngồi dậy một lần nữa, mặc Thang Viên khuyên can, ngón tay nàng chỉ về tủ quần áo, “Lấy chiếc áo màu trắng phối cùng váy xanh nhạt.”

Từ trước tới giờ phu nhân là người rất có chủ kiến, nói một không nói hai, Thang Viên không dám khuyên nữa, đành phải đi lấy xiêm y.

Mặc quần áo rửa mặt xong, Đường Hoan ngồi xuống trước gương trang điểm, không có gì bất ngờ, trong gương đồng vẫn là khuôn mặt của nàng.

Đường Hoan vuốt ve hai má, trong lòng cảm thấy thật may mắn. May mà sư phụ đã cam đoan với nàng rằng sau khi Tống Mạch tỉnh lại sẽ không nhớ những chuyện xảy ra trong mộng; còn trong mộng, Tống Mạch cũng không thể nhớ lại những giấc mộng trước đó. Nếu không, với khuôn mặt này, Tống Mạch hẳn sẽ hận nàng đến chết mất?

Không để Thang Viên hầu hạ, chính nàng tự trang điểm và mặc đồ.

Trên trán quấn một dải lụa trắng? Không sao cả, để thêm nể chút gia vị chopù hợp, dải lụa trắng trên trán vô cùng tương xứng với áo trắng trên người nàng, nàng thoạt nhìn chẳng khác gì tiểu quả phụ có tướng công vừa mới mất. Lấy bộ dáng này đi ra ngoài, trong mắt điểm thêm chút ai oán, lo gì không có nam nhân động lòng. Đương nhiên là không bao gồm Tống Mạch rồi. Hẳn là một kẻ sinh ra đã không bình thường, cũng không biết lúc trước hẳn đã trải qua chuyện gì mà có thể coi nhẹ nữ sắc như vậy,

có lẽ nàng phải chọc hẳn đến cực độ sốt ruột, chắc đến đó hẳn mới bằng lòng “súc sinh” một lần.

Chuẩn bị xong xuôi, Đường Hoan cầm lấy cái quạt tròn hình cung nữ bên cạnh, vừa đứng dậy vừa phe phẩy quạt trước ngực, mắt đẹp quyến rũ hướng về phía Thang Viên: “Thế nào?”

“Quá, quá đẹp...”

Thang Viên há hốc mồm, nói có mấy chữ cũng lắp bắp. Hôm nay phu nhân mặt cũng vẫn là khuôn mặt kia, dung mạo vẫn y như cũ nhưng dường như lại càng trở nên quyến rũ hơn. Sóng nước mênh mông ẩn ẩn tình, đừng nói là nam nhân, ngay cả nàng, cũng không nhận được tim đập dồn dập.

Trên đời này sao lại có nữ nhân xinh đẹp đến như vậy?

Trong mắt Thang Viên tất cả đều là sững sờ.

Đường Hoan hài lòng mỉm cười, “Nếu đẹp rồi, vậy chúng ta đi thôi, bữa trưa hôm nay sẽ là ở tiệm cơm.”

Chủ tớ hai người thư thả bước ra ngoài cửa.

Đúng là tháng ba mùa xuân thời tiết đẹp. Sông nhỏ trước cửa trong suốt nhìn thấy cả đáy, róc rách chảy xuôi, hai bên bờ sông mọc đầy hoa, hoa nhỏ màu vàng tựa như sao điểm tuyết. Hoa mai bên bờ đã tàn, quả xanh nhỏ nhỏ lấp ló, hoa đào nở rộ rực rỡ, nồn nà động lòng người, còn có cả liễu rủ xuống lá lướt, chạm đến cả mặt nước, dập dờn theo sóng nước.

Dưới chân là con đường đá xanh trải dài, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu năm, đá đã bị mài mòn đến bằng phẳng.

Trấn Thất Kiều, đúng là ở vùng sông nước Giang Nam.

Phong cảnh đẹp, tâm trạng cũng theo đó mà đẹp lên. Đường Hoan giống như du khách mới tới nhìn ngắm cảnh vật xung quanh, có lúc thích thú sẽ lộ nụ cười tươi tắn. Không cần cố ý quyến rũ ai, đã sớm có vô số ánh mắt dừng lại trên người nàng.

Đám nam nhân đều là kinh ngạc, đám nữ nhân còn lại thì tràn ngập ghen tị oán hận, thấy nam nhân nhà mình ngắm đến ngây người, trong lòng thì mắng quả phụ kia là hồ ly tinh, tay lại vươn lên kéo lỗ tai nam nhân nhà mình, thành ra một trận gà bay chó sủa.

Rẽ vào con phố chính, từ xa đã có thể nhìn thấy bảng hiệu tiệm cơm nhà mình.

Đường Hoan lại nhìn đến tiệm bán thịt phía đối diện.

Trên đường có rất nhiều người qua lại, trước tiệm thịt lại vây đầy không biết bao nhiêu phụ nhân, căn bản không thể nhìn thấy Tống Mạch.

Đường Hoan tới tiệm cơm nhà mình trước.

Ngày đó Thủy Tiên ẩu đả với Lâm Phái Chi, nửa đêm còn la hét kêu to láng giềng đều nghe thấy, sau đó còn thỉnh lang trung tới, tin nàng bệnh nặng nhanh chóng truyền ra ngoài. Tiểu nhị ngoài tiệm cơm đương nhiên cũng biết, mắt thấy bà chủ nhiều ngày không tới, việc làm ăn giảm đi phân nửa, mấy tên tiểu nhị chẳng khác nào kiến bò chảo nóng. Nếu bà chủ chết thật, tiệm cơm này sẽ về tay quan phủ, đến lúc đó, bọn họ lại phải rangoài kiếm sống một lần nữa. Tiệm cơm nhiều tiền lời, bà chủ trả thù lao cũng hào phóng, người lại đẹp như vậy. Công việc tốt thế này, có lẽ cũng chỉ tìm được duy một lần này thôi?

Cho nên khi Đường Hoan trở về, mấy tên tiểu nhị vui đến phát khóc, nhanh chóng tiến đến lấy lòng bà chủ.

Đường Hoan giỏi nhất là giao thiệp với nam nhân, hất hết đám dưa méo táo nứtra, chỉ để lại dưa tiểu nhị thanh tú trẻ tuổi hầu hạ bên người. Nàng cố ý ngồi ở cái bàn bên cạnh cửa, vừa ngẩng đầu là có thể nhìn thấy hết tiệm thịt bên kia, miệng nói chuyện với tiểu nhị nhưng tầm mắt lại hướng về phía đối diện.

Chờ đến khi người đến mua thịt thừa dần, nàng mới đuổi tiểu nhị đi, bảo Thang Viên trông tiệm cơm còn mình thì chằmchậm đi tới tiệm thịt.

Áo trắng quần xanh lá, dáng người uyển chuyển, mảnh mai lộ ra vẻ phong tình đến mê người.

Trong một đám người lộn xộn, nàng giống như một đóa Thủy Tiên tươi mát, khiến người ta không thể rời mắt.

Khi nàng tới gần, một vài phụ nhân đứng trước cửa tiệm thịt không thể tìm được tránh ra một lối nhỏ.

Khi Tống Mạch ngẩng đầu lên liền nhìn thấy quả phụ ở cách vách nhà mình.

Giống như không hề phát hiện ra, hấn lại đưa miếng thịt ba chỉ mới cắt xong cho một đại nương, nhận tiền rồi trả tiền thừa, một câu vô nghĩa cũng không có. Đối với những lời xì xào kia, hấn đều giả như không nghe thấy.

Đường Hoan dựa vào vách tường ngay trước cửa tiệm, một tay ôm ngực, một tay phe phẩy quạt tròn, không hề kiêng nể gì mà nhìn Tống Mạch chằm chằm.

Nếu không phải trước mặt hấn bày đủ loại thịt heo trông rất buồn cười thì giờ này nhìn thấy Tống Mạch, Đường Hoan nhất định sẽ có chút ... sợ.

Một lần bị răn cấm mười năm sợ dây thừng.

Tống đồ tể giống y hệt Tống Mạch ngoài đời. Khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú, con người đen lạnh lùng đẩy người khác ra ngàn dặm, chỉ cần liếc mắt một cái, đã khiến nàng nhớ ngay tới gã nam nhân giết nàng kia.

Nhưng mà như thế lại càng hay, khát khao thu phục hẳn của nàng càng cháy càng mãnh liệt.

Nàng nhìn về phía mấy tiểu cô nương đang đứng chờ trước cửa tiệm, cười duyên bảo: “Mấy tiểu muội muội ơi, nhìn xiêm y của các muội là biết, nhất định trong nhà còn có nha hoàn bà vú hầu hạ, vì sao mấy việc mua thịt bán thú này lại đến tay các muội vậy?”

Đều là các cô nương 14, 15 tuổi rồi, cho dù Đường Hoan chỉ tùy tiện hỏi một câu, các nàng cũng nhạy cảm phát hiện ra ý tại ngôn ngoại, khuôn mặt trong nháy mắt chuyển thành đỏ ửng ngượng ngùng, hai mắt dán vào Tống Mạch, tình ý trong đó, là khát khao là si mê vô hạn.

Đường Hoan cười tươi xán lạn, “Ồ, tỷ hiểu rồi, thì ra các muội vừa ý Tống đại ca, mượn việc mua thịt để có thể lại gần huynh ấy. Kìa, Tống Mạch, huynh xem biết bao tiểu muội muội thích huynh như vậy, huynh có vừa ý muội muội nào không? Nếu vừa ý, để ta làm mối cho huynh!”

“Mai phu nhân, tỷ, tỷ nói bậy bạ gì vậy!”

Khi nói tới Tống Mạch, mấy tiểu cô nương làm sao có thể chống lại lời trêu đùa thẳng thừng như vậy được nên thịt cũng không mua, che mặt bỏ chạy.

Nhìn theo bóng dáng các nàng, Đường Hoan cười vô cùng vui vẻ.

“Người tới đây làm gì?”

Tống Mạch buông miếng thịt vừa mới cắt ra, lau tay lạnh lùng hỏi. Hẳn không sợ thiếu mấy món tiền kia, nhưng khi nhận ra dường như nữ nhân

này vẫn muốn đứng bên trong, hấn không thể không hỏi.

Đường Hoan liếc mắt nhìn hấn, giễu cợt: “Sao nào, bây giờ người ngay cả nhìn ta cũng không dám nhìn sao? Có phải chột dạ không?”

Tống Mạch nhíu mày, rớt cuộc hai mắt cũng tập trung nhìn về phía nàng, “Chột dạ?” Không nhìn nàng đó là vì không muốn nhìn, hấn có gì phải chột dạ?

Đường Hoan nâng quạt lên gõ gõ trán, “Đúng vậy, đêm đó ta bị ác bá ức hiếp, luôn mồm cầu cứu người, người lại không hề để ý tới. Nay thấy vết thương trên trán ta, chẳng lẽ người không thấy chột dạ hay sao? Người đường đường là một đấng nam nhi thân cao bảy thước, thế mà lại không cứu giúp thiếu nữ gặp nạn, trong lòng người không cảm thấy thẹn sao?”

Dứt lời, nàng nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn hấn, phẫn uất vô cùng, đá mắt lại đượm chút buồn tủi. Thủy Tiên nhìn Tống Mạch, lần nào cũng dùng ánh mắt như thế này, Đường Hoan không tin Tống Mạch không nhận ra Thủy Tiên thích hấn. Hôm nay nàng muốn xem xem, rớt cuộc Tống Mạch có một chút tình cảm nào với Thủy Tiên có thể cho nàng lợi dụng được hay không.

Tống Mạch nhìn nữ nhân giống như mục điền này.

Gã ác bá đó là do chính nàng mời vào cửa, bên cạnh nàng còn có một nha hoàn rất khỏe mạnh, làm sao có thể xảy ra chuyện gì được? Ai biết được có phải lúc ấy nàng đang đùa nghịch gì không? Ai biết được vết thương trên trán nàng là thật hay chỉ là giả vờ?

Hấn không biết, hấn cũng không quan tâm.

Nhưng hấn không ngờ tới da mặt nữ nhân này lại có thể dày đến thế, còn dám tới đây trách hấn ư?

Hắn nhìn nàng, giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng: “Cho dù người có gặp nạn thật thì cũng là tiện phụ tự làm tự chịu, gieo gió gặt bão, liên quan gì tới ta?”

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 33: Khiêu Khích

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tiền phụ?

Đường Hoan có chút hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không, Tống Mạch cũng, cũng biết mắng

chửi người khác sao?

Không nói tới Tống nhị thúc ngàn y trăm thuận với Cẩm Chi, kể cả Tống canhường cho dù bị nàng làm loạn tới mức khó chịu, nhiều lắm cũng chỉ phất mông nàng hai cái, chưa từng mắng nàng chút nào...

Xem ra Tống đồ tể cảm ghét Thủy Tiên cũng không hề ít đâu!

Buông quạt tròn trong tay, Đường Hoan u ám nhìn gã nam nhân đang nhìn mình với ánh mắt khinh bỉ, nàng từ từ đi đến bên hăn, cuối cùng dừng lại trước cái thớt, giọng nói réo rắt thảm thiết: “Tống Mạch, chàng biết tathích chàng, chàng không thích ta thì thôi đi, cần gì phải làm người khác tổn thương đến vậy? Ta bình thường có chút hành động quá trớn với người khác, nhưng chàng nói xem đối với một quả phụ như ta, không xuất đầu lộ diện làm sao có thể nuôi sống mình được? Ta tự nhân mình không có làm chuyện gì trái với luân thường đạo lý, vậy vì sao ta lại là tiền phụ? Bởi vì ta để nam nhân vào nhà sao? Tống Mạch, bọn họ đều là ta dùng để chọc tức chàng, chỉ muốn nhìn xem rốt cuộc chàng có thể ghen chút nào không, thực ra ta cũng chỉ uống với họ hai ly rượu, cái gì cũng không làm, chàng đừng coi là thật! Ồ, ta biết rồi, chàng để ý chuyện ta quá thân thiết với nam nhân khác nên tức giận mới mắng ta như vậy, có phải không? Chàng nên nói sớm chứ, chàng mà nói sớm ta liền...”

“Cút, còn ở trong này nói linh tinh, đừng trách ta không khách khí.”

Tống Mạch thực sự không thể ngờ được da mặt của quả phụ này có thể dày đến mức này, thấy nàng vẫn không để ý tới sắc mặt của hắn còn muốn tiếp tục cãi nhãi, hắn hét lớn một tiếng ngắt lời nàng, trợn mắt nhìn nàng.

“Chàng lớn giọng như vậy làm gì?”

Đường Hoan sợ hãi thụt lùi từng bước, mắng hắn một câu rồi lập tức đổi quạt tròn sang bên tay trái che bên trái lại, tay phải nâng lên chạm vào cổ áo, khẽ kéo kéo nới lỏng trước mặt Tống Mạch, quyến rũ nhìn hắn: “Chàng định không khách khí thế nào? Tống Mạch, chàng có khí khái nam tử như vậy, thật sự khiến ta càng ngày càng thích chàng. Chỉ tiếc rằng bây giờ là ban ngày, trên đường nhiều người hiếu kì, chúng ta sẽ không tiện. Hay là đến tối chàng trèo tường tới tìm ta, hoặc là ta tới tìm chàng, để cho chàng trút giận lên ta? Yên tâm, thân thể này của ta là trong sạch, chàng tự mình kiểm tra, sẽ biết Thủy Tiên vì chàng mà thủ thân như ngọc!”

Tay khẽ kéo, lộ ra một mảng da thịt trắng mịn như tuyết, vì còn có quạt tròn che khuất, hơn nữa nàng đứng rất khéo nên ngoại trừ nam nhân ở đối diện thì không có ai có thể nhìn thấy cảnh này.

Từ lúc nàng kéo áo ra Tống Mạch đã xoay người đi, nhắm mắt, giọng nói càng thêm lạnh lùng:

“Người còn có cảm thấy...”

Đường Hoan cười khẽ bước lên, nghiêng đầu nhìn hắn, “Cảm thấy thế nào? Đương nhiên là không.

Chàng lạnh lùng như thế, nếu da mặt ta không dày làm sao có thể theo đuổi chàng được đây? Nhưng mà Tống Mạch, chàng yên tâm, cử chỉ hư hỏng này, ta chỉ làm với một mình chàng. Thế nào, buổi tối ta tới tìm chàng nhé?”

“Cút!”

Tống Mạch hất tung quạt tròn đi, mắt như lưỡi dao phóng thẳng về phía nàng, giống như cảnh cáo nàng nếu còn dám tiếp tục lải nhải, hẳn nhất định sẽ lấy dao chém nàng.

Hắn quát to như vậy, khiến cả con đường như tĩnh lặng lại.

Từ lúc Đường Hoan tới đây tìm Tống Mạch, có khá nhiều người xung quanh luôn để ý tới tình hình bên này. Bây giờ Tống đồ tể lạnh lùng quát tháo tiểu quả phụ, câu nào câu nấy chấn động tinh thần, người đi đường đều phải dừng lại, người bán hàng thì quên cân đong, người mua cũng không vội vã thúc giục, tất cả đều hưng phấn tò mò nhìn hai người chăm chú. Một người là phụ nhân lẳng lơ nhất trấn, một người là đồ tể lạnh lùng vô cảm, cũng không biết làm sao mà hai người này lại cãi nhau?

Nếu là nữ nhân khác, bị người ta hất đồ đi trước mặt mọi người, hẳn đã sớm xấu hổ giận dữ chực khóc, nhưng mặt Đường Hoan còn chẳng đỏ lên chút nào, nàng đi ra đường hất quạt tròn lên, phui đất đi, sau đó một tay chống eo, một tay phe phẩy quạt, cứ như vậy đứng trên đường mà quát,

“Tống Mạch, huynh đúng là người không thể nói lí được! Chúng ta tốt xấu gì cũng là hàng xóm, đêm đó ta bị người bắt nạt, ít nhiều gì cũng nhờ huynh ở tường bên quát lớn mới dọa hắn chạy, trong lòng Thủy Tiên thật sự biết ơn huynh! Chỉ có điều mấy hôm trước ta vẫn hôn mê bất tỉnh, không thể nào tới cửa nói lời cảm ơn. Hôm nay ta khó khăn lắm mới từ quỷ môn quan trở về, cái gì cũng chưa làm, cố chạy tới đây nói lời cảm ơn huynh trước.

Huynh nhìn trên đầu ta vẫn còn băng vải trắng này, chỉ bằng phần tâm ý này thôi, huynh cũng không nên đối với ta như vậy chứ! Bây giờ ở trước mặt mọi người, ta nói rõ cho huynh biết, huynh bảo ta ngủ với huynh một đêm, đó là chuyện không có khả năng, ta còn phải thủ tiết với tướng công ta, nhưng hôn huynh một cái thì ta có thể chấp nhận, thế nào?”

Lời vừa nói ra, quần chúng ò lên, thăm thì chỉ trỏ.

Đường Hoan đặc ý phe phẩy quạt tròn, khiêu khích nhìn về phía Tống Mạch.

Tống Mạch nhú mày, nhìn nữ nhân kiêu ngạo đứng ở kia, đáy mắt hiện lên vẻngghi hoặc. Trước kia quả phụ này cũng đeo đuổi hần, bị hần trừng mắt một cái, quả phụ đã không chịu nổi, sau đó cũng có khiêu khích nhưng cũng chỉ dám ném hòn đá nhỏ qua tường quấy rối, hần không muốn âm ỉ với một quả phụ nên mới không dạy dỗ nàng. Nhưng mà vì sao hôm nay nàng lại đột nhiên trở nên ... không biết xấu hổ đến vậy?

“Tùy người nói cái gì.”

Đối mặt với cái nhìn nghi kỵ khinh bỉ của mọi người, Tống Mạch cũng chẳng thèm giải thích. Giăng co chửi bới với một phụ nhân chanh chua, hần khinh thường làm chuyện này vì vậy hần xoay người, tiếp tục làm việc của mình.

Động tác của Đường Hoan chợt khựng lại.

Đã chửi mắng, nàng không sợ đối thủ chửi lại, không sợ đối phương mắng lại mà nàng còn có thể dùng giọng lớn hơn nữa mắng ngược trở về, hoàn toàn đánh bại đối thủ. Nhưng nàng sợ nhất là gặp loại như Tống mạch, nếu hần đỏ mặt ấp úng không nói nên lời, đó chứng minh hần đang chột dạ. Nhưng sắc mặt hần chẳng có chút thay đổi nào, nửa câu giải thích cũng không có, hoàn toàn coi nàng thành chó điên cắn loạn, điều đó sẽ khiến người ta nghi ngờ nàng nói dối.

Nàng lại đi tới trước cửa tiệm thịt, vô cùng oán giận nói: “Được rồi được rồi, mỗi lần nói không lại huynh đều làm bộ dạng này với ta. Bỏ đi, không nói tới cái đó nữa, Tống Mạch, chặt cho ta hai cân sườn, đầu ta bị thương, muốn đun chút canh tâm bổ.”

Tống Mạch vẫn quay lưng về phía nàng, nghe nàng nói thế, hẩn buông việc trong tay, cầm lấy con dao phay sắc bén buổi sáng mới mài xong, xoay người, từ từ đi về phía cái thớt.

“Này, mấy người nhìn ánh mắt của Tống đồ tể đi, có phải hẩn muốn chặt tiểu quả phụ không?”

“Chắc là không đâu, cho dù tiểu quả phụ nói bịa đặt linh tinh thì cũng đâu tới mức phải chặt người ta? Chúng ta có nên tới khuyên nhủ không? Nếu thành tai nạn chết người cũng không phải chuyện tốt gì?”

“Câm miệng đi, vợ chồng son người ta liếc mắt đưa tình, liên quan gì tới lão già nhà ông. Đi thôi, nhàn rồi không có việc gì thì lau lại bên trong bàn lần nữa đi!” Người phụ nhân đứng sau nổi giận ùng ùng đi tới, kéo tướng công mình về cửa hàng. Trước khi vào trong, bà chủ đó còn hung hăng trừng mắt với bóng lưng Đường Hoan, thầm nghĩ con hồ ly tinh này nên bị ai đó chém chết đi mới tốt, tình dục một cái là ra ngoài câu hò nam nhân.

Đường Hoan cũng không tin Tống Mạch sẽ xúc động tới mức có thể chém nàng, làm như không nhìn thấy ánh mắt hung ác của hẩn, nàng cúi đầu, tay lật lật miếng sườn lợn đặt trên thớt, cuối cùng chivào một chỗ rồi bảo: “Chỗ này đi, huynh chặt nhỏ cho ta.”

Vừa dứt lời, con dao phay đã nhanh chóng chặt xuống chỗ tay nàng mới chạm vào.

Hai mắt Đường Hoan híp lại, tay không một chút run rẩy, vẫn vững vàng đặt trên miếng sườn, giọng nói nhỏ nhẹ ái muội: “Tống Mạch, nếu huynh dám chém vào tay ta thật, vậy sau này chúng ta làm việc sẽ giảm bớt rất nhiều lạc thú đấy.”

Cho tới khi nàng nói xong, con dao phay vẫn dừng trên mu bàn tay nàng một lúc lâu, lưỡi dao sắc bén chỉ cách làn da mềm mại chưa tới một ngón tay.

Đường Hoan cười quỵn rũ, “Nhìn đi, ta biết huynh không nỡ mà, Tống Mạch, đêm nay...”

“Bỏ tay ra.” Tống Mạch cũng không ngẩng đầu lên, lạnh lùng đáp trả.

Lúc này Đường Hoan cũng biết điều mà thu tay lại, nàng vui sướng rút tay về, quay đầu cho những người trên đường tò mò vây xem một cái liếc mắt thật quỵn rũ, vô cùng hả hê.

Tống Mạch không nhìn nàng, giơ tay chặt xuống, nhanh chóng chặt xong sườn, vừa đúng hai cân sườn. Góilại xong xuôi, hắn đặt bao giấy dầu ở trên thớt, “Hai chỉ.”

(10 chỉ = 1 lạng bạc)

“Hai chỉ?” Đường Hoan trợn to mắt, “Tống Mạch, đừng cho là ta không biết ở chỗ này huynh bán bao nhiêu tiền một cân sườn, vì sao huynh bán cho người ngoài là 30 đồng mà bán cho ta lại là 1 chỉ một cân?”

Tống Mạch lấy vải lau tay, “Mua thì cầm lấy, không mua thì rút.” Khuôn mặt tuấn tú không có chút cảm xúc nào.

Đường Hoan ôm bụng cười to, “Ha ha, Tống Mạch, huynh, huynh không hổ là tên giết heo bán thịt, quả nhiên, quả nhiên rất biết làm ăn! Được, ta mua, hai chỉ thì hai chỉ, chỉ cần huynh vui vẻ, đừng nói là hai chỉ, cho dù có là hai lạng bạc ta cũng dám mua.” Tức giận nhưng không đánh lại nàng nên mượn miếng sườn trả đũa lại nàng, gã đồ tể này sao có thể buồn cười như vậy chứ!

Trong con mắt khác nhau của mọi người, Đường Hoan ném bạc vụn lên trên thớt, nhân lúc Tống Mạch cầm lấy, nàng nhanh chóng sờ tay hắn một cái, “Tống Mạch, huynh như vậy làm ta càng ngày càng thích huynh, thích đến mức không ngại mùi thịt sống trên tay huynh!” Dứt lời, trước khi hắn có thể chém chết mình, nàng cầm lấy túi sườn nhanh chóng rời đi.

Tống Mạch không có chút phản ứng nào, hấn lau tay, giương mắt quét về phía mọi người: “Các vị muốn mua cái gì?”

Mọi người sững sốt, người đùn ta đẩy, lập tức giải tán.

Ai đến mua thịt đâu? Người ta tới là muốn xem trò hay thôi!

Đội người bên ngoài tản đi hết, Tống Mạch không nhin được liếc mắt về phía tiệm cơm bên kia, nhúu mày.

Nữ nhân không để tâm tới thể diện lại không màng sống chết kia, nếu còn tiếp tục tới đây dựa, hấn nên làm thế nào đây? Chẳng lẽ lại dè nằng taxuống đánh một trận?

Đường Hoan ở bên kia mang theo vẻ mặt tươi tắn trở về tiệm cơm, Thang Viên vẫn còn sợ hãi: “Phu nhân, vì sa người lại to gan như vậy, nếu Tống đồ tể nhận tâm thật thì...”

“Không có việc gì không có việc gì, không phải ta vẫn khỏe mạnh đứng đây sao. Được rồi, mau bảo phòng bếp đưa đồ ăn lên, nếu còn không ăn cơm nữa tasẽ chết đói thật đấy.” Đường Hoan lại ngồi vào cái bàn ngay cạnh cửa, xua tay thúc giục. Nàng để Thang Viên lại là vì muốn nàng ấy làm việc cho nàng chứ không phải muốn nàng ấy quản giáo nàng.

Chờ khi Thang Viên rời đi, Đường Hoan căn dặn một đứa tiểu nhị, “Về sau vị trí này chỉ để cho ta ngồi, cứ cho khách tới ngồi chỗ khác đi.”

Tiểu nhị vô cùng khó xử: “Bà chủ, nếu, nếu tất cả các bàn khác đều đã đầy thì phải làm sao?” Chỉ nghe nói tới đại tửu lâu giữ phòng riêng chứ nào có tiệm cơm nhỏ giữ bàn ăn, lại còn do bà chủ mình chiếm? Rốt cuộc bà chủ còn muốn làm ăn nữa không!

Đường Hoan trừng hấn: “Ta đã bảo là giữ cho ta thì cứ giữ cho ta, cho dù ảnh hưởng tới tiền lời thì cũng là ta kiếm thiếu đi chút tiền, người lo lắng vớ

vẫn cái gì?”

Tiểu nhị vô cùng oan uổng: “Con đây không phải là lo thay bà chủ sao...”

Đường Hoan xua tay đuổi người: “Đi đi, mau đi làm việc của người đi, đừng đứng chắn trước mắt ta nữa.” Dứt lời nàng lại nhìn về phía Tống Mạch bên đối diện, đúng lúc thấy Tống Mạch cũng đang nhìn về phía bên này, Đường Hoan lập tức đáp lại hần bàng một nụ cười tươi xán lạn nhiệt tình, nàng vẫy tay với hần, ý bảo hần mau lại đây ăn cơm. Đáng tiếc tay nàng vừa mới giơ lên, Tống Mạch đã bước vào trong rồi.

Đường Hoan thuận thế đổi thành một tay chống má, khóe môi vẫn mang theo ý cười như cũ, tầm mắt chuyển trở về, chợt dừng lại trên người nam tử mặc áo bào màu xanh.

Lâm Phái Chi sâu xa nhìn nàng, vẻ mặt ảm đạm tổn thương: “Thì ra Thủy Tiên thích tên đồ tể kia, thà mất tiền lời cũng muốn nhìn ngắm người từ xa.”

Dứt lời, chưa để Đường Hoan nói gì hần đã lập tức đi tới, ngồi xuống bên phải Đường Hoan, thấy dải lụa trắng trên trán Đường Hoan, vừa đau lòng lại buồn bã nói: “Đêm đó ta say rượu hồ đồ, làm nàng bị thương. Đã nhiều ngày nay ta vẫn thấy thẹn trong lòng, muốn tới thăm nàng nhưng lại sợ chọc nàng giận. Hôm nay thật sự là không nhịn được nữa mới lại đây trông chờ vận may, mong có thể gặp nàng, ai ngờ Thủy Tiên của ta đã nhanh chóng thích người khác rồi?”

Khuôn mặt gã nam nhân này trắng nõn tuấn tú, đôi mắt hoa đào phong lưu đatình, lời tán tỉnh từ trong miệng hần nói ra, cho dù có là giả, chỉ cần nhìn vào mắt hần, hơn phân nửa cũng có thể bị hút vào, vùi sâu không thể tìm thấy lối ra.

Cũng là mặt hàng tốt đó nha!

Đường Hoan thật lòng khâm phục Thủy Tiên, gã nam nhân trước mắt tốt như vậy thì không muốn, thế mà lại khăng khăng một lòng với khối băng Tống Mạchkia!

Tình cảm quả nhiên là một điều không thể lí giải...

Khẽ cười một tiếng, Đường Hoan nhíu mày nhìn hẳn: “Nhìn một lần, lời này của Lâm thiếu gia thật là dễ nghe, nhưng nếu đêm đó ta bạc mệnh chết thật, vậy Lâm thiếu gia sẽ thế nào?”

Lâm Phải Chi thâm tình ngăm nhìn nàng: “Nếu Thủy Tiên thật sự vì ta mà chết, vậy ta đây sẽ đi cùng nàng, làm một đôi uyên ương chốn âm phủ.”

Còn có thể nói ra mấy lời này nữa cơ chứ...

Đường Hoan mỉm cười nâng tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hẳn, ngón tay đi đến khöhe mắt hẳn, tiếc hận đáp: “Đôi mắt của người đúng là đẹp thật nhưng đáng tiếc cho dù nhìn vào nó, ta cũng không thể tin người được. Lâm thiếu gia, người vẫn nên tỉnh lại đi, bây giờ ta chỉ thích Tống Mạch thôi, đối với người, một chút hứng thú cũng không có.”

Lâm Phải Chi cầm tay nàng, ái muội vuốt ve, “Nhưng ta lại càng thích nàng hơn, vậy làm sao đây?”

Tác giả có lời muốn nói: Khụ khụ, hôm trước có bạn bảo đồ tể đẹp trai là không có logic? Nhưng mà thực ra đẹp trai đâu có phân biệt nghề nghiệp hay giai cấp gì, trước đây không phải còn có trai đẹp bán thịt dê sao? Hehe, cho nên giờ đây chúng ta cũng có trai đẹp bán thịt lợn, rất có logic mà!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 34: Tiết Khố

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Trong đám người theo đuổi Thủy Tiên, Lâm Phái Chi không nghi ngờ gì chính là người xuất sắc nhất.

Luận thân phận, hẳn là thiếu gia nhà quan tri phủ, hiện giờ đang phụng mệnh về quê sửa lại tổ trạch. Luận dung mạo, cả trấn Thất Kiều to như vậy, ngoại trừ gã đồ tể lạnh lùng kia, chỉ sợ không ai có thể so với hẳn. Tống Mạch đẹp là đẹp mặt, bình thường lúc nào cũng một thân xiêm y bằng vải thô, khó tránh khỏi thiếu vài phần phong thái. Lâm Phái Chi lại là hoa phục cẩm y, phong lưu phóng khoáng. Lúc vừa đến hẳn còn rất năng nổ trên hoa gheo nguyệt, đã nhanh chóng đoạt đi không biết bao nhiêu trái tim của các cô nương rồi.

Còn có dạng khuê tú nào mà Lâm Phái Chi hẳn chưa thấy qua đâu?

So với mấy vị tiểu thư bề ngoài thì làm ra vẻ đoan trang còn trong lòng đã ngầm cho phép, hẳn còn thích Thủy Tiên hơn. Tựa như hoa tường vi có gai, nở rộ kiêu diễm ở đầu tường hấp dẫn người, khi người tới gần, nàng lại lấy những cái gai sắc nhọn trên người mình đâm người, không chon người tới gần nàng.

Đêm đó đúng là Lâm Phái Chi có uống nhiều hơn mấy chén, nhưng mà hẳn không hề say, chỉ là cố ý chuốc rượu cho Thủy Tiên, sau đó vờ say rượu ôm mỹ nhân cùng **. Ở trong mắt Lâm Phái Chi, một quả phụ như Thủy Tiên lại thích mời hẳn vào nhà, đây rõ ràng chính là ám chỉ. Cho nên khi Thủy Tiên chột liều mạng giẫy dụa phản kháng, hẳn sinh ra cảm giác phần nộ buồn bực vì bị đùa cợt, cảm thấy nữ nhân này đúng là không hiểu phong tình nên định cưỡng bức nàng một lần rồi sau này sẽ hoàn toàn buông bỏ ...

Sau lại chợt xảy ra biến cố khiến hãn không thể không mất hứng mà đi về.

Thực ra đối với chuyện lên giường, Lâm Phái Chi vẫn thích đôi bên cùng tình nguyện hơn, cũng không muốn ép buộc nữ nhân. Mới đầu Thủy Tiên từ chối, sau lại chào đón khiến hãn mừng rỡ mắt đưa mày liếc với nàng, hưởng thụ tình cảm đặc biệt của nữ nhân. Sau đó Thủy Tiên lại bất ngờ phản kháng khiến hứng thú của Lâm Phái Chi đối với nàng cũng không còn được như xưa nữa. Nghe nói nàng bị thương, hãn cũng chẳng để tâm đến chuyện đó. Hôm nay ra ngoài làm việc, trùng hợp thấy cảnh Thủy Tiên âm ỉ với gã đồ tể. Lâm Phái Chi đứng ở trong đám người, nhìn từ xa, không biết vì sao hãn lại cảm thấy Thủy Tiên so với trước kia còn mạnh mẽ, to gan và quyến rũ hơn nhiều.

Hãn cũng càng muốn nàng hơn.

Hãn dùng cặp mắt hoa đào mà hiếm nữ nhân nào có thể cự tuyệt kia nhìn về phía nàng, giọng nói dịu dàng, giống như tình nhân nỉ non bên tai:

“Thủy Tiên, đêm đó ta quá gấp gáp, lại say rượu ... Được rồi, ta không cầu xin nàng tha thứ cho ta ngay lập tức, chỉ xin nàng cho ta thêm một cơ hội nữa, để ta bồi tội với nàng, được không?”

Tay nàng mịn màng xinh xắn, Lâm Phái Chi nhìn xem xung quanh sau đó đặt tay nàng vào lòng bàn tay trái của hãn.

Giấu xuống dưới bàn, tay phải hãn đặt lên, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, khi thì gãi nhẹ lòng bàn tay, khi lại xảo quyệt vờn quanh đầu ngón tay.

Đường Hoan tựa vào tường, mắt đẹp khẽ nhắm lại, im lặng nhìn gã nam nhân này lấy lòng mình.

Không thể không khen, bản lĩnh phục vụ người khác của Lâm Phái Chi khá là tốt, lòng bàn tay nàng ngứa ngáy, khiến cả thân mình tê dại, nơi ở giữa hai chân cũng có chút ẩm ướt.

Sư phụ bảo, hoan hảo là một loại bản năng, giống như đói bụng muốn ăn cơm vậy. Cho dù có tình cảm hay không, chỉ cần thoải mái là được, cơ thể nhất định sẽ chủ động đáp lại. Ví như bây giờ nàng trói Tống Mạch lại, dù hẳn có chán ghét nàng nàng cũng vẫn có thể khiến cho Tống Mạch nhỏ đứng lên được. Không riêng gì nam nhân, nữ nhân cũng chính là như vậy. Cho dù có là tên ăn mày xấu xí vô cùng, chỉ cần tay nghề của hẳn giỏi, hẳn vẫn có thể khiến cho thiên kim tiểu thư phải **.

Đường Hoan còn chưa bao giờ hưởng thụ cảm giác thoải mái thế này.

Nếu không phải bây giờ đang ở trong mộng thì nhất định nàng sẽ đưa Lâm Phái Chi trở về phòng cùng làm. Dù sao, đó cũng là một mặt hàng tốt, có lẽ dung mạo của hẳn kém hơn Tống Mạch một chút nhưng kỹ thuật của hẳn cũng đủ để khiến cho hẳn ngang bằng với Tống Mạch rồi. Nói đến nói đi, hái hoa là hái hoa, trong quá trình đó hưởng thụ mới là quan trọng nhất không phải sao? Dù có khuôn mặt đẹp cũng không bằng ...

Lâm Phái Chi vẫn luôn nhìn Đường Hoan, thấy đôi môi đỏ mọng của nàng khê mở, tựa như muốn rên rỉ hai tiếng, trong lòng không tránh khỏi rung động, tay vươn lên trên sờ soạng, lần đến tay áo trong của nàng, cầm lấy cổ tay nhỏ mềm mịn của nàng.

Đường Hoan lấy quạt gõ vào tay hẳn, nhẹ giọng mắng: “Đang ở bên ngoài đây!” Rồi nàng thuận thế rút tay lại, mắt liếc về tiệm thịt phía đối diện, đã thấy mấy phụ nhân vây quanh trước cửa tiệm thịt, Tống Mạch còn đang bận rộn tiếp đón các nàng ấy.

Tiểu nhị thấy hai người cuối cùng cũng đã tách ra bèn nhanh chóng bưng đồ ăn lên.

Lâm Phái Chi nhìn Đường Hoan, thử thăm dò hỏi: “Thủy Tiên, ta cũng vẫn chưa ăn cơm, hay là ta bảo bọn họ làm thêm mấy món ăn, hai ta cùng nhau ăn?”

“Được chứ, tất cả đều ghi vào của huynh.” Đường Hoan múc một thìa đậu hũ mềm mịn, vừa ăn vừa tùy ý đáp.

Lâm Phái Chi không hề kêu than còn cố ý gọi đồ ăn đắt nhất của tiệm lên. Đuôi tiểu nhị đi, hãnh lạng lễ tới gần nàng,

“Đậu hũ ăn có ngon không?”

Đường Hoan vờ như không hề nhận ra vẻ ái muội trong lời nói của hãnh, nàng không kiên nhẫn đáp: “Ăn có ngon hay không tự huynh nếm thử là biết!”

Lâm Phái Chi cười, “Thực ra ta lại muốn nếm thử đậu hũ của Thủy Tiên hơn, chỉ là không biết đến bao giờ mới có thể

đạt được ước nguyện.” Xem thái độ của nàng, dường như là không giận hãnh? Hãnh không biết vì sao nàng lại như thế, mà hãnh cũng không muốn biết, chỉ cần nàng nguyện ý chơi đùa, hãnh nhất định sẽ phụng bồi, cho tới khi nàng tâm phục khẩu phục, cam tâm tình nguyện cho hãnh.

Biết ngay hãnh sẽ nói như thế!

Đường Hoan nâng mắt, xuyên qua đám người nhìn về phía Tống Mạch. Nghĩ một lát rồi lại quay đầu nhìn Lâm Phái Chi, con người đang đưa, “Đêm nay tamuốn hầm canh xương uống, huynh muốn tới nếm thử không?”

Đôi mắt Lâm Phái Chi hiện lên cảm giác vui vẻ bất ngờ, hãnh cười đáp: “Cầu còn không được.”

“Nhưng mà, canh xương cũng không thể nào cho huynh uống không được, ta muốn huynh mang cho ta một ít đồ trợ hứng nữa.” Đường Hoan buông chiếc thìa sứ trắng xuống, chột lại gần Lâm Phái Chi, tay trái lạng lễ dò xuống dưới quần hãnh, mắt đẹp trên chột: “Cái gì mới có thể trợ hứng, đã

biếtchưa? Lâm thiếu gia, chắc hẳn trong tay huynh cũng phải có đồ tốt chứ? Đừng lấy mấy món đồ lỏm khởm hòng qua mắt ta.”

Rốt cuộc vẫnlà ở bên ngoài, Lâm Phái Chi cũng không dám chơi đùa kích thích thêmnữa, hẳn hơi cúi người, vừa che dấu hành động của hai người, vừa tự tin trả lời: “Thủy Tiên, đối với ta mà nói, nàng chính là thứ trợ hứng tốt nhất, không cần dùng tới vật khác.” Lời này đúng là lời thật lòng củahắn. Ví như bây giờ, chỉ cần tay nàng đặt hờ giữa hai chân hắn, hẳn đã hưng phấn vô cùng.

“Vậ ư?” Đường Hoan chậm rãi rút tay về, mỉm cười nhìn hắn: “Tiếc là huynh vẫn còn chưa thể nào khơi mào hoàn toàn hứng thú của ta, Lâm thiếu gia, hay là huynh không có?”

Lâm Phái Chi bị nàng kích, tròng mắt toát lên vẻ nguy hiểm, “Có hay không, buổi tối nàng sẽ biết. Nhưng mà Thủy Tiên, nàng đã muốn nghịch lớn, tới lúc đó không chịu nổi, vậy cũng đừng khóc với ta. Bình thường ta đối với nàng vẫn luôn thương hương tiếc ngọc, nhưng tới lúc đó, chỉ sợ dù ta có muốn tha cho nàng, Lâm nhị gia nhà nàng cũng không đồng ý đâu.”

Đường Hoan cười khẩy, liếc hắn một cái rồi cúi đầu ăn cơm.

Aizzz, tiếc thay mặt hàng tốt như vậy, chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn ...

Sau khi ăn xong, Lâm Phái Chi còn có việc, hẹn buổi tối khi nào tới rồi rời đi trước.

Tới giữa trưa, mọi người đều đã làm xong cơm trưa, người tới tiệm mua thịt về cũng không còn nhiều, rốt cuộc trước cửa tiệm thịt đã vắng bóng người.

Đường Hoan dặn tiểu nhị làm hai món chay, đặt vào trong hộp rồi tự mình đưa cơm tới cho Tống Mạch.

Không ai tới mua thịt, Tống Mạch ngồi bên trong, trước mặt đặt một cái bàn thấp nho nhỏ, bên trên có đặt bánh bao nhân thịt.

“Huynh chỉ ăn thế này thôi sao?”

Đường Hoan không đợi ai chào đón đã trực tiếp đi vào, trước khi Tống Mạch kịp đứng dậy đuổi người, đương lúc hắn ở phía đối diện đang nửa ngồi nửa đứng, nàng nhanh chóng bưng hộp đồ ăn lên rồi bày mấy món chay ra, “Tống Mạch, ta gọi chàng sang ăn chàng không đi, ta đây đành phải đưa tới cho chàng. Ta nghĩ rồi, mỗi ngày chàng đều phải tiếp xúc với thịt, có lẽ chàng đã chán mấy món ăn mặn nên ta cố ý dọn bọn họ chuẩn bị mấy món khác lạ, hoặc là chàng thích ăn cái gì, giờ nói cho ta biết đi.”

Tống Mạch một tay cầm bánh, một tay cầm đũa, chờ tới khi Đường Hoan nói xong một hơi, mới ngước mắt lên nhìn nàng, “Có phải người nghĩ ta không dám đánh người thật phải không?” Nhìn bộ dáng thân thuộc của nàng, nghe giọng nói tràn đầy vẻ tự nhiên thân thiết, nàng nghĩ nàng là gì của hắn đây?

“Đem đi đi, còn tới một lần, ta mặc kệ người là nam hay nữ, nhất định sẽ thẳng tay đánh người.”

“Tống Mạch!”

Đường Hoan thở hển hển đập bàn, “Tống Mạch, là do ta đây quan tâm chàng nên mới ...”

Tống Mạch nhíu mày ngắt lời nàng: “Ta không cần người quan tâm. Lập tức cầm mấy thứ của người đi đi, đừng đợi đến khi ta phải tự mình đuổi người ranoài.”

“Đi thì đi!” Đường Hoan đứng vụt lên, oán hận chỉ thẳng vào đầu hắn mắng: “Tống Mạch, chàng cứ tiếp tục lạnh lùng như tảng băng đi, trách không được vẫn không lấy nổi vợ! Chàng xem xem, bao nhiêu nữ nhân vây

quanh chàng như vậy, mỗi ngày đều chạy tới nhìn chàng nhưng ngoại trừ ta ra, còn có ai dám nói với chàng nhiều hơn một câu đâu?

Tống Mạch, ta không sợ chàng, không ngại chàng khó chịu, gặp được ta chính là may mắn của chàng, ta nói cho chàng biết, người hơn chàng có rất nhiều, chàng đừng cho là đời này của ta không chàng thì không thể! Chàng cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày ta không thèm quan tâm tới chàng nữa, xem chàng làm sao bây giờ!”

Mặt Tống Mạch vẫn không chút thay đổi.

Sao da mặt của nữ nhân này có thể dày thế không biết? Mới vừa rồi còn động tay động chân liếc mắt đưa tình với nam nhân ngay trước cửa tiệm cơm nhà mình, bây giờ vẫn còn có thể chạy tới chỗ hăn tỏ tình được?

Hăn cũng không biết nàng nghĩ như thế nào nữa, coi ai cũng là đồ ngọc sao? Hay là nghĩ mình có túi da đẹp quá, tất cả nam nhân đều sẽ mặc nàng giở trò?

Tống Mạch tiếp tục ăn cơm, không coi “ai” ra gì.

Đường Hoan chăm chú dõi theo khuôn mặt hăn rồi chậm chạp cúi người, giả vờ thu dọn bàn ăn, sau đó tay nâng lên, nhanh chóng sờ soạng khuôn mặt tuần tú của hăn một phen.

Tống Mạch đứng bật lên, tay vươn ra định bắt nữ nhân vẫn luôn đùa cợt hăn nhưng Đường Hoan đã sớm nhanh chân chạy mất, vừa chạy vừa cười: “Tống Mạch, chàng mau đi rửa mặt đi, mặt chàng cũng nhiều thịt y như heo á! Đúng rồi, hai đĩa đồ ăn kia, chàng ăn xong rồi nhớ rửa sạch bát trả lại tiệm cơm nha, đừng có mà lười biếng!”

Nàng chạy thật nhanh, khi Tống Mạch đuổi tới trước cửa tiệm, nàng đã sắp bước vào tiệm cơm rồi.

Người đi trên đường tò mò nhìn về phía hăn, Tống Mạch siết chặt tay, cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, xoay người vào trong.

Quay người lại, tầm mắt liền rơi vào những thứ nàg “bỏ quên”.

Trên cái bàn nho nhỏ, bày một đĩa đậu xào tỏi cùng một đĩa nộm rau cải bó xôi, tươi ngon vàng óng, xanh biếc tươi mát, đều là những món ăn nhà ông thường ăn nhưng không hiểu sao lại khiến phần nộ trong lòng hăn tiêu tan. Xúc động vốn định vứt cả một bàn ra ngoài đường cũng từ từ dịu lại.

Nàng không ngại mất mặt nhưng hăn lại không nguyện ý tiếp nàng.

Không kìm lòng nổi nuốt nước miếng, Tống Mạch đặt hai đĩa đồ ăn sang chỗ khác, quyết định chờ lúc sáng mai dọn quán, nhân lúc trên đường không có người sẽ đặt chúng tới trước cửa tiệm cơm. Về phần chúng sẽ bị đám ăn mày lấy đi hay là bị chó hoang ăn mất, đều không liên quan gì tới hăn.

Đồ của nàng, hăn một chút cũng không chạm vào, miễn cho nàng lại quấy rối bậy bạ.

Cơm nước xong, hăn nằm trên ván giường đơn giản nghỉ ngơi, đang nằm, chợt nhớ tới khoảnh khắc bị nàng sờ kia.

Chờ tới khi Tống Mạch lấy lại tinh thần, tay hăn đã chạm vào má mình.

Lắm thật sao?

... Quên đi, để ý tới nàng làm gì, thật hay không thật thì cũng không liên quan tới nàng.

Buổi chiều, việc làm ăn dần dần tốt lên, trong lúc công việc bận rộn, Tống Mạch vẫn len lén liếc mắt sang tiệm cơm đối diện. Lúc buổi trưa, nàng không ngừng nhìn hăn, cho dù là người mù cũng có thể thấy được.

Tiệm cơm chỉ có một bàn trống, cũng không thấy bóng dáng nàng.

Không thấy nữ nhân mình chán ghét, Tống Mạch chợt cảm thấy người mình nhẹ hẫng.

Mà lúc này Đường Hoan đã trở về nhà, đang xúi Thang Viên đem cái thang gỗ ra đặt ở chỗ vách tường phía tây gần mái hiên.

Sau khi xác định ổn rồi, nàng liền linh hoạt trèo lên trên.

“Phu nhân, người cẩn thận chút, đừng để bị ngã!” Thang Viên không yên tâm đi về phía trước dõi theo nàng, cuối cùng đứng ở dưới chân tường, lo lắng nhìn nàng chăm chăm.

Đường Hoan vớ tay lên rồi nhắc chân, chạm vào bờ tường.

Phía đông bức tường là hậu viện nhà nàng, còn phía tây chính là hậu viện nhà Tống Mạch.

Chuồng heo chuồng gà đều ở góc bên kia hậu viện, cách nàng rất xa. Mà dưới chân nàng chính là một vườn rau, bên cạnh vườn rau có dựng hai thanh gỗ làm thành một cái giá treo, hai đầu buộc một sợi dây thừng, trên đó làm mấy món xiêm y của nam nhân đang được hong khô.

Đường Hoan liếc mắt một cái đã nhìn thấy tiết khố của Tống Mạch.

Nàng trộm cười thành tiếng, không chút do dự nhảy xuống.

“Phu nhân!” Thang Viên kinh sợ mặt mũi trắng bệch, lại không dám gọi to.

Đường Hoan cũng không để tâm tới Thang Viên đang kinh sợ, nàng đi bộ 1 vòng trong hậu viện nhà Tống Mạch, phát hiện không có cái gì nghịch liên tùm cái tiết khố kia xuống dưới, ném qua bờ tường, sau đó giẫm lên một cái khung gỗ, quay về viện nhà mình.

Tiết khố bị Thang Viên vắt lên trên thang, “Phu nhân, người muốn làm cái gì vậy?”

Đường Hoan cầm tiết khố đi vào trong, có chút không vui đáp: “Ta muốn làm cái gì thì làm cái đó, người ngoan ngoãn nghe lời là tốt rồi, hỏi ít “vì sao” một chút đi.” Nếu không phải cảm giác có người hầu hạ rất tốt thì nàng cũng lười giữ lại mấy nha hoàn bà vú, vương tay chường mắt.

Sắc mặt Thang Viên trắng nhợt, ngoan ngoãn đi theo phía sau, không dám nhắc lại.

Vào trong phòng ngủ ngủ một giấc, tỉnh lại đã là hoàng hôn, Đường Hoan sửa soạn một chút rồi bước ra ngoài.

Nàng cũng không tới chỗ nào, chỉ đứng dưới tán cây đào trước cửa, vui vẻ thưởng thức cảnh xuân trước mắt, thuận tiện chờ Tống Mạch trở về.

Từ xa đã nhìn thấy hắc đang đi qua cầu.

Đường Hoan đi ra giữa đường nhỏ, mặt hướng về phía hắc, trên mặt là ý cười dịu dàng.

Từ lúc ở trên cầu Tống Mạch đã nhìn thấy quả phụ kia, hắc có một dự cảm, nàng đứng ở đó là để chờ hắc. Trước kia nàng cũng chờ hắc như vậy nhưng khi đó nàng tựa vào cửa nhà mình, để sườn mặt đối diện với hắc, chừa từng to gan lớn mật thế này.

Tống Mạch không muốn nhìn nàng, nhưng nếu tầm mắt hắc tránh đi hoặc rẽ sang trái sang phải thì ngược lại, sẽ càng giống như hắc không dám đối diện với nàng.

Vì thế hắc ngẩng đầu, nhìn thẳng về bầu trời chiều phía sau lưng nàng.

Ánh chiều tà dịu dịu, vậy mà ở đó lại tỏa ra sắc vàng óng ánh, nàng một thân áo trắng váy xanh đứng ở đó, cười vui vẻ, làm cho bất kì ai cũng không thể làm lơ. Càng tới gần, lại càng chói mắt.

Tống Mạch dịch sang bên hai bước, chuẩn bị lướt qua nàng.

Đường Hoan mỉm cười ngăn hẳn lại, “Tống Mạch, đồ ăn buổi trưa có ngon không?”

Thực sự nghĩ là hẳn không dám đánh sao?

Vẻ mặt Tống Mạch lạnh dần, bàn tay to đột nhiên nắm lấy cánh tay nàng, chuẩn bị kéo đến bờ sông.

Tuy Đường Hoan không có võ công nhưng khả năng nhìn nhận thì vẫn còn, Tống Mạch vừa nhấc tay lên nàng đã nhanh chóng bổ nhào vào lòng hẳn, ôm chặt lấy hẳn. Như vậy, ngược lại, giống như Tống Mạch kéo nàng vào lòng.

“Tống Mạch, thì ra chàng thích ta đến vậy sao.” Đường Hoan cố ý dùng bộ ngực của mình cọ cọ vào hẳn, ngửa đầu cười duyên. Sau đó trước khi Tống Mạch đẩy ra, nàng nhanh chóng néo mông hẳn một cái, lách sang một bên: “Tống Mạch, buổi tối ta mời Lâm Phái Chi tới uống rượu, xem như giải quyết ân oán lần trước. Chàng có muốn tới cùng nhau uống vài chén không? Thuận tiện nhìn xem rốt cuộc ta có làm chuyện có lỗi với chàng hay không.”

“Dâm – phụ!”

Tống Mạch lạnh mặt nói đúng hai chữ này rồi bước nhanh về cửa nhà mình.

Đường Hoan bước theo hẳn mấy bước, “Tống Mạch, chàng hơi quá đáng rồi đấy, buổi sáng thì mắng ta là tiện phụ, giờ lại mắng ta là dâm phụ? Ta

làm sao mà dâm? Không phải chỉ sờ soạng chàng có hai cái thôi sao? Đối với người mình thích, thân thiết một chút, cũng đâu thể coi là dâm được?”

Tống Mạch dừng lại, xoay người nhìn nàng: “Hôm nay là lần cuối cùng, sau này nếu người dám tiếp tục dây dưa, ta tuyệt đối sẽ không coi người là nữ nhân nữa.”

Đường Hoan cũng không sợ hãi, xung quanh không có người, nàng trực tiếp đặt tay lên ngực, xoa nhẹ hai cái trước mặt Tống Mạch, ai oán nhìn hắn: “Chàng, chàng thật là xấu, trên người ta có cái gì không giống nữ nhân đâu? Vừa rồi không phải chàng đã chạm qua hết rồi sao? Hay là ta lại cho chàng sờ sờ nữa nhé?”

Hai mắt Tống Mạch hùng hực lửa, siết chặt năm đấm, hôm nay hắn không dạy dỗ dâm – phụ này, chỉ sợ nàng lại càng dây dưa thêm với hắn!

Đường Hoan mới không để yên cho hắn đánh đâu, nàng quay đầu ... chạy, chạy tới trước cửa nhà mình, thấy Tống Mạch vẫn lạnh mặt đứng yên ở đó, nàng dựa vào tường, ném cho hắn một cái nhìn đầy mê hoặc, giọng nói tràn đầy vẻ ngượng ngùng xen lẫn mừng vui: “Tống Mạch, ta chỉ biết là trong lòng chàng thích ta. Chàng xem, chàng là cố tình hù cho ta sợ cũng đâu phải muốn đánh ta thật.”

Tống Mạch đi về phía nàng.

Đường Hoan ưỡn ngực, “Nếu chàng muốn đánh ta, vậy thì không được, nhưng nếu chàng muốn sờ ta, vậy, vậy tối nay chàng tới đây đi, chờ đến khi ta tiễn Lâm Phái Chi về rồi, ta sẽ để yên cho chàng phạt, thế nào?”

Bước chân Tống Mạch càng nhanh hơn.

Đường Hoan cười ha ha, chạy vào trong, vừa kịp đóng cửa lớn lại.

Tống Mạch tức giận đá cửa một cái, phát ra một tiếng bộp. Cho tới bây giờ chỉ nghe nói ác bá đũa giỡn nữ tử nhà lành, nay hẳn đường đường một thân nam nhi thân cao bảy thước, vậy mà lại bị một quả phụ mặt dày không biết xấu hổ trêu ghẹo. Tống Mạch hận không thể đánh chết nữ nhân kia, nhưng bực thay là hẳn lại không thể thực sự xuống tay với nữ nhân được. Ngoại trừ uy hiếp, hẳn cũng chẳng có cách nào.

Cho tới khi hẳn trở về nhà, tới hậu viện lấy quần áo, phát hiện không thấy tiết khố đâu, hẳn lập tức nghĩ là do nàng gây nên.

Đường Hoan vẫn luôn nghe ngóng động tĩnh bên hẳn, biết hẳn đang ở hậu viện, nàng liền trèo lên thang, không ngồi lên tường, chỉ đứng ở cây thang ló đầu lên. Thấy hẳn quả nhiên đang đứng ở trước sào phơi quần áo, gân xanh trên trán nổi hết lên, nàng không khỏi bật cười, “Tống Mạch, sắc mặt chàng khó coi như vậy là vì đánh mất thứ gì sao? Là đánh mất cái gì vậy, để ta tìm giúp chàng. Aizzz, gió to như vậy, nói không chừng đã đem thứ gì đó trong viện của chàng thổi tới bên ta.”

“Cầm lại đây cho ta.” Tống Mạch đi đến dưới chân tường, ngẩng đầu nhìn nàng, lửa giận nơi đáy mắt trào lên mãnh liệt khiến đôi mắt hẳn càng thêm sâu thẳm.

“Trả lại cho chàng cái gì cơ?” Đường Hoan cực kì vô tội nhìn thẳng hẳn.

Tống Mạch siết chặt tay, vịn vào bờ tường rồi nhảy lên, Đường Hoan hoảng sợ, định đi xuống.

Tống Mạch làm sao có thể dễ dàng buông tha nàng như thế? Hẳn đứng vững trên tường, cúi người cầm lấy đầu thang, dùng sức kéo một cái liền nâng cả cây thang hướng lên trên, rời khỏi mặt đất. Đường Hoan sợ tới mức hét ra tiếng, cả người dán chặt vào thang, cây thang từ từ lên cao hơn, nàng cơ hồ dựng thẳng đứng so với mặt đất.

“Tống Mạch, có chuyện gì từ từ nói, đừng ức hiếp người như vậy!”

Để cho nàng nhảy xuống từ một chỗ cao cũng không sao, nhưng bây giờ nàng đang đứng ở trên thang, nếu Tống Mạch ném thang xuống, nàng chẳng những ngã xuống đất mà còn bị cây thang đè. Đường Hoan không sợ đau, nhưng nếu có cách để không đau vậy vì sao nàng lại phải chịu tội tìm đau? Hơn nữa, hiện giờ đầu nàng còn bị thương, tuy không có cảm giác gì nhưng, nhưng xảy ra cái gì thì sao?

Cho nên nàng thực sự sợ Tống Mạch ném nàng xuống.

Thấy nàng ngoan ngoãn dán chặt vào thang, ngay cả cử động nhẹ một cái cũng không dám, buồn bực trong ngực Tống Mạch cuối cùng cũng tiêu tán đi một chút, “Bảo nha hoàng của người lấy đồ ra, nếu không ta lập tức thả người xuống.”

“Đừng thả đừng thả, ta nghe lời còn không được sao?” Đường Hoan ngoan ngoãn đầu hàng, quay đầu gọi Thang Viên.

Thang Viên vội vàng chạy ra, nhìn thấy cảnh này, nàng sợ tới mức chân mềm ra. Phu nhân vì sao người với Tống đồ tế lại làm ra tới mức này? Nghe phu nhân sai bảo, nàng không dám nhiều lời, nhanh chân chạy vào trong phòng, đem tiết khố mình vừa mới cẩn thận khâu xong cắt chỉ, sau khi xác định rồi Tống đồ tế sẽ không phát hiện ra chỗ nào khác thường ngay mới chạy ra ngoài.

Hai tay Tống Mạch nắm cây thang, không có cách nào nhận, đành bảo Thang Viên ném đồ qua bờ tường.

Thang Viên đồng ý làm theo.

Đồ rơi xuống đất, Tống Mạch lạnh lùng cảnh cáo nữ nhân ở trên thang: “Hôm nay xem như cảnh cáo, đừng cho là ta không có biện pháp gì với người.” Dứt lời, hăng hăng buông nhẹ tay ra, bởi vì không ổn định nên cây thang đổ lệch sang một bên.

Tống Mạch đã sớm nhảy xuống rồi.

Đương nhiên Đường Hoan cũng không gặp phải chuyện gì không may. Thang Viên rất khỏe, đã nhanh chóng ổn định cây thang.

Cây thang thủng bằng rồi, Đường Hoan lại từ từ bò lên. Lúc này, Tống Mạch vừa mới nhặt tiết khố lên, đang định lấy y phục đã phơi khô ở bên cạnh, khốe mắt đột nhiên xuất hiện một bóng dáng, hấn nhú mà quay lại.

Đường Hoan chống thắt lưng đứng cạnh bờ tường, cười ha ha với hấn, “Tống Mạch, chàng mau nhìn xiêm y của chàng đi, ở trên đó ta còn dính thêm một số thứ đó. Đó là do tự tay ta thêu, về sau chỉ cần chàng mặc nó, thì cũng giống như ta đang dán lên người chàng vậy, ha ha!” Dứt lời, không cho hấn có cơ hội tóm được, nàng xoay người nhảy xuống.

Nữ nhân đáng chết này!

Tống Mạch thầm mắng một câu rồi cúi đầu, mở tiết khố ra.

Bên ngoài không sao, chỉ có điều diềm bên trong lại thêm một đường chỉ. Tiết khố có màu trắng, nhưng đường chỉ kia lại là chỉ đỏ.

Tống Mạch lạnh lùng nhìn vào tiết khố, ánh mặt trời sáng tỏ, lập tức chiếu rõ đường chỉ đỏ kia hai chữ... Thủy Tiên!

Vậy mà nàng lại dám thêu tên hấn lên trên tiết khố, còn là cái loại vị trí này!

“...về sau chỉ cần chàng mặc nó, thì cũng giống như ta đang dán lên người chàng vậy ...”

Tống Mạch vứt tiết khố xuống, phải cố nén lắm mới không dẫm chân lên.

Nữ nhân này!

“Thế nào Tống Mạch, đường thêu của ta đẹp chứ? Tống Mạch, đây là lần đầu tiên ta may vá quần áo cho nam nhân đó, tướng công của ta còn chưa có may mắn mặc quần áo do ta làm đâu! Chàng nhất định là đang rất vui mừng phải không? Đúng rồi, chàng mau nhanh vào phòng thử xem, xem thử có thoải mái không, nếu cảm thấy có gì không ổn, ta sẽ giúp chàng ...”

Dưới chân tường, Đường Hoan tưởng tượng ra vẻ mặt Tống Mạch, cố ý chọc tức chần. Nhưng nàng còn chưa dứt lời, gạch ở bên kia đã bay sang, “bộp” một tiếng rơi xuống đất, suýt chút nữa đã đập vào người nàng rồi!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 35: Một Gậy Khó Chịu

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Bị gạch ném sang, sợ bóng sợ gió một hồi.

Ở bên kia tường, nam nhân tức giận đẩy cửa đi vào, không bước vào hậuviện nữa, mà Đường Hoan cũng không có ý định tiếp tục khiêu khích TốngMạch. Sắc trời đã tối, nàng phải chuẩn bị ứng phó với Lâm Phái Chi, sauđó, nếu như không có gì ngoài ý muốn, giấc mộng này, chừng đêm nay sẽkết thúc.

Gõ cửa lớn Mai gia, Lâm Phái Chi vào lúc sao sáng đầy trời, đúng giờ tới thăm.

Thang Viên đi ra mở cửa, đưa người tới hậu viên rồi lặng lẽ lui vềsương phòng ở tiền viện. Phu nhân đã dặn, đêm nay nếu không có lệnh củangười thì không cho phép nàng bước vào hậu viên quấy rầy.

Lúc Lâm Phái Chi tới, Đường Hoan đang uống canh. Tay nghề của nha hoàn phòngbếp rất tốt, canh xương ngon ngọt, vào buổi tối ngày xuân gió đêm hơilạnh, mới uống mấy ngụm, trên người nàng đã toát mồ hôi, cả người thưthái.

Nghe thấy tiếng bước chân, nàng mỉm cười ngẩng đầu lên, “Sao trẻ vậy rồi huynh mới đến? Ta đã sắp uống xong một bát rồi.”

Nàng ngồi ở dưới chân tường, cây thang bên cạnh còn treo một cái đènlồng đỏ. Cũng không biết có phải do ánh đèn hay là do nàng vừa uống canh nóng, khuôn mặt trắng nõn chợt ửng hồng, dải lụa trắng mềm mại quấncanh trán, giống như tiên nga trên cung trăng hạ phàm. Nàng lại còn

có một đôi mắt quyến rũ, chỉ thoáng liếc nhẹ qua, chỉ một cái liếc mắt cũng đủ để toàn thân Lâm Phái Chi nóng lên.

Không cần uống rượu, sắc đẹp đã say lòng người.

Hắn nhanh nhẹn ngồi xuống bên nàng, vô cùng tự nhiên cầm tay nàng, “Không phải là ta tới muộn mà là tại con mèo tham ăn này lén ăn vụng trước của ta đấy.”

Đường Hoan rút tay về, “Buông ra, huynh như vậy sao ta còn có thể uống canh?”

“Ta bón cho nàng uống.”

Ánh mắt của nàng khi nhìn hắn quá đẹp quá mê hoặc, Lâm Phái Chi nhất thời không nhận được, trực tiếp ôm người vào trong lòng mình, cánh tay trái vươn lên ôm chặt eo nàng, tay phải đè lại hai tay đang cố giãy dụa của nàng, cúi đầu thắm thì vào tai nàng, “Ngoan nào, ta chỉ muốn ôm nàng rồi bón cho nàng, chỉ cần nàng không đồng ý, ta đảm bảo sẽ không làm cái gì khác.”

Hơi thở nam nhân phả vào tai nàng, môi phảng phất chạm vào vành tai nàng, lại thêm giọng nói trầm thấp êm tai của hắn, thật sự khiến cho người ta khó có thể ngăn cản.

Đáng tiếc, mấy chiêu này chỉ đáng là trò đùa đối với Đường Hoan.

Nhưng Đường Hoan cũng không tiếp tục phản kháng. Nếu hắn làm cho nàng thoải mái như vậy, vì sao lại không hưởng thụ chứ? Nàng chỉ cần ngăn cản không cho hắn làm bừa là được.

Ngoan ngoãn ngồi trên đùi hắn, tay phải Đường Hoan đặt ở thắt lưng hắn, tay trái nắm lấy ngọc bội của hắn ngắm nghía, ngược mắt lên, thấy hắn ngơ ngẩn nhìn mình, nàng mỉm cười, “Thất thần cái gì? Mau bón canh cho ta a,

nếu để lâu, canh sẽ nguội mất. Hừ, vết thương trên trán ta vốn do huynh mà thành, nếu huynh làm trẽnải việc dưỡng thương của ta, vậy về sau đừng hy vọng bước vào cửa củata nữa!”

“Cửa nào của nàng?”

Lâm Phái Chi buông taynàng ra, tay đặt ở lưng nàng khẽ vuốt, giọng nói đầy ái muội, “ Cửa lớnnhà nàng ta có thể không bước vào, dù sao ban ngày ở tiệm cơm ta cũng có thể gặp được nàng... Nhưng cửa trên người nàng... ta muốn tiến vào đến chết rồi, Thủy Tiên tốt, giờ ta bón nàng uống canh, chốc nữa nàng mở cửa cho ta vào, được không?”

Đường Hoan có thể cảm giác được cái gì đang đâm vào chân nàng.

Nàng giả vờ như nghe không hiểu, “Huynh nói cái gì cơ? Trên người talàm gì có cửa? Được rồi, mau bón cho ta đi, đói muốn chết rồi.”

Cũng không phải là tiểu cô nương chưa lấy chồng, làm gì có chuyện nghe không hiểu đây?

Lâm Phái Chi biết nàng giả ngu, cũng may hấn không phải hạng người hấp tấp, tạm thời buông tha nàng, nâng tay cầm thìa lên, múc canh bón cho nàng.

Tư thế thân mật như vậy, cùng hành động thân mật thế này, một người đầybụng kĩ thuật, một kẻ lại là lão làng đạo khóm hoa, vốn là một chuyệnrất đơn giản, nhưng sau khi hai người người tới ta qua, đã nhanh chóngthay đổi không khí.

Thật vất vả mới làm chén canh thấy đáy, Lâm Phái Chi là người không chịu nổi trước tiên, bàn tay to định chui vàotrong xiêm y của nàng.

Đường Hoan tựa vào vai hấn, giữ tay hấn lại, “Khoan đã, huynh có mang theo đồ tốt tới không?”

Lâm Phái Chi cúi đầu cắn lỗ tai nàng, “Không cần vội, thứ kia đêm nay uống mới tốt, cứ để ta hầu hạ nàng thật tốt trước đã, để cho nàng ném thử cái gì gọi là đục tiên đục tử.” Sau lại hôn từ cổ nàng xuống.

Gáy ngọc được hôn, cực kì thoải mái, Đường Hoan chỉ cầm tay Lâm Phái Chi không cho hấn lộn xộn, nhưng cũng không ngăn cản hấn hôn hôn bên trên. Sau đó nàng ngửa đầu lên, miệng khê hừ, ánh mắt lại lạc ở cánh cửa sổ bằng gỗ tường bên. Người trên trần, phần lớn đều là phụ mẫu trưởng bối ở tại đông ốc, trẻ con ở tây ốc hoặc sương phòng. Nhà nàng cũng vậy mà nhà Tống Mạch cũng thế. Bây giờ, nàng cố tình đặt cái bàn này ở chôn tường phía tây, có thể nói là chỉ cách Tống Mạch đúng một bức tường. Trong buổi đêm yên lặng thế này, chỉ cần hấn còn thức, nhất định sẽ nghe thấy tiếng rên nàng cố ý kêu to.

“Lâm Phái Chi, đừng như vậy, ta chỉ muốn mời huynh tới ăn canh thôi...”

Phát hiện gã nam nhân này tăng thêm lực, muốn lưu lại giấu vết trên người nàng, Đường Hoan đẩy đầu hấn ra, lớn tiếng chống cự.

“Nói nhỏ chút!”

Lâm Phái Chi đương hôn đến vui vẻ, trên người nàng có mùi thơm của con gái, nàng lại còn da mịn thịt mềm, tất cả đều chọc cho ý chí hấn sục sôi. Chợt nghe nàng lớn tiếng kêu lên, hấn mặc kệ tức giận, che miệng nàng trước, “Nói nhỏ chút, đừng để người bên ngoài nghe thấy... Thủy Tiên tốt, nàng đã dặn ta chuẩn bị đồ rồi, vì sao bây giờ lại muốn cự tuyệt ta? Nàng sờ mà xem, nếu đêm nay nàng còn không cho ta, ta sẽ chết mất.”

Đường Hoan sờ sờ, cách lớp quần, chạm vào cây gậy phình ra, không to như của Tống Mạch nhưng cũng khá.

Trong lòng nàng vô cùng tiếc hận, nhưng trên mặt không tỏ vẻ gì, lại bỏ nhào vào lòng hấn lần nữa, để hấn lấy đồ ra.

Lâm Phái Chi cho rằng da mặt nàng mỏng, muốn mượn vật đó để buông thả mình nên lấy từ trong ngực ra một bình sứ nhỏ, đổ hai viên đan hoàn vào lòng bàn tay, nhỏ giọng giải thích: “Nhìn xem, viên lớn này là cho nam nhân uống, viên nhỏ là cho nữ nhân dùng. Thế nào, nàng uống hay để ta đây?”

Đường Hoan không đáp lời, nàng cầm đan hoàn, đặt trước chóp mũi người.

Không sai, là đồ tốt, tuy không thể nào so với đồ trong tay sư phụ nhưng đối với người thường, đồ này đã thuộc hàng thượng phẩm. Kích tình, chứ không phải những loại đồ bại hoại tổn thương thân thể như kiếm vàng không gãy một đêm bảy lần, ngọc lộ chảy mãi không ngừng, thượng vàng hạ cám.

Đoạt lấy bình sứ trong tay hắn rồi nhét vào trong tay áo, Đường Hoan ngược mắt nhìn hắn: “Thứ này ta cứ cầm trước, lát sau chờ xem bản lĩnh của huynh, mới quyết định dùng hay không.”

Lâm Phái Chi vui vẻ cười: “Yên tâm, ta tuyệt đối không cho nàng có cơ hội dùng tới nó.” Dứt lời, lại ôm nàng, định đi vào trong phòng. Làm việc ở bên ngoài tuy cũng có chỗ riêng nhưng rốt cuộc thì đây vẫn là lần đầu tiên cùng nàng, hắn chỉ muốn thực hiện một cách trôi chảy.

Dường như Đường Hoan bị động tác của hắn làm cho giật mình nên nàng lớn tiếng mắng hắn: “Lâm Phái Chi, huynh làm cái gì? Mau để ta xuống dưới!”

Lâm Phái Chi chỉ nhìn về phía trước, cũng không để ý tới nàng. Nghe nàng mắng hắn nhưng lại không hề phản kháng, biết là nàng chịu rồi, chẳng qua là ngoài miệng giả vờ giả vịt nên cũng không lên tiếng trả lời, đĩnh đạc vào phòng, tới giường của nàng. Đặt nàng lên giường, hắn thuận thế đè lên, vội vàng hôn cổ nàng, hai tay cởi xiêm y nàng ra.

Đường Hoan vốn tính vui vẻ hưởng thụ sự hầu hạ của hần nên mặc hần cởi bỏ áo ngoài, chỉ nắm lấy đai lưng kiên quyết không cho hần bỏ xuống, “Lâm Phái Chi, trước, đừng, đừng cởi quần, huynh, huynh cứ ở bên trên, ta có chút khăn trướng.”

Trước kia Đường Hoan cũng không biết cơ thể mình miễn cảm bao nhiêu, cho tới khi hai lần cùng Tống Mạch thân thiết. Tuy lúc bắt đầu đều đau đớn khiến nàng chết đi sống lại nhưng khi Tống Mạch hôn một lát, đau đớn trên người đều biến mất. Đặc biệt là lần làm cùng Tống nhị thúc, có lẽ là vì thương chất nữ nên sau đó hần không hề vội vàng xông lên, nàng bảo hần làm gì, hần sẽ làm cái đó, ngốc ngốc nghếch nghếch, lại chỉ hôn ngực nàng khiến nàng lên triều một lần. Khi đó Đường Hoan còn tưởng rằng Tống Mạch có thiên phú, vừa học đã thành, nào ngờ đến trưa này bàn tay được Lâm Phái Chi sờ sờ, sờ đến ẩm ướt, nàng mới chợt bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là vấn đề ở cơ thể nàng.

Sư phụ từng nói có nữ nhân trời sinh đã lạnh nhạt, dù có trêu chọc thế nào cũng không sinh ra dục vọng. Có người lại bình thường, chỉ cần nam nhân chạm tới nơi miễn cảm thì sẽ đáp lại. Cũng có người lại rất miễn cảm, cả người dường như không có chỗ nào không miễn cảm, chỉ cần nam nhân hơi trêu chọc là có thể chảy xuân tình. Theo như lời sư phụ thì nàng chính là kiểu người miễn cảm. Ngay cả lần đầu tiên đó cũng chỉ đau có một lát, đương nhiên cũng do nàng chọn nam nhân có kỹ thuật tốt. Đường Hoan cảm thấy hần là nàng cũng giống như sư phụ, chỉ tiếc Tống Mạch quá ngốc quá thô lỗ, lúc bắt đầu đều không biết là thế nào cho nên cả hai lần đều làm nàng đau... đau chết đi đau chết đi!

“A, nhẹ chút, nếu huynh để lại một chút dấu vết trên người ta, vậy huynh lập tức rút đi!” Trong lúc miên man suy nghĩ, ngực lại bị cắn, Đường Hoan đẩy đầu Lâm Phái Chi ra, cảnh cáo. Bị hần để lại dấu vết, sau đó nàng gặp Tống Mạch thế nào?

“Vừa rồi nghĩ gì vậy?”

Không biết từ khi nào Lâm Phái Chi đã cởi hết xiêm y ra, trên người chỉ còn lại tiết khố, lồng ngực trần trụi đê lên người nàng, đôi mắt hoa đào mêly đa tình.

Đường Hoan vô cùng hài lòng với tướng mạo củ người này, bàn tay nhỏ bé từ thắt lưng hấn chạm rãĩ hương lên trên, cuối cùng dừng ở khoe môi hấn. Lâm Phái Chi phối hợp hé miệng, nàng mỉm cười cho một ngón tay tiến vào, vừa hương thụ hấn khẽ cắn vừa quyến rũ nhìn hấn, “Ta đang nghĩ bản lĩnh củ huynh liệu có đợc như miệng huynh vẫ nói không... có thể chỉ dựa vào liếm mà khiến cho người ta không chịu nổi không?”

Sư phụ dặn không đợc để nam nhân khác chiếm thân mình chứ không nói không đợc hôn nam nhân khác.

Mặt nàng đỏ ửng, lộ ra tư thái tiểu nữ nhân thẹn thùng, nhưng lời nói lại dâm lãng chẳng khác gì danh kỹ thanh lâu. Lâm Phái Chi không nhịn đợc cầm một bên ngực tròn củ nàng vuốt ve xoa nắn, “Nếu ta có thể, vậy nàng sẽ báo đáp ta thế nào?” Rồi chuẩn bị đút ngón tay vào miệng nàng.

Đường Hoan nghiêng đầu tránh tay hấn, cười đáp: “Vậy huynh chỉ đợc hôn từ eo lên trên, nếu huynh làm đợc, ta sẽ tùy huynh xử trí.” Phía dưới cũng muốn để hấn hôn nhưng nàng lo nếu thế có thể sẽ ép nam nhân này đến bức bách, khó có thể thu tay, phá hỏng kế hoạch đằng sau củ nàng.

“Đợc, nàng hãy giữ lời.” Con người Lâm Phái Chi tối lại, vừa nói xong câu này liền cúi người, ngậm một bên ngực nàng.

“Ừm...”

Trong sa trường mềm mỏng, nữ nhân ôm đầu nam nhân, mắt đẹp khép lại, nhanh chóng chìm trong vui sướng do thân thể mang lại.

Đây mới là cuộc sống chân chính mà hái hoa tặc nên có.

Nếu không phải tại nàng xui xẻo gặp phải Tống Mạch, nàng cũng sẽ không hưởng thụ được chút khoái mái nào đã phải chết rồi, cũng không phải nénnhịn giống như bây giờ, chỉ có thể hưởng thụ nửa người trên.

May mà nàng là nữ nhân, ngực cũng dễ thoải mái hơn so với nam nhân...

Chừng một khắc sau, Đường Hoan lười nhác nằm trên giường, thở hỗn hển.

“Thế nào, vừa lòng không?” Lâm Phái Chi ngồi xồm trên đùi nàng, tự hào nhìn nữ nhân này đã bại bởi tay hắn, bàn tay to chặm rãi chuyển xuống dưới quần nàng, chuẩn bị hưởng thụ thứ hắn nên được hưởng.

“Vừa lòng, huynh quả nhiên rất giỏi.” Đường Hoan thực lòng đáp. Nam nhân bình thường sẽ không thể nào săn sóc nữ nhân như vậy, cũng không có cái kiên nhẫn này. Lâm Phái Chi có thể thuần thực tự nhiên như vậy, chứng tỏ rằng hắn rất để ý tới những việc nhỏ nhặt này, cũng thích tư vị sung sướng khôn kể khi người tình ta nguyện.

“Vậy nàng mau thực hiện lời nàng đã hứa đi.” Giọng Lâm Phái Chi khàn khàn, đứng thẳng dậy, cởi quần ra.

Đường Hoan nghiêng người, ánh mắt dõi theo hắn, tay lại chui xuống dưới gối, lấy ra một cái khăn, lại vờ như đang tìm kiếm cái gì ở phía dưới, lờnoinoitrần ngập vẻ lo lắng: “Đừng vội, vừa rồi hình như phía dưới của tachảy ra cái gì, chẳng lẽ là nguyệt sự tới rồi?”

Lâm Phái Chi cười nàng: “Đến chuyện này mà sao nàng cũng không hiểu? Khi nữ nhân thoải mái sẽ chảy ra nước...” Nói được một nửa chợt khựng lại, không thể nào tin nổi nhìn chằm chằm cái khăn trong tay Đường Hoan.

Vốn là tơ lụa tuyết trắng, lúc này lại nhiễm một màu đỏ chói mắt.

“A, thật sự đến rồi, này, này...”

Đường Hoan bối rối đứng lên, vứt khăn xuống dưới đất, nhanh chóng mặc đồ vào, sau đó kéo chăn che kín mặt, “Xấu hổ quá, thế mà lại khiến huynh nhìn thấy thứ bẩn thỉu kia.”

Lâm Phái Chi mờ mịt nhìn nàng, một lúc lâu sau mới có phản ứng lại, lại nhìn xuống huynh đệ dưới thân mình, tuy có chút ử rữ nhưng vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực như cũ.

“Thủy Tiên, ta, ta không chê nàng bẩn.” Đã tới lúc này rồi, sắp tới bước quan trọng nhất, ai còn để ý đến bẩn hay không? Nhắm mắt lại rồi tắt đèn, không phải cũng giống như không có sao? Nghĩ tới đây, Lâm Phái Chi nuốt nước miếng, kéo chăn trên người Đường Hoan ra.

Chê cụ tổ nhà người ấy!

ở trong lòng Đường Hoan mắng Lâm Phái Chi tới máu chó ngạt đầu! Đương nhiên là hắn không chê bẩn rồi, hắn cứ xông vào rồi xuất ra, xong việc thì lau khô sạch sẽ chạy lấy người. Nhưng sư phụ vẫn luôn dặn dò nàng, trong lúc nguyệt sự tuyệt đối không được sinh hoạt vợ chồng, người bảo như vậy sẽ không tốt cho cơ thể!

Nàng là hái hoa tặc, chỉ thuận tiện mà hái Lâm Phái Chi, cũng không phải là tới để hầu hạ hắn! Hơn nữa, khăn này là do nàng chuẩn bị sẵn, bên trên có đồ tiết gà vào, vừa rồi không hề chạm tới phía dưới của nàng, chỉ là đồ vật nàng dùng để nguyệt sự, lấy cố đuổi hắn đi mà thôi, sao có thể để hắn tiến vào thật được?

Mặc kệ Lâm Phái Chi mềm giọng năn nỉ thế nào, Đường Hoan cũng kiên quyết bảo rằng bây giờ cơ thể nàng không sạch sẽ, không thể làm bẩn hắn. Lâm Phái Chi không có cách nào, đánh lấy lùi làm tiến, cầu Đường Hoan dùng miệng giúp hắn. Lúc này, Đường Hoan cũng không cần giả vờ nữa, trực tiếp đẩy hắn xuống dưới giường, “Người cút đi, người cho rằng ta là kĩ

nữ thanh lâu hay sao? Còn dùng miệng giúp người ư, dẹp lại mộng đẹp của mình đi!”

“Thủy Tiên! Nàng nhìn ta đi, của ta thật sự rất khó chịu! Hay là hay là nàng lấy tay cũng được!” Lâm Phái Chi đã sớm quên luôn cái gì gọi là phong độ, chỉ ngóng trông nữ nhân này mau chóng giúphấn giải tỏa.

Bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa.

Nếu hẳn không để ý gì mà xông lên cưỡng bách nàng, tuy Đường Hoan có hận nhưng ít nhất trong lòng cũng phục hẳn còn có chút sức lực nam nhân. Nhưng bây giờ Lâm Phái Chi giống như chó cầu xin nàng, Đường Hoan đột nhiên cảm thấy chán ngán, nhìn hẳn không còn thuận mắt như trước nữa, lạnh mặt đáp, “Lâm Phái Chi, không phải ta không nghĩ cho huynh nhưng chỉ có điều hôm nay đúng là không đúng lúc. Nếu huynh thật sự khó chịu có thể tìm tới thanh lâu, nghe nói đầu bảng Yên Nguyệt Lâu chẳng khác nào tiên nữ, cũng đủ để huynh giải tỏa. Huynh không đi cũng được, chẳng qua cũng đừng hy vọng ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời huynh nói!”

Trên mặt Lâm Phái Chi thoáng qua nét không vui.

Đường Hoan nửa nằm nửa ngồi tựa vào giường, lạnh lùng nhìn hẳn.

Đúng là trái ớt nhỏ!

Lâm Phái Chi đột nhiên nở nụ cười, mặc lại xiêm y, ôm cả người cả chân vào lòng, định hôn nàng một cái, Đường Hoan hừ một tiếng né tránh. Lâm Phái Chi đành phải xoa xoa mặt nàng, bất đắc dĩ nói: “Bỏ đi bỏ đi, nếu Thủy Tiên không muốn, vậy chúng ta đợi vài ngày cũng được. Nàng ấy à, thật sự là chiếm được tiện nghi mà còn không biết thỏa, gia hầu hạ nàng thứ thái đến vậy, nàng lại nhẫn tâm ...”

“Ai là gia? Muốn làm gia thì tìm người khác đi!” Đường Hoan đẩy hẳn ra, xoay người sang chỗ khác đáp.

Lâm Phái Chi có thói quen xưng “gia” ở trước mặt người ngoài, lúc trước Thủy Tiên có nói không thích nghe, hắn đã cố thu liễm, vừa rồi nhất thời thuận miệng nói ra. Thấy nàng tức giận, hắn lại sáp lại gần, còn định tiếp tục dính lấy nàng, làm nàng nguôi giận.

Đường Hoan không để ý tới hắn: “Huynh đi đi, ta mệt rồi, thu dọn một chút sẽ ngủ luôn.”

“Đã muộn thế này rồi nàng cho ta ngủ lại ở đây đi.” Lâm Phái Chi ôm nàng dỗ dành. Cho tới bây giờ chỉ có người khác cầu hắn ở lại, không ngờ rằng đêm nay hắn lại bị người ghét bỏ.

“Không được, ta sợ buổi tối huynh bột phát thú tính!” Đường Hoan làm sao có thể để hắn ở lại một đêm được? Nàng chỉ ước gì hắn mau đi đi! Cái hưởng thụ đã hưởng thụ rồi, vừa rồi còn thấy một mặt ghê tởm của người này, Đường Hoan chỉ hận không thể khiến hắn biến mất trước mắt ngay lập tức.

Dù sao Lâm Phái Chi vẫn là một thiếu gia, đã bị người ta ghét bỏ đến thế, cũng biết là không thể nào chiếm được tiện nghi gì nữa nên hắn thẳng thừng đứng dậy, mặc xiêm y vào rồi dời đi. Trước khi đi còn lấy cớ, nói mấy ngày sau bận nhiều việc, sẽ không có thời gian rảnh tới đây tìm nàng.

Chẳng qua là lừa tới đây uống phí khí lực đi?

Đường Hoan xùy một tiếng, chờ Thang Viên tới bảo đã tiễn hắn đi rồi mới từ từ đứng dậy, gọi Thang Viên tới, nói vào tai nàng mấy câu.

Lúc đầu Thang Viên còn liên tục lắc đầu, nói thế nào cũng không chịu, Đường Hoan liền trực tiếp lấy kế ước bán thân của nàng ra, thế này mới khiến nàng đồng ý ngoan ngoãn phối hợp. Sau đó, Đường Hoan còn chỉ vào đầu mình bảo cho nàng vị trí, khi xác định Thang Viên đã nhớ kỹ rồi, nàng mới rửa mặt, thay xiêm y, cùng Thang Viên trèo tường.

~

Tống Mạch vẫn còn thức.

Hắn cũng không rõ vì sao mình lại không ngủ được, không hiểu vì sao vừa rồi nghe thấy tiếng động ở bên kia, cả người liền cảm thấy phiền chán. Hãn chán ghét quả phụ không tuân thủ nữ tắc cách vách dám câu tam đáp tứ với nam nhân, nàng nói thích hắn, hắn không thèm để ý cũng không tin nổi. Hôm nay quả phụ còn đùa cợt hắn như thế, hắn đối với nàng càng thêm ghét lại càng thêm hận.

Bởi vì không ngủ được nên càng dễ suy nghĩ linh tinh.

Nàng thích hắn sao?

Hắn vốn không tin. Nhưng buổi trưa thấy nàng chuẩn bị đồ ăn cho hắn, đúng là thật lòng... Tuy hắn không hề chạm vào. Nhưng mà nàng lại trêu đùa với Lâm thiếu gia ở ngay trước mặt hắn, nếu thích hắn thật thì ít nhất cũng nên kiêng kị trước mặt hắn chứ? Còn nữa, nàng bảo buổi tối sẽ mời Lâm Phái Chi tới, thái độ rõ ràng như thế, hoặc là tại nàng quá vô sỉ, hoặc là bởi nàng thật sự không thiện với lương tâm.

Hắn thật sự không thèm để ý gì tới nữ nhân kia, chỉ có điều hắn thật sự không rõ rốt cuộc nữ nhân này nghĩ cái gì.

Hơn nữa, vừa rồi là Lâm Phái Chi lại ép buộc nàng sao?

Nàng chỉ hô lên một tiếng rồi tắt lịm, là nàng thỏa hiệp hay là tại Lâm Phái Chi đã dùng thủ đoạn gì?

Bỏ đi, cho dù nàng có bị Lâm Phái Chi ức hiếp, đó cũng là do nàng tự làm tự chịu.

Tống Mạch xoay người, xoa bóp trán, chuẩn bị đi ngủ.

Chợt nghe bên ngoài có tiếng người khóc lóc cầu xin, “Lâm Phái Chi, huynhdừng như vậy, nếu huynh, huynh muốn thật vậy chúng ta vào trong phòngđi, đừng ở hậu viện Tống gia. Ta cầu xin huynh, đừng để cho chàng nghethấy được không? Huynh muốn kích thích, ta, ta đáp ứng huynh ở nơi khác, chỉ cầu xin huynh đừng để cho Tống Mạch nghe thấy được không? Ta thíchchàng, ta không muốn để cho chàng nghe thấy ta bị huynh ... A!”

Ngay sau đó là hai tiếng bịch, có người nhảy vào trong viện nhà hăn, mộtngười thì rơi xuống chắc chắn, người còn lại tựa như bị ngã, tựa như bịbuộc kéo xuống vậy.

Tống Mạch ngồi bật dậy. Nữ nhân chết tiệt, lại còn muốn chơi trò gì đây?

“Á...”

Có người va phải vách tường nhà hăn, tiếng cộp rồ ràng truyền tới, sau đólà tiếng nàng nhỏ giọng khóc lóc cầu xin: “Cầu xin huynh, không cần ở trong này, ưm, không cần, đừng chạm vào ta...Lâm thiếu gia, ngọc bội củahuynh thật sự là do ta không cẩn thận làm hỏng, ta, ta có bán nhà cũngsẽ trả cho huynh, cầu xin huynh cho ta thời gian, đừng tới quan phủ báoán... A, huynh, cầu xin huynh đừng như vật... Ta, ta không thích Tống Mạch,ta, ta vẫn luôn thíc chường quỹ Trương, huynh dẫn ta tới Trương gia đi,đừng ở chỗ này... Ô ô...”

Đường Hoan một tay che miệng, một tay ra sức giãy dụa, mà bên người nàng, ngoại trừ bóng đêm, cũng chẳng có lấy người thứ hai.

Thang Viên cầm cây gậy ngăn trốn ở cửa phía bắc Tống gia đã sớm bị mấy lờilâm bâm lâu bầu của phu nhân nhà mình dọa đến ngậy người. May mà trướcđó phu nhân đã ép nàng làm chuyện đủ để khiêu chiến hết nhận thức củanàng rồi, đến khi trong nhà truyền tới tiếng bước chân phẫn nộ củanamnhân, Thang Viên lập tức tập trung tinh thần, tựa sát vào tường,

giơ hung khí trong tay lên, chỉ chờ nam nhân kia đi ra là sẽ đập mạnh cho hấn một gậy.

Tống Mạch cũng đi đến thật, không phải là vì cứu quả phụ kia mà bởi vì muốn dạy dỗ Lâm Phái Chi. Hấn mặc kệ lời quả phụ kian ói là thật hay giả, nhưng Lâm Phái Chi đưa người tới nhà hấn, ở dưới mái hiên của hấn, điều này không nghi ngờ gì chính là một loại khiêu khích. Nếu hấn ngay cả việc này còn có thể nhẫn nhịn thì hấn sống uổng phí rồi!

Kéo cửa hậu viện ra, Tống Mạch siết chặt nắm tay đi ra ngoài, đi thẳng về bên phải, ánh mắt lạnh như băng.

Nhưng nơi đó không hề có màn ác nam ức hiếp nữ nhân như dự kiến, chỉ có nànlỗa lồ đứng ở đó. Nhờ ánh đèn lồng treo bên tường mà hấn liếc mắt một cái đã nhìn thấy hai bầu ngực trắng nõn ...

Không kịp nghĩ gì, Tống Mạch đã theo bản năng xoay người.

Sau đầu đột nhiên truyền đến tiếng xé gió, Tống Mạch thầm nghĩ không ổn rồi, lắc mình định trách, nhưng cơn đau nhức từ sau gáy đã đánh úp hấn. Trước khi ngã xuống đất, trước mắt hiện lên hình ảnh, là nàng vừa phủ thêm xiêm y vừa đi tới bên hấn.

Nữ nhân chết tiệt ...

Tống Mạch không cam lòng ngã xuống đất.

“Phu nhân ...” Thang Viên run rẩy, nàng đã đánh đúng vào vị trí phu nhân dận, nhưng vạn nhất, vạn nhất nàng đánh chết người thì làm sao bây giờ....

Đường Hoan đã mặc xong xiêm y, nàng ngồi xuống sờ gáy Tống Mạch, xác định không chảy máu thì mới bảo Thang Viên cùng nàng khiêng Tống Mạch tới dưới tán cây hòe bên tường. Dưới tán cây nàng đã sớm cất giấu đệm trải giường và dây thừng. Trải đệm ra, đặt nam nhân đang hôn mê ngồi

lên rồi cho hắn dựa vào thân cây, sau đó trước khi cởi áo tháo thắt lưng của hắn, Đường Hoan bảo Thang Viên quay về.

Xung quanh không có một ai, Đường Hoan cười thầm, nhanh chóng cởi sạch quần áo trên người Tống Mạch rồi trói hắn lại. Biết nam nhân này rất khỏe nên Đường Hoan ngoặt tay hắn ra sau cây trói lại, cũng trói thêm vài vòng dây thừng quanh lưng hắn, lại dùng một sợi dây thừng khác cuốn chặt hai đùi hắn, thả lại ở mắt cá chân, cuối cùng còn cột một đầu dây thừng ở thân cây khác. Như vậy tay chân hắn không thể cử động, xem hắn còn dám phản kháng thế nào!

Đương nhiên, hắn sẽ không thể nào phản kháng, nàng sẽ làm cho hắn cam tâm tình nguyện mới được.

Đường Hoan đặt đèn lồng sang một bên, mỉm cười ngồi lên đùi Tống Mạch, nâng cằm hắn lên, cho viên hoàn đan lớn hơn vào trong miệng hắn, tay khéo léo vừa động, nam nhân còn đang hôn mê không thể khống chế nuốt viên hoàn đan xuống.

Cứ uống thuốc không phải là hắn sẽ cam tâm tình nguyện sao. Chỉ chốc lát sau hắn tiến vào, nhất định là rất cam tâm tình nguyện đây.

Đường Hoan tham lam vuốt ve lồng ngực rần rói của hắn.

Nếu Tống đồ tể đã chán ghét Thủy Tiên đến vậy, đã có đường tắt, nàng việc gì phải lãng phí thời gian chiếm lấy tim hắn nữa?

~

Tác giả có lời muốn nói:

“Hoan Hoan: Trong từ điển của ta không hề có hai chữ “thủ thân”, chỉ có “bị buộc thủ thân”...”

Tống Mạch: Thế hả? Cứ chờ xem.”

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 36: Không Cam Lòng

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch hôn mê bất tỉnh, Đường Hoan cũng không vội vã cứu hăn, nàng ung dung ngồi trên đui hăn, nâng mặt hăn lên quan sát cẩn thận.

Trắng nõn tuấn mỹ, chính là bộ dáng lần đầu tiên nàng gặp kia.

Đêm đó nàng còn chưa kịp làm gì đã bị hăn một kiếm cửa cổ.

Nhưng lúc này nàng muốn sờ bao lâu thì sờ bấy lâu, muốn nhìn cái gì thì nhìn cái ấy.

Trong lòng vô cùng đặc ý, Đường Hoan sờ hàng lông mày xéo của hăn, sờ hàng mi dài nhỏ nhắn, sờ sống mũi anh tuấn, sờ cả khuôn mặt tuấn tú của hăn. Sờ đủ rồi nàng mới nhìn tới đôi môi có độ dày vừa đủ của hăn, ngón trở vuốt lên đó hai lần, sau đó nhẹ nhàng chọc vào.

Nhưng đúng lúc này Tống Mạch lại mở mắt.

Sau gáy rất đau đớn nhưng hăn còn chưa kịp nhớ lại trước đó đã xảy ra chuyện gì, gương mặt của quả phụ kia đã tiến tới, càng ngày càng gần.

Dường như trong nháy mắt, Tống Mạch đã nhớ ra tất cả, hăn xoay mạnh sang một bên, miệng mắng to: “Tiện – phụ!”

Động tác của Đường Hoan chợt khựng lại, hăn bắt đầu giãy dựa kịch liệt, chân tay không thể cử động, thắt lưng và hông cũng không ngừng dờng sức giãy dựa, không biết là muốn đứng lên hay là muốn đẩy nàng xuống khỏi người hăn. Nhưng dù có cố gắng thế nào cũng không thể thoát được. Đường Hoan dường như đang xem diễn, nàng đang xem nam nhân này

muốn phí công tốn sức đến thế nào, thậm buồn cười. Nàng đã trói Tống Mạch thành như vậy, ngoại trừ đầu và móng thì chỗ nào cũng không thể cử động.

Đầu mà trói lại thì cũng khó chấp nhận quá rồi, nàng sẽ rất luyến tiếc phải đối xử với nam nhân tốt của nàng như vậy. Hơn nữa, chốc lát sau kích tình dâng lên, nàng còn muốn hôn hẳn nữa đó. Còn về phần thắt lưng và móng, còn cần phải nói sao? Hẳn càng điên lên, nàng càng vui vẻ.

Lui về phía sau, Đường Hoan tươi cười sờ lồng ngực phập phồng kịch liệt của hắn, “Tống Mạch, đừng chối bỏ, ta buộc rất chặt rất chặt, chàng không giãy ra được đâu. Hơn nữa, chàng có gọi người tới cứu cũng không được đâu, ai tới ta cũng không sợ, nếu chàng muốn để người ngoài nhìn thấy chàng bị một quả phụ cười lên thì cứ việc gọi đi.”

Không có nam nhân nào nguyện ý để người khác thấy cảnh này đâu.

Giấy dựa không xong, Tống Mạch nhắm chặt hai mắt cố gắng bình ổn lửa giận trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi: “Bây giờ người buông ra ta có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra, nếu không, cho dù người... trừ khi người trói ta cả đời, chỉ cần ta có thể cử động, cho dù người chạy trốn tới nơi nào, ta đều có biện pháp giết người.”

Dâm phụ này lột xiêm y của hắn ra, lại trần truồng ngồi trên đùi hắn. Tống Mạch không phải đồng gốc, mặc dù không thể tin nổi trên đời lại có nữ nhân phóng đảng đến thế này, hắn cũng không thể không đối mặt với sự thật, đe dọa nàng sớm hủy bỏ ý định trong đầu.

Lỡ... một đại nam nhân bị nữ nhân ép buộc làm loại chuyện này, không còn gì có thể nhục nhã hơn.

Nhìn bộ dáng muốn sống muốn chết của hắn, Đường Hoan tỏ ra vô cùng khó hiểu, tựa vào vai hắn, bàn tay nhỏ bé vòng quanh trước hạt đậu đỏ trên ngực hắn, “Nghe chàng nói, giống như ta muốn ăn chàng vậy. Tống Mạch,

đều bảo nữ nhân phải thủ trinh vì nam nhân, nếu thất trinh sẽ phải chết. Nhưng các nam nhân chỉ cần có tiền đều tam thê tứ thiếp, muốn nạp bao nhiêu phòng tiểu thiếp đều không sao. Rõ ràng là chẳng có ai yêu cầu nam nhân thủ trinh thay thê tử, vậy vì sao chàng phải tức giận ghê đến thế? Chỗ lát sau chúng ta làm chuyện đó, truyền ra ngoài cũng là ta chịu thiệt, người bên ngoài chỉ biết hâm mộ chàng thôi, chàng còn có cái gì không muốn?” Sao viên thuốc chết tiệt kia còn chưa phát huy tác dụng?

“Bỏ ra!” Nàng sờ loạn trên người hắn, Tống Mạch hận không thể chặt tay nàng xuống!

“Vì sao muốn bỏ ra?” Đường Hoan ấn ấn hạt đậu đỏ đã trở nên cứng rắn kia, đầu cúi xuống, vừa thối khí lên trên vừa cười hắn: “Chàng xem, nơi này của chàng cũng cứng lên rồi, giống y như ta. Tống Mạch, thực ra chàng cũng thích được ta sờ chứ gì?”

“Câm miệng!” Nếu có thể, giờ Tống Mạch chỉ muốn giết nữ nhân này.

Lần này Đường Hoan trở nên ngoan ngoãn lạ thường, oan ức đáp một tiếng, sau đó cũng không nói gì nữa. Nếu viên thuốc còn chưa phát huy tác dụng, nàng dẫn đường giúp hắn một chút cũng tốt.

Vì thế, ngay tại lúc Tống Mạch bởi vì nhắm mắt lại, lại bởi vì nữ nhân đó không nói mà không thể biết bước tiếp theo nàng sẽ làm cái gì, chợt có thứ gì đó rất ấm chạm vào ngực hắn, giống như con chó nhỏ hắn nuôi trước đây, rất thích liếm hắn. Chỉ có điều con chó nhỏ kia rất thích liếm ngón tay ngón chân hắn tỏ vẻ thân thiết, còn nữ nhân này lại ...

“Cút ngay! Còn dám chạm vào ta, ta nhất định sẽ giết ngươi!” Hắn ghét cay ghét đắng loại nữ nhân không tuân thủ nữ tắc nói dối hết lần này tới lần khác, mà giờ khắc này, cơ thể hắn tự chủ trương phối hợp với nàng, ngay cả chính bản thân mình, Tống Mạch cũng thấy hận. Vì sao lại không thể khống chế được cơ chứ!

Đường Hoan không để ý tới hân, hôn cả những nơi đã bị dây thừng trói chặt, nàng dịch về phía sau, cúi người xuống, hôn cả chỗ phía dưới dây thừng.

Mà khi mặt nàng hạ thấp dần, Tống Mạch nhỏ ở phía dưới càng thêm uy vũ to lớn. Nó hướng lên phía trên, có chút cản trở, Đường Hoan liền ấn nó xuống, hôn lên khu rừng rậm bên cạnh, càng hôn, càng cảm nhận rõ cơ bắp căng cứng của hân, càng cảm nhận rõ sự phẫn nộ của Tống Mạch nhỏ trong tay.

Nam nhân mắng vài tiếng. Biết được nàng không nghe lọt nên không mắng nữa, cắn răng chiến đấu cùng với khát vọng trong lòng. Nữ nhân chết tiệt này, nàng lại dám chạm vào hân thật, hân nhất định sẽ khiến nàng chết không được tử tế!

Chỉ cần nhìn Tống Mạch nhỏ, Đường Hoan liền biết thuốc đã phát huy tác dụng đối với cơ thể Tống Mạch rồi cho nên nàng từ từ hôn lên trên, lưu luyến trên xương quai xanh của hân, khi cắn khi liếm, ngón tay lại trêu chọc yếm hầu đang không ngừng lên xuống của hân, giọng nói mềm mại đáng yêu xen lẫn tiếng thở dốc mê người: “Tống Mạch, có phải chàng cảm thấy rất thoải mái hay không? Chàng xem, chàng đã như vậy rồi này. Tống Mạch, ta nghe người ta bảo, nam nhân chỉ có thể động tình với nữ nhân mình thích. Có lẽ chàng không thích ta nhiều như ta thích chàng nhưng nhất định là trong lòng chàng có ta, chỉ có điều chính chàng còn chưa biết, hoặc là, chàng không chịu thừa nhận chàng đã thích ta.” Đường Hoan biết, những lời này nào có thể lừa được loại nam nhân như Lâm Phái Chi, nhưng Tống Mạch gốc như vậy, nhất định sẽ tin là thật.

Tống Mạch không tin, nhưng lại nghi ngờ. Hân tuyệt đối không thể thích nàng, vậy vì sao cơ thể hân lại...

Mắt thấy nàng càng ngày càng phóng dăng, cơ thể lại càng ngày càng không chịu khống chế, Tống Mạch uy hiếp không được, đành vắn hết sức

cố gắng bình tĩnh trở lại nghĩ cách khác. Tới khi khuôn mặt bị nàng nâng lên, cố gắng che giấu tức giận trong lòng, lần đầu tiên gọi tên nàng, “Thủy, Thủy Tiên, nếu nàng thực sự thích ta, vậy giờ hãy lập tức cởi trói chota, đợi thêm mấy ngày nữa ta sẽ thỉnh bà mỗi, quang minh chính đại lấy nàng vào cửa.” Đối phó với loại nữ nhân vô liêm sỉ như vậy, hẳn có lẽ nàng cũng không thẹn với lương tâm.

Lấy nàng ư?

Đường Hoan tròn tròn mắt, đứng thẳng dậy, dưới ánh đèn mờ ảo, nàng chăm chú quan sát sắc mặt Tống Mạch.

Gân xanh nổi đầy trên trán, mày chau lại, trên mặt cũng chỉ có mấy điểm hồng, so với việc do bị đâm dượt phát tác thì nói là do kim nén lửa giận còn đúng hơn. Hơn nữa, hẳn còn có thể suy nghĩ ra cách lừa nàng, có thể thấy suy nghĩ của hẳn vô cùng tinh táo.

Từ khi cho hẳn uống thuốc tới khi khiêu khích không ngừng, đã gần nửa canh giờ trôi qua. Theo hiểu biết của Đường Hoan đối với loại thuốc này thì không thể nào có khả năng phản ứng lâu đến vậy.

Thuốc không phải đồ giả, Lâm Phái Chi không lừa nàng, mà Đường Hoan cũng tin tưởng cái mũi của mình. Nhưng bên dưới cơ thể nàng, Tống Mạch đang dần dần khôi phục lại sự bình tĩnh cũng không phải giả.

Hay là Tống Mạch đã luyện thành bách độc bất xâm?

Không có khả năng. Thân thể thực sự của hẳn có võ công cao cường đến vậy mà còn trúng độc, giờ chỉ là một gã giết heo, làm sao có thể lợi hại đến vậy?

Có lẽ nào bởi vì hẳn đã trúng phải xuân dượt mạnh nhất. Vì trúng dượt nên mới nhập mộng, cho nên tất cả các xuân dượt khác trong mộng đều không

có hiệu quả với hắn? Hơn nữa, nàng chỉ có thể dùng bản lĩnh thật sự lừa hắn cam tâm tình nguyện hoan hảo với nàng, không thể dùng vật nào khác?

Trong đầu vô cùng hỗn loạn, Đường Hoan đứng lên, ở sát bên cạnh nhìn Tống Mạch chăm chăm.

Tận mắt chứng kiến Tống Mạch nhỏ mau chóng ủ rũ, rốt cuộc Đường Hoan cũng tin, Tống Mạch thật sự không chịu ảnh hưởng của xuân dược. Phản ứng vờarời, tất cả đều do nàng khiêu khích mà ra.

Đường Hoan cảm thấy đau đầu, phiền chán trước giờ chưa từng có.

Tiếp tục hái hắn ư?

Trái qua một gậy đập gậy kia, có đánh chết Đường Hoan cũng không tin Tống Mạch sẽ cam tâm tình nguyện cho nàng hái nữa. Nơi đó cứng rắn là do hắn không khống chế được, nàng càng làm tới, hắn càng hận nàng. Nếu hái thật, một tháng tiếp theo, nàng có thể tránh thoát được sự đuổi giết của hắn đã là mạng lớn, còn trông cậy gì vào việc hắn sẽ thích mình chứ?

Nửa đường từ bỏ?

Cho dù nàng có bỏ dở nửa chừng, mối hận của hắn cũng đã bén rễ, hắn sẽ không bởi vì nàng buông tay mà quên đi sỉ nhục đêm nay đâu.

Đường Hoan nghĩ đến điên rồi.

Nàng chỉ biết sẽ không thể nào qua được cửa này dễ dàng đâu.

Tống Mạch đã một lúc lâu không nghe thấy động tĩnh gì, cho rằng nữ nhân này đã tin lời mình, không khỏi sinh ra một tia hy vọng, tiếp tục lựa lời khuyên nàng: “”Thủy Tiên, nàng mở trói cho ta đi, sẽ không có nam nhân nào đồng ý làm thế này đâu. Giờ ta đã biết tâm ý của nàng rồi, nàng

hãy cho ta một chút thời gian chuẩn bị, chỉ cần bây giờ nàng buông tay, tanhắt định sẽ không nuốt lời.”

Đường Hoan cười lạnh. Sẽ không nuốt lời sao? Vậy lời uy hiếp giết chết nàng chắc cũng không nuốt đâu nhỉ?

Tỉnh táo lại, Đường Hoan chậm rãi ngồi lại lên đùi Tống Mạch, tựa vào vai hắn, “Tống Mạch, chàng nói thật à? Chàng thật sự thích ta, đồng ý lấyta?”

Tống Mạch cố kìm nén chán ghét trong lòng, bình tĩnh đáp lời nàng: “Đúng.”

Đường Hoan ngẩng đầu, ôm cổ hắn rồi khẽ nói bên tai hắn: “Vậy chàng để ta hôn một cái đi, hôn một cái, ta sẽ tin. Tống Mạch, bình thường chàng luôn lạnh lùng với ta, giờ đột nhiên đối tốt với ta, ta thật sự không thể tin được. Chàng để ta hôn một cái, nếu chàng thật sự thích ta, ta có thể cảm nhận được.”

Tống Mạch đang định quay đầu tránh né nàng nhưng nghe nàng nói thế, hắn dừng lại, do dự một lát, rồi đồng ý. Chỉ cần có thể đánh tan nghi ngờ trong lòng nàng, chỉ cần nàng không làm như vậy với hắn, hôn một cái, coi như hắn nuốt phải ruồi bọ.

Dù Đường Hoan không thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn nhưng nàng cũng biết miệng hắn thì nói lời rất lọt tai còn trong lòng nhất định đang mắng nàng kia. Không sao cả, hắn lừa nàng, không phải nàng cũng đang lừa hắn sao?

“Tống Mạch, chàng đồng ý rồi, ta rất vui.”

Nàng nâng mặt hắn lên, hôn từ vành tai hắn rồi chậm rãi đi tới môi hắn.

Người tinh táo khác hẳn người bất tinh, nghĩ tới việc nam nhân này trong lòng chán ghét nàng kinh khủng mà vẫn phải ngoan ngoãn ngồi yên cho nàng hôn, Đường Hoan thực sự rất muốn cười. Nàng càng hôn càng mềm mại mê người, từ từ tiến gần tới môi hắn, miệng khẽ hừ nhẹ, dùng giọng nói quyến rũ nhất mê hoặc nhất nói với hắn: “Tổng Mạch, ta rất thích chàng, đến năm mơ cũng muốn như vậy, ưm...”

Tổng Mạch lần đầu tiên thân thiết với nữ nhân như vậy, muốn tránh nhưng lại sợ nàng sinh nghi, chốc thể chịu đựng, chịu đựng đôi môi cánh hoa mềm mại của nàng chọc ngứa, chịu đựng hơi thở ấm áp của nàng, chịu đựng tiếng ngậm nga yêu kiều của nàng, chịu đựng ngực mềm của nàng cọ xát ngực hắn, chịu đựng nàng không biết là cố ý hay vô tình mà cọ xát nơi phía dưới của hắn. Rốt cuộc, khi môi nàng chạm vào môi hắn, khi lưỡi nàng nghịch ngợm trong miệng hắn, tựa như được giải thoát, hắn vội vã đuổi nàng đi: “Được rồi, nàng đã hôn...”

“Tổng Mạch, ta thật sự rất thích chàng.”

Đường Hoan dùng ngữ điệu đầy bi thương thốt lên, nhân lúc hắn còn đang sửng sốt, môi nàng nhanh chóng dâng lên, tham lam đi vào, gắn chặt với đầu lưỡi của hắn triền miên liếm mát.

Trước khi Tổng Mạch kịp sinh ra cảm giác chán ghét, phẫn nộ hay rung động, cơ thể đã đi trước hắn rồi. Nơi nào đó của hắn bồng bồng phẫn chấn.

Ngây ngẩn chỉ trong chớp mắt thôi, hắn lập tức quay đầu né tránh nàng, giọng nói nghiêm khắc lạnh như băng: “Được rồi, buông ta ra! Thủy Tiên, trước khi ta và nàng có danh phận, ta không muốn như vậy.”

Đường Hoan véo mạnh vào đùi một cái, rồi ngả vào vai hắn, khóc to: “Tổng Mạch, chàng đừng lừa ta, thực ra chàng không hề muốn để ta hôn. Ta biết, những lời nói vừa rồi của chàng đều là nói dối, chỉ vì muốn ta buông chàng ra mà thôi. Nhưng chàng yên tâm, cho tới bây giờ, suy nghĩ của chàng làm

sao ta không hiểu. Dưa xanh hái không ngọt, chàng đã không thích ta, ngay cả ta có chủ động đưa đến chàng cũng không muốn ta, vậy ta cứ dây dưa với chàng thì có ích gì? Tống Mạch, ta biết ta sai rồi, chàng tha thứ cho ta một lần được không? Coi như việc này chưa từng xảy ra, đừng hận ta, được không?”

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên người hắn.

Nàng, vậy mà lại khóc?

Tống Mạch chợt lại nhớ tới lúc nàng bị hắn dọa chém tay vẫn cứ bình tĩnh thong dong đùa giỡn hắn, nhớ tới bộ dạng ai đó kiêu ngạo chống hông đứng cạnh bờ tường. Nữ nhân không sợ trời sợ đất ấy, vậy mà cũng biết khóc sao?

Nhưng hắn lại nhớ tới nàng nhát gan dán sát vào cây thang, ngoan ngoãn cầu xin tha thứ. Nói đến nói đi, dù sao nàng cũng vẫn là nữ nhân.

“Ta đồng ý với nàng.”

Bỏ đi, nàng dù sao cũng chỉ là một quả phụ không nơi nương tựa, chỉ cần nàng thả hắn, sau này không dây dưa nữa, hắn có thể tha thứ cho nàng.

“Thật chứ?” Đường Hoan ngẩng đầu, giọng nói tràn ngập vui vẻ.

Tống Mạch vẫn nhắm mắt lại như cũ, biết nàng nhất định vẫn đang dõi theo hắn, liền gật đầu, “Nàng mau mặc đồ lại, sau đó cởi bỏ dây trói tay chota rồi đi đi, những cái khác ta sẽ tự tháo. Sau này, chỉ cần nàng không chọc ta, ta sẽ không tìm nàng gây phiền toái, chúng ta nước giếng không phạm nước sông.”

“Tống Mạch, chàng thật tốt.”

Đường Hoan nói với hắn sau đó nhìn đôi mắt nhắm chặt của hắn, nàng nhỏ nhẹ hỏi: “Tổng Mạch, có phải chàng chưa bao giờ tin ta thật sự thích chàng đúng không? Có phải chàng thấy ta câu tam đáp tứ, ai cũng có thể làm chồng được? Nhưng chàng biết không, lời nói thủ thân như ngọc của ta đối với chàng lúc trước đúng là sự thật. Tổng Mạch, ta không dám ôm hy vọng xa với đối với chàng nhưng ta muốn chứng minh cho chàng một chuyện. Đó là Thủy Tiên ta từ trước tới nay vẫn luôn giữ thân trong sạch, bất kể ta có giao thiệp với bao nhiêu gã nam nhân thì cũng chưa bao giờ để cho bọn họ chiếm được nửa điểm tiện nghi. Tổng Mạch, chàng hãy nhớ kỹ, người trong lòng ta trong tim ta chỉ có chàng, bây giờ ta sẽ đem lần đầu tiên của ta và cũng là lần cuối cùng ... cho chàng. Chàng hận ta cũng được, ngày mai đi giết ta cũng được, chuyện này, ta nhất định phải làm bởi vì ta không muốn bị chàng hiểu lầm.”

Tay nàng lướt qua ngực hắn rồi từ từ đi xuống, cầm của hắn, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa.

Tổng Mạch mở to mắt nhìn thẳng nàng, ánh mắt lạnh như băng sắc như dao: “Ta nói lần cuối, không muốn chết, buông ngay ra!” Nữ nhân này, mệt cho hắn vừa rồi còn mềm lòng với nàng! Nói nhiều như vậy rồi cuộc cũng chỉ vì thế này? Nàng cho rằng hắn có thể ngu ngốc tin nàng nữa sao!

“Dừng tay, đồ dâm – phụ!”

Đường Hoan chẳng chịu chút ảnh hưởng nào của hắn, một tay cầm hắn, một tay nâng của mình lên cho hắn xem, “Tổng Mạch, chàng nhìn nơi này đi, ngoại trừ chàng ra, ngoại trừ đêm động phòng hôm đó tưởng công nhìn ra thì sau cũng không có ai được nhìn cả. Tổng Mạch, chàng biết không, tưởng công ta chưa kịp phá thân ta đã chết, sau khi thích chàng rồi, đây lại là chuyện mà ta cảm thấy may mắn nhất.”

Tổng Mạch đã sớm nhắm mắt, cầm hận mắng nàng: “Người không cần giả vờ đáng thương ở trước mắt ta nữa, cho dù người có nói lời dễ nghe đến thế

nào, có bịa đặt thế nào chăng nữa, nếu không dừng tay, đợi đến khi ta có được tự do, nhất định sẽ tìm người báo thù!”

Đường Hoan mỉm cười sờ mặt hăn, bị hăn né tránh, nàng thuận thế khoác lên đầu vai hăn, tha thiết nói cho hăn nghe: “Ta không sợ, chết ở trong tay chàng, Thủy Tiên cam tâm tình nguyện. Tống Mạch, dù sao chàng đã khẳng định là sẽ không thích ta mà ta cũng sẽ không thích một ai khác, một mình sống trong cô đơn thì còn có ý nghĩa gì đâu? Chàng giết ta, đối với ta mà nói cũng là một loại giải thoát. Tống Mạch, ta thật sự rất thích chàng ...”

Nàng hôn hăn, hăn mắng nàng. Đường Hoan không màng, hôn đến khi chính mình cũng rạo rức, cảm thấy phía dưới đã ổn rồi, nàng mới nâng người lên, nhích vật kia của hăn rồi từ từ ngồi xuống. Tính cả một lần trước khi vào mộng kia, nàng với hăn tốt xấu gì cũng đã làm 3 lượt rồi, cũng gọi là có chút kinh nghiệm. Lúc này Đường Hoan thật cẩn thận ngồi lên, đầu tiên nơi đó bị tách ra, sau đó bị đâm vào, mới vào có một chút, nàng đã thấy đau rồi.

Đường Hoan vội vàng ngừng lại, cũng không phải rời đi, chỉ là để nơi nào đó bất động, hít vào thật sâu nói: “Đau quá, Tống Mạch, chàng có cảm nhận được không? Nơi này ngoại trừ chàng thì chưa từng có nam nhân nào chạm vào. Tống Mạch, chàng, chàng có thể khiến nơi đó nhỏ đi một chút được không? Đau quá, ta sợ lắm.”

Tống Mạch còn thở gấp hơn cả nàng, một nửa là phần nộ bất lực nhục nhã vì bị nàng ép buộc, nửa còn lại là nỗi căm hận vì cơ thể không chịu nghe lời của mình, “Người cúi đi, cúi ngay đi. Nếu không ta nhất định sẽ giết người!”

“Ta đã nói rồi, ta cam tâm tình nguyện bị chàng giết.”

Biết hăn tức giận, Đường Hoan cũng không hề trông cậy vào việc hăn sẽ phối hợp, nàng cố gắng nhớ lại sự săn sóc vừa rồi của Lâm Phái Chi, nhớ

lại hai giấc mộng điên cuồng trước của nàng với Tống Mạch, nhớ đến mức mấthồn rạo rức, cơ thể căng cứng dần bình tĩnh lại, nơi đó cũng càng thêm mấm ướt. Nàng tiếp tục ngồi xuống, cơn đau ngừng lại, tiếp tục đi xuống cho tới khi bị một cơn đau đốn kinh khủng đánh úp.

Nàng chống tay lên vai hấn, “Tống Mạch, chạm vào rồi phải không? Đây chính là bằng chứng ta vẫn luôn thủ thân vì chàng, bây giờ chàng phá nó, ta chính là người của chàng. Ta biết chàng không muốn nhưng ta thực sự rất vui vẻ. Tống Mạch, ta thích chàng lắm, vì chàng mà đau, vì chàng mà đổ máu, ta cũng vui vẻ chịu đựng.” Dứt lời, nàng chịu đựng đau đốn, ngồi xuống không chút do dự.

“A...”

Cơn đau đốn quen thuộc lập tức ập tới, mặc dù không có đau đốn như 3 lần bị hấn đâm vào nhưng cũng đau đủ khiến Đường Hoan phải kêu lên. Nàng nắm chặt bả vai hấn, móng tay cắm vào đầu vai hấn, đâm vào. Nàng từ từ đi lên trên rồi lại từ từ hạ xuống, cứ qua lại vài lần như thế. Hấn lớn như vậy, ăn vào bụng thật vất vả, nhưng mà chuyện này cũng chẳng còn cách nào, dù sao cũng phải để tất cả đi vào mới được, cho tới khi lần sau cùng hấn hòa hợp, có bị hấn lắm cũng bớt đau.

“Dừng lại, ta bảo người dừng lại.”

Biết rõ không có khả năng, Tống Mạch vẫn ra sức vạy vẹo hai tay cố gắng thoát khỏi dây thừng, cố thoát ra để đẩy nữ nhân vô sỉ này đi rồi bóp chết nàng! Nhục nhã hôm nay nàng mang đến, cho dù phía dưới có mang đến cực hạn vui thích thì đó cũng chính là bằng chứng nhục nhã. Cho dù cơ thể có khát khao, cho dù cơ thể có phục tùng nàng, hấn cũng sẽ mãi mãi hận nữ nhân đã trêu đùa hấn này, càng hận chính mình đã ngớ ngẩn vờ tuân theo lời nàng ta!

“Dâm phụ, người chờ đấy, hoặc là người giết ta, hoặc là ta sẽ giết người!” Hãn vẫn không nhúc nhích, không hề hòa theo nàng, cũng không chịu để nàng cho hãn thấy cơ thể hãn đã phản bội hãn như thế nào, một lần cuối cùng nói cho nàng biết hãn hận bao nhiêu, nói cho nàng biết cho dù nàng có dâng bản thân mình lên cho hãn, Tống Mạch hãn cũng không mềm lòng chút nào.

Nữ nhân chết tiệt này, chiều hôm nay, hãn nên đẩy nàng ngã chết mới phải!

Đường Hoan vừa động, vừa khóc không ngừng: “Tống Mạch, chàng tức giận cái gì? Ta cũng không phải muốn làm chuyện đó với chàng đâu, chàng nghĩ bây giờ ta thoải mái lắm sao? Chàng lớn như vậy, cứng rắn như vậy, tựa như xé rách cả người ta ra, ta đau muốn chết rồi. Tống Mạch, ta là nữ nhân hũn đốn, cho dù ban ngày có kiêu ngạo bá đạo bao nhiêu, cơ thể này vẫn chỉ là một tiểu nữ nhân, chàng không tin lời của ta, không phải là ta cố kiên cường là có thể kiên cường mãi được... A, tất cả đều vào rồi, đau quá ...”

Cơ thể đã hoàn toàn ngổ ngàng trên đùi hãn, Đường Hoan không cử động, nàng ngã trên đầu vai hãn khóc lóc đau đớn, “Tống Mạch, thì ra làm nữ nhân của chàng lại đau đớn đến vậy. Chàng yên tâm, từ giờ về sau ta sẽ không dám mơ ước gì với chàng nữa. Tống Mạch, thực ra lần này ta không phải muốn hoan hảo với chàng, ta chỉ muốn chứng minh cho chàng thấy, ta trong sạch... Chàng, chàng đừng nóng giận. Đã là người của chàng rồi, ta sẽ, sẽ không bao giờ ép buộc chàng làm việc chàng không muốn nữa. Lát sau, nếu chàng có giết ta, ta cũng không hề oán hận một câu, nếu chàng ngại giết ta bẩn tay, vậy ta cam đoan với chàng, từ nay về sau, ta sẽ không bao giờ dây dưa với chàng nữa.”

Nàng chống lên bàn vai hãn, chậm rãi nâng người lên, nhìn mày hãn càng nhăn càng sâu, nhìn giọt mồ hôi to như hạt đậu trên mặt hãn. Sắp chuẩn bị rời khỏi, dường như mất hết sức lực, nàng lại ngã ngổ xuống. Bất ngờ xâm nhập, nàng kêu, hãn cũng rên thành tiếng, phía dưới rạo rục.

“A, ta, ta không cố ý, thực sự là chân quá mỏi, nơi đó lại đau ... Tống Mạch, chàng dừng tức giận, ta đi ngay đây.” Nàng cắn bả vai hần, thở hổn hển bên cần cổ hần một lát, rồi lúc này mới chậm chạp thả “hần” ra, đứng dậy, đi xuống rồi lại ngã xuống đất.

Nàng khóc, vừa hấp tấp mặc lại quần áo, vừa nhìn Tống Mạch đang tức sùi bọt mép.

Nàng cố ý.

Giảng co hơn nửa ngày, cho dù là lùi bước hay là cưỡng bức hần, cũng đều đã chọc hần giận. Nhưng nếu không làm cái gì vậy thì rất đáng tiếc, không bằng làm một nửa, một là ra vẻ không phải nàng cố ý ăn hần, chỉ là muốn chứng minh trong sạch của bản thân, chỉ là muốn đem mình dâng cho hần, như vậy mỗi hận của hần với nàng sẽ nhẹ đi đôi chút. Hai là trong giấc mộng, sớm muộn gì nàng cũng bị hần phá thân, Đường Hoan hiểu rõ sở thích của Tống Mạch, đó chính là nam nhân đã man thô lỗ, hần tuyệt đối không bao giờ biết thương hương tiếc ngọc, cho nên bây giờ nàng nhân lúc không chế được tình huống mà tiến hành phá thân luôn, chờ đến lần sau hần chủ động, nàng cũng bớt đau đớn. Cuối cùng, mặc dù Tống Mạch có tâm không cam tình không nguyện với nàng nhưng Đường Hoan tin tưởng, ít nhất là giờ này khắc này, thân thể hần là hưởng thụ, thậm chí còn ước gì nàng tiếp tục động tác. Giờ nàng ngừng, hần ngược lại sẽ nhớ kỹ ham muốn cầu mà không được khó chịu đến mức nào, sẽ âm thầm tưởng tượng không biết tư vị nếu làm tiếp sẽ như thế nào.

Giữa nam nhân và nữ nhân, rốt cuộc cũng chỉ có từng ấy chuyện. Lần này để Tống Mạch hưởng một nửa, lần sau gặp lại, hần nhất định sẽ thầm muốn có lại một màn này. Một đêm vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, có một lần tiếp xúc thân mật này, Tống Mạch cũng đâu có phản bội ai nên chẳng hề có cảm giác mắc tội. Như vậy chỉ cần nàng trốn hần vài ngày, không kích thích mỗi hận của hần, một thời gian sau, lửa giận của hần tan biến, tư vị hoan hảo

mới được một nửa sêngày càng ảnh hưởng tới hẳn. Chỉ cần Tống Mạch có dục vọng với nàng, thì cơ hội bắt lấy tim hẳn của nàng sẽ càng lớn.

Mặc xiêm y vào,Đường Hoan khóc lóc tháo dây thừng cho hẳn: “Tống Mạch, cái nên nói tađều đã nói, giờ ta cởi trói cho chàng, sau đó ta sẽ về nhà ngay. Chàngbình tĩnh nghe nốt câu cuối này của ta, cửa phòng của ta luôn mở rộng,nếu chàng vẫn muốn giết ta, vậy ta chờ chàng.”

Tống Mạch khôngnói gì, cho tới khi nàng đã cởi xong dây trói trên tay hẳn chuẩn bị cởnhững chỗ khác, hẳn chỉ lạnh lùng nói đúng một chữ: “Cút!” Hẳn khôngmuốn cho nàng nhìn thấy cơ thể của hẳn nữa, liếc mắt một cái cũng khôngđược!

Đường Hoan nghe lời “cút” đi, đến khi leo lên tường, vẫnkhông quên kêu đau hai tiếng, nàng ngồi trên bờ tường thoáng quay đầulại. Tống Mạch vẫn nhắm mắt như cũ, Tống Mạch nhỏ thì tinh thần phấrchấn nhìn theo nàng.

Đúng là nam nhân khẩu thị tâm phi a...

Ha ha, tới khi người rớt cuộc cũng thích rồi, lão nương lại cố tình khôngcho người đẩy. Muốn à? Vậy lần sau cứ chủ động tới đây tìm lão nương đi!

Nhưng mà chân đau mỗi cũng là thật sự, Đường Hoan thất tha thất thểu đi vào hậu viện, xoay người, đổ rạp xuống giường, lại gọi Thang Viên trongsương phòng tới, dặn nàng khóa chặt cửa dõ, sau đó dặn nàng nhớ ngủtrong phòng nàng.

Lời dễ nghe ai mà chẳng nói được. Một lát nữa,nếu Tống Mạch đến giết thật, nàng mới không ngồi yên chờ chết đâu, chodù không thể xóa tan mối hận của hẳn, cho dù chỉ có thể sống lâu thêm 1tháng, nàng cũng vẫn muốn sống!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 37: Chương 37

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Nghe thấy tường bên kia truyền tới tiếng phịch, Tống Mạch từ từ mở mắt.

Đèn lồng của nàng vẫn để bên cạnh, ở trong bóng tối, chiếu sáng cho hẵn.

Vật dưới thân vẫn cao thẳng như cũ, ẩm ướt, trừ bỏ màu trắng còn có cả màu đỏ... Trên đùi cũng có, khi nàng đứng dậy ngã ngòi trên đùi hẵn, hẵn nghe thấy nàng kêu đau, cũng cảm nhận được ẩm ướt ở nơi đó của nàng.

Tống Mạch quay đầu, nhắm mắt lại, khước miệng hiện lên nụ cười tự giễu. Nàng đi rồi, vậy mà hẵn vẫn còn bị trói chặt trong tư vị kia, thật sự là...

Vì sao lại như vậy chứ!

Rõ ràng hẵn chán ghét nữ nhân kia, vì sao còn bị nàng khiêu khích khiến cho cứng rắn? Nếu hẵn có thể khống chế được mình, nhất định nàng đã không thực hiện được rồi!

Lừa giận hừng hực, Tống Mạch kéo mạnh dây thừng quấn quanh hông rồi ném mạnh sang nơi khác.

Giống như mãnh thú giãy khỏi gông xiềng, liều mạng phá dây trói, không để ý tới nơi đó đang bùng bùng phẫn chấn, hai tay Tống Mạch chống xuống cố dịch sang thân cây bên kia, mắt đỏ rực cởi dây thừng. Nữ nhân kia vũng hực hẵn như thế, hẵn nhất định phải giết chết nàng ta!

Dây thừng được cởi bỏ, hẵn vội vàng chạy tới cầm lấy đèn lồng, khoác xiêm y lên người.

Đang mặc, chợt hẵn khựng lại.

Dưới tàng cây có một tấm đệm màu hồng phấn, trên đó có một vệt đỏ thẫm.

Lời của nàng, một câu lại một câu, cứ chọt quanh quẩn bên tai hắn.

“...Đây chính là bằng chứng ta vẫn luôn thủ thân vì chàng, bây giờ chàng phá nó, ta chính là người của chàng...”

Nàng nói là thật, bởi vì quả thật hắn đã chạm vào, quả thật hắn đã xuyên qua bức tường mỏng manh kia, sau đó, bị nàng hạ gục.

“...Tổng Mạch, thì ra làm nữ nhân của chàng, lại đau đến thế...”

Nàng nói là thật, bởi vì khi nàng ngồi xuống, nàng không ngừng hít sâu, bàn tay nàng đặt trên bờ vai hắn không ngừng run rẩy, sau đó còn đâm sâu vào đó làm hắn bị thương, cũng khiến hắn đau theo, đau đến mức hắn thiếu chút nữa không nhịn được hướng lên trên muốn dạy dỗ nàng.

“...Tổng Mạch, thực ra lần này ta không phải muốn hoan hảo với chàng, ta chỉ muốn chứng minh cho chàng thấy, ta trong sạch...”

Nàng nói là thật, nàng đúng là trong sạch, nàng đúng là sau khi chứng minh xong rồi cũng lập tức rời đi, không hề tiếp tục bắt buộc hắn hoan hảo.

“...Tổng Mạch, ta thật sự rất thích chàng, vì chàng mà đau, vì chàng mà đổ máu, ta cũng vui vẻ chịu đựng...”

Nàng, thật sự thích hắn sao?

Tổng Mạch không biết nhưng hắn biết về sau của câu nói đó là sự thật, bởi vì nàng vừa khóc lóc kêu đau, vừa quật cường kiên trì muốn hắn đâm thủng, vì hắn mà đổ máu. Lúc ấy trong lòng hắn luôn mắng nàng, luôn chịu đựng khoái cảm điên cuồng trong cơ thể thúc giục, căn bản không hề nghĩ tới cảm giác của nàng. Bây giờ ngẫm lại, nàng đã chảy máu, cũng rời đi

luôn, còn nói chờ hấn tới giết nàng. Nếu nàng không thích hấn, nàng đắc tội hấn như vậy, còn cố ép buộc chính mình như vậy, thì là vì cái gì đây?

Sững sờ nhìn vết máu kia, lửa giận vừa rồi vẫn hừng hực ngập tràn trong ngực không tự giác mà từ từ bình ổn.

Tống Mạch chợt cảm thấy mờ mịt.

Nàng hỏi hấn có phải hấn cảm thấy nàng chính là người mà ai cũng có thể lấy làm chồng hay không? Đúng vậy, lúc trước quả thật hấn có nghĩ như vậy, bởi vì hấn đã chứng kiến quá nhiều lần nàng cùng biết bao nam nhân khác nhau liếc mắt đưa tình, thấy những nam nhân này sờ tay sờ chân của nàng thậm chí còn sờ cả lưng, nàng chỉ mỉm cười khẽ đánh bọn họ, chưa từng tức giận. Nữ tử tốt coi trinh tiết trong sạch như tính mạng mình, vậy mà trước mặt mọi người nàng còn dám lớn gan làm ra loại chuyện này, sao lương khăng định ...

“...bất kể ta có giao thiệp với bao nhiêu gã nam nhân thì cũng chưa bao giờ để cho bọn họ chiếm được nửa điểm tiện nghi...”

Thì ra hấn quả thật đã hiểu lầm nàng.

Những nam nhân đó lấy lòng nàng nhưng có thể nào cũng không thể có được nàng. Hấn đối xử với nàng lạnh lùng như vậy hung dữ như vậy, thế mà nàng lại đem thứ trân quý nhất của nữ nhân cho hấn, mạnh mẽ đưa cho hấn, chẳng sợ hấn mắng biết bao lời khó nghe, nàng vẫn như cũ kiên trì đưa cho hấn.

Nàng không thích hấn thì là vì cái gì đây?

Là vì dung mạo của hấn sao?

Tống Mạch biết khuôn mặt của mình đẹp, không nói tới người khác, chỉ cần so với Lâm Phái Chi, cũng đủ thấy hấn ta không bằng. Nhưng nàng

cũng đâu phải nữ nhân có tư sắc bình thường, bản thân nàng cũng có nhan sắc khuynh thành, vậy làm sao nàng có thể coi trọng khuôn mặt của hãn đây?

Vì tiền tài của hãn sao?

Điều này lại càng không. Gia sản Mai gia với nhà hãn cũng không khác nhau nhiều lắm. Còn có cả kim chủ như Lâm Phái Chi để dựa vào, vậy thì nàng cần gì phải mơ ước của cải của một gã đồ tể đây?

Chẳng lẽ, nàng đối với hãn, là thật lòng?

Tống Mạch đứng sững lại.

Nếu nàng chỉ là đơn thuần trêu đùa hãn vũ nhục hãn, hãn có thể không chút do dự bóp chết nàng. Nhưng nếu tình của nàng đối với hãn là sâu đến vậy, hãn ...

Trước mắt chợt hiện lên hình ảnh nàng đứng bên bờ tường cười bừa bãi, bên tai là tiếng nước nở của nàng, trên người lại là... Tống Mạch nâng tay, bả vai bị móng tay nàng đâm chảy máu, nước mắt nàng rơi trên mặt hãn, khiến hãn đau đến tận xương tủy.

Có lẽ, nàng chính là nữ nhân đáng thương lúc nào cũng cố tỏ ra vẻ kiên cường.

Gió đêm lạnh lạnh, thổi tỉnh gã nam nhân không biết đã đứng đó biết bao lâu. Tống Mạch cúi người, ôm đệm lên, yên lặng trở về phòng.

Bỏ đi thôi, chuyện này, người chịu thiệt nhiều hơn rốt cuộc vẫn là nàng. Chỉ cần nàng thật sự không dây dưa với hãn nữa, không lấy sự trong sạch của mình ra ép hãn chịu trách nhiệm với nàng, vậy hãn sẽ coi như đêm nay chỉ là một giấc mộng thôi.

Mức nước tắm rửa, không cần thận đưng vào nơi nàng cào bị thương. Sau đó, Tống Mạch nhét chiếc đệm kia vào lò bếp, nhưng lửa vừa cháy tới mép đệm, hắn đã vội kéo nó ra, nhanh chóng dập tắt lửa, nghĩ một lát, hắn lại bỏ chiếc đệm vào một cái thùng không.

Hắn không có khả năng chủ động chịu trách nhiệm với nàng, nhưng vạn nhất có ngày nào đó nàng mượn cớ lấy chuyện này gây chuyện với hắn, vậy hắn có thể ném cái đệm này ra trước mặt nàng, bảo nàng cút.

Thu dọn xong tất cả, Tống Mạch lại nằm lên giường.

Trần trọc mãi không thể nào đi vào giấc ngủ, trong đầu loạn thành một mớ, lúc thì là tò mò tự hỏi không biết lời nào của nàng là thật lời nào là dối trá, đảo mắt một cái lại biến thành cơ thể trắng nõn của nàng, lại biến thành hình ảnh nàng đang “ngồi xuống”...

So với Tống Mạch, Đường Hoan ngủ ngon hơn nhiều...

Nàng ngồi trên giường quần áo chỉnh tề đợi hơn nửa canh giờ, thấy bên ngoài mãi vẫn yên tĩnh, không hề có tiếng bước chân phần nô, cũng không có tiếng cửa sổ bị cạy mở. Thời gian chờ đợi càng dài, lòng của nàng lại càng yên ổn, cơn buồn ngủ cũng dần dâng lên. Một khắc nằm trên gối đầu giường, Đường Hoan mơ mơ màng màng nghĩ, Tống Mạch đã tức như vậy mà còn có thể nhịn được, nhất định là do tác dụng của mấy lời nói kia của nàng rồi?

Nếu Tống Mạch bởi vì phát hiện nàng “thật sự” thích hắn nên tha cho nàng một lần, như vậy không phải bởi vì hắn quá lương thiện mà bởi vì trong lòng hắn, đã có nàng.

Đã thích nàng rồi sao? Đúng là gã khờ đáng yêu, nàng đâu có làm gì nhiều thể hiện quan tâm tới hắn, ngoại trừ buổi trưa mang cho hắn chút đồ ăn, còn lại đều chỉ chọc tởm hắn. Chẳng lẽ Tống Mạch thích nàng chọc giận sao. Hoặc là, có liên quan tới lần đầu tiên của nàng với hắn? Những gã đại nam

nhân lúc nào cũng cho rằng có ham muốn với thân thể nữ nhân chỉ có bọn họ mà không nghĩ ngược lại. Loại suy nghĩ này mọc rễ trong đầu, chỉ có những gã thiếu gia phong lưu như Lâm Phái Chi mới không để ý, chứ còn loại người cổ hủ như Tống Mạch thì ...

Quên đi, cứ ngủ trước đã, nếu ngày mai hăn vẫn không có động tĩnh gì, vậy nàng chắc chắn sẽ ăn được hăn rồi.

Ngày hôm sau, Tống Mạch dậy sớm làm thịt lợn, sau đó trên đường đi còn mua bốn cái bánh bao thịt làm bữa sáng, ăn xong thì đi thẳng tới cửa hàng. Bận rộn thật lâu, hăn mới có thời gian lau sạch dao, đứng trước mặt thớt, ánh mắt hăn lại không nhìn được hướng sang tiệm cơm đối diện.

Hai cửa hàng chỉ cách nhau chưa đến ba mươi bước chân, tình hình bên kia vừa nhìn đã thấy rõ.

Tiệm cơm Mai gia cũng làm ăn khá được. Nhưng Tống Mạch biết, buổi sáng nàng sẽ không tới, chắc là còn ở nhà ngủ lười đây? Đây không phải là do Tống Mạch quan tâm tới Thủy Tiên mà thật sự là tại vì khoảng cách gần quá, mỗi lần nàng xuất hiện lại cực kì rêu rao nên hăn có muốn không chú ý thì cũng khó.

Chỉ có điều, trước kia nghe thấy giọng của nàng, hăn đều làm như không nghe thấy. Hôm nay kì lạ làm sao lại muốn nhìn thấy nàng, nhìn xem nàng sẽ có phản ứng gì.

Nhưng dù Tống Mạch có âm thầm khẩn trương cả một ngày, Đường Hoan cũng không hề tới tiệm cơm.

Tống Mạch nhẹ nhàng thở phào, đúng là hăn thực sự rất sợ nàng tiếp tục dây dưa.

Nhưng đến khi trở về, hăn lại không nhìn được nghĩ, nàng không tới, là vì không có mặt mũi nào gặp hăn hay là tối hôm qua nàng bị thương?

Sải bước qua cầu đá, hần lạng lẽ liếc sang cửa nhà bên cạnh.

Ngoại trừ hàng liễu rủ ven bờ sông, còn lại chẳng có gì.

Mang theo cảm giác lạ lẫm xen lẫn ngỡ vực, Tống Mạch bước vào nhà mình.

Trong nhà chỉ có mình hần, im lặng như cũ. Tống Mạch đã thành thói quen, nhưng hôm nay, hần lại cố ý bước thật nhẹ, muốn nghe xem cách vách có tiếng động gì không.

Mà Mai gia thì còn có thể có tiếng động gì?

Sắc trời đã tối, Đường Hoan vừa cơm nước xong, đang đi trong sân tản bộ tiêu thực. Khi cửa lớn Tống gia được đẩy ra, nàng cũng nghe thấy. Biết Tống Mạch đã trở lại, nàng lập tức liếc mắt sang Thang Viên ý bảo không cho phép phát ra tiếng động gì. Lặng lẽ đến dưới chân tường, tập trung nghe tiếng động bên Tống Mạch.

Nàng nghe thấy tiếng hần bước nhanh vào trong, càng bước lại càng chậm. Cuối cùng dừng lại trước cửa. Phải tới gần 1 khắc, hần mới đẩy cửa bước vào.

Đường Hoan cười trộm rồi đi nhanh vào hậu viện. Cây thang đã được nàng mang ra từ trước, dựng dựa vào tường. Nàng ngồi lên trên, bằng tiếng động thăm đoán xem Tống Mạch đang làm gì.

Tống Mạch làm cái gì Đường Hoan đều có thể nghe thấy cả nhưng bên Đường Hoan, Tống Mạch lại chẳng nghe được tiếng động gì, hoàn toàn là im lặng, giống như bên kia chỉ là một tòa nhà bỏ hoang. Nếu nàng giống như trước vừa cao giọng vừa dịu dàng răn dạy nhahoàn thì Tống Mạch cũng không để ý, nhưng đằng này nàng lại không nói lời nào, khiến hần tò mò không biết nàng đang làm gì, nhưng dù có tò mò cũng không thể bù đắp mất mát trong lòng.

Màn đêm buông xuống, hai người chia nhau đi ngủ. Vẫn theo thường lệ là nam nhân thì trần trọc khó ngủ, nữ nhân thì ngủ thẳng tới tận hừng đông.

Đường Hoan vô cùng am hiểu đủ loại thủ đoạn đối phó với nam nhân. Ví như Tống Mạch bây giờ, hẳn chắc chắn đang tò mò không biết tiếp sau nàng sẽ làm cái gì? Là rời xa hẳn hay sẽ vẫn vô sỉ như trước? Khi gặp lại, nàng sẽ vì chuyện đó mà ngượng ngùng trốn tránh hay sẽ vờ như chưa có chuyện gì xảy ra? Thậm chí, Tống Mạch còn muốn tìm tòi tình ý trong mắt nàng, liệu nó có thực sự sâu hay không?

Nhưng Tống Mạch càng muốn biết, Đường Hoan lại càng không cho hẳn toại nguyện.

Cứ ở nhà liên tục năm ngày, cảm thấy đã tới lúc rồi, rốt cuộc Đường Hoan mới thay một bộ y phục điểm lệ áo hồng váy trắng phe phẩy quạt tròn đira đờng.

Tiểu nhị ở tiệm cơm mỗi ngày đều ngóng trông bà chủ tới, mỗi lần bưng trà rót nước đều phải ngó ra ngoài cửa trông xem. Hôm nay, một gã tiểu nhị đúng lúc nhìn thấy bà chủ nhà mình tới, hẳn lập tức chạy ra gào to, “Bà chủ, bà tới rồi, chúng con còn đang lo vết thương trên đầu bà nặng hơn...”

Đường Hoan vươn tay nhéo lỗ tai hẳn: “Giỏi cho Triệu miệng méo nhà ngươi, dám rửa ta gặp chuyện xui xẻo!”

“Ai ô ô, bà chủ mau thả lỏng tay ra ạ, con thật sự không có ý đó đâu!”
Gã tiểu nhị họ Triệu ngoẹo đầu sang một bên liên tục cầu xin tha thứ. Dù vậy trong lòng hẳn vẫn rất vui. Rốt cuộc cũng làm cho bà chủ véo lỗ tai hẳn rồi, buổi tối về nằm mơ sờ lỗ tai, nửa đêm cố gắng một chút là có thể mơ thấy bà chủ rồi.

Đường Hoan hừ một tiếng, gõ trán gã tiểu nhị rồi đẩy hẳn ra, đi thẳng vào tiệm cơm.

Từ đầu tới cuối cũng chưa từng liếc mắt sang tiệm thịt bên kia một lần nào.

Còn Tống Mạch, từ lúc nàng rẽ sang đầu phố, hẳn đã nhìn thấy nàng.

Áo ngắn hồng rực, váy bông màu trắng, lại thêm lúm đồng tiền càng khiến nàng rực rỡ như hoa.

Nụ cười của nàng như đâm vào mắt hẳn, mắt hẳn mau chóng thu về nhìn cái thớt trước mặt, vờ như không hề thấy nàng, trong lòng lại không tránh khỏi sôi trào. Nàng thoạt nhìn cũng chẳng khác gì trước kia, hay... những lời nói của nàng đều là lừa gạt hẳn?

Hắn âm thầm liếc sang, cách bởi một dòng người qua đường, hẳn vẫn luôn quan sát nàng, cho tới khi bóng dáng nàng biến mất ở cửa tiệm cơm.

Rốt cuộc hẳn đã phát hiện ra điều gì khác trước. Đó chính là, trước kia khi nàng tới tiệm cơm nhất định sẽ tựa cửa nhìn về bên hẳn. Hẳn thường nghi hoặc nhìn sang bên kia, phát hiện nàng đang nhìn mình thì ngoại trừ có chút không vui còn lại cũng không để ý tới nữa. Dù sao hẳn cũng đâu thể quản được ánh mắt của nàng. Nhưng hôm nay, ngay cả một cái liếc mắt nàng cũng không thèm hướng sang bên này.

Là vì làm việc đó với hẳn nên chột dạ, không dám sao?

Hay đúng như lời đêm đó nàng nói, sẽ không bao giờ dây dưa với hẳn nữa?

“Tổng đại ca, ừm, nương, nương của muội dặn muội mua một cân thịt ba chỉ, huynh cắt thế này, có phải hơi nhiều không?” Cô nương váy hoa sau một lúc do dự thật lâu, rốt cuộc cố lấy dũng khí, ấp úng nói.

Tống Mạch sững sốt, cúi đầu nhìn, quả nhiên là cắt nhiều hơn.

Trên mặt chột có chút nóng lên.

Bản thân Tống Mạch không nhìn thấy, nhưng các tiểu cô nương và tức phụ vây xung quanh đều thấy, Tống đồ tể lạnh lùng như băng vậy mà cũng biết đomặt, nhưng lại có thể ... hoạt sắc sinh hương tới vậy, khiến tim các nàng không khỏi đập rộn lên. Cô nương vừa mở miệng vừa vui mừng lại thấp thỏm, lá gan to hơn vừa rồi, lấn tới: “Tống đại ca, thôi, cứ để muội trả thêm chỗ đó.” Tống đại ca cắt thịt bao giờ cũng chuẩn, chưa từng sailâm, hôm nay nàng liễu lĩnh chỉ ra, Tống đại ca xấu hổ đến đỏ mặt, thối cứ để nàng mua thêm, may là trên người còn có tiền riêng mang theo.

(hoạt sắc sinh hương: Nhan sắc diễm lệ như ... hoa)

Tống Mạch căn bản không phải vì cắt thêm thịt mà đỏ mặt. Sau một chốc ngẩn ngui sững sờ, hấn nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, cắt thêm một dao, một cân thịt ba chỉ không thừa không thiếu đưa cho cô nương kia, sau đó cũng làm như không nhìn thấy nàng, chỉ lấy tiền.

Lòng xuân mới này mầm của cô nương kia vừa mới chồi lên đã bị dập nát đành buồn bã rời đi. Tống đại ca đột nhiên lạnh lùng, nhất định là đang tức nàng rồi?

Tới buổi trưa, thời điểm tiệm cơm náo nhiệt hấn lên cũng chính là lúc tiệm thịt vắng khách. Bởi vì những người cần mua thịt cho bữa trưa sớm đã mua xong, có chuẩn bị cho cơm chiều thì cũng phải đợi chừng hai canh giờ nữa mới tới mua.

Tống Mạch ngồi trước thớt yên lặng ăn lương khô mình mang tới. Tiệm cơm bên kia không ngừng truyền đến tiếng cười đùa vui vẻ, còn xen lẫn cả tiếng nàng mắng yêu trong đó. Hấn nhìn sang thấy nàng không ngồi ở cửa giống như trước nữa, hấn không nhìn thấy nàng nữa.

Hấn không hiểu sao mình chợt cảm thấy tức giận.

Nàng làm chuyện như vậy với hấn, bây giờ lại có thể làm như không có chuyện gì thái thoải mái? Nàng, nàng có đúng là nữ nhân không vậy?

“Ta làm sao lại không giống nữ nhân chứ, hay là chàng thử sờ sờ xem?”

Lời nàng từng nói chợt hiện lên trong đầu, ngay sau đó chính là hai bầu ngực đầy đà thoáng lướt qua, là cảm giác khi nàng dán vào ngực hắn cọ sát.

Nàng là nữ nhân, không ai rõ ràng hơn so với hắn.

Nhưng nữ nhân kia, sau lưng làm như vậy với hắn, tới ban ngày lại có thể liếc mắt đưa tình với người ngoài mà chẳng mang theo chút khó khăn nào.

Nàng thế này mà có thể nói là đang thích người khác sao!

Tống Mạch chợt mất hết khẩu vị, trở vào trong, nằm trên giường ngủ.

Sau giờ cơm trưa, khách trong tiệm cơm lục tục rời đi. Đường Hoan chơi đùa nửa ngày, cảm thấy mệt mỏi, nàng gọi Thang Viên chuẩn bị rời đi.

Không ngờ vừa tới cửa đã gặp phải Lâm Phái Chi đi tới. Nàng theo thói quen nở một nụ cười thật quyến rũ. Lâm Phái Chi cầm tay nàng, kéo nàng ngồi xuống cái bàn ở gần cửa, vẫn là vị trí cũ.

Đường Hoan dựa vào tường, miễn cho mình trong lúc vô ý lại nhìn về phía tiệm thịt bên kia. Nàng hiện giờ đang lạnh lùng với Tống Mạch, không thể để hắn phát hiện ra tâm tư của nàng. Dù nàng không nhìn Tống Mạch nhưng Thang Viên vẫn thay nàng lưu ý hết thảy, bước theo sau âm thầm nói cho nàng biết Tống Mạch dường như đã đánh mất linh hồn chỉ nhìn sang bên này. Tống Mạch như vậy, chứng tỏ điều gì?

Hắn đã thua rồi, giờ việc nàng cần phải làm là buộc hắn nhận ra lòng mình.

Trên tay truyền tới cơn ngứa quen thuộc, Đường Hoan hoàn hồn, tách móng vuốt sói của Lâm Phái Chi ra, giả bộ giận dữ nói: “Lâm thiếu gia khó được lúc nào rảnh lại tới đây a, ngài làm xong việc rồi ư?”

Lâm Phái Chi dù đau đầu nhưng vẫn ôn tồn giải thích với nàng: “Sau tối đó ta bận rộn làm việc tới bốn năm ngày, thấy đã sắp kết thúc, ta vội vàng chạy tới thăm nàng. Hơn nữa ta nghĩ nàng đang không thoải mái, chắc còn đang nằm ở nhà. Vừa rồi tới nhà nàng một chuyến, cuối cùng lại tay không trở về. Thủy Tiên, sao nàng lại tới đây, cơ thể đã khỏe chưa?”

Đường Hoan liếc xéo nhìn hắn. Nam nhân này nói dễ nghe quá, vòng tới vòng lui, còn không phải là vì muốn biết bây giờ nàng có tiện hầu hạ hắn không à?

Mắt nàng sáng ngời, tựa cười lại như không cười nhìn hắn, giống như đã hiểu rõ tâm tư của hắn.

Lâm Phái Chi không có lấy một chút xấu hổ vì bị vạch trần, mặt dày cầm lấy tay nàng, vuốt ve lấy lòng nàng, đôi mắt vừa dịu dàng lại thâm tình: “Thủy Tiên, ta nhớ nàng, tối nay để ta tới thăm nàng nhé?” Chậm nhất là ba tháng nữa hắn sẽ phải trở về. Thời gian lưu lại trấn Thất Kiều cũng không còn nhiều nữa, quả phụ này, hắn cũng nên được vui vẻ thưởng thức qua, không có lý nào lại tay không mà về.

Tâm mắt Đường Hoan dời xuống, dừng ở ngọc bội bên hông hắn, tay cầm lấy ngọc bội, cười đáp: “Lúc hoàng hôn ta muốn tới bờ sông câu cá, nếu huynh đưa ngọc bội này cho ta, ta sẽ cho huynh cơ hội câu cá giúp ta, thế nào?”

Hoàng hôn câu cá, câu cá xong, không phải trời đã tối đen rồi sao?

Lâm Phái Chi mỉm cười thấu hiểu, thoải mái bỏ ngọc bội xuống, đặt vào tay nàng, “Một miếng ngọc bội có thể đổi lấy một cơ hội thân mật với Thủy Tiên, là ta được lợi rồi.”

Đường Hoan lười trêu đùa với hắn, cất ngọc bội xong, nàng đứng dậy đi ra ngoài. Vừa che miệng ngáp vừa tùy ý đáp: “Huynh tiếp tục làm chính sự của huynh đi, ta phải trở về nghỉ trưa.”

Lâm Phái Chi tự mình tiến nàg một đoạn, tới cửa tiệm thịt của Tống Mạch chột dừng lại. Nhìn theo mỹ nhân đã đi xa, hấn xoay người, phe phẩy cây quạt nhìn về phía tiệm thịt, nhìn gã được gọi là độnhất mỹ nam trấn Thất Kiều.

Một gã đồ tể, Thủy Tiên làm sao có thể để tâm tới đây? Ngày ấy nàng để ý tới gã, hơn phân nửa là vì giận hấn? Ngẫm lại cũng đúng, Thủy Tiên là nữ nhân yêu tiền như vậy, ngọc bội của hấn có giá tới trăm lượng bạc, gã đồ tể kia có thể cho nàng sao?

Hấn khinh bỉ liếc mắt nhìn Tống Mạch rồi xoay người rời đi.

Mà ở trong mắt Tống Mạch, hành động của Lâm Phái Chi còn có hàm ý khác.

Hấn đang khiêu khích mình sao?

Hấn oán hận vung dao xuống, lưỡi dao sắc bén đâm sâu vào thớt.

Tống Mạch làm sao cũng không ngờ được, khi nàng lại ngồi ở vị trí đó, không phải là để nhìn hấn mà là cùng gã nam nhân kia đùa giỡn nói cười, là cố ý làm cho hấn xem sao? Muốn xem xem hấn có ghen không, muốn xem xem rốt cuộc trong lòng hấn có nàng hay không ư?

Nữ nhân chết tiệt, lại muốn đùa bỡn lòng hấn.

Tống Mạch nhắm mắt lại, hít thật sâu. Nếu đã biết mục đích của nàng, lại vẫn biết nàng là một nữ nhân hư hỏng, hấn nên cảm thấy may mắn mới phải? Đừng nói là sờ tay, cho dù nàng có ngủ với Lâm Phái Chi, hấn cũng không cần.

~

Sắc trời từ từ tối dần.

Tống Mạch đóng cửa tiệm trước, hẳn phải trở về giết heo.

Sải bước qua cầu đá, hẳn theo thói quen nhìn sang bên kia. Vừa nhìn thấy, bước chân chợt khựng lại.

Nữ nhân kia không đứng canh ở cửa nữa, giờ nàng đang đứng bên bờ sông đùa nghịch cái gì đó, hình như, là đang câu cá?

Lại làm trò xiếc nào để tiếp cận hẳn ư?

Tống Mạch hừ lạnh một tiếng, xuống dưới cầu, queo sang, mắt nhìn thẳng, nghĩ rằng lần này nếu nàng còn dám càn quấy, hẳn nhất định sẽ không khách khí.

Nhưng vừa đi tới, tầm mắt đột nhiên có thêm một gã quý công tử mặc hoa phục cẩm y, đứng, chính là Lâm Phái Chi.

Hắn mang theo xô nước đi ra từ cửa nhà nàng rồi tiến thẳng tới bên cạnh nàng, tay kéo nàng về bên kia. Nàng chọc chọc trán hắn một cái, sau đó còn nói cười gì đấy. Ở quá xa, Tống Mạch không nghe rõ, chỉ thấy nàng xoay người, cúi đầu xắn ống tay áo Lâm Phái Chi lên. Ánh tịch dương màu vàng phủ lên lưng nàng, khuôn mặt yêu kiều của nàng ẩn trong bóng tối nhưng vẫn rạng rỡ chói mắt như cũ. Một lọn tóc rối rủ xuống bên tai nàng, theo gió phất phơ, dường như làm nàng ngứa, Tống Mạch thấy nàng nâng tay vén nó lên nhưng tay nàng vừa mới nâng lên được nửa đường thì đã bị Lâm Phái Chi cầm lấy. Lâm Phái Chi giúp nàng vén tóc ra sau tai, sau đó cúi đầu, thừa dịp nàng không phòng bị thơm lên tai nàng ...

Tống Mạch vẫn chưa phát giác ra hô hấp của mình đột nhiên trở nên dồn dập, hẳn chỉ thấy nàng giận dữ đẩy Lâm Phái Chi ra, không đẩy được, ngược lại còn bị Lâm Phái Chi ôm tới đặt lên đùi, nắm tay nàng cùng nhau câu cá, ngay tại ven đường, quanh mình chính đại. Mặc dù hẳn có đi tới, bọn họ vẫn ôm nhau như cũ, không coi ai ra gì.

Là không phát hiện ra hẳn?

Hay là không quan tâm?

Dâm phụ này...

Ngay tại lúc Tống Mạch đang muốn mắng người, chợt hẳn nghe thấy giọng nói của nàng truyền tới từ trong lòng Lâm Phái Chi: “Lâm thiếu gia, ta làm hỏng ngọc bội của huynh, huynh thật sự không tức giận chứ? Không tố cáo ta với quan phủ chứ?”

Trong lòng Tống Mạch chấn động, thì ra chuyện ngọc bội là có thật? Hẳn nghĩ tới đêm đó nàng dùng chuyện ngọc bội diễn trò lừa hẳn ra ngoài.

“Như nàng nói, ngọc bội đã tặng cho nàng, nàng chính là chủ của nó, ta còn tức giận cái gì đây, tố cáo nàng lại càng vô căn cứ hơn nữa.” Lâm Phái Chi bị nàng chọc cười, có chút thờ ơ đáp. Hẳn đường đường là thiếu gia Lâm gia, sao có thể vì việc nhỏ như vậy mà tức giận được?

Lâm Phái Chi quay mặt về dòng sông, lực chú ý đều tập trung trên người nàng, đương nhiên không hề phát hiện phía sau có người đi tới. Nhưng Đường Hoan thì vẫn luôn để ý Tống Mạch tới gần, phát hiện bước chân hẳn chậm dần, trong lòng nàng đặc ý, ngoài miệng lại nói: “Hừ, giờ huynh đang ôm ta, đương nhiên sẽ nói ngọt dỗ ta, một ngày nào đó ta chọc huynh giận khiến huynh mất hứng, huynh nhất định sẽ trở mặt.”

“haha, nàng đã nghĩ về ta như vậy, vậy đừng bao giờ chọc ta mất hứng. Nếu không ta sẽ lập tức bẩm báo quan phủ, khiến huyện lão gia phái người bắt tiêu quả phụ nũng nịu này vào đại lao dạy dỗ! Mấy gã ngục tốt kia khó khăn lắm mới giam được một nữ nhân tuyệt sắc như vậy, chặc chặc, tới lúc đó, liên tục bị “làm”, cưỡng bách tới mức nàng kêu trời trời không thấu gọi đất đất chẳng hay...” Lâm Phái Chi bị nàng chọc khiến dâm tâm nổi lên, càng nói càng dâm tục.

“Đi chết đi, huynh bỏ được ta sao?” Những cái nên để Tống Mạch nghe hẳn đều đã nghe được, Đường Hoan ra vẻ tức giận tránh khỏi tay Lâm Phái Chi,ngồi vào ghế của mình.

Lâm Phái Chi cao giọng cười to, tay nângcằm nàng lên, vô cùng thô bỉ:
“Có bỏ được hay không, vậy còn phải xem bản lĩnh của nàng.”

“Bản lĩnh gì cơ? Thật là, chẳng hiểu huynhđang nói gì!” Đường Hoan cười duyên tránh sang một bên, trên mặt lại làcăn môi lo lắng, hoàn toàn không hợp với giọng điệu thoải mái vừa rồi.

ở đằng kia, đúng vào lúc Tống Mạch xoay người đóng cửa lại, cũng vừa vặn xem xong một màn này.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 38: Say Rượu

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Thứ nên diễn đều đã diễn, Tống Mạch cũng đi rồi, Đường Hoan bắt đầu tập trung toàn lực đối phó với Lâm Phái Chi.

Không đối phó không được bởi vì Lâm Phái Chi còn có chỗ dùng tới.

Tống Mạch cổ hủ lạnh nhạt, tuy hiện giờ đã có chút thích nàng nhưng ký ức đêm đó bị trói chặt cường ép vẫn còn đó, trong lòng hằn đối với nàng nhất định vừa có giận vừa có nghi kỵ. Nếu nàng ý vào chút yêu thích này mà làm tới, Tống Mạch sẽ không chỉ lạnh mặt cự tuyệt toàn bộ yêu thương nhưng nhớ của nàng mà còn có thể hoài nghi tất cả những chuyện nàng đã làm trước đó. Tống đồ tể không phải là Tống canh rừng từ đồng cảm mà có thể dẫn tới động lòng, lại càng không phải là Tống nhị thúc dù nàng có phạm sai lầm đến thế nào cũng sẽ bất đắc dĩ dung túng cho nàng. Một khi nàng sơ hở làm mất đi niềm tin vừa mới được hình thành nơi hắn, trong suốt thời gian còn lại nàng đừng bao giờ hy vọng gì về việc nắm giữ tim của hắn nữa.

Nam nhân như Tống Mạch, trước khi hấn động lòng thật sự, dù nàng có trêu chọc nữa cũng chỉ phí hoài. Nàng chỉ có thể ra tay trước đánh tan hoài nghi trong hắn, chờ hắn chủ động tiếp cận mới có thể thuận nước đẩy thuyền.

Mà Lâm Phái Chi chính là con mồi nàng dùng để câu Tống Mạch.

Là một đại nam nhân, chứng kiến nữ nhân của mình bị người khác ức hiếp. Tức giận sẽ làm hắn quên hết những điểm không tốt của nữ nhân này, chỉ muốn cứu thoát nàng. Nam nhân bình thường chính là như thế. Tống

Mạch không thể nào chấp nhận nữ nhân của mình phải chịu khổ, cho dù là Tống canh rừng táng gia bại sản vẫn muốn mua loại thuốc tốt nhất làm mờ sẹo cho nàng, hay là Tống nhị thúc luôn dùi dằng sẵn sóc bảo vệ nàng, tất cả đều chứng minh điều này.

Thú thật, Đường Hoan đúng là muốn xem xem Tống đồ tể sẽ đối xử với nàng thế nào.

Không nghĩ nữa, nàng quay đầu, thấy Lâm Phái Chi không hề e ngại gì đang nhìn mình chăm chăm, Đường Hoan tức giận trừng mắt: “Mắt nhìn đi đâu vậy? Cứ theo tầm mắt của huynh, vậy tới bao giờ mới câu được cá? Trời sắp tối rồi!”

Lâm Phái Chi mỉm cười, nhìn nước sông gợn sóng lăn tăn trước mặt, thân nhiên buông cần câu trong tay xuống, ái muội nháy mắt với nàng: “Thủy Tiên thật sự chỉ muốn câu cá thôi sao? Con cá lớn là ta không phải đã bị nàng câu được rồi ư?” Nữ nhân sĩ diện, muốn hẹn hễ tới đây còn không chịu nói thẳng, mượn chuyện câu cá để câu hễ. Bây giờ hễ bồi nàng ở đây đã là quá kiên nhẫn, chẳng lẽ nàng định ngồi mãi ở bờ sông sao?

“Huynh thật biết cách dát vàng lên mặt mình!”

Đường Hoan đỏ mặt, dường như đang xấu hổ vì mánh khéo của mình bị vạch trần, đứng dậy chạy vào trong nhà, bước chân rất nhanh.

Lâm Phái Chi cầu còn không được, cũng đuổi theo. Lúc vào cửa còn không quên dặn bà vú trông cửa chuyển mấy thứ đồ bên ngoài vào, thuận tiện đóng chặt cửa lớn. Bà vú nhìn thấy nhưng không hề can thiệp, nhận lấy bạc vụn Lâm thiếu gia quăng tới, khóa chặt miệng rồi làm việc nhưng trong lòng lại thầm mắng Thủy Tiên đúng là tiểu dân ô.

Gió đêm lạnh lạnh sáng khoái, Đường Hoan như thường lệ đặt bàn ăn ở hậu viện.

Bàn tiệc này là do Lâm Phái Chi lệnh cho Thang Viên lấy danh nghĩa của Đường Hoan gọi từ từ lâu tới. Dù sao hấn ở bên cạnh nàng, người bên ngoài có thấy, bọn họ cũng không sợ nhưng cũng không thể quá mức lộ liễu được. Sau đó hấn lại ôm một vò rượu ngon từ nhà cũ của mình tới, đây là loại rượu uống vào thì rất nhẹ nhưng lại rất ngấm. Đường nhiên điều ấy hấn sẽ không nói cho nàng biết, hai lần liên tiếp đều mất hứng ra về, lần này nói thế nào hấn cũng muốn hoàn thành “đại sự”, vui vẻ nếm thử nàng.

Đuổi nha hoàn đi, dưới ánh trời chiều êm dịu, hấn tự mình rót rượu cho nàng, “Đây là rượu trái cây ta chuẩn bị riêng cho nàng, nếm thử đi, không nặng đâu, tiểu thư khuê các trong thành đều thích uống rượu này.”

Đường Hoan “xì” một tiếng, quay đầu, không nhận rượu hấn đưa tới: “Nếu là thứ đồ uống mà các tiểu thư khuê các trong thành thích, ta chỉ là một quả phụ chốn thôn dã, nào có thể xứng? Lâm thiếu gia vẫn nên giữ lại rồi mời vị tiểu thư nào đó nếm thử thì hơn.”

Cái miệng nhỏ nhắn vênh lên, hồng nhạt, xinh đẹp đáng yêu.

Lâm Phái Chi thích nhất là dáng vẻ này của nữ nhân, hấn mỉm cười ôm người vào lòng, giơ ly rượu lên trước miệng nàng: “Không cần phải ghen, nếu ta thật sự cảm thấy nàng không xứng, vậy còn mang tới làm gì? Chẳng qua chỉ là một ly rượu, sợ nàng lo sẽ say nên mới giải thích, vậy mà nàng lại suy nghĩ lung tung, cô phụ mảnh chân tình của ta.”

“Ta không uống!” Đường Hoan lớn tiếng cự tuyệt, xoay người nhào vào ngã lên vai hấn làm nũng.

Lâm Phái Chi cắn lỗ tai nàng: “Vậy lúc trước ai nói sẽ hầu hạ ta thật tốt? Mau uống đi, cẩn thận chọc ta tức giận thật, ta sẽ đẩy nàng vào trong lao đấy!”

“Ta uống, ta uống còn không được sao!” Đường Hoan sợ hãi nhìn hấn, dáng vẻ đáng thương chẳng khác nào tiểu nữ nhà lành bị ác bá bắt nạt.

Lâm Phái Chi biết nàng đang dùng nhiều kiểu chơi đùa hấn, càng thêm nóng rục, bóp chặt cầm nàng, rót một ly rượu vào.

“Khụ khụ ...” Đường Hoan giả vờ như bị sặc, không ngừng ho khan.

Rượu bị hắt lên vạt áo nàng, khiến khuôn ngực đầy đà như ẩn như hiện, nhợt nhạt vẻ kiều diễm đêm đó, Lâm Phái Chi cúi đầu ngậm lấy một bên.

Đường Hoan chống lấy bả vai hấn, quay sang bên tường khóc lóc kêu: “Lâm thiếu gia, đứng như vậy, van xin huynh ...”

Trên tay nàng một chút sức lực cũng không có, đêm đó lại còn vô cùng hưởng thụ hấn săn sóc cho nên Lâm Phái Chi không hề nghĩ tới khả năng khác, cho rằng nàng thích chơi đùa nên không để ý tới nàng hô to gọi nhỏ, ngược lại, nàng càng “phản kháng” hấn lại càng thêm khát vọng, khó miệng dù cách lớp quần áo vẫn bừa bãi ngậm vào, bàn tay to cũng bắt lấy một bên vuốt ve xoa nắn.

Đường Hoan từ đầu tới cuối lúc nào cũng khóc lóc kêu than, “A, đừng như vậy, Lâm thiếu gia, cầu xin huynh, tanhất định sẽ bồi thường ngọc bội cho huynh ... Không, đừng cản, Lâm thiếu gia, đừng, chúng ta, chúng ta dùng cơm trước đi... Ừm...” Nàng biết, Tống Mạch nhất định đang ở ngay cạnh bức tường này, mấy ngày trước hấn đề nghị lên ở chỗ này, hôm nay Lâm Phái Chi đến đây, không có lý nào hấn lại thờ ơ được.

Tống Mạch đứng thực ở ngay bên tường, cách bọn họ chỉ có một bức tường.

Nếu là trước kia, hấn nhất định sẽ mắng nàng câu tam đáp tứ không tuân thủ nữ tắc. Nhưng nghe xong đoạn đối thoại bên bờ sông của hai người, hiện giờ Tống Mạch lại càng tin tưởng vào một chuyện, đó là nàng phải tự bảo vệ bản thân nên không thể đối phó với Lâm Phái Chi, nàng bị Lâm Phái Chi ép buộc, nàng không hề muốn.

Bên tai là tiếng nàng khóc lóc cầu xin, ngoài tiếng của nàng, còn có tiếng nam nhân thở hổn hển, Tống Mạch cũng có thể đoán ra Lâm Phái Chi đang làm cái gì.

Nghĩ đến gã đang cản nàng sờ nàng, Tống Mạch liền hận không thể lập tức chạy qua đánh cho Lâm Phái Chi một trận.

Nhưng hắn không thể. Lâm Phái Chi đã nắm được nhược điểm của nàng, nàng cũng còn phải nhẫn nhục chịu đựng Lâm Phái Chi. Nếu hắn ra tay đánh người, Lâm Phái Chi giận dữ kéo nàng lên quan phủ thì làm sao bây giờ? Nàng chỉ là một quả phụ yếu đuối, bước vào nơi đó, làm sao có thể có kết cục tốt đây?

Nhưng cái gì cũng không làm, mặc nàng bị Lâm Phái Chi lăng nhục ư?

Hắn không làm được!

Tống Mạch nổi giận đùng đùng, tận tai nghe tiếng nàng khóc càng ngày càng gấp gáp, bản thân lại không nhịn được muốn trèo tường sang, chuồng heo đột nhiên phát ra tiếng ầm ỹ.

Đột nhiên nảy ra chủ ý, Tống Mạch nhẹ nhàng đi tới cửa sau, rồi chạy tới bờ tường bên cạnh chuồng heo, quay về bức tường hét lớn: “Kêu la cái gì, cả ngày ăn bao nhiêu đồ như vậy mà cũng không béo lên chút nào, hôm nay tao sẽ làm thịt bọn mày!” Dứt lời, hắn nhảy vào chuồng heo, vừa mắng vừa trói chặt con heo hẳn định làm thịt vào buổi sáng mai.

Nam nhân thô bạo chửi bậy, đàn heo chạy trốn trối chết phát ra tiếng kêu inh ỏi, chỉ trong chốc lát đã phá tan hứng thú của Lâm Phái Chi.

Hắn là người thế nào chứ? Hắn chính là thiếu gia nhà giàu, đã bao giờ chứng kiến cảnh giết heo đâu? Trước ngày hôm nay hắn còn chưa từng nghe thấy tiếng kêu của heo nữa là.

Lâm Phái Chi không hài lòng nhú mày, nhớ tới việc của bản thân, đầu lại bị nàng níu chặt không cho hấn đi. Lâm Phái Chi cũng luyến tiếc, nhưng hấn thật sự không thể nghe bên kia âm ỉ thêm một chút nào nữa nên thử ômnàng đứng lên, “Đi, chúng ta đi vào trong phòng, miễn cho hấn âm ỉ pháhoại.”

Đường Hoan giống như mới vừa trong ** lấy lại tinh thần, ánh mắt mơ màng nhìn hấn một lát, chớp mắt một cái, sắc mặt từ từ chuyển sang khó coi, giây dựa đứng dậy, oán hận cầm lấy cái bát trên bàn, xoay người chạy đến chân tường.

Lâm Phái Chi nghi hoặc giữ nàng lại, “Nàng muốn làm gì?”

Đường Hoan đẩy hấn ra, hướng về bức tường mắng to: “Làm gì ư? Ta muốn mắnhấn, ta không tin hấn không nghe thấy hai ta đang làm gì, biết rõ ta ởđây mở tiệc chiêu đãi huynh, biết rõ hôm nay là ngày lành của ta vậy màcòn cố tình giết heo ngay hậu viện. Trời cũng đã tối rồi, hấn trở về lâu như vậy, vì sao sớm không giết muợn không giết lại nhằm ngay vào lúc này giết? Rõ ràng là muốn phá hoại chuyện tốt của hai ta!” Tống Mạch phối hợp với nàng như thế, nàng không bắt lấy cơ hội này thì quả thực có lỗi với hấn!

Lâm Phái Chi không muốn vì chuyện này mà đập tấthứng thú, hấn đoạt lấy bát trong tay nàng, đỡ nàng vào trong, “Được rồiđược rồi, nháo to lên chúng ta sẽ rất khó xử. Hấn muốn giết thì cứ giếtđi, chúng ta vào trong phòng.”

“Cần gì vào trong phòng? Ta thích làm ở bên ngoài! Hơn nữa, huynh cho là vào trong phòng thì sẽ không nghe thấy sao? Ta nói cho huynh biết, mỗi lần hấn giết heo, ta chui vàotrong chắn bịt tai lại mà vẫn còn nghe thấy! Phi, hấn căn bản là khôngcó ý tốt!”

Đường Hoan đẩy hẳn ra, lại cầm lấy bát, nhắc chân trèo lên thang, đặt bát ở bờ tường sau đó hai tay bám chặt bờ tường, cúi colên, cố sức nhòm lên cuối cùng cũng trèo lên được. Nàng đứng vững vàng bên trên, giơ bát ném về phía Tống Mạch, “Giết heo, người muốn chết à, không được giết bây giờ!”

Đây là câu đầu tiên nàng nói với hẳn trong sáu ngày liên tục.

Rõ ràng là mắng hẳn nhưng nhìn nàng hai tay chống nạnh vênh váo tự đắ đứng trên bờ tường, hé ra khuôn mặt phấn hồng kiêu ngạo ương ngạnh mà không phải là gương mặt khóc lóc cầu xin trong lòng gã đó, Tống Mạch không hiểu sao lại cảm thấy vui sướng.

Hẳn biết, nhất định trong lòng nàng đang cảm kích việc hẳn làm. Nàng mắng hẳn, chỉ là giả vờ cho Lâm Phái Chi xem thôi. Nữ nhân này, am hiểu nhất là lừa người.

Tống Mạch rất hài lòng nàng cảm kích nhưng hẳn không muốn cho nàng biết là hẳn cố ý giúp nàng. Nếu để nàng biết, mặt nàng dày như vậy, nhất định sẽ cho rằng hẳn thích nàng, thực ra hẳn chỉ là không quen nhìn thấy gã thiếu gia này ý thế hiếp người mà thôi.

Cho nên hẳn giống như trước đây lạnh lùng trờng nàng một cái, không nói gì, tiếp tục giữ con heo rồi trói chặt.

“Người cầm điếc à, sao lại không nói gì? Đồ tể, bây giờ ta với Lâm thiếu gia có việc phải làm, nếu người thức thời thì ngày mai hắng giết, nếu không, ta sẽ không để người yên!” Hiện giờ Đường Hoan cũng lười đoán tâm tư Tống Mạch, nàng chỉ cần mượn hẳn đuổi Lâm Phái Chi đi là được. Sau đó nàng xoay người bảo Lâm Phái Chi đưa thêm cho nàng một cái bát.

Lâm Phái Chi không nghe, nhúu mày gọi nàng xuống.

Đường Hoan còn lâu mới nghe hẳn, nàng lại nhảy xuống tự mình mang thêm cáibát nữa. Chỉ có điều tư thế nhảy xuống quá bất nhã, thiếu chút nữa đãngã ngựa trên mặt đất, sau đó lúc bò lên đi cũng hậu đậu vụng về giống y như lúc đầu. Lâm Phái Chi nhìn thấy cảnh này không tránh khỏi ghét bởkhinh thường. Hẳn biết Thủy Tiên mạnh mẽ, cũng từng thấy miệng nàng nóilời thô tục khi có người ở tiệm cơm đũa giờinàng nhưng tất cả điều đóđều không ảnh hưởng chút nào tới vẻ đẹp của nàng. Nhưng nay, nhìn dángvẻ thô lỗ đậm chất thôn cô của nàng, Lâm Phái Chi chợt cảm thấy đángtiếc. Tiếc cho một dung nhan tuyệt đẹp nhưng lại xuất hiện ở trên ngườiimột nữ nhân như vậy.

Hắn thích là vẻ ngang tàng chứ không phải thô tục vụng về.

“Thủy Tiên, đi xuống!”

“Ta không!” Đường Hoan đáp lời mà không thèm quay đầu lại, nàng vẫn quáttháo Tống Mạch như cũ: “Đồ tể, rốt cuộc ngươi có nghe lời ta không?”

Tống Mạch không nói lời nào.

Đường Hoan tức giận dậm chân, quay đầu bảo Lâm Phái Chi đợi một lát rồi“Bịch” một tiếng nhảy xuống. Chờ tới khi Lâm Phái Chi còn đang lưỡng lựleo lên thang thì nàng đã đứng ở bên cạnh Tống Mạch, hai tay giang ramuốn ngăn cản Tống Mạch giết heo. Tống Mạch lại không thèm để ý đếnnàng, giống như nàng là người điên vậy.

Lâm Phái Chi cảm thấy mất mặt.

Một nữ nhân đến một tên đồ tể cũng phải chường mắt, vậy mà hẳn lại...

Tên đồ tể kia sẽ nghĩ hẳn thế nào?

Đang nghĩ thì gã đồ tể kia thọc một dao thẳng vào mình con heo mập, máu bảntung tóe ra ngoài, heo mập kêu thảm thiết định xông ra ngoài. Cũng

không biết là bị heo dọa hay là bị máu bắn hết lên người dọa mà hấn thấy nữnhân kia thét chói tai, liên tục lùi lại, tiếng thét so với tiếng heokêu nghe còn thê thảm hơn, lùi lùi lùi mãi, chân nàng va phải một câygậy gỗ ở bên dưới, cả người ngã ngửa ra đằng sau.

Không ai đỡ nàng, nàng cứ vậy ngã thẳng xuống bãi máu heo.

Cực kì ghê người!

Tia hứng thú cuối cùng của Lâm Phái Chi cuối cùng đã hoàn toàn biến mất,tức giận nhảy xuống thang, phẩy tay áo bỏ đi. Một nữ nhân cả người đầy máu heo, hấn không đi, chẳng lẽ còn phải đợi nàng tắm nữa? Đường đường là Lâm Phái Chi, hấn không cần phải oan uổng mình tìm loại khó nhằn như này!

Từ rất xa, tiền viện Mai gia truyền tới tiếng bà vú canh cửa giữ lại, sau đó là tiếng đóng cửa rất to.

Hậu viên Tống gia, ngoại trừ con heo bỏ trốn phát ra tiếng kêu thì chỉ còn yên lặng.

Đường Hoan lấy tay áo che mặt nằm ngửa trên nền đất, không hề cử động.

Biết che mặt lại, nhất định là không ngã tới mức choáng váng. Tống Mạch nhìn nàng, lại dời tầm mắt đi, rồi lại nhìn nàng, giật giật khóe môi, lại dời tầm mắt đi. Đợi một lúc lâu, thấy nàng vẫn không có ý đứng lên, Tống Mạch không nhịn được lại gần nàng hai bước, lạnh giọng thúc giục nàng:“Người...”

Vừa mở miệng đã thấy bả vai nàng run run, òa khóc nức nở.

Tống Mạch có chút hốt hoảng, muốn hỏi nàng làm sao vậy nhưng hấn chưa từng quan tâm tới nàng. Nàng làm ra chuyện đó với hấn, hấn lại càng không có lí do gì để quan tâm nàng, đột nhiên thay đổi thái độ, có thể nàng sẽ cho

rằng bởi vì chuyện kia mà trong lòng hẳn có nàng? Là một người bình thường, làm gì có ai sẽ thích nữ nhân đùa giỡn bản thân mình như vậy?

Hắn không muốn thấy nàng khóc. Nếu Lâm Phái Chi đã đi rồi, ít nhất đêm nay nàng sẽ không cần lo lắng bị người ức hiếp, hẳn cũng có thể an tâm làm chuyện của mình, “Người, người đứng lên trước đi, muốn khóc thì về nhà mình mà khóc, nằm trong viện của ta khóc cái gì!”

Hắn dùng giọng nói lạnh nhạt nhất yêu cầu nàng không khóc, sau đó, chờ nàng mắng lại.

Đường Hoan có vầng đầu mới mọc hẳn!

Nàng xoay người sang một bên, quay lưng về phía hắn rồi mới đứng lên, “Tổng Mạch, chàng, chàng đừng tức giận. Ta vì bất đắc dĩ mới lại đây quấy rầy chàng, bởi vì...bỏ đi, chàng chắc chắn không muốn nghe ta giải thích. Vậy, ta đi đây. Đêm nay cảm ơn chàng, chàng yên tâm, sẽ không có lần sau nữa đâu.” Nhỏ giọng nói xong, cũng không sửa sang lại quần áo, nàng dờ dẫm đi đến bên tường, dẫm lên giá đỡ rồi nhảy lên bờ tường, từ đầu tới cuối, không nhìn hắn lấy một lần.

Tổng Mạch ngơ ngẩn đứng yên một chỗ, ngẩn người nhìn bờ tường.

Nàng không mắng hắn, nhìn bóng dáng tuyệt vọng dờ dẫm của nàng, vì sao hẳn lại cảm thấy nàng thực đáng thương, vì sao lại cảm thấy ...đau lòng?

Hắn không nghĩ ra, chỉ đứng đó, nghe nha hoàn của nàng giặt quần áo, đun nước hầu hạ nàng tắm rửa, nghe tiếng động phía bên nàng dần dần mất hút, nhìn tới khi phòng nàng tối đen.

Xung quanh cũng tối đen.

Không muốn quấy rầy nàng ngủ, Tổng Mạch quyết định sáng sớm mai mới giết heo.

Thu dọn qua loa sân viện, Tống Mạch cũng trở về phòng ngủ.

Nhưng hần không ngủ được, cứ nằm trên giường lăn qua lộn lại.

Bên ngoài bỗng truyền đến tiếng động.

“Phu nhân, phu nhân, người uống say rồi, chúng ta mau về phòng đi, đừng làm phiền Tống đồ tể nữa!”

“Không, ta sẽ đi tìm hần, ta sẽ hỏi hần, ta xấu lắm sao? Hả? Vì sao hần, hần lại không chịu thích ta...Hần, nếu hần chịu lấy ta sớm một chút, ta cũng sẽ không nhất thời nảy lòng tham, tham lam cầm lấy ngọc bội của tên súc sinh kia, sẽ không, không bị người ta đe dọa...”

“Phu nhân, đừng uống nữa, người đã say đến thế rồi...A, phu nhân, người muốn làm gì!!!Không được, mau xuống đi, như vậy rất nguy hiểm!”

Giọng nói của nàng rất rõ, hần là đang trèo tường. Tống Mạch ngồi dậy, chợt nghe tiếng nàng hét lên: “Cút, không cần nha hoàn như người tới quản ta! Lập tức quay về phòng mình đi, nếu còn dám làm nhảm nữa, ngày mai ta sẽ bán người...bán người tới kỹ viện!”

“Phu nhân, con...”

“Cút!” Cùng với tiếng hét to là tiếng vò rượu rơi vỡ.

Tống Mạch nhíu mày, nữ nhân này lại giở trò xiếc gì nữa đây? Muốn dùng trò cũ lừa hần ra ngoài lần nữa sao? Nằm mơ đi!

Hần vẫn ngồi trên giường không nhúc nhích, chờ xem nàng có thể kiên trì tới lúc nào.

Giọng nói của nha hoàn kia đã biến mất, chỉ còn tiếng nàng lầu bầu ở trên tường, giọng nói rất nhỏ, hần nghe không rõ lắm.

“Bịch!”

Bên ngoài bỗng truyền tới tiếng vật nặng rơi xuống đất, sau đó, rất lâu sau cũng không nghe thấy tiếng động gì.

Không phải là...

Tống Mạch vội mặc thêm trung y, đi nhanh ra cửa trước. Lúc đi tới cửa, nhớ lại màn đánh lén đêm đó, nghĩ tới nha hoàn lực lưỡng kia của nàng, Tống Mạch đẩy cửa sau cũng không vội đi sang, mà là đợi một lát rồi chạy nhanh về phía trước. Như vậy, cho dù Thang Viên có muốn xuống tay cũng không thể bắt kịp được hẳn, chờ hẳn đối diện với nàng ta, chẳng lẽ hẳn còn không đánh được một nữ nhân sao?

Nhưng khi Tống Mạch quay người lại, đằng sau cánh cửa không có lấy một người.

Đã là giữa tháng, ánh trăng sáng ngời, hẳn nhìn về phía bức tường, lại thấy nàng đang ngửa mặt nhìn đi nơi nào.

Tống Mạch lại nhìn về phía bờ tường, xác định Thang Viên không mai phục ở bên kia, lúc này mới nhẹ bước đi tới.

Mái tóc dài của nàng tản ra, trên người chỉ mặc áo ngủ bằng sa mỏng, bởi vì rơi xuống nên nàng tựa như người ngủ say không biết gì, ống tay áo của nàng co lên tới khuỷu tay lộ ra cổ tay trắng nõn. Áo ngủ là cổ tròn, rất thấp, thấp tới mức khi nàng nằm như vậy, đường cong mê người đều lộ ra...

Tống Mạch nhanh chóng chuyển dời tầm mắt. Nàng mặc thành như vậy, không phải là tới quyến rũ hẳn đấy chứ?

Ý nghĩ đó vừa hiện ra trong đầu, hẳn chợt người thấy mùi rượu nồng đậm.

“Này, dậy dậy.” Hấn nhú mày gọi nàng.

Đường Hoan bấu môi, vẩy vẩy tay đe dọa hấn rồi lăn sang một bên, cuộn mình thành một khối, ngủ tiếp.

Tống Mạch gọi không được, đành tìm một cây gậy ngấn, chọc chọc cánh tay nàng.

“Cút, còn để ta gậy ta sẽ bán, bán người vào kỹ viện...” Đường Hoan nắm lấy cây gậy kia, mơ mơ màng màng uy hiếp. Chỉ có điều trên tay nàng chẳng có chút khí lực nào, Tống Mạch vừa kéo, cây gậy liền rời khỏi tay nàng. Không ai quấy rầy nàng ngủ, Đường Hoan tiếp tục ngủ ngon.

Xem ra là say thật.

Tống Mạch tiếp tục chọc nàng, giọng nói càng to hơn, “Đứng dậy, người say rồi, mau về nhà nằm đi.” Tính nằm trong viện nhà hấn mãi sao?

Đường Hoan che tai lại, “Người mới say, ta không say. Lâm, Lâm thiếu gia nói đó là rượu trái cây, sẽ không say... Thang Viên, người tránh ra, nếu còn dám làm phiền ta, ta sẽ bán người thật đấy.”

Lâm Phái Chi mang tới?

Sẽ không say? Vậy giờ nàng là sao đây?

Tên súc sinh Lâm Phái Chi kia chắc chắn là muốn chuốc say nàng!

Tống Mạch tức giận vút gậy đi, nhảy lên bờ tường, nhỏ giọng gọi Thang Viên, định bảo nàng ta công phu nhân mình về.

Nhưng không có ai đáp lại hấn.

Dường như, hai nha hoàn của nàng đều ở trong sương phòng rồi?

Tối tiền viện gọi người, chẳng phải quá rêu rao sao? Loại chuyện này, có lẽ nàng cũng chỉ nói cho mình Thang Viên biết mà thôi...

Cửa phía sau phòng nàng có mở, hay là...hắn lặng lẽ đưa nàng về?

Tống Mạch do dự, tầm mắt dừng lại trên bóng dáng nhỏ xinh cuộn mình nằm trên đất, trong lòng mềm nhũn, hắn cúi người, vươn tay, dừng một lát, đỡ bả vai nàng để nàng ngồi dậy. Nàng mềm nhũn ngã vào lòng hắn, má nóng hổi dán vào cổ hắn. Tống Mạch có chút hốt hoảng, vội vã giải thích: “Người, người say. Ta đưa người về. Sau này nếu còn dám vào viện của ta mượn rượu điên cuồng, ta, ta tuyệt sẽ không xen vào chuyện của người nữa.”

“Thang Viên, người, không muốn nói chuyện với người nữa, ta muốn ngủ.” Đường Hoan cọ cọ trong lòng hắn, dường như cảm thấy tư thế đó vẫn chưa thoải mái, nàng xoay người, hai tay ôm lấy thắt lưng hắn, đầu tựa vào khuỷu tay hắn, cọ cọ, rồi chợt cười ngây ngô, “Thang Viên, người, sao người lớn lên trông lại giống nam nhân vậy, ngực cũng giống như nam nhân a, bằng phẳng...” Vừa nói vừa ấn ấn ngực hắn.

Tống Mạch không hiểu sao lại buồn cười, đã say tới như vậy rồi, ngay cả nam hay nữ cũng không phân biệt nổi.

Đang định ôm nàng đứng lên, tay hắn bỗng bị nàng cầm lấy. Chưa kịp để hắn phản ứng lại, nàng đã đặt tay hắn lên ngực mình, “Cho người sờ ta này, thế này mới gọi là nữ nhân chứ... Thang Viên, ha ha, của người quá bằng phẳng, chẳng có nam nhân nào thích bằng phẳng, bọn họ, bọn họ đều thích như ta ấy...”

Vừa to lại mềm...

Tống Mạch như chạm phải bàn ủi nóng mà vội vàng rút tay về, không ngờ nàng đột nhiên xoa ngực hắn khóc rất to: “Thang Viên, thực ra bằng phẳng hay không bằng phẳng đều không sao. Người như vậy, không có ai thích,

của ta to như vậy, hăn cũng không thích. Những nam nhân khác thích có ích gì, hăn không thích, nơi này của ta có cũng bằng không...Thang Viên, ta muốn đổi với ngươi, ta muốn biến thành nam nhân. Như vậy, ta có ra ngoài buôn bán, sẽ không có ai xem thường ta, ta là nam nhân, cũng sẽ không sợ ai động chân động tay với ta... Thang Viên, chúng ta đổi cho nhau đi...”
Dứt lời lại đặt tay hăn lên ngực nàng.

Lúc này Tống Mạch đã quên mất phải rụt về.

“Hăn” mà nàng nói tới, là hăn phải không?

Hăn, hăn có thích không?

Ma xui quỷ khiến, không thể khống chế, hăn nắm lấy nơi đó của nàng, khe khẽ.

Trong phút chốc, máu toàn thân như chảy hết xuống dưới, nơi nào đó nhất trụ kinh thiên.

“Ừm, Thang Viên, nơi này của ngươi sao lại đặt thêm một cây gậy nữa vậy...À, ngươi định giúp ta đánh hăn sao? Không cần đâu, hăn không muốn, ta có chủ động cho hăn hăn cũng không muốn, hăn ghét bỏ ta... Thang Viên, ngươi cất gậy đi...Ồ, hình như không đúng, sao cái gậy này lại ngắn như vậy?”

Đường Hoan mơ mơ màng màng ngồi dậy, cúi đầu nhìn vật trong tay mình. Tống Mạch gấp gáp muốn đẩy nàng ra, nhưng khi hăn vừa muốn cử động, tay nàng liền mạnh lên, chân hăn mềm nhũn, bị nàng đẩy ngược lại, không khống chế được mà ngã ngồi xuống đất. Đường Hoan thuận thế nằm úp sấp xuống, hay tay cách một lớp quần nắm lấy Tống Mạch nhỏ, ngốc nghếch nhìn chăm chăm chỗ đó, “Thang Viên, ngươi, sao ngươi lại giấu gậy ở trong quần? Ngươi giấu túi tiền ở trong quần à? Vì sao lại dựng đứng thế này?”

Rốt cuộc Tống Mạch cũng không chịu nổi, nắm lấy tay nàng tách ra.

Tay bị cầm chặt lấy, khuỷu tay vốn chống ở chân hăn cũng rời đi, Đường Hoan lập tức ngã vào giữa hai chân hăn, má vừa vịn đặt ở trên mình Tống Mạch nhỏ.

“Ha ha, Thang Viên, người lại còn ủ nóng cả cây gậy nhỏ nữa à...”

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 39: Hoa Đào

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Cây gậy nhỏ...

Nghe nữ nhân nói về cái đó của mình như thế, vốn Tống Mạch còn vì má nàng dán vào nơi đó mà nổi lên những xao động lạ lẫm; nay tất cả trong nháy mắt đã biến thành một loại nhục nhã, xúc động muốn dạy dỗ nàng trào lên không kém gì đêm đó.

Chỉ có điều, đêm đó hẳn là phần nộ, lần này lại là muốn chứng minh bản thân.

Chứng minh thế nào?

Ngực hẳn không ngừng phập phồng, giống như vừa trói xong một con heo, thở hổn hển như trâu.

Trong lúc hẳn đang nhìn chăm chăm vào đỉnh đầu nàng nghĩ làm sao để dạy dỗ nàng thì Tống Mạch nhỏ vì muốn chứng minh mình không phải là cây gậy nhỏ đã phản kháng, giãy dựa trong tay nữ nhân kia. Nhưng Tống Mạch nhỏ không tay không chân nên nó không thể đẩy nữ nhân đó ra được, chỉ có thể thở phì phò tức giận, càng tức lại càng lớn, ý định dùng biện pháp này đã văng nữ nhân kia ra.

Nhưng lại bị đối phương vô tình trấn áp.

Đường Hoan cũng không ngẩng đầu lên, càng thêm hiếu kỳ siết chặt Tống Mạch nhỏ, giọng nói tràn ngập vẻ tò mò, “Thang Viên, vì sao cây gậy này dường như có thể... biết cử động a... với lại, cây gậy trước đó đâu? Cây gậy này gần như vậy, trên dưới cũng không đồng đều, làm sao đánh hẳn

cho được...Ha ha, nhưng mà nghịch nó rất thích, người xem này, nó có thể dịch sang trái sang phải, phía trên đỉnh còn giống như nấm ấy...Ừm, ta rất thích cây gậy này...” Dứt lời, nàng nằm nghiêng trên đùi phải Tống Mạch, rồi đưa tay tới đai lưng của Tống Mạch, định len vào trong lấy cây gậy.

Tống Mạch bị động tác của nàng dọa cho sợ sệt, hấn đứng vụt dậy rồi đè chặt bả vai của nàng, trầm giọng quát: “Tĩnh tĩnh!”

Đường Hoan sợ run cả người, ánh mắt mơ màng dừng lại trên khuôn mặt hấn, mắt chớp chớp, trên mặt hiện lên nét hoang mang, “Không phải Thang Viên, là...là Tống Mạch?” Đường như muốn xác nhận, nàng nâng tay lên sờ mặt hấn. Tống Mạch quỳ, nàng cũng quỳ, hấn cao hơn nàng rất nhiều nhưng khi bàn tay nàng từ từ chạm vào gấn hấn thì giống như không hề lo lắng hấn sẽ tránh đi.

Tống Mạch vốn định tránh nhưng ở trong ánh mắt ngỗ nghịch của nàng, phát hiện nước mắt vẫn còn vương trong mắt nàng thì không thể nào cử động được nữa, mặc cho bàn tay mềm mại nhỏ nhắn đánh đập lên mặt hấn, mặc cho nàng tùy ý vuốt ve.

Ánh mắt của nàng rất chăm chú, dần dần Tống Mạch cũng không chống đỡ nổi nữa, sợ nàng đột nhiên tỉnh dậy phát hiện ra hấn đang mềm lòng và dung túng, định đứng dậy.

Đúng lúc này Đường Hoan bổ nhào vào lòng hấn, ôm chặt lấy bả vai hấn, khóc lóc đáng thương: “Tống Mạch, vì sao chàng lại không chịu thích ta? Chàng nói xem, rốt cuộc ta có chỗ nào không xứng với chàng, hay là ta đã làm chuyện xấu gì chọc giận chàng khiến chàng phiền chán? Chàng nói cho ta biết, ta sửa là được rồi... Tống Mạch, ta thích chàng, ta muốn gả cho chàng, làm nữ nhân của chàng, ta muốn được dựa vào chàng, như vậy ta sẽ không cần phải bước ra ngoài kiếm tiền nuôi sống bản thân, cũng không cần vì mấy đồng bạc mà phải đưa đẩy với nam nhân, càng không lo sợ bị người xấu bắt nạt. Tống Mạch, Tống Mạch, vì sao chàng không...”

Không cái gì?

Tống Mạch còn đang chờ nàng nói tiếp thì chợt thấy một lúc lâu sau nàng cũng không có động tĩnh gì. Cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện nàng đã ngã vào vai hắn ngủ rồi, sợ dĩ không trượt xuống là vì tay hắn không biết từ khi nào đã ôm lấy nàng.

Hắn cười khở.

Phiền chán nàng sao?

Không thể, bởi vì nàng phải kiếm tiền. Làm một nữ nhân, cuộc sống vốn đã không dễ dàng.

Thích nàng sao?

Tống Mạch không biết thích là như thế nào, hắn chỉ biết đột nhiên hắn cảm thấy rất thương nữ nhân này, đột nhiên rất muốn chăm sóc nàng, không muốn để nàng bị ai ức hiếp nữa.

Nhưng hắn không biết nên mở miệng như thế nào. Trước đó không lâu hắn mới lạnh lùng cự tuyệt nàng, uy hiếp nàng nếu còn dám dây dưa nữa sẽ giết nàng. Nay, khi nàng thanh tỉnh thì hoàn toàn không để ý tới hắn, hắn làm sao có thể chủ động đi tìm nàng, nói hắn bằng lòng lấy nàng?

Hắn không dám. Bây giờ là nàng uống rượu cho nên mới yếu đuối đáng thương như vậy, một khi nàng tỉnh rồi, có lẽ sẽ giống như mấy ngày trước đây, lựa chọn quên hắn đi? Nàng thẳng thắn như vậy, nếu hắn đi tìm nàng, hắn nàng sẽ chế giễu khi trước là hắn ra vẻ rụt rè?

Tống Mạch chợt thấy đau đầu. Thực ra ngay cả tính cách thực sự của nàng hắn còn chưa biết hết, vì sao trong đầu chợt nảy ra ý định lấy nàng cơ chứ?

Có lẽ là vì thấy nàng quá đáng thương. Buổi tối ngủ một giấc, có lẽ sẽ không còn ý nghĩ này nữa.

Bóp bóp trán, Tống Mạch bế nữ nhân đã mê man này đi đến chân tường, dẫm lên giá đỡ, đặt nàng nằm úp sấp trên bờ tường trước, khi hẳn trèo tường qua rồi mới đem người xuống, bế tới tận cửa phòng. Đèn bên trong vẫn sáng, có lẽ nha hoàn sợ chọc tức nàng nên đã ngoan ngoãn trốn trong sương phòng, không thấy bóng dáng.

Tống Mạch lại càng thêm đau lòng. Nha hoàn thì cũng chỉ là nha hoàn, chỉ biết nghe lời nàng mà làm việc, sẽ không thực sự quan tâm tới nàng. Tựa như vừa rồi, nàng đã say tới vậy nằm trên bờ tường, nếu Thang Viên là người thân của nàng, cho dù nàng có mắng khó nghe tới mức nào, chắc chắn vẫn sẽ ở bên cạnh không rời, cho dù là trốn ra sau cánh cửa len lén để ý cũng được mà.

Cô đơn thế này, chỉ có nàng và hẳn.

Hẳn là nam nhân, đã quen tới mức cảm thấy không sao cả. Còn nàng là nữ nhân, nếu muốn không bị người ngoài ức hiếp thì chỉ có thể giả vờ kiêu ngạo ương ngạnh mà thôi.

Miên man suy nghĩ, không hề để ý tới việc cố kỵ khuê phòng nữ nhân, khi lấy lại tinh thần, chân đã bước tới trước giường nàng.

Màn trướng mỏng manh, đệm giường hồng nhạt, giống hệt như đêm đó.

Tống Mạch nhanh chóng thả người vào giường, kéo chăn lên đắp cho nàng.

Chợt tay hẳn bị người ta kéo vào trong lòng, ấm áp mềm mại.

“Tống Mạch...” Nàng ôm cánh tay hẳn, nói mê.

Nàng ngủ rất say, Tống Mạch thử rút tay về, nàng sẽ bất an nhúu mà chumiệng. Tống Mạch không đành lòng, chỉ đành tùy theo nàng, cúi người đối diện với nàng, một tay chống ở eo lưng nàng, một tay thả lỏng để mặc nàng ôm.

Tâm mắt lướt qua chiếc giường một vòng, cuối cùng vẫn dừng lại trên mặt nàng.

Bởi vì uống rượu mà hai má nàng nổi lên hai rặng mây hồng. Da thịt trắng mịn mềm mại, đôi môi khẽ chu lên đầy đặn đến mê người.

Môi của nàng, từng dán vào hăn.

Tống Mạch miệng khô lưỡi khô.

Hăn không dám ở lâu, đợi thêm một lát lại cẩn thận đẩy cánh tay nàng ra, dèm chắn cẩn thận cho nàng sau đó yên lặng rời đi.

Thiếu đi hô hấp của nam nhân, trong phòng càng thêm yên lặng.

Không biết từ khi nào Đường Hoan đã mở mắt, ngửa mặt nằm yên, nhìn lên đỉnh giường ngơ ngẩn.

Khi trước hăn chán ghét nàng như vậy, nàng bất đắc dĩ mới phải giả vờ như không muốn dây dưa với hăn nữa. Bây giờ hăn lại không chủ động, cho nên, nàng phải đi kích thích hăn một chút thôi...

Sáng hôm sau, Đường Hoan thức dậy trong tiếng heo kêu thảm thiết. Nhìn ra bên ngoài cửa sổ, sắc trời vẫn còn rất tối.

Thật là...gã Tống Mạch này, sao lại có thể mơ thấy mình là một gã đồ tể cơ chứ?

Rời giường thay quần áo, Đường Hoan nhỏ giọng căn dặn Thang Viên vài câu, chắc chắn nàng đã nhớ rõ mới đi ra ngoài canh cửa chờ Tống Mạch.

Tống Mạch đang đẩy xe gỗ ra ngoài cửa, dường như vừa liếc mắt hẳn đã phát hiện ra bóng dáng đứng dưới cây đào phía trước, không khỏi sửng sốt chớp mắt một cái. Trời vừa tảng sáng, sao nàng lại dậy sớm như vậy?

Cụp mi, kìm nén khẩn trương trong lòng, hẳn lạnh mặt giống như thường đi về phía trước.

“Tống, Tống Mạch, huynh chờ một lát, ta, ta có chuyện này muốn hỏi huynh.” Cho tới khi hẳn đi qua cửa Mai gia vài bước, Đường Hoan mới vội vã bước lên hai bước, nhỏ giọng gọi.

Tống Mạch đã đoán được nàng muốn hỏi chuyện gì, trên mặt có chút nóng lên, chân khựng lại, nhưng vẫn không hề quay đầu lại rồi hỏi: “Chuyện gì?” Không phải là nàng vẫn nhớ tối hôm qua là hẳn bế nàng trở về chứ? Nếu nàng hỏi vì sao hẳn phải bế nàng, vậy hẳn nên trả lời sao đây?

Đường Hoan đi đến phía sau hẳn, lo lắng do dự hỏi: “Vừa rồi, vừa rồi ta thức dậy, đầu rất đau. Hỏi Thang Viên thì nàng ấy nói tối qua ta uống rượu rồi còn trèo lên tường ngồi, còn nói là ta muốn đi tìm người, sau đó thì lại trở về phòng. Lúc mơ mơ màng màng hình như có thấy huynh cho nên muốn hỏi một chút, rốt cuộc tối hôm qua có phải ta lại tới quấy rầy gì huynh không? Nếu đúng như vậy, thì ta thực sự không cố ý, huynh đừng tức giận.”

Thì ra là nàng không nhớ rõ...

Tống Mạch không biết là nên cảm thấy may mắn hay mất mát, nhưng có thể tránh được cảnh xấu hổ, hẳn liền vui rồi, nên trầm giọng đáp: “Không có, ta vẫn ở trong phòng ngủ, không hề nghe thấy bên ngoài có động tĩnh gì, người nhớ lầm rồi.”

Nàng chỉ biết nam nhân này nói chuyện không hề tự nhiên thôi!

“Ừm, vậy là tốt rồi, được rồi, không có việc gì đâu, huynh đi đi.” Nếu không chơi xấu gì hấn, Đường Hoan sẽ không cần giả bộ sợ sệt, nàng thoải mái nói xong thì xoay người bước vào trong, lớn tiếng mắng Thang Viên: “Càng ngày chỉ biết nói hươu nói vượn, hấn không hề nghe thấy tiếng của ta, có thể thấy được rõ ràng tối qua ta không hề say, càng không có chuyện trèo tường! Nha đầu chết tiệt nhà ngươi, có phải thấy ta đối với người tốt quá nên dám bịa chuyện nói dối ta không!”

“Phu nhân, con...”

“Đừng nói dối, đi đi, hôm nay người nhóm lửa làm điếm tâm đi!”

Ngoài cửa, Tống Mạch nghe tiếng quát tháo quen thuộc thì cảm thấy so với một Thủy Tiên đáng thương, hấn càng quen với một Thủy Tiên thoải mái tùy tiện như vậy, ương ngạnh kiêu ngạo cái gì cũng không màng cái gì cũng không sợ.

Hăm thư thái đi tới tiệm thịt.

Mặt trời lên cao, Đường Hoan cũng đi tới tiệm cơm.

Nàng vẫn không để ý tới Tống Mạch như cũ nhưng Tống Mạch cũng không sốt ruột lo lắng như mấy ngày trước bởi vì hấn đã biết, trong lòng nàng chỉ có mình hấn. Chính miệng nàng nói, nàng không cần những người khác thích, chỉ hy vọng hấn thích nàng. Chỉ có điều, dù như vậy, nhưng nghĩ đến việc hấn chỉ có thể đứng ở nơi xa xa nhìn những nam nhân khác tới gần nàng, thậm chí tùy ý quan sát nàng, mặt Tống Mạch lại căng lên.

Rồi, khi Lâm Phái Chi bước tới từ phía xa xa, ước muốn rút dao giết người của hấn cũng nổi lên.

Lâm Phái Chi chẳng qua là theo thói quen bước tới đây, đi đến cửa tiệm cơm, nhìn thấy nữ nhân kia một thân áo trắng váy xanh cười duyên với

khách, trong lòng lại nổi lên ngứa ngáy, bước chân vào kéo nàng tới bàn gần cửa.

Đường Hoan tức giận mắng hăn: “Huynh còn tới làm gì? Ta nghĩ huynh đi rồi sẽ không bao giờ đến đây nữa chứ! Hừ, hại ta tối qua phòng không chiếc bóng.”

Lâm Phái Chi đã quen dỗ dành nữ nhân, dỗ khéo tới mức người nào người nấy đều xuôi, thấy nàng như vậy, gương mặt liền lộ ra vẻ oan uổng, “Còn không phải là vì nàng chọc giận ư? Ta bảo nàng xuống dưới nàng không xuống, lại còn ở trên tường, vì gã đồ tể kia mà gạt ta sang một bên. Thủy Tiên, mọi người đều bảo đồ tể kia chính là nam nhân đẹp nhất trần này, mà ta cũng từng tận mắt chứng kiến nàng tới quyến rũ hăn, nàng nói xem, làm sao ta có thể không nghĩ nhiều?”

“Nghĩ nhiều cái gì? Chẳng lẽ ta sẽ vì một tên giết heo mà đánh mất con cá lớn như huynh sao?” Đường Hoan oán hận chọc chọc trán hăn.

Lâm Phái Chi nhẹn nọt cầm tay nàng, dịu dàng dỗ nàng: “Được rồi được rồi, không phải ta đã biết sai, cố ý tới đây chịu tội với nàng rồi sao?”

Đường Hoan hừ một tiếng, liếc qua liếc lại người hăn, bĩu môi than: “Chưa từng thấy ai đến đây chịu tội với ta mà cái gì cũng không mang!”

Lâm Phái Chi bật cười, kéo tay nàng lên đùi mình xoa nhẹ, “Vậy Thủy Tiên muốn cái gì, buổi tối ta lại mang sang cho nàng?”

Đường Hoan bĩu môi, liếc xéo hăn một cái: “Bỏ đi, đêm nay ta sợ gã đồ tể kia lại giết heo. Hừ, ta cũng không muốn lại bị người ta bỏ rơi cả một đêm nữa đâu. Từ trước tới giờ đều là Thủy Tiên ta ngứa mắt nam nhân chứ không có ai lại không muốn ta.”

“Người nào lại dám không cần nàng?” Lâm Phái Chi lần sờ lên trên, xoa cổ tay nàng, “Thủy Tiên quốc sắc thiên hương, băng cơ ngọc cốt như vậy, chỉ

có người mù mới không thương nàng. Thủy Tiên, ta, hay là đêm nay nàng tới chỗ ta? Như vậy sẽ không còn ai dám quấy rầy chúng ta, sau đó đồ trong phòng ta, nàng thích cái gì, ta sẽ tặng cho nàng cái ấy.” Chuyện mất hứng như vậy, hẳn không bao giờ muốn lĩnh giáo nữa. May mà hẳn có nhà ở bên cạnh nhà cũ, hẳn có đưa nữ nhân về nhà cũng không trường bối nào biết.

Con người Đường Hoan khẽ đảo, sau đó nũng nịu nhìn hẳn, “Quá keo kiệt à, chỉ cho người ta chọn có một món.”

Lâm Phái Chi mỉm cười sờ đùi nàng, “Thế là đủ rồi, trong phòng ta đều là đồ tốt, chọn 1 món cũng đủ để nàng sống cả đời.”

Đường Hoan giữ chặt cái tay đang định với vào giữa hai chân nàng, “Nghe nói Lâm gia cũng có một trạch viện trên Linh Sơn?”

Lâm Phái Chi kinh ngạc nhú mày, “Nàng muốn đi Linh Sơn?”

Đường Hoan gật đầu, “Đúng vậy, ta đã từng đến Linh Sơn ngắm hoa đào nên rất thích nơi đó, đáng tiếc lúc ấy chỉ có một mình ta. Lúc ấy ta đã nghĩ nếu có thể có một nam nhân tốt ở bên ta thì tốt rồi. Bây giờ vừa đúng dịp hoa đào nở, ta muốn huynh cùng đi ngắm với ta, sau đó đến tối thì ngủ lại ở đó đến sáng sớm mai lại có thể ngắm thêm một lần, có được không?”

Hoa đào sẽ càng tôn thêm má hồng của nàng...

Nhìn người trước mắt mỹ mạo như hoa, Lâm Phái Chi đương nhiên nguyện ý đi cùng nàng một chuyến, “Đâu có gì không thể? Nàng đã thích, đừng nói làm một đêm, tới trước khi ta về nhà, ta đều có thể cùng nàng ở đó.”

Phong cảnh trên Linh Sơn rất đẹp, cả trấn Thất Kiêu chỉ có Thủy Tiên là hợp ý hẳn nhất, cùng nàng lên núi du sơn ngoạn thủy tiêu dao mấy ngày, Lâm Phái Chi càng nghĩ càng cảm thấy mong chờ, sau đó hẳn nói: “Vậy

không bằng bây giờ chúng ta lên đường luôn, nàng đi cùng ta về nhà cũ, ta dẫn người chuẩn bị một cỗ kiệu.”

Gương mặt Đường Hoan lộ vẻ vui sướng nhưng nàng lại lắc đầu, “Không được, ta phải về nhà mình thay xiêm y trước đã, sau đó lại mang theo chút y phục, lát sau huynh cứ đến thẳng nhà ta đón ta đi.”

Lâm Phái Chi khuyên nàng: “Không cần rắc rối như vậy, đến nhà ta, xiêm y tùy nàng chọn lựa.”

Đường Hoan ái muội trừng hăn, “Khó nói lắm. Vạn nhất ta chọc huynh tức giận thì làm sao bây giờ? Đến lúc đó huynh cho người thu hết y phục của ta đi, chẳng phải ta sẽ phải lỏa thân mà về sao?”

“Ha ha ha, Thủy Tiên, nàng thật sự là rất... Aizzz, thật không biết làm sao mà nàng có thể nghĩ ta thành loại người keo kiệt đến vậy. Được rồi, vậy chúng ta chia ra mà làm đi. Một lát nữa ta sẽ tới đón nàng.” Lâm Phái Chi bị nàng chọc tới vui vẻ, âm thầm quyết định buổi chiều tới Linh Sơn, nhất định phải chơi trò cời xiêm y này với nàng mới được.

Cười đùa kết thúc, hai người trước sau rời đi.

Tống Mạch yên lặng nhìn theo bóng dáng yếu điệu của nàng, trong lòng không hiểu sao lại nổi lên bất an. Hăn không nghe thấy Lâm Phái Chi nói chuyện gì với nàng nhưng nàng chưa từng về sớm thế này, mà Lâm Phái Chi có vẻ như đã thương lượng chuyện gì đó với nàng.

Đau khổ nhin nhục trong hai khắc, nghĩ tới rất có thể nàng lại bị Lâm Phái Chi ức hiếp, Tống Mạch không còn tâm trạng nào buồn bán nữa. Nói xin lỗi với mấy vị khách trước mặt rồi đóng cửa, vội vàng đuổi theo sau.

Mới đi tới trên cầu, chỉ thấy ở ngược hướng là Lâm Phái Chi cười ngửa, phía sau còn có thêm một cỗ kiệu, gió thổi làm rèm cửa sổ mở ra, bên trong chính là khuôn mặt tươi cười của nàng.

Càng đi càng xa.

Bọn họ muốn đi đâu?

Tống Mạch không kìm lòng được theo sau. Trên đường người qua người lại, losợ Lâm Phái Chi phát hiện, hăn cố ý giữ một khoảng cách nhất định.

Đợi đến khi bọn họ rời khỏi thôn trấn, người trên đường thưa dần, hăn lại theo sau từ xa, mượn cây cối bên đường che lấp thân mình.

Đi theo một canh giờ đã tới chân núi Linh Sơn.

Tống Mạch đã từng tới Linh Sơn, hoa trên núi giống như gấm, hăn lờ mờ hiểu được, Lâm Phái Chi hẹn nàng ra đây để ngắm cảnh.

Ngắm cảnh nhưng Linh Sơn lớn như vậy, nàng lại lẻ loi một mình, nếu Lâm Phái Chi muốn ép buộc nàng, nàng chắc chắn trốn không thoát.

Hăn không chút do dự đuổi theo lên núi.

Lâm Phái Chi đưa thẳng người tới cửa biệt viện Lâm gia.

Đường Hoan bước xuống kiệu, nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt dừng lại ở một chỗ trong chóp mắt rồi nàng quay đầu, cười nói với Lâm Phái Chi: “Lâm thiếu gia, ta đói bụng rồi, chúng ta vào trong ăn cái gì đó trước đi, sau khi ăn xong mới đi ngắm cảnh, thế nào?” Không ngờ Tống Mạch cũng theo đến nơi này. Chẳng phải nàng đã dặn Thang Viên báo cho hăn tới tìm nàng ở Linh hồ sao? Bỏ đi, chỉ cần hăn có thể thấy là được.

Yêu cầu nhỏ đó, đương nhiên Lâm Phái Chi sẽ nghe theo nàng, chỉ có điều khi ăn xong, hăn vẫn không nhịn được muốn thân thiết một phen.

Đường Hoan để mặc hăn ôm, ngón tay lại chỉ về phía bên ngoài, ghé vào tai hăn nhỏ giọng nói: “Lâm thiếu gia, huynh đừng vội, ở trong phòng thì

cônghĩa lý gì? Lần trước ta tới vãn cảnh phát hiện có một nơi rất tuyệt, chúng ta đi tới chỗ đó, đảm bảo rất kích thích.”

Lòng Lâm Phái Chi bị nàng chọc ngứa, hấn buông nàng ra, đôi mắt sáng quắc, “Chỗ nào?”

Đường Hoan nắm tay hấn kéo ra ngoài, ngoái đầu nhìn lại, sóng mắt dao động, “Đến huynh sẽ biết.”

Lâm Phái Chi chỉ cười không đáp, cầm tay nàng, bước nhanh lên sóng vai với nàng. Nữ nhân này quả thực quá khác lạ, “làm” ở bên ngoài, hấn thích.

Đường Hoan đưa Lâm Phái Chi tới rừng hoa đào trước. Thực ra ngoài Linh Sơn ra cũng có rất nhiều nơi trồng hoa đào, mà hầu hết thì nơi nào cũng đều trồng hoa đào cả nhưng rừng đào thì chỉ có duy nhất ở nơi này. Nữ nhân đều yêu hoa, Lâm Phái Chi vốn tưởng chỗ mà Đường Hoan nói tới chính là nơi này, nhưng vào trong rừng đào mới phát hiện khách nhân như mắc cửi, căn bản không thể thích hợp làm việc. Tuy việc tìm một nơi bí ẩn làm một lần cũng rất kích thích nhưng khi Lâm Phái Chi “làm” thích nhất là nghe nữ nhân kêu, nữ nhân nào chịu đựng kìm nén, hấn sẽ giảm đi rất nhiều lạc thú.

Dạo một vòng trong rừng đào, trời đã ngả về chiều, Đường Hoan mới dẫn hấn tới Linh Hồ.

Bên trên Linh Hồ là vách núi đá đen cao chót vót, vách đá bị nước sông bào mòn qua bao năm, tạo thành một thác nước, giống như những thỏi bạc rơi vào trong hồ, tiếng nước ào ào, ầm ầm trút xuống.

Đường Hoan kéo Lâm Phái Chi tới mỏm đá ở trên vách núi. Bề rộng của mỏm đá chừng 3 trượng, cao hơn con sông một khoảng, bên trái là dòng nước xiết đập thẳng vào mỏm đá, bên phải chính là vách đá dựng đứng cao hơn 10 trượng, đem lại cảm giác phập phồng lo sợ.

Vừa nghe tiếng nước, Lâm Phái Chi vô cùng vừa lòng, mắt thấy bốn phía đều không có người, hần chimuốn ôm nàng trốn vào sau cây đại thụ thân thiết.

Đường Hoan lắc đầu cười, chỉ vào mỏm đá phía trước, ghé vào tai hần nhỏ giọng nói: “Ta muốn làm ở trên đó, huynh dám không?”

Sắc mặt Lâm Phái Chi chuyển trắng. Tuy nói mỏm đá cũng khá rộng, nhưng ở nơi đó, bên trái là dòng nước xiết rít gào, giống như có thể phá vỡ đá đen, bên phải thì...

“Thủy Tiên, gan của nàng cũng không nhỏ đâu.”

“Thế nào, huynh không dám sao?” Đường Hoan liếc hần.

Là một nam nhân, chẳng có ai muốn thừa nhận mình nhát gan hơn so với nữ nhân. Đối diện với ánh mắt khiêu khích của Đường Hoan, Lâm Phái Chi lờithăng nàng tới bên đó. Nếu một nữ nhân như nàng còn không sợ, vậy hần sợ cái gì? Mỏm đá rộng như vậy, chỉ cần hần cẩn thận không chế không lẫnloạn, vậy chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Đường Hoan ngoanngoãn mặc hần kéo, cho tới khi sải bước tới mỏm đá nàng mới bắt đầu giãy dụa: “Lâm thiếu gia, không cần, chúng ta đổi nơi khác đi, nơi này rấtcao, ta sợ lắm!”

Lâm Phái Chi kinh ngạc quay đầu, không biết nữ nhân này định làm chuyện quái quỷ gì thì thấy nàng giảo hoạt nháy mắt với hần. Nghĩ nữ nhân này có vẻ thích chơi trò đa dạng, Lâm Phái Chi liền hiểu ngay, trong lòng vui sướng, nhanh chóng phối hợp kéo tay nàng: “Haha, có cái gì phải sợ? Yên tâm, có gia che chở cho nàng mà, chỉ một lát thôi sẽ giúp hồn nàng bay lên chín tầng trời, bảo đảm nàng sẽ quên luôn mình đang ở nơi nào.”

Đường Hoan nhắm mắt, cả người co rúm lại, “Không muốn, không muốn ở chỗ này. Lâm thiếu gia, chỗ nào cũng đều tùy huynh nhưng nơi này, nơi

này thật sự rất đáng sợ!” Nàng bổ nhào vào lòng hắn, ôm hắn khóc lóc cầu xin.

Lâm Phái Chi thấy nàng thế thì ngược lại không hề sợ hãi mà càng bóc phát dục tính, hắn kéo mạnh áo nàng ra, lộ ta cánh tay tuyết trắng cùng cái yếm đỏ thắm, sau đó thừa dịp nàng giật mình ngơ ngẩn, hắn kéo người ngã xuống móm đá mát lạnh rồi cắn loạn trên bờ vai nàng.

“Không muốn, Lâm thiếu gia, van xin huynh!” Đường Hoan khóc lóc đập lên bả vai hắn nhưng nam nhân này dễ dàng nắm lấy tay nàng, miệng hướng tới ngực nàng.

“Dừng tay!”

Tống Mạch từ đằng xa cũng không thể nào nhìn được nữa, mắt hắn đỏ rực chạy tới chỗ hai người.

Lâm Phái Chi chấn động, ngẩng đầu, nhìn thấy nam nhân đứng bên bờ hồ nổi giận đùng đùng, thì lập tức đứng dậy, kéo Đường Hoan ra phía sau, nhíu mày quát: “Vì sao ngươi lại ở đây?”

Tống Mạch lạnh lùng sải bước tới móm đá, “Giao Thủy Tiên cho ta.”

Lâm Phái Chi sửng sốt một lát liền hiểu ngay. Trách không được đêm đó tên đồ tể này muốn giết heo, quả nhiên đúng như lời Thủy Tiên nói, là gã cố tình phá hỏng chuyện tốt của hắn, bởi vì hắn cũng thích Thủy Tiên!

Giống như nghe xong chuyện gì đó rất buồn cười, Lâm Phái Chi cao giọng cười to, “Ngươi tính cái gì vậy? Một gã đồ tể thế mà cũng dám tranh nữ nhân với ta? Thủy Tiên, nàng tới nói cho hắn biết, là nàng nguyện ý theo ta, hay là muốn theo hắn đây?”

Đường Hoan bị hắn kéo ra đằng trước, vừa giữ chặt vạt áo bị kéo rách, vừa cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Tống Mạch: “Sao, sao huynh lại tới

đây?”

Giọng nói của nàng không đúng, Lâm Phái Chi nhíu mày, Tống Mạch tiến lên từng bước ý định kéo Đường Hoan về. Đường Hoan tránh né lui về phía sau, Tống Mạch khântrương, “Thủy Tiên, nàng, nàng đi theo ta đi, ta, ta đồng ý lấy nàng.” Việc đã tới nước này, hẳn không bao giờ muốn cố kỵ bất kỳ điều gì nữa, thậm chí chỉ muốn nàng biết, hẳn nguyện ý che chở nàng.

Đường Hoan kinh ngạc ngẩng đầu, nàng rõ ràng đang cười nhưng nước mắt lại rơi như mưa: “Thật sao? Chàng, chàng nguyện ý lấy ta?”

“Ta nguyện ý!”

“Người nói vậy bạ gì đấy?”

Tống Mạch và Lâm Phái Chi hai miệng cùng nói, trong lời nói của người sau rõ ràng mang theo tức giận, tay vớ ra muốn bắt lấy nàng.

Đường Hoan né tránh hẳn, một mực thối lui về phía vách núi đá đen bên cạnh. Ở trong ánh mắt khiếp sợ của hai người, nàng mỉm cười nhìn về phía Tống Mạch: “Tống Mạch, có thể đợi được những lời này của chàng, đời này của ta đã sống không uổng phí rồi. Chỉ có điều, thân thể của ta đã bị hẳn xem qua, ta đã không còn sạch sẽ. Tống Mạch, nếu có kiếp sau, chàng nhất định phải lấy ta trước người khác đấy?”

Nàng đứng ở nơi nguy hiểm như vậy, tim Tống Mạch cũng như treo lên, giọng nói run run: “Thủy Tiên, nàng đừng nói như vậy, nàng lại đây, bây giờ ta sẽ lấy nàng ngay!”

Đường Hoan lắc đầu, nàng nhìn hẳn một lần cuối, giống như muốn khám sâu hình dáng hẳn vào trong trí nhớ, sau đó khép mắt lại, cúi người, nhảy xuống.

“Tống Mạch, ta yêu chàng!”

Trong tiếng nước đổ ầm ầm đình tai nhức óc, chợt vang lên tiếng hét hòa vào tiếng cười vang vọng của nữ nhân. Tống Mạch không kịp lòng được đuổi theo, thất lưng lại bị người ta ôm lấy, vì thế hắn chỉ có thể nhìn theo bóng người áo hồng kia nhanh chóng rơi xuống, đầu óc hắn liền rơi vào hỗn độn, phía trước truyền tới một tiếng “bùm”, tiếng đó khác hẳn tiếng nước nhưng rồi lại nhanh chóng bị tiếng thác nước đổ xuống bao phủ.

“Nàng vờ diễn thôi, người tưởng chết thật sao?!”

Cơ thể bị người ném mạnh xuống, Tống Mạch ngã ngửa ra.

Đình đầu là bầu trời xanh, có cơn gió khẽ thoảng khiến từng cánh hoa rơi xuống mặt hắn, từ từ phiêu đảng.

Nam nhân bên cạnh mắng cái gì, Tống Mạch không nghe thấy, chỉ nghe thấy tiếng hét của nàng quanh quẩn trong sơn cốc, một tiếng lại một tiếng, liên miên không dứt.

“Tống Mạch, ta yêu chàng...”

.
. .
. .
. .
. .

Dưới đáy hồ, Đường Hoan kéo bộ y phục vướng bận trên người ra, như một người cá, linh hoạt bơi về phía xa xa.

Loại thác nước này thì tính là cái gì đâu? Năm nàng mười tuổi, sư phụ đã ném nàng từ trên thác cao trăm trượng rồi bỏ đi cơ mà. Nàng sợ tới mức

kêu hét kinh hoàng, nhưng sứ phụ lại ý vào một thân khinh công tuyệt diệu đi theo bên người nàng, còn “tán gẫu” hỏi nàng có thích cảm giác “bay bổng” này không...

Có thích bay không Đường Hoan không nhớ rõ, chính lúc đó nàng đã uống đủ một bụng nước, sau này sứ phụ lại quăng nàng xuống, nàng dùng tốc độ nhanh nhất học xong công phu nín thở dưới nước.

Tống Mạch, ta ở dưới chờ người tới tìm ta.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 40: Sáng Ngời

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch là một gã đồ tể, là một kẻ thô lỗ.

Khi còn nhỏ, sau hai năm đọc sách hẩn liền đi theo phụ thân học giết heo, mài dao xẻ thịt, giúp đỡ phụ thân. Tới khi trưởng thành, phụ mẫu lần lượt mất đi, hẩn dựa vào tay nghề tổ truyền một mình sống tiếp. Bởi vì tính cách trầm lặng nên hẩn không giỏi việc giao tiếp. Vì vậy, hẩn không hề biết gì về chuyện tình của tài tử giai nhân trong sách, cũng không biết cái gì gọi là thề non hẹn biển.

Hiểu biết của hẩn đối với tình yêu nam nữ, chỉ gói gọn trong những vở kịch trên sân khấu phụ thân đưa hẩn đi xem thừa nhỏ.

Phụ thân là một người thô lỗ, ông thường chọc giận mẫu thân, ví như khi ăn cháo sẽ phát ra tiếng húp súp sọp, trước khi ngủ thì quên rửa chân, mỗi khi đó, mẫu thân đều sẽ trách mắng phụ thân. Lúc tâm trạng phụ thân tốt người nhất định sẽ cười haha ngoan ngoãn nghe lời, thỉnh thoảng khó chịu thì sẽ quát lại mẫu thân, rồi sau đó hai người lại bắt đầu cãi nhau ầm ĩ. Nhưng Tống Mạch vẫn nhớ rất rõ, mẫu thân tức giận thì tức giận, tới khi phụ thân phải ra ngoài, đồ đạc mang theo mẫu thân đã sớm chuẩn bị sẵn, đồ ăn thì phụ thân thích ăn cái gì bà sẽ làm cái đó, sẽ không bởi vì tức giận mà không quan tâm tới phụ thân.

Có lần Tống Mạch đi ra ngoài cùng với phụ thân, gặp cảnh hai phu thê nhà kia cãi nhau, người vợ kia vừa mắng chồng mình không nên uống rượu, vừa vỗ lưng chonam nhân đó. Phụ thân nhìn thấy cảnh đó, cười nói với hẩn bảo: trong lòng nữ nhân có con hay không, đối với con có tốt hay không, đừng nghe miệng nàng nói, mà hãy xem nàng làm thế nào. Có một số nữ nhân nói

năngchua ngoa nhưng lòng lại mềm như đậu hũ, cũng có một số người miệng nóira lời đẹp như hoa nhưng một việc nhỏ cũng không chịu làm vì con, cònđạn hãn sau này tìm vợ đừng chỉ nhìn vào khuôn mặt của nữ nhân mà hãycoi trọng tính tình của người ấy.

Trước kia, Thủy Tiên cũng luônmiệng nói thích hãn, Tống Mạch nhận định nàng là một người xấu, khôngđáng để tâm, cho tới buổi trưa hôm đó, khi nàng mang hai đĩa thức ănchay lại, Tống Mạch mới thật sự tin rằng nàng đối với hãn là có lòng,mặc kệ được bao nhiêu.

Nhưng vỡ kịch trên sân khấu dạy cho hãnmột điều, nữ nhân tốt không thờ hai phu, nữ nhân nên thủ trinh vì namnhân, gặp cảnh bị người xấu khi nhục, thà rằng chết cũng không nguyệnsống mà chịu nhục.

Trước đây Thủy Tiên liếc mắt đưa tình cùng với người khác, hãn đương nhiên xếp nàng vào hàng nữ nhân hư hỏng, cho tớikhi nàng đem một thân trong sạch của mình cho hãn, hãn mới biết đượcnhững hành động kia cũng chỉ do nàng bất đắc dĩ, mới cảm nhận được cáigiian khổ của một quả phụ như nàng.

Rồi tới hôm nay, nàng nhảyxuống ở ngay trước mắt hãn chỉ bởi vì nàng bị Lâm Phái Chi nhìn thấyngược. Khi nhảy xuống, nàng còn hét lên nói cho hãn biết, nàng yêu hãn.

Nàng là một nữ nhân tốt, là một nữ nhân không thể nào tốt hơn. Nàng thíchhãn như vậy, chẳng màng hãn tổn thương, chẳng màng chết vì hãn.

Trên đời này sẽ không có ai đối với hãn tốt hơn Thủy Tiên, nhưng trước đó hãn đã đối xử thế nào với nàng?

Mãng nàng, đe dọa nàng, cho dù động lòng rồi cũng e ngại mặt mũi mà không chịu hòa nhã với nàng...

“Thủy Tiên!”

Hắn chạy vội đến bờ hồ, hướng về mặt hồ rộng lớn hét gọi tên nàng.

Không có ai trả lời hắn, chỉ có tiếng thác nước ầm ầm đổ xuống mặt hồ.

Tống Mạch vội ngay ngoài sam vương bận, hắn muốn nhảy xuống tìm nàng. Hồ nước sâu như vậy, có lẽ nàng sẽ không phải gặp chuyện không may.

Lâm Phái Chi sẽ không đời nào nhảy cả, thấy gã vậy bèn túm tay hắn lại nói: “Ta sẽ đến hạ du tìm xem, nhờ đâu nàng bị trôi về phía dưới. Tống Mạch, ta với nàng ấy là người tình ta nguyện, vừa rồi chẳng qua chỉ là diễn thêm trò cho phong phú, ta căn bản không hề biết nàng lại để tâm tới người như thế, lại càng không biết nàng đang đùa giỡn trò gì, hôm nay cho dù nàng gặp chuyện không may, cũng không liên quan gì tới ta, người...”

“Cút!”

Quay đầu lại cho gã đó một nắm đấm thật mạnh, Tống Mạch nhảy bùm xuống hồ, nhanh chóng lặn xuống dưới. Tốt nhất là nàng không nên có việc gì, nếu nàng gặp chuyện không may, hắn sẽ khiến Lâm Phái Chi đền mạng!

Lâm Phái Chi lau máu dính trên khóe miệng, thầm nghĩ thật xúi quẩy, sau đó chạy về phía hạ du.

Việc xảy ra cho tới bây giờ, gã xem như đã hết hy vọng với Thủy Tiên, bất kể trước đó nàng đối với gã thật thật giả giả, trêu đùa cũng được, lợi dụng cũng không sao, nhưng giờ nàng chơi lớn như vậy, cho dù nàng có còn sống, gã cũng không nguyện dây dưa với nàng nữa. Sớm biết nàng lại kiên cường khí khái như vậy, cho dù nàng có mỹ mạo tới đâu, gã cũng sẽ không quyến rũ nàng. Nếu chẳng may nàng chết...

Việc này chỉ có một mình Tống Mạch biết, không có bằng chứng, lấy thế lực của Lâm gia, Lâm Phái Chi cũng không sợ Tống Mạch tố cáo gã với

quan phủ.

Giờ gã hỗ trợ tìm người là vì một chút lương tâm. Nhưng nếu hơn nữa, ví như tới biệt viện gọi người lại đây giúp thì gã không làm được. Vô duyên vô cố, vì sao gã lại phải nhiệt tình giúp đỡ như vậy? Việc này nháo cho lớn vào rồi rơi vào tai trưởng bối, gã đừng có hy vọng tiêu dao như bây giờ.

Mặt trời dần xuống núi, sơn cốc trở nên mịt mờ.

Lâm Phái Chi thở hồng hộc chạy tới, vừa đúng lúc trông thấy Tống Mạch nổi lên trên hít thở bèn hỏi: “Tống Mạch, người tìm được rồi sao? Ta đã tới hạ du xem qua, không có ai, nhất định nàng còn ở trong hồ.”

Tống Mạch nghe được tiếng của gã đó bèn ngừng lại, thấy gã bảo không tìm được người lại lập tức lặn xuống dưới.

Nhìn thác nước cuộn cuộn đổ xuống mặt hồ tung bọt trắng xóa, lại nhìn hồ nước càng về xa lại càng bình lặng, Lâm Phái Chi bất đắc dĩ thở dài. Từ khi nàng nhảy xuống cho đến giờ cũng đã gần tới một ngày, nếu nàng còn ở trong hồ, chắc chắn đã chết rồi.

Lâm Phái Chi không muốn vì một người chết mà kéo mình vào nên vội vàng rời đi, suốt đêm chạy về phủ thành.

Một người đi rồi, một người lại lặn xuống đáy hồ tìm người, bên bờ hồ không còn một bóng người.

Trên cành cây cổ thụ cách ven hồ mấy trượng, Đường Hoan khẽ mỉm cười. Nhân lúc sắc trời càng ngày càng tối, nàng thừa dịp Tống Mạch lặn xuống mà nhẹ nhàng đi ra chỗ hồ nước bắt với cửa sông, lặn vào trong nước. Chờ tới khi cả người đã ướt đẫm, nàng lại lên bờ lần nữa, nửa người nằm trên bãi sông, bên phải là một tảng đá lớn cản nàng trôi xuống, từ eo xuống dưới đều chìm trong nước, vờ hôn mê.

Dưới nước đã không thể nào nhìn rõ.

Tống Mạch không thể không trở lên trên.

Xung quanh đều đã tối mịt, bên tai chỉ có tiếng nước ào ào.

Cảm giác lạnh lạnh từ từ theo hồ nước tràn vào trong cơ thể, lạnh tới đáy lòng.

Nhìn xung quanh mờ tối, Tống Mạch chợt cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết, giống như từ nay về sau trên đời chỉ còn lại có mình hẵn.

Vì sao ư?

Hẳn vừa mới cảm nhận được tư vị nàng thích hẵn mà hẵn cũng thích nàng, còn chưa kịp cảm nhận kỹ, tất cả còn chưa bền vững, nàng đã...

Thủy Tiên, rốt cuộc là nàng đã chìm ở dưới đáy hồ nơi ta không thể nhìn thấy hay nàng bị dòng nước cuốn đi rồi?

Không sao cả, không nhìn thấy đáy hồ, ta sẽ đốt đuốc, ta sẽ đi dọc theo bờ sông, cho dù cái tìm được là thi thể của nàng, ta cũng sẽ đem nàng về rồi lấy nàng. Không cần chờ tới kiếp sau, kiếp này ta sẽ lấy nàng.

Nhanh chóng bơi tới bên bờ, không màng thay y phục khô ráo, Tống Mạch nhìn xung quanh, muốn tìm xem gần đó có cái gì có thể nhóm lửa không.

Ánh mắt dừng lại ở nơi giao với cửa sông, chợt dừng lại.

Nơi đó có người!

Tim thành thích đập loạn, Tống Mạch chạy nhanh tới.

Bên bờ sông bị xói mòn, mái tóc dài của người ấy đều bị gạt hết ra phía sau đập dềnh theo dòng nước, lộ ra cánh tay tuyết trắng cùng hai gò má tái nhợt,

đó chính là người hắc đang vất vả tìm kiếm!

“Thủy Tiên!”

Giống như sống lại một lần nữa, Tống Mạch vội vàng bế nàng lên bờ. Từ nhỏ lớn lên ở bên sông, hắc biết làm sao để cứu người ngạt nước, không hề cố kị việc nàng chỉ còn một cái yếm ướt đẫm, bàn tay to cứ thế ấn lên, ý định ép nước trong bụng nàng ra.

Trong bụng Đường Hoan căn bản chẳng có tí nước nào!

Bị hắc ấn mạnh như vậy, thiếu chút nữa nàng đã hộc máu!

Vì không muốn bị nam nhân này ấn chết nên nàng kịp thời khụ khụ hai tiếng, từ từ tỉnh dậy. Chỉ có điều, nàng còn chưa kịp mở to mắt, còn chưa kịp nhìn thấy rõ người đâu, cả người đã bị đôi cánh tay cứng rắn như sắt kéo mạnh vào trong lòng. Hắc ôm gấp gấp như vậy, bả vai Đường Hoan bị hắc ép đến đau đớn nhưng nàng không hề lên tiếng, cứ yên lặng nghe hắc gọi nàng một câu lại một câu, nghe giọng của hắc dần chuyển sang nghẹn ngào.

Đường Hoan cố chịu đựng, nhịn được một lát, rốt cuộc không nhịn nổi.

Trên người nàng rất ẩm ướt, trên người hắc cũng ẩm ướt, ôm như vậy chẳng thoải mái chút nào cả! Hơn nữa gió trong sơn cốc rất to, giờ mới là tháng ba, xiêm y thì ẩm ướt mà trúng phải gió thì lạnh lắm chứ!

Nàng không nhịn được mà run rẩy.

“Lạnh à? Nàng chờ một lát, ta lấy xiêm y cho nàng!” Tống Mạch sợ nàng lạnh, bình ổn cảm xúc, định buông nàng ra.

Đường Hoan ôm eo hắc không buông tay, chôn trong lòng hắc, dường như không thể tin được: “Tống Mạch, ta, ta không chết sao?”

Tống Mạch ôm nàng càng chặt, cúi đầu, tay phải dán lên mặt nàng, lau đi nước trên mặt nàng, giọng nói dịu dàng chưa từng thấy: “Không có, nàng không chết, nàng vẫn còn sống khỏe mạnh. Thủy Tiên, từ nay về sau, nàng chính là người của ta, trở về ta sẽ lập tức lấy nàng, nhưng nàng phải đồng ý với ta, sau này không được làm chuyện ngốc nghếch thế này, biết chưa?”

“Nhưng mà Lâm Thiếu gia đã làm vậy với ta...”

“Ta không màng, cho dù là hấn chạm vào ngực nàng, hấn phá hư nàng, ta cũng không màng.”

Tống Mạch nhìn vào mắt nàng, sau đó lại vén những sợi tóc ướt đẫm của nàng, tiếp tục hứa hẹn: “Thủy Tiên, sau này chúng ta sống bên nhau, ta nuôi nàng, sẽ không bao giờ để nàng phải xuất đầu lộ diện nữa. Nàng yên tâm, ngọc bội nàng làm hỏng của Lâm thiếu gia, ta sẽ đền hộ nàng, trong nhà ta còn có 340 lượng bạc tiết kiệm được, ta sẽ bán nhà đi, chúng ta chuyển về thôn ở.”

Đường Hoan òa khóc nức nở, ôm chặt cổ hấn, “Đủ rồi, có những lời này của chàng là đủ rồi! Tống Mạch, ta không cần chàng đền giúp ta, trước đây chàng không cần ta, trong tay ta lại không có nhiều bạc như vậy, vì muốn sống yên, ta không thể không đồng ý với hấn. Giờ chàng nguyện ý lấy ta, ta sẽ bán Mai gia đền lại cho hấn, không cần chàng đưa tiền.”

Nàng khóc to như một đứa trẻ, nhưng trong giọng nói lại tràn ngập thỏa mãn và vui sướng, tâm trạng Tống Mạch cũng thoải mái theo, hấn vỗ về lưng nàng: “Như vậy cũng được, nàng cứ chuyển thẳng tới chỗ ta. Còn nha hoàn bà vú chỗ nàng...”

“Không cần các nàng, ta sẽ đưa lại kế ước bán thân cho các nàng ấy, để các nàng ấy đi, hai người chúng ta sống bên nhau, người bên ngoài ai cũng đừng mong xen vào!” Đường Hoan bá đạo quần quýt hấn, dường như nàng sợ đám nha hoàn sẽ cướp hấn đi vậy.

Thấy nàng lộ ra bản tính ương nhạnh, Tống Mịch không khỏi buồn cười, tay dùng thêm lực, ôm nàng càng chặt, “Được rồi, trời đã tối, ta để nàng mặc ngoại sam của ta trước sau đó chúng ta tạm thời tìm một chỗ nghỉ đêm, ngày mai lại về.”

Đường Hoan ngoan ngoãn ngã vào trong ngực hắn, “Ừm, đều nghe theo chàng.”

Thấy nàng toàn tâm toàn ý ì lại vào hắn như vậy, Tống Mịch chợt cảm thấy thỏa mãn trước nay chưa từng có.

~

[Không sao cả, không nhìn thấy đáy hồ, ta sẽ đốt đuốc, ta sẽ đi dọc theo bờ sông, cho dù cái tìm được là thi thể của nàng, ta cũng sẽ đem nàng về rồi lấy nàng. Không cần chờ tới kiếp sau, kiếp này ta sẽ lấy nàng.]

Nướng vào ánh trăng sáng đầy trời, Tống Mịch nhanh chóng tìm được một sơn động khá nông, đặt nàng ở đó, hắn đi ra ngoài ôm một đồng lá khô phủ lên mặt đất, rồi lại đi ra ngoài tìm cành cây khô dựng ở cửa động, vất vả một lúc cũng nhóm được lửa. Quay đầu lại đã thấy nàng mặc áo của hắn nằm trên lớp lá cây, mặt nàng quay về phía cửa động, một tay giữ chặt áo, trông chẳng khác nào con tằm, chỉ lộ ra cái đầu cùng bàn chân trắng nõn bên dưới.

Xiêm y của nàng còn đang phơi khô bên ngoài, bên trong nàng không mặc cái gì. Mà hắn thì ngoài trừ phía dưới có mặc quần, còn bên trên cũng là ngực trần.

Tống Mịch tự giác ngồi ở gần cửa động, quay lưng về phía nàng nói chuyện: “Nàng nhất định là đói bụng lắm phải không? Tiếc là trời tối rồi, không thể làm mấy món ăn đơn giản, ngay cả xuống nước bắt cá cũng không được.”

Đường Hoan mím cười nhìn hẳn, “Không đói, ở cùng một chỗ với chàng, chỉ nhìn chàng thôi đã thấy no rồi.”

Đây xem như nàng đang đùa giỡn hẳn sao?

Mặt Tống Mạch nóng lên, không tiếp lời.

Trước đó hẳn quá vui vẻ, cái gì cũng chẳng màng, thể hiện hết nỗi lòng trước mặt nàng. Hẳn không hối hận về điều đó nhưng bây giờ hai người ở chung một chỗ, hẳn cảm thấy có chút không quen. Giống như chuyện hai người vốn xung khắc như nước với lửa đột nhiên ở bên nhau, sự việc xảy ra quá nhanh, khiến hẳn chưa kịp thích ứng.

Vậy mà hết lần này tới lần khác nàng đều da mặt dày, hẳn tức giận mắng nàng, hẳn lạnh mặt đối diện với nàng, tâm sự của nàng cũng biết được nhưng cuối cùng cũng không thể chống cự.

Ánh lửa hắt lên mặt hẳn, tuần mỹ vô song.

Đường Hoan si mê nhìn hẳn, “Tống Mạch, chàng có lạnh không?”

Tống Mạch lắc đầu, nghi hoặc hỏi nàng: “Nàng lạnh à? Để ta đi lấy thêm cành cây, đốt lửa to thêm.”

Đường Hoan vội gọi hẳn lại: “Không cần, Tống Mạch, ta chỉ hơi lạnh nhưng lại rất sợ hãi, cảm thấy nơi này quá âm trầm. Tống Mạch, chàng lại đây, nằm bên cạnh ta, ta muốn nằm cạnh chàng ngủ.”

“Ta...”

“Chàng làm sao cơ?” Đường Hoan liếc xéo hẳn một cái sau đó xoay người đưa lưng về phía hẳn: “Chàng đừng nghĩ nhiều, chàng cứ mặc xiêm y vào ôm ta là được. Chàng yên tâm, chuyện đó đau như vậy, ta mới không muốn trêu chọc chàng đâu, chàng có cầu ta ta cũng không đồng ý đâu.”

Mặt Tống Mạch đỏ rực, “Ta không nghĩ đến cái kia, nàng đừng hiểu lầm!”

Đường Hoan quay đầu nhìn hẳn, rất hoài nghi: “Nếu không nghĩ, vậy chàng vì sao lại chột dạ không dám ôm ta? Tống Mạch, là chính mồm chàng nói muốn lấy ta. Giờ ta đã là người của chàng rồi, vì sao ngay cả ôm ta chàng cũng sợ hãi rụt rè?”

Ánh mắt của nàng quá mức khiêu khích, máu nóng trong người Tống Mạch bị kích lên. Hẳn nghĩ nếu hẳn tiếp tục rụt rè như vậy, về sau chẳng phải sẽ luôn bị nàng trêu chọc đùa giỡn? Nàng là một nữ nhân, là nữ nhân của hẳn, vì sao hẳn phải e dè nàng? Mà phải ngược lại, là nàng e dè hẳn mới đúng chứ?

Nghĩ tới đây, hẳn bình tĩnh quay mặt sang, cúi người nằm xuống, quay cái đầu không thành thật của nàng đi rồi ôm nàng từ phía sau, mạnh mẽ trấn định nói: “Sao ta lại không dám ôm nàng? Được rồi, mau ngủ đi, đã mệt mỏi cả một ngày rồi.”

Đường Hoan làm sao có thể thành thật ngoan ngoãn ngủ được?

Nàng nằm góc áo lại giữa người ra, giữa đầu nhìn hẳn: “Tống Mạch, chàng nằm trên lá cây như vậy, chắc là không thoải mái lắm phải không?”

Tống Mạch nhắm mắt lại, ôm nàng không dám cử động: “Không sao, ta da dày thịt béo, không sợ.”

“Nhưng lòng ta rất đau. Hay là như vậy, chúng ta cùng nhau nằm trên áo đi.” Đường Hoan vươn tay giữ chặt hẳn, sau đó lăn sang bên cạnh một vòng, áo sam bên ngoài dải xuống, nàng biến nó thành đệm lót, rồi dịch sang bên cạnh nhường chỗ mình vừa nằm cho Tống Mạch, “Được rồi, chàng mau nằm lên trên đi.”

Tống Mạch không nhúc nhích: “Thủy Tiên, đừng, đừng như vậy.”

Tuy đã nhắm mắt lại, nhưng hắn biết nàng đã làm gì, càng biết rằng nàng đang trần truồng nằm bên cạnh hắn. Nàng quyến rũ hắn ư? Không phải, hắn đã đồng ý lấy nàng, nàng không cần thiết phải quyến rũ hắn, huống hồ trước đó nàng cũng nói sợ đau không muốn làm. Như vậy nàng chỉ đơn giản là thương hắn. Trong lòng Tống Mạch rất ấm áp, nhưng hắn không thể nằm lên, hắn sợ mình không nhịn được, vừa rồi chỉ bế nàng trong chốc lát, chỉ một suy nghĩ nàng đang trần truồng hiện ra, phía dưới của hắn đã gờ lên, bị hắn dùng chân che giấu.

“Đừng như thế nào cơ?”

Hắn không tới, Đường Hoan chủ động vươn ra, đẩy hắn nằm lên, nàng nhanh chóng ghé vào trên người hắn, hai chân len vào hai chân hắn, mặt dán vào ngực hắn, thở khẽ khàng: “Tống Mạch, người chàng thật nóng, nằm sát bên cạnh vô cùng thoải mái.”

“Thủy Tiên...”

“Ừm, ta đây.” Đường Hoan ngẩng đầu, cọ cọ lên trên, cố ý ngắt lời hắn, đầu ngả trên vai hắn, tay nhỏ bé nhẹ nhàng xoa má hắn: “Tống Mạch, có phải chàng lại muốn mắng ta là dâm phụ không? Ta thực sự rất thích dán vào chàng như vậy. Chàng biết không, từ sau khi thích chàng, mỗi đêm ta đều tưởng tượng nếu được chàng ôm chặt vào lòng sẽ có cảm giác gì, thật sự là mỗi đêm đều mong muốn. Giờ chàng là nam nhân của ta, ta như vậy là quang minh chính đại, chàng không được mắng ta, không được mắng ta khó nghe như trước nữa.”

Nàng đáng thương như vậy. Nhớ tới những lời hắn từng mắng nàng, Tống Mạch vô cùng tự trách, hắn không nhịn được vươn tay ra ôm nàng, “Không mắng, sẽ không bao giờ mắng nữa.”

Đường Hoan mỉm cười hôn hắn một cái, Tống Mạch muốn nàng quay đầu sang bên cạnh, Đường Hoan không chịu, ngồi dậy, giữ chặt mặt hắn bức hắn

đối diện với mình, “Chàng mở mắt ra, ta muốn nói với chàng một chuyện.”

Giọng nói của nàng rất mềm mại, ngọt ngào, Tống Mạch không nhịn được nghe lời. Mắt vừa mở đã đối diện với con người đen trong suốt của nàng, ánh lửa lập lòe hắt lên má nàng, tựa như tình ý ngọt ngào đang sôi trào lên.

Đây là nữ nhân của hắn.

Tựa như không tồn tại chút khẩn trương lo lắng nào, Tống Mạch nhìn nàng, hỏi lại: “Muốn nói gì?” Tay ôm lấy eo nàng, vô cùng thân thiết.

Đường Hoan thưởng cho hắn một ánh mắt dịu dàng yêu thương, “Tống Mạch, biết vì sao ta lại thích chàng như vậy không?”

Tống Mạch nghiêm túc nhìn lại nàng, “Vì sao?” Hắn thật sự muốn biết lí do.

Đường Hoan khẽ cười, đứng thẳng dậy rồi lại từ từ ngồi lên đùi hắn, tay kéo hắn ngồi dậy, bàn tay nhỏ khẽ lướt qua cánh tay hắn, cuối cùng dừng lại trước ngực hắn: “Tống Mạch, có một lần chàng tới hậu viện giết heo, ta đã nhìn trộm chàng. Chàng xem, cánh tay chàng cường tráng như vậy, bả vai cũng rộng lớn như vậy, lồng ngực rắn chắc như vậy, lúc ấy ta đã nghĩ, nam nhân này cao lớn cường tráng thế này, nhất định chàng có thể bảo vệ ta, có phải không?”

Vốn đối mặt với nàng đã nổi lên dự niệm, giờ lại đối mặt với lí do thẳng thắn bộc trực của nàng, Tống Mạch ôm nàng vào lòng, vùi đầu vào mái tóc mềm mại của nàng, “Được, sau này ta nhất định sẽ che chở cho nàng, sẽ không để ai ức hiếp nàng nữa.”

“Đúng vậy, ta cũng nghĩ như thế. Hơn nữa, bình thường chàng không hề gần gũi, ta lại càng thích chàng, thích đến nổi mặt dày đi tìm chàng, bị chàng mắng, bị chàng đuổi, ta oan ức cố ý chọc giận chàng, sau đó chàng càng thêm tức giận không muốn nhìn thấy ta, chàng không biết lúc

đó trong lòng ta khó chịu biết bao nhiêu!” Đường Hoan cắn lên bờ vai hần, nước mắt tuôn rơi.

Tống Mạch cực kì hối hận, “Ta sai rồi, ta sai rồi, nàng cắn đi, cắn đến khi nào trút hết giận mới thôi.”

“Ta cũng muốn nhưng ta lại không nỡ làm thế với chàng.”

Đường Hoan ngẩng đầu, trong mắt lập loá ánh nước, vô cùng đáng thương nhìn hần: “Tống Mạch, lần đó ta hôn chàng, chàng không tình nguyện. Giờ tamuốn chàng hôn ta, cam tâm tình nguyện.”

Hồ hấp Tống Mạch nhất thời loạn lên, “Ta...”

Đường Hoan nhắm mắt lại, nước mắt chảy dài.

Tống Mạch cực kì đau lòng, không chút nghĩ ngợi, bắt đầu dán môi lên.

Hần không hề biết cách hôn, chỉ biết dán môi nàng không nhúc nhích.

Đường Hoan ôm chặt cổ hần, tốt bụng dạy hần, dạy hần làm thế nào mút lấy cánh môi đối phương, làm thế nào dùng đầu lưỡi mơn trớn đối phương, làm thế nào len đầu lưỡi vào dụ dỗ đối phương tìm bắt, dây dưa lẫn nhau.

Tống Mạch học rất nhanh, nhanh tới mức khiến nàng giật mình, bàn tay to giữ chặt gáy nàng khiến nàng không còn đường chạy trốn, hôn nàng tới khi nàng không tài nào thở được nữa.

Tới khi hần rút cuộc cũng buông nàng ra, Đường Hoan chỉ biết ngã vào trong lòng hần, thở hổn hển chẳng khác nào một con cá bị tách ra khỏi mặt nước. Hần muốn rời đi, nàng lại cố sức nâng cánh tay hần lên, ấn đầu hần ý bảo hần hãy hôn lên cổ nàng, rồi lại bảo hần tiếp tục đi xuống, “Tống Mạch, hôn ta đi, ta muốn chàng hôn nơi này, xóa sạch dấu vết của hần đi...”

Tống Mạch làm theo mong muốn của nàng.

Nhớ tới tình cảnh nàng bị Lâm Phái Chi đè trên tảng đá, hân hôn cắn chẳng khác nào mãnh thú, giống như muốn ăn nàng sạch sẽ, ăn đến no bụng, làm cho người bên ngoài chẳng thể nào mơ ước.

“Nhẹ chút nhẹ chút... ừm, chính là thế này, đúng là nơi đó, mút mạnh một chút...”

Đường Hoan tựa vào ngực hắn, bàn tay to của hắn đỡ sau lưng nàng, đầu ngửa ra sau, ưỡn bộ ngực căng đầy lên, mặc nam nhân này bữa bãi tàn sát trái phải, chỉ khi nào hắn làm nàng đau quá mức nàng mới ngọt ngào chỉ bảo hắn.

Một người bị đè xuống nằm trên tấm đệm áo, một người phủ lên trên. Càng hôn hắn lại càng muốn nhiều thêm, tới khi Đường Hoan đẩy hắn nằm xuống, Tống Mạch cũng không có lấy nửa điểm chối từ, chỉ ôm chặt lấy nàng, “Có phải sẽ làm nàng đau không?”

Đây là dịu dàng quan tâm trước nay hắn chưa từng có.

Trong lòng Đường Hoan chợt dâng lên cảm giác trù mến, thở gấp nói với hắn: “Chàng đừng động, để ta từ từ đón nhận chàng, chờ tới khi ta nói có thể, chàng mới được động, có được không?”

“Được.” Thanh âm Tống Mạch khàn khàn, không nghĩ tới cảm giác bên dưới, cắn vành tai nàng.

Đường Hoan thoải mái quay đầu sang bên cạnh, do dự tiến tới, cẩn thận ngồi xuống.

Không phải là lần đầu tiên, lại có màn mở đầu rất dài từ trước, bên trong nàng đã sớm làm tốt công tác chuẩn bị nghênh đón hắn, chỉ sau một chút ngán ngại khó chịu, Đường Hoan không nhịn được nhanh hơn, trong miệng ngâm nga thành tiếng.

Không cần hỏi cũng biết là nàng đang rất thoải mái.

Tống Mạch không cần bản khoăn nữa, hấn gầm nhẹ một tiếng, bàn tay to cầm lấy chân nàng, chỉ trong chốc lát đã áp nàng nằm xuống dưới, hấn quỳ gối trước người nàng, tách hai chân nàng ra, vôi vàng tiến vào.

Lửa nóng bùng lên, cả hai quần quýt cùng một chỗ.

Trên vách động, bóng dáng cả hai lồng vào nhau cử động mãnh liệt, biến hóa các loại tư thế, nóng rực giống như muốn so cùng với ngọn lửa ngoài cửa động. ngọn lửa bị khiêu khích, càng cháy càng to, phát ra tiếng lách tách nhưng cũng không thể nào so với tiếng thở dốc yêu kiều liên tục không ngừng trong sơn động được.

Hình bóng trên vách động tựa như khiêu khích, ngọn lửa không cam lòng. Nó không cam lòng càng cháy càng vượng. Cho tới khi củi gỗ ngày càng ít, tro tàn ngày càng nhiều, ngọn lửa ngày càng suy yếu, bóng dáng trên vách động ngày càng bị bóng tối dần dần nuốt chửng hết, ngọn lửa mới cảm thấy mỹ mãn mà phát ra một tiếng tách nhỏ, hóa thành từng đợt khói mỏng, đồng quy vu tận cùng cái bóng trên vách động.

Vì thế, ánh trăng không thể nào chiếu vào trong sơn động, chỉ còn đôi nam nữ phát ra tiếng vang ái muội.

Đường Hoan cảm nhận được ánh sáng trắng, nàng giống như trước đây muốn đâm cho hấn một nhát cuối cùng, nói cho hấn biết chẳng qua nàng chỉ đang dỗi gặt hấn mà thôi. Cũng không biết nói làm sao vì lần này Tống Mạch hung mãnh khác thường. Nàng bị hấn đè chặt xuống, bị hấn bắt phải thừa nhận hấn từ đằng sau, không đẩy được hấn, vừa mới phát ra một tiếng đã bị một cú thúc sâu của hấn phá vỡ.

“Tống...A...”

Đường Hoan không cam lòng, nàng không cam lòng để yên cho Tống Mạch cứ thể hưởng thụ tư vị giao hòa ngọt ngào cùng với nữ nhân. Cơ thể hần khiến nàng thoải mái không cách nào khống chế được, dù sao việc này cũng là đôi bên cùng có lợi, hần mạnh mẽ, nàng mới có thể hưởng thụ càng nhiều, nhưng nàng muốn khiến cho lòng hần khó chịu, muốn ngay tại thời khắc cuối cùng cho hần biết tình yêu của hần chẳng qua chỉ là một trò đùa.

“Tống, ta...ta muốn...”

Nàng cắn răng không cho phép bản thân hưởng ứng, muốn để hần lật nàng lại, để nàng dễ dàng nói thẳng vào mặt hần, nhìn vẻ mặt khiếp sợ của hần.

“Nàng muốn, ta sẽ cho nàng!”

Tống Mạch lại hiểu lầm ý của nàng, bàn tay to ghì chặt eo nhỏ của nàng, mạnh mẽ đâm vào, đâm đến nơi sâu nhất, đem tình yêu ngập tràn của mình bằng một phương thức khác giao hết cho nàng, thuận tiện đưa nàng lên cao triều.

“Người...”

Đường Hoan muốn mắng hần là đồ chết tiệt, đáng tiếc chùm sáng trắng đã không cho nàng cơ hội, khi nàng còn chưa kịp thở đã phủ lên nàng.

Tống Mạch, người là đồ chết tiệt...

Nàng còn chưa từ bỏ ý định chửi bới, cho dù chính nàng cũng không nghe được lời mình nói.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 41: Ngực Phẳng

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Khi Đường Hoan khôi phục lại ý thức, thiếu chút nữa bị mắc ói mà chết.

Ngôi miếu đổ nát phủ đầy tro bụi, trên mặt đất tỏa ra mùi rơm rác khó ngửi, ở xa xa nàng còn nhìn thấy một thứ mà nàng không bao giờ muốn nhìn lại lần thứ hai...

Không kịp tìm hiểu xem trí nhớ của thân thể này ra sao, nàng vội bịt kín miệng xông ra ngoài.

Bên ngoài mặt trời chói chang rọi thẳng xuống, luồng không khí nóng rực như thiêu đốt xung quanh, dường như muốn cắn nuốt vật còn sống duy nhất ở đây là nàng. Đường Hoan chạy một hơi tới bìa rừng, dựa vào thân cây thở dốc. Thở hỗn hà hỗn hển, tứ chi vô lực trượt trên mặt đất, cái bụng đói kêu lên những tiếng rột rột.

Dường như đã lâu lắm rồi không còn bị đói như thế này nữa.

Đường Hoan khó chịu ôm bụng, vừa cúi đầu xuống, mới phát hiện xiêm y trên người rách tả tơi, hai tay nhỏ bé đen thui, dùng sức kì một cái, kì ramột lớp bùn dày.

Xa xa thấp thoáng tiếng nước chảy, Đường Hoan không chút do dự chạy theo tiếng nước, trong lòng rên rỉ không thôi. Không cần nghĩ, đơn giản chỉ nhìn vào trang phục trên người, nàng đoán có lẽ đây chính là giấc mộng thâm nhất của nàng.

Thật vất vả mới được làm phu nhân, chớp mắt một cái đã biến thành ăn mày rồi!

Ở trong sông kỳ kỳ cọ cọ ba bốn lần, đổi ba bốn chỗ ngược dòng, cho tới khi làn da bị nàng chà xát đỏ cả lên, Đường Hoan mới ngã ngồi ở một chỗ sau tảng đá, nghiêng người bên bờ sông, ở trong bóng râm nhắm mắt trầm tư.

Lần này, nàng là người câm!

Người câm đấy!

Đường Hoan oán hận xọc tay vào bờ cát, buộc chính mình xem nhẹ sự thực này, tiếp tục nhớ lại.

Người câm này cũng coi như là một tiểu khất cái thông minh, biết nữ giả nam trang xen lẫn trong đám lưu dân, chạy trốn thẳng tới Giang Nam đông đúc và giàu có này. Phía trước đi thêm ba dặm nữa chính là một thị trấn nhỏ, tiểu khất cái định ở trong ngôi miếu đổ nát ngủ trưa, buổi chiều mát mẻ hơn một chút thì lại đi vào trong huyện xin cơm. Trước mắt mặc dù đã vào thu, nhưng tháng Bảy nắng to, nắng gắt cuối thu vẫn cực kì chói chang.

Về phần họ của tiểu khất cái thậm chí tên là gì, bản thân nàng cũng không nhớ rõ, chỉ biết là đáng về mình đại khái khoảng mười lăm sáu tuổi...

Đợi chút, mười lăm mười sáu tuổi?

Đường Hoan ngồi bật dậy, nhìn xuống dưới ngực.

Nhìn xong rồi, nàng không cam lòng lấy tay bóp bóp...

Hai cái bánh bao bẹp này, thực sự là mười lăm mười sáu tuổi ư?

Làm sao có thể! Tiểu ni cô Cấm Chi cũng ở độ tuổi này, bộ ngực không khác lắm với nàng lúc đương thời, đều là hơn hẳn người khác!

Nếu không phải là tiếng người câm kêu ra quá khó nghe, Đường Hoan rất muốn ngửa mặt lên trời mắng to ba tiếng!

Nàng có thể không quan tâm tới biệc bị cầm, nữ nhân thôi, chỉ cần dáng người đẹp, quyến rũ nam nhân cũng không khó gì. Nhưng... nhưng bây giờ, lấy cơ thể nhỏ bé khô cằn này, thoát nhìn trông như thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, mắt Tống Mạch có mù mới muốn xuống tay với nàng ấy?

À, đúng rồi, Tống Mạch ở đâu?

Đường Hoan gắng gượng trấn định lại, không biết làm sao cho dù nàng nghĩ như thế nào, trong trí nhớ cũng không có sự tồn tại của Tống Mạch.

May mắn có kinh nghiệm từ giấc mộng tiêu ni cô, Đường Hoan nhìn về phía tiểu trấn trước mắt, Tống Mạch, hẳn là ở nơi đó đi?

Một tháng nói ngắn không ngắn lắm nói dài cũng không dài lắm, Đường Hoan không muốn lãng phí thời gian, liền giặt sạch một thân y phục rách rưới của tiểu khất cái phơi khô dưới mặt trời, lại chà xát mấy cọng cỏ dại lấy nước bôi lên mặt, che dấu khuôn mặt vẫn còn trắng mịn của nguyên thân, trên quần áo cũng chỉnh trang lại một chút, thế này mới ôm bụng đi về phía trong thành.

Một nam nhân bề ngoài còn đẹp hơn cả nữ nhân, nhưng có thể rêu rao khắp nơi được hay không, còn phải xem thân phận của hắn là gì.

Nàng bây giờ là một tên ăn mày, một tiểu ăn mày không nơi nương tựa, với dung mạo này, không cần biết là nam hay nữ, để người ta theo dõi chắc chắn sẽ không có kết cục tốt, hơn nữa nếu phục hồi lại thân nữ tử thì càng nguy hiểm hơn. Đường Hoan không phải là một tiểu nha đầu cái gì cũng không hiểu, tự bảo vệ mình như thế nào, nàng vô cùng am hiểu. Trong thành vàng thau lẫn lộn, trước khi tìm được nơi trú chân an ổn, nàng vẫn nên giả trang làm một tiểu khất cái lười nhác trước đã, tránh cho rước tới phiền phức không cần thiết.

Sau khi vào thành, Đường Hoan không làm gì khác, tới trước cửa sông bạc va vào một người, “tiện tay” móc luôn túi bạc của người đó. Đã có tiền

đến đánh bạc, vậy trong nhà khẳng định không thiếu mấy lượng bạc lẻ này, thay vì thua bởi người khác, không bằng phát thiện tâm tiếp tế tên khất cái đáng thương là nàng đi.

Có tiền, Đường Hoan đi bộ dọc theo con phố chính, vừa âm thầm lưu ý người bên cạnh nói chuyện, xem có thể nghe được một chút tin tức nào về Tống Mạch hay không, vừa nhìn chăm chăm cửa hàng hai bên đường. Tin tức còn chưa nghe được, một cửa hàng vải vóc đã đập thẳng vào mắt.

Đường Hoan muốn mua trang phục nữ, nhưng nhìn nửa bộ ngực phình ra ngoài của cụ già bên cạnh một chút, lại nhìn nơi đó của mình một chút, nàng không có mặt mũi nào mặc y phục của nữ nhân cả.

Dưới ánh mắt ghét bỏ của chưởng quầy, Đường Hoan chọn một bộ trang phục nam bằng vải mịn, thuận tiện thay luôn ở chỗ thử trang phục của cửa hàng, khi đi ra, biến hóa nhanh chóng, lập tức trở thành một thiếu niên tuấn tú. Mặc dù xiêm y mộc mạc, nhưng thấy ngũ quan tuấn mỹ cộng thêm khí độ thượng thừa của nàng, chưởng quầy lập tức nhận định vị tiểu ca này là một công tử gặp phải trắc trở, thái độ trở nên ân cần ngay.

Đường Hoan cho chưởng quầy thêm ít tiền, rồi khoát tay múa chân nhờ hắn mang giấy bút tới, sau đó hỏi hắn có biết người tên Tống Mạch không. Điểm ích lợi duy nhất đối với nàng trong 9 giấc mộng, đó là Tống Mạch vẫn luôn tên là Tống Mạch, tiện cho nàng hỏi thăm.

Được thêm bạc, chưởng quầy cũng không thèm để ý khách nhân là điếc hay câm, thao thao bất tuyệt không ngừng.

Đường Hoan mặt không chút thay đổi lắng nghe, nghĩ thầm tốt xấu gì Tống Mạch cũng có nghề nghiệp tử tế trong mộng này.

Tổ tiên Tống gia có nghề làm đèn lồng.

Cái gọi là ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên. Dựa vào Tống gia đời đời trau dồi ra tay nghề tốt, đèn lồng Tống gia ở phủ thành chính là số một, từng nhiều lần đoạt giải nhất ở hội hoa đăng Nguyên Tiêu Trung Thu. Có lần tri phủ mới nhậm chức khen ngợi đèn lồng Tống gia xảo đoạt thiên công, Nguyên Tiêu năm sau cho đem một đôi đèn lồng làm cống phẩm tiến cung. Thánh thượng nghe nói có quan viên đưa đèn lồng làm cống phẩm, trong lòng tò mò, đến khi thấy đèn lồng chế tác tỉ mỉ của Tống gia, mặt rồng cực kỳ vui mừng, hạ chỉ tại chỗ, lệnh cho nguyên tiêu hàng năm Tống gia đều phải dâng lên một đôi đèn lồng.

Từ đó, Tống gia một lần hành động mà thành danh, quan lại quyền quý đến đặt làm đèn lồng nối liền không dứt.

Tống gia cũng không bởi vậy dương dương tự đắc, vẫn canh giữ ở huyện thành nhỏ này, tuyển bốn năm học đồ, tộc nhân Tống gia mỗi tháng chỉ làm ba đôi đèn lồng, làm xong rồi, ai tới đặt làm cũng đều phải chờ tới tháng sau, theo thứ tự mà làm. Học đồ Tống gia được gia chủ chỉ dạy, tay nghề cũng thuộc loại thượng thừa, mấy nhà giàu vì không muốn xếp hàng chờ quá lâu, liền giảm yêu cầu xuống, dù sao lấy ra cũng mang tiếng là Tống gia làm, cũng đều có thể diện. Như vậy, cửa hàng đèn của Tống gia làm ăn rất thịnh vượng.

Đến đời Tống Mạch, phụ thân hãn mất sớm, là tổ phụ hãn nuôi lớn hai anh em Tống Mạch. Trưởng tử Tống Khải tiếp nhận gia nghiệp, con thứ Tống Mạch vì thiên phú thông minh, tổ phụ đưa hãn tới trường quan đọc sách, năm vừa rồi mới mười tám tuổi đã trúng liền tam nguyên (chỉ việc liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên), nên được Thánh thượng phong làm Trạng nguyên. Chỉ có điều, ngay khi Tống Mạch chuẩn bị xong xuôi đến Hàn Lâm viện nhậm chức, chợt nghe tin dữ huynh trưởng bạo bệnh. Lúc này Tống Mạch xin Thánh thượng cho từ quan, nói rõ phải về nhà thay vi huynh giữ đạo hiếu, ngoài ra còn kế tục tổ nghiệp.

Đường đường là Trạng nguyên lang lại phải về nhà làm đèn lồng, Thánh thượng không nỡ để ngọc sáng ở nơi tối tăm. Tống Mạch lại nói triều đình nhân tài đông đúc, không thiếu một người như Tống Mạch hẳn, nhưng Tống gia làm đèn là tay nghề tổ truyền, không nên bị tuyệt hậu trong tay hẳn. Lời nói khẩn thiết, Thánh thượng khen ngợi nhiều, lại bởi vì thưởng thức tài thi họa của Tống Mạch, liền lệnh cho Tống Mạch sau khi học thành, đèn lồng Tống gia dâng lên đều sê do Tống Mạch làm, ban thưởng tên “Trạng nguyên đăng”.

Ba năm sau, Tống Mạch học thành, trình lên đôi Trạng nguyên đăng đầu tiên. Thủ công tinh xảo lại thêm văn nhã, Thánh thượng khen không dứt miệng. Danh tiếng Tống Mạch lập tức lan truyền, tuy thợ thủ công không được đề cao, nhưng bởi vì dung mạo hẳn tựa như Phan An, tài danh lan xa lại có được Thánh tâm, không ít danh môn khuê tú đều có ý tới kết làm liên cành.

Tống Mạch lại tuyên bố trước mắt không nói đến chuyện hôn sự, một lòng làm đèn, uyển chuyển khước từ biết bao mối hôn sự tốt đẹp, một lần kéo dài này kéo đến sáu năm.

Nói một tràng dài, chường quỳ khát nước uống trà, sau đó cười tủm tỉm hỏi Đường Hoan: “Tiểu huynh đệ, chẳng lẽ người cũng là đến bá sứ sao?”

Đường Hoan nhú mày, mắt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Tốt cho một đôi mắt biết nói!

Chường quỳ ở trong lòng khen ngợi một tiếng, giải thích cho nàng. Thì ra từ năm trước sau khi Tống Mạch thu một đệ tử tự mình chỉ dạy, năm nay lại muốn thu người thứ hai rồi, ngay ngày mai sẽ chọn người. Bởi vì người muốn bá sứ quá nhiều, nên hẳn sắp xếp ba cuộc thi, cuối cùng phải trở hết tài năng mới có thể bá sứ.

Đường Hoan đề bút hỏi hẳn có thu đệ tử nữ hay không.

Chương quỳ cười to: “Đương nhiên là không, thứ nhất không có nữ tử sẽ học loại tay nghề này, thứ hai... Khụ khụ, ” chương quỳ hạ thấp thanh âm, cúi người nói nhỏ: “Tiểu huynh đệ, người không biết chứ, Tống Mạch nhiều năm không thành hôn, trong nhà đừng nói đến nha đầu thông phòng, ngay cả đầu bếp nấu cơm cũng đều là nam, hơn nữa năm đó hẳn một hơi từ chốn nhiều mối hôn sự tốt như vậy, còn có người đồn đãi rằng Tống Mạch không thích nữ tử, chỉ thích long dương.”

Nói xong, còn ý vị sâu xa nhìn nàng một cái.

Đây là cảm thấy nàng có thể lọt vào mắt Tống Mạch sao?

Mới bắt đầu Đường Hoan chỉ cảm thấy buồn cười, cười mãi đột nhiên trong đầu nảy ra một suy nghĩ. Nàng tin rằng trong mộng thân phận của nàng với thân phận của Tống Mạch nhất định có liên quan với nhau, có phải bởi vì giấc mộng này Tống Mạch thật sự thích nam nhân cho nên nàng mới có một cơ thể tồi tàn đến thế này?

Lên tiếng hỏi vị trí của cửa hàng đèn Tống gia, Đường Hoan vừa đi vừa suy nghĩ.

Tính toán mãi thì vẫn chỉ là: nếu muốn tiếp cận Tống Mạch, chỉ có thể làm học đồ của hắn.

Có lẽ, là vì để tiện cho nữ giả nam trang, mới để cho ngực của nàng dẹp như vậy?

Đường Hoan suy nghĩ một chút, vẫn là cảm thấy ý đằng sau đáng tin cậy hơn một chút, nếu như thực sự Tống Mạch thích nam nhân, nàng nữ giả nam trang cũng vô dụng thôi? Còn có chuyện đó, nàng một người phụ nữ muốn cường hãn, không có cái kia, bị hắn hái chỗ đó? Nằm mơ đi!

Hừ, cho dù Tống Mạch thích nam nhân, nàng cũng muốn làm cho hắn chuyển sang thích nữ nhân!

Không để ý một cái đã đến cửa hàng đèn.

Trước cửa bày một cái bàn, có tiểu nhị ăn mặc kiểu nam tử ngồi ở chỗ đó, đang đề bút ghi danh tên họ.

Nhìn đội ngũ thật dài kia, Đường Hoan trợn tròn mắt, đây đã là ngày cuối cùng rồi, người báo danh tại sao vẫn còn nhiều như vậy!

Nàng vội vàng chạy tới.

Xếp trước nàng là một người cao lớn, nghe thấy tiếng động liền xoay người, cúi đầu, quét mắt liếc qua nàng một cái, hừ nhẹ một tiếng rồi quay trở lại.

Đường Hoan mặc kệ hần.

Nàng cũng không lo lắng thân phận bị vạch trần. Người câm sẽ không thể nói được, người bên cạnh càng không thể căn cứ vào giọng nói mà phán đoán nàng là nam hay nữ, mà với thân thể nữ giả nam trang lép kẹp này, báo bớt đi hai tuổi, yết hầu thì có thể nói là chưa trưởng thành nên còn chưa phát triển, dung mạo môi hồng răng trắng cũng có thể quy về giống của cha mẹ tốt. Như vậy, chỉ cần nàng khẳng định mình là nam, chỉ cần nàng khi giơ tay nhắc chân chú ý một chút, thì những người đó sẽ không hoài nghi nàng, nhiều nhất chỉ khen nàng đẹp như một cô nương thôi.

Mặt trời đỏ dần lặn về tây, trời sắp tối rồi, cuối cùng cũng đến lượt nàng.

Nếu không đến lượt nàng, Đường Hoan cũng sắp chết đói. Vừa rồi vội vàng hỏi thăm tin tức, đã quên ăn cơm trước, thật sự là quá sai lầm.

“Được rồi, được rồi, ngày báo danh cuối cùng cũng kết thúc, không đến lượt cứ trở về trước đi, chờ sau này khi ông chủ lại tuyển đệ tử, mọi người nếu còn muốn bá sữ, nhớ phải đến sớm nhé!” Tiểu nhị cười hớ hớ hét to.

Đáng tiếc cho dù hãn có cười tươi như hoa, cũng không có ai vỗ tay ủng hộ. Những người này đã xếp hàng đợi cả nửa ngày nhưng vẫn ra về tay không, ví như gã cao lớn xếp trước Đường Hoan, tất cả đều bước lên, ngăn tiểu nhị lại không cho hãn vào cửa, buộc hãn ghi danh hết cho mọi người mới cho đi.

Tiểu nhị cũng không phải là loại vô dụng, liền quay đầu gọi người ở bên trong đi báo quan, nói ở đây có ác dân làm loạn.

Quan hệ của Tổng gia với quan phủ vẫn luôn không tệ, người gây loạn vừa nghe thế, vội vàng giải tán.

Tiểu nhị sửa sang lại quần áo, mắng một câu, xê bàn ra định đi vào.

Hai bàn tay nhỏ bé lại đặt ở trên bàn, tiểu nhị ngẩng đầu, chống lại một đôi mắt đen bóng tràn đầy cầu xin.

Đường Hoan chỉ vào danh sách hãn thu vào trong người, ý tứ lại vô cùng rõ ràng.

Tiểu nhị lấy lại tinh thần, thử thăm dò hỏi: “Người không thể nói chuyện? Mà vẫn muốn làm học đồ?”

Đường Hoan gật đầu.

Tiểu nhị cười giễu cợt: “Câm điếc còn muốn đến báii sư, về nhà đợi đi thôi!” Sau đó kéo cái bàn ra muốn đi vào.

Đường Hoan ôm lấy thắt lưng hãn, không cho hãn đi.

Tiểu nhị lão đảo một cái, bàn chân đung vào cửa, phát ra tiếng bộp, tay hãn cũng bị đè xuống, hãn bị đau đến nhe răng nhếch miệng. “Rầm rầm” một tiếng cái bàn bị đổ xuống, hãn bắt được tay Đường Hoan muốn đẩy

nàng ra: “Giới cho tên cầm nhà ngươi, nói tử tế với ngươi mà ngươi còn động tayđộng chân, xem xem ông đây dạy dỗ ngươi thế nào!”

Đường Hoan đãđói bụng cả ngày trời, làm gì có hơi sức chứ, tiểu nhị kéo một cái, liền quăng nàng ra ngoài. Nhưng Đường Hoan đã sớm ngấm được phương hướngtốt, nhờ lực đạo của hắn, nhào thẳng vào trong cửa hàng, lao đảo xônglên phía trước mấy bước, rốt cục vẫn không tìm được thế công, đổ nhào về phía trước.

“Cẩn thận.”

Mắt thấy sắp ngã xuống đất, bên cạnh bỗng vươn ra một đôi tay, giữ chặt bả vai nàng nhấc lên, sau đó là xách cả người lên.

Đường Hoan kinh ngạc ngẩng đầu.

Trên người Tống Mạch mặc một bộ thanh sam, làn da như ngọc, con mắt như sao, tuấn dật tựa như tiên giáng trần.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 42: Sờ Tay

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Sau khi Tống Mạch đỡ Đường Hoan dậy liền thu tay về, xoay người hỏi tiểu nhị: “Sao lại thế này?”

Hắn nói năng thận trọng, còn chưa lớn tuổi, mà trên người đã có khí chất nghiêm nghị không giận mà uy, các sư phụ lớn tuổi trong cửa hàng đều kính trọng hắn, còn trẻ tuổi như tiểu nhị thì vừa kính vừa sợ. Bởi vậy hắn vừa xuất hiện, tiểu nhị đã thu hồi ngay dáng vẻ ương ngạnh vừa rồi, cung kính đứng ở cửa, buồn bực đáp lại: “Ông chủ, tiểu tử này tới muộn không kịp báo danh, cầu xin con ghi danh cho nó, con không muốn vì nó mà làm hỏng quy củ, nó liền ra tay cản trở con.”

Tống Mạch liếc hắn một cái, sau đó ánh mắt lại đưa về phía Đường Hoan.

Đường Hoan không đợi hắn mở miệng liền quỳ xuống, ngón tay chỉ về phía hàng đèn lồng treo trên kệ, ánh mắt kiên định nhìn Tống Mạch.

Tiểu nhị ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở: “Ông chủ, nó là người câm.”

Tống Mạch “Ừm” một tiếng, thấy thân mình Đường Hoan yếu ớt, hai má gầy tóp, nhíu mày hỏi nàng: “Người tới bái sư, người trong nhà có biết không?”

Đường Hoan lắc đầu, chỉ chỉ lên trời, cụp mi mắt, nước mắt liền rơi xuống.

Tống Mạch ngẫm hiểu. Thấy thiếu niên thân bị tàn tật mà song thân đều mất hết, không giống như trước kia có người cũng chặn đường như vậy liền đuổi thẳng họ đi, ra hiệu Đường Hoan cho đứng lên trước, “Cho ta xem tay của người.”

Năm đó khi sứ phụ thu nàng làm đồ đệ cũng từng xem tay của nàng, Đường Hoan đoán chừng chọn đồ đệ đại khái đều phải trải qua một cửa này chẳng? Nên ngoan ngoãn đưa tay ra. Sứ phụ hay xoi mói bắt bẻ như vậy cũng phải khen nàng xương cốt đẹp dễ hiếm thấy, nếu chỉ xem tướng tay, chắc nàng vẫn được Tống Mạch coi trọng chứ?

Tống Mạch là một người bình thường, làm sao có thể biết được chuyện sờ xương xem tướng, hẳn chẳng qua là muốn xem hình dạng bàn tay của thiếu niên này. Đợi Đường Hoan vươn tay ra, hẳn cúi đầu nhìn xuống, thấy ngón tay nàng mảnh nhỏ thon dài, thoát nhìn có vẻ rất linh hoạt, thầm khen một tiếng, sau đó cầm bàn tay phải của nàng ấn lên đốt ngón tay, mềm mại không xương. Hẳn có chút kinh ngạc, làm cái nghề này, ngón tay cứng tuyệt đối không được, nhưng một người nam nhân bình thường sao lại có một đôi tay như vậy...

Hắn buông nàng ra, căn dặn tiểu nhị: “Ghitên của hắn lại đi.” Nói xong xoay người đi ra. Hẳn rất vừa lòng với tay của thiếu niên này, nhưng có thể kết làm thầy trò hay không, còn phải xem biểu hiện của hắn vào ngày mai.

Đường Hoan nghi hoặc nhìn bóng dáng nam nhân rời đi, lại cúi đầu nhìn tay mình một chút. Sờ tay một chút đã cho nàng tư cách tham gia tỷ thí, Tống Mạch này không phải là thích trai đẹp thật đó chứ?

“Còn thất thần làm cái gì, người tên là gì, người ở đâu...” Tiểu nhị trợn mắt nhìn Đường Hoan một cái, cúi người ghé vào bàn, lớn tiếng hỏi nàng.

Đường Hoan đi tới, cướp lấy bút của hắn, ở trên danh sách viết xuống tên mình: Dư Ngũ.

Hết lần này, còn lại năm lần nữa thôi.

Rời khỏi cửa hàng đèn, Đường Hoan đặt chân ở một nhà trọ, lúc ăn cơm chiều, đúng lúc xung quanh có người nhắc tới Tống Mạch, nàng cố ý âm thầm lại, lắng tai nghe ngóng.

Thì ra đây là lần đầu tiên Tống Mạch công khai tuyển đồ đệ. Đại đệ tử Phó Ninh là hãn nhân khi đang đi du lịch, năm nay vừa tròn mười bảy tuổi, nhỏ hơn Tống Mạch mười tuổi. Bởi vì Phó Ninh cũng có một dung mạo rất đẹp, nên rất nhiều người đều hoài nghi hai thầy trò này có quan hệ không đơn giản.

Đường Hoan đang định uống rượu, nghe đến đó, chợt nhớ tới động tác sờ tay nàng lúc trước của Tống Mạch, không khỏi lắc đầu bật cười. Chỉ cần dựa việc sờ tay này, rất dễ nhìn ra đối phương có tâm tư khác hay không. Giống như Lâm Phái Chi sờ tay nàng, rõ ràng là muốn khiêu khích nàng, nhưng Tống Mạch sờ tay nàng, trừ độ ấm của đầu ngón tay hãn, nàng không cảm thấy có cái gì khác thường cả.

Nhưng thế này cũng không thể kết luận Tống Mạch không thích nam nhân, có lẽ chẳng qua là hãn không nhìn trúng nàng thôi?

Ăn uống no đủ, lại nghe nói Tống Mạch tuyển chọn đều là người chưa từng học làm đèn lồng, Đường Hoan an tâm đi ngủ. Một đám dân chúng bình thường, chỉ cần không thi thi từ ca phú không thi tay nghề làm đèn, nàng tự tin có thể thắng được.

Dựa vào cái gì?

Dựa vào một người hạt xoi mới như sư phụ, cũng chỉ chọn duy mình nàng làm đồ đệ.

Buổi sáng ngày tiếp theo, trước cửa hàng đèn của Tống gia chật như nêm cối, ước chừng hơn một ngàn người, đều là thanh niên tầm hai mươi tuổi trở xuống. Trừ muốn bán sư, còn có tụ tập lại đây xem náo nhiệt.

Đường Hoan nhìn từ xa, nàng thật ra cũng muốn xem xem Tống Mạch chọn đồ đệ như thế nào.

Rất nhanh, cửa hàng mở ra, một nam tử cao gầy mặc trường bào cổ tròn màu xanh ngọc đi ra, tuổi chừng mười bảy mười tám tuổi, mắt phượng mi dài, khóe môi mỉm cười.

Tốt cho một mỹ nam tử có phong độ!

Ánh mắt Đường Hoan sáng lên, có chút hối hận không chen lên phía trước.

“Mọi người yên lặng một chút,” Phó Ninh đứng giữa cửa, cao giọng lên tiếng, thanh âm trong trẻo: “Gia sư có nói, một trăm người cùng một lúc tham gia tỷ thí trận đầu, mỗi lần chọn ra năm người. Người được chọn đến phòng bên cạnh chuẩn bị trận thứ hai, những người không được chọn xin tự rời đi. Bây giờ mời mọi người xếp hàng tử tế, một trăm người nhóm đầu tiên chờ trong sân này.”

Làm đại đệ tử của Tổng Mạch, lời nói của Phó Ninh rất có trọng lượng, những người phía trước nhanh chóng xếp hàng xong, chỉ có những người xa xa phía sau len lén nói thầm, len lén phỏng đoán xem rốt cuộc là thi cái gì.

Một trăm người đầu tiên bước vào, ước chừng thời gian một nén nhang, đột nhiên bên trong truyền ratiếng ồn rung trời, sau lại nhanh chóng chìm xuống.

Có tiểu nhị chạy đến nói gì đó bên tai Phó Ninh, Phó Ninh khẽ gật đầu, lại bắt đầu một lượt mới.

Lần này đến lượt Đường Hoan.

Lúc vào cửa, nàng cẩn thận quan sát Phó Ninh một lượt. Thứ nhất là nàng vô cùng yêu thích dung mạo của người này, thứ hai nếu tin đồn bên ngoài đều là sự thật, vậy người này chính là “Tình địch” của nàng rồi.

Phó Ninh cảm giác được có người nhìn mình, không phải hiếu kỳ khẽ lướt qua, mà là cực kì tìm tòi nghiên cứu. Hắn theo bản năng nhìn lại, phát

hiện một thiếu niên đầu đội khăn xanh tuần tú, thấp bé nhẹ cân, trên mặt lại rất bình thản, một đôi con ngươi đen trong vắt như nước suối, không hề sợ hãi chút nào nhìn thẳng vào hắn.

Hắn ngoảnh mặt mỉm cười với thiếu niên kia rồi tiếp tục đếm người.

Đường Hoan hừ một tiếng trong lòng, cười hở mười cái răng, dám phá hỏng chuyện tốt của nàng, nàng sẽ không nể tình chút nào đâu.

Tổng gia chia làm ba viện, giữa hai viện là một viện rất lớn, là nơi các học đồ làm đèn. Lúc này viện giữa đã dọn dẹp xong, bày ra năm cái bàn lớn mỗi cái có thể đủ cho hai mươi người ngồi quanh. Tiểu nhị sau khi sắp xếp một trăm người này ngồi xuống thì đi ra.

Không ai nói cho bọn họ biết tỷ thí như thế nào, không ai rót nước bưng trà, để cho bọn họ ngồi giương mắt nhìn nhau vô vị như vậy.

Sau thời gian im lặng gần gũi, có người rời ghế đứng dậy nhìn ngó xung quanh, có người hỏi thăm người bên cạnh rốt cuộc có chuyện gì xảy ra. Ngồi bên cạnh Đường Hoan là một nam nhân mặt chữ quốc chất phác, hắn đến gần nàng, Đường Hoan không thèm nhìn hắn, chỉ cụp mắt nhìn chăm chăm cái bàn phía trước. Nếu lúc trước chỉ có thời gian một nén nhang là kết thúc tỷ thí, vậy Tổng Mạch không có khả năng lãng phí thời gian để cho những người này tìm hiểu nhau, rất có thể, tỷ thí đã bắt đầu rồi.

(mặt chữ quốc: 国 tựa như kiểu mặt chữ điền, vuông vức)

So cái gì?

Thợ làm đèn, người nào người nấy vui vùi đầu làm đèn lồng, nhất định phải làm một người trầm tĩnh hưởng nội thì mới có thể làm được chứ?

Người xung quanh càng ngày càng nóng nảy, Đường Hoan càng chắc chắn với suy đoán của mình, ngồi vững vàng như núi.

Quả nhiên, hết một nén nhang, có lão sư phụ tóc hoa râm đi ra ngoài nhận người. Bàn của Đường Hoan bao gồm cả nòng thì chỉ nhận có hai người, bangười còn lại Đường Hoan không thèm nhìn. Nàng không quan tâm.

Cuối cùng đã vượt qua trận tỷ thí đầu tiên, cùng thông qua là bốn mươi tám người.

Những người không được chọn đều phải rời đi, trong sân cũng yên tĩnh lại. Đám người Đường Hoan lại bị dẫn ra ngoài, được phân ngồi ở cái bàn lúc trước, chẳng qua là lúc này, trên bàn có thêm cây kéo mũi ngắn chuỗi dài cùng giấy Tuyên Thành đỏ thắm. Ở giữa bàn, trải ra tranh cắt giấy hình con bướm nhiều màu sắc.

Cả Phó Ninh và bốn vị sư phụ chia nhau ra đứng bên cạnh năm cái bàn, vẫn là Phó Ninh mở miệng: “Bây giờ ta cùng bốn vị sư phụ làm mẫu cắt giấy như thế nào, xin các vị nhìn kỹ rõ ràng. Chúng ta chỉ làm mẫu một lần, sau đó các vị tự mình cắt giấy, thời gian vẫn là một nén nhang như trước. Trước mắt các vị có chuẩn bị ba phần giấy Tuyên Thành, cuối cùng giao cho chúng ta phần giấy cắt mà các vị cảm thấy đẹp nhất là được, gia sư sẽ chọn lấy năm người hợp với ý củangười nhất, tiến vào trận tỷ thí thứ ba.”

“Cái này tính là tỷ thí gì chứ? Làm gì có đại nam nhân nào...”

Có người nhỏ giọng oán giận, Phó Ninh mỉm cười nhìn sang: “Nếu không muốn tỷ thí, bây giờ cũng có thể rời đi, chúng ta không bắt buộc.”

Nam nhân ủ rũ đi xuống.

“Tốt lắm, chúng ta bêu xấu, xin các vị nhìn kỹ.”

Phó Ninh mỉm cười đứng đó, cầm lấy kéo cùng giấy Tuyên thành, thuận thục cắt xong.

Đây là khảo nghiệm năng lực quan sát và khéo tay sao?

Trong lòng Đường Hoan im lặng, đưa mắt nhìn Phó Ninh, trong đầu lại nghĩ tới Cẩm Chi.

Cẩm Chi dịu dàng khéo tay, ngày lễ ngày tết cắt ra hoa văn mừng lễ, trông rất sống động.

Đường Hoan vô cùng biết ơn sư phụ, đã xếp cho giấc mộng Cẩm Chi ở trước!

Một nén nhang qua đi, nàng như nguyệt đi cùng với bốn người khác, dưới sự dẫn dắt của Phó Ninh tham gia trận tỷ thí thứ ba.

Sau đó, nàng gặp được Tống Mạch.

Sau đó, Tống Mạch hỏi năm phần cắt giấy lúc trước là từ tay ai cắt, rồi nghiêm trang lần lượt sờ tay bọn họ.

Sau đó, đưa câm như nàng nhờ vào một đôi tay đẹp mà giành chiến thắng.

Trong lúc quỳ xuống dập đầu, Đường Hoan rất muốn hỏi nam nhân đứng trước, hành hạ nửa ngày, thì ra ngài chỉ vì là muốn chọn một đôi tay đẹp thôi sao?

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 43: Hiếu Thuận

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Nhìn tiểu đệ tử mới nhận trước mắt, Tống Mạch nhất thời có chút khó xử.

Thực ra tối qua khi hắn chuẩn bị đi ngủ, hắn đã nghĩ tới thiếu niên này, cũng đã cân nhắc qua về cậu. Hay nói cách khác rốt cuộc hắn cũng không rõ người không biết nói có thích hợp với nghề này hay không, sau đó hắn nhanh chóng đưa ra kết luận, là ... cực kỳ thích hợp.

Muốn làm đèn lồng tốt, trong lòng phải tĩnh lặng, khéo tay và có ngộ tính, thiếu một thứ cũng không được. Sư phụ truyền thụ kỹ thuật, đệ tử chỉ cần có thính nghe có thể nhìn, nghiêm túc quan sát lĩnh ngộ, không cần phải nói chuyện. Ngoài ra, bởi có chương ngại về ngôn ngữ, những người này chắc chắn sẽ chịu được cô đơn, dễ dàng thích nghi với sự yên tĩnh, một lòng một dạ làm đèn lồng.

Hôm nay, biểu hiện của thiếu niên này ở hai trận tỷ thí đầu khiến hắn rất hài lòng. Trầm ổn hướng nội, thận trọng khéo tay, hắn không chút do dự chọn cậu làm đồ đệ.

Nhưng khi trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, khi hắn muốn hiểu rõ hơn về đệ tử vẫn còn là thiếu niên này, mới phát hiện khơi thông ngôn ngữ quả là một vấn đề.

Hắn là sư phụ của cậu, cũng không thể đến một câu nói chuyện phiếm cũng không nói được chứ?

Nhưng hắn chưa từng có giao tiếp với người cầm bao giờ.

Trong khi Tống Mịch trầm tư nhìn về phía Đường Hoan thì Đường Hoan cũng có tâm sự.

Đây là một gian phòng ở rất lớn và rất trống trải, bên trong bày biện tất cả các dụng cụ làm đèn lồng như: nan trúc, khung trúc, dây sắt, vải thưa, hồ dán..., tất cả đều được chủ nhân phân loại sắp xếp rất chỉnh tề. Gần cửa sổ bên này bày một dãy bốn cái bàn dài, Đường Hoan quan sát kĩ rồi: một cái là để Tống Mịch vẽ tranh, một cái dùng để viết chữ, một cái thì bên trên có để mấy thứ đồ sổ sách linh tinh, còn có một cái, hẳn bây giờ đang dùng đây, hẳn là dùng để tiếp khách.

Nam nhân này vẫn luôn luôn thích sạch sẽ, cho dù thân phận của hắn có là gì đi nữa.

Mà giờ khắc này, ánh nắng sau giờ ngọ xuyên qua cây quế trước phòng len vào cánh cửa sổ khắc hoa, chiếu lên phần áo thanh sam trước ngực hắn khiến nó sáng ngời. Khuôn mặt hắn giấu trong bóng tối, khẽ ngẩng lên, nhìn nàng. Nam nhân này mặc dù không cười, trong mắt cũng không chứa vẻ lạnh nhạt đã thu hút nàng thừa ban đầu, nhưng ở trong đó có nhiều hơn một chút tĩnh lặng, tựa như làn thu thủy, sâu sắc điềm đậm.

Rõ ràng cũng tầm tuổi với Tống nhị thúc, Đường Hoan có thể ở trước mặt nhị thúc nói cười tự nhiên trôi chảy, thậm chí còn vỗ tay đắc ý tự hào dù ở bên đối phương quay vòng quanh, nhưng ở nơi này, ngay trước mặt Tống Mịch, nàng lại giống như một sinh vật thấp hơn một bậc.

Từng là trạng nguyên lang, học vấn uyên bác, từng tới nơi kinh thành phồn hoa, dạo qua cửa quyền quý, chỉ sợ không dễ dàng lừa gạt như trước nữa?

Giả vờ dụ dàng?

Bây giờ nàng là nam nhân đấy!

Đường Hoan phản cảm nhất chính là loại nam nhân ẻo lả, cho dù có giả vờ, nàng cũng muốn giả thành loại hình mình thuận mắt! Mấy kiểu như làm nũng, quyến rũ, mờ ám đều không thích hợp với nàng bây giờ. Cho dù có cười, cũng phải hết sức cố gắng giảm bớt, bởi vì nàng biết chính mình cười rộ lên có bao nhiêu quyến rũ. Lời ngon tiếng ngọt, mắt đưa mày liếc, thân thể quyến rũ, những tuyệt chiêu nàng cực kì am hiểu đều không thể dùng trong giấc mộng này.

Giả vờ bướng bỉnh? Khiêu khích hấn phá hỏng dáng vẻ khí định thần nhàn của mình?

Không được.

Là một người câm, nàng phải nên có chút tự ti; tích cực nhanh nhẹn, không phù hợp với thân phận này. Hơn nữa Tống Mạch trầm tĩnh như vậy, hẳn lựa chọn nàng một phần rất lớn là vì cảm thấy nàng rất trầm ổn, nếu bây giờ nàng đột nhiên thay đổi thành đứa trẻ nghịch ngợm bướng bỉnh, Tống Mạch sẽ không yêu thích tính cách hoạt bát của nàng, chỉ thêm phiền chán nàng thôi.

Vậy nàng nên làm thế nào để Tống Mạch yêu thích mình đây?

Đây là một vấn đề nan giải, Đường Hoan cần thêm thời gian cân nhắc kỹ lưỡng.

Yên lặng một lát, Tống Mạch nhìn giá bút bên cạnh, mở miệng hỏi nàng: “Đã từng đọc sách chưa?”

Đường Hoan gật đầu, ánh mắt cũng nhìn về phía giá bút.

Như thế thì tốt. Tống Mạch đứng dậy, chuyển một cái ghế dựa tới bên cạnh, vẫy tay ý bảo tiểu đệ tử ngồi lại đây, “Ngồi vào bên này đi, ta có lời hỏi con.”

Đường Hoan ngoan ngoãn đi tới, ngồi xoay về phía hắn.

Bởi vì biết tiểu đệ tử lẻ loi một mình, Tống Mạch không hỏi chuyện trướckia của cậu, chỉ hỏi tuổi tác của cậu, hỏi cậu đang ở chỗ nào, tới đây làm học đồ có cái gì không tiện hay không. Hỏi rõ ràng rồi, hắn muốn kývăn tự với cậu, đây là quy củ của nghề này.

Đường Hoan không biết thưởng chữ, chỉ biết là chữ của Tống Mạch nhìn rất đẹp, chữ mình cùngchữ hắn đặt chung một chỗ, vốn ban đầu cũng không xấu lắm, bây giờ lại trở nên không thể lọt vào mắt.

Nàng nói mình mười bốn tuổi, đã bán đi tổ trạch tìm đến chỗ hắn nương tựa, trước mắt đang ở tại nhà trọ, nhưng trên người không còn dư nhiều tiền lắm, cũng chỉ trụ được thêm mấy ngày nữa.

Tống Mạch hiểu rõ: “VẬY con chuyển đến đây ở đi, sư huynh con cũng ở trong này, mọi người ăn cơm cùng nhau, ngày thường cũng không có gì phải tiêu xài. Chờ sau khi con bắt đầu làm việc, hàng tháng sẽ căn cứ vào số lượng đèn lồng con bán được mà phát tiền công cho con.”

Đường Hoan gật đầu lia lịa, vô cùng cảm kích nhìn hắn.

Vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi...

Tống Mạch xoa đầu nàng, gọi tên của nàng mấy lần, sau đó bàn với nàng: “Tên Dư Ngũ có chút khó đọc, về sau sư phụ gọi con là Tiểu Ngũ, được không?”

Đường Hoan vẫn gật đầu. Không phải chỉ là cái tên thôi sao, chỉ cần hắn không gọi nàng là Cầu Đản (con chó) linh tinh gì đó, còn lại cái gì cũng được hết. Hơn nữa tiếng “Tiểu Ngũ” gọi lên nghe rất thân thiết, vừa mới biết nhau mà đã cho nàng nữ danh thân mật như vậy, không phải Tống Mạch đã động lòng với nàng đấy chứ?

Đường Hoan chợt cảm thấy rất hưng phấn. Vẫn luôn là nàng tìm cách để cho Tống Mạch thích mình, nếu như hẳn chịu chủ động thích nàng, vậy bây giờ nàng có thể “đè” hẳn rồi!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Đường Hoan nhìn Tống Mạch nhiều thêm vài phần chờ mong cùng tia lửa nóng bỏng.

Tống Mạch lại hiểu thành một ý khác, lớn giọng gọi Phó Ninh.

Phòng làm đèn của Phó Ninh ngay bên trái phòng Tống Mạch, bên phải nhường lại cho Đường Hoan. Nghe sư phụ gọi đến, hẳn buông công việc trong tay xuống, nhanh chóng nhưng không bối rối chạy tới: “Sư phụ gọi đệ tử có chuyện gì ạ?”

Tống Mạch đứng dậy, bàn tay to áp vào trên gáy Đường Hoan, ý bảo nàng đi tới chỗ Phó Ninh: “Đi nào, để sư huynh con dẫn con đi xem phòng.” Sau đó lại dặn Phó Ninh: “Sắp xếp ở cách vách phòng con đi, sau đó con với Tiểu Ngũ đến nhà trọ một chuyến, giúp nó mang hành lý tới, trên đường nghĩ xem còn cần thêm cái gì thì mua hết cho Tiểu Ngũ.”

Tiểu Ngũ?

Sau một thoáng bất ngờ, Phó Ninh nhanh chóng phản ứng lại, cười đáp: “Vâng, đệ tử nhất định giúp sư đệ chuẩn bị thỏa đáng, xin sư phụ yên tâm.”

Tống Mạch vuốt cằm, dặn dò xong, trực tiếp đi làm việc của mình.

Vừa mới ở cùng nhau được có một lát thôi, Đường Hoan không muốn tách ra với Tống Mạch, khi ra cửa còn cố ý dừng bước chân, nghiêng đầu, lưu luyến nhìn hẳn.

Tống Mạch phát hiện, nhìn sang, thấy trên mặt tiểu đệ tử đầy vẻ ngưỡng mộ, trong lòng mềm nhũn: “Đi đi, thu dọn xong hết rồi, buổi tối lại cùng nhau dùng cơm.”

Nói xong thì thu hồi tầm mắt, khóe môi khẽ cong lên. Lúc Phó Ninh vừa tới chỉ lớn hơn Tiểu Ngũ một tuổi nhưng đã hiểu chuyện như người lớn, thoáng cái đã qua lại thân thiết với mấy vị lão sư, cơ bản không có gì cần vị sư phụ là hấn quantâm. Tiểu Ngũ thì khác, hấn nên bỏ thêm chút tâm tư vào cậu.

Cửa bị Phó Ninh đóng lại từ bên ngoài, Đường Hoan không phát hiện Tống Mạch khẽ cười, chỉ đành ngoan ngoãn đi theo Phó Ninh tới hậu viện.

Phó Ninh cẩn thận giảng giải cho sự đệ: “Tiểu Ngũ, sư phụ ở nhà giữa, bình thường chúng ta dùng cơm cùng sư phụ ở thiên thính, trừ lúc đó ra, không được sư phụ gọi đến, không thể lên nhà trên quấy rầy người. Sư phụ của chúng ta thích yên tĩnh, Tiểu Ngũ nếu gặp phải việc gì khó, có thể đến tìm sư huynh trước. Đây là phòng của đệ, ta ở ngay cạnh phòng đệ.” Hai người đứng ngoài hành lang trước cửa một gian phòng phía đông.

Đường Hoan mới đến, cũng không đòi hỏi cần phải có phòng tốt, dù sao có thể ở cùng một sân với Tống Mạch đã là không tệ rồi. Tiền viện cũng có sương phòng, trước đây nàng còn lo lắng mình phải ở bên đó, nếu nửa đêm muốn làm chút gì chẳng nhẽ lại phải trèo tường?

Trong phòng bày biện đơn giản lại không mất đi vẻ lịch sự tao nhã, trên giường đệm chăn màn đều đã chuẩn bị tốt. Phó Ninh dẫn Đường Hoan đi tham quan một vòng, sau khi chắc chắn Đường Hoan đã hài lòng thì dẫn nàng ra ngoài.

Đường Hoan còn chưa trả phòng cho nhà trọ, bên trong chỉ có một bộ xiêm y để thay, bọc quần áo lép kẹp, vô cùng sơ sài.

Phó Ninh tuy chỉ lớn hơn Đường Hoan một hai tuổi nhưng đã cao hơn nàng một cái đầu. Hấn học theo sư phụ xoa đầu sư đệ, trấn an: “Đừng lo lắng, sư phụ của chúng ta rất thoải mái, sẽ chuẩn bị cho chúng ta xiêm y bốn mùa một năm, đồ mặc khi làm đèn, đi ra ngoài gặp người, đều có cả.”

Lúc này hai người đứng ngay cạnh giường trong nhà trọ, Đường Hoan ngửa đầu nhìn Phó Ninh, cố gắng áp chế xúc động muốn đẩy ngã nam nhân này.

Ờ mà, nếu là sư huynh đệ, vậy hẳn là có thể chia sẻ một chút bí mật nhỏ nhỏ của sư phụ nhỉ?

Đường Hoan giữ chặt cánh tay của Phó Ninh, để cho hắn ngồi ở trên giường, sau đó dưới ánh mắt nghi hoặc của hắn, nàng ngồi xuống sát cạnh hắn, cầm tay hắn đặt lên trên đùi mình. Khác với Tống Mạch, tay của Phó Ninh hơi lạnh, Đường Hoan nắm lấy ngón tay hắn quả nhiên tay trái không nhìn được nắm chặt một chút, lấy cố đề xuống cho hắn khỏi lộn xộn, lơ đãng sờ soạng bàn tay hắn hai cái.

Phó Ninh phản ứng rất nhanh, để sát đầu về phía nàng một chút: “Sư đệ có chuyện gì muốn nói với ta?”

Đường Hoan quay đầu nhìn hắn, vui vẻ gật đầu.

Phó Ninh chủ động duỗi thẳng tay ra: “Vậy đệ viết đi.”

Đường Hoan liền cúi đầu, nghiêm túc viết từng nét từng nét lên.

Đầu ngón tay thon dài dường như hơi xanh xao, vừa chạm vào hắn liền mang tới chút ngứa ngứa, như ngọn sóng dồn dập khi thủy triều. Khi tay của sư đệ rời đi, ngọn sóng cũng đi theo, mặt nước còn chưa kịp yên ả, đầu ngón tay sư đệ lại chạm vào hắn, cái loại ngứa ngứa kia cũng tụ tập tầng tầng lớp lớp, tràn đầy lòng bàn tay, dọc theo cánh tay chạy thẳng tới ngực hắn.

Phó Ninh chưa bao giờ biết lòng bàn tay của mình lại sợ ngứa tới như vậy, muốn tránh lại không thể tránh, bởi vì miệng sư đệ có tật, cũng chỉ có thể trao đổi cùng đệ ấy như vậy. Hắn thử tập trung tinh thần quan sát tay của sư đệ, vốn định nhìn cậu viết ra chữ gì thì ánh mắt lại dần bị tay cậu hấp dẫn. Nho nhỏ xinh xắn, nhỏ hơn hắn một chút, trông giống như tay của một cô nương.

Suy nghĩ này vừa nảy lên, hấn không nhận được nhìn về phía khuôn mặt của sư đệ.

Đệ ấy đang cúi đầu, sườn mặt nghiêng về phía hấn. Mi mắt mảnh dài khêchớp, cánh môi hồng nhuận bởi vì nhìn nghiêng mà trông như đang khê cong lên.

Phó Ninh nhìn mà ngây ngẩn tâm hồn. Hấn vẫn nghĩ nam nhân lớn lên như sư phụ đã là cực hạn rồi, không nghĩ đến sư đệ mới tới cũng không kém sư phụ chút nào. Chẳng qua sư phụ như ngọc, có phong thái nhonhã của quân tử, sư đệ lại như lan, thanh lệ...

Tay đột nhiên bị người giật hai cái, Phó Ninh hoàn hồn, liền thấy sư đệ nhíu mày nhìn hấn, tay dùng sức ấn lên lòng bàn tay hấn.

Phó Ninh xấu hổ khụ khụ, che giấu luống cuống của mình: “Mấy chữ sau sư đệ viết nhanh quá, ta không thấy rõ, sư đệ viết lại một lần nữa được không?”

Thấy má hấn ửng hồng, Đường Hoan không khỏi đoán người kia không phải bị nàng trêu chọc nên sượng quá đấy chứ?

Khi viết lại mấy chữ, ánh mắt của nàng liếc xéo xuống chỗ đó của hấn.

Kết quả làm cho nàng vô cùng thất vọng, nam nhân này chẳng có tí phản ứng nào...

Lần này Phó Ninh không thất thần, thấy rõ vấn đề sau của Đường Hoan, hấn lắc đầu bật cười: “Sư đệ đừng nghe mấy tin đồn bên ngoài, sư phụ một lòng nghiên cứu kỹ thuật làm đèn, bởi vậy mới không cưới vợ, cũng không phải...”

Đường Hoan thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực tỏ vẻ rốt cục cũng yên tâm rồi.

Phó Ninh hơi sững sốt, sau đó chợt cảm thấy buồn cười, chẳng lẽ sư đệ thật sự sợ sư phụ xuống tay với đệ ấy? May mà tiểu tử này còn thông minh, biết hỏi hẵn trước, nếu không bị sư phụ nhìn ra manh mối, bằng không chắc chắn sẽ đuổi đệ ấy ra khỏi cửa!

“Sư phụ của chúng ta là quân tử, Tiểu Ngũ yên tâm. Đi thôi, trở về cửa hàng nào.”

Phó Ninh vốn là người ôn hòa, trải qua một hồi ở nhà trọ, khi trở lại cửa hàng, hẳn cùng Đường Hoan đã trở nên rất thân thiết rồi.

Không cần Tống Mạch cản dận, hẳn chủ động dẫn Đường Hoan tới gặp bốn vị lão sư phụ.

Nhóm sư phụ trẻ tuổi nhất thoạt nhìn cũng đã ba mươi tuổi, đây mới chính là trung niên hàng thật giá thật, khéo mắt đã có nếp nhăn, không giống như Tống Mạch, ngoại trừ phong thái thành thực, khuôn mặt vẫn tựa như tuổi đôi mươi. Bốn người đều mặt mũi hiền lành, cũng rất nghiêm túc trầm ổn, nhưng đều ít nói ít lời, chào hỏi xong, sau khi tỏ vẻ trường bối chiếu cố hậu bối, đều vùi đầu làm việc của mình.

Phó Ninh vỗ vai Đường Hoan, nhỏ giọng nói với nàng: “Trong cửa hàng của chúng ta, trừ tiểu nhị phụ trách bán đèn đăng trước, thì sư huynh của đệ, là ta, chính là người nói nhiều nhất.”

Đường Hoan giật nhẹ khéo miệng. Nếu không phải nàng bị câm, tất cả bọn họ cộng vào cũng không nói nhiều bằng nàng. Lạc thú lớn nhất của nàng, chính là dùng ngôn ngữ đùa giỡn nam nhân, trêu chọc nam nhân trên tay, cuối cùng cười nam nhân mạnh mẽ giày vò.

Sắc trời dần tối, Phó Ninh với Đường Hoan ngồi dưới tàng cây bên cạnh bàn đá, dạy cho nàng một chút kiến thức căn bản khi làm đèn. Ước chừng sa nửa canh giờ, Tống Mạch rốt cục cũng từ trong phòng đi ra, gọi bọn họ tới thiên đình, trước khi ăn thì hỏi xem hai đệ tử ở chung thế nào.

Phó Ninh khen sư đệ thông minh hiểu chuyện, Đường Hoan đứng bên cạnh, mi mắt rũ xuống, ánh mắt rơi trên mặt đất, im lặng.

Những người Tống Mạch biết, đều nói nhiều hơn hẳn, giờ đột nhiên bên cạnh lại xuất hiện một người còn yên lặng hơn cả hẳn, hẳn phải bắt chuyện trước mới có cái đáp lại, hẳn chợt cảm thấy có chút không quen.

“Tiểu Ngũ, con người sư huynh con rất dễ gần, theo như sư huynh con nói, về sau con gặp phải khó khăn cứ đi tìm sư huynh, biết chứ?”

Đường Hoan gật đầu một cái.

Tống Mạch không biết nên nói cái gì nữa, hẳn nhìn về phía Phó Ninh: “Bắt đầu từ ngày mai, con cứ dạy cho Tiểu Ngũ kiến thức cơ bản đã.”

Phó Ninh vừa định nói vâng, thì thấy Đường Hoan chợt ngẩng đầu lên, vẻ mặt khát vọng nhìn Tống Mạch.

Tống Mạch lập tức hỏi cậu: “Tiểu Ngũ muốn nói cái gì?”

Đường Hoan chỉ chỉ hẳn, lại chỉ mình một cái, khoa tay múa chân vẽ hình cái đèn lồng, ánh mắt sợ hãi, sợ hẳn từ chối.

“Tiểu Ngũ muốn ta dạy cho con?” Tống Mạch đoán hỏi.

Đường Hoan liên tục gật đầu, đầu cúi gằm xuống không dám ngẩng lên, chỉ vụng trộm liếc hẳn một cái.

Tống Mạch chưa trả lời, Phó Ninh đứng ở bên tôn thương thở dài than: “Sư phụ, xem ra sư đệ không nhìn trúng bản lãnh của sư huynh con đây rồi...”

Đường Hoan vội vàng kéo lấy tay áo hẳn lắc đầu, lại một hồi khoa tay múa chân lung tung.

Tống Mạch nhìn chăm chăm vào thủ thế của cậu, nhíu mày, liền mang máng suy đoán, cuối cùng nói: “Tiểu Ngũ là nói sư huynh do ta dạy, bởi vậy concũng muốn để ta tự tay dạy?”

Đường Hoan thật lòng vô cùng bội phục Tống Mạch, nàng vội vàng gật đầu.

Tống Mạch suy nghĩ thêm một chút thì quyết định: “Cũng tốt, ta tự mình dạy hai người các con, tương lai ai hơn ai kém, đều xem ngộ tính của chính các con thôi.”

Đường Hoan thỏa mãn nở nụ cười.

Phó Ninh xoa xoa đầu Đường Hoan, nói với Tống Mạch: “Sư phụ, sư đệ nhìn thì thành thật, thật ra cũng rất thông minh đáng yêu, lá gan cũng to lắm. Con còn nhớ rõ khi con vừa mới tới, sư phụ muốn con làm cái gì thì con làm cái đó, đâu như sư đệ mới ngày đầu tiên đã yêu cầu với người thế này? Sư phụ, con phải nói trước một tiếng, người cũng không thể vì sư đệ thông minh mà thiên vị dạy đệ ấy nhiều hơn đó, như vậy tương lai nếu con làm đên lòng kém hơn sư đệ, đệ tử không phục đâu!”

Trên mặt Đường Hoan ửng đỏ, vội kéo tay áo hăn, lắc đầu tỏ vẻ mình không thông minh đáng yêu một chút nào.

Tống Mạch liếc Phó Ninh một cái: “Sư đệ con còn nhỏ, nghe cái gì chính là cái đó, con bớt trêu chọc nó đi.”

Nụ cười của Phó Ninh không thay đổi, cuối cùng còn trêu chọc Đường Hoan một câu: “Tiểu Ngũ à, vận khí của đệ thật tốt, sư phụ đã bắt đầu thiên vị đệ rồi đấy.”

Đường Hoan nhìn về phía Tống Mạch xin giúp đỡ.

Tống Mạch cười ôn hòa với cậu, đứng dậy nói: “Qua bên kia ngồi xuống đi, đồ ăn lập tức là xong ngay thôi.”

Đường Hoan lập tức buông tay áo của Phó Ninh ra, ngoan ngoãn ngồi bên tay phải Tống Mạch.

Ba người dùng cơm, bốn món ăn một món canh.

Đường Hoan bắt đầu im lặng ăn cơm.

Tống Mạch khuyên cậu: “Tiểu Ngũ chớ ngại ngừng, ăn thêm đồ ăn vào, đừng chilo ăn cơm.” Gầy như vậy, có thể thấy là khi trước không được ăn cơm đầy đủ.

Đường Hoan “đáp” một tiếng, sau đó gắp một miếng măng khô gần chỗ mình nhất trên bàn ăn, còn cẩn thận cắn nhỏ từng miếng một.

Tống Mạch bất đắc dĩ, tự tay gắp thức ăn cho đệ tử, bốn món ăn, mỗi món đều gắp một chút: “Tiểu Ngũ, ta là sư phụ con, Phó Ninh là sư huynh con, con khách khí cái gì? Về sau thích ăn cái gì thì gắp cái đó, là bé trai, ở chung cùng người khác phải hào phóng thông dong.”

“Đúng vậy đúng vậy, nam nhân nên có bộ dáng của nam nhân, Tiểu Ngũ bộ dáng của đệ vốn đã thanh tú lắm rồi, nếu không tỏ ra một chút khí khái của nam tử, cẩn thận người khác chê cười đệ có tính nữ tử.” Phó Ninh ngồi đối diện Đường Hoan, thấy sư phụ quan tâm sư đệ rồi, hăn cũng không ra tay nữa, mỉm cười trên gheo.

Từ lúc Tống Mạch gắp thức cho nàng Đường Hoan vẫn một mực cúi đầu, mặc kệ ai nói gì, nàng cũng không có phản ứng.

Nụ cười trên mặt Phó Ninh cứng ngắt, Tống Mạch buông đôi đũa, đang muốn dùng lời lẽ nghiêm khắc răn dạy đệ tử không nên thờ ơ với ý tốt khuyên nhủ của người khác, mặc dù không muốn nghe cũng phải bày tỏ, lại

thấy hàng mi rất dài của đệ tử chớp chớp, rơi xuống hai giọt nước mắt to như hạt đậu.

Đây là được hẳn quan tâm mà cảm động, hay là thấy sư huynh nói câu giống nữ tử mà tủi thân khóc?

Ngay lúc Tống Mạch không biết làm sao, Đường Hoan chợt đứng dậy, chạy nhanh về phía cửa trước bước ra ngoài, chạy thẳng đến phòng của nàng.

Để lại hai người sững sờ tại chỗ.

Ánh mắt chạm vào nhau, trong lòng Phó Ninh thấp thỏm, nhanh chóng rời khỏi ghế: “Sư phụ, để con đi bồi tội với sư đệ.”

“Không cần, để ta đi.” Mặt Tống Mạch không chút thay đổi đứng lên.

Phó Ninh muốn đi theo, Tống Mạch cũng không quay đầu lại: “Sư đệ con sợ người lạ, tối nay con ra đằng trước ăn cơm đi. Còn có, nếu không cần con dạy sư đệ, vậy mấy ngày kế tiếp con chuyên tâm đi làm đèn, ừm, trấn Miêu Phụ đặt làm một đôi đèn rồng, ta thấy thời gian của lão Lý có chút eo hẹp, con giúp ông ấy một tay đi.”

Đèn rồng...

Vậy mấy ngày này hẳn khỏi cần làm cái gì khác!

Phó Ninh thầm kêu oan. Rõ ràng là sư đệ cảm động mà khóc, vì sao sư phụ sao lại cho rằng tại hẳn nói sai chứ? Hơn nữa cho dù hẳn có nói sai, cũng không cần đuổi hẳn ra đằng trước ăn cơm chứ?

Vậy cũng quá mất mặt rồi!

Liếc nhìn sư phụ đang đứng trước cửa phòng sư đệ, Phó Ninh quyết định tự lấy tiền túi, ra quán nhỏ bên ngoài tùy tiện gọi bát vằn thắn ăn vậy.

Thấy đại đệ tử đã rời đi, Tống Mạch khụ khụ, gõ cửa gọi: “Tiểu Ngũ, mở cửa.”

Cánh cửa khép hờ, hần gõ một cái, liền mở ra.

Tống Mạch trực tiếp đi vào. Gian ngoài không có người, gian trong lại có tiếng động. Tống Mạch vòng đến gian trong, chỉ thấy tiểu tử kia đang nằm sấp trên giường khóc hu hu không thôi.

“Tiểu Ngũ.” Hần vừa đi tới gần vừa gọi cậu.

Đường Hoan sợ hết hồn, chột ngời dậy, nhìn thấy sư phụ, cuống quýt dùng tay áo lau mặt, nhảy dựng lên rồi quỳ xuống nhận lỗi.

Tống Mạch ngăn cậu lại, kéo người tới bàn bên cạnh ngồi xuống, thấy đệ tử đứng ở đó còn thút tha thút thít không kìm nén được, khóc đến hai mắt sưng đỏ, quá khó hiểu: “Là bởi vì câu nói chê cười của sư huynh con?”

Đường Hoan lắc đầu, cố lấy dũng khí nhìn hần, muốn khoa tay múa chân, dường như lại cảm thấy rất phiền toái, tiến lên phía trước gần một chút, chỉ vào môi cho Tống Mạch xem, liền khoa chân múa tay dẫn dắt nói chuyện.

Đương nhiên, nàng không phát ra âm thanh nào, nhưng cứ như vậy, phối hợp với động tác của nàng, cùng với môi ngữ thì mọi chuyện cũng dễ hiểu hơn một chút.

Tống Mạch dường như đã nắm được kỹ xảo giao tiếp với tiểu đệ tử, điều này khiến cho hần rất vui vẻ, vừa quyết định sau khi trở về liền luyện tập môi ngữ với gương, vừa mỉm cười trấn an cậu: “Ta là sư phụ con, đối tốt với con là tất nhiên. Hôm nay coi như xong, về sau không được luống cuống như thế. Nếu con không quen ta chăm sóc con như vậy, vậy thì tự thoải mái hơn một chút, hiểu không?”

Đường Hoan ngoan ngoãn gật đầu, nói sớ phụ thật tốt.

Tống Mạch nhìn chăm chăm môi của đệ tử, nhìn hai lần, hiểu rõ ràng, vỗ vai Đường Hoan: “Được rồi, đi rửa mặt, chúng ta ăn cơm thôi.”

Nhìn bóng dáng nam nhân cao gầy, Đường Hoan rất vừa lòng với biểu hiện của mình. Ít nhất lần này “sớ phụ” đã đặt nàng vào trong lòng rồi.

Trở lại thiên thính một lần nữa, nàng tò mò chỉ vào vị trí của Phó Ninh.

Tống Mạch vững vàng ngồi xuống: “Sớ huynh con có việc, không cần chờ hăn, chúng ta ăn trước đi.” Lần này tuy không liên quan tới Phó Ninh, nhưng là muốn dạy dỗ hăn một chút, miễn cho về sau hăn lại không cẩn thận nói lung tung làm tổn thương đến Tiểu Ngũ. Tiểu Ngũ còn nhỏ tuổi, thân thể lại có tật nên da mặt quá mỏng.

Đường Hoan không nghĩ nhiều. Phó Ninh đúng là đẹp mắt, nhưng ngồi cùng một chỗ với Tống Mạch, tựa như trăng với sao, ở chỗ này ngược lại lại làm vướng mắt nàng.

Nàng giả vờ bình tĩnh gấp thìa cho Tống Mạch, sau đó chỉ vào cái bát đầy đồ ăn của mình, nhìn hăn chờ mong.

Đây là muốn báo đáp ý tốt của sớ phụ sao?

Tống Mạch bưng bát lên, nhận ý tốt của đệ tử.

Một bữa cơm khi hai người đều trầm mặc chỉ thỉnh thoảng gấp thức ăn cho nhau cuối cùng cũng trôi qua.

Màn đêm buông xuống, khi Đường Hoan trải giường chiếu, bỗng nhiên nghe thấy tiếng động bên ngoài. Nàng bước nhanh đến trước cửa, phát hiện một tiểu nhị áo vải đang xách nước tới chính phòng.

Tống Mạch sắp tắm rửa?

Đường Hoan đi ra ngoài.

Tiểu nhị xách tới một thùng nước cuối cùng, lại đặt một thùng nước nóng bên cạnh thùng tắm, hướng về phía nội thất thông báo một tiếng: “Ông chủ, nước đã được rồi.”

“Biết rồi, lui xuống đi.”

Tiểu nhị xoay người chuẩn bị đi thì đâm đầu vào Đường Hoan. Nhận ra đây là đệ tử cầm mới thu của ông chủ, tiểu nhị nhìn vào mắt, bụng đầy tâm tư vội vàng rời đi. Ông chủ cũng phải tắm rửa rồi, còn gọi đệ tử cầm vào trong phòng, hay đúng là muốn làm cái gì?

Đường Hoan thuận thực đóng kín cửa, xắn ống tay áo lên, đứng bên cạnh thùng tắm chờ Tống Mạch tới.

Tống Mạch nhanh chóng bước tới, chỉ mặc một thân trung y, nhìn thấy nơi vốn không nên có người nào đột nhiên lại nhiều hơn một người, ngơ ngác hỏi: “Tiểu Ngũ, sao con lại tới đây?”

Đường Hoan vắt cái khăn lên cạnh thùng tắm, khoa tay múa chân với hắn.

Tống Mạch bật cười, xua tay với cậu: “Không cần, sư phụ tắm rửa không cần người hầu hạ bên cạnh, con nhanh đi nghỉ ngơi đi.” Quả thật, rất nhiều sư phụ dạy nghề đều đem học đồ thành người sai sử, sai khiến các loại việc nặng việc nhẹ, Tiểu Ngũ nhất định là đã từng nghe nói tới chuyện này, lúc này mới tới đây muốn hầu hạ hắn, nhưng hắn thật sự không cần.

Đường Hoan kinh ngạc há mồm, trong mắt trào lên vẻ tủi thân, cúi đầu.

Tống Mạch biết đệ tử hiểu lầm nên đành phải giải thích rõ ràng: “Tiểu Ngũ, ta thu các con là muốn truyền tay nghề cho các con, không phải là để các con làm việc cho ta. Không cho con hầu hạ, là vì sư phụ quen tự

mình tắm rửa, không phải ghét bỏ con hầu hạ không tốt, đừng nghĩ nhiều nữa, mau đi đi.”

Đường Hoan vui vẻ ngẩng đầu, khóe môi khẽ nhếch, nhưng vẫn không chịu đi, dáng vẻ hiếu thuận kiên trì muốn hầu hạ sư phụ.

Tống Mạch khuyên vài lần nhưng không khuyên được, lại không đành lòng nổi giận với tiểu đệ tử đáng thương này, đành phải lựa chọn cam chịu, xoay người, bắt đầu cởi quần áo. Nếu Tiểu Ngũ muốn hiếu thuận với sư phụ là hẳn này, hẳn mạnh mẽ cứng rắn quá, chẳng phải là tỏ ra xa lạ? Cơm tối Tiểu Ngũ vừa mới thoải mái hơn một chút, hẳn cũng không thể lại dọa cậu nữa.

Bên cạnh thùng tắm, Đường Hoan quang minh chính đại đứng một chỗ, khuôn mặt bình tĩnh, chờ nam nhân kia cởi sạch sẽ.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 44: Si Mê

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Ánh đèn dìu dịu, trong phòng yên tĩnh.

Tống Mạch đứng trước tấm bình phong, đưa lưng về phía đệ tử, đang định cởi nút áo ra, bỗng ý thức được một vấn đề.

Hắn sao có thể để lộ toàn thân trước mặt Tiểu Ngũ được?

“Tiểu Ngũ, ta đã quên lấy tới xiêm y để thay, con vào bên trong lấy giúp ta, ngay ở trên giường.” Hắn tiếp tục cởi nút thắt như thường, cởi áo ra, lộ ra sống lưng nam nhân có vẻ hơi gầy yếu, vai rộng eo hẹp, nhẵn bóng như ngọc. Khi hắn vắt xiêm y lên trên bình phong, một cánh tay nâng cao, vẽ ra đường cong từ dưới nách đến thắt lưng khiến đáy mắt của Đường Hoan bốc lửa.

Trong ba giấc mộng trước đây Tống Mạch đều rất cường tráng rắn chắc, khi làm chuyện đó rất sung sướng, nhưng thiên tính của nữ nhân chính là thích cái đẹp, hiện giờ Tống Mạch gầy như vậy mà vẫn có lực, thắt lưng bụng không có một chút sọc lõi, như mỹ ngọc điêu khắc mà thành, đó mới là cái Đường Hoan thích nhất .

Chẳng qua là Tống sư phụ giáo hoạt ghê!

Nhìn cái dáng vẻ khí định thần nhàn của hắn kia, trông như không ngại toàn thân trần trụi ở trước mặt đệ tử, nhưng vì sao hắn cởi cái nút áo mà cũng cởi lâu như vậy, vì sao sau khi vắt trung y lên xong còn muốn tìm một lý do đi lấy áo mà không phải tiếp tục cởi quần? Đó là đồ thay raphải đem đi giặt, cũng không phải là đồ cởi ra bỏ vào hòm mà giữ lại qua mùa đông!

Biết rõ hẳn chính là không muốn để cho nàng xem, Đường Hoan lại không có lý do gì từ chối, ai bảo nàng là đệ tử tốt ngoanngoãn nghe lời của hẳn cơ chứ?

Không đợi Tống Mạch thúc giục, Đường Hoan đã bình tĩnh chân bước thong dong đi vào nội thất, sau khi vào nhà, lập tức thả nhẹ bước chân, chạy vội tới đầu giường cầm xiêm y lên rồi vội vàng chạy về, khi đi tới cửa hít sâu một hơi, bình tĩnh lại.

Đáng tiếc vẫn chậm một bước, khi vòng qua bình phong, Tống Mạch vừa ngò vào trong nước, đến ngay cả cái bóng mờ cũng chưa để nàng thấy được.

Đường Hoan bĩu môi, cắt xong xiêm y, cầm lấy khăn chuẩn bị đi kỳ lưng cho hẳn.

Nghe thấy tiếng bước chân, Tống Mạch quay lại, lồng ngực kề sát vào vách thềm, hai tay khoác lên mép thềm, nhắm mắt dưỡng thần: “Tiểu Ngũ, giúp ta chà lưng một chút là được.” Trước đó hẳn đã tắm qua rồi.

Thật sự là nam nhân bảo thủ, ngay cả cho nam đệ tử nhìn một chút cũng không được!

Đường Hoan nhìn chăm chăm sườn mặt của nam nhân kia một lát, tiến lên, một tay vịn mép thềm gỗ, một tay cầm khăn vẩy nước chà lưng cho hẳn, ánh mắt nóng bỏng dừng lại ở trên lưng hẳn, dọc theo xương sống lưng lần mò xuống phía dưới, mò thẳng xuống trong nước, cho đến tận nơi sóng nước dập dềnh không nhìn rõ nữa.

Từ bé tới giờ, đây là lần đầu tiên Tống Mạch được người hầu hạ tắm rửa.

Hơn nữa, lực đạo của Tiểu Ngũ không nặng quá cũng không nhẹ quá, khiến hẳn rất thoải mái.

Tống Mạch không khỏi mở to mắt, ghé mắt nhìn lại, bởi vì đầu vẫn còn hướng về phía trước, chỉ có thể nhìn thấy phần thân nghiêng về phía trước và phần dưới eo của đệ tử. Ánh mắt hẳn chậm rãi dời xuống, dừng ở trên chân của đệ tử, trong lòng bỗng dâng lên một ý niệm trong đầu. Khi hẳn cùng độ tuổi như đệ tử, chân cũng nhỏ như vậy sao?

Đang nghĩ tới đó, bàn tay trên lưng kia chợt thò vào trong nước, mò mẫm về phía thắt lưng của hẳn. Tống Mạch lập tức dựng thẳng thắt lưng: “Tiểu Ngũ, con giúp sư phụ kì lưng là được rồi, phía dưới sư phụ tự làm, miễn cho nước sâu làm ướt tay áo của con.” Quay đầu lại nhìn cậu, giọng nói bình tĩnh.

Không biết là bởi vì hơi nước nóng hôi hổi, hay là mệt do kì lưng, Tống Mạch thấy hai má của đệ tử hồng hồng còn chớp mũi thì đổ mồ hôi, đôi mắt trong suốt lấp lánh tia sáng, linh động cực kỳ. Sau đó, tầm mắt của hẳn không biết tại sao lại dừng trên cánh tay trần trụi của cậu, trắng nõn, mềm mại.

Đường Hoan đang muốn vòng qua bên kia của Tống Mạch, thấy hẳn nhìn chăm chăm vào cánh tay mình, nàng thoải mái giơ cánh tay đến trước mặt hẳn, nghi hoặc chớp mắt.

Tống Mạch cũng thản nhiên giơ tay ra, giữ lại tay của đệ tử, sau đó nhanh chóng buông ra, nhúm mày nói: “Tiểu Ngũ, con rất gầy, về sau nhất định phải ăn nhiều cơm, bình thường cũng phải rèn luyện luyện sức khỏe thật tốt. Đừng thấy làm đèn lồng mỗi ngày đều ngồi yên một chỗ, nếu như cơ thể không khỏe mạnh, sẽ rất dễ bị bệnh. Mấy lão sư phụ trong cửa hàng của chúng ta, vai gáy thắt lưng chân ít nhiều đều có chút tật bệnh.”

Đường Hoan tò mò ngồi xổm xuống đất, một gối chạm đất, ngửa đầu nhìn hẳn, môi đỏ mọng khẽ mở.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của đệ tử cách mình quá gần, Tống Mạch theo bản năng nhìn sang chỗ khác, thoáng nghĩ đến Tiểu Ngũ sẽ

không vô duyên vô cớ ngồi xồm xuống, liền lại quay lại, quan sát môi cậu một lát, nói: “Sư phụ còn trẻ, thứ nhất không làm đèn lồng nhiều lắm, thứ hai là cũng thường xuyên leo núi, cơ thể rất khỏe.”

Đường Hoan vui vẻ khua tay múa chân với hắn.

Tống Mạch vuốt cằm: “Đương nhiên có thể, lần sau sư phụ sẽ để con theo lên núi, thuận tiện dạy con chọn lựa cây trúc như thế nào.”

Đường Hoan cười hân hoan, đứng dậy tới lau bả vai bên kia cho hắn.

Thật sự là quá dễ dàng thỏa mãn... Tống Mạch thầm buồn cười, sau lại có loại cảm giác thật nhẹ nhàng, chậm rãi nhắm mắt lại, hưởng thụ sự hầu hạ của đệ tử.

Lưng đã lau xong rồi, Đường Hoan không cam lòng cứ vậy rời đi.

Vắt khăn qua một bên, bàn tay nhỏ bé của nàng áp lên thắt lưng hắn, lúc nam nhân kia chợt cứng đờ, nàng nhanh lập tức lấy ngón trỏ di lên bụng hắn, bắt đầu viết chữ.

Vừa mới bắt đầu đúng là xúc cảm khác thường, nhẹ nhàng như lông chim vỗ về trêu chọc, Tống Mạch đang hoang mang không biết đệ tử muốn làm cái gì, thì loại cảm giác này bỗng thay đổi, tuy vẫn còn chút ngứa, nhưng Tống Mạch là người thông minh như thế nào chứ, tập trung tinh thần đi theo dấu tay của đệ tử, trong miệng cười hỏi: “Tiểu Ngũ là muốn nói chuyện cùng sư phụ như vậy sao?”

Đường Hoan cúi người, đầu nghiêng đến trước mặt hắn, cười gật đầu.

Nụ cười dễ lây nhiễm, thấy đệ tử vui vẻ như vậy, tâm tình Tống Mạch cũng không tệ, chủ động xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía đệ tử, “Như vậy viết đi, tay con cũng thuận, ta đoán cũng tiện.”

Một tay của Đường Hoan liền ấn lên đầu vai của hắn, tay kia bắt đầu viết chữ.

Thực ra lưng là một chỗ rất mẫn cảm, trước kia Đường Hoan ấn lưng cho Tốngnhị thúc còn khiến cho hắn chạy ra bên ngoài tự xử một lần, nàng tin chắc rằng chiêu này dùng trên người Tống sư phụ cũng sẽ có hiệu quả như vậy. Nhưng Đường Hoan không dám, Tống Mạch này vẫn cho nàng cảm giác không thể nhìn thấu, nàng sợ tùy tiện ra tay sẽ khiến hắn hoài nghi.

Nàng chỉ đơn thuần viết chữ thôi.

Sư phụ, thoải mái không?

Tống Mạch biết đệ tử hỏi là khi cậu kỳ lưng cho mình có thoải mái hay không, nhưng hắn mơ hồ cảm thấy, lúc đệ tử viết chữ trên lưng hắn mang đến chút cảm giác ngứa ngứa, ngược lại còn thoải mái hơn. Xung quanh là nước ấm áp, cơ thể bởi vì sự đụng chạm của đệ tử mà thoải mái buông lỏng. Hai mắt nhẹ nhàng nhắm lại, trong bóng đêm, tất cả tinh thần của hắn đều đi theo đầu ngón tay mang đến chút ngứa ngáy vẫn luôn di chuyển dọc trên người hắn, sẽ không cần phải tiếp tục tưởng tượng trong đầu xem nên làm đèn lồng thành hình dáng như thế nào, cũng không cần nhớ tới những cơn đau đầu khó có thể đi vào giấc ngủ.

“Ừm, sư phụ rất thoải mái.” Thoải mái đến độ đã có chút muốn đi ngủ rồi.

Tống Mạch mở to mắt, vẻ mặt kinh hi.

Đã bao nhiêu lâu, hắn không có cảm giác mệt chỉ muốn ngủ rồi? Từ trong thán sáo có một ý tưởng đột phát, hắn một mực suy nghĩ làm một loại đèn mới, dường như mất ngủ hàng đêm, bởi vậy mỗi đêm gần đây trước khi ngủ đều tắm rửa bằng nước ấm, muốn mượn cái này để thư giãn cho đầu óc đang căng như dây đàn. Khi ngâm trong đó tuy có chút hiệu quả, nhưng một khi nằm dài trên giường, đầu óc lại lập tức tỉnh táo hết lần này

đến lần khác dù cho cơ thể đã quá buồn ngủ, cái loại cảm giác phiền chán muốn ngủ lại ngủ không được này, thật sự rất khó chịu. Bởi vì khó chịu, hẳn mới quyết định chọn đệ tử để bản thân phân tâm bớt sang chuyện khác một chút.

Chưa từng nghĩ tới đệ tử được chọn lại mang tới cho hẳn niềm vui ngoài ý muốn.

Tống Mạch cần một giấc ngủ say, buổi tối nghỉ ngơi cho tốt, ban ngày mới có thể tập trung hết sức.

Bởi vậy, khi đệ tử hỏi muốn sau này cậu sẽ đều hầu hạ sư phụ tắm rửa được không, Tống Mạch thoáng suy nghĩ một lát rồi gật đầu. Cách lễ hội hoa đăng Trung thu của phủ thành chỉ còn lại hơn mười ngày, hẳn muốn bày loại đèn này ở lễ hội hoa đăng năm nay.

Đường Hoan không nghĩ tới Tống Mạch có thể đồng ý dễ dàng như thế, nàng hơi sững sờ trong chốc lát.

Tống Mạch cho là đệ tử nói xong rồi, cơn buồn ngủ bị gián đoạn, hẳn hẳn không được chủ động tìm đề tài: “Tiểu Ngũ, con, con cảm thấy sư huynh con như thế nào?”

Đường Hoan lấy lại tinh thần, khóe môi mang theo nụ cười. Nàng đang lo không biết nên kéo dài thời gian như thế nào, Tống Mạch vậy mà lại chủ động giữ nàng!

Đường Hoan bắt đầu từng tràng từng tràng dài ca ngợi Phó Ninh, cảm kích mình có sư phụ tốt như vậy, có sư huynh tốt như vậy.

Tống Mạch dùng một loại phương thức khác lắng lắng nghe.

Không biết qua bao lâu, cơn buồn ngủ của Tống Mạch lại bùng lên, hai mí mắt bắt đầu đánh nhau, vậy mà vẫn còn miễn cưỡng tìm chuyện để nói.

Nước đã nguội rồi.

Đường Hoan sớm nghe ra cơn buồn ngủ trong giọng nói của Tống Mạch, chờ hẩn từ từ dựa vào vách thùng, dần dần nàng phải nhắc thì hẩn mới nói chuyện, nàng xoay người, lấy cái khăn sạch trên bình phong xuống khoác lên vai, khi trở về bàn tay nhỏ bé đặt tại ba vị trí trên sống lưng nam nhân, nhẹ nhàng chuyển động.

“Ừm...”

Khoái cảm mãnh liệt khó có thể khống chế, làm cho Tống Mạch mở mắt, không đợi hẩn hiểu được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, phía sau đệ tử lại viết chữ. Tống Mạch đoán theo thói quen, lúc này mới phát giác nước đã nguội rồi, đệ tử nhắc nhở hẩn đi ra ngoài lau khô, rồi trở về phòng ngủ.

Dù sao vừa tỉnh ngủ, Tống Mạch vẫn có chút mơ hồ, gật đầu, đứng thẳng lên.

Đường Hoan lui ra phía sau, cầm khăn chờ lau cho hẩn.

Cho đến khi bước ra khỏi thùng tắm, con người đen còn buồn ngủ của Tống Mạch mới chính thức khôi phục rõ ràng.

Khi đó Đường Hoan chạy tới trước người hẩn, một tay vịn cánh tay của hẩn, một tay lau ngực cho hẩn.

Nàng cách gần như vậy, hơi thở lướt nhẹ trên lồng ngực của hẩn. Tống Mạch bỗng ý thức được đã xảy ra cái gì, vội lui về phía sau một bước.

Đường Hoan nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hẩn, sóng mắt như nước trong tinh khiết, gương mặt như ngọc trắng nõn hờ hững.

Tống Mạch đã nhìn ra, Tiểu Ngũ căn bản không cảm thấy chuyện ở sát bên người hẩn thì có gì có xấu hổ...

Đúng vậy, hai người đều là nam nhân, người ta bên cạnh, có thiếu gia nào khi tắm rửa mà không có nha hoàn sai vặt hầu hạ? Loại thói quen tự mình làm này của hắn lại trở thành ngoại tộc.

Tiểu Ngũ bình tĩnh như vậy, nếu như hắn hoảng hốt để cậu rời đi, có thể lộ ra trong lòng hắn có quỷ hay không?

Đồn đãi bên ngoài, không phải Tống Mạch không biết, chỉ là hắn lười giải thích.

Nghĩ đến đây, Tống Mạch lại đi tới, nhắm mắt lại, giang hai tay ý bảo đệ tử tiếp tục: “Làm phiền Tiểu Ngũ rồi.”

Đường Hoan vừa lau khô cho hắn, vừa nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn tú thoáng ửng đỏ của nam nhân này. Nàng biết, mặt hắn đỏ là do ngâm lâu trong nước không phải là do xấu hổ khi đứng trước mặt nàng.

Nam nhân này có da mặt thật là dày!

Đường Hoan oán hận cắn răng, bước lên trước lau tay cho hắn, rồi lau thắt lưng cho hắn, sau đó khi Tống Mạch chuẩn bị mở miệng, nàng nửa ngòixuống, mặt không đỏ tim không đập cầm lấy Tiểu Tống Mạch đương nửa tỉnh nửa mê, bàn tay tiến đến giữa hai chân hắn, lau đùi trong cho hắn, mubàn tay thì như vô tình cọ cọ hai người hầu phía dưới Tiểu Tống Mạch.

Đại khái người hầu chưa từng thấy qua cánh tay như thế này, cho là có nguy hiểm, lập tức báo lên cho Tiểu Tống Mạch, sau đó toàn thân Tiểu Tống Mạch lập tức trở nên căng thẳng, sừng sững vươn ra cảnh giới uy vũ mạnh mẽ như cọp.

Khi bình tĩnh lại, trong tình cảnh này, khuôn mặt tuấn tú của Tống Mạch cũng đỏ bừng lên. Hắn muốn rời đi để che giấu cho mình, đệ tử lại như cái gì cũng không xảy ra, vẫn chăm chặm chà lau cho hắn. Khi hắn kinh ngạc cúi đầu, chỉ thấy Tiểu Ngũ bình tĩnh lau nơi đó, nhẹ nhàng xoa hai cái, khi

hai chân hẵn như nhũn ra, Tiểu Ngũ cuối cùng cũng buông hẵn ra, chuyển xuống lau bấp ðùi.

Trong ðời Tống Mạch lần ðầu tiên sợ ðến ngâ người.

Vì sao hẵn bị Tiểu Ngũ chạm vào hai cái ðã cứng lên rồi? Vì sao khi Tiểu Ngũ nắm chỗ ðó chà lau cho hẵn vậy mà hẵn lại cảm thấy rất sung sướng? Mà ðiều khiến hẵn khó hiểu ðến nỗi quên cả tránh né, là sao Tiểu Ngũ ðến một chút khác thường cũng không có?

Chẳng lẽ khi những gã saivặt nha hoàn kia hầu hạ thiếu gia chủ tử cũng là như vậy, ngay cả chỗ ðó cũng lau giúp? Sau ðó mấy thiếu gia tập mãi thành thói quen?

Nhưng Tiểu Ngũ, ðây là lần ðầu tiên cậu hầu hạ hẵn, thấy hẵn như vậy, Tiểu Ngũ sẽ không cảm thấy xấu hổ sao?

Hay là nói, Tiểu Ngũ làm việc này quen rồi, biết nhưng cũng không thấy lạ?

Vậy cậu làm sao mà quen ðược như thế?

Tống Mạch lâm vào trầm tư. Buổi chiều nói chuyện với Tiểu Ngũ, bởi vì viết chữ quá chậm không tiện, hai người ðều là lời ít mà ý nhiều. Những chuyện Tiểu Ngũ ðã trải qua, cậu kể qua qua hai ba câu. Lúc ấy hẵn không nghĩ gì nhiều, bây giờ xem ra, trên người Tiểu Ngũ nhất ðịnh còn xảy ra chuyện khác nữa.

“Tiểu Ngũ, con hầu hạ không tệ, giờ sư phụ cảm thấy thoải mái hơn rồi.”

Phía dưới ðã khôi phục bình tĩnh, Tống Mạch khen ngợi rất tự nhiên rồi cúi ðầu quan sát ðệ tử.

Đường Hoan vừa lúc lau xong bấp chân của hẵn, ðứng lên, vui vẻ nhìn hẵn.

Tống Mạch vỗ vỗ vai cậu, đi đến trước tấm bình phong, vừa mặc quần áo vừanghiêng đầu nhìn cậu, “Nhìn con làm thuận tay như vậy, có phải trước kia cũng từng chăm sóc cho người khác không? Ấu đệ?”

Sắc mặt ĐườngHoan nhất thời trắng bệch, trong mắt hiện lên nét bối rối, không dámnhìn hẳn, lắc đầu rồi lại gật đầu, cuối cùng dường như không chịu nổiánh mắt tìm tòi nghiên cứu của nam nhân này, ném khăn chạy ra ngoài.

Tống Mạch chân dài nhảy lên trước một bước ngăn trước người cậu, nắm bả vaicậu, giọng nói trầm thấp, “Tiểu Ngũ, có phải con có chuyện gì gạt sraphụ hay không?” Nếu là chăm sóc ấu đệ, dù cho ấu đệ cũng qua đời như cha mẹ, giờ nhắc tới, cậu hẳn sẽ chỉ có khổ sở mà không phải bối rối, trùphi...

Còn có chuyện gì xảy ra khiến cho một người bình thường có thể học được cách hầu hạ người khác?

Tiểu Ngũ khóc đến đáng thương, có thể thấy được quá trình học cách hầu hạ người ta cũng chẳng vui vẻ gì.

Tuy mới chỉ ở chung được một ngày, Tống Mạch lại tin tưởng chắc chắn đệ tử này không phải là người xấu. Cậu gạt hẳn, nhất định là vì những thứ từng trải qua quá nặng nề, Tiểu Ngũ không muốn nhắc tới.

“Tiểu Ngũ...”

Đường Hoan chột ngẩng đầu lên, nhìn hẳn cầu xin, khuôn mặt đầy nước mắt.

Tống Mạch ngơ ngẩn.

Đường Hoan nhân lúc hẳn nói lỏng mà dùng hết sức đẩy hẳn ra rồi... chạy.

Tống Mạch đuổi tới cửa, thấy đệ tử đang chạy như chạy trốn về phía sương phòng, bóng dáng trong bóng đêm càng ngày càng mờ dần, nghĩ một chút, đành xoay người trở về. Thôi, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, đệ tử không muốn nói, hẳn còn vạch trần chuyện đau lòng của cậu làm gì?

Nhưng trải qua một lần này, khi nằm lại trên giường, cảm giác buồn ngủ đã lâu không gặp nay lại hoàn toàn biến mất, tiếp tục là một đêm trắng trợn nữa. Chẳng qua, đêm nay hẳn nghĩ đến có đèn lồng, cũng có đệ tử.

Lòng hiếu kỳ, không phải người bình thường muốn khống chế là có thể khống chế được.

Ngày hôm sau dùng điểm tâm, Phó Ninh cuối cùng cũng trở lại thiên thính, sau đó hẳn phát hiện so với cơm chiều ngày hôm qua, sư đệ này dường như càng khách sáo hơn. Phó Ninh nhin không được nhìn về phía Tống Mạch, nghĩ rằng sư phụ nói sư đệ sợ người lạ, thật ra là sợ sư phụ mới đúng?

“Tiểu Ngũ, hôm nay ta và Lý thúc cùng nhau làm đèn rỗng, đệ muốn qua xem hay không?” Cơm xong, Phó Ninh đứng trước mặt Đường Hoan, cười mời nói.

Đôi mắt của Đường Hoan sáng lên, quét sạch lo lắng nhát gan lúc trước, vừ chuân bị gạt đầu, chợt nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn Tống Mạch, vẻ mặt thấp thỏm.

Nếu không có chuyện tối hôm qua, không có chuyện sáng nay đệ tử cố ý tránh né, Tống Mạch sẽ không phản đối, nhưng Tiểu Ngũ như vậy, rõ ràng là sợ hẳn rồi. Nếu Tiểu Ngũ sợ hẳn đến mức ánh mắt cũng không dám nhìn, về sau thầy trò còn ở chung như thế nào đây?

“Lần khác đi, sáng nay ta có sắp xếp rồi, Tiểu Ngũ, đi với ta ra phía trước.” Tống Mạch nói hết sức hiền hòa, nói xong dẫn đầu đi ra sân trước.

Từ trước đến giờ sư phụ nói một mà không nói hai, Phó Ninh không dám khuyên người đổi lời, đành vỗ vai sư đệ: “Tiểu Ngũ đừng sợ, sư phụ nhìn thì nghiêm khắc, thật ra không dữ chút nào. Lát nữa đệ phải học tập nghiêm túc, nếu không biết chỗ nào lại không dám hỏi sư phụ, cứ tới trong viện tìm ta, sư huynh dạy đệ.”

Đường Hoan tội nghiệp nhìn hần.

Phó Ninh ho khan, đẩy cậu đi về phía trước: “Đi thôi, đừng để cho sư phụ chờ.” Sư đệ sợ sư phụ, hần cũng không có cách nào, dù sao hần tin sư đệ ở chung lâu với sư phụ, cũng sẽ không sợ nữa. Dù sao một người cả ngày chỉ biết viết viết vẽ vẽ hí hoáy làm đèn lồng, có cái gì phải sợ đâu? Sư đệ đúng là vẫn còn quá nhỏ rồi.

Đường Hoan tới phòng làm đèn của Tống Mạch.

Tống Mạch cầm trong tay một cây trúc bằng to cánh tay, nghe thấy tiếng, cũng không ngẩng đầu lên: “Lại đây, hôm nay dạy con làm nan trúc từ cây trúc như thế nào. Ta làm mẫu một lần, con nhìn kỹ, có chỗ nào không hiểu, cứ việc hỏi ta.”

Đường Hoan ngoan ngoãn đi tới, ngồi trên chiếc ghế đầu nhỏ Tống Mạch chuẩn bị riêng cho nàng, còn nghiêm túc quan sát nam nhân này chặt một cây trúc thẳng tắp thành ba đoạn, lấy ra một đoạn bõra, lại tước đoạn trúc thành những nan trúc vừa mỏng vừa dài.

Đường Hoan cũng rất tò mò làm đèn lồng như thế nào, dù sao đều phải giả vờ giả vịt, liền đem lực chú ý từ trên mặt nam nhân chuyển tới tay của hần, quan sát từng động tác kỹ xảo của hần. Ngộ tính của nàng không tệ, chờ Tống Mạch làm mẫu xong một lần, nàng hưng phấn mà vỗ vỗ cánh tay hần, dùng ánh mắt nói cho hần biết đã học được rồi.

“Thật biết?” Tống Mạch có chút bất ngờ.

Đường Hoan đứng dậy, lấy từ góc tường ra một cây trúc còn nguyên vẹn, học theo dáng vẻ làm liền một mạch của hẳn. Chặt bổ tương đối đơn giản, cuối cùng khi tước nan trúc động tác rõ ràng chậm lại một chút, trong lúc làm còn do dự một lát.

Tống Mạch muốn chỉ cho cậu, đã thấy đệ tử cười tươi rạng rỡ, sau đó tước một bó nan trúc xuống, giao cho hẳn kiểm tra. Nan trúc thô hơn một chút so với yêu cầu của hẳn, chiều dài cũng không phải quá đều nhau, nhưng nhìn một lần mà làm được như vậy, khiến cho hẳn rất vừa lòng.

Tống Mạch mỉm cười khen ngợi: “Không tệ, giỏi hơn sư huynh con khi đó rồi.”

Đường Hoan đắc ý cười với hẳn. Lúc này nàng ngồi ở dưới cửa sổ, nắng sớm chiếu xuyên vào, cả người đều chìm trong ánh sáng, cười như vậy, bỗng quét sạch thấp thỏm gò bó, lúm đồng tiền rạng rỡ như hoa, khiến Tống Mạch nhìn đến ngây ngẩn, ngay sau đó chính là vui mừng tự đáy lòng.

Hẳn vẫn luôn hi vọng nhìn thấy dáng vẻ không buồn không lo của đệ tử.

Hẳn để đệ tử ngồi bên cạnh mình, tỉ mỉ giảng giải cho cậu những chỗ mấu chốt.

Đường Hoan yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng giương mắt, vụng trộm đánh giá nam nhân này. Nếu hẳn vẫn dạy nàng như vậy, hí hoáy làm đèn lồng thực ra cũng rất tốt.

Tống Mạch nói xong, Đường Hoan học làm. Sư phụ giảng tốt, đệ tử thông minh khéo tay, rất nhanh đã tước được có khuôn có dạng rồi.

Tống Mạch càng ngày càng thích đệ tử này, cảm thấy mình đã nhận được một cái mầm tốt.

“Tốt lắm. Vậy sư phụ đi làm việc, Tiểu Ngũ tự luyện đi, hôm nay tước xong hai cây trúc này là được, về sau buổi sáng mỗi ngày tước tiếp một đoạn khác.” Sắp xếp nhiệm vụ xong, Tống Mạch đứng dậy rời đi, bởi vậy hăn không phát hiện sau khi đệ tử nghe xong bài tập khuôn mặt nhỏ nhăn trong nháy mắt dần lại.

Không có hăn ở bên cạnh, tự nàng hí hoáy cùng mấy cây trúc còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Đường Hoan ai oán nhìn theo bóng dáng của nam nhân kia, chờ khi hăn dừng chân ngoảnh mặt lại nhìn nàng, nàng lại lập tức nghiêm túc tước cây trúc.

Tống Mạch mỉm cười, thu hồi tầm mắt, cắt xong một trang giấy, đề bút, viết viết vẽ vẽ ở mặt trên, nhanh chóng chìm vào trong thế giới của mình. Tiếng tước nan trúc sần sật trong tai người khác là một loại tra tấn, hăn lại nghe quen rồi, không bị ảnh hưởng chút nào.

Đường Hoan mới bắt đầu còn oán hận trừng Tống Mạch, nhưng hết lờm lại nguýt, ánh mắt lại không rời nổi hăn.

Sư phụ nói, cho dù là nam hay nữ, khi chăm chú làm việc, trên người đều một loại hương vị hấp dẫn người khác. Sư phụ còn nói, có mấy lần bởi vì bà liếc thấy dáng vẻ nghiêm túc làm việc của nam nhân mà động tình, nửa đêm lặng lẽ mò vào chỗ ngủ của đối phương.

Ba giấc mộng trước đó, Đường Hoan đã thấy qua Tống Mạch nghiêm túc bổ củi, thấy qua Tống Mạch nghiêm túc làm việc nhà nông, cũng thấy qua Tống Mạch nghiêm túc bán thịt heo. Hai người đầu người đầy mồ hôi, người sau tuy không có mồ hôi, nhưng trước người lại là một đồng thịt heo, thật sự không cách nào có thể khơi dậy nổi hứng thú của nàng. Nhưng Tống Mạch bây giờ, đứng ở xaxa bên kia, đứng thẳng người, bàn tay cầm bút như ngọc, nét mặt điềm đạm yên tĩnh, bỗng nhiên khiến nàng có **.

Chỉ muốn biến thành tờ giấy trên bàn kia, được hẳn dùng ánh mắt chăm chú như vậy, để cho tay hẳn hóa thành bút chạy trên người nàng.

Nam nhân này quả thực chính là cực phẩm trong cực phẩm...

Đường Hoan si ngốc nhìn hẳn, quên mất động tác trên tay.

Tiếng sàn sạt dừng lại, Tống Mạch không hề báo trước nhìn sang, vừa đúng chống lại đệ tử... Cái loại ánh mắt này khiến hẳn không biết nên hình dung như thế nào.

Hắn để bút xuống, hỏi cậu: “Có việc?”

Đường Hoan bừng tỉnh, lắc đầu, cúi đầu tước nan trúc tiếp. Đại khái là do hoảng hốt bị người bắt được đang nhìn lén, trên tay không cẩn thận, bị nan trúc quẹt bị thương, đầu tiên là một giọt máu tròn chảy ra, ngay sau đó là một vết thương thật dài ứa máu đỏ.

Đường Hoan hít vào một hơi, thứ này sao lại sắc bén như vậy?

Tống Mạch bước nhanh tới, khuỷu chân ngồi xõm xuống, kéo tay cậu qua, thấy vết thương từ đầu ngón trở kéo dài một đường đến tận cổ tay, không khỏi hấp giọng trách mắng: “Không phải đã dặn dò con phải cẩn thận sao?” Rồi lấy khăn tay từ ống tay áo ra rồi ấn xuống lòng bàn tay cậu, cầm máu cho cậu.

Đường Hoan cúi đầu, nước mắt rơi lã chã.

Tống Mạch thấy thế, giọng nói mềm hẳn đi: “Đau lắm hả? Ta để sư huynh con đi mời lang trung nhé, sau khi bôi thuốc chăm sóc vài ngày là tốt rồi.” Thật sự là tính tình của đứa trẻ, bị thương cũng rơi nước mắt.

Đường Hoan lấy tay trái giữ chặt hẳn, không cho hẳn đi, sau đó chỉ vào vết thương lắc đầu, cho thấy mình không phải khóc do đau.

“Vậy con khóc cái gì?”

Đường Hoan chỉ chỉ nan trúc, lại há mồm giải thích, nói chính mình quá ngungốc, không có cách nào hoàn thành nhiệm vụ sư phụ giao cho.

Tống Mạch nhìn chăm chăm đệ tử mấp máy đôi môi hồng, bởi vì câu tương đối dài, hẳn nhìn chăm chăm một lúc lâu mới hiểu được, vừa bực mình vừa buồn cười: “Tiểu Ngũ đừng nóng vội, con rất thông minh, sư phụ để con tước nhiều nan trúc như vậy chỉ là muốn cho động tác của con thuần thục hơn. Quen tay hay việc, việc này làm chưa xong, chờ vết thương của con tốt rồi luyện nữa cũng không muộn.”

Đường Hoan cũng không tiếp nhận an ủi, lắc lắc bàn tay bị thương, cho thấy nàng muốn băng bó xong sẽ tiếp tục luyện tập.

Tính tính thật là hấp tấp!

Tống Mạch vừa cầm bàn tay nhỏ bé của đệ tử lau máu, vừa dịu dàng sắp xếp công việc cho cậu: “Tiểu Ngũ không phải muốn xem sư huynh con làm đèn lồng sao? Máy ngày này con quan sát cho tốt. Nghề làm đèn này của chúng ta, khi học toàn dựa vào quan sát, quan sát xong tự suy xét. Con bây giờ quan sát nhiều, cũng là một cách học tập.”

Đường Hoan lắc đầu, hất cằm về phía cái bàn của hẳn.

“Tiểu Ngũ muốn nhìn sư phụ làm việc?”

Đường Hoan liên tục gật đầu, trong mắt tràn đầy mong đợi nhìn hẳn.

Ánh mắt khát vọng như vậy, bên trong còn lấp ló ánh lệ, Tống Mạch cũng không đành lòng từ chối.

“Được rồi, Tiểu Ngũ xem trước, sau này sư phụ dạy con vẽ.”

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 45: Ngủ Lại

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Suốt cả một ngày, Tống Mạch đều ở trong phòng làm đèn, viết viết vẽ vẽ, thỉnh thoảng buông bút, cắt giấy gấp, dáng vẻ hết sức chăm chú, hồn nhiên quên mất đối diện còn có một đệ tử đang ngồi. Mà Đường Hoan thì càng ước gì nam nhân này không nhìn thấy mình, để nàng không cần kiêng nể gì mà nhìn hẳn, ở trong đầu nghĩ tới tình cảnh hai người ở trên giường mây mưa thất thường.

Mặt trời dần lặn về phía tây, căn phòng cũng tối dần.

Đường Hoan nhìn nam nhân đang cúi đầu gấp giấy, nhón chân nhẹ nhàng đi tới, đứng ở phía sau Tống Mạch, dùng tay trái đấm lưng cho hẳn.

Tống Mạch không kim lòng nổi dựng thẳng thắt lưng, lúc này mới phát hiện bả vai đau nhức vô cùng.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, thì ra một ngày nữa lại sắp kết thúc.

Tống Mạch tựa lưng vào ghế ngồi, vừa day trán cho bớt khó chịu, vừa nói: “Tiểu Ngũ, đấm bóp bả vai giúp sư phụ đi.”

Đường Hoan ngoan ngoãn nghe lời, đấm nhẹ vào bả vai hẳn.

Tống Mạch thoải mái thở ra, chờ tới khi đệ tử đấm xuống được khoảng vài chục cái, hẳn đứng lên, xoay người cười nói: “Tiểu Ngũ đói bụng chưa? Đi, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Đường Hoan khẽ gật đầu, ánh mắt dừng ở trên vạt áo của hẳn, khước miệng nhếch lên, giơ tay, gỡ xuống một mảnh giấy đỏ từ trên vạt áo hẳn.

Tống Mạch kinh ngạc, cúi đầu kiểm tra một lượt, xác định đã không còn gì nữa, hần mỉm cười xoa đầu đệ tử: “Khiến cho Tiểu Ngũ chê cười rồi.”

Đường Hoan vô cùng thành thật lắc đầu, chỉ chỉ đống vụn giấy lẻ tẻ trên bàn, lại nhìn về phía Tống Mạch, trong mắt đầy kính nể.

Từ nhỏ đến lớn Tống Mạch được người ta khen vô số lần, có khen hần tài trí hơn người, có khen hần tay nghề xảo thuật thiên công, không giống như lần này, chỉ vì một ánh mắt của tiểu đệ tử mà có thể khiến cho hần có cảm giác thành tựu khi cố gắng của hần được thừa nhận. Ở trong mắt những người đó, hần đã từng là trạng nguyên, hần là người làm đèn được chính miệng Thánh thượng khen ngợi, bọn họ càng khen càng như là phụ họa lời khen của Thánh thượng. Mà Tiểu Ngũ không giống vậy, cậu chỉ là đơn thuần sùng bái sư phụ của cậu.

“Chờ xem, sau khi sư phụ làm ra loại đèn mới, sẽ cho Tiểu Ngũ xem đầu tiên.”

Tống Mạch nhìn chăm chú vào ánh mắt của đệ tử nói, là hứa hẹn, cũng là động viên cho mình, ở trong đó có một loại tự tin chắc chắn sẽ thành công.

Ánh mắt Đường Hoan lấp lánh nhìn hần chăm chú, giống như trên đời này chỉ có sư phụ là lợi hại nhất.

Tống Mạch vỗ bả vai của cậu, thầy trò hai người cùng tới thiên đình dùng cơm.

Phó Ninh có một số việc phải làm, để tiểu nhị truyền lời nói hần sẽ dùng cơm cùng mấy sư phụ ở bên đó, vì thế trong thiên đình chỉ còn hai người bọn họ.

Cháo gạo trắng ăn kèm với hai món mặn hai món chay.

Tay phải của Đường Hoan bị thương nên không thể dùng, tay trái cầm thìa ăn cháo cố một chút thì cũng làm được, tốc độ chỉ chậm đi một ít mà thôi. Nhưng gấp thức ăn thì khẳng định là không được.

Dù sao trong phòng cũng không có người khác, đệ tử chăm sóc hẳn nhiên như vậy, Tống Mạch có đi có lại, gấp đồ ăn để vào trong bát cậu, tiện cho đệ tử dùng thìa xúc.

Đường Hoan cười với hẳn.

Rõ ràng là không hề nói gì, nhưng dường như quan hệ của hai người thoáng cái đã gần gũi hơn rất nhiều.

Cơm nước xong xuôi, Đường Hoan tạm biệt Tống Mạch rồi trở về phòng.

Tống Mạch đứng ở cửa thiên đình, nhìn theo đệ tử vào phòng đóng cửa, trong lòng có chút thất vọng. Trên tay Tiểu Ngũ có vết thương, đêm nay nhất định sẽ không thể hầu hạ cho hẳn tắm rửa, vậy chẳng phải là hẳn sẽ lại tiếp tục mất ngủ sao?

Nhưng đây cũng là chuyện không thể khác được.

Hắn lắc đầu một cái, trở vào phòng làm đèn sửa sang lại đồ dùng, lại tốn thêm hai khắc nữa mới trở lên nhà trên.

Làm đèn rồng tiêu hao rất nhiều thể lực và tâm lực, Phó Ninh trở về, gọi sư đệ ra dặn dò hai câu quan tâm vết thương, rồi xoa vai trở về phòng ngủ. Đường Hoan nhìn bóng dáng của hẳn, nghĩ rằng nếu như không có cực phẩm sư phụ là Tống Mạch này, vậy nàng cũng không ngại giúp Phó Ninh mát xam một chút.

Chờ sau khi tiểu nhị thay xong nước ra ngoài, Đường Hoan nhân lúc Tống Mạch đi ra ngoài đóng cửa trước mà lặng lẽ lén vào. Vào cửa, đi thẳng đến cửa nội thất, đứng ở sau rèm cửa, gõ gõ vách tường.

Tống Mạch đang cởi quần áo, nghe thấy động tĩnh, quay đầu hỏi: “Tiểu Ngũ? Vào đi.” Tiểu Ngũ sớm biết rõ quy củ của hẳn, cho dù có việc cũng sẽ trực tiếp bấm báo ở bên ngoài, gõ cửa, chỉ có thể là tiểu đệ tử miệng không thể nói thôi.

Đường Hoan đi vào, không hề quan sát trang trí bên trong, nàng nhìn thẳng về phía Tống Mạch, mỉm cười.

Tống Mạch treo áo ngoài lên giá áo, cầm lấy trung y tắm rửa đi ra ngoài, Đường Hoan giơ tay ra định tiếp lấy trung y, Tống Mạch lắc đầu, tay đặt lên đầu vai Đường Hoan ý bảo nàng nên đi ra ngoài: “Trên tay Tiểu Ngũ có vết thương, hôm nay không cần tới giúp đỡ sư phụ nữa, chờ vết thương khỏi hẳn rồi lại nói sau.” Tiểu Ngũ đến đây hẳn rất bất ngờ và vui mừng, nhưng sao hẳn có thể để đệ tử thân mang vết thương hầu hạ mình chứ?

Đường Hoan lắc đầu, lắc lắc tay trái của mình, sau đó bắt lấy cánh tay nam nhân đang đặt trên trung y, thái độ kiên quyết.

Đôi mắt của đệ tử ngập nước, sóng mắt dập dềnh, trong lúc nhìn như phát ra tia sáng đưa những ý nghĩ cậu muốn nói đều hiển hiện ra bên ngoài. Tống Mạch bất đắc dĩ nhìn ánh mắt này, bên trong có quật cường, cũng có một tia cầu xin, dường như nếu hẳn không đồng ý để cậu “phụng dưỡng”, kẻ làm sư phụ là hẳn này chính là không thích Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ sẽ rất đáng thương.

Tống Mạch chỉ có thể đồng ý: “Được rồi, vậy lát nữa con phải cẩn thận một chút, đừng đụng tới tay phải.”

Nói xong, hẳn thấy Tiểu Ngũ mỉm cười, vui mừng lại chất chứa chút ngỡ ngàng.

Tống Mạch chợt nhớ tới lần đấu đèn hội hoa đăng năm ngoái, hẳn và Phó Ninh cùng nhau trở về, một bé gái năm sáu tuổi từ xa chạy tới, rụt rè

nó muốn cái đèn trong tay Phó Ninh. Phó Ninh hỏi hẵn, hẵn đồng ý, cái đèn đó giải nhất hội hoa đăng kia liền đến tay bé gái đó. Khi bé gái nhận được cái đèn, cũng mỉm cười nhìn hẵn giống y như Tiểu Ngũ bây giờ, đôi mắt to trong suốt lấp lánh ánh đèn, dường như nhận được hoa đăng là chuyện vui vẻ nhất của cô bé.

Bây giờ xung quanh không có ánh đèn rạng rỡ, nhưng ánh mắt đệ tử còn động lòng người hơn cả ánh đèn. Tống Mạch không mở mắt, vừa cời quần áo, vừa tưởng tượng cảnh Tiểu Ngũ đứng ở trên đường đèn đuốc sáng rực, phong thái trong mắt có thể càn chói mắt hơn hoa đăng hay không?

Nam nhân sinh ra quá đẹp, cũng không phải chuyện tốt gì.

Tống Mạch nghĩ đến ánh mắt những con em hậu duệ quý tộc ở kinh thành nhìn mình.

Trạng nguyên lang, ở trong mắt dân chúng là vinh quang rất lớn, ở trong mắt kẻ quyền quý, cái gì cũng không phải. Có người từng lén lút chặn hẵn lại, hứa hẹn chỉ cần hẵn bằng lòng làm tình nhân ... sẽ bảo đảm hẵn một bước lên mây.

Hẵn dựa vào thánh tâm mới có thể toàn thân rúi lui, nhưng Tiểu Ngũ...

Rốt cuộc cậu đã phải trải qua những gì, mới có thể vì một việc đơn giản ví như người khác gặp thức ăn cho cậu mà cậu cũng cảm động phát khóc, mới có thể bởi vì một chút ý tốt của hẵn mà toàn tâm toàn ý báo đáp hẵn?

Ngồi ở trong thùng tắm, Tống Mạch không nhìn được nhìn người bên cạnh. Trong phòng im lặng như vậy, chỉ có tiếng vẫy nước Tiểu Ngũ phát ra, cùng với tiếng hô hấp lúc nặng lúc nhẹ của cậu.

“Tiểu Ngũ, nhìn đến cánh tay bị thương của con, ta đột nhiên nhớ tới tình cảnh năm đó khi gặp sư huynh con. Nó cũng giống con không còn người nhà, một mình lang thang bên ngoài, muốn học hỏi thêm kiến thức, không

ngờ mới vừa ra khỏi cửa không lâu tiền bạc trên người đã bị người ta trộm hết, khi đuổi theo kẻ trộm đụng hổng một sạp đèn lồng ven đường. Chủ sạp bắt nó bồi thường, trên người nó không có tiền, lại không muốn bị đưa lên quan phủ, đành phải đồng ý làm học đồ cho đối phương một năm. Sau đó ta đi ngang qua sạp hàng kia, thấy nó ở bên kia đường đan đèn lồng cũng ra hình ra dạng, liền chọn nó làm đồ đệ.”

Đường Hoan không nghĩ tới Phó Ninh cũng có lúc quá mất mặt đến như vậy, nàng cười tươi viết chữ lên lưng Tống Mạch, nói sư huynh cũng thật ngốc, sau đó nói sư phụ là người rất lương thiện.

Mặt Tống Mạch hơi nóng lên, hắn nói đến cái này là muốn dẫn dắt đệ tử nói chuyện, cũng không phải là vì thể hiện phẩm tính của mình, vội nói tiếp: “Khi đó sư huynh con còn lớn hơn con một tuổi, có thể thấy được còn trẻ mà ra khỏi nhà một mình nhất định phải cẩn thận phòng bị chuyện này. Tiểu Ngũ, Thương Châu cách nơi đây hơn ngàn dặm, con từ Thương Châu một đường xuôi nam, trên đường có gặp phải loại chuyện này hay không?” Hắn hi vọng có thể hiểu nhiều hơn về tiểu đệ tử.

Đường Hoan nhìn chăm chăm cái gáy của nam nhân này, khinh thường bĩu môi. Muốn dùng loại phương thức này để moi chuyện từ nàng, hắn thật sự cho rằng nàng chỉ là đứa con nít thôi sao?

Nàng cố ý dừng một chút, sau đó viết hai chữ đơn giản: không có.

Tống Mạch còn muốn nói tiếp, Đường Hoan lại viết sẽ để cho hắn tự rửa phỉa dưới, nàng đi trải giường chiếu cho sư phụ trước, lát sau sẽ đi ra lau khô cho hắn, viết xong không đợi Tống Mạch trả lời liền xoay người đi.

Trong lòng Tống Mạch ảo não, càng thêm tò mò, Tiểu Ngũ kháng cự nhắc tới chuyện trước kia như thế, rốt cuộc trên người cậu đã từng xảy ra cái gì?

Bỏ đi, trước hết phải nhân lúc cậu rời đi thì mặc xong xiêm y đã, để cho Tiểu Ngũ lau khô người giúp, tuy Tiểu Ngũ đã quen rồi, nhưng hắn vẫn

cảm thấy xấu hổ.

Tống Mạch rửa qua loa vài cái, thả nhẹ động tác bước ra khỏi thùng tắm.

Đường Hoan chỉ chờ chiếm tiện nghi của hắn, nghe thấy tiếng động vội chạy trở lại, giành lấy cái khăn xuống trước, rồi đi đến trước người Tống Mạch.

Tống Mạch muốn từ chối, nhưng đối diện với đôi mắt to cầu xin của đệ tử, hắn lại đành chịu thua.

Vì thế hắn lại bị tay đệ tử chạm vào cho cứng rắn.

Hắn xấu hổ nhắm mắt lại, cố gắng nghĩ tới việc khác.

Đường Hoan quang minh chính đại ăn xong đậu hủ Tiểu Tống Mạch trắng nõn nà rồi đứng dậy.

Tống Mạch bước nhanh tới trước tấm bình phong mặc xiêm y, vừa mặc vừa nói: “Thời gian cũng không còn sớm nữa, Tiểu Ngũ trở về ngủ đi.”

Đường Hoan không nhúc nhích, chờ hắn mặc xong, nàng dùng tay trái kéo lấy ống tay áo của Tống Mạch, kéo hắn đi về phía nội thất. Tống Mạch tò mò đi theo, cho đến khi đệ tử để hắn ngồi vào trên giường, sau đó khi đệ tử cũng muốn đi lên, sắc mặt hắn mới khẽ biến: “Tiểu Ngũ, con muốn làm gì?” Chẳng lẽ Tiểu Ngũ cũng đã nghe qua lời đồn đãi bên ngoài này, hơn nữa còn tin, còn muốn hiến thân cho kẻ làm sư phụ là hắn đây để báo đáp?

“Làm càn!”

Mắt thấy đệ tử cởi giày bò lên trên giường, Tống Mạch lập tức đứng lên, lạnh giọng dạy bảo cậu: “Ta là sư phụ của con, sao con có thể tin mấy lời đồn nhảm ở bên ngoài? Trở về, về sau không cho phép lại có loại suy nghĩ hoang đường này trong đầu!”

Đường Hoan hoảng sợ, ngồi chồm hổm ở trên giường, vẻ mặt mê man không hiểu nhìn hẳn, chỉ chỉ vào bả vai hẳn, sau đó nắm tay, dấm dấm vào không khí.

Đấm lưng cho hẳn?

Tống Mạch sừng sốt.

Đường Hoan nhân cơ hội kéo tay hẳn tới, viết chữ trong lòng bàn tay hẳn, nói sư phụ ngồi cả một ngày, bả vai chắc chắn đã mỏi nhừ rồi, Tiểu Ngũ muốn giúp sư phụ dấm bóp rồi mới đi ngủ.

Trong lòng bàn tay ngứa ngáy, cực kỳ thoải mái, hơn nữa nhìn vẻ mặt mịt mờ và lời giải thích hợp lý của đệ tử, Tống Mạch lập tức tin lời nói của cậu, âm thầm tự trách sự lỗ mãng vừa rồi của mình: “Tiểu Ngũ, là sư phụ hiểu lầm con rồi, nhưng sư phụ không mệt đâu, Tiểu Ngũ mau đi nghỉ ngơi thôi.”

Đường Hoan kinh ngạc nhìn hẳn, bàn tay nhỏ bé buông lỏng, buông tay hẳn ra, sau đó cúi đầu xuống, đứng dậy mang giày, từ đầu đến cuối không dám ngẩng đầu, dáng vẻ oan ức kia, giống như đứa trẻ bị cha mẹ nghiêm khắc quở mắng.

“Tiểu Ngũ...”

Tống Mạch muốn nói gì đó, ai ngờ vừa gọi tên cậu xong, chỉ thấy trên vạt áo của đệ tử bị ướt hai chỗ. Hẳn thầm giật mình, kịp thời đè lại người đang muốn xoay người. Sức của hẳn lớn, thân mình Đường Hoan không nhúc nhích được, liền dùng sức xoay đầu sang một bên, không chịu đối mặt với hẳn. Tống Mạch đau đầu, dùng sức đem người lại bên cạnh mình. Đường Hoan vội cúi đầu, Tống Mạch muốn nâng cằm nàng xem đệ tử có đúng là khóc hay không, Đường Hoan dứt khoát nhào vào trong lòng hẳn, không khóc không háo, nước mắt lại nhanh chóng xuyên thấu qua trung y mỏng manh của hẳn, một vệt nước ấm ướt thấm vào trên người hẳn.

Lại khóc rồi!

Tống Mạch dờ khóc dờ cười, tiểu đệ tử này, sao lại thích khóc như thế? Hẳn đã nói xin lỗi rồi mà...

“Tiểu Ngũ, đừng khóc nữa, con cũng đã mười bốn rồi, còn khóc như vậy, bị sư huynh con biết được nhất định sẽ chê cười con đấy.”

Đường Hoan không đáp lại, chỉ càng ôm chặt thắt lưng nhỏ gầy mà cứng rắn củahắn hơn, cơ thể cũng càng dán chặt vào hơn. Trời mới biết vừa rồi khinàng kề sát vào người hẳn nàng nhịn có bao nhiêu vất vả, dáng người cựcphẩm như vậy ở ngay trước mặt, lại còn không thể ôm đúng là muốn lấy mạng của nàng mà. Nếu không phải tình huống không cho phép, nàng thật sự rất muốn đánh nam nhân này bất tỉnh, rồi mặc sức sờ cho đã, gặm cho đã.

“Tiểu Ngũ!”

Tống Mạch dùng sức đẩy cậu ra, cúi đầu nhìn cậu: “Khóc cái gì chứ? Sư phụ đã xin lỗi con rồi, cảm thấy tui thân đến vậy sao?” Nói về tuổi, nếu nhưhắn thành thân sớm một chút, con cái cũng gần bằng Tiểu Ngũ rồi. Cho nên mới nhẹ giọng mềm mỏng dỗ dành cậu , dỗ dành một đứa trẻ, Tống Mạchcũng không cảm thấy quá khó nói ra khỏi miệng cho lắm.

Đậu hũ còn chưa ăn đủ, Đường Hoan đương nhiên là thấy “tui thân” rồi, nàng nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn hẳn.

Tống Mạch không còn cách nào đành kéo người ngồi vào trên giường, xoay người đưa lưng về phía đệ tử đang giận dữ hẳn: “Được rồi, Tiểu Ngũ đâm lưngcho sư phụ đi, hôm nay sư phụ mệt muốn chết rồi.” Về sau kiên quyếtkhông thu thêm đệ tử nữa, nếu không lại thêm một đứa như Tiểu Ngũ, hẳncũng không đỡ nổi.

Chẳng qua, nói đến cùng vẫn là Tiểu Ngũ quá đáng thương, lòng hãn không thể tàn nhẫn tới nỗi cho cậu một cái mặt lạnh được.

Đường Hoan không nhúc nhích.

Tống Mạch cười khổ, “Tiểu Ngũ, là con muốn phụng dưỡng sư phụ mà.”

Đường Hoan bò lên trên giường, ngồi xổm xuống, không tình nguyện đấm một cái.

Tống Mạch rất nể tình nói thoải mái.

Đường Hoan dừng một chút, vuốt lên quần áo trên lưng hãn, dùng bàn tay phải bọc lấy đầu ngón tay viết chữ:

“Sư phụ mắng con, sư phụ tức giận với Tiểu Ngũ, còn đuổi Tiểu Ngũ đi, có phải ngại Tiểu Ngũ vụng về, không muốn để cho Tiểu Ngũ phụng dưỡng?”

Không cần quay đầu, Tống Mạch cũng có thể tưởng tượng ra trên mặt đệ tử có bao nhiêu tủi thân.

“Tiểu Ngũ đừng nghĩ nhiều, sư phụ không tức giận, chẳng qua là hiểu lầm con thôi. Con xem, hiện giờ sư phụ không phải vẫn để con giúp sao?”

Đường Hoan cố ý hỏi hãn hiểu lầm cái gì.

Tống Mạch sao có thể không biết xấu hổ nói với đệ tử, bên ngoài đều loan truyền hãn thích nam nhân?

“... Bên ngoài đều nói sư phụ đối xử hà khắc với mọi người, đem học đồ thành người sai vật. Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ vừa rồi như vậy, sư phụ nghĩ rằng con tin những lời này, muốn đến trải giường chiếu cho sư phụ để lấy lòng sư phụ, bởi vậy mới tức giận...” Vừa nói được một chút thì không nói được nữa, lý do này cũng quá gượng ép rồi.

Chẳng qua cũng không sao, Đường Hoan là tiểu đệ tử đơn thuần nhất của hãn mà.

Nàng sẵn sóc mà không truy cứu đến cùng, chỉ vội giải thích, nói nàng khôngnghĩ đến lấy lòng sư phụ, chỉ là làm hết bổn phận của đệ tử thôi, muốnhiếu kính thật tốt cho sư phụ.

Lúc này Tống Mịch đã buông lỏnglại rồi, bắt đầu nói sang chuyện khác. So với đấm lưng, đệ tử viết chữtrên lưng khiến hãn càng thoải mái hơn.

Viết rồi lại viết, viết tới mức quên cả thời gian.

Nam nhân mệt mỏi cả một ngày càng ngày càng buồn ngủ, lúc cố gắng còn có thể duy trì tỉnh táo, khuyên đệ tử trở về nghỉ ngơi.

Đường Hoan nói muốn tán gẫu với sư phụ thêm một lát nữa, hỏi sư phụ có phảimệt mỏi quá hay không, nếu đúng thì cứ nằm xuống trước đã, còn nói cánhtay nàng cũng mỏi rồi, nằm viết chữ có thể bớt đi chút sức.

TốngMịch đã quá buồn ngủ, hãn chỉ muốn đi ngủ, không hề nghĩ ngợi gì liềnnằm xuống. Đường Hoan xoay người nằm ở bên trong hãn, tay trái di độngtrên lưng hãn, đã sớm không phải viết chữ rồi, mà là nữ nhân vuốt ve ái mộvới nam nhân. Nhưng đối với nam nhân mệt mỏi mà nói, hiệu quả cũnggiống nhau, Tống Mịch cuối cùng cũng khoan khoan khoái khoái tự nhiên đi vào giấc ngủ.

Đường Hoan không dám quấy rầy hãn, mặt dán lênlưng hãn, bàn tay mò vào trung y của hãn vòng qua eo nhỏ nàng nhớ thương đã lâu kia, sờ soạng hai cái rồi cũng ngủ thiếp đi.

Bóng đêm thâm trầm.

Tống Mịch trong giấc mộng trở mình, cảm giác có thân thể mềm mại dán tới,rất là thoải mái. Hãn vươn tay ôm lấy, chân cũng dán lên nàng.

Thời gian như nước, chậm rãi chảy xuôi, căn phòng tối đen dần dần sáng bừng lên.

Nam nhân quen dậy sớm tỉnh giấc đầu tiên.

Cảm giác, có chút là lạ.

Tống Mạch nhíu mày, mở to mắt, đập ngay vào mắt là một mái đầu đen, trên búi tóc còn buộc một cái khăn xanh. Tống Mạch thoáng sửng sốt, cúi đầu nhìn xuống, bỗng phát hiện trong lòng đang ôm chặt là đệ tử nhỏ gầy mỏng manh của mình.

Tiểu Ngũ quay lưng về phía hắn, thắt lưng dính sát vào hắn, hai chân thì một cái duỗi ngang, một cái gấp về phía trước, sau đó một cái chân của hắn khoác lên giữa hai chân Tiểu Ngũ, tay lại vòng quanh vòng eo nhỏ nhắn kinh người của cậu. Mà Tiểu Ngũ gối lên trên cánh tay trái của hắn, đang ngủ say.

Tống Mạch cẩn thận từng li từng tí thu lại tay chân, lặng lẽ đứng dậy, cố gắng nghĩ xem tại sao đệ tử có thể ngủ ở trên giường của hắn.

Đang suy nghĩ, đệ tử cũng ngồi dậy.

Đường Hoan dụi dụi mắt, kéo tay hắn qua giải thích, nói tối hôm qua nàng muốn nói chuyện tiếp với sư phụ, nhưng sư phụ ngủ thiếp đi, nàng không biết thế nào cũng ngủ thiếp đi.

Tống Mạch không suy nghĩ nhiều, xoa đầu cậu, đứng dậy mặc quần áo: “Không việc gì, đứng lên đi, ừm, sáng nay con rửa mặt chải đầu ở phòng sư phụ luôn, sau khi chỉnh trang xong rồi hãy đi, nếu gặp phải sư huynh con, thì nói buổi sáng ta tìm con tới giao chút việc.” Trong lúc vô tình ngủ chung với đệ tử, Tống Mạch không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng bởi vì trên người dính cái loại đòn nhảm này, hắn không thể không che giấu một chút. Lời

đồn đãi là thứ đáng sợ nhất, hấn thì không sợ nhưng Tiểu Ngũ da mặt mỏng, xem chừng sẽ không chịu nổi.

Đường Hoan ngoan ngoãn đồng ý, nhìn bóng lưng ngược chiều sáng mờ lung của Tống Mạch, nhất thời không mò ra rốt cuộc nam nhân này nghĩ cái gì. Nếu hấn cảm thấy hai người cùng giường là không có gì, vì sao còn muốn che giấu?

Nếu là chột dạ, nhìn dáng vẻ vân đạm phong khinh của hấn, lại không giống như đã động cái loại tâm tư này.

Quân tử thẳng thắn vô tư mặc cho lay động.

Nàng lại muốn biến hấn thành tiểu nhân.

Buổi sáng, Đường Hoan ghé vào trên bàn, chán muốn chết nhìn chằm chằm Tống Mạch.

Tống Mạch bị dáng vẻ này của đệ tử chọc cười: “Nhìn ta làm việc chán lắm đúng không? Đi tìm sư huynh con đi, nếu không thì đi dạo bên ngoài một chút. Thị trấn của chúng ta tuy nhỏ, nhưng chỗ để đi vẫn có rất nhiều.” Nói xong, cúi đầu kéo ngăn kéo ra, lấy ra một nén bạc và một xâu tiền đưa cho Đường Hoan: “Cầm lấy, cái này coi như sư phụ thưởng cho con, nhìn thấy cái gì ăn ngon chơi vui, cứ việc mua.” Tiểu hài tử, đi nhiều một chút cũng tốt.

Đường Hoan không nhận, lấy giấy bút viết chữ cho hấn nhìn.

Sư phụ đưa Tiểu Ngũ đi.

Tống Mạch đọc chữ xong, ngẩng đầu nhìn đệ tử. Trên mặt Đường Hoan ửng đỏ, lại ra vẻ lớn gan nhìn thẳng vào hấn.

Tống Mạch không nói chuyện, thêm một câu ở bên cạnh, viết xong, đầu ngón tay để lên trên giấy, đẩy tờ giấy trở lại. Nắng sớm chiếu sáng lên cái bàn giữa hai người, giấy trắng như tuyết, tay đẹp như ngọc, dưới ánh sáng óng ánh trơn bóng động lòng người.

Thế này mới gọi là cảnh đẹp ý vui.

Đường Hoan bỗng cảm thấy, nếu Tống Mạch từ chối, nàng sẽ rất thất vọng.

Nàng che lên chữ, nghi hoặc chớp mắt với hắn. Rõ ràng có thể nói, tại sao nhất định phải viết chữ cho nàng?

Tống Mạch mỉm cười, ý bảo nàng xem, cúi đầu tiếp tục làm việc.

Thấy vậy, lòng Đường Hoan cũng trầm xuống, nam nhân chán chết chán chết, lấy cớ làm việc, rõ ràng là lừa chơi cùng nàng thôi!

Nàng mất hứng quay tờ giấy lại, ánh mắt chuyển qua dòng chữ nhỏ thanh tú của hắn, lại chỉ nhìn thấy bốn chữ: muốn đi nơi nào.

Đường Hoan có chút không thể tin được.

Tống Mạch im hơi lặng tiếng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy tiểu đệ tử của hắn vẽ mặt kinh ngạc, khóe môi đã tự động cong lên. Phát giác cậu lén nhìn sang, Tống Mạch nhanh chóng thu lại tầm mắt, trong lòng có chút đắc ý. Tiểu hài tử, không phải đều thích chơi như vậy sao?

Tâm tình Đường Hoan không tệ, trả lời hắn nói mình muốn ngồi thuyền.

Tống Mạch cầm tờ giấy suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng mở miệng: “Được, sư phụ dẫn con đi du hồ.”

Đường Hoan tươi cười chạy tới, giúp hắn thu dọn đồ đạc.

Sau nửa canh giờ, hai thầy trò bao một chiếc thuyền mui đen. Nhà dò mặtrang phục bằng vải thô quen biết Tống Mạch, vừa chống thuyền rời bờ, vừa cười hàn huyên: “Tống sư phụ lại muốn dẫn đệ tử đi ngắm cảnh à?”

Tống Mạch và Đường Hoan ngồi ở trong mui thuyền, ở giữa bày một cái bàn dài, nghe câu hỏi của nhà dò, hần đáp lại, ngoảnh đầu lại thấy đệ tử nghihoạc nhìn hần, liền nhẹ giọng giải thích: “Lúc đầu xuân có tới đây mộtlần với sư huynh con.”

Mặt Đường Hoan rất muốn trợn trắng, hai đại nam nhân du hồ là có ý gì chứ.

Ra cửa mang theo giấy bút, nàng hỏi hần sao lại không hẹn cô nương xinh đẹp ra ngoài, lúc đưa qua, còn vui vẻ cười trộm.

Tống Mạch nhìn, lắc đầu bật cười, ngó ngó đuôi thuyền, nhẹ giọng trêu gheocậu: “Thấy con thích khóc nhè như vậy, nên vẫn coi con như đứa trẻ, không nghĩ tới cũng là người lớn rồi, biết được nhiều như vậy.”

Mặt Đường Hoan đỏ lên, lớn mật tròng sư phụ một cái, chạy đến mũi thuyền.

Tống Mạch sợ cậu ham chơi gặp chuyện không may, cũng đi theo.

Thuyền càng đi càng xa, bên bờ người đi đường dần dần không thấy rõ lắm, bên cạnh yên tĩnh chỉ có tiếng mái chèo rẽ nước.

Trời cao mây thưa, hồ nước trong xanh, bên cạnh còn có mỹ nam làm bạn, Đường Hoan rất thỏa mãn, cảm thấy giấc mộng thứ tư này, có lẽ là lần hài lòng nhất.

Chẳng qua, trước mắt hình như Tống Mạch chỉ coi nàng là đồ đệ, nàng nên làm thế nào mới khiến hần động tâm đây?

Ánh mắt đảo qua khuôn mặt tuấn tú của Tống Mạch, Đường Hoan chột nhòa người về phía trước, nửa người trên thò ra thân thuyền.

“Tiểu Ngũ!” Tống Mạch hoảng sợ, vội dè đầu vai đệ tử lại.

Đường Hoan quay đầu về phía hăn cười, tay phải vung về xắn ống tay áo bên trái lên, đưa tay ra vẩy nghịch nước. Hồ nước mềm mại yên ả như tơ lụa, lại bị một cái chọc này phá hỏng, bởi vẩy tay nàng để lại một vết dấuvết trên mặt hồ.

Nhìn sườn mặt mỉm cười của đệ tử, tâm thần Tống Mạch có chút ngẩn ngơ. Vừa rồi Tiểu Ngũ quay đầu nhìn lại, mắt ngọc mày ngài, hăn không biết vì sao, tim đập chệch một nhịp.

Loại cảm giác này, từ trước đến nay chưa từng có bao giờ.

Khi hoàn hồn, muốn trách cứ Tiểu Ngũ nên ngoan ngoãn ngồi yên, ánh mắt lại rơi trên cánh tay của cậu không thu về được. Trời xanh lam mặt hồ trong vắt con thuyền nan, nổi bật lên cánh tay thiếu niên tựa như bạch ngọc. Tống Mạch không kìm nổi lòng nhìn lên phía trên, bởi vì sợ vẻ mê hoặc lòng người của đệ tử sẽ khiến lòng hăn nghĩ loạn, hăn nhìn đôi môi của cậu, vừa nhìn, lại càng không khỏi miệng đắng lưỡi khô.

Dáng vẻ của Tiểu Ngũ, có đôi chút vượt trội rồi.

Đường Hoan nhận thấy được ánh mắt nam nhân dừng trên người mình, đợi một lát, nàng vung cánh tay lên, vốc nước hắt về phía nam nhân.

Tống Mạch không đề phòng, trên mặt dính toàn là nước.

Đường Hoan cười nháy thẳng lên, chạy sang bên cạnh.

Đệ tử chạy quá nhanh, Tống Mạch không kịp giáo huấn cậu bướng bỉnh, đứng dậy đuổi theo, muốn kéo cậu ngồi cho vững. Mắt thấy sắp tóm được,

lại thấy chân đệ tử trượt một cái, chột ngã sang bên cạnh. Tống Mạch kinh hãi, vội tóm lấy cánh tay của cậu. Đường Hoan vận lực, người thì ngã về phía boong thuyền, đồng thời cũng giữ chặt nam nhân khiến hắn cùng ngã xuống dưới.

Tiến lại gần nam nhân đang bối rối, Đường Hoan vùng vẫy cọ cọ xuống dưới, nhắm đúng cánh môi của hắn, nhắm mắt lại.

Môi của hắn đúng như nàng đoán rơi trên môi nàng, Đường Hoan bị đụng đaungãng cổ, đôi môi đỏ mọng mở ra, môi hắn đi vào càng sâu, tay trái phía dưới đã sớm bảo vệ bộ ngực của mình, lúc này lật ngược áp vào trước ngực Tống Mạch.

Dưới lòng bàn tay, trái tim nam nhân đập như nổi trống.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 46: Hiền Sư

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Khi Tống Mạch còn bé cũng đã từng ngã, có lúc là đập đầu ra đằng trước, có khi là ngã đầu gối sấp, nhưng ngoại lệ thì không có, tất cả đều là đau.

Vậy mà lần này, hẳn một chút cũng không cảm thấy đau.

Tim đập nhanh tựa như ánh nến đang nhảy múa, cả người cứng đờ không thể nhúc nhích, cơ thể đã dùng gần ba mươi năm nay, dường như không phải của hắn nữa rồi.

Nhưng hắn lại cảm nhận rõ ràng được.

Hắn biết mình nên lập tức đứng lên nhưng cơ thể lại không nghe lời. Hắn biết dáng người Tiểu Ngũ thấp bé, lại không biết khi Tiểu Ngũ nằm ở dưới thân hắn, lại nhỏ bé tựa như đứa bé, hoàn toàn bị cơ thể của hắn bao trùm. Hắn cũng biết đôi môi của Tiểu Ngũ hồng nhuận căng mọng, bởi vì hắn nhìn chăm chăm vào nơi đó rất nhiều lần, nhìn cái miệng thanh tú nhỏ nhắn của cậu ăn cơm, nhìn cánh môi của cậu mở ra đóng vào không chút tiếng động nói chuyện với hắn, gọi hắn là sư phụ, nhưng không biết thừa là đôi môi của Tiểu Ngũ lại có thể mềm mại tới như vậy.

Sau khi những suy nghĩ hỗn độn này lướt qua đầu trong chớp mắt, Tống Mạch cuối cùng cũng miễn cưỡng hoàn hồn, vội vàng tách khỏi. Thiều niên dưới thân lại chột ngẩng đầu lên, giật mình hé miệng, hắn không tự chủ được đi vào bên trong một chút, đang muốn thối lui, chột có cái lưỡi trơn trượt bôi rớt vào trong miệng hắn, Tống Mạch theo bản năng ngậm miệng ngẩng đầu, vì vậy môi của hắn bao lấy đầu lưỡi của thiếu niên hút một ngụm.

Đáy lòng phát run.

Hắn nghe thấy Tiểu Ngũ phát ratiếng giọng mũi khe khê, không biết là do thanh âm không cách nào hìnhdung được này, hay là tại những xúc cảm trên môi khiến cho xương sốnglưng của hắn mềm nhũn.

Cứ như vậy hai cánh tay hắn chống hai bênngười Tiểu Ngũ, sững sờ nhìn cậu, giọt nước còn sót lại từ lọn tóc trêntrán chảy xuống theo khuôn mặt, nhỏ giọt lên hai má Tiểu Ngũ. Hắn thấyTiểu Ngũ mê man chớp chớp mắt, trong đôi mắt trong suốt là hình bóng của hắn, ngay sau đó cậu nhắm lại, đầu nghiêng sang một bên, mi mắt tinhmịn khê run rẩy, hai má dần nhuộm hồng.

Kiều diễm tựa như hoa.

Tống Mạch trong chốc lát chợt quên mất phải làm gì.

“Tổng sư phụ, các vị không sao chứ? Hình như lão nghe thấy tiếng vật gì đổ xuống!” Nhà dò ở phía trước hồ, ngừng chèo thuyền, đi hai bước về phía bên này.

Tống Mạch lấy ra tốc độ kinh người ngoài dự liệu của hắn nhảy dựng lên, vừa cố gắng hết sức bình tĩnh nói cho nhà dò không có chuyện gì, vừa kéo đệ tử lên. Chờ đệ tử đứng vững, hắn nhanh chóng buông tay ra, nghiêng người nhìn về phía mặt hồ. Mặt hồ vẫn tĩnh lặng như trước nhưng trong lòng hắn lại nổi lên sóng to gió lớn, không thể bình ổn.

Tuy là ngoài ý muốn, nhưng hắn đã hôn Tiểu Ngũ mất rồi.

Hắn là một người nam nhân, hôn Tiểu Ngũ cũng là nam nhân!

Đáng xấu hổ hơn chính là, lúc ấy vậy mà hắn có tâm tư cảm thụ đôi môi của Tiểu Ngũ, lại cảm thấy đáng vẻ Tiểu Ngũ nằm ở phía dưới thật xinh đẹp, lại có thể có phản ứng! Hắn là sư phụ của cậu, Tiểu Ngũ ngã xuống

dưới, điều hãn nên làm đầu tiên chính là xem xem Tiểu Ngũ có bị thương hay không chứ!

Tống Mạch lặng lẽ liếc về phía đệ tử.

Tiểu Ngũ cúi đầu đứng ở phía sau hãn, ánh mắt nhìn chăm chú vào mũi chân, tay trái nắm cổ tay phải.

Va phải tay sao?

Tống Mạch ho khan, xoay người, cố gắng gạt đi lo lắng trong lòng, nhỏ giọng hỏi cậu: “Tay bị đau sao?”

Đường Hoan gật gật đầu.

“Cho ta xem một chút.” Tống Mạch kéo cậu tới chỗ mũi thuyền có chỗ che, để cho đệ tử ngồi cùng hãn trên tấm ván, hãn nửa ngồi xổm xuống, muốn xem trên tay đệ tử có chảy máu hay không. Không nghĩ đến vừa mới cúi đầu, thiếu niên trước mặt đột nhiên giơ tay trái lên, nắm chặt ống tay áo đặt lên một bên mặt của hãn, lau cho hãn.

Trái tim của Tống Mạch lại rối loạn thêm một lần, không kìm được giương mắt, chống lại con người nghiêm túc vừa xấu hổ vừa đau lòng của Tiểu Ngũ.

Ánh mắt của Đường Hoan cũng chuyển từ gương mặt nam nhân sang đôi mắt hãn, cùng hãn nhìn nhau, sau đó rũ mắt xuống, ngập ngừng nói sự phụ thật xin lỗi, nói rằng không nên hắt nước chơi. Nói xong, mím chặt môi dưới.

Tống Mạch nhìn là đã hiểu, cúi đầu xem vết thương của cậu, trên miệng lại bình tĩnh nói: “Lần này coi như xong, về sau còn ham chơi, phạt con một tháng không được ra khỏi cửa.”

Đường Hoan vội vàng lắc đầu tỏ vẻ mình không bao giờ gây sự nữa.

Tống Mạch “ừm” một tiếng, thấy vết thương trên tay đệ tử không bị rách ra, cuối cùng cũng yên tâm.

Về việc ngoài ý muốn kia, nếu Tiểu Ngũ không nhắc tới, hẳn cũng sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tống Mạch nghĩ xong, khi chuẩn bị đứng dậy, chợt phát hiện đệ tử đang lặng lẽ quan sát hẳn, hẳn nhìn sang, đệ tử bối rối rời tầm mắt, hai má hồng hồng.

Vì sao phải đỏ mặt?

Cho dù không có kinh nghiệm về phương diện kia, Tống Mạch cũng biết đệ tử đây là đang thẹn thùng. Vừa rồi trong một thoáng ngẩn ngui hai mắt va chạm nhau, hẳn thấy ở trong mắt cậu có một loại... tình ý.

Trái tim hẳn lại dồn dập, hẳn sững sờ nhìn chăm chăm thiếu niên trước mắt.

Bị hẳn là một người nam nhân ôn, Tiểu Ngũ không có tức giận xấu hổ mà là thẹn thùng đỏ mặt, đây không phải là đã nói rõ, Tiểu Ngũ không những không ghét sự đụng chạm của hẳn, ngược lại còn động tình? Làm sao có thể động tình? Chẳng lẽ Tiểu Ngũ nghe thấy lời đồn đãi hoang đường này, cho là sư phụ thích nam nhân, cho là sư phụ cố ý hôn cậu, bởi vậy mới động tâm đỏ mặt?

Mắt thấy vẻ xấu hổ của thiếu niên càng ngày càng tăng, tâm loạn hết sức, Tống Mạch sợ đệ tử hiểu lầm, kiên trì giải thích: “Tiểu Ngũ, vừa rồi, là tay sư phụ vụng về không giữ chặt được con, mới... mới xảy ra loại chuyện này, con đừng nghĩ nhiều. Chúng ta đều là nam nhân, bình thường ở chung khó tránh khỏi va chạm, tình huống như thế này không tính là cái gì, biết không?” Tiểu Ngũ nhỏ như vậy, hẳn không thể khiến cậu lạc lối.

Đường Hoan sửng sốt trong nháy mắt, tiếp theo ánh mắt âm đạm xuống, gật gật đầu, cũng không nhìn hẳn nữa, đứng dậy đi vào bên trong mũi thuyền.

Tống Mạch vẫn không nhúc nhích, phản ứng này của đệ tử, càng thêm xác nhận suy đoán của hắn.

Hắn rất hoang mang. Hai buổi tối trước Tiểu Ngũ đụng tới nơi đó của hắn cũng không đỏ mặt, có thể thấy được khi đó Tiểu Ngũ không có tâm tư gì với hắn, sao giờ lại đột nhiên chỉ vì một lần ngoài ý muốn mà động tâm? Tống Mạch không nghĩ ra, nhưng giải thích của hắn không thể nghi ngờ đã làm cho Tiểu Ngũ khổ sở. Ánh mắt nhìn về phía mặt hồ, Tống Mạch chợt có cảm giác mất mát khó hiểu, đáng tiếc nguyên nhân của mất mát đó, hắn không muốn cũng không dám đi sâu vào nghiên cứu.

Thuyền vòng một vòng quanh hồ, khi buổi trưa thì vừng vàng cập bờ.

Tống Mạch lên bờ đầu tiên, vươn tay, như lúc đi vậy, muốn đỡ đệ tử.

Đường Hoan dừng lại, vui vẻ nhìn về phía hắn.

Tống Mạch lập tức ý thức được loại quan tâm này sẽ dễ khiến cho đệ tử hiểu lầm, theo phản xạ thu tay lại, chỉ dặn cậu cẩn thận một chút.

Đường Hoan cúi đầu, tự mình sai bước trên tấm ván gỗ đặt ở mũi thuyền, yên lặng đi về phía trước, để lại cho nam nhân một bên mặt tủi thân đáng thương.

Tống Mạch chợt cảm thấy tội lỗi, chẳng qua hắn luôn cho rằng Tiểu Ngũ vẫn là một đứa trẻ, có động lòng thì cũng là vì chưa từng có người gần gũi như vậy, qua hai ngày suy nghĩ cẩn thận rồi, sẽ khôi phục lại bình thường thôi.

“Tiểu Ngũ, sư phụ dẫn con tới tiệm ăn nhé, đầu cá Phạm Ký ăn rất ngon.”

Tống Mạch đuổi theo đệ tử, giọng điệu thoải mái tự nhiên. Ban đầu vốn

cũng định dùng cơm trưa ở bên ngoài.

Đường Hoan lắc đầu.

Đệ tử không khoa chân múa tay cũng không nhìn hăn, Tống Mạch không biết rốt cuộc cậu đang nghĩ cái gì, có lòng muốn hỏi nhưng bên ngoài nhiều người, hăn lại không dễ hạ thấp mặt mũi, đành sóng vai cùng cậu trở về, một đường không nói chuyện.

Dùng cơm trưa ở trong cửa hàng xong, Đường Hoan chạy thẳng vào trong sân, xem mấy người Phó Ninh làm đèn rồng.

Tống Mạch ngồi ở trước bàn gần cửa sổ, bên ngoài truyền tới tiếng cười sang sảng của đại đệ tử.

Làm đèn rồng có cái gì buồn cười? Trước kia sao lại không phát hiện ra nó thích cười như thế?

Tống Mạch đứng dậy đi đến trước cửa sổ, cố giấu thân mình đi, nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy Tiểu Ngũ ngồi sát bên cạnh chỗ ngồi của sư huynh cậu, ghé vào nơi đó nhìn Phó Ninh bên khung đèn, thỉnh thoảng nắm lấy tay Phó Ninh, viết chữ trong lòng bàn tay của nó. Sau đó, hăn thấy Phó Ninh nhìn chăm chăm gò má Tiểu Ngũ mà ngẩn người, thỉnh thoảng trên mặt còn hiện lên vết đỏ khả nghi...

Sư huynh sư đệ, vì sao đang yên đang lành Phó Ninh lại đỏ mặt?

Chẳng lẽ nó có tâm tư khác với Tiểu Ngũ?

Sắc mặt của Tống Mạch nghiêm túc. Những người ở kinh thành đã chứng minh cho hăn, có một số nam nhân cũng sẽ thích nam nhân. Hăn lạnh lùng như vậy mà vẫn khiến người ta mơ ước, Tiểu Ngũ đơn thuần như vậy, chẳng phải là càng dễ khiến người ta động lòng? Tiểu Ngũ cái gì cũng không hiểu, không biết chính mình trưởng thành có bao nhiêu đẹp, càng không

biết trên đời trừ nam nữ, còn có một loại khác bại hoại khiến người ta khinh thường.

Đang suy nghĩ, hắn thấy Tiểu Ngũ đứng lên, xoay người đứng sau Phó Ninh, đâm lưng cho nó.

Là cậu tự nguyện, hay là do Phó Ninh sai bảo?

Thấy cậu cười vui vẻ như vậy, cho dù là sư huynh sai bảo, cậu cũng bằng lòng chẳng.

Trong lòng Tống Mạch có chút cảm giác không đúng. Thì ra Tiểu Ngũ đối xử với ai cũng tốt, cậu cũng sẽ lôi kéo viết chữ trong lòng bàn tay Phó Ninh, cũng sẽ đâm lưng cho nó...

Hắn yên lặng rời khỏi cửa sổ, vùi đầu làm việc của mình.

Làm được một lúc, tay chợt ngừng lại.

Xảy ra loại chuyện này, Tiểu Ngũ da mặt mỏng, cố ý trốn tránh sư phụ là hắn, hắn có thể hiểu. Nhưng Tiểu Ngũ bỗng gần gũi sư huynh của cậu, làm uốn xác định rốt cuộc có phải cậu có sở thích thích nam nhân hay không sao? Điều đó không hề tốt, mà nếu đúng là như thế, Phó Ninh xuất sắc như vậy, Tiểu Ngũ thích nó thật thì làm sao bây giờ? Hắn làm sư phụ, sao có thể nhìn đệ tử nhảy vào hố lửa?

Buổi tối lại hỏi cậu kỹ càng vậy.

Nghĩ tới buổi tối nhất định đệ tử sẽ tới đây hầu hạ hắn, trong lòng Tống Mạch bình tĩnh lại một chút.

Nhưng là chờ đến giờ cơm chiều, hai đệ tử vậy mà đều không đến thiên đình. Mặt Tống Mạch không chút thay đổi ngồi đó, sai tiểu nhị ra phía

trước xem xem, tiểu nhị nhanh chóng quay trở lại, nói sư huynh đệ Phó Ninh đều dùng cơm ở bên ngoài.

Một mình cô đơn...

Tống Mạch buông đôi đũa, quay vào phòng, để lại một bàn đồ ăn căn bản chưa từng động tới.

Màn đêm buông xuống.

Tiểu nhị thay nước xong rồi rời đi, Tống Mạch đứng ở đầu giường đợi một lát, bên ngoài không có lấy một tiếng động. Hắn cười khổ, loại thói quen này thật quá là kỳ quái, khi trước hắn tắm rửa một mình nhiều năm như vậy, Tiểu Ngũ mới hầu hạ hắn hai lần. Lần đầu tiên hắn còn cảm thấy không được tự nhiên, lần thứ hai cũng có chút xấu hổ, giờ Tiểu Ngũ không tới, vậy mà hắn lại cảm thấy không quen?

Tự mình tắm rửa sạch sẽ, lại là một đêm khó ngủ.

Nửa đêm khó khăn lắm mới ngủ nổi, trong mộng hiện lên vẫn là hình bóng của thiếu niên ấy, hai má ngượng ngùng, dáng vẻ mất mát, gần gũi với sư huynh của cậu...

Buổi sáng tỉnh lại đầu đau như sắp vỡ.

Tống Mạch không phải là người thiếu quyết đoán, giờ hắn cần tập trung tinh thần làm đèn, không thể để tình cảm thầy trò làm ảnh hưởng tới mình.

Bởi vậy sau khi ăn điểm tâm xong, hắn chặn tiểu đệ tử lại mặc cho ánh mắt cậu trốn tránh không dám nhìn thẳng, đưa cậu quyển bút ký làm đèn hắn viết khi rảnh rỗi, để cậu đến phòng làm đèn đọc. Đều là nam nhân, có gì không thông suốt cứ thoải mái nói ra, làm sao lại giống như nữ tử trốn tránh tránh, khiến cả hai bên đều luống cuống khó xử?

Đường Hoan nhận sách, nhìn về phía Phó Ninh xin giúp đỡ, thấp thỏm lo lắng.

Phó Ninh cho sư đệ một ánh mắt: tự giải quyết cho tốt, rồi chuồn mất. Hãn không biết sư phụ và sư đệ đã xảy ra chuyện gì, nhưng hôm qua trước khi hai người ra khỏi cửa vẫn còn rất vui vẻ, khi trở về sư đệ cười hềnhình như không có việc gì, nhưng sắc mặt sư phụ càng ngày càng khó coi. Phó Ninh đúng là rất thích quan tâm tới sư đệ, nhưng hãn khẳng định sẽ không vì sư đệ mà đắc tội với sư phụ, hơn nữa sư phụ là người trầm lặng chững chạc như vậy, tuyệt không thể vô duyên vô cớ tức giận, chắc chắn là sư đệ chọc tới người rồi.

Trong nháy mắt Phó Ninh bỏ chạy không còn bóng dáng, trong lòng Đường Hoan thầm mắng không có tiền đồ, đi theo sau Tống Mạch vào phòng làm đèn.

Tống Mạch ngồi ở trước bàn mình làm đèn, Đường Hoan không ngồi đối diện với hãn như trước đây, mà chọn cái bàn cách xa hãn nhất, ngồi nghiêng dựa vào vách tường, lật sách xem.

Hai ngày trước còn hận không thể ghé vào sát người hãn, giờ có thể trốn bao xa thì trốn bấy xa.

Tống Mạch làm như không phát hiện thái độ thay đổi của đệ tử, cúi đầu gấp giấy, vì đèn mới mà cố gắng. Nhưng chính hãn cũng không phát hiện ra, cứ cách một lát, hãn sẽ ngược mắt nhìn về phía thiếu niên ở bên kia.

Đường Hoan ngửa đầu dựa vào vách tường, nhắm mắt lại, dùng sách che khuất nửa khuôn mặt, khóe môi vênh lên cao cao.

Bông nàng cảm thấy rất tò mò với tính cách thực sự của Tống Mạch. Võ công cao như vậy, chắc chắn là nhân vật nổi danh trên giang hồ, theo lý thuyết thì kiến thức phải rộng rãi, không tới mức dễ lừa như vậy chứ?

Nhưng nhớ lại ba giấc mộng trước, Tống Mạch đều rất dễ dàng thích nàng, cuối cùng là do nàng quá lợi hại, hay tại hần quá ngốc?

Đường Hoan vẫn biết mình lợi hại, đồng thời nàng cũng tin tưởng, xét về chuyện nam nữ thì Tống Mạch rất “ngây thơ”.

Sư phụ nói, cái gì cũng là trước lạ sau quen, không có nam nhân quá mức dễ lừa nhất, dễ mắc câu nhất. Nhưng bị lừa nhiều lần, hoặc tận mắt chứng kiến quá nhiều ví dụ, nam nhân cũng sẽ tu luyện thành tinh, dễ dàng khám phá ra những trò xiếc nhỏ của nữ nhân. Người trước dễ dàng rơi vào bẫy rập, người sau ăn được có thể khó khăn hơn, nhưng nếu thật sự ăn được thì sẽ cực kì ngon.

Trước kia Tống Mạch nhất định chưa từng có nữ nhân nào. Mặc dù trong mộng đã bị nàng lừa nhiều lần, nhưng bởi vì mỗi giấc mộng đều là làm lại từ đầu, hần không nhớ rõ, rồi lại biến thành trang giấy trắng, mặc nàng tô vẽ.

Đường Hoan muốn được ăn ngon, nhưng chín giấc mộng này liên quan đến chuyện sống chết của nàng, thời gian thì có hạn, nàng vẫn hy vọng có thể đối phó với một Tống Mạch ngây thơ, dù sao nam nhân này cũng là cực phẩm, ăn thế nào cũng vẫn ngon.

“Đọc mệt rồi?”

Giọng nói trầm thấp êm tai bỗng vang lên trên đỉnh đầu.

Đường Hoan mở to mắt, thấy Tống Mạch không biết từ khi nào đã đi tới đối diện, nàng vội lấy sách ra, lắc đầu một cái, xoay người ngồi tử tế, đặt sách ở trên bàn, cúi đầu nghiêm túc đọc.

Tống Mạch cũng lấy một quyển sách ra, sau khi ngồi xuống, đọc một lát, ngẩng đầu hỏi cậu: “Xem có hiểu không?”

Đường Hoan gật gật đầu, thuận tay lật một trang, không nhìn hẳn.

Ánh mắt lia từ khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn như nghiêm túc của đệ tử chuyển lên trên cuốn sách, Tống Mạch chợt đưa tay rút cuốn sách lại, “Vậy sư phụ kiểm tra một chút, hỏi con một câu đơn giản, làm đèn lồng có thể chialàm mấy bước?”

Đường Hoan trợn tròn mắt, nàng căn bản chỉ là lật lung tung, nào có thực sự đọc đâu!

Cũng may nàng đã nhanh chóng có đối sách.

Sau đó nàng ngẩng đầu, sợ hãi nhìn Tống Mạch một cái, căn môi ngậm nghĩ, đưa tay trái ra trước người khoa chân múa tay.

Giả ngu á? Nàng làm giỏi lắm.

Tống Mạch thực sự chuyên chú nhìn tay đệ tử vạch tới vạch lui, chờ cậu khoatay múa chân xong rồi, hẳn rút ra một tờ giấy từ bên cạnh, thuận tiện đưa cho đệ tử một cái bút: “Viết xuống đây đi, sư phụ nhìn không hiểu.”

Tiểu Ngũ này, còn dám lừa gạt sư phụ! Cậu cũng không soi gương nhìn xem xem, bằng vào ánh mắt lo lắng lại chột dạ của cậu, kẻ ngu cũng có thể nhậnra được cậu không hiểu mà chỉ giả vờ khoa chân múa tay lung tung! Còn dám lợi dụng miệng có tật mà lừa gạt cho qua cửa, lá gan thật sự là càng lúc càng lớn rồi!

Hắn cũng muốn nhìn xem đệ tử sẽ làm gì tiếp theo.

Đường Hoan chậm rì rì tiếp nhận giấy bút, khuôn mặt nhỏ nhắn cười khố.

Nhìn biểu cảm sắp lòi ra “bộ mặt thật” của đệ tử, Tống Mạch chợt cảm thấytrên đùa đệ tử rất thú vị, đang định mở miệng vạch trần đối phương,

lại thấy trong mắt đệ tử tốt của hắn hiện lên tia giáo hoạt, ngay sau đó, dùng ngón cái và ngón trỏ của tay phải cầm bút, rất nghiêm túc viết lên. Tống Mạch nghi ngờ nhìn vào thì thấy đệ tử theo thứ tự viết chọn trúc, chẻ trúc, tước nan, dùng một lát, buông bút, rất vô tội nhìn sang phía hắn, lắc lắc tay, cho thấy tay đau không viết nổi nữa...

Tống Mạch trầm mặc.

Hắn có nên khen đệ tử của mình thông minh không?

Nhưng làm sao đệ tử lại có thể quên, ngày hôm qua cậu còn viết chữ muốn sư phụ đi chơi với cậu!

Tống Mạch cười cười, nhìn thẳng cậu, “Vậy con dùng miệng nói, nói chậm một chút, sư phụ nhìn khắc hiểu.”

Đường Hoan đang chờ hắn nói ra những lời này đây!

Nàng cúi đầu không đáp lại, chờ tới khi Tống Mạch thúc giục lần thứ hai, mới nhắm mắt lại, liếm liếm môi, chậm rãi “nói” lên.

Thiếu niên ngồi trong nắng sớm, đôi mắt nhắm chặt, thấy chết không sờn khẽngửa đầu, cánh môi hồng nhuận bởi vì vừa mới được cái lưỡi kia liếm qua, ướt át sáng bóng, nhẹ nhàng mà khép lại rồi mở ra. Mới nói mấy chữ, không biết là khẩn trương hay còn vì nguyên nhân gì, thiếu niên lại liếm liếm môi, đầu lưỡi non mịn từ trên khóe môi trượt đến giữa môi, hạ thấp xuống, lướt qua môi dưới thật nhanh, nhấp một cái, tiếp tục nói.

Nhưng Tống Mạch đã không phân biệt nổi cậu đang nói cái gì rồi, trong đầu động lại tất cả đều là động tác liếm môi của thiếu niên. Cánh môi mềm mại, đầu lưỡi ẩm ướt linh động, ngày hôm qua, hắn đều đã nếm qua.

Đường Hoan mở mắt ra không hề báo trước, chống lại ánh mắt si ngốc của hắn.

Trước khi hần kịp lảng tránh, nàng cúi đầu xuống, hai má đỏ bừng.

Tống Mạch đã quên mất cả ngôn ngữ.

Một con chim sẻ bay tới, đáp xuống bệ cửa sổ, nhảy nhót vài vòng, lại vỗ cánh phành phạch bay đi.

Tống Mạch lấy lại tinh thần, muốn nói một cái gì đó.

Đường Hoan chợt đứng dậy, tay trái cầm lấy tay áo phải, nắm bút viết chữ, đẩy tờ giấy qua.

Sư phụ, thích một người sẽ có cảm giác gì?

Một hàng chữ nhỏ xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng Tống Mạch thấy vậy lại kinh hãi run rẩy ruột gan.

Hần bình tĩnh đáp lại cậu: không biết.

Đường Hoan nhìn hần, nghiêm túc suy nghĩ một chút, tiếp tục viết.

Sư phụ, Tiểu Ngũ hình như... thích người rồi, ngày hôm qua khi bị người hôn phải, tim đập cực kỳ nhanh. Người bảo Tiểu Ngũ không cần suy nghĩ nhiều, Tiểu Ngũ biết nhất định là sư phụ không thích con, cũng không dám chơi đùa bên cạnh sư phụ nữa. Giờ sư phụ lại muốn ở cùng một chỗ với con, Tiểu Ngũ nên làm sao bây giờ?

Chữ quá nhiều, nàng viết rất lâu. Tống Mạch muốn nhìn lại không dám nhìn, chờ khi đệ tử đẩy giấy tới, lòng bàn tay của hần cũng đổ mồ hôi rồi.

Xem xong hết, hần kinh ngạc nhìn về phía thiếu niên đối diện, không ngờ tới cậu cứ như vậy mà nói ra.

Tống Mạch khiếp sợ quên mất nói chuyện, Đường Hoan đi vòng qua trước người hần, kéo tay hần lại, ở phía trên viết: sư phụ không thích Tiểu Ngũ

cũng không sao nhưng người đừng đuổi Tiểu Ngũ đi được không?

Vừa viết, nước mắt vừa rơi xuống, rơi xuống trên áo của Tống Mạch.

Sao lại có người vừa lớn gan vừa ngốc nghếch lại có thể làm người khác đau lòng tới như vậy? Nếu sợ bị đuổi đi, vậy sao phải nói ra? Cậu cứ như vậy mà tin nhiệm người sư phụ này sao?

Tống Mạch vỗ vai đệ tử, lời nói sâu xa: “Tiểu Ngũ, con đừng sợ, con là đứa trẻ ngoan, cho dù như thế nào sư phụ cũng không đuổi con đi. Chẳng qua, con vẫn còn nhỏ, không hiểu được rốt cuộc như thế nào mới gọi là thích. Giống như ngày hôm qua vậy, con té ngã trên đất, tim đập nhanh hơn hẳn là do sợ hãi, không liên quan gì tới sư phụ cả. Có lẽ cũng có chút liên quan, dù sao... Hôn môi là chuyện rất riêng tư, chúng ta đột nhiên gặp phải, đương nhiên con sẽ cảm thấy không được tự nhiên, không thấy phản cảm hẳn là vì kính trọng sư phụ, đổi thành người ngoài, con nhất định sẽ tức giận, có phải không?”

Đường Hoan chớp chớp mắt, còn nghiêm túc suy nghĩ một lát, ngập ngừng khẽ gật đầu.

Tống Mạch cũng không cho rằng chỉ nói một chút mà có thể xóa bỏ được hoang mang của đệ tử, không để ý tới vẻ chần chừ của cậu, nói tiếp: “Từ xưa tới nay phượng cầu hoàng, cầm sắt cùng minh, nam nhân nên thành gia lập nghiệp cưới vợ sinh con, làm sao có thể thích nam nhân khác? Sư phụ sợ Tiểu Ngũ bởi vì nhất thời hiểu lầm mà lầm đường lạc lối mới bảo con không cần nghĩ nhiều, cũng không phải không thích con. Tiểu Ngũ, con là đệ tử tốt của sư phụ, lại còn nhỏ như vậy, sư phụ rất coi trọng con quan tâm con, hy vọng con cho dù làm đèn hay là làm người đều đường đường chính chính, hiểu không?”

Đường Hoan rất muốn nói nàng không hiểu, nhưng Tống Mạch diễn vai thầy hiền nhập vai như vậy, nàng đành phải ngoan ngoãn phối hợp, gật đầu.

Tống Mạch cũng buông lỏng, tựa hồ đã thông suốt, việc này cũng không coi là cái gì.

Đường Hoan cười với hần, nói sư phụ thật tốt.

Tống Mạch cũng cười, cười đến rất hàm súc, “VẬY VỀ SAU TIỂU NGŨ CÒN TRỐN TRÁNH SƯ PHỤ NỮA KHÔNG?”

Đường Hoan liên tục lắc đầu.

“Ừm, vậy là tốt rồi, Tiểu Ngũ đã trưởng thành, tương lai lại có cái gì không hiểu, nhất định phải tới hỏi sư phụ, để sư phụ giải quyết giúp con, đừng giận dỗi với sư phụ nữa nhé, được không?” Ánh mắt Tống Mạch diu diu nhìn đệ tử.

Đường Hoan ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Tống Mạch đứng lên, vui vẻ xoa đầu cậu: “Tốt lắm, Tiểu Ngũ tiếp tục đọc sách đi, sư phụ bận lắm.” Vừa muốn đi, tay áo đã bị người kéo lấy, Tống Mạch tò mò cúi đầu xuống, Đường Hoan cũng không ngẩng đầu lên, đỏ mặt viết hai chữ trong lòng bàn tay hần.

Tống Mạch cao giọng bật cười, “ĐƯỢC, BUỔI TỐI SƯ PHỤ DẪN CON VÀ SƯ HUYNH CON CÙNG ĐI ĂN ĐÀU CÁ.” Thì ra ngày hôm qua không phải không muốn ăn, là cố ý giở trò giận dỗi với hần đây.

Đường Hoan ngượng ngùng chạy đi, cầm lên gáy sách nhìn hần.

Tống Mạch cười khê, tự mình qua bên kia.

Phòng làm đèn trống trải vẫn yên lặng như lúc đầu, nhưng không khí lại thay đổi rõ rệt, tựa như bầu trời tạnh sau cơn mưa, trời quang vạng dậm.

Chạng vạng hôm đó thầy trò ba người vui vui vẻ vẻ ăn một bữa, sau khi ăn xong còn đi dạo bên hồ. Tống Mạch bình thường không thích nói chuyện,

giờ thấy Phó Ninh đi theo bên cạnh Tiểu Ngũ nói chuyện không ngừng, Tiểu Ngũ nghe được mùi ngon, mắt to chăm chú nhìn Phó Ninh, hẳn không biết sao cũng có hứng thú nói chuyện, thỉnh thoảng chen vào vài câu. Hẳn là trạng nguyên lang, kỳ văn dị sự truyền miệng chọn ra, khi nói ra đương nhiên thú vị hơn Phó Ninh, Đường Hoan liền biết điều chuyển tới bên cạnh sự phụ, trong lòng cười trộm.

Trở lại cửa hàng, bọn tiểu nhị đều ngủ rồi.

Đường Hoan và Phó Ninh đều tự trở về phòng, Tống Mạch đứng ở cửa nhìn một lát, đẩy cửa vào, một lát sau, đến phòng bếp xách nước, trước khi đi hẳn đã dọn phòng bếp chuẩn bị nước ấm.

Không ngờ tới khi trở về, từ xa xa đã thấy tiểu đệ tử đứng ở cửa, đang nhìn ngó xung quanh.

Tống Mạch bỗng rất khẩn trương.

“Tiểu Ngũ, đã trễ thế này, sao con còn chưa ngủ?”

Đường Hoan chỉ vào thùng nước rồi mỉm cười nhìn hẳn.

Nụ cười của thiếu niên hồn nhiên ngây thơ, ánh mắt trong suốt như cũ, Tống Mạch nghĩ, nếu hẳn từ chối, một phen giải thích lúc ban ngày hẳn sẽ không có cách nào khiến đệ tử tin phục?

Hẳn đành dẫn đệ tử vào nhà.

Khi cởi quần áo, hẳn nhìn về phía đệ tử. Hai má Tiểu Ngũ trắng nõn, cũng không có gì khác thường. Nhưng chính hẳn lại bởi vì đệ tử đang ở bên cạnh nhìn, phía dưới đã ngẩng đầu lên, càng muốn thúc giục vật kia yên tĩnh, nơi đó càng ngẩng cao.

Thì ra hẳn lừa được đứa nhỏ, lại không lừa được chính mình.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 47: Kinh Diễm

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Xiêm áo của Tống Mạch, rốt cuộc vẫn không cởi xong.

Phía dưới không chịu khống chế như vậy, hẳn không muốn để cho Tiểu Ngũ thấy, không muốn để cho Tiểu Ngũ biết sự phụ cận vậy mà...

Khi khuyên đệ tử thì nói nghe hay như vậy, giờ đệ tử không suy nghĩ lungtung nữa, hẳn lại sinh ra tâm tư cảm thú với tiểu đệ tử mới mười bốn tuổi.

Một lần nữa cài lại nút áo mới cởi được một nửa, Tống Mạch nghiêng người, mệt mỏi nói: “Tiểu Ngũ, sự phụ bồng cảm thấy đau đầu, đêm nay sẽ không tắm rửa nữa, con quay về đi, sự phụ muốn ngủ rồi.” Thuận thế lấy quần áo tắm rửa khoác lên trên cánh tay xuống, vạt áo rủ xuống vừa vịn che giấu vẻ khác thường ở nơi nào đó.

Ánh mắt Đường Hoan lo lắng nhìn theo Tống Mạch, kéo hẳn đi vào buồng trong, ép hẳn nằm xuống. Có kinh nghiệm lần trước đâm lưng trên giường, hơn nữa nhìn vẻ mặt lo lắng của đệ tử, Tống Mạch không suy nghĩ nhiều, ngoan ngoãn nằm xuống, vừa vươn ra kéo chăn lên che đi phần từ eo trở xuống, vừa nghi hoặc chờ đệ tử giải thích.

Đường Hoan vờ như không để ý tới động tác của hẳn, cởi giày, ngồi xổm ở bên trong Tống Mạch, cúi người cởi bỏ khăn cột tóc màu xanh của hẳn, lấy tay chải ngược tóc hẳn lên, sau khi trải xong nàng ấn ngón tay lên giữa đỉnh đầu của hẳn, hai ngón tay cái thì tì vào trán hẳn, nhẹ nhàng ấn day.

Thật thoải mái.

Tống Mạch nhắm hai mắt lại.

Hắn không dám nhìn Tiểu Ngũ nữa, Tiểu Ngũ cách gần như vậy, nhìn chăm chú vào ánh mắt chuyên chú của cậu, hắn sợ mình càng lún càng sâu.

Ngày mai, tìm một cái cớ rồi từ chối cậu thôi.

Lửa nóng trên người từ từ bình phục, Tống Mạch kéo tay của đệ tử ra, ngòidậy chuẩn bị xuống giường: “Được rồi, sư phụ không đau nữa, đi thôi, sư phụ tiễn con về.”

Đường Hoan không có đi xuống, nàng thoáng xấu hổ nằm xuống, chỉ chỉ lên trán, mong đợi nhìn hắn.

“Tiểu Ngũ cũng khó chịu?” Tống Mạch kinh ngạc hỏi.

Đường Hoan gật gật đầu.

Đệ tử đã xoa bóp giúp hắn, hắn sao có thể chỉ biết hưởng thụ mà không báo đáp được?

Tống Mạch đành phải trở lại giường, học theo đệ tử, đưa tay tháo tóc cho cậu. Tóc xõa xuống, Đường Hoan nằm quay mặt về bên trong, tiện cho hắn chải tóc cho nàng.

Tóc đệ tử dài đến eo, mềm mại trơn mượt, sờ lên mát như ngọc, dường như có hương thơm khẽ thoảng qua. Tống Mạch nhẹ nhàng chải từng cái từng cái một, tim đập càng lúc càng nhanh. Hắn biết, hai nam nhân như vậy, rất không bình thường, đặc biệt còn xảy ra chuyện trước đó. Nhưng cho dù là đệ tử chủ động nhờ hắn giúp, hay là xin hắn giúp cậu, Tống Mạch cũng không thể nhẫn tâm từ chối.

Thật giống như đã động lòng, bình thường vẫn luôn nhớ kỹ trong lòng những lễ pháp nguyên tắc, giờ tất cả đều không dùng được, dù có nhớ tới,

cũng sẽ lật tước tìm được cơ cho mình tiếp tục trầm luân.

“Tiểu Ngũ...”

Tống Mạch ngừng tay. Không được, hẳn không thể tiếp tục như vậy, Tiểu Ngũ quá nhỏ cái gì cũng đều không hiểu, hẳn là sư phụ của cậu, phải ngăn cản loại thân mật này. Nhấn tâm một lần, về sau thầy trò chỉ gặp mặt vào ban ngày thì có thể bảo vệ cho trái tim rồi. Buổi tối, quá im lặng quá mặt mờ, trái tim cũng tối như như bên ngoài, không có ánh sáng trí tuệ, không chút kiên kỳ.

Đường Hoan không trả lời.

Chẳng lẽ đệ tử đã hiểu?

Tống Mạch do dự một lát, đưa tay đẩy bả vai mỏng manh yếu ớt của đệ tử.

Đường Hoan không chịu khống chế xoay người lại, đang ngủ rất ngon. Gương mặt trắng mịn hơi ửng hồng, gối lên trên một đầu tóc đen, quyến rũ biếng nhác.

Thân thể Tống Mạch cứng đờ. Tóc Tiểu Ngũ buông xuống, càng nhìn càng giống nữ tử.

Trong đầu Tống Mạch lướt qua một tia nghi ngờ, rồi lại lập tức lắc đầu, đậm Tiểu Ngũ mỏng như vậy, nếu cậu thật sự là nữ tử, nhìn thấy sư phụ cả người trần truồng, làm sao có thể bình tĩnh đứng đưng như vậy? Hơn nữa Tiểu Ngũ không cần thiết phải giấu diếm thân phận.

Có phải bởi vì thích cho nên mới âm thầm kỳ vọng Tiểu Ngũ là cô nương? Như vậy, là hẳn có thể tùy theo lòng mình, có thể quang minh chính đại... thích cậu.

Yên lặng bước xuống giường, Tống Mạch ôm lấy đệ tử đang ngủ yên, đưa cậu quay trở lại sương phòng. Nếu đã quyết định rồi, thì không thể do dự nữa.

Đường Hoan ngoan ngoãn cuộn trong lòng hắc giả bộ ngủ, chờ sau khi Tống Mạch đắp chăn lên cho nàng rồi lặng yên rời đi, nàng mới mở mắt ra.

Có nên để Tống Mạch sớm phát hiện mình là nữ nhân hay không đây? Hắc đã động tâm, nghĩ đến nàng là nam tử mới không muốn tiến thêm một bước, nếu biết nàng là nữ nhân, vậy chẳng phải sẽ không còn vấn đề gì nữa sao?

Không được. Tống Mạch vừa mới thích nàng thôi, bây giờ mà bại lộ, chuyện trước đó nàng nữ giả nam trang còn ân cần hầu hạ hắc tắm rửa liền không thể tìm nổi cơ nào, chỉ sợ cho dù mọi lí do lí trấu nàng đã nghĩ hết đều sẽ bởi vì thời gian quá ngắn, lực thuyết phục sẽ không đủ, rất có khả năng khiến cho Tống Mạch nghi ngờ. Nàng phải đợi Tống Mạch hoàn toàn trầm luân, phải đợi một thời cơ tốt nhất rồi nói cho hắc, khiến cho hắc thương tiếc nàng thương đến mức có thể hoàn toàn tin tưởng.

~

Ngày hôm sau dùng xong điểm tâm, Tống Mạch bình tĩnh như thường dặn hai đệ tử: “Mười lăm là lễ hội hoa đăng, mừng 10 chúng ta xuất phát tới phủ thành trước, mấy ngày tiếp theo ta muốn tập trung làm đèn, tranh thủ sớm ngày làm ra loại đèn mới. Phó Ninh, chuyện trong cửa hàng mấy ngày này đều giao cho con, có việc gì khó làm thì thương lượng với mấy vị lão sư phụ, cố gắng đừng tới tìm ta. Tiểu Ngũ, trên tay con có vết thương, không cần phải gấp gáp học tập, có thể đọc sách ở trong phòng, cũng có thể quan sát sư huynh con làm đèn, chờ lễ hội hoa đăng kết thúc, sư phụ lại tự mình chỉ dạy cho con.”

Phó Ninh đáp “Dạ” lại quan tâm nói: “Sư phụ cũng phải chú ý nghỉ ngơi, không nên quá mức mệt nhọc.”

Tống Mạch “Ừm” một tiếng, dừng một chút, nhìn về phía Đường Hoan: “Tiểu Ngũ có vấn đề gì không?”

Đường Hoan nhìn hẳn, hỏi lễ hội hoa đăng có thể dẫn theo nàng đi cùng hay không.

Tiểu hài tử đều thích náo nhiệt, vẻ mặt Tống Mạch thoáng dịu đi, mỉm cười gật đầu.

Đường Hoan liền vui vẻ cúi đầu ăn cơm.

Tống Mạch nói là làm đèn, Đường Hoan thật sự cũng không nghĩ gì nhiều, cảm thấy trừ đuổi nàng ra khỏi phòng làm đèn, những cái khác hẳn vẫn giống như trước kia, thầy trò ba người cùng nhau ăn cơm, sau đó buổi tối nàng len lén tới tìm hẳn, bồi dưỡng cảm tình.

Nhưng Tống Mạch lại dùng hành động nói cho nàng biết, nam nhân này có bao nhiêu trầm mê làm đèn.

Từ sau lần dùng xong điểm tâm đó, Tống Mạch trừ đi nhà vệ sinh thì sẽ không bước ra khỏi cửa phòng, một ngày ba bữa đều là tiểu nhị đưa vào cho hẳn, buổi tối cũng không trở về phòng nghỉ ngơi. Đường Hoan quan sát hai tối liên tục, phát hiện ban đêm phòng làm đèn vẫn sáng, nàng tới gần nghe lén, bên trong rất im lặng. Ngay khi nàng nghĩ Tống Mạch đi ngủ quên tắt đèn, bên trong bỗng truyền đến tiếng chân rất nhỏ, vòng quanh vài vòng, một lần nữa đi lầm vào trong yên lặng.

Đường Hoan nghe thấy tiếng cái ghế bị kéo ra, Tống Mạch chắc chắn là đang ngồi xuống, chẳng qua là không biết hẳn đang gấp giấy, hay là vẽ cái gì.

Cái này có phải giống như người luyện võ bế quan hay không?

Đường Hoan cảm thấy rất khó hiểu.

Phó Ninh từng dẫn nàng đi ra sau gian phòng thờ cúng bài vị tổ tiên Tống gia xem, bên cạnh chính là một phòng trưng bày đèn, bên trong treo những đèn lồng Tống gia đã từng đoạt giải nhất lễ hội hoa đăng. Khi vừa mới tiến vào, Đường Hoan đúng là bị rung động tới ngậy người, chừa từng nghĩ tới đèn lồng có thể làm đẹp mắt đến như vậy. Loại cảm giác này, rất giống như ở trên đường thoáng thấy một mỹ nhân bất chợt giật nẩy mình, lúc ấy hận không thể bắt mỹ nhân về nhà, coi như bảo bối giá kén cả đời.

Phó Ninh giới thiệu cho nàng ba chiếc đèn Tống Mạch làm. Tống tổ phụ qua đời nhiều năm, mặc dù Tống Mạch học làm đèn ba năm đã làm ra đèn trạng nguyên, nhưng hẳn lại cách ba năm mới chính thức tham gia lễ hội hoa đăng đấu đèn, một lần tham gia, chính là liên tục đoạt giải nhất.

Nếu đã làm được tốt như vậy, vậy cứ chiếu theo cái đèn lần trước đoạt giải nhất sửa một chút là được, cần gì không ăn không ngủ vùi đầu khổ sở làm?

Nghĩ đến đây, trong lòng Đường Hoan lộ bộ một chút.

Người một khi trầm mê cái gì đó, có đôi khi sẽ điên dại. Sư phụ đã từng nói với nàng, nói giang hồ có một Đao Thần, bảo đao của hắn được hắn yêu quý tới mức nào ư? Nghe nói khi Đao Thần còn trẻ cùng người luận võ bị thương, suýt nữa đã chết, may mà được một cô nương xinh đẹp thiện lương cứu hắn. Đại khái là cô nương kia rất đẹp, Đao Thần lập tức yêu nàng, một chút cũng không ghét bỏ thân phận thôn cô của cô nương. Nhưng có một ngày Đao Thần tỉnh dậy, phát hiện bảo đao bên người không thấy đâu, hắn vụt đứng dậy, bước ra cửa, phát hiện cô nương yêu mến đang dùng bảo đao yêu dấu của hắn giết cá, còn cười giải thích với hắn, nói xương đầu cá này rất cứng, làm gãy cả dao phay, vẫn là bảo đao của hắn dùng tốt... Chưa nói xong, liền bị Đao Thần phản nộ giật lấy một đao cắt cổ.

Cắt cổ...

Đường Hoan sờ sờ cổ mình. Nam nhân có đôi khi thật sự là khó có thể hiểu nổi, mỹ nhân nũng nịu như vậy, sao có thể nhẫn tâm tới mức đó?

Nói như vậy, Tống Mạch tuổi gần ba mươi còn chưa cưới vợ, sẽ không phải giống như Đào Thần, thích đèn còn hơn nữ nhân chứ?

Đường Hoan cảm thấy rất nguy hiểm. Tống Mạch vốn đã muốn trốn tránh nàng rồi, nếu hẳn thật sự chỉ yêu đám đèn bảo bối của mình vậy nàng ở trong lònghắn sẽ càng không có chỗ đứng rồi.

Lại kiên nhẫn đợi thêm hai ngày, thấy Tống Mạch còn chưa có ý đi ra, Đường Hoan mò tới phòng bếphầm một nồi chè hạt sen. Nàng muốn chìm chết hẳn trong biển dụ dàng, cướp trái tim hẳn về. Nếu quả thật bị cái đèn cướp mất nam nhân, sự phụ ở dưới đất mà biết, chỉ sợ sẽ cười mà sống lại!

Mang theo hộp đồ ăn đi tới cửa phòng làm đèn, đang muốn gõ cửa, cửa bỗng nhiên mở ra từ bên trong.

Đường Hoan kinh ngạc ngẩng đầu, đối diện với nam nhân cũng kinh ngạc y như vậy. Bốn mắt nhìn nhau, ai cũng quên mất nói chuyện.

Chỉ trong bốn ngày ngắn ngủi, Đường Hoan thoáng chút suýt không nhận ra, Tống Mạch gầy rạc hẳn đi, trên cằm mọc dày đặc những sợi râu li ti, ánh mắt...

Ánh mắt lại sáng như sao trên trời.

Đèn làm xong rồi?

Trong mắt Đường Hoan hiện lên nét vui mừng, dùng ánh mắt hỏi hẳn.

Tống Mạch cũng từ trong bất ngờ tỉnh táo lại, khẽ gật đầu, giữ kín cửa, nhìn về phía hộp thức ăn trong tay đệ tử, thấp giọng hỏi: “Đây là Tiểu

Ngũ làm cho sư phụ?” Vừa dứt lời bụng đã kêu mấy tiếng “ùng ục”. Tống Mạch xấu hổ cười, một khi thả lỏng, cảm giác của cơ thể liền khôi phục lại.

Đường Hoan mỉm cười đưa hộp thức ăn cho hắn.

Tống Mạch vừa muốn nhận thì phát hiện ánh mắt đệ tử quét qua cảm của hắn rồi lại chuyển về phía nơi khác, không tự chủ được vươn tay sờ, chợt nhớ tới mình đã bốn năm ngày chưa chỉnh trang... Tiểu Ngũ như vậy, là ghét bỏ hắn sao?

Tống Mạch rút tay về, không được tự nhiên nghiêng người, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Tiểu Ngũ vào bên trong chờ sư phụ nhé, sư phụ trở về phòng chỉnh trang lại một chút.”

Đường Hoan không ngăn cản hắn. Nàng thích nam nhân sạch sẽ gọn gàng, cái dáng vẻ này của Tống Mạch quá tang thương rồi, nàng không quen.

Không biết là vì đói bụng đến khó chịu, hay tại do duyên cớ nào khác mà động tác của Tống Mạch rất nhanh, múc nước tắm rửa thay quần áo, không dùng tới một khắc đã chạy tới phòng làm đèn.

Thấy đệ tử đứng ở trước bàn tò mò nhìn chăm chăm cái đèn lồng trụ lúi, hắn đi tới, nâng đèn lên giải thích: “Đây chỉ là một cái mô hình, sư phụ gần đây đau đầu chính là làm sao mà không cần nan trúc, dây thép vẫn có thể làm ra được đèn lồng. Bây giờ đã nghĩ ra được biện pháp, kế tiếp mới bắt đầu chân chính làm đèn lồng dự thi...” Chưa dứt lời, thoáng trông thấy sắc mặt đệ tử trong nháy mắt trở nên lo lắng, trong lòng hắn dường như cảm nhận được, bật thốt ra lời giải thích: “Tiểu Ngũ yên tâm, phần khó nhất đã giải quyết được rồi, đèn lồng sẽ nhanh chóng hoàn thành, không phải ở phòng làm đèn cả đêm như vậy nữa.”

Đường Hoan ngẩn người, ngay sau đó ngược đầu lên, nhìn hắn cười.

Hắn bảo nàng yên tâm, yên tâm cái gì? Là nói đệ tử không cần lo lắng cho thân thể của sư phụ, hay là nói, hai người có thể tiếp tục gặp mặt mỗi ngày mỗi đêm, nàng sẽ không phải tiếp tục nhớ hắn nữa?

Hắn làm sao mà biết nàng sẽ nhớ hắn?

Có phải mấy ngày nay hắn nhớ nàng rất nhiều hay không nên mới suy bụng ta ra bụng người?

Đường Hoan sẵn sóc không có hỏi tới, nhưng ánh mắt tránh né của nam nhân, màu đỏ khả nghi trên khuôn mặt trắng nõn, đã chứng thực đáp án cho nàng. Đường Hoan thở phào nhẹ nhõm, may quá may quá, Tống Mạch thích đèn nhưng vẫn chưa mê tới mức hành động điên rồ.

Nàng kéo hắn ngồi xuống, lấy một cái bát sứ trắng ra, múc cháo cho hắn húp. Kéo dài một lát như vậy, cháo hơi nguội một chút, nhưng vẫn ấm, húp lên là vừa vặn.

Tống Mạch dưới ánh mắt nhìn chăm chú không chớp mắt của đệ tử uống một ngụm, kinh ngạc nhìn về phía Đường Hoan, “Đây là Tiểu Ngũ tự làm?”

Đường Hoan gật đầu, hỏi hắn ăn ngon không.

Nàng theo sát hắn ngồi xuống, một tay chống má, mặc dù là đang hỏi hắn, trên mặt cũng là ung dung tự tin, mắt cười trong suốt, có cảm giác dịu dàng không nói nên lời.

“Tài nấu nướng của Tiểu Ngũ không tệ.” tim Tống Mạch đập loạn, nhẹ giọng khen một câu rồi lại cúi đầu húp cháo. Giờ này khắc này, hưng phấn vì giải quyết xong vấn đề khó khăn làm đèn đã lặng lại, vui sướng vì ra cửa gặp được người mong nhớ mấy ngày nay cũng lặng lại, lý trí ủa về, hắn chợt nhớ tới giờ là đêm khuya, Tiểu Ngũ cố ý nấu cháo cho hắn ăn, chỉ đơn thuần là thương sư phụ, hay còn là vì một cái gì khác?

Hắn lén liếc mắt sang , ánh mắt Tiểu Ngũ dịu dàng nhìn hắn. Tống Mạch bị cái nhìn này thiêu đốt nên phải thu hồi tầm mắt, đáy lòng trào lên niềm vui sướng, khi trào lên được nửa chừng chợt khựng lại, bởi vì hắn cảm thấy nghi ngờ. Có lẽ Tiểu Ngũ chỉ là vì hiếu kính được với sư phụ mà cảm thấy hài lòng, cũng không phải như hắn nghĩ...

Tiểu Ngũ, có còn thích hắn không?

Thích, không thích, cái nào cũng không khiến hắn hài lòng.

Tống Mạch chìm trong tâm trạng phức tạp mà ăn hai bát cháo, đứng dậy thu dọn hộp đựng thức ăn rồi nói với đệ tử: “Quay trở về ngủ đi, cái này để sáng mai tiêu nhị dọn dẹp.”

Đường Hoan kéo tay áo hắn, ý bảo hắn cũng đi ra ngoài.

Tống Mạch chỉ cho là đệ tử lo lắng hắn còn tiếp tục vất vả ở phòng làm đèn, liền đi ra ngoài cùng cậu, “Yên tâm, sư phụ cũng đi ngủ luôn.”

Nhưng Đường Hoan vẫn kéo hắn đi tới thượng phòng, Tống Mạch định từ chối, Đường Hoan lại viết chữ trong lòng bàn tay hắn, nói nhất định sư phụ rất mệt mỏi, Tiểu Ngũ đảm bốp bả vai cho sư phụ rồi sẽ đi ngủ.

Đôi mắt chờ mong như vậy, đánh thẳng vào đáy lòng hắn, cho dù là xuất phát từ hiếu tâm hay là cái gì, Tống Mạch đều không nỡ từ chối.

Dù sao qua mấy ngày mệt mỏi, Tống Mạch đã rất buồn ngủ, hắn ngủ quên trong sự hờ hững dịu dàng của đệ tử, căn bản không biết sau khi hắn ngủ, đệ tử vừa nghe lời lại ngược ngùng của hắn ôm hắn sờ soạng rồi sờ soạng, cuối cùng thì ngủ trong lòng hắn.

Tống Mạch ngủ một mạch tới khi trời sáng, tỉnh lại bên cạnh đã không có người, hắn day day trán, đối với những chuyện sau đó xảy ra vào tối hôm qua một chút ấn tượng cũng không có.

Buổi sáng thầy trò ba người ngồi nói chuyện phiếm, Phó Ninh tò mò hỏi Tống Mạch: “Sư phụ, năm nay trên đèn vẽ cái gì?” Những người làm đèn chân chính, viết chữ, vẽ, cắt giấy, trạm trổ ... đều có hiểu biết, mà mỗi người đều giỏi về một ngành khác nhau, nhưng vị sư phụ làm đèn này của hẳn, kỹ thuật làm đèn hàng đầu thì khỏi nói, tranh chữ lại càng khiến văn nhân nhã sĩ cảm thấy thua kém.

Tống Mạch muốn vẽ bức tranh Nguyệt cung. Lễ hội hoa đăng Trung thu không bằng lễ hội hoa đăng Nguyên tiêu có thể tùy ý chọn lựa, lúc nào chủ đề cũng phải có liên quan đến ngắm trăng.

Phó Ninh đối với khả năng vẽ của sư phụ mình vô cùng tin tưởng, nhưng mà khi nghĩ tới những bức tranh Tống Mạch từng vẽ trước kia, hẳn ngập ngừng đề xuất: “Sư phụ, hình như người vẫn chưa bao giờ vẽ tranh mỹ nhân phải không? Bây giờ nếu muốn vẽ Nguyệt cung, cũng không thể thiếu Hằng Nga được, người tự vẽ được không? Người có muốn đệ tử mời cô nương hoa lâu tới để cho sư phụ tham chiếu hay không?” Vừa hay có thể hóa giải những lời đồn đại hoang đường bên ngoài.

Tống Mạch liếc hẳn một cái, vẻ mặt lạnh nhạt.

Phó Ninh cười hắc hắc: “Sư phụ đừng coi thường, chờ người vẽ xong rồi, vừa lúc có thể cho đệ tử chiêm ngưỡng xem mỹ nhân trong tưởng tượng của sư phụ có dáng vẻ như thế nào... A, đúng rồi, sư phụ, con cảm thấy dáng vẻ Tiểu Ngũ nhìn rất đẹp, khuôn mặt còn đẹp hơn nhiều mấy danh môn quý nữ kia, hay là để cho Tiểu Ngũ giả dạng thành nữ nhân cho sư phụ vẽ, được không? Như vậy sư phụ vừa dễ vẽ, vừa đỡ phải mời cô nương hoa lâu làm hỏng danh tiếng. Về phần Tiểu Ngũ, dù sao chỉ có chúng ta biết, Tiểu Ngũ sẽ không tức giận, có phải hay không?”

Đường Hoan ngăn người, sau đó ngượng ngùng cúi đầu.

Tống Mạch vốn đang thất thần vì chú ý của đại đệ tử, phát hiện hành động của tiểu đệ tử, lập tức buông ly trà trong tay xuống, lạnh mặt trách mắng: “Hồ ngôn loạn ngữ! Ra đằng trước phụ giúp làm đèn đi!”

Phó Ninh nháy mắt với sư đệ một cái rồi hốt hoảng bỏ chạy.

Đường Hoan đứng dậy muốn đuổi theo.

Tống Mạch khụ khụ, ngăn cậu lại: “Tiểu Ngũ, sư huynh con thích nhất là nói đùa, mấy lời kia con cũng đừng tưởng thật.”

Đường Hoan lắc đầu, lại khoa tay múa chân một lúc, đỏ mặt tỏ vẻ nàng sẵn lòng mặc nữ trang.

Tống Mạch một mực từ chối, động viên đệ tử hai câu, rồi vào phòng làm đèn.

Đường Hoan nghĩ đến cái nháy mắt của Phó Ninh liền đi ra đằng trước tìm hân.

Phó Ninh tóm sư đệ qua một bên nói nhỏ: “Tiểu Ngũ đừng nóng giận, lời kia của sư huynh thật sự không có ý khác, chỉ là muốn cho sư phụ dễ làm đèn hơn chút xíu. Đệ cũng thấy mấy ngày vừa rồi sư phụ bận rộn thế nào, Tiểu Ngũ không đau lòng sao? Tiểu Ngũ, đệ chưa tới lễ hội hoa đăng, không biết nơi đó có bao nhiêu người tham gia thi đấu đâu, mặc dù sư phụ chúng ta liên tục đoạt giải nhất, nhưng mỗi lần thắng được cũng đều không dễ dàng. Từ hồi tháng 5, Trương gia ở huyện Lâm đã bản tiếng rồi, tuyên bố năm nay sẽ đoạt giải nhất, tuy có thể nói là bọn họ phóng đại nhưng chúng ta cũng không thể không đề phòng. Tiểu Ngũ, đệ trông rất đẹp, nếu sư phụ dựa theo dáng vẻ của đệ vẽ mỹ nhân, vậy hiệu quả nhất định sẽ rất tốt, có phải không?”

Đường Hoan cúi đầu, không nói gì.

Phó Ninh thở dài, vỗ vỗ vai sư đệ: “Tiểu Ngũ đừng như vậy, sư huynh chẳng qua là đề suất thế thôi, đệ không muốn coi như xong, dù sao một nam nhitử tể mặc nữ trang, thật là uất ức cho đệ rồi. Sư huynh gọi đệ tới đây, cũng không phải muốn ép buộc đệ làm gì, chỉ là muốn nói cho đệ lời kia của sư huynh không có ác ý, để cho Tiểu Ngũ ngàn vạn lần đừng hiểu lầm sư huynh.”

Đường Hoan lắc đầu, mỉm cười với hắn.

Phó Ninh cũng cười, “Vậy là tốt rồi, đi thôi, chúng ta tiếp tục làm việc đi.” Xoay người chuẩn bị rời đi.

Đường Hoan giơ tay giữ chặt lấy hắn, dưới cái nhìn chăm chăm nghi hoặc của Phó Ninh, nàng viết chữ trong lòng bàn tay hắn, bảo hắn buổi chiều lên đi mua đồ, quần áo son bột nước...

Phó Ninh vỗ nàng một cái thật mạnh, “Được, ta cũng biết Tiểu Ngũ không đành lòng thấy sư phụ khó xử!”

Đường Hoan giả bộ xấu hổ chạy đi.

Động tác Phó Ninh rất nhanh, dựa theo Đường Hoan viết thắt lưng nhỏ các loại, hoàng hôn đã mang đồ đến, chạy tới trong phòng Đường Hoan, khẳng khái đòi xem nàng hóa trang cho mình thế nào. Đường Hoan kiên quyết lắc đầu, đuổi người ra khỏi phòng.

Đối với Phó Ninh, suy đi nghĩ lại, Đường Hoan không muốn trêu chọc, cũng không muốn khiến Phó Ninh sinh ra tâm tư gì khác với nàng. Giờ nàng đã xác định tâm ý của Tống Mạch, không cần tiếp tục lấy Phó Ninh ra kích thích nữa, càng không thể mập mờ với Phó Ninh khiến hắn sinh lòng nghi ngờ, cũng có thể khiến Phó Ninh làm ra cái gì phá hỏng kế hoạch của nàng. Và lại có Tống Mạch như châu như ngọc ở bên, mỗi ngày lắc lư trước mắt nàng, nàng rất khó chia lực chú ý sang trên người Phó Ninh.

Vì ăn được cá lớn, đành phải buông tha cho cá nhỏ.

Dùng xong cơm chiều, Đường Hoan trốn trong phòng hóa trang.

Phó Ninh định ninh là ngày mai nàng mới mặc nữ trang ra ngoài, nên về thẳng phòng ngủ.

Tống Mạch không biết hoạt động của hai đệ tử, nhưng hẳn biết buổi tối Tiểu Ngũ sẽ lên tới hầu hạ hẳn, sau khi vào nhà liền khép hờ cửa giống như bình thường. Bởi vì không dám cởi quần áo ngay trước mặt đệ tử, hẳn quyết định không tắm rửa mỗi đêm nữa, một lát nữa Tiểu Ngũ tới, hẳn nói với cậu chút chuyện về đèn lồng, rồi bảo cậu trở về. Đầu không đau bả vai không mỏi lại không cần tắm rửa, sự phụ tất nhiên không cần đệ tử hầu hạ, như vậy Tiểu Ngũ khẳng định sẽ không suy nghĩ nhiều.

Ngồi bên bàn, Tống Mạch cầm sách, nghĩ tới sau này sẽ không thể nhận lấy sự chăm sóc của đệ tử nữa, khiến hẳn đọc cái gì cũng không vào.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng đẩy cửa.

Tống Mạch buông sách, nhìn về phía cửa nội thất, chờ đệ tử tiến vào.

Hắn nghe thấy Tiểu Ngũ đóng cửa, đi hai bước về phía bên này, bỗng dừng lại, lại quay trở ra, khép cửa lại.

Tiểu Ngũ đã đi về rồi sao?

Tống Mạch đứng lên, nghi hoặc bước ra ngoài.

Đẩy rèm cửa ra, hẳn cúi đầu bước ra, không ngờ vừa giương mắt, động tác liền khựng lại.

Đường Hoan một thân váy dài thuần trắng, đứng nghiêng so với hẳn. Lông mày vẽ dài mảnh, mi mắt rủ xuống, môi son khẽ mím, phảng phất như

Hằng Ngatiên tử hạ phàm, khát khao gặp lại người trong lòng, lại không biết vì sao sinh lòng e sợ, chần chừ không tiến.

Ánh mắt Tống Mạch không tự chủ được đi dọc theo cái cổ trần của người nọ nhìn xuống phía dưới, áo ngực bên trong sa mỏng bao lấy hai luồng đầy đà, như ẩn như hiện, xuống tới nữa là vòng eo tinh tế có thể nắm chặt không thừa chút gì.

Trái tim của hắn đập dồn dập, tầm mắt trong chốc lát chuyển lên mặt người nọ, trong chốc lát lại chuyển qua bộ ngực vốn không nên nhìn kia, rất lâu sau mới khó khăn mở miệng: “Tiểu Ngũ?”

Đường Hoan mím môi, khẽ gật đầu, vẫn không dám ngẩng đầu nhìn hắn như trước.

Tống Mạch kinh ngạc quên cả ngôn ngữ, rất lâu sau, xác định đây không phải hắn đang nằm mơ, lúc này mới buông ra rèm cửa nắm chặt hồi lâu, đi về phía đệ tử hai bước, trong đầu một mảnh hỗn độn, “Tiểu Ngũ, con, con là cô nương?”

Đường Hoan kinh ngạc ngẩng đầu, hai má đỏ rực, nhưng vẫn kiên định lắc đầu.

Tống Mạch sững sờ đứng tại chỗ, ánh mắt dừng ở trước ngực nàng, không phải cô nương, vậy...

Đường Hoan bình tĩnh hiểu ra, đóng kín cửa, quay lại đối diện hắn, ngẩng đầu kéo cổ áo xuống, lộ ra đầu vai mỏng manh. Tống Mạch vội vàng nhìn sang chỗ khác, Đường Hoan cười trộm, từ bên trong tấm vải thừa quấn ngực lấy ra một cái bánh bao hơi bị đè ép, đưa cho hắn xem.

Trong cuộc đời Tống Mạch lần đầu tiên khiếp sợ đến há mồm, nhìn bánh bao một chút, lại nhìn bên ngực cao cao kia của đệ tử một chút, không phản bác được.

Đường Hoan xoay người nhét bánh bao trở lại, lại quay lại, kéo tay hấn viết chữ.

Sư phụ, Tiểu Ngũ nhìn đẹp như vậy sao? Giống nữ tử sao?

Trong lòng bàn tay của Tống Mạch đổ đầy mồ hôi, sợ bị đệ tử phát hiện, chờ cậu viết chữ xong liền nhanh chóng thu tay lại, căn bản không nhìn cậu, sải bước đi vào trong, “Càn quấy!” Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa hấn đã nghĩ rằng Tiểu Ngũ là một cô nương rồi! Tiểu Ngũ, cậu không biết vừarồi hấn có bao nhiêu khăn trương đâu!

Tống Mạch tức giận thật rồi, sau khi vào nhà sau cho dù xin lỗi như thế nào, hấn cũng không để ý đến cậu.

Đường Hoan đành phải lấy ra đòn sát thủ, từ phía sau Tống Mạch ôm lấy hấn, viết chữ trên lưng hấn.

Sư phụ, sư huynh nói con có thể giúp người vẽ mỹ nhân, bởi vậy Tiểu Ngũ mới trang điểm thành thế này. Sư phụ đừng nóng giận, nếu người cảm thấy Tiểu Ngũ xinh đẹp như vậy, bây giờ cứ vẽ đi, nếu không ban ngày bị sư huynh nhìn thấy, huynh ấy khẳng định sẽ chê cười con.

Tống Mạch cố gắng xem nhẹ xúc cảm hai cái bánh bao đang chèn ép trên lưng kia, lạnh giọng khuyên bảo cậu: “Không cần, tự sư phụ cũng có thể vẽ tốt, con mau trở về đi thôi, về sau không cho phép lại càn quấy giả thành nữ tử nữa.” Vui mừng quá đổi rồi lại thất vọng, lòng hấn rất khó chịu.

Đường Hoan chậm rãi chuyển sang chỗ khác, ôm thắt lưng hấn, ngửa đầu nhìn hấn, trong mắt ánh lệ lấp lánh.

Nàng vẽ lông mày, càng thêm dài nhỏ tựa như lá liễu, thoa chút son, môi hồng nhuận mê người, bên dưới quai hàm đang ngược lên là mảng lớn da thịt trắng nõn... Tống Mạch không dám nhìn nữa, lại không đành lòng nhìn

cậukhóc mà mặc kệ, đành phải đẩy cậu ra, bất đắc dĩ nói: “Chỉ một lần này,lần sau không được viện cớ này nữa.”

Đường Hoan liên tục gật đầu, hỏi hẵn muốn vẽ ở đâu.

Tống Mạch nghiêng người bình tĩnh một lát, để cho đệ tử ngồi ở phía trước cửa sổ, hẵn đi chuẩn bị đồ.

Một khắc sau, ngay khi Tống Mạch rất vất vả mới thu hồi hết những xúc cảm lên lên xuống xuống vừa rồi, khi có thể chuyên chú vẽ tranh, lại thấy đệ tử ở bên kia đang nâng tay lên... vuốt ngực.

“Con làm cái gì!”

Hô hấp lập tức rối loạn, Tống Mạch hỗn hển quăng bút xuống, gần như nghiêng răng nghiêng lợi.

Đường Hoan rất vô tội, vội chạy tới viết chữ lên một tờ giấy giải thích.

Sư phụ, vừa rồi một bên bánh bao bị lệch.

Tống Mạch: ...

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 48: Cô Nương

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch để Đường Hoan làm mẫu vẽ, chẳng qua là khi một lần nữa tiếp tục nhắc bút, mặt hăn lạnh lùng bảo nàng ném hai cái bánh bao kia sang một bên.

Đường Hoan mò hai cái bánh bao ra ngay trước mặt hăn, vô cùng khó hiểu nhìn hăn, lại chỉ chỉ ngực mình, tỏ vẻ như vậy sẽ không giống nữ nhân bình thường.

Tống Mạch nhìn nàng chăm chăm không nói lời nào.

Đường Hoan ngoan ngoãn cúi đầu, để bánh bao vào bàn bên cạnh, sửa sang lại quạt áo, rồi Tống Mạch bảo nàng ngồi như thế nào, thì nàng ngồi như thế đó.

Tống Mạch nguôi giận rồi, bắt đầu tập trung tinh thần vẽ tranh.

Ngồi một lát, Đường Hoan cảm thấy có chút là lạ, dường như dưới móng có thêm cái gì vậy, không động một tý, chỗ đó liền ngứa. Nhưng mỗi lần nàng vừa định động, ánh mắt ngăn cản của Tống Mạch liền đúng lúc bay tới, nàng đành phải tiếp tục chịu đựng, không chớp mắt quan sát nam nhân đối diện, ý đồ làm hăn phân tâm.

Vậy mà dù thế nào hăn vẫn rất nghiêm túc, căn bản không hề bị ảnh hưởng bởi nàng. Hăn đúng là đang nhìn nàng, nhưng ánh mắt nhìn dường như lại khác với trước kia, bình tĩnh lạnh nhạt, không trộn lẫn bất cứ tình cảm nào. Đường Hoan âm thầm đoán, ở trong mắt Tống Mạch, nàng bây giờ, chính là một chiếc đèn lồng phải không?

Hắn sẽ vẽ nàng thành cái dạng gì đây?

Nghĩ đến những chiếc đèn lồng hoa lệ treo trên phòng triển lãm đèn phía sau, Đường Hoan chợt cảm thấy mong đợi.

Nàng thích chưng diện, chẳng những thích trang điểm cho mình thật xinh đẹp, mà còn thích những phụ kiện xinh đẹp nữa. Tựa những mỹ nhân được thêu trên quạt tròn, Đường Hoan cũng hy vọng có người vẽ nàng lên vật nào đó. Nếu có thể có được một chiếc đèn lồng trần phấm vẽ chân dung nàng, lại quý nữa, nàng sẽ không tiếc móc bạc ra mua.

Mời người giúp mình vẽ tranh, Đường Hoan đúng là chưa từng tiếp xúc với chuyện văn nhã như vậy.

Từ nhỏ đi theo bên người sư phụ lớn lên, nàng chưa từng xuống núi một mình, trừ vài lần kia theo sư phụ xuống núi quan sát nam nhân tăng thêm kiến thức, hiểu biết của nàng về bên ngoài, tất cả đều đến từ sư phụ. Sư phụ nói, văn nhân học sĩ đều là cây non ốm yếu tay trái gà không chặt, chỉ biết đọc mấy câu thơ nào lòng, trên giường căn bản không kiên trì được bao lâu, hái được cũng không có ý nghĩa.

Đường Hoan chưa từng hái văn nhân, Tống Mạch trước mắt xem như nửa văn nhân, nàng còn chưa kịp ném thử đâu. Nhưng nếu tương lai tình mệnh, văn nhân nào có thể vẽ cho nàng mấy bức tranh khiến nàng vừa lòng, Đường Hoan không ngại hái đổi phương một lần, dĩ nhiên, dung mạo của người nọ cũng phải khakhá một chút mới được ...

“Đang nghĩ gì vậy?”

Tống Mạch vẽ xong, trải giấy vẽ trên bàn hong khô, khóe mắt liếc thấy đệ tử vẫn còn ngồi yên không nhúc nhích mới kỳ quái hỏi. Mới vừa rồi không phải vẫn thích cử động sao?

Đường Hoan hoàn hồn, dùng ánh mắt hỏi hắn vẽ xong rồi?

Tống Mạch gật đầu một cái.

Đường Hoan lập tức chạy tới, muốn xem bức tranh vẽ mình.

Tống Mạch nhanh chóng đứng dậy che trước bàn, khi đệ tử chạy tới thì dè bảvai của cậu lại, không cho, từ chối đẩy cậu ra ngoài: “Đêm đã khuya rồi, Tiểu Ngũ trở về ngủ đi. Chờ sư phụ làm xong đèn rồi, lại cho con xem.”

Đường Hoan mặc kệ, rõ ràng nhìn một cái là được, vì sao nhất định phải chờ lâu như vậy?

Nàng định ăn vạ làm nũng, nhưng Tống Mạch rõ ràng đã hạ quyết tâm, hai tayấn thật chặt, không cho nàng cơ hội xoay người, đẩy thẳng nàng ra bênngoài. Thừa dịp trước khi nàng xoay người, hấn đóng cửa, tiếng từ trongcửa truyền tới bên tai nàng: “Tiểu Ngũ, sáng mai gặp.”

Đường Hoan giận dỗi đẩy cửa một chút.

Cách một cánh cửa, Tống Mạch dựa lưng vào cánh cửa, nhắm mắt lại mỉm cười.

Trước đó bị đệ tử làm bậy tức giận một trận, bây giờ cũng trêu chọc lại cậu, cho cậu một bài học thật lớn.

Mấy ngày tiếp theo, cho dù Đường Hoan sáp lại gần Tống Mạch giả vờ ngoanngoãn như thế nào, Tống Mạch cũng không chịu cho nàng xem bức tranh này.

Đường Hoan ban ngày không thể được như ý, liền nghĩ buổi tối mò tới cho namnhân kia ném thử chút lợi hại, nhưng Tống Mạch đã đề phòng nàng rồi, gần tối đã đóng cửa, liên tục mấy buổi tối đều cho nàng ăn canh “bế môn”.

Thấm thoát đã tới mừng mười tháng tám.

Tống Mạch và Phó Ninh tự mình đem hai cái hòm dài và một cái hòm nhỏ lên xengựa, Đường Hoan nhìn thế nào cũng không thấy ba cái hòm kia có thể chứa được cả cái đèn lồng lớn, bèn kéo tay áo Phó Ninh hỏi hẩn. Nếu Tống Mạch không để ý tới nàng, nàng cũng không thềm nói chuyện với hẩn, xemai sốt ruột trước.

Phó Ninh cười giải thích cho nàng: “Chúng taphải đi đường hai ngày hai đêm, xe ngựa xóc nảy, dễ làm hỏng đèn lồng. Bây giờ chuẩn bị sẵn giấy cắt và mấy đồ lật vật khác, chờ sau khi đến phủ thành mới làm thành đèn lồng.”

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Tống Mạch nhắc chân dài nhảy lên xe ngựa, dẫn đầu vào trước.

Phó Ninh phụ trách đánh xe, vỗ vỗ bả vai Đường Hoan bảo nàng vào bên trong ngòì, còn sẵn sóc mà vén màn xe lên.

Đường Hoan lắc đầu, vòng qua xe ngựa đi tới bên kia, ngòì vị trí sát cạnh Phó Ninh, cười chỉ về phía xa xa, tỏ ý mình thích ngòì bên ngoài ngắm phong cảnh.

“Vậ được, Tiểu Ngũ cứ ngòì bên ngoài với sư huynh đi.” Có thể có người ngòì cùng, Phó Ninh cũng là rất vui vẻ, quay đầu mời sư phụ ngòì xong buông màn xe, nhảy lên, giục ngựa đi về phía trước.

Màn xe đung đưa, xuyên qua khe hở hai bên là có thể nhìn thấy bóng dáng của hai đệ tử.

Tống Mạch nhìn chăm chăm tiểu đệ tử ở bên kia, biết Tiểu Ngũ là vì chuyện bức họa bị hẩn đùa giỡn mà giận dỗi đây, suy nghĩ một chút, hẩn lêngọi cậu: “Tiểu Ngũ vào đi, sư phụ dạy con làm đèn.” Hòm nhỏ chính là chuẩn bị riêng để dạy cậu làm đèn.

Sư phụ cho gọi, đệ tử không thể không đi vào.

Đường Hoan rầu rĩ ngồi bên cạnh Tống Mạch.

Tống Mạch đặt cái hòm ra trước mặt hai người rồi mở ra nói: “Tiểu Ngũ không phải vẫn muốn học làm đèn lồng sao, bây giờ vết thương trên tay con cũng đã khỏi rồi, chú ý học tập, tranh thủ trên đường học được cách làm chiếc đèn lồng đơn giản nhất.”

Đối với đệ tử một lòng hiếu học mà nói, cái này có thể coi như một quả táo ngọt cực lớn rồi. Đường Hoan mặc dù trong lòng khinh thường, nhưng ngoài mặt vẫn phải ra vẻ vui mừng, tha thứ cho sư phụ.

Lên đường thuận buồm xuôi gió.

Ba ngày sau, thầy trò ba người tới phủ thành.

Phó Ninh chạy thẳng xe ngựa tới trước cửa nhà trọ lớn nhất phủ thành. Bởi vì lễ hội hoa đăng ở phủ thành hấp dẫn một lượng lớn du khách tới đây xem, nên mấy ngày trước trung thu hầu hết các nhà trọ đều chật ních, Tống gia luôn đặt trước phòng từ mùng mười tới mùng sáu tháng tám hàng năm. Tống Mạch là người làm đèn nổi danh, chưởng quầy nhà trọ cũng vui vẻ tạo điều kiện cho hắn.

Chẳng qua là, khi chưởng quầy phát hiện bên ngoài xe có thêm hai người đi xuống thì lộ vẻ kinh ngạc, Tống Mạch bỗng ý thức được một vấn đề hãn đã bỏ sót. Trước kia chỉ có hai người hãn và Phó Ninh, bởi vậy chỉ đặt hai căn phòng, lần này còn dẫn thêm một đệ tử nữa.

“Còn phòng trống không?” Hãn hỏi.

“Cái này, Tống sư phụ, ngài biết đấy, lúc này đừng nói là nơi này của chúng ta, kể cả những tiểu điểm bên cạnh bình thường chẳng có ma nào hỏi thăm giờ cũng đều kín khách hết rồi!” Chưởng quầy trung niên e ngại đáp, quan sát Đường Hoan, thử đề nghị: “Hay là hai vị tiểu huynh đệ chịu khó ở chung một phòng trước đã?” Lời này ông ta hỏi xong cũng hết sức sợ hãi,

đều đôn Tổng sư phụ thích nam nhân, hai đệ tử trước mắt đều có tướng mạo rất tốt, có lẽ Tổng sư phụ người ta muốn ngủ chung phòng với một đệ tử nào đó đây, nhưng loại lời này, hẳn có chết cũng không hỏi.

Tống Mạch nhíu mày.

Phó Ninh tỏ vẻ đề nghị này không tệ, “Được ạ, dù sao giường của khách sạn cũng khá lớn, con với sư đệ cũng không ngại chen chúc đâu.” Hẳn cũng không nghĩ nhiều như vậy, lắc lư trên xe lâu quá rồi, Phó Ninh thầm muốn lập tức sắp xếp cho xong chuyện phòng ngủ, hẳn đi ngủ một giấc thật ngon, buổi tối lại dẫn sư đệ đi dạo chợ đêm. Mấy ngày trung thu này, phủ thành không cấm đi lại vào ban đêm, buổi tối cũng cực kỳ náo nhiệt.

Tống Mạch nhìn về phía tiểu đệ tử.

Đường Hoan mím môi, nhìn về phía hẳn xin giúp đỡ, tâm tư cũng quá rõ ràng.

Đáy lòng chợt sinh ra cảm giác vui mừng, hóa thành một nỗi xúc động mãnh liệt không cách nào kìm nén, Tống Mạch nói thẳng với chương quỳ: “Không cần làm phiền ngài, buổi tối ta làm đèn, vừa hay cần một đệ tử làm trợ thủ.” Nói xong, dẫn đầu đi lên lầu.

Không phải không biết những lời đồn kia, không phải không biết nói ra những lời này sẽ có hậu quả gì, nhưng Tiểu Ngũ không muốn chung giường với sư huynh, Tiểu Ngũ xin hẳn giúp đỡ, hẳn thì không thể mặc kệ cậu.

Sau khi sư phụ đi, Phó Ninh có chút kinh ngạc, gọi sư đệ cùng đi theo.

Chương quỳ nhìn bóng dáng thầy trò ba người, nở nụ cười ý vị sâu xa, xoay người vội tiếp đón những vị khách khác.

Trên lầu, Tống Mạch dặn Phó Ninh: “Buổi chiều nghỉ ngơi thật tốt, buổi tối ra ngoài đi dạo thì có thể, nhưng trước canh hai phải trở về, không được

gây chuyện.

Tiểu Ngũ làm trợ thủ giúp ta, con cũng không cần gọi nó.” Bộ dạng của Tiểu Ngũ rất đẹp, lại không thể nói chuyện, hấn lo khi cậu ra khỏi cửa vào buổi tối. Phũ thành loại người nào cũng có, trung thu mấy ngày nay càng là nguy hiểm nhất, hàng năm đều có trẻ con bị bắt cóc.

Phó Ninh đáp “ạ”, cảm thông vỗ vỗ vai sư đệ.

Đường Hoan lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không muốn đi chơi chút nào, sau đó liền theo sau Tống Mạch vào phòng của hấn.

Trong phòng, không khí có chút xấu hổ.

Có vài thứ có thể ngẫm hiểu, một khi nói ra khỏi miệng, thì không thể không đối mặt.

Tống Mạch không hỏi đệ tử vì sao không muốn ngủ cùng sư huynh. Cất kỹ haicái hòm, hấn đi tới trước cửa sổ, nhìn dòng người tắt bật trên đường.

Đường Hoan nhìn ngấm dáng người cao lớn của hấn một lát rồi đi tới hỏi hấn giờ nên làm cái gì.

Tống Mạch đứng trước cửa sổ, chặn lại ánh sáng rục rờ bên ngoài, nghiêng đầu nhìn cậu: “Tiểu Ngũ ngủ một lát trước đi, cơm chiều sư phụ gọi con.”

Đường Hoan chỉ chỉ hấn.

Tống Mạch mỉm cười, “Sư phụ còn có một số việc phải làm, con đi ngủ đi.”

Người này không phải định buổi tối sẽ nằm ra đất ngủ đấy chứ?

Sau khi Đường Hoan lên giường nằm xuống, nàng núp ở trong chăn nhìn lên Tống Mạch, trong lòng âm thầm nói thầm. Chỉ có điều, cho dù hấn có

muốn nằm ra đất ngủ, nàng cũng sẽ không đồng ý.

Ngủ một giấc thỏa thuê, nàng bị đánh thức khi sắc trời đã tối.

Đường Hoan mở to mắt, phát hiện tóc Tống Mạch còn có chút ẩm ướt. Hẳn tắm rửa rồi sao? Sao nàng không nghe thấy một chút động tĩnh nào?

Tống Mạch không biết đệ tử đang suy nghĩ gì, chỉ thúc giục cậu nhanh lên một chút: “Sư huynh con ra ngoài dạo rồi, ta thấy con đang ngủ ngon nên đã bảo tiểu nhị đưa cơm chiều lên phòng. Mau đứng lên đi, bây giờ ăn là vừa vặn, một lát nữa sẽ nguội mất.”

Đường Hoan đúng là đang rất đói bụng nên cũng nhanh chóng đứng dậy.

Sau khi ăn xong, Tống Mạch trở lại bên cạnh bàn ngồi xuống, Đường Hoan theo sau, phát hiện hắn đang vẽ cảnh trăng. Nàng không nghĩ nhiều lắm, chỉ cho là nam nhân này đang kiếm cớ để buổi tối không chung giường mà thôi, liền viết chữ cho hắn xem, nói nàng muốn tắm rửa.

Đầu bút lông của Tống Mạch ngừng lại. Đã quá muộn rồi, bởi vì không dừng đúng lúc, nét bút kéo ra phía trước, hỏng mất một bức họa. Nhưng giờ này khắc này, hắn nào có tâm tư tiếc hận cái đó, trong đầu nghĩ tất cả đều là Tiểu Ngũ muốn tắm rửa, Tiểu Ngũ muốn ở cởi quần áo trước mặt hắn...

Đường Hoan gõ gõ cái bàn, dùng ánh mắt hỏi hắn có thể được hay không.

Tống Mạch khó khăn gật đầu một cái, đứng dậy nói: “Được, con đợi một lát, sư phụ đi xuống căn dặn tiểu nhị.” Một đường bên ba, có tắm rửa cũng là bình thường, hắn nào có lý do gì không cho Tiểu Ngũ tắm rửa? Cùng lắm thì, lát nữa nằm xuống trước, giả bộ ngủ không nhìn cậu là được. Phòng của nhà trọ không lớn lắm, những chỗ khác cho dù là đưa lưng về phía cậu đứng hay là cúi đầu đọc sách, Tống Mạch đều sợ mình sẽ không nhìn được mà nhìn sang.

Sau khi trở về, Tống Mạch đi về phía cái bàn, chuẩn bị ngồi xuống rồi lập tức giả vờ buồn ngủ nằm xuống. Ai ngờ hăn vờangồi xuống, đệ tử của hăn đã cúi đầu đi tới, mặt mũi hăn nhớ đưa cho hăn một tờ giấy, bên trên viết: Sư phụ, lúc Tiểu Ngũ tắm rửa, sư phụ đừng nhìn Tiểu Ngũ, có được không?

Tống Mạch qua một hồi lâu cũng không thể đáp lại lời nào.

Tiểu Ngũ cho hăn là loại người nào vậy?

Cơn giận chợt ủa đến, Tống Mạch ngược mắt, vốn định lạnh giọng giải thích mình không phải là loại người như vậy, lại trở nên khiếp sợ khi phát hiện mặt đệ tử hăn tái nhợt, đang yên lặng rơi nước mắt.

Cho dù là then thùng hay là lo lắng, cũng không nên khóc chứ?

Tống Mạch luống cuống, thấp giọng hỏi cậu: “Tiểu Ngũ làm sao vậy?”

Đường Hoan vẫn cúi đầu như trước, liền giật tờ giấy về, chỉ vào bốn chữ “đừng nhìn Tiểu Ngũ”, hai tay run rẩy.

Tống Mạch nhíu mi, hăn biết đệ tử cho dù không thích hăn, cũng không có khả năng sợ hăn tới mức cho là hăn sẽ làm ra hành vi cầm thú, nếu không cậu sẽ không gần gũi với hăn, lựa chọn ở chung một phòng với hăn. Nhưng Tiểu Ngũ rõ ràng là sợ hãi như vậy ... Không cho hăn nhìn, hay là, trên người đệ tử có ẩn ký gì vạch ra quá khứ của cậu, bởi vậy không muốn bị sư phụ là hăn nhìn thấy?

Tống Mạch nhin không được muốn hỏi, lại nhìn nước mắt trên mặt đệ tử, hăn than nhẹ một tiếng, đứng dậy nói: “Tiểu Ngũ, lát nữa tiểu nhị đi lên con đi mở cửa nhé, sư phụ mệt mỏi, đi ngủ trước đây.” Nếu Tiểu Ngũ còn chưa đủ tin tưởng hăn, còn không muốn nói cho hăn, hăn hỏi, cũng chỉ có thể khiến cậu càng thêm khó chịu thôi.

Đường Hoan dụi mắt khẽ gật đầu, tránh sang một bên, nhìn chăm chăm mặt đất gần người, dáng vẻ kia khỏi phải nói có bao nhiêu đáng thương.

Tống Mạch đau lòng lại bất đắc dĩ nằm lên trên giường.

Mình sẽ không nhìn là một chuyện, bị đệ tử yêu cầu không được nhìn lên lại là chuyện khác. Đặc biệt là ở phía sau đệ tử còn có ân tình khiến hãn càng ngày càng hiếu kỳ, trong lòng Tống Mạch phiền chán, lật người xoay vào bên trong, triệt để cho đệ tử yên tâm.

Hai khắc sau, tiểu nhị mang thùng tắm tới, rồi thay nước, sau đó rời đi.

Đường Hoan đóng kỹ cửa lại, ngăm ngía nam nhân đang nằm nghiêng trên giường một chút, sau đó tắt đèn đi trước, rồi trốn sau thùng tắm, chầm chậm cởi xiêm y ra, bước vào trong nước.

Tiếng nước gợn bắt đầu vang lên, tiếng vẩy nước cùng với tiếng hắt nước, như là từng vòng rung động, tách đi những thứ phiền não khỏi lòng nam nhân. Đệ tử phát ra âm thanh rờ ràng như vậy, hãn giống như tận mắt thấy cậu ở trong nước giơ tay hất chân, ngượng ngùng lau. Cơ thể Tống Mạch dần dần nóng lên, tim đập như trống đánh thùng thùng, đầu óc không chịu khống chế tưởng tượng tình cảnh trong thùng tắm. Hãn đã từng bị Tiểu Ngũ nhìn rất nhiều lần, nhưng Tiểu Ngũ chưa từng cởi xiêm y trước mặt hãn. Một lần duy nhất, là đêm đó Tiểu Ngũ mặc nữ trang tới, nhưng hãn không có cách nào bình tĩnh được như Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ chỉ lộ hai bên bả vai ra, hãn cũng không dám nhìn.

“Ào...”

Tiếng nước vang lên, Tống Mạch nhắm mắt thật chặt, hãn biết, Tiểu Ngũ đã tắm xong.

Đường Hoan cũng gọi luôn đầu, sau khi thay trung y sạch sẽ, nàng lại chầm chầm lên, đi đến trước giường ngồi xuống, mặt quay ra ngoài, cúi đầu la toát.

“Tiểu Ngũ tắm xong rồi sao? Vậy con thôi đèn đi, hơi chói mắt.” Tống Mạch cố gắng làm cho tiếng của mình nghe qua bình tĩnh như thường. Mặt hần nóng vô cùng, nhất định là đỏ rồi, hần không muốn để cho đệ tử phát hiện.

Đường Hoan nghe lời, sau khi trở về, viết chữ trên lưng hần: sư phụ đã ngủ chưa? Có thể giúp Tiểu Ngũ lau khô tóc không.

Thật ra nàng nói chuyện như vậy với Tống Mạch rất tiện, bởi vì Tống Mạch thông minh, trên cơ bản mỗi chữ nàng chỉ cần viết vài nét, hần đã có thể đoán được chuẩn xác, nàng viết xuống một yêu cầu, so với nàng viết trên giấy xong rồi đưa cho hần xem còn nhanh hơn.

“Được.”

Thấy đệ tử cũng không vì chuyện vừa rồi mà xa lạ với hần, Tống Mạch thoáng thả lỏng, ngồi dậy, lạng lẽ liếc nhìn cậu một cái. Đèn tắt, tất cả cửa sổ trong phòng cũng đã đóng hết, nhưng bên ngoài có ánh trăng có đèn đuốc, ánh sáng xuyên qua cửa sổ phủ lên khắp nơi, ở bên trong mờ mờ ảo ảo, nằm gần nhau, vẫn có thể thấy rõ mặt nhau.

Tống Mạch thấy đệ tử vui vẻ cười với hần, sau đó chủ động nằm sấp lên trên giường, để cho hần giúp đỡ.

Bị nụ cười của cậu cuốn hút, khóe môi Tống Mạch cũng hơi giương lên, vén mái tóc dài ướt át của đệ tử lên, dùng khăn tắm bao lấy, chỉ chuyên tâm giúp cậu, không nghĩ tới những chuyện phiền lòng kia nữa. Hần tin tưởng, chỉ cần hần đối xử tốt với Tiểu Ngũ, một ngày nào đó, Tiểu Ngũ sẽ chủ động nói cho hần. Nếu cuối cùng Tiểu Ngũ vẫn lựa chọn im lặng, Tống Mạch cũng sẽ vẫn không thêm để ý như trước, cho dù trước kia có xảy ra chuyện gì, chỉ cần về sau đệ tử tốt đẹp, hần cũng không có gì phải lo lắng. Hần sẽ chăm sóc cho cậu thật tốt.

Ai cũng không nói lời nào, trong phòng im lặng chỉ có thể nghe thấy động tác của hãn, cùng hô hấp mỏng manh của hai người.

Đợi tóc Đường Hoan khô, Tống Mạch đứng dậy định đi xuống.

Đường Hoan quay đầu túm lấy tay hãn, để cho hãn bên nàng, nói muốn nói chuyện với hãn.

Tống Mạch không đành lòng từ chối, xuống giường vắt khăn tắm lên thùng tắm, sau khi trở về lại nằm xuống một lần nữa, để lại phía sau lưng cho đệ tử.

Đường Hoan nâng tay, viết chữ trên lưng hãn, chẳng qua là viết xong hai chữ “sư phụ”, liền không viết nổi nữa.

Tống Mạch nghe thấy cậu khóc.

Hãn đứng vụt dậy, kéo người nằm bên cạnh lên. Đường Hoan cúi đầu không muốn để cho hãn nhìn, Tống Mạch đỡ lấy cằm đệ tử, buộc cậu đối mặt với mình, hô hấp bởi vì đau lòng bởi vì rốt cuộc không thể đè nén được tò mò những chuyện đã xảy ra cũng bởi vì bất lực không biết chân tướng mà trở nên dồn dập, “Tiểu Ngũ, rốt cuộc con khóc cái gì? Có chuyện gì cứ nói cho sư phụ, sư phụ giúp con.”

Đường Hoan mở to mắt, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Tống Mạch không kìm lòng được lau nước mắt giúp nàng, ánh mắt trấn tĩnh mà dịu dàng: “Tiểu Ngũ, nói cho sư phụ đi, cho dù trên người con từng xảy ra cái gì, con cũng là đệ tử của sư phụ, sư phụ sẽ không bỏ mặc con đâu.”

Đường Hoan hít hít mũi, nước mắt từ từ ngừng lại, đẩy hãn xoay lại, viết chữ trên lưng hãn.

Sư phụ, Tiểu Ngũ không dám cho người xem, là vì, Tiểu Ngũ, phía dưới bị người cắt mất rồi.

Tống Mạch bàng hoàng cả người. Phản ứng đầu tiên là không tin, nhưng chớp mắt, hẳn nghĩ tới đệ tử yếu ớt, khuôn mặt đệ tử vô cùng mềm mại đáng yêu, còn có, hẳn ở trong cung từng gặp thái giám cũng như thế này. Tiểu Ngũ ... thằng bé, làm sao có thể...

Tay phải đột nhiên bị người kéo ra sau. Tống Mạch mờ mịt không biết làm sao, loáng thoáng biết đệ tử định làm cái gì, muốn rút tay về, lại muốn chân chính tìm hiểu cậu, khiến chính bản thân mình tin tưởng sự thật làm cho hẳn khiếp sợ đau lòng đến không muốn tin này.

Đệ tử chẳng biết lúc nào đã cởi quần ra, hẳn chạm tới một bên đùi của cậu trước, không có tâm tư cảm thụ nơi đó mịn màng hay không bóng loáng hay không, trái tim của hẳn vẫn như luôn treo lên, cho đến khi đệ tử hạ quyết tâm, nắm chặt tay hẳn kéo đi tiếp.

Bằng phẳng, không có hai viên mềm kia, cũng không có cái kia...

Hình như nơi đó có gì đó không đúng ...

Tống Mạch nhớ mang máng, thái giám trong cung chỉ cắt mất một bộ phận, nơi đó vẫn được giữ lại.

Còn đang nghi hoặc, ngón tay di chuyển tiếp theo tay của đệ tử, đầu ngón tay chạm tới một đường khe hở nhỏ, hai bên...

Trong đầu ục ục một tiếng, Tống Mạch vội rút tay lại, nhanh chóng chuyển đến cuối giường, xoay người, không thể tin nhìn về phía người còn đang ngò xồm sừng sờ ở chỗ kia: “Tiểu Ngũ, con, con thật sự là nữ nhân?” Khác với ngày đó mừng thầm và chờ mong, vừa rồi hẳn còn đau lòng khó chịu không biết an ủi nàng như thế nào, bỗng chốc bị nàng kéo xuống như thế, Tống Mạch thật sự cảm thấy đầu mình không đủ dùng.

Trong mắt Đường Hoan còn ngẩn lẹ, nghe nói như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang đau lòng muốn chết chợt nổi lên hoang mang, chớp chớp mắt, liên tục lắc đầu, tỏ vẻ mình đúng là nam nhân.

Nam nhân cái gì chứ! Nhờ ánh sáng mờ nhạt, Tống Mạch đã thấy được hình dáng bên dưới của nàng.

“Con kéo quần lên trước đã.” Tống Mạch đứng dậy, chuẩn bị đi xuống giườngchâm đèn. Vẻ mặt của đệ tử không giống như giả vờ, nhưng nàng xác thựcđúng là một cô nương, thực sự có người có thể ngốc tới nỗi ngay cả mìnhlà nam hay là nữ cũng không phân biệt được sao? Không được, hẳn muốn nói chuyện rõ ràng với nàng.

Đường Hoan mới sẽ không cho hẳn xuốnggiường, chợt bổ nhào vào trong lòng hẳn, đè hẳn nằm ngửa ra, mở miệnggiải thích với hẳn: sư phụ đừng đi, đừng bỏ mặc Tiểu Ngũ. Nói xong cũngkhông quan tâm Tống Mạch có thấy rõ hay không, hai ba cái đã lật xongtrung y, chỉ vào hai cái tiểu bánh bao của mình cho hẳn xem.

Bởi vì nàng ngồi xổm ở trên thắt lưng Tống Mạch, nửa người trên chúm về phía trước, hai cái bánh bao nhỏ trước ngực thoát nhìn vậy mà hơi lớn.

Tống Mạch bối rối nhắm mắt lại, “Tiểu Ngũ, mặc xiêm y!”

Đường Hoan viết chữ ở ngực hẳn: sư phụ, người xem phía dưới của con bị người cắtmất, ngực lép như vậy, sao không phải là nam nhân?

“Ai nói cho con con là nam nhân!”

Chịu không nổi ngứa ngáy do ngón tay nàng mang đến, Tống Mạch hỗn hển quát. Giờ này khắc này, hẳn xem như tin đệ tử này đúng là ngây thơ đến mứcngay cả nam nữ cũng không nhận rõ. Nhà bình thường sao có thể dạy dỗđược kẻ ngốc như vậy? Nghĩ đến khi nàng hậu hạ người nhất cử nhất độngđều thuần thực như vậy, Tống Mạch mơ hồ có suy đoán. Hẳn năm lấy

chăn, vừa giã gạo đứng dậy vừa bao lấy nàng, ôm chặt nàng không cho nàng lộn xộn, sau khi đã yên tĩnh lại một lát mới xoay người nói: “Tiểu Ngũ, sự phụ không đi, nhưng con phải nói cho ta nghe, là ai nói cho con con là nam nhân.”

Đường Hoan cúi đầu xuống, vừa thút tha thút thít, vừa viết câu chuyện đã sớm nghĩ kỹ trên lưng hăn.

Sự phụ, con lừa người, con không phải tên là Dư Ngũ, con cũng không biết tên mình là gì. Từ khi trí nhớ bắt đầu, con đã bị nhốt ở trong một căn phòng nhỏ, xung quanh đều những đứa trẻ lớn tầm tuổi con. Giám giữ chúng con là một lão nam nhân, cũng là chủ nhân của chúng con. Ông ta bảo chúng con là nam đồng đã bị cắt gốc rễ, bất nam bất nữ, bởi vậy phía dưới không có cái gì, phía trên có lòi ra một chút, nhưng không được lớn như nữ nhân. Chủ nhân đối xử với chúng con rất tệ, mỗi ngày chỉ cho ăn một chút cơm, dạy chúng con đọc sách viết chữ...

“Sách gì?” Tống Mạch cố nén tức giận, hỏi chen vào.

Đường Hoan tiếp tục viết.

Đều là sách nam nhân thích nam nhân. Vừa mới bắt đầu con cái gì cũng không hiểu, cũng chưa từng gặp người ngoài, nghĩ chuyện như vậy là bình thường. Sau đó có một ngày, chủ nhân dẫn theo một người nam nhân tới, để cho nam nhân làm mẫu sinh hoạt vợ chồng như thế nào, còn muốn chọn trong chúng con một người phối hợp với hăn. Sự phụ, người đứng nói, nam nhân kia không chọn con đâu, hăn chê con nhỏ, chọn một đồng bạn đáng người cao lớn, sau đó chỉ thấy đồng bạn kia kêu la thảm chết, phía dưới toàn là máu.

Sự phụ, khi đó con rất sợ, liều mạng muốn chạy trốn khỏi nơi đó, nhưng con không dám nói cho người khác. Cho đến một lần chủ nhân đưa con đến một căn phòng xa lạ, có một nam nhân trông rất đẹp tới tìm con, con quỳ xuống

với hẳn, cầu xin hẳn buông tha con. Nam nhân kia có vẻ rất dễ nói chuyện, đại khái là thấy con đáng thương, hẳn không thả con, nhưng đã dẫn con rời khỏi nơi đó. Nam nhân kia không làm gì với con, nói là muốn cho con béo thêm chút nữa sẽ để con tới hầu hạ, con nghe không hiểu, mơ hồ đi theo hẳn. Khi xuôi nam hẳn đột nhiên ngã bệnh, con... con liền thừa dịp đi mua thuốc mang theo bạc của hẳn chạy trốn...

Sư phụ, trên đường con nghe nói người muốn nhận đệ tử, nghĩ mình vẫn phải có một nghề gì làm mới tốt, liền tìm tới người nương tựa. Bởi vì sợ bị người ghét bỏ, con không nói cho người lai lịch của con, sư phụ, người đừng giận Tiểu Ngũ được không? Tiểu Ngũ lớn như vậy, chỉ có sư phụ từng gặp đồ ăn cho con, chỉ có sư phụ đối xử với con tốt nhất, ngày đó người tới an ủi con, Tiểu Ngũ đã hạ quyết tâm, nhất định phải hiếu kính sư phụ thật tốt.

Nàng dán trên lưng nam nhân, không tiếng động khóc lên.

Sao Tống Mạch có thể giận nàng đây?

Hắn đau lòng còn không kịp!

Hắn ôm chặt nàng, dùng thanh âm dịu dàng nhất trấn an tiểu cô nương vừangốc vừa đáng thương này: “Tiểu Ngũ đừng khóc, sư phụ không tức giận, sư phụ chỉ là khó chịu thay con, chỉ hận không thể gặp được con sớm hơn một chút, cứu con thoát khỏi loại địa phương kia. Ngoan nào, đừng khóc nữa, sau này sư phụ sẽ chăm sóc cho con thật tốt, con không bao giờ phải sợ hãi nữa, biết không?”

Đường Hoan ngẩng đầu lên, dùng môi ngữ hỏi hẳn: sư phụ, con đúng là nữ nhân sao?

Tống Mạch lau nước mắt còn vương trên mặt nàng, “Phải, Tiểu Ngũ là cô nương.”

Đường Hoan chớp chớp mắt, kéo tay hấn đặt vào ngực mình: vì sao chỗ này của con nhỏ như vậy?

Tống Mạch vừa chạm vào liền rút lại, không dám mở mắt, đỏ mặt giải thích cho nàng nghe: “Con, đó là bởi vì trước kia Tiểu Ngũ chưa từng ăn no, hiện giờ con phải ăn thật nhiều cơm, sư phụ lại mời lang trung tới điều dưỡng giúp con, sẽ... sẽ sớm khôi phục thôi.”

Đường Hoan khẽ gật đầu, thấy nam nhân không nhìn mình, nàng cúi đầu viết vào ngực hấn: sư phụ, vậy phải làm sao bây giờ ạ, trước kia con nghĩ mình là nam, bởi vậy hầu hạ bên người sư phụ tắm rửa, nhưng bây giờ...

Nàng ngượng ngùng là giả vờ, trên mặt Tống Mạch cũng là thật sự bắt lửa, vừa nghĩ đến Tiểu Ngũ từng tự tay sờ phía dưới của hấn, hấn...

Tiểu Tống Mạch vênh lên.

Đường Hoan tò mò đưa tay xuống dưới, cầm nơi đó.

“Tiểu Ngũ...” Tống Mạch giờ mới phát giác chẳng biết từ khi nào hấn đã ôm người lên trên đùi rồi, muốn tránh cũng không được, đành phải cầm tay nàng, “Tiểu Ngũ, con đã là cô nương, chúng ta không thể được như vậy nữa. Hôm nay sư phụ sẽ ngủ dưới đất...”

Đường Hoan che miệng hấn, thẳng người dậy, tay vòng quanh cổ hấn để cho hấn nhìn nàng, môi đỏ mọng khẽ mở: sư phụ, người nói nam nhân không thể thích nam nhân, bởi vậy trước đó Tiểu Ngũ không dám tiếp tục thích người. Bây giờ Tiểu Ngũ là cô nương rồi, có thể một lần nữa thích sư phụ không?

Có thể không?

Nhìn khuôn mặt kiều mỹ gần ngay trước mắt, trái tim của Tống Mạch đập càng lúc càng nhanh, nhanh đến không cách nào nói được.

Đường Hoan chớp chớp mắt, nhắm lại, ngẩng đầu hôn tới.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 49: Chiếm Hữu

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Ngay lúc Đường Hoansắp hôn tới Tống Mạch, Tống Mạch còn đương khẩn trương không biết nên chờ đợi hay là tránh đi, bên ngoài cửa bỗng vang lên tiếng nói chuyện.

“Trương thiếu gia, Trương tiểu thư, sự phụ ta đã đi nghỉ rồi, hai vị vẫn nên trở về thôi.”

Phó Ninh chặn trước cửa phòng Tống Mạch, cười nói với hai người kia, nhìn như ôn hòa, thật ra là vui sướng khi người gặp họa.

Mới vừa rồi hãn còn đang vui vẻ dạo chơi trên đường, thành linh bị huynhmuội Trương gia ngăn lại, quần quít lấy hãn nói muốn tới bái phỏng sự phụ. Trương gia và Tống gia vẫn luôn là đối thủ không đội trời chung, vậy mà vị Trương tiểu thư này lại một lòng coi trọng sự phụ, không để ý sự phụ mặt lạnh nhìn nàng, năm nào cũng phải tới đây dâng dĩa. Phó Ninh vốn không muốn để ý tới hai người, lại nghĩ tới những người cùng tới đấu đèn đến trước căn bản đều biết chỗ thầy trò họ ngủ lại, thay vì để cho hai người này tự tiện xông vào, không bằng hãn dẫn đường. Giờ thì tốt rồi, sự phụ đã ngủ từ lâu, để cho hai người này đi một chuyến tay không!

Trương thiếu gia nhìn về phía muội muội, hãn hoàn toàn là theo muội muội đi dạo phố thôi.

Trương tiểu thư không cam lòng rời đi như vậy, cố ý cao giọng: “Phó Ninh, không phải người nói Tống công tử đang làm đèn sao?”

Vẻ mặt Phó Ninh bất đắc dĩ nhìn nàng: “Khi ta ra khỏi cửa đúng là sự phụ đang làm đèn, bây giờ nhất định là mệt mỏi nên nghỉ ngơi rồi.”

Trương tiểu thư, nếu tiểu thư thật sự gấp gáp muốn thấy phong thái của sư phụ, vậy mong ngày mai tới sớm, hôm nay sắc trời đã tối rồi, hai vị vẫn nên rời thôi.” Hả cũng muốn xem xem da mặt nữ nhân này có dày đến mức đã nghe thấy những lời này còn muốn tiếp tục dây dưa hay không.

Aiai ở phủ thành đều biết Trương tiểu thư thích Tống Mạch, nhưng còn chưa có ai nhắc tới chuyện này trước mặt nàng. Vậy mà Phó Ninh há miệng nói như vậy, không bận tâm một chút nào về cô nương nhà người ta da mặt mỏng, khuôn mặt đang cười của Trương tiểu thư thoáng cái đỏ lên. Đang định phát tác, lại bị huynh trưởng nàng vỗ một cái, ý bảo nàng nên đi. Nhìn huynh trưởng xoay người rời đi, Trương tiểu thư không thể không nén giận, oán hận trừng Phó Ninh rồi xấu hổ và giận dữ đuổi theo.

Phó Ninh đưa mắt nhìn hai người đi xa, quay đầu lại nhìn cửa phòng đang đóng chặt, trong mắt thoáng hiện lên nét hoang mang, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều, tự đi nghỉ ngơi.

Trong phòng.

Mập mờ bị cắt đứt, Tống Mạch nhanh chóng tỉnh táo lại, kịp thời ngăn cản đệ tử còn đang muốn hôn tới. Thấy chân trên vai nàng trượt xuống rất nhiều, lộ ra bả vai trơn bóng, Tống Mạch vội dùng chân quấn người kia thật chặt một lần nữa, đồng thời thở dài ở bên tai nàng một tiếng, tránh cho người bên ngoài nghe thấy được tiếng động.

Đường Hoan ngoan ngoãn dựa vào ngực hả, từ trong miệng Phó Ninh biết được một số chuyện, suy nghĩ một lát liền viết chữ ở trên ngực nam nhân: Tống công tử.

Tống Mạch cười khở, nhẹ giọng giải thích cho nàng: “Đừng suy nghĩ nhiều, sư phụ và nàng ấy không hề có chút liên quan nào, chỉ từng gặp nhau vài lần lúc đi thi đấu đèn. Nàng ấy có kỹ thuật làm đèn tốt nhất trong cùng lứa của Trương gia, Trương gia trông cậy vào nàng đoạt giải nhất, cũng không

so đo của thân phận nữ nhi của nàng.” Liên tiếp ba lần thi đấu đèn đều là hần đứng thứ nhất Trương gia đứng thứ hai, đứng ở trên cùng một cái đài, Tống Mạch muốn không để ý tới Trương tiểu thư cũng khó, nhưng cũng chỉ là lúc ban đầu tò mò nhìn qua một cái thôi, phần sau đều là Phó Ninh hỏi thăm rồi tới nói cho hần.

Đường Hoan cúi đầu bẻ ngón tay nghịch.

Tống Mạch không ngốc, cho dù chưa từng ở chung với nữ tử, thường xuyên đọc sách cũng có thể thấy một ít truyện tài tử giai nhân. Đệ tử vừa rồi còn mong đợi hỏi có thể được thích hần hay không, sau khi nghe chuyện Trương tiểu thì không nói gì, trong lòng khẳng định là lo hần và đối phương có dây dưa gì không?

Tống Mạch vừa cảm thấy đệ tử ngốc, trong lòng lại không khỏi vui mừng, cúi đầu hỏi nàng: “Tiểu Ngũ không tin sư phụ?”

Đường Hoan đẩy hần ra, bọc chăn nằm xuống, để lại cho hần một bóng lưng.

Nhìn nàng gầy gò nhỏ nhắn nằm ở đó, Tống Mạch đuổi theo, kéo người lại, đỡ bả vai nàng nói: “Không phải Tiểu Ngũ thích sư phụ sao, sao bây giờ lại không để ý tới sư phụ rồi?”

Hần thích Tiểu Ngũ, hần không muốn lại gạt nàng. Lúc trước ngại thân phận nam nhân của đệ tử, hần không dám mở miệng, bây giờ biết Tiểu Ngũ là một cô nương, biết nàng từng đáng thương như vậy, hần càng thương tiếc nàng hơn, không đành lòng lại khiến bản thân nàng lo nghĩ vẫn vơ. Tống Mạch không biết nam nữ khác ở chung ra sao, nhưng đối xử với tiểu cô nương ngốc nghếch này, đối với Tiểu Ngũ của hần, hần chỉ muốn cho nàng sự chăm sóc tốt nhất, cho nàng biết Tống Mạch hần từ đầu tới cuối chỉ thích một mình nàng.

Vì sao lại là nàng?

Chính Tống Mạch cũng không biết.

Khi còn trẻ huynh trưởng khuyên hãn thành thân, Tống Mạch không biết rõ vì sao mình không có tâm tư đón dâu, tổ phụ liền ra mặt khuyên huynh trưởng giúp hãn, nói loại chuyện này phải xem hai người có hợp ý hay không. Khi đó Tống Mạch không tin duyên phận, nhưng qua nhiều năm như vậy, những cô nương có ý đồ tới gần hãn có dáng vẻ có nhan sắc, loại gì cũng đều có, hãn đều có thể bình tĩnh đối đãi, chỉ có tiểu đệ tử đột nhiên xuất hiện này, khi vẫn là “nam tử”, đã làm cho hãn động tâm rồi.

Nếu đây là duyên phận trong miệng tổ phụ, Tống Mạch tin.

“Tiểu Ngũ đừng suy nghĩ nhiều, sư phụ, chỉ thích con.” Hãn nằm nghiêng xuống, ấn đầu của nàng vào trong ngực, hôn lên mái tóc dài mát dịu của nàng.

Đường Hoan kinh hỉ ngẩng đầu, nhìn hãn không dám nháy mắt.

Tống Mạch vỗ vai nàng, “Tin rồi sao?”

Đường Hoan hôn chụt một cái lên mặt nam nhân. Trong quá khứ đều là nàng nhỏ lòng làm cho Tống Mạch yêu mình, nhưng dù cho đã động lòng, nam nhân này cũng chưa bao giờ chủ động nói thích nàng, không nghĩ tới đêm nay Tống Mạch lại chủ động nói ra ...

Vậy rên sắt khi còn nóng đi!

Đường Hoan kéo chăn, tung mình muốn tới trên người Tống Mạch.

Tống Mạch nhanh chóng đứng dậy, cầm trung y của nàng tới, quay đầu nói: “Tiểu Ngũ, mặc xiêm y vào trước đã!” Cô nương ngốc này, nàng nằm bên cạnh hãn đã đủ cho hãn tâm viên ý mãn rồi, còn dám trần truồng quấy rối như vậy, hãn... hãn là nam nhân bình thường, tự chủ không được tốt như thế đâu.

Đường Hoan không nhận quần áo, trèo lên trên người hắn, giữ lấy khuôn mặt hắn nói nguyện ý cho hắn.

Tống Mạch vừa cao hứng lại vừa bất đắc dĩ, chờ nàng nói xong liền nhắm mắt lại, vừa cưỡng chế phủ thêm trung y cho nàng, vừa nói giọng khàn khàn: “Tiểu Ngũ, con mới mười bốn tuổi, chờ qua hai năm nữa, hoặc là sang năm con cập kê, sư phụ lại thú con.” Hai năm, quá dài, hắn sợ là chờ không kịp. Vậy sang năm đi, chờ nàng lại lớn lên một chút.

Sang năm?

Đừng nói tới sang năm, đến cuối tháng nếu không hái được hắn, nàng cũng phải xuống dưới đất tìm sư phụ rồi!

Đường Hoan kéo tay nam nhân đặt trên ngực của mình, có nhỏ đi nữa thì cũng là hai cái bánh bao, một đại nam nhân như Tống Mạch hắn là chịu không nổi chứ?

Tống Mạch không hề nghĩ rằng tiểu đệ tử ngây thơ của hắn đang quyến rũ hắn, hắn lý giải thành một ý khác, sau khi nhanh chóng rút tay về, thoáng không được tự nhiên nói: “Ừm, chờ sau khi con khôi phục, sư phụ lại...” muốn con. Bây giờ nàng như một đứa nhỏ, hắn thật sự không xuống tay được. Hắn lớn hơn nàng nhiều như vậy, nếu không đợi được nàng nảy nở mà muốn nàng luôn, Tống Mạch sợ Tiểu Ngũ không chịu nổi.

Hắn lại không biết ngữ điệu sắc sảo của hắn giống như một tia sét, đánh thẳng vào Đường Hoan khiến nàng tê dại cả người.

Bánh bao quá nhỏ, bị ghét bỏ ...

Đối với một hái hoa tặc mà nói, không có cái gì có thể so với loại vũ nhục này hơn, đã kích người hơn!

Mất hết tâm tư quyến rũ hẳn, Đường Hoan nhanh chóng mặc xiêm y vào, trèo vào trong giường giả bộ ngủ, hận nghiêng răng nghiêng lợi. Nếu không phải hẳn khiến nàng thành một tiêu khát cái bữa no bữa đói, bộ ngực của nàng có thể lép như vậy sao? Vậy mà bây giờ lại còn không biết xấu hổ ghét bỏ nàng! Chờ xem, khi kết thúc hết 9 giấc mộng này nàng sẽ dùng hai cái bánh bao lớn bịt chết hẳn!

Tống Mạch chỉ cho là nàng then thùng, suy nghĩ một chút, nghiêng mặt ra bên ngoài nằm xuống.

Trên giường chỉ có một cái chăn, cũng may tháng tám ở Giang Nam còn chưa tới mức quá lạnh, mặc trung y ngủ một đêm hẳn sẽ không sao. Hơn nữa, Tiểu Ngũ là nữ, hẳn thật sự mừng rỡ. Tống Mạch mở to mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, khoe miệng vẫn mang theo nụ cười.

Đang mỉm cười, phía sau truyền đến động tĩnh, nàng lăn tới, đập chăn lên người hẳn, sau đó, người cũng dán vào, viết chữ trên lưng hẳn.

Sư phụ, ôm Tiểu Ngũ ngủ.

Nàng vừa dừng lại, Tống Mạch liền xoay lại, kéo người vào trong lòng, dịu dàng nói bên tai nàng: “Tiểu Ngũ ngủ đi, đợi tới khi chúng ta trở về, sư phụ sẽ sắp xếp cho con khôi phục thân phận nữ nhi.” Có lẽ trong lòng quá mức ngọt ngào, ôm nàng như bây giờ, trong lòng Tống Mạch một chút sắc dục cũng không có, chỉ cảm thấy hài lòng thỏa mãn.

Đường Hoan cũng không dám liên tiếp quyến rũ hẳn, dù sao, nàng ở trước mặt hẳn vẫn luôn giả vờ ngây thơ, không thể đột nhiên trở nên phóng đảng được.

Sau này tìm một cơ hội nữa là được.

Làm ổ ở trong ngực nam nhân quen thuộc, Đường Hoan nhanh chóng ngủ say.

Một đêm ngủ ngon đến hừng đông.

Đường Hoan tự cho là rất hiểu biết Tống Mạch này, không nghĩ tới vừa xác định quan hệ, Tống Mạch đã bày cho nàng một bộ mặt mới.

Tống Mạch muốn ở trong phòng làm đèn, Đường Hoan nhàn rỗi không có việc gì, muốn ra ngoài xem náo nhiệt với Phó Ninh. Tống Mạch vẫn luôn đối xử với nàng dịu dàng như vậy, săn sóc như vậy, bởi vậy nàng căn bản không ngờ được, một đề nghị tưởng như đương nhiên lại có thể bị hắt từ chối ngay lập tức.

Lúc ấy ba người đang ở dưới lầu dùng điểm tâm.

Đối với lời từ chối ngoài ý muốn, Đường Hoan kinh ngạc mở to mắt, nhìn chăm chăm Tống Mạch, muốn biết lý do.

Phó Ninh xem xét sắc mặt sư phụ, thoát nhìn không giống như là tức giận, bèn khuyên nhủ: “Sư phụ, Tiểu Ngũ lần đầu tiên tới phủ thành, người cho đệ ấy đi ra ngoài thăm thú đi. Sư phụ yên tâm, con nhất định sẽ để ý Tiểu Ngũ, không để người ta bắt nạt đệ ấy.”

Tống Mạch chậm rãi ăn thìa cháo, bông thìa, mặt không chút thay đổi nói: “Không được, ta cần một người trong số hai đứa trợ thủ giúp ta. Phó Ninh, con học nhiều hơn Tiểu Ngũ hai năm, ta vốn định cho con hỗ trợ, nhưng để một mình Tiểu Ngũ như vậy sẽ khiến nó buồn bực. Bây giờ để nó giúp ta, con đi dạo bên ngoài, thuận tiện hỏi thăm một chút tin tức, một công đôi việc.”

“Hỏi thăm tin tức? Sư phụ nói là thăm dò xem những người khác chuẩn bị loại đèn gì sao?” Phó Ninh nghi hoặc hỏi, năm trước sư phụ không cần hỗ trợ thủ, cũng không từng để ý đến mấy đối thủ, làm sao năm nay lại đột nhiên mất hết tự tin rồi? Là vì thái độ kiêu ngạo của Trương gia khi tuyên bố đoạt giải nhất kia sao?

Tống Mạch không đáp lời, coi như cam chịu.

Phó Ninh lập tức nghiêm mặt nói: “Sư phụ yên tâm làm đèn đi, việc này đệ tử nhất định lo liệu ổn thỏa.” Cách trận đấu đèn tối mai còn có hai ngày một đêm, nếu Trương gia quả thật có đại chiêu, bây giờ sư phụ chuẩn bị lại lần nữa vẫn còn kịp.

Tống Mạch vui mừng nhìn về phía hăn, lại nhìn tiểu đệ tử bên kia đường như đang cực kỳ tủi thân không hài lòng, lấy ra một túi tiền đưa cho Phó Ninh, “Nếu thấy thứ tốt gì, khi trở về nhớ mang về một ít cho sư đệ con.”

Phó Ninh vui vẻ nhận lấy, nháy mắt với Đường Hoan: “Tiểu Ngũ, đệ xem sư phụ đối xử với đệ thật tốt, nhiều tiền như vậy, đệ muốn cái gì cứ việc nói cho sư huynh, sư huynh nhất định sẽ mua về cho đệ.”

Ta muốn mua hai cái bánh bao lớn, người có thể mua không?

Đường Hoan cố nén mới không có trừng gã gốc Phó Ninh này, buông đũa xuống, đứng dậy đi lên lầu. Tống Mạch cố ý, hăn chính là không muốn để cho nàng ra khỏi cửa!

Nhìn bóng dáng vội vã của sư đệ, Phó Ninh khó hiểu hỏi Tống Mạch: “Sư phụ, sao con cảm thấy hình như Tiểu Ngũ đang tức giận?”

Trên mặt Tống Mạch rốt cuộc cũng lộ ra một tia bất đắc dĩ, “Tiểu hài tử thích đi chơi, ta gò bó nó như vậy, nó đương nhiên là không vui rồi. Được rồi, ta cũng đi lên đây, con ở bên ngoài nhớ cẩn thận.”

“Dạ, đệ tử biết.”

Tống Mạch vuốt cằm, xoay người lên lầu.

Cửa đang bị đóng.

“Tiểu Ngũ, mở cửa cho sư phụ.” Tống Mạch nhìn hai bên một chút, khẽ gõ cửa.

Bên trong không có động tĩnh.

Tống Mạch buồn cười, biết nàng tức giận, nhưng hẳn tin là đệ tử không dám thật sự nhốt hẳn ở bên ngoài, nên cứ nhàn nhã chờ nàng mở cửa ra. Xa xạc người đẩy cửa đi ra ngoài, khi đi ngang qua nhìn hẳn bằng vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu. Tống Mạch bình tĩnh nhìn cánh cửa chăm chăm, dường như hoàn toàn không thấy. Đợi bên trong truyền đến tiếng bước chân chậm chậm, hẳn mỉm cười.

Đường Hoan thật sự không muốn mở cửa!

Nếu là theo bản tính của nàng, Tống Mạch đối xử với nàng như vậy, nàng đã sớm nhảy cửa sổ chạy đi, làm sao có thể để cho một người nam nhân quản mình như vậy? Nhưng ai bảo nàng ngay từ đầu đã chọn sắm vai tiểu đệ tử ngoan ngoãn đây?

Bỏ mặc Tống Mạch bên ngoài một lát, nàng bất đắc dĩ đi ra mở cửa cho hẳn, mở cửa xong thì xoay người rời đi luôn.

Tống Mạch dùng tốc độ cực nhanh bước vào, gác tay đóng kín cửa, ngay sau đó vươn tay kéo tiểu đệ tử đang cúi đầu hờn dỗi ở phía trước lại. Đường Hoan vùng vẫy hai cái, một chút cũng không có tác dụng, bị nam nhân ôm chặt, nàng đành phải ngửa đầu, chu miệng lên, vẻ mặt lên án nhìn chăm chăm hẳn. Làm nũng giận dỗi, là quyền lợi của nữ nhân và tiểu hài tử, nàng bây giờ là nữ nhân, cũng là tiểu hài tử, ít nhất cũng là như vậy trong mắt nam nhân ở đây.

“Tiểu Ngũ, sư phụ không cho con đi ra ngoài, là sợ con gặp chuyện không may, chỉ có tận mắt trông thấy con, sư phụ mới yên tâm.” Tống Mạch vuốt đầu nàng giống như vuốt đầu hài tử nói. Hẳn là thật sự lo lắng, nếu nàng đi

ra ngoài cùng Phó Ninh, hãnh nhất định sẽ nhớ nàng, không thể yên tâm làm đèn.

Đúng là tên nam nhân bá đạo!

Đường Hoan chôn ở trong lòng hãnh, âm thầm cắn môi.

Sư phụ quả nhiên không nói sai, nam nhân bá đạo là đáng ghét nhất, muốn đoạt lấy người sau đó liền khống chế người ở bên cạnh, ngoan ngoãn nghe lời bọn hãnh. Chỉ có điều sư phụ cũng có nói, bản lĩnh trên giường của nam nhân bá đạo về cơ bản đều không tệ, hơn nữa sau khi chạy trốn, quay đầu lại nhìn dáng vẻ nổi giận lôi đình của bọn họ, sẽ thấy cực kì sáng khoái.

Nghĩ đến nam nhân bá đạo này cuối cùng cũng không trói buộc được nàng, trong lòng Đường Hoan thoáng thư thái hơn, tui thân chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ.

Tống Mạch kéo người đi tới bên cạnh bàn, cười cam kết: “Tiểu Ngũ yên tâm, đêm mai sau khi kết thúc đấu đèn, sư phụ tới đón con, sư phụ tự mình dẫn con đi dạo bên ngoài.” Ánh trăng treo cành liễu, hẹn người sau hoàng hôn. Làm đèn lồng nhiều năm như vậy, hôm nay, rốt cuộc hãnh cũng tìm được nữ tử có thể cùng nhau ngắm đèn rồi.

Ánh mắt hãnh cực kỳ dịu dàng, nhưng Đường Hoan không hề bị lừa đâu nhé, nàng chỉ có thể sững sờ nhìn hãnh. Đấu đèn xong mới tới đón nàng, chẳng lẽ hãnh không định dẫn nàng đi xem đấu đèn?

Tống Mạch khụ khụ, chột dạ không dám mở mắt: “Con đừng nóng giận, sư phụ vốn muốn dẫn con đi. Nhưng con bây giờ là một cô nương, trên đài hầu hết đều là nam nhân, phía dưới cũng có mọi người vây xem, cô nương gia, xuất đầu lộ diện là không tốt.” Nàng là của hãnh, tốt như vậy đẹp như vậy, cho dù là mặc nam trang, hãnh cũng không muốn để cho nam nhân khác nhìn chằm chằm vào nàng đánh giá.

Nhìn khuôn mặt nam nhân đối diện khẽ ửng hồng, Đường Hoan đã không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể không ngừng tự nói với mình, Tống Mạch để ý tới nàng như thế, nàng có ăn hết hân thì cũng quá dễ dàng .

Chờ nam nhân nhìn sang hỏi thăm, Đường Hoan ngượng ngùng gật đầu, trong đầu lại hạ quyết định, đêm mai Tống Mạch vừa đi, nàng liền len lén đi ra ngoài. Giấc mộng chân thật như vậy, bên ngoài náo nhiệt như vậy, nếu nàng không đi ra ngoài chơi cho vui vẻ thì quá là lãng phí cơ hội.

Tống Mạch thấy nàng ngoan ngoãn nghe lời, buông lỏng tâm tình, lấy đồ ra bắt đầu làm đèn.

Trong lòng Đường Hoan vừa động, tìm bức tranh vẽ nàng trên bàn.

Tống Mạch cũng không ngẩng đầu lên, “Không cần tìm lại, tối hôm đó sau khicon đi, sư phụ không cần thận làm đồ nghiên mực, làm hỏng mấy bức tranh kia rồi, bởi vậy phải vẽ lại bức khác một lần nữa.”

Hắn lại có thể nói một cách bình tĩnh như vậy, Đường Hoan nghe mà sắp tức đến nổ phổi rồi! Một câu cũng không muốn nhiều lời với hắn, chạy lên trên giường ngủ.

Bên kia, động tác trên tay Tống Mạch không ngừng, nụ cười trên môi lại càng lúc càng lớn.

Hoàng hôn ngày hôm sau, Tống Mạch giao đèn lồng đặc biệt che lại cho Phó Ninh, để cho hắn đi xuống trước. Chờ Phó Ninh đi rồi, hắn xoay người, ánh mắt dịu dàng nhìn chăm chú vào tiểu đệ tử ở bên trong cửa: “Tiểu Ngũ đừng nóng vội, sư phụ đâu đèn xong sẽ trở về đón con.”

Đường Hoan ngoan ngoãn gật đầu, nàng một chút cũng không vội.

Tống Mạch có chút không nỡ, nhưng lại không thể giùng giảng thêm, xoa xoa đầu nàng, “Được rồi, Tiểu Ngũ đóng cửa lại đi, sư phụ đi đây.”

Đường Hoan lưu luyến liếc hẳn một cái rồi chậm rãi đóng cửa lại.

Tống Mạch tiếp tục đứng ở cửa một lát, lúc này mới thu lại tâm tình, sải bước đi. Đi ra khỏi nhà trọ, hẳn không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn, vừa đúng lúc thấy Tiểu Ngũ của hắn đẩy cửa sổ ra, nhìn về phía bên này. Bốn mắt nhìn nhau, trong lòng Tống Mạch dâng lên cảm giác vui sướng ấm áp không thể nào nói rõ, nếu không phải sợ bị Phó Ninh nhìn ra, hẳn thật sự muốn nhìn Tiểu Ngũ thêm vài lần.

Thật ra Đường Hoan chỉ muốn xác định xem Tống Mạch đã thật sự rời đi chưa hay không thôi.

Tận mắt nhìn hai thầy trò kia đi xa, Đường Hoan lập tức đóng cửa sổ lại, thay bộ váy trắng nàng len mang tới. Vẽ lông mày trang điểm một hồi, sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối sầm, từ cửa sổ nhìn xuống, cả con phố đèn đuốc sáng trưng. Đường Hoan cười vui vẻ lấy một con dao nhỏ sắc bén giấu trong tay áo, phòng ngừa bất trắc, sau đó vui vẻ bước xuống lầu.

Tống Mạch, đêm nay người đừng hòng thoát được!

~

Trên đường cái ngập đầy tiếng nói chuyện cười đùa vui vẻ của mọi người, bởi vì hôm nay là ngày vui hiếm có, các cô nương ngày thường đều bị giữ ở nhà cũng được cho phép ra khỏi cửa. Cô nương nhà nghèo không có gì đáng chú ý, phần lớn đều dắt theo đệ đệ muội muội đi dạo, thỉnh thoảng cũng có gặp gỡ cùng nam tử hợp ý. Tiểu thư phú quý nhà người ta thì phải chú ý một chút, trên đầu đội mũ sa, sợ bị người ngoài nhìn thấy dung mạo.

Nếu còn có võ công trong người, Đường Hoan mới không ngại bị người bên ngoài nhìn, nhưng bây giờ lẻ loi một mình, võ công thì mất hết, nàng sợ chọc phải phiền toái, sau khi ra khỏi cửa liền mua một cái mũ sa trắng đội đầu ở một quán nhỏ gần nhà trọ, đội ở trên đầu. Khởi nói, mặc dù nhìn mọi thứ có chút mơ hồ, nhưng lại có một loại tư vị rất khác.

Cứ như vậy, Đường Hoan vừa đi dạo vừa chơi đùa, chậm rãi đi bộ về phía thường đăng lâu.

Nàng từng nghe Tống Mạch nói, đấu đèn không nhanh như tưởng tượng, đầu tiên là một nhóm lão sư phụ làm đèn từ đây sân đèn lồng chọn ra mười lăm cái đèn lồng, sau đó chủ nhân đèn lồng tự mình xách đèn đi đến thường đăng lâu. Bởi vì vùng này từ trước đến giờ coi trọng ngắm đèn, cho dù là quan viên hay dân chúng, đều có chút kiến giải với đèn lồng, bởi vậy bình phán đèn lồng đều là quan dân cùng vui.

Thường đăng lâu chia thành ba lâu, trần giữ lâu một là một lão thợ tinh ở trong vọng tộc vùng này, từ 15 cái chọn ra mười cái đưa lên. Lâu hai là cử nhân tài tử, bọn họ lại chọn ra năm cái. Lâu ba do Tri phủ đại nhân trấn giữ, cùng vài vị quan viên chọn chung ra ba giải đầu, trao tặng phần thưởng.

Khi Đường Hoan rẽ đến con phố có thường đăng lâu nằm ở đó, xa xa đã trông thấy rất nhiều người vây dưới lâu, ba vòng trong ba vòng ngoài, chật như nêm cối.

Nàng không chen vào mà đứng ở bên ngoài đám người xem náo nhiệt.

Hai lâu dưới, chỉ có đèn lồng bị đào thải mới có thể được treo lên cho dân chúng vây xem bình phán, tất nhiên là không có Tống Mạch rồi.

Có lẽ là bị lây nhiễm bởi cảm xúc của mọi người xung quanh, Đường Hoan không khỏi cũng có chút mong đợi.

Đèn của Tống Mạch, nàng thật đúng là chưa có xem qua. Bởi vì hấn làm bức tranh của nàng bị hỏng, Đường Hoan tức giận với hấn, hấn càng dụ dỗ nàng xem, nàng càng không xem, chơi xấu ở trên giường không để ý tới hấn. Chờ buổi tối lúc đi ngủ được hấn dỗ hết giận, nàng muốn nhìn rồi, thì hấn đã bọc đèn lồng lại, không cho nàng mở ra.

Đúng là tên nam nhân keo kiệt!

Nàng tới không tính là sớm, chưa được bao lâu, lâu ba đột nhiên náo nhiệt hẳn lên.

Đường Hoan không tự chủ được ngẩng đầu lên.

Mơ mơ hồ hồ không thấy rõ lắm, nàng vén sa mỏng trước mặt lên, thấy Tống Mạch. Hắn xách theo đèn lồng, đứng cùng bốn người khác, chờ Tri phủ đại nhân từ từ thưởng thức.

Nhưng Đường Hoan không nhìn cái đèn trong tay hắn, ánh mắt nàng quăng về phía cô nương váy trắng bên cạnh Tống Mạch, đó chính là Trương tiểu thư sao? Có lẽ là cuộc thi lần này Trương gia đứng thứ hai, bởi vậy nàng ta đứng ở bên cạnh Tống Mạch?

Nam vân đạm phong khinh ôn nhuận như ngọc, nữ mặt mày như họa thanh lệ như lan.

Song song đứng chung một chỗ như vậy, nhìn thật đúng là... chướng mắt mà.

Nghe mọi người vây quanh phía dưới khen hai người trai tài gái sắc, Đường Hoan khẽ cười, lấy mũ sa xuống quăng sang một bên rồi cứ vậy ngửa đầu, cách một đám dân chúng ồn ào, cách bóng đèn được đèn đuốc chiếu rọi mà trở nên朦胧 lung mềm mại, từ xa xa ngóng nhìn nam nhân kia.

Tống Mạch, người có nhìn thấy ta không?

Trên lầu, Tri phủ đại nhân đã dẫn đầu đi tới, đang bình luận thưởng thức đèn lồng của Trương gia.

Là một sư phụ làm đèn, Tống Mạch đối với tay nghề của mình có lòng tin, nhưng cũng sẽ không cuồng vọng đến mức coi rẻ tất cả. Đèn của người bên cạnh, hắn cũng sẽ xem cũng sẽ suy nghĩ, bởi vậy mặc kệ người bên

cạnh là nam hay là nữ, khi Tri phủ đại nhân bắt đầu bình luận một chút, hẳn đều không tự chủ được nghiêng tai lắng nghe.

Đang nghe được một chút, hẳn dường như cảm nhận được, nhìn về phía dưới lầu.

Mới liếc thấy một vạt áo màu trắng, tay xách đèn bất chợt trở nên căng thẳng. Tống Mạch khiếp sợ nhìn Tiểu Ngũ của hắn, sao nàng lại ở đây, lại còn là dáng vẻ trong trang phục nữ nhi này?

Đường Hoan thấy nam nhân đã chú ý tới mình thì nở một nụ cười rạng rỡ với hắn rồi xoay người rời đi.

Đã trễ thế này, nàng là một cô nương miệng không thể nói, còn muốn đi đâu?

Nàng không sợ gặp phải nguy hiểm sao?

“Đại nhân, Tống mỗ có việc đi trước một bước, xin lỗi không tiếp được.” Tống Mạch bồi tội với Tri phủ đại nhân, xoay người giao đèn lồng cho Phó Ninh chờ ở bên trong, vội vàng xuống lầu, để lại mọi người trên lầu haimặt nhìn nhau.

Nhưng bọn họ nghĩ cái gì, Tống Mạch không cần biết! Bây giờ hắn chỉ muốn tìm được Tiểu Ngũ của hắn, hung hăng mắgnàng một hồi, xem nàng còn dám lại lén chạy ra ngoài không!

Nam nhân mặt lạnh bước nhanh xuyên qua đám người, ánh mắt theo sát bóng dáng áo trắng trong tầm nhìn, cuối cùng, dừng lại dưới gốc cây liễu ven đường.

Hắn thấy Tiểu Ngũ của hắn dựa vào thân cây, cúi đầu, trong tay quẩn một cành liễu xoay trái xoay phải. Thấy không rõ vẻ mặt củanàng, hắn bước nhanh tới, nắm lấy tay nàng, hô hấp bởi vì đi quá nhanh mà có chút không

ôn định: “Không phải bảo con ở khách điểm chờ ta sao?” Chạy đến như vậy, nàng có biết hăn lo lắng biết bao nhiêu không!

Đường Hoan ngửa đầu nhìn hăn, dùng môi ngữ hỏi hăn: sư phụ, là Tiểu Ngũ xinh đẹp, hay Trương tiểu thư kia xinh đẹp?

Đôi mắt thấp thỏm, dáng vẻ đáng thương, Tống Mạch đầy bụng lửa giận thoáng cái biến mất.

Sao nàng lại ngốc như vậy chứ?

Hăn không kìm lòng được ôm lấy eo nàng, cúi đầu hôn lên đôi mắt nàng, thanh âm khàn khàn dịu dàng nói: “Đừng nói Trương tiểu thư Lý tiểu thư gì đó, dù có là tiên nga trên mặt trăng hạ phàm, ở trong mắt sư phụ, cũng không bằng nửa phần Tiểu Ngũ.”

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 50: Pháo Hoa

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Vốn Đường Hoan đã định đêm nay sẽ hái Tống Mạch.

Nhưng đến lúc hai người trở lại khách sạn, khi nàng chui vào trong chăn cởi sạch quần áo chỉ chờ Tống Mạch tiến vào liền bò lên trên người hắn, nam nhân này vậy mà lại phát hiện nàng không cẩn thận lộ trung y ra ngoài, sau đó rất bất đắc dĩ mà ôm cả nàng lẫn chăn, nói nàng không cần như vậy, nói cái gì mà cho dù thành thân hay không, trong lòng hắn cũng chỉ có nàng.

Hóa ra Tống Mạch nghĩ là nàng muốn dùng thân thể trói buộc hắn sao?

Nàng giãy dụa ở trong lòng hắn.

Tống Mạch thở dài. Vừa rồi ở bên ngoài Tiểu Ngũ vẫn quần lấy hắn, nhiều lần đều làm hại hắn nổi lên phản ứng, may mà giờ buổi tối, không sợ bị ai nhìn thấy. Bây giờ đã trở về rồi, nàng lại như vậy, vội vàng muốn trao thân cho hắn như vậy, nhất định là bởi vì nhìn thấy hắn và nữ nhân khác đứng chung một chỗ, không yên lòng đây?

Sao nàng cứ ngốc như vậy chứ, nếu hắn có loại tâm tư này, làm sao lại chờ tới bây giờ mới bị nàng... mê hoặc?

Hắn ôm chặt lấy nàng, suy nghĩ một lát, quyết định dùng một sự kiện khác đời đi suy nghĩ nàng, “Tiểu Ngũ, con không phải vẫn muốn xem đèn lồng sư phụ dùng bức tranh vẽ con làm thành sao? Thật ra mấy bức vẽ đó không bị hỏng, đèn lồng cũng làm xong rồi, để lại ở nhà, trở về sư phụ liền tặng cho con, như thế nào?”

Đêm đó khi đặt bút vẽ tranh, bởi vì không kìm lòng được, hẳn bỏ cả tâm tư của mình vào trong tranh, bởi vậy không dám cho nàng xem, lén lút làm đèn giữ lại cho mình thưởng thức. Bây giờ biết nàng là cô nương, hai người cũng tỏ tình rồi, tất nhiên có thể đưa cái đèn lồng để lộ tình ý của hẳn này cho nàng.

Đèn lồng?

Đường Hoan không nhúc nhích. Nói thật, nàng thật sự rất muốn nhìn xem xem nàng ở trong tranh sẽ là dáng vẻ gì.

Tống Mạch cười khẽ, “Giờ Tiểu Ngũ đã vui vẻ chưa?” Nói nhiều lời âu yếm như vậy, cũng không có tác dụng bằng một cái đèn lồng, thật là...

Đường Hoan gật gật đầu. Bỏ đi, cũng chỉ chậm mất vài ba ngày, trở về xem đèn lồng xong thì xử hẳn luôn thể..

“Nhưng mà sư phụ tặng đèn lồng cho Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ cũng phải tặng lại sư phụ một cái, đến lúc đó chúng ta cùng trao đổi, thế nào?” Tống Mạch thảng người nằm xuống, vô cùng nghiêm túc nhìn nàng.

Đèn trong phòng vẫn sáng, Đường Hoan dùng môi ngữ nói mình làm đèn sẽ rất xấu.

Tống Mạch tỏ vẻ không ngại, “Chỉ cần là Tiểu Ngũ làm, sư phụ đều thích.”

Đường Hoan đành phải đáp ứng, xoay người, nghĩ thầm Tống Mạch này không hổ đã từng đọc sách, có thể nói ra những lời ngọt ngào như mật, may mà chính nàng cũng đã nói quen mấy lời này. Lời tâm tình thôi, thứ đó tác dụng chính là để lừa người, nàng nói lời tâm tình là để lừa được đám nam nhân, bởi vậy tuyệt đối sẽ không bị lời tâm tình của nam nhân lừa mất trái tim, cho dù lời của đối phương đúng là lời nói thật đi chăng nữa. Mà nói thật thì thế nào? Nàng tin, nhưng nàng không thèm để ý.

Thi đấu đèn kết thúc, mặc dù Tống Mạch nửa đường rời nơi thi đấu, nhưng bởi vì hắn làm đèn lồng không khung không dùng những vật liệu làm đèn như trước đây như nan trúc, dây sắt..., cách nghĩ và cách làm đều rất độc đáo, cho nên vẫn giành được giải nhất như cũ. Một đám người cùng nghề đều đưa thiệp mời mời hắn tới dự tiệc ăn mừng, Tống Mạch một mực không đáp ứng, sau khi tự mình tới chỗ Tri phủ đại nhân nhận lỗi tỏ lời cảm ơn, liền dẫn hai đệ tử lên đường trở về.

Trở lại cửa hàng, Đường Hoan lập tức chọn một đồng nan trúc, giấy tuyền thành trở về phòng làm đèn. Nàng đã học xong cách làm đèn lồng đơn giản nhất, đêm nay nói thế nào cũng phải làm xong, mau sớm thấy đèn của Tống Mạch thì mới mau ngủ được với hắn.

Tống Mạch thấy đệ tử vội làm đèn cho hắn như vậy, trong lòng không khỏi vui mừng, hắn nào có tâm tư làm gì khác, chỉ một mực ngồi yên trong phòng chờ nàng.

Chờ loáng một cái đã chờ đến khi tiếng trống canh hai vang lên. (21h – 23h)

Hắn không nhịn được đi ra cửa nhìn xung quanh, vừa đúng lúc nhìn thấy đệ tử chỉ mặc trung y lặng lẽ đi về phía bên này.

Tống Mạch khẩn trương tránh sang bên cạnh, vội trở về phòng, không muốn để cho đệ tử biết hắn đã chờ tới sốt ruột rồi.

Đường Hoan đẩy cửa phòng, rồi nhìn về phía Tống Mạch chỉ chỉ chiếc đèn lồng nhỏ bị mình dùng miếng vải đen che phủ, ý bảo hắn cho nàng xem trước.

Tống Mạch bất đắc dĩ xoa đầu nàng, xoay người tắt đèn trong phòng, lúc này mới nhắc cái đèn lồng được mình giấu kỹ lên bàn, nắm tay Đường Hoan đi tới. Cái bàn đặt ở gần cửa sổ, nhưng cửa sổ bị Tống Mạch đóng lại,

ánh trăng không chiếu vào tới, vì vậy trong phòng u ám, không thấy rõ trên đèn lồng vẽ cái gì.

“Nhắm mắt lại, sư phụ bảo con mở thì con mới được mở.” Tống Mạch nói với nàng như dỗ dành hài tử.

Đường Hoan nghe lời nhắm lại, mong đợi trong lòng càng ngày càng tăng. Nàng tin tưởng vào tay nghề của Tống Mạch, cũng tin tưởng khả năng vẽ của hắn, chỉ cần nhắm mắt lại, chỉ cần đợi thêm một lát nữa thôi là nàng có thể thấy rõ cái đèn lồng vẽ nàng chỉ thuộc về nàng rồi. Nam nhân đối xử với nàng rất tốt nàng cũng không cần, tặng quà ở trong mắt nàng cũng chỉ là một trong những thủ đoạn **, nhưng phần lễ vật này lại khác, trên đó có nàng, vậy nó sẽ có ý nghĩa khác hẳn. Nàng có thể không yêu nam nhân, nhưng làm sao nàng có thể không yêu chính mình?

Bên cạnh có tiếng động rất nhỏ, mặc dù nhắm mắt lại nhưng vẫn có thể phát hiện bên ngoài chợt sáng lên.

Đường Hoan muốn mở mắt ra nhưng nam nhân dường như đoán được suy nghĩ của nàng, lại bảo nàng đợi thêm một lát nữa.

Nàng đành phải tiếp tục mong đợi chờ thêm một lát.

“Xong rồi.” Tống Mạch cất hộp quẹt, đặt sang một bên rồi đưa cả cái đèn lồng hiện ra trước mặt nữ nhân của hắn.

Đường Hoan từ từ mở to mắt.

Trước mắt là ngọn đèn rực rỡ.

Đó là một chiếc đèn lồng hình lâu các cao đến hai thước, ở giữa là phần chính, trên dưới hơi hẹp lại, một mặt nối liền với cái đế, một mặt đời lấy phía trên đỉnh lâu các, mái nhà cong chạm trở tinh xảo, tựa như vật thật.

Mỗi cạnh góc lầu lại treo bốn cái đèn lồng nhỏ, bên trong ánh nến sáng ngời, chiếu lên giấy đỏ tua vàng, cực kì xa hoa.

Kinh diễm qua đi, Đường Hoan lập tức đưa tầm mắt lên trên phần chính của đèn lồng.

Đèn lồng từ bốn bức vẽ hợp thành một vòng.

Bức thứ nhất, nàng che một chiếc ô xanh đang chuẩn bị đi lên cầu, đi được một nửa, dường như có người gọi nàng, nàng liền quay đầu nhìn. Trong tranh nàng rất dịu dàng, hình như còn cực kỳ vui mừng khi nhìn thấy người gọi nàng.

Bức thứ hai, nàng mặc váy trắng đứng ở mũi thuyền. Thuyền đã cập bến, nàng khẽ cúi đầu, đưa tay duỗi ra ngoài, khoác lên trên một cánh tay trắng nõn thon dài. Nam nhân cũng không hề lộ diện, nhưng chỉ nhìn dáng vẻ nàng cúi đầu ngượng ngùng, nam nhân đó không thể nghi ngờ chính là người trong lòng nàng.

Bức tranh thứ ba, nàng ngồi dưới cửa sổ, trên bàn trước người bày chiếc quạt tròn uyên ương sắp thêu xong, nàng lại bỏ mặc, chỉ nhìn chăm chăm xem tờ giấy trong lòng bàn tay, mặt mày ản tình, vẻ xấu hổ hiển thị rõ.

Bức thứ tư, mặt trăng treo trên ngọn cây, nàng đứng dưới tán cây liễu, mắt cười trong suốt nhìn về phía trước, dường như người khiến nàng kiễng chân mong ngóng cuối cùng đã xuất hiện, khóe mắt đuôi mày đều là vẻ vui mừng ngọt ngào.

Người trên đèn lồng rất nhỏ, thoạt nhìn chỉ cao chừng như lòng bàn tay, nhưng quần áo vật trang sức của người trong bức họa, vẻ mặt động tác, trông lại rất sống động.

Đường Hoan xem đến nhập thần.

“Thích không?”

Tống Mạch ôm lấy thắt lưng nàng từ đằng sau, ghé vào bên tai nàng hỏi. Nàng ngấm đèn ngấm đến ngây dại, hấn ngấm khuôn mặt vui vẻ chăm chú dưới ánh đèn của nàng cũng ngấm đến ngây dại.

Thích, làm sao có thể không thích chứ?

Thích đến thậm chí tiếc nuối đây chỉ là một giấc mộng, ** xong, chiếc đèn này cuối cùng cũng chỉ trở thành một hình ảnh trong hồi ức của nàng. Chợt tới khi nàng tỉnh mộng, trên đời này đã không còn có một người làm đèn tên là Tống Mạch, có thể làm một chiếc đèn lồng giống như đúc cho nàng.

Chiếc đèn lồng này, những bức tranh này, là độc nhất vô nhị.

Nhưng đèn lồng có đẹp, cũng là giả.

Tựa như nam nhân đang dụ dàng khẽ khàng nói bên tai nàng, cũng là giả.

Cần gì vì một chiếc đèn trong một giấc mộng xuân, sinh ra lưu luyến?

Đường Hoan không có gốc như vậy.

Nàng nhắm mắt lại, dán vào khuôn mặt tuấn tú của nam nhân, vành tai tóc ma chạm vào nhau, dùng hành động nói cho hấn biết nàng rất thích. Hô hấp của nam nhân dần dần sâu hơn, Đường Hoan xoay người, kéo hấn đi đến trước giường. Nàng để cho hấn nằm trong ổ chăn, dưới ánh mắt nghi hoặc của nam nhân ôm chiếc đèn nhỏ của mình qua bên kia thấp sáng. Sáng rồi, nàng lại một lần nữa che đèn lại rồi bước vào giường, dùng chăn che kín hai người, ý bảo tự hấn xúc lên xem.

Ánh đèn dịu dịu từ từ lộ ra sau miếng vải đen, trên đèn lồng có chữ viết như ẩn như hiện.

Tống Mạch nhìn đệ tử ngồi xồm trên giường một chút, cực lực che giấu khẩn trương trong lòng, chậm rãi vén miếng vải đen lên.

Quả nhiên là loại đèn lồng hình tròn đơn giản nhất hẳn dạy nàng làm, trừ chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo bên trên, thì không có gì lạ.

Tống Mạch lại coi như trân bảo mà chạm vào nó, nhẹ nhàng xoay tròn.

Đèn lồng chuyển động, chữ nhỏ cũng chuyển động theo.

Sư phụ, muốn Tiểu Ngũ đi.

Muốn nàng...

Tống Mạch quên mất cả động tác.

Đường Hoan thối tắt đèn lồng, kéo chặn thả đèn lồng xuống dưới giường, sau đó, từ từ cởi bỏ xiêm y, đi đến bên cạnh nam nhân vẫn còn đang trong cơn khiếp sợ, hôn lỗ tai của hắn.

Tống Mạch, muốn ta đi, ta muốn người đã lâu lắm rồi, giấc mộng này kéo dài lâu như vậy, đêm nay cũng nên kết thúc thôi.

Mềm mềm, tê tê, ngứa ngáy, theo đụng chạm của nàng, từng chút từng chút từ nơi lỗ tai lan tràn về phía cổ.

“Tiểu Ngũ...” Nam nhân nghiêng đầu tránh sang một bên, giọng nói khàn khàn mờ ám.

Đường Hoan đuối tới, Tống Mạch tiếp tục trốn, trước người chột mắt đi chống đỡ, Đường Hoan không chịu khống chế nhào đầu về phía trước người hắn. Tống Mạch vội đưa tay ôm lấy nàng, lúc này mới phát hiện áo phía trên của đệ tử đã không còn, ánh đèn xa xa xuyên qua bức màn mà vào, nhuộm một vầng ánh sáng nhẹ nhàng lên trên người nàng. Tống Mạch bối rối nhắm mắt lại, nhìn không thấy, nhưng xúc cảm trơn mượt dưới tay lại

càng rõ ràng hơn. Hãn khó khăn đặt ngang nàng lên trên giường, “Tiểu Ngũ, chờ một chút...” Hãn muốn chờ nàng lớn lên.

Đường Hoan kéo tay hãn đặt lên ngực mình, một tay kia dò vào vạt áo trước người hãn, viết chữ trên ngực hãn: sư phụ ghét bỏ nơi này của Tiểu Ngũ quá nhỏ sao?

“Không phải, Tiểu Ngũ, không phải, là người con còn quá nhỏ, sư phụ, sợ làm đau con.”

Tống Mạch thở hển hển giải thích, muốn thu tay lại. Đường Hoan nắm chặt hãn không tha, nói với hãn nàng không sợ đau.

“Tiểu Ngũ, đừng không hiểu chuyện, nghe lời sư phụ.” Tống Mạch đau khổ giãy dụa trong dự vọng mãnh liệt.

Thấy hãn như vậy, Đường Hoan không hề cố gắng dùng ngôn ngữ thuyết phục hãn nữa. Nàng xoay người ngồi dậy, bắt lấy tay phải nam nhân đưa tới trước mặt mình, hé miệng ngậm một ngón tay, nhẹ nhàng mút lấy, đồng thời lặng lẽ cởi quần của mình ra. Chỉ cần nhìn nam nhân này, chỉ cần nghĩ đến việc cùng hãn mây mưa thất thường, cơ thể nàng đã nóng lên, bắt đầu ẩm ướt.

“Tiểu Ngũ...” Giọng nói của Tống Mạch cũng run lên, trong đầu không ngừng tự nói với mình nên phải rút khỏi, nhưng cánh môi căng mọng ẩm ướt của nàng. Cái lưỡi trơn trượt, còn có cái mút chơi đùa kia khiến cho hãn khó chịu càng khiến cho hãn đòi hỏi nhiều hơn, đều khiến cho người hãn đứng im, không thể hoạt động, chỉ có thể gắng gượng xin nàng buông ra trước, “Tiểu Ngũ, đừng như vậy, sư phụ sắp... nhịn không được rồi.”

Đường Hoan không cần nhịn. Sau đó nàng lùi về sau tựa vào ván giường, hai chân gập lên rồi mở ra, nắm lấy ngón tay thon dài của hãn, không hề báo trước mà đưa vào. Hãn khiếp sợ muốn rút về, nàng nắm chặt hãn, kẹp chặt hãn, từ từ hút hãn vào bên trong. Nàng không thể nói chuyện

nhưng nàng còn có thể phát ra giọng mũi, quyến rũ, mê người, cầu khẩn, theo ngón tay hấn lên lên xuống xuống ở chỗ nông mà phụ họa.

Không biết bắt đầu từ khi nào, nàng đã buông tay ra nhưng ngón tay hấn vẫn còn đang di chuyển.

Tống Mạch mở to mắt, thấy đôi mắt ngập nước của Tiểu Ngũ nhìn hấn, đôi môi đỏ mọng khẽ mở ra, tựa như đang nói cái gì.

Hấn không nhịn được rung động, lại nhìn chăm chăm vào đôi môi nàng đang hé mở, cuối cùng thì hấn cũng hiểu.

Sư phụ, con rất thoải mái, người lại đi vào thêm một chút đi.

Tất cả lý trí tất cả bản khoản đều sụp đổ trong nháy mắt, Tống Mạch tiến về phía trước gần sát nàng, tay trái chống vào bên dưới hông nàng nâng người lên trên nàng, cả người gần như che phủ cơ thể trần trụi của nàng, cúi đầu nhìn nàng, “Là như thế này phải không?” Ngón tay không chỉ rạo bạng bằng một đầu ngón tay nữa, hấn như nàng mong muốn đưa vào bên trong, đụng tới một tầng cách trở không cách nào miêu tả. Tống Mạch dừng lại, nhìn vào mắt nàng hỏi nàng, Đường Hoan không trốn tránh mà nhìn lại hấn, gật đầu, bởi vậy nam nhân không hề do dự nữa, đưa toàn bộ ngón tay đi vào.

Có chút đau, nhưng so với cơn đau khi bị hấn bất chấp tất cả mà đâm vào thì nào có là gì.

Đường Hoan dần dần thả lỏng, nắm lấy tay nam nhân ý bảo hấn tiếp tục, nàng thì vừa hưởng thụ vui sướng càng ngày càng rõ ràng, vừa cởi quần áo chonam nhân. Cởi xong cái áo lót, trên người nàng và hấn ra đầy mồ hôi, hô hấp đã sớm dây dưa không rõ, chia không rõ ai sâu hơn ai gấp hơn. Tay hấn không nỡ rời đi, Đường Hoan đành phải giắt cái áo lên cánh tay phải của hấn, chuyển sang cởi đai lưng cho hấn.

Tống Mạch vẫn nhìn nàng, nhìn hai gò má Tiểu Ngũ của hắn ửng đỏ, đôi mắt mơ màng, hừ hừ hỗn hển không ngừng, vậy mà vẫn kiên trì cởi áo cho hắn. Dai lưng bị nàng rút ra, hắn cúi đầu, chỉ thấy đôi tay nhỏ bé trắng mịn kia kéo quần của hắn xuống, lộ ra nơi đó của hắn đang kích động vì nàng. Tay nàng không chút do dự sờ lên, cũng giống như trước kia nàng tắm rửa cho hắn vậy, chỉ có điều khi đó nàng là “nam nhân”, sau khi nàng lau chùi cho hắn thì lập tức thả ra luôn, nhưng bây giờ nàng lại nắm lấy hắn thật chặt, dùng bàn tay nhỏ bé của nàng nắm lấy hắn làm động tác lên xuống.

Hắn thấy vậy lửa nóng đầy người, không cam lòng bị nàng nắm trong tay, hắn nhìn về phía tay mình, động tác ra vào càng ngày càng nhanh, nghe nàng kêu hừ hừ. Tiểu Ngũ rất ít khi phát ra âm thanh, đến hôm nay hắn mới biết được của giọng mũi của nàng cũng êm tai say lòng người như vậy, nếu nàng có thể nói, bây giờ nhất định sẽ mở miệng cầu xin sự phụ tha cho nàng?

“Tiểu Ngũ, thích sự phụ như vậy phải không?”

Tống Mạch ngược mắt lên, có chút lo lắng nhìn sang, nếu nàng khó chịu, xin hắn dừng lại, hắn dù không bỏ được cũng sẽ đồng ý với nàng. Nếu nàng thích, hắn còn có thể nhanh hơn, còn có thể càng sâu, cho nàng càng nhiều khoái mái hơn.

Đường Hoan vừa đúng lúc đến giây phút quan trọng, làm sao có tâm tư để ý tới hắn. Nàng nắm Tiểu Tống Mạch càng động càng nhanh, tưởng tượng bây giờ ra vào trong cơ thể nàng không phải là ngón tay mà là vật tốt nàng khao khát bấy lâu, mong eo không khỏi cố gắng di động đón ý hòa theo nam nhân, cuối cùng nam nhân trong lần cơ rút nhanh chóng mãnh liệt ngựa đầu run run, không tiếng động cho lần đầu tiên của hắn.

Tuyết mùa đông tan ra, nước mùa xuân đón đầu rơi xuống.

Nước tuôn trào từ khe suối mang đến từng trận rung động, phát tiết một lần với đôi tay nhỏ bé đang nắm chặt bên ngoài. Sau đó, Tống Mạch chặn đôi môi đỏ mọng đang há miệng thở dốc của nữ nhân lại, phun lên tay nàng.

Sống nhiều năm như vậy, hẳn chưa từng có lúc nào sung sướng hơn thế này.

Nhưng Tống Mạch còn muốn sung sướng hơn nữa.

Hắn dùng tiết khố lau tay cho nàng, sau đó đặt tiểu cô nương nào đó đang xụi lơ nằm xuống giường, vén mấy sợi tóc lộn xộn trên trán ướt đầm mồ hôi của nàng sang hai bên, nhẹ nhàng hôn nàng: “Tiểu Ngũ, sư phụ nhĩ không được nữa rồi, sư phụ muốn con, có thể chứ?”

Đường Hoan cầu còn không được.

Nàng ôm lấy sống lưng bóng loáng như ngọc của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve lên đó. Bả vai này nhìn như gầy yếu nhưng thật ra lại nở nang có lực, đi xuống từ từ hẹp lại, trên lưng gầy không có lấy một chút mỡ thừa, tất cả đều là nàng mong nhớ từ lâu, tất cả đều là nàng thích. Nàng không thích nam nhân này, nhưng nàng thích thân thể hoàn mỹ của nam nhân này, lần đầu tiên nhìn thấy, đã thích rồi, muốn rồi, đến khi chết rồi sống lại đi vào trong giấc mộng, nàng vẫn muốn hái hắn như cũ, muốn hắn cam tâm tình nguyện vào trong nàng, cùng nàng hưởng thụ chuyện giường chiếu tốt đẹp nhất trên cõi đời này.

Tống Mạch Tống Mạch, nếu như người biết suy nghĩ bây giờ của ta, người còn có thể thích ta như vậy sao?

May mà người không biết, người vẫn thích ta như vậy, thích đến mức ngay cả bánh bao nhỏ cũng thích cắn.

Nàng khó nhịn ngẩng đầu lên, hai tay luồn vào trong mái tóc của hắn, không suy nghĩ nhiều, hoàn toàn đắm chìm ở trong gặm cắn của nam nhân.

Tống Mạch nhận được đáp lại cổ vũ, càng thêm động tình.

Đây là Tiểu Ngũ của hắn, mềm mại nhỏ nhắn, giống như trái cây đầu hạ, ngây ngô lại động lòng người. Hai khối nhỏ nhỏ, khẽ nảy lên, nhưng phía trên có một bộ phận đã đổ trước rồi, vừa bị hắn đụng phải liền dựng lên, mồi hắn nhắm nháp. Hắn ngậm lấy, nàng ưỡn ngực đưa lên trước, phần eo nhỏ nhắn trước đó vẫn dính trên giường được nâng lên cao, rời khỏi đệm giường, dính sát vào thắt lưng của hắn, gắn bó không thể tách rời.

Nàng vuốt ve lưng hắn, hai tay của hắn cũng chống lên giữa đệm giường và nàng, bắt đầu từ bả vai gầy yếu của nàng, chậm rãi dời xuống, chuyển tới vòng eo nhỏ mảnh khảnh của nàng, chuyển đến khe hông đang ngạo nghễ ưỡn lên của nàng. Mồi từ cánh tay di chuyển xuống dưới, cuối cùng đi tới chỗ cả tâm thần hắn đều hướng về. Hắn dùng đầu gối tách chân nàng ra, hai tay nâng nàng lên, cúi đầu tới gần.

Tiểu Ngũ, để cho sư phụ ném thử con một chút nhé. Con nhỏ như vậy, sư phụ sẽ cẩn thận, cố gắng không làm con đau.

Khi làn môi nóng bỏng dán lên nàng, Đường Hoan cuối cùng cũng hoàn hồn từ trong mê loạn.

Nàng khiếp sợ chống nửa người trên dậy, cúi đầu nhìn xuống.

Nam nhân từng lãnh ngạo không ai bì nổi kia, vậy mà có thể chủ động làm loại chuyện này cho nàng!

Nhận thấy được của cái nhìn chăm chú của nàng, Tống Mạch vừa hoạt động, vừa giương mắt nhìn về phía nàng. Thấy Tiểu Ngũ của hắn đờ ngốc nhìn hắn, Tống Mạch cuối cùng hút một ngụm, thừa dịp nàng kịch liệt run lên mà đứng dậy đè lên trên người nàng, tay trái chống cơ thể tránh ép nặng lên nàng, tay phải xoa khuôn mặt đỏ rực lửa của nàng, con người đen dẹt dẹt: “Tiểu Ngũ, thích không?”

Đường Hoan gật đầu. Không cần giả vờ, nàng thật sự thích, thích hoan hảo như vậy, người tình ta nguyện.

Tống Mạch còn chưa vừa lòng, ngón tay di chuyển tới khoe môi của nàng, “Nói, nói con thích sự phụ.” Cho dù là không nghe thấy, hắn cũng phải nhìnnàng nói.

Tống Mạch lúc này rất lưỡng lự, nhưng Đường Hoan cũng thích chơi như vậy!

Nàng lắc đầu, giơ tay lên sờ bờ môi của hắn, để cho hắn nói trước.

“Sự phụ thích Tiểu Ngũ, thích con.” Tống Mạch tách chân nàng ra, đỡ lấy mình nhắm ngay vào nàng, sau khi đưa mình đi vào một chút, dừng lại, nhìn nàng: “Sự phụ đã nói, nên đến Tiểu Ngũ rồi.”

Kẻ địch mạnh xông qua cửa, Đường Hoan nhíu mi, hai tay chế trụ đầu vai của hắn, đôi môi đỏ mọng run rẩy: sự phụ, Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ thích người, chậm một chút, nhẹ chút...

Phía dưới nàng đã run rẩy đến như vậy, chỉ có điều là càng run rẩy lợi hại hơn, cầu xin càng đáng thương hơn, không tiếng động nói không cần.

Nhưng Tống Mạch đã không thể khống chế được nữa rồi.

Hắn ôm chặt lấy nàng, yêu thương hôn lên đôi mắt đang nhắm chặt của nàng, hôn lên lông mày đang chau lại của nàng, cứ như vậy vừa chậm rãi tiến vào nàng, vừa chăm chú nhìn nàng từ một tiểu cô nương biến thành nữ nhân của hắn. Nàng hắn là rất đau, nước mắt cũng chảy ra, nhưng nàng ngoanngoãn cắn môi không nói lời nào, cực kì đáng thương. Hắn muốn nói một chút gì đó trấn an nàng, nhưng dưới thân sáng khoáy mãnh liệt.

Rung động, ngực tràn đầy thỏa mãn, đều khiến cho hắn đánh mất cả tiếng nói. Nói không ra tại sao, nhìn dáng vẻ nhẫn nại nhu thuận của nàng, hắn vậy mà có loại cảm giác trần ai lạc định, dường như nàng nói nhiều như

vậy,cũng không bằng bây giờ, khiến cho hẳn tin tưởng nàng là thật sự thích người sư phụ là hẳn này, nàng là thật sự thuộc về hẳn .

Nhưng sau khi bình tĩnh lại, đáy lòng lập tức sinh ra một cảm giác bất an khó thể nào hiểu được.

Cảm giác tựa như đây chính là một giấc mộng, sau khi tỉnh mộng, Tiểu Ngũ của hẳn sẽ biến mất không thấy nữa.

Tống Mạch bỗng có chút sợ hãi, hẳn dừng lại, hôn lên đôi mắt của nàng: “Tiểu Ngũ, con mở to mắt ra, nhìn ta, đây là chân thật, con là nữ nhân của sư phụ, có phải hay không?”

Đau đớn đã giảm bớt, Đường Hoan nghelời mở to mắt, thoáng sững sờ chống lại đôi mắt chứa đầy vẻ bối rối bất an của hẳn. Nàng cười với hẳn, dùng môi ngữ nói: đương nhiên là thật rồi, Tiểu Ngũ đã là nữ nhân của sư phụ.

Thấy con người linh động quen thuộc, dường như Tống Mạch từ thế giới hư ảo trong mộng quay trở lại với thế giới chân thật. Nghĩ đến mình vừa rồi hỏi một vấn đề ngớ ngếch, trên mặt hẳn nóng lên, vì để cho nàng cũng quên mất, hai tay hẳn chống dậy, bắt đầu ra sức đâm vào nàng.

“Ừm...”

Đường Hoan bật ra tiếng rên, cũng may trước đó hương thụ liên tục đã khiến cho bên trong thích ứng được với kiều ngạo của hẳn. Dưới thân va chạm càng ngày càng mạnh thêm, nàng không kiểm soát nổi đung đưa lên xuống, gương mặt tuấn tú ửng hồng của nam nhân trên người cũng không nhìn rõ, dường như chỉ có nơi tương liên chặt chẽ kia là chân thật. Đường Hoan không phải thật sự thích loại cảm giác này, nàng muốn cùng nam nhân hợp lại một chỗ, làm tới mức kịch liệt nhất.

Nàng chủ động nhấc chân vòng quanh eo hắn, đại khái là mở ra quá lớn, sau một thoáng sững sờ hắn nảy sinh ác độc đâm mạnh vào, mở mắt nhìn nàng. Đường Hoan nhìn hắn cười, hai chân tiếp tục di chuyển lên phía trên, chậm rãi khoác lên đầu vai hắn. Tư thế này quá khó khăn, hơn nữa hắn liên tục va chạm, hai chân lắc lư sắp rơi xuống. Nàng muốn tự đỡ lấy chân, nam nhân lại chủ động giúp nàng, chẳng qua là hắn không có đỡ lấy, mà là đè ép bấp bệch nàng lên phía trước. Mông eo theo chân nâng lên rời khỏi đệm giường, Đường Hoan khiếp sợ, trong mắt Tống Mạch cuối cùng cũng trào lên ý cười: “Như vậy, Tiểu Ngũ còn chịu được sao?” Sao hắn có thể thua bởi nàng? Nếu nàng thích chơi thì hắn sẽ theo nàng.

Đường Hoan đương nhiên chịu được, hắn càng lợi hại càng đa dạng, nàng lại càng vừa lòng.

Tống Mạch chỉ cho là nàng cật lực, không thêm nhắc lại, hung hăng đụng vào.

Ván giường theo động tác hung mãnh của nam nhân mà nhẹ nhàng lắc lư, phát ra tiếng động ái muội.

Đường Hoan nhắm mắt lại nghe, tùy ý nam nhân biến hóa các loại tư thế đa dạng muốn nàng, cho dù là loại nào, nàng đều cố gắng phối hợp với hắn.

Sư phụ nói không sai, nam nhân bá đạo, hái được quả nhiên là tuyệt diệu.

“Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ...”

Bên tai là từng tiếng từng tiếng găm nhẹ của nam nhân, nghe qua dường như sắp đến.

Đường Hoan cũng muốn đến.

Nàng mở to mắt, nhìn cũng không nhìn nam nhân quỳ gối trước giường, chỉ nắm chặt đệm giường, quay đầu nhìn về phía cửa sổ.

Tống Mạch, người đã mộng ta thành một người câm, giấc mộng này ta chơi đùa cũng rất tận hứng, ta đây sẽ để cho người từ đầu tới cuối kết thúc trong vui vẻ, dù sao, người là giả, tựa như chiếc đèn lồng kia, dù đẹp thế nào, cũng là giả.

Tâm mắt dần mơ hồ, Đường Hoan vẫn nhìn chiếc đèn lồng kia như cũ.

Ngọn đèn rục rở, tựa như pháo hoa đột nhiên nổ rộ trên bầu trời đêm, rục rở như thế, cuối cùng hóa thành tro bụi rơi xuống.

May mà, bởi vì là giấc mộng nên nó vĩnh viễn cũng không có một ngày sẽ tắt đi.

Ánh đèn càng ngày càng âm đạm, Đường Hoan nhắm mắt lại.

Tống Mạch, người biết không, ta thật sự rất muốn mang nó đi...

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 51: Xuất Giá

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

“Lục lục lục!”

“Mở đại mở đại... mợ nó, lão tử lại thua rồi!”

Trong sòng bạc không khí ngột ngạt, người thắng cười ha ha, người thua chửi cả ngày.

Tống Lăng ngồi ngay ngắn trước một chiếu bạc, hai mắt chăm chú nhìn vào bát xúc xắc trong tay nhà cái, nhìn thì có vẻ bình thản, thật ra chỉ có gã mới biết, trên lưng gã đã toát ra một lớp mồ hôi mỏng, hai tay giấu trong ống tay áo lại càng thêm run. Gã vừa mới đặt cửa số bạc cuối cùng, nếu còn thua, tháng này trên người sẽ không còn đồng nào rồi.

“Mở!”

“Một hai năm, tiêu!”

Ba viên xúc xắc cỡ đầu ngón tay cái bỗng lộ ra trước mắt, không hề nhúc nhích, tựa như đang cười nhạo trống ngược đập dồn dập của gã.

Gã thua, thua hết tiền tiêu vặt hàng tháng mà hôm qua đại ca vừa cho gã.

Tống Lăng chẳng còn hơi sức ngả lưng vào ghế ngồi, trơ mắt nhìn người bên cạnh lấy đi bạc của gã.

Gã không cam lòng, gã...

“Tống Lăng đi mau, đại ca người đến kìa!” Trong sòng bạc chợt yên tĩnh, không đợi Tống Lăng phát hiện ra, bên cạnh có một người nhanh tay nhanh

mắt, chọt đẩy bả vai gã nhắc nhở.

Thói quen nhiều năm, Tống Lăng đã hình thành bản năng nghe thấy tên đại ca là bỏ chạy, cũng không thèm quay đầu nhìn, đứng dậy trốn ngay vào bên trong sòng bạc, chuẩn bị lẩn vào chỗ nhiều người, sau đó lén quay trở lại chạy đi. Đáng tiếc đối phương đã nắm chắc tuyến đường của gã, Tống Lăng vừa mới đứng dậy, cổ tay đã bị một bàn tay to nắm lấy rồi, không cho giải thích, dắt thẳng gã ra ngoài.

“Đại ca đại ca, huynh đừng hiểu lầm, đệ vừa mới đến một lúc, còn chưa kịp chơi đâu!” Chạy không thoát, Tống Lăng đành phải nói dối.

Tống Mạch một thân áo xám, sắc mặt xanh mét, căn bản không nghe gã giải thích.

Nhìn hai bóng dáng một xanh một xám kia đi xa, mọi người xem náo nhiệt trong sòng bạc không khỏi bắt đầu xầm xì.

“Nhìn xem, hai huynh đệ này sinh ra giống nhau như đúc, sao Tống lão đại trầm ổn có năng lực, xử lý việc làm ăn của bố trang trong nhà năm sau tốt hơn năm này mà Tống lão nhị lại chỉ biết ăn uống, chơi gái, đánh bạc?”

“Người hỏi ta ta biết hỏi ai chứ, chắc chắn, nhưng mà đúng là Tống lão nhị được hưởng sái ánh hào quang của đại ca gã, được cho ăn ngon, ngay cả nữ nhân cũng...”

“Cũng gì?”

“Người không biết? Nhớ năm đó Tống Lăng...”

Hai người khe khẽ thì thầm nhanh chóng chìm ngập trong tiếng ồn ào gào thét xung quanh.

Trần Nam Dương và trấn Vân Bình chỗ Tống gia ở cách nhau hơn hai mươi dặm, sau khi xe la chạy đến trấn Nam Dương, hai bên đường đất là thôn xóm và hoa màu. Tống Mạch ngồi trong xe, vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, đợi đến khi xe la đi ngang qua rừng cây nhỏ, hăn bảo gã sai vặt đánh xe dừng lại, nhảy xuống trước, cầm lấy cái roi trong tay gã sai vặt, sau đó lạnh giọng nói với Tống Lăng: “Đi theo ta.”

Khuôn mặt Tống Lăng khi thấy đại ca cầm roi thì khiếp sợ tới mức trắng bệch, gã không muốn đi nhưng gã ... không dám.

Vào trong rừng, Tống Lăng đang len lén đánh giá xem cái cây nào thích hợp cho gã trốn, gió nổi lên ngay bên tai, ngay sau đó trên vai truyền đến một cơn đau nhức nóng rát. Gã thét to một tiếng nhảy lên chạy về phía trước, Tống Mạch theo sát mà đánh, lại ra sức quất một roi lên lưng gã: “Ta đã nói bao nhiêu lần không cho người đánh bạc! Vậy mà còn dám chạy đến chỗ xa như vậy để chơi, ta thấy người chưa thấy quan tài chưa đổi lệ!”

“Đại ca, đệ không chơi, đệ thực sự không chơi mà!” Tống Lăng chạy trốn chết, chuồn không được, quay đầu bỏ vào xuống quỳ gối trước mặt Tống Mạch, ôm đầu hăn cầu xin tha thứ: “Đại ca, đại ca đừng đánh nữa, đệ thề đây là lần cuối cùng, về sau quyết không chơi nữa! Đại ca!”

Tống Mạch oán hận quất tiếp hai roi, khi dừng lại, roi cầm trên tay vẫn còn kêu rì rít.

Đây là nhị đệ cùng một bào thai của hăn, cha mẹ mất sớm, hai người sống nương tựa lẫn nhau. Khi còn bé nhị đệ vẫn luôn nghe lời có hiếu biết, nhưng kể từ khi hăn tiếp quản việc làm ăn của cửa hàng bận rộn đi sớm về trễ, nhị đệ đã bị một đám hồ bạng cầu hữu lời kéo sa đọa, dạo kỹ viện vào sòng bạc, thậm chí còn làm ra đủ chuyện bê bối. Hăn đánh nó mắng nó, phạt nó quỳ từ đường, tiền tiêu hàng tháng cho nó cũng hạn chế số lượng nhất định, hơn một phen cũng không cho, nhưng nhị đệ vẫn không

nghe lời, vẫn nghĩ hết mọi cách chuồn ra ngoài lộn xộn. Hẳn có thể làm saobây giờ? Đánh chết nó ư?

Hẳn chỉ hận năm đó sơ sót để cho nhị đệ bị đám khốn nạn kia lừa mất!

“Đứng lên, Tống Lăng người nhớ kỹ, để ta phát hiện một lần nữa, ta liền đánh gãy chân người, người xem ta có làm được hay không!” Một cước đá văng nam nhân không có tiền đồ đang cầu xin tha thứ kia ra, Tống Mạchgiận dữ rời đi.

Giống như vừa thoát khỏi miệng hùm, cả người Tống Lăng như nhũn ra, quỳ gối tại chỗ thả lỏng một lát, cười hì hì, đứng dậy chạy về phía xe la. Đại ca vẫn luôn mềm lòng, mỗi lần gã chỉ cần giả vờ đáng thương cầu xin tha thứ, đại ca sẽ không đánh nổi nữa. Hai người là song sinh, cả ngày bị đại ca quản giáo giống như dạy dỗ đứa nhỏ đúng là uất ức mà, chỉ có điều đại ca rất giỏi, giờ bạc ở nhà đều do đại ca kiếm được, gã tiêu là tiền của đại ca, nên cũng không oán trách gì.

Trở vào xe la, Tống Lăng mặt dày nói mấy lời hay dở người, Tống Mạch biết gã nói căn bản không thể tin, nhưng rốt cuộc vẫn là huynh đệ ruột thịt, cơn giận của hẳn không kiên trì được bao lâu, dùng sức nện cho gã một đấm cho gã câm miệng, không cho quấy rầy hẳn suy nghĩ.

Tống Lăng thấy chuyển biến tốt thì dừng lại, vén một bên rèm cửa sổ lên nhìn ra bên ngoài, đông xem xét một chút tây ngó nhìn một chút.

Vừa lúc xe la chạy qua đầu một thôn nhỏ, cũng không biết công nhà ai trồng hai gốc cây Hải Đường, từng đóa từng đóa Hải Đường hồng trắng nở rộ, như mây như gấm. Dưới tàng cây hoa, ba nam đồng có chiều cao không giống nhau đang đứng quanh nơi đó, không biết đang chơi trò gì, mà thời điểm Tống Lăng nhìn sang, đúng lúc này một cô nương áo vải đi ra. Váy màu lục đã phai màu, bên trên là eo nhỏ hai bàn tay có thể nắm vừa, áo ngắn đã có chút ố vàng thì phủ lên khuôn ngực đang rung rinh vì bước chân.

Ngực bự. Tống Lăng ngẩn ra, không tự chủ được nhìn về phía khuôn mặt của cô nương kia, đập vào mắt là khuôn mặt phù dung còn vạm phần kiều diễm hơn cả Hải Đường đây cảnh.

“Dừng xe!”

Mắt thấy xe la sẽ chạy qua trước cửa nhà cô nương, Tống Lăng vội vàng hô to, kéo lấy nam nhân bên cạnh đang đọc sách, “Đại ca, huynh xem, huynh xem!”

Tống Mạch nhíu mày ngẩng đầu, nhìn theo ngón tay nhị đệ chỉ ra bên ngoài, lúc vừa thấy, cũng ngây ngẩn cả người.

Một chiếc xe la vô cùng khí phái bỗng dừng lại trước cửa, còn có giọng nói nam nhân trong tréo, cô nương kia nghi hoặc ngẩng đầu lên, thấy trong cửa sổ một nam tử vô cùng tuấn mỹ si ngốc nhìn chăm chăm vào mình, bốn mắt nhìn nhau, nam tử nhoẻn miệng cười. Hai gò má của cô nương lập tức sưng huyết đỏ bừng, không kịp gọi đệ đệ về nhà, vội xoay người chạy vào trong.

Mỹ nhân chạy, Tống Lăng không kịp lòng được muốn xuống xe đi tìm người.

Khuôn mặt Tống Mạch đã sớm lạnh xuống, vừa phân phó gã sai vặt tiếp tục lên đường, vừa chăm chú nhìn vào Tống Lăng, dường như muốn nhìn xuyên thấu suy nghĩ của gã: “Nhị đệ, ta cảnh cáo đệ, đệ vụng trộm đi kỹ viện ta có thể mở một mắt nhắm một mắt, nhưng nếu đệ lại làm ra hành động cầm thú khi nhục con gái nhà lành, ta tuyệt đối không nương tay!”

Tống Lăng còn đắm chìm trong dung mạo xinh đẹp của cô nương kia không thể tự kiềm chế, chợt nghe đại ca nghiêm khắc răn dạy, lập tức hoàn hồn, quansát đại ca một chút rồi lại quay đầu nhìn sang, hạ quyết tâm ngay tại chỗ, ánh mắt kiên định nhìn Tống Mạch nói: “Đại ca, đệ muốn thú cô nương kia, chỉ cần đại ca giúp đệ thú được nàng, sau này đệ không chơi

gái không đánh bạc, chỉ ở bên một mình nàng sống tử tế, đại ca bảo đệ làm cái gì thì đệ làm cái đó!” Nữ nhân chẳng khác nào thiên tiên như vậy, những dong chi chi tục phần bị bao người cười qua trong kỹ viện kia căn bản không thể nào so sánh được, có nàng ở nhà hàng đêm chờ gã, gã làm sao bỏ được đi tìm nữ nhân khác?

Tống Mạch hết sức kinh ngạc.

Khi còn trẻ hấn bận rộn lo liệu làm ăn, hỏi nhị đệ có muốn đón dâu hay không, nhị đệ ngại nữ nhân quản lý nó, nói cái gì cũng không cần. Saulại xảy ra việc kia, đừng nói nhị đệ, đến ngay cả bà mỗi đến cửa cầu hôn hấn cũng không trông thấy, hai huynh đệ từ giai tế trong mắt người khác trở thành hán tử kém cỏi không người nào hỏi thăm. Tống Mạch biết tính của nhị đệ, vì tránh cho bị kịch lại xảy ra với cô nương nhà nào, chính hấn cũng không có ý nghĩ cưới vợ trong đầu, chỉ muốn tìm một mối hôn sự tốt cho nhị đệ...

Không ngờ rằng nhị đệ vẫn không chịu cưới vậy mà lại chủ động mở miệng xin hấn làm chủ!

Cô nương vừa rồi, đúng là người xinh đẹp nhất hấn từng gặp.

Nhị đệ phong lưu mê sắc đẹp, có lẽ, có được kiều thê như vậy, sau này thật sự có thể lãng tử hồi đầu một lần nữa làm người?

Im lặng một lát, hấn rũ mắt nói: “Đệ muốn kết hôn, người ta chưa chắc đã để ý đến đệ. Nói sau đi, nếu như ngày sau đệ tiếp tục đánh bạc chơi gái. Ta làm chủ cho đệ, chẳng phải là hại cả đời cô nương nhà người ta?”

“Đại ca!” Tống Lăng quỳ xuống, chỉ lên trời thề: “Đại ca, nhị đệ lần này là nghiêm túc, chỉ cần đại ca giúp đệ tác hợp mối hôn sự này, đệ nhất định sẽ cải tà quy chính, nếu có nửa câu nói dối, thì cứ phạt đệ bị sét đánh...”

“Câm miệng!” Tống Mạch đá một cước, “Vì một nữ nhân, đáng giá sao?”

“Đại ca, nhị đệ cầu xin huynh, xin huynh hãy giúp đệ lần này đi!” Tống Lăng sớm bị đánh quen, bò lên cầu xin một lần nữa.

Nhìn gương mặt giống mình như đúc kia, nghe nó từng tiếng từng tiếng “đại ca” gọi mình, Tống Mạch im lặng cân nhắc một lúc lâu, gật đầu.

Trở lại trấn trên, Tống Mạch sai người đi hỏi thăm gốc gác nhà cô nương kia.

Rất nhanh đã có tin tức.

Cô nương kia họ Trình, khuê danh Hải Đường, mẹ đẻ mất sớm, cha ruột cưới kế thất, từ đó có thêm ba đệ đệ, Hải Đường thì trở thành nữ tử đáng thương cha không đau mẹ kế không thương. Chỉ có điều tính tình của Hải Đường dịu dàng, danh tiếng ở trong thôn vô cùng tốt, kế mẫu cũng không dám ức hiếp nàng quá đáng, chỉ một lòng nghĩ tới việc đưa nàng vào nhà giàu làm thiếp, kiếm phần lễ hỏi tốt. Nay Hải Đường mười sáu tuổi, bởi vì có kế mẫu cố ý truyền bá, mỹ danh lan xa, chỉ vì Hải Đường liều chết không thuận theo, kiên trì không làm thiếp cho người, mới tránh khỏi loại vận mệnh này. Nhưng gia cảnh nàng bần hàn, nhà giàu người ta chướng mắt nàng, người nhà bình thường muốn cưới nàng làm chính thất, cha mẹ ghét bỏ lễ hỏi không đủ, nên vẫn cứ kéo dài, chờ có người ra giá sính lễ cao thú.

Tống Mạch rất vừa lòng với cô nương này, chỉ có điều nói đến cùng thì vẫn là nhị đệ đón dâu, hẳn vẫn phải hỏi xem nó có ghét bỏ xuất thân của cô nương kia hay không.

“Đệ thú chính là nàng, không cần biết cha mẹ nàng là loại đức hạnh gì. Đại ca, bọn họ muốn bao nhiêu thì huynh cho bấy nhiêu, dù sao nhà chúng ta cũng có tiền, lễ hỏi tám trăm tám mươi lượng cũng không tính là gì! Đại ca, huynh trăm ngàn lần cũng đừng luyến tiếc bạc này nhé!” Tống Lăng dựa trên ghế nằm dưới tàng cây, vừa lắc lư vừa lo lắng ngửa đầu nhìn hẳn.

Tống Mạch tròng gã một cái rồi đi ra ngoài thu xếp.

Ngày hôm sau, bà mỗi bước vào cửa lớn Trình gia.

Từ trước tới nay bả mỗi luôn phải dựa vào mồm miệng khéo léo để kiếm tiền nuôi thân, cho dù là mắt mù, chân què, mặt xấu, mặt rỗ, qua miệng của bà mỗi cũng có thể biến thành đóa hoa.

Cha mẹ Hải Đường vừa nghe là lão gia có tiền trên trấn gần đó muốn cưới Hải Đường làm chính thất, vui mừng cười to toét, không để bà mỗi kịp khen nhà trai đã lôi kéo bà mỗi hỏi thăm trước, hận không thể hỏi thăm rõ ràng mười tám đời tổ tông Tống gia. Tống Mạch cho bà mỗi tiền thưởng hậu hĩnh, đương nhiên bà mỗi sẽ chỉ lấy cái để nghe ra nói. Hai bên trò chuyện với nhau thật vui, cuối cùng thỏa thuận Tống gia lấy một trăm lượng làm lễ hỏi, Trình gia liền gả nữ nhi.

Bà mỗi tới cửa, một cô nương như Hải Đường dĩ nhiên phải tránh đi, chờ bà mỗi đi rồi, Trình Lão cha vô cùng vui mừng đi nói chuyện cho nữ nhi.

“Cha, nếu là người nhà có tiền ở trấn trên, làm sao mà biết nhà chúng ta?” Hải Đường cúi đầu, trong lòng có vui mừng cũng có lo lắng không yên.

Sinh ra khuê nữ này thật tốt, hôm nay lại mang tới cho lão một khoản phú quý như vậy, thái độ cha Trình rất hiền lành, nữ nhi hỏi lão liền trả lời theo như lời bà mỗi: “Con và Tống nhị gia có duyên chứ sao. Mấy ngày hôm trước xe la nhà ngài ấy chạy qua cửa nhà chúng ta, Tống nhị gia nhìn thấy con, lập tức thích con luôn, tuyên bố không phải con không cưới. Hình dáng ra sao, Hải Đường con có ấn tượng không? Ta nghe bà mỗi khen Tống nhị gia như thần tiên, cũng không biết thật hay giả.”

Thì ra là người nợ...

Nghĩ đến khuôn mặt tuấn mỹ của người nợ, Hải Đường lập tức đỏ mặt, cúi đầu không nói lời nào.

Cha Trình vui vẻ trong lòng, “Xem ra bà mỗi không nói sai, Hải Đường, lúc này con có thể vừa lòng rồi chứ?”

Hải Đường ngượng ngùng chạy về căn phòng nhỏ của mình, nửa câu cũng không dám hỏi thăm.

Cha Trình gặp được chuyện tốt tinh thần thoải mái, nói chuyện xong với nữ nhi liền đi ra ngoài la cà, gặp ai cũng nhắc tới mối hôn sự tốt của khuê nữ nhà mình. Đi suốt dọc đường, gặp được một người cùng thôn có thân thích ở trấn Vân Bình, người nọ vừa nghe, liền chê cười lão bị người talừa, người khác đều tránh mối hôn sự này, lão ta còn tưởng là cái bánh thơm ngon.

Cha Trình nghe thấy thì không vui, bắt người kia nhất định phải nói cho rõ ràng.

Người cùng thôn kia cực kỳ chán ghét cha Trình. Nhà người bình thường gả nữ nhi, nếu có người đến cầu hôn, có lý nào mà cha mẹ chỉ nghe lời bà mỗi đã há mồm đồng ý, có ai là không bí mật thăm hỏi dò la tin tức nhà trai, tận mắt coi mặt, nào có như Trình gia này? Vốn không muốn nói, lại thương cho một cô nương tốt như Hải Đường, đành phải nói rõ từng chi tiết, hy vọng cha Trình từ chối mối hôn sự này.

“Ông không biết sao, lão đại và lão nhị Tống gia là sinh đôi, dáng vẻ giống nhau như đúc, chỉ sợ ngay cả cha mẹ cũng không nhận ra được. Tống lão đại trầm ổn có năng lực, trấn trên không người nào không khen, nhưng Tống lão nhị thì lại là một kẻ lười biếng hết ăn lại nằm, chỉ biết lấy tiền lão đại kiếm được đi ra ngoài lêu lổng, ăn uống, chơi gái, đánh bạc không cái nào không làm. Nhưng chỉ như vậy thì cũng không có gì, có lão gia nhà giàu nào mà không phong lưu? Nhưng có một chuyện xảy ra đã khiến hai huynh đệ kia mất hết mặt mũi.”

“Ông có nghe nói đến Trương đậu hũ trần trên không? Hẳn có một nữ nhi tên là Như Ngọc, mặc dù không xinh đẹp như Hải Đường, nhưng cũng là một đóa hoa kiêu diễm, bao nhiêu người muốn thú đấy. Nhưng ẻo le là Như Ngọc lại coi trọng Tống lão đại, một lòng muốn gả cho hẳn. Aiz, Tống lão đại người nọ cũng không biết là tầm mắt cao hay đúng là bận rộn làm ăn, mà từ chối lời tỏ tình của Như Ngọc, Như Ngọc chưa từ bỏ ý định vẫn nhớ tới Tống lão đại. Sau này, aiz, sau này lại bị Tống lão nhị chui vào chỗ trống, giả mạo Tống lão đại lừa cô nương kia ra ngoài, dụ dỗ muốn thân thể người ta. Sau đó Như Ngọc vui mừng đi tìm Tống lão đại, kết quả Tống lão đại vẫn lạnh nhạt với nàng như trước, Như Ngọc cũng không phải đồ ngốc, nghĩ một chút không phải là đã hiểu rõ ràng sao? Về nhà liền treo cổ tự sát.”

“Trương đậu hũ chết mất nữ nhi, mang theo dao phay đi tìm Tống lão nhị tính sổ, cuối cùng âm ỉ lên tận công đường. Tống lão nhị khẳng khẳng là Như Ngọc tự mình di tình biệt luyến, thấy đại ca gã không thích nàng, liền chủ động đến thông đồng với gã. Aiz, loại chuyện này, cho dù trong lòng mọi người hiểu rõ, nhưng không có bằng chứng, huyện lão gia cũng không có cách nào phán Tống lão nhị có tội, dù sao ngày đó Như Ngọc ** không chết, còn vui mừng vô cùng, đủ để chứng minh Tống lão nhị không có ép buộc nàng, án tử không thể phán được. Tống lão đại biết tính của đệ đệ mình, sau khi trở về đánh Tống lão nhị một trận rất to, nghe nói ước chừng một tháng cũng chưa thể xuống giường, sau đó lại tự mình đến Trương gia bồi tội, bị Trương đậu hũ dội cả thùng máu gà.”

Cha Trình nghe xong trợn mắt há mồm.

Người cùng thôn tiếp tục khuyên lão: “Lão trình à, từ sau khi việc này xảy ra, tiếng thối của Tống lão nhị đã vang dội, hãm hại khuê nữ nhà người ta cũng hãm hại đại ca của mình, không có người nào còn dám gả nữ nhi cho Tống lão đại, sợ bị Tống lão nhị mạo danh chà đạp. Ông nghĩ xem, cho dù Tống lão nhị thực sự thay đổi tốt rồi, không nhúng chàm tẩu

tử, nhưng người bên ngoài sẽ tin sao? Cho nên chẳng có cha mẹ nhà ai gả nữ nhi cho Tống lão đại cả, danh dự nữ nhi bị tổn hại, mặt mũi cha mẹ cũng khó coi, đấng này lại là trực tiếp gả nữ nhi cho loại súc sinh Tống lão nhị kia, vậy càng bị người ta chỉ vào cột sống mà mắng! Tự ông suy nghĩ kỹ càng lại đi, đừng vì một chút tiền này mà phá hủy danh tiếng, phá hủy Hải Đường!”

Người cùng thôn nói xong rồi bước đi, chỉ còn cha Trình đờ đẫn một chỗ.

Buổi tối, cha Trình mặt ủ mày ê thương lượng với vợ: “Bỏ đi, Tống gia như vậy, chúng ta vẫn nên đổi một hộ khác đi, sính lễ thiếu một ít cũng không sao, chúng ta không thể gánh tiếng như bán nữ cầu vinh!”

“Đổi một hộ khác? Còn nhà ai có thể đưa sính lễ một trăm lượng bạc, ông tìm được hộ nào tôi xem xem?” Vợ lão gào to, véo cánh tay của lão mắng: “Bây giờ mới sợ bị người ta nói bán nữ nhi, lúc trước khi ép Hải Đường làm tiểu thiếp sao ông không sợ? Không phải là Tống nhị gia đã làm chuyện sai sao, nhưng nói không chừng người ta đã thay đổi tốt lắm rồi, lại nói Hải Đường gả chính là Tống nhị gia, Tống đại gia cũng sẽ không ức hiếp nó, nó lo lắng danh dự cái gì? Có cái gì thiệt thòi?”

Cha Trình rầu rĩ đáp: “Tôi biết Tống đại gia đúng là tốt, nhưng Tống nhị gia...”

“Tống nhị gia thì thế nào? Nam nhân nào có tiền mà không phong lưu?”

“Nhưng...”

“Nhưng cái gì mà nhưng?” Vợ lão thấy lão do dự, bõ nhào vào lòng lão khóc lên, “Lão già chết bầm, ông đừng chỉ nghĩ cho khuê nữ của ông, trong nhà vẫn còn ba nhi tử chờ ông cưới vợ cho đấy! Bây giờ không có mười lượng hai mươi lượng, nhà ai chịu gả khuê nữ tới đây? Ba nhi tử chính là sáu mươi lượng, tương lai còn phải xây phòng cho chúng nó, ông bảo tôi tìm ở đâu ra nhiều tiền như vậy chứ ... Nếu không phải vì cốt nhục của

Trình gia các người, tôi cần gì phải coi trọng sính lễ của Hải Đường? Nó là tử tử, vì ba đệ đệ, chịu chút tủi thân còn không được sao... Hu hu, cũng là đáng đời tôi mà, làm gì mà sinh lắm tử tử thế, sớm biết không có tiền nuôi sống, còn không bằng lúc vừa sinh ra liền đập chết...”

“Được rồi được rồi, đừng than trời trách đất nữa, tôi gả Hải Đường đi là được chứ gì!” Cha Trình bị bà ta khóc tới phiên lòng, chột đẩy người ra, trừng mắt nói.

Vợ lão muốn cười lại không dám cười, nâng tay áo lên làm bộ lau nước mắt, “Ông đã đồng ý rồi, vậy chúng ta cứ tiến hành chuyện này sớm đi, coi như không biết chuyện đó, tương lai cũng có thể nói là Tống gia lừa hôn, bởi vì nhận lễ rồi, Trình gia chúng ta muốn thoái hôn, Tống gia không chấp nhận, như vậy danh tiếng của chúng ta cũng dễ nghe hơn một chút. Đúng rồi, việc này trăm ngàn lần đừng để Hải Đường biết, tránh nó lại khăng khăng cự tuyệt, để nó đợi ở trong phòng chuẩn bị giá y đi, đừng cho ra khỏi nhà.”

Cha Trình ngẫm lại cảm thấy lời vợ lão rất có lý, ngày hôm sau liền bắt Hải Đường ở trong phòng, tự mình đi thương lượng với bà mối, hy vọng Tống gia sớm đưa sính lễ tới.

Tống Mạch bên kia có Tống Lăng thúc giục, liền định hôn kỳ vào tháng năm, sau Đoan Ngọ.

Cha Trình giấu diếm nữ nhi vô cùn gặt gao, ngoại trừ nói cho Hải Đường con rể tên là Tống Lăng, bên trên còn có một đại ca ra, thì những cái khác cũng không nhắc tới một lời, ngay cả hai huynh đệ Tống gia là song sinh cũng không nhắc đến. Hải Đường tuy có lòng muốn hỏi thăm những cái khác, nhưng ngại mặt mũi nữ nhi gia nên không tiện mở miệng, cũng không dám hỏi.

Đào mắt đã đến một ngày trước khi Hải Đường xuất giá.

Tam đệ của Hải Đường luyện tiệc tử tử lập gia đình, chạy tới nói chuyện với tử tử, vừa nói một chút không cẩn thận nói lỡ miệng, nói ra một chút chuyện tào lao cậu bé nghe được ở bên ngoài.

Thực ra cậu bé chỉ là một tiểu hài tử, làm sao đã phân biệt rõ ràng được chuyện gì xảy ra, chỉ nhớ kỹ tử tử phu ăn hiếp một cô nương, còn bức tử người ta.

Một tấm lòng xuân của Hải Đường rơi nát nát, chất vấn cha Trình rất cuộc Tống Lăng là loại người nào, cha Trình ấp úng không muốn nói, Hải Đường nhất thời xúc động, chạy tới đập đầu vào tường.

Cách cửa sổ cười một cái, tuấn mỹ vô song, vốn tưởng rằng đó là phu quân duyên trời định, không ngờ rằng đó lại là ác bá phong lưu, tất cả ước mơ tốt đẹp đều tiêu tan, cha ruột đến bây giờ còn gạt nàng, nàng sống còn có ý nghĩa gì.

Vì thế Đường Hoan tỉnh lại thay Hải Đường.

Lúc đó đêm khuya vắng người, chỉ có cha Trình canh giữ bên cạnh nàng.

Cha Trình thấy nữ nhi tỉnh, vội dựa theo biện pháp của vợ dùng những lời ngon ngọt khuyên nàng: “Hải Đường à, con đừng nghe tam đệ con nói bậy, nó còn nhỏ, chính mình không nghe rõ lại mù mờ truyền lời cho con. Dung mạo của con rõ con cũng đã thấy, người giống như thần tiên như vậy, nếu như hẳn thật sự thích ai, còn phải bắt buộc sao? Thật ra là cô nương kia coi trọng con rõ, muốn gả cho con rõ, sau khi bị con rõ từ chối thì lấy cái chết bức bách. Con rõ đâu chịu được nàng ta uy hiếp, bảo nàng ta đi tìm chết cũng tốt, không nghĩ tới cô nương kia thậm quá hóa giận thật sự tìm tới cái chết, làm hại mọi người đều chỉ trích con rõ, đặc biệt là người nhà cô nương kia, nói hươu nói vượn với xung quanh phá hỏng danh tiếng Tống gia... Bây giờ cha đều nói cho con biết rồi, con cũng đừng nghĩ nhiều nữa, biết không?”

“Vâng, con biết rồi, cha yên tâm đi, con sẽ không làm chuyện điên rồ nữa.”
Đường Hoan nhỏ giọng nói.

Cha Trình thoáng sững sờ không ngờ nữ nhi lại dễ nói chuyện như vậy, nhìn kỹ một chút, thấy nữ nhi đúng như là nghĩ thông rồi, liền sờ sờ cái trán nàng: “Nha đầu ngoan, may là con chỉ bị đụng nhẹ, chỗ này chỉ bị thâm, để tóc mái che vào sẽ không thấy rõ, nếu không ngày mai lập gia đình sẽ không được tốt. Được rồi, sáng mai con còn phải dậy thật sớm trang điểm, cha không cản trở con nghỉ ngơi nữa.”

Chờ lão nhân đi rồi, lúc này Đường Hoan mới có thời gian sắp xếp tỉ mỉ lại trí nhớ của Hải Đường.

Trình gia không có gì đáng cho nàng suy nghĩ nhiều, nàng chỉ quan tâm tới một sự thật, ngày mai nàng phải lập gia đình rồi.

Hải Đường từng gặp vị hôn phu một lần, đúng vậy, người trên xe đúng thật là Tống Mạch. Đường Hoan có thể nhận lầm người khác, nhưng khuôn mặt kia của Tống Mạch, có hóa thành tro nàng cũng nhận ra.

Nhưng lần này sao Tống Mạch lại đổi tên? Còn chủ động thú nàng?

Không phải sự phụ nói trong mộng Tống Mạch tâm tính kiên định không dễ tới gần sao?

Đúng rồi, hắn cũng bức tử một cô nương rồi, đúng là vẫn cái bản tính kia.

Vậy hắn cười với nàng, chủ động thú nàng, hay là hắn... cuối cùng cùng phát hiện ra nàng là đại mỹ nhân?

Đường Hoan giơ tay bóp bóp ngực, cười đắc ý, không tệ, lần này dường như còn lớn hơn người thật của nàng một chút...

Lần trước nàng nói muốn dùng bánh bao lớn bịt chết hẳn, quả nhiên mong muốn đã đạt được?

~

Ngày hôm sau, trong tiếng sáo và tiếng trống náo nhiệt, Đường Hoan được đệ đệ lớn công lên kiệu hoa. Khi ra khỏi cửa, nàng lén xốc khăn voan lên nhìn thoáng qua, nam nhân cười con ngựa cao lớn trên mặt đầy ý cười phía trước, đúng là Tống Mạch.

Mặc dù cũng khá bất ngờ vì lần này có thể tiếp cận Tống Mạch thuận lợi như thế, nhưng trong lòng Đường Hoan, vui mừng vẫn chiếm phần nhiều hơn. Đêm động phòng hoa chúc, một đêm làm xong, rất nhanh là có thể đi vào giấc mộng tiếp theo.

Chỉ có điều, khi nàng bái đường xong được chú rể dắt ra ngoài, nàng nghe thấy xung quanh có người gọi tên Tống Mạch.

Bước chân của Đường Hoan khựng lại.

Cố nén xúc động kéo khăn voan quay đầu nhìn lại, nàng tiếp tục đi về phía trước, chỉ khi xoay người, giả vờ lẫn lộn một chút, thừa dịp nhìn loạn về phía bên trong.

Nơi đó, còn một Tống Mạch đang đứng.

Mặc dù mặt trang phục mừng hỷ, nhưng trên mặt lại không có lấy một nét tươi cười, chỉ liếc mắt một cái, Đường Hoan dám chắc, đó mới là Tống Mạch thực sự.

Sư phụ, đồ đệ muốn liều mạng với người!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 52: Hoang Đường

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Trước kia Tống giacũng có nha hoàn, nhưng bởi vì tướng mạo của hai nam chủ nhân quá mứcxuất chúng, đám nha hoàn không ai là không hao phí hết tâm tư trèo lêngiường. Về mặt này Tống Mạch mặt lạnh lòng dạ cứng rắn, bọn nha hoànkhông dám trêu chọc hấn, liền nhao nhao lao về phía Tống Lãng. Tống Lãng á? Thường xuyên bị đại ca nhốt ở nhà không cho ra khỏi cửa, vì thế chíchần dung mạo không có vấn đề, hấn đều vợ vào hết, ham muốn cái mới mẻ mà thôi, dần dà Tống gia trở thành nơi chướng khí mù mịt. Tống Mạch khôngchấp nhận được, trong cơn tức giận bán hết đám nha hoàn, chỉ chừa lại mấy thô sử bà tử, nữ đầu bếp lớn tuổi và tú nương.

Giờ Tống Lãngthành thân, Tống Mạch không muốn hà khắc với đệ muội nên mua thêm bõnnha hoàn dung mạo thường thường vào, hai đứa làm việc nặng, hai đứa hầu hạ Nhị nãi nãi ở hậu viện. Mặc dù như thế, hấn vẫn phải dạn dò trước với Tống Lãng, nếu như Tống Lãng dám nhúng chàm mấy đứa nha hoàn này, vậyhấn tuyệt đối không nương tay. Tống Lãng một lòng hướng về thiếu nữ xinh đẹp sắp vào cửa, tất nhiên không thềm để mấy nha hoàn kia vào mắt.

Sau khi Tống Lãng vén khăn voan hành lễ xong thì phải đi ra ngoài tiếp rượu với khách.

Trong phòng hi chỉ có hai nha hoàn hầu hạ Đường Hoan tháo trang sức rửa mặt chải đầu.

Sửa soạn xong hết rồi, Đường Hoan mệt mỏi nằm chết dí trên kháng, nhúu mày nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc trước bởi vì Hải Đường từng gặp Tống Lăng, lại không biết huynh đệ Tống Lăng là song sinh, làm hại nàng bởi vì quá vui mừng do có thể thuận lợi gả cho Tống Mạch mà quên suy nghĩ kỹ, cho rằng Tống Lăng là Tống Mạch, mơ mơ hồ hồ gả vào đây.

Vì sao cha Trình phải gạt nữ nhi chuyện này?

Vậy nhất định là huynh đệ Tống gia có vấn đề.

Ván đã đóng thuyền, truy cứu sai lầm của người Trình gia đã không còn ý nghĩa, điều quan trọng nhất bây giờ, vẫn là mau chóng thăm dò tình trạng thật sự của Tống gia.

Nàng nhìn về phía hai nha hoàn đứng bên cạnh.

Tướng mạo thường thường, dáng người thường thường. Mặt mày miễn cưỡng được cho thanh tú tên là Lập Xuân, khuôn mặt trắng nõn tên là Lập Hạ. Đây là tên hai người báo lên lúc vừa rồi quỳ lạy nàng, cũng không biết là ai đặt cho, Đường Hoan lười phí công suy nghĩ, nên chẳng thèm thay tên mới. Hai người nhìn lướt qua đều rất thành thật, chẳng qua là khi uống rượu giao bôi với Tống Lăng, đôi mắt sắc bén của Đường Hoan phát hiện Lập Xuân nhìn chăm chăm vào Tống Lăng, khi Tống Lăng rời đi, ánh mắt của nàng ta cũng đi ra theo cùng hắn.

Người có dã tâm, bình thường sẽ có vẻ thông minh, ít nhất thì chính các nàng cũng cho là như vậy.

Đường Hoan để Lập Hạ đi ra ngoài canh chừng, có người đến đây thì kêu một tiếng, sau đó gọi Lập Xuân vào, để ả ngồi lên ghế đầu trước kháng rồi dịu dàng nói với ả: “Lập Xuân muội muội, ta thân nhỏ xương mềm, một đường xóc nảy này thật sự mệt muốn chết rồi, không thể không nằm ở trong này nghỉ một lát, em trăm ngàn đừng chê cười ta nhé.”

Thiếu nữ nhà ai mà lại gọi nha hoàn thiếp thân là muội muội?

Quả nhiên là đồ nhà quê từ nông thôn ra!

Trong lòng Lập Xuân không vừa mắt Đường Hoan, ở ngoài mặt lại vội đứng dậy chối từ chối: “Nhị nãi nãi nói đùa, ngài là chủ tử của nô tỳ, nô tỳ không dám xưng hô tỳ muội với ngài. Nhị nãi nãi thân thể quý giá, hôm nay lại bận rộn từ sáng sớm cho đến bây giờ, vẫn nên nghỉ ngơi một chút, mới vừa rồi khi Nhị gia đi vẫn còn lo lắng cho ngài đó, còn dặn dò chúng nô tỳ hầu hạ ngài thật tốt.”

Đường Hoan ngượng ngùng cúi đầu, được một lát lại bảo ả cứ ngồi xuống, nhỏ giọng hỏi: “Lúc ta ở nhà mẹ đẻ vẫn bận rộn theo dõi cưới, đối với chuyện trong quý phủ chúng ta cũng không rõ ràng lắm, có thể làm phiền em nói cho ta một chút không? Chẳng hạn như nói chuyện quý phủ chúng ta có những ai, tính nết của Đại gia Nhị gia thế nào...”

Lập Xuân không nghĩ tới ngay cả những cái này mà nàng cũng không biết, tâm tư chuyển vòng vo.

Tính tình nhị nãi nãi mềm yếu, bây giờ giữ một mình ả ở lại nói chuyện, chẳng lẽ là tỏ ý tín trọng (= tin tưởng + coi trọng) ả? ả nhân cơ hội này thành tâm phúc của Nhị nãi nãi, rồi từ từ nắm nàng ta trong tay, tương lai khiến cho nàng ta đề bạt ả hầu hạ Nhị gia, chẳng phải là một bước lên trời sao? Có mỹ nhân như Nhị nãi nãi ở bên cạnh, Nhị gia tất nhiên chướng mắt ả, nhưng Nhị nãi nãi vẫn có thời điểm không tiện hầu hạ, trong phủ tổng cộng chỉ có mấy nha hoàn, ả lại là nha hoàn xuất chúng nhất trong đó, Nhị gia không chọn ả thì chọn ai? Cho dù Nhị gia không có ý muốn kia, ả khuyến khích Nhị nãi nãi chủ động sắp xếp một chút không phải là xong sao? Khi vào phủ, Đại gia đã gỡ mấy người ả, bảo các ả đừng có tâm tư khác, nhưng nếu là Nhị nãi nãi chủ động an bài, Đại gia cũng không trách được lên người ả.

Tức thì một năm một mười những gì ả biết đều kể ra hết.

Đường Hoan yên lặng nghe, chờ Lập Xuân nói xong, hỏi dò: “Ta loáng thoáng nghe nói Nhị gia...từng hại chết một cô nương, có thật vậy không?” Lập Xuân nói đều là tình huống bên ngoài của Tống gia, bây giờ Đường Hoan cần hiểu biết Tống Lăng nhiều hơn. Gã Tống Mạch này, mặc dù thân phận khác nhau tính tình cũng có chút khác biệt, nhưng tính hẩn thế nào cũng vẫn xấp xỉ như cũ, ngược lại không cần hỏi nhiều.

Vợ chồng tân hôn, chung sống ngọt ngào, lại càng không có cơ hội cho nha hoàn leo lên trên.

Lập Xuân nhanh chóng nghiêng người sang, tiến đến bên tai Đường Hoan, nói chuyện Nhị gia ăn uống, chơi gái, đánh bạc lại giả mạo Đại gia chiếm đoạt thân thể cô nương nhà người ta... Nhị nãi nãi này trông cũng có vẻ trung thực, biết Nhị gia như vậy, chắc hẳn không sợ hãi thì cũng là cảm hận Nhị gia? Nhị nãi nãi lạnh nhạt trước, Nhị gia mới mẻ qua đi, sớm muộn gì cũng sẽ lạnh nhạt theo.

“Chàng...sao chàng lại có thể...” Đường Hoan chột ngồi dậy, sắc mặt tái nhợt, lỗ chũm chực khóc.

Lập Xuân thấy nàng như vậy, trong lòng mừng rỡ, miệng lại giả vờ khuyêngiải: “Nhị nãi nãi, ngài đừng có vội, sau khi Nhị gia bị Đại gia đánh đã thu liễm đi rất nhiều... Nhị nãi nãi, việc này Nhị gia đã dặn dò chúng nô tỳ không thể nói cho ngài, nô tỳ là không đành lòng thấy Nhị nãi nãi bị giấu giếm chẳng hay biết gì nên mới nói, ngài trăm ngàn lần đừng đi nói ra ngoài nhé, nếu không nô tỳ nhất định sẽ bị bán đi, cầu xin người...”

“Em yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không liên lụy đến em.” Đường Hoan vỗ vỗ tay ả, cúi đầu gạt lệ: “Được rồi, em đi ra ngoài với Lập Hạ đi, ta muốn yên tĩnh một mình một lát.”

“Được, chúng nô tỳ sẽ canh giữ ở bên ngoài, Nhị nãi nãi có gì sai bảo cứ truyền một tiếng. Nô tỳ đi trước.” Lập Xuân liếc nhìn nữ nhân ghé lên

kháng bùm mặt khócròng, trong mắt hiện lên một tia đắc ý, xoay người đi ra ngoài.

Đường Hoan nằm xuống một lần nữa, nhìn nóc nhà mà ngẩn người, cũng không biết nên trách sư phụ hay là mắng Tống Mạch. Theo lý thuyết chín giắc mộngxuân này đều là Tống Mạch làm, nhân vật bối cảnh bên trong cũng đều làTống Mạch mộng ra, nhưng Đường Hoan lại cảm thấy, một nam nhân giang hồlạnh lùng như vậy, làm sao có thể mộng mình thành thân phận đồ tể, nôngphu thậm chí là sư phụ làm đèn như vậy? Nghĩ như thế nào, cũng đều nhưlà sư phụ đang cố ý trêu chọc nàng.

hay là kết quả của Tống Mạch và sư phụ liên thủ?

Thế thì cũng hành người ta quá rồi!

Tống Lăng...

Trước khi hành lễ cùng Tống Lăng, nàng đã phát hiện ánh mắt Tống Lăng mê đắm nhìn nàng, không ngờ bên trong gã lại xấu xa bại hoại tới thế. ChínhĐường Hoan cũng là một kẻ ác, nàng không cảm thấy Tống Lăng giả mạo đạica ức hiếp nữ tử đàn hoàng có bao nhiêu không thể chấp nhận, nàng chỉnghĩ tới tình cảnh hiện tại của mình. Bây giờ nàng là nương tử cưới hoidàn hoàng của Tống Lăng, Tống Lăng thì trời sinh phong lưu hào sảng, một lát nữa tới đây nhất định sẽ cầu hoan, nàng nên từ chối hẳn như thế nào cho hợp tình hợp lý đây?

Ám sát một người đúng là phương pháp xử lý đơn giản nhất hơn nữa còn là một lần vất vả cả đời nhàn nhã, nhưngTống Mạch là đạica của Tống Lăng, không có lý do thích hợp, đừng nói là ám sát, chỉ sợ kể cả khi quan hệ của nàng với Tống Lăng trở nên căng thẳng, chắc hẳn Tống Mạch cũng sẽ cho là nàng có vấn đề, đến lúc đó thì càng khó tiếp cận hơn.

Thời gian chỉ có một tháng, vừa muốn tránh cho trượng phu đến quấy rầy, vừa muốn lúc trượng phu ở nhà quyền rũ đạibá...

Đường Hoan rất muốn chết!

Nhưng dù có đau đầu tới mức nào, nàng cũng phải nghĩ cách giải quyết.

Sắc trời ngày càng tối, thấm thoát đã hoàn toàn đen lại.

Tống Lăng được hai gã sai vặt đỡ đến cửa tân phòng, gã sai vặt không tiện đi vào trong, dặn dò hai nha hoàn tới đỡ Nhị gia rồi lui xuống.

“Nương tử, nương tử...”

Tống Lăng xiêu xiêu vẹo vẹo ngã vào trên người Lập Hạ, tay trái lộn xộn bị Lập Xuân nắm, hấn cố hé mắt nhìn sang, dưới ánh đèn mờ lung lờ chỉ nhìn thấy một khuôn mặt ửng hồng, đã nhiều ngày không chạm vào nữ nhân, hấn cười hì hì giơ tay lên sờ ả, trong miệng gọi lung tung.

Đã say đến mức không nhận rõ người.

Nhưng vẫn dễ nhìn như vậy...

Lập Xuân nắm tay Tống Lăng, vốn định cùng Lập Hạ dìu người đi vào, bây giờ nhìn nam nhân tuấn mỹ như vậy, nắm cạnh gần như vậy, ả lại luyến tiếc. Tay của Tống Lăng sờ lên mặt của ả, ả cũng không trốn, nường ngừng cúi đầu, trống ngực đập thành thịch, cảm thấy xung quanh dường như chỉ còn lại nam nhân này, chỉ có thể cảm nhận được bàn tay làm cho cả người ả như nhũn ra kia thôi.

ở bên kia Lập Hạ một mình khiêng một đạ nam nhân như Tống Lăng, đầu bị bả vai Tống Lăng che lại, vẫn chưa nhìn thấy tình hình bên cạnh, khẽ nhỏ giọng nói với Lập Xuân: “Người đang làm gì vậy, mau đỡ với ta chứ, chúng ta mau mau dìu Nhị gia vào, đừng để Nhị nãi nãi sốt ruột chờ.”

Lập Xuân lúc này mới lấy lại tinh thần, né tránh bàn tay của Tống Lăng, cùng Lập Hạ dìu người đi vào.

Đường Hoan từ lúc nghe được tiếng động bên ngoài đã đi xuống kháng rồi. Khiba người vào cửa, nàng không có tiến lên, mà là nắm chặt khăn trốn thật xa, bỏ mặc, để hai người dìu Tống Lăng lên trên kháng.

Bởi vì cuộc nói chuyện trước đó, Lập Xuân biết hẳn Nhị nữ nữ ghét bỏ Nhị gia sợ hãi Nhị gia thật rồi, Lập Hạ lại không biết, sau khi thu xếp xong cho Tống Lăng xoay người nhìn về phía Đường Hoan: “Nhị nữ nữ, hay là nô tỳ đến phòng bếp bưng một bát canh giải rượu tới?”

Đường Hoan hoang mang lo sợ khẽ gật đầu, để cho nàng đi.

Chờ Lập Hạ đi rồi, Đường Hoan khẽ liếc nam nhân trên kháng, dường như hắn đã ngủ say rồi, nàng vẫy tay gọi Lập Xuân tới gần, nắm tay ả xin giúp đỡ: “Lập Xuân muội muội, thực không dám giấu diếm, ta thật sự không thích Nhị gia, nếu không phải cha nương ta cố ý gạt ta, ta chắc chắn không gả tới đây. Bây giờ... bây giờ ta nên làm thế nào bây giờ, ta không muốn động phòng với Nhị gia, Lập Xuân em có cách nào không, mau giúp ta với!”

Lại còn căm hận Nhị gia đến mức không muốn chung phòng!

Lập Xuân thật sự phục đồ nhà quê đến từ nông thôn này rồi, ngay cả bậc nhân vật như Nhị gia cũng ghét bỏ, cũng không nhìn xem mình là cái thân phận gì, trừ một khuôn mặt xinh đẹp ra, nàng ta có chỗ nào xứng với Nhị gia? Đến ngay cả những thiên kim tiểu thư bên ngoài kia, đều là cha mẹ quản ngại cho danh tiếng mới không dám gả tới, nếu như có thể tự mình làm chủ, thật ra có rất nhiều người trong lòng cũng muốn gả cho huynh đệ Tống gia đấy!

“Nhị nữ nữ, cái này sao được chứ, nếu ngài đã gả tới đây, vậy nên vui vẻ sống cùng Nhị gia, sao có thể...”

“Không, ta thà chết cũng không muốn chung phòng với hắn! Lập Xuân, ta van xin em, đêm nay em thay ta hầu hạ hắn đi, hắn cũng say đến như vậy

rồi, nhất định sẽ không nhận ra được ai với ai, được không? Em yên tâm, ta sẽ không để em oan ức, chỉ cần em giúp ta lần này, sáng mai ta liền nói với Nhị gia để em làm di nương!” Đường Hoan nắm chặt tay ả, vội vàng cầu xin. Nếu nha hoàn này tâm cao, nàng sẽ thanh toán cho ả một lần!

Lập Xuân nghe xong, trái tim “thình thịch” đập dồn dập; tựa như đương cơn đói bụng: người đói là nằm mơ được ăn một bữa cơm no, bỗng một cái bánh lớn có nhân rơi vào trong ngực ả. Phản ứng đầu tiên của ả đương nhiên là đồng ý, bởi vì chỉ cần là được Nhị nãi nãi phân phó, chỉ cần thành người của Nhị gia, thân phận của ả ở Tống gia sẽ có bảo đảm, không giống cái loại nha đầu bò lên giường nếu bị phát hiện phải chịu trừng phạt!

Nhưng sáng mai Nhị gia tỉnh thì làm sao bây giờ? Việc này bị Đại gia biết thì làm sao bây giờ?

“Nhị nãi nãi, không được, bị Đại gia Nhị gia biết, nô tỳ sẽ không toàn mạng!” Lập Xuân liên tục lắc đầu, vờ như sắp quỳ xuống.

Đường Hoan vội kéo ả lại, ánh mắt bối rối đảo quanh trong phòng, chợt hai mắt sáng lên, hưng phấn nói: “Không sợ, Lập Xuân, em giúp ta lần này, sau đó ta với em cùng nằm bên cạnh Nhị gia, rồi nói Nhị gia hứng thú quá mức, chê một mình ta hầu hạ không tận hứng, cũng thu nốt em. Như vậy là giấu diếm được Nhị gia rồi, sau đó ta sẽ thương lượng với Nhị gia, qua đợt này mới thông báo chuyện đã thu dùng em, khi đó dựa vào chuyện này để em lên làm di nương, Đại gia cũng sẽ không suy nghĩ nhiều, thế nào?”

Lập Xuân vừa hưng phấn vừa khẩn trương, “Nhị nãi nãi nói như vậy, quả thực không sơ hở tí nào... Nhưng Nhị nãi nãi, cho dù đêm nay nô tỳ giúp ngài, về sau Nhị gia muốn ngài, ngài cũng tránh không thoát mà?”

Đường Hoan cô đơn cúi đầu, “Cái này... cái này chờ buổi tối ta suy nghĩ lại cẩn thận, dù sao, bây giờ... bây giờ ta không chịu được nữa. Nếu... nếu

sáng mai hẳn chịu nghe ta tạm thời không nói chuyện thu dùng em cho Đại gia, chứng tỏ trong lòng hẳn vẫn coi trọng ta, khi đó, ta... ta liền nhận vậy. May mắn, ta gặp được muội muội tốt là em, cùng lắm thì về sau em thay ta phần lớn hơn một chút, để cho cuộc sống của ta dễ dàng hơn. Muội muội tốt, có được không?”

“Nhị nãi nãi yên tâm, nô tỳ nhất định không phụ tấm lòng của ngài đối với nô tỳ!” Nếu không đồng ý, Lập Xuân cũng cảm thấy mình đúng là một đứa ngu, vậy mà lại buông tha cơ hội một bước lên trời này.

Đường Hoan vỗ vỗ tay ả, “Được, vậy em chờ ở đây, ta đi trước ứng phó với Nhị gia, một lát nữa tắt đèn sẽ đối với em. Đến lúc đó em đừng lên tiếng, biết không?”

Lập Xuân liên tục gật đầu.

Đường Hoan do dự một lát, đi về phía mép kháng.

Tống Lăng ngửa mặt nằm trên kháng, sắc mặt ửng hồng. Đường Hoan cởi giày, ngồi xổm bên cạnh gã, khẽ liếc nhìn Lập Xuân, sau khi nhận được ánh mắt khích lệ của đối phương, nàng cắn cắn môi, giơ tay lau mồ hôi cho Tống Lăng, “Nhị gia, chàng uống nhiều rồi, Hải Đường lau mồ hôi giúp chàng nhé.”

Giọng nói của nàng mềm mại, Tống Lăng nghe xong vô cùng thoải mái, mơ mơ màng màng hé mắt, bóng người trước mắt từ từ rõ ràng, đúng là thiếu nữ xinh đẹp dịu dàng hẳn chỉ nhìn thoáng qua đã nhớ mãi không quên. Hẳn năm lấy tay nàng rồi theo đó nhào tới, đặt người ở dưới thân, cúi đầu hôn lên mặt Đường Hoan, “Nương tử, nương tử gấp muốn chết ta rồi!”

Nhìn khuôn mặt giống Tống Mạch như đúc này, trong lòng Đường Hoan cũng sắp rỉ máu rồi, nếu Tống Mạch cũng có thể nhiệt tình như vậy thì tốt biết bao!

Nói cho cùng thì vẫn là uống rượu say, sức lực của gã cũng không lớn, Đường Hoan dùng sức nhỏ bé giãy hai cái đã đẩy được người ra, miệng thì dẹt dẹt giải thích: “Nhị gia chàng đừng vội, thiếp hầu hạ chàng rửa mặt trước, một lát nữa chúng ta sẽ nghỉ ngơi, nếu không chàng uống nhiều rượu như vậy, buổi tối sẽ ngủ không ngon.”

Tống Lăng nhắm mắt lại, nắm một bàn tay của nàng thì thào: “Ngủ không được... Rất tốt, tương công thương nàng cả đêm, bảo đảm nàng dục tiên dục tử...”

Đường Hoan không để ý đến gã, giơ tay cời hỉ bào bên ngoài cho gã.

Tống Lăng từ từ ngủ mất.

Đường Hoan không nhìn được quan sát gương mặt gã.

Thật là kỳ lạ, khuôn mặt này rõ ràng giống Tống Mạch như đúc, nhưng vì sao nàng lại không có cảm giác động lòng vậy?

Chắc có lẽ thứ không chiếm được mới luôn là tốt nhất đây.

Tống Mạch lạnh lùng, Tống Mạch càng không muốn cho nàng, nàng lại càng muốn hẳn. Tống Lăng cũng tuấn mỹ như thế, nhưng vì gã chủ động đưa lên nên nàng cũng chẳng có tâm tư gì với gã.

Đương nhiên, nếu là ở ngoài mộng, có một đôi huynh đệ song sinh cực phẩm như vậy, nàng nhất định sẽ hái cả hai luôn, tốt nhất là ba người cùng nhau điên loạn đảo phượng.

Nhưng đây là ở trong mộng, nàng chỉ có thời gian một tháng, không có hơi đâu mà lãng phí tinh lực trên người “chỉ có thể nhìn mà không thể động vào” được.

Ở giấc mộng đồ tể, nàng dây dưa với Lâm Phái Chi, thứ nhất là vì khiêu khích Tống Mạch, thứ hai là vì Lâm Phái Chi là người phong lưu chứ không hạ lưu, chỉ cần không cho hắn, cho dù trêu chọc hắn đến mức nào, Lâm Phái Chi cũng sẽ không ép buộc nữ nhân. Nhưng Tống Lăng này thì khác hẳn, gã chính là sắc quỷ từ đầu đến đuôi, chỉ nghĩ tới mình, không cần biết cảm thụ của nữ nhân. Nàng không dây dưa với hắn, Tống Lăng vẫn có thể ép buộc nàng, nếu nàng còn chủ động là lợi quyền rũ gã cuối cùng lại không cho gã, Tống Lăng vô cùng có khả năng then quá hóagiận càng thêm điên cuồng.

Nàng là tới để thu phục Tống Mạch, không phải đến để điên cuồng với Tống Lăng.

Nàng tuy háo sắc, nhưng cũng biết phân biệt phải trái nặng nhẹ. Đứng trước sinh tử, ở trong giấc mộng này người nàng muốn chỉ có thể là Tống Mạch.

Cho nên, mặc dù dáng dấp Tống Lăng và Tống Mạch giống nhau như đúc, ở trong mắt Đường Hoan, gã cũng chỉ là một phiên toái gây trở ngại nàng và Tống Mạch nên việc, khi cần thiết, giết cũng không quá đáng.

Lột Tống Lăng đến khi chỉ còn lại trung y, Đường Hoan runlấy bầy đi xuống dưới, trốn đến bên cạnh Lập Xuân tìm kiếm an ủi. Một lát sau, Lập Hạ bưng canh giải rượu tới, Đường Hoan để cho nàng về trước, chỉ chừa lại một mình Lập Xuân ở trong này hầu hạ. Hai nha hoàn vốn cũng là thay phiên nhau trực đêm, Lập Hạ không nghi ngờ gì, đi thẳng về phòng hạ nhân.

Đường Hoan hắt canh giải rượu vào trong chậu hoa, tắt đèn trong nội thất, lòng mang cảm kích để Lập Xuân ở trong phòng, khiến ả “ủi khuất” một đêm.

Lập Xuân lấy thái độ thay tỵ mọi đờ một đao tiếp nhận, chờ Đường Hoan đi rồi, ả kích động cỡi xiêm y, bò vào ổ chăn của Tống Lăng.

Rất nhanh, trong bóng tối liền truyền đến tiếng động.

Đường Hoan nằm một đầu cách xa nội thất kia, yên lặng nghe một lát liền giữ nguyên áo đi ngủ.

~

Tối hôm qua Tống Mạch ngủ rất ngon. Nhị đệ cuối cùng cũng lập gia đình, đệ muội lại là nữ tử tốt dịu dàng hiền lành, hẳn dường như có loại cảm giác, sau khi nhị đệ cầu được ước thấy, hẳn là sẽ dần dần trở nên hiểu chuyện, vui vẻ theo hẳn học xử lý chuyện làm ăn.

Tân nương buổi sáng phải kính trà, hẳn thay cha mẹ giao đồ gia truyền truyền cho con dâu của Tống gia cho nàng.

Thay một bộ áo dài xanh lá trúc, Tống Mạch thần thanh khí爽 đi ra phòng khách, chờ nhị đệ, đệ muội tới đây kính trà.

Ngồi được một lát mới phát hiện mình tới quá sớm rồi, Tống Mạch lắc đầu bật cười, đứng dậy, khoanh tay đứng trước một bộ tranh chữ của danh gia thưởng thức, phân tích.

Không lâu sau, ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng vang sà sạt, tựa như tiếng làn váy lướt trên nền đất.

Tống Mạch nghi ngờ quay đầu nhìn lại.

Lại nhìn thấy mỹ nhân xinh đẹp đứng dưới gốc cây Hải Đường ngày xưa, đệ muội mới của hắn, một thân hi phục đỏ thắm đi đến. Tóc mai tán loạn haimá trắng bạch, ánh mắt trống rỗng nhìn hắn.

Một dự cảm không tốt bất chợt hiện ra.

Tống Mạch cố gắng trấn định lại, cố gắng không để mình nhú mày dọa đến đối phương, “Đệ muội, muội..sao muội vẫn mặc bộ trang phục này? Nhị đệ

đâu, sao không đến cùng muội?” Ánh mắt rơi trên mặt đất nằm giữa hai người.

Đường Hoan vừa sai bước vào cửa, nghe hản hỏi như vậy, nàng “bụp” một tiếng quỳ xuống, ngửa đầu nhìn Tống Mạch, không nói lời nào, nước mắt lại lãchã rơi xuống.

Sắc mặt Tống Mạch xanh mét, không cần hỏi, cũng biết nhị đệ lại gây họa rồi!

“Đệ muội, muội...”

Hản muốn bảo nàng yên tâm, bây giờ hản sẽ lập tức đi qua dạy dỗ nhị đệ, nhưng Đường Hoan đúng lúc ngắt lời hản, vén tóc mái tộn xộn trên trán lộ ra vết máu bầm lên, vừa khóc vừa uất ức lên án: “Đại ca, huynh nhìn thấy chưa? Đây là hôm kia khi ta biết phu quân thực sự là người như thế nào, thà chết cũng không lấy người phu quân đã lãng nhãng đủ kiểu bên ngoài, nhưng mà ta không chết được. Nửa đêm tỉnh lại, bởi vì thấy cha ta quỳ gối van xin ta gả tới đây, van xin ta cho bọn họ một con đường sống, ta cũng không hạ nổi quyết tâm chết lần thứ hai, nên mới gả. Khi đó ta tự nói với mình, phu quân bởi vì gặp mặt một lần đã thú ta, có lẽ chàng là thật lòng với ta, sẽ vì ta mà bỏ đi thói quen trước đây. Nhưng mà, nhưng mà ta tuyệt đối không nghĩ tới chàng vậy mà...”

Nàng khóc không thành tiếng, khẽ cúi đầu, cũng không lấy khăn che đi, chỉ cần môi không cho tiếng mình khóc quá lớn.

Tống Mạch từng thấy nữ nhân khóc, trước kia khi bán nha hoàn, cũng có mấy nha hoàn quỳ xuống van xin hản, van xin nhị đệ, nhưng mấy nha hoàn đó là loại người nào? Bây giờ người ở trước mặt hản khóc đến đau lòng muốn chết lại là loại người nào? Nàng là Nhị nữ tử Tống gia cưới hỏi đàng hoàng, là nữ nhân tốt hản tự mình xem tướng cho nhị đệ!

Nàng là hét bỏ danh tiếng của nhị đệ nên mới chạy tới tìm hãn khóc lóc kể lẽ, hay là nhị đệ lại làm cái chuyện người người oán trách gì?

Tống Mạch trợn mắt lên, chịu đựng lửa giận bốc lên từ lồng ngực, chờ nàng nói hết lời: “Đệ muội, trước kia nhị đệ phạm sai lầm, lúc ấy ta đã phạt nó rồi, bây giờ không có cách nào nói cái gì nữa. Nhưng khi nó quyết định thú muội, đã thề với ta sẽ hối cải để làm người mới, cho nên ta mới mặt dầy tới nhà muội cầu thân. Đệ muội, ta làm đại ca, thật tình hy vọng hai người các người sống tốt, nó nếu là phạm sai lầm nhỏ, đại ca khẩn cầu muội bao dung cho nó nhiều hơn, kiên nhẫn khuyên nó, cho nó thời gian từ từ sửa đổi. Nhưng, nếu như nhị đệ nó làm ra chuyện vô liêm sỉ gì, đệ muội cứ việc nói cho ta biết, ta thay muội làm chủ!”

Đường Hoan lắc đầu, “Đại ca, ta không có oán giận nguyện vọng của huynh, từ một khắc ta quyết định gả tới, ta đã muốn hầu hạ phu quân thật tốt, chàng phạm sai lầm thì ta khuyên chàng, cố gắng cho cuộc sống trôi qua thật tốt. Chỉ là, đại ca, huynh, huynh biết không, phu quân tối hôm qua... vậy mà thừa dịp ta đi sang phòng bên cạnh, làm việc vệ sinh, thu dùng Lập Xuân... Đêm động phòng hoa chúc, hãn vậy mà, ngủ cùng Lập Xuân cả đêm...”

Nói xong lời cuối cùng, nàng rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, hai tay che mặt hu hu khóc rống.

Tống Mạch khiếp sợ không nói nên lời, ngay sau đó, như cơn gió xông ra ngoài.

Phòng chính hậu viện, Lập Xuân ở trong ngực nam nhân từ từ tỉnh lại. Trước mặt là khuôn mặt tuấn mỹ của Nhị gia, nghĩ đến tối hôm qua nam nhân này liên tiếp muốn ả ba lượt, bây giờ nhắc chân nơi đó đều phát đau, trên mặt ả liền nóng gay gắt.

Thật khó mà tưởng tượng, nhân vật tựa như thần tiên vậy, bây giờ cũng là của ả rồi.

Đúng rồi, Nhị nãi nãi đâu?

Trong lòng chột hoảng sợ, Lập Xuân lặng lẽ bò ra khỏi chăn, bắt lấy cái yếm bị nam nhân ném sang một bên mặc lên người. Ai ngờ vừa mặc xong quần áo lót, bỗng ngoài cửa truyền đến tiếng Lập Hạ kinh hô, cùng với tiếng bước chân dồn dập. Ngay sau đó, rèm cửa bị hất ra, một nam nhân lệ khí đầy người xông vào.

“Đại, Đại gia...”

Lập Xuân sợ tới mức quên cả hành động.

Mắt thấy mới là thật, Tống Mạch tức giận đến hai mắt đỏ ngầu, hăn hiếu nhị đệ nhà mình, dù vô liêm sỉ cũng không ngốc đến mức kiêu thê không chạm mà lại chạm vào một nha đầu bình thường, nhất định là nha đầu này thừa dịp nhị đệ say rượu quyến rũ nó!

“Tiện. Nhân!”

Nam nhân tức giận cất mấy bước đã đến trước kháng, kéo cánh tay Lập Xuân một cái ném người ra xa cả trượng.

Tiếng đầu đập xuống đất, tiếng nữ nhân kêu gào thảm thiết, cuối cùng cũng đánh thức Tống Lăng trong giấc ngủ say.

Gã vươn tay muốn dụi mắt, cổ tay lại bị người nắm lấy, ngay sau đó cũng ném xuống đất. Tống Lăng còn chưa kịp phản ứng đây là chuyện gì đã xảy ra, trên lưng đã bị người mạnh mẽ đập mấy quyền, giọng nói đại ca truyền vào trong tai: “Người, đồ vô liêm sỉ, là người nói muốn cải tà quy chính nên ta mới cưới người ta là một cô nương tốt đẹp về cho người, người xem xem, hiện tại người đối xử với nàng như vậy, người bảo

ta đira ngoài gặp người thế nào? Thế diện Tống gia chúng ta đều bị người làm mất hết rồi!”

“Đại ca, đại ca đừng đánh, rốt cuộc là đệ làm cái gì chứ!” Sau khi Tống Lăng bị đánh mấy cái xem như đã tỉnh hẳn, lăn lộn mấy vòng trên mặt đất, vất vả lắm mới né được đòn của Tống Mạch, vội lui tới cửa, lớn tiếng kêu gào. Gã cũng tức giận, nếu gã làm chuyện gì sai, đại ca đánh gã gã cũng không tức giận, nhưng bây giờ là ngày đầu tiên tân hôn, đại ca lại phát điên cái gì?

Tống Mạch chỉ vào một nha hoàn đã hôn mê trên mặt đất, đang chuẩn bị măng, thoáng thấy làn váy đỏ xuất hiện ngoài cửa, không khỏi tắt tiếng.

Tống Lăng theo ánh mắt của hắn nhìn sang, vừa thấy nương tử xinh đẹp của mình, trong lòng đặc ý khôn tả, “Hải Đường, vừa sáng sớm nàng đã đi đâu ... sao nàng lại khóc, nàng...”

Đường Hoan thầm cười thẳng ngu, trên mặt lại lộ vẻ đau lòng: “Phu quân, nếu như chàng không hài lòng về ta, có thể hừ ta, thật sự không cần vũ nhục ta như vậy đâu.”

Tống Lăng há to miệng, nhìn hỉ phục trên người nàng, lại nhìn Lập Xuân bên kia chỉ mặc áo lót trên người xanh tím lẫn lộn, cuối cùng cũng hiểu được, tiến lên hunhăng đá một cước về phía ngực Lập Xuân: “Dám hãm hại ta, ta thấy người chán sống rồi!”

Lập Xuân có chán sống hay không, chỉ có mình ả biết, nhưng một cước này của Tống Lăng, ả bị đá cho đến khi miệng phun ra máu tươi, ngã trên mặt đất co quắp hai cái, đến tiếng giải thích cũng không kịp phát ra, đã đi đời nhà ma thật rồi.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 53: Dưới Bàn

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Lập Xuân chết ngoài ý muốn, những lời giải thích Đường Hoan chuẩn bị cũng không dùng được. Đối mặt với thi thể Lập Xuân, nàng nắm chặt vạt áo trước ngực khiếp sợ mở to mắt, làm ra dáng vẻ “sợ hãi quá mức” hôn mê bất tỉnh. Lúc ấy Tống Mạch đứng trước mép kháng, Tống Lăng đứng bên cạnh Lập Xuân, Lập Hạ sợ hãi trốn ở bên ngoài, không có ai đỡ nàng, Đường Hoan ngã thẳng xuống đất.

“Hải Đường!”

Tống Lăng quá sợ hãi, vội chạy tới ôm lấy người lắc lắc, ý đồ đánh thức nàng.

Ngay khi Đường Hoan sắp bị gã lắc tới mức không nhận được phải tỉnh lại, Tống Mạch chột lên tiếng: “Nhị đệ, có lẽ đệ muội bị dọa rồi, đệ ôm muội ấy lên kháng nghỉ ngơi đi, để Lập Hạ vào hầu hạ. Đi, đệ đi theo ta ra ngoài.”

Đi ra ngoài? Đi ra ngoài để tiếp tục bị đánh à?

Tống Lăng nắm tay Đường Hoan không động đậy, vô cùng lo lắng nói: “Đại ca, Hải Đường như vậy, đệ không yên lòng để nàng một mình, chờ nàng tỉnh đệ sẽ đi tìm huynh. Chuyện nha hoàn kia đại ca xem mà giải quyết đi, dù sao cũng là ký văn tự bán đứt rồi.”

“Bớt nói nhảm, đi theo ta.”

Tống Mạch làm sao có thể để cho gã lừa gạt đơn giản như vậy, lạnh lùng bỏ lại một câu, mang theo thi thể Lập Xuân đi ra ngoài. Trước kia cũng

cónha hoàn vì Tống Lãng mà tranh giành rồi mất mạng, bởi vì đều được muatừ vùng khác, không có người nhà đến kêu oan, Tống gia tìm cái có lungtung đến quan phủ báo một tiếng là được.

Nhưng chuyện khiến hãđau đầu chính là lần này, cho dù nhị đệ là say rượu bị nha hoàn thừa cơchui lên, nhưng đêm tân hôn gây ra loại chuyện này, đệ muội sao có thể dễ dàng tha thứ gã?

Đồ vô liêm sỉ, khi nào thì mới có thể để cho hã yên tâm!

Tống Mạch đi rồi, Tống Lãng ở trong phòng lễ mễ thêm một lát, ngắm nương tử xinh đẹp gã còn chưa kịp ôm đang nằm trên kháng, khẽ cắn môi, đành rời đi. Để cho đại ca đánh một trận cũng được, càng có thêm vẻ đáng thương để quay đầu lại bồi tội với Hải Đường , không chừng Hải Đường mềm lòng liền tha thứ cho gã, đến lúc đó gã mới bù cho nàng một đêm * trưởng ấmtuyệt vời.

Chủ ý của Tống Lãng tuy không tệ, nhưng Đường Hoan đâu thể nào dễ dàng bỏ qua cho gã.

Nàng đang nằm lập tức ngồi dậy, thay bộ hỉ phục ra, mặc bộ váy bằng vải mỏng mang tới từ nhà mẹ đẻ, sau khi hỏi Lạp Hạ rõ xem hai huynh đệ Tống Lãng đi đâu, liền đi thẳng đến tiền viện.

Trong thính đường, Tống Mạch đã đánh người xong, đang dùng lời chân thành khuyên Nhị đệ sống tử tế.

Tống Lãng cúi đầu, thành thành thật thật nghe, cho đến khi bất chợt một bóng người bước vào cửa. Gã khiếp sợ bật người lên, tiến lên đỡ lấy bả vaingười tới: “Hải Đường nàng tỉnh rồi? Sao lại chạy tới đây?”

Đường Hoan né tránh gã, ánh mắt làm bộ lướt qua y phục hai người, xác định mình không có nhận lầm người, liền quỳ xuống trước mặt Tống Mạch, cúi đầu nói: “Đại ca, Hải Đường xuất thân thấp hèn, vốn không xứng làm

condâu Tống gia, bây giờ Nhị gia đối xử với ta như vậy, ta càng không có thể diện ở lại, xin đại ca làm chủ, để Nhị gia viết một phong hưu thư thả ta đi.” Nói xong, nâng tay lau nước mắt.

“Hải Đường nàng làm cái gì vậy? Tối hôm qua là ta không đúng, làm như thế với nàng là do say rượu, thật sự không phải cố ý ức hiếp nàng đâu!” Tống Lăng khẩn trương, chạy tới muốn dìu nàng đứng lên. Mong đợi lâu như vậy mới cưới được người đẹp về, gã còn chưa kịp yêu thương nàng đâu, sao có thể nói hưu là hưu?

“Người đừng chạm vào ta!”

Đường Hoan đứng vụt dậy, trốn ra phía sau Tống Mạch, khóc nhìn gã: “Đừng nói say rượu gì đó, ngày vui, có phu quân nhà ai là không uống rượu? Sao cho tới bây giờ không thấy nghe nói người khác xảy ra chuyện như vậy? Tống Lăng, nếu không phải người thường ngày ăn chơi đàng điếm hành vi không đoan chính, Lập Xuân lấy đâu ra lá gan lớn như vậy lừa người ức hiếp ta? Buổi tối tân hôn đầu tiên làm ra loại chuyện này, sau này còn định thế nào nữa, ta chịu không nổi, ta thà rằng về nhà làm ni cô già cả đời, cũng không cần chịu mỗi oan ức này! Đại ca... Tống đại ca, cầu huynh nhìn lấy phần đáng thương này của ta, lại làm chủ cho Hải Đường một lần đi, nếu huynh không đồng ý, Hải Đường thà rằng đập đầu một lần nữa!”

“Đệ muội...”

“Hải Đường người đừng quá phận, không phải là chỉ lên giường với một nhahoàn thôi sao, ta cũng không phải cố ý, cũng giải thích rõ ràng với người rồi, sao người vẫn còn làm loạn!”

Trước mặt đại ca bị thê tử mới cưới ghét bỏ, Tống Lăng chỉ cảm thấy thể diện mất sạch, ngắt lời của Tống Mạch, tiến lên kéo tay Đường Hoan: “Đi, có cái gì không hài lòng chúng ta về phòng nói, đừng để mất thể diện trước mặt đại ca!” Đúng là đã nuông chiều nàng quá rồi, còn dám ghét bỏ gã, trở

về gã liênquăng nàng lên giường, xem nàng sau khi thành người của gã rồi có cònmuốn đi hay không!

Bằng vào ánh mắt tàn nhẫn thô bỉ của gã, cứ để gã đưa người đi như vậy thật, lúc trở về chắc chắn cũng không có lòng tốt dễ người. Đệ muội thì ngoài mềm trong cứng, trước đã lấy cái chếtuy hiếp phụ mẫu quyết không làm thiếp, sau còn cực lực không chịu gả,nếu một lát nữa nhị đệ cứng rắn ép buộc nàng, sợ là nàng sẽ lại tìm cách tự tử thêm lần nữa. Nghĩ tới đây, Tống Mạch vững vàng che trước ngườiĐường Hoan, thân hình như tùng, miệng quát to: “Dừng tay! Động tay độngchân như vậy còn ra thể thống gì nữa?”

Tống Lăng hoảng sợ, nhưngngay sau đó lại ngẩng cổ lên,mặt mũi đỏ bừng: “Đại ca, huynh tránh ra,đây là chuyện nhà ta, tự ta có thể giải quyết, không cần huynh quantâm!” Ra vẻ muốn tiến lên bắt người.

“Đại ca...” Đường Hoan sợ hãi nắm lấy xiêm y sau lưng Tống Mạch.

Phía trước bị nhị đệ kéo tay áo, phía sau bị đệ muội nắm xiêm y, Tống Mạchnổi gân xanh đầy trán, chợt nắm lấy cổ tay Tống Lăng, phía sau tránh một cái liền thoát khỏi Đường Hoan, sau đó kéo Tống Lăng đến cái ghế đốidiện ấn người xuống: “Ngồi xuống đàng hoàng cho ta!”

“Đại ca!”Tống Lăng tức giận đến mức hai mắt bốc lửa, nhưng chống lại ánh mắt nguy hiểm của nam nhân trên đỉnh đầu, chỉ đành giận dữ đá cái bàn bên cạnhđến nhụt chí.

Bình yên rồi, Tống Mạch thở phào nhẹ nhõm, xoayngười, đóng cửa trước lại, quay đầu lại thấy Đường Hoan đứng yên mộtchỗ cúi đầu rơi nước mắt, hãn phiến chán day day trán, thấp giọng bảonàng ngồi ở chỗ đối diện với Tống Lăng, còn hãn ngồi ghế chủ vị, trầm tư một lát, nói với Đường Hoan: “Đệ muội, việc hôm nay đúng là Nhị đệkhiến muội thiệt thòi rồi, muội tức giận muốn đi, ta cũng có thể hiểu.Chỉ là, ngày đầu tiên tân hôn đã cùng

cách, truyền ra ngoài hai nhà chúng ta rất khó coi, muội về nhà phỏng chừng cũng không có ngày lành.”

Đường Hoan ngồi bên cạnh hẳn, gạt nước mắt không nói lời nào.

Tống Mạch tiếp tục khuyên: “Đệ muội, Nhị đệ nó là loại người nào, ta làm đại ca cũng không che giấu lương tâm mà nói tốt cho nó, nhưng việc thú muội này, thật sự là do nó quỳ xuống van xin ta. Ta cảm thấy, hai nhà chúng ta cách nhau hơn mười dặm, nhị đệ có thể vừa gặp được muội sau đó động tâm thú muội, đây là duyên phận của hai người. Muội xem thử, có thể chonó thêm một cơ hội không? Nếu như nó không hối cải, không cần muội cầu xin, ta chủ động để nó viết cùng cách thư cho muội, với bên ngoài cũng sẽ nói là Tống gia ta có lỗi với muội.” Dứt lời, lại liếc Tống Lăng một cái.

Tống Lăng cũng không ngốc, trước đó tức giận thì tức giận, nhưng ngồi một lát như vậy, nhìn mỹ nhân nũng nịu gạt nước mắt, gã không khỏi thương hương tiếc ngọc, nhớ đến tối hôm qua mình thật là quá hoang đường rồi, đại cô nương nào có thể chịu được phần uất ức này? Giờ nhận được ánh mắt của đại ca, gã ngẫm hiểu, nhanh chóng đứng dậy chạy tới trước mặt Đường Hoan, quỳ xuống, “Hải Đường, tối hôm qua là ta có lỗi với nàng, nàng đánh ta mắng ta cũng được, chúng ta không nói đến hưu thư cùng cách được không? Ta thật sự thích nàng thật sự muốn sống thật tốt với nàng, nàng tha thứ cho ta lần này được không?”

Đường Hoan rút tay về, quay đầu về phía Tống Mạch, căn môi không nói lời nào.

Tống Lăng quỳ gối đuối tới, Đường Hoan lại xoay sang phía khác.

Tống Lăng bất đắc dĩ nhìn về phía Tống Mạch.

Tống Mạch không muốn nhìn cái đức hạnh của huynh đệ mình quỳ gối trước mặt nữ nhân, nhìn một lát, thấy Đường Hoan mặc dù không đồng

ý, nhưng thái độ dường như cũng mềm đi một tí, tức thì mở miệng nói: “Đệ muội, trong lòng muội rốt cuộc nghĩ thế nào? Có thể nể mặt mũi của đại ca mà tha thứ cho nhị đệ một lần không?”

Đường Hoan đứng lên, né tránh Tống Lăng, khom người nói: “Đại ca, huynh đã nói như vậy, ta cũng không làm khó huynh, chẳng qua, Hải Đường ta mặc dù xuất thân thấp hèn, cũng không tùy tiện để mình bị sỉ nhục. Nhị gia như bây giờ, ta thật sự không thể chịu đựng được. Ta nghĩ, ta muốn chia phòng với Nhị gia một năm. Nếu trong một năm này Nhị gia không ép buộc ta, cũng không chạm vào nha đầu trong nhà hoặc đi ra ngoài tầm hoa vấn liễu, một lòng học việc buôn bán với Đại gia, ta sẽ tin hẳn là thật lòng hối cải, vậy sẽ viên phòng cùng hẳn làm vợ chồng thật sự.”

“Không được, ta không đồng ý!” Nàng vừa nói xong, Tống Lăng vụt đứng lên, trợn mắt nói. Nếu để gã một năm không chạm vào nữ nhân bên ngoài, có kiều thê ở nhà, hẳn cố gắng là có thể làm được, nhưng ngay cả thê tử cưới hỏi đang hoàng trong nhà cũng không thể đụng vào, gã dứt khoát xuất gia làm hòa thượng cho nhanh!

“Một khi đã vậy, bây giờ Nhị gia viết hưu thư đi! Cùng cách cũng được, hưu thư cũng được, Hải Đường ta không cần!” Đường Hoan bỗng xoay người lại, ánh mắt kiên định nhìn chăm chăm Tống Lăng nói, trên mặt cũng không có nước mắt.

Tống Lăng sửng sốt, không nghĩ tới cô nương ngày đó thoạt nhìn xấu hổ ngượng ngùng lại có tính tình bướng bỉnh thế này!

“Đại ca, huynh coi nàng...” Tống Lăng không có cách nào, đành xin Tống Mạch giúp đỡ.

Đầu Tống Mạch cũng sắp to ra rồi. Đương lúc cảm thấy yêu cầu của đệ muội quá phận, lại nghĩ đến Hải Đường không phải là những tiểu thư thế giá vọng tộc có tri thức hiểu lễ nghĩa kia, hơn nữa tính tình lại quật cường,

trong lòng nàng chướng mắt nhị đệ, tất nhiên sẽ không uất ức chính mình, đưa ra loại yêu cầu này đúng là phù hợp với tính nết của nàng, nói đến cùng, ai bảo nhị đệ của hần không chịu nhường trước? Về mặt khác, hần lại cảm thấy lời nói của đệ muội cũng có chút đạo lý, nếu nhị đệ thật sự có thể vì đệ muội mà nhịn một chút, nói không chừng có thể mượn cơ hội này sửa đổi được cái tính tình rách nát kia?

“Nhị đệ, ta thấy đệ muội nói đúng, nếu đệ đã luôn miệng nói muốn cùng đệ muội sống thật tốt, vậy tạm thời cùng đệ muội tách ra một năm, dùng hành động một năm chứng minh đệ với đệ muội đi.”

“Đại ca!” Tống Lăng gấp đến độ muốn giơ chân lên.

Tống Mạch mắt lạnh nhìn gã: “Chẳng lẽ đệ cảm thấy mình làm không được?”

Tống Lăng nhìn hần, rồi lại nhìn Đường Hoan, biết bây giờ làm chủ thực sự là vợ rồi, liền đi tới trước mặt Đường Hoan, nắm lấy tay nàng, cúi đầu nhìn nàng, bày ra dáng vẻ dịu dàng nhất của mình: “Hải Đường, tâm tư của nàng ta hiểu được, ta cũng sẵn lòng đồng ý, nhưng một năm thật sự quá dài, ta, ta thích nàng như vậy, thật sự không thể chịu đựng được việc tách ra với nàng một năm. Hải Đường tốt, nửa... Không, chúng ta ước định một tháng được không, nàng yên tâm, bây giờ ta đã rất hối hận chuyện tối hôm qua rồi, nàng xem một tháng này ta biểu hiện thật tốt, sau này hai người chúng ta an tâm sống được không? Hải Đường, đừng giận ta nữa, nàng xem ta cũng lớn như vậy rồi, mọi chuyện đều phải để đại ca làm chủ, tương lai chúng ta tốt rồi, sẽ thấy chuyện bây giờ đúng là một việc hài hước, có phải hay không? Một tháng, cứ định một tháng, được không?”

“Buông!” Mặt Đường Hoan ửng hồng, dùng sức muốn giãy khỏi tay gã.

“Không buông, nàng không đồng ý ta sẽ không buông!” Tống Lăng là tay trắng gió lão luyện, thấy cái dáng vẻ ngượng ngùng này của nương tử, nếu

không phải ngại đại ca còn bên cạnh, đã sớm leo lên cột, thành công nắm càng chặt đôi tay nhỏ bé mềm mại không xương này rồi.

Đường Hoan tránh không thoát, đỏ mặt tủi thân nhìn về phía Tống Mạch xin giúp đỡ: “Đại ca, huynh quản Nhị gia một chút đi!”

Tống Mạch chưa bao giờ gặp cảnh thế này?

Nhìn Nhị đệ giống mình như đúc ở trước mặt đùa giỡn đệ muội, không rõ vì sao, hẳn luôn có loại cảm giác kỳ quái khó có thể hình dung. Lúc này đệ muội hai mắt đầy nước dịu dàng nhìn lại, thanh âm mềm mại, dường như hẳn chính là chỗ dựa của nàng, cái loại cảm giác kỳ quái này càng sâu, làm hại ánh mắt của hắn chạm phải nàng thì vội tránh đi, khụ khụ, khiến trách: “Nhị đệ buông tay, có chuyện gì nói tử tế!”

Lại không biết lúc này Tống Lăng cũng ném được một loại tư vị đặc biệt *.

Ngồi bên kia là đại ca song sinh của gã, lúc này nương tử nương nguyệt ngồi ở trong tay gã, lại cầu cứu đại ca, hai gương mặt giống nhau như đúc, nương tử sẽ không sợ đại ca cũng như tính tình này của gã sao?

Không biết vì sao, Tống Lăng bất chợt nghĩ tới song long hí châu. Ở trong kỹ viện, gã cũng từng cùng nam nhân khác cùng chơi đùa, nhưng nếu là đại ca cùng với gã, thật là bực nào *? Đại ca lạnh như băng vậy, ở trên người nữ nhân có thể trở nên phóng đãng như gã hay không?

Chỉ là nghĩ một chút, phía dưới Tống Lăng đã cứng rắn lên rất nhiều, giọng nói cũng thay đổi hương vị: “Hải Đường, Hải Đường tốt, đồng ý với tướng công đi, chúng ta cứ tách ra một tháng, được không?”

Đừng nói Đường Hoan, đến ngay cả Tống Mạch cũng nghe ra được giọng điệu của gã biến đổi. Mắt thấy đệ muội xấu hổ và giận dữ muốn chết, Tống Mạch cũng không nhìn nổi nữa, tiến lên ngăn Tống Lăng, “Một tháng thì

một tháng, nếu đệ còn tiếp tục phạm sai lầm, xem ta có đánh chết đệ hay không!”

Thấy đại ca làm chủ cho mình, Tống Lăng vô cùng đắc ý, cũng không vội vã dây dưa với Đường Hoan, xoay người nhìn tranh chữ treo trên tường, lỗ tai lại chuyên tâm nghe hai người phía sau nói chuyện.

“Đại ca...” Đường Hoan hai mắt đắm lệ mơ hồ ngửa đầu ngóng nhìn Tống Mạch, trên mặt còn mang theo màu đỏ vì bị đùa giỡn. Bởi vì Tống Mạch thay thế vị trí của Tống Lăng, ngược lại giống như vừa mới đùa giỡn nàng, là Tống Mạch.

Tống Mạch không dám nhìn nàng, hẩn nhìn ra cửa nói: “Đệ muội, một năm đúng là quá dài, truyền ra ngoài cũng không dễ nghe, hay cứ đổi thành một tháng đi? Nhưng muội cứ yên tâm, trong một tháng này ta chắc chắn nghiêm khắc quản giáo nhị đệ thay muội, tuyệt đối không để nó bắt nạt muội, muội... muội thấy được không?”

Đường Hoan cúi đầu rơi nước mắt: “Thôi, một thôn phụ như ta, có thể gả cho Nhị gia đã là có phúc rồi, nào dám yêu cầu cái gì. Chỉ là, những lời của đại ca có thể tính sao? Nếu như Nhị gia không tuân thủ ước định, đại ca thực sự sẽ làm chủ cho ta sao? Có thể giống như bây giờ hay không, thiên vị Nhị...”

“Muội yên tâm, ta nói được thì làm được, trong vòng một tháng nếu nhị đệ làm bậy, muội cứ việc tới tìm ta.” Tống Mạch chém đinh chặt sắt cam kết.

“Được, ta đây sẽ tin đại ca một lần. Chỉ là...” Đường Hoan mím môi, “Chỉ là, đại ca sắp xếp cho ta một chỗ ở khác đi, nơi đó, nơi đó có người chết, ta không dám ngủ một mình.”

Lời này có lý, Tống Mạch vuốt cằm, suy nghĩ nói: “Vậy đệ muội tạm thời ở sương phòng hậu viện đi, để Lập Hạc cùng muội. Nhị đệ ngủ chung phòng

với ta.” Hãn tự nhìn chăm chăm nhị đệ, xem gã còn dám quấy rối hay không.

“Vậy được rồi, đại ca và nhigia nói chuyện đi, ta qua hậu viện thu dọn.”
Nên nói thì đã nói rồi, cuối cùng Đường Hoan lại cho Tống Mịch một cái liếc mắt, bước nhanh rời đi.

Trong phòng lâm vào yên lặng, bên ngoài tiếng bước chân dần dần biến mất.

Tống Lăng tiến đến trước mặt Tống Mịch, cười hì hì nói: “Đại ca, huynh không phải thật sự muốn để đệ ngủ cùng huynh chứ? Aiz, huynh không hiểu, nữ nhân ngoài miệng một kiểu trong lòng lại một kiểu khác. Huynh xem, vừa rồi nàng cũng bị đệ làm cho đỏ mặt rồi, đêm nay chỉ cần đệ đi qua dỗ dành nàng thật tốt, chờ nàng thành người của đệ, nàng nhất định sẽ thathứ cho đệ. Cái gì mà ước định với không ước định, nàng là vợ đệ thú về, ngủ cùng đệ là chuyện thiên kinh địa nghĩa!”

Tống Mịch liếc xéo gã: “Những câu vừa rồi của ta là thật, tháng này ban ngày đệ theo ta đến cửa hàng, buổi tối ăn cơm cùng ta, dám có gan ép buộc nàng, đệ xem taxử lí đệ thế nào.”

Tống Lăng sửng sốt một lát, lập tức giận dữ: “Đại ca, huynh là đại ca của ta, vì sao phải nghe lời một người ngoài!”

“Nàng là người ngoài sao? Nàng là thê tử của đệ, là đệ muội của ta, là nương của cháu trai cháu gái tương lai của ta! Tống Lăng, ta nói một lần cuối, muốn viên phòng cùng nàng, đệ hãy tử tế theo ta đợi một tháng này, nếu không đừng nói một tháng, một năm, thậm chí thả nàng đi, ta đều làm được!”

Tống Mịch rống xong, đẩy cửa rời đi, để lại Tống Lăng ở trong phòng đá mạnh một hồi.

Cũng may Tống Lăng còn có vài phần khôn vặt. Cơm trưa Đường Hoan một mình dùng ở phía sau, chạng vạng chờ cơm đưa lên, Tống Lăng thương lượng với Tống Mạch: “Đại ca, như vậy tiếp cũng không được, cả ngày đê cùng một chỗ với huynh, gặp cũng không gặp được nàng, hai người khẳng định càng ngày càng xa lạ, nếu không sau này ăn cơm đê ra phía sau ăn cơm với nàng được không? Thừa dịp lúc ăn cơm trò chuyện, để cho nàng hiểu đê hơn một chút, cứ từ từ từ từ không phải sẽ dần tốt sao?”

Tống Mạch liếc gã một cái, gọi một gã sai vặt đến, để hẳn ra phía sau hỏi Nhị nãi nãi xem, có đồng ý dùng cơm cùng Nhị gia không.

Tống Lăng trợn tròn mắt, quả nhiên, gã sai vặt rất nhanh đã trở lại, truyền lại nguyên văn lời Nhị nãi nãi: Không cần!

Tống Mạch nhìn về phía Tống Lăng hừ lạnh một tiếng. Cứ làm như người khác không nhìn ra một chút tâm tư của gã ấy? Không phải là muốn thừa dịp ăn cơm động chân động tay sao?

Tống Lăng không cam lòng, mặt ủ mảy ê theo sát bên Tống Mạch cầu xin: “Đại ca, như vậy mặt cũng không thấy, có gì khác không cười nàng về chứ? Đại ca, nếu không bảo nàng đến phía trước dùng cơm cùng chúng ta, có huynh ở đây, nàng cũng không cần lo lắng đê ức hiếp nàng nữa?”

“Bậy nào, nào có đạo lý đại bá dùng cơm cùng đê muội?” Tống Mạch còn thiếu chút thì “thưởng” cho gã một cước.

“Đều là người một nhà, cần gì nhiều quy củ như vậy, nhà chúng ta cũng đâu có làm quan! Đại ca, huynh giúp nhị đê một lần đi, nhị đê không gặp được nàng, ăn cơm cũng không ngon. Hơn nữa, lát nàng đến đây, huynh nhớ kể với nàng hôm nay đê đã làm những việc gì, để cho nàng biết đê không có làm bậy, nếu không nàng một mình buồn bực ở hậu viện, nghe không được nhìn không thấy, không chừng lại nghĩ xấu cho đê thì biết làm sao.” Tống Lăng không chịu khuất phục, thấy trên mặt Tống Mạch xuất hiện do

dự, xoay người sai gã sai vặt đi thêm một chuyến, nói là Đại gia mời Nhị nãi nãi đến phía trước dùng cơm.

Trong nhà Nhị gia nói chuyện như rắm thối, trên cơ bản không có ai nghe gã, gã sai vặt nhìn về phía Tống Mạch, chờ Đại gia lên tiếng. Tống Mạch muốn ngăn, Tống Lăng ôm cánh tay hắn cầu xin: “Đại ca, huynh cho hắn đi đi, tới hay không, tùy Hải Đường làm chủ, được không?”

Tống Mạch suy nghĩ một lát, cũng là sợ Tống Lăng quấy người như vậy, liền gật gật đầu với gã sai vặt.

Trong sương phòng hậu viện, Đường Hoan nghe Lập Hạ truyền lời xong, tâm tư vòng vo chuyển, mơ hồ đoán được chuyện gì xảy ra nên thay một thân xiêm y thường ngày, đi ra đứng trước. Có thể ở chung cùng Tống Mạch, nàng cầu còn không được.

Trong phòng chính, cơm chiều đã dọn xong rồi, trừ hai huynh đệ Tống gia, không có nha hoàn gã sai vặt hầu hạ. Đường Hoan để Lập Hạ chờ nàng ở ngoài cửa, tâm tình thoáng trào dâng, ngoan ngoãn đi vào.

Trong phòng thoáng chốc chìm trong im lặng chỉ có tiếng bước chân của nàng.

Tống Mạch khẽ lướt qua rồi thu lại ánh mắt, nhìn chằm chằm bát đĩa trước mặt. Tống Lăng thì cười đứng dậy, kéo cái ghế bên cạnh ra nói: “Hải Đường, tới đây ngồi này.”

Đó là bàn vuông, Tống Mạch ngồi ở phía Đông, Tống Lăng ngồi phía Bắc, dưới quan sát của Tống Lăng, nương tử nếu không cho gã mặt mũi, cũng phải đụng tới chỗ hắn ngồi.

Nhưng Đường Hoan thực sự không cho gã mặt mũi, trực tiếp đứng bên cạnh Tống Mạch, thấp giọng hỏi: “Đại ca, không biết gọi đệ muội tới đây có chuyện gì?”

Chẳng lẽ gã sai vặt không nói rõ ràng là mời nàng đến dùng cơm sao?

Trong lòng Tống Mạch có nghi ngờ, nhưng lập tức giải thích một cách tự nhiên: “Đệ muội ngồi đi. Tháng này nhị đệ không thể cùng muội, để muội một mình dùng cơm ở phía sau thì quá uất ức cho muội, dù sao Tống gia chúng ta bây giờ tổng cộng chỉ có ba nhân khẩu, cũng không có những quy củ như nhà giàu khác, về sau vẫn là cùng nhau dùng cơm đi, cũng náo nhiệt hơn.”

Đường Hoan ngược mắt nhìn hắn, sau khi chạm vào ánh mắt của hắn thì lập tức né đi, mặt ửng đỏ: “Đa tạ đại ca quan tâm.” Do dự trong chốc lát, ngồi xuống bên cạnh Tống Mạch, đối diện mới là Tống Lăng.

Tống Mạch không hé răng. Đệ muội không chào đón nhị đệ, nói không chừng ở lại dùng cơm, cũng là e ngại mặt mũi của hắn.

Tống Lăng vốn có chút tức giận, nhưng gã lại phát hiện nương tử ngồi đối diện cũng không tệ, ngược mắt là có thể thấy, bèn mặt dày nói chuyện với nàng: “Cả buổi chiều Hải Đường làm cái gì? Ta vẫn ở trong cửa hàng bận rộn buôn bán với đại ca, thật sự là mệt muốn chết rồi.”

“Đang khâu khăn.” Đường Hoan cũng không ngần đầu lên trả lại một câu.

Tống Lăng còn muốn nói tiếp, Tống Mạch nhìn ra đệ muội không muốn nói chuyện, nghĩ đây là lần đầu tiên dùng cơm cùng nhau, không thể để nàng không được tự nhiên, bèn nói với Tống Lăng: “Mệt mỏi thì mau ăn cơm đi, ăn xong đi nghỉ sớm một chút.” Đúng là trợn mắt nói nói dối, rõ ràng là ở trong phòng sau cửa hàng ngủ cả buổi chiều.

Tống Lăng cười hì hì, nâng tay gấp thức ăn cho Đường Hoan.

Đường Hoan bưng bát tránh ra, “Nhị gia tự mình ăn đi, ta không quen ăn đồ người khác gấp.”

Sắc mặt Tống Lăng lạnh lẽo.

Tống Mạch cảnh cáo trừng gã một cái.

Tống Lăng mới dịu lại, một lát sau, gã lạng lẽ cởi giày phải, nhắc chân tới cọ bấp chân người đối diện.

Váy bị người đẩy ra, Đường Hoan hơi kinh hãi, ngay sau đó chân người nọ liền vươn tới mắt cá chân nàng, nhẹ nhàng cọ cọ. Trong lòng Đường Hoan hiểu rõ, mặt từ từ đỏ lên, cuối cùng cũng giương mắt nhìn lại, đối diện là ánh mắt trêu tức của Tống Lăng, phong lưu phóng khoáng. Thực sự là quá giống Tống Mạch, Tống Mạch lại chưa bao giờ lộ ra thần thái hấp dẫn người như vậy, Đường Hoan không khỏi nhìn nhiều thêm một lát.

Tống Lăng đối với dung mạo của mình rất có lòng tin, thấy mỹ nhân nhìn gã đến ngây người, thầm nghĩ có hi vọng, chân bèn chậm rãi đi lên quyển rũ.

Đường Hoan cúi đầu, chiếc đũa đưa đến gấp thức ăn trước mặt Tống Mạch, sau đó chờ khi Tống Lăng đụng tới đùi nàng, nàng ngậm khẽ một tiếng, chiếc đũa run lên.

Một tiếng kêu quyển rũ hàm chứa kinh ngạc ngượng ngùng sung sướng, làm hai nam nhân đều nháy dưng trong lòng.

Tống Mạch không chịu khống chế ngược mắt, chỉ thấy khuôn mặt đệ muội bên cạnh đỏ bừng, mặc dù cúi đầu, ánh mắt lại len lén liếc hẩn, ngoài ý muốn khiếp sợ vừa then vừa tức, quyển rũ động lòng người nói không nên lời. Nhịp tim của hắn bỗng không chịu khống chế, đang muốn thu hồi tầm mắt, bỗng đệ muội buông bát đũa, xoay người bỏ chạy, trước khi đi, còn dẫm hẩn một cái.

Tống Mạch kinh ngạc, vì sao nàng ... Chợt cảm thấy không đúng, cúi đầu liếc nhìn xuống, chỉ thấy nhị đệ nhà mình đang bối rối đeo giày.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, mặt lạnh như băng.

Đồ vô liêm sỉ này, vừa rồi nhất định lại làm cái chuyện gì đùa giỡn người ta, còn làm cho đệ muội tưởng lầm là hắn làm!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 54: Rửa Nhục

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Khi Đường Hoan kêu ra tiếng, Tống Lăng sợ hết hồn, liếc thấy đại ca ngẩng đầu, gã sợ chuyện mình cởi giày bị phát hiện, vội cúi đầu đi giày, cho nên không nhìn thấy Đường Hoan và Tống Mạch mắt qua mày lại. Cho đến khi Đường Hoan xấu hổ bỏ chạy, tới khi Tống Mạch giận dữ răn dạy gã, Tống Lăng cũng chỉ cho là Đường Hoan vì gã mà chạy, đại ca là vì gã ngay giữa ban ngày ban mặt vô lễ với nương tử mà tức giận.

“Đại ca huynh đừng nóng giận, sa này đệ cũng không dám nữa! Đệ đây đi theo Hải Đường bồi tội còn không được sao!” Trên đùi bị Tống Mạch hung hăng đá một cước, Tống Lăng lão đảo bước đi, thuận tiện chạy ra phía cửa, định mượn cơ hội này đi theo nương tử thân thiết tử tế một phen. Hắn nhìn vừa rồi, nương tử dường như không phải tức giận đâu, đương nhiên, cũng có thể là sợ bị đại ca phát hiện mà mất mặt, kìm nén không nổi giận thôi.

“Đệ đứng lại đó cho ta!”

Tống Mạch hét lớn một tiếng, quát người dừng lại, “Trở về, cơm nước xong trở về phòng ngủ đi. Tống Lăng ta cảnh cáo đệ, nếu mà đệ không biết kiểm điểm, ta sẽ khóa cửa nhốt đệ ở trong phòng một tháng!”

“Biết rồi biết rồi, thật là, chạm cũng không cho chạm, ta thú nàng về để làm cảnh hà... Được rồi được rồi, đại ca huynh cũng ngồi xuống ăn cơm đi, đừng bởi vì nhị đệ mà chọc tức thân mình, nhà chúng ta còn trông cậy vào huynh kiếm tiền đó, nào, cho huynh ăn miếng thịt gà tấm bổ cho khỏe nào.” Mắt thấy Tống Mạch lại trừng mắt rồi, Tống Lăng ngoan ngoãn đầu hàng, dùng ngôn hay ngữ tốt dỗ dành.

Tống Mạch cũng không có cách nào với cái dáng vẻ vô liêm sỉ của gã, đành phải ngồi xuống một lần nữa, trong lòng vẫn phiền não không biết nên giải thích rõ cho đệ muội thế nào.

Cũng không biết nhị đệ rốt cuộc là làm cái khi gì!

Còn có đệ muội, vì sao nàng phải dấn hẳn một cước? Nếu nàng lầm tưởng mình phi lễ nàng, hẳn là phải tức giận chứ, dấn một cước như vậy, ngược lại càng giống như trẻ con trên đường giận dỗi nhau.

“Vừa rồi đệ làm gì đệ muội?” Tống Mạch nghĩ đến đau đầu, nhịn không được hỏi ra.

Tống Lăng bị hẳn hỏi mà lòng run rẩy, biết qua loa là không được, đành dùng phương thức nói giám nói tránh: “Không làm gì mà, lòng bàn chân của đệ bị ngứa, muốn vươn ra cọ cọ bàn chân, không cẩn thận đụng tới nàng, nàng liền hiểu lầm đệ cố ý. Đại ca, tốt xấu gì đệ cũng là huynh đệ ruột thịt của huynh, huynh đừng quá thiên vị nàng, không biết còn tưởng là... Khụ khụ, đệ ăn cơm, huynh đừng nói chuyện với đệ.” Bưng bát lên nuốt cả xuống.

Tống Mạch biết gã không nói thật, nhưng hẳn cũng không hỏi nhiều nữa, nói cho cùng, đó cũng là việc riêng của người ta.

Ăn cơm xong, Tống Mạch theo thường lệ muốn ra vườn hoa bên hồ dạo một vòng, hỏi Tống Lăng muốn đi cùng hẳn hay không.

Tâm tư Tống Lăng xoay chuyển, ngáp một cái nói: “Không đi, đệ về phòng ngủ, tối hôm qua mệt mỏi một đêm vô ích, buổi chiều cũng không ngủ ngon, hôm nay đi ngủ sớm một chút. Đại ca huynh trở về nhớ nhẹ chân nhẹ tay, đừng đánh thức đệ đấy.”

Tống Mạch hừ một tiếng, nhìn theo Tống Lăng trở về phòng mới đi về phía vườn hoa.

Tống Lăng trốn sau cửa nhìn hẩn, xác định đại ca đi xa rồi, gã len lén chuồn ra khỏi cửa, nhón chân chạy đến hậu viện. Nữ nhân này à, nói chuyện cùng nàng không có tác dụng, trước hết cứ ôm người vào trong ngực, làm rối loạn lòng của nàng trước, sau đó vuốt ve một chút là có thể làm việc trong sự nửa chối nửa theo của đối phương rồi.

Gã biết kiều thê ở tại sương phòng nào trong nhà, chạy thẳng tới cửa, không ngờ cửa lại khóa từ bên trong. Tống Lăng ảo não đá cửa một cái, thấp giọng gọi Lập Hạ ra mở cửa.

Lập Hạ đã sớm được Đường Hoan căn dặn, cách cánh cửa nói: “Nhị gia, Nhị nãi nãi đã ngủ rồi, ngài có chuyện gì ngày mai hãy nói.” Có ví dụ Lập Xuân ở phía trước, Lập Hạ đối với vị Nhị gia này đã không có hy vọng gì xa vời, thâm nghĩ hầu hạ Nhị nãi nãi thật tốt, dù sao trong nhà lời nói của Đại gia mới là nhất. Xem tình hình ngày hôm nay, Đại gia rất coi trọng Nhị nãi nãi, nàng hầu hạ hai vị này tốt rồi, cũng không sợ Nhị gia tức giận phạt nàng.

Tống Lăng không tin, dùng sức đẩy cửa: “Bớt nói linh tinh đi, không lúc này thì lúc nào, mở cửa nhanh lên!”

Cánh cửa đùng đưa kịch liệt, phát ra tiếng “rầm rầm rầm”. Lập Hạ có chút sợ trận thế này, lui xa một chút, ập a ập úng khuyên nhủ: “Nhị gia ngài vẫn nên trở về đi, nếu không tiếng động ầm ĩ lớn, đại gia nghe thấy chỉ có ngài chịu khổ thôi.”

Dám lấy đại ca ép gã!

Tống Lăng tức giận đến miệng cũng sắp méo xệch. Từ nhỏ có đại ca đè nặng gã, thú một người vợ thì ghét bỏ gã, bây giờ ngay cả một con nha hoàn thối cũng không để gã vào mắt!

Gã nhảy ra trước cửa sổ, thấp giọng gọi Hải Đường, gọi nửa ngày, người bên trong đến tiếng cũng không kêu lấy một. Tống Lăng hoàn toàn hết hy

vọng, thở phì phò rời đi. Chờ xem, sớm muộn gì cũng có một ngày gã đặt người dưới thân dạy dỗ tử tế một phen, để cho nàng biết ai mới là nam nhân của nàng!

Tổng Lăng cho dù như thế nào cũng không đoán ra được, nương tử của gã căn bản không ở trong phòng, thì làm sao có thể đáp lại gã?

Ngày hôm qua Đường Hoan hỏi thăm được từ chỗ Lập Hạ, trước điếm tâm và sau cơm chiều Tống Mạch đều sẽ đi dạo bên hồ, bởi vậy sau khi vừa chạy ra, nàng cẩn thận dặn dò Lập Hạ ở trong phòng canh chừng, trừ nàng ra ai tới cũng không mở cửa cho, sau đó liền lặng lẽ chạy ra vườn hoa. Chỗ ở của Tống gia cũng không lớn lắm, được cái tinh xảo, cây hoa sum xuê dễ dàng cho che giấu thân hình, lại vì trong nhà chỉ có hai nam chủ nhân trẻ tuổi khỏe mạnh, hạ nhân cũng không nhiều, lúc này phần lớn đều đã nghỉ ngơi, chỉ cần Đường Hoan cẩn thận một chút, cũng không lo lắng bị người nhìn thấy.

Nàng ra sớm, lúc đến bên hồ Tống Mạch còn đang dùng cơm cùng Tống Lăng.

Quan sát hồ nước gợn sóng lăn tăn trước mặt, Đường Hoan đi đến trước một gốc liễu rủ thân cây thô nhám, dựa vào thân cây suy ngẫm.

Không tệ, giữa hè mùa, hồ nước bị mặt trời chói chang phơi nắng cả một ngày, bây giờ hẳn là vẫn còn ấm lắm?

Gió đêm thoang thoang, thổi qua trước mặt, Đường Hoan dựa vào thân cây, chỉ cảm thấy cả người khoan khoái. Hai ngày trước vì gả lầm vì thủ thân mà phiền lòng đau đầu, hôm nay lại mang theo lòng sợ hãi đi nhằm một bước chọc Tống Mạch nghi ngờ phiền chán. Giờ Tống Lăng trên cơ bản xem như giải quyết xong, kế tiếp chỉ cần thông đồng một chỗ với Tống Mạch.

Tống Mạch...

Nghĩ đến nam nhân mỗi lần đều nhìn nàng như người xa lạ kia, trong lòng Đường Hoan có chút phức tạp.

Lúc ban đầu nàng thấy may mắn vì Tống Mạch không thể nhớ được những chuyện trước khi mộng cũng không thể nhớ những giấc mộng trước, cho nên chơi hăn chơi đến không kiêng nể gì. Nhưng là bây giờ, nàng lại thoáng hy vọng hăn nhớ rõ giấc mộng trước. Sự phụ làm đèn thích Tiêu Ngũ như vậy, nếu Tống Mạch nhớ rõ, cho dù chỉ là một chút, bằng vào dung mạo giống nhau, nàng chắc chắn có thể dễ dàng bắt lấy trái tim hăn làm tù binh?

Nhưng trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy. Nếu Tống Mạch có thể nhớ lại một giấc mộng trước đó, thì nhất định cũng có thể nhớ lại mấy giấc mộng trước nữa, nghĩ đến những câu nói độc ác của nàng khi kết thúc hai giấc mộng đó, Đường Hoan lắc đầu. Thôi, vất vả thì vất vả vậy, Tống Mạch không nhớ rõ là tốt nhất, nếu không bị hăn ghi hận, nàng chỉ có nước chờ ngày chết.

Nàng sợ cái gì?

Mới bắt đầu đúng là vất vả, nhưng nàng có lòng tin không phải sao? Đã không có võ công cao siêu một chiêu lấy mạng, mọi người đều là người bình thường, mặc kệ trong mộng nàng và hăn là quan hệ gì, nàng cũng ăn được hăn. Nàng đã có thể ăn hăn ba lần bốn lần, thì cũng có thể tiếp tục ăn hăn tám lần chín lần!

Đang suy nghĩ, xa xa có tiếng bước chân truyền đến.

Là Tống Mạch.

Đường Hoan thở ra một hơi, đẩy ra cành liễu rậm rạp, bước chầm chậm đến bên hồ, ngẩn người nhìn về phía hồ nước.

Thân hình Tống Mạch khựng lại, kinh ngạc nhìn về phía bóng người đột nhiên xuất hiện bên kia. Nàng, sao nàng lại ở chỗ này?

Tống Mạch xoay người muốn lảng tránh, ánh mắt lại xẹt qua mặt hồ, trong lòng bỗng nảy sinh cảm giác bất an, bước chân liền dừng lại, suy nghĩ một lát, nấp vào khóm trúc bên cạnh, im hơi lặng tiếng nhìn chằm chằm bên kia. Nếu, nếu nàng chỉ đi ra ngoài giải sầu, hẳn chờ nàng đi rồi sau lại rời đi là được, nếu nàng luẩn quẩn trong lòng muốn làm chuyện điên rồ, hẳn cũng có thể kịp thời ra tay cứu giúp.

Trời chiều ngả về tây, gió đêm thoang thoảng, váy dài màu xanh nhạt của nàng phất phơ theo gió, gần như muốn dung hợp cùng một chỗ với hàng liễu rủ bên bờ hồ. Vì gió thổi từ mặt hồ vào bờ, quần áo đang trước nàng dính sát vào trên người, đường cong lộ ra. Tống Mạch không dám nhìn nhiều, ánh mắt chuyển qua trên mặt nàng, nhìn một chút, cái loại cảm giác kỳ quái ấy lại xuất hiện.

Ngày ấy ở trong xe la, nhị đệ bảo hẳn nhìn ra bên ngoài, hẳn nhìn sang, chỉ thấy nàng đứng ở trước cửa một căn nhà, đang tò mò nhìn về phía xe la.

Ánh mắt của nàng đại khái là dừng ở trên mặt nhị đệ, Tống Mạch lại nhìn rất rõ ràng hình dáng của nàng. Lúc ấy hẳn cũng ngây ngẩn cả người, không phải là vì nàng sinh ra có bao nhiêu xinh đẹp, mà là nàng cho hẳn một cảm giác rất quen thuộc, dường như, trước kia hẳn đã từng gặp nàng rồi.

Sau khi về nhà, Tống Mạch vừa suy nghĩ vừa nhớ lại, cuối cùng chắc chắn rằng mình chưa từng gặp nàng.

Hẳn quy kết cảm giác quen thuộc này cho duyên phận giữa người với người. Có vài người là như vậy, mới gặp đã cảm thấy thuận mắt, mà có một số người, qua lại cả đời, ở ngoài mặt thì khách khí lại lá mặt lá trái, trong lòng vẫn là chán ghét.

Bởi vì nguyên nhân vừa mắt, tin tức hỏi thăm được cũng không tệ, cho nên nhị đệ muốn thú nàng, hẳn thoải mái đồng ý.

Bây giờ ngẫm lại, tác hợp mỗi hôn sự này, hẳn đã làm hết trách nhiệm của một vị huynh trưởng, đối với nhị đệ không thẹn với lương tâm. Đối với nàng, có lẽ vẫn còn chút mắc nợ, dù sao việc làm của nhị đệ rất hoang đường, trừ gia thế ra, cái gì cũng không xứng với nàng. Lúc trước hẳn chỉ hy vọng nàng giúp nhị đệ cải tà quy chính, lại xem nhẹ thương tổn nhị đệ có thể gây ra cho nàng.

Trong lúc miên man suy nghĩ, hẳn thấy nàng đi về phía trước một bước, bước vào trong nước.

Tống Mạch kinh ngạc nhìn, cho đến khi đầu gối hai chân của nữ nhân cũng ngập trong hồ nước, hẳn mới chợt kịp phản ứng lại, sải bước xông ra ngoài: “Đệ muội!”

Đường Hoan nghe được tiếng động, nghiêng đầu nhìn về phía hẳn, buồn bã cười, dưới chân lại không hề chùn bước bước về chỗ sâu, trong nháy mắt đã ngập trong nước.

Không có giây dựa, chìm thẳng xuống đáy hồ.

Đây là một lòng muốn chết thật rồi!

Trong lòng Tống Mạch khiếp sợ, bỏ luôn áo dài vướng bận trên người, nhảy “ùm” vào trong nước.

Đường Hoan am hiểu bơi lội, sau khi chìm vào trong nước thì lặng lẽ bơi về chỗ sâu đáy hồ. Trong nước nhìn mơ hồ không rõ lắm, Tống Mạch chỉ thấy bóng dáng kia càng ngày càng xa, không khởi đẩy nhanh tốc độ. Đợi đến khi hẳn đuối kịp, Đường Hoan hé miệng nuốt hai ngụm nước làm ra vẻ bị sặc. Tống Mạch không nghi ngờ gì, ôm lấy thắt lưng nàng muốn mang nàng đi lên, Đường Hoan liều mạng giây dựa không phối hợp. Rốt cuộc là ở dưới nước, không chỗ mượn lực, Tống Mạch dù có sức lực lớn cũng không làm gì được nữ nhân một lòng muốn chết này. Đang giây giữa, vạt áo nàng tuột ra, hẳn túm váy nàng, nàng lại chạy, tiếp tục chìm xuống dưới.

Tống Mạch đã sắp không nhịn thở được nữa rồi, trong lòng có khiếp sợ, khiếp sợ quyết tâm muốn chết của nữ nhân này, cũng có tức giận, giận nàng không tiếc tính mạng. Hắn đuổi theo, dùng sức kéo lấy cánh tay của nàng, cả người nàng liền nhào vào trong lòng hắn. Thấy dáng vẻ nhắm mắt lại sắp chết ngất của nàng, Tống Mạch vội muốn đi lên, chợt nàng mở mắt ra, cuốn lấy thắt lưng chân của hắn không cho hắn hành động. Tống Mạch vừa giận vừa gấp, đã thấy bên môi nữ nhân này nhếch lên nụ cười khổ, há mồm như muốn nói với hắn cái gì đó. Nàng có thể nói cái gì? Nước trong hồ phía sau tiếp phía trước chui vào trong miệng nàng, thấy bộ dáng thống khổ kia của nàng, Tống Mạch nhất thời xúc động, chặn lấy miệng nàng như rừng phạt, độ khí cho nàng.

Sinh tử trước mắt, hắn chỉ biết không thể để cho nàng chết, những cái khác thì tính sau. Hắn không có tâm tư suy nghĩ thân phận của hai người thích hợp hay không thích hợp, không có tâm tư cố kỵ hậu quả.

Nhưng... vì sao đột nhiên nàng lại ôm hắn chặt như vậy? Là vì có thể thở rồi, là vì không muốn chết nữa sao?

Nhưng ... vì sao trong chớp mắt bốn cánh môi dán vào nhau, cái cảm giác quen thuộc này lại trào dâng sự quen thuộc càng mãnh liệt hơn trước đây? Đường như, nữ nhân này trời sinh chính là của hắn, hắn nên ôm nàng hôn nàng như vậy?

Hôn?

Đúng vậy, vào lúc hắn chưa kịp phát hiện, cái độ khí này đã biến tướng.

Không rõ là ai chủ động trước, khi Tống Mạch hoàn hồn, hắn đang ôm đầu nàng mạnh mẽ xâm nhập, ngậm cái lưỡi của nàng cùng dây dưa. Hắn khiếp sợ muốn lui, nàng lại đuổi theo, khẩn trương bức thiết, hắn là cho rằng môi lưỡi của hắn là không khí, dây dưa không ngớt. Lui không được, Tống Mạch sửng sờ mở to mắt nhìn nàng. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng gần

ngay trước mắt, tóc dài như mây trôi lững lờ trong nước, khuôn mặt tinh xảo mà tĩnh lặng, dường như dây dưa cùng hãn là bản năng sinh mệnh, thật ra thì nàng đã thiếp đi rồi.

Nàng cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn lại rồi...

Tống Mạch không dám kéo dài thêm nữa, tách chân nàng đang cuốn lấy mình ra, cố gắng bơi lên bờ.

Ngoi lên từ mặt nước, Tống Mạch kinh ngạc phát hiện hai người không biết từ khi nào đã lăn đến giữa hồ rồi, cũng may sắc trời đã tối, cho dù trên bờ có người cũng không dễ phát hiện ra bọn họ. Liếc mắt nhìn nữ nhân ngoan ngoãn khoác lên vai hãn đang sặc nước, Tống Mạch khua cánh tay bơi về phía bờ có cỏ dại xanh tốt, nơi đó bờ dốc tương đối cao, ẩn ở trong bụi cỏ khó có thể thấy.

Nhưng khi bơi được một nửa, nữ nhân đột nhiên lại giãy dụa, Tống Mạch muốn khuyên nàng nghe lời, đầu lại bị nàng lung tung ấn vào trong nước. Hãn kịp thời ngậm miệng, một tay ôm thắt lưng nàng sợ nàng lại chạy, bên kia đè lại bả vai nàng muốn tránh nước dính vào mặt. Không biết là tại nàng hốt hoảng hay là tại thế nào, vậy mà nàng ôm lấy đầu hãn, sau đó trước khi hãn kịp phản ứng lại, bộ ngực của nàng đã tiến tới. Quần áo của nàng ngay từ lúc giãy dụa dưới đáy hồ đã bị tung ra, trên cơ thể đầy đờ trắng mịn chỉ còn lại một cái tiết khố và một cái yếm, cái yếm ướt đẫm, dính sát trên hai bên ngực, mặt hãn cũng dán theo vào. Rơi vào giữa hai đỉnh kinh người kia, cho dù ngay tại lúc này, hãn cũng có thể cảm nhận được cái cảm giác co dãn mềm mại thân kỳ này.

Tay nàng đặt tại đầu vai hãn, hai chân không ngừng quấy đạp, hãn đang coi hãn thành bè gỗ cứu mạng đây?

Tống Mạch chột dạ nhưng lại không thể làm gì, hai tay bắt chéo hai tay nàng ra sau lưng, kẹp người ở dưới nách nhanh chóng lên bờ.

Lên đến bờ, Tống Mạch vội vàng thả người xuống, Đường Hoan càng không ngừng sặc nước, lại vẫn giãy dựa đứng dậy muốn nhảy xuống hồ. Tống Mạch bắt đắ dĩ đành phải đè nàng lại, nhắm mắt lại thấp giọng quát: “Đệ muội, nếu muội muốn rời khỏi Tống gia, ta có thể thay nhị đệ làm chủ thả muội đi, cằnì nhất định muốn tìm cái chết?”

Đường Hoan mở mắt, không biết là sắc trời âm đạ, hay là vì bọt nước lã xuống từ trán làm mờ tầm mắt, nàng chỉ nhìn thấy đường nét trên mặt Tống Mạch. Vất vả lắm mới phun ra được hết nước, nàng vừa giơ tay lên đẩy cánh tay hã vừa khóc nói: “Thả ta đi? Không cần người giả vờ giả vịt nói dễ nghe như vậy, ta tin lắm người một lần, sẽ không tin người lần thứ hai nữa. Tống Mạch, người với đệ đệ người giống nhau, đều là tiểu nhân ra về đạo mạo! Người buông tay, ta thà rằng chết cũng không cần để huynh đệ các người vũ nhục!”

Đầu vai nàng rất trơn, Tống Mạch vốn không giữ chắc, bây giờ nàng giãy dựa đẩy hã như vậy, tư thế ngồi của Tống Mạch không vững, không tự chủ được nghiêng sang một bên. Đường Hoan nhân cơ hội đứng dậy chạy vào trong nước, Tống Mạch sao có thể để nàng tự tử lần thứ hai, dưới tình thế cấp bách chợt nhào tới từ phía sau. Hã muốn kéo cổ tay nàng, lại không cẩn thận nắm phải dây lưng của nàng, khi ý thức được sai lầm muốn thu tay lại đã kịp nữa rồi, chỉ có thể trơ mắt nhìn cái quần ướt đẫm bị hã kéo xuống, lộ ra cái mông mướt mà vãnh lên ngạo nghễ cùng với đôi chân thon dài của nữ nhân...

Phía dưới đột nhiên lạnh lẽo, Đường Hoan không thể tin xoay người nhìn hã, vừa lúc hai chân vấp phải cái quần vừa bị tụt ra, nàng không chịu khống chế ngã mặt ngã về phía sau. Bên bờ bùn lầy trơn trượt, Tống Mạch vốn sắp ngã, bị nàng kéo một cái như vậy, ngã theo về phía trước, hơn nữa Đường Hoan tùy cơ ứng biến cố ý nghênh đón hã, Tống Mạch vừa vãn nhào vào trên người Đường Hoan, mặc dù hai tay đúng lúc chống lên mặt

đất, cũng chỉ tránh khỏi đầu chạm vào nhau, haicơ thể vẫn là dán lên nhau khít khao.

Trong nháy mắt xung quanh chợt yên tĩnh lại, chỉ có tiếng gió lay động trên mặt nước nhẹ vang.

Trái tim của Tống Mạch cũng sắp nhảy ra ngoài, hô hấp lại càng thêm dồn dập trước này chưa từng có, cũng không biết là bởi vì trước đó bởi lợi cứu người, hay là vì cơ thể nữ nhân đặt dưới thân hần bây giờ. Hần cúi đầu, mái tóc đen của nàng bung xõa, ngâm dưới nước làm cho khuôn mặt của nàng càng lộ vẻ tái nhợt hơn chọc người thương tiếc, cặp mắt đen ngập nước kia mở to nhìn hần, đôi môi đỏ mọng mở ra, càng không ngừng thở hỗn hển, giống như hần, đều bởi vì ngoài ý muốn bất thành linh mà quên cả phản ứng.

Sau quãng khiếp sợ ngăn ngui, Tống Mạch vội giải thích: “Đệ muội, ta...”

Hần muốn nói không phải hần cố ý, hần muốn lập tức đứng dậy rời đi, nàng lại bất chợt ngãng đầu, hôn lên khuôn mặt hần rồi hôn tới môi hần, haitay ôm chặt lấy hần. Tống Mạch quá sợ hãi, tránh ra sau. Đường Hoan ôm hần không buông tay, nhắm mắt quay đầu nói: “Tống Mạch, một nữ tử yếu đuối như ta rơi vào trong tay huynh đệ các người, trốn thế nào cũng không được. Người đã muốn ta, vậy bây giờ người cứ lấy đi là được, tachỉ cầu người muốn ta xong để cho ta chết đi thôi, một người hầu hạ haingười huynh đệ các người, ta thật sự không làm được.” Nước mắt chảy xuống lỗ chũm, xen lẫn cùng với nước hồ đang rơi xuống, không thể phân rõ.

Tống Mạch biết nàng hiểu lầm rồi.

Hần tránh tay nàng ra, yên lặng đứng dậy, cởi cái áo đơn còn sót lại trên người phủ lên người nàng, đưa lưng về phía nàng nói: “Đệ muội, muội đừng nói những lời như thế, nghe ta giải thích trước được không? Lúc bữa chiều

là nhị đệ không hiểu quy củ trên chọc muội, cũng không phải ta. Đệ muội, Tống Mạch ta đi thẳng ngồi ngay, cũng không phải là loại tiểu nhân như muội nghĩ.”

Đường Hoan không nói chuyện, tiếng khóc ngừng lại, sau một lúc lâu mới hỏi: “Thật, thật sao?”

“Thiên chân vạn xác, nếu như có nửa câu nói dối, Tống Mạch ta cam nguyện bị thiên lôi đánh xuống.” Tống Mạch nhìn bóng cây lúc nhá lúc nhúc ở phía xa, chém đinh chặt sắt.

Đường Hoan mím môi một cái, nói xin lỗi với hẳn: “Tống... Đại ca, là ta không đúng, chuyện cũng chưa hỏi rõ ràng đã hiểu lầm huynh, còn... còn làm ra loại việc ngu ngốc này, nhưng... nhưng hôm nay, ta là thật sự không còn mặt mũi gặp người rồi. Đại ca, huynh đi đi, đừng động vào ta.” Rồi lại khẽ khóc lên.

Nghĩ đến những thân mật không nên có vừa rồi, Tống Mạch thở dài, “Đệ muội, việc đêm nay đều là hiểu lầm, chúng ta coi như chưa từng có gì xảy ra. Nếu muội vẫn còn nguyện ý ở lại Tống gia, ta vẫn đối xử với muội như đệ muội như cũ, nếu như muội một lòng muốn đi, sáng mai ta sẽ đưa cùng cách thư cho muội, đưa muội trở về, muội, muội nghĩ thế nào?”

Gió đêm thổi tới, Đường Hoan lạnh run, quần chặc áo đơn của Tống Mạch cuộn tròn thành một khối, run rẩy đáp: “Đại ca, huynh, có thể làm phiền huynh tìm xiêm y về cho ta trước được không? Ta, ta suy nghĩ thật kỹ, một lát nữa huynh đi lên, ta sẽ cho huynh câu trả lời thuyết phục. Cho dù như thế nào, ta, ta cũng không thể cứ cái bộ dạng này mà trở về ...”

“Được.”

Tống Mạch đứng dậy, mặc dù sắc trời đã tối tới mức sắp không thấy rõ mọi thứ, nhưng nàng nói không sai, xiêm y phải tìm về. Chỉ là, trước khi sắp xuống nước, Tống Mạch đột nhiên nghĩ đến một chuyện, lại nói: “Đệ muội,

có cái gì khó khăn chúng ta đều có thể thương lượng kỹ càng, mọi đồng ý với ta đừng có sau khi ta xuống nước lại tiếp tục làm chuyện điên rồ, có thể chứ?”

“Đại ca yên tâm, nếu có thể sống, ta cũng không muốn chết, ta đã suýt chết hai lần, cảm giác đó, quá khó chịu.” Đường Hoannức nở nói.

Tống Mạch im lặng, bước vào trong nước.

Chờ đến khi hãn mang theo váy của nàng lên bờ, trời đã tối hoàn toàn.

Hãn nhìn về phía bên bờ trước tiên, nơi đó chỉ có một mảng cỏ dại, không có bóng dáng nàng.

Tống Mạch căng thẳng, lấy tốc độ nhanh nhất bơi lên bờ, vừa muốn gọi người, trong bụi cỏ bên cạnh vang lên giọng nói sợ hãi: “Đại ca, xiêm y của huynh ta đặt ở bên ngoài rồi, huynh đưa của ta tới đi.” Một cánh tay mảnh khảnh vươn ra, quơ quơ về phía hãn.

Trái tim treo lên rồi cuộc cũng rơi xuống, trong đầu bất chợt thoáng hiện lên một màn nhìn thấy trước khi ngã sấp, mặt Tống Mạch nóng lên, quay đầu đưa tới cái váy ướt tí tách. Trên tay chợt nhẹ, nàng nhận lấy xiêm y, trong bụi cỏ truyền đến tiếng động loạt xà loạt xoạt.

Tống Mạch đi đến gần đó mặc xiêm y của mình, do dự một lát, thấp giọng nói: “Đệ mọi, mặc y phục ấm ướt rất dễ cảm lạnh, bây giờ mọi lập tức trở về đi, thấy Lập Hạ thì nói mọi định làm chuyện điên rồ nhưng lâm trận lùi bước, những thứ khác, ngày mai chúng ta bàn lại.” Nói xong, nhắc chân chuẩn bị rời đi.

“Đại ca huynh đừng đi!” Đường Hoan vội vàng nhảy ra, chờ Tống Mạch dừng lại, nàng ôm ngực nói: “Đại ca, ta đã quyết định rồi, ta không đi. Đại ca, huynh không biết, cha nương ta chỉ xem ta là vật đổi ra tiền, bây giờ ta trở về, bọn họ có thể sẽ lại bán ta lấy tiền, sớm muộn gì ta cũng chíchòn

đường chết. Ở lại Tống gia, cho dù Nhị gia không thay đổi, ít nhất, ít nhất còn có đại ca là thật lòng đối xử tốt với ta, có đại ca che chở ở trước mặt Nhị gia, ta.... Rất an tâm. Đại ca, huynh... huynh đừng đuổi ta đi, được không? Cho ta thêm một chút thời gian, ta sẽ cố gắng tiếp nhận Nhị gia, hầu hạ Nhị gia thật tốt, van huynh ...”

Nàng khóc rất đáng thương, Tống Mạch không khỏi đau lòng, lại cho nàng hứa hẹn, “Muội yên tâm, chỉ cần muội sẵn lòng ở lại, ta nhất định sẽ khuyên nhị đệ đối xử thật tốt với muội.”

“Đại ca, cảm ơn huynh, Hải Đường lớn như vậy, ngay cả thân sinh phụ thân cũng không đối xử tốt với ta được như huynh.” Đường Hoan cảm kích nói.

Lời này nghe rất bình thường, nhưng Tống Mạch lại cảm thấy có chút không ổn, vừa đi trước vừa nhẹ giọng khuyên nàng: “Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, đệ muội mau trở về đi thôi.”

Đường Hoan không trả lời, ôm vai đi theo sau hẳn.

Ngay từ đầu hai người đều đi về phía trước, Tống Mạch chỉ cho là cùng đường, nhưng khi hẳn đến chỗ ban đầu rơi xuống nước nhật áo khoác ngoài, nàng vẫn còn đi theo hẳn. Tống Mạch không thể không xoay người, liếc nàng một cái rồi lại lập tức dời tầm mắt, nghi hoặc hỏi: “Vì sao muội đi theo ta?”

Đường Hoan cúi đầu: “Trời rất tối, ta, ta sợ.”

Tống Mạch hiểu rõ, muốn nói nơi này không có gì đáng sợ, giây lát sau nghĩ đến nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, đành bất đắc dĩ nói: “Thôi, muội đi phía trước, ta theo đằng sau, đưa muội trở về.” May mắn lúc này, đám hạ nhân hầu hết đều đã ngủ.

Đường Hoan ngượng ngùng nói cái gì đó, nhăn nhó một lát, xoay người bước đi.

Tống Mạch lúc này mới dám nhìn nàng.

Trong bóng đêm, quần áo nàng ướt đẫm, thoạt nhìn càng gầy, hai tay ôm bả vai, đáng thương nói không nên lời.

Hắn liếc nhìn cái áo trong tay, rốt cuộc vẫn không đành lòng, đuổi theo đưa áo cho nàng, ánh mắt nhìn nơi khác, nói: “Muội khoác vào trước đi, một lát nữa đến trước sân, ném xuống đất là được, ta sẽ nhặt lên.”

“Đại ca...” Đường Hoan ngửa đầu nhìn về phía nam nhân bên cạnh, giọng nói run rẩy.

Tống Mạch biết nàng đang nhìn hắn, hắn không chịu nổi không khí như vậy, thoáng bối rồi choàng chiếc áo lên trên vai nàng, vội lui ra sau.

Tiếng bước chân ngừng lại, Đường Hoan thu hồi tầm mắt, cúi đầu, hít một hơi thật sâu mùi hương trên chiếc áo.

Mùi hương này rất quen thuộc, Đường Hoan tham lam ngửi thêm một lát, quần thật chặt chiếc áo đi về phía trước.

Phía sau rất nhanh đã vang lên tiếng bước chân nam nhân cố ý thả nhẹ.

Đường Hoan trộm cười trong bóng tối.

Tống Mạch, người biết không, lần này, người lại thua rồi.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 55: Ép Buộc

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Trong thư phòng có một gian riêng, bên trong cũng để dự phòng hai bộ xiêm y, Tống Mạch quabên kia thay xong rồi mới về phòng chính.

Tống Lăng đã nằm xuống, còn chưa ngủ, nằm sấp trong chăn đọc sách. Thấy Tống Mạch đi vào, gãnhanh chóng giấu sách vào trong chăn, nằm nghiêng lại, buồn bực hỏi: “Sao hôm nay đại ca đi ra ngoài lâu vậy?”

“Trời nóng, bôi một vòng quanh hồ.” Tống Mạch ngồi ở một đầu khác của kháng, cúi đầu lau tóc ướt sũng, soàn soạt, nghiêng đầu nhìn Tống Lăng: “Vừa mới đi vào hình như thấy đệ đang xem sách? Lại là cái đồ linh tinh gì đó phải không?”

Tống Lăng cười hắc hắc, toàn thân co rúc trong ổ chăn, chỉ lộ ra một cái đầu hướng về phía hãn: “Đại ca huynh không hiểu, nam nhân mà, có mấy người không thích xem cái này, cũng chỉ có huynh. Đúng rồi, đại ca, nhiều năm như vậy huynh ngay cả nha đầu thông phòng cũng không có, thật sự không nghĩ tới?” Hai người đều hơn hai mươi tuổi, lúc gã mười ba tuổi đã thử qua cùng nha đầu hầu hạ trong phòng rồi, đại ca lại thủy chung một mình.

Cả ngày cũng không nói được một câu đứng đắn, Tống Mạch hừ một tiếng, không để ý đến gã.

Khi còn nhỏ đi theo bên cạnh phụ thân học xử lý chuyện làm ăn, sau này phụ thân đặt cả trọng trách trong nhà lên người hãn, người ngoài thấy hãn còn trẻ, không ngừng tìm phiền toái cho Tống gia, muốn chèn ép suy sụp cửa hàng nhà hãn. Hãn bận rộn đối phó với những người đó, nào có tâm tư làm việc khác? Sau thì khó khăn lắm mới rảnh rỗi, lại bởi vì chuyện

nữ nhi Trương đậu hủ mà phá hỏng danh tiếng của hai huynh đệ, không có người sẵn lòng gả, hẳn cũng hoàn toàn không có ý nghĩ thành thân trong đầu.

*, tất nhiên từng có, nhưng hẳn không muốn đụng vào những nữ nhân này. Tống Mạch cảm thấy, hoặc là không làm, nếu làm cũng sẽ chỉ làm với một mình thê tử. Nếu có thể gặp được một nữ nhân làm cho hẳn động tâm quyết bất chấp thú về làm thê tử, vậy là phúc khí của hẳn, không gặp được, hẳn cũng sẽ không tùy tiện tìm nữ nhân tạm bợ cho qua. Cùng một nữ nhân không có tình cảm làm chuyện thân mật nhất, ngẫm lại đã cảm thấy phản cảm.

Phản cảm...

Động tác của Tống Mạch chợt khựng lại, trong đầu hiện lên một màn dưới nước kia.

Cánh môi đầy đặn đỏ tươi của nữ nhân, thân thể mềm mịn đầy đà, kề nhau thật chặt, nàng cuốn lấy hẳn hẳn ôm nàng, tựa như nàng vốn là một bộ phận trong cơ thể hẳn, không thể dứt bỏ.

Sao lại có thể có loại cảm giác này?

Nàng rõ ràng là đệ muội của hẳn.

Tống Mạch lắc đầu, liếc mắt một cái về phía đệ đệ đang quay lưng tiếp tục xem sách, phiền chán cào tóc.

Lúc nằm xuống, Tống Mạch còn đang suy nghĩ, ngày mai gặp mặt nên làm thế nào bây giờ?

Sau đó sáng sớm ngày hôm sau, Lập Hạ vô cùng lo lắng chạy tới, nói Nhi nãi nãi bị bệnh, cả người rét run.

Tống Mạch lập tức phái người đi mời lang trung, Tống Lăng thì quang minh chính đại tới hậu viện. Tống Mạch có chút lo lắng, nhưng lấy thân phận của hắn, như thế nào cũng không tiện đi cùng, cũng không có lý do gì ngăn cản đệ đệ.

Trong sương phòng hậu viện, Đường Hoan nằm trên kháng, quần lấy mình thật chặt. Nàng đương nhiên không bệnh, chỉ là muốn giả bộ hai ngày, vừa vì kích thích lòng ham muốn của Tống Mạch một chút, cũng vì tránh né ba ngày lại mặt ngày mai. Nhà mẹ đẻ gì đó, nàng mới lười lãng phí tinh lực, hơn nữa về nhà mẹ đẻ có nghĩa là phải một mình chung đụng một đường cùng Tống Lăng, cứ thế mãi, đánh chết nàng nàng cũng không tin Tống Lăng có thể quy quy củ củ.

Rèm cửa chợt vang lên tiếng động, có người đi đến, Đường Hoan miễn cưỡng liếc nhìn ra, chỉ thấy một nam nhân mặc dù đã cố giả bộ lo lắng nhưng ánh mắt vẫn không giấu được cảm giác may mắn, liền đoán ngay ra người nọ là Tống Lăng. Không còn cách nào, qua lại trong mộng với Tống Mạch nhiều như vậy, nếu nói người quen thuộc nhất với một người chính là kẻ thù của hắn, vậy nàng đối với Tống Mạch cũng chính là loại cảm giác này, trừ phi Tống Lăng có thể giả bộ, nếu không phân biệt hai huynh đệ nhà này đối với nàng mà nói chỉ đáng một bữa ăn sáng.

“Hải Đường, chỗ nào không thoải mái?” Tống Lăng không chút khách khí cời giày lên kháng, nằm nghiêng bên cạnh Đường Hoan, vươn tay sờ vào trong chăn.

“Nhị gia nếu quan tâm ta thật, cũng đừng thừa dịp này đến quấy rầy ta.” Đường Hoan dùng thân mình đè góc chăn không cho gã tiến vào, quay đầu về phía vách tường nói.

Nàng chỉ mặc trung y bên trong, vừa nghiêng đầu như vậy, cái cổ thon dài bị lộ ra. Tóc dài tựa như gấm, da thịt sánh với tuyết, Tống Lăng thấy vậy tâm thần nhộn nhạo, thơm trộm một cái thật nhanh. Đường Hoan chợt tránh

sang bên cạnh, trợn mắt nhìn gã. Tống Lăng biết không thể một lần dồn ép người quá mức, cũng không tiếp tục bắt nạt mỹ nhân nữa, chỉ vươn tay đè bả vai nàng lại, dịu dàng nhìn nàng chăm chú: “Đừng sợ, ta chẳng qua là rất nhớ nàng, nhất thời không nhịn được, nàng đã bị bệnh, ta nào có tâm tư làm chuyện khác?”

Đường Hoan liếc gã một cái, không đáp lời.

Tống Lăng dếm góc chăn cho nàng xong, nâng cằm thân thiết hỏi nàng: “Đang yên đang lành sao lại bị bệnh? Có phải ban đêm ngủ không ngoan lại đá chăn không?”

Thái độ của gã mềm đi, Đường Hoan lạnh nhạt với gã cũng không hay, nghĩ một chút, thở dài, có chút cầu xin nhìn gã nói: “Nhị gia đừng náo loạn, ta là thật sự không thoải mái, nói chuyện cũng không có sức. Nhị gia nếu là quan tâm ta, thì ở bên cạnh thăm nom, đừng lên tiếng được không?”

“Được, được, ta đều nghe lời nàng hết, nàng mau nghỉ ngơi đi, ta ở ngay đây trông giữ nàng.” Cuối cùng cũng nghe được một câu nói mềm từ trong miệng nương tử, trong lòng Tống Lăng thật sự sung sướng, chỉ trông đợi lần này biểu hiện tốt, sớm ngày giành được sự tin cậy của mỹ nhân, sớm ngày viên phòng.

Lang trung tới đây rất nhanh, sau khi xem mạch, cảm thấy không có vấn đề gì, nhưng trong miệng bệnh nhân cứ nói khó chịu mãi, lang trung liền tưởng tới bản tính của Nhị gia Tống gia, đoán vị Nhị nãi nãi này đại khái là đang giận đối với Nhị gia, bèn kê đơn đơn thuốc điều dưỡng bình thường.

Kê xong rồi, Đường Hoan thúc giục Tống Lăng đưa lang trung đi, sau đó thấp giọng phân phó Lập Hạ gửi lời cho Tống Mạch, để buổi tối Tống Mạch nhớ gọi Tống Lăng qua.

Tống Mạch nghe Lập Hạ nói xong, không cần nghĩ cũng có thể đoán được nguyên nhân trong này, gật đầu đáp ứng.

Buổi trưa Tống Lăng mặt dày mày dạn muốn chăm sóc Đường Hoan dùng cơm trưa, buổi chiều cũng lại ở trong phòng không chịu đi, mặc dù biểu hiện rất thành thật, nhưng Đường Hoan là loại người nào? Chỉ có nàng lừa nam nhân, chứ làm gì có chuyện nam nhân ở nàng trước mặt còn có thể giấu những tiểu tâm tư kia. Nhìn dáng vẻ hưng phấn của Tống Lăng, Đường Hoan cười trộm trong lòng, chẳng qua cũng có mấy phần thấp thỏm, nếu như Tống Mạch e ngại tình cảm huynh đệ...

Sẽ không, hẳn chính là người nói được thì làm được.

Quả nhiên, giờ cơm lúc gần tối, Tống Mạch phái người gọi Tống Lăng ra phía trước dùng cơm.

Tống Lăng đứng ở cửa, không kiên nhẫn xua tay với gã sai vặt: “Đi đi đi, bảo với Đại gia, buổi tối ta ở bên cạnh chăm sóc Nhị nữ nữ, bảo huynh ấy ăn một mình đi, ăn xong rồi ngủ, không cần chờ ta đâu.”

Gã sai vặt cúi đầu: “Nhị gia, Đại gia nói, nếu ngài không chịu đi, lát nữa ngài ấy sẽ tự mình tới mời ngài.”

Tống Lăng có chút không thể tin được lỗi tai mình, muốn trút giận lên gã sai vặt, lại cảm thấy vẫn không đủ hả giận, liếc mắt nhìn vào trong phòng, nổi giận dùn dùn chạy ra đằng trước. Rẽ đến cửa phòng, chỉ thấy đại ca gã đang ngồi ở trên ghế chủ tọa uống trà, nghe thấy tiếng động cũng chỉ hơi giương mắt một chút, cái dáng vẻ khí định thần nhàn kia, Tống Lăng nhìn thấy lửa giận trong lòng càng lúc càng vượng, đi ra đóng cửa, trừng mắt chất vấn: “Đại ca, huynh đây là ý gì? Hải Đường sinh bệnh ta ở lại bên cạnh chăm sóc nàng không đúng sao? Hải Đường còn chưa phản đối, huynh gặp cái gì?”

Tống Mạch buông ly trà, ngẩng đầu nhìn gã: “Nàng thật sự không phản đối?” Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như có thể nhìn thấu tất cả tâm tư của đối phương.

Tống Lăng ừ ừ, ừ ừ ngồi bên dưới Tống Mạch, một lát sau, năn nỉ nói: “Đại ca, nữ nhân đồ hai ngày là được, không thể nuông chiều mãi. Huynh yên tâm, chích cần đêm nay huynh để đệ ở lại bên kia, ngày mai đệ sẽ trả lại huynh một đệ muội tốt ngoan ngoãn nghe lời.”

“Không được, trước đó ta đã đồng ý với muội ấy coi chừng đệ một tháng, trừ phi muội ấy chủ động nói với ta chấp nhận đệ, đệ nhất định phải đợi một tháng sau mới có thể chung phòng với muội ấy. Nhị đệ, đệ đừng vội, một tháng trong nháy mắt sẽ trôi qua, đệ an phận một tháng, đến lúc đó muội ấy thấy đệ thuận mắt, hai người cùng hoà hoà thuận thuận thật tốt.”

“Đại ca...”

Tống Mạch không có hành động gì khác, thấy trên mặt đệ đệ lộ vẻ không cam lòng, hần nhanh chóng chuyển hướng đề tài: “Ngày mai là ngày lại mặt. Xem một chút đi, nếu sức khoẻ đệ muội khá hơn, các đệ cùng nhau trở về, nếu đệ muội còn bệnh, thì tự đệ đi một chuyến, giải thích nguyên do cho Trình gia, tránh cho bọn họ lo lắng. Còn nữa, đệ ở bên kia dùng cơm trưa là có thể, nhưng chậm nhất đầu giờ Thân phải trở về, về chậm một khắc, thời hạn một tháng sẽ nhiều hơn một ngày.”

Tống Lăng đang nghĩ tới thừa cơ ra cửa lại đi đánh bạc một lần, nghe đến đó nhin không được vỡ bàn: “Đại ca, ta không phải là tiểu hài tử, không cần huynh phải quản nghiêm như vậy!”

Vừa dứt lời, Tống Mạch cũng đứng lên, lạnh mặt dạy dỗ gã: “Không phải tiểu hài tử? Vậy người cũng làm cho ta mấy việc chứng minh người không phải là tiểu hài tử đi! Trừ ăn uống chơi gái đánh bạc, người còn có thể làm cái gì? Giúp người thú nữ tử tốt cũng bị người làm loạn thành như bây giờ, cút, về phòng mà nghĩ cho kỹ lại!”

“Huynh, huynh chờ xem!” Tống Lăng không thể phản bác, ngạnh cổ rống lên một câu, phất tay áo bỏ đi.

Tống Mạch trong lòng tức giận, cơm chiều chỉ dùng một bát. Sau khi ăn xong muốn đi dạo bên hồ một lát, lại nhớ tới đủ loại hôm qua, bèn quay về phòng. Sau khi vào phòng, thấy Tống Lăng nằm nghiêng ở trong chăn, trước gối để lộ một tập tranh đang mở. Hắn tò mò nhìn sang, lại là một quyển đông cung, bên trên là một đôi nam nữ núp ở trong góc vườn hoa đang làm chuyện tăng tịu, nữ tử vịn vào núi đá, nam nhân đỡ thắt lưng của nàng đứng ở phía sau, cả bức họa rõ ràng nhất chính là bộ môn trắng như tuyết đầy đặn của nữ tử, còn có vật to thắm màu khoa trương rõ ràng của nam tử kia...

Đập vào mắt quá rõ ràng, Tống Mạch lập tức giật lấy tập tranh vớt xuống đất, đang định mắng chửi người, Tống Lăng chợt nhắm mắt lại, trong miệng vội kêu hai tiếng Hải Đường, ngay sau đó thở dài một hơi, khuôn mặt ửng hồng chỗ nào đó ngẩng lên, ồ ồ thở dốc.

Nếu thế này vẫn chưa đủ, trong không khí đột nhiên tràn ngập mùi vị nam nhân nhàn nhạt cũng đủ để cho Tống Mạch hiểu được, đệ đệ tốt của hắn vừa mới làm cái gì.

Hắn tức giận đến mức cũng không biết nên mắng cái gì cho tốt.

Nam nhân vẫn không nhúc nhích đứng ở trước mép kháng, Tống Lăng thở gấp đừ rời, chậm rãi mở mắt ra, nhìn đại ca nhà mình mệt mỏi cười một cái: “Sao vậy, đại ca không cho ta chạm vào nữ nhân ta cưới hỏi đàn hoàng, không phải ngay cả ta tự mình thống khoái một chút cũng muốn quản chứ?”

Tống Mạch không còn lời nào để nói với gã, tắt đèn, yên lặng nằm xuống.

Tống Lăng ném khăn lau xuống đất, chủ động nói với hắn: “Đại ca, ta biết trong lòng huynh oán ta, nhưng huynh chưa từng chạm vào nữ nhân, huynh không hiểu. Ngày nào đó chính huynh hưởng qua rồi, có thể thông

cảm cảmgiác bây giờ của ta. Hải Đường là nữ nhân cực phẩm như vậy, đối là ai kẻ đó cũng nhớ thương trong lòng, hận không thể sớm một chút...”

“Câm miệng, nàng là thê tử của người, không phải những nữ nhân linh tinh bên ngoài, người phải tôn trọng nàng.”

“Ta là tôn trọng nàng mà, đây không phải chỉ nói với một mình đại ca thôisao. Đại ca, hai chúng ta là song sinh, chẳng khác gì cùng một người, ta không có gì không thể nói với huynh. Đúng rồi, đại ca huynh vừa rồicũng thấy tập tranh kia chứ, theo ta thấy à, Hải Đường cởi xiêm y ra,khẳng định so với nữ nhân kia còn...”

“Người nói thêm câu nữa thử xem?” Tống Mạch chột ngồi dậy, thanh âm cực lạnh.

“Quên đi quên đi, nói chuyện cùng loại người đứng đắn này như huynh thậtkhông chung chí hướng!” Tống Lăng rất là ghét bỏ nói, xoay người ngủ.

Tống Mạch lại ngủ không được.

Ban đầu là bị Tống Lăng chọc giận, càng về sau vất vả lắm mới bình ổn, hãnnhắm mắt lại, trong đầu cũng không chịu khống chế vẽ ra một màn kia,sau đó, hình ảnh vừa chuyển, bỗng trở về chạng vạng ngày hôm qua.

Bên hồ mờ tối, trên người nữ nhân chỉ mặc một cái yếm, eo nhỏ mông trònchân dài... Nàng khiếp sợ quay lại, một đôi no đủ trước ngực lắc lư theođộng tác của nàng, sau đó, hãnnhằm nhào tới trên người nàng, dính vào nhau chặt chẽ... Hãnnhằm không biết nàng có phát hiện ra không, tự hãnnhằm lại biết, khi đó, nơi đó của hãnnhằm cứng lên. Có lẽ, ngay từ lúc ngoài ý muốntựt quần nàng nhìn thấy tuyết trắng dưới người nàng, thân thể đã xảy rabiến hóa.

Không thể lại muốn ...

Tống Mạch hung hăng bấm đùi một cái, bắt buộc mình đi vào giấc ngủ nhanh lên một chút.

~

Sáng sớm ngày hôm sau, Tống Lăng lên đường dưới sự dặn dò không ngừng của Tống Mạch.

Nhìn xe ngựa đi xa, Tống Mạch suy nghĩ, trên người Nhị đệ không có bạc, hẳn là sẽ không chạy đi gây chuyện đâu?

Hắn xoay người trở về, chuẩn bị thu thập một chút rồi ra cửa hàng.

Ai ngờ vừa mới quay đầu lại, đã thấy nàng mặc một thân trang phục màu đỏ từ phía sau vòng ra đây, một thân một mình. Váy đỏ thắm theo làn gió hải đường quấn lấy nhau, nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào cũng tươi đẹp tựa như hoa của nàng. Ánh mắt chạm vào nhau, nàng giật mình tại chỗ đó, khẽ nghiêng đầu quan sát hắn, trong mắt hiện lên nghi hoặc, dường như đang phán đoán cái gì, hai má càng ngày càng đỏ.

Nghi hoặc như vậy Tống Mạch cực kỳ quen thuộc, khụ khụ, hắn đi về phía nàng, cuối cùng ở chỗ cách chừng hai mươi bước thì dừng lại, nhìn bên cạnh nàng nói: “Đệ muội, là ta, muội, thân thể tốt rồi sao?”

“A, thì ra là đại ca...”

Đường Hoan đỏ mặt lui về phía sau vài bước, đứng quay lưng về phía hắn cúi đầu, tay khăn trương nắm chặt khăn vò vò, thanh âm xấu hổ lẫn e sợ: “Đa tạ đại ca quan tâm, ta, ta đã tốt hơn nhiều. Đại ca, Nhị gia đâu? Tanghĩ lại, để hắn một mình trở về cũng không tốt, khụ khụ, ta nên đi theo thôi, tránh cho ở nhà suy nghĩ nhiều, khụ khụ...” Lời còn chưa dứt, đã nhỏ bước chạy đến dưới một gốc cây quế phía trước, chống vào cây hokhông ngừng.

Rõ ràng còn chưa khoẻ!

Ánh mắt quét một vòng, xác định xung quanh không có người, Tống Mạch bất đắc dĩ theo tới, vẫn như cũ tới chỗ xa xa thì dừng lại, thấp giọng khuyên nàng: “Đệ muội, Nhị đệ đã xuất phát rồi, muội xem muội, mau trở về nghỉ ngơi đi, chờ muội hoàn toàn khỏe rồi, ta lại để Nhị đệ cùng muội về nhà một chuyến.”

“Aiz, Nhị gia cũng đi rồi, cũng chỉ đành như vậy.” Đường Hoan dùng khăn lau khóe miệng, liếc mắt nhìn về phía Tống Mạch, ánh mắt chạm vào nhau, trước khi Tống Mạch tránh đi, nàng nhanh chóng thu lại ánh mắt, trên mặt đỏ bừng một mảng, dừng một chút, nói: “VẬY ĐẠI CA ĐI LÀM VIỆC ĐI, TA ĐI RA PHÍA SAU, KHỤ KHỤ, LÚC TRƯỚC CHO LÀ ĐI CÙNG NHỊ GIA, BÈN ĐỂ LẠI LẬP HẠ Ở TRONG PHÒNG TRÔNG NOM.”

Trách không được một mình tới tiền viện.

Tống Mạch qua loa gật đầu một cái, đang muốn rời đi, trong dư quang thoáng thấy thân hình nàng lung lay, một tay nâng trán, mắt thấy sắp ngã xuống. Hắn giật mình, người đã tự chủ trương chạy qua, đúng lúc đỡ nàng trước khi nàng ngã sắp xuống, “Đệ muội, muội không sao chứ?”

Cả người Đường Hoan đều dựa vào trên người hắn, một tay yếu ớt nắm vạt áo hắn, một tay kia không có sức rũ xuống, ngay cả khăn cũng cầm không nổi rơi xuống, “Đại ca, ta, đầu ta thật choáng váng...” Nói xong nhắm hai mắt lại.

Tống Mạch vừa khẩn trương vừa lo lắng, vừa sợ thân thể của nàng không tốt, lại sợ đột nhiên có người xông đến thấy được một màn này. Hắn thử đỡ nàng đứng lên, nàng lại mềm nhũn căn bản đứng không nổi. Gọi Lập Hạ, cách xa như vậy, khẳng định sẽ kinh động đến người khác. Không có cách nào, Tống Mạch đành phải ôm ngang người lên, sải bước đi về phía hậu viện: “Đệ muội, tình thế bất đắc dĩ, đường đột rồi.”

Đường Hoan ngoan ngoãn dán vào bộ ngực phập phồng của hắn, nhắm mắt không nói.

Đến hậu viện, Lập Hạ đang phơi xiêm y, nhìn thấy hai người tiến vào như vậy, nàng ngần người, hắn là không dám xác định nam nhân ôm Nhị nữ này rốt cuộc là ai.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Nhanh ra đằng trước, tìm người mời lang trung đi!” Tống Mạch không kịp giải thích, rống lớn với Lập Hạ, rồi nhanh chóng ôm người đi vào phòng. Hắn đặt nàng lên trên kháng, chuẩn bị đi ra ngoài, Đường Hoan vô lực kéo ống tay áo của hắn không thả, đôi mắt nhắm chặt, thanh âm suy yếu: “Đại ca, huynh, huynh đừng đi, ta sợ, có phải ta sắp chết hay không...”

Bằng vào chút sức lực này của nàng, hắn giãy một cái là thoát, nhưng thấy dáng vẻ đáng thương kia của nàng, nghe nàng nói lời như thế, Tống Mạch không đành lòng, kéo chân lên đỡ cho nàng, nhẹ giọng trấn an nói: “Đệ muội muội yên tâm, lang trung sẽ đến ngay, muội chỉ là tại đêm đó rơi xuống nước bị lạnh, không có việc gì đâu.”

“Vâng, ta tin đại ca.” Đường Hoan mở to mắt, yếu ớt cười một tiếng với nam nhân, sau khi chống lại ánh mắt thâm thiết của nam nhân, nàng không chớp mắt cùng hắn nhìn một lát, chợt ý thức được không đúng, rụt tay lại như bị bỏng, quay đầu nói: “Đại ca, khiến huynh chê cười, huynh, huynh nhanh ra phía trước đi, lát nữa để cho Lập Hạ chăm sóc ta là được rồi.”

Tống Mạch còn đang đắm chìm trong cảm giác khác thường khi vừa rồi đối diện với đôi mắt thuthủy đầy ân tình của nàng, nghe nói như thế, bất chợt hoàn hồn, “Phải, nên vậy, vậy, vậy đệ muội nghỉ cho khỏe đi, ta đi đây.” Nói xong rồi định như chạy trốn.

Đường Hoan kéo chăn che kín mặt, nghĩ đến cái dạng góc ghech vừa rồi của Tống Mạch, nhin không được cười.

Sau khi lang trung xem xong, vẫn là phương thuốc kia, Tống Mạch lo lắng, đi tới cửa hàng ngồi một lát, lại quay về nhà, sợ trong nhà không có chủ nhân, bệnh tình của nàng đột nhiên nặng thêm bọn nha hoàn sẽ hoang mang lo sợ.

Khi Tống Lăng trở về, phát hiện đại ca vậy mà lại ở nhà, ánh mắt loé lên. Đại ca từ trước đến giờ đi sớm về trễ, gã vốn định trở về sớm thừa dịp lúc đại ca không có ở nhà *** mỹ nhân, lại không nghĩ rằng...

Đại ca là đoán được tính toán của gã cho nên về nhà trước trông gã đến đây, hay là thừa dịp gã không ở nhà có tâm tư khác?

Đến lúc nghe thấy Tống Mạch nói buổi sáng Hải Đường té xỉu, Tống Lăng nhẹ nhàng thở ra, lại có chút thất vọng không hiểu tại sao, lắc đầu, đi về phía hậu viện thăm người.

Đường Hoan không định giả bộ quá lâu, chạng vạng dùng cơm xong, đã lập tức để cho Lập Hạ đỡ nàng đi dạo một lát trong vườn hoa. Nàng ăn ít, lại ăn nhanh, ra khỏi cửa trong khi huynh đệ Tống Mạch còn đang dùng cơm. Tống Lăng nghe được bên kia có động tĩnh, sai gã sai vặt đi nhìn một cái, nghe nói Nhị nữ đi dạo trong vườn hoa, trong lòng gã chột động, lúc này cũng buông bát đĩa, đứng dậy nói: “Đại ca, Hải Đường có một mình đệ không yên tâm, để đệ đi cùng nàng.” Nói xong cũng không chờ Tống Mạch đáp lời, chạy ra ngoài nhanh như gió.

Tống Mạch không ngăn cản, thực ra hẳn cũng thoáng muốn cản, nhưng không có lý do thích đáng, chỉ là đi dạo, hẳn dựa vào cái gì không cho?

Nhưng rốt cuộc hẳn vẫn không quá yên tâm, ở trong sân vòng vo hai vòng, chợt thấy một mình Lập Hạ trở lại, bất an nơi đáy lòng càng tăng lên, gọi người hỏi: “Nhị gia Nhị nữ đi đâu?”

Sắc mặt hẳn quá khó coi, Lập Hạ mặc dù có chuẩn bị vẫn bị hoảng sợ, “Ồi, Ồi Đại gia, Nhị gia, Nhị gia giữa mắt nô tỳ tay chân vụng về, bảo nô

tỳ trở về trước, nói lát nữa ngài ấy tự mình đưa Nhị nãi nãi trở về.”

“Lúc người đi, bọn họ ở đâu?” Tống Mạch âm thầm nắm chặt nắm tay, cố gắng làm bộ như tùy ý hỏi.

“Ở bên cạnh núi giả, Nhị nãi nãi đi mệt, ngồi ở đó nghỉ ngơi, sau đó Nhị gia cũng tới.” Lập Hạ thành thành thật thật đáp.

Tống Mạch hừ, bào nàng ta đi, tự mình đi thông thả tại chỗ hai bước, không biết vì sao đột nhiên nghĩ đến tranh đông cung tối hôm qua Nhị đệ xem, lập tức khẩn trương. Vạn nhất, vạn nhất đồ vô liêm sỉ kia lại làm rạch chuyện gì ép buộc nàng thì làm sao bây giờ? Tính tình nàng như vậy, sợ là thà chết cũng không chịu nhục đi?

Không dám do dự nữa, Tống Mạch vội vàng chạy về phía núi giả trong vườn hoa.

Bên cạnh núi giả, Tống Lăng đang sẵn sóc dấm chân cho nương tử, Đường Hoan trong bộ dáng hưởng thụ vừa xấu hổ và giận dữ muốn chết, lỗ tai lại âm thầm lưu ý tiếng động đến trên đường.

Lập Hạ đi lên, Đường Hoan cho nàng ấy ánh mắt, để nàng ấy cố ý đi vòng qua tiền viện, sau đó Đường Hoan định thời gian cho mình. Nàng ứng phó với Tống Lăng trước, nếu trong nửa canh giờ Tống Mạch không xuất hiện, Lập Hạ không gặp được người cũng tốt, Tống Mạch do dự không muốn đến cũng được, nàng cũng vẫn lừa Tống Lăng về phòng cùng nàng, đến lúc đó lại nghĩ biện pháp khiến cho Tống Mạch ra tay.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút, tay của Tống Lăng dần dần từ dấm chân đã biến thành vuốt ve, hơn nữa càng ngày càng đi lên đến phía bên trong, vô cùng mập mờ.

Hai người sống vai ngồi ở trên ghế đá, hai tay Đường Hoan bị một tay gã giữ ở phía sau, biết còn tiếp tục như vậy, nam nhân sẽ không dễ khống chế,

đang chuẩn bị mở miệng lừa gã, đúng vào lúc này, bên kia cuối cùng cũng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, tiếp theo không biết vì sao dừng lại im bật. Đoán được Tống Mạch nhất định là trốn ở bên kia chuẩn bị quan sát trước một chút, Đường Hoan lập tức sửa lại câu từ, khóc cầu xin: “Nhị gia, người, ngài nói chuyện không giữ lời gì hết, vừa rồi ngài nói chỉ theo ta nói chuyện, sau đó là đâm chân cho ta, bây giờ lại, ngài, nếu ngài không dừng tay, ta...” Lắc lắc thân mình dùng sức giãy dụa đứng lên.

Càng giãy dụa, nam nhân càng phát hoả.

“Nàng sẽ thế nào?”

Bàn tay to của Tống Lăng bỗng chốc đung đến giữa hai chân nàng, cách vẩy hẳn vào chỗ kia xoa nhẹ. Đường Hoan hét lên một tiếng, Tống Lăng lập tức che miệng nàng lại, trên tay dùng một chút lực, bèn nhắc người như xách một con gà tới phía trước núi đá. Gã từ sau lưng ép xuống thật chặt nữ nhân giãy dụa không thôi, cởi bỏ đai lưng trói hai tay nàng lại, miệng hôn loạn ở lỗ tai và cổ nàng, “Hải Đường ngoan, đừng trốn tránh ta nữa, việc này rất thoải mái, để cho ta thương nàng tử tế một hồi, nàng biết tư vị rồi, sẽ yêu ta, ngoan nha...” Phía dưới cột chắc rồi, gã khấn cấp xé đi tiểu sam của nữ nhân.

“Không cần, buông!” Đường Hoan quay đầu trốn tránh, miệng nức nở lên tiếng: “Nhị gia, ngài đáp ứng với đại gia rồi, một tháng...”

“Một tháng gì chứ? Ta mặc kệ, Hải Đường, nàng là nữ nhân của ta, ta muốn nàng, việc này đại ca của ta cũng không có cách nào nhúng tay vào! Hừ, đừng nói huynh ấy không ở đây, bây giờ huynh ấy có đang đứng trước mặt ta, ta cũng phải muốn nàng!” Roẹt một tiếng, xé toang tiểu sam của Đường Hoan ra, lộ ra một mảng lưng trắng như tuyết.

“Không cần! Nhị... Đại ca, mau tới cứu cứu ta!” Đường Hoan lớn tiếng kêu khóc. Chết tiệt, Tống Mạch rõ ràng đã ở bên kia nhìn, sao đến tình trạng này

rồi mà còn không ra, ép nàng giết người sao!

Tống Lăng thở hổn hển như trâu, cúi đầu dùng sức cắn một cái ở vai nàng, bàn tay to thì dọc theo eo nhỏ kia sờ xuống, muốn cởi quần của nàng, “Đừng kêu nữa Hải Đường, vô dụng thôi. Nàng nghĩ xem, cho dù đại ca nghe thấy chạy lại đây, thấy haichúng ta như vậy, thấy nàng quần áo không chỉnh tề, huynh ấy sẽ ra ngoài sao? Huynh ấy sẽ không biết xấu hổ đi ra sao? Huynh ấy là người đứng đắn như vậy, sẽ không nhìn đệ muội thừa một cái. Lại nói, chính huynh ấy cũng biết, ta muốn nàng là thiên kinh địa nghĩa!”

Bước chân Tống Mạch khựng lại.

Đúng vậy, nàng là đệ muội, nó là nhị đệ, nó muốn nàng là thiên kinh địa nghĩa...

Nhưng trong lòng lại tồn tại một loại tức giận không có cách nào đè nén được là chuyện gì xảy ra?

Đầu Tống Mạch đau như muốn nứt, nhắm mắt lại, trong bóng tối có những tia sáng không ngừng lóe lên, không có ánh mặt trời chói chang loá mắt, không giống ánh trăng thanh lương mộng lung, ánh sáng kia mang theo màu sắc, tươi đẹp rực rỡ, dường như là, là...

“Tống Mạch!”

Xa xa một tiếng kêu gào thê lương, Tống Mạch bỗng nhiên mở mắt, liền chống lại ánh mắt vừa thất vọng vừa tức giận của nàng.

Ngực bỗng chốc co rụt lại, song ngay sau đó, lại bị hành động kia của Nhị đệ hấn kích động mất đi lý trí.

Mấy bước dài xông tới, Tống Mạch kéo cánh tay Tống Lăng ra, dùng sức ném người ngã ra đất, “Sức sinh, ta nói bao nhiêu lần rồi, trong tháng

này không cho người chạm vào nàng!”

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 56: Bị Oan

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Bả vai ma sát với mặt đất, lúc ngừng lại, đau như thiêu như đốt.

Tống Lăng chống đỡ ngời dậy, không thể tin nhìn về phía đối diện.

Nơi đó, đại ca tốt của gã vẻ mặt xanh mét trừng gã, dùng cơ thể của mình che chắn nữ nhân ở phía sau, mà nữ nhân suýt nữa bị gã lột sạch kia corúm lại quỳ gối dưới núi giả, trên người bao phủ áo ngoài mà đại ca gã đã phủ lên chẳng biết từ lúc nào.

Nàng rốt cuộc là nữ nhân của ai? Người của hắn hay là của đại ca?

Tống Lăng “phi” một tiếng, chậm rãi đứng lên, lần đầu tiên không sợ hãi mà nhìn lại Tống Mạch, từng bước từng bước đi về phía đại ca gã: “Đại ca, huynh có ý gì? Nàng là huynh làm chủ thú về cho ta, sao nào, bây giờ huynh hối hận rồi, không nỡ đem nàng cho ta rồi?” Ba lần bốn lượt ngăn cản gã, bây giờ cũng không kiêng dè nàng quần áo không chỉnh tề, trừ phi chính hắn cũng muốn nàng, nếu không Tống Lăng cũng không thể nghĩ ra được lý do nào khác.

Tống Mạch nhíu mày quát gã: “Nói bậy bạ gì đó! Ta chỉ là không quen nhìn người đối với thể tử của mình như vậy!”

“Không quen nhìn?” Tống Lăng cười lạnh, chỉ vào Đường Hoan nấp ở phía sau Tống Mạch: “Vậy đại ca huynh dạy ta một chút, ta nên đối xử với nữ nhân của ta như thế nào? Đối xử như thế nào với đệ muội tốt của huynh? Động phòng hoa chúc người tình ta nguyện? Đại ca huynh từng thành thân chưa? Huynh từng tận mắt thấy người khác động phòng hoa chúc như thế nào chưa? Huynh không có! Ta nói cho huynh, cho dù chậm một tháng, ta

vẫn muốn đổi với nàng như vậy, chẳng qua nơi làm đổi thành trong phòng, đổi thành tự nàng cởi quần áo ra để cho ta muốn! Đại ca, một tháng sau, huynh có phải còn muốn dạy ta nên muốn nàng như thế nào hay không? Vậy nhân lúc bây giờ chúng ta đều ở đây, huynh làm mẫu cho ta một cái...”

“Vô liêm sỉ!” Nghe gã càng nói càng xa, Tống Mạch rốt cuộc không nhịn được, giơ tay vung cho gã một cái tát.

Lại đổ máu rồi.

Nhưng Tống Lăng đã thành thói quen rồi, sau khi cha mẹ mất, gã cũng không nhớ rõ mình bị đại ca đánh bao nhiêu lần rồi, vỗ cái tát vẫn còn là nhẹ. Gã dùng mu bàn tay lau máu ở khóe miệng, quay đầu nhìn chằm chằm vào mắt Tống Mạch: “Vô liêm sỉ? Rốt cuộc là ai vô liêm sỉ? Đại ca huynh đi rang ngoài hỏi thăm xem, có huynh trưởng nhà ai nhúng tay quản chuyện trong phòng đệ đệ? Huynh trưởng nhà ai biết rõ đệ muội quần áo không chỉnh tề còn chạy đến, đừng nói cho ta huynh cái gì cũng không thấy!”

“Ta...”

“Huynh cái gì?” Tống Lăng tới gần một bước, nhìn Đường Hoan, chợt không đành lòng cười rộ lên: “Bỏ đi đại ca, không phải là nữ nhân thôi sao, huynh đệ chúng ta không đáng phải trở mặt vì nàng. Đại ca, ta không có hẹhòì gì đâu, nếu huynh thật sự thích nàng, ta có thể tặng nàng cho huynh một nửa, lần đầu tiên cho huynh cũng không sao, đến lúc đó huynh đệ chúng ta cùng nhau...”

Mắt thấy nam nhân lại vung nắm đấm tới, Tống Lăng kịp thời trốn sang một bên, ánh mắt đảo một vòng quanh hai người, nghiêng về một phía lui dần ra đường, vừa cười ha ha: “Đại ca, vậy cứ định như thế nhé, hôm nay huynh trước, ta không vội, chờ huynh hưởng thụ xong, ta lại muốn nàng!”

Chỉ cần nữ nhân đủ xinh đẹp, Tống Lăng cũng không quá để ý đến lần đầu tiên, hơn nữa nếu đại ca thật có thể vì nữ nhân này mà động tình động dục,

tương lai huynh đệ hai người cùng nhau hưởng thụ, Tống Lăng cam nguyện dâng thê tử trên danh nghĩa của mình ra ngoài! Nữ nhi Trương đậu hủ kia thích đại ca, còn không phải bị gã chơi đùa sao, đến nay Tống Lăng vẫn nhớ rõ cảm giác thích thú khi vừa nghe nữ nhân nũng nịu gọi tên đại ca gã sau đó vừa hưởng tư vị * của nàng! Bây giờ là thê tử của gã. Thê tử hình như cũng thích đại ca, cơ mà nàng lại là nữ nhân của gã, nàng muốn qua cùng đại ca, gã thành toàn, nhưng nàng cũng phải hầu hạ gã!

Cuối cùng liếc mắt nhìn hai người kia một cái, Tống Lăng cười ý vị thâm trường, xách theo quần lót ghênh ngang rời đi.

Đó thật sự là nhị đệ của hần sao?

Tống Mạch mờ mịt nhìn bóng lưng dần dần xa của Tống Lăng, đứng lặng tại chỗ, cho đến khi bên tai truyền đến tiếng khóc yếu ớt.

Hần quay đầu nhìn lại, nàng quỳ gối dựa vào núi đá, đầu nghiêng vào trong, tóc đen che mặt. Mái tóc dài của nàng xoã ra, từ đầu vai trút xuống xuống dưới. Trên người nàng khoác áo của hần, nhưng trước đó Tống Mạch nhìn thấy, cái áo của nàng bị xé hỏng rồi, rách nát tởm tã vắt lên trên cánh tay bị trói phía sau, trừ cái đó ra, toàn thân chỉ còn cái quần rơi ở dưới chân.

Cái yếm đỏ nhạt, rơi ở cách đó không xa.

Hần nhớ lại một màn vừa rồi kia. Nhị đệ đột nhiên dùng răng tháo dây thắt yếm của nàng, bàn tay cũng muốn kéo dây lưng của nàng, nàng vừa giãy dụa vừa quay đầu nhìn hần, ánh mắt buồn bã tuyệt vọng. Hần bất chợt không thể chịu đựng được, lao tới hất nhị đệ ra, nhưng cái yếm và quần của nàng đã tụt xuống, hần không chút do dự cởi áo ra khoác cho nàng. Một khắc kia, hần sợ không phải mình thấy, mà là không muốn để cho nhị đệ nhìn thấy.

Vì sao lại có cái loại suy nghĩ không nên có này trong đầu?

Sao sự việc lại đi đến bước này?

Còn có ánh sáng rực rỡ trong đầu khi đó, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa hẳn đã nhớ ra.

Đầu đau như muốn vỡ ra, thân hình Tống Mạch chao đảo, ngã đổ vào núi đá, nhắm mắt lại. Hẳn khó chịu, rất khó chịu, hẳn cái gì cũng không muốn suy nghĩ.

Xuyên qua khe hở, Đường Hoan len lén quan sát nam nhân cách nàng chỉ xa có mấy bước.

Hình như hẳn có chuyện gì đó phiến lòng?

Nghĩ đến mới rồi nghe thấy tiếng nam nhân cãi vã, Đường Hoan thật sự là, rất bất ngờ. Rất bất ngờ vì gã Tống Lăng vậy mà lại có ý nghĩ xấu xacùng huynh trưởng chia sẻ một nữ nhân trong đầu, cũng rất bất ngờ Tống Mạch lại có thể quan tâm nàng tới vậy, vì một nữ nhân quen biết chưa đến vài ngày mà sinh ra rạn nứt với đệ đệ song sinh. Đương nhiên, Tống Mạch đối với nàng như vậy, Đường Hoan rất vừa lòng, nàng chỉ là có chút buồn bực, trong giấc mộng này, tốc độ Tống Mạch thích nàng nhanh quá mức khiến cho nàng ngạc nhiên.

Chẳng lẽ đúng là vì công lao của hai cái bánh bao cỡ to trước ngực?

Chắc hẳn là vậy rồi, Đường Hoan không thể nghĩ ra được lý do gì khác, chỉ tiếc, đại bá và đệ muội, khó nhất không phải là khiến cho hẳn thích nàng, mà là đánh vỡ rào cản thể tục trong lòng hẳn. Bởi vì trở ngại từ thân phận, chỉ sợ Tống Mạch thích nàng rồi, hẳn cũng sẽ không thừa nhận, không có lý do thích hợp cùng với thiên thời địa lợi, nam nhân cỡ này nhất định sẽ không xuống tay với nàng.

Có lẽ, nàng nên tìm cơ hội từ chỗ Tống Lăng, mượn Tống Lăng xoá bỏ bản khoản trong lòng hẳn?

Rõ là hai huynh đệ phiến toái, Đường Hoan suy nghĩ đến đau cả đầu, thôi đành không nghĩ nữa, ngoan ngoãn chờ nam nhân mở miệng.

Nhưng nàng đợi đến trời xẩm tối, hai chân quỳ cũng tê dại rồi, nam nhân vẫn như cũ không hề có động tĩnh.

Đường Hoan suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói: “Đại ca, ta, đều do ta không tốt, làm cho huynh và Nhị gia tức giận. Huynh yên tâm, ta đã suy nghĩ kỹ rồi, đã gả cho Nhị gia, nếu không dám chết, ta nên vui vẻ sống cùng Nhị gia, cái gì một tháng hay không một tháng, đúng là uất ức cho Nhị gia rồi. Đại ca, huynh đừng vì chuyện này mà phải nghĩ nhiều, Nhị gia vừa rồi nói những lời kia đều là nói nhảm, không coi là gì hết ... Đại ca, ta ở đây chờ, huynh giúp ta mời Nhị gia trở lại đi, ta tự mình khuyên hẳn, tạ lỗi với hẳn. Qua đêm nay, các huynh vẫn là huynh đệ tốt như trước, ta an phận hầu hạ Nhị gia, một nhà ba người chúng ta sống hòa hòa thuận thuận.”

Tống Mạch kinh ngạc nhìn về phía nàng.

Quả thực, tất cả nguyên nhân đều nằm ở việc nàng không muốn chung phòng với Nhị đệ, hẳn mềm lòng mới đồng ý với nàng, mới gặp phải nhiều chuyện như vậy. Nếu nàng chịu phối hợp với nhị đệ...

Cho dù thân thể phối hợp rồi, trong lòng vẫn là không muốn.

Tống Mạch không muốn nàng uất ức, nhưng nói không rõ lý do tại sao.

Hắn mở mắt, hỏi ra một vấn đề hẳn đã muốn biết đáp án, “Đệ muội, muội là vì tình cảm của huynh đệ chúng ta, mới quyết định nhận nhị đệ sao?”
Nữ nhân đáng thương lại quá lương thiện này, nhị đệ, đúng là không xứng với nàng.

Đường Hoan lắc đầu: “Cũng không phải tất cả. Giờ ta, ta đã bị Nhị gia xem qua sờ qua, ta đã là người của ngài ấy, còn nói chuyện gì đến nhận hay không nhận? Cho dù cùng cách, mang theo một tấm thân không sạch sẽ như

vậy, ta còn có thể lòng không khúc mắc mà tái giá sao? Đại ca, huynh đừng quan tâm, cầu huynh tìm Nhị gia trở lại đi, thời gian quá lâu, ta sợ, sợ hấn hiểu lầm huynh và ta thật sự...”

Tống Mạch vẫn không nhúc nhích, lồng ngực bị đè nén, bế tắc nói không nên lời.

Cái gì gọi là người của nhị đệ? Là bởi vì bị nhị đệ chạm qua sao? Vậy đêm đó hấn đụng chạm cùng nàng ở trong nước ở bên bờ thì tính là cái gì? Còn có, sạch sẽ hay không sạch sẽ, nghe nàng nói chính mình như vậy, ngực hấn khó chịu tựa như bị búa tạ nện phải. Nếu hấn không có do dự, nếu hấn ngăn cản Nhị đệ lúc gã nhắc tới nàng, nàng cũng sẽ không phải chịu ứ chiếp như thế đúng không?

Tống Mạch không muốn để cho nhị đệ chạm vào nàng, ít nhất, hấn không muốn thấy, thấy rồi, hấn sẽ không khống chế được mình.

Rõ ràng không có ý nghĩ gì với nàng, mà sau khi tiếp xúc thân mật, thân thể mất đi kiểm soát. Thân thể của nàng là độc, không thể chạm vào không thể nhìn.

Trước mắt chuyện hấn có thể làm, chỉ là tránh né nàng.

“Đệ muội, muội yên tâm, ta nói lời giữ lời, trước đã đồng ý với muội thời hạn một tháng, thì nhất định sẽ làm được. Đêm nay nhị đệ đúng là xung động, không lựa lời mà nói, muội đừng để trong lòng, khi về ta sẽ khuyên nó, bảo nó nhận lỗi với muội. Chỉ có điều, một tháng sau, còn xin muội nhìn phần mặt mũi của ta, thông cảm cho nó nhiều hơn, vui vẻ sống cùng nó.” Chỉ cần không nhìn thấy, hấn chắc sẽ quản được mình.

“Đại ca, thật sự không cần...”

“Đệ muội, cứ định như vậy, sau này muội và Lập Hạ cố đợi ở trong phòng, tránh lại bị nhị đệ làm phiền.”

“Vâng, được ạ.” Đường Hoan cúi đầu, qua một lúc, thanh âm nhẹ hơn: “Đại ca, sắc trời không còn sớm, huynh, huynh giúp ta cởi đai lưng buộc trên tay đi, ta... tự ta không làm được.”

Mặt Tống Mạch nóng lên, muốn từ chối, lại không tìm được lý do từ chối, dù sao việc này cũng không tiện để cho hạ nhân biết. Xem xét vị trí hai người, Tống Mạch nhắm mắt lại: “Được. Để muội yên tâm, giờ cố tay phía sau lên một chút là được, tanhằm mắt tới giúp muội.” Chỉ cần vén lên một góc áo, sẽ không chạm phải người nàng.

Đường Hoan bằng lòng đáp vâng một tiếng, xoay lưng, nửa người trên cong về phía trước tránh cho áo của Tống Mạch rơi xuống, hai tay còn phải cố gắng giữ về phía sau, dễ dàng cho Tống Mạch tìm kiếm.

Tống Mạch đi tới, chân trước đụng phải nàng, hơi lui ra phía sau một chút, nửa người xồm xuống, sờ soạng tay nàng. Đụng tới, hấn với tới bên trong, không nghĩ bên trong còn có cái áo kia tự nàng cuộn xuống, đành phải đẩy áo ra mò vào bên trong.

Động tác của hắn đã rất nhẹ nhàng rất cẩn thận rồi, đáng tiếc đầu vai của Đường Hoan quất tròn, nàng lại cố ý làm chuyện xấu, áo ngoài của Tống Mạch liền chày xuống, một nửa rơi trên mặt đất, một nửa rơi ở trên tay Tống Mạch.

“A, rơi!”

Đường Hoan cứu vãn chuyển ra phía sau, thử nhún vai ngăn cản xiêm y rơi xuống, nhưng nàng quý hồi lâu, đầu gối sớm đã tê rần, sau khi đụng vào đầu Tống Mạch, hai chân đã không chịu khống chế duỗi ra phía trước, nửa người trên thì dựa vào ngực Tống Mạch đổ nghiêng sang một bên.

“Cẩn thận!” Tống Mạch theo bản năng đỡ nàng, tay lại ngoài ý muốn đụng tới da thịt trắng mịn, giật mình rút tay về.

Đường Hoan khẽ kêu một tiếng, ngay sau đó liền ngã xuống đất, hai tay còn bị trói ở sau người.

“Đại ca!” Nàng có chút tủi thân oán giận nói.

Tống Mạch gấp đến độ mở to mắt, chống lại ngọc thể nằm ngang của nàng lại lập tức nhắm lại, “Ta, ta không phải cố ý!” Dưới tình thế cấp bách, bất chấp những thứ khác, tìm kiếm tay nàng mở trói cho nàng thật nhanh, ngay sau đó lấy tốc độ nhanh nhất nhảy dựng lên, ném áo mình bỏ chạy.

Đường Hoan quay đầu, trơ mắt nhìn hắn chạy đi.

Nam nhân này, nếu là có một thành tâm dâng của đệ đệ hần, vừa rồi cũng đã có thể nhào lên rồi.

Gặp được hần, thật sự là khổ tám đời!

Đường Hoan xoa bóp đầu gối, túm xiêm y lên mặc vào.

Sờ soạng chạy về, lại nghe thấy phía sau có tiếng bước chân nhỏ khó có thể nghe thấy.

Đường Hoan kinh ngạc trong lòng, người này, đã lúc này rồi, vậy mà còn nhớ rõ chuyện nàng nói mình sợ tối?

Đường Hoan vội ôm lấy cánh tay giả vờ đáng thương.

Có lẽ, đổi lại thành nữ nhân khác gặp được Tống Mạch, được Tống Mạch đối đãi như vậy, chắc sẽ rất thỏa mãn?

Nhưng Đường Hoan rất hoài nghi, đổi lại nữ nhân khác, không có da mặt dày cùng quyết tâm hái hần như của nàng, người nọ chỉ sợ tới đến gần Tống Mạch cũng không dám?

Cho nên à, chỗ thịt béo này nàng nhất định gặm, cho dù chân hăn dài như thế nào, nàng cũng sẽ bắt được hăn, ăn chán, ném đi.

Đường Hoan trở về hậu viện.

Tống Mạch tâm tình phức tạp trở về phòng.

“Thế nào, cảm giác muốn nàng không tệ chứ?” Tống Lăng nghiêng người tựa vào đầu giường đặt gần lò sưởi, Tống Mạch vừa tiến đến, gã đã chăm chọc hỏi. Bình thường ra vẻ nghiêm trang, còn không phải làm lâu như vậy, trời tối mới trở về?

Trong phòng không thắp đèn, Tống Mạch cũng không muốn thắp. Cả người kiệt sức, hăn không muốn lại tiếp tục tranh chấp với nhị đệ, đứng trước mép kháng, nói lời sâu xa: “Nhị đệ, ta biết lời đệ là lời nói trong lúc tức giận, bởi vì đại ca vẫn ngăn cản đệ suốt, trong lòng đệ không thoải mái. Được rồi, chuyện lúc trước chúng ta không nhắc tới nữa, vừa nãy chính miệng nàng nói với ta bằng lòng tiếp nhận đệ, thời hạn một tháng cũng không cần đệ giữ, chỉ vì để hai huynh đệ chúng ta không giận nhau nữa. Nhị đệ, nữ nhân tốt như vậy, thú được nàng là phúc khí của đệ, đại ca đối tốt với nàng, cũng hoàn toàn là nghĩ đến đệ, cho nên đệ mau mau bỏ những thói hư tật xấu kia đi, đối xử với nàng thật tốt vào.”

Tống Lăng quá là bất ngờ, “Huynh thật sự không chạm vào nàng?” Đã cười đến thế rồi ...

Tống Mạch thở dài, “Không có, nhị đệ, đệ đừng suy nghĩ lung tung nữa, nếu ta thực sự có cái loại tâm tư xấu xa này, lúc trước cần gì cho đệ thú nàng?”

Lời này cũng là thật.

Tống Lăng rất hiểu đại camình, hăn nói không chạm vào, vậy chắc chắn là không chạm vào. Aiz, quá đáng tiếc, gã còn mong đợi được chơi cùng đại

ca nữa đây.

Quên đi, có thể thoát khỏi cái ước định chó má kia cũng không tệ.

“Được rồi, vừa rồi là đệ hiểu lầm đại ca, đại ca huynh đừng tức giận, huynh yên tâm, chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe đệ, đệ sẽ đối tốt với nàng.”
Tổng Lăng rất chân thành nói, gã đối với mỹ nhân từ trước đến giờ đều thương hương tiếc ngọc, tối nay chẳng qua là bị Hải Đường chọc giận.

Tống Mạch yên tâm, thấy Tổng Lăng chuẩn bị xuống đất, hăn ngăn gã lại, có chút lo lắng không thể giải thích nói: “Nhị đệ, mặc dù nàng bằng lòng, nhưng ta nghĩ, bây giờ khẳng định trong lòng nàng còn không vừa lòng với đệ, vậy vẫn hứa hẹn thời hạn một tháng với nàng như cũ đi. Chỉ có điều nhị đệ yên tâm, chỉ cần đệ đồng ý với ta một tháng này lấy lễ đối đãi với nàng, ta không ràng buộc đệ nữa, đệ có thể đi ra đằng sau tìm nàng nói chuyện với nàng.”

Thì ra vẫn là để ý...

Trong bóng tối, Tổng Lăng bật cười, gã biết chắc đại ca tốt của gã thực sự là không có cách nào rồi.

“Đại ca, ta có thể nghe lời huynh, chỉ có điều, huynh phải chứng minh với ta trước, trong lòng huynh thật sự không có nàng.” Tổng Lăng một lần nữa tựa vào trên vách tường, khiêu khích nói.

Tống Mạch nhìn gã, chậm rãi hỏi: “Chứng minh như thế nào?” Nàng là nút thắt giữa hai huynh đệ hăn, hăn phải cởi ra.

Tổng Lăng chậm rãi bật cười, “Đừng nóng vội, hai ngày nữa huynh sẽ biết.”

Tống Mạch nhìn không thấy vẻ mặt của gã, mặc dù thấy, hăn cũng không đoán ra được đệ đệ ruột ruột cuộc suy nghĩ cái gì.

“Đệ đừng làm bậy.”

Đây là câu duy nhất hẳn có thể nói.

Hai ngày tiếp theo, Tống Lăng cũng không hề đặt chân tới hậu viện, mà lảng tránh đi theo bên cạnh Tống Mạch giúp hẳn làm việc, chạng vạng ngày thứ ba mới tới hậu viện tìm Đường Hoan, nhưng là báo cho Tống Mạch biết trước tiên đã, nói gã chỉ là đi sang nói chuyện một lát, rất nhanh sẽ trở về.

Thái độ của đệ đệ thành khẩn, Tống Mạch tất nhiên không có lý do gì ngăn cản, hơn nữa biểu hiện hai ngày này của Tống Lăng, nhiều ít cũng làm cho hẳn buông lỏng.

Hậu viện, Tống Lăng vừa vào nhà bèn đuổi Lập Hạ đi.

Đường Hoan ngồi ở trên kháng, quan sát Tống Lăng, để Lập Hạ đang do dự bối rối đi ra ngoài. Không có nội lực, nhưng dù gì nàng vẫn còn nhớ những chiêu thức trước kia, nếu Tống Mạch vô tình, để nhị đệ hẳn tới đây thì ngại nàng, cũng đừng trách nàng lòng dạ độc ác. Tống Lăng nếu dám cứgrần, nàng đánh chết hẳn.

Tống Lăng bị dáng vẻ phòng bị của nàng chọc cho bật cười, ngồi nghiêng ở đầu giường đặt gần lò sưởi, dịu dàng nói: “Yên tâm đi, ta chỉ tới đây nói chuyện với nàng một chút, không có suy nghĩ xấu khác.”

Đường Hoan không tin lắm, bỏ khăn thêu “làm ra vẻ” trên tay xuống, cúi đầu hỏi: “Nhị gia muốn nói gì?”

“Hỏi Đường, nàng không muốn để cho ta chạm vào, là vì nàng thích đại ca của ta, đúng hay không?”

Đường Hoan khiếp sợ ngẩng đầu, trên mặt ửng đỏ: “Không có! Ta và đại ca là trong sạch, người đừng nói xấu ta!”

“VẬY nÀNG MẶT ĐỎ CÁI GÌ?” Tống Lãng nhìn chăm chăm khuôn mặt của của nàng, trong lòng cười lạnh, “Hải Đường, nếu ta chứng minh đại ca không thích nàng, có phải nàng sẽ chịu tiếp nhận ta hay không?” Đại ca là vì nàng không muốn mới ngăn cản gã, nếu Hải Đường đồng ý rồi, đại ca cũng không có cơ tiếp tục nhúng tay. Gã vốn định cùng đại ca muốn nàng, nhưng đại ca sẽ diện đến chết không đồng ý, vậy gã đành phải tự mình nghĩ cách nhanh chóng ăn được người, dù sao gã cũng sẽ không ngoan ngoãn nghe đại ca sắp đặt tuân theo ước hẹn.

Gã muốn chơi cái gì?

Đường Hoan tới đây thì hứng thú, cúi đầu nói: “Ta không thích đại ca, không cần ngài chứng minh.”

Tống Lãng hừ một tiếng, đứng dậy, vừa ra đến trước cửa mới liếc xéo nàng một cái: “Một khi đã như vậy, chạng vạng ngày mai, ta sai người gọi nàng đến cạnh núi giả trong vườn hoa, đến lúc đó mặc kệ nhìn thấy cái gì, nàng cũng đừng đau lòng nhé, nếu không ta sẽ hiểu lầm nàng thật sự thích đại ca của ta.”

Nam nhân lạnh mặt đi rồi, Đường Hoan ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi gần người.

Nhìn thấy cái gì, nàng sẽ bị thương tâm đây?

Từ góc độ của Tống Lãng suy nghĩ, hay là gã muốn cho nàng xem Tống Mạch thân thiết cùng nữ nhân khác?

Không có khả năng, Tống Mạch với cái loại tính tình này, sẽ không bao giờ chịu để để điều khiển, cho dù hẳn muốn phối hợp với nhị đệ hần, nhiều nhất cũng chỉ là giả vờ trò chuyện cùng nữ nhân khác, như vậy nàng có thể giả bộ thương tâm, trong lòng cũng không quan tâm. Điều duy nhất nàng sợ là Tống Mạch bị người khác nhanh chân đến trước, nhưng Tống Lãng có bản lĩnh khiến cho Tống Mạch * sao?

Kê đơn? Vậy Tống Lăng chắc chắn phải thất vọng rồi, xuân dục không có tác dụng đối với Tống Mạch trong mộng. Khiến cho Tống Mạch cam tâm tình nguyện *** một nữ nhân nào đó chỉ vì lừa gạt nàng? Chính Tống Mạch đã không đồng ý, thì Tống Lăng cũng không cần trông cậy vào việc tìm nữ nhân tới quyến rũ hẳn. Tống Mạch đến ngay cả nàng dùng đủ kiểu thân thể dụ dỗ hẳn mà có thể từ chối, nữ nhân khác... Đường Hoan vừa nghĩ tới đã buồn cười.

Nhưng mà, nhìn dáng vẻ chắc chắn như vậy của Tống Lăng, hay là Tống Mạch thực sự đồng ý cùng nữ nhân nào nói chuyện * lừa nàng?

Đường Hoan bất chợt cảm thấy rất mong đợi, Tống Mạch sẽ nói lời ngon tiếng ngọt sao?

Sau bữa cơm chiều ngày hôm sau không lâu, quả nhiên có người đến báo cho nàng.

Đường Hoan cài một cây trâm lên đầu, tách Lập Hạ ra, tự mình bước ra cửa.

Vườn hoa cảnh sắc không tẻ, nàng không nhanh không chậm đi tới, nói không rõ vì sao, nàng chính là tin tưởng Tống Mạch sẽ không chạm vào nữ nhân khác.

Bên cạnh núi giả, Tống Mạch đứng ở khúc quanh, toàn thân cứng ngắc.

Cách đó không xa, là tiếng nhị đệ thờ dốc dồn dập, là tiếng nữ nhân như khóc như thút thít cầu xin tha thứ, còn có tiếng thân thể chạm vào nhau “bành bạch”.

Hắn không dám nghe, không dám nhận âm thanh kia rốt cuộc có phải của nàng hay không.

Nhị đệ bảo hẳn chứng minh mình không thích nàng, chính là muốn cho hẳn tận mắt thấy nó muốn nàng sao?

Nhưng vạn nhất là...

“Đại ca, huynh đã đến rồi nhỉ? Đến đây thì xuất hiện đi.” Tống Lăng bấm eonha hoàn trước người, vừa làm việc, vừa nhìn Tống Mạch bên kia thấp giọng gọi. Gã muốn một nữ nhân, thật sự quá mức dễ dàng, đại ca nghĩ rằng huynh ấy đã cảnh cáo, đám nha hoàn này sẽ không thể động tâm với gã sao? Hừ, vì ép đại ca buông tha cho, vì sớm ngày có được Hải Đường, gã liền thỏa mãn một nha hoàn đi. Nghĩ đến đại ca đã ở bên kia nghe, Tống Lăng ra vào càng ngày càng mạnh mẽ.

“A, Nhị gia, buông ra...” Nha hoàn bị Tống Lăng dụ dỗ giờ cảm thấy sợ hãi, Đại gia là loại người nào, bị Đại gia nhìn thấy mặt ả, ả cũng không sống nổi. Không biết thế nào ả càng trốn, nam nhân đang làm lại càng tận hứng.

Nhưng giọng nói của ả không thể nghi ngờ làm cho Tống Mạch từ trong hít thở không thông sống lại.

“Nhị đệ, người rốt cuộc đang làm loạn cái gì?” Hẳn muốn đến đá gã thật mạnh!

“Đại ca huynh đừng tới đây, Hải Đường lập tức tới ngay, chúng ta đánh nhau, nàng khẳng định biết ta làm chuyện có lỗi với nàng, sẽ càng hận ta.” Tống Lăng thở gấp nói, “Đại ca, huynh không phải nói huynh không thích nàng sao? Không phải muốn cho nàng vui vẻ sống cùng ta sao? Vậy hôm nay huynh công cái oan ức này thay ta là được rồi, chỉ cần huynh công thay ta lần này, sau này ta không bao giờ chạm vào nữ nhân khác nữa!”

“Người...”

“Nhị gia? Là ngài sao?”

Ngay tại lúc Tống Mạch chuẩn bị đi qua đánh người, phía sau truyền đến câu hỏi nghi vấn của nữ nhân. Tống Mạch khiếp sợ quay đầu, đã thấy bước chân mềm mại lộn xộn của nàng đi về phía bên này. Hắn muốn ngăn cản nàng, động tác của Tống Lăng còn nhanh hơn hắn, nắm chặt thắt lưng nha hoàn đẩy lên mặt đất, gã nằm sấp xuống theo, vừa vịn lộ ra nửa thân trên trần trụi của hai người. Hắn quay đầu, sắc mặt lạnh như băng giận giữ mắng mỏ Tống Mạch: “Nhị đệ, sao ngươi mang đệ muội đến bên này ... Ừm, rời đi ngay!” Vừa nói, động tác trên thân cũng không ngừng, bàn tay tocầm ngực nha hoàn vượt ve, đầu dùng đưa theo động tác lên xuống.

Tống Mạch như gặp phải sét đánh, “Người...”

“Nhị đệ, đừng quên lời người đã nói!” Tống Lăng nhìn chăm chăm theo dõi hắn.

Tống Mạch căng thẳng trong lòng, vội nhìn về phía Đường Hoan.

Đường Hoan nhanh chóng từ trong bội phục Tống Lăng hoàn hồn. Nàng nhìn hai người quăn lấy nhau ở bên kia, nước mắt từ từ chảy xuống hai má, đầu lòng muốn chết: “Đại ca, Tống Mạch, không nghĩ tới người lại là hạng người như thế!” Nói xong, chọt nhào vào trên người nam nhân đang ngây người ở phía trước, nắm chặt cánh tay hắn khóc lớn: “Nhị gia, ngài dẫn ta đi thôi, ta không muốn ở lại chỗ này!”

“Ta...”

“Nhị đệ, người còn không mau mau dẫn đệ muội đi!” Tống Lăng nhìn thê tử của mình cùng đại ca ôm nhau, chẳng những không cảm thấy tức giận, ngược lại càng hưng phấn, che miệng nha hoàn nhưng ra sức ép buộc, tiếng động “bành bịch” cùng với tiếng nữ nhân khống chế không được kêu rên, càng ngày càng vang.

Đường Hoan chôn ở trong lòng nam nhân, ôm lỗ tai lắc đầu: “Nhị gia, cầu ngài, mau dẫn ta đi đi!”

“... được.”

Trong đầu Tống Mạch một mảnh hỗn loạn, đã nói không rõ rốt cuộc nên suy nghĩ cái gì rồi, động tác cứng ngắt ôm lấy nàng, chậm chạp rời đi.

Vạch trần chân tướng, chính là ở trước mặt nhị đệ thừa nhận mình thích nàng, nàng cũng sẽ càng hận nhị đệ, cái nhà này, sẽ không giữ được nữa rồi.

Không nói thật, ở trong mắt nàng, cái kẻ đê trên nha hoàn làm loạn kia, không phải sẽ thành hấn sao?

Cho nên nàng khóc đau lòng như vậy, là thật sự thích hấn ư?

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 57: Tương Kế

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Hoàng hôn như sương mù phủ xuống, những nơi ban ngày khiến cho người dừng chân dần hóa thành lớp lớp bóng đen.

Tống Mạch ôm chặt nữ nhân đang ngã vào hã, không biết nên đi đâu về đâu, mấy lần muốn thả nàng xuống dưới, lại bị nàng khóc nói xin đừng.

Loại cảm giác này thật sự phức tạp. Ôm nàng, tự đáy lòng hã vui mừng, ôm đệ muội, lại cảm thấy tội ác mười phần. Còn nàng? Ý lại vào thân thể hã, hay là thân phận bây giờ của hã? Nếu là về sau, nàng vốn không đợi gặp nhị đệ, chỉ bởi vì thấy “hã” muốn nữ nhân khác, nàng buồn đến mức ngay cả nhị đệ cũng có thể dựa vào sao?

Nàng càng không ngừng khóc, khóc một tiếng, trái tim hã cũng đau theo một chút, đau đến không thể bận tâm tới những thứ khác.

Mờ mịt đi trong đêm tối, không dám dừng lại, giống như đồ đùa nhỏ, chỉ mong nàng đừng khóc nữa.

Hô hấp trên đỉnh đầu càng ngày càng nặng, Đường Hoan cảm giác được cánh tay của nam nhân đang run rẩy. Lại không nói lời nào, hã mệt mỏi ôm không chút cử động, nàng cũng không có lý do gì đi xuống.

Cọ cọ vào ngực hã, Đường Hoan ngẩng đầu nhìn xung quanh. Chung quanh rất tối, chỉ có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách, có lẽ là từ trong hồ rãnh chảy vào dòng suối nhỏ kia, uốn lượn cho đến dưới tường phía đông Tống gia. Bên bờ là bãi cỏ, trên bãi cỏ rải rác vài gốc cây già cao vút. Đường Hoan chỉ vào một gốc cây, nhỏ giọng khóc nức nở nói: “Nhị

gia, chúng ta qua bên kia ngòi một lát đi, ta, ta muốn cùng ngài nói chuyện nghiêm túc.”

Tống Mạch dừng bước chân, đi về phía bên kia.

Hắn không dám nói lời nào. Giọng nói của hắn và nhị đệ đều giống nhau, cũng không cần lo lắng bị nàng nghe ra được, hắn chỉ là không muốn mở miệng, mở miệng rồi, là thừa nhận thân phận mình là nhị đệ. Mặc dù bây giờ hắn đã là đang lừa gạt nàng, nhưng hắn không muốn tiếp tục lừa. Như vậy, hắn không phát ra âm thanh, có phải nàng sẽ chậm chậm mới phát giác phải không?

Sau đó thì sao, khiến cho nàng càng hận nhị đệ sao?

Thôi, tùy cơ ứng biến đi, nghĩ lại đầu đầu.

Hắn dừng dưới tàng cây, định thả nàng xuống.

“Không, Nhị gia ôm ta.” Đường Hoan vội ôm chặt thắt lưng hắn, chôn ở trước ngực hắn, làm nũng nói.

Tống Mạch cứng ngắc ngòi xếp bằng xuống. Nàng vậy mà lại làm nũng với nhị đệ, hắn nên làm cái gì bây giờ? Giải thích rõ ràng? Không được, nguy trang trước đó sẽ trở nên vô nghĩa. Hắn chỉ có thể tiếp tục giả trang.

Ngồi xuống rồi, Đường Hoan ngo nguậy ở trên đùi hắn, tìm vị trí thoải mái nhất, sau đó một tay vòng quanh thắt lưng hắn, một tay dán ở ngực hắn, đầu tựa vào vai hắn, cúi đầu nói: “Nhị gia, nương ta trước khi chết, nói với ta quạ trong thiên hạ đều đen như nhau, nam nhân cũng là như thế đó, đều là kẻ bạc tình bạc nghĩa, gặp người nào yêu người nấy. Ta chưa từng thích ai, cho nên không hiểu. Ngày đó gặp ngài trước cửa nhà, ngài tuấn tú như thế, trong lòng ta liền có ngài, cho đến lúc trước xuất giám mới biết cách làm người của ngài. Lúc ấy ta cực kỳ khổ sở, khổ sở đến không muốn sống, là bị cha ta cầu mới gả đi, ai ngờ ngài lại...”

Tống Mạch nghe nàng nói đến việc này, không tiếp lời, chỉ yên lặng nghe nàng nói tiếp.

“Ta đã hoàn toàn chết tâm với ngài, nhưng ta vẫn không tin câu nói kia của nương ta, bởi vì đại ca, đại ca rất tốt với ta, không ép buộc ta cùng một chỗ với ngài, bằng lòng giúp ta khuyên ngài cải tà quy chính, và lúc ngài ép buộc ta còn che chở ta. Nam nhân tốt như vậy, nữ tử nào không thương? Nhị gia, vừa rồi, chắc rằng ngài cũng đã nhận ra, ta, tathích đại ca, không biết từ khi nào thì bắt đầu thích, chỉ cảm thấy chàng là hy vọng sống sót duy nhất của ta, ta biết làm như vậy thực có lỗi với ngài, nhưng ta thật sự không khống chế được...”

Trên mặt Tống Mạch nóng lên từng đợt.

Nàng vậy mà, chính miệng thừa nhận thích hẳn!

Hắn nên làm gì bây giờ, lấy thân phận nhị đệ trách cứ nàng sao?

Bàn tay nhỏ bé của Đường Hoan đặt lên vị trí bên trái lồng ngực của nam nhân, vừa cảm nhận nhịp đập mạnh mẽ dưới lòng bàn tay, vừa ai oán nói: “Nhưng mà đêm nay, chàng, chàng vậy mà làm cái chuyện này cùng nha hoàn trong viện của ta, còn sau khi hai người chúng ta phát hiện vẫn như cũ... Bây giờ ta tin, trên đời này quả nhiên không có một nam nhân tốt. Nếu không có nam nhân tốt, ta còn chờ mong cái gì? Gả cho ai mà không giống nhau? Nhị gia, nói như vậy có thể ngài không muốn nghe, nhưng Hải Đường chính là muốn nói với ngài lời trong lòng. Nhị gia, nếu ngài còn thích ta, chịu tha thứ cho ta, từ giờ trở đi, ta sẽ an phận hầu hạ ngài, làm thể tử của ngài. Nếu, nếu ngài không chịu tha thứ cho ta, vậy ngài hãy hưu ta đi, Hải Đường không có nửa câu oán hận.” Tay leo đến đầu vai nam nhân, đối diện lồng ngực hắn khóc òa.

Niềm vui mừng của Tống Mạch trong nháy mắt chìm xuống.

Nàng tin người nọ là hẳn, nàng đau lòng khóc, nàng tuyệt vọng với hẳn...

Nhị đệ, một chiêu này quả nhiên đủ độc ác.

Có nên nói cho nàng chân tướng không?

Là nên để cho nàng tiếp tục thích hắn, thích hắn – kẻ không nên thích này, hay là để cho nàng hết hy vọng, cam tâm sống cùng nhị đệ, một nhà hòa thuận?

Hắn căn bản không có lựa chọn.

“Nhị gia, sao ngài không nói lời nào? Rốt cuộc ngài nghĩ thế nào, nói cho ta biết được không?” Đường Hoan ngẩng đầu lên, khóc hỏi hắn.

Tống Mạch nhìn nàng, cho dù như thế nào cũng không nói nên lời.

Đường Hoan cầm tay hắn, đặt lên trên mặt mình, “Nhị gia, ngay cả ngài cũng không cần ta sao?”

Dưới tay một mảng ẩm ướt, Tống Mạch lòng đau như cắt, chợt ôm lấy người thật chặt, “Cần, cần nàng!” Làm sao buông bỏ được, không cần được đây?

Đường Hoan mừng rỡ quay lại ôm hắn: “Nhị gia, chàng đối với Hải Đường thật tốt.” Ôm một lát, nàng đẩy hắn ra, ngượng ngùng cúi đầu, lại đổi thành hai chân giang rộng ra ngồi đối diện với hắn, sau đó nhào vào trong lòng hắn, “Nhị gia, ta cảm thấy đêm nay chàng dường như đổi thành người khác. Hai ngày trước, chàng nhìn ta lúc nào cũng mê đắm, muốn động tay động chân, nhưng đêm nay, suốt dọc đường chàng bế ta, vẫn luôn rất thành thật. Nhị gia, ta thích chàng thành thật như vậy, về sau, về sau chàng cũng đối với ta dịu dàng như vậy nhé, đừng tìm những nữ nhân không đứng đắn kia nữa, có thể không?”

“Được.” Tống Mạch nhắm mắt lại, vô lực nói ra lời hứa hẹn thay nhị đệ, hai tay từ trên người nàng buông xuống.

“Nhị gia, sao chàng lại không ôm ta nữa?” Đường Hoan nghi hoặc hỏi, không đợi nam nhân trả lời, lập tức lại cười trộm, đầu ngón tay khẽ vuốt trên cổ hắn, “Nhị gia, ta là thích chàng thành thật, nhưng chàng cũng không cần thành thật đến mức ngay cả ôm ta cũng không dám, bây giờ chàng rất tốt với ta, ta, ta sẵn lòng cho chàng chạm vào rồi.” Nàng ngượng ngùng cúi đầu, ưỡn ngực cọ sát lưng tung vào hắn, cái mông lại càng như vô tình đốt lửa trên đùi hắn.

Cho dù tâm tình nặng nề, Tống Mạch vẫn không chịu khống chế cứng rắn lên.

“... Hải Đường, không còn sớm nữa, ta đưa nàng trở về nhé.” Hắn xấu hổ nói.

“Không cần.” Đường Hoan không chịu lắc đầu, bộ ngực lắc lư còn lợi hại hơn, “Ta thích như bây giờ, cảm giác đặc biệt tốt, giống như đang nằm mơ. Nhị gia, chàng cùng ta thêm một lát đi, trễ thêm chút nữa chúng ta mới trở về, có được không?”

Tống Mạch cố gắng duy trì hô hấp, “Bên này không khí quá ẩm ướt, vẫn nên trở về thôi, hôm khác ta lại ra đây cùng nàng.”

“Ta không sợ!” Đường Hoan một tay dán lên gò má hắn, “Được Nhị gia ôm như vậy, ta còn có chút nóng đây.” Âm cuối mềm nhẹ khiêu khích, vừa kiêu vừa mỹ.

Tống Mạch tựa như bị đặt trong hai tầng băng hoả, trái tim bởi vì nàng đối với “nhị đệ” tốt mà dày vò, thân thể lại vì trêu chọc của nàng mà dần dần bùng lên. Hắn chịu không nổi, nắm lấy tay nàng không cho nàng lộn xộn, nàng lại giẫy dụa trong lòng bàn tay to lớn đầy mồ hôi ẩm ướt của hắn, đầu ngón tay đụng tới chỗ nào chỗ đó liền chạm lên một đốm lửa nhỏ, dần dần xuất hiện xu thế lửa cháy lan ra đồng cỏ. Tống Mạch chưa từng nghĩ tới hai tay nắm nhau đơn giản cũng có thể mang tới khoái cảm khó tả như thế, hắn

nắm càng chặt, nàng tránh càng lảng lơ, môi đỏ mọng đang thở khẽ ngay tại bờ vai hẵn, có khí nóng dâng lên ở trên mặt hẵn, sắp đốt thân thể hẵn.

“Nhị gia, cảm giác kỳ lạ quá, ta, chàng mau buông ra ta...” Đường Hoan dán vào gò má hẵn, nhẹ giọng xin tha.

Tống Mạch giật mình hoàn hồn, nhanh chóng buông ra như bị kim châm.

Ban đêm yên tĩnh, là tiếng thở dốc nặng nhọc quẩn quanh của nam nữ.

“Hải Đường, chúng ta, trở về đi.” Tống Mạch lại cầu xin tha cho, nơi đó càng ngày càng cứng rắn, nàng ngồi như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện.

“Nhị gia không muốn bên ta sao?” Đường Hoan ngẩng đầu, ôm lấy cổ hẵn nói, hỏi có chút tủi thân.

“Không phải...”

Tống Mạch muốn giải thích, chỉ có điều hẵn mới vừa nói hai chữ, môi đã bị nữ nhân ngăn lại. Hẵn cứng đờ, nàng lại đặc biệt nhiệt tình ngậm lấy môi hẵn, cánh môi đầy đặn lướt dọc theo môi hẵn, rời đi lại hạ xuống, mở rang âm lại, phát ra tiếng động mập mờ. Hẵn có thể cảm giác nàng hơi nghiêng đầu, giống như lưỡi nhân nắn hạp lâu ngày gặp được mưa to, gặp được quả dại, trước tiên mút sạch nước bên ngoài, rồi chui vào bên trong, tham lam muốn hút sạch hẵn.

Cái lưỡi trơn trượt của nàng xông vào, chuẩn xác đụng tới đầu lưỡi của hẵn, mềm~. Cơ ngựa như lửa đột nhiên bùng lên, lại tựa như sao băng nhanh chóng truyền khắp toàn thân. Trong đầu trống rỗng, hẵn khó nhịn đè lại gáy nàng, nghe theo bản năng nghênh đón, đoạt lại phần của mình, lại đuổi tới trong miệng nàng, đoạt lấy ngọt ngào thuộc về nàng.

Đường Hoan yêu chết cái tư vịnày, vừa cùng hấn dây dưa, vừa cời áo hấn. Hấn đắm chìm trong cái hônngươi tình ta nguyện này, không hề nhận ra, nàng khẩn cấp sờ vào, sờlồng ngực rắn chắc của hấn, lại chuyển qua thắt lưng gầy của hấn, xuốngchút nữa với vào trong quần, muốn cầm vật hùng tráng tốt đẹp kia.

Nhưng khi đầu ngón tay nàng vừa mới tiến vào, nam nhân đột ngột đẩy nàng ra,dùng đôi bàn tay to kia vững vàng kiềm chế bả vai nàng, không cho nàngtới gần.

Chết tiệt, đây đâu còn là nam nhân bình thường nữa!

Biết đêm nay chắc cũng chỉ đến đây thôi, Đường Hoan nhanh chóng đổ sai làmlên trên người hấn, quay đầu, xấu hổ mắng hấn: “Nhị gia, chàng, mới nóichàng thành thật, chàng đã lại đối với ta như vậy ...”

Tống Mạchthở gấp giống như vừa cùng người vật lộn xong, căn bản không nhớ rõ vừarồi là bắt đầu như thế nào, “Là ta không tốt, là ta không tốt, HảiĐường, ta, ta đưa nàng về!” Hấn cũng không dám đợi tiếp nữa.

“Vâng.” Đường Hoan nhu thuận gật đầu, thử đứng dậy, vừa lão đảo đứng lên mộtnửa, bất chợt ngã nhào về phía nam nhân, được hấn ôm trong lòng. Nàngngượng ngùng chôn trong lòng hấn, “Nhị gia, ta, bị chàng làm cho khôngcó sức lực rồi, chàng ôm ta trở về, được không?”

Tống Mạch do dự, ôm nàng, gặp phải nhị đệ thì làm sao bây giờ?

“Nhị gia...” Đường Hoan nắm vạt áo hấn nhỏ giọng làm nũng.

“Được, được rồi.” Tống Mạch vất vả đồng ý, chỉ một lần này, chỉ cần đưa nàngtrở về, ngày mai, hấn cũng không cần giả bộ thành nhị đệ nữa.

Coi như là, lần thân mật cuối cùng.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 58: Điên Cuồng

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tục ngữ nói, sợ cái gì cái đó sẽ đến.

Khi Tống Mạch ôm Đường Hoan rẽ tới chỗ ngoặt, Tống Lăng từ phía đối diện đi tới.

Đường Hoan phát hiện cơ thể Tống Mạch lập tức cứng lại, nàng cười trộm, làm bộ như không nhìn thấy Tống Lăng cọ cọ trong lòng hãnh, thanh âm cao thấp vừa phải: “Nhị gia sao lại không đi ?” Nàng cũng muốn xem xem, hai huynh đệ này có thể tiếp tục diễn tiếp hay không.

Tống Mạch vội muốn thả nàng xuống.

Đường Hoan ôm cổ hãnh không buông tay: “Nhị gia đưa ta về phòng đi!”

“Ta...”

“Nhị đệ, còn đứng ở đó lằng nhằng cái gì? Tối nay đệ muội bị sợ hãi, đệ đưa nàng đi qua tiện thể ngủ lại ở bên kia luôn đi, không cần về tiền viện nữa.” Tống Lăng đứng ở cách đó không xa, thanh âm lạnh lạnh bình tĩnh, khuôn mặt ẩn trong bóng đêm nhìn không rõ lắm.

“Đại, đại ca?” Đường Hoan khiếp sợ nhìn lại phía bên kia, đầu vừa xoay được một nửa vội quay nhanh trở lại, sốt ruột thúc giục nam nhân ôm nàng: “Nhị gia, chúng ta đi nhanh đi!” Vụng trộm véo Tống Mạch một cái, chủ yếu là tỏ ý thẹn quá hóa giận.

Tống Mạch nhin đau, ánh mắt lại thủy chung nhìn chăm chăm Tống Lăng bên kia, “Tống...”

Tống Lăng dường như có thể đoán được hẳn muốn nói cái gì, vừa đi về phía trước vừa lạnh giọng khiển trách: “Nhị đệ, tình huống hôm nay đặc thù, về sau đệ nên chú ý một chút, đừng ở bên ngoài động chân động tay với đệ muội, truyền ra ngoài danh tiếng Tống gia chúng ta cũng không dễ nghe, da mặt của đệ muội cũng chịu không nổi. Được rồi, ta về phòng, đệ và đệ muội cũng đi ngủ sớm một chút đi.”

Mắt thấy gã sắp đi, Tống Mạch lại không có cách nào nhẫn nại việc làm bậy này của đệ đệ, không cho Đường Hoan phản đối liền thả người xuống đất, sải bước chạy về phía Tống Lăng, nắm cổ tay gã kéo ra chỗ xa xa. Xác định Đường Hoan không nghe được, hẳn mới đẩy mạnh người lên vách tường, thấp giọng quát: “Nhị đệ, người đừng quá phận! Chuyện trước đó ta cũng không muốn xen vào nữa, bây giờ nàng bằng lòng sống với người, người lập tức đi qua tìm nàng, về sau đối xử tốt với nàng!”

So với cơn tức giận của hẳn, Tống Lăng quả thực giống như người không có việc gì, sửa sang lại áo xống, cũng có chút bất ngờ hỏi hẳn: “Hải Đường bằng lòng rồi? Bởi vì nhìn thấy đại ca lêu lổng cùng nha hoàn, nàng đầu tiên là hết hy vọng với đại ca, sau đó lại thích “ta” mà đại ca giả trang, cho nên bằng lòng? Đại ca, vậy huynh nên dạy ta trước là huynh dỗ nàng thế nào, tránh cho lát nữa ta lộ ra sơ hở, nàng lại muốn tìm cái chết.”

Trong lời nói tràn đầy vẻ châm chọc.

Tống Mạch làm sao không hiểu, hẳn nhìn về phía bên cạnh, giọng buồn bực nói: “Nhị đệ, đệ bảo ta chứng minh ta không có tình cảm với đệ muội, tối nay ta đều làm được rồi, cho dù đệ muội động tâm với ta, bây giờ cũng đã chết tâm ...”

“Đại ca, huynh không cần phải nói, ta chỉ bảo huynh làm tiếp một chuyện.” Tống Lăng cười cắt ngang lời hẳn, “Đại ca, ta tin rằng Hải Đường hết hy vọng với huynh, nhưng ta không tin huynh hết hy vọng với nàng. Đêm nay huynh giả dạng thành ta ở chung một phòng với nàng, nếu huynh có thể làm

được không chạm vào nàng, ta sẽ hoàn toàn tin tưởng huynh, sau này ở nhà đối tốt với Hải Đường, bên ngoài ngoan ngoãn nghe huynh nói, thế nào?”

“Nàng là thê tử của người, người như vậy có còn là người không?” Tống Mạch nghiêng rặng nghiêng lợi, hận không thể lại đánh gã một bạt tai. Gã coi nàng trở thành cái gì?

Tống Lăng cười cười, vỗ vỗ bả vai hấn nói: “Đại ca đừng nóng giận, huynh lại dung túng ta một lần đi, chủ yếu là trên cổ ta bị nha hoàn kia cào mấy cái, ta sợ bị Hải Đường nhìn ra được. Không thể đi cùng nàng, nàng cũng ỷ lại vào “Ta” như vậy, ta sợ nàng nghĩ nhiều, vạn nhất dựa vào dấu vết để lại nhận ra hai chúng ta liên thủ lừa nàng, nàng còn không một lòng muốn chết? Đại ca tốt, chỉ đêm nay, chỉ cần huynh không chủ động, Hải Đường khẳng định sẽ không làm cái gì với huynh. Huynh an an ổn ổn ngủ một giấc, vừa chứng minh huynh thật sự sẽ không bị Hải Đường hấp dẫn làm ra chuyện có lỗi với ta, vừa thay ta thể hiện tốt ở trước mặt Hải Đường, đây không phải là một công đôi việc sao? Đại ca yên tâm, sáng mai ta chắc chắn sẽ đổi lại với huynh.”

“Đệ...”

“Đại ca, hay là huynh không dám? Sợ mình không nhịn được? Nếu là như thế, ta cũng không miễn cưỡng huynh, bây giờ ta liền đi qua, không nói hai lời muốn nàng trước, sau đó cho dù nàng nhận ra được ta không phải là Nhị gia vừa an ủi nàng kia, nàng hoặc là chết, hoặc là hết hy vọng hầu hạ ta, dù sao cũng là người của ta rồi.” Tống Lăng đắc ý nói, nhắc chân muốn đi trở về.

Tống Mạch túm lấy gã, giọng nói lạnh như băng: “Tống Lăng, như lời người nói, ta ở cùng nàng một đêm. Nhưng sau này nếu người dám ép buộc nàng phụ bạc nàng, cho dù người là đệ đệ ruột của ta, ta cũng quyết không tha cho người.”

Tống Lăng cười ha hả, “Đại ca, cuối cùng huynh cũng thừa nhận huynh thích nàng rồi, nếu không cần gì quan tâm...”

“Ta dù thích nàng, nhưng ta sẽ không chạm vào thê tử của đệ đệ ta, Tống Lăng, thu lại suy nghĩ đáng khinh này của ngươi đi.” Tống Mạch hất tay gã ra, bước chân nặng nề rời khỏi.

Tống Lăng nhìn hẩn rời đi, một lần nữa dựa vào trên vách tường, giơ tay sờ cằm.

Thực ra, gã càng mong đợi đêm nay đại ca cầm thú một lần muốn nàng. Như vậy, thứ nhất gã có thể cùng đại ca hưởng dụng nàng, thứ hai, đại ca có hươc điếm rơi vào trong tay gã, đến lúc đó gã lại ra ngoài lêu lổng, đại ca cũng không có sức đâu mà quản gã.

Đại ca giữ quy củ cũng không sợ, gã sẽ nghĩ cách thúc đẩy việc tốt của hai người. Cơ hội “một công đôi việc” như vậy, làm gì có chuyện hẩn bỏ qua.

Bên kia, Tống Mạch vừa trở lại cửa viện, chỉ thấy nàng ngồi xồm một chỗ, thấy không rõ bộ dáng, nhưng lại nghe rõ tiếng nước nở nén nghẹn truyền đến.

“... Hải Đường, nàng làm sao vậy?” Hẩn vội chạy tới, suy nghĩ một chút, vẫn là chủ động đưa tay ra nâng nàng lên.

Đường Hoan ngẩng đầu, đánh giá hẩn một lát, có chút không rõ ràng hỏi: “Nhị gia?”

Tống Mạch gật đầu, vừa muốn nói chuyện, nữ nhân đã bổ nhào vào trong lòng hẩn, “Nhị gia, chàng ôm ta về phòng đi, không muốn lại dây dưa cùng đại ca, ta, ta không muốn gặp người ấy nữa. Sau này trừ khi vạn bất đắc dĩ, ta đều ở lại hậu viện, Nhị gia chàng yên tâm, từ nay về sau, trong lòng ta chỉ có một mình chàng.”

Hận hãn tới thế sao?

Tống Mạch cười khỏ, cúi người ôm lấy người, đi thẳng về phía hậu viện. Không gặp cũng tốt, một đêm, một đêm hãn liền giải thoát rồi, chờ nàng thực sự vui vẻ sống cùng nhị đệ, hãn dạy nhị đệ xong, sau đó đi ra ngoài làm ăn. Nhìn không thấy, thì sẽ không đau, sẽ có thể quên rồi.

Đến cửa, Tống Mạch buông Đường Hoan, Đường Hoan ngượng ngùng liếc hãn một cái, gọi Lập Hạ. Lập Hạ vẫn chờ ở trong phòng, gần như nghe được thanh âm thì lập tức mở cửa, nhìn thấy bên ngoài có hai người đang đứng, nàng hoảng sợ, sững sờ quên mất nhường đường. Đường Hoan khẽ thấp đầu, có chút bối rối bước nhanh đi vào, trong miệng dịu dàng căn dặn nàng ta: “Đừng ngạc nhiên, sau này Nhị gia đều đến hậu viện nghỉ ngơi. Đi thôi, múc cho Nhị gia một chậu nước.”

Lập Hạ không dám nhìn nam nhân nhiều, lên tiếng trả lời.

Tống Mạch đứng ở cửa do dự, Đường Hoan quay đầu, dắt hãn đi vào trong phòng, vừa đi vừa trêu ghẹo hãn: “Nhị gia, lần trước chàng đi vào, ta để cho Lập Hạ nhìn chăm chăm chàng như đề phòng cướp, lúc ấy chàng nhất định rất tức giận phải không?”

Tống Mạch phụ họa kéo cong khóe miệng.

Đường Hoan nghiêng đầu nhìn hãn, chân mày khẽ nhíu lại, “Nhị gia, hôm nay chàng rất kỳ lạ, lúc trước là chàng dùng khuôn mặt tươi cười lấy lòng ta, sao bây giờ lại trở nên nghiêm túc vậy? A, có phải vừa rồi đại ca lại khiển trách chàng hay không? Hừ, trước kia ta còn cảm thấy hãn khiển trách chàng, lỗi nhất định là ở chàng, bây giờ, chính hãn cũng là cái loại người này, ai biết có phải cố ý tìm chàng bới móc hay không? Quên đi, Nhị gia đừng nghĩ nữa, mỉm cười đi, vợ chồng chúng ta khó khăn lắm mới cởi bỏ được khúc mắc, đừng nghiêm mặt nữa.”

Nàng bõ nhào vào trên người hắn, ngón tay ngọc xanh xao nâng khoé môi hắn lên một chút, dưới ngọn đèn cười tươi như hoa, “Đến, nhanh lên một chút cười cho taxem.”

Gả đến Tống gia nhiều ngày như vậy, đây là lần đầu tiên nàng cười, còn cười thoải mái nghịch ngợm như thế. Nhìn nàng như vậy, Tống Mạch không khỏi có chút hoảng hốt, ban đêm, ở chung một phòng, dưới ánh đèn làm nũng... Loại cảm giác quen thuộc kia lại tới nữa.

Không dám nghĩ nhiều, nhớ lại khuôn mặt “tươi cười” của Nhị đệ, Tống Mạch cầm tay nàng, bắt buộc chính mình phải cười, “Hải Đường, đừng làm loạn, mệt mỗi một ngày, đi ngủ sớm một chút thôi.” Đi ngủ sớm một chút, nằm ở trên kháng một đêm, cái gì cũng không cần nghĩ, một đêm mau chóng sẽ trôi qua.

Đường Hoan cố ý lý giải thành một nghĩa khác, xấu hổ đấm hắn một cái, “Chàng vội vã đi ngủ vậy sao? Mệt ta còn khen chàng thành thật, quả nhiên vẫn là... Không để ý tới chàng nữa!” Cúi đầu chạy vào, trước khi vào cửa còn quay lại trừng hắn một cái mới buông rèm xuống.

Tống Mạch mờ mịt nhìn rèm cửa chằm chằm, sao hắn lại thành không thành thật rồi? Nhớ lại từng lời nói vừa rồi, suy nghĩ hai lần rồi cuộc cũng lĩnh hội ra chút ý vị, trên mặt lập tức giống như bị lửa thiêu. Hắn, hắn thật sự không phải là ý kia!

Nhưng lời như thế khẳng định càng giải thích càng mập mờ, Tống Mạch phiền chán nắm tay, chưa bước vào cứ quanh quẩn bên ngoài phòng, hận không thể chỉ muốn chờ nàng ngủ rồi hắn mới dám lặng lẽ mò mẫm đi vào.

“Tiệc tân hôn”, Đường Hoan làm sao có thể để cho mình trông phòng một mình?

Chờ Lập Hạ múc nước đi vào, nàng bảo Lập Hạ về phòng mình, đóng cửa lại, mời Tống Mạch vào nội thất, tự mình nhúng ướt khăn đã vắt khô, đổ

mặtthời Tống Mạch: “Nhị gia, thành hôn nhiều ngày như vậy, ta còn chưa hầu hạ chàng một lần, bây giờ chúng ta hòa hảo rồi, ta lau mặt cho chàngnhé?”

“Không cần, để ta tự làm đi.” Tống Mạch đưa lưng về phía nàng đứng, làm bộ như đang nhìn hoa mẫu đơn trên bình phong.

Đường Hoan cười trộm, bước nhỏ đi tới, cầm một cánh tay của hấn xoay ngườiilại, đôi mắt trong veo thấp thỏm nhìn hấn: “Nhị gia có phải nghĩ đến mấy ngày hôm trước chịu tủi thân ở chỗ này của ta hay không, giận Hải Đường rồi, cho nên mới không chịu để cho ta hầu hạ chàng?”

“Khôngphải, ta, ta... bỏ đi, vậy làm phiền nàng rồi.” Tống Mạch giải thích không rõ ràng lắm, lại thật sự chịu không nổi nàng tới gần nhìn như thế, đành nhắm mắt lại, tùy nàng thôi.

“Nhị gia không tức giận là tốt rồi, vậy chàng hơi cúi đầu xuống một chút, cao quá ta với không tới.” ĐườngHoan thở phào nhẹ nhõm, chờ Tống Mạch nghe lời cúi người xuống, tiện cho động tác mềm nhẹ lau mặt cho hấn.

Lông mày thon dài, khuôn mặttuấn tú trắng nõn, còn có đôi môi “ăn” vô cùng ngon kia, Đường Hoan chăm chú nhìn không chớp mắt nam nhân trước mặt, thật sâu cảm thán đúng làbản thân đã gặp được hàng tốt. Mặc dù hái được quá tổn công, nhưng vàomấy loại thời điểm gần gũi như bây giờ, cái cảm giác thỏa mãn này đủ đểbù lại những vất vả khi trước.

“Nhị gia, chàng, chàng thật làtuấn tú.” Lau xong cái cuối cùng, Đường Hoan ngượng ngùng khen hấn mộtcâu, lập tức tránh ra, đưa lưng về phía hấn sửa sang lại mình.

Tống Mạch vẫn nhắm mắt lại như trước, có chút hối hận đã đáp ứng thỉnh cầuhoang đường của nhị đệ. Chẳng qua, nếu hấn không đến, nhận được đối đầinhư vậy của nàng, hấn là nhị đệ ? Quả nhiên, hấn không nên tới gần

nàng, không tới gần, thì hẳn sẽ không biết nàng có bao nhiêu tốt, sẽ không thể hâm mộ ghen tị nhị đệ, sẽ không sinh ra suy nghĩ độc chiếm lòng nàng.

Trong cơ thể có hai Tổng Mạch đang đánh nhau, một kẻ nói cho hẳn nữ nhân này vốn là của hẳn, hẳn có thể quang minh chính đại có được nàng. Một kẻ khác lại lúc nào cũng nhắc nhở thân phận ba người, nàng là đệ muội của hẳn, sao hẳn có thể có suy nghĩ độc chiếm đệ muội trong đầu?

Đường Hoan vắt khăn lên kệ khắc hoa, thấy tâm trí nam nhân còn bay bổng ở nơi nào, nàng cúi đầu, chậm rãi đi đến trước đèn, mở chụp đèn ra, thổi một cái.

Đèn tắt, trong phòng thoáng cái rơi vào một mảnh tối đen.

Không biết là trái tim ai, tăng tốc đập “thình thịch thình thịch”.

Đường Hoan đi tới trước người Tổng Mạch, kéo tay hẳn vòng qua bình phong, ở trước mép kháng thì dừng lại, bàn tay trắng nõn giơ lên chạm vào đai lưng hẳn, nhỏ giọng nói: “Nhị gia, ta thay quần áo cho chàng nhé.”

Tổng Mạch vội giữ tay nàng, lui về phía sau một bước nói: “Ta, ta tự làm, nàng nằm xuống trước đi.” Nói xong, xoay lưng ra chỗ khác, run rẩy cởi đai lưng.

Đường Hoan không nói chuyện, một tiểu nữ nhân thẹn thùng, lúc này không nên mở miệng. Nàng cởi giày thêu, bò lên kháng, trái đệm chặn xong, sau đó đứng quay lưng về phía nam nhân bên kia đang cởi xiêm y. Trời tối không nhìn thấy, hẳn cũng sẽ không nhìn lén, cho nên nàng cởi hết đồng xiêm y vô dụng, trên người chỉ còn một cái áo ngực miềm cưỡng che tới bụng, còn có tiết khố thắt lụa đỏ bên hông, là loại có dây lưng ở bên cạnh vờ kéo một cái là tuột ra.

Ánh mắt quen với bóng tối, dần dần có thể nhìn thấy hình bóng mơ hồ, Đường Hoan đặt xiêm y vừa cởi ra sang một bên, dùng áo ngoài che kín trung y mỏng manh, lúc này mới chui vào trong chăn. Nam nhân ngốc này, chỉ sợ hăn cũng không nghĩ tới trên kháng chích có một đệm một chăn đâu? Có lẽ, đêm nay thêm chút sức, có thể tới đượctay?

Đường Hoan nghĩ nghĩ, lại lắc đầu, Tống Lăng nhất định là dùng cái gì ép Tống Mạch thay gã tới, nếu Tống Lăng biết, Tống Mạch ngại đệ đệ, khẳng định sẽ không chạm vào thê tử đệ đệ. Nhưng cũng không sao, có thể trêu chọc hăn, có thể ăn chút đậu hủ của hăn, có thể nghe tiếng thở dốc bị đè ép của hăn, Đường Hoan cũng rất hưng phấn. Đương nhiên, tốt nhất chính là Tống Mạch chịu không nổi hóa thân thành cầm thú nhào vào nàng... Cơ mà theo kinh nghiệm của Đường Hoan, cầm thú Tống Mạch chỉ là một loại ảo tưởng.

Nàng kiên nhẫn chờ.

Tống Mạch cởi áo ngoài bằng tốc độ chậm nhất, vất vả lắm mới thuyết phục được mình lên kháng, bỗng nhiên phát hiện đầu giường đặt gần lò sưởi chỉ có một chăn mềm. Hăn ôm một tia hy vọng xa vời nhìn về phía một đầu khác, không có, cả mặt kháng sạch sẽ gọn gàng, chỉ có một cái này.

Ngẫm lại cũng phải, lúc trước nàng không chào đón nhị đệ, làm sao có thể chuẩn bị cho hai người?

Ôm nàng ngủ chung một chăn?

Tống Mạch nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nàng im lặng như vậy, có phải lúc hăn cởi quần áo, nàng buồn ngủ ngủ trước rồi hay không?

Tống Mạch mong mọi như thế, cẩn thận từng li từng tí lên kháng, chậm chạp nằm xuống một bên, quay lưng về phía Đường Hoan, ở giữa cách một

khoảng bằng cánh tay. Hấn nhắm mắt lại, lỗ tai lại cảnh giác cao độ động tĩnh phía sau, lòng tràn đầy hy vọng không có động tĩnh gì, như vậy nói lên nàng thật sự đang ngủ.

Ngủ mới là lạ!

Đường Hoan gạt chần lộ ra đầu, vô cùng tủi thân gọi hấn: “Nhị gia, chàng có phải ghét bỏ ta động tâm với đại ca hay không, cho nên không chịu ngủ cùng ta?”

Thanh âm vừa yếu vừa nhỏ, rơi vào trong tai Tống Mạch, không thể nghi ngờ đều là sấm sét.

“Không có, ta, ta chỉ là quen ngủ một mình, nàng, nàng đừng nghĩ nhiều.” Toàn thân Tống Mạch căng thẳng, cứng ngắc giải thích.

“Vậy ư? Nhị gia nói như vậy, chính chàng tin nổi không? Nếu quen ngủ một mình, chàng cưới vợ làm gì? Nếu quen ngủ một mình, vì sao hai ngày trước muốn chuyển tới tìm ta? Nhị gia, đừng tìm cớ nữa, không trách được đêm nay chàng ít nói nghiêm túc hơn hấn, thật ra vẫn là để ý ta từng thích đại ca phải không? Nếu như thế, chàng không cần miễn cưỡng chính mình hứa hẹn với ta, Hải Đường ta cũng không phải người khác không thích tata còn dây dưa không dứt dán vào. Nhị gia, bây giờ chàng đi đi, sáng mai đưa hưu thư cho ta, từ nay về sau chúng ta cắt đứt quan hệ!” Che kín đầu khóc rưng rức.

Tống Mạch đầu to như cái đầu.

Dường như có đối phó với đối thủ khó chơi nhất, cũng không tra tấn thể xác lẫn tinh thần bằng ở cùng nàng.

Nhưng lại không thể đi.

Hắn ngồi dậy, nhìn cái chăn đang phồng lên bên cạnh, thở dài: “Nàng, đừng khóc nữa.”

“Không cần chàng quan tâm! Dù sao chàng ghét bỏ ta rồi, còn quan tâm ta làm cái gì? Còn muốn gạt ta giống như trước sao? Ta không hiểm lạ!”
Đường Hoan thở hỗn hển nói, còn lật mình trong chăn.

Cứ để mặc cho nàng nghĩ nhị đệ như vậy, cố gắng đêm nay không phải uổng phí hết rồi sao?

Tống Mạch khẽ cắn môi, dịch đến bên cạnh nàng, tay đụng tới chăn, lại rút về, “Hải Đường, ta không ghét bỏ nàng, chỉ là, chỉ là sợ nàng còn không muốn nên nằm ở bên ngoài. Đừng khóc, ta, ta bây giờ tiến vào đây.”

Đường Hoan đột nhiên cảm thấy nóng mặt, nam nhân này nói chuyện có cần một câu hai nghĩa như vậy không, cái gì mà hắn sắp tiến vào, hắn muốn tiến vào chỗ nào chứ?

Chẳng qua lời từ trong miệng một nam nhân nghiêm túc như thế phát ra căn bản không được coi là lời nói thô tục gì, cảm giác thật đúng là không giống nhau đâu.

Trong lòng không khỏi ngứa ngáy, Đường Hoan xê dịch sang bên cạnh, không nói chuyện, nhưng chừa ra chỗ cho hắn.

Tống Mạch do dự sau một lúc lâu, lấy tâm thái liều chết xốc chăn lên, đưa lưng về phía nàng nằm xuống, thân thể căng thẳng sợ chạm tới nàng.

Ai cũng không nói gì.

Tống Mạch lại thấy nàng từ từ xoay lại, sau đó, dán lên hắn. Cảm giác có chút kỳ quái, lại không thể nói rõ được kỳ quái ở chỗ nào, hoang mang khi cánh tay nàng đặt vào ngang hông hắn, ôm hắn. Nàng, nàng sao lại to gan như vậy? Thích nhị đệ đến thế sao? Đang suy nghĩ, đầu nàng cọ

cọ vào lưng hắn, “Nhị gia, chàng thật sự oán ta như vậy sao, ngay cả ôm ta một chút cũng không chịu? Vừa rồi rốt cuộc đại ca đã nói với chàng cái gì, khi ở bên bờ hồ, chàng, chàng còn, hôn ta ...”

Tống Mạch cười khở, nàng không thích hắn nữa, “Nhị đệ” có cái gì khác lạ, nàng đều có thể đổ hết lên người hắn.

Thôi, nếu nàng để ý thái độ của nhị đệ như thế, hắn, hắn liền ôm nàng một cái đi, dù sao cũng chỉ là ôm một cái.

Hắn cứng ngắc xoay người về phía nàng, “Hải Đường, đừng nghĩ nhiều, ta chỉ là mệt mỏi một chút, không có ghét bỏ nàng...” Xoay được một nửa liền tắt tiếng.

Cánh tay trái chạm vào nàng trước, hắn cẩn thận từng li từng tí sợ chạm phải ngực nàng, nàng lại nâng đầu lên ý bảo hắn đưa cánh tay tới dưới cổ nàng, hắn đưa, nàng lại nằm xuống, cánh tay phải của hắn vừa vịn rơi vào trên lưng nàng, tay không cẩn thận chạm vào nàng, nhẩn mịn ấm áp trơn láng.

Nàng không có mặc xiêm y sao?

Tống Mạch vội lui về sau.

Đường Hoan ôm chặt hắn, bắt lấy tay hắn dán vào sau lưng mình không tha, chôn ở trước ngực hắn, xấu hổ đến không thể xấu hổ hơn: “Nhị gia, lúc trước là ta lạnh nhạt với chàng, bây giờ, bây giờ là bồi tội, Hải Đường, Hải Đường tùy chàng xử trí.”

Xử trí cái gì?

Tống Mạch một chút cũng không muốn xử trí!

Hắn cố gắng không đi cảm thụ da thịt trắng mịn dưới tay, nhắm mắt lại, miễn cưỡng bình tĩnh lại dịu dàng van xin nàng: “Hải Đường, tâm ý của nàngta đã hiểu, chẳng qua là đêm nay ta thật sự mệt mỏi, ngày mai, ngày maicó được không?”

Nói đến ngày mai, trong ngực bất chợt dâng lên một cơn đau đớn mãnh liệt, ngày mai, nàng như vậy, nhị đệ chắc chắn sẽ mừng rỡ như điên?

“Lấy cố...” Đường Hoan cắn ngực hắn, nước mắt chậmrãi tuôn ra, ướtnhẹ trung y của hắn, “Nhị gia, có phải chàng từng gặp nhiều nữ nhân lắm rồi, Hải Đường, Hải Đường như vậy, không thể khiến chàng vừa lòng, cho nên, chàng mới không cần ta, ngày cả, sờ sờ cũng không chịu?”

“Không phải...”

“Vậy chàng sờ ta đi, tốt xấu gì cũng để cho ta biết là chàng thích ta!” Đường Hoan oán hận cắn hắn. Thật sự hận, nàng tự nhận dung mạo đáng người đều là cực phẩm, nếu quyến rũ người khác, căn bản không cần quyến rũ, một ánh mắt này củanàng nam nhân chỉ sợ cũng là chen lấn đưa lên, làm sao ở trước mặt hắn, nàng thật giống như biến thành một lão thái thái khô quắt, bị hắn ghét bỏ như thế?

Nàng giận dữ bắt lấy tay hắn đặt lên bộ ngực mình, khóc cực kỳ tủi thân: “Chàng sờ một cái, ta chỗ nào không bằng những nữ nhân kia? Nghe nói chàng muốn nữ nhân muốn đến mức giả mạo đại ca đi ăn cướp người ta, sao nào, ta kém nàng ta sao? Lại khiến cho một nam nhân phong lưu tránh như rắn rết? Chàng nói đi, ta là lớn lên không xinh đẹp bằng những nữ nhân kia, hay là, hay là nơi này của ta không đủ, không đủ lớn?”

Tống Mạch sắp bị nàng bức điên rồi, “Không phải, không phải...”

Đường Hoan khóc lóc om sòm: “Vậy chàng sờ đi hôn đi, ta không cần chàng muốn ta, chỉ cần chàng sờ khắp ta hôn khắp ta, chứng minh chàng

không chê talà được! Hu hu, chàng chính là quá nhiều nữ nhân, ghét bỏ ta không tốt bằng các nàng...”

Nàng làm sao có thể không bằng những nữ nhân kia? Nàng làm sao có thể so sánh nàng cùng với những nữ nhân kia?

“Ta hôn, ta hôn!”

Không biết là xúc cảm dưới tay, hay là nghe không được nàng khinh thường mình như thế, Tống Mạch điên rồi, hấn thật sự điên rồi, không chút nào báo trước xoay người đặt ở trên người nàng, từ trán nàng bắt đầu hôn lên, một chút cũng không dịu dàng, vội vàng như mưa rền gió dữ, thô lỗ muốn thôi quét nàng, thoáng cái đã hôn khắp cả mặt nàng, lại chuyển qua tiếp tục tàn sát bờ môi trên cổ nàng. Hấn vội hấn nhanh, nhưng không hề để lại dấu vết ở trên người nàng, khi hấn hôn đến bộ ngực nàng, Đường Hoan phát hiện hấn có một chút do dự. Nàng không cho phép hấn bỏ dở nửa chừng, đè lại đầu hấn đưa vào, hấn ngậm lấy, lập tức điên cuồng mút vào. Đường Hoan đè nén không được kêu nhỏ ra tiếng, thân thể thoải mái, trong lòng thỏa mãn, khiến cho nàng nở rộ xinh đẹp ở dưới thân hấn.

Thừa dịp hấn mất đi lý trí, nhờ màn “tủi thân” vừa rồi, nàng thật sự khiến cho hấn hôn toàn thân nàng, từ bộ ngực cho đến ngón chân, nhắm mắt cảm thụ nhiệt tình chưa từng có của nam nhân. Cuối cùng nàng cũng không nhớ rõ là nàng chỉ dẫn, hay là do bản năng trời sinh của nam nhân, hấn chột nâng hai chân nàng lên, đầu lại tới gần tận tình hôn nàng liếm nàng hút nàng móc nàng nhấm nháp nàng, hung mãnh cuồng ngược như vừa rồi. Đường Hoan quên đi tất cả, kẹp lấy đầu hấn càng không ngừng kêu, cuối cùng khi hấn khẽ hút một ngụm lớn nàng trút ra tất cả.

Hấn còn đang tham lam hút, Đường Hoan lại chịu không nổi kích thích liên tục như vậy, lắc lắc thân mình cầu xin hấn dừng lại.

“Đủ không? Như vậy có thể chứng minh ta thích nàng, có thể chứng minh nàng hơn những nữ nhân kia không?” Tống Mạch ồ ồ thở gấp buông nàng ra, chất vấn dường như phát tiết.

Ngữ khí của hắn cứng rắn bá đạo trước nay chưa từng có, dường như nàng dám nói không đủ, hắn sẽ xé nàng. Đường Hoan vốn định phủ nhận kích thích hắn tiến thêm một bước, lúc nghe thấy được giọng điệu của hắn thì thoáng co rúm lại, không có can đảm. Nam nhân này lúc thành thật có thể đùa chết hắn, đột nhiên hung dữ lên, rất dọa người.

“Đủ...” Nàng ngượng ngùng kéo chăn lên che kín mình, nghĩ thầm Tống Mạch sẽ không thật sự điên rồi chứ?

Tống Mạch không điên, nghe nàng rớt cuộc cũng xác nhận vừa lòng, hắn nhanh chóng đứng dậy nhảy xuống kháng, đi ra gian ngoài phát tiết chính mình.

Hắn nhin được... không có lỗi với nhị đệ hắn.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 59: TỰ KẾ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đêm nay, Đường Hoan ngủ cực kỳ ngon.

Cái cảm giác thoải mái sau khi hưởng thụ sung sướng này, lại còn do một người nam nhân như vậy mang đến, không tự mình trải qua, tuyệt đối sẽ không hiểu được cảm giác ấy.

Khi tia nắng ban mai chiếu tới, nàng xốc chăn lên, nâng cánh tay lên trước.

Nhìn cánh tay trắng mịn của mình, đầu ngón tay trái ấn lên cánh tay phải, bắt đầu từ dưới nách, từng chút từng chút di chuyển lên trên.

Ngứa, cũng không giống như loại ngứa hằn tạo ra.

Nhắm mắt lại, trong đầu tự hiện lên cảnh tượng tối hôm qua.

Hắn quỳ xuống nằm sấp trên người nàng, đầu nghiêng về phía bên phải, nâng cánh tay của nàng, nhiệt tình như lửa, liếm lên trên, lần lượt ngậm đầu ngón tay nàng mút. Hôn xong bên phải rồi đến bên trái, sau đó từ cánh tay trái đi đến giữa, hơi thở sục sôi như hơi lửa phun lên trên da thật mãn cảm của nàng... Tay nàng đi theo đặt vào ngực, cầm nơi đó, giống như tối hôm qua nâng lên hằn ăn như vậy... Hắn vừa mút vừa bao lấy, còn ngay tay nàng cản trở, tự mình vuốt ve nhét vào trong miệng hắn, như là muốn một ngụm nuốt trọn nàng.

Nàng sờ eo bụng của mình, tối hôm qua thiếu chút nữa bị hắn bóp đứt.

Nàng nâng chân lên, thon dài cân xứng, hằn dương như lại quỳ giữa hai chân nàng, ôm một cái hôn đi hôn lại. Nàng giật giật ngón chân mướt mà,

ánh mắt có chút mê ly. Hắn rớt cuộc thích nàng đến mức nào, mà ngay cả chân ngón tay cũng đối đãi như trân như bảo?

Cuối cùng, nàng cong chân lên, ngửa cổ ra sau, nhiệt tình như vậy điên cuồng như vậy càn rỡ như vậy...

Lại ấm ướt rồi.

Giống như con mèo, nữ nhân lười biếng xoay người nằm nghiêng, để lộ đường cong xinh đẹp của mình trong nắng sớm.

Sư phụ nói, nữ nhân sinh ra đẹp như vậy, vì sao chỉ cho một người nam nhân xem? Nàng thì thích nhìn nam nhân vì thân thể của nàng mà mê muội, sau đó dùng thân thể của bọn họ, hầu hạ nàng, dâng cho nàng hưởng thụ.

Đúng vậy, hưởng thụ, Đường Hoan rất thích loại hưởng thụ này.

Mấy giấc mộng trước đó, nàng đều là ở vào thời điểm sung sướng nhất tiến vào giấc mộng tiếp sau, căn bản không có thời gian tìm hiểu kỹ loại tư vị này. Lâm Phái Chi từng hầu hạ nàng một lần, nhưng hắn chỉ hôn ngực nàng, làm sao so được với Tống Mạch điên cuồng tối qua? Lại nói, mặc dù trên thân thể thoải mái như nhau, trong lòng cảm giác lại không giống. Lần này Tống Mạch mặc dù là bị nàng kích thích, nhưng mà đó là hắn chủ động đề lên, để cho một nam nhân từng giết nàng hầu hạ toàn thân nàng ghen mọn như thế, tư vị đó, thật sự là thoải mái muốn chết.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng động rất nhỏ, có người đứng ở cửa nội thất.

Hắn còn dám đi vào?

Đường Hoan nghi hoặc, ánh mắt rơi xuống cái áo ngay sát bên của hắn. Nàng hiểu rõ mỉm cười, kéo chăn che đến ngực, vai lộ một nửa, giả vờ ngủ.

Tống Mạch đứng trước cửa một lát, xác định bên trong không có tiếng động gì mới nhẹ nhàng vén rèm cửa lên, cực kỳ chậm chạp bước vào. Tối hôm qualúc rời đi trong đầu là một mảnh hỗn loạn, quên mất mang xiêm y rangòai.

Không tìm được lòng nhìn về phía đầu giường đặt gần lò sưởi.

Liếc mắt một cái đã thấy ngay cánh tay trắng như tuyết của nàng.

Tống Mạch vội vàng thu hồi tầm mắt, bước chân càng nhẹ, khi hấn thấp thỏm đi tới trước giá sách, trên lưng đã chảy ra một lớp mồ hôi.

“Nhị gia, chàng tỉnh rồi.” Đường Hoan kéo chăn lên, chỉ lộ ra đôi mắt ngượng ngùng nhìn hấn.

“Ừm, nàng nằm thêm một lát đi, ta đi ra ngoài trước.” Tống Mạch dùng động tác vô cùng cứng nhắc mặc quần áo, cũng không quay đầu lại nói.

Đường Hoan không nói nữa, vụng trộm không chớp mắt nhìn nam nhân chạy thẳng tới cửa, cho đến khi hấn vén rèm lên muốn đi ra ngoài, nàng mới khe khẽ gọi hấn: “Nhị gia!”

Tống Mạch cứng đờ, hơi nghiêng đầu, “Làm sao vậy?”

Với dáng vẻ lạnh như băng này của hấn, vậy mà thực sự cho rằng người khác không nhận ra sao?

Đường Hoan ở trong lòng oán thầm, sau đó khi hấn quay đầu lại nhìn thì bối rối rụt vào trong chăn, chỉ có giọng nói rầu rĩ truyền ra ngoài: “Nhị gia, tối hôm qua, ta, ta rất vui...”

Khuôn mặt tuần tú của Tống Mạch trong phút chốc đỏ ửng lên, giật giật khoé miệng nhưng không biết nên nói gì, chỉ biết vội vàng rời đi.

Phòng chính ở đằng trước, Tống Lăng còn chưa có tỉnh ngủ, ngay cả hẳn vào phòng cũng không biết.

Nhìn đê đê đang ngủ say, Tống Mạch do dự có nên nói ra chuyện tối hôm qua hay không.

Không nói, trong lòng hẳn khó chịu, hơn nữa sau khi nhị đệ gặp mặt nàng, tin rằng ít nhiều cũng có thể đoán ra. Nói, nhị đệ chắc chắn sẽ tức giận? Nhị đệ giận hẳn thì không có vấn đề gì, nhưng mắng nàng thì làm sao bây giờ? Nàng không có sai, là hẳn rất ngốc, không nghĩ ra cách không chạm vào nàng mà vẫn thuận lợi che giấu được.

Bị người nhìn chăm chăm lâu như vậy, chỉ cần không phải người quá ngu ngốc, vẫn có thể cảm giác được. Tống Lăng mở mắt, chỉ thấy đại ca nhà mình mặt ủ mày chau do dự đứng ở đằng kia, vẻ mặt áy náy. Trong lòng gã vui vẻ, đứng dậy nói: “Đại ca, huynh muốn nàng rồi?” “Muốn” là tốt nhất, không cần gã tốn công.

“Không có, nàng vẫn hoàn bích, chỉ là, nàng, nàng hiểu lầm ta là đệ, ta, ta...” Tống Mạch lập tức phủ nhận nhưng lời nói tiếp theo dù như thế nào cũng không nói được rõ ràng, càng không dám nhìn thẳng vào mắt Tống Lăng.

Nghe thấy hai người không có làm gì, trên mặt Tống Lăng lộ vẻ thất vọng, thấy Tống Mạch ấp úng, tâm tư gã vừa chuyển bèn suy đoán nói: “Đại ca không muốn nàng, nhưng đã chạm vào nàng rồi chứ? Ta đoán nhé, đại ca ôm nàng rồi? Hay là hôn nàng rồi?”

“Nhị đệ, ta thực sự không phải cố ý đâu, đệ nghe ta giải thích, ta...” Tống Mạch không muốn tiếp tục phạm thêm một sai lầm nữa, kiên quyết, quyết định ăn ngay nói thật. Nói chócùng, là nhị đệ buộc hẳn đi tới, hẳn trong tình thế bất đắc dĩ đã chạm vào nàng, hẳn ôm tất cả sai lầm lên người mình, chỉ

cần nhị đệ đừng trách nàng, nhị đệ đánh hấn oán hấn như thế nào hấn cũng bằng lòng chấp nhận.

Tống Lăng làm sao có thể trách hấn đây?

Gã mỉm cười dẫn người ngồi xuống trên đầu giường đặt gần lò sưởi, nhích tới gần bên cạnh Tống Mạch một chút, thấp giọng nói: “Đại ca huynh đừng có gấp, tamột chút cũng không tức giận, huynh cho rằng ta thật là vì để huynh hểthy vọng, vì khảo nghiệm tự chủ của huynh mới để huynh giả trang thành ta sao? Đương nhiên không phải, huynh là đại ca của ta, ta sao có thể không tin huynh? Đại ca, thật ra thì lời nói ngày đó ta nói bên cạnh núi giả đều là thật sự, huynh cũng thích nàng, vậy không cần dè nén mình, nhị đệ sẵn lòng chia sẻ nàng cùng huynh. Nàng không phân biệt rõ chúng ta, buổi tối chúng ta thay phiên qua đêm cùng nàng, chờ qua một thời gian dài sẽ nói cho nàng, nàng quen rồi, cũng sẽ chấp nhận. Đại ca, huynh cảm thấy chủ ý này thế nào?”

Tống Mạch không thể tin những gì mình nghe thấy, mỗi một câu nói của Tống Lăng, áy náy trong lòng hành hạ hấn một đêm kia cũng nhạt đi một phần, cuối cùng hoàn toàn biến thành tức giận ngập trời. Thì ra là nhị đệ trăm phương nghìn kế khiến cho hấn tới gần nàng, chỉ là vì buộc hấn thừa nhận hấn thích đệ muội, buộc hấn muốn nàng, sau đó lại theo gã làm bậy?

Vậy dầy vò tối hôm qua của hấn coi là cái gì? Nhị đệ đùa giỡn hấn sao?

“Tống Lăng, ngươi là hạ quyết tâm không chịu đối xử một lòng với nàng sao? Cho dù ta và ngươi diễn trò khiến cho nàng chấp nhận ngươi rồi, ngươi cũng không chịu, có phải hay không?” Hấn đột nhiên nhảy xuống đất, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn thẳng vào đệ đệ “tốt” của hấn.

Đại ca tức giận...

Tống Lăng lùi ra sau một chút, cũng hỏi hấn: “Đại ca, vậy huynh thực sự bỏ được buông được nàng sao, cho dù thế nào cũng không chịu theo ta

cùng đoạt lấy nàng?”

“Phải!”

Tống Mạch giận dữ rống lên, “Tống Lăng, nếu tính người chết cũng không thay đổi, bây giờ ta sẽ thay người viết cùng cách thư, nàng là nữ nhân tốt, ta không thể hại nàng bị người chà đạp!” Hãn giằng co lâu như vậy, còn không phải là vì khiến cho nàng thích nhị đệ, khiến cho nhị đệ đối xử tốt với nàng, vợ chồng hai người hòa thuận? Hãn hy vọng nhị đệ tốt, hy vọng nàng tốt, bây giờ nhị đệ chìm đắm hết thuốc chữa, làm sao hãn có thể tiếp tục nhìn nàng nhảy vào hố lửa? Hay là bị tự tay hãn đẩy tiếp?

Nam nhân nhìn chăm chăm Tống Lăng, tức giận đến cổ cũng đỏ lên.

Tống Lăng biết đại ca thực sự bị chọc tức rồi, gã không muốn bị đánh một cách vô ích, vội sửa lời: “Được được được, đại ca huynh đừng tức giận, huynh đã không chịu, vậy ta đối xử tốt với nàng là được, dù sao nàng đã bằng lòng sống cùng ta. Đại ca yên tâm, lần này ta nói chuyện giữ lời!”

Lời hay chữ tốt thương lượng cũng vô dụng, gã đành phải sử dụng thủ đoạn khác, gã cũng không tin đại ca sau khi muốn nàng, còn có thể đúng lý hợp tình như vậy. Hừ, lần này gã chẳng những muốn cho đại ca muốn nàng, còn muốn đích thân vạch trần hai người để cho Hải Đường biết chân tướng! Nàng hoặc là không chịu nổi bị nhục mà chết, hoặc là thỏa hiệp hầu hạ hai huynh đệ bọn họ!

Nghĩ đến đây, Tống Lăng làm ra bộ dạng đứng đắn nhất thành khẩn nhất nhận lỗi với Tống Mạch, liên tục cam đoan về sau cải tà quy chính làm người tử tế.

Tống Mạch không tin gã.

Tống Lăng không có cách, chỉ lên trời thề: “Ta Tống Lăng thề với đại ca, về sau đối xử tốt với thê tử Trình Hải Đường, nếu có nửa phần khiến đại

của ta không hài lòng, sẽ phạt ta bị thiên lôi đánh xuống không chết từ tế được!”

Tống Mạch lần này không có ngăn cản gã, lạnh lùng theodõi ánh mắt gã: “Một lần cuối cùng, Tống Lăng, ta lại tin người một lần cuối cùng. Nếu như người không học tốt, ta chẳng những sẽ thả nàng rời đi, sau này nửa phân tiền cũng không cho người, người chờ tự sinh tự diệt đi!” Phất tay rời đi.

Tống Lăng “xuy” một tiếng, không biết ai để cho ai chờ đâu, đêm nay, qua một đêm nay, xem đại ca còn dám to mồm hay không!

Lại nằm thêm một lát, Tống Lăng đứng dậy mặc quần áo, chuẩn bị về phía hậu viện bồi thê tử dùng điếm tâm, gã vẫn thật muốn biết tối hôm qua đại ca đã làm gì với nàng. Chẳng qua là, đi được một nửa, Tống Lăng lại quay trở về. Không được, gã không rõ đại ca ở chung với nàng như thế nào, vạn nhất bị nàng nhìn ra, kế hoạch buổi tối sẽ dễ dàng xảy ra biến cố, hay là sau khi chuyện thành lại làm nàng đi.

“Đại ca, ban ngày gặp nàng, ta có chút chột dạ, hay là buổi tối mới qua nhé.” Tống Lăng sải bước vào thiên đình, chào hỏi Tống Mạch.

Tống Mạch “ừm” một tiếng, cũng không ngẩng đầu lên: “Vậy người bảo người ta đi qua nói cho đệ muội một tiếng, miễn cho nàng nghĩ nhiều.”

Tống Lăng sờ sờ cái mũi, nhìn hẩn cười, nở nụ cười nửa ngày không được đáp lại, bèn đi ra ngoài sai người.

Sau khi ăn xong, huynh đệ hai người cùng đi ra cửa hàng, chạng vạng mới trở về.

Bởi vì lấy được sự đồng ý từ chỗ Tống Mạch, lần này Tống Lăng đi thẳng đến hậu viện. Nhìn bóng dáng gã biến mất ở ngã rẽ, trong lòng Tống Mạch giống như bị cát chặn lại giống như bị kim đâm, đủ thứ cảm giác phức tạp khó tả sắp ép điên hẩn rồi. Hẩn sải bước vào nội thất, lôi một

quyết tập ký bình thường thích đọc nhất ra xem, nhưng xem nửa ngày, càng xem tâm càng phiền, “Bộp”, buông sách ra, đi đến bên hồ, cơm chiều cũng không định dùng.

Hậu viện, dùng xong cơm chiều, Tống Lăng nắm tay Đường Hoan, dịu dàng hỏi nàng: “Hôm nay ở nhà làm những gì, có nhớ ta không?”

Đường Hoan ngượng ngùng vuốt ve lông trên móng vuốt của gã, cúi đầu mắng gã: “Ngày hôm qua còn như hũ nút, một ngày không thấy, giờ đã lại dịu dàng rồi.”

Tống Lăng bị dáng vẻ này của nàng chọc cho trái tim ngứa ngáy, nhưng vì đại kế, đành phải tạm thời nhịn xuống, nói lỏng cổ áo nói: “Bảo Lập Hạ ra phía trước lấy chút đồ, sao đi lâu như vậy? Hải Đường, nàng đi ra ngoài nhìn một cái, xem nàng ta có phải trốn ở chỗ nào lười biếng hay không. Những nha hoàn này, nàng phải thắt chặt một chút, không thể nuông chiều các nàng một thân tật xấu.”

“Vâng, vậy chàng chờ, ta đi thúc giục một chút.” Đường Hoan mềm mại phối hợp với gã, vén rèm lên đi ra ngoài.

Tống Lăng nhanh chóng từ trong tay áo lấy ra một bao thuốc bột đổ vào trong ấm trà, lắc lắc, cười đắc ý, kiên nhẫn chờ mỹ nhân trở về. Đường Hoan rất nhanh đã trở lại, Tống Lăng đứng dậy đón nàng, nắm tay nàng ngồi ở cạnh bàn, tự tay châm trà cho nàng: “Hải Đường vất vả rồi, uống ly trà huân cổ họng đi.”

“Nhị gia đối với ta thật tốt.”

Đường Hoan đỏ mặt nhận trà, vừa muốn uống, thấy nam nhân nhìn chăm chăm vào mình, nàng xấu hổ xoay lưng: “Nhị gia đừng nhìn ta, chàng như vậy, ta cũng không tiện uống.”

“Được được, ta nhìn bên kia là được rồi chứ?” Tống Lăng biết nữ nhân xấu hổ, ngoan ngoãn quay đầu nhìn về phía khác.

Đường Hoan vẫn quay lưng về phía gã, một tay bưng trà một tay dùng ống tay áo che mình, lặng lẽ đổ nước trà vào trong áo. Chén trà nhỏ, nước trà cũng chỉ làm ướt được nửa ống tay áo, bởi vì cách xa Tống Lăng, đoán gã cũng không nhìn thấy. Hừ, dám bỏ thuốc ở ngay trước mặt nàng, gã có biết cái gì gọi là múa rìu trước cửa Lỗ Ban không? Lát nữa nếu như Tống Lăng muốn cưỡng ép nàng, Đường Hoan không ngại đánh gã ngất xỉu, rồi đi tìm vị Nhị gia giả kia “giải độc”.

“Ồ, sao mùi vị nước trà này có chút là lạ nhỉ?” Đường Hoan buông ly trà, nghi hoặc hỏi.

“Đương nhiên có chút là lạ, đây là ta rót cho nàng, uống vào có phải ngọt hơn trước hay không?” Tống Lăng cười nhìn nàng, thấy nữ nhân liếc gã một cái liền cúi đầu, gã nắm bả vai nàng, dịu dàng nói: “Hải Đường, ở trong phòng mãi cũng buồn, đi, thừa dịp trời còn chưa tối, chúng ta đi dạo trong vườn hoa một lát, hóng mát một chút.”

Rốt cuộc gã muốn làm cái gì?

Đường Hoan rất tò mò, lấy cố thay bối tử*, theo Tống Lăng đi ra ngoài, âm thầm tính toán xem khi nào mới để cho được lực phát tác. Theo chút mùi vừa rồi ngửi thấy, hẳn là loại qua chừng hai khắc đồng hồ mới phát tác.

Tống Lăng lại đưa nàng tới bên núi giả. Hai người ngồi xuống mặt ghế đá, nói chuyện với nàng một lát, Tống Lăng chợt vỗ đùi một cái: “A, suýt chút nữa quên mất, ta mua được mấy thứ tốt cho nàng, vừa rồi vội đi gặp nàng nên để quên ở nhà trước rồi, bây giờ ta trở về lấy. Hải Đường, nàng ở chỗ này chờ cũng không có ý nghĩa, không bằng đi dạo bên hồ một chút đi, quay lại ta tới chỗ đó tìm nàng!” Vừa rồi gã quan sát thấy đại ca ngồi ở bên hồ, không sai, bốt cho gã phải tìm cố lừa người đến đây. Hiện tại để

nàng đi qua trước, chờ hai người lẫn lộn cùng nhau gã lại xuất hiện, đến lúc đó bắt kẻ thông dâm thành đôi, xem đại ca còn lùi bước thế nào.

Đường Hoan cũng nhìn thấy Tống Mạch, cho nên hiện tại Tống Lăng vừa nói như vậy, nàng liền hiểu được ý đồ của gã.

Nàng dịu dàng nhìn Tống Lăng, trong lòng có chút tiếc nuối, người có ý tứ như vậy, đáng tiếc chỉ là giả tượng trong mộng. Nếu là trong hiện thực cũng có một đôi huynh đệ song sinh như vậy thì thật tốt, nàng khẳng định có thể dụ dỗ bọn họ cùng nhau chơi đùa một hồi, hai Tống Mạch vây ở bên cạnh hầu hạ nàng, ngẫm lại đã thấy nhiệt huyết sôi trào.

Aiz, đáng tiếc...

Tống Lăng hỗ trợ như thế, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đêm nay nàng có thể hái được Tống Mạch rồi. Về phần tính toán nhỏ nhặt của Tống Lăng... Nàng cũng không hơi đâu mà để ý.

Nhìn theo Tống Lăng đi xa, Đường Hoan bẻ một cành liễu, lả lướt đi đến bên hồ.

Tống Mạch đang tựa lưng vào cây liễu, ngẩn người nhìn mặt hồ.

Hắn thích nàng từ bao giờ? Hình như cũng bởi vì lần thân mật trong nước đêm đó, trong lòng hắn mới có ma.

Nhìn nàng, hắn cảm thấy nàng quen thuộc, ôm nàng, trong đầu hắn sẽ có ý niệm hoang đường nàng thuộc về mình. Đây rốt cuộc là vì hắn lấy cớ cho mình thích đệ muội, hay là trong xa xôi hắn đã thật sự cùng dây dưa với nàng?

Thôi, có thì thế nào? Nàng là đệ muội của hắn, cho dù nàng và nhị đệ cùng cách, lấy thân phận đại bá trước của hắn, hắn cũng không có cách nào

thú nàng. Hơn nữa, trời cũng tối rồi, tính nhị đệ vội vã như vậy, chỉ sợ đã cùng nàng...

Tống Mạch thống khổ ngửa đầu, cái gáy dùng sức đập vào thân cây thô ráp phía sau, muốn dùng đau đớn trên thân thể để xoá bớt thống khổ trong lòng.

Hắn đem nàng cho một người nam nhân khác, nàng không bao giờ có thể là của hắn nữa!

Nàng...

“Bộp”, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng vang trầm đục.

Tống Mạch mờ mịt nhìn qua, trong bụi cỏ xanh biếc, có người ngã ở đó, nhìn quần áo, hình như là nữ nhân.

Tống Mạch nhíu mày, là nha hoàn nào ngất xỉu?

Đợi sau khi hắn tới gần thấy rõ khuôn mặt nữ tử, Tống Mạch khiếp sợ khựng bước chân, nàng, tại sao lại ở chỗ này?

Vừa mừng vừa lo, mừng là vì nàng vẫn chưa ở chung với nhị đệ, lo là thân thể của nàng!

“Hải... Đệ muội, muội không sao chứ?” Hắn không dám tới gần, cách vài bước gọi nàng.

“Nhị gia?” Đường Hoan nhẹ nhàng cọ xát mặt cỏ, vừa cười xiêm y của mình, vừa quay đầu nhìn hắn, ánh mắt mê ly thờ gập hỗn hên: “Nhị gia, chàng nhanh như vậy đã trở lại.., ừm, Nhị gia, ta nóng quá, thật là khó chịu.., cả người chẳng còn sức lực... Nóng quá...” Nói xong, mở rộng áo, lộ ra áo ngực chong nhật bên trong.

Mắt thấy nàng còn muốn cười tiếp, Tống Mạch cũng không còn cách nào đứng xem nữa, chạy tới ngồi xổm xuống, trước giúp nàng bọc thật chặt

xiêm y, bàn tay to đặt lên trán nàng: “Đau đầu sao? Có phải bị bệnh hay không?”

“Ừm...” Đường Hoan nắm lấy tay hắn đặt về phía ngực mình, nhắm mắt lại cầu hắn: “Nhị gia, tay chàng mát quá, sờ ta, ừm, sờ ta giống như tối hôm qua vậy, ừm... Đừng trốn, Nhị gia tốt, ta khó chịu muốn chết...” Dựa sát vào cánh tay của hắn, nàng ngã trong lòng hắn, hai tay ôm lấy thắt lưng hắn sờ loạn, hai luồng đờ đờ trước ngực tì lên cọ cọ vào hắn, môi không ngừng cố gắng hôn lên cổ hắn.

“Hải Đường, đừng như vậy, muội, muội có phải ăn phải thứ gì hay không?” Tống Mạch đẩy nữ nhân rõ ràng đang không bình thường này ra, một tay nhanh nhẹn ngăn cản hai tay của nàng tiếp tục cởi quần áo, một tay ấn bả vai nàng không cho nàng tới gần mình.

Đường Hoan khó nhịn giãy dụa, cánh tay không động đậy được, nàng vô lại ngã trên mặt đất, chen chân vào khoá chặt nam nhân, kẹp hắn cọ sát đi cọ sát lại, trong miệng trả lời mơ hồ không rõ: “Ăn cái gì? Không có..., ta chỉ uống trà chàng rót...A, Nhị gia, chàng mau ôm ta một cái, như vậy thật là khó chịu... Nhị gia, ta muốn chàng, còn muốn chàng hôn phía dưới ta, ngứa quá, chàng mau hôn nhẹ giúp ta... Nhị gia tốt, cho ta...”

Nghe nữ nhân yêu mến nói trắng ra, chân nàng lại còn không ngừng ngoắc lấy hắn, thân thể Tống Mạch lập tức nổi lên phản ứng, dục. hỏa đốt người. Càng tăng lên có thể sánh bằng dục. hỏa, là lửa giận!

Nhị đệ vậy mà bỏ thuốc nàng!

Nàng cũng đã bằng lòng chấp nhận gã, tại sao nhị đệ còn có thể làm ra loại chuyện này!

Đây là đối xử tốt với nàng trong miệng nhị đệ, đây là hứa hẹn của gã sao?

Tống Mạch chợt ôm lấy người, ánh mắt lạnh như băng đảo qua đường đi, đi về phía ngược lại. Không thể trở về, theo như lời vừa rồi của nàng, nhị đệ hẳn là rất nhanh sẽ trở lại, trên đường hai người vô cùng có khả năng đụng phải. Chuyện cho tới bây giờ, hẳn không có khả năng sẽ giao người cho nhị đệ, nhị đệ khẳng định không thuận theo, âm ỷ lên khiến cho hân chê cười. Hẳn mang nàng tránh một lát trước, chờ sức lực của nàng trở lại, ngày mai sẽ đưa nàng trở về Trình gia.

Hắn nghĩ thì đẹp đấy, nhưng nữ nhân trong ngực không phối hợp.

Bởi vì hai tay hắn đều bận rộn nên không có cách trói buộc được nàng, bàn tay nhỏ bé của Đường Hoan dễ dàng thò vào trong lòng hắn, sờ cổ hắn xoalồng ngực hắn sờ lưng eo của hắn, sờ soạng khiến nam nhân nhiều lần thiếu chút nữa mất lực ngã xuống. Tống Mạch đầu đầy mồ hôi, thấp giọng cầu nàng đừng lộn xộn. Đường Hoan làm sao nghe lọt, không những không dừng tay, còn hất tung cái áo của hắn, môi cũng hôn lên.

“Nhị gia, muốn ta, thật là khó chịu.” Nàng dùng sức mút lồng ngực rắn chắc của hắn, mút không ra, chỉ để lại vết đỏ khắp nơi. Tay trái thì sờ từ mặt đi xuống thắt lưng hắn.

Tống Mạch không có cách nào ngăn cản nàng lại không thể thật sự để cho nàng nắm được, nhìn bốn phía xung quanh, chạy thật nhanh về phía một bụi hoa cao hơn nửa người, sau đó gối xếp bằng ôm thật chặt người vào trong ngực, nắm tay nàng an ủi nàng: “Hải Đường nhịn một chút, nhịn một lát là được..., nghe lời...”

“Nhị gia, Nhị gia, nơi này cứng quá thoải mái quá...” Đường Hoan nhắm mắt lại, tay bị nắm lấy rồi, nàng dùng ngực cọ hắn, cái mông bên dưới cọ qua cọ lại vào cái vật tốt đang chống lên nàng kia, rõ ràng cảm nhận được hắn càng lúc càng lớn, “Nhị gia, chàng mau cho ta, ta muốn chết, khó chịu chết mất...”

“Hải Đường!”

Tống Mạch không thể chịu được nàng cầu xin như vậy, dày vò hồi lâu, rốt cục vẫn là cúi đầu che kín môi nàng, một tay ấn thật chặt người vào trong ngực, một tay nâng mông nàng không cho nàng tiếp tục cọ hấn, ý đồ dùng biện pháp này giúp nàng nhịn xuống. Nhưng cứ như vậy, hấn cũng càng thêm cảm nhận được rõ ràng bộ ngực vừa lớn vừa mềm của nàng, còn có bộ mông tròn trên tay hấn kia càng ngày càng hấp dẫn hấn véo một cái. Từng màn tối hôm qua hấn cố ý quên lãng một lần nữa nổi lên trong lòng...

Ngón tay đột nhiên chạm phải một tia lạnh, Tống Mạch kinh hãi, chính là nữ nhân trong lòng lui về phía sau, đưa nơi đó đến trong tay hấn.

“Nhị gia, tiến vào, cảm ơn đó của chàng vào. Tiến vào, ta muốn, thật là khó chịu..., chết mất...” Thừa dịp hấn thất thần, Đường Hoan né tránh miệng hấn, ghé vào lỗ tai hấn cầu xin gần như khóc.

“Hải Đường...” Tống Mạch trán nổi gân xanh, hấn là thật sự chịu không nổi nàng như vậy.

“Nhị gia, tiến vào, cầu chàng...” Đường Hoan biết hấn đã sắp sụp đổ rồi, bèn ngậm vành tai hấn mút đi mút lại. Mới mút được hai cái, nam nhân đột nhiên cởi quần nàng xuống, môi lưỡi cũng một lần nữa phủ đi lên. Đường Hoan mừng rỡ, giãy dụa muốn ngồi vào trên đùi hấn, dù sao năm nghiêng như vậy không dễ làm chuyện. Nhưng lồng ngực nam nhân đè ép nàng thật chặt không cho nàng đứng lên, Đường Hoan đang nghi hoặc tư thế này hấn có thể đi vào tới đâu, bàn tay to của Tống Mạch không hề báo trước úp vào nơi đó của nàng, sau đó, một ngón tay thử thăm dò đâm vào.

“Ừm...” Đường Hoan không tự chủ được ngửa đầu.

Tống Mạch sợ nàng đau, dừng một lát mới từ từ rút ra. Cắm vào, chỉ ở chỗ nông cũng không đi sâu vào, sau khi đi ra cũng không vội mà đi vào, mà là dọc theo cái khe kia lên xuống vỗ về chơi đùa, giống như tối hôm

quadùng lưỡi hôn nàng như vậy. Nàng khó chịu, nàng muốn để hắn đi vào, nhưng sao hắn có thể? Không nói tới tới thân phận, làm sao hắn có thể thừa dịp nàng mất đi lý trí mà muốn nàng? Tống Mạch cố nén, chỉ cần làm cho nàng trút ra, được tính chắc hắn sẽ giải được?

Đường Hoan muốn kháng nghị, nhưng thiên phú của nam nhân này cũng không tệ, làm vài cái đã nắm giữ kỹ xảo, hiện tại nàng căn bản không cần giả vờ, khó kìm lòng nổi vụn vụn run rẩy ở trong lòng hắn. Hơn nữa, cho dù nàng muốn bảo hắn đổi thành thứ đó tiến vào, nàng cũng không có cách nào mở miệng. Tống Mạch dường như sợ nàng nói chuyện, ngậm lưỡi nàng không ngừng dây dưa, Đường Hoan bị hắn kích thích cả hai đầu trên dưới khiến nàng mịt mờ như đi trong rừng rậm, cũng sắp không phân rõ phương hướng rồi.

Nửa người trên bị hắn giam cầm, chỉ có chân vẫn còn tự do, cong lên lại duỗi ngang, duỗi ngang lại cong lên... Một đôi giày thêu gấm đỏ khó nhọc sát cỏ xanh dưới chân, đập lún một mảng... Động tác của nam nhân càng lúc càng nhanh, cặp chân nhỏ kia đập cũng càng ngày càng nhanh, phát ra tiếng vang ma sát không cách nào hình dung, cùng xen lẫn trong tiếng nước đảo ngày càng rõ ràng.

Cho đến một lúc, có tiếng bước chân vội vàng chọt chen vào, tiếng nước im bật lại.

Tống Mạch cứng đờ, nhị đệ đến!

Hắn vội vã muốn mặc quần áo cho nàng.

Đường Hoan mới không cần!

Mắt thấy sắp đến giây phút quan trọng rồi, làm sao hắn có thể dừng lại đúng lúc này chứ? Nếu muốn chơi, dứt khoát chơi lớn một chút mới được, dù sao khẳng định bây giờ Tống Mạch muốn ôm nàng trốn đi, vậy, vậy vừa trốn vừa muốn đi!

Quần, giầy ngay từ lúc giầy dựa vừa rồi đã rơi xuống, Đường Hoan cũng lười quản, trực tiếp giang chân ngồi ở trên đùn nam nhân, ôm cổ hắn tiếp tục cọ: “Nhị gia, Nhị gia đừng ngừng, ta còn muốn, cho ta mau lên!”

Tiếng bước chân ngày càng gần, Tống Mạch căn bản không có thời gian khuyên nàng, hơn nữa thần chí của nàng không rõ, nhất định cũng sẽ không nghe hắn. Ánh mắt nhìn quét một vòng, Tống Mạch dùng quần của nàng bao qua loa đôi giày thêu nhét vào giữa nàng và hắn, hai tay nâng bộ móng dính đầy ẩm ướt của nàng, đột ngột đứng dậy, khom lưng chạy về phía trước. Sắc trời tối sầm, phía trước có cây cối che lấp, chỉ cần hắn vòng đến núi giả bên kia, thì có thể né tránh nhị đệ đi về sân trước, đến lúc đó trốn vào thư phòng giả bộ ngủ là được.

“Nhị gia, nhanh chút tiến vào...” Chờ sau khi hắn nâng người lên, Đường Hoan vừa kẹp chặt hai chân lấy thắt lưng hắn, vừa vịn vẹo.

“Đừng lên tiếng!” Bộ ngực của Tống Mạch phập phồng kịch liệt, như bây giờ, hắn không có cách nào chặn miệng nàng rồi.

“Vậy chàng tiến vào, ta sẽ không lên tiếng.” Đường Hoan nói dứt quãng, phía dưới để lên chuyển động vòng quanh cái vật vẫn còn chống lên của hắn kia.

“... Cho nàng!” Tống Mạch vừa muốn tránh né người đuổi theo phía sau, vừa muốn nhìn chăm chăm con đường phía trước tránh cho bị vấp, căn bản không có tinh lực đối phó nàng, nghe nàng không ngừng cầu xin, hắn vừa sốt ruột vừa giận dữ chuyển một bàn tay đến giữa hai chân nàng, vờn một ngón tay đưa vào. Bởi vì hai người đều đang xóc nảy, một cái đưa vào này đưa không có nắm giữ tốt độ mạnh yếu, sâu.

Có chút đau, nhưng là quá kích thích!

Không để ý nam nhân ngu ngơ trong chốc lát, Đường Hoan cắn hắn hơi mở rộng vạt áo, ôm cổ hắn tự mình chuyển động lên xuống. Loại động tác này

rất cần thể lực, nhưng khó có khi gặp được nam nhân cường tráng như vậy, khó có khi gặp được loại kích thích vụng trộm bị người đuổi theo như thế này, làm sao Đường Hoan có thể mất hứng ở trên người mình? Chân đã mỏi nhừ, nàng vẫn kẹp lấy thắt lưng hắn kẹp lấy tay hắn thật chặt, không để cho mình ngã xuống.

Tống Mạch sức lực đúng là lớn, nhưng ôm một người như vậy, khẳng định chạy không bằng Tống Lăng. Khi chạy đến gần núi giả, hai bên đã rất gần rồi, hoàn toàn là nhờ bóng đêm mới có thể che giấu khuôn mặt.

Nhìn bóng dáng chật vật mơ nhạt phía trước, Tống Lăng biết rõ còn cố hỏi: “Đằng trước, mau dừng lại cho ta, có gan ở bên ngoài làm loại trò này, sao không có can đảm lộ diện!”

“Nhị gia, mau trốn đi, đừng để cho đại ca thấy chúng ta!” Đường Hoan sắp không được, nhưng vẫn không quên tiếp tục diễn trò, thở gấp thúc giục Tống Mạch. Nàng cần hắn thả nàng xuống, cần hắn dùng lực làm nàng, về phần bị Tống Lăng bắt được thì làm sao bây giờ, bây giờ nàng không có tâm tư nghĩ tới, dù sao nàng đã bắt được trái tim Tống Mạch, không sợ hắn chạy trốn.

Tống Mạch cũng không duy trì được nữa rồi, vội vàng chạy vào núi giả, ở trong núi đá hình thù kỳ quái tìm kiếm chỗ ẩn thân.

Thật vất vả tìm được rồi, hắn ôm nàng nhảy qua. Biết nàng sắp đến rồi, đồng thời cũng sợ nàng lại phát ra âm thanh, Tống Mạch hơi đặt ở trên người nàng hung hăng ngăn chặn miệng nàng, ngón tay liên tiếp rút ra làm vài lần thật sâu, mong đợi giải dược tính của nàng sớm một chút. Nàng an phận rồi, hắn lập tức đi ra ngoài ngăn lại Tống Lăng, chỉ cần không bị Tống Lăng nhìn thấy hai người như vậy, việc này có thể toàn vẹn trôi qua.

“Ha ha, lúc này còn không quên làm chuyện đó, lá gan thật sự là không nhỏ nhỉ, đi ra, Nhị gia tâm tình tốt, có lẽ sẽ tha cho các người một lần.”

Giọng nói Tống Lăng đột nhiên truyền đến, ĐườngHoan căng thẳng trong lòng, vừa vặn bị hấn đặt trong chỗ tuyệt diệu, nức nở một tiếng, run rẩy trút ra.

Tống Mạch cứng ngắc cả người, cuối cùng, vẫn là tránh không thoát sao?

Chợt, trong bóng tối lần lượt truyền đến tiếng nam nhân kinh hô cùng tiếng“bụp” trầm đục, ngay sau đó không có tiếng động gì nữa, thay vào đó là khoảng im lặng khá dài không nên có.

Trong lòng trào lên bất an khó hiểu, Tống Mạch bỏ nữ nhân không ngừng thở dốc trong lòng xuống, chạy về phía bên kia.

Hắn thấy một người nằm úp sấp trên mặt đất, không hề nhúc nhích.

“Nhị đệ!”

Tống Mạch nóng lòng tới đỡ gã, bàn tay chạm đến đầu Tống Lăng, thì chạm phải một mảng ấm nóng.

Hết sức khiếp sợ hoảng hốt, hắn nghe thấy giọng nói suy yếu của nàng:

“Người gọi gã là nhị đệ, người, người là, đại ca?”

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 60: Sợ Đái Ra Quần

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Nhị gia khi đi đường ban đêm vô ý ngã sấp xuống, trán đập vào đá nhọn, mất mạng ngay tại chỗ.

Dựng linh đường, làm pháp sự, sau bảy ngày đặt quan tài thì hạ táng.

Đến đây, Tống gia đã ồn ào nhiều ngày nay, rốt cuộc cũng trở về với vẻ vắng lạnh.

Có lẽ, nên miêu tả bằng từ “tĩnh mịch” thì đúng hơn. Trước kia, trong phủ tốt xấu gì vẫn còn có bọn nha hoàn bởi vì Nhị gia mà gà bay chó sủa, có Đại gia khiến trách Nhị gia gây chuyện thị phi, nay, đầu sỏ gây hoạ đirồi, Đại gia đi sớm về trễ làm buôn bán, sau khi về nhà trực tiếp trốn vào thư phòng, tân quả phụ Nhị nãi nãi thì cửa lớn không ra cửa nhỏ không bước, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt.

Đương nhiên, trừ Lập Hạ, vẫn chưa có ai gặp Nhị nãi nãi, nhưng đám gã sai vặt bà tử cứ thế cho rằng Nhị nãi nãi nhất định đang rất khổ sở. Tính đến giờ mới vừa thành thân được nửa tháng có lẽ, trượng phu đột ngột mất đi, xảy ra ở trên người bất kỳ ai cũng không chịu nổi.

Đúng là Đường Hoan rất “Khổ sở”, bởi vì Tống Mạch không hề gặp nàng nữa. Nàng phải giả vờ đànghoàng không thể chủ động đi tìm hãn, Tống Mạch thì bởi vì gián tiếp hại chết Tống Lăng nên thống khổ áy náy, ngay cả trong lúc túc trực bên linh cữu phải chạm mặt, hãn cũng không liếc nhìn nàng lấy một cái.

Giờ nên làm sao đây?

Đường Hoan đứng dựa cửa, nhìn trời cao ngấn người.

ảnh hưởng của thân phận Đại bá đệ muội đối với Tống Mạch là quá lớn, khiến cho hãn dù cho thế nào cũng không chịu làm đến bước cuối cùng. Thân thể yếu rũ không được, có bỏ thuốc cũng chẳng xong, trói hãn vào rồi cứ mạnh mẽ ép hãn thì lại không phải là cam tâm tình nguyện, chẳng lẽ nàng sẽ phải thua ở giấc mộng này sao?

Đường Hoan không cam lòng.

Nhưng thật sự thì nàng không nghĩ ra được cách nào.

“Nhị nữ nữ, ngài đã đứng ở chỗ này cả buổi rồi, về phòng nghỉ một lát thôi, sắp dùng cơm ngay rồi.” Mặt trời đỏ lặn về phía Tây, hắt lên trên khuôn mặt mỹ lệ của Nhị nữ nữ, càng thêm kiều diễm, nghĩ đến thân phận bây giờ của nàng là quả phụ, càng làm cho người ta sinh lòng thương tiếc. Lập Hạ không đành lòng nhìn Nhị nữ nữ mặt ủ mày chau như vậy, đi tới nhỏ giọng khuyên nhủ.

Đường Hoan gật gật đầu, vừa mới xoay người, chợt nghe xa xa có tiếng phụ nhân lớn giọng gọi con về nhà ăn cơm.

Con ...

Đường Hoan cúi đầu, sờ sờ bụng, khóe môi tràn ra nụ cười tự tin.

Buổi tối, Tống Mạch vẫn như cũ là ở trong cửa hàng dùng xong cơm chiều rồi mới trở về. Nếu là trước đây, hãn nhất định sẽ về thẳng phòng ngủ, nhưng hôm nay vào cửa, vừa đúng lúc nhìn thấy một bóng hình quen thuộc đi về phía linh đường. Chỉ có một mình nàng, trong tay xách theo đèn lồng, gương mặt xinh đẹp vương sầu bi. Đường như nhận thấy được cái nhìn chăm chú của hãn, bước chân nàng chậm lại, nhìn về phía bên này. Tống Mạch theo bản năng lắc mình nấp sau gốc cây, không muốn để cho nàng nhìn thấy.

Hắn không biết nên đối mặt với nàng như thế nào.

Chờ nàng vào linh đường rồi đóng cửa lại, Tống Mạch thả nhẹ bước chân trở về phòng mình.

Nhưng mà làm gì cũng không vào.

Nhị đệ qua đời, gương mặt nàng vẫn không chút thay đổi, không có mảy may đau lòng. Tống Mạch biết, nàng nhất định đã đoán ra đêm đó người ngúcùng nàng cũng là hắn, cho nên nàng đối với nhị đệ thậm chí cả hắn đều chỉ có hận, làm sao có thể vì nhị đệ chết đi mà đau lòng? Là bọn hắn lừa nàng trước, Tống Mạch không có lý do gì trách nàng không khóc, hắn chỉ tự trách mình không thể dạy dỗ đệ đệ cho tốt, nếu hắn dạy đệ đệ thành một người có hiểu biết, nhị đệ cũng sẽ không ...

Có hối hận cũng vô ích, Tống Mạch ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng đến linh đường làm gì? Đã trở thế này, đi về thế nào?

Đi sang xem một chút thôi, nếu nàng không ở đó, hắn tới trò chuyện cùng nhị đệ. Nhị đệ còn sống, hắn chỉ nhớ được gã hư hỏng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đánh gã mắng gã. Bây giờ nhị đệ đi rồi, những sai lầm gã phạm phải kia cũng đi theo, để lại cho hắn người đại ca này, chỉ có nhiều năm sống nương tựa lẫn nhau, chỉ có những cái tốt của gã.

Trong linh đường còn sáng đèn.

Nàng ở bên trong.

Tống Mạch đứng ở trước cửa, do dự có nên đi vào hay không, cho đến khi bên trong vang lên tiếng khóc cố kìm nén của nàng.

Tống Mạch hít chặt lồng ngực, khi hoàn hồn, tay đã đẩy cửa ra.

Đường Hoan quay đầu, ánh mắt hai người chạm vào nhau, nàng không trốn, chỉ si ngốc nhìn hăn.

Tống Mạch dời tầm mắt như trốn tránh, đứng ở cửa thấp giọng khuyên nàng: “Đêm đã khuya rồi, trở về đi.”

Đường Hoan chua sót cười một tiếng, quay trở lại, vẫn quỳ như trước, ngăn người nhìn bài vị phía trước.

Tống Mạch đành phải đi vào, suy nghĩ một chút, đóng cửa lại. Lúc này hăn là không có hạ nhân đi ra ngoài, nhưng nhờ đâu vạn nhất? Đêm hôm khuya khoắt cô nam quả nữ, rất dễ khiến người ta suy nghĩ xa xôi.

Hăn đứng ở phía sau nàng, bởi vì không biết nên nói gì, bèn cũng cùng nàng nhìn chăm chú vào bài vị của nhị đệ.

Thời gian im lặng trôi đi trong chốc lát, Đường Hoan cúi đầu, “Đại ca, người đêm đó, cũng là huynh, có phải hay không?”

Tống Mạch cam chịu.

Đường Hoan cũng không đợi hăn trả lời, tiếp tục tự nói một mình: “Ở trước hòn giả sơn làm bậy cùng nha hoàn là Nhị gia, Nhị gia sợ ta tức giận, liền giả trang thành huynh. Đại ca sợ ta đau lòng sợ ta lại bất hòa với Nhị gia, bắt đắ dĩ giả mạo Nhị gia chăm sóc ta, có phải không?”

Tống Mạch thống khổ nắm tay, “Phải, đệ muội, là chúng ta có lỗi với muội. Nhị đệ đã đi rồi, muội có oán giận gì, tất cả cứ đổ hết lên đầu ta đi. Cho dù muội bảo ta làm cái gì, cho dù chết, ta cũng sẵn lòng.”

Đường Hoan xoa mắt, lắc đầu nói: “Đại ca huynh đừng lo lắng, ta một chút cũng không oán trách huynh, ta cũng không oán trách Nhị gia. Nếu không phải gã làm bậy, đại ca sẽ không đối xử với ta ấm áp như vậy, ta cũng không có cơ hội thổ lộ tâm ý của mình cho huynh. Đại ca, huynh có thể

không tin, hai buổi tối huynh giả mạo Nhị gia ở bên ta kia, là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong đời này của ta. Cho nên, cho dù biết rõ huynh là gạt ta, ta cũng cam tâm tình nguyện, đã làm nữ nhân của huynh, đời này của ta sống không uổng phí.”

Đời này, đời này, nàng mới bao nhiêu tuổi, làm sao lại biết sau này không có lúc nào vui vẻ hơn, hay là...

Tống Mạch không đành lòng, “... Hải Đường, muội đừng như vậy, muội như vậy ta càng khó chịu. Nhị đệ có lỗi với muội, ta cũng thực có lỗi với muội, muội muốn mắng cứ mắng đi.” Chạm vào nàng muốn nàng là sự thật, lúc này lại gọi nàng là đệ muội, sợ sẽ làm nàng tổn thương càng sâu.

“Làm sao ta nỡ mắng huynh?”

Đường Hoan rưng rưng xoay người, quỳ gối dịch đến trước mặt hắn, ôm chân hắn khóc, “Đại ca, ta thật sự không trách huynh, ta chỉ trách mình mệnh khổ, trách ông trời vì sao ngày đó không cho người ta gặp là huynh, vì sao thú ta không phải huynh! Đại ca, bây giờ Nhị gia đã chết, huynh nói ta nên làm cái gì bây giờ? Lòng của ta người của ta đều là của huynh, rời Tống gia, ta chính là cái xác không hồn, không rời Tống gia, ta không sợ thủ tiết, nhưng để cho ta trông coi bài vị của Nhị gia lấy thân phận đệ muội ở chung với huynh, tương lai trở mặt nhìn huynh cưới vợ sinh con, ta sẽ khó chịu chết mất. Đại ca, huynh dạy ta đi, ta nên làm cái gì bây giờ, có phải chết rồi mới có thể giải thoát hay không...”

Nàng khóc đau lòng muốn chết, trái tim Tống Mạch cũng rỉ máu theo. Nàng nào biết đâu rằng, ngày đó hắn cũng ngồi ở trên xe la, lại trở mặt cưới nàng con nhị đệ.

Tống Mạch chậm rãi quỳ xuống, nàng bổ nhào vào trong lòng hắn khóc, hắn không đành lòng cự tuyệt cũng không muốn cự tuyệt, chậm rãi ôm lấy nàng, “Hải Đường, nàng, nàng còn muốn đi không? Nếu nàng còn muốn đi,

ta thả nàng đi, còn có thể nghĩ hết biện pháp che chở nàng chutoàn, tìm nam tử tốt cho nàng, nàng có thể phú quý cả đời.” Hãn không nỡ để nàng đi, nhưng hãn không thể cho nàng cái gì, so với việc để chonàng như đóa hoa kiều diễm từ từ khô héo ở Tống gia, hãn thà rằng đểnàng đi, chỉ cần nửa đời sau của nàng trôi qua vui vẻ.

“Tống Mạch, người thật tàn nhẫn, người nói đây là tiếng người sao!”

Đường Hoan oán hận cắn đầu vai hãn, cắn đến trong miệng tràn ngạt mùi máu.Hãn chịu đựng không rên một tiếng, ôm nàng càng chặt, muốn giải thích cho nàng nghe, nàng đã từ từ buông hãn ra, nước nỡ: “Đại ca, ta gả tớiđây, huynh rất tốt với ta, từng chút từng chút một trộm mất trái tim ta, sau đó huynh lại sờ khắp hôn khắp thân thể ta, còn, còn phá thân ta.Bây giờ trong ngoài của ta đều là của huynh, làm sao huynh có thể nhẫntâm gả ta cho người khác? Cái gì mà một đời phú quý, ta không hiềm lạ,nếu huynh cảm thấy ta sống khiến lương tâm của huynh không yên, ta lập tức chết luôn, không bao giờ làm chướng mắt huynh nữa!”

“Đừng nói bậy!”

Tống Mạch che miệng nàng lại, thấy nàng dùng cặp mắt rưng rưng vừa ai oán vừa tủi thân nhìn hãn, nhìn nước mắt trong suốt không ngừng lăn xuống.Hãn đau lòng, không kìm được lòng lau nước mắt cho nàng, “Là ta sai rồi, không nên nói như vậy. Hải Đường, muội yên tâm, muội đã không muốn đi,ta đây cam đoan với muội, Tống Mạch ta không có có phúc thú muội, cũng sẽ không thú người khác, tất cả những lo lắng của muội là không cần thiết.”

Đường Hoan khó có thể tin nhìn hãn, trong mắt có kinh hịcũng có sầu lo: “Huynh không lập gia đình, hương khói của Tống gia phải làm sao bây giờ?”

Tống Mạch cười khở: “Ngay cả chính mình ta cũng chăm sóc không tốt, còn nói đến chuyện hương khói gì, tương lai gặp được cô nhi hợp ý, nhận nuôi một đứa đi.”

“Vây, Vây còn chúng ta? Đại ca, sau này chúng ta, thật sự chỉ là đại bá và đệ muội thôi?” Đường Hoan dán vào ngực hân, giọng nói mềm mại nhuốm nỗi buồn.

Cơ thể Tống Mạch cứng đờ, hân hiểu ý nàng, nhưng hân thật sự làm không được, “Hải Đường, ta thích muội đã phạm phải sai lầm lớn, sau này, ta vẫn thích muội như trước, nhưng ta thật sự không thể hứa hẹn với muội cái khác. Như vậy, thật sự có lỗi với nhị đệ, Hải Đường, muội hiểu không?”

“Ta hiểu.”

Đường Hoan từ từ rời khỏi vòng ôm của hân, ngẩng đầu đối mặt với hân, sắc mặt có chút khó xử, rất nhanh đã kiên định lại, vừa rơi lệ vừa cầu xin nói: “Đại ca, ta biết, ta sẽ thủ tiết cho Nhị gia thật tốt, không khiến huynh phải khó xử. Nhưng mà, đại ca, cuộc sống một mình rất tịch mịch, đại ca, ta, ta cầu huynh, cầu huynh cho ta một đứa con, được không?”

Đứa con?

Sắc mặt Tống Mạch trắng bệch, khiếp sợ nhìn nàng.

Đường Hoan cầm tay hân, thần sắc thê lương: “Đại ca, huynh đừng tức giận, huynh nghe ta giải thích trước đã, ta không phải vì nam nữ chi hoan mới cầu huynh. Huynh nhẫn tâm để Tống gia vô hậu, ta lại không đành lòng. Ta, ta chỉ cầu đại ca đêm nay muốn ta một lần, nếu trời cao thương xót ta để cho ta một lần được con, đứa con hãy nói là của Nhị gia, như vậy Nhị gia có hậu Tống gia có hậu, nửa đời sau của ta cũng có người bầu bạn, không phải tuổi già cô đơn. Nếu không thể thụ thai, chứng minh ta không có cái mệnh kia, ta sẽ không dây dưa cùng đại ca nữa, sẽ không lại

lấy loại chuyện này làm khó dễ huynh nữa. Đại ca, Hải Đường cầu huynh, chỉ một lần đêm nay, cho ta một niệm tưởng, có được không?”

Tống Mạch rút tay về, thối khở mở mắt: “Không được, Hải Đường, ta không làm được, ta không thể...”

Đường Hoan che miệng khóc, “Coi như là vì Tống gia, vì ta, huynh cũng không chịu sao?”

Tống Mạch nhắm mắt lại, vừa định nói chuyện, đột nhiên thấy nàng đứng lên, xoay người chạy về phía vách tường. Tống Mạch kinh hãi, không chút nghĩ ngợi liền nhào ra, chập vật ôm lấy chân nàng, hai người cùng nhau ngã trên mặt đất.

“Hải Đường, muội làm cái gì vậy, muội muốn khiến ta hối hận đến chết sao!” Hãn đứng dậy, muốn đỡ nàng đứng lên.

Đường Hoan khóc đá hãn: “Người đi đi, người còn quan tâm tới ta làm gì! Người không chịu cho ta một đứa con, thay vì cả đời chỉ có thể xa xa nhìn người cả đời cô đơn đến già, ta thà rằng bây giờ chết đi! Người buông!”

“Hải Đường!”

Tống Mạch hung hăng ôm lấy nàng, chôn ở trong mái tóc xoã tung của nàng khàn giọng cầu xin: “Hải Đường, đổi cái khác, trừ cái này, cái gì ta cũng đáp ứng muội!” Nhị đệ vì bọn họ mà chết, làm sao hãn có thể lại muốn nàng!

Đường Hoan ngoan ngoãn mặc hãn ôm, giọng khô khốc: “Ta muốn nhất là kết làm vợ chồng hạnh phúc với huynh, nhưng ta biết như vậy khiến huynh rất khó xử. Ta còn muốn vì huynh vì Tống gia vì chính mình sinh một đứa con, nhưng huynh không cho ta. Đại ca, buông, để ta đi đi, còn sống như vậy, khổ lắm.”

“Hải Đường...” Đường nhau sợ nàng thật sự biến mất, Tống Mạch ôm nàng càng chặt, “Hải Đường, đừng nói đến chết, đừng nói đến chết nữa được không?” Hãn đã không còn người thân duy nhất, không thể lại mất đi nàng. Nàng chết rồi, hãn sẽ không còn gì vương bận mà sống trên đời nữa, nàng muốn để cho hãn cũng chết theo nàng sao? Hãn không sợ chết, nhưng không nỡ để nàng chết.

“Đại ca đừng sợ, ” Đường Hoan giống như dỗ đứa trẻ dịu dàng vỗ bả vai hãn, giọng điệu thoải mái thậm chí còn mang theo ý cười: “Ta đi rồi, đại ca đừng đau lòng, chăm sóc mình cho tốt, chờ huynh quên ta rồi, sẽ lại thú một người thôi. Thú cô nương tốt, đến lúc đó danh chính ngôn thuận cùng nàng sinh con, loại thân phận này của ta, không xứng sinh cho huynh.”

“Đừng nói nữa!” Nam nhân cũng không có cách nào chịu đựng được nàng dùng những lời như dao găm này đâm vào ngực hãn như thế nữa, hét lớn.

Đường Hoan xoay lưng, thật sự không nói nữa .

Tống Mạch kinh ngạc nhìn bóng lưng gầy yếu của nàng, sau một hồi lâu, đứng dậy, tắt chiếc đèn lồng nàng mang đến kia đi.

Linh đường phiêu tán đầy mùi nhang đèn, trong nháy mắt tối sầm.

“Hải Đường, đừng khóc nữa, ta cho muội.”

Tống Mạch đi về phía bóng người ngồi xõm ở chỗ đó, nói một câu nói rồi im lặng, cởi áo xuống trải trên mặt đất. Nàng ngơ ngác ngồi dưới đất, hãn đè bả vai nàng lại đặt nàng nằm trên đó, không có cởi áo nàng, chỉ cởi quần nàng. Đường Hoan lẳng lẳng chờ, nghe tiếng hãn đứng dậy cởi bỏ đai lưng, nghe tiếng quần hãn rơi xuống đất, nghe tiếng hãn nhắc chân bước đến, quỳ ở trước người nàng, phủ lên.

Không có động tác dư thừa, hãn chống đỡ phía trên nàng, trong bóng đêm vang lên tiếng hãn động, sau đó, hãn đỡ chính mình để vào nàng.

Nơi đó của nàng khô cằn, làm sao có thể đi vào được?

Chờ hẩn thở vài lần, Đường Hoan vẫn không nhúc nhích nhỏ giọng cầu xin: “Đau, như vậy đau quá...”

Động tác của Tống Mạch ngừng một lát, không nói gì, không hề phí công nữa, mà là không mang theo tình cảm gì vươn tay đặt ở nơi đó, vỗ về chơi đùa qua lại.

“Ừm...” Đường Hoan kìm lòng không đậu kẹp chặt tay hẩn, vừa lên tiếng, cảm thấy hẩn chậm một nhịp, vội quay đầu cắn môi, không để cho mình kêu ra, chỉ kêu rên ra tiếng khi hẩn chạm phải nơi mảnh mainhất, thân thể run rẩy theo.

Dưới tay dần dần ướt át, Tống Mạch cúi đầu hỏi nàng: “Có thể không?” Mặc dù bắt buộc chính mình không nên sử dụng tình cảm không cần thiết, nhưng chính tai nghe được trong bóng tối nàng hừ nhẹ thở gấp, tự tay cảm thụ được nàng co rút lại nghênh đón từ chối trốn tránh, hô hấp của hẩn vẫn không thể khống chế mà trở nên nặng hơn.

“Có, có thể ...” Đường Hoan run rẩy nói, nghĩ thầm lát nữa tiến vào, nếu hẩn còn có thể trấn định tiếp, vậy nàng thật sự phục hẩn.

Nhận được lời khẳng định, Tống Mạch ngược lại thoáng do dự, sau đó mới một lần nữa chống lên trên người nàng, từ từ đẩy vào.

Đường Hoan há miệng không phát ra thanh âm nào, chỉ có thể liên tục hít vào, hơi thở lướt nhẹ qua gò má đang xoay nghiêng của hẩn, tiếng thở dốc bay vào trong tai hẩn, dần dần làm rối loạn lòng hẩn. Chờ toàn bộ hẩn đều tiến vào trong hết, Đường Hoan rốt cuộc không nhịn được ôm lấy hẩn, khóc cầu hẩn: “Đợi lát nữa, để ta từ từ thích ứng, đau quá.” Thật ra trước đó đã chuẩn bị rất đầy đủ, lúc nói chuyện cũng không phải quá đau, nàng chính là muốn giày vò hẩn. Hẩn ở bên ngoài, nàng không có biện pháp làm khó hẩn, bây giờ ư, nên do nàng làm chủ rồi.

Tống Mạch thương nàng, kiên nhẫn chờ, qua một lát, ý của nàng vẫn là không cho phép hã tiếp tục, Tống Mạch lại bắt đầu không chịu nổi, chặt như vậy, nóng như vậy, chặt chẽ không thể chia lìa như vậy, nàng tựa như ánh sáng một đầu sơn động khác, hấp dẫn hã đi vào trong đi vào trong, không ngừng đi sâu vào.

Hã muốn hỏi, hỏi không ra miệng, mồ hôi chảy xuống, đọng ở trên cổ nàng.

“Đại ca, rất khó chịu sao?” Đường Hoan vuốt ve khuôn mặt hã, dịu dàng hỏi.

“Muội, còn đau không?” Tống Mạch khó khăn mở miệng.

“Đau, nhưng ta nguyện ý đau. Đại ca, như bây giờ, ta có phải là có thể mang thai đứa nhỏ của huynh rồi hay không?” Đường Hoan cố ý giả ngốc hỏi.

Tống Mạch bị lời nói ngốc nghếch của nàng làm cho mềm lòng hơn, cố trấn tĩnh nói cho nàng: “Còn phải đợi một chút.”

“Á, còn phải chờ cái gì? Trước khi xuất giá, kể mẫu ta nói cho ta, chỉ cần nam nhân cắm vào nơi đó, cắm vào, là có thể mang thai. Đại ca, ta, ta hết đau rồi, huynh chờ một chút, cố gắng ở bên trong lâu một lát, thì càng dễ mang thai... A, đại ca, huynh, huynh làm cái gì vậy?” Nam nhân đột nhiên chuyển động, Đường Hoan nhin cười, ôm lấy hã vừa lắc lư theo động tác của hã vừa kinh ngạc nói.

“Hải Đường, đừng, đừng nói chuyện nữa, giao cho ta, ta sẽ cho muội sinh.”

Nàng càng nói, hã lại càng khát vọng, nhưng Tống Mạch không muốn thuận theo ham muốn của mình. Hi vọng bị lẫn vào. Hã chỉ muốn cho nàng một đứa con, nếu cứ thả lỏng mà hưởng thụ loại hoan hảo này, trong lòng hã có thẹn.

“Ta, ta không nói, nhưng ta nóng quá, đại ca, ta cởi xiêm y ra được không? Huynh, ta biết huynh không muốn nhìn, a... Vậy huynh cách xa ta một chút, cẩn thận chạm phải huynh ừm...” Đường Hoan miệng hỏi, tay đã bắt đầu cởi áo, nam nhân không đáp lại, chỉ tăng nhanh động tác. Đường Hoan biết trong lòng hẳn rất thích, lúc cởi áo ngực còn cố ý nâng thân thể lên, khiến cho bộ ngực đầy đặn của mình dán lên trên mặt hẳn. Ngoài dự kiến của nàng, chỗ đỉnh cao nhất vừa vụng chạm vào môi hẳn.

Nàng kinh hô một tiếng nằm xuống, động tác của hẳn còn nhanh hơn nàng, vào trước khi nàng định rời đi thì ngậm lấy nàng, làm hại nàng đành phải dùng hai tay chống đỡ, ưỡn ngực bón cho hẳn.

Hẳn đã bị dục vọng bắt làm tù binh, Đường Hoan lại càng không khách khí, tận tình kêu lên.

Linh đường trống trải, tiếng kêu hỗn hển của nàng cao thấp quanh quẩn, nam nhân chột nâng chân nàng quỳ thẳng lên, từng cái từng cái một đâm xuống càng sâu hơn.

Đường Hoan đặc ý cực kỳ, rốt cuộc nàng cũng khiến cho này nam nhân lại điên cuồng vì nàng.

Đây là linh đường của đệ đệ hẳn đấy, áy náy sao, còn không phải vẫn tiến vào như thường? Sư phụ nói không sai, nam nhân một khi dính vào nữ nhân, chắc chắn sẽ biến thành cầm thú, không cần biết ban ngày có bao nhiêu đứng đắn có bao nhiêu uy nghiêm, ở trên người nữ nhân, tất cả nam nhân đều giống nhau, muốn chính là nơi đó của nữ nhân, muốn cho nữ nhân kẹp hẳn càng chặt càng thích.

“Đại ca, huynh quá, quá lớn, chậm một chút...” Nàng túm lấy áo hẳn, cố ý nói lời nam nhân thích nghe nhất kích thích hẳn, đây là một loại khen ngợi, nam nhân nghe xong sẽ càng ra sức. Đương nhiên, Đường Hoan cũng muốn nghe hẳn khen nàng, nghe hẳn ở bên tai nàng nói nàng có bao nhiêu

lợi hại suýt thất chết hẳn, aizzz, tiếc là nam nhân này nhất định sẽ không bao giờ nói ra mấy lời tán tỉnh này đâu.

Thôi, chỉ cần hẳn làm cho thoải mái là được rồi.

Đường Hoan không suy nghĩ nhiều nữa, hừ hừ a a càng kêu càng vui sướng.

Đang kêu, đột nhiên nàng cảm thấy có cái gì không đúng rồi, nam nhân này trong dưng mãnh chột mang theo sự tàn nhẫn, mỗi cái quả thực như muỗi đâm xuyên nàng. Đây không hề nói quá, hẳn thật sự là quá sâu, lại liên tục không ngừng đâm vào, Đường Hoan quá thoải mái, thoải mái đến mức bắt đầu không thoải mái.

“Đại ca, đừng như vậy, nhẹ chút...”

Nói chuyện không dùng được, nàng không thể không giãy dụa, hai chân đang kẹp lấy đầu hẳn đổi thành chống lên bả vai hẳn, muốn đẩy hẳn ra.

Nhưng mà nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, Tống Mạch không phải không nghe nàng nói không phải là không sẵn sóc nàng, mà là hẳn thật sự không nghe thấy tiếng nói của nàng.

Không biết bắt đầu từ khi nào, trong đầu lại hiện lên ánh sáng vừa rực rỡ vừa êm dịu, Tống Mạch muốn thấy rõ nó, thấy rõ thứ mơ hồ bị che lấp trong ánh sáng màu, nhưng mà hẳn vừa cố gắng, đầu liền đau đến mức muốn vỡ ra. Hẳn không muốn thăm đó nữa, lại không dùng được, cơn đau kia như là rót nước lạnh vào từ đỉnh đầu, càng không ngừng lan tràn xuống, gần như dập tắt lửa trong cơ thể. Song lửa. dục không đồng ý, nó thiêu đốt càng ngày càng mạnh, buộc hẳn càng ra sức muốn nàng càng sâu.

Muốn muốn, ánh sáng màu tựa hồ rõ ràng hơn một chút, cơn đau đầu cũng hơi giảm bớt một chút, Tống Mạch mừng rỡ, nhưng lúc này không biết vì sao nàng đột nhiên giãy dụa. Làm sao hẳn có thể để cho nàng đi? Năm lấy

chân nàng lật người nàng lại, từ phía sau nàng thẳng tiến vào một lần nữa. Nàng hình như khóc, vịn eo lắc mông muốn bò lên phía trước. Tống Mạch không chịu để cho nàng đi, gắt gao nắm lấy thắt lưng nàng dùng sức kéo ra phía sau, bức nàng ngoanngoãn đón nhận hẳn, bức nàng mở ra càng sâu, bức nàng dùng sức nóng của nàng châm lửa trong cơ thể hẳn.

“Đại ca, Tống Mạch, khốn, khốn khiếp...”

Nàng hình như đang gọi hẳn, nhưng mà không đúng, sau ánh sáng màu cũng có giọng nói đang gọi hẳn, mang theo hấp dẫn càng mãnh liệt. Tống Mạch muốn nghe giọng nói kia, cho nên hẳn tiến vào nàng ác hơn mạnh hơn, đụng vỡ thanh âm của nàng, không cho nàng quấy rầy hẳn cởi bỏ hoang mang tra tấn hẳn bao lâu nay.

Lý trí đã biến mất từ lâu, nam nhân giống như thú hoang bị giam lâu ngày, nữ nhân này chính là con mồi từ trên trời giáng xuống, hẳn đè ép nàng, ở trong tiếng khóc cầu xin tha thứ của nàng càng trở nên dửng dưng mãnh, thắt lưng gầy giống như cành cây bị cuồng phong quét qua, trước sau cấp tốc đung đưa sắp không thấy rõ bóng dáng, mà nữ nhân sắp bị hẳn ép thành nước, tiếng nước càng ngày càng vang, phảng phất như sắp tràn ra ngoài.

Nam nhân không ngừng nghỉ chút nào, lửa nóng trong cơ thể càng ngày càng thiêu đốt chói mắt, rốt cục, khi cái lạnh mang đến cơn đau đầu hoàn toàn bị lửa cắn nuốt, chùm ánh sáng màu kia tan biến, hiện ra một vài hình ảnh trông rất sống động, từng bức từng bức từng màn từng màn, là ai khi còn sống.

Hắn thấy một thiếu niên nhỏ gầy quỳ trước mặt hẳn, dập đầu kính trà gọi sư phụ.

Hắn thấy thiếu niên nằm ở trên boong thuyền, hẳn đặt ở trên người cậu, bốn cánh môi chạm vào nhau.

Hắn thấy thiếu niên mặc một thân nữ trang ngồi ở phía trước cửa sổ, hắn vẽ tranh cho nàng.

Hắn thấy thiếu nữ đứng ở trên đường dưới bầu trời đêm, hắn ở trên lầu các nhìn nàng.

Hắn thấy thiếu nữ núp ở dưới tàng cây liễu, túi thân không tiếng động hỏi hắn ai xinh đẹp hơn.

Hắn thấy thiếu nữ si ngốc ngăm một chiếc đèn lồng ngũ sắc rực rỡ, hắn ở bên cạnh si ngốc ngăm nàng.

Hắn thấy, ánh đèn êm dịu hắt lên giường gấm, thiếu nữ ngửa đầu ôm hắn, hắn ở trong cơ thể nàng ở trên người nàng ở bên tai nàng gọi cái gì.

Hắn đang gọi tên của nàng sao?

Tên của nàng là gì?

Nghe không rõ, còn thiếu một chút nữa.

Tống Mạch nắm chặt vòng eo của nữ nhân trước người đã xụi lơ từ lâu, càng hung ác liên tục xâm nhập đụng mạnh.

Đường Hoan đã khóc không ra tiếng rồi, thì ra là quá mạnh mẽ sung sướng quádài, ngược lại cũng là một loại tra tấn. Nàng chỉ mong đợi nam nhân này nhanh chấm dứt một chút, mau chấm dứt đi, nàng có chút không nhịn được rồi, mong quá...

Đột nhiên, cùng với một cái đâm thật sâu của nam nhân, nàng nghe thấy hắn gầm nhẹ gọi “Tiểu Ngũ”!

Ánh sáng trắng chợt đánh úp lại, Đường Hoan kinh hãi run lên, dưới thân có nước, ào ào chảy ra.

Tống Mạch, loại thời điểm này, không nên dọa người như vậy ...

~

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hoan Hoan: sư phụ... Đây là tình huống gì!

Sư phụ: nhanh như vậy đã nhớ ra rồi, tiểu tử này quá cường đại, vì sao không bị ta gặp được!

Tống Mạch: ...

Thực ra giấc mộng này tình cảm giữa hai người không có gì biến hóa, chủ yếu là quá độ trước sau bốn giấc mơ, nếu như không vừa ý mọi người, mọi người thông cảm hơn nhé, Giai Nhân đã thật sự cố gắng rồi.

Giấc mộng tiếp theo, câu chuyện của phúc hắc thiếu gia cùng thiếp thân nha hoàn, khụ khụ, rốt cuộc là nha hoàn quyến rũ thiếu gia, hay là thiếu gia quyến rũ nha hoàn, mọi người chậm rãi xem đi, ha ha, nhìn ra sẽ thực sự sung sướng ~

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 61: Ban Tên

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đại lão gia Tổng gia làm quan ở Giang Nam, để thê tử ở lại phụng dưỡng mẹ già.

Hôm nay, Phương thị nhận được thư của trượng phu nói là có biểu thiếu gia, biểu thiếu thư muốn tới thăm ngoại tổ mẫu.

Đọc xong thư, hai mày Phương thị nhú lại.

Vị biểu cô này năm đó do lão gia làm chủ gả tới Giang Nam, về sau sinh được một nam một nữ. Biểu thiếu gia Đặng Huy năm nay 18, đã đính hôn sang năm sẽ cưới. Biểu thiếu thư Đặng Uyển thì 16, vẫn chưa có mai mối, nhưng mà vị biểu cô này vẫn luôn có ý gả nữ nhi tới Tổng gia, nếu không phải con trai bà kiên quyết cự tuyệt, sợ rằng Đặng Uyển đã sớm gả vào.

Phương thị với con trai cùng chung một lòng, không muốn để Đặng Uyển tới làm con dâu mình, không phải vì hiềm khích giữa mẹ chồng nàng dâu mà là vì cô nương Đặng Uyển kia tâm cao khí ngạo, luôn khiến cho người ta không thích nổi. Nhưng lão thái thái lại rất vừa ý Đặng Uyển, hôm nay Đặng Uyển mượn cớ hiếu thảo tới đây, chỉ đơn giản là nhớ ngoại tổ mẫu cũng được, là do lão thái thái cố ý sắp xếp cũng được, mục đích không cần nói cũng biết, đều chỉ tập trung truy đuổi con trai bà mà thôi.

Tuy trong lòng không vui nhưng những việc nên chuẩn bị vẫn phải chuẩn bị, Phương thị đi sang thương lượng với lão thái thái, sau khi đã sắp xếp ổn thỏa mọi việc liền phân phó xuống, trong đó còn phải làm một việc, đó là

mua cho Đặng Uyên bốn nha hoàn, đôi ngộ chẳng khác nào với biểu côn năm xưa.

Buổi sáng hôm sau, mụ buôn người đưa mười tiểu cô nương tới, bé nhất 12 tuổi, lớn nhất mới có 14.

Phương thị ngồi trong sảnh lớn, mấy tiểu cô nương kia bước lên để bà quan sát rồi đặt câu hỏi.

Nhân lúc bà hỏi chuyện người khác, Đường Hoan âm thầm ngược mắt lên nhìn Phương thị.

Khuôn mặt này quả thực quá giống Tống Mạch, xinh đẹp lại không mất đi vẻ đoan trang, tuyệt đối là một phụ nhân đẹp.

Đang suy nghĩ thì đã đến phiên nàng.

Đường Hoan khép mi đi lên trước, âm thầm chờ đợi Phương thị chọn trúng nàng. Nàng không biết lần này Tống gia mua nha hoàn cho ai nhưng đây là cơ hội duy nhất đến gần Tống Mạch mà nàng có. Ngày hôm trước, khi nàng còn chưa tới, mụ buôn người chuẩn bị bán nguyên thân làm quan kỹ, nguyên thân dùng cái chết mới có thể kéo dài thời gian, sau đó thì nàng tới. Đường Hoan vốn tính nửa đêm chuồn đi, nhưng vô tình nghe nói Tống gia muốn mua người, lòng nàng nhộn nhạo, hỏi thăm kỹ càng, quả nhiên là nhà Tống Mạch, vì thế xuất ra tuyệt học lấy lòng mụ buôn người, rốt cuộc cũng khiến mụ buôn người đồng ý cho nàng đến thử xem.

Nhưng mụ buôn người nói với nàng, dung mạo nàng thế này, Tống gia là nhà đứng đắn sẽ không muốn đâu, giữ lại làm gì? Làm di nương cho lão gia, hay là làm thông phòng cho thiếu gia? Tống phu nhân người ta đâu có ngu mà bổ sung thêm “người” cho lão gia, lại càng không cho thể cho đại thiếu gia một thông phòng xinh đẹp yêu kiều trước khi hẳn thành thân được, để lại nhỡ sau này thiếu phu nhân tương lai thấy ngọt ngào thì sao?

ĐườngHoan hiểu được đạo lý này cho nên cố gắng làm ra dáng vẻ thành thực nhất, hy vọng không bởi vì bề ngoài mà làm hỏng chuyện.

Đáng tiếc, con mắt của Phương thị quá tinh, vừa nhìn nàng, còn chưa kịp nói tên đã trực tiếp xua tay cho nàng xuống.

Đặng Uyển cực kỳ tự cao, tuyệt không bao giờ dung thứ cho nha hoàn còn đẹp hơn cả nàng ta, mà Đặng Huy lại là thứ hám hắc, để lại cô nương này, sợ là không có kết cục tốt.

Trong lòng Đường Hoan mắng Phương thị vô số lần, trên mặt vẫn tỏ vẻ không vui không buồn, trầm ổn lui về phía sau, đôi lấy cái thoáng nhìn kinh ngạc của Phương thị.

Nửa khắc sau, Đường Hoan lưu luyến đi theo mù buôn người ra ngoài.

Nàng không nhin được nhìn xung quanh, chờ mong có thể nhìn thấy Tống Mạch, tốt xấu gì cũng cho nàng nhìn thấy mặt hăn một chút chứ, xác định xem rốt cuộc hăn có nhớ nàng hay không. Trước khi giấc mộng kia chấm dứt hăn hét lên như vậy khiến hồn Đường Hoan tưởng chừng như sắp lìa khỏi xác, nàng không sợ Tống Mạch nhớ lại giấc mộng Tiểu Ngũ, nhưng sợ nếu có thể nhớ lại một cái, là có thể nhớ ra tất cả, hai giấc mộng đầu tiên nàng đã đắc tội chết với Tống Mạch rồi...

Chân chừ đi ra tới cửa mà vẫn chưa gặp được hăn.

Đường Hoan thất vọng cúi đầu, bắt đầu trù tính xem buổi tối nên trốn khỏi mù buôn người thế nào.

Ngoài cửa, một chiếc xe ngựa từ từ dừng lại, Tống Mạch vén màn xe, nhảy xuống dưới. Tóc được buộc lên, ngọc quan trên đầu dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng lấp lánh, trường bào cổ tròn màu xanh sẫm trên người càng tôn thêm dáng vẻ ngọc thụ lâm phong của hăn, nhìn thấy thế đến cả mù buôn người tuổi tác đã xâm xấp rồi còn nhìn đến ngây dại, khựng bước

chân nhìn sang bên đó. Có mục ấy đi đầu, nhóm tiểu cô nương phía sau nàng cũng mặt đỏ tim đập nhìn Tống Mạch chăm chăm.

Ngoại trừ Đường Hoan trong lòng vẫn còn đang vương chuyện.

Vì thế, khi ánh mắt Tống Mạch vô ý liếc qua bên đó, người đầu tiên chú ý tới là nàng.

Nàng cúi đầu, hẳn chỉ có thể nhìn thấy một bên má của nàng.

Hắn nhìn nàng, thân hình bất động, chỉ có gió nhẹ phe phẩy vạt áo.

Bị nam nhân như vậy nhìn, nhóm tiểu cô nương đứng cách đó không xa đều xấu hổ đỏ mặt, không hẹn mà cùng cúi đầu, sau đó lại âm thầm ngược mắt nhìn sang. Thấy hắn vẫn đứng ở chỗ cũ, mấy tiểu cô nương bắt đầu suy nghĩ miên man: Chàng đang nhìn mình sao? Chẳng lẽ chàng thích mình?

Xung quanh đột nhiên yên tĩnh lại, cuối cùng Đường Hoan cũng hoàn hồn, khoé mắt phát hiện ra một chiếc xe ngựa đứng đó, nàng tò mò nhìn sang. Kết quả xe ngựa còn chưa thấy rõ đã thấy ngay người nam nhân vừa quen thuộc lại xa lạ kia.

Bởi vì hắn xuất hiện quá bất ngờ, cho dù trước đó Đường Hoan đã làm vô số công tác chuẩn bị tư tưởng vẫn không khỏi sửng sốt chớp mắt một cái. Sắc mặt hắn khê biến, trong lòng Đường Hoan lộ bật, theo bản năng muốn rụt tầm mắt về, nhưng ngay khi nàng định cúi đầu xuống, nàng chợt ý thức được một vấn đề. Nếu nàng thật sự không biết hắn vậy thì lần đầu tiên nhìn thấy một nam nhân tuấn mỹ như vậy, nàng hẳn là nên không nhìn được mà ngấm hắn thêm một lát chứ.

Kinh ngạc trong mắt nhanh chóng bị kinh diễm thay thế, mặt Đường Hoan dần dần ửng hồng, giống y hệt phản ứng của mấy tiểu cô nương phía sau. Làm xong, nàng lặng lẽ thở phào, tiếp sau lại bắt đầu lo lắng. Rốt cuộc Tống Mạch có còn nhớ hay không? Nếu còn nhớ, hẳn nhớ lại được bao

nhiều? Nếu không nhớ, với cái tính không ham nữ sắc của hắn, chỉ thoáng gặp qua, làm sao có thể để ý tới nàng đây?

Phiền quá đi mất!

“Này, sao các người còn chưa đi?” Gã sai vặt trông cửa thấy mục buồn người vào đoàn người của mình cứ đứng ì ở cửa nhìn chăm chăm thiếu gia, biết thiếu gia không thích bị người ngoài quá chú ý tới tướng mạo của mình nên chạy vội tới thúc giục mục buồn người. Mục buồn người giật mình tỉnh táo, không ngừng xin lỗi, thi lễ từ xa với Tổng thiếu gia rồi quay đầu dặn dò mấy tiêu cô nương kia phải đi theo mục.

“Đợi đã!”

Còn chưa đi xa được vài bước, đoàn người đã bị gọi lại. Tùy tùng bên người Tổng Mạch bước nhanh tới trước mặt mục buồn người, vẻ mặt có hơi cổ quái bảo: “Thiếu gia chúng ta thiếu một nha hoàn chăm mèo, trong nhóm của mục có ai có thể chăm mèo?”

Mục buồn người mừng rỡ, quay lại hỏi mấy cô nương của mình: “Có nghe thấy không, ai biết chăm mèo thì đứng ra, được Tổng thiếu gia chọn, là phúc khí mấy đời các người tu luyện được đấy!”

Các cô nương người nhìn ta ta nhìn người, rồi lại lén liếc nhìn vị thiếu gia tuấn tú đứng bên kia, có hai người đỏ mặt đi ra, sau đó lại có thêm hai người nữa đi ra, trong đó bao gồm cả Đường Hoan. Chưa rõ thái độ của Tổng Mạch, nàng không thể quá chủ động nhưng cũng không thể bỏ qua cơ hội quang minh chính đại tiếp cận hắn này. Mèo, nàng chưa bao giờ nuôi nhưng chắc cũng chỉ hầu hạ một ngày ba bữa, một con mèo thôi mà, có yếu ớt lắm thì cũng chẳng khó bằng hầu hạ người đâu? Huống hồ mèo sẽ không biết nói, cho dù nàng có lừa biếng nó cũng không thể tố giác.

Gã tùy tùng quan sát bốn người rồi nói: “Đi, các người theo ta đi gặp thiếu gia.”

Từ một khắc bốn người đi ra, Tống Mạch liền đi vào.

Gã tùy tùng dẫn người đi vào viện của Tống Mạch.

Tống mạch khoanh tay đứng trước một bộ tranh chữ, không hề nhìn bốn người, chỉ đơn giản căn dặn gã tùy tùng chuẩn bị giấy bút, để bốn người chia ra viết tên mình lên.

Đường Hoan nhắc bút lên rồi thắm mực, tháng ba mùa xuân, cũng chưa tới nỗi quá nóng nhưng lưng nàng đã phủ kín một lớp mồ hôi.

Tống Mạch chỉ đơn giản là muốn lựa chọn một nha hoàn biết viết hay là muốn qua bút tích phán đoán cái gì? Khi nàng là Hải Đường, không hề viết chữ nào, nhưng khi là Tiểu Ngũ, ngày đêm bên hăn, số chữ đã viết có quá nhiều!

Không có thời gian cân nhắc nữa, Đường Hoan cố tình viết lên giấy hai chữ xiên xiên vẹo vẹo: “Nhị Lan”, một cái tên tục đến không thể tục hơn. Viết xong, nàng đưa giấy bút cho gã tùy tùng, nhìn theo bóng hăn đưa giấy vào trong tay nam nhân vẫn luôn đứng xoay lưng về phía mọi người. Chữ viết không giống nhau, lại không biết tên nào ứng với người nào, nếu Tống Mạch chọn nàng, chứng tỏ đây là ý trời chứ không phải hăn nhớ rõ Tiểu Ngũ.

Sư phụ sẽ không lừa nàng, Đường Hoan tin tưởng sư phụ. Có lẽ lần trước Tống Mạch quả thực có nhớ ra nhưng mỗi một giấc mộng đều là một khởi đầu mới, giấc mộng mới bắt đầu, rất có khả năng sẽ khiến những thứ hăn vừa gọi ra quên mất.

Tống Mạch tiếp lấy giấy, cứ đứng thẳng đấy lật xem luôn, ánh mắt dừng lại trên từng cái tên một khoảng thời gian như nhau, nhưng chỉ có mình hăn biết, khi nhìn đến cái tên “Nhị Lan”, trái tim đang treo lơ lửng của hăn rốt cuộc cũng hạ xuống.

Trên đời này có lẽ có những người có vẻ bề ngoài giống nhau như đúc nhưng vì sao khi sáu cô nương nhìn hấn, chỉ có mình nàng trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc? Tuy rằng ngay sau đó nàng lại giống hệt với mấy cô nương này nhưng hấn vẫn nhớ rõ phản ứng khác thường lúc đầu kia của nàng, trong lòng càng thêm nghi hoặc. Nàng nhận ra hấn sao? Nếu phải vì sao lại không tỏ thái độ quen biết hấn? Cho dù là sư phụ hay là đại ca, hấn đối với nàng đều là moi tim móc phổi, nàng không việc gì phải băn khoăn. Nếu không phải, vậy phải giải thích sự khiếp sợ của nàng như thế nào đây?

Có lẽ, cũng giống như kiếp trước khi lần đầu tiên hấn nhìn thấy Hải Đường, nàng không nhớ rõ ha kiếp kia, nhưng khi nhìn hấn lại thấy quen mắt?

Có quá nhiều nghi hoặc, hấn phải tiến thêm một bước xác nhận thân phận của nữ nhân này. Nếu không phải nàng, cho dù vẻ ngoài có giống nhau như đúc, hấn cũng không muốn.

Thật ra dùng cách viết chữ thữ nàng cũng không chắc chắn, dù sao cũng là người đã đầu thai chuyển kiếp, hoàn cảnh sống khác nhau, tính cách cũng có chỗ khác nhau, chữ viết đương nhiên sẽ thay đổi. Nhưng Tống Mạch không có cách nào tiện hơn, nhờ may chữ viết giống nhau, hấn có thể yên tâm giữ nàng bên cạnh. Dung mạo giống nhau thì có thể là trùng hợp nhưng chữ viết vẫn giống nhau thì nào có nhiều trùng hợp như vậy?

Nhìn hai chữ trước mắt này, xiêu xiêu vẹo vẹo khác hẳn chữ Tiểu Ngũ, nhưng thật ra hướng bút lại giống nhau, người bình thường sẽ không nhận ra nhưng không bao gồm hấn.

Tống Mạch chậm rãi xoay lại, ánh mắt đảo qua bốn người: “Ai là Nhị Lan?”

Trong lòng Đường Hoan vui vẻ, ra vẻ thoáng run rẩy bước ra ngoài, cúi đầu.

Tống Mạch nhìn về phía tùy tùng Lục An.

Lục An hiểu ý, dẫn ba cô nương còn lại ra ngoài, thuận tiện trả luôn tiền đổi lấy kế ước bán mình của Nhị Lan. Có lẽ người khác sẽ thật sự chơng thiếu gia muốn chọn một nha hoàn nuôi mèo nhưng Lục An biết, thiếu gia không bao giờ cho ai chạm vào con mèo “Tiểu Ngũ” của mình, đều luôn do tự mình thiếu gia chăm sóc nó. Cho nên khi thiếu gia chọn lấy nha hoàn đẹp nhất kia, Lục An đoán chừng thiếu gia rất cuộc đã thông suốt, rất cuộc cũng đã muốn nữ nhân rồi.

Thì ra không phải là không thích nữ nhân mà là ánh mắt quá cao... Không hổ là thiếu gia mà.

Người không liên quan đi hết rồi, trong phòng chỉ còn lại cặp đôi tân chủ tớ.

Một tay Tống Mạch bưng ly trà, nhưng ánh mắt không hề rời khỏi cô gái trước mặt, vốn định tìm tòi trong mắt nàng xem có phát hiện gì không, nhưng nàng vẫn luôn cúi đầu, chỉ có hai má dần ửng đỏ cho biết nàng biết hăng đang nhìn?

Ánh mắt Tống Mạch dần trở nên thâm trầm.

Nếu là nàng, khi ở ngoài cửa trong mắt nàng có khiếp sợ là bởi vì nhận ra hãn, vậy vì sao nàng phải giả vờ không biết?

Sợ hãn đã quên nàng sao? Bởi vì thân phận của hai người hiện giờ quá khác biệt nên cố kỵ? Hay là có ẩn tình nào khác?

Tống Mạch buông ly trà, mở miệng hỏi nàng: “Bao tuổi?”

Rất cuộc cũng nói chuyện!

Đường Hoan liếc nhanh hãn một cái, trong mắt đều là vẻ sợ hãi tò mò của nha hoàn đối với thiếu gia, sau đó khe khẽ đáp: “Hồi thiếu gia, nô tỳ năm nay 14 tuổi.”

14?

Cùng tuổi với Tiểu Ngũ.

Tống Mạch không nhìn được nhìn khuôn ngực nàng, sau đó tầm mắt lại nhanh chóng rời đi, tim gợn chút ngứa ngáy. Mặc dù cùng tuổi nhưng lần này lớn hơn so với Tiểu Ngũ...

“Khụ khụ, tên Nhị Lan này không hay lắm, ta sẽ đặt lại cho người một cái tên khác. Người ngẩng đầu lên ta xem xem.” Tống Mạch bình tĩnh mở miệng.

Đường Hoan đành phải ngẩng đầu lên, khi con mắt đối diện với con mắt hắn liền lập tức rời đi, hai má đỏ bừng. Thật là, đặt tên thì cứ đặt đi, cần gì còn phải nhìn nàng nữa? Trước đó còn nhìn chòng chọc nàng lâu như vậy, nhìn chòng chọc tới mức lòng nàng cũng hết hoảng, rốt cuộc người này muốn làm cái gì?

Tống Mạch nhìn thẳng vào mắt nàng: “Tên của người là Nhị Lan, hẳn là vì phụ mẫu đều là người yêu hoa, vậy ta đặt tên người thành “Hải Đường”, thế nào?”

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 62: Hoài Niệm

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan có cảm giác bị sét đánh phải.

“Hải Đường...”

Hắn thế mà lại nhớ rõ!

Khi cái tên này được thốt lên từ trong miệng Tống Mạch, Đường Hoan đã biết, nàng sẽ không bao giờ có thể hy vọng vào may mắn nữa.

Thôi thì cũng may, cùng một dạng sai lầm, nàng sẽ không bao giờ để mình phạm phải lần thứ hai.

“Tạ thiếu gia ban tên, về sau nô tỳ...nô tỳ tên là Hải Đường.” Trên mặt Đường Hoan tràn đầy vẻ vui mừng và cảm kích thi lễ với nam nhân. Cái tên Hải Đường này tốt xấu gì cũng hay hơn Nhị Lan, lại còn là do chủ tử ban cho, vậy nên nàng nhất định phải tỏ vẻ vui mừng. Về phần ý đồ dò xét của Tống Mạch, nàng cũng nhất định không được thừa nhận!

Bây giờ mà thừa nhận, có lẽ sẽ có thể mau chóng cùng Tống Mạch đồng giường cộng chạ kết thúc giấc mộng này, dù sao “hai kiếp kia” Tống Mạch yêu nàng yêu đến đào tim khoét phổi, nhưng còn ba giấc mộng trước thì sao?

Vẫn là logic kia, Tống Mạch có thể nhớ lại một lần, nàng phải làm tốt chuẩn bị hẳn có thể nhớ lại tất cả các giấc mộng. Bây giờ nàng mà thừa nhận mình có nhớ, đợi đến khi Tống Mạch nhớ lại giấc mộng Cẩm Chi, có thể hẳn sẽ hỏi nàng có còn nhớ hay không, nàng bảo nàng không nhớ rõ,

hắn làm sao mà tin được? Vì sao nàng chỉ nhớ rõ cái tốt, đến phiên mấy giấc mộng ước hiếp hắn thì lại quên sạch? Tống Mạch đâu có ngốc như vậy!

Nàng không thể thừa nhận, một lần cũng không được, chỉ có thể giả vờ như mỗi lần nàng đều mất đi ký ức “kiếp trước”. Cứ như vậy, Tống Mạch sẽ không thể đem Cẩm Chi gian trá lừa gạt gán lên đầu nàng. Không chỉ như thế, mấy giấc mộng còn lại từ đầu tới cuối nàng đều phải thể hiện cho hắn thấy nàng toàn tâm toàn ý một mực với hắn, như vậy cho dù Tống Mạch hoài nghi, ban đầu có thể oán hận nàng cũng sẽ bởi vì tình cảm sau đó, vâng vâng nàng không nhớ rõ mà không thể giận chó đánh mèo với nàng.

Nếu đến lúc đó Tống Mạch hỏi, vậy nàng sẽ trả lời: “Chàng bảo kiếp trước ta lừa chàng, chàng hỏi ta vì sao, nhưng ta chẳng nhớ chút nào, chàng bắt ta làm sao nói nguyên nhân cho chàng được đây? Nếu đó là thật, nhưng tayêu chàng như vậy, làm sao có thể lừa chàng được?”

Rốt cuộc Tống Mạch có thể nhớ được bao nhiêu, khi nào thì nhớ ra, Đường Hoan không thể nào biết trước, chuyện nàng có thể làm là chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, cố gắng trôi qua mỗi một giấc mộng thật hoàn hảo. Có lẽ sau này khi tỉnh mộng, Tống Mạch cũng sẽ nhớ lại cả ân oán trước khi hai người nhập mộng, sẽ lại giết nàng. Nhưng đó là khi nàng bó tay chịu trói, cuống cuồng không làm gì cả. Bây giờ nàng vẫn còn có thể tác động, trước khi Tống Mạch khôi phục trí nhớ ở trong mộng, nàng sẽ tiến theo đúng kế hoạch, không thể để mình chết ở trong mộng được.

Sống lâu một ngày thì cũng là một ngày, cho dù có là mộng.

Nàng thoáng đỏ mặt nhìn chăm chăm xuống dưới chân Tống Mạch, từ đầu đến cuối không hề tỏ vẻ gì là khiếp sợ kinh ngạc cả.

Lòng Tống Mạch trầm xuống.

Tại sao lại như vậy, chẳng lẽ thật sự thì nàng không nhớ gì sao?

“Ta cũng không quá coi trọng quy củ như vậy, về sau ở trước mặt ta, người không cần tự xưng là nô tỳ. Mặt khác, ta nghĩ lại thấy tên Hải Đường này quá yếu ớt, vẫn nên đổi một cái tên khác đi, gọi người là Tiểu Ngũ, thế nào?” Tống Mạch vẫn nhìn nàng chăm chăm như cũ, từ tốn nói. Ngay từ đầu, hắn đã không tính gọi nàng là Hải Đường, ở kiếp đó tự tay hắn gả nàng cho người khác, hại hai người khổ khổ như vậy, Tống Mạch không muốn như vậy nữa. Nàng là Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ của hắn, chỉ có thể là người của hắn.

Đường Hoan kinh ngạc ngược mắt nhìn hắn, trên mặt vương nét khó xử, “Thiếu gia, Tiểu Ngũ nghe giống như tên nam tử... Tạ ơn thiếu gia ban tên.” Nói được một nửa thì cúi đầu chấp nhận. Thật ra nàng còn muốn xem xem, hắn còn có thể đổi thành Thủy Tiên, Cẩm Chi, thậm chí *, nam nhân chết tiệt, rốt cuộc hắn nhớ lại được bao nhiêu!

Trong lòng Tống Mạch phức tạp.

Tiểu Ngũ của hắn ngây thơ đơn thuần, nếu thật sự nhớ rõ, sẽ không thể nào giả vờ mà không để lại chút dấu vết gì như thế này, huống hồ hắn đã nói đến thế rồi, nàng không cần phải giả vờ!

Cho nên nguyên nhân chỉ có một, nàng không nhớ, khi đó thấy hắn rồi khiếp sợ là có duyên cớ khác.

Bây giờ hắn nên làm cái gì đây?

Nàng có biết hắn muốn ôm nàng biết bao nhiêu không? Nàng có biết hắn kìm nén rất khổ cực không? Chỉ cần nàng nhớ hắn, hắn sẽ lập tức ôm nàng vào lòng, thương nàng yêu nàng lấy nàng. Đáng tiếc, nàng quên rồi, ở trong mắt nàng, hôm nay là lần đầu tiên hai người gặp mặt, hắn không thể nào đường đột đi ôm nàng, không thể nào để cho nàng hiểu lầm hắn là một gã thiếu gia hámsắc. Hắn chỉ có thể nhịn, chỉ có thể khiến nàng yêu hắn một lần nữa.

Tống Mạch cười khỗ, Tiểu Ngũ không nhớ rõ cũng không sao, chỉ cần là nàng, hẳn đã mãn nguyện rồi. Nếu sau mỗi lần chuyển thế nàng đều có thể đến bên cạnh hắn, vậy đã chứng tỏ hắn với nàng nhất định sẽ được ở bên nhau.

Hắn đứng lên, đi vào trong nội thất: “Người đi theo ta, về sau, con mèo này sẽ giao cho người chăm sóc.”

Đường Hoan thở phào nhẹ nhõm, ngoan ngoãn theo sau hắn. Nam nhân này thế mà lại nuôi mèo, đúng là đáng ngạc nhiên.

Bước vào phòng dành để tiếp khách, trong phòng có tháp có bàn đọc sách, lànơi để hắn đọc sách thư giãn, đi tiếp vào bên trong mới là nội thất hắn nghỉ ngơi, bài trí vẫn lịch sự tao nhã như trước, là tác phong đã quá quen thuộc của hắn. Chỉ có điều, bên cạnh giường của hắn còn có thêm một cái giường nhỏ hình tròn, bên trong đặt một cái đệm màu trắng mềm mại, trên cái đệm, có một con mèo đang nằm ngủ say. Lông mèo trắng như tuyết, chỉ có lỗ tai với cái đuôi là có màu xám tro.

Nghe thấy tiếng động, con mèo khẽ động lỗ tai, mở to mắt, mắt mèo xanh lam như nước biển. Nhìn thấy chủ nhân, nó lập tức ngẩng đầu lên, vui vẻ quay đầu về phía Tống Mạch kêu một tiếng.

Mèo này...đẹp quá!

Lòng Đường Hoan mềm như nước. Nàng đã từng thấy nhiều con mèo hoang, về cơ bản đều là vừa gầy lại bẩn, thật sự không thể nào lọt vào mắt được, nhưng con trước mắt này chỉ có thể dùng tới chữ “tuyệt sắc”. Không biết Tống Mạch tìm được nó ở chỗ nào!

Nàng cũng muốn mang theo con mèo này đi lắm!

Tống Mạch nhìn vẻ mặt tràn đầy yêu thích của nàng, mỉm cười, vươn tay ra với mèo trắng, giọng nói dịu dàng không tả được: “Tiểu Ngũ, lại đây, ta

ôm cái nào.” Nếu là bình thường, hẳn muốn ôm mèo, sẽ không bao giờ nói lời này, nhưng giờ, lời hẳn là muốn nói cho nàng nghe.

“Meo meo...”

Con mèo tên Tiểu Ngũ nhẹ nhàng nhào vào lòng Tống Mạch.

Tiểu Ngũ?

Nhất thời Đường Hoan không còn tâm tình nào mà yêu mèo nữa!

Hắn gọi một con mèo là Tiểu Ngũ cũng không sao, nhưng giờ hẳn lại đặt tên nàng với tên con mèo giống nhau như đúc, còn thân thiết với con mèo đó ngay trước mặt nàng, hẳn không sợ nàng hiểu lầm sao? Tựa như vừa rồi, suýt chút nữa nàng đã nghĩ Tống Mạch muốn ôm nàng!

Nam nhân này chắc chắn là cố ý!

Thôi vậy, thoáng buồn bực ngăn ngui qua đi, Đường Hoan lại thấy yên tâm. Tống Mạch còn có tâm trạng mà trêu nàng, có thể thấy được hẳn không nhớ hai giấc mộng đầu. Đại ca thì không nói, chứ Tống sư phụ quá bá đạo, lấy tình cảm của hắn với Tiểu Ngũ, chắc chắn sẽ lại ăn nàng tiếp thôi. Như vậy nàng cũng không cần phí tâm tư đi quyến rũ hắn, chỉ cần từ từ bình tĩnh phối hợp với Tống Mạch, sau đó vào lúc thời cơ chín muồi dụ hắn muốn nàng... Ừm, nói không chừng chưa cần nàng dụ, hắn đã chủ động tới trước rồi.

Khoan hãy nghĩ về sau này, giấc mộng này chỉ cần không bị hắn phát hiện là nàng có nhớ, tất cả sẽ đều nhẹ nhàng.

Thấy hắn quay sang nhìn nàng, Đường Hoan xấu hổ quay mặt đi, “Thiếu gia, như vậy không được đâu? Hay là người đổi lại cho ta một cái tên khác đi?”

Tống Mạch ôm mèo ngồi lên giường, vừa vuốt lông mèo vừa tỏ vẻ nghi hoặc hỏi nàng: “Có gì không ổn sao?”

Diễn giải lắm!

Đường Hoan cố nén xúc động muốn tròng hăn, cúi đầu nói: “Thiếu gia gọi mèo là Tiểu Ngũ, ta cũng tên là Tiểu Ngũ, như vậy lúc thiếu gia gọi mèo, ta sợ mình sẽ hiểu sai ý.”

“À, thì ra là như vậy.” Tống Mạch làm ra vẻ đã hiểu phụ họa theo, sau một lát hăn lại trấn an nàng: “Người yên tâm, ta sẽ không để người hiểu lầm đâu. Nói cách khác, khi ta gọi Tiểu Ngũ rót cho ta ly trà, vậy nhất định là nói với người, nếu ta bảo Tiểu Ngũ lại đây cho ta ôm một cái, vậy nhất định là đang nói với mèo, chắc chắn người sẽ không hiểu lầm là ta muốn ôm người, có phải không?”

Phải cái rắm ấy, sao giờ nàng mới phát hiện da mặt gã Tống Mạch này lại dày tới vậy!

Tim giống như bị ai bóp nghẹt, Đường Hoan vô cùng vô cùng không cam lòng. Từ trước tới nay đều là nàng đùa giỡn nam nhân, thế nhưng nay lại bị cái gã nam nhân vẫn luôn bị nàng đùa giỡn đùa giỡn lại nàng, ấy vậy mà nàng lại không thể đánh trả, cái cảm giác này, thật sự là ghen đến sắp nội thương rồi!

Nàng cúi đầu, che giấu tức giận và không cam lòng trong mắt: “Dạ, vậy, ta nghe lời thiếu gia.”

Má nàng hồng hồng, Tống Mạch biết nhất định là nàng xấu hổ lắm rồi, hăn không muốn khiến nàng khó chịu nhưng hăn cũng không thể giả vờ thành một người xa lạ đối xử với nàng. Nếu nàng vẫn thích xấu hổ như vậy, vậy thì cứ xấu hổ đi, xấu hổ xấu hổ rồi dần dần biến thành yêu. Tống Mạch luôn tự tin vào bản thân, có rất nhiều nữ tử thích hăn vì dung mạo hăn,

hãnhán ghét loại nữ nhân đó, nhưng nếu đổi thành Tiểu Ngũ, cho dù nàng làvì khuôn mặt hãnh mới thích hãnh, hãnh cũng vui vẻ.

Thấy ánh mắtnàng chậm rãi rơi xuống trên người mèo trắng, Tống Mạch cười khẽ, đưacon mèo yêu nuôi dưỡng suốt hai năm qua cho nàng: “Cho người ôm một cáinày.”

Hãnh vốn không thích chó mèo gì đó, nhưng lần đó ở trước cửa nhà trọ gặp được con mèo này, mắt mèo ngập nước vô cùng đáng thươngnhìn hãnh, không biết làm sao lại khiến hãnh nhớ tới dáng vẻ ỉ lại củaTiểu Ngũ với hãnh nên ôm nó về. Từ đó về sau, mỗi lần nhớ nàng quá, ômcon mèo này, trong lòng sẽ thoải mái hơn một chút. Kiếp này, tuy rằngcũng có người thân nhưng hãnh luôn cảm thấy cô độc, luôn cảm thấy như bên cạnh thiếu cái gì.

Mới vừa rồi nhìn thấy nàng ở ngoài cửa, chícần một bên mặt thôi, hãnh đã có cảm giác mây tan thấy trăng sáng, dườngnhư nàng vừa đến, thế giới này mới thật sự sống lại.

Trong lúc miên man suy nghĩ, tuy nàng đã tiến tới, muốn đón lấy con mèo.

Hãnh không nhịn được chạm vào đầu ngón tay nàng.

Đường Hoan bối rối rút tay lại, đầu cúi gằm xuống.

Trong phòng rất im lặng, vẻ mặt nàng đỏ bừng quá mê người, Tống Mạch bắt đầucảm thấy miệng khô lưỡi khô. Sợ mình sẽ không thể kìm nén mà ôm nàng,cũng sợ sẽ dọa nàng, hãnh thả mèo lên giường, đứng dậy đi ra ngoài:“Người ở trong này chăm sóc cho nó, ta đi gặp phu nhân.” Mẫu thân nhấtđịnh đã biết hãnh tự ý mua nha hoàn, hãnh cần tới nói một tiếng.

“Thiếu gia đi thông thả.” Đường Hoan ngoan ngoãn tiễn hãnh đến tận cửa, xácđịnh rõ hãnh đã đi rồi, nàng lập tức xoay người chạy vào trong phòng,ngồi xõm bên cạnh giường vuốt ve con mèo trắng đang nằm đó. Mắt

mèo xanh biếc chớp mũi trắng mịn, còn cả hai cái tai khê rung rung, mèo đẹp như vậy vì sao chỉ xuất hiện ở trong mộng thôi chứ!

“Meo meo...” Mèo trắng nhìn nàng chăm chú một lát rồi mới quay đầu cọ cọ mu bàn tay nàng.

Mèo này còn không sợ người lạ nữa, Đường Hoan càng thích nó hơn, thấy đáng vẻ thoải mái của nó nàng liền xoa xoa cái đầu tròn tròn của nó.

“Meo meo...”

Cặp mắt mèo trắng vẫn nhìn nàng chăm chăm, chợt nó đổi động tác, thả người nhả xuống đất, Đường Hoan giật mình, cúi đầu định bắt nó, mèo trắng lại chạy xuống dưới gầm giường. Đường Hoan cúi người úp sấp trên mặt đất, đang định khều nó ra, chợt nghe thấy tiếng ma sát, ngay sau đó, mèo trắng đẩy một cái hộp dài ra ngoài, rồi nó lượn ra sau cái hộp, móng trước đặt lên trên mặt hộp, nghiêng đầu nhìn nàng, kêu meo meo.

Hộp cũng không có khóa lại.

Chẳng lẽ đây là bảo bối Tống Mạch giấu, mèo trắng thích nàng cho nên muốn chia sẻ bí mật của Tống Mạch với nàng?

Đường Hoan xoa đầu mèo khen thưởng nó, phủi bớt bụi bẩn trên lưng nó, quay đầu xem xét bên ngoài rồi lặng lẽ mở hộp ra.

Bên trong có năm cuộn tranh.

Đường Hoan không cử động, trong lòng có một phỏng đoán không thể nào tìm chế được cứ tìm cách xông ra, mặc dù đến ngay cả nàng cũng cảm thấy nó là không tưởng.

“Meo meo...” mèo trắng nâng móng vuốt lên gáy một cuộn tranh, nó nghiêng đầu nhìn nàng, giống như đang thúc giục nàng mau mau mở tranh

ra xem.

Trong lòng Đường Hoan vẫn rất tò mò, dứt bỏ cảm giác kỳ quái kia, nhắc một cuộn ra, vừa định mở ra chợt phát hiện trên đầu cuộn tranh có khắc một chữ nhỏ: “Cầu”

Nếu do Tống sư phụ vẽ, Đường Hoan có thể nhận ra được.

Nàng buông cuộn này ra, tiếp tục xem bốn cuộn còn lại.

Cầu, thuyền, cửa sổ, trăng, hoàn toàn đồng nhất với bốn bức họa trong trí nhớ.

Đường Hoan đều không mở ra.

Chỉ khi nhìn đến cuộn tranh mang chữ “đèn”, rốt cuộc nàng cũng không nhìn được nữa, nhẹ nhàng trái cuộn tranh ra.

Nàng đã nghĩ cả đời này có lẽ sẽ không bao giờ được nhìn thấy chiếc đèn kien nữa, bây giờ nó lại xuất hiện ngay trước mắt, xán lạn rực rỡ.

Trong cuộn tranh vẽ một chiếc đèn có hình một đôi nam nữ, hân ôm nàng, gương mặt dịu dàng.

Ngón tay thon nhỏ mơn trớn ngọn đèn kia, đôi mắt ướt nước nổi lên tia hoài niệm.

“Meo meo...” Mèo trắng không biết đã chui vào trong lòng nàng từ bao giờ, đầu hoài ra phía trước, cùng nàng xem tranh, động tác cực kì thuần thục, giống như đã sớm thành thói quen.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 63: Lòng Tốt

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

“Tiểu Ngũ? Chẳng phải con mèo của con cũng tên là Tiểu Ngũ sao?”

Nghe nói con trai ban tên cho nha hoàn kia, Phương thị thoáng kinh ngạc hỏi. Lục An đưa bốn nha hoàn đó đi chọn lựa, đã sớm có người nói việc này cho bà. Phương thị vừa mới gặp qua tiểu cô nương này, lúc nghe nói thiếu gia để lại người xinh đẹp nhất, trong đầu bà liền hiện lên khuôn mặt tiểu cô nương đó, ánh mắt nhìn Tống Mạch trộn lẫn vẻ tìm tòi nghiên cứu.

Thiếu gia nhà người khác cứ 14, 15 tuổi đã sắp xếp nha hoàn thông phòng, bà đã từng đề cập việc này với con trai nhưng bị con lấy cớ muốn chuyên tâm đọc sách mà từ chối. Sau này con càng ngày càng lớn, không thiếu phụnhan đến tỏ ý kết thân với bà và lão gia, kết quả con nhân lúc lão gia về nhà thì vô cùng bình tĩnh bày tỏ nó muốn tự tìm thể tử của mình, không nhọc nhãi lão quan tâm, chọc lão gia tức giận muốn chết. Nhưng mà đứa con này từ nhỏ đã rất có chủ kiến, bọn họ không thể nào khuyên nỡ nó, đành phải mặc kệ nó. Vừa vặn hồi đó lại đúng lúc biểu cô rời đi, lão thái thái cho rằng Tống Mạch chờ Đặng Uyển nên càng khuyên lơn bà không cần vội vàng an bài hôn sự cho nhi tử.

Nay con trai đột nhiên chọn một nha hoàn xinh đẹp, chẳng lẽ là do nha đầu kia đã sử dụng thủ đoạn gì?

“Nương, chuyện trong viện của con người không cần lo lắng, phần của Tiểu Ngũ đều do con phụ trách, không cần tới phòng thu chi, cũng không cần đi theo các nha hoàn khác học quy củ.” Trước tiên Tống Mạch nói rõ quyết định, sau thấy Phương thị tức giận liền chuyển đề tài: “Khi nào thì

biểu đệ với biểu muội tới?” Từ khi sinh ra đã mang theo trí nhớ hai kiếp trước, ngay từ đầu hắn đã rất khó chấp nhận những người thân mới, nhưng mà máu mủ tình thâm, Phương thị ngâm đắng nuốt cay nuôi hắn khôn lớn, Tống Mạch cũng dần dần hòa hợp với nhà này.

Đương nhiên, Phương thị là người duy nhất hắn chịu thân thiết. Lão thái thái không ngừng gây phiền toái cho Phương thị, lão gia bỏ mặc thế tử nhiều năm, còn dẫn theo tiểu thiếp đến nơi đảm nhiệm chức vụ vui vẻ thoái mái. Tống Mạch chỉ duy trì tình thân mặt ngoài với họ. Về hai người bà con kia, Tống Mạch chưa từng để mắt tới.

Phương thị thở dài: “Sắp rồi, cũng chỉ hai ngày nữa, thư phụ thân con gửi đến ngày hôm sau bọn họ đã khởi hành. Không nói tới chuyện này, con nói thật với nương, có phải con muốn thu nha hoàn kia làm thông phòng không?”

Tống Mạch cười khê, “Nương, người lo lắng nhiều rồi, con tuyệt không có ý này đâu.” Hắn muốn lấy nàng làm thê, không phải là nha hoàn thông phòng gì cả.

Con trai chưa bao giờ nói dối bà, Phương thị gật đầu, để hắn rời đi.

Bước chân Tống Mạch nhẹ nhàng trở về viện của mình.

Khi vừa vào cửa, hắn lại cố tình thả nhẹ bước chân hơn, đặt xuống đất cũng không có tiếng động.

Hắn muốn xem xem nàng đang làm gì.

Đường Hoan đang nằm trên cái tháp ở ngay gian ngoài trêu đùa mèo, con mèo này vừa thông minh lại dính người, vuốt ve lông mèo vừa mềm mại lại thoải mái thật sự khiến nàng yêu thích không muốn buông tay.

“Meo meo...”

Mèo trắng chột nhảy lên trên, chạy ra ngoài cửa.

Đường Hoan nghi hoặc ngồi dậy, đang định đi xuống, Tống Mạch đã ôm mèo vào.

“Thiếu gia!” Lười biếng bị tóm được, Đường Hoan nhanh chóng đi hài vào, xấu hổ cúi đầu.

Tống Mạch nhìn nàng, đi đến cái bàn trước cửa sổ rồi ngồi xuống, cười nói: “Xem ra Tiểu Ngũ rất thích người, người khác muốn ôm nó, nó cũng không cho ôm.”

Đường Hoan đứng trước người hấn, nghe xong lời này chỉ cười khẽ.

Mèo trắng thân thiết với nàng, còn không phải là nhờ công của Tống Mạch?

Con mèo này quả thật rất thông minh nhưng cũng không thông minh đến độ chủ nhân của nó thích ai nó cũng có thể lập tức thích người đó, nếu thật sự như vậy, con mèo này đã thành yêu quái rồi. Đường Hoan nghĩ nhất định ngày thường Tống Mạch vẫn luôn vẽ nàng nên mèo này ở bên cạnh nhìn lâu rồi, dần dần thành thói quen, nay đột nhiên nhìn thấy người thật, con mèo này cũng không thấy lạ. Còn cả cái hộp con mèo đẩy ra, chắc hẳn bình thường Tống Mạch cũng hay mở ra xem, sau đó có thể con mèo cho rằng ai cũng thích xem bảo bối của chủ nhân nên liền chia sẻ với nàng.

Thói quen ấy à. Không phải chỉ có 2,3 ngày là có thể luyện thành, rốt cuộc Tống Mạch phải vẽ biết bao nhiêu bức, xem biết bao nhiêu lần mới có thể dưỡng thành thói quen này cho mèo?”

Lòng Tống Mạch đối với Tiểu Ngũ, thật sự không đo nổi.

Đáng tiếc, Tiểu Ngũ là do nàng giả vờ mà tạo nên, nàng không phải Tiểu Ngũ. Tống Mạch yêu Tiểu Ngũ, không phải là nàng – Đường Hoan. Nếu giờ

Tống Mịch bất ngờ khôi phục trí nhớ ... Đường Hoan theo bản năng vươn tay lên sờ sờ cổ, nàng nhất định sẽ chết nhanh hơn phải không? Một nam nhân kiêu ngạo như thế, sao có thể tha cho hái hoa tặc đã lừa hãm rất nhiều lần?

Nếu sớm biết rằng, võ công của Tống Mịch cao cường như vậy, lòng hãm hại hãm tâm như vậy, Đường Hoan nhất định sẽ không trêu chọc hãm, nhưng sự thật là nàng đã trêu chọc, nàng đã bị giết và đã chết, vì mạng sống, nàng chỉ có thể lừa hãm. Lừa hãm, nàng không có lấy một chút áy náy, có nhân thì ắt có quả, còn tốt hơn là sau khi tỉnh mộng, Tống Mịch lại muốn giết nàng, dù đúng là nàng xứng đáng bị thế, ai bảo nàng chọn lầm người?

Nàng chỉ hận bản thân không nghe theo lời dạy của sư phụ, luyện công cho giỏi rồi mới xuống núi.

“Nghĩ gì vậy?” Ánh mắt Tống Mịch dừng ở trên tay nàng, nhìn vẻ mặt nàng hoảng hốt, tò mò hỏi.

Nghĩ cái gì? Nghĩ tới ai?

Đường Hoan liếc hãm một cái, cúi đầu đáp: “Thiếu gia, buổi tối ta, ta nghĩ ở đâu? Còn cả y phục, giờ ta chỉ có mỗi một bộ đang mặc trên người thôi.” Đây là bộ xiêm y bằng vải thô mịn buôn người chuẩn bị cho bọn họ, mặc vào không hề dễ chịu, Đường Hoan đã sớm muốn thay ra.

Tống Mịch nhìn bộ xiêm y bằng vải thô trên người nàng, đưa nàng ra ngoài, đi tới một gian phòng ở phía trước, đẩy cửa đi vào: “Vừa rồi ta đã dặn người ta thu dọn gian phòng này, bình thường người cứ rửa mặt thay xiêm y ở đây, buổi tối thì ngủ trên tháp là được, gác đêm cho ta.”

Gác đêm?

Đường Hoan kinh ngạc nhìn hãm, không phải chỉ bảo nàng chăm mềo thôi sao?

Vẻ mặt Tống Mạch bình tĩnh như thường: “Quên chưa nói với người, khi takhông có ở nhà, người chỉ cần chăm sóc Tiểu Ngũ, khi ta trở về, người liền trở thành nha hoàn bên người ta, hầu hạ sinh hoạt hàng ngày của ta. Mỗi tháng sẽ được cấp hai lượng bạc.”

“Tạ thiếu gia!” Đường Hoan vui vẻ nói, có bạc hay không có bạc, chỉ cần có thể phục vụ bên cạnh hẳn, là sẽ có nhiều cơ hội hoàn thành nhiệm vụ.

Thấy nàng vui vẻ như vậy, Tống Mạch cũng cười, hẳn còn đang sợ nàng sẽ không muốn, “Xiêm y của người đều đặt ở trên giường, người cứ dọn dẹp trước đi, muốn đi tắm rửa thì nói với phòng nước, bọn họ sẽ chuẩn bị cho người. Thu dọn xong, lập tức đi lên phòng trên hầu hạ.”

“Dạ, ta đã rõ.” Đường Hoan tiễn hẳn ra tận cửa, trước khi hẳn xoay người rời đi vẫn còn kịp khen một câu: “Thiếu gia ngài thật tốt.”

Khi Tống Mạch quay đầu lại, nàng đã bước vào trong.

Hắn lắc đầu cười khổ.

Ôm mèo trở lại phòng của mình, Tống Mạch vô thức vuốt ve lông mèo, tưởng tượng xem nàng đang làm gì, không hiểu sao cứ cảm thấy thời gian trôi quá chậm, vì sao nàng còn chưa quay lại? Mèo trắng không biết lòng chủ nhân không yên, nó ngoan ngoãn nằm trên đùi chủ nhân, hai mắt vì thoả mái mà hí thành một đường chỉ.

Sau nửa canh giờ, rốt cuộc Đường Hoan cũng tới.

Rõ ràng là nàng đã tắm rửa qua, hai má hồng hồng mềm mềm, trên người là váy màu xanh Tống gia chuẩn bị làm trang phục cho nha hoàn, nàng xinh xắn đi tới gần, xinh đẹp như ngọc, trông tựa như đóa sen hồng.

Tống Mạch ngăm đến ngây người.

Đường Hoan đứng đó cho hấn ngắm, một lát sau mới nhỏ giọng hỏi:
“Thiếu gia, hiện giờ ta phải làm cái gì vậy?”

Tống Mạch hoàn hồn, mặt ửng đỏ, đưa mèo cho nàng: “Qua bên kia chơi với mèo đi, Tiểu Ngũ thích nhất là được người nựng, cứ lấy cái bút lông cù lét nó, tùy người.”

Đường Hoan nhìn theo ánh mắt hấn. Nam nhân này đang tựa người vào trên tháp, chiếm một đầu tháp, nơi đến trong miện hấn, chính là đầu bên kia.

Đây mới là ngày đầu tiên, đã muốn cùng “giường” với nàng rồi sao?

Trong lòng Đường Hoan thầm vui vẻ, ngoan ngoãn nghe lời đi tới đó nựng mèo.

Tống Mạch lấy một quyển sách ra, mắt lại trộm nhìn về phía bên kia.

“Meo meo...”

Đường Hoan nửa ngồi trên tháp đang dùng bút lông chọc mèo trắng, đầu tiên là quẹt qua mũi mèo trắng, mèo trắng liền nâng móng lên bắt lấy bút lông. Đường Hoan nâng tay lên không cho nó, mèo trắng liền đứng dậy vươn lên, chân sau đạp lên chân nàng, một chân trước dùng để giành lấy bút lông, còn một chân khác... đặt trên ngực nàng.

Nhưng nàng không hề phát hiện ra, chỉ khẽ cười với mèo.

Ánh mắt của hấn không thể khống chế dừng trên chân trước của con mèo. Cái chân mập mạp của mèo không hề ngừng lại hành động mà vẫn đặt yên tại một chỗ, ấn mạnh vào nơi mềm mại kia, cái chân khẽ dịch đi nơi khác, nơi vừa lõm xuống lập tức phồng lên, đổi thành nơi khác.

Tống Mạch khát.

Hấn nhớ lại lần hoan hảo kia cùng với Hải Đường.

Hắn cũng từng nắm lấy nơi đó của nàng vuốt ve xoa nắn, tay hắn còn lớn hơn cái móng mèo, vậy mà cũng không thể nắm lấy hết... Lần này, không biết có thể nắm lấy hết không?

Giờ khắc này, hắn vô cùng vô cùng hâm mộ mèo trắng, nhưng cũng may mắn vì đó chỉ là mèo cái.

“Meo meo!” Rốt cuộc mèo trắng cũng cướp được bút lông, lại quay về nằm trên đùi Đường Hoan chơi tiếp. Một tay Đường Hoan đỡ lấy thân mèo mềm mại không để nó lăn xuống, một tay thì không ngừng vuốt ve mèo.

Vì thế, ánh mắt nam nhân lại rơi xuống trên tay nàng.

Không được, nếu còn nhìn tiếp như thế, hắn sẽ cháy mắt.

Tống Mạch thu hồi tầm mắt, mắt nhìn chăm chăm cuốn sách, nói với nàng: “Đã hai ngày rồi Tiểu Ngũ chưa tắm, người đi lấy chậu nước đến, tắm cho nó.” Dứt lời, lại nói thêm một câu, “Có biết tắm cho mèo không?”

“Thiếu gia yên tâm, ở nhà ta cũng từng nuôi mèo.” Đường Hoan đặt mèo trắng xuống thấp, nhẹ nhàng đáp. Nàng chưa từng tắm cho mèo đâu, nhưng nàng phải nói dối chứ, vì nàng chính là nha hoàn chăm mèo mà.

Tống Mạch yên tâm, “Vậy là tốt rồi, bình thường Tiểu Ngũ rất ngoan, chỉ không thích mỗi tắm rửa.”

Lời này nghe thế nào cứ thấy không được tự nhiên?

Đường Hoan trộm trừng hắn một cái, lười phải nghe hắn cứ Tiểu Ngũ Tiểu Ngũ gọi con mèo nên đi ra ngoài chuẩn bị nước ấm.

Tống Mạch nhìn theo nàng rời đi, lại nhìn về phía mèo trắng đang nằm ôm bút lông nghịch, khóe miệng cong lên.

Chỉ một lát sau Đường Hoan đã ôm một cái bồn gỗ to vào trong, đó là bồn tắm dành riêng cho mè trắng, cho nên mè trắng vừa nghe thấy tiếng động phát ra từ chỗ nàng thì xoay ra nhìn, nó nhanh chóng bỏ lại bút lông, chạy đến phía sau Tống Mạch.

Tống Mạch không hề nhúc nhích, ánh mắt chỉ một mực dán vào sách.

Đường Hoan đi đến trước người hăn, thấy cặp chân dài của hăn gác dọc lên trên tháp, trong lòng chảy nước miếng, mặt mũi vẫn vô cùng nghiêm chỉnh nói: “Thiếu gia ngài đưa Tiểu Ngũ cho ta đi, nó núp đằng sau ngài đấy.”

“Tự mình tới ôm đi, ta không rảnh.” Mi mắt Tống Mạch cũng không thèm nâng lên chút nào.

Hăn chặn ở đó, nàng ôm thế nào đây!

Đường Hoan oán thăm, sau đó bưng tỉnh, hăn đang đùa giỡn nàng đây mà!

Đường Hoan có cảm giác như thể kẻ sĩ ba ngày không gặp phải nhìn với cặp mắt khác xưa, giống như ngày hôm qua Tống Mạch vẫn là anh canh rừng trung thực ngay cả nói chuyện với nàng cũng đỏ mặt được, chỉ sau khoảng thời gian khi nàng đi ra ngoài múc nước, hăn đã bị Tống Lăng nhập vào.

Nàng còn chưa cho hăn đùa giỡn đâu!

Không giống như Tống Mạch đoán nàng sẽ ngả trước người hăn bắt mè, Đường Hoan đứng đó vất vả suy nghĩ một lát, sau đó như nghĩ ra chủ ý rất hay nào đó, vui vẻ vòng đến đầu bên kia, cởi giày đi lên, đi vào trong ôm mè.

Tống Mạch vờ như không nhìn thấy vẫn bất động như cũ. Mè trắng chống cự kêu một tiếng, lù vào bên trong tháp, cũng không biết là sợ chậu nước dưới đất hay là không muốn nhảy xuống. Lúc bắt đầu Đường Hoan còn

muốn đấu với Tống Mạch nhưng dần dần nàng bị con mèo láu cá này ép cho nóng nảy!

Đúng là chủ nào nuôi mèo này, công phu đối sách cũng giỏi lắm, rõ ràng trước đó còn ngoan ngoãn đáng yêu, sao giờ cứ như chuột trốn mèo mà trốn nàng?

Mắt thấy con mèo lại sắp chạy đến bên Tống Mạch, Đường Hoan tức giận gọi hấn: “Thiếu gia, ngài cũng giúp ta bắt một tay với!”

Tống Mạch bất đắc dĩ buông sách xuống, dùng ánh mắt “Người thật là ngốc” liếc nàng một cái sau đó nhàn nhã xoay người lại, tay vươn ta bắt lấy mèo trắng trốn ngay bên cạnh. Mèo trắng khẽ giãy dụa, Tống Mạch giương mắt lên nhìn nàng: “Còn không mau tới đây lấy, nếu còn để Tiểu Ngũ chạy trốn nữa thì tự người bắt đi.”

Cả trán Đường Hoan đều toát mồ hôi mông, biết rõ người nọ là cố ý giày vò nàng, lại ngại vì thân phận tuy trong lòng thực sự rất muốn đá cho hấn một cái nhưng vẫn phải nén giận, còn tỏ vẻ cảm động tới rơi nước mắt đón lấy con mèo.

Tống Mạch ngồi, nàng đứng, hấn lại không chịu nâng tay, Đường Hoan không thể không cúi người.

Tống Mạch thật sự muốn đưa mèo cho nàng, ai ngờ vừa mới ngẩng đầu lên, chỉ thấy cổ áo nàng thông xuống, lộ ra hai bầu ngực tựa như ngọn núi nhỏ, và cái khe rãnh sâu đến kinh người.

Tay đột nhiên mất hết sức lực, mèo trắng kêu meo meo một tiếng, thấy trên tháp đã có người chặn rồi, bèn nhảy xuống dưới đất.

Đường Hoan thấy tình thế cấp bách không thể không bắt nó, còn chưa bắt được, đang định đứng dậy thì hấn dường như chỉ sợ nàng té ngã xuống, bất chợt ôm lấy eo nàng, thoáng dùng sức đưa nàng vào bên trong tháp.

Đường Hoan còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ thấy hắt nửa đèn nàng xuống, mắt sáng quắc, “Cẩn thận, đừng để ngã xuống dưới.”

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 64: Trộm Hương

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan chưa từng bị người đùa giỡn qua như thế!

Bên ngoài giấc mộng không nói, Tống Mạch là người nam nhân đầu tiên nàng chạm chính tiếp xúc, trong mộng, Kiều Lục, Lâm Phái Chi, Tống Lăng đều từng đùa giỡn nàng, nhưng đây đều là nàng vì thoát hiểm hoặc có mục đích khác nên cố ý để cho bọn họ đùa giỡn, nhìn như cho bọn họ chiếm tiện nghi, thực ra chẳng qua là nàng đang đùa bỡn bọn họ mà thôi. Nhưng bây giờ, nàng toàn tâm toàn ý bắt mèo, cho dù mèo nhảy xuống, nàng cũng chỉ là hơi vờ với cánh tay ra phía trước một chút, thân thể đứng rất vững, Tống Mạch làm sao lại nhìn ra nàng muốn ngã xuống?

Hắn đây là đánh lén!

Bây giờ tay trái của hắn ôm bả vai của nàng, cơ thể cúi xuống bao phủ nàng trong bóng hình của hắn, tay phải sẵn sàng đỡ thắt lưng nàng, mặc dù thành thành thật thật không có sơ loạn, nhưng ánh mắt của hắn nhìn nàng, như thế nào giống như... Giống như chó hoang đói bụng vài ngày đột nhiên nhìn thấy bánh bao thịt? Vậy mà còn vô liêm sỉ khuyên nàng cẩn thận, đây là vừa đùa giỡn nàng vừa muốn làm cho nàng cảm kích hắn sao? Có cần đối trá như vậy không?

May mắn là nàng, biết hắn đây là đang mượn nguyệt trang cố ý chiếm tiện nghi của nàng, đổi thành cô nương khác không biết chừng còn cảm ơn thiếu gia dịu dàng sẵn sàng đó!

Quên đi, nàng cũng lười vạch trần hắn, ai bảo nàng còn ước gì bị hắn chiếm tiện nghi...

Ở dưới cái nhìn chăm chú nóng như lửa của hắn, Đường Hoan ngượng ngùng nhắm mắt lại. Bánh bao thịt thì bánh bao thịt, nàng chỉ hy vọng con chó hoang này đột nhiên phát cuồng hung hăng ăn nàng, từ trong ra ngoài, ăn nàng tới không còn lại một mẩu nhỏ!

Ôm nữ nhân yêu thương hai đời lại đợi lâu như vậy mới đến bên cạnh hắn, trái tim của Tống Mạch đập như nổi trống.

Không biết là mệt do vừa mới đuổi theo mèo, hay là thẹn thùng do bị hắn ôm như vậy, gò má nàng ửng đỏ, mi mắt tinh mịn khẽ khàng run rẩy, hàm răng cắn cánh môi, tựa như khăn trương tựa như sợ hãi cái gì, chọc người thương tiếc lại thúc giục người càn rỡ nói không nên lời. Cánh tay hắn đang đỡ eo nhỏ của nàng không khỏi siết chặt một chút, vì thế bộ ngực đầy đặn mê người phía trên càng lộ vẻ dòn dập nhấp nhô.

Hắn siêng nhìn chăm chăm chỗ đó, trái tim theo nhịp phập phồng của nàng mà nhảy lên, trong đầu nghĩ tới cũng là phong cảnh mới vừa liếc thấy, xao động hết sức lại sinh ra một tia hoang mang. Nơi này của nữ tử là xảy ra chuyện gì, cùng tuổi, làm sao lúc trước Tiểu Ngũ... non nớt như vậy, bây giờ lại đầy đà tới thế?

Thật sự rất muốn sờ một cái...

Cổ họng Tống Mạch chuyển động, tay phải khẽ buông lỏng, do dự có nên đi chuyển lên hay không.

“Meo meo...”

Mèo trắng núp ở dưới bàn, thấy hai chủ nhân không đuổi theo như trong dự liệu, nó hoang mang kêu một tiếng.

Tống Mạch bình tĩnh, nhanh chóng đỡ nàng dậy, “Thôi, để ta đi bắt chongười.” Nói xong chân dài nhấc lên liền đứng ở trên mặt đất, đi về phía mèo trắng, “Tiểu Ngũ nghe lời, tắm sạch mới được người thích.”

Đường Hoan không thể tin nhìn chăm chăm bóng lưng hăn, hận không thể túm quyển sách kia lên nện về phía hăn! Đã có can đảm đùa giỡn nàng, sao lại không dám làm thật!

Hờn dỗi hồi lâu, lúc Tống Mạch ôm mèo lại đây, Đường Hoan lập tức lại đỏ mặt nghênh đón: “Làm phiền thiếu gia rồi.”

Tống Mạch đã khôi phục bình tĩnh, giao mèo cho nàng, còn mình đứng ở ngoài năm bước, “Người tắm đi, ta ở chỗ này nhìn, nói không chừng Tiểu Ngũ cũng có thể ngoan ngoãn hơn một chút.”

Đường Hoan không để ý đến hăn, xoa xoa đầu mèo trắng, thấy mèo trắng nhận mệnh không từ chối, thì thả nó vào chậu nước. Khi bốn cái chân rơi vào trong nước mèo trắng còn không có phản ứng gì, đợi đến lúc bụng cũng chạm phải nước rồi, nó chột giẫy mạnh, cái đuôi vừa rơi xuống vung lên, bọt nước bắn tung tóe ra.

Đường Hoan sửng sốt, bọt nước từ đuôi lông mày trên mặt nhỏ xuống.

“Meo meo...” Dù sao cả người cũng ướt rồi, mèo trắng không kháng cự nữa, ngoan ngoãn đứng ở trong chậu nước, kêu lên với nàng, chờ nàng tắm rửa cho mình.

Đường Hoan quay đầu nhìn Tống Mạch, hăn đứng vừa đúng chỗ tốt, bọt nước thiếu chút nữa đã bắn lên vạt áo hăn rồi.

“Thiếu gia, ngài cố ý.” Nàng đứng lên, vô cùng tủi thân nhìn hăn.

Tống Mạch đúng là cố ý.

Hăn muốn làm cho nàng tức giận, làm cho nàng tức đến mức bất chấp thân phận chất vấn hăn, như vậy hăn mới có cơ hội dỗ dành nàng, để cho nàng biết hăn đối với nàng tốt, để cho nàng mau chóng trở nên lớn gan hơn, thoải mái sống chung với hăn. Tựa như Tiểu Ngũ, lúc bắt đầu ở trước mặt

hắnngoan ngoan cẩn thận, tới khi quen rồi thì dám làm nũng giận dỗi vớihắn, hắn thích Tiểu Ngũ như vậy hơn, yếu ớt như chú mèo, âm ỉ làm hãnvừa bực mình vừa buồn cười, lại không yêu không được, hận không thể ômnhàng vào lòng dỗ dành cả đời.

Hắn đi tới, đưa cho nàng một cái khăn vuông, “Không phải, ta cho là người từng nuôi mèo, biết tránh.”

Đường Hoan nhận lấy khăn lau mặt, nhỏ giọng giải thích: “Nhà ta đúng là từngnuôi mèo, nhưng cũng không có mèo không ngoan như của thiếu gia, thiếugia tự mình biết tránh được ra xa, làm sao lại không nhắc nhở ta mộttiếng?”

Tống Mạch cười nhìn nàng, chờ nàng lau xong rồi, dịu dàng nói: “Được, là ta sai lầm rồi, Tiểu Ngũ đừng giận thiếu gia, đượckhông?” Ánh mắt dịu dàng như nước, sắp chìm đắm chết người.

Đây cũng không phải là thái độ nên có của một thiếu gia đối với nha hoàn!

Đường Hoan tránh né tầm mắt của hắn, đỏ mặt cúi đầu giả bộ then thùng. TốngMạch rất cuộc muốn làm cái gì? Không thăm dò rõ ràng tâm tư của hãnnàng khó có thể ứng đối, ngày đầu tiên đã động tình với thiếu gia, quánhanh sẽ có vẻ nàng tùy tiện, không cho chút phản ứng nào, hắn lại cấpbách như thế...

Một cánh tay bất chợt đưa tới trước mặt nàng.

Đường Hoan ngược mắt nhìn hắn, Tống Mạch khẽ nghiêng đầu nhìn mèo trong chậunước: “Giúp ta xắn tay áo lên, hôm nay ta dạy cho người tắm rửa cho Tiểu Ngũ như thế nào, coi như, bồi tội đi.”

“Thiếu gia ngài quá khách khí, cứ để tự ta làm đi, ta sẽ...”

“Giúp ta.” Tống Mạch nhìn về phía nàng, nâng tay lên.

Đường Hoan căn cứ môi, đành phải hầu hạ vị đại gia này, cuốn ống tay áo hẳn lên, lộ ra cánh tay trắng nõn như ngọc bên trong, gầy mà có lực.

Nàng cúi đầu, đầu ngón tay không tránh khỏi chạm vào hăn, man mát, mang chonàng cảm giác thoải mái khác thường. Ánh mắt Đường Hoan lóe lên, lạng lẽ đánh giá nam nhân đứng ở trước người, từ giày cho đến áo bào của hăn rồi thắt lưng của hăn, lại chuyển qua trên tay hăn, thèm ăn muốn chết.

Mắt thấy sắp sờ được thân thể ở dưới áo bào, nàng rất muốn ngay bây giờ liền lột sạch hăn.

*** là một loại nghiện, đã hưởng qua rồi, sẽ không cai được.

Mà nam nhân này là cực phẩm, hăn cái gì cũng không cần làm, chỉ cần đứng ở nơi đó, có thể khiến cho nàng toàn thân như lửa nóng.

Chỉ tiếc, hăn không chịu ngoan ngoãn phối hợp.

Xả xong một tay áo khác, Đường Hoan đi tới một phía khác của chậu nướcngồi xồm xuống, vẩy nước hắt lên người mèo trắng. Tư vị nhìn thấy mà không ăn được, khó chịu nhất, sớm muộn gì nàng cũng vứt bỏ hăn.

Nàng chỉ vượt qua khoảng cách một cánh tay, Tống Mạch lại cảm thấy rất mất mát. Hăn thích nàng kề bên gần một chút, gần đến mức vươn tay là có thể ôm lấy.

“Meo meo...” Mèo trắng hướng về phía nam chủ nhân kêu, không quen nữ chủ nhân vuốt ve.

Tống Mạch thu lại loại cảm giác mất mát này, cười ngồi xồm xuống, vừa nói chuyện vừa dạy nàng, giải thích mèo trắng thích động tác và độ mạnh yếu nào. Đường Hoan vẫn còn rất thích này con mèo trắng này, từ từ quên mất loại cảm giác mập mờ lại cầu mà không thể cào người vừa rồi này, Tống Mạch tắm bên trái, nàng bèn giúp mèo trắng tắm bên phải. Lúc vẩy nước, bàn tay to của nam nhân luôn là cố ý vô tình chạm vào nàng, Đường

Hoancho hấn chạm hai lần rồi không để cho chạm nữa. Hừ, muốn đùa giỡn nàng, hoặc là kịch liệt một chút, chơi nhỏ sờ chút nàng không hầu hạ!

Tắm rửa xong cho mèo, Tống Mạch xách theo mèo, bảo nàng trải khăn lau lên trên giường.

Tống Mạch lau trong chốc lát, Đường Hoan chủ động đoạt lấy khăn lau, tự mình động thủ.

Tống Mạch ngồi nghiêng ở một bên, một tay chống giường, một tay sờ đầu mèo trắng, ánh mắt di động theo tay nàng, chợt không đầu không đuôi nói một câu: “Tiểu Ngũ rất có linh tính, người nó thích đều không tệ, nếu như thế, sau này người ở trước mặt ta cũng không cần quá gò bó, ta sẽ đối đãi với người như bằng hữu.”

Đường Hoan dừng tay một chút, nghi hoặc nhìn hấn: “Thiếu gia là đang nói chuyện với ta sao?”

Tống Mạch đơn giản “ừm” một tiếng.

Đường Hoan theo dõi hấn, con mắt đảo vòng, có chút giảo hoạt nói: “Thiếu gia thực sự coi ta là bằng hữu, có phải nói là, thiếu gia có thể sai bảo talàm việc, ta cũng có thể bảo thiếu gia giúp đỡ?”

Tống Mạch thích nhất bộ dáng linh động như vậy của nàng, cười càng thêm dịu dàng: “Phải, sao nào, Tiểu Ngũ có việc muốn nhờ ta giúp người?”

Đường Hoan gật gật đầu, thử dò xét chỉ chậu nước: “Ta thấy thiếu gia rảnh rồi không có việc gì, vậy giúp ta đi đổ chậu nước đi?”

Vậy mà nói hấn rảnh rồi không có việc gì?

Sắc mặt Tống Mạch khẽ biến, hấn, hấn rõ ràng là muốn ở lại cùng nàng nhiều hơn một chút, ở nàng trong mắt vậy mà trở thành ...

Nhưng chống lại ánh mắt tủi thân “quả nhiên đang gạt người” của nàng, Tống Mạch khụ khụ, “Được.” Đứng dậy đi đổ nước.

Nam nhân đi rồi, Đường Hoan nhịn không được ôm mèo cười. Là nàng quá ngungốc, Tống Mạch nếu thích nàng, làm sao có thể để cho nàng coi hãnh thành thiếu gia mà cung kính đối đãi như vậy? Một khi đã như vậy, hãnh lại cho phép nàng làm bữa rồi, vậy nàng có thể an tâm làm nha hoàn lười rồi.

Tống Mạch đúng là nói được thì làm được, cũng không sai nàng làm việc gìnặng, ngay cả cơm trưa cơm chiều đều để cho nàng ăn cùng hãnh. Lúc bữa trưa, Đường Hoan còn “khiêm tốn” chối từ rất nhiều lần, đợi đến lúc dùng cơm chiều, nàng đã rất thoái mái rồi.

Sau khi ăn xong, hai người ở trong sân chơi một lát cùng mèo trắng, sau đó liền muốn đi ngủ.

Đường Hoan ôm mèo trắng đi vào nội thất, ngoài miệng còn đang không cam lòng cầu hãnh: “Thiếu gia, buổi tối để cho nó ngủ chung cùng ta đi?”

“Không được, ta quen ngủ cùng Tiểu Ngũ, không có nó bên cạnh, ta không ngủ được.” Tống Mạch tiếp tục cự tuyệt, không cự tuyệt, làm sao có thể tiểnử nàng?

Đường Hoan bĩu môi, không để ý tới hãnh đùa giỡn một câu hai nghĩa, lưu luyến thả mèo trắng tới trên giường nhỏ, xoay người muốn đi ra ngoài.

“Đợi chút.” Tống Mạch gọi nàng lại, dang hai tay ra nói: “Thay quần áo cho ta.”

Đường Hoan đứng bất động, “Thiếu gia không phải là coi ta là bằng hữu sao, vì sao còn sai ta làm loại việc này?”

Lá gan thật sự là nhanh chóng lớn lên trông thấy!

Tống Mạch khẽ cười: “Coi người là bằng hữu, là để cho người khi ở cùng takhông cần quá gò bó, nhưng chuyện ta sai người, người vẫn là phải làm, dù sao, bên cạnh ta cần phải có người hầu hạ.”

“Vậy vẫn là coi ta là nha hoàn ...” Đường Hoan ngoan ngoãn đi về phía hăn, ngoài miệng lại nhỏ giọng lẩm bẫm.

Tống Mạch cúi đầu nhìn nàng: “Thực sự coi người là nha hoàn, người còn dám nói chuyện cùng ta như vậy sao?”

Đường Hoan cắn môi, hai má từ từ ửng đỏ: “Thiếu gia nói phải, hầu hạ thiếu gia bốn phận của ta, vừa rồi ta quá khinh cuồng, thiếu gia đừng nóng giận.”

Giọng nói của nàng vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, rõ ràng là đang xin lỗi, nghe vào trong tai lại có loại hương vị làm nũng oán giận. Tống Mạch cố nén mới không ôm lấy nàng chặn lại cái miệng nhỏ nhắn kia, dời tầm mắt, lựa chọn cam chịu. Nàng không biết sao, không phải chỉ có nha hoàn mới có thể hầu hạ thiếu gia cởi áo tháo thắt lưng, thê tử, cũng có thể. Nếu nàng là thê tử của hăn, hăn không cần nàng hầu hạ như vậy, nhưng bây giờ nàng còn không phải, hăn đành phải dùng loại lý do này hưởng thụ ôn nhu của nàng, nhìn nàng thẹn thùng ở trước mặt hăn.

“Thiếu gia, như vậy đã xong chưa?” Đường Hoan cầm áo của hăn, không xác định hỏi.

Tống Mạch nghĩ đến kiếp trước Tiểu Ngũ lớn mật hầu hạ, không biết làm sao Tiểu Ngũ chủ động thì được, chính hăn lại không thể đưa ra loại yêu cầu này, đành phải gật đầu, ý bảo nàng có thể đi ra ngoài.

Đã biết hăn không có lá gan kia mà!

Đường Hoan liếc qua vị trí tiểu Tống Mạch một cái, ảo não ra gian sau.

Rất nhanh, hai gian phòng đều tắt đèn.

Bóng đêm dần dần dày, mèo trắng ngủ say phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

Có người khẽ khàng rời giường, đi tới trước giường gian ngoài, đứng lặng một hồi lâu.

Ánh sao tràn vào, trên giường khuôn mặt thiếu nữ mơ hồ thấy không rõ lắm, nam nhân lại dường như có thể thấy rõ, si ngốc nhìn chăm chú.

Rất lâu sau đó, nam nhân cúi người, ở trên cánh môi đang khẽ nhếch của nàng đặt xuống một nụ hôn, như phẩm rượu, ném qua rồi dừng lại, lại trăn trở lưu luyến, không nỡ rời đi.

“Ừm...” Trong lúc ngủ mơ thiếu nữ phát ra một tiếng rên rỉ mềm nhẹ. Thở dài, không biết mơ thấy cái gì, nàng đưa lưỡi liếm liếm, không đụng đến mình, nhưng đụng phải nam nhân.

Tống Mạch kinh hãi, chạy trốn như kẻ trộm.

Đường Hoan nằm chặt nệm giường, cổ nén mới không cầm gối lên ném qua.

Nam nhân chết tiệt, còn dám treo ngược khẩu vị của người khác như vậy, mơ tưởng lại chiếm chút xíu tiện nghi của nàng!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 65: Tâm Ý

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Thân phận hiện tại của Tống Mạch là tú tài, trừ tình thoảng ra khỏi nhà kết bạn, bình thường đọc sách ngay tại thư phòng.

Đương nhiên, hắn ở trong thư phòng rốt cuộc làm những cái gì, chỉ có hắn và mèo biết. Lấy tài học Trạng Nguyên của hắn đòi trước, thật sự muốn đi theo con đường làm quan, hiện tại không thể chỉ là một tú tài.

Hai ngày nay hắn vẫn chân không bước ra khỏi nhà, Phương thị lại ngồi không yên, có chút hoài nghi con trai có phải bị nha hoàn xinh đẹp mới căm uất hồn hay không, bèn quan tâm con trai trên danh nghĩa sang đây nhìn hai lần. Tống Mạch dĩ nhiên đề phòng mẫu thân đột nhiên đến thăm, vẫn phái Lục An ở bên ngoài trông chừng, chờ sau khi Phương thị tới đây, hắn đều là một mình ở trong thư phòng đọc sách, Đường Hoan ở trong sân hoặc trong phòng chăm sóc mèo trắng. Phương thị là người từng trải, thấy nha hoàn kia khí sắc tốt lên rất nhiều, nhưng không giống như bị phá thân, mà mặt mày ôn trọng hào phóng, không giống như những di nương cũ chỉ ngả ngớn lão gia mang theo, cuối cùng cũng buông lòng.

Phương thị đi rồi, Đường Hoan cố ý giả ngu hỏi Tống Mạch: "Vì sao phu nhân vừa tới đây, thiếu gia trốn ngay vào thư phòng vậy?"

Tống Mạch nhìn mèo trắng nằm ở trên đùi nàng, nghiêm trang nói: "Phu nhân không thích ta nuôi mèo, nếu ta ở chung một chỗ cùng Tiểu Ngũ, phu nhân sẽ hiểu lầm ta mê muội đánh mất ý chí." Trong lúc nàng còn chưa thích hắn, trong lúc hắn chưa chuẩn bị cưới nàng xong, nàng vẫn là lấy thân phận nha hoàn ở lại bên cạnh hắn thôi, miễn cho người ngoài nói nhảm.

Hơn nữa, hẳn thật sự không vội cưới nàng.

Cưới nàng, có nghĩa là động phòng. Đến lúc đó hẳn không chạm vào nàng, nàng nhất định sẽ nghĩ hẳn không thích nàng, chạm vào nàng...

Ánh mắt Tống Mạch nhìn nàng trở nên phức tạp.

Đầu thai chuyển thế, hẳn đúng là nhớ rõ hai đời. Nhưng là, không biết là trí nhớ xảy ra vấn đề, hay là có nguyên nhân gì khác, trí nhớ của hẳn chỉ kéo dài đến lúc cùng nàng hoan hảo sau đó là kết thúc. Hẳn rất cố gắng suy đi nghĩ lại, lại không nhớ nổi. Kiếp trước hẳn và nàng giống như con hát trên sân khấu, vào thời khắc nào đó đột nhiên biến mất không thấy, mà hẳn bây giờ chính là người xem diễn, không biết bọn họ đi nơi nào, cũng không có cách nào suy đoán sau đó trên người bọn họ đã xảy ra chuyện gì.

Tống Mạch không dám muốn nàng.

Hẳn mơ hồ cảm thấy, muốn nàng, nàng sẽ biến mất. Loại cảm giác này, khi ở cùng một chỗ với Tiểu Ngũ đã từng có, khi đó hẳn hỏi nàng đây có phải là sự thật hay không, nàng nói phải, hẳn tin, sau đó, không còn gì nữa.

Hẳn muốn biết nửa đời sau của hẳn và nàng trôi qua như thế nào, có cái nhau không, có yêu đối phương hơn không, sinh mấy đứa con, tên của con cái là gì, còn có, cùng nàng từ từ già đi là loại cảm giác gì. Nam nữ chi hoan tất nhiên là hẳn hướng tới, nhưng hẳn càng muốn sống chung cùng với nàng.

Một đời này, hẳn muốn cùng nàng đi đến hết đời, bù lại tiếc nuối trong trí nhớ. Có lẽ, có một ngày hẳn sẽ không nhận được chạm vào nàng, nhưng vậy nhất định là hẳn tin tưởng tất cả sau đó đều là sự thật.

Thật ra loại cảm giác này rất vớ vẩn, nhưng nó đã cắm rễ ở trong lòng hẳn, không bỏ được.

~

Buổi sáng ngày hôm sau, Tống Mạch đang cùng Đường Hoan trêu chọc mèo, Phương thị phái người tới đây, nói biểu thiếu gia biểu cô nương đến, bảo hã đi qua nghênh đón hai người.

Tống Mạch đuổi người vừa tới đi, vẫn ngồi ở trên giường như cũ, hỏi nàng: "Người muốn đi qua xem một chút không?"

"Không được, ta chưa từng học qua quy củ, đi sợ khiến thiếu gia mất mặt." Đường Hoan mới lười đi, đi, người bên ngoài cũng sẽ không như Tống Mạch dung túng nàng. Rảnh rồi không có việc gì đi làm nha hoàn sai sử chongười ta? Nàng lại không thích chịu tội.

"Ta thấy người chính là lười đi." Tống Mạch vừa đứng dậy vừa nói, trước khi đi nói cơm trưa không trở lại dùng, bảo tự nàng ăn.

Đường Hoan đưa hã ra khỏi cửa, tựa vào cửa suy nghĩ một chút, ôm mèo đến phòng tắm nước nóng trong viện của Tống Mạch.

Hai ngày này Tống Mạch đối với nàng có thể nói là một tắc cũng không rời, Đường Hoan không có cơ hội hỏi thăm tin tức bên trong Tống gia, bây giờ vừa vặn đi hỏi một chút. Biểu thiếu gia không cần để ý, biểu cô nương kia bao nhiêu tuổi? Biểu ca biểu muội cái gì, Tống Mạch lại là mặt hàng tốt như vậy, cũng không biết biểu muội kia có tâm tư gì khác hay không. Tống Mạch đúng là không gần nữ sắc, nhưng biểu muội khác với nữ nhân không có một chút xíu quan hệ bên ngoài, vạn nhất hã thích chăm sóc biểu muội, chăm sóc liền chăm ra tình cảm đấy?

Tống Mạch cũng không biết tiểu nữ nhân của hã suy nghĩ cái gì, cùng Phương thị lão thái thái đi tới cửa, Đặng Huy vừa lúc nhảy xuống từ trên xe ngựa, đằng sau đi theo Đặng Uyển. Trên mặt Tống Mạch mang theo nụ cười khách khí và xa cách, ánh mắt dừng một chút vào trên người mèo trắng trong lòng Đặng Uyển, lập tức lại dời đi.

Hàn huyên một hồi, mọi người vào trong phòng ngồi xuống.

"Thế nào mới một năm không gặp, A Uyển của chúng ta trở mã xinh đẹp hơn rồi, còn xinh đẹp hơn vợ cháu hồi còn trẻ." Lão thái thái nắm tay Đặng Uyển, ánh mắt nhìn chăm chăm ngoại tôn nữ ruột, khen không dứt miệng.

Đặng Uyển ngượng ngừng cười, nói với Phương thị: "Ngoại tổ mẫu lại dùng lời dõ cháu rồi. Đừng nói năm đó, cho dù là hiện cháu và vợ đi ra ngoài làm khách, nếu như không giới thiệu, người bên ngoài nhất định cho là cháu và vợ là tỷ muội, còn đều tiếc hận làm sao dung mạo của muội muội không bì kịp nửa phần của tỷ tỷ đó, aiz..."

"Nghe một chút, miệng A Uyển này thật sự là càng ngày càng ngọt !" Lão thái thái cười cong mắt.

Phương thị cũng cười, làm bộ tức giận khiển trách: "Nha đầu kia, ngay cả ta cũng dám đem ra nói giỡn!"

"Mợ, người ta ăn ngay nói thật thôi!"

Đặng Uyển làm nũng với Phương thị, ánh mắt như nước dạo qua một vòng trên người nam nhân bên dưới Phương thị, thấy Tống Mạch mặc dù đang cười, ý cười lại vẫn giống như trước không chạm tới đáy mắt, nàng cắn cắn môi, đứng dậy, từ trong tay nha hoàn nhận lấy con mèo trắng mình trăm cay nghìn đắng mới tìm được, đi đến trước người Phương thị: "Mợ, người xem, đây là năm ngoại cháu nhặt được trên đường đi về nhà, có giống Tiểu Ngũ của biểu ca cháu không?"

Phương thị tò mò nhìn một lát, muốn sờ lại không sờ: "Nhìn đúng là rất giống, hình như trên mắt nhiều hơn một túm lông xám? Aiz, cháu cũng biết, con mèo kia của biểu ca cháu rất biết nhận thức, trừ hấn ra, ai cũng không để cho ôm, lúc vừa tới ta còn bực một cái, bèn không thèm để ý nó nữa. Cháu ôm đến chỗ biểu ca cháu bên kia hỏi một chút đi." Tuy nói không tán thành cộc hờn sự này, ở trước mặt lão thái thái, bà cũng không thể làm mất

thể diện của ngoại sinh nữ, dù sao nhi tử từng nói không cưới nàng ta. Chẳng qua nói lại, làm sao con mèo kia lại chịu gần gũi cùng nha hoàn mới của nhi tử?

Đặng Uyển ôn nhu cười: "Con này của cháu gọi là Tuyết Đoàn, rất ngoan, nếu mợ thích, lúc nào ôm cũng được." Nói xong, người đã đi tới trước người Tống Mạch, Đặng Uyển cười có chút ngượng ngùng, "Biểu ca, huynh xem đi?"

Tống Mạch nhìn thoáng qua, "Là giống. chẳng qua biểu muội tốt nhất trông chừng con mèo này kỹ vào, đừng để cho nó chạy đến trong viện ta. Con mèo kia của ta không thích người ngoài, đối với mèo khác lại cực dữ."

Mặt cười của Đặng Uyển bỗng dưng tái đi. Vì sao nàng nuôi mèo, còn không phải nghĩ tới thường xuyên cùng biểu ca luyện mèo? Biểu ca thích Tiểu Ngũ như vậy, nếu Tiểu Ngũ thích chơi cùng Tuyết Đoàn, quan hệ hai người cũng sẽ thân thiết lên rất nhiều. Nhưng bây giờ, câu nói đầu tiên đầu tiên của biểu ca đã phá hỏng, không cho nàng đi qua xuyên môn.

"Có lẽ Tiểu Ngũ thấy Tuyết Đoàn lớn lên giống nó, có thể chơi cùng nhau cũng không chừng." Nàng không cam lòng nhỏ giọng nói.

Tống Mạch mặt không chút thay đổi.

Lão thái thái vội hoà giải: "Đại Lang, một con mèo mà thôi, nào có thông minh như vậy, lát nữa cháu dẫn biểu đệ biểu muội của cháu tới trong viện cháu nhìn xem, không chừng hai con mèo lại hợp nhau đấy. Đúng rồi, A Uyển con này của cháu là mèo đực à? Con mèo này đáng vẻ xinh đẹp, vẫn là mèo cùng giống tương đối tốt, sinh ra nhất định là mèo tốt."

"Ngoại tổ mẫu, người nói cái gì vậy!" Sắc mặt của Đặng Uyển đã khôi phục bình thường, cười trở lại trên đôn thêu bên cạnh lão thái thái, "Tuyết Đoàn tuy là đực, nhưng giữa mèo với mèo chỉ sợ cũng nói duyên phận đi, sao có thể chúng ta nói cái gì chúng liền theo cái đó."

Lão thái thái bĩu môi, chớp mắt thấy bộ dáng “ở đây chán đến chết” của ngoại tôn, bèn nói: "Được rồi, cách cơm trưa còn có một khoảng thời gian, Đại Lang, cháu dẫn biểu đệ biểu muội cháu tới trong viện của cháu ngồi một lát, ta đi nghỉ ngơi một lát trước."

Đặng Huy là người thứ nhất đứng lên, gã phiến chán nhất là nói chuyện cùng trưởng bối, bây giờ tới chỗ Tổng Mạch bên kia dạo một vòng, sau cơm trưa có thể ra ngoài đi dạo.

Đặng Uyển đứng dậy theo: "VẬY chúng cháu sẽ không quấy rầy ngoại tổ mẫu mợ nghỉ ngơi nữa."

Tổng Mạch ngồi không nhúc nhích, Phương thị cười thúc giục hẳn: "Đi thôi, ta và lão thái thái còn có việc muốn thương lượng, không cần đám tiểu bối các con theo cùng."

Tổng Mạch nhìn bà một chút, đành phải đứng dậy.

Rốt cuộc là quan hệ huyết thống.

Tổng Mạch trực tiếp dẫn người tới thư phòng của hẳn, chủ động hỏi chuyện học hành của Đặng Huy, gạt Đặng Uyển sang một bên. Đặng Uyển muốn qua nhà giữa ngồi một lát, nhưng mà chủ nhân không mời, nàng không tiện tự mình đi qua, muốn xen mồm vào, Tổng Mạch hỏi đều là những thứ khó hiểu hiếm gặp trong Tứ Thư Ngũ Kinh, nàng căn bản chưa đọc qua.

Rất nhanh, Đặng Huy đã bị hỏi đến phiến lòng nóng nảy, lấy lý do đi xe ngựa mệt nhọc chuẩn bị rời đi.

Tổng Mạch tự mình tiễn bọn họ.

Đặng Uyển không cam lòng, lúc sắp đi đến cửa viện, giả bộ không cẩn thận lờ tay, để cho mèo chạy đi. Con mèo này của nàng, cái gì cũng tốt, chỉ là có cái tật xấu phiến lòng, thích đuổi theo mèo cái, nếu không phải vì tiếp cận

Tống Mạch, nàng tuyệt đối sẽ không nuôi loại mèo này. Giờ trong viện này có một con cái, tin tưởng nó sẽ đi tìm.

"Tuyệt Đoàn, mau trở lại!" Nàng lo lắng đuổi theo mèo trắng, thân thể thướt tha, không giống như là đang đuổi theo mèo, giống như là đang bắt bướm.

Mèo trắng không nghe lời, chạy trốn tới trong bụi hoa.

Đặng Huy miễn cưỡng đứng ở một bên, nhìn muội muội nhà mình ở trước mặt người trong lòng bày ra các loại vẻ đẹp.

Tống Mạch lạnh mặt sai Lục An đi đuổi mèo.

Đuổi?

Lục An hiểu ý, tìm được một cây sào trúc chuẩn bị đuổi con mèo đực kia rakhỏi sân. Mèo của thiếu gia là tiểu tổ tông trong mắt tất cả hạ nhân, sao có thể bị mèo của biểu cô nương động đến? Lại nói, hiện tại trong viện lại thêm một vị tổ tông, rõ ràng là người trong phòng của thiếu gia, thiếu gia chỉ dẫn biểu cô nương đến thư phòng, ý tứ còn không rõ ràng sao? Không hy vọng để cho vị trong phòng kia ăn dấm chứ sao.

Bởi vậy, Lục An xuống tay không lưu tình chút nào.

Đặng Uyển hoa dung thất sắc: "Biểu ca, sao huynh có thể để cho người ta đánh Tuyệt Đoàn?"

Nơi này không có trường bối, Tống Mạch không cần cố kỵ người nào, nhìn con mèo kia cười lạnh: "Súc sinh không nghe lời, ta thấy người vẫn là đống rác khác thì hơn."

Súc sinh?

Đặng Uyển mặt trắng như tờ giấy, đánh chó còn phải ngó mặt chủ, hẳn chẳng quản mèo của nàng gọi là súc sinh, chỗ nào để ý mặt mũi của nàng?

Tại sao có thể như vậy, ngoại tử mẫu không phải nói biểu ca kiên quyết không cưới chính là đang đợi nàng sao? Vì sao...

Ánh mắt chợt dừng lại, dừng trên người nữ tử đột nhiên xuất hiện ở cửa nhà giữa.

Nàng không khỏi nắm chặt tay áo. Bên cạnh biểu ca, khi nào thì có nha hoàn xinh đẹp như vậy?

Đường Hoan là đuổi theo Tiểu Ngũ đi ra, đương nhiên, chính nàng cũng muốn kiến thức một chút cái gọi là phong thái tuyệt thế của biểu cô nương. Đám hạ nhân khen Đặng Uyển như thiên tiên, là một nữ nhân vụng về, Đường Hoan cũng muốn nhìn thiên tiên một chút, so sánh mình thua kém thiên tiên bao nhiêu.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau trong không trung, Đặng Uyển đầu tiên là khiếp sợ rồi là ghen tị, ghen tị có người có thể hầu hạ bên người nam nhân trong lòng nàng. Bên kia Đường Hoan cũng kinh hãi rồi, nữ nhân này, vậy mà còn xinh đẹp hơn nàng?

Đường Hoan lần đầu tiên có cảm giác nguy cơ.

Nàng quyến rũ Tống Mạch dựa vào cái gì là lớn nhất, còn không phải là bề ngoài xuất chúng của mình? Nếu nàng có thể quyến rũ thành công, biểu cô nương này nếu thông minh một chút cũng sử dụng những thủ đoạn kia, Tống Mạch có thể không bị nàng ta hấp dẫn sao?

Sư phụ nói, lòng nam nhân là không chịu nổi hấp dẫn nhất.

Đường Hoan không sợ Tống Mạch bị người lừa mất, nhưng trước khi nàng thành công, hẳn chỉ có thể là của nàng. Nếu hãnh thích người khác hơn mình, chứng minh nàng thực sự thất bại, lòng hiếu thắng của nàng không cho phép mình thua bởi người khác. Khuôn mặt là trời sinh, thủ đoạn lại

là bản lĩnh thực sự. Nàng cũng muốn nhìn, thử đoạn của biểu cô nương này như thế nào!

Nàng nhìn về phía Tống Mạch.

Tống Mạch đang dùng cái vẻ mặt không vui nhìn nàng.

Hắn đang tức cái gì?

Lướt qua nữ nhân đang ngây người ở bên kia một cái, Đường Hoan cúi đầu chạy về phía hai con mèo.

Hai con mèo đánh nhau khó tách ra, Lục An đang phát sầu làm sao tách chúng nó ra, dùng gậy gộc, sợ bị thương đến cửa nhà mình, dùng tay, nhìn lông mèo trắng muốt rơi xung quanh hai con mèo, Lục An thật đúng là sợ móng vuốt mèo. Trên mu bàn tay hắn cũng không có lông, bị cào một phát chính là vết máu đấy.

"Tiểu Ngũ cô nương? Người mau tránh ra, ta tới là được." Mắt thấy nữ nhân thiếu gia lần đầu tiên động tâm sau bao nhiêu năm muốn ra tay, Lục An vội ngăn lại nói.

"Không có việc gì, đưa cây gậy cho ta." Đường Hoan cướp lấy cây gậy trong tay hắn, thừa dịp sau khi mèo nhà mình đánh bay mèo đực, trực tiếp đâm xuống hai quả trứng lộ ra của mèo đực. Hừ, chủ nhân muốn cùng nàng đoạt nam nhân thì thôi, ngay cả con mèo cũng muốn bắt nạt Tiểu Ngũ của nàng, thực cho là nàng không tức giận sao!

"Meo meo!" Mèo đực phát ra một tiếng thê lương bi thảm.

Tiểu Ngũ từ lúc phát hiện động tác của nữ chủ nhân đã nhanh chóng tránh rarồi, tung người nhảy một phát đến trong lòng Tống Mạch, thấy mèo đực co lại trên mặt đất kêu "méo ù", nó vui vẻ vẫy cái đuôi, cúi đầu liếm chỗ bị cào trúng trên người mình.

Tống Mạch không thể tin nhìn nữ nhân vừa mới ném cây gậy đi, đây thật sự là Tiểu Ngũ của hãn sao?

"Thiếu gia, đều là ta không chăm sóc tốt cho Tiểu Ngũ, để cho nó bị thương, người phạt ta đi." Đường Hoan đi đến trước người Tống Mạch, cúi đầu nhận sai.

Nàng cũng không hối hận hành động của mình. Nam nhân thực sự thích một người, đối phương vô luận làm cái gì ở trong mắt nam nhân đều là đặc biệt, tựa như người canh rừng có thể chấp nhận tiểu ni cô tâm ngoan thủ lạt, đồ tể có thể thích quả phụ ương ngạnh lăng lợ. Bây giờ Tống Mạch nếu không thích nàng thô lỗ, chỉ nói rõ trong lòng hãn có người khác, bởi vì so sánh mới ghét bỏ nàng, vậy nàng nên thay đổi thủ đoạn rồi.

"Meo meo..." Mèo trắng ngẩng đầu, tò mò kêu một tiếng.

Tống Mạch bất đắc dĩ, nàng nếu thực sự cảm thấy mình sai, vừa rồi sẽ không thể... đặc biệt hung dữ như vậy, giống như con mèo xù lông.

Hãn đưa mèo tới, thanh âm trầm thấp ôn nhu: "Đi vào trong phòng đi, lát nữa ta với người cùng rửa sạch miệng vết thương cho Tiểu Ngũ."

"Thiếu gia không giận ta?" Đường Hoan nhận lấy mèo, con mắt loé sáng nhìn hãn.

Tống Mạch vì sao phải tức giận? Hãn thích cô nương này cũng không phải là người ngoan ngoãn nghe lời yếu đuối dễ bắt nạt, vô luận là Tiểu Ngũ quật cường gan lớn hay là Hải Đường thà rằng chết cũng không chấp nhận chame sắp đặt hôn sự tùy tiện, đều chứng minh nàng là ngoài mềm trong cứng.

Hãn cười với nàng, ánh mắt cứng chiều: "Đi đi."

Đường Hoan cũng vui vẻ nở nụ cười, đang muốn xoay người, chợt nghe từ phía sau Tống Mạch truyền đến một giọng nói nam nhân dễ nghe: "Tống Mạch, đây là nha hoàn trong phòng người? Tên là gì? Trước kia chưa từng thấy mà." Đặng Huy vòng qua, trong mắt chứa đầy kinh diễm đánh giá Đường Hoan. Gã và Tống Mạch cùng tuổi, chỉ nhỏ hơn hẳn hai tháng, bởi vì cùng nhìn nhau không vừa mắt, lúc riêng tư hai người đều gọi thẳng tên đối phương.

Đường Hoan lúc này mới phát hiện trong viện còn có một nam nhân.

Nàng kinh ngạc nhìn Đặng Huy, mắt cũng không chớp lấy một cái.

Trên đời này lại có nam tử còn dễ nhìn hơn mê người hơn Tống Mạch!

Nếu nói Tống Mạch là món ăn ngon bày ra trên bàn không nhúc nhích hấp dẫn nàng đến ăn, Đặng Huy chính là cực phẩm muốn chủ động đưa tới. Nhìn xem cặp mắt của người kia, sức quyến rũ quả thực không cách nào ngăn cản!

Trời cao cũng quá hậu đãi huynh muội Đặng gia rồi! Nàng...

"Đi vào." Tống Mạch đột nhiên lạnh mặt chặn ở trước người nàng, giọng điệu không cho phép cự tuyệt.

Đường Hoan có chút không nở đi, nàng còn chưa có ngấm đủ mỹ nhân đầu, hơn nữa nàng muốn thăm dò thái độ của Tống Mạch đối với Đặng Uyển trước!

Tống Mạch nhìn ra do dự trong mắt nàng, vừa muốn lạnh giọng thúc giục một lần nữa, Đặng Uyển cười vòng qua, nói chuyện thay Đường Hoan: "Biểu ca, hôm nay là lỗi của ta, khiến cho Tiểu Ngũ bị bắt nạt, huynh yên tâm, lát nữa ta sẽ đưa con mèo kia ra ngoài, cam đoan sẽ không động đến Tiểu Ngũ nữa, biểu ca cũng đừng trách cứ nha đầu này nhé?"

Ở trong trínhớ của Đặng Uyển, nữ nhân ca ca muốn, gần như không người nào có thể chạy thoát. Bên cạnh Tống Mạch chưa bao giờ dùng nha hoàn hầu hạ, đột nhiên thêm một nha hoàn xinh đẹp trước mắt, trong đó nhất định là có mánh khoé. Nhưng thì như thế nào? Nha hoàn này đang ở trong phúc mà không biết phúc, vậy mà coi trọng ca ca nàng, còn dám ở trước mặt Tống Mạch nhìn chăm chăm ca ca không chớp mắt. Lỡ mãng như vậy, Tống Mạch thích nàng hơn nữa cũng vô dụng, thân là một người nam nhân, hẳn không có khả năng mắt thấy người bên cạnh cùng người khác câu tam đáp tứ còn tiếp tục dung túng. Chỉ cần Tống Mạch chán ghét vứt bỏ nàng ta, Đặng Uyển có thể không để ý hai người dây dưa trước đó, cho dù là Tống Mạch đã muốn nha hoàn này rồi.

Có nam nhân nào không phong lưu? Tống Mạch cũng lớn như vậy rồi, khó tránh khỏi không chịu nổi hấp dẫn. Đặng Uyển chỉ cần gả cho Tống Mạch làm vợ là được, sau đó lại nhốt kỹ người ở bên cạnh mình. Cùng so với nha hoàn này, nàng có tài có mạo, càng có lòng tin cuối cùng giành được tất cả sủng ái của Tống Mạch.

"Đúng vậy đúng vậy, A Uyển nói không sai, Tống Mạch người cũng đừng tức giận nữa, dọa hỏng người ta cũng..."

"Ta quản người của ta, không cần người ngoài nhúng tay." Tống Mạch lạnh nhạt quở trách một tiếng, xoay người kéo Đường Hoan đi vào trong: "Lục An, tiễn khách."

Đặng Uyển Đặng Huy lập tức biến sắc, ánh mắt cùng rơi vào bàn tay đang nắm chung của hai người.

Khuôn mặt của Lục An mang nụ cười đưa tay mời người: "Biểu thiếu gia, biểu cô nương, xin mời?"

Lúc Đường Hoan quay đầu nhìn, liền thấy nha đầu bên cạnh Đặng Uyển đang ôm mèo, Đặng Huy Đặng Uyển đều đang nhìn nàng.

Nàng áy náy cười với hai người.

Lúc trước không gặp mặt, nàng lo Tống Mạch có tình với Đặng Uyển, nhưng lời nói lạnh nhạt của Tống Mạch vừa rồi đủ để chứng minh nam nhân một lòng một dạ với nàng. Cho nên, bây giờ Đường Hoan có thể không nhìn Đặng Uyển rồi, về phần Đặng Huy kia, không thể đụng vào, nhưng nhìn cho đỡ nguyền là được chứ? Ai biết sau này tình mộng còn có thể gặp được cực phẩm câu người như vậy hay không?

Nhìn đến nhập thần, không lưu ý đã đến trước cửa, dưới chân bị vấp ngưỡng cửa một cái, thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống, mèo trắng thì giật mình nhảy xuống đất, tự mình vui vẻ chạy vào trong phòng.

"Thiếu gia, người đi nhanh như vậy làm cái gì? Cổ tay ta cũng bị người siết đau rồi." Đường Hoan xoa cánh tay, tủi thân oán giận với nam nhân.

Tống Mạch trở tay đóng cửa, châm chọc hỏi nàng: "Chê ta đi nhanh? Muốn bây giờ ta thả người ra ngoài hay không, cho người đuổi theo ngắm hăn?"

Trên mặt Đường Hoan đỏ bừng, cúi đầu mắng một câu: "Thiếu gia người nói bậy bạ gì đó!" Thẹn thùng chạy trốn vào gian phụ. Nam nhân này là cần kích thích, không trêu chọc hăn, hăn thì chỉ biết đêm hôm khuya khoắt lén la lén lút tới đây ăn đậu hủ của nàng, vừa đến ban ngày lại giả bộ đứng đắn.

Tống Mạch tức giận đến muốn giết người.

Trước kia hăn và Đặng Huy cùng đi ra cửa, hăn biết Đặng Huy càng làm chon người chú ý hơn hơn, nhưng hăn không cần, chuyện trêu hoa ghẹo nguyệt hăn khinh thường làm. Nhưng hăn tuyệt đối không nghĩ tới, Tiểu Ngũ của hăn vậy mà cũng thích thiếu gia phong lưu như Đặng Huy!

Đặng Huy làm sao hơn được hăn?

Nàng biết Đặng Huy từng hại bao nhiêu nữ tử đàn hoàng rồi không?

Tống Mạch nổi giận đùng đùng đi vào, thấy nàng ngồi ở trước giường đang chải lông cho mèo, đưa lưng về phía hắn không thấy rõ thần sắc, hắn đi đến phía sau nàng, suy nghĩ một chút, giải thích với nàng: "Hai người vờ ròi chính là biểu thiếu gia biểu cô nương, biểu thiếu gia đã đính hôn rồi, nhưng nhân phẩm không đứng đắn, sau này người nếu như gặp gã, trốn xa một chút."

Đường Hoan dừng tay một chút, sau đó nhẹ giọng nói: "Thiếu gia yên tâm, ta biết thân phận của mình, không dám mong nhớ biểu thiếu gia."

Cái gì gọi là thân phận? Cái gì gọi là không dám mong nhớ?

Tống Mạch đi lên phía trước hai bước, nhìn chăm chăm gò má nàng: "Không dám? Nói như vậy, nếu người không phải là nha hoàn, người sẽ dám thích gã?"

Đường Hoan ôm đầu mèo nhẹ nhàng vuốt ve, thần sắc cô đơn: "Làm sao có thể? Biểu thiếu gia đã đính hôn rồi, ta không muốn gả cho người làm thiếp."

Trái tim Tống Mạch càng ngày càng rơi xuống: "Vậy nếu gã không đính hôn, người sẽ muốn gả cho gã?"

Đường Hoan ngượng ngùng gật gật đầu: "Biểu thiếu gia trông ưa nhìn như vậy, cô nương nào thấy, cũng sẽ thích gã đi?" Nói xong, nàng hình như cuối cùng ý thức được không đúng, chậm rãi đứng lên, nghi hoặc nhìn Tống Mạch: "Thiếu gia, đang êm đẹp, sao người hỏi ta cái này? A, thiếu gia có phải tức giận hay không? Thiếu gia yên tâm, ta chỉ là tùy tiện nói một chút, ta là nha hoàn, biểu thiếu gia cũng đính hôn rồi, ta sẽ không trêu chọc gã."

"Chỉ bởi vì gã ưa nhìn, người liền thích gã?" Tống Mạch tới gần nàng, thân thể gần như dính sát vào nàng, hô hấp dồn dập.

Đường Hoan sợ hãi trốn ra phía sau, nhưng nam nhân từng bước từng bước đuổi theo nàng, cho đến khi ép nàng đứng dấn vào tường. Đường Hoan không dám nhìn hẳn, mặt càng ngày càng đỏ: "Thiếu gia, người... người làm sao vậy? Là người bảo ta không cần gò bó, làm sao ta mới nói cho người lời trong lòng, người trái lại tức giận?"

"Lời trong lòng người? Chính là thích gã?" Tống Mạch bóp cằm nàng, ép nàng nhìn thẳng vào hẳn. Hẳn đối tốt với nàng, hướng dẫn nàng từng bước, là không muốn quá mức vội vàng dọa đến nàng, cũng không phải là vì để cho nàng thích người khác!

"Thiếu gia thật sự để ý ta thích ai sao như vậy sao?" Đường Hoan chột nở nụ cười, đôi mắt sáng như nước linh động giao hoạt, làm gì có tí nào ngượng ngùng lo lắng?

Tống Mạch sửng sốt, trong đầu chột có suy nghĩ loé lên.

Đường Hoan lớn mật ôm lấy thắt lưng hẳn: "Thiếu gia, sao người không nói? Là ghen thù sao? Vậy ta nói thay người xem sao, thiếu gia thích ta, chonên không chấp nhận được ta dán mắt vào biểu thiếu gia, cũng nghe không nổi ta nói thích biểu thiếu gia, có phải hay không?"

Thân thể Tống Mạch cứng ngắc: "Người, làm sao người biết?"

Đường Hoan nhìn hẳn, chậm rãi rũ mi mắt xuống: "Ta, ta vốn cũng không thể tin được, nhưng thiếu gia đối với ta rất tốt, nuông chiều như coi ta là vợ, mặc ta dùng mánh lối lười biếng cáu kỉnh, buổi tối còn... còn chạy tới lén hôn ta, ta...ta liền biết. Thiếu gia, người đã thích ta, vì sao không nói ra? Hại ta còn phải mượn biểu thiếu gia xác nhận tâm ý của người."

Nàng ghen thù, Tống Mạch ngược lại từ từ tỉnh táo lại, lập tức tâm nóng như lửa, tay chậm rãi cầm tay nàng: "Ta sợ, sợ nàng không thích, hiều lắm ta lấy thân phận ép nàng..."

"Làm sao có thể không thích?"

Đường Hoan dán vào ngực hấn cọ cọ: "Người không biết, ngày đó lần đầu tiên nhìn thấy thiếu gia ở cổng, ta đã thích thiếu gia rồi, ta cũng không nói rõ vì sao lại thích, dường như...dường như thiếu gia vừa xuất hiện, đáy lòng liền có thanh âm nói cho ta biết, nhất định phải gả cho hắn. Chẳng qua khi đó ta cũng chỉ có thể mong nhớ, không dám hy vọng xa vời, dù sao người là thiếu gia, ta... ta tính cái gì, cũng may mắn ngày nay người tốt với ta không thể nào tốt hơn, lá gan của ta cũng lớn lên."

Chả trách ngày đó trong mắt nàng có khiếp sợ, thì ra cho dù nàng quên mất hai đời kia, lại vẫn nhớ được cảm giác đối với hắn!

Tống Mạch mừng rỡ như điên, thấy nàng ỷ lại tựa vào trên người hắn, cổ họng hắn vừa động, một tay ôm thắt lưng nàng, một tay nâng cằm nàng lên, vội nghiêm túc nói: "Tiểu Ngũ, nàng quả nhiên lớn mật, cũng dám gạt tarò!"

Đường Hoan đắc ý cười: "Ta cũng cảm thấy lá gan ta lớn, không giống người, chỉ dám nửa đêm vụng trộm... ừm..."

Đôi môi đỏ mọng bị nam nhân thẹn quá hoá giận chặn lại, càng hôn càng sâu.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 66: Chương 66.1: Đồi Bại

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Lúc Tống Mạch bị người gọi đi, Đường Hoan đã xụi lơ ở trên giường, quần áo xốc xếch, trên người thì một chút sức lực cũng không dùng được.

Đầu lưỡi biếng nghiêng vào bên trong, nàng nhắm mắt lại, đồn dập thở hỗn hển.

Nam nhân này, không hổ là mang theo trí nhớ lúc trước, ngay cả hôn người cũng thành thực như vậy. Nàng còn nhớ rõ lúc ban đầu, khi nàng hôn hấn, hấn hoặc là ngây ngốc không nhúc nhích, hoặc là thô lỗ vụng về cắn nàng, làm cho nàng bị đau.

Lần này...

Đường Hoan sờ sờ đôi môi, hình như sưng lên một chút, cũng là bị hấn liên tiếp mút vào. Từ lúc hai người ôm nhau, hấn chưa từng dừng lại, nàng sắp không thể hô hấp, hấn liền dời đi hôn lỗ tai cổ của nàng, chờ nàng có thể thở, hấn lại chặn lên nàng, thật giống như tám trăm năm chưa từng hôn người. Nàng buồn bực đẩy hấn, lại không có sức lực lớn bằng hấn, bị hấn đẩy lên trên tường kéo vào trong lòng đè lên trên giường, thật sự là muốn chết.

Nhưng hấn đột nhiên bị người gọi đi rồi, nàng lại không nở.

Ở trong viện nho nhỏ này, trừ ở cùng hấn còn có chút ý nghĩa, nàng còn có thể làm cái gì?

Trước khi tỉnh mộng, nàng đều chỉ có thể đợi ở bên cạnh hấn, chỗ nào cũng không thể đi.

Những giấc mộng này chính là một loại hình thức khác của nhà giam, vây chặt người ở cùng một chỗ, mà nàng càng thiết thòi hơn hẳn, hẳn tốt xấu gì có thể đi ra ngoài, nàng...

Đường Hoan phiền chán đập gối, suy nghĩ dần dần linh hoạt, hai người đến mức này, làm chuyện đó lúc nào chả được, nếu không nàng cầu khẩn hẳn dẫn nàng đi ra ngoài một chút trước đã? Bây giờ không đi, ai biết hết giấc mộng hẳn sẽ nhớ được cái gì, có còn đối xử với nàng ôn nhu như thế nữa không? Ai biết sau khi tỉnh mộng hẳn sẽ giết nàng không?

Vì để ngừa vạn nhất, nàng quý trọng thời gian trong mộng, cố gắng chơi đùa nhiều hơn, sau này khi chết cũng không coi là sống uổng phí một đời.

Cảnh xuân tươi đẹp, thích hợp đi ra ngoài đập thanh nhất.

Lão thái thái bên kia, cũng đang bàn bạc chuyện du lịch.

"Đại Lang, ngày kia A Uyển muốn đi Tê Hà tự cầu phúc cho ta, cháu và A Huy đi cùng con bé, sau khi dâng hương đi dạo trong núi, phong cảnh ở Tê Hà tự cũng là rất không tệ. Aiz, ta là lớn tuổi rồi đi không nổi, nếu không thật muốn đi cùng các cháu tham gia náo nhiệt." Lão thái thái sờ sờ đầu ngoài tôn nữ, tiếc hận nói.

Đặng Uyển ngồi ở trước giường đang đấm chân cho lão nhân gia, nghe vậy cười nói: "Ngoại tổ mẫu cũng có thể đi mà, để cho biểu ca sắp xếp cho ngài một cỗ kiệu..."

"Không cần không cần, ta đi, các cháu cũng chơi không được tự nhiên." Lão thái thái hơn hờ đánh gãy nàng, lại nhìn về phía Tống Mạch dò hỏi: "Đại Lang, sao cháu không nói lời nào? Biểu đệ biểu muội cháu khó được tới đây một chuyến, cháu cũng đừng có cả ngày ở lì trong thư phòng đọc sách, đi ra ngoài một ngày, không chạm trể cái gì của cháu."

Phương thị nhú mày, nhưng vẫn dùng ánh mắt thúc giục con trai trả lời.

Tống Mạch đang muốn nói chuyện, Đặng Huy cướp lời: "Ngoại tổ mẫu, lúc này người cũng nói sai rồi, biểu ca cháu bây giờ nào có thời gian đọc sách, trong viện của huynh ấy thêm một nha hoàn xinh đẹp, sợ là dỡ nàng cũng không kịp." Trong những mỹ nhân gã từng gặp, xinh đẹp nhất là muội muội, tiếp theo đó là nha hoàn kia, đáng tiếc đã thành người trong phòng của Tống Mạch. Chẳng qua, nếu Tống Mạch không giữ được nàng, gã liền có cơ hội nếm thử. Đặng Huy cười thầm, nhìn muội muội một chút lại nhìn Tống Mạch một chút, thực sự châm ngòi lão thái thái thu thập nha hoàn kia, có tính là một mũi tên trúng hai con chim không? Vừa an lòng muội muội, gã cũng đạt được mong muốn.

Đặng Uyển cúi đầu, khóe môi khẽ nhếch. Không sai, chuyện này từ ca ca nói ra, Tống Mạch cũng sẽ không trách nàng châm ngòi rắc rối rồi.

Lão thái thái thực giật mình, không vui chất vấn Phương thị: "Nha hoàn? Trong phòng Đại Lang từ khi nào có thêm nha hoàn?" Bởi vì có lòng tác hợp tôn tử ngoại tôn nữ, bà vẫn không tặng người vào trong phòng Tống Mạch, chẳng lẽ con dâu thừa dịp năm nay bà nhiều bệnh không muốn quản việc gì, tự chủ trương rồi?

Phương thị khẽ cười: "Nương, ta..."

"Tổ mẫu, nha hoàn không phải nương cháu đưa, là ngày đó nương cháu tuyển nha hoàn cho biểu muội, khi cháu trở về gặp được mụ buôn người dẫn người ra ngoài, vừa đúng lúc cháu thiếu nha hoàn nuôi mèo, bèn tuyển bốn người, để cho các nàng thử ôm Tiểu Ngũ. Trong đó chỉ có một người không bị Tiểu Ngũ cào, cháu liền giữ lại nàng, cũng gọi là Tiểu Ngũ, chuyên môn hầu hạ mèo."

Tống Mạch mở miệng giải vây cho Phương thị, tiếp theo giải thích nói: "Bởi vì nàng chỉ phụ trách nuôi mèo ở trong viện của cháu, cháu không bắt được việc nên không để cho nàng đi theo học quy củ, sau đó sợ nàng vụng về mạo phạm tổ mẫu, liền không dẫn tới đây dập đầu cho ngài. Đúng rồi, tổ

mẫu, ngày kia bà thật sự không đi? Cháu có thể sắp xếp tốt cho ngài, cam đoan không mệt đến ngài."

"Không cần không cần, hai huynh đệ các cháu thay ta chăm sóc tốt A Uyển là được rồi, bên ngoài nhiều người, cẩn thận bị chen lấn xô đẩy lạc nhau." Lão thái thái cười tùm tùm nói, dường như đã quên mất chuyện nha hoàn. Bà cũng không phải đồ ngốc, nếu tôn tử có lòng bảo vệ nương nó, bà cũng không thể hạ thấp mặt mũi của nó. Chờ ngày kia bọn họ xuất phát, bà sẽ để cho người ta dẫn nàng ta tới đây, thậm chí ngoại tôn tử người soi mói như vậy khen là nha hoàn xinh đẹp, bà cũng muốn gặp cho biết một chút, nếu là đứa không nghe lời tâm khí cao, sớm đuổi đi, tránh cho lăn quăn lại ra đứa nhỏ.

Tống Mạch đứng dậy: "Tổ mẫu yên tâm, cháu nhất định sẽ chăm sóc tốt biểu muội. Trong phòng Tôn nhi còn có mấy phong thư phải trả lời, phải đi về trước."

Lão thái thái gật đầu: "Đi đi, đúng rồi, đừng quên hồi âm cho cha cháu, nói cho hẳn huynh muội AHuy đã đến bình an, bảo hẳn đừng lo lắng. Còn có, Tết Đoan ngọ hẳn không về được, cháu bảo hẳn đưa đệ đệ cháu trở về, quanh năm suốt tháng cũng không trở lại mấy lần, thật khiến cho ta nhớ mong! Đồ con bất hiếu, mới làm quan ngũ phẩm đã không để ta vào mắt rồi!"

"Ngoại tổ mẫu đừng nóng giận, lúc đó cậu vốn định để cho biểu đệ đi cùng, là Trương di nương đột nhiên sinh bệnh, biểu đệ lo lắng, ở lại bên kia phụng dưỡng..."

Khi Tống Mạch ra khỏi cửa, nghe Đặng Uyển nói như thế, đi xa rồi, còn có thể nghe thấy tiếng lão thái thái mắng Trương di nương.

Đặng Uyển như vậy, là nghĩ rằng Phương thị sẽ cảm kích nàng ta sao?

Nhưng nàng ta đã quên, Trương di nương chính là lão thái thái thường cho lão gia, bây giờ lão thái thái dù mắng như thế nào, cũng chỉ là đánh vào mặt mình mà thôi. Phương thị, sớm đã không quan tâm bên người lão gia có người nào rồi.

Trở lại viện của mình, Tống Mạch đến phòng chính thăm nàng trước.

Nhớ đến triền miên lúc tách ra, hẳn dừng lại ở cửa, trên mặt có chút nóng lên. Lúc ấy hẳn rất cao hứng, căn bản không khống chế được ôm nàng hôn nàng, bây giờ suy nghĩ lại, có thể lộ ra hẳn quá háo sắc hay không? Hẳn biết hai người trước kia đã làm chuyện thân mật hơn, nàng không biết, hẳn còn hứa hẹn gì cũng chưa cho nàng mà đã động tay động chân với nàng, nàng có thể cảm thấy ấm ức không?

Do dự một hồi lâu, Tống Mạch đột nhiên nhận ra, bên trong rất im lặng, im lặng giống như trước kia khi nàng chưa tới.

Hắn mang theo trái tim treo cao bước vào.

Trên giường, nàng đang ôm mèo trắng ngủ.

Sợ bóng sợ gió một hồi...

Tống Mạch đi tới, cúi người nhìn nàng chăm chú, thấy nàng ngủ rất ngon, hẳn không nỡ đánh thức nàng, cầm quyển sách tựa vào một bên đọc.

Đường Hoan ngủ thẳng đến hoàng hôn mới bị mèo làm tỉnh.

"Meo meo..." Thấy nữ chủ nhân cuối cùng cũng mở mắt, mèo trắng từ ngực nàng lui tới trên bụng nàng, ngồi xổm ở đó nhìn nàng.

Đường Hoan bất đắc dĩ, thảo nào nàng đột nhiên cảm thấy nặng như vậy, hoá ra là con mèo này chạy đến trên người nàng đây. Nàng vươn tay ôm lấy mèo, xoay người chuẩn bị tiếp tục ngủ.

"Tiểu Ngũ, dậy đi, nên ăn cơm chiều rồi." Lúc trước Tống Mạch ngồi ngay ở trên đỉnh đầu nàng, lúc này hấn cúi người tới đây, nhẹ nhàng chùi chùi khoé miệng nàng: "Lớn như vậy rồi, ngủ còn chảy nước miếng."

"Làm sao có thể!" Đường Hoan chột ngồi dậy, tự mình sờ sờ, một chút cũng không ướt, thế mới biết Tống Mạch đang lừa nàng. Nàng trừng hấn một cái, cúi đầu xoa đầu mèo, tức giận hỏi: "Chàng không cần đi sao?"

Tống Mạch cười nhìn nàng: "Không đi, đêm nay dùng cơm cùng nàng."

Thật giống như người nào cần hấn theo cùng vậy!

Đường Hoan hừ một tiếng, đưa lưng về phía hấn nằm xuống một lần nữa: "Không muốn ăn, không có khẩu vị."

Tống Mạch sáp lại gần, cố nhìn, không nhìn được, ôm người vào trong lòng, tách ra khuôn mặt nhỏ nhắn không vui rõ ràng của nàng: "Có phải trong lòng có gì không thoải mái hay không?" Trước kia Tiểu Ngũ tức giận, hấn cũng từng dỗ nàng như vậy, nay chuyện dỗ người hấn đã làm được thành thạo, chỉ sợ nàng không quen. Chẳng qua, nàng còn thoải mái hơn hấn nghĩ, ý vào hấn thích nàng, cũng dám nóng giận làm nũng như vậy.

Hấn thích.

Đường Hoan nhìn hấn, bĩu môi, đầu nghiêng về bên trong hấn, tay nhỏ chọc một cái một cái vào lồng ngực hấn: "Thiếu gia, cái gì cũng có thể nói với chàng sao? Chàng có thể giận ta hay không?"

Tống Mạch nắm lấy tay nàng, dịu dàng nói: "Nàng cũng biết ta thích nàng, làm sao còn sợ ta tức giận? Tiểu Ngũ, sau này nàng gọi ta là thiếu gia ở trước mặt người ngoài là được, lúc riêng tư, nàng gọi thẳng tên của ta đi." Hấn không phải thiếu gia, nàng cũng không phải nha hoàn, nàng là người trong lòng hấn.

Đường Hoan giương mắt nhìn hẳn, trong mắt có vui mừng cũng có mê hoặc: "Ta... ta chỉ biết là chàng họ Tống, còn không biết tên củachàng là gì đâu."

Tống Mạch cười nói nhỏ bên tai nàng.

Đường Hoan nhún vai rụt cổ, người cũng rụt vào trong lòng hẳn: "Chàng đừng thổi khí vào lỗ tai ta, ngứa."

Con người của Tống Mạch trầm xuống, hẳn đâu chỉ là thổi khí, hẳn còn muốn cắn vành tai trắng mịn của nàng.

"Meo meo..." Mèo trắng không chịu được các chủ nhân vắng vẻ, từ phía sau Đường Hoan vòng qua, kêu một tiếng với hai người.

Bị một đôi mắt mèo xanh lam còn vô cùng nghiêm túc nhìn như vậy, trên mặt Tống Mạch vậy mà có chút nóng lên, dường như kiểu một mặt mình không muốn để cho người ta biết được bị người khác phát hiện ra. Hẳn ngẩng đầu, sờ sờ đầu mèo, bảo nó đi sang một bên chơi. Ai ngờ mèo trắng hưởng thụ cọ cọ vào tay hẳn, tiếp theo chạy vào trong lòng Đường Hoan nằm xuống, ngửa đầu nhìn bọn họ chăm chăm.

Tống Mạch kinh ngạc nhìn nó.

Mèo trắng cũng không chớp mắt một cái chăm chú nhìn hẳn.

Tống Mạch đành phải buông tha cho việc thân thiết cùng người trong lòng, tiếp tục nói chuyện đứng đắn: "Tiểu Ngũ, vừa rồi nàng muốn nói cái gì?"

Đường Hoan buồn cười sờ sờ đầu mèo, rầu rĩ nói: "Cả ngày đều chết dí ở trong viện, ta muốn đi ra ngoài một chút. Thiếu gia, ban ngày không thuận tiện, buổi tối chàng dẫn ta ra ngoài đi dạo đi, ta muốn ra ngoài ăn trong quán nhỏ. Trước khi vào phủ, nghe bọn họ nói trên đường có

rất nhiều quán nhỏ, ta cũng sắp thềm ăn chết rồi." Nói xong, nằm ngửa ở trên cánh tay hăn, ngó ngó hăn, rất hiểu ý người nói: "Nếu thiếu gia khó xử thì thôi, dù sao ta cũng chỉ là đứa nha đầu, thiếu gia ở trong phòng dỗ dành như thế nào cũng không có chuyện gì, mang ra ngoài, sẽ làm cho thiếu gia mất mặt đi?" Một đôi mắt to tui thân nhìn về phía cửa sổ đối diện.

Tống Mạch gắt gao nhìn nàng chăm chăm: "Đây là nàng đang kích ta."

Trên mặt Đường Hoan ửng đỏ, làm như không cách nào thừa nhận hăn nhìn rõ lòng người như thế, nhin một lát, nàng chột quay lại, giơ tay vòng quanh cổ hăn: "Ta chính là dùng lời nói kích chàng đấy, vậy Tống thiếu gia, chàng rốt cuộc muốn dẫn ta đi ra ngoài hay không?"

"Nàng gọi tên của ta, ta liền dẫn nàng đi." Tống Mạch đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn làm chuyện xấu còn đây về có lý chẳng sợ của nàng nói. Loại cảm giác này cũng không xa lạ, năm đó mèo trắng ở trên giường hăn đại tiện, hăn nín thở thu dọn, mèo trắng lại nhàn nhã nằm ở trên giường nhỏ bên cạnh nhìn hăn, một chút xíu xấu hổ cũng không có. Bây giờ mèo trắng ngoan rồi, nàng lại tới não loạn hăn.

Đường Hoan không chịu: "Chàng dẫn ta đi trước, trở về ta gọi chàng."

Tống Mạch khẽ cười: "Bây giờ nàng gọi ta, ta lập tức dẫn nàng đi."

Đường Hoan mới không sợ hăn, làm bộ muốn đẩy hăn đứng lên: "Chàng không dẫn ta đi, ta đây cũng không cho chàng ôm..." Lời còn chưa dứt, bị người ôm chặt hung hăng hôn xuống.

"Meo meo!" Mèo trắng không thích bị hai chủ nhân đẩy vào giữa, khẽ kêu một tiếng, nhảy xuống đất tự đi chơi.

Hai khắc đồng hồ sau, Tống Mạch dẫn theo Đường Hoan đi ra cửa hông Tống gia, ở bên ngoài đi dạo ước chừng đến giờ giới nghiêm ban đêm mới

trở về.

Đường Hoan chơi thoả thích, quyết định buổi tối thường cho hã, lúc cởi áo cho hã, mắt chứa xuân thủy, tình ý kéo dài, "Tổng Mạch, chàng đối với ta thật tốt."

Tổng Mạch bị nàng nhìn xương cốt như nhũn ra, rớt cuộc là buổi tối, dễ dàng rung động. Nhưng hã không thể dưng vào nàng, đến lúc đó thực sự không khống chế được, vẫn là hã khó chịu. Cho nên Tổng Mạch chờ nàng cởi xong áo cho hã, liền đưa người rangòai: "Nàng vui vẻ là tốt rồi, mau đi ngủ đi, đi dạo một mạch, nàng cũng mệt mỏi rồi."

Đường Hoan né tránh tay hã, xoay người ngồi vào trên giường hã.

Một nữ nhân chạy đến trên giường của nam nhân, ý nghĩa là gì?

Trái tim Tổng Mạch thành thích đập loạn, ra vẻ khó hiểu hỏi nàng: "Nàng làm cái gì vậy?"

Đường Hoan rất tủi thân nói: "Chàng đã luôn miệng nói thích ta, vậy nào có nam nhân để cho nữ nhân gác đêm cho hã? Tổng Mạch, sau này ta ngủ bên trong, chàng ngủ bên ngoài." Ngón tay nhỏ nhắn chỉ ra cửa đuổi người, có thể nói là vênh mặt hất hàm sai khiến.

Tổng Mạch thiếu chút nữa quên mất việc này, nghe vậy buồn cười, nhận lấy quần áo đi ra ngoài: "Được, từ hôm nay trở đi, ta gác đêm cho nàng."

Đường Hoan hướng phía bóng lưng hã cười cười.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 67: Chương 66.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Buổi trưa nàng ngủ một chút, buổi tối rất tinh táo, sau khi tắt đèn không bao lâu, liền lấy ra giày thêu để mềm, rón ra rón rén đi ra gian ngoài tìm hấn.

Trong phòng tối như mực chỉ có thể thấy rõ bóng dáng mờ mờ ảo ảo, Đường Hoan mò tới trước giường, cởi giày leo lên, hai tay chống ở hai bên bả vai của nam nhân, hôn xuống miệng hấn.

Mái tóc dài của nàng rũ xuống, đụng phải hấn trước đôi môi đỏ mọng của nàng, vừa ngứa vừa tê dại.

Trái tim Tống Mạch đập cực nhanh, kịp thời ngăn cản nàng, hô hấp không ổn định: "Tiểu Ngũ, đừng làm vậy."

Da mặt Đường Hoan rất dày: "Ta làm vậy thế nào? Ta chỉ là học chàng thôi, buổi tối mấy ngày hôm trước, chàng không phải đều là lén hôn ta như thế sao? Đêm nay chàng chưa đi vào tìm ta, ta có chút không quen, dứt khoát ra đây tìm chàng. Tống Mạch, chàng là người xấu, lúc chàng hôn ta, bởi vì thích chàng, ta đều giả bộ ngủ cho chàng hôn, đến lượt ta, chàng lại không chịu cho ta."

Nghe nàng lại nhắc tới mấy đêm thâm hương thiết ngọc kia, trên mặt Tống Mạch nóng bừng, tìm bừa một cái cớ: "Không phải, Tiểu Ngũ, như vậy không tốt..."

Lúc trước bởi vì không biết tâm ý của nàng, lại muốn nàng muốn đến khó có thể đi vào giấc ngủ, hấn nhin không được lén hôn nàng để giải tương tư, hôn được lập tức đình ngay, sợ bị nàng phát hiện. Giờ đã biết, càng biết nàng sẽ không từ chối hấn, Tống Mạch vẫn sợ như trước, sợ mình không nhin

được làm chuyện khác. Dù sao, dù sao ban ngày thường có thể thân thiết cùng nàng, buổi tối coi như xong đi, đêm dài người cô đơn, dễ dàng phóng túng.

"Sao không tốt?" Bả vai bị hấn đẩy, không hôn được người, Đường Hoan dứt khoát nửa ghé vào trên người hấn, đầu thuận thế gối lên hõm vai hấn, "Ban ngày chàng còn không phải... làm cho người ta một chút sức lực cũng không có." Nhẹ nhàng đấm hấn một đấm.

Tống Mạch rút cuộc không thể cãi lại, đành phải hỏi lại nàng: "Tiểu Ngũ, một cô nương gia như nàng, làm sao, to gan như thế? Nàng không sợ ta..."

Đường Hoan đỡ cằm lên nhìn hấn: "Vì sao phải sợ? Ta thích chàng, thích được chàng hôn, chàng không đến hôn ta, ta sẽ không quen, vô cùng nhớ tới chàng. Hơn nữa ta biết chàng rất tốt với ta, cho dù chàng...chàng thật sự làm cái gì, trong lòng ta cũng chỉ có vui mừng."

Thật sự là cô nương ngốc.

Tống Mạch ôm chặt lấy nàng, nhất thời không biết nên nói cái gì. Tiểu Ngũ của hấn, vẫn là ngốc như vậy.

Đường Hoan ngoan ngoãn nằm ở trong lòng hấn, có chút không yên hỏi: "Tống Mạch, hay là... chàng...chàng không thích ta không biết cảm thấy thế như vậy..."

"Không phải." Tống Mạch lập tức cắt ngang suy nghĩ lungtung của nàng, đỡ nàng ngồi dậy. Hai người mặt đối mặt, hấn ở trong bóng tối nghiêm túc giải thích cho nàng: "Tiểu Ngũ, ta thích nàng, nàng như thế nào ta đều thích. Chẳng qua là, bây giờ ta còn chưa chuẩn bị tốt để cưới nàng, lúc ban ngày tìm lòng không đậu thân thiết cùng nàng đã là có lỗi với nàng rồi, nhưng tốt xấu gì ta còn có thể khống chế được mình. Buổi tối... buổi tối ta sợ mình không khống chế được... Cho nên, buổi tối chúng ta tốt nhất không nên ở cùng một chỗ, biết không?"

ĐườngHoan cúi đầu, không muốn xa rời cầm tay hắn: "Ta biết ý của chàng, nhưng là, ta không nhịn được, mặc kệ ban ngày hay là buổi tối, ta đều muốn ở cùng một chỗ với chàng, cho dù là cái gì cũng không làm, chỉ cần trò chuyện trước khi ngủ, có thể được chàng ôm, buổi sáng mở mắt có thể nhìn thấy chàng, ta đã thỏa mãn ... Tống Mạch, chàng nói bằng lòng cưới ta,ta rất vui mừng, nhưng, cho dù chàng không cưới ta, ta cũng sẵn lòng không danh không phận đi theo chàng. Sau cùng chàng cưới ta rồi, ta vui vẻ, chàng cưới người khác, ta sẽ đi chết, ít nhất ta sống cùng chàng lâu như vậy, chết cũng đáng ... Tống Mạch, thực ra ta và chàng đều biết, thân phận của ta quá thấp, cho dù chàng muốn cưới ta, cha mẹ chàng cũng sẽ không đồng ý, sớm muộn gì chàng cũng cưới người khác, cho dù chàng không thích đối phương. Một khi đã như vậy, ta muốn thừa dịp hiện tại trong lòng chàng chỉ có một mình ta, thời thời khắc khắc chiếm giữ chàng, làm nũng với chàng, nổi giận với chàng, thân mật với chàng, không kiêng nể gì. Chàng xem, chàng quả nhiên tất cả đều mặc ta, ta rất thông minh, có phải không?"

Tống Mạch đau lòng ôm lấy nàng: "Ngốc, ta nói cưới nàng thì sẽ cưới nàng, nếu nàng không tin, ngày mai ta đi nói ngay với phu nhân..."

Đường Hoan che miệng hắn: "Không cần, thật sự không cần, ta tin chàng, ta chờ chàng chuẩn bị tốt. Thực ra ở bên cạnh chàng làm nha hoàn rất tốt, thành thân, phải có dáng vẻ của thiếu nữ, vừa phải hầu hạ cha mẹ chồng, vừa phải làm việc ổn trọng, giống như bây giờ, ta chỉ phải coi chừng chàng là được. Ở trong viện của chàng, ai cũng không được phép quản ta, ngay cả chàng... cũng phải nghe lời của ta."

"Thật sự tin ta?" Tống Mạch có chút lo lắng, sợ nàng còn có cái loại ý nghĩ tuyệt vọng kia trong đầu.

"Tin, chẳng qua là có một việc còn không rõ." Đường Hoan ngấm nghĩa bàn tay của hắn, "Chúng ta mới biết nhau được vài ngày, làm sao chàng đã thích ta như vậy rồi?"

Tống Mạch dịu dàng hôn lên trán nàng, "Giống như nàng, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã thích nàng rồi, thế phải cưới được nàng vào tay."

Đường Hoan càng nghi hoặc, đờ ỉa tay hấn không động: "Vậy vì sao chàng không trực tiếp giữ ta lại? Lỡ như... lỡ như không có chọn trúng ta thì làm sao bây giờ? Chàng không nhìn chúng ta viết chữ, làm sao xác định Nhị Lan chính là ta? Hừ, chàng không phải là đang lừa ta chứ?"

Tống Mạch ngớ ra, rất nhanh tìm được cái cớ, cười nói: "Thật khờ, ngày đó bốn người các nàng đứng thành một hàng, trước khi các nàng vào cửa ta đã xác định vị trí của các nàng, sau đó Lục An thu giấy là từ trái đến phải, nàng đứng ở thứ hai bên phải, vậy từ thứ ba khẳng định là chữ của nàng. Nếu không ta trực tiếp giữ nàng lại, không phải có vẻ ta... rất háo sắc sao?"

Thì ra là như vậy, nàng đã nói mà, nàng làm chữ viết khó coi như vậy, làm sao hấn còn nhận ra được.

Đang muốn khen hấn thông minh, chợt phát hiện ánh mắt hấn dường như nóng lên, vừa nghĩ lại, rõ ràng, vừa rồi hấn xem như uyển chuyển khen nàng xinh đẹp.

Nàng ngượng ngùng rúc vào trong lòng hấn, nắm tay hấn đưa lên khoe miệng hôn một cái, "Vậy, nếu đáng vẻ ta khó coi, chàng còn có thể thích ta sao?"

Có thể sao?

Tống Mạch không biết. Bởi vì dung mạo của nàng, hấn mới nhận ra nàng là Tiểu Ngũ đã tới, nếu là đổi lại gương mặt, hấn có thể nhận ra nàng không?

Nhưng là, lúc trước hấn thích Tiểu Ngũ, cùng dung mạo của nàng cũng không có liên quan quá lớn, nàng là người câm, hấn cũng có thể thích nàng...

"Có thể, chỉ cần là nàng, ta đều thích." Hãn tự đáy lòng nói.

Đây xem như lời ngon tiếng ngọt chẳng?

Đường Hoan ngẩng đầu lên, ôm cổ hãn muốn hôn hãn.

Nàng không thuận theo không quấy nhiễu, Tống Mạch đành phải nhẹ nhàng hôn nàng một cái, sau đó nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, ngày kia ta phải cùng bọn họ đi Tê Hà tự bái phật du sơn."

"Cùng biểu cô nương?" Đường Hoan mất hứng hỏi, giọng điệu lạnh lùng, oán hận nhéo ngực hãn.

Tống Mạch không ngờ được nàng phản ứng lớn như vậy, đau đến hít vào, nhưng trong lòng không ngờ lại ngọt, Tiểu Ngũ của hãn, vẫn là thích ăn dấm như vậy. Cơ mà ngọt thì ngọt, nàng xuống tay vẫn là quá độc ác. Tống Mạch bất đắc dĩ cầm tay nàng, "Lão thái thái bảo, ta sợ phu nhân khó xử, không thể không đi, hơn nữa cũng không phải đi cùng một mình nàng ta, biểu thiếu gia cũng đi, nàng đừng đoán mò."

"Ta cũng phải đi!" Đường Hoan thốt ra. Để lại nàng ở cái tiểu viện khép kín này chờ hãn trở lại, hãn lại cùng tuyệt sắc mỹ nhân mơ ước hãn đi ra ngoài du ngoạn, năm mơ! Nếu hãn muốn theo mỹ nhân, nàng liền thay hãn đi cùng mỹ nam, nghĩ đến khuôn mặt kia của Đặng Huy, Đường Hoan lại kiên định quyết tâm muốn đi.

"Nàng muốn đi?"

Tống Mạch không bằng lòng lắm. Mặc dù buổi sáng nàng là cố ý lấy Đặng Huy chọc giận hãn, nhưng hãn còn nhớ rõ ánh mắt nàng nhìn Đặng Huy, ít nhất, cũng có vài phần thật lòng thương thức. Hãn không trách nàng, nếu không biết con người của Đặng Huy, rất ít người không bị tướng mạo của gã lừa, nhưng hãn không muốn cho nàng cơ hội tiếp xúc với Đặng Huy một lần nữa, Đặng Huy người nợ rõ ràng không có ý tốt với nàng.

Đường Hoan lấy lòng ôm lấy hắn: "Ta muốn đi. Biểu cô nương rất xinh đẹp, ta sợ chàng bị nàng ta mê hoặc. Tống Mạch, chàng nếu không muốn ta suy đoán lung tung, thì mang ta đi đi, không tận mắt ngó chừng chàng, ta không yên lòng."

Nàng nũng nịu êm ái, quá dày vò người, Tống Mạch bất đắc dĩ, nắm tay nàng dán vào ngực hắn: "Nàng vẫn là không tin ta."

Đường Hoan hừ một tiếng, quay đầu nói: "Vậy để cho biểu thiếu gia cùng ta đingắm hoa, chàng yên tâm không?" Nàng tin hắn, nhưng nàng muốn ra khỏi nhà, nàng muốn đi ngắm mỹ nam.

Tống Mạch do dự một lát, trong lòng vừa động, quay đầu nàng lại, giọng điệu sủng nịch lại mang theo một chút hư hỏng: "Được, ta dẫn nàng đi, chẳng qua, nàng phải mặc nam trang." Ban đầu lúc hắn động tâm với Tiểu Ngũ, nàng mặc chính là nam trang. Hắn hoài niệm dáng vẻ của Tiểu Ngũ mặc nam trang, còn muốn, nhenàng gọi hắn một tiếng sư phụ.

Đường Hoan choáng váng, không thể tin nhìn hắn.

Trong phòng quá tối, nhưng đôi mắt của hắn sáng như ánh sao, lấp lánh động lòng người

Nàng làm sao có thể không nghe ra chút tâm tư nhỏ này của hắn?

Đường Hoan đột nhiên nghĩ đến một câu nói của sư phụ: đôi khi nam nhân thành thật, đối với nữ nhân của mình, đặc biệt khi ở trên giường, đều có thiên phú đòi bại.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nếu nói giấc mộng sư phụ kia là lãng mạn nhất, giấc này chính là ân ái or ngọt ngào nhất~

Có cô nương cảm thấy Tống Mạch giống như thay đổi thành người khác. Đây, nếu dựa theo sư phụ đặt ra, Tống Mạch không có trí nhớ, như vậy lúc

bắt đầu mỗi giấc mộng hãn đều là có vẻ lãnh tình, không hiểu tình yêu. Nhưng bây giờ, nam chủ cường đại của chúng ta thoát khỏi ma chú của sư phụ, hãn có trí nhớ, đặc biệt là giấc mơ này, quả thực chính là tiếp theo của giấc mộng sư phụ, đương nhiên lập tức chính là tình yêu cuồng nhiệt, mà không phải yêu đương một lần nữa, mà nam nhân trong tình yêu cuồng nhiệt, đôi khi rối loạn, có Hoan Hoan dung túng, hãn cũng không rối loạn đi nơi nào đâu, hắc hắc ~

Không biết giải thích này có được không?

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 68: Chương 67.1: Bên Trong Xe

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Ngày du sơn đó, Tống Mạch dậy thật sớm thu xếp ổn thoả, bưng nước trong đi vào, đánh thức Đường Hoan rửa mặt chải đầu, sau đó ngồi ở gian phụ chờ nàng thay xiêm y.

Hắn chuẩn bị cho nàng là áo bào cổ tròn vải mịn màu xanh trúc, suy cho cùng là thân phận chủ tớ, không tiện để cho nàng quá mức rêu rao.

Bên trong truyền đến tiếng nàng rửa mặt, Tống Mạch đứng dậy, ánh mắt chờ mong quăng về phía nội thất.

Tiếng nước dừng lại, ước chừng sau nửa khắc đồng hồ, nàng cuối cùng cũng đi ra ngoài.

"Thế nào, ta dễ nhìn..."

Đường Hoan đẩy rèm ra, đang muốn khoe Tống Mạch, nhưng mà khi thấy rõ nam nhân đang đứng bên kia, kinh ngạc đến tắt tiếng.

Nhiều giấc mộng như vậy, không nhắc tới thân phận thôn dân, đồ tể.. kia, chodù là Trạng Nguyên, người buôn bán sau này, Tống Mạch đều chưa từng mặc màu sắc quá tươi sáng, đều là những màu xanh đen, đen, xám.., kết hợp với khuôn mặt nghiêm túc của hắn, cho người ta cảm giác đó là trầm ổn trong trẻo lạnh lùng. Nhưng là hôm nay, hắn lại chọn một thân áo bào lụa Hàng màu xanh lơ, búi tóc trên đầu dùng một cây trâm bạch ngọc cố định lại, ngọc thụ lâm phong đứng ở nơi đó, thay đổi trong trẻo lạnh lùng trước kia, đúng là phong lưu phóng khoáng, tao nhã không nói nên lời.

Sau kinh diễm ngăn ngui, Đường Hoan ghen tị.

Hắn mặc là tơ lụa, của nàng là vải mịn. Hắn cài là trâm ngọc, nàng buộc là khăn xanh. Hắn là thiếu gia, nàng là gã sai vặt hầu hạ người!

Tống Mạch cũng rất vừa lòng nàng ăn mặc như vậy, thanh tâm linh động, trừ...

Hắn khụ khụ, nhìn ngoài cửa sổ nói: "Nàng, ta chuẩn bị cho nàng băng lụa trắng, nàng không thấy sao?"

"Thấy, cái đó dùng để làm gì?" Đường Hoan đi đến trước người hắn, ôm lấy thắt lưng hắn tựa vào trong lòng hắn, ngửa đầu nhìn hắn: "Thiếu gia, ta như vậy ư nhìn không?"

Tống Mạch hơi lắp bắp: "Ừa... ư nhìn, chilà..." Vì sao nàng không bó ngực? Trước ngực phình như vậy, người khác liếc mắt một cái là nhìn ra nàng là thân nữ nhi rồi, dù sao nam nhân có thể lớn lên xinh đẹp như nữ nhân, nhưng ngực khẳng định không có phình như vậy.

Đường Hoan cố ý không thấy nghi hoặc của hắn, cười trêu ghẹo hắn: "Ta mặc thành như vậy thiếu gia còn khen ta ư nhìn, thiếu gia sẽ không phải cũng thích nam nhân chứ?"

"Bậy bạ!" Tống Mạch lạnh mặt, mượn cớ khí thế này, nghiêm trang nói: "Lụa trắng kia là dùng để bó ngực, nàng vào trong quần lên, tránh cho bị người nhận ra."

"A, có thể nhận ra sao?" Đường Hoan cúi đầu đánh giá chỗ đó, còn tự sờ sờ, so sánh cùng lồng ngực của Tống Mạch một chút, mờ mịt hoang mang: "Cũng được mà, chỉ phình hơn của chàng một chút thôi. Hơn nữa, người khác ả như thiếu gia, vừa đi lên đã nhìn chăm chăm vào nơi này của người ta." Xấu hổ liếc hắn một cái.

Nàng bảo cái đó là chỉ phình một chút xíu?

Người khác nếu thực sự tưởng nàng là nam, vậy cũng là coi nàng thành nam nhân có bộ ngực như hai cái...bánh bao!

Tống Mạch rất muốn tức giận, nhưng lại không nhịn được cười. Năm đó Tiểu Ngũ vì giả trang thành nữ nhân mà buộc bánh bao, nay lại muốn giả trang nam nhân mà đè ép "bánh bao".

Hắn đỡ bả vai nàng đẩy người vào trong phòng: "Đi thôi, thời gian không còn sớm nữa, thu thập xong sớm một chút, tránh cho những người đó chờ lâu nói nhảm."

Đường Hoan bất đắc dĩ, đành phải quẩn kiêu ngạo của mình lại.

Dùng xong điểm tâm, Tống Mạch để cho Đường Hoan ra trước cửa xe ngựa chờhắn, hắn đến trong phòng lão thái thái tập trung cùng huynh muội Đặnggia. Mọi người hàn huyên một lát, lão thái thái tự mình đi ra tiễn bọn họ, đi tới cửa, trước tiên nhìn thấy một gã sai vặt cao gầy đứng trướcchiếc xe ngựa đầu tiên, càng nhìn càng tuấn tú.

Lão thái thái chưa từng thấy Đường Hoan, Đặng Uyển đã sớm nhận ra rồi, nhìn về phía Đặng Huy, hất hất cằm về phía lão thái thái.

Đặng Huy hiểu ý, kinh ngạc hỏi Tống Mạch, "Biểu ca, huynh dẫn theo nha hoànra cửa cũng không có gì, làm sao lại để cho nàng ăn mặc thành như vậy?Chẳng ra thể thống gì cả."

Tống Mạch mỉm cười, không đợi lão thái thái hỏi, vẫy tay với Đường Hoan, bình tĩnh giới thiệu nói: "Tổ mẫu,đây là nha hoàn trong phòng cháu Tiểu Ngũ, hôm nay Lục An thân thể không thoải mái, bên người tôn nhi trước mắt chỉ có Tiểu Ngũ hầu hạ chu đáonhất, lần này để cho nàng đi theo. Tổ mẫu yên tâm, Tiểu Ngũ làm việctrăm ổn gan dạ, bên ngoài chẳng những có thể đảm đương nam tử, nếu biểumuội có chỗ nào không tiện, Tiểu Ngũ cũng có thể giúp đỡ, đáng tin cậyhơn những nha hoàn kia nhiều."

Đường Hoan quy củ hành lễ với lão thái thái: "Tiểu Ngũ ra mắt lão thái thái, lão thái thái yên tâm, Tiểu Ngũ nhất định sẽ chăm sóc thật tốt biểu cô nương."

Lão thái thái bị cách ăn mặc này của nàng chấn động ngây người.

Tống Mạch nhân cơ hội vẫy tay ý bảo Đường Hoan lui đến trước xe, tiếp theo bước xuống bậc thang, cười chào từ biệt với lão thái thái: "Vây tổ mẫu ở nhà nghỉ ngơi, chúng cháu lên đường đây." Nói xong, không cho lão thái thái cơ hội dây dưa, đi trước lên xe ngựa, thuận tiện cũng gọi Đường Hoan đi vào.

Chuyện cho tới bây giờ, lão thái thái cũng không cách nào nói cái gì nữa, hung hăng liếc mắt trừng Phương thị một cái, quay đầu dặn dò Đặng Uyển dọc đường cẩn thận.

Đặng Uyển mang theo nụ cười khéo léo lên xe, buông xuống màn xe, mới oán hận nắm chặt khố tay. Nàng tự nhận xinh đẹp hơn nha hoàn kia, tại sao Tống Mạch lại cứ coi trọng nàng ta?

Ngoài xe Đặng Huy cưỡi ngựa, một thân cẩm bào đỏ thẫm đi theo bên cạnh xe ngựa Đặng Uyển, từ xa nhìn lại vừa giống tân khoa trạng nguyên dạo phố, lại giống như chú rể nhà ai đón dâu, một đường hấp dẫn vô số ánh mắt.

Hai chiếc xe ngựa rất nhanh đã chạy ra khỏi cổng thành, một đường chạy về phía tây đi Tô Hà tự.

Quan đạo dù có bằng phẳng hơn nữa, xe ngựa dù ổn định hơn nữa, cũng sẽ có chút xóc nảy. Đường Hoan vốn ghé vào bên cửa sổ ngắm phong cảnh bên ngoài, vừa lắc lư lắc lư liền thành thành thật thật ngồi nghiêm chỉnh, thần sắc khác thường, giống như đang chịu đựng cái gì.

Tống Mạch lo lắng hỏi nàng: "Làm sao vậy?"

Đường Hoan liếc hẩn một cái, mặt chậm rãi đỏ, mấp máy môi nhưng không lên tiếng.

Tống Mạch nhiều lần ngồi xe ngựa, có kinh nghiệm, rất nhanh đã nghĩ đến một loại khả năng. Hẩn đẩy rèm cửa sổ ra nhìn nhìn bên ngoài, thấp giọng trấn an nói: "Đi thêm ba khắc nữa là có thể đi ngang qua một quán trà, nàng nhịn một chút, đến lúc đó chúng ta dừng lại ở bên đó." Trên mặt cũng có chút đỏ.

Biết hẩn hiểu lầm, Đường Hoan nhỏ giọng than thở: "Ta không muốn đi vệ sinh, ta.. ta..."

Đã đoán sai?

Tống Mạch kinh ngạc nhìn nàng: "Vậy là thế nào?"

Đường Hoan cúi đầu, chỉ chỉ ngực mình: "Nơi này khó chịu, bị cọ khó chịu."

Sửng sốt một hồi lâu, Tống Mạch mới phản ứng lại, mặt càng đỏ hơn. Nhưng lần này hẩn chưa từng có kinh nghiệm tương tự, không thể giúp nàng, sau một lúc lâu mới khàn giọng hỏi: "Làm sao có thể bị cọ? Chất vải ta chọn là loại mềm nhất mịn nhất, nàng... cuốn quá chặt?"

"Ừm, không cuốn chặt sẽ rơi xuống, như bây giờ, đứng im thì được, vừa đi đường hoặc là xóc nảy, hai chỗ.. hai chỗ kia liền bị cọ khó chịu, không thoải mái." Đường Hoan vẫn cúi đầu như trước, ngón tay vân vê hoa văn lá lan trên vạt áo, khóe miệng mang theo nụ cười nam nhân khó có thể phát hiện. Khó được lớn lên tốt như vậy, cuốn lên không phải rất đáng tiếc sao? Hơn nữa như vậy đúng là không thoải mái, trách không được sư phụ nói nữ nhân đáng người càng tốt, nữ giả nam trang lại càng không dễ dàng.

Rèm cửa sổ đã buông xuống, Tống Mạch lại vẫn duy trì tư thế quay đầu nhìn cửa sổ như trước. Cũng không biết hẩn nhìn thấy cái gì ở trên rèm

nhỏ màu sắc bình thường này, khuôn mặt tuấn tú càng ngày càng đỏ, giọng nói cũng có chút run rẩy rồi: "Vậy, vậy nên làm cái gì bây giờ?"

Đường Hoan nói chuyện thanh âm yếu ớt như muỗi: "Ta . . . ta muốn tháo nó xuống."

Tháo xuống? Vậy thì phải cởi áo, ở trong xe, ở bên cạnh hẳn cởi áo...

Tống Mạch tim đập như nổi trống. Tuy nói đời trước đã nhìn đã hôn đã sờ, đời này nhưng còn chưa chạm qua, nàng kề bên gần như vậy, hẳn sợ mình không nhìn được. Nhưng nàng khó chịu, hẳn cũng không thể bởi vì không muốn để cho người khác chú ý tới bộ ngực của nàng mà để cho nàng khó chịu nhỉ?

"Ta xoay sang chỗ khác." Hẳn khàn khàn nói.

Đường Hoan vội kéo tay hẳn, đầu gục xuống đất càng thấp, thanh âm càng nhỏ, nói một lần Tống Mạch cũng không nghe được rõ ràng, đến gần nàng một chút, mới nghe rõ: "Ta ... ta không có mang theo cái yếm ra ngoài."

Trong đầu Tống Mạch âm âm một mảng, hẳn nghe được thanh âm dần dần của mình: "Vậy . . . vậy làm sao bây giờ?"

Đường Hoan nắm tay hẳn, ở trên mu bàn tay hẳn vẽ lung tung lên, gương mặt ngừng lại xấu hổ: "Ta... ta vẫn muốn cởi xuống, nơi đó, nơi đó quá... quá mềm, bịch có chút đau. Cũng may... may ở bên trong còn có áo lót, cho dù không mặc yếm, bên ngoài... bên ngoài hẳn là không nhìn ra."

Quá mềm...

Tống Mạch bắt lửa toàn thân. Hẳn biết nàng nói là sự thật, bởi vì hẳn từng ngậm nơi đó ở trong miệng, cắn sâu hút sâu, nàng đều sẽ cầu hẳn ma buông ra, hoặc là không tiếng động che lại nơi đó không cho hẳn ăn.

Nhưng làm sao hẳn có thể yên tâm nàng không mặc yếm đi lại bên ngoài?

Tống Mạch muốn tìm một biện pháp một công đôi việc, tìm không thấy.

Không tháo xuống, nàng đau, tháo xuống...

Thôi, vẫn là thân thể quan trọng hơn. Tống Mạch rời khỏi giường thấp, đến ngồi xổm trước người nàng, ánh mắt nhìn chăm chăm màn xe khê đung đưa phía trước, thanh âm khàn khàn: "Nàng . . . nàng làm đi, ta trông chonàng rồi, yên tâm."

"Ừm."

Đường Hoan cũng rời đi ngồi ở giường thấp, quỳ gối sau tấm lưng rộng rãi của nam nhân, mặt hướng phải cởi áo tháo thắt lưng. Quan đạo uốn lượn ở giữa gò núi, xe ngựa chạy bên phải, bên phải tuyệt đối sẽ không có người đi qua. Đường Hoan đương nhiên không quan tâm có bị người vô ý liếc thấy mình hay không, nhưng một nữ nhân bình thường, đều sẽ lựa chọn tư thế này nhỉ?

Tháo dây lưng trước, lại nâng tay cởi nút buộc dưới vai phải, cởi ra, trường bào từ đầu vai trượt xuống, rơi ở trên xe ngựa, phát ra tiếng vang nhè nhẹ. Kế tiếp là áo lót lụa mịn mỏng manh, nam nhân này ở bên ngoài bất đắc dĩ ảm ức nàng, ở bên trong vẫn là rất thương nàng, chuẩn bị quần áo lót cho nàng đều là chất liệu tốt. Đường Hoan nhẹ nhàng cởi áo lót ra, lộ ra nửa người trên như mỹ ngọc của mình.

Ba ngàn sợi tóc đen búi lên đỉnh đầu, phía dưới có chút tóc lộn xộn không thể búi lên, xoã tung thả xuống cái gáy trắng ngần thon dài, càng nổi bật lên da thịt trắng nõn trơn bóng kia. Hai cánh tay trắng như tuyết mảnh mai cân xứng, eo nhỏ duyên duyên có thể nắm bằng một bàn tay, chỉ có đôi vú ngạo nghễ ưỡn lên kia, đáng thương cực kỳ bị tầng tầng lụa trắng che lấp.

Sư phụ nói, trân bảo là dùng để ngắm, món ngon là dùng để đến ăn, người đẹp... là dùng để làm cho nam nhân hung hăng yêu thương.

Nàng quay đầu nhìn nam nhân, ánh mắt dừng ở vệt đỏ hiện ra trên mang taihắn, nhìn lại tốt đẹp của mình một chút, chỉ cảm thấy không cho hắn nhìn một chút, quả thực là phí của trời.

Rút ra lụa trắng cài ở một bên, một vòng một vòng gạt ra, cuối cùng cũng được thả lỏng, Đường Hoan thoải mái mà thở dài.

Kế tiếp, nên không cần thận ngã sắp xuống không? Nhưng xe ngựa không có xóc nảy, lấy cơ này có chút gượng ép rồi.

Đang nghĩ tới, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa lộc cộc, so sánh với bước chân thốt ngựa kéo xe, nhẹ nhàng vô cùng.

"Mau mặc quần áo lên." Tống Mạch thấp giọng thúc giục nàng.

"A? Đã xảy ra chuyện sao?"

Đường Hoan ra vẻ khó hiểu, lời còn chưa dứt, trên người đột nhiên bị người dùng áo choàng qua loa quấn lấy, ngay sau đó đã bị nam nhân che thật kỹ vào trong lòng của hắn, ngay cả đầu đều chôn ở dưới áo bào của hắn. Đường Hoan ươm giã dựa, vừa muốn hỏi, tiếng Đặng Huy cố ý đè thấp truyền vào, "Chắc chắc, Tống Mạch người cũng thật biết hưởng thụ, ở nhà không muốn đủ, còn muốn ở trên xe bắt nạt mỹ nhân sao?"

Gã dùng quạt giấy khều rèm cửa sổ, khuôn mặt tuần tú rêu rao bu lại, ánh mắt nhìn chăm chăm nữ nhân bị Tống Mạch ôm trong ngực. Bởi vì Tống Mạch ngồi xổm quay lưng về phía gã, nửa người trên của nữ nhân kia đều bị thân hình hắn che, chỉ có một đôi chân dài duỗi ra ngoài, dưới vạt áo bào màu xanh trúc lộ ra một đoạn quần lót màu trắng, xuống phía dưới là đôi chân nhỏ đeo giày kia.

Đặng Huy kéo căng cổ họng. Làm sao từ trước đến giờ gã không biết, để cho nữ nhân mặc nam trang vào, khi làm chuyện đó, chỉ là nhìn thôi đã có một phen tư vị khác?

Thật sự là hâm mộ chết Tống Mạch rồi!

Tống Mạch lại hận không thể giết gã!

"Nếu biết ta bận rộn, sao người còn không đi?" Hả nghiêng đầu nhìn gã, giọng điệu lạnh như băng.

"Được được, ta đi, ta đi, chẳng qua ta khuyên người kiếm chế một chút, đừng khiến cho tiểu cô nương đi đường không nổi, truyền ra ngoài..."

"Cút!"

Cùng với tiếng rống giận không chút lưu tình của nam nhân, Đặng Huy lừ lừ thu lại quạt giấy, hạ rèm cửa sổ xuống, che đậy cảnh xuân bên trong.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 69: Chương 67.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Thiếu gia không kều dừng xe, xa phu cũng chỉ đầnh giả câm vờ điểc tiếp tục vừng vàng đi vềphía trước. Đặng Huy giực ngựa vụng trộm đi theo một lát, hồi lâu khôngnghe thấy bên trong truyền ra độnđ tĩnh, biết Tống Mạch phát hiện rồi, buồng tiếng thờ dài tiếc hận, phẫnh nộ quay lại bên cặnh xe ngựa của muội muội.

"Ca ca, huynh đi làm cái gì vậy?" Đặng Uyểnh vén lên một góc rèm cửa sổ, nghi hoặch hỏi.

"Không làm cái gì, muội ngồi yên đấđ đi." Đặng Huy cố ý tặp lại phía sau mộtchút, tránh đi tầm mắt của Đặng Uyểnh, sau đó không kiềng nể gì nhìn chặm chặm chiếc xe ngựa phía trước, ở trong đầu tưởng tưởng cặnh tưởng nóngbỏng bên trong. Không đượch, đēm nay hẫnh phải tìm ngay một nha đầu thừxem.

Bên trong xe.

Nam nhậnh tức giậnh vẫnh là rất đọa người, Đường Hoan ngoan ngoẫnh nặnh trong lòng Tống Mạch, xung quanh tất cả đềulà hương vị chỉ có duy nhất trên người hẫnh, quen thuộc lại dễ người.

"Tống Mạch, ta... bị gẫnh nhìn thấy không?"

"Không có."

"Vậh sao chàng còn tức giậnh? Doạ ta rồi." Đường Hoan đấđ đấđ, từ trong xiềnh y của hẫnh chui ra, mắt to có chút sợ sệt nhìn hẫnh.

Tầm mắt của Tống Mạch xẹt qua cổ vai nàng vô ý lộ ra, dừng một chút, ôn nhu nói: "Được, ta không giận, ta đỡ nàng đứng lên, mau mặc vào đi."

Đường Hoan ôm hẳn không động, con người đảo vòng, nhỏ giọng nhận sai: "Đều là ta không tốt, nhất định đòi ra ngoài cùng chàng. Nếu ta ngoan ngoãn đợi ở nhà, sẽ không xảy ra chuyện như vậy làm cho chàng mất hứng."

Thật biết giả vờ ngoan!

Tống Mạch nở nụ cười, hôn nhẹ cái trán nàng, cố ý trêu chọc nàng: "Đúng vậy, nếu Tiểu Ngũ luôn hiểu chuyện giống như vậy giờ thì thật là tốt. Như vậy đi, một lát nữa đến chân núi, ta bảo xa phu đưa nàng trở về trước? Vừa vặn nàng, bên trong không tiện."

"Ta không quay về!" Đường Hoan lập tức trừng hẳn, giẫy ra một cánh tay muốn véo hẳn.

Tống Mạch vội nắm lấy tay nàng, quay đầu đỡ nàng: "Đừng quấy rối, mặc xiêm y trước đã!"

"Vậy chàng buông ra? Chàng ôm chặt như vậy, ta mặc như thế nào chứ?" Đường Hoan ở trên đùi hẳn xoay đến xoay đi.

Tống Mạch lập tức buông nàng ra, đưa lưng về phía nàng mà ngồi.

Đường Hoan hừ một tiếng, bắt đầu mặc quần áo lên người, sau một lúc loạt xà loạt xoạt, rầu rĩ nói: "Mặc rồi, chàng quay lại đây đi."

Tống Mạch nhẹ nhàng thở ra, xoay người nhìn nàng, "Lần sau thật sự không dám lại mang nàng..." Lời còn chưa dứt, nàng đột nhiên nhào tới, hẳn theobản năng đỡ được nàng, hai người cùng nhau ngã ra phía sau. Bởi vì không gian bên trong xe không lớn, lúc ngã nhào hẳn gập chân lên một cách tự nhiên, chờ hẳn lấy lại tinh thần, nữ nhân đã dạng chân ngồi ở ngang

hông hẳn, hai tay đè xuống bả vai hẳn, trên mặt đỏ rục một mảnh lại vẫn lớn mật nhìn chăm chú vào hẳn như trước, "Tổng Mạch, ta . . . xinh đẹp không?"

Trước mắt có đây đà mập mờ đung đưa, Tổng Mạch vội vàng nhắm mắt lại, "Đừng quấy rối!" Hai tay dễ dàng giãy khỏi nàng, đỡ lấy bả vai nàng muốn đây nàng đứng lên.

Đường Hoan mới không để cho hẳn thực hiện được, dán chặt vào trên người hẳn ôm cổ hẳn không chịu đi, "Là chàng nói ta quấy rối, ta . . . ta liền quấy rối chàng!"

Tổng Mạch căng cứng cơ thể: "Đừng như vậy, bị người nhìn thấy không tốt." Ở nhà làm loạn như thế nào cũng không nên chuyện, nhưng đây là ở trên xe, Đặng Huy bất cứ lúc nào cũng có thể tới nữa, nàng làm sao có thể quần áo không chỉnh tề?

"Sẽ không nhìn thấy, như vậy, ai cũng không nhìn thấy chúng ta." Đường Hoan di chuyển lên phía trước, để cho bộ ngực của mình hướng về phía mặt hẳn, ngay sau đó phủ vạt sau áo bào lên phía trước, trên đầu hai người lập tức tối lại.

Trong mờ tối, trong xóc nảy rất nhỏ xe ngựa mang đến, ngực của nàng tự động đung đưa, đụng tới mặt hẳn.

Nghe tiếng nuốt xuống của nam nhân, Đường Hoan vừa dùng khuỷu tay chống mình, vừa buông áo bào ra sờ khoe môi hẳn, "Thiếu gia, ngực Tiểu Ngũ bị thương, chàng hôn nhẹ nó giúp ta. Tiểu Ngũ từng nghe lang trung nói, nước miếng có thể... ừm..."

Cũng là nam nhân chọt nắm eo nàng, vội vàng nuốt vào một viên.

Ba hôn của Đường Hoan đã đánh mất một nửa rồi, trên đỉnh đầu hẳn thờ khê: "Thiếu gia, chàng thật lợi hại, Tiểu Ngũ, không đau nữa."

Tống Mạch căn bản không có tâm tư trả lời nàng. Trong miệng là quả hồng vừa xa lạ vừa quen thuộc, dưới tay là sống lưng trắng mịn như mỡ của nàng, từ bả vai đang chống lên đến eo nhỏ đang đè hẵn thật chặt, độ cong lõm xuống kinh người kia làm cho hẵn yêu thích không buông tay lưu luyến quên lối về, không thể tự kềm chế một lần lại một lần vuốt ve, ở thắt lưng nàng chần chừ. Hẵn biết, nếu như tiếp tục sờ xuống, còn có thể đụng tới đường cong nhấp nhô mê người hơn, còn có thể gặp được khe núi vạchra suối nước, nhưng hẵn không dám, như bây giờ, hẵn cũng sắp không chịu nổi rồi.

Thân mình nàng xụi lơ xuống, không còn có sức lực làm loạn, Tống Mạch liền nằm ngửa như vậy mặc quần áo cho nàng. Đường Hoan không thuận theo, sử dụng sức lực không dây dãn vào hẵn lộn xộn. Dù sao quần áo cũng phủ lên rồi, Tống Mạch dứt khoát xoay người đặt ở trên người nàng, nghiêm mặt thắt lại nút áo và đai lưng cho nàng, sau đó ôm lấy người ngồi trở lại trên giường thấp.

Vốn muốn khiển trách nàng hai câu, nàng giao hoạt rụt vào trong lòng hẵn, chỉ lấy gò má đỡ ngực hướng về phía hẵn, tươi đẹp như đào mạn, trong nháy mắt tiêu tan hết lửa giận tràn đầy của hẵn.

Nhưng tóm lại phải phạt nàng.

Tống Mạch tức giận niết mông nhỏ của nàng, ngón cái ngón trỏ véo thịt không buông ra, ở bên tai nàng thấp giọng uy hiếp: "Về sau có còn dám không?"

Đường Hoan cười hì hì, thừa dịp hẵn không chú ý, nhanh chóng ngẩng đầu hôn một cái lên mặt hẵn, lại chôn vào cổ hẵn, nhắm mắt nói: "Vốn không dám, nhưng chàng làm cho ta thoải mái như vậy, ta rất thích, nếu thích, có lẽ sẽ có thể không nhìn được quấy rối chàng. Chàng . . . chàng véo tathích lắm, chẳng qua nhẹ một chút, có chút đau."

"Nàng..." Hãn đã phạt nàng rồi, nàng còn vô lại như vậy, Tống Mạch hoàn toàn không còn tức giận. Hãn nghĩ đến Tiểu Ngũ đã đủ to gan trắng trợn lắm rồi, không nghĩ tới bây giờ nàng càng tăng thêm một bậc, khi làm chuyện xấu khiến cho đục hóa của hãn cháy bùng bùng, đàng hoàng rồi cũng làm cho hãn không thể làm gì.

Đường Hoan lặng lẽ nhìn hãn, chống lại đôi mắt bất đắc dĩ lại cứng chiều của hãn, nàng đắc ý cười, sóng mắt lưu chuyển, "Thiếu gia tốt, đừng giả vờ đứng đắn, ta . . . ta biết chàng thích như vậy, vừa rồi. . . vừa rồi linh hồn nhỏ bé của ta cũng sắp bị chàng hút ra ngoài rồi."

Tống Mạch không thể tin nhìn nàng.

Rõ ràng xấu hổ đến mức sắc mặt như nhuộm ráng mây, con người như nước lại nhìn hãn chăm chăm, quyến rũ xinh đẹp.

Tống Mạch mềm lòng rồi tinh rồi mù, dán sát vào nàng, hôn đôi mắt quyến rũ của nàng: "Làm sao nàng to gan như vậy? Lời như thế cũng có thể nói ra khỏi miệng?"

Tay nhỏ của Đường Hoan chống ở trên ngực hãn, muốn mò vào trong, bị hãn nắm lấy. Nàng giãy hai cái, không giãy được, bèn rất chân thành đùa giỡn nói: "Bởi vì thiếu gia lớn lên quá đẹp, Tiểu Ngũ mỗi ngày hầu hạ bên người ngài, quá thèm ăn. Tiểu Ngũ đã nghĩ, nếu có thể hôn được thiếu gia như thiên tiên kia, bảo ta xuống mười tám tầng..."

Môi bị người ngăn chặn, hôn nàng đến sắp thở không ra hơi rồi, Tống Mạch mới buông nàng ra: "Không được nói bậy."

Đường Hoan ngẩng đầu, đụng đụng vào môi hãn, ánh mắt mê ly nhìn hãn: "Tống Mạch, chàng thích ta như vậy không?"

Tống Mạch không nói chuyện.

Đường Hoan nằm lại trên cánh tay hần, nhìn thẳng vào hần một lát, chậm rãi rử mi mắt xuống, "Ta, ta hiểu rồi, chàng..."

Tống Mạch nâng cằm nàng lên, thanh âm khàn khàn: "Ta thích, nhưng về sau chỉ có thể như vậy ở trong phòng, còn dám ở bên ngoài làm bậy, ta ... phạtnàng." Nói xong, đã thấy nàng quả nhiên khôi phục tinh thần như trong dự liệu của hần, còn khiêu khích hỏi hần: "Chàng phạt ta như thế nào?"

Trong đầu là hình ảnh nàng khóc cầu xin tha thứ, Tống Mạch ý vị thâm trường cười: "Nàng muốn thử một chút?"

Đường Hoan ngó ngó hần, mở to mắt: "Không muốn." Mới là lạ, lát nữa đến trênnúi, có cơ hội nàng liền quấy rối hần, xem hần có thể lấy ra thủ đoạnì.

Tống Mạch không biết suy nghĩ trong lòng của nàng, thấy nàngcuối cùng lại lộ ra dáng vẻ ngượng ngùng của tiểu nữ nhân, cuối cùngcũng buông lỏng. Hần không thể ngăn cản trêu chọc của nàng, nếu tiếp tục dung túng nàng, khiến cho nàng càng ngày càng không có cố kỵ, về sauhần còn không bị nàng dắt đi? Dù sao cũng phải để cho nàng sợ hần.

Thấm thoát, xe ngựa đã dừng ở chân núi Tê Hà.

Trước khi sắp xuống xe, mặc dù trong lòng khó xử, Tống Mạch vẫn là giúp đỡĐường Hoan nhìn trái nhìn phải, xác định áo bào rộng rãi, thật sự khôngnhìn ra nàng không có mặc áo yếm bao ngực, sắc mặt mới dễ nhìn một chút.

Đường Hoan nhắm mắt giả vờ xấu hổ: "Thiếu gia, ở trong xe chàng nhìn Tiểu Ngũ thế nào cũng không sao, ra bên ngoài, trăm ngàn lần đừng nhìn chăm chăm vào bộ ngực của người ta đấy." Trả về câu nói của hần.

Tống Mạch dường như nghe không hiểu, cuối cùng liếc nàng đánh giá một cái, "Saukhi xuống xe theo sát ở bên trái ta." Hần che chở nàng, tránh cho

bị nhiều người đụng vào.

Đường Hoan cười hôn một cái trên mặt hân.

Bên ngoài.

Đặng Huy nhảy xuống ngựa, đứng ở trước xe chuẩn bị đỡ Đặng Uyển xuống, ánh mắt lại nhìn chăm chăm xe ngựa phía trước, trong mắt chứa đầy trêu chọc. Tống Mạch bình thường nghiêm túc đứng dẫn, không nghĩ tới đúng là cao thủ trong sắc, nam trang xe ngựa, đa dạng như vậy, chỉ là không biết bản lĩnh của hân như thế nào.

"Ca ca, huynh nhìn đi đâu ..."

Đặng Uyển đi ra, xuyên qua mũ sa, thấy Đặng Huy mặc dù giơ tay, cánh tay lại cách nàng khá xa, nàng căn bản không với tới, không khỏi nhỏ giọng trách mắng, chẳng qua là còn chưa nói xong, chợt một trận gió nổi lên, thổi bung ra sa mỏng, trước mắt lập tức rõ ràng. Nàng vội vã túm lấy gương mặt, đột nhiên phát hiện đối diện có người đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Là một nam tử cao gầy mặc áo gấm hoa, không bằng hai ca ca của mình, nhưng cũng là tướng mạo tốt.

Trên mặt Đặng Uyển nóng lên, vừa vặn Đặng Huy đưa tay tới đây, nàng nhanh chóng cúi đầu, giẫm băng ghế xuống xe, né ở trước người Đặng Huy.

Tê Hà tự được xem như chùa chiền khá nổi danh ở ngoại ô Kinh thành, chân núi có người mở riêng một khoảng sân rộng rãi, cho quan lại quyền quý nhà giàu dùng để đỗ xe ngựa. Xe ngựa của Tống gia dùng ở trước cửa viện, chờ các chủ nhân xuống xe, xa phu lại đánh xe đi vào. Như thế, lúc đi ra ngoài, rất dễ dàng chạm mặt người xuống xe phía sau.

Bởi vì cảm giác người nợ còn đang nhìn mình, Đặng Uyển cũng không có tâm tưnghe Đặng Huy và Tống Mạch nói cái gì, khẩn trương núp ở bên người gã, cùng nhau đi ra ngoài.

Người nợ vẫn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Giữa Đặng Uyển và hãn chỉ cách Đặng Huy, lúc đi qua đối phương, nàng nghethấy có người gọi hãn ta là thế tử. Nam nhân đáp lại, ngay sau đó đi theo phía sau bọn họ, như bóng với hình, như gai nhọn ở lưng.

Đặng Uyển rủ mắt, ánh mắt rơi vào trên bối tử điểm hoa lê trắng, váy dài màu tím nhạt vì Tống Mạch mà cố ý chuẩn bị.

Thế tử, vô luận là thế tử Hầu phủ, hay là thế tử Vương phủ, đều hơn Tống Mạch con của một quan viên ngũ phẩm nhỉ? Tướng mạo của mình cũng là hạng nhất, khổ nỗi thân phận thấp kém không có duyên được gặp quý nhân, bình thường thân thế tốt nhất có thể nghĩ tới chính là biểu ca Tống Mạch này, mà Tống Mạch lớn lên tuấn mỹ, nàng tất nhiên rất vừa ý. Nhưng là, nếu . . . nếu có tốt hơn, cho dù dung mạo của đối phương không bằng Tống Mạch, nàng cũng bằng lòng.

Tống Mạch có mắt không tròn, tự có người có thể phát hiện ra cái tốt của nàng.

Có lẽ, hôm nay chính là của cơ hội của nàng.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 70: Chương 68: Hầu Hạ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Trước Tê Hà tự, có một trăm lẻ tám bậc đá xanh.

Phàm là người đến cầu thần bái phật, hoặc là từng bước từng bước lần lượt bước lên từng bậc để biểu đạt lòng thành, hoặc là đi lên theo một con đường núi khác, tùy bạn được người ôm hoặc khiêng đưa lên.

Bốn người Đường Hoan tất nhiên muốn đi bậc đá rồi.

Bậc đá miễn cưỡng có thể chứa được ba người đi song song. Khi đi vòng quanh cây, Tống Mạch liếc ra sau một cái, dẫn Đường Hoan bước lên trước. Huỳnh muội Đặng Huy đành phải sóng vai theo sau, phía sau lại chính là nam nhân được gọi là thế tử kia.

Tống Mạch nhìn như đang nhàn nhã ngắm cảnh, thực ra tốc độ dưới chân rất nhanh. Chân Đường Hoan mặc dù không lớn, cũng là một đôi chân không bó, trước đây lại là nha hoàn số khổ, đuổi kịp hẳn trong một khoảng thời gian ngắn là không có vấn đề. Đặng Uyển lại không được, nàng đã bó chân rồi, đi chưa được mấy bước đã bắt đầu thở hổn hển, dừng bước lại, vịn cổ tay Đặng Huy nói: "Ca ca, muội không theo kịp, huynh đi lên trước nói một tiếng với biểu ca, hãy nói lát nữa chúng ta tập trung trước cửa chùa, sau đó lại xuống đây cùng muội." Thuận thế né sang một bên, nhường đường cho người phía sau.

Đặng Huy vẫn là rất thương muội muội, không vội đuổi theo, nhìn dưới chân núi một lát nói: "Nếu không chúng ta đi theo một con đường khác nhé, tathuê người khiêng nhuyển kiệu cho muội."

Đặng Uyển lắc đầu, thấy nam nhân phía sau cũng không có vội vã đi lên trước, cũng né sang một bên, dáng vẻ làm như không muốn lách qua bên cạnh huynh muội bọn họ, nàng lại sẵn sóc lui ra sau một chút, nhỏ giọng thúc giục Đặng Huy: "Không cần, muội đi xong bậc đá này, Phật tổ mới có thể cảm động và nhớ được lòng thành của muội, phù hộ ngoại tổ mẫu thân thể khoẻ mạnh. Ca ca huynh mau đi đi, muội ở chỗ này chờ huynh."

Hai người lớn lên ở Giang Nam, số lần đến kinh thành có thể đếm được trên đầu ngón tay, muội muội đối với ngoại tổ mẫu có mấy phần hiếu tâm, Đặng Huy đương nhiên biết. Lúc này nghe Đặng Uyển nói như vậy, gã lập tức liền ý thức được trong đó có huyền cơ khác, ánh mắt vô tình đảo qua nam nhân áo hoa cách mấy bước phía sau, là hiểu rõ ngay, vì thế dặn Đặng Uyển chỗ nào cũng không được đi, sai bước đuổi theo Tống Mạch.

Gã đối với dung mạo và tâm cơ của muội muội mình đều có tin tưởng, nam tử áo hoa kia nhất định đáng giá tranh thủ hơn Tống Mạch.

Đặng Huy đi rồi, Đặng Uyển nhìn bóng lưng gã một lát, ngay sau đó kiểu như phát hiện bên cạnh có người muốn đi qua, nàng áy náy gật gật đầu với nam nhân, nghiêng người lui ra sau. Không nghĩ tới một chân dẫm ở chỗ kết hợp giữa bậc đá và đường núi, không có dẫm ổn định, sợ hãi kêu một tiếng nghiêng người sang một bên ngã xuống.

"Cô nương cẩn thận!" Nam nhân bước một bước nhanh lên phía trước, nhanh chóng đỡ được nàng, cánh tay rắn chắc vòng qua eo nhỏ thon thon kia.

Bởi vì đầu đập vào ngực hẵn, mũi sa rơi xuống, khuôn mặt Đặng Uyển liền lộ ra toàn bộ, lúc đầu là kinh sợ sau đó tái nhợt, từ từ đến đỏ...

Bậc đá bên trên.

Đặng Huy bước nhanh chạy đến bên cạnh Đường Hoan, vừa muốn nói chuyện, Tống Mạch một tay kéo Đường Hoan ra sau mình, mặt lạnh hỏi gã:

"Sao người lại một mình lên đây?"

Đặng Huy cười liếc mắt nhìn Đường Hoan một cái, hơi thở gấp nói: "Người đi quá nhanh, A Uyển không theo kịp, bèn nói chúng ta không làm chậm trễ các người, cuối cùng sẽ hợp lại ở trước cửa chùa. Tống Mạch, người cũng thật là, một đại nam nhân, sao lại không biết thương hương tiếc ngọc? Vừa mới ở trong xe ngựa ép buộc xong, tiểu cô nương người ta còn chưa thở lại bình thường đâu? Tiểu Ngũ, có phải hay không?"

"Thiếu gia..."

Đường Hoan xấu hổ túm cánh tay Tống Mạch, vì núp ở phía sau hẳn, ánh mắt lại liếc trộm Đặng Huy vài cái, nhìn một chút, nhưng lại cũng không cảm thấy có cái gì. Đặng Huy đúng là ưa nhìn hơn Tống Mạch, nhưng hai người không chênh nhau nhiều, nếu như gã đứng cùng một chỗ với người bình thường, Đường Hoan khẳng định hận không thể con mắt mọc trên người gã, nhưng bây giờ người đứng bên cạnh gã là Tống Mạch, phong thái của Đặng Huy cũng không còn xuất chúng như vậy, càng đừng nói trước mắt Đường Hoan chỉ có thể hái một mình Tống Mạch. Cùng với nhìn một nam nhân cho dù như thế nào cũng không thể chạm vào còn có thể dẫn đến phiền toái, không bằng quán chặt Tống Mạch, giờ Tống Mạch mặc nàng đùa giỡn, lúc tình nùng cũng sẽ có lời ngon tiếng ngọt động tay động chân, so với mấy giấc mộng trước chơi vui hơn bao nhiêu.

Tống Mạch rất cao hứng, hôm nay Tiểu Ngũ của hẳn không có bị dung mạo của Đặng Huy mê hoặc.

Về phần Đặng Huy chòng ghẹo, hẳn như không nghe thấy, chỉ đáp câu trước: "Biết rồi, chẳng qua các người đi nhanh một chút, tránh cho nhiều người không tìm thấy nhau. Đúng rồi, để ngựa vạ nhất, nếu thật sự không tìm thấy, buổi chiều tập trung ngay tại bên cạnh xe ngựa đi." Hẳn căn bản là không có ý định đi dạo cùng huynh muội Đặng gia.

Đặng Huy đương nhiên nghe ra ý ở ngoài lời của hắn, ngửa đầu uy hiếp:
"Tổng Mạch, người không sợ sau khi trở về ta nói cho ngoại tổ mẫu sao?"

Đường Hoan nghe xong, thiếu chút nữa bật cười, nam nhân này coi mình là tiểu hài tử sao? Biểu ca không chơi cùng gã, gã liền đi cáo trạng?

Tổng Mạch đã dắt Đường Hoan đi lên trên được hai bước rồi, nghe vậy mỉm cười, ánh mắt quăng về phía chân núi: "Biểu muội và thế tử Bình Dương hầu tựa hồ rất hợp duyên, tổ mẫu biết việc này, sợ là sẽ cao hứng đến mức quên ta bỏ mặc các người ấy chứ? Đặng Huy, ta khuyên người đặt tất cả tinh lực lên người thế tử Bình Dương hầu, hắn chưa thành thân, lại rất được Hầu phu nhân cưng chiều, biểu muội mặc dù thân phận thấp, chỉ cần có được trái tim thế tử, vẫn có cơ hội."

"Bình Dương hầu?" Đặng Huy thì thào tự nói, híp mắt trầm tư, cố gắng hồi tưởng trước kia mình có từng nghe thấy nhân vật như thế hay không.

"Chúng ta đi." Tổng Mạch không kéo dài nữa, nắm tay Đường Hoan nói. Huynh muội Đặng gia đều là người thông minh, có triển vọng tốt hơn, bọn họ sẽ không quên hắn không tha nữa. Đặng Huy có lẽ đối với Tiểu Ngũ còn có chút tâm tư, nhưng hắn sẽ không cho Đặng Huy cơ hội. Hiện tại hắn cảnh cáo gã rồi, Đặng Huy nếu không biết cất nhắc còn chọc hắn, hắn sẽ khiến cho hai người xám xịt trở về Giang Nam.

Đường Hoan quay đầu, muốn nhìn một chút Đặng Huy đã đi xuống chưa, tay lại đột nhiên bị người nắm chặt, vừa nhắc mắt, liền chống lại ánh mắt không vui của Tổng Mạch. Nàng nhón miệng cười với hắn, lắc lắc hai tay đang nắm của hai người: "Thế này, chàng không sợ bị người khác nhìn thấy?" Thế đạo này, nam nữ đi chơi cũng không có tay trong tay, trừ phi da mặt cực kỳ dày, hai nam nhân dắt tay... Nàng là chẳng quan tâm, chẳng lẽ da mặt Tổng Mạch cũng dày như nàng?

Tống Mạch trả lời rất đương nhiên: "Nàng không phải không đi nổi sao?" Lại nói, hành vi cử chỉ của nàng ở bên ngoài một chút cũng không có cố ý thu liễm, mắt cười trong suốt lời nói nũng nịu nhỏ nhẹ, cho dù người mù không nhìn ra bộ ngực quá lạ của nàng, cũng có thể nghe ra nàng là nữ tử.

Đường Hoan cúi đầu, hướng về phía tay ha người nói: "Đúng là đi không nổi, may mà có thể được chàng dắt đi như vậy, dù mệt ta cũng muốn đi lên."

Tống Mạch tim đập thành thịch.

Lời âu yếm chọc người như thế nào, cũng đều không bằng một câu tỏ tình đơn giản như vậy, làm cho hãn an tâm.

Hãn không nói gì, chỉ nắm chặt tay nàng.

Hãn chẳng những muốn dắt nàng đi hết bậc đá này, còn muốn dắt nàng đi hết một đời này.

Đến phía trên, Tống Mạch trực tiếp dẫn Đường Hoan đến đại điện dâng hương.

Trước tượng Phật bày hai cái bồ đoàn, hãn và nàng cùng nhau quỳ lên.

Từ đại điện đi ra, Tống Mạch quen cửa quen nẻo dẫn nàng ra hậu sơn, đi tới chỗ yên tĩnh không người, hãn nhin không được thấp giọng hỏi nàng: "Vừa rồi hứa nguyện cái gì?"

"Chàng nói cho ta biết trước." Đường Hoan lôi như ý kết bằng dây lụa bên hông hãn thường thức, mi mắt buông xuống, môi đỏ mọng lại nhếch lên độ cong giáo hoạt.

Tống Mạch thích thần thái nữ nhi như vậy của nàng, ngó trước nhìn sau, ghé vào bên tai nàng nói nhỏ: "Nắm tay nhau dài lâu, con cháu đầy sảnh đường."

Động tác của Đường Hoan ngừng một chút, nam nhân theo sát lại thúc giục nàng nói, hơi thở ấm áp lướt nhẹ trên lỗ tai, hại nàng nhũn cả người.

Nàng hứa cái gì?

Đường Hoan cái gì cũng không hứa, ngay cả cầu xin Phật tổ nguyện vọng để cho Tống Mạch không cần nhớ lại nhiều hơn hoặc sau khi tỉnh lại phù hộ Tống Mạch không cần giết nàng cũng đều không hứa, bởi vì nàng biết, cái gọi là Phật tổ này căn bản không nghe thấy. Nàng đi dâng hương, chẳng qua là bị Tống Mạch ép mà thôi.

Nàng ngượng ngùng đấm hấn một đấm: "Cả ngày chỉ nghĩ chuyện không đứng đắn, ai muốn cùng chàng con cháu đầy sảnh đường?"

Xoay người muốn chạy, lại bị nam nhân tay mắt lạnh lẽo ép buộc kéo vào trong lòng. Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, hấn nâng cằm nàng lên, ánh mắt dịu dàng lại toát ra kiên định bá đạo hiếm thấy trong giấc mộng này: "Nàng, tamuốn nàng cùng ta con cháu đầy sảnh đường."

Thật sự là nam nhân lòng tham không đáy.

Đường Hoan đỏ mặt nhắm mắt lại: "Được." Nàng am hiểu nhất, đơn giản là * gạt người. Nếu hấn thích, nàng theo hấn, ai bảo nàng muốn cầu cạnh hấn?

Trong lòng Tống Mạch tràn đầy nhu tình, ở trên mắt nàng nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn: "Đi thôi, ngắm hoa hạnh. "

Đường Hoan đưa tay cho hấn: "Vậy chàng còn chưa dắt ta."

"Tiểu Ngủ, ở đây có nhiều người." Tống Mạch xấu hổ khụ khụ, không cần leo núi, hấn căn bản không có lý do dắt nàng.

"Ta mặc kệ, chàng không nghe ta, ta sẽ không sinh con cho chàng." Đường Hoan khiêu khích nhìn hấn.

Tống Mạch ngỡ ngẩn, hẳn là thực sự không có biện pháp với nàng.

Vì con, Tống Mạch dắt Đường Hoan đi dạo xung quanh một ngày, Đường Hoan chỉ chỗ nào hẳn liền đi chỗ đó, đường núi thỉnh thoảng gặp ghềnh, hẳn sẽ công nàng đi, đến chỗ du khách rất thưa thớt, lại bị nàng ôm lấy làm không biết bao nhiêu chuyện trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ. Không có người thấy, trong lòng vẫn có chút xấu hổ, nhưng nhìn nàng chơi tậnhững như vậy, nhìn nàng không kiêng nể gì ở trước mặt hẳn bày ra sự thẹn thùng và tốt đẹp của nữ tử, hẳn lại cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Cái giá của phóng túng là mỗi mệt.

Lúc xuống núi, hai người đều mệt đến kiệt sức.

Huynh muội Đặng Huy đã chờ rất lâu.

Đường Hoan phát hiện Đặng Uyển rõ ràng không còn địch ý với nàng, đối với Tống Mạch cũng lạnh nhạt rất nhiều, gặp mặt lên tiếng chào hỏi rồi lên xe ngựa trước.

Đối với điều này, Đường Hoan không có cảm giác đặc biệt gì. Lúc ban đầu nàng còn có chút lo lắng Tống Mạch sẽ coi trọng dung mạo của Đặng Uyển, nhưng nam nhân này đã chứng minh với nàng, bất kể bên cạnh có bao nhiêu nữ nhân xinh đẹp yêu thích hẳn, trong mắt hẳn chỉ có nàng, ít nhất trong thời gian ngắn là như vậy. Như vậy, Đường Hoan căn bản không cần để Đặng Uyển vào mắt. Đặng Uyển cùng nàng tranh, Tống Mạch là của nàng, Đặng Uyển không cùng nàng tranh, Tống Mạch vẫn là của nàng, Đặng Uyển cướp được nam nhân "tốt" khác, đó là bản lĩnh của nàng ta, đối với nàng không đau không ngứa.

Đặng Uyển không thành công cũng không có thiên lý, nam nhân đều thích mỹ nhân... Mỹ nhân có tâm kế, lại càng độc.

Tống Mạch là trúng độc của nàng quá sâu, Đặng Uyển là không thể nào rồi.

Trong một nháy mắt được Tống Mạch đỡ lên xe ngựa kia, Đường Hoan có chút hiểu được, nhìn lướt qua Đặng Huy.

Nàng hình như có chút hiểu rõ cảm thụ của Tống Mạch, bởi vì khi nàng nhìn tới Đặng Huy, mặc dù kinh diễm, nhưng không có sinh ra *.

Đương nhiên, đó là nàng biết sinh * cũng không dùng được. Nếu ở ngoài mộng gặp được cực phẩm như Đặng Huy, nàng tuyệt đối sẽ không chút do dự nhào lên.

Tống Mạch là thích nàng, tình hữu độc chung[1], tự động không nhìn tới người khác.

Nàng chỉ có thể muốn Tống Mạch, tình thế bất đắc dĩ, tạm thời không còn hy vọng với người khác.

Rốt cuộc là ai chịu thiệt?

Nàng hạ độc Tống Mạch, Tống Mạch khoá nàng lại.

Tống Mạch cho nàng trái tim, lại giam cầm thân thể của nàng, khiến cho nàng phải làm bộ như thật lòng với hắn.

Ít nhất giờ khắc này, Tống Mạch là hạnh phúc. Còn nàng, nàng còn không có cách nào biết trước sống chết của mình.

Nam nhân chết tiết này, gặp hắn, là tám đời nàng ngã hồng!

Nàng cần trái tim của hắn có ích lợi gì?

Nàng chỉ muốn tự tại thoải mái.

~

[1]: Tình hữu độc chung: là chỉ có tình cảm với người hoặc sự vật nào đó, đặt tất cả tâm tư và tình cảm của mình vào người hoặc vật đó.

Khi đi thoải mái khivề mỗi mệt, lên xe ngựa, Đường Hoan không có tinh lực trêu chọc Tống Mạch nữa, ngoan ngoãn cuộn tròn ở trong lòng hăn ngủ. Lúc mở mắt, người nằm trên giường ở gian phụ, bên cạnh Tống Mạch đang lau lông cho mèo trắng, mèo trắng lắc đầu không ngừng, bọt nước đều vẩy đến trên mặt nàng.

Bên ngoài trời đã tối rồi.

Bụng kêu “rột rột”, Đường Hoan chậm rãi ngồi dậy.

Tống Mạch không ngừng động tác trên tay, nghiêng mắt nhìn nàng: "Tối rồi? Vừa đúng lúc cũng muốn gọi nàng, bên trong có nước ấm, nàng đi tắm rửa trước đi, tắm xong thì ăn cơm."

"Chàng đã tắm xong rồi?" Đường Hoan dụi dụi mắt, nhìn mái tóc dài xoã ra phía sau hăn, dùng một cái dây vải xanh buộc lại hờ hững, thoạt nhìn thực sự có loại phong thái của cao thủ tuyệt thế.

Chẳng qua, cao thủ tuyệt thế đại khái sẽ không nuôi mèo đâu nhỉ?

Đường Hoan cười trộm, chạy vào bên trong tắm rửa, đi dạo một ngày, trên người đều là mồ hôi.

Tắm xong rồi, Tống Mạch tự mình xách nước đi ra ngoài, lại lau khô tóc cho nàng, chải đầu suôn mượt. Đèn sửa sang xong rồi, Lục An bưng cơm chiều tiến vào, hai người ngồi khoanh chân ở trên sạp, mèo trắng cuộn tròn bên cạnh Đường Hoan.

Đường Hoan có chút nghi hoặc: "Phu nhân và lão thái thái không nói chàng sao?" Nhất định là hăn ôm nàng đi vào.

Tống Mạch hiểu được lo lắng của nàng, giải thích nói: "Yên tâm, ta để cho xe ngựa chạy thẳng đến trong sân của chúng ta, các nàng cũng không biết.Đúng rồi, Bình Dương Hầu phủ đưa bá thiếp đến đây, muốn mời chúng ta đến Hầu phủ làm khách."

Đường Hoan buông thìa, "Chàng đi không?" Hầu phủ à, nàng cũng muốn đi tham gia náo nhiệt.

Tống Mạch lắc đầu, vừa gấp thức ăn cho nàng vừa nói: "Ta từ chối, tự huynhmuội Đặng gia đi." Nói xong, thấy vẻ thất vọng hiện lên trên khuôn mặt của Đường Hoan, không khỏi hỏi: "Nàng muốn đi?" Khó được thoát khỏi phiền toái Đặng Uyển kia, nếu như không phải cần thiết, hẳn không bao giờ muốn giao tiếp cùng bọn họ nữa.

"Cũng không phải muốn đến Hầu phủ, chỉ là không muốn nằm chết dí ở nhà." Đường Hoan ăn ngay nói thật.

Tống Mạch hiểu rõ, nghĩ đến dáng vẻ vui vẻ của nàng ở bên ngoài, trong đầu nhanh chóng hiện lên một chủ ý, bị hấn dẫu xuống.

Sau khi ăn xong hai người theo thường lệ đi hai vòng ở trong sân, sau đó là đi ngủ.

Đường Hoan kéo Tống Mạch vào buồng trong, bảo hấn hầu hạ nàng: "Trên người mới như, nhất là bàn chân, đùi, chàng xoa bóp giúp ta."

Ngã vào trong tay hấn là sự thật nàng không cách nào kháng cự, thay vì oán hấn hận hấn, không bằng thừa dịp hấn đối tốt với nàng mà ra sức sai bảo hấn, tương lai Tống Mạch thật sự muốn giết nàng, nàng cũng kiếm đủ vốn rồi. Cho dù nàng chết, hấn cũng không thể quên từng có một nữ nhân lừa hấn xoay vòng, đối với một cao thủ đỉnh cấp mà nói, loại khó chịu này, đoán chừng không khác nhiều lắm với một hái hoa tặc không thể bừa bãi hái hoa. Hừ, nàng sẽ khiến cho hấn khó chịu cả đời!

Tống Mạch nào biết nữ nhân đang lôi kéo tay hắn làm nũng thực ra thì đang nguyên rủa hắn trong lòng, hắn thuận theo nàng ngồi ở trên giường, bất đắc dĩ khuyên nàng: "Đừng làm loạn, ngủ một giấc tử tế, ngày mai sẽ khôi phục như cũ thôi."

Đường Hoan nhào vào trong lòng hắn, giạng chân ngồi ở trên đùi hắn cọ: "Chàng không giúp ta, ta sẽ quấy rối chàng cả đêm."

Hai người đều chỉ mặc trung y, Tống Mạch vội đẩy người tới trên giường, "Được, ta xoa bóp cho nàng, nàng thành thành thật thật nằm yên, không được lộn xộn." Tư vị khuya lên lại không có cách nào phát tiết như vậy, hắn thật sự không muốn lại nếm thử một lần, khó chịu.

Đường Hoan chớp chớp mắt, trở mình bò dậy, tháo đai lưng nói với hắn: "Lại đây, ta bịt mắt chàng, tránh cho chàng nhìn lén."

Tống Mạch không có từ chối, tuy nói hắn cho rằng nàng mặc trung y, hắn đơn thuần giúp nàng xoa bóp vai, chả nhìn trộm được cái gì.

Đường Hoan quỳ gối phía sau hắn, vừa cuốn đai lưng lên mắt hắn vừa nhẹ giọng nói: "Lát nữa ta nằm sấp xuống, chàng giúp ta xoa bóp bả vai, xoa bóp thắt lưng lưng, xoa bóp chân, còn có bàn chân, chỗ nào trên người cũng không thể thiếu, nhưng chỗ không nên sờ không thể sờ loạn, biết không? Sờ loạn rồi, sau này ta sẽ không sinh con cho chàng."

Tống Mạch không phản bác được.

"Nói chuyện đi..." Chuẩn bị xong rồi, Đường Hoan chống bả vai hắn, từ phía sau cắn lỗ tai hắn.

Tống Mạch ngăn cản cái miệng nhỏ nhắn của nàng đốt lửa: "Rõ, sẽ không sờ loạn." Nữ nhân này chính là cố ý trêu chọc hắn đó, thực sự sợ hắn sờ, còn dám đêm hôm khuya khoắt để cho hắn giúp nàng làm chuyện thân mật như

vậy? Nếu không phải thấy nàng đúng là mệt mỏi, hẳn mới không dung túng nàng.

"Vậy chàng nói được thì làm được."

"Ừ."

Đường Hoan suy nghĩ một chút, lại nói: "Đúng rồi, từ giờ trở đi, ta là thiếu gia, chàng là người hầu thiếp thân của ta, ừm, vậy gọi là Tiểu Ngũ đi."

Tống Mạch nhíu mày, vừa muốn nói chuyện, bên cạnh truyền đến một tiếng mèo kêu, mèo trắng nhảy lên giường, đầu dán vào chân hắn cọ cọ.

Đường Hoan cười sờ đầu mèo trắng: "Tiểu Ngũ ngoan, thiếu gia ta đang nói chuyện cùng nha hoàn Tiểu Ngũ, không gọi mi, đi đi, trở về trên giường của mi ngủ đi."

"Meo meo..." Mèo trắng không đi, vẫy vẫy cái đuôi cuộn tròn ở cạnh gối đầu của Đường Hoan, tò mò nhìn hai chủ nhân.

"Bỏ đi, mèo Tiểu Ngũ không nghe lời, người Tiểu Ngũ này cần phải ngoan một chút, nếu không gia bán người vào kỹ viện... A, người dám dẫm hạ phạm thượng?" Đường Hoan bị nam nhân áp lên trên giường, không cam lòng bị ép buộc nói.

Tống Mạch ấn bả vai nàng dùng sức bóp, "Muốn để cho ta giúp nàng thì thành thành thật thật một chút, lại nói xằng nói bậy ta đánh nàng." Nói xong lại tiếp tục xoa bóp.

"Đợi chút, ta ra bên ngoài đi vệ sinh một cái, chàng chờ ta một lát." Đường Hoan dùng cả tay chân bò xuống giường, cực kỳ ngượng ngùng nói.

Tống Mạch thở dài, bằng thanh âm nói với nàng: "Đi nhanh một chút, lát nữa nên ngủ rồi."

Đường Hoan đeo xong giày thêu đi, rất nhanh đã trở lại, ngoan ngoãn nằm sấp xong, quay đầu nhìn hẳn: "Đến đây đi, nhớ kỹ, không được sờ loạn."

Tống Mạch không tiếp lời, ngồi xổm ở một bên của nàng, giơ tay mò về phía bả vai nàng.

Chạm phải một mảng trắng mịn mát rượi.

Hắn rút tay về như bị bỏng nước sôi: "Nàng, nàng..."

Đường Hoan túm tay hẳn một lần nữa đặt vào đầu vai nàng: "Đừng ngạc nhiên, ấn lên trực tiếp như vậy mới thoải mái. Nha đầu tốt, gia lại không quấy rối người, người sợ cái gì? Yên tâm, gia hôm nay mệt mỏi cả ngày, muốn trừng trị người cũng không có sức, không tin người sờ sờ, nơi đó cũng không cứng rắn..."

"Bốp!"

Nàng lôi kéo tay hẳn đưa xuống bên dưới, bàn tay to của Tống Mạch lại nhấn một cái, xanh mặt vỗ một cái lên mông nàng, vừa giận vừa thương.

"Càng ngày càng làm bừa." Hắn nghiêm mặt dạy dỗ nàng.

Đường Hoan không cam lòng, ngồi dậy cãi lại hẳn: "Ở trong xe ngựa, chàng nói ta có thể làm bừa ở nhà!"

Tống Mạch quay đầu nhìn ra phía ngoài: "Vậy cũng không nói để cho nàng làm bừa như vậy." Miệng đầy lời nói bậy, thật không hiểu nàng học được từ đâu.

Đường Hoan bĩu môi, chột dán lên người hẳn, giọng nói mềm mại trước nay chưa từng có: "Thì ra thiếu gia không thích làm bừa như vậy, như bây giờ như thế nào? Thiếu gia tốt, chàng nằm sấp xuống, Tiểu Ngủ đến hầu hạ chàng." Tay nhỏ bé trước khi nam nhân kịp phản ứng dòn xuống, nắm một

cái, "Quả nhiên vẫn là thiếu gia lợi hại, mệt mỏi một ngày còn uy phong như vậy."

"Tiểu Ngũ!" Mặt Tống Mạch sung huyết đỏ bừng.

Đường Hoan thấy vậy bèn thu lại, một lần nữa nằm xuống, ỉu xìu nói: "Được rồi được rồi, chàng mau giúp ta xoa bóp đi, trên người ta thật sự mỏi."

"Vậy nàng mặc quần áo vào." Nàng bỗng nhiên thu tay lại, Tống Mạch cảm thấy có chút mất mát không hiểu.

"Không mặc, ta thích chàng chạm vào ta, dù sao chàng cũng là chính nhân quân tử, sẽ không làm cái gì với ta." Đường Hoan rầu rĩ nói, giơ tay sờ sờ mèo trắng bên cạnh: "Thiếu gia nhà chúng ta là người đứng đắn, đúng không?"

"Meo meo..." Mèo trắng dựng tai, mở mắt ra rồi híp lại thành một đường.

Giờ này khắc này, nàng vậy mà còn có lòng dạ nói chuyện cùng mèo?

Tống Mạch hoàn toàn đầu hàng, không hề đối nghịch nàng nữa, để lại cả vai nàng niết lên.

"Ừm... A, nhẹ chút nhẹ chút, có chút đau ... Đúng, như vậy là được rồi... Ha ha, đừng chạm vào cổ ta, nơi này ngứa!"

Đường Hoan sợ ngứa, lúc bị hấn vô tình chạm vào cổ, không nhịn được cả người run lên, cả người trốn vào bên trong. Tống Mạch chịu đựng người bồn chồn như bó đuốc khô, "Biết rồi, không chạm vào nơi đó." Hai bàn tay to chỉ xoa bóp trên cả vai nàng.

"Được rồi, cả vai đủ thoải mái rồi, chàng di chuyển xuống đi." Đường Hoan vừa thoải mái mà hừ hừ, vừa sai bảo nói.

Vì thế tay Tống Mạch ấn dọc theo lưng nàng về phía eo. Bịt mắt, hẳn cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có thể nghe thấy tiếng than nhẹ cực kỳ mê người của nàng, làm cả người hẳn bốc lửa, cũng không biết nàng là không phải cố ý. Bấm đến eo nàng, không khống chế tốt sức lực, nàng khẽ kêu "a" một tiếng, thiếu chút nữa làm chạy mất lý trí của hẳn.

"Được rồi được rồi, chàng ngồi vào cuối giường đi, giúp ta xoa chân."
Đường Hoan lật vào bên trong, thở hổn hển nói.

Tống Mạch miệng khô lưỡi khô, theo lời dịch qua.

Đường Hoan kéo gối đầu xuống bên dưới, gập chân nằm xuống, nhưng ngay sau đó nâng chân phải lên khoác lên đầu vai hẳn, "Được rồi, như vậy xoa bó tiện hơn."

Thanh âm người nằm sắp nói chuyện và ngẩng lên nói chuyện tuyệt đối khác nhau, hơn nữa nàng nhắc chân như vậy, Tống Mạch lập tức có thể phán đoán ra tư thế của nàng.

Nhưng hẳn đã không còn nghị lực cự tuyệt rồi, hẳn thậm chí cũng không dám nói lời nào, sợ bị nàng nghe ra được khát vọng của hẳn.

Nâng tay lên, bắt đầu từ mắt cá chân của nàng, một vòng một vòng xoa bóp đi xuống, sau khi bàn tay vừa đến đầu gối của nàng, định bụng lui về.

Tay nhỏ bé của Đường Hoan đặt lên bàn tay to của hẳn: "Thiếu gia, lại lên bên trên một chút đi." Xác định hẳn không đi mới buông ra.

Tống Mạch do dự từ từ xoa lên.

"Thiếu gia chớ đi, lại lên trên một chút, nơi đó, có chút ngứa."

Tống Mạch chờ đợi nghe nàng chỉ huy, hẳn cảm thấy động tác của mình rất chậm, nhưng dường như thoáng cái đã đi đến vị trí thần bí nhất kia. Tay

trái của hắn nâng cánh mông khê nhếch lên của nàng, ngón tay phải đặt tại giáp ranh nơi thần bí trừ trừ không tiến, không dám vượt biên, lại cứ không bỏ được.

Đường Hoan cũng không thúc giục hắn, chỉ nâng một chân khác lên, chân nhỏ linh hoạt thò vào áo ngủ rộng thùng thình của hắn, dán vào trong ngực hắn chậm rãi đi xuống. Bởi vì hai tay của hắn đều đang giơ lên, nàng không thể cởi quần áo hắn ra, đành phải vờn chân, nhẹ nhàng để ở trên vật cứng kia, chậm rãi vuốt nhẹ nhẹ: "Thiếu gia, nơi này là cái gì?"

Tống Mạch hô hấp dồn dập: "Tiểu Ngũ, nàng có biết mình đang làm cái gì không?"

Đường Hoan cười quỵn rũ: "Biết mà, ta đang quấy rối thiếu gia, xem thiếu gia có thể nhịn đến mức nào."

"Như vậy, nàng vừa lòng chưa?"

Tay phải của Tống Mạch không có chút nào dự báo trước đặt lên chỗ đã có chút ướt át của nàng, sau khi thăm dò một cái, tách ra một ngón tay đẩy vào: "Tiểu Ngũ, ta nói rồi, nếu không thành thật, ta sẽ phạt nàng."

Hắn là không muốn nàng, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới... không chạm vào nàng.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 71: Chương 69.1, Trấn Áp

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Hắn tiến vào bất ngờ, Đường Hoan kìm lòng không đậu khép hai chân lại, nơi đó lại càng tự động co rút lại, kháng cự hắn.

Đại khái là nhận thấy được nàng khó chịu, nam nhân dừng xâm nhập.

"Sợ sao?" Đây dù sao cũng là lần đầu tiên trong kiếp này của nàng, nếu nàng tiếp tục ngoan ngoãn, Tống Mạch còn có thể khống chế chính mình thu tay lại.

Đường Hoan nghiêng đầu, mắt cười nhìn hắn.

Nam nhân bị bịt mắt, một cái dây đen mang đến cho khuôn mặt tuấn mỹ của hắn thêm một loại cảm giác thần bí. Chân mày hắn dẫn ra khuôn mặt bình tĩnh, nhìn như nằm trong tay tất cả, nhưng bàn tay to của hắn nắm chặt cánh môn nàng, ngón tay dừng ở trong cơ thể nàng, đều thuyết minh rằng hắn có bao nhiêu muốn nữ nhân của hắn.

"Sợ cái gì? Thiếu gia, Tiểu Ngũ thích chàng sờ ta, nơi nào cũng thích được thiếu gia sờ." Nàng nhấc chân vòng lấy thắt lưng hắn, hai chân mắc vào lưng hắn kéo mình về phía hắn, "Ừm, thiếu gia, hình như lại sâu một chút rồi."

Ban ngày ở trên núi, nàng đã buông thả chính mình. Một mặt hình hài phóng túng tất cả đều bày ra ở trước mặt hắn, Tống Mạch tất cả đều chiều nàng nghe theo nàng đùa giỡn, cũng không chút mảy may nghi ngờ hoặc phản cảm. Có lẽ, tựa như sư phụ đã nói, ở trên giường, nam nhân càng thích nữ nhân tràn đầy nhiệt tình một chút đi? Đúng vậy, thân thể bị dục vọng khống chế, dục vọng bị nữ nhân điều khiển, lại là nữ nhân mình thích, khi

tình nùng, nam nhân chỉ muốn thoả thuê phóng túng, nào còn có lòng dạ suy nghĩ cái khác?

Thích nàng, cái dạng gì của nàng cũng đều là tốt. Không thích, cho dù cần thận cũng nhìn không vừa mắt.

"Thiếu gia, cảm thấy, thật kỳ quái..." Dứt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn này trong đầu, Đường Hoan toàn tâm quyến rũ nam nhân trước mắt.

"Chỗ nào kỳ quái?"

Tống Mạch từ ngòi xồm chuyển thành ngòi khoanh chân, để cho chân nàng kẹp phía dưới hẳn tránh cho ảnh hưởng đến động tác trên tay, sau đó vừa hỏi vừa thuần thực động. Lúc trước Tiểu Ngũ chính là quyến rũ hẳn như thế này, lần đó nàng còn to gan hơn, trực tiếp kéo tay hẳn đưa vào, hoàn toàn không giống với tiểu thư khuê các hẳn biết trong sách vở. Nhưng hẳn cũng không cảm thấy là nàng như vậy không tốt, bởi vì là nàng, bởi vì nàng chỉ làm vậy với hẳn, hẳn thích.

"Tiểu Ngũ, như vậy, thoải mái không?"

Tuy rằng cách một đời hai đời, nhưng mỗi một chớp mắt ở cùng nàng cũng bị hẳn nhớ đi nhớ lại suốt mười tám năm, cho nên hẳn quen thuộc thân thể của nàng, sâu sâu nông nông, rất nhanh đã móc ra suối nước róc rách. Nàng cũng từ ngôn ngữ khiêu khích lúc ban đầu biến thành hừ hừ hít hít, chột cao chột thấp. Tống Mạch không nhìn thấy nàng vắn vẹo, lại nghe thấy tiếng nàng cào nệm giường phát ra tiếng vang trên người, tưởng tượng thấy, nhưng so với tận mắt nhìn thấy lại càng chột ra lửa hơn.

Nhiệt tình lại quật cường, dù là không chịu nổi cũng không chịu cầu hẳn dừng lại, chỉ nâng thắt lưng lắc mông muốn tránh né ngón tay hẳn. Tống Mạch không để cho nàng thực hiện được, chậm rãi lại thay đổi tư thế, nửa quỳ ở giữa hai chân nàng, gập đùi phải lên ngăn cản nàng khép hai chân lại, tay trái đè ép lên một cái khác, tay phải thì không ngừng vào sâu ranông,

một ngón tay trở thành hai ngón tay, nghe trong miệng nàng hoặc thở gấp gáp hoặc kêu rên, phía dưới thì là tiếng vang tí tách theo quy luật.

"Tiểu Ngũ, còn chịu được không?"

"Meo meo..."

Nàng không nói chuyện, không biết là giận đến mức không muốn để ý đến hẳn, hay là tự lo không xong, đầu giường lại truyền đến một tiếng mèo kêu.

Trong lòng Tống Mạch vừa động: "Tiểu Ngũ, lại đây."

Nghe thấy chủ nhân gọi đến, mèo trắng dựng tai, nhanh chóng đứng dậy, nện bước chân nhẹ nhàng đi tới, cơ thể lông lá mượt mà chui qua từ dưới chân đang gập lên của nữ chủ nhân, cái loại lông mèo mềm mại đụng chạm này, khiến cho toàn thân Đường Hoan run lên. Ngón tay nam nhân không ngừng, nhưng hẳn gọi mèo tới đây làm gì? Đường Hoan gắng gượng chống nửa người trên lên, đã thấy Tống Mạch đang dùng cái tay rảnh rỗi kia sờ đầu mèo trắng, mèo trắng ngoan ngoãn nằm xuống, nằm ở giữa hẳn và nàng... Cái đuôi xù chầm chậm kia bị nam nhân nắm lấy, nam nhân nắm lấy nó đưa về phía bên trên chỗ ngón tay hẳn đang ra vào kia.

Ngứa không cách nào hình dung... lông mèo mềm mại xù lên, như là trực tiếp lướt qua chóp tim nàng.

Một cái, toàn thân nàng phát run.

Hai cái, nàng rớt cuộc không chống đỡ nổi mình, ngã trở lại trên nệm giường.

Ba cái, nàng nắm chặt nệm giường cắn môi không cho mình kêu ra.

Tống Mạch không cần nàng kêu, bởi vì nàng đột nhiên xuất hiện thủy triều cùng liên tiếp đạt tới. Co rút kẹp chặt dậu dằng của hẳn, đều rõ

ràng truyền ra ấn nhẫn của nàng.

"Tiểu Ngũ, như vậy, thoải mái không?" Ngón tay hắn không động, cầm đuôi mèo nhẹ nhàng quấn quanh ngón tay nửa vòng, lại từ dưới mà lên trên chọc trở lại. Bởi vì dính nước, cái chót đuôi ướt cả rồi, chẳng qua, hiệu quả tựa hồ rất tốt, làm cho nàng run rẩy càng lợi hại hơn.

Đường Hoan chịu không nổi rồi.

Vốn là cái chót đuôi rời rạc phảng phất như ngưng tụ lại thành một sợi, rơi ở trên người càng nặng càng ngứa, mà nam nhân kia cũng không biết là không chế như thế nào, thế nhưng có thể một tay cuốn vòng vòng một tay biến đổi đa dạng làm nàng, hai bên không chậm trễ.

Hắn là từ đâu học được những thủ đoạn này, sao lại đột nhiên biết chơi như vậy?

Nàng chưa từng dạy hắn!

Vô số suy nghĩ nhanh chóng xẹt qua đầu, khi cái chót đuôi kia lại lướt qua non mềm đang bị ngón tay hắn tách ra, Đường Hoan rốt cục cũng không khống chế được nữa, thân thể trốn ra sau, trong miệng khó nhịn cầu hắn: "Tổng Mạch, đừng dùng cái kia..." Còn chưa nói xong, còn chưa kịp né tránh, bụng ngón tay hắn còn đặt tại nơi nào đó nhẹ nhàng xoa nắn, nàng đột nhiên mất hết sức lực, chỉ có thể nằm chặt nệm giường run rẩy: "Đừng động, đừng mà..."

Thừa dịp nàng nghỉ ngơi, Tổng Mạch thả mèo trắng xuống đất, không nhanh không chậm kéo đai lưng bịt mắt ra.

Nàng trống trơn nằm ở bên cạnh, đôi mắt đẹp nhắm chặt đôi môi đỏ mọng khẽ mở, eo nhỏ chân dài ngực nở.

Tống Mạch liên tục nuốt xuống mấy tiếng, tay phủ lên thắt lưng nàng nămnghêng xuống, miệng trực tiếp ngậm một quả hút. cắn, ngón tay lại tiếptục ra vào.

"Đừng mà..."

Vừa mới phát tiết qua một lần,nơi đó quá mức mãn. cảm, căn bản không thể liên tục tiếp nhận kích thích như vậy. Đường Hoan ôm đầu nam nhân đẩy ra xa, đồng thời giơ chân đá hấn, cơ mà chân bị chân dài của hấn dễ dàng kẹp lại không thể nhúcnhích. Cũng may hai ngón tay của hấn cũng không có lỗ măng ra vào, tiếnvào lập tức trở thành vuốt ve, chỗ không lớn bằng bàn tay hấn, bị hấn từ trên xuống dưới sờ soạng bao lần, yêu thích không buông tay, thậm chíngay cả chỗ xấu hổ nào đó cũng không có bỏ qua, mập mờ đảo quanh mentheo bên ngoài. Ngay tại lúc Đường Hoan lo lắng hấn sẽ đưa vào, hấn độtnhiên lại đâm.vào bên trên, chơi đùa tựa như động đất, tựa như bão tápsau yên ả, nháy mắt thổi bay cả thể xác và tinh thần của nàng.

Nàng làm sao chịu được chơi đùa như vậy?

"Đừng mà, thiếu gia tốt, Tống.... Tống Mạch tốt... A, đừng..."

Đường Hoan thật sự không chịu nổi rồi, biết rõ giây không thoát còn khôngngừng cố gắng trốn ra từ giữa hai chân hấn, hy vọng nhiều ít chậm lạiđược thể công của nam nhân. Đáng tiếc sự khác biệt của nam nhân nữ nhânlập tức đã hiện ra, nàng dù cố gắng đá chân như thế nào cũng không thể rung chuyển hấn, hấn hơi dùng sức đặt ở giữa bộ ngực của nàng, trái mộtngụm phải một ngụm, hoặc hút hoặc cắn, dịu dàng lại mãnh liệt, phối hợpvới điên cuồng phía dưới, sắp làm hỏng nàng rồi.

Nói lời van xinkhông có tác dụng, Đường Hoan bắt đầu mắng chửi người:

"Khốn khiếp,buông, khốn khiếp, Tống Mạch người đại... A, đau, đừng cắn... ừm..."

Cái gì gọi là dục tiên, dục tử cái gì gọi là vùng vẫy giãy chết, nam nhân này cuối cùng cũng làm cho nàng hiểu được rồi. Nhưng Đường Hoan cũng không phải kẻ ngoan ngoãn mặc cho người bắt nạt, nếu Tống Mạch muốn dùng loại thủ đoạn này trấn áp nàng, Đường Hoan cũng không thể để cho hãnh như ý. Cầu xin tha thứ mắng chửi người không được, nàng cào lưng hãnh kéo tóc hãnh: "Mau thả ta ra..." Nàng cũng không tin hãnh không đau!

Một chiêu này đúng là dùng được, Tống Mạch thở hồng hộc buông nàng ra, nghiêm mặt quỳ dậy, một đôi con ngươi đen như nhiễm mực gắt gao nhìn chăm chăm tay nàng, tâm tư khó phân biệt.

Đường Hoan không có chút sợ, nàng không muốn chọc giận hãnh lại làm ra chuyện khác, bèn xoay người nằm sấp lên trên đùi hãnh, ôm thắt lưng hãnh lấy lòng làm nũng: "Tống Mạch, không muốn, như vậy thật sự không chịu nổi..."

Ánh mắt rơi vào trên hai quả ngực bị đè ép của nàng, giọng nói của Tống Mạch khàn khàn: "Sao lại không chịu nổi? Không thoải mái?" Nàng rõ ràng chảy nhiều nước như vậy. Đưa tay qua, ướm sưng một mảng, trơn nhầy vô cùng.

Đường Hoan không có né, chỉ kẹp chặt hai chân không cho ngón tay hãnh tiến vào nữa: "Đúng là thoải mái, nhưng, quá thoải mái thì không chịu nổi rồi, Tống Mạch, đừng dùng ngón tay, đổi lại, đổi lại nơi này đi?" Nàng cách quần hôn chỗ đã ướm át của hãnh, "Ta muốn chàng muốn ta, dùng nơi này, chàng ép buộc ta như thế nào đều tùy chàng..."

"Phải không?"

Tống Mạch sờ cánh tay ra đầy mồ hôi của nàng, chậm rãi nắm lấy cổ tay nàng, "Còn dám nói loại lời này, xem ra thật ra thì nàng vẫn là rất thoải mái nhỉ?" Nói xong, đột nhiên ấn người nằm úp xuống, nhắc chân giạng ra

ngồi ở ngang hông nàng, túm lấy đai lưng bên cạnh nhanh chóng trói hai tay Đường Hoan lại.

Đường Hoan choáng váng, lúc phản ứng lại người đã bị Tống Mạch ôm đến đầu giường, mặt hướng ván giường. Bởi vì bên cạnh không trải dài ra được, nàng không thể không gấp hai chân lên, vừa mới nâng lên, hấn lại ôm nàng chuyển vào bên trong. Đường Hoan hiểu được Tống Mạch muốn làm cái gì, lại không thể không phối hợp. Mắt thấy hai chân càng mở càng lớn cuối cùng sắp dán vào trên ván giường, Đường Hoan rốt cuộc không chống đỡ được, vội vàng kêu ngừng: "Đừng dịch, dịch nữa chân ta cũng sắp gãy rồi!"

Tống Mạch cũng không vội làm nàng, bởi vì hai tay nàng bị trói, lại bị hấn ôm thật chặt, người thành thật dường như đổi thành người khác.

Hấn cúi đầu hôn nàng, mắt, mũi, cánh môi...

Đường Hoan nằm ngửa trên khuỷu tay hấn, thân thể bị hấn dùng phương thức này giam cầm, phía trước là ván giường, phía sau là cánh tay hấn không chịu rút về phía sau, nàng căn bản không thể nhúc nhích, nam nhân hôn xuống dưới, nàng chỉ có thể bị động thừa nhận. Hấn hôn đến dịu dàng thuần thực triền miên, nàng tìm lòng không đợi bắt đầu đi theo tiết tấu của hấn. Cảm thấy có chút kỳ lạ, đây là lần đầu tiên, khi hấn không dùng đến nơi đó đã chinh phục được nàng trước, nàng bị hấn khống chế. Nhưng loại thời điểm này, cái loại cảm giác bị một người nam nhân hoàn toàn chi phối này, làm cho đáy lòng nàng lại nổi lên một loại thoả mãn không cách nào nói rõ, giống như, cuối cùng cũng có một nam nhân, có thể khiến cho nàng thần phục.

Sư phụ nói, hoan hảo cùng nam nhân như vậy, mới có thể toàn tâm toàn ý.

Sư phụ nói, bà luôn muốn gặp được một nam nhân cực phẩm như vậy, cho bà một lần hưởng thụ sáng khoái tràn trề. Nhưng bà chưa từng gặp được,

nam nhân thân thể dù dững mãnh kỹ thuật cao tới đâu, đều chỉ có thể cho thân thể của bà sung sướng. Lòng của bà là lý trí, chỉ cần bà muốn, lúc nào cũng có thể đẩy nam nhân ra tiêu sái rời đi.

Sư phụ nói, cao thủ chân chính đều là tịch mịch. Kiếm khách đạt đến trình độ cao nhất cần đối thủ cường đại chứng minh hẳn càng cường đại hơn, hái hoa tặc như bà, cũng muốn gặp được một đối thủ chân chính, để cho bà - người chưa từng thất bại nếm thử tư vị bị nam nhân bắt làm tù binh.

Nhưng sư phụ còn nói, nam nhân có thể chinh phục bà căn bản là không tồn tại. Bởi vì cho dù nam nhân có thể bắt bà làm tù binh, cũng chỉ là tạm thời một đêm, cuối cùng bà đều có thể chạy trốn, như vậy việc bắt làm tù binh lúc trước cũng không có ý nghĩa, người thắng vẫn là bà.

Đường Hoan ở trong nụ hôn của nam nhân dần dần bị mất phương hướng, Tống Mạch bây giờ, chính là nam nhân tạm thời bắt nàng làm tù binh kia sao?

Nàng là hái hoa tặc, người khác nếu muốn khiến cho nàng tâm phục khẩu phục, chỉ có thể là ở trên giường thu phục nàng.

Tống Mạch...

Nàng muốn phản công, muốn bắt lấy đầu lưỡi hăn hút. mút, lại bị hăn bắt lại, mặc sức nhấm nháp. Cơ sớng ngứa tầng tầng lớp lớp phóng mạnh về phía thân thể nàng phóng mạnh về phía trong lòng nàng đầu óc nàng, Đường Hoan nhắm mắt lại, tạm thời giao hoàn toàn mình cho hăn.

Nếu hăn lợi hại như vậy, để cho hăn đến đây đi.

Tống Mạch lần đầu tiên cảm nhận được sự dụ dỗ của nữ nhân.

Không phải ngôn ngữ, không phải động tác, mà là thân thể.

Trước kia hai người thân thiết, nàng lớn mật nhiệt tình, thay vì nói đangchăm sóc, không bằng nói là đang thảo phạt. Hắn hôn nàng một cái, nàng sẽ hôn trở lại hai cái, không chịu chịu thua, chỉ có cuối cùng khi hãndựa vào ưu thế thể lực trời sinh của nam nhân muốn nàng đến khóc khôngra tiếng, nàng mới hoàn toàn ngoan ngoãn, nhưng cái loại ngoan ngoãnnày, là thuần phục trên thân thể, lòng của nàng, vẫn đều là không phục. Nàng giống như là nữ hoàng cao cao tại thượng, tất cả của hắn đều ở trong khống chế của nàng, nàng muốn hắn, hắn sẽ như nàng mong muốn chonàng, cho dù là đến cuối cùng, đôi mắt quyến rũ của nàng nhìn hắn, trong mắt lưu động cũng chỉ là vừa lòng, vừa lòng hắn hầu hạ, mà không phải tình ý kéo dài của nữ nhân đối với nam nhân.

Loại ý nghĩ này rất hoang đường, hắn biết nàng thích hắn, làm sao có thể chỉ có vừa lòng?

Nhất định là Tiểu Ngũ của hắn quá to gan, thích biểu đạt trắng ra yêu thích của nàng, bởi vậy thiếu đi sự ngượng ngùng của nữ nhân.

Tiểu Ngũ của hắn không giống với nữ nhân khác, hắn không thể dùng những kiểu biểu hiện của nữ tử thể tục để cư xử với nàng.

"Tiểu Ngũ..."

Hắn buông môi nàng ra, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng đang thở dốc trên khuỷu tay hắn, giống như đoá hoa lạng lẽ nở rộ vào ban đêm, làm chongười thương yêu.

Nàng biết hắn muốn ăn nàng biết bao nhiêu không?

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 72: Chương 69.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch hôn cánh môi hơi sưng của nàng, hôn cằm của nàng, nàng say sưa ngửa đầu ra sau, hân liền xuôi theo cái cổ thon dài của nàng một tấc một tấc xuống dưới, một vòng một vòng leo lên, leo đến đỉnh núi, nơi đó có chỗ non mềm chờ hân. Chóp mũi khẽ ngửi, đầu lưỡi nếm tí mĩ, lại không thôi, cuối cùng vẫn là không nhịn được một ngụm nuốt vào.

Ngón tay chuyển đến trên một đoá hoa khác của nàng đang nở rộ vì hân, khẽ vuốt.

Nàng như bị mưa gió thổi qua nhẹ nhàng run rẩy, mềm mại khóc, mềm mại cầu xin, mềm mại ngậm ngón tay hân, giống như hân ăn nàng vậy, ăn hân một cái so với một cái càng chặt hơn. Nhưng nàng tham hơn hân, chảy ra nhiều nước như vậy rồi, hân thật sự ăn ngon như vậy sao?

Nếu nàng thích, hân sẽ bón cho nàng ăn đủ.

Tống Mạch lại quên mất, đồ dù có ngon, ăn nhiều cũng sẽ trướng bụng khó chịu.

Đường Hoan lúc này đã cảm thấy rất trướng.

Nàng không biết mình ở trong tay hân giao ra bao nhiêu lần. Mỗi lần Tống Mạch đều cho nàng thời gian nghỉ ngơi, chôn ở bên trong một mực không nhúc nhích, chuyển thành dịu dàng hôn nàng, hôn đủ rồi, lại tiếp tục. Nàng bị hân hôn khiến cho đầu óc mê mông lung, nàng khó có thể thừa nhận, nàng khóc van xin hân: "Tống Mạch... đừng mà, đừng động... Đi ra..." Cái loại cảm giác này lại tới nữa, nàng sắp không chịu được rồi.

Tống Mạch từ ngực nàng ngẩng đầu lên, nàng nhắm mắt lại, trên gương mặt đều là nước mắt, mưa rơi đoá hoa mềm mại không chịu nổi bị thương.

Hắn dịu dàng ăn nước mắt của nàng: "Tiểu Ngũ đừng khóc, mau, cho ta thêm một lần nữa, sẽ tha cho nàng." Hắn thích nàng run rẩy ở trong lòng hắn, thích nghe nàng nũng nịu ghé vào lỗ tai hắn van xin hắn.

Đường Hoan khóc lắc đầu: "Không muốn, ngay bây giờ... ngừng..." Nàng đã ở trước mặt hắn mất mặt một lần rồi, lần trước lập tức vào giấc mộng mới, chuyện xảy ra quá nhanh, nàng có thể vờ như chưa từng xảy ra. Nhưng bây giờ, nàng ở trong lòng hắn, hắn ôm nàng làm nàng, hắn còn thanh tỉnh như vậy, hắn nhất định sẽ chú ý tới.

Cũng mặc kệ nàng van xin như thế nào, Tống Mạch đều không đáp ứng. Nghe nàng kêu càng ngày càng gấp, ngực Tống Mạch bắt lửa, càng lúc càng nhanh, trong miệng ngậm nàng hút vào trong một ngụm lớn.

Trên dưới hai đầu cùng bị người điều khiển, Đường Hoan thật sự không chịu được nữa: "Tống Mạch, chậm một chút... đừng mà, đừng mà..."

Thân thể co rút, hắn rút cục thu tay lại, lại nhanh chóng tách hai chân nàng đến bên thắt lưng hắn, hắn ôm nàng, để cho nàng giạng chân ngồi ở trên đùi hắn, để cho nước trong cơ thể nàng không ngừng trào ra dội ướt hắn một mảng. Đường Hoan cắn môi, quay đầu lui vào trong hõm vai hắn, không chịu cho hắn nhìn, không cho hắn nhìn bộ dáng mất mặt của nàng. Trên mặt Tống Mạch chỉ có dịu dàng, một tay đỡ lưng nàng, một tay cởi dây lưng đang trói cho nàng, cởi xong rồi, hắn nắm lấy mặt nàng một lần lại một lần hôn môi: "Tiểu Ngũ đừng khóc, nàng như vậy rất đẹp, cực kỳ xinh đẹp, ta thích nhìn."

Đường Hoan không để ý tới hắn, vẫn nhắm mắt lại.

Tống Mạch không có cách nào, cởi sạch quần của mình, nắm tay nàng phủ lên, vội vàng hôn lỗ tai nàng: "Tiểu Ngũ, sờ một chút, nó là vì nàng mới

như vậy. Ta thích nàng, không sợ để cho nàng biết, cho nên nàng ở trước mặtta cũng không cần xấu hổ thẹn thùng, biết không?"

Xí!

Đó có thể giống nhau sao?

Nàng cũng không sợ để cho hấn sờ phía dưới của mình, bây giờ hấn nghĩ đến cho nàng sờ sờ cái thứ này, nàng có thể nguôi giận?

Trong lòng có hận, Đường Hoan đột nhiên dùng tới sức lực, lột qua loa quần áo của nam nhân, hung hăng cắn xuống đầu vai hấn, mông thì nâng lên cao, vịn hấn muốn ngồi xuống. Tống Mạch cũng bị nàng cắn đến phát điên, chợt ấn người nằm sấp trên giường, hai chân kẹp lấy ép nàng khép lại hai chân, nhấc eo mông nàng lên thật cao hung hăng đẩy lên một cái, ở giữa khe hở hai chân đang khép chặt của nàng đụng sâu lên xuống.

"Tống Mạch chàng khốn khiếp!"

Hấn điên như vậy, Đường Hoan còn mừng thầm hấn rốt cục muốn vào rồi, không nghĩ tới dĩ nhiên là chơi như vậy!

"Không được mắng chửi người!"

Tống Mạch dán ở trên lưng nàng, một tay chống giường, một tay nắm mềm mại của nàng bởi vì tư thế như vậy càng lộ rõ đầy đặn, nàng bị hấn đụng phải rung chuyển dịch lên phía trước, hấn bèn nằm nơi đó kéo người ra phía sau. Đường Hoan gắng gượng chống cánh tay lên, không muốn để cho Tống Mạch đắc ý, nhưng bị người nặng nề mà đè ép, nàng trốn không thoát. Bêntai là tiếng thở dốc thô trầm của nam nhân, nàng cúi đầu nhìn ra phía sau, chỉ thấy cái vật hùng vĩ sẫm màu kia của hấn đang ở giữa hai chân trắng hồng của mình cọ sát, tiến lên phía trước lại lùi về phía sau. Bởi vì nơi đó của nàng được làm ướt từ lâu, hấn động cũng là có thứ tự.

Nàng nhìn đến cao hứng, "Tổng Mạch, như vậy cũng thoải mái sao?"

"Nàng nói đi?" Tổng Mạch kêu rên đáp, đột nhiên nhận thấy được không đúng, dùng hôn nàng từ phía sau lưng lại, nghiêng đầu nhìn lại, vừa vặn chõnglại ánh mắt sáng quắc hưng trí bừng bừng của nàng.

"Nàng đangnhìn cái gì?" Hãn tinh lực cuộn cuộn, nhin không được quý thẳng lên, bóp thắt lưng nàng nảy sinh ác độc đâm vào nàng, eo bụng vỗ vào cánh môngđang nhếch lên cao của nàng, đụng đến nàng đỏ bừng một mảng, đụng ratiếng "bành bạch" giòn vang.

Hãn chưa tiến vào, Đường Hoan cũngkhông có cảm giác gì đặc biệt, một lòng quan sát động tác của hãn: "Nhìn chàng này, Tổng Mạch, vì sao phía trên kia lại có một cái lỗ nhỏ, chẳng lẽ là chàng..."

Lời còn chưa dứt, nam nhân bắn ra, suýt nữa bắn lên mặt nàng.

Trong lúc nhất thời, hai người ai cũng không có phản ứng, trong phòng vừa rồi còn tràn đầy các loại thanh âm mập mờ, thoáng cái đã yên tĩnh lại, ngay cả tiếng hít thở cũng bị chủ nhân cố ý đè thấp.

Tổng Mạch hoàn hồn trước tiên.

Có chút xấu hổ, lại không cảm thấy mình có bao nhiêu mất mặt, hai đờitrước, mỗi một lần đều chứng minh hãn ở trên việc này có bao nhiêu lợihại. Lần này gần như vậy, chẳng qua là bị nàng nói kích thôi. Hãn ômngười đến một góc còn không có bị hai người làm loạn, tự mình lấy quầnáo lau, lau xong phía dưới, bắt đầu thu dọn nệm giường.

ĐườngHoan nhìn chăm chăm khuôn mặt nhìn như bình tĩnh của nam nhân, nhẹ nhàng cười vang: "Vừa rồi hình như, ngay cả một khắc đồng hồ cũng không đếnnhỉ?" Hãn hại nàng mất mặt, nay nàng có thể trả thù lại. Thông thườngnam nhân đều không chịu nổi nghe được loại lời như thế từ trong miệng nữ nhân, Tổng Mạch đã bị đả kích tuyệt đối còn sâu hơn nàng.

Tống Mạch không để ý đến nàng. Nữ nhân của mình có bao nhiêu nhỏ mọn, từ khi nàng đến cả thấy hẳn đứng chung một chỗ cùng nữ nhân không liên quan cũng ăn giấm, là hẳn biết rồi.

Thu dọn xong, Tống Mạch đeo giày xuống đất, phủ thêm áo ngoài, cuốn quần áo của hai người lên rồi đi ra ngoài.

Đường Hoan lười nhác nằm lại trên giường, tự mình lén vui vẻ.

Rất nhanh, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân nặng nề, một lát sau, Tống Mạch đi vào, không nói không rằng ôm lấy nàng đi ra ngoài.

"Đi chỗ nào? Còn muốn đấu lại một lần?" Đường Hoan ý vị thâm trường cười.

Tống Mạch cúi đầu liếc nhìn nàng một cái, đặt nàng nằm ở trên giường gian phụ, trước tiên búi mái tóc dài lên cho nàng, sau đó ôm nàng cùng nha nháy vào thùng tắm.

Hắn ôm nàng, đích thân xoa bóp cho nàng, vật căng cứng phía dưới kia lại chống lên nàng.

Đường Hoan không thành thật cọ cọ, nghiêng đầu hỏi hẳn: "Không khó chịu sao?"

Sắc mặt Tống Mạch cuối cùng cũng thay đổi, ném khăn lau, ngón tay đưa đến nơi đó của nàng, còn chưa tiến vào, nàng đã khẩn trương run lên.

Tống Mạch mềm lòng, xoay người quay lại, cái trán chống lên cái trán của nàng, dịu dàng hỏi nàng: "Lúc này nguôi giận chưa?"

Đường Hoan bĩu môi, đầu xoay sang một bên: "Chưa nguôi."

Tống Mạch nắm mặt nàng bằng hai tay, nhẹ nhàng hôn nàng một cái: "Làm sao mới bằng lòng nguôi giận?" Suy nghĩ một chút, tiến đến bên tai nàng

nói: "Nếu không, ta cũng cho nàng nhìn ta... một lần như thế?"

"Aimuốn nhìn cái kia của chàng?" Đường Hoan đẩy ra hấn một cái, ngay sau đó lại sáp lại gần, hai tay kéo hai bên mặt hấn: "Tổng Mạch làm sao da mặt chàng càng ngày càng dày vậy, trước kia chàng..."

"Ta như thế nào?" Tống Mạch nắm chặt lưng nàng, nắm tay nàng hỏi, ánh mắt chứa đầy trêu tức.

Đường Hoan hừ một tiếng, tựa vào trên lồng ngực hấn, tay nhỏ bé nắm Tiểu Tống Mạch nghịch xoay quanh: "Ban ngày ở trong xe ngựa, ta cho chàng hôn, chàng còn ngượng ngùng đó, bây giờ sao lại thoáng cái đã không biết xấu hổ như vậy rồi?"

Tống Mạch bắt lấy tay nàng, bắt đắ dĩ hôn nhẹnàng: "Nàng như vậy, ta nếu còn quy quy củ củ, sớm muộn gì cũng bị nàng làm cho tức chết. Được rồi, ta đã ở trước mặt nàng mất mặt rồi, nàng cũng đừng giận nữa, mau mau tắm xong rồi ngủ sớm đi, hai ngày nữa, tatặng cho nàng một phần lễ vật."

"Lễ vật gì?" Đường Hoan tỉnh táo tinh thần.

Tống Mạch cười nhìn nàng: "Hết giận rồi?"

Đường Hoan trờng hấn một cái: "Sau này không được đối với ta như vậy nữa." Mặc dù rất thoải mái, nhưng cũng quá mất mặt.

"Được." Tống Mạch hôn nhẹ lên trán nàng, đồng ý rất sáng khoái. Về phần cái kia, khi tình đến nùng, ai cũng không khống chế được mình. Nàng còn từng đáp ứng hấn không quấy rối, kết quả vừa rồi thiếu chút nữa hại hấn không nhin được muốn nàng.

Hết giận rồi, Đường Hoan ôm lấy cổ hấn, hai mắt sáng lên: "Rốt cuộc là lễ vật gì vậy?"

Tống Mạch thích nàng như vậy, hôn nhẹ lên mắt nàng: "Đợi chút đi, chuẩn bị xong ta sẽ nói cho nàng biết."

"Chàng..."

Đường Hoan muốn mắng người, lại bị nam nhân nhìn thấu tâm tư của nàng chặn miệng chuẩn xác không sai lầm.

Nước đã nguội dần, lại từ từ nóng lên.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 73: Chương 70.1: Kết Tóc

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan một mực suy nghĩ Tống Mạch sẽ tặng cho nàng lễ vật gì.

Nàng nghĩ đến đầu tiên là đèn lồng, bởi vì đèn lồng đó rất đẹp, bởi vì dưới giường hắt cất giấu bức hoạ trong giấc mộng kia.

Nhưng Đường Hoan rất nhanh đã phủ định suy đoán này.

Đồ đệ Tiểu Ngũ thích đèn lồng, kiếp này không nhất định, Tống Mạch hẳn là có thể nghĩ đến điều này. Hẳn là người thông minh như vậy, nếu muốn tặng lễ vật, nhất định là đã tìm ra sở thích của nàng, bảo đảm hợp với tâm ý của nàng nhất.

Không phải đèn lồng, còn có thể là cái gì?

Nàng cẩn thận nghĩ lại những ngày ở chung cùng Tống Mạch gần đây, duy nhất làm cho nàng biểu hiện ra đặc biệt nhiệt tình, chính là hẳn.

Hay là Tống Mạch muốn tặng chính mình cho nàng?

Đường Hoan tự giễu cười, tay vô thức ở trên người mèo trắng vuốt ve, vuốt vuốt đụng tới đuôi mèo... Hai tối này Tống Mạch cứ thích ép buộc nàng, Đường Hoan buồn bực bỏ đuôi mèo ra, dịch vào bên trong giường.

Hôm nay, hẳn nên nói cho nàng biết nhỉ?

Nếu không phải là muốn đợi lễ vật của hẳn, nàng đã xuống tay rồi.

Ngủ trưa một giấc, tỉnh lại trời đã tối rồi, rửa mặt, có nha hoàn bưng cơm chiều tiến vào, nói là thiếu gia cần dặn.

Đường Hoan ngồi xếp bằng ở trên sạp, chính mình ăn một miếng, bón cho mèo ăn một miếng. Tống Mạch không cùng nàng ăn cơm, còn có mèo cùng nàng.

"Meo meo..." Mèo trắng đột nhiên hướng ra cửa kêu một tiếng.

Đường Hoan bĩu môi, không thèm quay đầu nhìn.

Vẫn là nha hoàn đưa cơm vừa nãy ở bên ngoài thưa: "Tiểu Ngũ cô nương, Lục quản sự bảo nô tỳ truyền lời cho ngài, nói thiếu gia đang trò chuyện cùng phu nhân và lão thái thái, phải muện một chút mới về."

"Biết rồi, người vào thu dọn đi, ta ăn xong rồi." Đường Hoan buông đũa, ôm lấy mèo trắng ngồi vào phía trước cửa sổ, từng chút từng chút vuốt xuôi lông cho nó. Phía sau nha hoàn ra ra vào vào, chờ không còn có người quấy rầy nàng, Đường Hoan quay đầu nhìn thoáng qua.

Đây là phòng của Tống gia thiếu gia, theo lý thuyết không nhỏ, nhưng mỗi ngày chết dí ở trong này, Đường Hoan hận không thể đốt nó một trận.

Mấy giấc mộng trước, cũng không có giấc nào ghen khuất như giấc này, bởi vì thân phận của nàng là nha hoàn, Tống Mạch đối với nàng tốt hơn nữa, nàng cũng không dễ rời khỏi sân này.

Có gì khác bị vây ở trong lồng?

Trong lòng tức giận, lúc Tống Mạch trở về, nàng nằm ở trên sạp giả vờ ngủ.

Tống Mạch cũng không vạch trần nàng, ôm người đến trên giường buông trong, tiếp theo từ trong tủ lấy ra mấy bộ quần áo. Đều là nam trang, có lớn có nhỏ. Nhìn nhìn nữ nhân bởi vì nằm nghiêng mà lộ ra dáng người yếu điệu, Tống Mạch cười trộm, gấp quần áo của nàng bỏ vào trong bọc quần áo trước, lại gấp của hắn.

Hắn ở bên cạnh lạch cà lạch cạch, Đường Hoan nhin không được lật người, làm bộ như vừa mới tỉnh ngủ dụi dụi mắt. Đợi thấy rõ hắn đang làm cái gì, nàng mất hứng hỏi hắn: "Chàng muốn rời nhà?"

Tống Mạch buộc lại bao quần áo để vào trên bàn, trở về ômlấy nàng hôn miệng: "Không phải ta, là chúng ta. Ta đã nói xong với phunhân rồi, ngày mai bắt đầu đi ra ngoài du học. Tiểu Ngũ, qua mấy tháng, chỉ có nàng đi theo bên cạnh ta hầu hạ, sao nào, nàng có muốn theo takhông?"

Đường Hoan không thể tin ngửa đầu nhìn hắn: "Đây, đây chính là lễ vật chàng muốn tặng cho ta?"

"Phải, thích không?" Tống Mạch nắm tay nàng, hai mắt mím cười nhìn nàng.

"Sao chàng lại biết ta không thích ở lại Tống gia?" Đường Hoan dụi ngoan tựa vào trên người hắn, tò mò hỏi.

Tống Mạch khẽ cười, nhìn mèo trắng đang ngủ say trên giường nhỏ bên cạnh, hôn lỗ tai nàng: "Mèo thích ngủ là thiên tính, nàng cả ngày nằm lì ở trong phòng ngủ, nhất định là nhàm chán. Còn có, ngày đó dẫn nàng đi núi Tê Hà, nàng gần như cả một ngày đều là tươi cười, trở về nụ cười lập tức ít đi. Tiểu Ngũ, ta ở mấy thị trấn ngoại ô Kinh thành đều có cửa hàng, chờ sau khi chúng ta từ Giang Nam trở về, ta thu xếp cho nàng ở bên kia, muốn làm cái gì đều do chính nàng làm chủ. Sau thu ta sẽ bởi vì thi Hương bị trượt mà một lòng theo thương, đi qua tìm nàng, chúng ta lại đi xung quanh du sơn ngoạn thủy. Yên tâm, lão thái thái không sống được mấy năm đâu, chờ bà đi, sau khi ta ra hiếu lập tức cưới nàng vào cửa. Phu nhân từ trước đến giờ đều nghe ta, sẽ không khắt khe với nàng đâu."

Hai đời trước, mỗi lần hai người ở chung đều không có vượt quá một tháng, lần này, nếu qua vài năm mà nàng vẫn ở bên cạnh hắn như trước, hắn có thể

tương đối an tâm rồi. Chỉ cần nàng ở bên cạnh hắn, nàng muốn cái gì, muốn sống như thế nào, hắn đều cố gắng hết sức như mong muốn của nàng.

"Tổng Mạch, chàng đối với ta thật tốt."

Đường Hoan ôm lấy cổ nam nhân ngọc này, chủ động hôn môi hắn: "Lễ vật này, ta rất thích."

Nàng mặc dù không cần Tổng Mạch thật lòng, nhưng có người đối xử với nàng như thế, nàng vui vẻ lại thỏa mãn. Hắn đối với nàng càng tốt, chứng minh nàng làm càng thành công.

Tổng Mạch đề nàng lên trên giường, hôn nàng từ cổ áo vào bên trong:

"Nếu thích, vậy nàng muốn cảm ơn ta như thế nào?"

"Tặng ta cho chàng, thế nào?" Đường Hoan ưỡn ngực ngửa đầu, chống bả vai hắn nói.

"Bây giờ còn không phải lúc, về phần tạ lễ, đêm nay nàng ngoan ngoãn nghe lời ta nhé?" Tổng Mạch đẩy quần áo nàng ra, cách cái yếm cần lên...

~

Nửa tháng sau, hai người đặt chân ở một khách sạn trong một thị trấn nhỏ.

"Tổng Mạch, ta nghe chương quỳ nói ở ngoại ô phía tây có vườn hoa Mẫu Đơn, chúng ta đi qua xem đi?"

Đường Hoan ôm mèo trắng, chờ Tổng Mạch sắp xếp ỗ cho nó xong, nàng vừa đặt mèo vào vừa hưng phấn mà nói. Vùng này tựa hồ lưu hành một thời tròn mẫu đơn, trong đất hoang trên đường đều có hoa mẫu đơn nở rộ, nếu là thành một vùng hoa mẫu đơn, không biết sẽ có bao nhiêu xinh đẹp.

Tổng Mạch không tiếp nói, sờ sờ mèo trắng: "May mà Tiểu Ngũ nghe lời, bình thường chỉ ở trong phòng ngủ, nếu không chúng ta không có ở đây, nó

đilen ra ngoài chơi bị người ôm đi, xem nàng khóc như thế nào." Lúc rời khỏi Tống gia, hẳn nói để lại mèo trắng ở nhà, Lục An sẽ chăm sóc tốt cho nó. Nàng lại nói cái gì cũng không chịu đáp ứng, nhất định đòi ôm mèo đi cùng.

Đường Hoan đương nhiên muốn dẫn theo mèo trắng. Nếu như không có gì bất ngờ, bọn họ sẽ không bao giờ trở về Tống gia nữa, nàng luyến tiếc con mèo này, muốn ở chung thêm một đoạn thời gian cùng nó. Chuyển hướng đề tài, nàng kéo tay nam nhân đi ra ngoài: "Đi thôi đi thôi, đi ngắm hoa." Không được nam nhân này dẫn nàng đi ra ngoài, nàng đương nhiên muốn chơi cho thoải mái.

Tống Mạch cười nhìn nàng, tùy ý nàng dắt, lúc ra khỏi cửa mới giây ra, hai người sóng vai đi xuống lầu.

Hoa mẫu đơn quá đẹp, Đường Hoan không có ngắm đủ, ngày hôm sau lại lôi kéo Tống Mạch đi ngắm hoa.

Đáng tiếc thời tiết không đẹp, từ ngoại ô phía tây trở về, trời bỗng nhiên sầm xuống, trên đầu mây đen giăng đầy.

Bởi vì đoạn đường ngắn, hai người đi bộ tới đó, bốn phía trước mắt trống trải, nếu là chạy, khoảng cách đến cổng thành phía trước ước chừng lộ trình khoảng hai khắc đồng hồ. Tiếng sấm ù ù, Tống Mạch không sợ bị dính nước, lại sợ thân thể mảnh mai của Đường Hoan chịu khổ, bèn kéo người chạy thật nhanh về phía cổng thành.

Chạy chạy, hạt mưa to như hạt đậu nện xuống, mới đầu thưa thớt, chợt dày đặc ngay, dột thành một mảng mưa bụi trắng xóa.

Cửa thành ngay ở trước mắt, rất nhiều người cũng liều mạng chạy băng băng về nơi đó, Tống Mạch cũng không có từ bỏ.

Thể lực của Đường Hoan rốt cuộc không bằng hãn, gấp gáp chạy một trận này, thở gấp gần như không thể hô hấp. Nàng không muốn chịu loại khổ này, dù sao cả người cũng ướt đẫm, bị ướt thêm một lát với bị ướt bớt đi một lát có cái gì khác nhau? Cơ mà Tống Mạch không đồng ý, cứng rắn lôi kéo nàng chạy, còn thiếu chút nữa khiêng người lên trên vai.

Mưa từ trên trời chảy xuống, sắp thấy không rõ con đường phía trước, Đường Hoan dùng sức giãy khỏi Tống Mạch, đứng ở trong mưa, xoay người bắt đầu cười hahaha.

Không đề cập tới võ công của Tống Mạch, chính là bản thân nàng, kinh công cũng là hạng nhất, nếu còn có công lực, sớm đã nhẹ nhàng lướt qua rồi, làm gì chật vật giống như bây giờ? Hãn và nàng bây giờ, làm sao còn chút xíu đáng vẻ người giang hồ?

Nàng thì còn tốt, biết những cái này là mộng, biết nàng vẫn là nàng. Còn Tống Mạch, Đường Hoan không biết Tống Mạch thực sự, nhưng nhất định không ngốc như trong mộng, dễ lừa như vậy, dễ dàng yêu thương nàng lại đối với nàng khẳng khái một mực toàn tâm toàn ý như vậy. Sau khi tỉnh mộng, nếu Tống Mạch có thể nhớ rõ, tuyệt đối sẽ không thừa nhận nam nhân trong mộng là hãn ý chứ?

Nghĩ đến nam nhân có thể sẽ có sắc mặt khó coi, Đường Hoan liền không ngừng cười được. Cho dù nàng biết, nếu Tống Mạch nhớ rõ, nàng nhất định không còn mạng mà cười hãn.

Tống Mạch kinh ngạc đứng ở bên cạnh nàng, không biết vì sao nàng lại cười.

"Tống Mạch, không phải là bị dính nước mưa thôi sao? Ta là một nữ nhân còn không sợ, chàng sợ cái gì? Vì tránh mưa mà chạy đến thở không ra hơi, ta khinh thường chàng!" Đường Hoan đứng thẳng thắt lưng, ngửa đầu nhìn hãn.

"Tiểu Ngũ, đừng làm loạn, như vậy sẽ ngã bệnh!" Tống Mạch vươn tay ra kéo nàng, muốn tiếp tục chạy về phía trước.

"Ta không sợ ngã bệnh!"

Tiếng mưa rơi quá lớn, Đường Hoan lớn tiếng hướng về phía hăn la to: "Tống Mạch, ta không sợ ngã bệnh, bởi vì cho dù bị bệnh, cũng có chàng ở bên cạnh chăm sóc ta! Có phải không?"

Trái tim Tống Mạch đập không chịu nổi: "Tiểu Ngũ, nàng..."

Đường Hoan xoay người trước mặt lại, vịn đầu vai hăn nhảy lên, hai chân kẹp chặt vào thắt lưng hăn, ôm lấy cổ hăn thúc giục hăn: "Đi, Tống Mạch chàng công ta trở về." Chuyện sau này ai cũng không thể đoán trước, vậy nhân lúc bây giờ hăn đối tốt với nàng, vui vẻ hưởng thụ một hồi, cho dù như thế nào cũng không thể để mình chịu thiệt.

"Tiểu Ngũ, công thành bên kia đều là người, như vậy không tốt." Tống Mạch đỡ chân nàng, nhìn sang công thành bên kia, bối rối khuyên nàng.

"Ta mặc kệ, ta thích như thế nào thì như thế đó, quan tâm bọn họ làm cái gì?" Đường Hoan chơi xấu ở trên người hăn không chịu xuống.

Mưa càng lúc càng lớn, Tống Mạch không có cách nào, đành phải công nàng đi về phía trước.

Lúc tới gần công thành, hăn có thể cảm giác được, tất cả mọi người ở nơi đó tránh mưa đều đang nhìn bọn họ.

Bước chân của Tống Mạch không chịu nổi mà chậm lại.

"Thấy không rõ đường không? Ta che mưa cho chàng." Đường Hoan nhìn nhìn đám dân chúng bình thường kia, hôn một cái lên mặt Tống Mạch, sau

đó nâng tay phải lên che ở trên đỉnh lông mày hăn, không cho nước mưa chảy xuống làm không rõ tầm mắt hăn.

Cả người nàng đều dán vào hăn, nghiêng đầu ngả lên đầu vai hăn, che mưa cho hăn, còn mình lại ngốc nga ngốc nghếch ngửa đầu nhìn hăn cười, gương mặt trắng nõn đôi mắt sáng trong suốt. Trong lòng Tống Mạch mềm nhũn, nàng cũng dám trước mặt nhiều người như vậy hôn hăn, hăn còn băn khoăn cái gì?

Hăn chính là đối tốt với nàng, người khác có thể làm gì hăn?

Cũng người tiến lên, Tống Mạch mắt nhìn thẳng đi về phía trước, mặc dù ở trong mưa, bước chân lại trầm ổn có lực.

Vào cửa thành, trên đầu không còn mưa rồi.

Đường Hoan thu tay lại, không coi ai ra gì nói với hăn: "Tống Mạch, đừng có dừng ở đây, công ta trở về khách sạn."

"Được." Tống Mạch hoàn toàn đáp ứng.

Đường Hoan quay đầu, chống lại ánh mắt khiếp sợ hoặc hèn mọn hoặc hâm mộ của mọi người ở một bên. Nàng yên lặng nhìn lại bọn họ, cuối cùng tầm mắt dừng ở trên người một cô bé khoảng bảy tám tuổi. Nàng nhin không được nở nụ cười: "Tiểu cô nương, thấy chưa? Về sau người cũng phải tìm một người nam nhân như vậy, nếu hăn đối tốt với người đến mức dung túng tất cả của người, người gả cho hăn đi!"

Tiểu cô nương mờ mịt mà nhìn nàng.

Hạt mưa lại nện xuống, Đường Hoan ghé vào trên vai Tống Mạch, nhắm mắt lại cười.

Nàng biết, tiểu cô nương kia không gặp được, bởi vì dạng nam nhân này, chỉ có thể xuất hiện ở trong mộng.

Tình mộng, tất cả sẽ đều thay đổi.

Ở trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người trong khách sạn, Tống Mạch công Đường Hoan lên lầu, mở cửa vào phòng.

Tống Mạch để nàng xuống, Đường Hoan đi đến trước tủ muốn cởi quần áo đã ướt sũng, nam nhân chột từ phía sau lưng đẩy nàng lên cửa tủ, đôi môi nóng như lửa từ cổ nàng ấn đi xuống. Đường Hoan phát ra một tiếng rên rỉ. Ngâm sung sướng, quay đầu sang một bên để cho hắn dễ dàng hôn, trở tay ôm lấy hắn. Tống Mạch thuận thế nâng cánh tay lên đưa đến phía trước nàng, linh hoạt cởi áo cho nàng. Áo ngoài rơi xuống, tiếp theo là áo lót, cuối cùng là quần. Hai tay hắn thò vào yếm, nắm ngực nàng vuốt ve, đôi môi từ đầu vai nàng chuyển qua dây yếm, cắn lên đó.

Cái yếm rơi rồi, nàng trơn bóng đứng ở giữa hắn và cánh tủ, hắn một ngụm một ngụm từ đầu vai nàng hôn đến giữa hai chân, quỳ gối ở dưới nàng, đỡ thắt lưng nàng để cho nàng quay mặt về phía trước. Đường Hoan sớm đã không còn sức lực, lúc trước là đứng sấp ở trên cửa tủ, bây giờ trở thành dựa vào bên trên. Nam nhân nắm hông nàng từng cái từng cái liên tục ăn nàng, không biết là nước mưa trên người, hay là cái gì, bị hắn ăn càng phát ra tiếng vang. Đường Hoan ấn đầu hắn, chỉ có cầu xin phần của hắn.

"Tống Mạch..."

Nàng nghe được tiếng nuốt xuống của hắn, lưỡi liếm qua từng tắc ở nơi đó, tham lam không để lại một giọt, sau đó hắn chậm rãi hôn đi lên, ở ngực nàng lưu luyến thêm một lát, rốt cục đi vào bên tai nàng. Hắn nắm mặt nàng hôn lên, mỗi một chỗ, cuối cùng dùng một nụ hôn sâu chấm dứt. Đường Hoan trợn mắt nhìn hắn, Tống Mạch ôm nàng, ánh mắt ôn nhu nhiệt tình: "Tiểu Ngũ, ta lau khô cho nàng rồi."

Hắn không có to gan như nàng, dám nói dám làm, nhưng trong cơ thể hắn cũng có nhiệt tình giống như vậy, hắn muốn cho nàng biết.

"Ừm, hiện tại đến lượt ta giúp chàng." Đường Hoan kéo lấy đai lưng hắn. Nàng mê luyến thân thể hắn, cũng muốn thương yêu hắn một lần như vậy.

"Không cần, trên người ta bẩn." Tống Mạch nắm lấy tay nàng.

Đường Hoan lắc đầu, trên tay tăng thêm sức, "Chàng cũng không chê ta, ta cũng không chê chàng."

Tống Mạch không chịu buông tay, ôm nàng rời khỏi cửa tử, lục ra một cái áo choàng của mình, bọc lấy nàng, ôm người đến trên giường, ý vị thâm trường ở nàng bên tai nói: "Chờ, bây giờ ta xuống dưới gọi nước, tắm xong rồi, nàng có thể lau khô cho ta."

Đường Hoan thích * như vậy.

Tâm mắt từ khuôn mặt hắn chuyển qua dưới thân, cười nói: "Được, ta chờ chàng."

Tống Mạch miệng đắng lưỡi khô mà đi ra ngoài.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 74: Chương 70.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Rất nhanh, tiểu nhị đã đưa thùng tắm nước ấm đi vào, còn có hai bát nước gừng đường.

Tống Mạch giữa đầu uống một bát, bưng một bát khác đưa đến trước giường. Đường Hoan không cần uống, bị hắt một ngụm lại một ngụm ép uống xuống, bôn đến một ngụm cuối cùng, hắt còn không chịu đi. Hai người hôn đến khó tách rời, Tống Mạch dứt khoát ôm lấy người, cùng nhau nhảy vào thùng tắm ngâm nước ấm.

Sau khi đi ra, Tống Mạch lại lau khô cho nàng một lần, sau đó đứng yên, chờ nàng giúp hắt.

Đường Hoan giả hoạt cười, cố ý từ trên giá lấy ra khăn lau sạch sẽ, làm bộ muốn lau cho hắt.

Tống Mạch không thay đổi sắc mặt, nắm lấy tay nàng, ánh mắt có chút nguy hiểm: "Tiểu Ngũ, nàng hiểu ý của ta mà."

Đường Hoan cúi đầu, chôn ở ngực hắt: "Thiếu gia, chàng bắt nạt người."

"Cái này gọi là bắt nạt à?"

Nữ nhân của mình lại tới trêu chọc hắt, Tống Mạch quyết định dạy dỗ nàng một chút, chọt ôm lấy người trở lại trên giường, ngón tay thuần thục đưa vào, căn bản không cho nàng cơ hội cầu xin tha thứ, ngăn chặn miệng nàng dùng sức rút ra. Chơi đùa. Đường Hoan vừa rồi đã trút ra một lần, làm sao còn chịu được, đẩy hắt không ra bèn cào sau lưng hắt. Tống Mạch đau buông nàng ra, Đường Hoan còn chưa kịp cười, đã thấy hắt đứng

dậy muốn đi lấy đai lưng, nàng vội nhào qua ôm lấy hắn: "Thiếu gia tốt thiếu gia tốt, đừng nóng giận, bây giờ Tiểu Ngũ hầu hạ ngài."

Nàng nói như vậy, mặt Tống Mạch không khỏi lại có chút nóng lên. Nàng sẽ không phải không thích như vậy, cho nên không muốn chứ?

Mặc dù trong lòng chờ đợi, nhưng Tống Mạch không muốn miễn cưỡng nàng, bình tĩnh một lát, ôm người nói: "Tiểu Ngũ, nàng không muốn thì thôi, ta không nhất định phải."

Thật khờ!

Đường Hoan hôn nhẹ lên ngực hắn: "Không có, ta bằng lòng, chẳng qua là, chàng, ta muốn bịt kín mắt chàng, không cho chàng nhìn ta như vậy." Bàn tay nhỏ bé cầm vật giơ lên cao cao kia của hắn, thanh âm vừa nhỏ vừa nhẹ: "Nơi này của chàng lớn như vậy, bộ dáng lúc ăn nhất định rất khó coi, ta không muốn cho chàng nhìn."

Tay nàng nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, hô hấp của Tống Mạch hoàn toàn rối loạn: "Tiểu Ngũ..."

Đường Hoan đi lên liếm cổ họng của hắn, đuổi theo nó khẽ cắn: "Thiếu gia, muốn bịt mắt không?"

Muốn hay không?

Tống Mạch không nói chuyện, nghiêng mắt nhắm lấy đai lưng, tự mình buộc lên.

Cửa sổ nửa mở, nhưng trời mưa lớn như vậy, bọn họ lại là ở lầu hai, không cần lo lắng bị người nhìn thấy.

Đường Hoan đẩy người nằm ở trên giường, nàng nằm sấp lên theo, dùng mềm mại của mình dán lên lồng ngực dồn dập phập phồng của hắn. Nàng

hôn mũi hân hôn khuôn mặt hân, một tay hân đặt ở trên lưng nàng sờ soạng không ngừng, một tay từ cạnh thắt lưng nắm mềm mại kia. Đường Hoan không chịu, ở trên người hân cọ lên xuống, giống như con cá trạch trơn trượt, trêu chọc nam nhân nhiều lần đều muốn xoay người áp nàng xuống phía dưới, xem nàng còn có thể trốn đi nơi nào.

"Thiếu gia, chàng thích ta lau bên trên trước, hay là bên dưới?" Đường Hoan thổi khí vào trong lỗ tai hân.

"Tùy nàng." Tống Mạch gắng gượng giả bộ trấn định.

Đường Hoan cười khê: "Ta biết chàng muốn để cho ta lau chỗ nào nhất, thiếu gia yên tâm, ta đây sẽ giúp chàng."

Tống Mạch nghe xong, buông tay ra, tiện cho nàng đi xuống. Nhưng Đường Hoan cố ý chậm rì rì cọ xuống dưới, ôm cổ hân bả vai hân gặm không ngừng, sau đó học theo như hân hôn "tiêu đậu đậu" của hân: "Thiếu gia, vì sao nơi này của chàng nhỏ như vậy? Ăn vào cũng chẳng chơi vui." Nặng nề mà hút một ngụm.

Tống Mạch chấn động toàn thân, cố nén mới không có đẩy nàng xuống. Phát hiện nàng dường như còn muốn hôn bên kia, Tống Mạch bất đắc dĩ, đành phải nói lời nói thật cho nàng: "Tiểu Ngũ, đừng hôn, nơi này không có cảm giác, hơn nữa, rất ngứa."

Đường Hoan không quatin: "Làm sao có thể? Chàng hôn ta ta cũng rất thoải mái mà? À, ta biết rồi, chàng muốn bảo ta chạm vào nơi đó nhanh hơn, phải không?" Nàng mới không mắc mưu, nhắm ngay một viên "tiêu đậu đậu" khác hôn xuống.

"Tiểu Ngũ!"

Tống Mạch không chịu nổi, kẹp lấy chân nàng đè người xuống, ấn lấy hai tay nàng: "Rất ngứa, không lừa nàng."

Đường Hoan chớp chớp mắt, cuối cùng cũng tin tưởng hẳn không có nói láo, bởi vì Tiểu Tống Mạch không còn kiêu ngạo như vậy nữa rồi.

"Được, tabiết rồi, không hôn nơi đó nữa." Đường Hoan lại nằm sấp lên trên người một lần nữa, không hề trêu chọc hẳn nữa, hôn dọc theo cái bụng đang căng chặt của hẳn xuống dưới. Hô hấp của nam nhân một cái trầm hơn một cái, Tiểu Tống Mạch "uy vũ sinh uy". Đường Hoan cầm nó, vừa muốn thưởng thức, trong lòng chợt động, tò mò hỏi: "Thiếu gia, vì sao nơi này của chàng lại xiêu vẹo hướng lên trên, ta còn muốn giúp đỡ nó xuống."

Hô hấp của nàng phun ở chỗ kia, dường như xuống thêm một chút nữa là có thể gặp được nó rồi. Tưởng tượng thấy môi đỏ mọng của nàng lập tức sẽ vì hẳn mà làm loại chuyện này, Tống Mạch hưng phấn lại khẩn trương, nàng càng nói, hẳn càng không nhịn được muốn đẩy. thắt lưng đưa vào, làm sao còn có tâm tư trả lời vấn đề ngốc nghếch của nàng?

Trên mặt nam nhân nhiễm đầy sắc đỏ, đôi môi khê mở ra thở dốc kia cũng càng lộ vẻ mê người, trong lòng Đường Hoan ngứa ngứa, cúi đầu, lần đầu tiên, ngậm vào nơi đó của nam nhân. Thân thể Tống Mạch run rẩy, vật kia mơ hồ lại lớn hơn một chút, căng đầy trong miệng nàng. Đỉnh đầu truyền đến tiếng rên hẳn không đè nén nổi, dường như là âm thanh dễ nghe nhất trên đời, Đường Hoan nghe xong rất thích, nuốt hẳn đến cùng, lại từ từ phun ra, đầu lưỡi chạm phải nước hẳn ứa ra, hương vị có chút lạ. Đường Hoan không muốn ăn nữa, chỉ từ bên dưới hôn vòng quanh lên trên, mấy lần như thế, làm ướt tất cả của hẳn, nàng lặng lẽ sờ sờ dưới thân của mình.

Tâm tâm rồi.

"Miệng có chút môi, thiếu gia, thoải mái không?" Nàng chậm rãi ngồi dậy, bàn tay nhỏ bé nắm hẳn tiếp tục động tác.

Trên mặt Tống Mạch nóng cực kỳ, "bị tay trộm chuông" nghiêng sang một bên, "ừm".

"VẬY NHƯ THẾ NÀY THOẢI MÁI KHÔNG?" Đường Hoan đỡ nơi đó nhắm ngay vào mình, kiên quyết, ngồi xuống đến cùng.

Đi đường nhiều ngày như vậy, nam nhân này dung túng nàng đùa giỡn cũng ngược lại đùa giỡn nàng, chỉ là không chịu làm một bước cuối cùng này, có lần hai người thậm chí vì vậy mà ầm ĩ một trận khó chịu. Hỏi hấn, hấn chết sống không nói, Đường Hoan không có thời gian chờ hấn, vì chơi, nàng đã xa xỉ lãng phí nhiều ngày như vậy rồi. Hiện tại không khí vừavặn, nàng không cho phép hấn trốn nữa.

"Tiểu Ngũ!"

Tống Mạch kéo đai lưng rất nhanh, không thể tin nữ nhân ngồi ở ngang hông hấn. Nơi đó lúc đụng tới nàng, hấn liền ý thức được không đúng, lại không nghĩ rằng nàng đối với bản thân ác như vậy, ngay cả thời gian phản ứng cũng không cho hấn. Có chút tức giận, có chút muốn trách cứ nàng, lại thấy nàng đau thành như vậy còn quật cường cười với hấn, tất cả lửa giận khẩn trương đều biến thành đau lòng. Tống Mạch không dám động, đỡ nàng tựa như đỡ trẻ con: "Đau à? Còn không mau đi xuống?" Gắng sức không cảm thụ tư vị được nàng bao quanh thật chặt.

"Đau, nhưng ta sẵn lòng, Tống Mạch, ta muốn làm nữ nhân của chàng."

Rốt cục hô hấp trở lại bình thường, Đường Hoan chậm rãi chống lên mạn eo hấn, thân mình thả thấp xuống, thay đổi tư thế tương đối thoải mái. Ngẩng đầu, thấy vẻ mặt không tán thành của nam nhân nhìn chăm chăm vào nàng, Đường Hoan cười khổ, ý bảo hấn ngồi xuống. Tống Mạch không nỡ từ chối, đỡ thắt lưng nàng cẩn thận từng li từng tí ngồi dậy, nơi đó không chịu khống chế đưa càng sâu vào trong cơ thể nàng. Đường Hoan liên tục hít vào, lại dù cho như thế nào cũng không chịu buông hấn ra, đợi nàng rốt cục ngồi ở trên đùi hấn, nàng cầm bộ ngực của mình đưa vào trong miệng hấn, khóc cầu hấn: "Mau ăn ăn, phía dưới đau quá."

Nàng cầu đến đáng thương như vậy, Tống Mạch đành phải đỡ nàng trước, ngậm vào nơi đó, hết sức dịu dàng, bàn tay to đã ở trên lưng mẫn cảm của nàng vuốt ve qua lại. Nghĩ thầm chờ nàng hết đau, hẳn sẽ đi ra ngoài.

Kỹ xảo của nam nhân đã thành thạo từ lâu, Đường Hoan bị hắn ăn rất nhanh đã chỉ còn lại trướng căng đầy. Nàng thẳng eo, vú từ trong miệng hắn trốn thoát. Tống Mạch bất đắc dĩ cũng ngồi thẳng, Đường Hoan nhân cơ hội vịn bả vai hắn làm động tác đứng lên, lại vào trước khi hắn mở miệng thì thân hỏi hắn: "Như vậy không thoải mái sao? Vì sao chàng vẫn không chịu muốn ta? Chàng không muốn ta, ta sẽ không thể an tâm, giống như chàng lúc nào cũng có thể rời khỏi ta. Tống Mạch, cho ta, chàng không phải bảo ta sinh con cho chàng sao? Bây giờ chúng ta liền sinh đi."

Phía dưới là sung sướng cực hạn, trong lòng lại là nỗi khổ nàng vĩnh viễn không biết. Tống Mạch ôm lấy thắt lưng nàng không cho nàng động, ôm sát người giải thích cho nàng: "Không phải là không muốn nàng, là ... là sợ hãi, sợ nàng biến mất." Sợ nàng biến mất, sợ còn phải mang theo những ký ức này chờ nàng mười tám năm, sợ cho dù ta chờ rồi, nàng cũng sẽ không xuất hiện lần nữa.

"Nói lời ngốc nghếch gì vậy, ta làm sao có thể biến mất chứ?" Đường Hoan ở trong ngực hắn nhú mày, nhẹ giọng sáng giọng.

"Tiểu Ngũ, nàng không biết, ta... mấy ngày nay ta thường nằm mơ, mơ thấy sau khi ta muốn nàng, nàng đã biến mất không thấy tăm hơi. Một lần hai lần có thể không phải là thật, nhưng mỗi đêm đều mơ giống nhau, ta không dám thử." Tống Mạch nâng cằm nàng lên, hôn nàng: "Tiểu Ngũ, ta nói rồi, ta muốn "cùng nắm tay dài lâu" với nàng, chờ ta xác định nàng sẽ không đi rồi, ta lại muốn nàng, cho nàng, được không?"

Đường Hoan cười hắn: "Chàng thật khờ, giấc mơ làm sao có thể tưởng thật? Chàng xem, chàng nằm mơ đều cùng ta làm việc này, nhất định là vô cùng mong nhớ."

Tống Mạch khẽ giật mình, lập tức trên mặt bốc lửa. Hắn muốn biểu đạt không phải là ý tứ này, nhưng ở trong mắt nàng, chính là hắn ngày ngày nằm mơ đều muốn nàng đi?

"Tiểu Ngũ, nàng nghe ta giải thích, ta..."

"Ta không nghe, ta chỉ biết là ta là thật, chàng là thật, hiện tại chàng đang ở bên trong ta đó, ta rất thỏa mãn. Tống Mạch, ta muốn làm nữ nhân của chàng, sinh con dưỡng cái cho chàng."

Đường Hoan ngăn chặn miệng hắn, sau vướng mắc ngăn ngủi, thấy nam nhân vẫn do dự như trước, nàng ôn nhu hôn mắt hắn, sau đó tách ra một luồng từ trong mái tóc dài của mình, lại từ trong mái tóc của hắn tách ra một luồng, ở trước mặt hắn thắt lại, ánh mắt sáng quắc nhìn hắn: "Kết tóc thành phu thê, đôi ta ân ái không nghi ngờ. Tống Mạch, chàng đã quyết định sống cùng ta cả đời, cũng đừng có hoài nghi, chẳng lẽ giấc mơ kia, còn quan trọng hơn ta "sống sờ sờ" đây sao? Chàng xem, bây giờ ta buộc hai ta vào cùng một chỗ, cho dù ta thật sự biến mất, chàng cũng sẽ biến mất cùng ta, có phải hay không?"

Trong lòng bàn tay trắng nõn, nâng tóc đen quấn vào cùng nhau.

Tống Mạch rung mạnh trong lòng, giương mắt nhìn nàng: "Tiểu Ngũ, nàng nói đều là thật?"

Đường Hoan giả hoạt cười: "Câu nào?"

Tống Mạch ôm chặt lấy nàng: "Kết tóc thành phu thê, nàng thật sự là nghĩ như vậy? Thật muốn sống cùng ta cả đời?"

"Phải, ta chẳng những là nghĩ như vậy, còn phải làm như vậy." Đường Hoan ôm cổ hắn ngửa ra sau, Tống Mạch kim lòng không đậu theo nàng cúi người xuống. Hai chân Đường Hoan quấn ở bên hông hắn không để cho hai người chia lìa, nằm xong rồi, nàng má đỏ hây hây cười nhìn hắn: "Tống

Mạch, ta thích chàng, chàng ... chàng muốn ta nhanh lên, nếu không cho ta, đời này chàng cũng đừng nghĩ gặp ta, sinh con cùng với nữ nhân ở trong mộng của chàng đi đi!"

"Nói bậy bạ gì đó." Tống Mạch cúi đầu muốn hôn nàng.

Đường Hoan quay đầu nghiêng sang một bên: "Ta ... ta lại không muốn làm với chàng. Tống Mạch, chàng ... chàng người này quá xấu, thế nhưng ở trong mộng làm loại chuyện này cùng nữ nhân khác, chàng ... chàng buông..."

Nàng chủ động, Tống Mạch muốn lùi bước, nay nàng muốn trốn, Tống Mạch ngược lại không chịu, đuổi theo hôn đôi môi đỏ mọng của nàng: "Đừng có đoán mò, nữ nhân trong mộng cũng là nàng, sao nàng ngay cả dấm chua của mình cũng ăn?"

Đường Hoan che mặt hắn không cho hắn đến gần, nhỏ giọng hừ hừ: "Chàng nói là ta, ta lại không nhìn thấy trong mộng chàng làm những cái gì, chàng... A, chàng làm cái gì vậy?" Hắn đột nhiên phát lực, thiếu chút nữa đụng nàng lên ván giường.

Tống Mạch cắn lỗ tai nàng, phía dưới hung ác đâm vào rất sâu: "Nàng không nhìn thấy, cũng không sao, ta ... bây giờ ta sẽ làm cho nàng xem, cho nàng nhìn xem, trong mộng ta là ... muốn nàng như thế nào... Ừm, Tiểu Ngũ, nàng và trong mộng cũng mềm như vậy, chặt như vậy, cắn ta không tha như vậy."

"Không cho chàng nói... A!"

Đường Hoan giơ tay lên che miệng hắn, nam nhân lại đưa hai tay nàng lên đỉnh đầu, tay kia thì càn rỡ. xoa ngực nàng, phía dưới chinh phạt không ngừng, ngoài miệng thì loại lời nào cũng nói ra. Đường Hoan phối hợp với hắn giả vờ xấu hổ, thực ra trong lòng thoải mái muốn chết, lời nói thốt từ trong miệng hắn nói ra, quả thực so với nửa đêm trộm tình

còn kích thích hơn. Nàng như vậy, hưng phấn của Tống Mạch cũng càng ngày càng cao, vài lần cũng quên mất chỗ tóc dài buộc cùng một chỗ của hai người, muốn ôm nàng dậy thay đổi tư thế, bị kéo đau mới dừng lại. Đường Hoan cười hắc hắc, Tống Mạch mặc nàng cười, phía dưới dùng sức ngăn chặn một cái miệng đang há khác của nàng, chặn chặn làm cho phía trên của nàng không thể lên tiếng.

Bên ngoài hạt mưa “lộp bộp” rơi trên mặt đất, trên giường nam nhân thay đổi đa dạng chui vào bên trong của nàng, không biết mỗi một.

Từ từ, tiếng mưa rơi nhỏ dần, động tác của nam nhân cũng chậm lại.

Đường Hoan sắp bị hắc hắc ép buộc muốn chết, nàng đã cho hắc hắc không biết bao nhiêu lần, hắc hắc lại thủy chung không cho nàng, hắc hắc không cho nàng, thì giấc mộng này không thể chấm dứt.

"Tống Mạch, cho ta, ta, ta không còn sức ..." Hai cánh tay mềm nhũn khoát lên bên cạnh, muốn nằm nệm giường lại không nằm được, Đường Hoan vừa không tự chủ được nhẹ nhàng lắc lư, vừa khàn giọng van xin hắc hắc. Đôi chân bị hắc hắc đặt ở hai bên, cúi mắt là có thể thấy hắc hắc ở trong cơ thể nàng chậm chạp vào chậm chạp ra, mang theo tiếng nước chảy mập mờ.

Thực ra Tống Mạch một mực chịu đựng, trong lòng vẫn là có chút sợ hãi.

Nam nhân không nghe khuyên bảo, Đường Hoan đến suy nghĩ muốn giết hắc hắc cũng có rồi, trong vô tri vô thức không lựa lời nói: "Tống Mạch chàng có phải không bắn được hay không vậy?"

Sắc mặt Tống Mạch nhất thời rất khó coi, không nói được một lời, phía dưới gây ra động tĩnh so với bất kỳ câu trả lời nào đều có tác dụng hơn.

Đường Hoan “a a” khóc van xin, nhưng lần này nam nhân cũng không còn cách nào dịu dàng nữa, ép hai chân nàng mở ra càng lớn hơn nữa, dán vào nàng đấy. đẩy đẩy về phía trước như giã gạo, trong đầu chột đau nhói, Tống

Mạch muốn dừng lại suy nghĩ cho rõ, nhưng thân thể không bị hấn khống chế, tự phát cố gắng động tưởng như sắp leo đến đỉnh núi.

Tống Mạch không biết nên tiếp tục làm hay là tiếp tục suy nghĩ, khoái cảm lại đúng hẹn tới phun ra một ít, trong đầu từng bức họa đột nhiên xuất hiện, hấn bỗng dưng mở to mắt cúi đầu nhìn nàng: "Thủy Tiên?"

Đường Hoan nhắm mắt lại, làn ánh sáng trắng thối quét nàng đi.

Thủy Tiên thì Thủy Tiên đi, Tống Mạch, ta chỉ cầu người dừng lại ở chính chỗ ấy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: kế tiếp là giấc mộng thứ ba đếm ngược, kính xin chờ mong câu chuyện thiên kim tiểu thư và tặc hộ viện!

Chữ "Tặc" này, Giai Nhân cảm thấy rất sinh động, mọi người bổ xung cho biểu hiện của Tống hộ viện trước đi, O(∩_∩)O~

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 75: Chương 71: Hộ Viện

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Cố gia là một đại hộ ở thành Bình Dương, thư hương thế gia, tổ tiên từng có nhiều người vào triều làm quan.

Đáng tiếc một đời không bằng một đời.

Nay chỉ có Đại lão gia làm quan ở biên cương, vẫn chỉ là tòng ngũ phẩm. Nhị lão gia tự xưng là “văn thái phong lưu” đáng tiếc có tài nhưng không gặp thời, sau khi liên tục ba lần thi trượt kỳ thi mùa xuân liền buôngtha cho một đường khoa cử, ở nhà tu thân dưỡng tính, hoặc là hẹn mấy người bạn tốt đi ra bên ngoài du sơn ngoạn thủy, hoặc là cùng tiểu thiếp nũng nịu tìm hoan mua vui, cũng không hỏi đến việc làm ăn trong nhà, cũng là tiêu tiền như nước, toàn dựa vào Nhị phu nhân cực cực khổ khổ lo liệu mới miễn cưỡng chống đỡ được bề ngoài rạng rỡ.

Có tiền đồ nhất ngược lại là cô nãi nãi Cố thị gả đến cùng thành.

Lúc trước Cố thị không chê vị hôn phu đính hôn từ nhỏ Giang Ngọc Thụ giacánh xuống dốc, không nghe toan tính của huynh tẩu hồi hôn tái giá, kiên trì gả đi. Sau đó phu thê ân ái, Cố thị đối với bên ngoài bày mưu tính kế cho trượng phu, ở bên trong giúp chồng dạy con, rất nhanh đã giúp Giang gia đông sơn tái khởi, vợ chồng son trôi qua xuôi chèo mát mái. Duy nhất không trọn vẹn là thành thân nhiều năm chỉ có một cô nương, cũng may Giang Ngọc Thụ vẫn không bởi vậy mà bất mãn, đối xử với nữ nhinhư hòn ngọc quý trên tay, tự tay đích thân nuôi dạy.

Lúc tròn tuổi đặt tên, Giang Ngọc Thụ biết thê tử thích ngắm trăng, bèn lấy tên cho nữ nhi là Lâm Nguyệt, Giang Lâm Nguyệt.

Năm ấy nữ nhi mười bốn tuổi, Cố thị lại chẵn ra mang thai, Giang Ngọc Thụ mừng rỡ, tự mình đi chùa tạ lễ, không ngờ khi trở về mưa lớn bất ngờ, triền núi sụp xuống, Giang Ngọc Thụ không thể tránh được một kiếp.

Trượng phu đi rồi, Cố thị đau lòng muốn chết, toàn dựa vào đứa nhỏ trong bụng chống đỡ một hơi, năm sau khó khăn lắm mới sinh được một đứa con trai, thân thể lại vô cùng hao tổn, triền miên trên giường bệnh mấy tháng, theo đó buông tay nhân gian, không cam lòng không muốn lại không thể làm gì để lại nữ nhi đang tuổi lập gia đình và tiểu nhi gào khóc đòi ăn.

Còn có gia sản làm người ta mơ ước.

Đại lão gia làm quan thanh liêm, nhân phẩm đoan chính. Nghe nói muội muội mất, chỉ gửi thư dặn Nhị đệ chiếu cố tốt cho hai tỷ đệ Giang gia.

Nhị lão gia chỉ lo bản thân mình tiêu dao, thường thường vừa ra khỏi cửa chính là mấy ngày, trong nhà tất cả công việc lớn nhỏ đều giao cho Nhị phu nhân lo liệu, khi về nhà thì không đề cập tới, lão cũng hiếm khi hỏi đến, chỉ đòi bạc với thế tử.

Nhị phu nhân đã giật gấu vá vai, bèn gõ bàn tính tới sản nghiệp của Giang gia. Nàng nghĩ, cháu ngoại gái thân là nữ tử xuất môn không tiện, cháu ngoại trai còn chưa học đi xong, bà trưởng bối này hoàn toàn có trách nhiệm chăm lo cho bọn họ. Chờ sau khi Cố thị hạ táng, bà nắm tay Giang Lâm Nguyệt, ôn nhu từ ái nói để cho hai tỷ đệ chuyển đến Cố phủ, bảo bọn họ chỉ cần an tâm mà sống, mọi việc nội viện đều giao cho người mợ là bà này, việc làm ăn bên ngoài giao cho biểu ca Cố Nghi là được.

Giang Lâm Nguyệt rút tay về, uyển chuyển cự tuyệt, nói phụ thân đã dạy nàng việc làm ăn, mẫu thân từ lâu đã phó thác công việc trong nhà cho nàng, nàng hoàn toàn có thể nuôi nấng đệ đệ trưởng thành.

Nhị phu nhân bị cản trở không thể nói gì nữa, trong lòng lại không cho là đúng, cảm thấy cháu ngoại gái đang cậy mạnh, hạ quyết tâm chờ lúc nàng

gặp phải phiền toái sứt đầu mẻ trán thì lại đến “hỗ trợ”.

Nhưng Giang Lâm Nguyệt chưa cho bà cơ hội “hỗ trợ”.

Ở trong nhà, Giang Lâm Nguyệt mời hai bà vú chăm sóc ấu đệ, bên ngoài, Giang Lâm Nguyệt thường xuyên đến cửa hàng Giang gia tra xét, sau khi phát hiện một đại chương quỹ lừa gạt nàng còn nhỏ làm giả sổ sách, ngay lập tức thay đổi người, từ đó không còn có người coi nàng là thiếu nữ vô tri mà đối đãi. Một năm sau trọng hiếu trôi qua, Giang Lâm Nguyệt lại ở khu vực phần hoa nhất của thành Bình Dương đặt mua một cửa hàng, sửa thành trà lâu, giao cho đại chương quỹ mời từ Giang Nam đi theo xử lý. Chương quỹ kia tinh thông trà đạo, Giang gia ở phương Nam lại có bệ hành thân thiết, rất nhanh đã xử lý trà lâu buôn bán phát triển không ngừng.

Con mắt tham lam của Nhị phu nhân cũng đỏ rồi.

Không có cách nào lấy danh nghĩa trưởng bối vợ của, bà bèn đánh chủ ý lên đồ cưới của cháu ngoại gái. Chỉ cần để cho cháu ngoại gái gả cho con trai bà, những thứ đó thành đồ cưới, không phải là của bà rồi? Cho dù bà không được hưởng, chờ cháu ngoại gái chết rồi, đồ cưới cũng sẽ để lại cho cháu trai cháu gái của bà, tóm lại nước phù sa không thể chảy tới nhà khác.

Bà có hai con trai. Con thứ quá nhỏ không cần suy tính, con trưởng Cố Nghi lớn hơn Giang Lâm Nguyệt năm tuổi. Chờ khi Giang Lâm Nguyệt ra hiếu, Cố Nghi hai mươi ba, tuổi cũng hơi lớn, nhưng bây giờ bà truyền lời ra ngoài, nói trưởng bối hai nhà đã thương lượng hôn sự rồi, chỉ chờ hiếu kỳ của Giang Lâm Nguyệt qua đi sẽ thành thân. Kể từ đó, người khác sẽ không đánh chủ ý lên Giang Lâm Nguyệt nữa. Về phần cháu ngoại gái là nghĩ như thế nào ... Hừ, việc làm ăn bà không quản được, hôn sự, bà là mẹ, nên làm chủ cho cháu ngoại gái.

Đối với lời đồn này, Giang Lâm Nguyệt không có làm sáng tỏ, nhưng cũng không có nhiều biểu hiện thân cận cùng Cố gia, chỉ duy trì lễ nghi thân thích qua lại bình thường.

Nhị phu nhân nghĩ đến cháu ngoại gái là cam chịu rồi, dù sao Cố Nghi “nhân phẩm xuất chúng”, rất dễ dàng được cô nương yêu thích. Nhưng bà vạ vạ lần không nghĩ tới, khi hai đứa nhỏ cuối cùng cũng ra hiếu, khi bà nhắc tới cửa hôn sự này, Giang Lâm Nguyệt một đứa con gái lẽ thì mười tám tuổi vậy mà không đồng ý!

Bà huyền thế nào đi nữa, thái độ của Giang Lâm Nguyệt rất kiên quyết, tỏ rõ mình không lấy chồng, chỉ muốn chăm sóc ấu đệ trưởng thành.

Vậy đừng trách bà lòng dạ độc ác.

Bữa tiệc gia đình tết Đoan ngo, sau khi kết thúc bữa tiệc Nhị phu nhân gọi Giang Lâm Nguyệt tới nội thất nói chuyện. Giang Lâm Nguyệt biết bà muốn nói chuyện gì, mặc dù trong lòng không kiên nhẫn, vẫn là để cho hai nha hoàn ở lại bên ngoài, tự nàng đi theo vào, định bụng nói rõ ràng một lần. Bởi vì là phòng của Nhị phu nhân, nàng không có đề phòng nhiều.

Nhị phu nhân bỏ thuốc vào trong ly trà, cơ mà Giang Lâm Nguyệt không có lòng dạ nào uống, lúc Nhị phu nhân đang do dự có cần tìm cái gì đánh cho cháu ngoại gái bất tỉnh hay không, con trưởng Cố Nghi say khướt đi vào. Giang Lâm Nguyệt đứng dậy muốn đi, Nhị phu nhân thu được ánh mắt của con trai, trong lòng biết rõ ràng, giả vờ dặn cháu ngoại gái giúp đỡ chăm sóc biểu ca một chút, bà đi ra ngoài gọi người. Lúc ra khỏi cửa, thấy hai nha hoàn của cháu ngoại gái bị người của con trai trói lại, Nhị phu nhân bất chấp, trở tay cầm then cửa, quát lui người ra, tự mình canh giữ ở bên ngoài.

Giang Lâm Nguyệt có tài có sắc, không cần mẫu thân tác hợp, chính Cố Nghi vẫn luôn nhớ thương rồi, trước kia không xuống tay, là cảm thấy biểu muội sau khi ra hiếu nhất định sẽ nghe theo mong muốn của trưởng bối già

cho gã, gã ở trước mặt nàng giữ vững phong thái quân tử, tương lai sau khi kết hôn hai người cũng có thể trôi qua tốt đẹp. Hiện tại Giang Lâm Nguyệt lấy lý do không có ý định lập gia đình để cự tuyệt gã, gã cần gì phải đối xử dịu dàng với nàng?

Vậy thì mượn say rượu cưỡng bức nàng đi, xem nàng sau khi thành người của gã, có còn dám không lấy chồng không!

Mắt thấy trong sạch khó giữ được, Giang Lâm Nguyệt nhổ trâm ngọc trên đầu xuống, lấy cái chết uy hiếp.

Cố Nghi cho dù làm như thế nào cũng không bắt được người, lại không muốn gây ra tai nạn chết người khiến cho Giang Lâm Nguyệt chết thảm ở Cố gia, đành phải giả vờ bất tỉnh, mượn cơ hội xuống đài.

Sau khi Giang Lâm Nguyệt về nhà, đối với việc này lựa chọn im lặng, bởi vì truyền ranoài đối với nàng tổn hại càng lớn hơn Cố gia, từ đó cùng Cố gia không qua lại với nhau nữa.

Nhị phu nhân cũng không chịu bỏ qua như vậy.

Bà và Cố Nghi hợp mưu, lén mua chuộc mấy tên khất cái nửa đêm đến Giang Trạch gây chuyện, vào ban ngày lại sắm vai người tốt khuyên cháu ngoại gái mau gả đến Cố gia, ẩn chứa uy hiếp. Giang Lâm Nguyệt ngầm hiểu rõ, nàng đoán được mấy tên khất cái kia nhất định là bị người khác xu khiến, bèn quyết định tuyển mấy hán tử cường tráng làm hộ vệ giữ nhà. Hộ vệ còn chưa tuyển được, những tên khất cái kia thấy tướng mạo của nàng xinh đẹp sinh lòng ác ý, hoàn toàn không để ý tới dận dò của Cố Nghi, muốn xuống tay với Giang Lâm Nguyệt. Chuyện xảy ra đột ngột, Giang Lâm Nguyệt không chịu được nhục, nhảy xuống hồ tự vẫn.

Thấy gây ra tai nạn chết người, đám khất cái suốt đêm mà chạy. Trong đó một tên gan lớn chạy trước lấy việc này đi uy hiếp Cố Nghi, muốn lừa gạt một khoản bạc, bị Cố Nghi phái người bắt được đưa đến quan phủ, nói kể

nàyham muốn tài sản sát hại mạng người. Tên khất cái dĩ nhiên muốn cấnngược lại gã một ngục, đáng tiếc không có bằng chứng, bị Tri huyện nhậđịnh là những lời nói xấu, sau khi dùng hình ðịnh tội hạ ngục.

Bên kia hạ nhân Giang gia vớt Giang Lâm Nguyệt lên, còn chưa có chết, nhưng hôn mê bất tỉnh, lang trung kết luận sống không quá ba ngày.

Sựviệc chuyển biến thành như vậy, Cố Nghi mừng đến mở cờ trong bụng. Chícần Giang Lâm Nguyệt vừa chết, Cố gia tất nhiên trông nom Giang LâmPhong vừa mới ba tuổi, ðứa nhỏ lớn như vậy biết cái gì, còn không phảiCố gia dạy như thế nào, nó sẽ trở thành cái dạng ðó? Mặc dù bên ngoài sẽ có lời ðồn Cố gia ham muốn tài sản của Giang gia mưu hại cháu ngoạigái, nhưng bạc tới tay mới là lợi ích thiết thực nhất, bị người ta nói hai câu thì như thế nào.

Nhưng mộng đẹp của gã vẫn là thất bại, bởi vì biểu muội tốt của gã không nữ tắt thở, sống lại.

Cố Nghi không tin, tự mình đến Giang trạch thăm, bị Đường Hoan sai hạ nhân “chiêu ðãi” gậy gộc, không bao giờ cho phép người Cố gia tới cửa nữa.

Cố Nghi chậ vật mà đi, Đường Hoan chính thức tiếp quản Giang gia.

Giang gia nhân khẩu đơn giản, hạ nhân ðều ðối với nguyên thân tâm phục khẩuphục, Đường Hoan quản giáo xuôi chèo mát mái, duy nhất khiến cho nàngđau ðầu chỉ có hai việc.

Thứ nhất, ðệ ðệ hời của nàng rất ðínhngười, ban ngày muốn cùng nàng cùng vào cùng ra, buổi tối muốn cùng nàng ngủ chung một phòng. Đường Hoan ðối với tiểu hài tử cũng không có nhiều kiên nhẫn lắm, nhưng dáng dấp của ðệ ðệ này lại cùng nàng có bảypầntương tự. Mỗi lần nhìn Giang Lâm Phong chớp chớp ðôi mắt to về phía nàng rơi nước mắt, Đường Hoan

tựa như thấy được mình ở trước mặt sư phụ giã vờ đáng thương năm đó, rốt cuộc không hạ quyết tâm được.

Không hạ quyết tâm được, nàng đành phải cảm thụ một phen tư vị làm tỷ tỷ lại làm nương.

Chuyện thứ hai, tất nhiên là thằng cha Tống Mạch kia, nàng dỗ đứa nhỏ nửangày, lại ngay cả bóng dáng của Tống Mạch cũng không thấy.

Vất vả lắm mới dỗ được đệ đệ ngủ, Đường Hoan dẫn theo nha hoàn đi dạo phố. Trong trí nhớ không có Tống Mạch, Tống Mạch cũng sẽ không chủ động đưả lên, nàng đành phải cố gắng hết sức ra cửa nhiều hơn, thử thời vận.

Nàng muốn đến trà lâu trước nhà mình nhìn xem.

Trên đường nhận được đánh giá khác thường của người khác.

Khất cái là một chuyện, mặc dù nguyên thân là người bị hại, nhưng cái thể đạo này chính là như vậy, khuê dự của nữ tử có một chút xú bị hao tổn cũng sẽ đưa tới lời ra lời vào, càng đừng nói nguyên thân phô trương làm việc, sớm đã có lời nàng không tuân thủ nữ tắc rồi.

Chẳng qua bọn họ nói cũng nói vô ích, nguyên thân cũng không thèm để ý, Đường Hoan lại càng sẽ không để ý.

~

Trong góc lâu một trà lâu, hai hán tử quần áo thô đang nói chuyện, trong đó một mũi thật thà chất phác lải nhải, một người khác ngồi ngay ngắn, ánh mắt thủy chung dừng ở cửa.

Trương Võ nói nửa ngày, thấy người trẻ hơn vẫn ngần ngợ nhìn ra cửa, nhin không được chọc hấn một cái: “Tống Mạch, rốt cuộc người có nghe ta

nói hay không?”

“Không có, người vừa rồi nói cái gì vậy?” Tống Mạch rốt cục nhìn hẳn ta một cái.

Trương Võ tức giận đến mặt đỏ bừng bừng, mắt thấy Tống Mạch lại muốn nhìn chăm chăm ra cửa, vội nói lại lần nữa: “Ta nói chúng ta thành thành thật thật ở khách sạn chờ ngày mai đến Giang gia tuyển hộ viện là được rồi, vì sao người nhất định tới nơi này uống trà vậy? Cho dù Giang tiểu thư đến đây, chẳng lẽ người còn muốn tới gần? Ta đã nói với người, tiểu thư gia đình nhà giàu đều coi trọng quy củ, người lỗ lỗ mãng mãng như vậy cũng không được.”

Một bình nước trà tốn nửa tháng tiền công ngày thường hẳn ta làm thuê cho người ta, mặc dù là Tống Mạch trả, Trương Võ vẫn là đau lòng. Như vậy không được, bọn họ còn chưa có lên làm hộ viện đâu, đã tốn trước một khoản tiền rồi! Tống Mạch phá sản, thực ngại tiền nhiều, cho hẳn ta cũng tốt hơn uống ly trà, không mùi không vị, lãng phí!

Tống Mạch không nói chuyện.

Đây là lần đầu tiên hẳn đến thành Bình Dương.

Đời này, hẳn là con trai của một thợ rèn trong thôn, đối với mấy đời trước từng làm Trạng Nguyên từng hưởng thụ cẩm y ngọc thực mà nói, thân phận thấp đi không ít. Lúc ban đầu hẳn cũng nghĩ tới dựa vào kinh nghiệm đọc sách trước kia thi Trạng Nguyên hoặc làm buôn bán kiếm tiền, đề cao địa vị, nhưng hẳn không dám, không dám tự tiện thay đổi vận mệnh đời này. Sửa lại, hẳn sợ mình không gặp được nàng. Có lẽ, hẳn thành thành thật thật làm một thợ rèn, nàng sẽ giống như mấy đời trước, vào thời điểm nên xuất hiện, đi tới trước mặt hẳn.

Hẳn là đồ tể, sống một mình, Thủy Tiên gả cho hàng xóm của hẳn, hai người quen biết.

Hắn là Trạng Nguyên, hắn về nhà làm đèn lồng, Tiểu Ngũ đến bá sứ học nghệ, hai người quen biết.

Hắn là thương nhân, hắn đi dạy dỗ đệ đệ, Hải Đường bị đệ đệ coi trọng, hai người quen biết.

Ba đời trước cái gì hắn cũng không nhớ rõ, tuần tự mà sống, nàng đều xuất hiện ở bên người hắn. Kiếp trước hắn là thiếu gia, hắn nhớ rõ, cũng từng có giây dựa, nhưng vẫn là lựa chọn kiên nhẫn chờ nàng, cuối cùng nàng quả nhiên xuất hiện.

Nàng nhất định là người của hắn.

Cho nên đời này, chỉ cần hắn có kiên nhẫn, nàng vẫn sẽ xuất hiện như trước.

Dù là đợi hai mươi lăm xuân thu.

Hắn nói cho mình không cần lo lắng, lúc lần đầu tiên hắn gặp Tiểu Ngũ, còn chậm hơn bây giờ vài năm.

Nhưng hắn rất nhớ nàng, nhớ đến sắp tuyệt vọng.

Nhưng vào lúc này, Trương Võ nhà bên ở trong thành làm công đột nhiên trở về nói cho hắn, nói tiểu thư Giang gia muốn tuyển hộ viện, hỏi hắn muốn đi thử xem một chút hay không. Mặc dù là làm hạ nhân, nhưng là so với đập sắt thoải mái hơn nhiều, tiền công cũng cao.

Tiểu thư Giang gia?

Trong lòng Tống Mạch dấy lên hy vọng, hỏi hắn ta tiểu thư Giang gia là người như thế nào.

Bé gái mồ côi, giống Thủy Tiên. Không để ý đến ánh mắt người đời làm buôn bán, giống Thủy Tiên.

Rốt cuộc có phải nàng hay không?

Tống Mạch quyết định vào thành nhìn xem. Đúng là nàng thì tốt nhất, không phải, ở trong thôn tuôn thủ nhiều năm như vậy, hẳn cũng không tin hẳn chỉ vào thành hai ngày, sẽ bỏ lỡ được gặp nàng.

Cửa đột nhiên truyền đến tiếng nói chuyện.

“Tiểu thư, chúng ta vào thẳng nhã gian sao?”

“Không cần, ở bên dưới tìm một cái bàn ngồi một chút đi, bên dưới náo nhiệt.”

Là của giọng nói của nàng!

Tống Mạch nắm chặt ly trà, bắt buộc mình không nên xúc động, chỉ chăm chú nhìn phía trước.

Đường Hoan vào cửa, theo thói quen liếc nhìn một vòng trước.

Ánh mắt cùng Tống Mạch chạm vào nhau, nàng có chút kinh ngạc, nhìn chòngchọc vào hẳn một lát, trong mắt nổi lên một tia mờ mịt. Đợi phát hiện thời gian hai người nhìn nhau quá dài rồi, khuôn mặt cười của Đường Hoan từ từ chuyển sang màu đỏ, quay đầu lại bảo nha hoàn một tiếng, thay đổi quyết định lúc trước, đi về phía nhã gian trên lầu.

Kẻ vô lại này, nơi nào có nhìn chăm chăm vào cô nương như vậy? Nữ nhân dù to gan hơn nữa, bị hẳn nhìn chăm chăm như ác lang, dưới tình huống bình thường đều sẽ lảng tránh.

Không tránh, chỉ thuyết minh có ý tứ với hẳn.

Nhưng bây giờ nàng còn không biết hẳn đâu, lấy đâu ra ý tứ? Cho hẳn cái mặt đỏ, cũng là vì che lấp sơ hở lộ ra lúc nha hoàn lần đầu tiên gặp thiếp gia lần trước.

Tống Mạch, nhìn ánh mắt của người, hẳn là chỉ nhớ lại Thủy Tiên. Vậy bây giờ chính là người thích ta, không biết người sẽ, làm như thế nào?

Đứng ở lầu hai, Đường Hoan quay đầu, cuối cùng nghi hoặc liếc hẳn một cái, đi thẳng về phía nhã gian.

Ánh mắt Tống Mạch vẫn đuổi theo nàng, cho đến khi không nhìn thấy nữa, hẳn mới chua sót cười một tiếng.

Nàng quả nhiên không nhớ rõ.

Nhưng giống như đời trước, nàng đối với hẳn nhất định có chút cảm giác.

Không sao, nếu tìm được người, hẳn sẽ còn có thể khiến cho nàng yêu hẳn.

Không từ thủ đoạn.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 76: Chương 72: Ấm Ưc

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Giang Lâm Phong batuổi, bình thường rất ít dùng đại danh, Giang Lâm Nguyệt đều là gọi nhũdanh của thằng bé là A Thọ, hạ nhân trong phủ thì gọi thằng bé là tiểuthiếu gia.

Khi Đường Hoan tỉnh lại người nhìn thấy đầu tiên chính là A Thọ. Lúc ấy tiểu tử đó nằm ở bên cạnh nàng, nàng vừa động đợngcánh tay, A Thọ liền ngồi dậy, một đôi mắt sũng nước sừng húp khấntrương nhìn nàng chăm chăm. Thấy tỷ tỷ sống nương tựa lẫn nhau thật sựtĩnh lại, A Thọ oa một tiếng nhào vào trên người Đường Hoan, ôm nàngthật chặt không buông, cầu tỷ tỷ đừng chết, không cần bỏ lại nó.

Lúc ấy Đường Hoan còn chưa kịp sắp xếp lại trí nhớ của nguyên thân, nhìn thấy A Thọ, sợ tới mức cho là con trai của mình sinh.

Nàng thế nhưng cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới sẽ sinh con dường cái cho người nào, cho dù trong mộng cũng khó mà tiếp nhận.

May mà chỉ là đệ đệ.

Hôm nay tỉnh lại lần nữa, nhìn bé trai mặc cái yếm cá chép ngửa mặt ngủ, trong lòng Đường Hoan lại sinh ra yêu thích, chống cằm nằm nghiêng, nhẹnhàng chọc cánh tay nhỏ như củ sen của A Thọ. A Thọ sinh ra đã trắngnõn, mi mắt vừa dài vừa cong, cái miệng nhỏ nhắn thì đỏ đỏ mềm mềm, hôn ở trên mặt làm cho người ta mềm đến tận trong lòng. Nếu bàn về tuổi, nguyên thân lớn hơn A Thọ mười lăm tuổi, ra khỏi nhà nói A Thọ là con nàng tin tưởng cũng không có người nghi ngờ. Hơn nữa Đường Hoan

cảm thấy, trừ không có cho bú sữa, nguyên thân thật sự coi đệ đệ này như con trai mà nuôi dạy.

Máu mủ tình thâm, A Thọ nhỏ như vậy, con và đệ đệ thì có cái gì khác nhau, dù sao cũng đã yêu thương đến tận xương tuỷ rồi.

Nếu dáng dấp của A Thọ không giống nàng, Đường Hoan có lẽ không có cảm giác gì, nhưng thằng bé giống như vậy, lại làm cho người yêu thích như vậy, Đường Hoan đối với thằng bé cũng là thật lòng thân thiết. Ngẫm lại cũng phải, ai có thể nhẫn tâm với mình? Nàng đối với A Thọ, chính là yêu ai yêu cả đường đi.

Nàng cúi đầu, ở trên khuôn mặt trắng mềm của A Thọ hôn một cái.

Mi mắt của A Thọ giật giật, từ từ mở ra, mắt to đen lúng liếng như là quanho vừa mới rửa. Còn chưa tỉnh ngủ, thằng bé mơ mơ màng màng ụp vào trong lòng Đường Hoan, cánh tay nhỏ khoác lên ngang hông Đường Hoan: "Tỷ tỷ, ôm..."

Bên ngoài truyền đến thanh âm đấm nha hoàn bưng nước, Đường Hoan ngồi dậy, ôm A Thọ dỗ bé: "A Thọ, trời đã sáng phải dậy rồi, hôm nay nhà chúng ta phải chọn hộ viện, đệ không phải nói muốn chọn cùng tỷ tỷ sao?" Ngày hôm qua nhìn trang phục của Tống Mạch, gia cảnh hẳn là không tốt, hẳn là mò tới trà lâu, có lẽ là xác định thân phận của Giang tiểu thư đi. Hiện tại hẳn biết Giang tiểu thư chính là nàng, nhất định sẽ đến tuyển chọn hộ viện, tựa như nàng lúc trước cố gắng làm nha hoàn của Tống gia, đây cũng là cách tốt nhất để Tống Mạch tiếp cận nàng.

"Đệ cũng đi!" A Thọ hoàn toàn tỉnh ngủ, ra vẻ muốn đi xuống dưới giường ngay: "Đệ muốn chọn người có thể đánh tốt nhất, đánh người xấu chạy hết, không để cho bọn họ bắt nạt tỷ tỷ nữa!"

Đường Hoan cười ôm lấy người, vừa mặc quần áo cho thằng bé vừa dịu dàng nói: "Được, hôm nay chúng ta sẽ chọn người có thể đánh tốt nhất!"

Chân thân của tên kia có công phu rất tốt, không biết trong mộng công phu đánh nhau với người như thế nào.

Sau khi dùng xong điểm tâm, Đường Hoan cùng A Thọ đi dạo ở hoa viên một lát, ngắm hoa một chút xem cá một chút, sau đó quản gia tới đây, nói phía trước tới bốn năm mươi nam đinh trẻ khoẻ, đều muốn làm hộ vệ của Giang gia.

Đường Hoan lần này cần tuyển mười người, một đầu mục hộ vệ dẫn bốn người, hai đội ngày đêm túc trực.

Khi nguyên thân quyết định tuyển hộ vệ, ngay ở Giang trạch chọn một mảnh đất trống làm sân thao luyện. Đường Hoan để cho quản gia dẫn người tới đó trước, nàng dắt A Thọ chậm rãi từ từ đi về bên kia. Đến gần rồi, chỉ thấy hơn năm mươi người đã xếp hàng, thấy nàng tới đây, đều quay đầu nhìn quanh, sau khi bị quản gia răn dạy lại không hẹn mà cùng quay trở lại.

Đường Hoan liếc mắt một cái đã thấy Tống Mạch. Không phải nàng cố tình tìm kiếm, thật sự là hãn quá mức xuất chúng.

Đường Hoan dẫn A Thọ ngồi vào trên ghế bành dưới tàng cây liễu, cất giọng hỏi quản gia: "Vương thúc, những người này đã hỏi qua lai lịch chưa? Chúng ta muốn mời là hộ vệ giữ nhà, nhưng trăm ngàn lần đừng chọn sai người, tương lai ước hiếp nhược tỷ ấu đệ chúng ta, tham ô trộm cắp." Nàng ngồi ngay ngắn ở ghế chủ tọa, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua mọi người, không giận mà uy.

"Đại tiểu thư yên tâm, ta tự mình xem xét, những người này đều là xuất thân nghiêm chỉnh, thân phận không rõ lời nói né tránh đã cho đi rồi."

"Vậy là tốt rồi."

Đường Hoan dặn A Thọgoan ngoan ngoãn ngồi xong, tự mình đi đến bên cạnh quản gia, nhìn thẳng vàođám nam nhân trước mặt: "Lần này Giang gia muốn chọn mười tên hộ viện, trong đó hai người đầu lĩnh, mỗi người tiền tiêu hàng tháng là năm lượng, còn lại tám người nghe theo đầu lĩnh quản giáo, mỗi người tiền tiêu hàng tháng là hai lượng. Nếu không có người đến đây gây chuyện, tiền tiêu vật hàng tháng này các người cầm sẽ cực kỳ nhẹ nhàng. Nếu có người đến xâm phạm, ta hy vọng các người làm việc tận lực, bắt được kẻ nào có trọng thưởng khác, kẻ không có năng lực lập tức xách bao quần áo rời đi, Giang gia không nuôi phế vật."

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm đột nhiên nghiêm khắc, giọng nữ rõ ràng rất nhẹ nhàng, những nam nhân kia lại nghe đến trong lòng chấn động, vốn là bởi vì dung mạo xinh đẹp của Đại tiểu thư mà nảy lên một ít tâm tư lừa hoa đều tiêu tan. Đại tiểu thư như vậy, cũng không phải dễ lừa gạt.

Ánh mắt của Tống Mạch thâm trầm nhìn nữ nhân cách hăn chỉ có mười bước, lần đầu tiên, hăn phát hiện đời này nàng có thể không dễ dàng thu phục được như trong suy nghĩ. Cũng phải, kiếp trước nàng là nha hoàn, hăn đối với nàng có ưu thế tự nhiên của thân phận. Lần này, nàng là tiểu thư hăn là hạn nhân, nếu hăn không có biểu hiện bất ngờ, nàng cơ bản sẽ không thèm nhìn hăn. Giống như hôm qua nàng nhìn thấy hăn còn kinh ngạc một chút, hiện tại đã đối xử với hăn và người khác không có gì khác biệt.

"Đại tiểu thư, xin hỏi người muốn tuyển người như thế nào?" Hăn lạnh giọng mở miệng.

Đường Hoan không có lập tức để ý đến hăn, ánh mắt dạo một vòng trên người đám người mới rơi xuống trên người hăn: "Rất đơn giản, các người đồng loạt đánh nhau, mười người cuối cùng còn có thể đứng đó là người ta muốn tuyển, chờ bọn họ đi rồi, mười người các người nghỉ ngơi một lát rồi lại tỷ thí, hai người thắng lợi cuối cùng đó là đầu lĩnh. Trong lúc đó các người một người một ngựa cũng được, cùng người liên thủ cũng được,

tacũng không quản, dù sao, ta muốn tuyển là hộ viện có đầu óc, không phảimãng phu chỉ biết sử dụng sức mạnh."

Nói xong, nàng xoay người trở lại bên cạnh A Thọ. Quản gia thu được ánh mắt của nàng, ý bảo mọi người đấu võ.

Sau im lặng ngẩn ngui, trong sân đột nhiên bùng nổ.

Đường Hoan đối với loại đánh nhau ngu ngốc này không có hứng thú, gọi A Thọđến bên cạnh mình, bóc hạt dưa cho thằng bé ăn. A Thọ là bé trai, ãngnhìn vãn vãn tĩnh tĩnh giống bé gái, lá gan cũng lớn, mắt to không nháy mắt nhìn chăm chăm đám người, khẩn trương đến mức quên cả ăn hạt dưa.Đường Hoan bất đắc dĩ, đưa nhân hạt dưa ngũ vị vào miệng mình, khi lạibốc hạt dưa, ghé mắt nhìn thoáng qua.

Thấy Tống Mạch nhấc chân đá bay một người, động tác đơn giản lưu loát.

Đường Hoan khen ngợi một tiếng trong lòng, đang muốn thu hồi tầm mắt, Tống Mạch dường như nhận thấy nhìn sang.

Đường Hoan nhanh chóng cúi mắt, tán thưởng biến thành buồn bực, nam nhân nàykhông khỏi cũng quá lợi hại đi, lúc này còn có lòng dạ để ý nàng?

Trong sân bụi đất nổi lên, Đường Hoan dẫn A Thọ đến phòng bên cạnh tránh némột lát, bảo quản gia lúc nào kết thúc lại đi gọi nàng.

Khi quángia đến mời người, lặng lẽ ở bên tai nàng nói: "Đại tiểu thư, có mộtnười rất là lợi hại, hơn năm mươi người, chỉ có hãn không có bị thương."

Đường Hoan gật gật đầu, bên cạnh A Thọ nghe được lờinói, hưng phấn mà ngửa đầu hỏi quản gia: "Hãn tên là gì? Hãn có phải người có thể đánh nhất không?"

Quản gia cười trả lời: "Thưa tiểu thiếu gia, người họ Tống tên Mạch, theo ta thấy, đúng là người này có thể đánh nhất."

A Thọ lập tức lắc cánh tay Đường Hoan: "Tỷ tỷ, chúng ta mời hẳn làm hộ viện nhé?"

Đường Hoan sờ sờ đầu thẳng bé, nhưng cười không nói. Khó được Tống Mạch thích nàng, khó được hẳn chủ động tiếp cận nàng nàng lại có cơ hội trêu chọc hẳn, lần này, nàng nhất định phải trêu chọc nam nhân này thật đã, vừavặn cũng chứng minh với hẳn "mỗi một đời" nàng đều là một người mới, hẳn không thể đổ lỗi làm trước kia ở trên đầu nàng bây giờ.

Kế tiếp mời người tỷ thí, Tống Mạch vẫn thẳng lợi dễ dàng như trước, hơn nữa còn rất cợt nhả đánh ngã một người dẫn đầu khác, đây hẳn là người Giang gia, chỉ có hẳn vẻ mặt trầm ổn đứng ở nơi đó, yên lặng nhìn nàng.

Đường Hoan không có cảm giác gì, A Thọ quả thực muốn coi hẳn thành thần tiên kính nể rồi, không để ý đến Đường Hoan ngăn cản chạy đến trước người Tống Mạch, ánh mắt loé sáng nhìn hẳn: "Người tên là Tống Mạch đúng không? Ta muốn người làm hộ viện cho nhà chúng ta!"

Tống Mạch lúc này mới chú ý tới đứa nhỏ này. Khi thấy rõ bộ dáng của A Thọ, ngực hẳn bỗng dựng co rụt lại. Nếu, nếu nàng có thể sinh một đứa nhỏ cho hẳn, hẳn là không kém bé trai này bao nhiêu nhỉ?

Hẳn ngẩng đầu, ánh mắt nóng rực quăng về phía nữ nhân đang ngồi uống trà ở bên kia. Một đời này, vô luận như thế nào hẳn cũng phải chịu đựng, không đợi đến hai ba năm kiên quyết không muốn nàng!

"Chín người các người đi xuống trước đi, sáng sớm ngày mai tới đây báo cáo, chính thức đảm nhiệm hộ viện của Giang gia." Đường Hoan phất phất tay, để cho quản gia dẫn bọn họ đi xuống.

Quản gia vuốt cằm, nghi hoặc nhìn thoáng qua Tống Mịch một cái, sau đó dẫn chín người đang hết sức phấn khởi rời đi, trong đó cũng không có người cùng thôn với Tống Mịch kia. Hắn ta rất thành thật, ngay từ đầu muốn cùng Tống Mịch liên thủ, Tống Mịch ngại hắn tavướng bận, một mình vui vẻ đánh. Trương Võ đành phải tìm một người khác, mới đầu hợp tác tốt lắm, lúc sắp chấm dứt bị đối phương dùng ám chiêu, ngã xuống đất không dậy nổi...

Người đi rồi, xung quanh lập tức an tĩnh lại.

Đám nha hoàn đứng xa xa, Đường Hoan đi qua kéo A Thọ đến bên cạnh mình, tò mò hỏi Tống Mịch: "Trước ngày hôm qua, người từng gặp ta ở đâu sao?"

Hai người cách nhau rất gần, gần đến mức Tống Mịch duỗi tay ra là có thể ôm lấy nàng vào trong lòng.

Hắn nhìn nàng, trong đôi mắt quen thuộc kia không có một chút tình ý.

Tống Mịch cười khổ ở trong lòng. Hắn đâu chỉ từng gặp nàng? Khi chia xa lần trước, hắn còn đang đặt nàng ở dưới thân, một lần một lần muốn nàng, muốn nữ nhân của hắn.

Nhưng giờ này khắc này, hắn chỉ có thể nói không có.

Đường Hoan gật gật đầu, tiếc hận buông tiếng thở dài: "Đáng tiếc. Chẳng quathân thủ của người tốt, thiếu Giang gia, nhất định còn có thể tìm đượcviệc làm tốt."

Thần sắc của Tống Mịch khẽ biến, nhíu mày nhìn nàng: "Vì sao không cần ta?"

Đường Hoan trấn an sờ sờ đầu A Thọ, lui ra phía sau mấy bước, về mặt xa cách trả lời: "Bởi vì ánh mắt người nhìn ta quá xâm lược, ta muốn tìm hộ

viện phải kính ta sợ ta, lấy ta làm chủ nhân, mà không phải lấy ta làm conmồi. Người tốt lắm, nhưng là quá nguy hiểm, một nữ tử yếu đuối như ta, không dám dùng người. Được rồi, người đi đi, hôm nay coi như là hạ người một chuyển tay không, người đến chỗ quản gia lĩnh mười lạng bạc, xem như phí vất vả."

Hô hấp của Tống Mạch trầm xuống, một đôi thiết quyên(*) nắm chặt.

(*)Thiết quyên: quả đấm thép, có thể hiểu là nắm đấm chắc như sắt

Đường Hoan dường như cũng không nhận ra, cười nói với A Thọ: "Đi, chúng ta tiếp tục xem cá đi."

"Tỷ tỷ, đệ muốn..." A Thọ lưu luyến nhìn Tống Mạch, "Tỷ tỷ, tỷ đừng đuổi hần..."

"A Thọ nghe lời." Đường Hoan xoay người ôm lấy thằng bé, ở trên mặt bé trai hôn một cái: "Ngoan, tỷ tỷ phải chăm sóc cho đệ thật tốt, nhất định phải bảo đảm chính mình tuyệt đối không sơ hở tí nào."

A Thọ giật mình, cái hiểu cái không nhìn nàng, chậm rãi gật đầu, nhưng trong đôi mắt to chứa đầy ấm ức.

Đường Hoan thấy, nhin không được quay đầu nhìn Tống Mạch.

Nam nhân cũng đang nhìn nàng, trong mắt trừ lửa giận sắp không thể đè nén được, thế nhưng cũng có một phần... ấm ức.

Cùng A Thọ, rất giống.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 77: Chương 73. Muốn Ta

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Editor: Trạch Mỗ

Khi Tống Mạch đi ra khỏi cửa lớn Giang gia, Trương Võ còn ở bên ngoài chờ hẵn.

"Ta nghe nói sau đó người đánh ngã cả chín người kia, sao rồi, vừa rồi Đại tiểu thư có phải thưởng riêng cho người không?" Trương Võ hưng phấn mà chạy tới, vỗ vỗ bả vai chàng trai trẻ nói. Hẳn ta có bản tính thẳng thắn rộng rãi, đến Giang gia tuyển chọn hộ viện vốn chỉ là tìm vận may, thất bại, cũng không trách Tống Mạch không giúp hẵn ta, lại càng sẽ không châm chọc khiêu khích Tống Mạch. Hai người là láng giềng từ nhỏ, Tống Mạch có chuyện tốt, Trương Võ thật lòng vui mừng cho hẵn.

Mặt Tống Mạch âm trầm như trời sắp mưa: "Không có, Giang gia không có nhận ta." Đây là Trương Võ, đổi thành người khác hẵn cũng không muốn nói chuyện.

"Làm sao có thể? Người rõ ràng..."

Trương Võ khiếp sợ đến mức không thể tin được, nhưng sắc mặt Tống Mạch lạnh như băng không giống vẻ nói đùa, hẵn cũng không phải người biết nói đùa, Trương Võ nhất thời tức giận đến mức mắng to lên: "Phi, ta còn tưởng rằng tiểu thư Giang gia kia có bao nhiêu tốt chứ, không nghĩ tới nàng ta cũng giống những kẻ có tiền khác, chỉ biết lấy người ra làm trò cười, nếu không cần người, vì sao..."

Tống Mạch mắt lạnh nhìn hẵn ta.

Trương Võ ngưỡng ngùng ngậm miệng, cùng đi theo một đoạn đường, hỏi hần: "Vậy bây giờ người định làm như thế nào? Nếu không đến chỗ ta làm việc bây giờ tìm một công việc đi, tốt xấu gì cũng kiếm được nhiều hơn người rèn sắt."

Tống Mạch dậm chân, nói với hần ta: "Ta tự có tính toán, người trở về đi, không cần phải để ý đến ta." Nói xong sải bước rời đi.

Trở lại khách sạn, Tống Mạch giữ nguyên quần áo nằm ở trên giường, nhìn nóc giường ngẩn người.

Đánh nhiều trận như vậy, cơ thể của hần mệt chết đi được.

Nhưng cơ thể dù mệt, so với sự vô tình của nàng càng làm cho hần đau khổ hơn.

Đau khổ, không phải là giận.

Vừa rồi lúc ban đầu hần đúng là tức giận, hần đợi nàng lâu như vậy, hần cực cực khổ khổ tìm được nàng cố gắng ở trước mặt nàng thể hiện bản thân, lại đổi lấy chỉ một câu đơn giản "không cần hần" của nàng. Nhưng trên đường trở về, hần cẩn thận nghĩ lại lời của nàng, đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ đến tình cảnh của nàng, mới phát hiện nàng đúng là không dám mời hần. Cái gì nàng cũng không nhớ rõ, bây giờ hần ở trong mắt nàng chính là một nam nhân mang trong lòng bất chính với nàng, nàng đương nhiên phải làm việc cẩn thận.

Hần nên làm cái gì bây giờ?

Tiếp tục chờ cơ hội sao?

Hần không làm được. Biết nàng đang ở Giang gia, hần không thể tiếp tục chờ đợi, nàng bằng lòng cũng được nàng không bằng lòng cũng được, hần chỉ muốn tới gần nàng, biết mỗi một khắc nàng đang làm những cái gì.

Nàng nói đúng, nàng là con mồi của hắn, mà hắn vì con mồi này đã đói bụng hai mươi lăm năm, nếu không bắt được nàng, hắn sẽ điên mất.

Có quyết định, Tống Mạch nhắm mắt lại.

Hắn phải nghỉ ngơi thật tốt, nghỉ ngơi dưỡng sức cho buổi tối.

Lúc Tống Mạch đang ngủ say, Đường Hoan vừa ăn cơm trưa xong, muốn đỡ A Thọ ngủ.

A Thọ còn đang tủi thân: "Tỷ tỷ vì sao không cần hắn ạ, hắn có thể đánh nhất mà!"

Đường Hoan bày gối đầu xong, ấn thẳng bé xuống, nàng cũng nằm xuống theo, cười giải thích nói: "Hắn là có thể đánh, nhưng hắn muốn bắt nạt tỷ tỷ, A Thọ muốn nhìn tỷ tỷ bị người bắt nạt sao?"

"Không muốn!" A Thọ lập tức lớn tiếng trả lời, cánh tay nhỏ ôm chặt lấy cổ Đường Hoan, qua một lát lại hỏi: "Tỷ tỷ làm sao mà biết hắn sẽ bắt nạt tỷ chứ? Hắn không phải là hạ nhân nhà chúng ta sao, hạ nhân đều nghe lời tỷ tỷ."

Đường Hoan hết cách rồi.

Từ khi Tống Mạch rời đi, đứa nhỏ này liền một mực quăn quít lấy nàng hỏi, dường như nàng không cho thẳng bé một đáp án làm cho nó vừa lòng, nó sẽ không chịu hết hy vọng.

Nàng sờ sờ đầu A Thọ, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, nếu hắn lại đến, tỷ tỷ để cho hắn làm hộ vệ, cái này được rồi chứ?"

A Thọ cao hứng gật đầu: "Vậy khi nào thì hắn lại đến?"

"Tỷ cũng không biết mà, A Thọ ngoan, mau ngủ đi, có lẽ sau khi đệ tỉnh dậy hắn đã tới rồi." Đường Hoan hôn nhẹ cái trán của bé, sợ nó hỏi tiếp, vội

nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

A Thọ đúng là muốn nói nữa, thấy tỷ tỷ muốn ngủ, nó ngoan ngoãn im lặng, chỉ nhìn chăm chăm tỷ tỷ không rời mắt. Một lát sau, nó vừa muốn ngủ, lại thấy tỷ tỷ lặng lẽ mở ra một khoé mắt, nhìn thấy nó, lập tức lại nhắm chặt. A Thọ không ngốc, cười hớ hớ ôm lấy đầu Đường Hoan: "Tỷ tỷ không ngủ, tỷ lừa đệ à!" Thanh âm thanh thúy nghe qua cực kỳ cao hứng, dường như là bởi vì phát hiện một chuyện bí mật, cảm thấy mình vô cùng thông minh.

Đường Hoan rất muốn khóc, bây giờ nàng ngay cả đưa nhóc cũng không lừa được rồi sao!

Không nói lại nó, Đường Hoan vô lại cù A Thọ.

A Thọ giống như cơm nằm ở trên giường lăn qua lăn lại, cười đến mặt đỏ rần, Đường Hoan sợ thẳng bé không chịu nổi, lập tức thu tay, vừa lau mồ hôi cho nó vừa nói: "A Thọ ngoan, tỷ tỷ cam đoan với đệ hăn còn đến nữa, chờ hăn đến đây, đệ thích hăn thì đến tìm hăn chơi, thế nào?" Đứa nhỏ giày vò người như vậy, nếu thẳng bé thích Tống Mạch như thế, vậy thì đi giày vò Tống Mạch đi.

"Thật sự?" A Thọ còn có chút thờ ơ gấp, mắt to mong đợi nhìn nàng.

"Thật sự, tỷ tỷ lúc nào thì đã lừa gạt A Thọ?" Đường Hoan nói rất chắc chắn.

A Thọ rốt cục vừa lòng, rất nhanh đã ngủ.

Đường Hoan đắp cái chăn mỏng lên cho thẳng bé, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh nó.

Nếu Tống Mạch không nhớ rõ không thích nàng, hoặc nhớ đến là hai giấc mộng đầu, Đường Hoan tuyệt đối không dám trêu chọc hăn như thế, ngược

lại còn phải mặt dày mày dạn hao hết tâm tư tiếp cận hẳn. Nhưng hiện tại Tống Mạch thích nàng, hơn ai hết nàng rõ ràng hơn Tống Mạch đối với nữ nhân của mình có bao nhiêu bá đạo, hẳn không có khả năng bởi vì thân phận hay không thân phận gì đó ngoan ngoãn rời khỏi, hẳn nhất định còn có thể trở lại.

Điều duy nhất nàng không xác định, là nam nhân này có thể chịu bao lâu, lại sẽ dùng thủ đoạn gì.

~

Thời gian giữa hè, vào ban ngày mặt đất giống như lửa thiêu, vất vả lắm mới chịu đựng đến hoàng hôn khi mặt trời lặn xuống, trong không khí cuối cùng mới có thêm một gợn gió.

Tống Mạch ngủ dậy một cái, tắm rửa rửa mặt, thay một thân quần áo sạch sẽ xuống lầu.

Hắn tìm một cái bàn ở một góc sáng sủa, vừa ăn cơm, vừa nghe dân chúng xung quanh nói chuyện phiếm. Chuyện về tiểu thư Giang gia, tối hôm qua hẳn cũng đã hỏi thăm. Nghe nói nàng và Cố Nghi có hôn ước, nghe nói nàng bị khất cái vũ nhục mà khất cái này vô cùng có khả năng là Cố gia vì mưu tài mà sắp đặt, hẳn thật sự muốn giết nam nhân chưa từng gặp mặt kia.

Đêm nay hẳn sẽ nói cho nàng, sau này hẳn sẽ bảo vệ nàng.

Thời gian ước chừng sau một nén nhang, Tống Mạch đi tới dưới tường phía Tây Giang trạch, thừa dịp xung quanh không có người động tác linh hoạt mà trèo vào. Hẳn là muốn bảo vệ nàng, điều kiện tiên quyết là làm cho nàng cần hắn trước. Hẳn cố gắng biểu hiện nàng không cần, những thủ đoạn khác hẳn lại không đợi được, đành phải làm tiểu nhân một lần, nhưng rất nhanh nàng sẽ biết, hẳn không có ác ý với nàng.

Tà dương lặn về phía tây, gió đêm thổi chậm chậm, đúng là thời gian đi dạo thích hợp nhất trong ngày hè.

Đám nha hoàn khuyên Đường Hoan không nên đến vườn hoa, chờ ngày mai hộ viện đến nơi lại đi dạo, bởi vì lần trước Giang Lâm Nguyệt chính là lúc đi dạo sau bữa cơm chiều bị tặc nhân nấp ở trong vườn hoa ngăn chặn. Nếu không phải vừa đúng lúc đi được đến bên hồ, nàng ngay cả cơ hội tự tử cũng không có.

Đường Hoan không sợ, nào có nhiều nhất cái gây sự như vậy? Nàng cũng không thể bởi vì một lần ngoài ý muốn mà tránh ở trong phòng rêu rĩ không ra cửa được? Hơn nữa trên người nàng đã giấu chủy thủ rồi, tặc nhân thật sự tới cửa, nàng thiên đối phương trước!

Đám nha hoàn vẫn còn có chút sợ, đều đi theo thật sát phía sau tỷ đệ Đường Hoan.

Cũng may đám nha hoàn đều rất yên lặng, Đường Hoan cũng sẽ không đuổi các nàng, bên cạnh không có người mà chơi đùa cùng A Thọ.

Tống Mạch nấp ở một nơi bí mật gần đó, cao hứng vì nàng thật sự đi ra, lại nóng lòng vì bên cạnh nàng đều là người, hấn căn bản không thể tới gần. Đến khuê phòng của nàng, hấn mới đến, Giang gia lại không nhỏ, hấn căn bản không biết nàng ở tại viện nào.

Khi đang âm thầm lo lắng, hấn thấy mấy nha hoàn kia cùng A Thọ rời khỏi, nàng cười đi đến gần một chiếc ghế dưới tàng cây đình hương, ngồi xuống.

cây đình hương images

Nữ nhân này, làm sao nàng không nhớ lâu, lại vẫn dám một mình ở lại bên ngoài?

Trong lòng Tống Mạch phức tạp, lặng lẽ tới gần.

Đường Hoan nhắm mắt dưỡng thần, khó được có thể thừa dịp lúc A Thọ đi tiểu nghỉ ngơi một chút. Trẻ con đáng yêu thì đáng yêu, nhưng trông lâu quá, cả người mỏi mệt.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, Đường Hoan đứng vụt dậy, nhưng là đã chậm. Thân thể bị người kéo mạnh vào trong lòng, nàng nâng tay muốn cầm chủ thủ, hai tay lại bị người bằng một tay nắm lấy trói quặt, sau đó trong miệng bị người nhét vào một cái khăn vo tròn. Nàng muốn nhắc chân phản công, cơ thể chợt bị người ôm lên vội vàng chạy về phía trong bụi hoa xa xa. Chuyện xảy ra quá nhanh, dường như chỉ trong nháy mắt, Đường Hoan không thể tin nhìn về phía Tống Mạch, Tống Mạch vừa lúc cúi đầu nhìn nàng: "Không cần sợ, ta sẽ không làm hại nàng."

Đường Hoan theo dõi hẳn. Nàng nghĩ tới rất nhiều biện pháp Tống Mạch có thể sử dụng, chẳng hạn như anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng chỉ có không nghĩ tới hẳn sẽ làm tặc!

Tống Mạch thành thật kia chạy đi đâu rồi?

Có lẽ, đây mới là bản tính của hẳn?

Được người thả xuống, chờ Tống Mạch lấy khăn từ trong miệng nàng ra, Đường Hoan ra vẻ bình tĩnh mở miệng: "Tống Mạch, chỉ cần người thả ta, người muốn bao nhiêu bạc, ta đều có thể cho người, việc này cũng sẽ không truy cứu nữa."

Tống Mạch không nói chuyện, chỉ nhìn nàng thật sâu.

Ánh nắng chiều bị cành lá cây rậm rạp che chắn, xung quanh lại là bụi hoa cao hơn nửa người, trong bóng tối, khuôn mặt bình tĩnh của nàng lại xa lạ như vậy.

Hẳn không muốn nhìn bộ dáng này của nàng.

Hắn liều lĩnh đẩy ngã nàng, đè xuống.

Nam nhân như lửa nóng, trong nháy mắt thổi bay nàng.

Môi bị ngăn chặn, Đường Hoan dùng sức đẩy hắn. Tống Mạch dễ dàng vây khốn tay nàng, vừa điên cuồng mà hôn nàng vừa kéo đai lưng ra trói hai tay nàng lên đỉnh đầu. Đường Hoan giơ chân đá hắn, bị hắn dùng chân dài kẹp chặt, cũng không có cách nào nhúc nhích mảy may nữa. Nàng làm ra nguyên bộ nữ tử đàn hoàng bị đùa giỡn, muốn cắn hắn. Hắn nhanh chóng bóp cằm nàng, ép nàng há miệng ra, đầu lưỡi xông tới, ăn nàng ăn càng nhiệt tình, tay phải thì thuận thực cởi bỏ áo của nàng, từ dưới cái yếm sờ soạng đi vào, rất có kỹ xảo vỗ về chơi đùa.

Đừng nói nàng chỉ là giả vờ phản kháng, cho dù là thật sự phản kháng, thân thể cũng bởi vì sung sướng không thể kháng cự được, mềm nhũn.

Đường Hoan biết, chỉ cần kỹ xảo của nam nhân đủ tốt, dù trinh tiết liệt nữ thân thể cũng sẽ thần phục. Nhưng nàng không biết, trong khi thân thể liệt nữ thần phục, có thể sẽ không chủ động đáp lại đối phương.

Nhưng nàng không nhận được rồi.

Nàng và nam nhân này từng có vô số lần ôn tồn, thân thể đã quen thuộc lẫn nhau từ lâu. Nên có thể giả vờ nàng đều giả vờ rồi, hiện tại nàng không nhận được rồi, khi đầu lưỡi của hắn lại đụng tới của nàng, Đường Hoan chủ động cùng hắn dây dưa. Thân thể hắn chấn động, nới lỏng cánh tay bóp cằm nàng, cánh môi của Đường Hoan nhận được tự do, kìm lòng không đậu ngậm lưỡi hắn mút lên.

Trái tim Tống Mạch đập như nổi trống, thử thăm dò trở lại.

Nàng đuổi theo giống như hắn quen thuộc, giống như hồ ly tham ăn.

Tống Mạch thu lại cánh tay đang phát tiết tàn sát bừa bãi trên bộ ngực của nàng, giữ mặt nàng dịu dàng hôn lên. Hắn để cho nàng hôn hấp, hôn hôn mắt của nàng. Nàng dịu ngoan nhắm lại, là tiểu nữ nhân nghe lời của hắn. Hắn mềm lòng, yêu vô cùng, hôn chóp mũi, môi, cằm của nàng, một đường xuống phía dưới.

Khi hắn định cởi cái yếm của nàng, Đường Hoan rốt cục khôi phục được một tia lý trí, nhớ lại thân phận bây giờ của mình, lạnh giọng trách mắng: "Tống Mạch, ta không nghĩ tới người là người như vậy, người rốt cuộc muốn làm cái gì? Nếu người muốn làm vậy bản ta, ta lập tức cắn lưỡi tự sát."

Tống Mạch ngẩng đầu nhìn nàng.

Đường Hoan xấu hổ và giận dữ nhìn lại hắn.

Tống Mạch vo khăn tay bịt miệng nàng một lần nữa: "Đừng nói chuyện, nàng cũng thích như vậy, không phải sao?" Nói xong, tự thân cởi bỏ cái yếm của nàng, há miệng ngậm vào một quả. Cô nương mười tám tuổi, giống như quả đào chín, đầy ắp hương thơm. Trong mấy đời trước, chỉ có Thủy Tiên và Hải Đường mới có thể so được với nàng bây giờ. Đáng tiếc thời gian hắn cùng Thủy Tiên hoan hảo quá ngắn, khi ở cùng một chỗ với Hải Đường, lại bởi vì thân phận không thể thoả sức hưởng thụ, hiện tại, hắn rốt cục có thể nhắm nháp thật đã rồi.

Ném thử nữ nhân của hắn.

Hắn biết hiện tại trong lòng nàng không muốn, nhưng đáp lại của nàng vừa rồi nói cho hắn, ít nhất thân thể của nàng, nhớ rõ hắn, nàng sẽ đáp lại hắn.

Chỉ một ngụm, nàng đã mềm nhũn không ra hình gì rồi.

Tống Mạch nghe thấy thanh âm ừ ừ của nàng, hắn không nhìn tới nàng, hai tay xọc vào dưới lưng nàng nâng nàng lên thật cao. Hai quả mật đào

trắng như tuyết nhẹ nhàng nảy ra, hần chôn vào giữa, cảm giác ấm áp nhần mịn rồi cục cũng hóa giải tương tư nhiều năm như vậy, đổi thành thoả mãn ôm nàng trong ngực. Hần quý trọng lại tham lam hôn từ dưới lên trên, nhẹ nhàng mà cần, không dám vội vàng, sợ ăn quá nhanh ăn sạch nàng mất. So sánh với hương vị của nàng, hần càng thích loại cảm giác ôm nàng này, chân thật. Hần ăn nàng, nàng ở dưới thân hần ở trên tay hần ngượng ngùng khó nhin mà trốn tránh, dần dần liền thành ra ưỡn lên. Bởi vì hần buông lỏng nàng ra, mà nàng còn chưa có cho ăn đủ, còn muốn để cho hần ăn.

Hần cũng luyện tiếc, đáng tiếc đêm nay thời gian không nhiều lắm, A Thọ chỉ là đi tiểu thôi, rất nhanh sẽ trở về rồi.

Tống Mạch lưu luyện hút một ngụm cuối cùng, thân thể di chuyển lên phía trước, phủ ở trên người nàng, mặt đối mặt.

Hần dùng miệng ngậm khăn trong miệng nàng ra, nàng nhắm mắt quay đầu, hai má hồng hồng, không biết là tức giận hay là xấu hổ, rơi vào trong mắt hần đều là hấp dẫn. Tống Mạch hôn nàng, nàng tránh sang bên cạnh, nhưng cả cơ thể đều bị hần giam cầm rồi, nàng có thể trốn tới chỗ nào?

Hần từ cổ nàng không tránh được hôn dần lên trên, nàng hừ nhẹ ra tiếng lại dùng hàm răng cắn cánh môi. Tống Mạch hôn lỗ tai của nàng, khẽ cắn vành tai nàng, nàng lại hừ một tiếng, hần biết rõ còn cố hỏi: "Đại tiểu thư, thoải mái không?"

"Người khốn khiếp!" Đường Hoan trợn mắt mắng hần.

Tống Mạch dừng lại một chút, nhìn đôi mắt đen láy của nàng nói: "Mặc kệ nàng tin hay không, ta chỉ muốn nói cho nàng, Tống Mạch ta chưa từng chạm vào nữ nhân khác, cho dù ta là khốn khiếp, cũng chỉ khốn khiếp với một mình nàng. Trước kia là vậy, bây giờ là vậy, tương lai vẫn là vậy." Kiếp trước, kiếp này, kiếp sau, chỉ cần có thể tới gần nàng có được nàng, hần sẵn lòng làm thẳng khốn.

Trong mắt Đường Hoan hiện lên một tia mờ mịt, ngay sau đó mở mắt:
"Người tốt cuộc muốn làm cái gì? Muốn người, ta xin người làm nhanh lên, đệ đệ của ta sắp trở lại rồi. Muốn tiền, người cho một con số, chỉ cần người đáp ứng về sau không bao giờ đến đây nữa, người nói bao nhiêu, chỉ cần ta cấp nổi, ta đều cho người."

Tống Mạch có chút kinh ngạc: "Nàng bằng lòng giao thân thể cho ta?"
Chẳng lẽ nàng chịu tiếp nhận hẳn rồi?

Đường Hoan cắn môi, lạnh giọng giải thích nói: "Như bây giờ, ta có thể ngăn cản người sao? Vừa rồi ta đã suy nghĩ cẩn thận, nếu ta chết, A Thọ nhất định bị người bắt nạt, ta chết không nhắm mắt. Dù sao đời này ta cũng không định lập gia đình, người muốn thì muốn đi, ta chỉ xin người phát tiết một lần rồi buông tha cho ta."

Thật sự là nữ nhân làm cho người ta đau lòng.

Tống Mạch thả mềm thanh âm: "Yên tâm, ta sẽ không chạm vào nàng."

Đường Hoan cuối cùng cũng nhìn hẳn, tràn đầy trong mắt đều là châm chọc: "Vây vừa rồi người làm cái gì? Bây giờ lại đang làm cái gì?" Áo nàng mở rộng, một đại nam nhân như hẳn đặt ở trên người nàng, như thế mà còn không gọi là chạm vào sao? Làm sao da mặt nam nhân này càng ngày càng dày vậy?

Tống Mạch bị nàng nhìn đến chột dạ, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, rất nhanh đã trấn định xuống: "Ta nói chạm vào, là ... là chỉ đi vào bên trong nàng." Trước kia hẳn thành thành thật thật quy quy củ củ, lại cứ bị nàng trêu chọc mãi, nữ nhân này, ngay cả chuyện trói hẳn rồi cưỡng bức cũng có thể làm ra, nay nàng đứng đắn rồi, vì sao hẳn không thể hư hỏng một chút? Không xấu, hẳn cũng chỉ có thể đứng xa xa nhìn nàng.

Nàng muốn trách, tự nàng ngoan là được rồi, hẳn là học từ nàng.

Ánh mắt hấn sáng quắc, dường như như thế là chuyện rất hiển nhiên.

Đường Hoan thăm kinh ngạc, ngoài miệng mắng hấn: "Người không biết xấu hổ!"

Tống Mạch nhìn nàng cười: "Ta nói rồi, ta chỉ không biết xấu hổ với nàng."

Đường Hoan nghe xong, đột nhiên rất muốn khóc. Nàng rất thích Tống Mạch lưu manh như vậy, nhưng mà nàng còn phải giả vờ là không thích! Ai bảo nàng là Đại tiểu thư nhà đứng đắn chứ!

Chẳng qua chơi như vậy cũng rất thú vị, nếu như nàng đứng đắn, cũng sẽ không thể làm cho hấn không đứng đắn rồi.

Đầu đất này, có lẽ còn đang đặc chí vì có thể bắt nạt nàng ấy chứ?

So sánh trêu đùa người với nàng, hấn còn kém xa đó!

Đổi mặt vô lại như thế, Đường Hoan hận nghiêng răng nghiêng lợi: "Người tốt cuộc muốn làm cái gì? Trêu đùa người sao?"

Tống Mạch thu lại nụ cười, vô cùng trịnh trọng mà nhìn nàng: "Không phải trêu đùa, ta chỉ muốn nàng mời ta, nhận ta làm hộ vệ của Giang gia, còn muốn, trái tim của nàng."

"Người đối với ta như vậy, còn muốn bảo ta mời người làm hộ vệ? Tống Mạch, người đã từng đọc sách chưa, biết cái gì gọi là dẫn sói vào nhà không? Ở trong mắt ta, người bây giờ chính là một con sói khoác da người, ta là ngu ngốc mới có thể chứa chấp người! Còn có, người cũng không nhìn xem chính mình là thân phận gì, một cái người thô kệch, một kẻ hạ lưu vô sỉ khốn kiếp, người có chỗ nào đáng được ta thích?"

"Chỗ khiến cho nàng thích?"

Tống Mạch cũng không tức giận, còn rất là nghiêm túc suy nghĩ, dùng hai tay cầm mặt nàng để cho nàng nhìn thẳng vào mình, nhẹ giọng nói: "Ta là người thô kệch, ta ở trước mặt nàng cũng là đồ khốn, chẳng qua, bọn họ đều nói túi da này của ta trông không tồi, như thế nào, nàng nhìn không vừa mắt sao?"

Đường Hoan nhắm mắt lại: "Chướng mắt! Đừng tưởng rằng bộ dáng “dạng chó hình người” của mình, người khác sẽ thích người!"

"Không thích sao?" Tống Mạch phủ lên một quả, búng ngón cái ngón trỏ kẹp lấy quả hồng xinh xắn kia nhẹ nhàng vôn vê, mắt thấy nàng không khống chế được ngửa đầu, môi đỏ mọng mở ra lại cắn chặt, hắn vừa lòng cười, "Thoải mái không? Ta biết nàng rất thoải mái. Nàng xem, thân thể của nàng đã thích ta rồi, chỉ cần ta đối tốt với nàng, một ngày nào đó của trái tim của nàng cũng sẽ thích ta."

"Buông tay!"

"Nàng đáp ứng mời ta, ta sẽ thu tay."

Đường Hoan hừ một tiếng: "Nếu như ta không đáp ứng?"

Tống Mạch vừa muốn nói chuyện, xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu la đầy lo lắng của A Thọ. Hắn nhìn về phía Đường Hoan, Đường Hoan khẩn trương muốn xoay người đứng lên, Tống Mạch đè lại bả vai nàng, một lần nữa vùi đầu ở ngực nàng. Đường Hoan yêu chết kích thích như vậy, cắn răng không cho mình kêu ra, nhìn ở trong mắt Tống Mạch chính là từ chối không đáp ứng rồi. Hắn nâng tay bóp cằm nàng, tiếp theo ở ngực nàng hút một cái thật mạnh, Đường Hoan không khống chế được khê kêu ra tiếng, bên kia A Thọ nghe được tiếng động, dẫn nha hoàn chạy về phía bên này.

Tống Mạch là cố ý, hắn còn chưa có hôn đủ, hắn cũng muốn ép nàng đáp ứng.

Nhờ có cây cối che chắn, hấn ôm nàng trốn sau cây: "Lừa bọn họ đi trước, chúng ta thương lượng tiếp." Nói xong, để cho nàng ngồi dựa lưng vào cây, sau đó kéo áo của nàng trở lại trên vai, hấn ngồi xôm đối diện nàng, cúi người chôn ở bộ ngực của nàng tiếp tục làm chuyện mình thích.

Nhìn cái đầu đen trước người, Đường Hoan cố nén khoái cảm hành hạ người kia, cố gắng bình tĩnh quát lên: "A Thọ, đừng tới đây, bụng của tử tử không thoải mái, để để các nàng dẫn đệ đến bên hồ ngắm cá trước, tử tử lập tức đi tìm đệ." Lại sai đám nha hoàn dẫn tiểu thiếu gia đi.

A Thọ không nhìn thấy người, không quá yên tâm: "Tử tử bụng tử đau, đệ giúp tử xoa xoa."

"Không cần, tử tử ở chỗ này chờ một lát là được rồi, đệ tới đây tử tử sẽ xấu hổ, A Thọ nghe lời, tử tử rất nhanh sẽ đi ra ngoài, đệ đến bên hồ xem chỗ nào nhiều cá trước, đến lúc đó chỉ cho tử tử xem." Lúc nói chuyện nam nhân còn gặm không ngừng, Đường Hoan thiếu chút nữa không nhịn không được kêu ra, hỗn hà hỗn hển toàn bộ bằng bản năng làm việc, chọt ườn ngực về phía trước đụng người hất ra.

Tống Mạch sửng sốt một hồi lâu, vì cỡ lực mạnh mẽ này của nàng. Nào có nữ nhân trong lúc này lấy bộ ngực đụng người?

Nhưng hấn rất nhanh đã hưng phấn trở lại.

Trước kia hấn còn từng nghĩ vì sao Tiểu Ngũ to gan như vậy, cho đến khi nhớ lại Thủy Tiên mới giải thích thông suốt. Nữ nhân điêu ngoa mạnh mẽ lại to gan lớn mật như vậy, bất kể chuyển thế mấy đời, bản tính của nàng cũng sẽ không thay đổi.

Hấn xoa xoa đôi môi không cẩn thận bị đụng đau, còn muốn ăn nữa.

"Đủ rồi! Ta đáp ứng ngươi là được rồi chứ, ngươi mau buông ra!" A Thọ vẫn chờ ở bên kia, thẳng bé còn nhớ rõ chuyện tử tử bị hại, Đường Hoan

không muốn để cho tiểu hài tử lo lắng sợ hãi, dù sao chờ sau khi Tống Mạch đến Giang gia, còn lo hai người không có cơ hội thân mật?

"Đáp ứng ta cái gì?" Tống Mạch ngẩng đầu nhìn nàng.

"Nhận người làm hộ viện." Đường Hoan vẻ mặt không cam lòng nói, sau đó lại bổ sung một câu: "Chẳng qua Tống Mạch người nhớ kỹ, người đã làm hộ viện của Giang gia, người chính là hạ nhân của Giang gia, phải coi ta làm chủ nhân mà kính trọng. Người làm được, chúng ta không nhắc tới chuyện cũ, nếu như người còn dám mạo phạm ta như vậy, đừng trách ta..."

"Ta có thể coi nàng làm chủ nhân."

Tống Mạch ngắt lời nàng, sau đó ở trong ánh mắt khiếp sợ của nữ nhân, vừa giấu cái yếm của nàng vào trong người mình, vừa nhìn chăm chú vào nàng: "Đại tiểu thư, ta có thể coi nàng làm chủ nhân mà đối đãi, nhưng điều kiện tiên quyết là ta muốn nàng làm nữ nhân của ta. Nàng yên tâm, ta không tham sắc của nàng cũng không tham tiền của nàng. Ta sẽ cố gắng làm tốt làm cho nàng thích ta, chỉ cần nàng thích ta, chỉ cần nàng không động tâm với người khác, ta có thể cả đời cũng không muốn nàng, thậm chí ngay cả danh phận cũng không cần, cam tâm tình nguyện chỉ làm hộ viện của nàng, che chở tử đệ nàng."

Trong mắt nam nhân chứa đầy thâm tình, Đường Hoan thờ ơ: "Người đừng được một tắc lại muốn tiến một thước! Giang gia không thiếu một hộ viện như người, ta cũng không cần người che chở!"

Tống Mạch căn bản không trông cậy vào việc nói hai ba câu đã khiến cho nàng động tâm với mình, cho nên gặp phải cự tuyệt hẳn cũng không tức giận: "Không sao, chuyện nàng yêu thích ta có thể đến từ từ, ta làm hộ viện của nàng trước đã." Hắn mặc quần áo cho nàng, cởi bỏ đai lưng đang trói nàng cuốn lại vào bên hông, ngồi vào bên cạnh, cười nhìn nàng: "Nàng đi đi, ta nghỉ một lát rồi mới đi."

"Trả, trả lại cái kia cho ta!" Đường Hoan nhìn chăm chăm vào ngực hăn nói.

"Khó mà làm được, bây giờ trả lại nàng, ta sẽ không còn thủ đoạn uy hiếp nàng, ngày mai làm sao dám đến Giang gia?" Ánh mắt Tống Mạch dừng ở trước ngực nàng, "Đại tiểu thư, cái này ta sẽ mang theo bên người, một khi trong lòng nàng còn có ý đồ gây rối với ta, ta sẽ lấy đồ ra, để cho người ta biết quan hệ của ta và nàng."

"Người vô lại!" Đường Hoan bổ nhào vào trên người hăn muốn cướp lại cái yếm.

Tống Mạch ôm nàng vào lòng, thuận thế đè lên mặt đất, chóp mũi đối diện với chóp mũi của nàng, mắt đối diện với mắt của nàng, thanh âm mập mờ dịu dàng: "Đại tiểu thư không bỏ được à, là còn muốn lại tới một lần sao?"

Nàng là muốn tới mà!

Đường Hoan đang rỉ máu trong lòng.

Nhưng mà việc gì có được tất phải có mất, nàng dùng đứng đắn giả dối lấy Tống Mạch ham muốn như vậy, trong khoảng thời gian ngắn nhất định phải còn phải đứng đắn từ chối hăn.

"Vô lại!" Nàng oán hận đẩy hăn ra, sửa sang lại quần áo một chút, tháo chạy như bỏ trốn.

Tống Mạch nhìn theo nàng rời đi, thích ý nằm ở trong bụi cỏ, nghe thanh âm nàng đổ A Thọ phía xa xa.

Dần dần, lại nghĩ đến ôn tồn vừa rồi.

Hăn mò cái yếm của nàng ra ngoài, màu trắng lê, bên trên thêu sen hồng lá xanh.

Hắn nhắm mắt lại, đẩy cái yếm ở trên mặt.

Quả nhiên...

Rất thơm.

Mồ: để theo đuổi đc vợ thì đừng dẫn đàn ông hoàng chỉ là mây bay...

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 78: Chương 74.1: Càn Rỡ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Màn đêm buông xuống.

Trên giường, A Thọ ngoan ngoãn cuộn tròn ở trong lòng Đường Hoan nghe nàng kể chuyện xưa, mắt to chuyển động nhanh như chớp, một lát thì nhìn chăm chăm mặt Đường Hoan, một lát thì nhìn tỷ tỷ khoa tay múa chân tả yêu quái đánh nhau. Nhìn một lát, đột nhiên thẳng bé phát hiện bên dưới cổ của tỷ tỷ nhà mình chỗ suýt bị áo ngủ che lấp có một vết đỏ tròn, giống như cái nốt bị muỗi cắn, nhưng lại một chút cũng không lồi lên, hơn nữa cũng không phải tròn lồi.

Nó vươn bàn tay nhỏ bé mập mạp của mình ra, sờ sờ chỗ đó: "Tỷ tỷ, nơi này của tỷ làm sao vậy?"

Đường Hoan cúi đầu nhìn lại, nhìn thấy, thuận miệng nói bừa: "Khi tỷ tỷ tắm dùng sức cọ hơi lớn... Đây, đệ có nghiêm túc nghe tỷ kể hay không?" Buông tập tranh trong tay, xoay người, nhìn chăm chăm thẳng bé xét hỏi.

"Đệ nghe đây!" A Thọ ngoan ngoãn đáp.

"Vậy sao đệ biết chỗ này của tỷ bị đỏ?" Đường Hoan ngáp một cái, chơi xấu nói: "Được rồi, dù sao đệ cũng không có nghiêm túc nghe, ta không kể nữa, ngủ đi." Làm bộ muốn đi xuống thối đèn. Khi nàng còn bé cũng chưa từng được nghe chuyện xưa, trẻ con nhà có tiền đúng là hưởng thụ.

A Thọ nhào vào trên người nàng, Đường Hoan cho là nó còn muốn nghe, vừa muốn dỗ nó, A Thọ tựa đầu vào trên vai nàng, làm nũng nói: "Tỷ tỷ ôm đệ đi thối đèn."

Đường Hoan bị thanh âm ngọt ngào này nói đến trái tim sắp tan chảy ra rồi, vỗ vỗ cái mông nhỏ của nó, thật sự ôm thẳng bé đi thối đèn, trở về lại nói chuyện với nó một lát, mới ôm thẳng bé đi vào giấc ngủ. Ngủ một tẹo, A Thọ đột nhiên nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tỷ tỷ, đệ muốn ngồi thuyền..."

"Hả?" Đường Hoan không có nghe rõ, nhẹ giọng hỏi lại.

A Thọ đã ngủ rồi.

Đường Hoan tự mình suy nghĩ một lát, mãi sau đó mới nhận ra chữ “thuyền”. Chuyện xưa kể vừa rồi chính là xảy ra ở trên thuyền, hòa thượng cùng cá chép tinh trong hồ cá đánh nhau.

Thật sự là một đứa trẻ.

Buổi sáng ngày hôm sau, quản gia dẫn mười hộ viện đến bãi kiến tiểu thư thiếu gia. Ngày hôm qua chỉ là tuyển người, bởi vì khi kết thúc tỷ thí mấy người bụi đất đầy người cực vì chật vật, bèn sửa bãi kiến chính thức vào hôm nay.

Đường Hoan cũng không có nói cho A Thọ chuyện Tống Mạch, cho nên, khi A Thọ phát hiện một người đầu lĩnh đang đi vào đó là nam nhân lợi hại nhất kia, thẳng bé hưng phấn cực kỳ, một phát từ ghế trên nhảy xuống, bàn chân ngắn nhỏ nện bước chạy đến trước người Tống Mạch, ngửa đầu nhìn hẳn: "Người lại tới làm hộ viện cho chúng ta rồi?"

Tống Mạch gật đầu, nhìn về phía Đường Hoan.

Đường Hoan không để ý đến hẳn.

Quản gia ở bên cạnh sắp xếp mấy người trước sau tự báo họ tên.

Đã nhận biết hết rồi, Đường Hoan để cho hạ nhân dẫn tám hộ viện đến gian phòng đã được thu xếp ổn thoả, nói với Tống Mạch và một đầu lĩnh khác

họ Tôn: "Ngày hôm đó ta thấy hai người các người hình như đều có chút công phu. Như vậy, buổi sáng mỗi ngày các người chia ra mang theo người đội mình luyện tập ở sân luyện võ nửa canh giờ, sau đó lại trực hoặc trở về nghỉ ngơi. Cuối tháng sắp xếp người hai đội các người tỷ thí, đội nào thắng lợi đều có thưởng." Nếu muốn giả thành đương gia tiểu thư, phương diện nào cũng phải giả cho giống.

Tôn đầu lĩnh đúng là học qua mấy chiêu công phu Đoàn đả[1], thống khoái đáp ứng.

[1] Đòn quyền thuật đánh trong khoảng cách ngắn.

Tống Mạch rất bình tĩnh từ chối: "Ta không biết công phu, không có cách nào dạy bọn họ."

Không nói tới Tôn đầu lĩnh bị hấn đánh ngã, không nói tới Đường Hoan và quản gia tận mắt thấy hấn đánh người, đến ngay cả A Thọ nhỏ tuổi nhất cũng không tin hấn: "Người nói dối, người có thể đánh nhất, ngày hôm qua ta cùng tỷ tỷ đều thấy rồi! Tỷ tỷ, có phải hay không?" A Thọ chạy về bên cạnh Đường Hoan, chu miệng nhìn Tống Mạch, nó còn muốn theo hấn học đánh nhau đó!

Đường Hoan nhíu mày nhìn Tống Mạch một cái, sau khi ánh mắt chạm vào nhau nhanh chóng rơi xuống trên đùi hấn: "Tống Mạch, nếu người không muốn làm đầu lĩnh, hoặc là không muốn ở Giang gia làm hộ viện, không cần tìm loại cơ này, Giang gia chúng ta không bắt buộc."

"Đại tiểu thư, ta không phải là từ chối, mà là thật sự không biết." Tống Mạch còn nghiêm túc nhìn nàng: "Ta cũng không biết nguyên nhân gì, người khác đánh nhau với ta, ta có thể ra tay ngăn cản, nhưng nếu là bảo ta chủ động đi đánh người khác, ta sẽ không xuất ra được những chiêu thức kia. Đại tiểu thư không tin, ta cũng không còn lời nào để nói, ngài có thể thay đổi nếu thấy ta làm đầu lĩnh không đạt tiêu chuẩn, về phần hộ viện của

Giang gia, còn xin Đại tiểu thư hãy nhìn vào phần “vất vả” của ta hôm qua mà thu nhận ta."

Ban đầu hẳn đúng là chỉ biết bị động ra tay, sau lại dần dần lần mò ra một ít chiêu thức. Việc này rất ly kỳ, hẳn không nghĩ ra mình vì sao lại biết những cái này, chẳng qua giống như chuyện mang theo trí nhớ chuyển thế, không nghĩ ra, hẳn cũng sẽ không nghĩ nữa, biết công phu vẫn hơn không biết. Nhưng hẳn đến Giang gia là vì tiếp cận nàng, không có lòng dạ nào dạy những người đó.

Hắn rõ ràng đang dùng lời nói uy hiếp nàng, Đường Hoan nghe hiểu, oán hận trừng hắn.

Trong mắt Tống Mạch lộ ra ý cười, tay như vô ý lay trên ngực một vòng.

Đường Hoan xấu hổ cúi đầu.

A Thọ thấy tỷ tỷ không nói, thẳng bé lại chạy đến bên cạnh Tống Mạch: "Vậy người dạy ta công phu không để cho người khác đánh ta, được không?"

Tống Mạch cười đáp: "Được, chỉ là tiểu thiếu gia bây giờ còn nhỏ, chờ sau khi cậu lớn lên ta sẽ dạy cho cậu."

A Thọ gật gật đầu, nhìn chăm chăm Tống Mạch một lát, nói: "Hôm nay tỷ tỷ muốn mang ta đi ngồi thuyền, người đi cùng chúng ta nhé, bảo vệ chúng ta." Người này nhìn đẹp trai, người lại lợi hại, A Thọ rất thích hẳn.

Hai mắt Tống Mạch sáng lên, đang muốn đáp ứng, bên kia Đường Hoan cướp lời: "A Thọ nghe lời, hẳn phải trông nhà cho chúng ta, tỷ tỷ dẫn đệ đi ra ngoài là được. Đệ đừng sợ, người xấu đều là kẻ nhát gan, ban ngày không dám làm chuyện xấu, chỉ có buổi tối mới lén lút đi ra bắt nạt người tốt."

A Thọ chớp chớp mắt, có chút nghi ngờ nhìn tỷ tỷ.

Tống Mạch trả lời: "Lời này của Đại tiểu thư là sai lầm rồi, rất nhiều kẻ trộm đều là ban ngày đi ra..."

"Láo xược! Ta đang cùng tiểu thiếu gia nói chuyện, ai cho người mở miệng?" Đường Hoan quát một tiếng đánh gãy hẳn, sau đó nói với quản gia: "Vương thúc, hôm nay người dạy dỗ bọn họ quy củ trước, nếu có chút không nghe theo dạy dỗ, lập tức sa thải."

"Dạ, Đại tiểu thư." Quản gia vuốt cằm, mặt nghiêm túc bảo hai người Tống Mạch theo lão đi ra ngoài.

Tống Mạch rất thành thật đi theo, vừa ra đến trước cửa quay đầu lại, ý vị thâm trường liếc nhìn nàng một cái.

Đường Hoan đang dỗ dành A Thọ bị nàng dọa đến, nhận thấy được cái nhìn của nam nhân, nàng giương mắt, chằm chọc cười một tiếng với hắn.

Rất nhanh, quản gia tới đây nói xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi.

Đường Hoan dắt A Thọ, đi theo theo phía sau hai nha hoàn hai gã sai vặt cùng nhau đi ra ngoài.

Vòng qua ảnh bích[2], lại thấy một người dáng người cao ngất đứng ở bên cửa, không phải Tống Mạch thì là ai?

[2] Tường xây làm bình phong ở cổng images

Quản gia đau cả đầu, hộ viện này là xảy ra chuyện gì, vừa rồi lão đã khiến trách nặng hẳn rồi, trước mắt Đại tiểu thư rõ ràng không thích hẳn, sao hẳn lại tới cho chướng mắt rồi? Thật lòng mà nói, hẳn bản lĩnh tốt, quản gia muốn thu nhận người này, nhưng nếu hẳn không theo khuôn khổ, cũng đành "tạm biệt" người thôi.

Không đợi Đường Hoan sai bảo, quản gia vội đi vài bước qua dạy dỗ người.

Tống Mạch mặt không đổi sắc, không nhanh không chậm vòng qua quản gia đi đến trước mặt Đường Hoan, cúi đầu nhìn nàng: "Đại tiểu thư, vừa rồi Tống mỗ nhặt được một vật ở trong sân, không biết là có phải của Đại tiểu thư hay không? Còn mời Đại tiểu thư xem qua." Nói xong giơ tay lên, muốn lấy đồ ra.

"Không thấy ta và tiểu thiếu gia muốn ra cửa sao?"

Đường Hoan không vui trách mắng, ý bảo nha hoàn mở ô đuổi theo, đi được hai bước, ngừng lại, cũng không quay đầu lại nói: "Thôi, Cảnh Viên có du khách đông như mắc cửi lắm thầy nhiều ma, Tống hộ viện, hôm nay người cùng đi theo chúng ta đi, trên đường ta lại hỏi người."

"Đại tiểu thư yên tâm, Tống mỗ nhất định bảo vệ ngài và tiểu thiếu gia chu toàn." Tống Mạch sai bước đuổi theo, ở trong cái nhìn chăm chú đầy kinh ngạc của nha hoàn rất tự nhiên nhận lấy cái ô trong tay nàng ta, theo sát bên người Đường Hoan. Đường Hoan ngẩng đầu trừng mắt, Tống Mạch sẵn sàng cười: "Đại tiểu thư mời dời bước." Ánh mắt từ cái cầm khéo léo của nàng di chuyển xuống.

Triều đại dân phong cởi mở, trói buộc với nữ tử không nghiêm khắc như tiền triều, tiểu thư gia đình lớn cũng có thể thường xuyên ra khỏi nhà du ngoạn, quần áo cũng tương đối bạo.lộ một chút. Đường Hoan hôm nay mặc chính là váy ngắn thân đối ngực ngang màu xanh nước biển, vì bộ ngực của nàng đầy đặn, nam nhân đứng ở đối diện có thể thường thức được không biết bao nhiêu là cảnh xuân, tựa như Tống Mạch thân cao như vậy đứng ở trước mặt, tuyệt đối có thể dòm trộm khe đồi.

images

Cái ô của hắn lại cố ý hạ thấp, trừ Đường Hoan, không ai chú ý tới hắn đang nhìn chỗ nào.

Trên mặt Đường Hoan ửng hồng, không tiếng động mắng câu “vô lại”, tư thái tao nhã gập chân ngồi xổm xuống, ôm lấy A Thọ sải bước về phía xe ngựa.

Tống Mạch một tắc cũng không rời, chờ Đường Hoan đặt A Thọ lên xe ngựa, hắn một tay mở ô, một tay chủ động cầm tay nàng đỡ lên, đỡ nàng đi lên rồi. Đường Hoan không có quay đầu, nhưng mà lúc đang thu tay lại trở tay cứu hắn, Tống Mạch kinh ngạc, ngay sau đó trên mu bàn tay truyền đến đau đớn. Hắn cúi đầu nhìn thấy, bên trên thêm một vết máu, mà hung thủ đã đi vào, chỉ có màn xe sa mỏng nhẹ nhàng đung đưa, bóng người bên trong mơ hồ không rõ.

"Đi thôi."

Bên trong xe truyền đến phân phó của Đại tiểu thư, xa phu “vâng” một tiếng, đuổi ngựa chạy chậm chậm.

Tống Mạch thu ô lại dựng lên trước xe, sau đó giống như bốn hạ nhân kia, đi bộ theo mạn xe. Sáng sớm mùa hè, ánh nắng đã chói chang, mới vừa đi qua một con phố trên lưng đã toát ra một tầng mồ hôi nóng. Nhưng chút vất vả này cũng không tính là cái gì, biết nàng ở bên trong, nghe nàng ở bên trong cùng A Thọ nói đùa, trong lòng hắn chính là ngọt.

Cảnh Viên có phong cảnh tú lệ chiếm diện tích tương đối rộng, nổi tiếng nhất đó là một khoảnh[3] sương khói mênh mông bao phủ trên làn nước kia trong viên, là nơi nghỉ hè tốt nhất cho ngày hè. Ngoài viên đã sớm có hai đội xe ngựa đỗ lại, đều là đưa con em nhà giàu đến ngắm cảnh sớm. Đường Hoan ra khỏi nhà muộn, chỗ dừng xe cách cổng chừng một dặm.

[3]rộng 100 mẫu Trung Quốc, chừng 6,6667 hec-ta

Nàng đương nhiên có thể đi được, A Thọ lại lười đi, đưa trẻ ba tuổi ôm đùi tỷ tỷ làm nũng: "Tỷ tỷ bế đệ đi!"

"A Thọ ngoan, tỷ tỷ không còn sức, để đại nha hoàn của đệ bế đệ nhé." Đường Hoan sờ sờ đầu thằng bé, quay về phía nha hoàn kia nháy mắt. Cổng đến bên hồ Cảnh Viên còn có một khoảng cách khá xa, dẫn theo đám nha hoàn tới chính là để cho các nàng hỗ trợ chăm sóc A Thọ.

A Thọ vẫn là rất ngoan, gật gật đầu, mở ra hai cánh tay về phía nha hoàn của mình.

Nha hoàn vừa muốn ngồi xổm xuống, một đôi tay rắn chắc đột nhiên duỗi nghiêng tới đây, dễ dàng nhắc A Thọ lên, nâng thằng bé lên nói: "Tiểu thiếu gia, sức lực của đám nha hoàn cũng nhỏ, không bằng để cho ta tới ôm cậu nhé?"

A Thọ cúi đầu, sững sờ nhìn Tống Mạch, nhưng rất nhanh thằng bé đã hưng phấn lên: "Được được, cho người ôm ta!"

Cho tới bây giờ thằng bé cũng chưa từng được người nâng lên cao như vậy, ít nhất là trong trí nhớ ngắn ngủi của nó.

Sinh ra đã không còn cha mẹ, người duy nhất có thể gần gũi nó chỉ có tỷ tỷ, đám hạ nhân này là không dám đối với nó như vậy. Nhưng là một bé trai, A Thọ vẫn là muốn chơi cùng con trai hơn, hiện tại rốt cục có đại nam nhân không sợ tỷ tỷ dám bế nó, lại là nam nhân nó bội phục nhất, A Thọ rất cao hứng.

Đến trong lòng Tống Mạch, thằng bé cười ở trên mặt hân hân một cái, để biểu đạt sự yêu thích của nó. Chẳng qua là hân xong rồi, nó liếm liếm môi, ghét bỏ nhíu mày: "Mặn quá đi!"

Tống Mạch cười vang, nhìn thằng bé nói: "Mạo phạm tiểu thiếu gia rồi, chẳng qua nam nhân đều hay ra mồ hôi, tiểu thiếu gia sau khi lớn lên sẽ

biết." Vừa mới đi một đường, không ra mồ hôi mới là lạ.

A Thọ chớp chớp mắt, sờ sờ mặt mình, cũng cười: "Ta vừa rồi cũng ra mồ hôi, tũ tũ lau cho ta. Người hôn ta một cái, xem có mặn hay không."

Đám hạ nhân đều cúi đầu, đối với hộ viện to gan lớn mật này không biết nên kính hay nên cười.

Đường Hoan ghét bỏ quét mắt qua Tống Mạch một cái, không có bảo hấn để A Thọ xuống đất, chỉ phân phó xuất phát.

Tống Mạch cùng nàng sóng vai mà đi, trên đường lặng lẽ hôn A Thọ một cái, sau đó lại nhỏ giọng nói cho thẳng bé: "Một chút cũng không mặn."

A Thọ theo bản năng nhếch miệng cười, dần dần lại mất hứng: "Ta cũng là nam nhân, vì sao không mặn chứ?"

Thanh âm của thẳng bé không thấp, Đường Hoan nhíu mày nhìn qua, Tống Mạch đón ánh mắt của nàng, thanh âm trầm thấp khàn khàn: "Bởi vì khăn tay của Đại tiểu thư rất thơm."

A Thọ cũng không có chú ý tới ánh mắt qua lại của hai người, lẹch qua trên vai Tống Mạch rất kiêu ngạo mà nói hùa theo: "Ừ, khăn tay của tũ tũ ta đúng là thơm, tóc cũng thơm, trên người cũng cực kỳ thơm."

"A Thọ!" Đường Hoan đỏ mặt sắng giọng.

A Thọ không nghe thấy, Tống Mạch bắt chước nàng mắng hấn vô lại làm khẩu hình với nàng: "Ta biết."

Người thơm, ăn vào trong miệng càng thơm.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 79: Chương 74.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Trong hồ rải rác từng con thuyền nhỏ lay động, bên bờ còn có càng nhiều hơn là du khách chờ thuê.

Có không có mũi, có một mũi, cũng có hai mũi. Có vô cùng đơn giản, cũng có trang trí hoa mỹ.

Đường Hoan có tiền, trực tiếp chạy về phía những chiếc thuyền lớn rõ ràng là cho nhà giàu dùng.

Nàng chọn một cái thuyền hai mũi, hai cái mũi thuyền thoạt nhìn tựa như lâu các, cửa sổ gỗ khắc hoa lịch sự tao nhã, màn treo thuyền thêu khéo léo tinh mỹ, bên trong giường, bàn, ghế, trà cụ đầy đủ mọi thứ.

Chọn xong rồi, nàng dặn một hộ viên bốn hạ nhân đi theo bên cạnh:

"Trên thuyền nhiều người chật chội, ta cùng tiểu thiếu gia lên thuyền là được rồi, các người ở lại bên bờ chờ, nóng thì đến dưới bóng cây ngồi một lát, chỉ cần trở về đừng để cho ta không tìm thấy người..."

"Biểu muội!"

Nói được một nửa, bị một giọng nam đầy ngạc nhiên và bất ngờ đánh gãy.

Đường Hoan nhíu mày nhìn lại.

Cố Nghi phe phẩy quạt giấy chậm rãi đi tới, cười đứng ở trước người

Đường Hoan: "Nhiều ngày không gặp, khí sắc của biểu muội không tệ, như vậy tាយên tâm rồi. Muội đây là dẫn A Thọ đi ra ngoài chơi à? Vừa vặn, bên kia đã chọn xong một chiếc thuyền rồi, chúng ta cùng nhau du hồ nhé?"

Lần trước biểu muội gặp nạn, sợ là có chút hiểu lầm với ta, ta muốn giải thích với muội cận kề một chút." Nói xong, xoay người lại sờ đầu A Thọ: "A Thọ, có nhớ biểu ca không vậy?"

A Thọ sợ hãi nhìn gã, trốn ra sau Đường Hoan.

Cố Nghi bất đắc dĩ ưỡn thẳng thắt lưng, như rất quen mà trách cứ Đường Hoan: "Muội xem, đều là muội tin vào lời đồn không cho ta tới cửa, A Thọ gặp ta cũng lạ mặt rồi."

Đường Hoan liếc mắt một cái đánh giá gã rồi thu hồi lại tầm mắt, dắt A Thọ muốn đi lên ván thuyền.

Dáng dấp không được tốt lắm, còn vọng tưởng tham tiền của nữ nhân, nam nhân như vậy nàng khinh thường.

"Biểu muội..." Cố Nghi tiến lên một bước, muốn tóm lấy tay nàng.

Không chạm vào được mỹ nhân, tay mình lại bị bắt, ngay sau đó truyền đến một luồng lực rất lớn gần như sắp bóp nát gã. Cố Nghi cắn răng cố chống mới không có luống cuống, quay đầu nhìn lại, phát hiện là một hạ nhân áo thô dung mạo xuất chúng, lập tức lạnh giọng trách mắng: "Thằng khốn, ai cho mày lá gan chạm vào ông, còn không buông ra!"

Đường Hoan nghe thấy động tĩnh, dừng chân xoay người.

Tống Mạch không có nhìn nàng, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm nam nhân trước mặt, bóp đến khi đối phương nhịn không được gọi gã sai vặt tới đây hỗ trợ, hắn mới chột vung tay, trực tiếp quăng người xuống đất, từ trên cao nhìn xuống cảnh cáo gã: "Còn dám trêu chọc tiểu thư nhà tao, tự gánh lấy hậu quả." Nhìn Cố Nghi một thân áo lam đứng ở bên cạnh nàng, không khỏi xứng đôi với váy ngắn màu xanh nước trên người nàng, trong lòng hắn liền bốc lên lửa giận.

"Các người mắt mù cả sao? Còn không đánh hấn cho ta!" Cố Nghi chật vật đứng dậy, trợn mắt quét về phía hai gã đi theo phần nộ quát.

Hai gã kia cũng là “người cao ngựa lớn”, nghe vậy lập tức xắn tay áo lên, làm bộ muốn đánh người.

"Dừng tay!"

Đường Hoan lạnh mặt đi tới, khinh thường nhìn về phía Cố Nghi: "Cố Nghi, hấn là hộ viện ta mới mời đến, người có ý đồ gây rối với ta, hấn ra tay dạy dỗ người là đương nhiên. Hiện tại người không đánh lại hấn, lại muốn lấy nhiều nạt ít sao? Bàn về người, đừng nói hấn một người có thể chống đỡ mười kẻ như người, bên kia ta còn có hai gã sai vặt đấy, chẳng qua là lười cùng người mất mặt mà thôi. Ta khuyên người lập tức rời đi, hơn nữa về sau cũng đừng đến gây chuyện với ta nữa, nếu không lần sau sẽ không phải là té ngã đơn giản như vậy đâu."

Hộ viện?

Cố Nghi nhìn quét một vòng, thấy đúng là có rất nhiều người đều đang nhìn về phía bên này, gã tốt xấu gì cũng là thiếu gia nhà giàu, không mất mặt nổi cùng loại người như thế, bèn phất tay ý bảo hai gã sai vặt lui ra, vỗ vỗ bụi đất trên người, đi về phía Đường Hoan. Tống Mạch nhắc chân ở trước người Đường Hoan, mắt lạnh nhìn gã, ánh mắt nguy hiểm.

Nghĩ đến đau đớn vừa rồi, khí thế của Cố Nghi lập tức yếu đi, trên dưới đánh giá Tống Mạch một lượt, cười nhẹ nói: "Biểu muội, ánh mắt của muội không tệ, chẳng qua là nếu là hộ viện, vì sao dẫn ra bên ngoài vậy?"

Tự mình đùa giỡn người trong lòng là một chuyện, nghe người khác bôi nhọ danh dự của nàng lại là một chuyện, Tống Mạch vừa muốn động thủ, Đường Hoan đúng lúc đè lại cánh tay của hấn, vừa chạm vào lập tức rút khỏi, sau đó xoay người nói: "Tống Mạch, đừng ở chỗ này mất mặt xấu hổ

theogã, ôm tiểu thiếu gia lên thuyền." Nàng là đi ra ngoài chơi, cũng không phải là đứng ở bên hồ phơi nắng.

Nàng đồng ý cho hẳn lên thuyền?

Tống Mạch mừng rỡ, không còn có tâm tư để ý một nam nhân nàng chán ghét rõ ràng, ôm lấy A Thọ vững vàng đi lên theo.

Khách hàng không có chạy mất, nhà đồ vẫn nơm nớp lo sợ giữ ở bên cạnh cười sai quai hàm, cởi bỏ dây thừng thu tấm ván gỗ lên thuyền, chống thuyền rời bờ.

Nhìn thuyền mui đen chậm rãi rời đi, trên mặt Cố Nghihiện ra ngoan lệ, cứ duy trì tư thế nghiêng đầu nhìn chòng chọc con thuyền như vậy chạy tới trước thuyền của gã, đuổi đi hai ca cơ mới tới, quát tháo ra lệnh nhà đồ đuổi theo con thuyền kia sát sao. Cái gì mà lấy một địch mười, gã mới không tin! Hiện tại chỗ gã thêm cả gã sai vặt có ba nam nhân, lát nữa khi hai con thuyền tới gần, để cho gã sai vặt đối phó hộ viện kia, gã nhân lúc loạn đẩy nàng xuống nước rồi lại ôm lên thuyền của mình.

Hôm nay gã liền muốn nàng!

Trên thuyền bên kia, Đường Hoan ôm A Thọ ngồi ở bên trong ngắm phong cảnh. Tống Mạch đứng ở đầu thuyền một lát, phát hiện Cố Nghi lên thuyền, sau đó con thuyền kia chạy thẳng tới bên này mà đến, hẳn chằm chọc cười, đi tới nhỏ giọng dặn dò thuyền phu đi đến giữa hồ chỗ ít thuyền, lúc này mới khom người vào mui thuyền.

Nụ cười của Đường Hoan dừng lại, gương mặt nhìn hẳn: "Ai cho người vào trong này?"

Tống Mạch quan sát một cái mui thuyền khác, vẻ mặt đứng đắn giải thích nói: "Ta sợ đại tiểu thư và tiểu thiếu gia gặp chuyện không may, vẫn là ở

bên cạnh trông chừng. Đại tiểu thư cứ việc tiếp tiểu thiếu gia, coi như takhông tồn tại là được."

Đường Hoan hừ một tiếng, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ: "Tổng Mạch, ta là người thưởng phạt phân minh, vừarồi người dạy dỗ kẻ xấu cho ta, cho nên ta thưởng người thể diện chongười lên thuyền, nhưng đây cũng không có nghĩa là người có thể tự chủtrương. Người là một hạ nhân là phải nghe lời chủ nhân, lập tức đi rangoài!"

Tổng Mạch nhìn chằm chằm cái cổ trắng nõn duyên dáng củanàng, khoe miệng chậm rãi nhếch lên, thấy A Thọ sợ hãi tựa vào trênngười nàng, hãnh cười càng dịu dàng: "Tiểu thiếu gia đừng sợ, Đại tiểuthư là đang giận ta đấy."

A Thọ chu miệng lên: "Vì sao người làm cho tỷ tỷ của ta tức giận vậy?"

Tổng Mạch rất tủi thân: "Ta không làm cho nàng tức giận mà, vừa rồi cậu cũng thấy đấy, ta đánh người xấu chạy rồi, bây giờ ta ngồi ở chỗ này bảo vệcác người, Đại tiểu thư nhìn ta không vừa mắt, cho nên tức giận. Tiểuthiếu gia, cậu giúp ta hỏi Đại tiểu thư một chút, nàng rốt cuộc thấykhông vừa mắt chỗ nào, sau đó cậu nói cho ta biết, ta sẽ bỏ."

Đường Hoan nghiêng răng nghiêng lợi: "Người..."

A Thọ nghi hoặc hỏi Tổng Mạch: "Cái gì gọi là không vừa mắt?"

Tổng Mạch dường như không nghe thấy tiếng của Đường Hoan, còn nghiêm túc trả lời: "Không vừa mắt có nghĩa chính là không thích, ta thích tiểu thiếugia, tiểu thiếu gia thích ta không?"

"Thích, người có thể đánhngười xấu." A Thọ ngọt ngào nói, sau đó quay đầu nhìn Đường Hoan: "Tỷtỷ, vì sao tỷ không thích hãnh vậy?"

Tống Mạch cũng nhìn chăm chăm vào nàng, muốn biết nữ nhân này trả lời như thế nào.

Đường Hoan tức giận nhìn lại hắn, chợt cười, ôm A Thọ ôm lên trên đùi, hôn một cái lên trán của thằng bé nói: "Bởi vì nếu ta thích hắn, hắn sẽ cướp ta đi mất. A Thọ, đệ muốn để cho hắn cướp tử tử đi sao? Như vậy sau này tử tử sẽ không thể ôm đệ ngủ, cũng không thể kể chuyện xưa cho đệ."

"Không cho hắn cướp!" A Thọ khẩn trương ôm lấy nàng, cái đầu nhỏ chôn ở trong lòng nàng, một lúc lâu mới quay lại trừng Tống Mạch: "Không cho người cướp tử tử của ta, người ... người đi ra ngoài!"

Tống Mạch sửng sốt.

Thấy hắn lộ ra bộ dạng ngu ngốc kia, Đường Hoan nín cười xoay người, chỉ có bả vai nhẹ nhàng run run.

Bị một đứa nhóc đuổi, Tống Mạch vốn rất xấu hổ rồi, nhưng nhìn thấy nàng nở nụ cười, cho dù là nụ cười "cười trên nỗi đau của người khác", trong lòng hắn cũng sướng.

Trong lòng vừa sướng, lá gan của nam nhân liền to lên, không những không đi, ngược lại đứng dậy ngồi vào bên cạnh nàng, trước khi Đường Hoan tức giận một tay từ sau lưng nàng vòng quavòng quanh thắt lưng nàng, bàn tay to giấu ở dưới tay áo nàng, sau đó cúi người nói chuyện cùng A Thọ đang ngồi ở trong lòng nàng: "Tiểu thiếu gia yên tâm, ta sẽ không cướp Đại tiểu thư với cậu. Cậu xem, ta giống như là người xấu sao?" Phát hiện nữ nhân muốn động, hắn lặng lẽ gãi gãi thịt mềm ở mạn eo nàng, nàng lập tức đành hoàng lại ngay.

Hắn cách quá gần, A Thọ nghiêng nghiêng sang bên cạnh, đầu tựa vào trên cánh tay trái của tử tử, nghiêng đầu đánh giá nam nhân để nhìn trước mặt, mi mắt dài dài khẽ chớp chớp, chậm rãi lắc đầu: "Không giống."

Căn bản không biết người này đối với tỷ tỷ tốt của nó đang làm một chuyện xấu nhất mà nam nhân có thể làm với nữ nhân — khinh bạc.

Cũng may tỷ tỷ của thằng bé cũng không phải ngoan ngoãn chịu thiệt nhận khó khăn.

Hai tay ôm A Thọ, bên phải lại bị lưng eo rộng lớn rắn chắc của nam nhân chặn lại, Đường Hoan không tiện giơ tay lên. Oán hận trừng ánh mắt đầy trêu tức của nam nhân một cái, nàng cười với hắn, sau đó một chân dẫm ở trên chân hắn, ra sức mà nghiền.

Tống Mạch đau, nhưng cũng không phải đến mức khó có thể chịu được, chỉ là nhìn nàng đắc ý báo thù, hắn càng muốn trêu chọc nàng, dứt khoát nói lỏng eo nàng, quỳ một gối xuống ở trước mặt nàng, cười cùng A Thọ nói chuyện: "Tiểu thiếu gia, vậy chờ cậu trưởng thành, ta dạy cho cậu công phu, hai người chúng ta cùng nhau bảo vệ tỷ tỷ cậu, được không?" Tay trái dấn vào đùi giáp hông nàng nhẹ nhàng vuốt ve, tay phải lại lớn mật từ dưới làn váy của nàng chui vào, nắm bắp chân nàng. Trên quần lụa trắng thượng hạng, chất vải bóng loáng mềm mại mà khinh bạc, kẹp ở giữa tay hắn và chân nàng, dường như không có gì.

Đường Hoan muốn giơ chân đá hắn.

Tay kia của Tống Mạch tay kia thì chạm đến dưới hông nàng.

Nàng lập tức "không dám" hành động.

A Thọ đối với hai người âm thầm đấu đá hoàn toàn không biết gì cả, vui vẻ mà gật đầu: "Được, ta muốn có thể đánh giống người, đánh người xấu đều đánh đi."

Tống Mạch cười khen thằng bé: "Tiểu thiếu gia thật lợi hại." Tay trái không dám có động tác lớn, sợ bị A Thọ phát hiện, tay phải lại dọc theo trên dưới

bấp chân của nàng vuốt ve. Hẳn biết, trên người nàng không có chỗ nào không mẫn cảm.

Cơ thể của Đường Hoan đều bị hấn sờ đến mềm nhũn, mặc dù còn muốn hung ác trừng hấn, trong đôi mắt kia lại như chứa đầy nước xuân, nhộn nhạo câu người.

"Tổng Mạch, người kè quá gần rồi, lui ra." Nàng hưởng thụ trộm tình kích thích như vậy, lại không thể không trách cứ hấn.

"Bẩm Đại tiểu thư, ta đang nói chuyện cùng tiểu thiếu gia." Tổng Mạch ngẩng đầu nhìn nàng, thấy hai má nàng đỏ bừng xinh đẹp tựa như hoa đào, càng không nở rời đi, cố ý tìm chuyện nói cùng A Thọ, cái tay bên dưới ki biến đổi đa dạng trên chọc nàng. Nàng không có cách nào trốn trốn không thoát, đành phải ngoan ngoãn cho hấn, hấn làm cho thân thể của nàng quen thuộc hấn trước, để cho nàng nếm thử tư vị hoan hảo trước kia nàng thích nhất, nàng nhất định sẽ dần dần thích hấn.

Đường Hoan cắn môi nhẫn nại: "Người đừng quá phạm."

Bàn tay to của Tổng Mạch tiến vào trong ống quần nàng, bụng ngón tay dọc theo da thịt mịn màng kia nhẹ nhàng vuốt ve: "Đại tiểu thư, nàng đang nói cái gì? Ta nghe không hiểu. Tiểu thiếu gia, cậu hiểu không?"

A Thọ lắc đầu.

Hấn đẩy lên, Đường Hoan cuối cùng cũng không nhịn được nữa, kêu ra tiếng, lập tức chịu thua, tủi thân lại đáng thương nhìn về phía Tổng Mạch.

Cổ họng của Tổng Mạch chuyển động, hỏi nàng: "Đại tiểu thư chịu thích ta sao?"

Đường Hoan quay đầu: "Người..."

Tay trái của Tống Mạch vòng đến phía dưới đùi nàng, đầu ngón tay ở bên trong cọ cọ.

Những cái này đều là học từ nàng, nay nàng quên rồi, hẳn lại dùng ngược lại ở trên người nàng, để cho nàng ném thử tư vị hẳn bị nàng tra tấn trêu chọc trước đây.

"Dừng tay, ta, ta thích..."

Lời còn chưa dứt, thuyền đột nhiên lắc lư dữ dội một cái, hại hai tỷ đệ bỏ nhào thẳng tắp về phía trước. Nếu không phải Tống Mạch đang quỳ gối trước người hai người, ngay sau khi ngã sấp xuống vươn tay kéo cả hai người vào trong lòng, Đường Hoan có thể không sao, A Thọ nhất định sẽ bị thương rồi.

Thuyền rất nhanh đã yên ổn trở lại, bên ngoài thuyền đến tiếng kêu hoảng sợ của nhà dò.

Là ai phá hỏng chuyện tốt của nàng!

Đường Hoan lạnh mặt từ trên người Tống Mạch đứng lên, thấy A Thọ quay đầu nhìn nàng, dáng vẻ mặc dù kinh hoảng nhưng không giống như bị thương, vừa xoay người muốn đi ra ngoài.

Tay bị người kéo lại.

Tống Mạch nhét A Thọ vào trong lòng nàng, khom người hôn lên trán thẳng bémột cái: "Dừng sợ, ta đi đánh người xấu, đánh chạy tất cả bọn họ."

"Ừ!" A Thọ dùng sức gật đầu. Trong đôi mắt đen lúng liếng tràn ngập tin cậy.

Tống Mạch dịu dàng cười, chột năm lấy khuôn mặt Đường Hoan cũng hôn một cái ở trên trán nàng, đưa mắt nhìn ánh mắt của nàng: "Ngoan, lát nữa ta

lạinghe nàng nói."

Đường Hoan chuyển tầm mắt, đỏ mặt mắng tiếng "vô lại".

Dáng vẻ ngượng ngùng “muốn nghênh còn cự” kia, nam nhân nhìn thấy thiếu chút nữa không nhận được lại hôn một cái.

Đáng tiếc bên ngoài có người không muốn để cho hắn như nguyện.

Tống Mạch mặt âm trầm đi ra ngoài.

A Thọ tò mò nhìn bóng lưng của hắn, ngẩng đầu hỏi Đường Hoan: "Tỷ tỷ, hắn vừa mới hôn tỷ rồi." Thằng bé lần đầu tiên thấy tỷ tỷ để cho người ngoài hôn.

Đường Hoan ôm thằng bé vào trong lòng, nhỏ giọng giải thích: "Bởi vì tỷ tỷ cũng sợ hãi mà..."

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 80: Chương 75.1: Hương Khuê

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Ngoài thuyền.

Cố Nghi cùng hai gã sai vặt trước sau nhảy lên trên thuyền của Giang gia, nhà đò kia của gã thu bạc, dựa theo phân phó chống thuyền xa ra ngoài trượng chờ, tranh thủ nhàn rồi ngồi xồm ở đầu thuyền xem náo nhiệt.

Đồng nghiệp của hắn ta cũng không có thoải mái thích ý như vậy.

Nhà đò tuổi đã gần năm mươi tuổi gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, chắp tay về phía Cố Nghi cầu xin tha thứ, còn thiếu chút quỳ xuống rồi: "Cố thiếu gia, ngài làm cái gì vậy chứ! Tiểu nhân làm ăn không dễ dàng, cầu ngài giơ cao đánh khẽ mau đi trở về đi!" Lão không muốn ngăn cản, cũng không ngăn cản được, khách nhân ngồi trên thuyền của lão, xảy ra chuyện lão cũng phải phụ trách, lại càng khỏi cần nói vị bên trong kia tuy là nữ khách, thủ đoạn cũng không kém nam nhân.

Ánh mắt của Cố Nghi nhìn chăm chăm mũi thuyền bên kia, rèm là buông rồi, không thể thấy tình hình bên trong. Gã nháy mắt với mấy tên đi theo, ý bảo bọn họ khom lưng trốn ở mũi thuyền bên này trước, chỉ chờ hộ vệ kia vòng qua đây liền thừa dịp bất ngờ bắt lấy hắn. Thấy thủ hạ đã chuẩn bị xong, gã cười giải thích với nhà đò: "Lão trượng sao lại nói như vậy, vừa rồi biểu muội ta đứng ở đuôi thuyền, xa xa trông thấy ta, cố ý mời ta tới đây cùng nhau du hồ." Nói xong, quăng cho lão ta một thỏi bạc, mắt chứa đầy uy hiếp.

Nhà đò nhìn thỏi bạc rơi ở bên cạnh chân một chút, đang do dự có định nhặt hay không, đằng sau thuyền đến tiếng bước chân.

Nhìn thấy Tống Mạch, Cố Nghi không tiếng động di chuyển sang một bên cách Tống Mạch khá xa.

Lát nữa gã sai vặt cùng hộ viện này đánh nhau, gã lập tức chạy tới đây biểu muội xuống nước, lại ôm nàng bơi tới trên thuyền bên kia lệnh nhà dò bơi xa một chút. Muốn một nữ nhân cần bao nhiêu thời gian? Đến lúc đó cho dù hộ viện của nàng có thể đuổi kịp, gã cũng làm xong việc rồi. Có hai nhà dò truyền chuyện này ra, biểu muội hoặc là gả cho gã, hoặc là phải tuần tiết[1], vô luận như thế nào sản nghiệp của Giang gia đều sẽ rơi xuống trong tay gã.

[1] Tuần tiết, có 3 loại: Thứ nhất, vì thất bại trong chiến tranh hoặc quốc gia bị diệt vong, không đầu hàng mà tự tử. Thứ hai, phụ nữ chết để giữ trọn trinh tiết. Thứ ba, thời xưa, trong xã hội phong kiến, khi chồng chết người phụ nữ phải chết theo.

Cố Nghi tự nhận bàn tính gã được rất tốt.

Nhưng gã quên mất có câu gọi là “người tính không bằng trời tính”.

Ngay khi gã đứng lại tại chỗ chỉ chờ Tống Mạch bị ngăn cản thì chạy tới, Tống Mạch chợt làm ra động tác ngoài dự đoán của mọi người.

Thật ra Cố Nghi cũng không thấy rõ Tống Mạch là làm sao làm được, gã chỉ nhìn thấy hắt giơ tay, dưới chân hình như động, sau đó cây sào dài bị nhà dò ném ở trên mép thuyền đã rơi xuống trong tay hắn... Sau đó nữa, bóng vàng chợt lóe, ngực tê rần, gã không chịu nổi chế ngã ra phía sau, “ùm” rơi xuống nước.

Sự việc xảy ra quá nhanh, hai gã sai vặt đều ngây ngẩn cả người, cho đến khi bên cạnh đột nhiên chợt hiện một người mới phản ứng lại. Đáng tiếc đã chậm rồi, người nọ chia ra vịn chặt một cánh tay của bọn họ, trước khi bọn họ đánh trả đẩy bọn họ xuống nốt. Trong nháy mắt ngã xuống nước kia, hai người nghe được trước sau sát soát hai tiếng "kết cạch"... cánh tay bị gãy.

"A!"

Hai người đầu đến kêu to ra tiếng, tiếp theo là tiếng đập nước ở trong nước.

Bên kia Cỗ Nghi cái khó ló cái khôn, sau khi rơi xuống nước nhanh chóng trốn về phía sau, nghe thấy hạ nhân kêu lên, gã chỉ là dừng lại động tác một chút, cũng chưa từng từ trong nước nhô ra.

Gã ở trong nước bơi rất nhanh, ánh mắt Tống Mạch như chim cắt gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng của gã, dọc theo đường nhỏ một bên mũi thuyền đi được nhanh hơn, vừa đi vừa quăng áo ngoài ra ngoài. Mắt thấy Cỗ Nghi sắp phải nhô lên, Tống Mạch tung người nhảy, trực tiếp đè lại đầu Cỗ Nghi xuống, ở trong một hồi tiếng đập nước phé cánh tay trái của gã, lúc này mới đá người văng ra khỏi mặt nước.

Đang muốn lên thuyền, thấy nàng ôm A Thọ dán vào cửa sổ nhìn về phía bên này, ánh mắt chạm vào nhau, nàng nhanh chóng xoay đầu ra, chỉ có A Thọ còn hưng phấn mà nhìn hẳn. Tống Mạch hướng về phía thẳng bé cười cười, nhọc nhằn vô cùng mà bò lên thuyền, sau đó cũng không thèm nhìn tới ba người trong nước kia, phân phó nhà dò tiến về đảo nhỏ giữa hồ phía trước.

Đó là một chỗ ngắm cảnh đẹp ở Cảnh Viên, cũng là chỗ bọn họ định dùng cơm trưa.

Thuyền không có tổn hại, khách nhân không có bị thương, nhà dò thờ phào một thời, lại thấy đồng nghiệp nhàn rỗi lúc trước vội vàng chèo thuyền chạy về phía ba người rơi xuống nước, biết Cỗ gia thiếu gia không có nguy hiểm tính mạng, lão yên tâm mà chống thuyền rời đi.

Tống Mạch ướt “tách tách” đứng ở đuôi thuyền một lát mới đi vào, vẻ mặt thối khô.

A Thọ từ lúc thấy hấn lên thuyền đã phát hiện không đúng, nếu không phải bị Đường Hoan ôm, thằng bé đã chạy ra ngoài từ lâu. Lúc này thấy Tống Mạch khó chịu thành như vậy, nó gấp đến độ sắp khóc rồi: "Người làm sao vậy chứ, bị người xấu đánh sao? Có đau hay không?"

Tống Mạch lắc đầu, ngồi ở đối diện hai tỷ đệ, dựa vào mũi thuyền đằng sau nói: "Tiểu thiếu gia đừng sốt ruột, ta không bị thương, chỉ là cánh tay không nâng lên nổi."

Đường Hoan thật muốn cầm ly trà lên ném qua!

Không trách được rõ ràng có thể giải quyết chuyện ở trên thuyền, hấn nhất định nhảy xuống hồ giày vò một trận, thì ra ở chỗ này chờ nàng đây!

Loại này sức mạnh vô lại này, cũng sắp vượt nàng rồi!

Người này thật sự là Tống Mạch?

Sẽ không phải bị ác quỷ phong lưu nào đó đầu thai chứ?

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi trừng hấn, đương nhiên, đây chỉ là biểu hiện nên có của nguyên thân, trong lòng nàng thật ra hưng phấn cực kỳ!

Bởi vì trên người nam nhân chỉ có một cái quần ướm tí tách, bên trên lồng ngực rộng lớn rắn chắc, cơ ngực cơ bụng cũng đẹp hơn so với mấy giắc mông trước, hơn nữa là vừa đúng độ, vừa có hương vị nam nhân nồng đậm cũng sẽ không ảnh hưởng đến mỹ cảm. Mặc dù không phải là dáng người trắng nõn cân xứng mà nàng thích nhất kia, nhưng đối mặt với Tống Mạch như vậy, nàng căn bản cũng không cần giả vờ đã "mặt đỏ tim đập" rồi.

Nhanh làm mấy chuyện xấu đi, nàng phải kiểm tra!

Trẻ nhỏ ngây thơ không hiểu chuyện, lại có rất ít người lừa nó, cho nên A Thọ cũng không biết Tống Mạch đang giả vờ. Thăng bé chăm chú nhìn cánh tay của Tống Mạch, chớp chớp mắt nước mắt liền lăn xuống: "Tỷ tỷ, cánh tay của hần không nâng lên được rồi!" Nam nhân này là hộ viện nhà nó, là người tốt giúp nó đánh người xấu, A Thọ cũng thích cảm giác được hần ôm và nói chuyện cùng hần, bây giờ hần bị thương nặng như vậy, A Thọ quá đau lòng rồi.

Tống Mạch vội tới đỡ thăng bé: "Đừng khóc đừng khóc, ta thật sự không đau, chỉ là không có cách nào lau nước trên người rồi."

A Thọ chùi chùi nước mắt: "Vậy bây giờ phải làm sao đây?" Tắm rửa xong phải lau nước trên người, điều này nó biết.

Tống Mạch khó xử nhìn về phía Đường Hoan: "Đành phải phiền Đại tiểu thư giúp ta rồi, không biết Đại tiểu thư có bằng lòng hay không?"

Đường Hoan hừ lạnh một tiếng, đỏ mặt xoay đầu ra: "Láo xược, người là thân phận gì? Tống Mạch, niệm tình vừa rồi người ra tay giúp đỡ, ta coi như không có nghe được lời nói mạo phạm của người, lập tức sang mui thuyền bên kia tự mình giải quyết, nếu không đừng trách ta ... ta... khấu trừ tiền công của người!" Trong tay hần còn cầm cái yếm của nàng, nàng đương nhiên không có cách nào lừa mình dối người, dùng cố đuổi hần đi uy hiếp hần.

Tống Mạch nghe xong thiếu chút nữa cười phá ra, nhin một chút, không để ý đến Đại tiểu thư kiêu ngạo, chỉ tố tội thân với đệ đệ nàng: "Tiểu thiếu gia, cậu giúp ta khuyên nhủ Đại tiểu thư đi, bảo nàng giúp ta một lần, ta như bây giờ cả người đầy nước, thật sự cực kỳ khó chịu. Đại tiểu thư mềm lòng thiện lương, nhất định sẽ giúp ta, tiểu thiếu gia mau van cầu nàng cho ta đi."

A Thọ còn không hiểu nam nữ có khác biệt, thăng bé ngửa đầu hỏi Đường Hoan: "Tỷ tỷ vì sao tỷ không giúp hần vậy? Hần đã giúp chúng ta đánh

người xấu."

Đường Hoan trừng Tống Mạch một cái, sờ sờ đầu A Thọ: "A Thọ ngoan, hẳn là nam, tử tử là nữ, nữ không thể chạm vào nam."

A Thọ thực sự không hiểu: "Đệ đây cũng là nam, sao tử tử có thể tắm rửa lau khô giúp đệ?"

Tống Mạch cười trộm.

Đường Hoan thật muốn gõ đầu nhỏ này một cái thật mạnh: "Bởi vì hẳn là đại nam nhân, tử tử nếu giúp hẳn, người khác sau khi biết sẽ nói xấu tử tử."

"Không ai có thể biết." Tống Mạch lập tức cam đoan nói: "Trong thuyền chỉ có ba người chúng ta, Đại tiểu thư không nói, Tiểu thiếu gia không nói, tác cũng sẽ không nói ra ngoài. Đại tiểu thư cứ việc yên tâm." Về phần thuyền phu, hẳn đã cảnh cáo lão rồi, hôm nay việc hẳn cùng với nàng ở chung một khoang thuyền nhà dò dám truyền ra ngoài nữa chứ, ba người Cố Nghi là kết cục của lão.

A Thọ lập tức gật đầu: "Tử tử, chúng ta ai cũng không nói, tử không cần sợ người khác biết được, mau đi giúp hẳn đi!"

"Ta..."

Tống Mạch khụ khụ, uy hiếp nhìn nàng chăm chăm: "Đại tiểu thư lúc này giúp ta, chứng minh nàng mềm lòng thiện lương thương cảm hạ nhân, nếu là tadùng lý do khác bắt nàng giúp ta, Đại tiểu thư cũng có chút đáng thương rồi." Hẳn rất may mắn là A Thọ chỉ có ba tuổi, nói chuyện thâm ảo là hằng bé nghe không hiểu.

"Người đừng quá vô sỉ!" Trên mặt Đường Hoan xấu hổ và tức giận đan xen.

Tống Mạch nhìn nàng cười, yên lặng đứng dậy đứng ở chỗ mắc áo trong góc, nơi đó có khăn lau sạch sẽ. Đứng xong rồi, ánh mắt hần sáng quắc chờ nàng.

Đường Hoan ngồi im.

"Tỷ tỷ, tỷ không vui sao?" A Thọ tò mò qua lại đánh giá hai người, nghi hoặc hỏi.

Giả bộ tầm tầm rồi, Đường Hoan cắn cắn môi, ôm A Thọ đến trên giường bên kia có bố trí tấm chăn thân, dỗ thẳng bé ngủ: "A Thọ ngoan, tỷ tỷ lúc này đi giúp hần, đệ ngoan ngoãn ngủ đi, lát nữa đến nơi tỷ tỷ sẽ đánh thức đệ."

"Nhưng bây giờ đệ còn chưa buồn ngủ đâu." A Thọ ngửa mặt nằm, mắt to sáng ngời hữu thần.

Đường Hoan lấy khăn lụa của mình ra quấn lỏng loẹt ở trên mắt cho thẳng bé, thanh âm dịu dàng cực kỳ: "Như vậy A Thọ sẽ dễ ngủ hơn, ngủ đi, buổi chiều chúng ta còn muốn lên đảo chơi đấy, đệ phải dưỡng tinh thần tốt mới được, đúng không?"

A Thọ gật gật đầu, nằm nghiêng về phía nàng, tay nhỏ bé cầm lấy bàn tay to của nàng: "Vậy tỷ tỷ vỗ vỗ đệ, chờ đệ ngủ rồi hãy đi."

Đường Hoan cắn môi nhìn về phía Tống Mạch.

Tống Mạch gật đầu với nàng. Hần là muốn cùng nàng thân thiết, nhưng nhìn nàng dỗ đứa nhỏ dịu dàng như vậy, trái tim hần cũng mềm nhũn, hận mình không thể cũng biến thành đứa nhỏ, để cho nàng dỗ dành dịu dàng như vậy.

Hồ đập dờn bông bành xao động, thuyền mũi đen nhẹ nhàng đong đưa, dưới võ vè dịu dàng quen thuộc, A Thọ tâm tư đơn giản rất nhanh đã ngủ

rồi.

Đường Hoan chậm rãi đứng lên, lại cúi đầu không chịu rời đi.

Tống Mạch buông màn trúc hai bên, đi tới, cầm tay nàng. Đường Hoan giãy dụa, hấn dùng sức, dắt nàng đi vào trong góc.

"Trên người người đã khô rồi." Đường Hoan cúi đầu, trước mặt chính là lồng ngực tinh trắng của hấn.

Tống Mạch đưa khăn lau cho nàng, chỉ vào một chuỗi giọt nước đang chậm rãi chảy xuống trên lồng ngực: "Nơi này còn chưa khô."

Đó là nước từ trên tóc hấn chảy xuống.

Đường Hoan đỏ mặt ngửa đầu liếc hấn một cái, lập tức lại cúi thấp xuống: "VẬY, lau khô tóc là được rồi."

Giọng nói của Tống Mạch hơi khàn: "Không cần, chỉ lau trên người."

VẬY chẳng phải là tóc không khô, nàng sẽ phải liên tục lau?

Đường Hoan then quá hoá giận, xoay người muốn đi.

Tống Mạch tiện tay nắm lấy dây băng váy ngắn của nàng, Đường Hoan kinh hãi, Tống Mạch đẩy người tựa vào trên ván cửa. Bởi vì trên người hấn đang ướt, sợ làm nhăn quần áo nàng không thể gặp người, hấn không có dám lên, chỉ nhìn nàng thấp giọng nói: "Nàng là muốn giúp ta lau, hay là muốn lại đến một lần?" Ánh mắt dừng ở trước ngực phập phồng kịch liệt của nàng.

"Tống Mạch, ta van người buông tha ta, đừng như vậy..." Đường Hoan nhắm mắt lại, bất lực cầu xin nói.

"Yên tâm, ta chỉ là để nàng lau khô cho ta thôi, sẽ không làm cái khác với nàng." Tống Mạch cúi người, hôn mắt của nàng.

Đường Hoan giật mình né tránh, môi hấn rơi xuống khóe mắt của nàng. Tống Mạch tiếp tục hướng xuống, Đường Hoan cố nhịn, cuối cùng cũng đưa tay ra đỡ hấn, tay chạm tới cơ bắp rắn chắc của hấn, vừa vội vàng hạ xuống, xấu hổ đến sắp khóc: "Người, người dừng tay, ta giúp người là được!"

"Thật ngoan." Tống Mạch cuối cùng hôn nàng một cái, đứng thẳng.

Đường Hoan nhắm mắt lại, nâng tay đi lau cho hấn.

Tống Mạch bắt lấy một cái tay khác của nàng khoác lên trên lưng mình, khẽ cười nói: "Đại tiểu thư quả nhiên chưa từng hầu hạ người, nàng nhắm haimắt lại như vậy, có thể nhìn thấy trên người ta chỗ nào có nước? Mở ra, nhìn ta." Suy cho cùng từng làm sữ phụ của nàng thiếu gia của nàng, giọng điệu sai bảo ra lệnh tự nhiên vô cùng, dường như hấn mới là chủ nhân, nàng mới là hạ nhân.

Nam nhân bá đạo...

Nhưng Đường Hoan thích nam nhân ở trên chuyện tình bá đạo như vậy, có cảm giác đặc biệt.

Nàng đỏ mặt không chịu mở mắt, chợt có bàn tay to dưng ở trên da thịt trần trụi trước ngực nàng, nàng gấp đến độ lui về phía sau, đụng vào cánh cửa. Mắt thấy cái tay kia muốn đi xuống chui vào bên trong, Đường Hoan vội mở mắt, trong mắt có ánh nước lưu động: "Ta nhìn ta nhìn, xin người dừng như vậy..."

Tống Mạch lưu luyến thu tay lại.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 81: Chương 75.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan rử mắt không nhìn hẳn, tay trái yếu ớt chống lên cái eo nhỏ săn chắc của hẳn, tay phải ở trên lồng ngực của hẳn lau chùi. Bọt nước lăn xuống, nàng lau đi, lại rơi xuống, nàng lại lau, lặp lại không biết bao nhiêu lần. Vẻ mặt nàng ngần ngợ mà lau chùi, trong lòng ngứa ngáy đến cực kỳ, hận không thể nhào lên cắn một miếng, lại hận hai tay không thể đặt lên thoải thích mà sờ. Nhưng nàng chỉ có thể chịu đựng, cố ý bỏ mặc một chuỗi bọt nước chảy tới dưới thắt lưng hẳn, nàng “ngây thơ vô số tội” làm tròn bốn phận đi lau, cổ tay xẹt sát qua quần lót của hẳn.

"A..."

Dường như mới phát hiện phía dưới có cái lều chống lên cao cao, nàng khẽ kê một tiếng nhanh chóng xoay đầu ra, khăn từ trong tay rơi xuống đất, bị nam nhân khom người cầm lấy.

Tống Mạch miệng đắng lưỡi khô, hẳn khoác khăn lau lên đầu vai, hai tay nắm cánh tay nhỏ bé đang giãy dụa muốn chạy trốn của nàng, bắt nàng cởi bỏ đai lưng cho mình. Đường Hoan hừng phấn mà hai má hồng hồng, ở trong mắt nam nhân chính là then thùng.

"Đại tiểu thư đừng sợ, ta sẽ không chạm vào nàng, chỉ là phía dưới của ta cũng ướt rồi, cần nàng giúp ta lau." Quần rơi xuống, bị Tống Mạch một cước đá đến chỗ thông gió bên cạnh thối khô, sau đó hẳn nắm một bàn tay của nàng, nhét khăn lau vào trong tay kia, dùng thanh âm khàn khàn trầm thấp dụ dỗ nàng: "Ngoan, giúp ta giống như vừa rồi, nhìn ta giống như vừa rồi." Giống như nàng khi là Tiểu Ngũ, sờ khắp toàn thân ta.

"Đừng mà, Tống Mạch, người đừng quá bắt nạt người..." Đường Hoan tựa vào trên ván cửa, tay nhỏ bé dùng sức đẩy hẳn, quay đầu nghiêng sang một bên. Dáng vẻ mảnh mai đáng thương, chỉ biết càng kích thích nam nhân, càng không cần phải nói là nam nhân đã từng hưởng qua tư vị này vì nàng mà ăn chay hai mươi lăm năm.

Tống Mạch nhìn chăm chăm khuôn mặt đờ đờ của nàng, nhìn chăm chăm bộ ngực cao cao phập phồng của nàng, rồi cuộc không đè nén được nữa, hỏa, bàn tay to chợt từ nơi mở ra ở vạt áo nàng mà thò vào. Nàng hoảng sợ hô một tiếng, hẳn đã chặn đôi môi của nàng lại, vừa điên cuồng mà hôn nàng vừa cầm vật hình tròn mềm kinh người kia mà vuốt ve. Đường Hoan ươm ươm giãy dụa, nhưng mà bả vai bị hẳn chặt rồi, mặc dù cơ thể hẳn không dán lên, nàng dù muốn tránh cũng không tránh được.

Vất vả lắm hẳn mới ăn đủ môi nàng, Đường Hoan thở hổn hển cầu xin hẳn: "Đừng như vậy, ta giúp người, ta giúp người, người mau buông ta ra..."

Tống Mạch ngậm vành tai nàng khế cắn, thanh âm mơ hồ không rõ: "Ta buông nàng ra rồi."

Đường Hoan dán vào gò má hẳn trốn xuống, "Không phải, ta là nói, tay, tay buông chỗ đó ra..."

Lỡ tai nàng né tránh, Tống Mạch làm bộ như muốn cắn áo trên vai nàng xuống lấy làm uy hiếp: "Buông chỗ nào ra? Nói cho ta biết."

"Người vô lại!" Đường Hoan cắn răng không nói.

Tống Mạch nhìn nàng, khuôn mặt xinh đẹp nhuộm đầy sắc đỏ, phần môi tràn ratiếng nói mềm mại. Trong lòng hẳn mềm nhũn, tay rút ra ngoài, sửa sang lại quần áo tử tế cho nàng, hôn nhẹ chóp mũi nàng: "Không ép nàng nữa."

Đường Hoan run rẩy mở mắt ra, mong chờ nhìn vào mắt hẳn: "Thật sự?"

Tống Mạch gật đầu: "Thật sự, nàng chỉ cần lau phía dưới giúp ta là được rồi." Cái khác, buổi tối lại tiếp tục. Chung quy lại là ban ngày ban mặt, da mặt nàng quá mỏng rồi.

"Người..."

"Đại tiểu thư, cho nàng hai lựa chọn, hoặc là bây giờ nàng nhìn ta giúp ta, hoặc là đổi thành như ta làm vậy với nàng, nàng muốn thế nào?" Hấn nâng cằm nàng lên, bình tĩnh thương lượng.

"Tống Mạch, người khinh người quá đáng!" Đường Hoan oán hận trừng hấn.

"Đại tiểu thư yên tâm, ta nói rồi, ta chỉ bắt bạt một mình nàng, nữ nhân khác, ta nhìn cũng không thèm." Tống Mạch hôn đôi môi nàng một cái.

"Xí, nói như người là đương kim Hoàng thượng ý, nữ nhân trong thiên hạ đều cầu được người nhìn!"

"Các nàng cầu ta ta cũng không nhìn, ta chỉ nhìn nàng." Tống Mạch không mảy may tức giận, thấy nàng kiên cường cãi lại, hấn cười cười: "Đại tiểu thư chậm chạp không làm, còn dùng lời nói kích ta, chẳng lẽ là muốn cho tanhìn nàng? Một khi đã như vậy, Tống mỗ cung kính không bằng tuân lệnh rồi." Nói xong, muốn cởi vạt áo của nàng.

"Đừng! Ta ... ta giúp người..."

Đường Hoan nắm lấy tay hấn, nhận mệnh đoạt lấy khăn lau, cúi người lau chân cho hấn.

"Mở mắt ra." Tống Mạch đứng thẳng, cúi đầu nhìn nàng.

Đường Hoan căn môi, thấy chết không sờn nghe hản bảo, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất giúp hản lau khô hai cái chân dài, đứng dậy ném khăn lau vào trên người hản: "Như vậy được rồi chứ? Lập tức rút ngay!"

Tống Mạch nhìn nàng cười: "Đại tiểu thư lười biếng rồi, còn có một chỗ."

"Người..."

"Quên đi, Đại tiểu thư chưa từng làm loại việc này, ta đến giúp nàng đây." Trên người cơ bản đã khô, Tống Mạch không tiếp tục kiêng dè dán vào trên người nàng, nắm tay nàng lại để cho nàng cầm của mình, nhanh chóng động, nếu không động, hản sợ mình nổ tung mất. Đường Hoan khiếp sợ mở to mắt, tiếp theo trên mặt rục hồng, Tống Mạch thấy, ghé vào bên tai nàng nói nhỏ: "Đại tiểu thư, nàng đã sờ khắp toàn thân ta rồi, ta đã là người của nàng rồi, nàng cũng không đá ta ra được nữa."

"Người hạ lưu!" Đường Hoan rút tay về.

"Ta chỉ hạ lưu với nàng." Tống Mạch thẳng lưng lên phía trước, phía trước đẩy vào khăn lau hản đã sớm lót ở bên hông nàng, mặc dù không có trực tiếp chạm vào nàng, nhưng động như vậy, cũng là một cái một cái đẩy ở trên người nàng. Nghe thấy nàng theo động tác của hản phát ra tiếng kêu lên đứt quãng, trong lòng Tống Mạch thỏa mãn lạ thường, cố ý càng dùng sức mà đâm nàng. Trên người Đường Hoan như nhũn ra, thật sự là vật trong lòng bàn tay kia làm cho nàng rất vừa lòng, cho dù không có tiến vào, nàng cũng có chút lâng lâng rồi, vì thế làm bộ như không muốn để ý đến hản, nhắm mắt cảm thụ vô lại cuồng dã của nam nhân.

Nước vỡ vào thân thuyền, phát ra tiếng vang có quy luật, che lấp tiếng va chạm rất nhỏ bên trong.

Phía trước sắp đến đảo nhỏ, nhà dò đi tới hỏi: "Giang tiểu thư, chúng ta lập tức đến rồi."

"Không vội lên bờ, vòng quanh đảo một vòng trước, tiểu thư nhà ta nói, muốn ở trên thuyền ngắm phong cảnh trên đảo một chút."

Thanh âm truyền đến, nhà dò bị dọa giật mình, bởi vì lão đứng ở trước cửa, mà nam nhân dường như chỉ đứng ở đối diện lão, chỉ cách có một cánh cửa.

Chẳng qua lão rất nhanh đã lắc đầu, đáp ứng rồi đi.

Bên trong cửa, Tống Mạch buông đôi môi của Đường Hoan ra, ở trong tiếng thở dốc càng ngày càng gấp gáp của nàng phun ra ngoài. Hắn dùng khăn laubọc của mình lại, tiếp tục chống lên nàng động hai cái, cho đến khi hoàn toàn chấm dứt, hắn mới đặt ở trên người nàng, thỏa mãn hôn cổ nàng:"Đại tiểu thư, đời này ta sống nhiều năm như vậy, chưa từng có một kẻ nào sung sướng giống như lúc này, sung sướng muốn chết."

"Vậy người đi tìm chết là được rồi." Đường Hoan căm hận nói, ngón tay lạnh lẽo xòe ra, môi quá.

Tống Mạch trừng phạt căn nàng một cái, thối lui trước khi nàng xù lông, thân thể trần trụi nghênh ngang không biết liêm sỉ đi đến trước chậu nước,quăng khăn lau vào. Bên cạnh có thùng nước, hắn múc nước vào, đang muốn bắt đầu tắm, chợt quay đầu nhìn nàng: "Nếu không Đại tiểu thư giúp người giúp cho chót?"

"Vô sỉ!"

Đường Hoan thấp giọng mắng hắn,sau đó một tay che mắt, vừa đi đến bên giường. Đi được một nửa, liếc thấy áo ngoài hắn ném lên ghế lúc trước, trong lòng nàng vừa động, chạy nhanh mấy bước cầm áo khoác lên, mò vào cổ tay áo và bên trong túi tiền. Nhìn nam nhân này giả vờ giả vịt, chẳng lẽ thực sự giấu cái yếm kia ở trên người?

Tống Mạch nhìn thấy động tác của nàng, cũng không gấp gáp. Tắm xong treo khăn lên, lại nhặt quần lên treo ở một bên hướng mặt trời, kéo rèm cửa

số ra một chút phơi nắng, lúc này mới đi về phía Đường Hoan, giơ tay đòi xiêm y: "Đưa cho ta."

Nam nhân này có da mặt dày đến cực hạn.

Ánh mắt từ trên “cờ him bự” dưới eo hăn xẹt qua, Đường Hoan xoay người sang bên, cả giận: "Người gạt ta, người căn bản không có mang trên người."

"Thì tính sao?" Tống Mạch đoạt lấy áo khoác, vừa mặc lên người vừa cười hỏnàng: "Chẳng lẽ Đại tiểu thư định sau khi trở về lập tức phái người tới bắt ta? Ta đây xin khuyên đại tiểu thư đừng hành động thiếu suy nghĩ, theo như lời nàng, mười người cũng chưa chắc đánh thắng được ta, đến lúc đó quan hệ của chúng ta cũng không giấu giếm được rồi."

"Xí, ta với người quan hệ gì cũng đều không có!" Đường Hoan dịch sang bên cạnh hai bước.

Tống Mạch bước nhanh lên phía trước ôm lấy nàng, cúi đầu muốn hôn: "Đại tiểu thư thật độc ác, vừa rồi ăn xong lau sạch ta, bây giờ đã không thừa nhận rồi?" Hăn nắm tay nàng lên đưa đến chóp mũi nàng, xấu xa cười: "Đại tiểu thư ngửi đi, nơi này còn có mùi vị của ta."

"Người..."

"Tỷ tỷ..." A Thọ đột nhiên ngồi dậy, giơ tay muốn kéo khăn đang cuốn trên mắt xuống.

Tống Mạch lập tức buông Đường Hoan ra, lắc mình tránh sang ghế dựa bên kia ngồi xuống, nhắm mắt giả bộ ngủ.

Đường Hoan không kịp lại làm bậy cùng hăn nữa, ôm lấy A Thọ dỗ dành.

A Thọ rất nhanh đã tỉnh táo, muốn xuống đất chơi. Đường Hoan không yên lòng để thằng bé tự đi trên thuyền, dắt nó đi. A Thọ đến thẳng trước người Tống Mạch, ngửa đầu nhỏ giọng hỏi Đường Hoan: "Tỷ tỷ, cánh tay của hấn có thể nâng lên chưa?"

"Có thể rồi, đệ mới vừa ngủ thì hấn đã tốt rồi. Đi, tỷ tỷ ôm đệ ra bên ngoài xem đảo đi." Đường Hoan ôm người lên.

A Thọ quay đầu nhìn Tống Mạch: "Tỷ tỷ, sao bên dưới của hấn không mặc quần vậy?"

Đường Hoan chỉ chỉ cái quần đang hong khô bên kia của Tống Mạch: "Bởi vì bị nước ngâm ướt đấy, A Thọ đừng nói ra ngoài nhé, người bên ngoài sẽ chê cười hấn."

A Thọ cười he he: "Đệ biết, người khác sẽ cho là hấn tè ra quần, có phải hay không?"

Đường Hoan buồn cười, quay đầu nhìn Tống Mạch, phát hiện nam nhân này không biết mở mắt từ lúc nào, đang dụi dụi nhìn nàng.

Nàng trừng hấn một cái, đi ra ngoài.

Ngày mùa hè mặt trời chói chang, quần Tống Mạch rất nhanh đã khô. Sau khi thuyền cập bờ, hấn một tay ôm A Thọ, một tay mở ô cho nàng, ba người tìm tiệm cơm ăn cơm trước, nghỉ ngơi đủ lại đi ngắm cảnh. Tuy rằng Đường Hoan vẫn là lạnh mặt với hấn, không chịu nổi bây giờ nàng không đá hấn ra được, da mặt Tống Mạch lại đủ dày chủ động trêu chọc nàng, nhiều lần chọc cười nàng, Đường Hoan thuận thể dụi sắc mặt xuống.

Khi trở lại Giang phủ, đã là màn đêm buông xuống.

A Thọ mệt mỏi một ngày, đã sớm ngủ trong lòng Đường Hoan.

Tống Mạch đẩy màn xe ra, thấy vậy, vươn tay nhận lấy A Thọ: "Đại tiểu thư, ta giúp ngài ôm tiểu thiếu gia nhé."

Đường Hoan "ừ" một tiếng, để hẳn vịn xuống xe ngựa.

Tống Mạch vẫn đi theo phía sau Đường Hoan, cho đến cửa tiểu viện của nàng.

"Đưa cho ta đi." Đường Hoan vươn tay về phía hẳn.

Tống Mạch ôm A Thọ tránh qua: "Đại tiểu thư, tiểu thiếu gia không chịu buông ta ra, như vậy đi, trước hết ta ôm cậu ấy đi qua bên kia một chút, lát nữa lại đưa tới đây." Nói xong, đi thẳng.

Đường Hoan liếc mắt một cái là nhìn thấu tâm tư của hẳn, nàng ra vẻ tức giận lại không thể làm gì, xoay người phân phó mấy nha hoàn: "Thôi, đêm đã khuya, các người lui xuống trước đi, tự ta ở đây chờ tiểu thiếu gia, vừa vặn một mình yên tĩnh một chút."

Bọn nha hoàn quen nghe theo tiểu thư phân phó, mặc dù cảm thấy có chút không ổn, vẫn là ngoan ngoãn trở về phòng.

Tống Mạch rất nhanh đã trở lại, đi thẳng đến phòng chính.

Đường Hoan ở trước cửa buồng trong ngăn cản hẳn: "Được rồi, giao A Thọ cho ta, người lập tức trở về!"

"Nàng cảm thấy nàng có thể ngăn cản ta?" Tống Mạch cười nhẹ, dễ dàng đẩy tay nàng ra, lắc mình bước vào. Đường Hoan nhìn theo bóng lưng hẳn cười, đuổi theo sát sao, làm bộ muốn cùng hẳn cướp A Thọ.

Tống Mạch "người cao ngựa lớn" làm sao để cho nàng cướp đi, đến bên giường, thấy bên trong bày hai cái gối đầu một lớn một nhỏ, hoàn toàn có thể tưởng tượng tình cảnh bình thường hai tỷ đệ ở trên giường chơi đùa.

Trái tim của hắn mềm mại như nước, cẩn thận từng li từng tí đặt A Thọ xuống, cởi quần áo cho thẳng bé. Đường Hoan muốn nhúng tay, bị hắn trừng một cái, nàng sợ đánh thức A Thọ, đành phải thành thành thật thật đứng ở một bên nhìn.

Thật vất vả chờ Tống Mạch đắp xong cái chăn mỏng cho A Thọ, Đường Hoan lui về phía sau một bước đuổi hắn rời đi, Tống Mạch gật gật đầu, lại đột vươn tay kéo người vào trong lòng, ôm ngang người đi ragian phụ. Đường Hoan đá chân kháng nghị, Tống Mạch không thay đổi chút nào, một tay ấn người vào trên giường, hắn đè thẳng xuống, hai ba cái đã lột người sạch sẽ, ngọc hành[3] tựa như đoá sen hồng nở ra dưới thân.

[3] Ngọc hành: thuật ngữ Trung y, tức dương vật

"Tống Mạch, người khốn..."

Còn chưa có mảng xong, miệng đã bị chặn lại.

Thân thể này không có một chỗ nào hắn không quen thuộc, một đôi bàn tay to chạy qua lại trên dưới, mấy nơi mềm mại mặc sức vỗ về chơi đùa, không mất quá nhiều thời gian đã làm cho nữ nhân xụi lơ như nước. Tống Mạch buông đôi môi nàng ra, ở ngực nàng cắn cắn, Đường Hoan chống lên bả vai hắn vô lực cầu xin: "Buông, đừng như vậy..."

Tống Mạch thuận theo nữ nhân của hắn, từ trên người nàng xuống dưới, một tay đưa đến dưới cổ nàng đem người ôm vào trong lòng, một tay ở trên đoá hoa mềm mại kia trêu chọc đi trêu chọc lại, dính sương hoa vội tới cho nàng xem: "Đại tiểu thư, thấy không? Đây là nàng vì ta mà chảy ra."

Đường Hoan xấu hổ và giận dữ mà che mắt: "Đều tại người, ta không muốn, vì sao lại như vậy..."

Tống Mạch đẩy tay nàng ra, nửa đặt ở trước ngực nàng, nhìn thẳng vào mắt của nàng: "Bởi vì nàng thích ta, cho nên sẽ vì ta mà động tình."

Ánh mắt Đường Hoan đơng đưa dồn dập, tựa như khóc lại tựa như xấu hổ: "Không thể nào, làm sao ta có thể thích một kẻ khốn kiếp vô lại?"

Tống Mạch dịu dàng hôn mắt nàng: "Vậy phải hỏi trái tim của nàng." Bàn tay đặt lên ngực trái của nàng, nhéo nhéo: "Đáng tiếc nơi này của nàng thọt quá nhiều, trái tim cũng khó có thể đến gần."

"Vô lại... ừm..."

Tống Mạch nhéo quả hồng kia trêu chọc nàng, "Nói nàng thích ta."

Đường Hoan liên tục lắc đầu, lại không chịu nổi sự trêu chọc của hắn từng tiếng từng tiếng kêu lên.

Nàng không nói, Tống Mạch cũng không gấp gáp, một lần nữa phủ lên.

Vì sao phải gấp?

Đêm còn dài như vậy...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Khụ khụ, 6-9 giấc mộng là quá trình Tống Mạch khôi phục, tính cách của hãncơ bản có thể dùng xuân hạ thu đông để hình dung, hiện tại là hạ, sự trắng trợn này cũng là phù dung sớm nở tối tàn, mọi người quý trọng nha!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 82: Chương 76.1. Chiến Tranh Lạnh

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đêm hè, ngoài cửa sổ ếch kêu liên miên hô ứng lẫn nhau, trong cửa sổ nữ nhân thở gấp liên tục khóc không ngừng.

Khi Tống Mạch cuối cùng cũng phóng thích lần cuối cùng ở giữa hai chânàng, Đường Hoan cũng không chống đỡ được nữa, tê liệt ngã xuống ở trên giường, khẽ động cũng không muốn.

Nàng không biết bây giờ là giờ nào, nàng không biết nàng ở trên tay hắn đã trút ra bao nhiêu lần, nàng chỉ biết là nàng mệt quá trên người mỗi quá nàng muốn đi ngủ quá!

Nam nhân này rốt cuộc là nghĩ như thế nào vậy, cho dù hắn theo như lời hắn từ khi Tống Mạch còn nhỏ đến sau khi trưởng thành mà bắt đầu nín, nín chừng mười năm, vậy hắn tiến vào muốn nàng đi! Chỉ cần hắn có bản lĩnh, muốn bao nhiêu lần nàng đều theo hắn! Nhưng Tống Mạch không tiến vào cũng không để cho nàng hỗ trợ hầu hạ tiểu Tống Mạch, hắn hành hạ nàng không dứt làm cái gì? Một lần hai lần là hưởng thụ, nhiều lần hơn, nàng thật là thanh âm sắp khóc khàn rồi nước trong cơ thể cũng sắp chảy khô rồi.

Được rồi, hắn như nguyện rồi, ở dưới dâm uy như vậy, hắn bảo nàng nói cái gì nàng cũng đều ngoan ngoãn nói theo. Lúc ấy đừng nói thích hắn gọi hắn là tướng công gì đó, hắn cho dù là bảo nàng gọi hắn là cha, nàng cũng bằng lòng gọi!

Mệt hắn có thể nhịn, cuối cùng mới kẹp chân nàng tới một lần.

Mơ mơ màng màng sắp ngủ rồi, Đường Hoan đột nhiên giật mình một cái.

Nàng nhớ lại giấc mộng trước rồi.

Ban đầu Tống Mạch không muốn nàng, nàng cho là hẳn có tính toán gì đó, saulại nghe chính mồm hẳn nói, nàng mới biết được hẳn là nhớ lại quá nhiều giấc mộng, không dám muốn nàng, sợ muốn nàng xong sẽ biến mất không thấy. Lần trước, nàng dùng kết tóc làm phu thê lừa hẳn một lần, lần này, sợ rằng Tống Mạch cũng sẽ không tin nữa? Hẳn thích nàng của hiện tại như vậy, nhất định muốn cùng nàng đầu bạc đến già, như trong hứa nguyện kia của hẳn.

Nắm tay nhau dài lâu, con cháu đầy sảnh đường.

Nàng nên làm cái gì bây giờ?

Loại chuyện này, Tống Mạch không phối hợp, nàng căn bản không có cách nào tóm hẳn!

Đường Hoan oán hận năm đêm giường. Nàng rốt cuộc là may mắn hay là xui xẻo, gặp phải một nam nhân sức ăn quá mức như vậy mà nàng còn phải trăm phương nghìn kế lờ ngon tiếng ngọt dụ dỗ liên tục cộng với lừa gạt mới có thể ăn được! Hễ đổi thành nam nhân khác, bẻ vào dung mạo thủ đoạn của nàng, cũng không cần giày vò như thế!

Đang ngẫm nghĩ, bên hông đột nhiên thừa ra một cánh tay như sắt, lật nàng dịch qua.

Đường Hoan nhắm mắt giả chết.

Nữ nhân vào ban ngày còn vênh mặt hất hàm sai khiến với hẳn, bây giờ lại trần truồng nằm ở trong lòng hẳn, nhu thuận như con mèo làm nũng khi vừa được hẳn trêu đùa xong.

Tống Mạch áy náy hôn mái tóc dài của nàng.

Hắn không phải cố ý bắt nạt một cô nương tốt như nàng, chỉ là nàng không biết, hắn nhớ nàng biết bao nhiêu. Nàng không biết, mỗi lần nhìn thấy nàng, trong đầu trong lòng hắn đều hiện lên từng màn ở chung mấy đời kia. Nàng từng nhiệt tình chủ động ôm hắn hôn hắn nói thích hắn, từng có loại hồi ức nhiệt tình như vậy, làm sao hắn có thể tỉnh táo dùng lý trí với nàng, nhìn nàng điem nhiên đối xử với hắn như với một người xa lạ?

Mất mà được lại là mừng rỡ, được mà lại mất, là nỗi đau ray rứt.

Cũng giống như trăng sáng trên bầu trời, từng ở trong tay hắn, sau đó nó đột nhiên lại trở lại bầu trời, để cho hắn trông thấy lại cách hắn xa như vậy.

Hắn sẽ nghĩ hết biện pháp cướp lại nó.

Một đời này, nàng gọi là Giang Lâm Nguyệt.

"Ánh Trăng..." Hắn dùng chóp mũi đẩy tóc dài đang bao phủ lỗ tai nàng ra, môi dừng ở trên tai nàng nỉ non: "Ánh Trăng, Lâm Nguyệt, nàng chính là "ánh trăng" của ta." Thanh âm trầm thấp trong trẻo tựa như dòng suối trong "róc rách" trong núi sâu, từng tiếng từng tiếng truyền vào trong lòng nàng.

Trên người Đường Hoan không chịu khống chế nổi lên dày đặc gai ốc li ti. Ánh Trăng, mặt hắn nghĩ ra được.

Bàn tay của Tống Mạch đang vuốt ve sống lưng bóng loáng của nàng trong nháy mắt cũng nhận ra loại biến hóa này.

Thì ra là nàng đang giả bộ ngủ...

Tống Mạch khẽ cười, để cho nàng nằm thẳng, hắn chống ở hai bên nàng, dọc theo cổ nàng hôn xuống. Nàng trần truồng, hắn cũng trần truồng, vì thế theo nụ hôn của hắn, Tiểu Tống Mạch cũng trần truồng giống như nam

nhân, không thành thật để ở địa phương nó quen thuộc mà lại xa lạ kia, khát vọng bắt nạt nàng một chút.

Đường Hoan sợ hãi rồi. Nếu Tống Mạch động thật, nàng cầu còn không được, nhưng nàng biết, hẳn sẽ không cho nàng.

Vào lúc đôi môi của nam nhân rời khỏi xương quai xanh của nàng định tiếp tục đi xuống, mi mắt của Đường Hoan run run, cắn cắn môi, ngượng ngùng giơ tay che mình, quay đầu nũng nịu cầu xin: "Đừng mà..."

Cho dù là đại tiểu thư thật sự, bị một người nam nhân sờ khắp người hôn khắp người, còn ở dưới tay hẳn lộ ra một mặt xấu hổ nhất của mình, ngạo khí của nàng cũng nên mất rồi, vả lại đối phương là nam nhân xuất sắc như thế này.

Sư phụ nói, nữ nhân nếu như là kẻ đại dột, nam nhân muốn gạt nữ nhân quá dễ dàng rồi. Tướng mạo xuất sắc, lời âu yếm dịu dàng, kỹ xảo cao siêu, còn có, hứa hẹn nhìn như chân thành nhưng thực ra hư vô mờ mịt. Thật ra thì rất nhiều nam hái hoa tặc có dáng dấp cũng không tệ, hơn nữa có kỹ xảo, có nhiều tiểu thư nhà giàu cho là biết được thân phận của đối phương, cũng mong đợi hẳn xuất hiện lần nữa, cùng chung mộng đẹp, chỉ vì hưởng thụ giây phút ôn tồn kia.

Trước mắt, Tống Mạch chính là đóng vai hái hoa tặc hộ viện.

Nàng Giang gia tiểu thư này cũng là lúc chịu thua hẳn.

Nàng mảnh mai co lại ở dưới thân hẳn, tựa như đóa hoa bị mưa tàn phá.

Tống Mạch vốn chỉ là trêu nàng, lúc này càng mềm lòng, thuận theo nằm nghiêng ở bên cạnh nàng, ôm người nhận lỗi: "Lâm Nguyệt, vừa rồi ta quá lỗ mãng, nàng chớ tức giận, sau này, ta sẽ thu liễm." Những loại lời không chạm vào nàng kia, hẳn không làm được, sẽ không hứa hẹn.

"Nếu người sợ ta tức giận, vừa rồi cần gì..." Đường Hoan chọt nhào vào trên người hắn, oán hận cắn đầu vai hắn: "Người bắt nạt người, người chính là bắt nạt ta không cha không mẹ, bắt nạt ta bên cạnh không có trường bối làm chủ cho ta, bắt nạt ta lo lắng cho đệ đệ chỉ có thể nhẫn nhục sống tạm bợ! Tống Mạch, người khốn khiếp!" Nàng định nặn ra mấy giọt nước mắt, nhưng nước trong cơ thể đều bị hắn ăn sạch rồi.

Tống Mạch ôm nàng, mặc nàng cắn, thành thành thật thật nhận sai: "Phải, ta là thằng khốn, nàng cắn đi, cắn đến khi nàng hết giận mới thôi. Nhưng nàng yên tâm, ta là thật sự thích nàng, trừ không nhịn được bắt nạt nàng như vậy, trừ muốn nhận được trái tim của nàng, cái khác ta đều nghe lời nàng, tuyệt không hai lòng. Lâm Nguyệt, nàng tin ta một lần, ta sẽ che trở tốt cho nàng và A Thọ."

"Người bảo ta tin người như thế nào?" Đường Hoan buông miệng ra, gục vào đầu vai hắn nhỏ giọng thút tha thút thít: "Người luôn miệng nói thích ta, nhưng trước khi người tới làm hộ viện chỉ từng gặp ta một lần, gặp mặt một lần, người đã thích ta rồi? Thích ta cái gì, còn không phải thích nhan sắc và thân thể của ta? Bây giờ người thích ta, chờ người chán ngấy rồi, sẽ lại đi ăn hiếp tiểu thư nhà khác."

"Sẽ không!"

Tống Mạch xoay người đè lên nàng, nhìn thẳng vào mắt của nàng: "Sẽ không, Tống Mạch ta đời đời kiếp kiếp chỉ có một nữ nhân là nàng."

Đường Hoan si ngốc nhìn hắn, hai má từ từ ửng hồng, nhắm hai mắt lại.

Trái tim Tống Mạch đập nhanh hơn, mong đợi lại thấp thỏm nhìn chăm chú vào nàng: "Lâm Nguyệt, nàng ... nàng bằng lòng thích ta rồi? Bằng lòng đón nhận ta rồi?"

Đường Hoan cắn môi không nói lời nào, sắc tựa hoa đào, kiều diễm động lòng người.

Tống Mạch tiến đến bên tai nàng: "Ánh Trăng, nàng không nói lời nào, vậy ta coi như nàng chấp nhận rồi."

"Không cho người gọi ta như vậy..." Đường Hoan trốn sang một bên, giơ tay đẩy hẳn: "Đi xuống, người ... người quá nặng rồi."

"Nàng nói lại thích ta một lần nữa, ta sẽ đi xuống." Tống Mạch chống người ở trên đỉnh đầu nàng nói.

Đường Hoan quay đầu: "Vừa rồi không phải đã nói rồi sao?"

Tống Mạch cười khẽ: "Mấy lần đó không tính, đó là nàng quá muốn, ta không cho nàng, nàng vì để cho ta cho nàng mới nói lời hay dụ dỗ ta."

Đường Hoan dấm ngực hẳn: "Người ... người hạ lưu vô sỉ!"

Tống Mạch cầm tay nàng, địa phương nào đó đẩy nàng một cái: "Nếu nàng không nói, ta còn có thể hạ lưu hơn."

"Đừng mà! Ta nói, ta nói, ta ... ta thích chàng..."

"Ta là ai?"

"... Tống Mạch."

"Tiếp tục nói."

"Không... A, ta ... ta thích chàng, ta thích Tống Mạch..." Ngực bị hẳn bóp một cái, lúc này Đường Hoan thật sự không chịu nổi bất kỳ khiêu khích nào nữa, đành phải ngoan ngoãn nói cho hẳn nghe, nói xong dùng sức lui xuống, lui đến dưới lồng ngực hẳn xác định hẳn không nhìn thấy mặt của nàng nữa, mới ôm lấy thắt lưng hẳn rầu rĩ nói: "Tống Mạch, ta ... ta đã là người của chàng rồi, chàng phải nói được thì làm được, không được phụ ta."

Tống Mạch đuổi theo, bưng mặt nàng khẽ hôn: "Yên tâm, nàng nhìn xem là được, xem ta có thể phụ nàng hay không."

Đường Hoan chớp chớp mắt, đỏ mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ: "Chàng, túi da này của chàng đúng là không tệ."

Tống Mạch ngẩn người, tiếp theo bật cười, nắm tay nàng khoác lên trên lưng mình: "Thích không? Muốn kiểm tra không?" Hắn biết, dù thay đổi như thế nào, trong xương nàng đều là một người, một khi nàng thừa nhận thích hắn rồi, nàng nhất định sẽ dần dần to gan nhiệt tình lên.

Đường Hoan không nhúc nhích, qua một lát mới ở trên lưng hắn qua lại sờ soạng hai cái: "Cứng quá đi..."

Cổ họng Tống Mạch chuyển động lên xuống: "Còn cứng rắn hơn chỗ ban ngày nàng sờ sao?"

Đường Hoan lập tức rút tay về, bị hắn đè lại thật chặt, Đường Hoan xấu hổ mà cào hắn: "Vô lại!"

"Nàng thích ta vô lại với nàng, không phải sao?" Tống Mạch nằm nghiêng ở bên cạnh nàng, ôm sát nàng, sau đó kéo bàn tay nhỏ bé của nàng cầm của mình, thấp giọng cầu xin: "Lâm Nguyệt, nó là bị nàng chọc dậy, nàng phát chút thiện tâm, lại giúp ta một lần."

Đường Hoan không động cũng không lên tiếng.

"Ánh Trăng, Ánh Trăng tốt... ừm, lại dùng chút lực..."

Trong bóng đêm, các loại tiếng vang mập mờ, của nam nhân, của nữ nhân, lại đan vào nhau.

~

Ngày hôm sau trong đám hạ nhân của Giang gia lưu truyền ra một tin tức, Tổng hộ viện bởi vì có công cứu chủ, được đại tiểu thư cất nhắc lên làm cận vệ của tiểu thiếu gia, đi theo không rời bảo vệ tiểu thiếu gia an toàn. Nhưng bọn họ nhất định không thể nghĩ tới, đây là Tổng hộ viện dùng thân thể đổi lấy, hơn nữa hẳn muốn làm là cận vệ của đại tiểu thư, nhưng mà đại tiểu thư lại chướng mắt hẳn, chỉ cho đệ đệ.

Dưới dàn nhotrong hậu viện, Đường Hoan tựa vào trên ghế dựa hai người xem sổ sách, bên cạnh A Thọ đang ngủ say, lại bên cạnh, Tống Mạch nửa quỳ phe phẩy cây quạt cho hai người.

Hạ nhân xung quanh sớm bị Đường Hoan đuổi đi rồi.

Phe phẩy phe phẩy, thấy nữ nhân lâu như vậy cũng không có nhìn mình một cái, trong lòng Tống Mạch rất không phải tư vị gì, đổi thành tay trái phẩy quạt, tay phải lặng lẽ mò đến vuốt ve trên đùi nữ nhân.

Đường Hoan nhìn thấy, gập hai chân tránh hẳn, khẽ đỏ mặt, thanh âm lại cực kỳ nghiêm túc: "Tống Mạch, đây là ban ngày."

Tống Mạch giam chặt một cái chân nhỏ của nàng: "Tối hôm qua nàng đồng ý để cho ta làm hộ vệ của nàng, sao buổi sáng lại thay đổi rồi?"

Đường Hoan dùng sổ sách che khuất mặt không cho hẳn nhìn: "Cái này không giống sao? Ta và A Thọ gần như như hình với bóng, chàng che chở thẳng bé không phải là che chở ta sao? Truyền ra ngoài cũng dễ nghe hơn. Nếu không chàng trưởng thành như vậy, người ngoài thấy ta nhiều hộ viện như vậy không chọn lại chọn chàng, sẽ nói ta như thế nào đây?"

"Nàng còn sợ bị người ngoài nói? Nàng cũng không biết bên ngoài là truyền về nàng như thế nào." Tống Mạch buông cây quạt, nắm chặt mắt cá chân nàng cởi một chiếc giày thêu đế mềm của nàng, rồi rút tất bằng lụa trắng ra, lộ ra bàn chân bó trắng nõn mềm mại kia. Trắng hồng trơn bóng nhẵn mịn, đáng yêu cực kỳ, hại hẳn không nhìn được cúi đầu hôn một cái.

Đường Hoan giãy hai cái không giãy ra được, vội vã nói: "Tổng Mạch, buông, chàng đừng cả ngày chỉ nghĩ đến bắt nạt người!"

Tổng Mạch gãi lòng bàn chân của nàng: "Là nàng bắt nạt ta trước." Buổi tối nói lời hay dụ dỗ hãn tha cho nàng, ban ngày lại trở mặt.

Đường Hoan ngứa đến lợi hại, vội dùng lời hay tiếng đẹp giải thích với hãn: "Người ngoài nói ta bị kẻ ăn mày chà đạp, ta không quan tâm, bởi vì ta biết mình là trong sạch. Nhưng là chàng, ta với chàng, trong lòng ta có thẹn. Tổng Mạch, mau thả ta ra!"

Tổng Mạch cũng biết như bây giờ là hợp lý nhất, nhưng hãn mất hứng chính là nàng tự chủ trương, cũng không thương lượng trước với hãn một chút.

Hãn tiếp tục gãi, rú mắt xuống.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 83: Chương 76.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan không chịu nổi, chợt để sách xuống, ngồi thẳng nhìn hần: "Tổng Mạch, nếu không chúng ta thành thân đi, ngày mai là được, như vậy chúng ta cũng không sợ người ngoài nói nhảm, quang minh chính đại ở cùng một chỗ." Thành thân, xem động phòng hoa chúc hần có chạm vào nàng hay không.

Tổng Mạch hoảng sợ buông lỏng tay ra.

Bây giờ hần chỉ muốn làm hộ vệ của nàng, thời khắc đi theo bên cạnh nàng, không định làm trượng phu của nàng, không định động phòng cùng nàng.

Hần kinh ngạc không nói lời nào, Đường Hoan nhẹ nhàng đá ngược hần một cái, quay đầu e thẹn nói: "Sao vậy, vui mừng đến choáng váng?"

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, Tổng Mạch không biết nên mở miệng như thế nào, cho đến khi nàng hoài nghi nhìn sang, hần mới do dự hỏi: "Ngày mai, có phải quá nhanh hay không?"

Đường Hoan cúi đầu, ngón tay cuộn vạt áo chơi: "Là hơi nhanh, căn bản không đủ để chuẩn bị, vậy.... vậy cuối tháng đi. Chàng, chàng người này thích bắt nạt người, sớm ngày thành thân, ta cũng sớm ngày... đường đường chính chính mà... cho chàng, chàng bắt phải lén la lút lút, dẫn đến sự cố gì. Trước hôn nhân mất trinh có thai, vẫn là không tốt, sinh sau cưới, quang minh chính đại."

"Nàng, nàng muốn sinh con cho ta?" Tổng Mạch khiếp sợ quên cả hôn sự.

"Chàng đã đối với ta như vậy rồi, không sinh cho chàng thì sinh cho ai?" Đường Hoan liếc hẳn một cái, cúi đầu sờ sờ tay nhỏ bé của A Thọ, ánh mắt dịu dàng: "A Thọ vẫn nói không có trẻ con làm bạn cùng nó. Bây giờ chúng tathành thân, sang năm mà nói, chắc hẳn có thể thêm một cháu ngoại trainhỏ cho thằng bé, hoặc cháu ngoại gái nhỏ." Thanh âm càng ngày càngthấp, tất cả đều là then thùng của nữ nhân.

Nàng muốn sinh con trai sinh con gái cho hẳn.

Trong lòng Tống Mạch ngũ vị tạp trần. Hẳn cao hứng, yêu nàng mấy đời, đây là lần đầu tiên nàng chủ động đề cập tới tương lai của hai người. Nhưng hẳn lại sợ hãi, sợ bọn họ không đi đến được ngày đó. Một lần hai lần làtrùng hợp, trí nhớ lại có ba đoạn đứt rời, còn đều là đoạn cho đến saukhi hoan hảo lần đầu tiên, Tống Mạch gần như có thể khẳng định, nếu hẳnmuốn nàng, hẳn lập tức sẽ bắt đầu một vòng chờ đợi khác.

Hẳn không dám muốn, cũng không thể muốn.

Nhưng hẳn nên giải thích với nàng như thế nào?

"Chàng đang lo lắng cái gì?" Đường Hoan giương mắt nhìn hẳn, nhìn nhau mộtlát, nàng dịu dàng thương lượng với hẳn: "Tống Mạch, ta biết chàng suyngĩ cái gì, chàng yên tâm, ta không chê chàng nghèo, lại càng sẽ khôngđể chàng ở rể. Chẳng qua là, chàng cũng thấy đấy, Bây giờ A Thọ còn nhỏ, ta thật sự không bỏ xuống được thằng bé. Như vậy đi, sau khi chàng vàta thành thân ở tại Giang gia trước, chờ A Thọ trưởng thành, chúng tadenhà chàng cũng được, ở trong thành mua một chỗ ở khác cũng được, tađều vui vẻ theo chàng, được không? Mấy năm này, âm ức chàng trước mộtchút... Tống Mạch, chàng bằng lòng không?"

Tống Mạch không dám nhìn nàng.

Nàng càng nói, hẳn lại càng áy náy.

"Lâm Nguyệt, ta, ta không vội, ta có thể chờ nàng, chờ A Thọ trưởng thành,ta lại cưới nàng." A Thọ lớn lên còn có mười mấy năm, đủ cho hẳn xácđịnh rồi.

Đường Hoan xì một tiếng bật cười, ra vẻ tức giận đảhấn: "Chàng nói lời ngốc nghếch gì vậy? Bây giờ ta mười tám tuổi đã làgái lỡ thì rồi, thực sự chờ mười mấy năm sau mới thành thân, ta ... ta sợmình sẽ không sinh được con. Tống Mạch, nếu chàng thích ta, sẵn lòng che chở ta, vậy việc này hãy nghe theo ta làm chủ, ta đi xem ngày, trongtháng này nếu là có ngày tốt, chúng ta lập tức thành thân."

Tống Mạch biết, hẳn không thể tiếp tục cam chịu nữa, nếu không đem động phòng không chạm vào nàng, nàng sẽ càng hận hẳn.

Hắn cầm tay nàng, có chút cầu xin nhìn nàng: "Lâm Nguyệt, ta, nàng cho tathêm vài năm, chờ ta chứng minh mình có bản lĩnh, cũng đủ để xứng vớinàng, ta lại cưới nàng, được không? Nàng yên tâm, ta biết làm buôn bán,ta cũng có thể đọc sách làm quan, nàng chỉ bất cứ cái gì cũng được, chờta trở nên nổi bật rồi, ta nhất định cưới nàng." Trừ điều này, hẳn cũngkhông nghĩ ra được lý do kéo dài khác nữa.

Ánh mắt Đường Hoankinh ngạc, dần dần lạnh xuống: "Xứng đôi với ta? Chẳng lẽ chàng cảm thấy bây giờ chàng không xứng với ta? Một khi đã như vậy, vì sao chàng cònđám can đảm làm loại chuyện đó với ta? Khi đó, sao chàng không nghĩ tớichàng không xứng với ta?"

Tống Mạch kiên trì giải thích: "Không phải, ta là lo người ngoài nói như vậy..."

Đường Hoan kéo kéo khóe miệng: "Chàng cũng biết, ta không quan tâm người khác nói gì."

Tống Mạch rủ mắt, nhần tâm nói dối: "Ta ... ta để ý, ta không muốn để cho người khác nói ta là “ăn cơm mềm”."

Lần này, không ai trả lời hẳn. Tống Mạch giương mắt nhìn lại, phát hiện nàng đang nhìn trời xa đến gần người, trong mắt không có hoài nghi không có thương tâm không có chất vấn, chỉ có bình tĩnh lạ thường, bình tĩnh, không có mảy may một chút tình cảm.

Hắn nắm chặt tay nàng: "Nàng đừng như vậy, nàng cũng biết ta đối với nàng là thật lòng."

Đường Hoan cười cười, gật gật đầu, nhìn về phía hẳn: "Phải, ta biết, Tống Mạch, chàng đối với ta tốt lắm. Một khi đã như vậy, chàng đi đi, rời khỏi Giang gia, dựa vào bản thân chàng, đọc sách cũng được buôn bán cũng được, chàng đi chứng minh bản thân chàng đi, chờ đến khi chàng công thành danh toại thì lại đến cưới ta."

Tống Mạch không thể tin nhìn chăm chăm vào nàng, thanh âm khẽ run: "Nàng, nàng đuổi ta đi?" Hắn vất vả lắm mới tìm được nàng!

Đường Hoan một lần nữa dựa vào trên ghế dựa, tùy ý lật một tờ sổ sách: "Talàm sao nữ đuổi chàng đi? Là chính chàng nói. Chàng không đi, ở lại Giang gia chứng minh bản thân như thế nào? Dùng tiền của ta làm buôn bán sao? Hay là để cho ta cung cấp cho chàng thi khoa cử? Hay là để cho ta không danh không phận cho chàng bắt nạt cho chàng vui đùa? Đương nhiên, chàng không cưới ta lại không muốn đi cũng được, ai bảo ta không đánh lại chàng ai bảo ta đã bị chàng chiếm hết tiện nghi? Là tự ta không có gan chết, đáng đời bị người coi thường, ngay cả vôi vàng lập gia đình người ta cũng không muốn cưới."

"Nàng thấy ta chính là như vậy? Ở trong mắt nàng Tống Mạch ta chính là người như vậy?" Tống Mạch chậm rãi đứng lên, ánh mắt nặng nề nhìn chăm chăm vào nàng.

"Bằng không thì thế nào?" Đường Hoan không chút nào sợ sệt nhìn lại hẳn: "Tống Mạch, nếu chàng chỉ muốn làm hộ viện cả đời, vậy xin chàng hãy

tôn trọng ta, đừng chạm vào ta nữa. Nếu chàng muốn ta làm nữ nhân của chàng, chàng lập tức cưới ta, muốn quang minh chính đại. Nếu chàng sợ lời ra tiếng vào người khác, vậy chàng hãy đi chứng minh bản thân chàng. Ta nói như vậy, có lỗi sao? Ta là nữ nhân, nam nhân ta muốn gã phải đội trời đạp đất, mà không phải một hộ viện hèn nhát ngoài miệng nói yêu ta lại chỉ biết lén lén lút lút cùng ta lê lổng! Tống Mạch, nếu chàng chỉ muốn chiếm ta mà không cho ta danh phận gì, ta không thể làm gì, nhưng xin chàng không cần nói những lời yêu thích ta gì đó nữa, ta sẽ buồn nôn!"

"Giang Lâm Nguyệt!"

Trên trán Tống Mạch nổi đầy gân xanh, ngực phập phồng kịch liệt, đáy mắt đèn lửa giận hừng hực: "Được, ta đi, nàng chờ, ba năm, ba năm sau ta nhất định đến cưới nàng!" Hắn đợi một đời, đợi hai đời, đợi nhiều năm như vậy, còn sợ đợi thêm ba năm nữa sao! Ba năm sau hắn cưới nàng, cho dù không chạm vào nàng, cũng không cần bị nàng châm chọc khiêu khích như vậy, nếu không hiện tại sửa miệng cưới nàng, hắn cũng không biết nàng sẽ nhìn hắn như thế nào nữa!

Hắn rống giận ra tiếng, A Thọ chớp mắt bưng tỉnh, chẳng qua là bị nam nhân đang nổi giận dọa đến, vẫn không nhúc nhích, mờ mịt nhìn Tống Mạch. Mà lúc này Tống Mạch nào còn tâm tư chú ý tới thằng bé?

Đường Hoan cũng không phát hiện A Thọ đã tỉnh, nàng khẽ cười một tiếng, vào lúc nam nhân xoay người muốn đi thì bản nhiên mở miệng: "Người đi đi, ta chúc người thành công. Chỉ là, ta cũng sẽ không chờ người, hễ là gặp được nam nhân khiến cho ta thuận mắt lại đồng ý cưới ta, ta cũng sẽ không chút do dự gã cho hắn ta. Tống Mạch, ta là động chút tình với người, nhưng đó là bị người ép bị lời âu yếm của người lừa gạt, hiện tại người làm cho ta biết những lời âu yếm này đều là lừa gạt người, người dựa vào cái gì để cho ta khăng khăng một mực với người?"

"Nàng lặp lại lần nữa." Tống Mạch lạnh mặt đi về phía nàng, ánh mắt lạnh như băng.

"Ta nói ta sẽ không chờ người, sẽ không chờ kẻ dối trá hạ lưu vô lại nhưngười!" Đường Hoan lạnh lùng nhìn nam nhân đang từng bước từng bước tới gần, không những không trốn, ngược lại ngẩng đầu ưỡn ngực.

"Vô lại?" Tống Mạch giơ tay lên, "Nàng đã thủy chung nhìn ta như vậy, ta đây..."

"Không cho người đánh tỷ tỷ của ta!" Ngay tại lúc tay hắn sắp bắt được bả vai của Đường Hoan, A Thọ đột nhiên lồm cồm bò dậy, đại khái là quá gấp gáp, không có ngòi vững, xiêu vẹo nhào thẳng xuống dưới đất.

"A Thọ!"

Đường Hoan Tống Mạch đồng thời ra tay, Đường Hoan bởi vì gần ngay bên cạnh nên đỡ được cánh tay của A Thọ trước, tay của Tống Mạch chạm một bước đặt lên nàng, nhãn mị hơi lạnh. Hắn sửng sốt, nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau. Đường Hoan tránh ra trong nháy mắt, trên tay Tống Mạch không khỏi dùng sức, vừa muốn nói chuyện, A Thọ một cước đá vào ngực hắn, tiếp theo liên tục đá lên: "Không cho người hung dữ với tỷ tỷ của ta!"

"Ta..."

"A Thọ!" Đường Hoan vội ôm thật chặt A Thọ vào trong lòng che chở, quay đầu nói: "Người muốn trừng phạt ta, tùy người nói một chỗ, ta qua tìm người, xin người đừng đánh ở trước mặt A Thọ, đừng dọa đến nó."

"Tỷ tỷ!" A Thọ ôm nàng oa oa khóc lớn, "Đệ không cho hắn đánh tỷ, không cho hắn đánh tỷ!"

Đường Hoan ôm người đi vòng qua, đưa lưng về nhau nam nhân dịu dàng dỗ dành.

Nhìn bóng lưng tựa như yếu ớt nhưng thực ra lại lạnh lùng từ chối người của nàng, Tống Mạch tự giễu cười: "Thì ra, ở trong mắt nàng, ta chính là người như thế."

Đường Hoan không có tiếp lời.

Nếu không thể ép hẳn muốn nàng, nàng giữ hẳn ở bên cạnh có ích lợi gì, cùng nhau chờ chết sao?

Bình dùng chiêu hiểm. Nếu Tống Mạch luyện tiếu nàng quyết định cưới nàng, nàng lại làm tiểu nữ nhân dịu dàng nhiệt tình của hắn, ở trong sung sướng cực hạn của hoan hảo mà kết thúc giấc mộng này. Nếu hắn trong cơn giận dữ rời đi, nàng sẽ vui vui vẻ vẻ sống những ngày còn lại, ăn ngon chơi vui, sau đó đi tìm sư phụ làm quý phong lưu, thuận tiện nhìn xem Diêm La vương sư phụ mới tìm được trông như thế nào, chẳng qua cũng không biết Âm phủ đã qua bao lâu rồi, có lẽ sư phụ chơi chán đối phương đã đổi chỗ rồi.

Suy nghĩ miên man, nàng cũng cười.

Nàng ác với Tống Mạch, đối với mình còn ác hơn.

Từ lúc hắn nhớ lại từng giấc từng giấc mộng, nàng đã làm xong chuẩn bị chết rồi.

Không có người muốn chết, bao gồm cả nàng. Nàng sẽ nghĩ hết mọi biện pháp cố gắng sống, nhưng nàng đã không sợ chết rồi. Bởi vì sợ cũng vô dụng, nên đến vẫn sẽ đến.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Đường Hoan quay đầu nhìn lại, rơi vào trong mắt, là bóng dáng cao lớn lạnh lùng của nam nhân.

Đường Hoan do dự có cần phải nhắc nhở Tống Mạch một câu hay không, nhắc nhở hắn thật sự quyết định rời đi, còn có thể đến phòng thu chi lĩnh hai

ngày tiền công.

Nhưng trong lúc nàng do dự, nam nhân đã hoàn toàn đi xa rồi, bóng dáng biến mất không thấy gì nữa.

Đường Hoan tiếc nuối cười, đeo giày vào, ôm A Thọ vừa mới ngừng khóc đi vào nhà. Chờ xem, rốt cuộc Tống Mạch lựa chọn như thế nào, quản gia rất nhanh sẽ báo cho nàng.

Sau bữa cơm trưa là bữa cơm chiều, một ngày sắp trôi qua, Tống Mạch bên kia vẫn không có động tĩnh. Đường Hoan bảo quản gia đi xem một lần, trở về nói Tống Mạch nhốt mình ở trong phòng, ai tới gọi hấn cũng không thưa, cũng không có đi ra ăn cơm.

Bỏ đói hai bữa sao? Nghĩ đến cơ thể rắn chắc kia của Tống Mạch, Đường Hoan một chút cũng không lo lắng hấn đói bụng gặp chuyện không may.

Chỉ là ở trên giường lăn qua lộn lại ép buộc đến nửa đêm, nàng cũng không có chút buồn ngủ nào. Nhìn xem A Thọ đang ngủ say bên cạnh, Đường Hoan sợ âm ỹ đến thẳng bé, xách giày lặng lẽ ra gian phụ, tiếp tục lăn qualộn lại, trong lòng lồi Tống Mạch ra mắng trăm ngàn lần. Nam nhân chết tiệt này, rốt cuộc là đi hay ở lại, không thể cho câu thống khoái sao?

Lúc mơ mơ màng màng ngủ mất, cũng không biết là lúc nào.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ tỉnh tỉnh, nên rời giường rồi."

Dường như chỉ vừa mới ngủ, A Thọ đã ở bên cạnh gọi nàng rồi.

Đường Hoan dụi dụi mắt, quay đầu nhìn lại, quả nhiên sắc trời đã sáng choang rồi, A Thọ đã mặc quần áo lên người rồi. Nàng ngáp một cái, xoa xoa đầu thẳng bé: "A Thọ ngoan lắm, hôm nay tự mình mặc quần áo, không có chờ tỷ tỷ giúp đỡ."

A Thọ lắc đầu, cúi đầu chơi thứ gì đó ở trong tay: "Không phải đệ mặc, là Tống đại ca giúp đệ mặc." Nói xong, hình như nghĩ đến cái gì, ngẩng đầu, có chút thấp thỏm nhìn nàng: "Tỷ tỷ, huynh ấy nói với đệ, ngày hôm qua hai người là đang chơi trò chơi cãi nhau, không phải thực sự cãi nhau, là thật vậy chăng?"

Đường Hoan há to miệng. Tống Mặc đã tới rồi? Sao nàng không nghe thấy?

Mãi sau đó, cuối cùng nàng mới phát hiện mình nằm ở gian trong rồi.

A Thọ thấy nàng không nói lời nào, đưa món đồ chơi mới trong tay cho nàng: "Tỷ tỷ xem, hẳn nói hẳn thua, đây là lễ vật đền bù, bởi vì dọa đến đệ, bèn đem lễ vật này đến cho đệ."

Đường Hoan cúi đầu.

Trong lòng bàn tay trắng mềm của A Thọ, nâng một cái đèn lồng bằng trúc tinh xảo khéo léo, lớn hơn quả hạch đào[1], nhỏ hơn quả đào.

Không có tô màu không có tranh chữ, đơn giản không thể đơn giản hơn, lại làm cho nàng nhìn đến nhập thần. Dường như, đây là một lần tay nghề kém nhất của hắn?

Cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng động.

Đường Hoan ngẩng đầu.

Tống Mặc lạnh lùng đứng ở cửa, không có nhìn nàng, ánh mắt trực tiếp dừng ở trên người A Thọ: "Tiểu thiếu gia, đi, ta mang cậu đi chơi."

"Ừm!" A Thọ cất món đồ chơi của mình xong, vui vẻ chạy qua.

"Đợi chút!" Mắt thấy Tống Mặc sắp đi, Đường Hoan tò mò gọi hắn lại: "Tống Mặc, chàng, chàng quyết định cưới ... cưới ta rồi?"

Tống Mạch cũng không quay đầu lại: "Không cưới, từ giờ trở đi, ta chỉ là cận vệ của tiểu thiếu gia. Đại tiểu thư yên tâm, ta sẽ không chạm vào nàng nữa." Nói xong ôm A Thọ rời đi.

Trên giường, Đường Hoan thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu sẫm!

Thực không chạm vào nàng, tối hôm qua vì sao còn ôm nàng đi vào? Thực chỉ là hộ vệ, ai cho hắn lá gan đi vào khuê phòng của nàng?

Da mặt thật sự là càng ngày càng dày rồi!

[1] Hay còn gọi là quả óc chó

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 84: Chương 77.1: Cường Địch

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch ở dưới bóng cây trong hậu viện buộc một cái bàn đu dây, Đường Hoan ở trên ghế dựa bên cạnh đọc sách, hẳn đang ở bên kia đẩy dây đu cho A Thọ, một tay lắc lắc dây thừng, một tay đỡ bả vai A Thọ. Bởi vì A Thọ còn nhỏ, hẳn lắc rất chậm rất chậm, sợ A Thọ rơi xuống.

Đường Hoan để sách xuống, lười nhác nhìn bọn họ.

Hai ngày nay, trừ phi nàng hỏi, Tống Mạch không có chủ động nói với nàng quá một câu, cũng không có nhìn thêm nàng một cái, đặt toàn bộ tâm tư ở trên việc dỗ dành A Thọ, các loại thủ đoạn ùn ùn, dỗ được A Thọ bây giờ đối với hẳn cũng sắp tốt hơn tỷ tỷ ruột rồi. Đương nhiên, Tống Mạch có thừa dịp lúc nàng xoay người mà nhìn lên nàng hay không, Đường Hoan cũng không biết.

Hắn vẫn da mặt dày ra vào sân của nàng, nhưng không có nửa đêm vụng trộm tìm nàng ôm nàng, một nàng còn hiếu kỳ đợi hẳn một đêm.

Đường Hoan nhìn dáng vẻ đúng lý hợp tình của hẳn như vậy rất không vừa mắt. Người đã muốn làm hạ nhân muốn phân rõ giới hạn, sao không ngoan ngoãn nghe lời?

Nàng lấy lời này hỏi hẳn, Tống Mạch trả lại nàng một ánh mắt lạnh lùng "ta cứ tới đây, nàng làm gì được ta", vô si đến cực điểm.

Uy hiếp hẳn rời đi là không dùng được, muốn châm chọc hẳn hai câu, Đường Hoan lại sợ thật sự chọc hẳn nóng nảy, dù sao mấy giấc mộng này nàng đều phải giả bộ thành khăng khăng một mực với hẳn, như bây giờ

cũng chỉ lácđai nhau giận đỗi giữa tình nhân, thì theo hẳn đi, không có thực sự nóira khỏi miệng.

Nhiều lời tất nói hớ, mặc dù còn chưa có nếm trảnhững đau khổ đã định trước sẽ đến kia, Đường Hoan đã nhớ kỹ bài họckinh nghiệm rồi.

Mọi việc khó tránh khỏi đều có ngoài ý muốn, nàng tin tưởng sư phụ cũng không đoán trước được Tống Mạch có thể nhớ lại được.

Nàng hết sức ngông cuồng. Đương nhiên, nếu không phải nếm trải bài học kinh nghiệm này, nàng cũng không ý thức được điều này.

"Đại tiểu thư." Nha hoàn bưng tới quả hạnh mới rửa xong, đặt ở trên chiếc kỷ trà[1] bên cạnh, bên cạnh để khăn lông ướt dùng để lau tay.

[1] Loại bàn thấp, dùng để để ấm chén

Đường Hoan bảo các nàng lui xuống, cười gọi A Thọ tới đây ăn quả hạnh.

Tống Mạch dừng bàn đu dây lại, A Thọ hưng phấn mà nhảy xuống, nện bước chânngắn chạy về phía Đường Hoan. Chạy đến giữa, không có nghe thấy tiếngbước chân của Tống Mạch, thẳng bé lại dừng lại gọi hẳn: "Tống đại ca,huynh cũng tới đây ăn quả hạnh đi!"

"Cậu đi đi, ta không thích ăn." Tống Mạch vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, mặt mỉm cười, chờ A Thọ xoay người, hẳn liền đỗi thành đứng nghiêngngười, khóe môi mỉm chặt. Nàng chỉ gọi A Thọ, hẳn cần gì đi qua tự làmcho mất mặt?

Nam nhân không muốn tới đây, Đường Hoan cũng khônggọi hẳn, cẩn thận lau tay cho A Thọ, lại chọn một quả lớn nhất. Quả hạnh màu vàng hơi ngả màu cam, chín, rất dễ dàng tách thành hai nửa, nàng ăn một nửa, một nửa khác đưa cho A Thọ. Suy cho cùng A Thọ vẫn là đứa nhỏ, năm nay là lần đầu tiên ăn quả hạnh, cái miệng nhỏ nhắn động động, ăncòn nhanh hơn cả

nàng. Thấy thằng bé còn muốn ăn quả thứ hai, Đường Hoan ngó ngó nam nhân còn đứng ngây người ở bên kia, chỉ vào hạt quả hạnh trên chiếc kỷ trà nhỏ giọng nói: "A Thọ, ở đây có hạt hạnh, ăn được, đê gọi Tống đại ca tới, bảo hắn đập giúp đê."

A Thọ lập tức lớn tiếng gọi Tống Mạch.

Tống Mạch nhìn sang bên này, do dự một lát rồi đi tới, gập chân nửa ngồi nhìn thằng bé: "Tiểu thiếu gia gọi ta có chuyện gì?"

A Thọ đưa hạt quả hạnh trong tay cho hắn: "Tống đại ca, tỷ tỷ nói bên trong có hạnh nhân ăn ngon, huynh giúp ta đập đi?"

Tống Mạch nhin không được nhìn về phía nàng. Là nàng bảo A Thọ gọi hắn sao?

Đường Hoan một tay cầm quả hạnh, vừa cúi đầu đọc sách.

Ngực phát buồn bực, Tống Mạch nhận lấy hạt hạnh, đến cạnh tường tìm đá đập.

Đập đứt quãng năm sáu cái, chờ hắn lại chạy về, Đường Hoan để cho A Thọ ngồi đối mặt với mình, nàng lau miệng cho thằng bé, sau đó ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của thằng bé hôn một cái: "A Thọ thật đáng yêu, tỷ thích A Thọ nhất!"

Hai tỷ đệ thường thân thiết như vậy, A Thọ chờ tỷ tỷ hôn xong rồi, cũng muốn hôn lại. Bởi vì dáng người của Đường Hoan cao, A Thọ đứng lên, ôm đầu Đường Hoan muốn hôn nàng, Đường Hoan mỉm cười cho thằng bé hôn. Hôn xong rồi, nàng lại ôm A Thọ vào trong lòng, một cái một cái hôn mắt chóp mũi khuôn mặt của thằng bé, A Thọ vui vẻ cười không ngừng, trong âm thanh trẻ con trong trẻo là hạnh phúc thoả mãn đơn giản của đứa trẻ.

Tống Mạch khẽ dừng bước chân.

Vừa mới ăn xong quả ngọt, đôi môi của nàng so với ngày thường càng đỏ hồng đầy đặn hơn, không chút nào keo kiệt mà dừng ở trên mặt đê đê của nàng.

Nàng cũng từng vô số lần chơi xấu đòi hôn hấn, lúc ban đầu hấn không buông thả, luôn trốn tránh nàng, sau đó nàng nghĩ hết các loại biện pháp đánh lén, làm hại hấn “mặt nóng tim đập”. Sau đó hấn buông thả rồi, tình cảm của hai người càng nồng, thường đang nói chuyện, chợt ngẫm hiểu một ánh mắt, ngay sau đó thì hôn. Trên ghế trong vườn hoa, đứng ngồi... Bất kỳ một chỗ quen thuộc nào, cũng có thể gợi lại hồi ức cùng với nàng.

Hiện tại, nàng cũng không chịu hôn hấn, không chịu nói với hấn một câu dịu dàng, chỉ biết dùng lời nói lạnh lùng cay nghiệt như vậy tổn thương hấn.

Hấn thừa nhận, là hấn bắt nạt nàng trước, hấn không chịu cưới nàng nàng tức giận cũng bình thường, nhưng nàng cần gì nói hấn như thế? Nếu hấn thật sự chỉ muốn sàm sỡ nàng, vì sao không muốn nàng một lần? Nếu hấn ngay cả loại chuyện trước mặt A Thọ đánh nàng cũng làm được, sao hấn lại có thể đối với A Thọ tốt như vậy?

Sao nàng không nghĩ tới là hấn có nỗi khổ tâm?

Hấn là không có khả năng rời khỏi nàng.

Hấn cũng sẽ không chạm vào nàng, vậy quy quy củ củ canh giữ ở bên người nàng đi, tránh cho nàng luôn miệng nói hấn hạ lưu vô sỉ nói hấn không cho nàng danh phận là loại hèn nhất. Nhưng hấn muốn trông coi nàng, không cho nàng tìm nam nhân khác. Nàng là của hấn, hấn chờ ngày nào đó nàng nhận rõ trái tim của hấn chờ nàng giống như trước chủ động chạy tới hôn hấn như vậy!

Đặt hạt hạnh nhân ở trên bàn, Tống Mạch xoay người muốn đi.

"Tổng Mạch, " Đường Hoan gọi hần lại, "Còn có mấy quả hạnh, người ăn đi, người chăm sóc A Thọ tốt lắm, đây là người nên được."

"Tạ đại tiểu thư thưởng, chẳng qua là Tổng mỗ thật sự không thích ăn." Tổng Mạch lạnh lùng trả lời. Hần không thích nàng dùng loại giọng điệu đối với hạ nhân này nói chuyện với hần.

Nhìn theo bóng lưng của hần, Đường Hoan không nhịn được cười trộm.

Nam nhân không được tự nhiên này, hần biết ánh mắt vừa rời của hần có bao nhiêu đáng thương bao nhiêu ấm ức không? Rõ ràng rất hâm mộ A Thọ, nhất định muốn bưng cái mặt ta đây. Không nói chuyện cùng nàng, là mong đợi nàng chủ động chịu thua hần sao?

Vậy hần chờ đi, xem ai chịu đựng được hơn.

Làm thế nào mới có thể kích thích nam nhân này điên cuồng nhất, Đường Hoan đã chơi đến quen tay rồi.

Buổi sáng ngày hôm sau, Đường Hoan dịu dàng thương lượng cùng A Thọ: "Hôm nay tỷ tỷ muốn đến trà lâu xem một chút, A Thọ ở nhà chơi với Tổng đại ca của đệ, được không?" Nàng cần một nam nhân phối hợp với nàng diễn trò kích thích Tổng Mạch. Loại mặt hàng như Cố Nghi nàng chướng mắt, hơn nữa Giang Lâm Nguyệt có cừu oán với gã, nàng không có khả năng tìm gã, chỉ đành phải lại đi tìm kiếm một nam nhân tốt.

Trước đây nàng muốn ra khỏi nhà, A Thọ đều muốn đi theo, cho dù không đi thì Giang Lâm Nguyệt cũng phải dùng lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng dỗ dành hồi lâu. Nhưng bây giờ A Thọ đã có bạn chơi thật vui, thẳng bẻ chỉ là mong đợi hỏi một câu có thể dẫn nó đi cùng hay không, Đường Hoan nói nàng có việc muốn xử lý không có cách nào trông nom nó, A Thọ bèn ngoan ngoãn mà gật đầu.

Lúc ăn cơm, Tổng Mạch đứng ở một bên.

Đường Hoan cùng A Thọ ăn xong, nói với hắn: "Ôm tiểu thiếu gia đến hậu viện chơi đi, hầu hạ cẩn thận."

Tống Mạch nghe ra ý của nàng, mắt lạnh nhìn nàng: "Đại tiểu thư không chơi cùng tiểu thiếu gia?"

Đường Hoan còn chưa nói chuyện, A Thọ chủ động dắt hắn đi ra ngoài, Tống Mạch không nhúc nhích, A Thọ lại giòn giã khuyên nhủ hắn: "Tống đại ca, hôm nay tỷ tỷ muốn đi trà lâu bàn chuyện làm ăn, đi thôi, huynh dẫn ta đi đây bàn đu dây."

Tống Mạch liếc nhìn nàng một cái, xoay người bế A Thọ lên, cười nói: "Tiểu thiếu gia, đại tiểu thư một mình ra khỏi nhà không an toàn, chúng ta cùng đi trà lâu với nàng nhé? Tránh cho có người xấu bắt nạt nàng."

"Nhưng tỷ tỷ nói nàng bận rộn, không có thời gian trông nom ta." A Thọ nghi hoặc nhìn về phía Đường Hoan.

"Không có việc gì, đại tiểu thư tự đi việc của nàng, chúng ta đưa nàng qua, lúc nàng bận rộn ta chơi cùng tiểu thiếu gia, nàng xong việc rồi, chúng ta lại bảo vệ nàng về nhà." Tống Mạch tựa như không phát hiện ánh mắt như ăn thịt người của Đường Hoan, tự mình nói chuyện dụ dỗ A Thọ.

A Thọ nhìn Đường Hoan: "Tỷ tỷ, có thể chứ?"

Đường Hoan vươn tay về phía thằng bé, A Thọ lập tức với tay về phía nàng để cho nàng bế, Tống Mạch đành phải thả người. Đường Hoan bế A Thọ đi tới cửa, giao thằng bé cho nha hoàn đang chờ đợi ở bên ngoài, "A Thọ ngoan, đệ vào trong phòng chờ trước, tỷ tỷ có lời muốn thương lượng cùng Tống đại ca của đệ, thương lượng xong rồi lại đi tìm đệ, được không?"

"Được. Vậy hai người phải nhanh tới tìm đệ đây." A Thọ rất ngoan.

Đường Hoan sờ sờ đầu thằng bé, ý bảo nha hoàn đi.

Tống Mạch với vẻ mặt lạnh lùng đứng ở đằng kia: "Đại tiểu thư muốn thương lượng với ta chuyện gì?"

Đường Hoan đóng cửa lại, xoay người nhìn hẳn: "Tống Mạch, chúng ta nói cho rõ ràng, ta cho người ba con đường, người không cưới ta cũng không rời khỏi, mà là lựa chọn ở Giang gia làm hạ nhân, có phải hay không?"

"Phải, nàng không thích ta chạm vào nàng, ta cũng không có chạm vào." Tống Mạch nói mặt không chút thay đổi.

Đường Hoan chậm rãi đi về phía hẳn: "Ta cảm kích người không có bắt buộc ta. Chẳng qua, người đã muốn làm hạ nhân, có thể làm tử tế hay không? Người dựa vào cái gì quyết định mình có thể theo ta ra khỏi nhà? Người..."

Tống Mạch nhìn nàng: "Dựa vào nàng là nữ nhân của ta. Nàng đã bị ta sờ sạch nhìn sạch, cho dù bây giờ ta không chạm vào nàng không cưới nàng, nàng cũng là nữ nhân của ta. Giang Lâm Nguyệt, ta nói cho nàng biết, kiếp này kiếp sau, nàng cũng mơ tưởng có thể tìm nam nhân khác, chỉ cần ta tìm được nàng, ta sẽ trông coi nàng."

"Người..."

"Đại tiểu thư nếu như không có chuyện khác, ta đi tìm tiểu thiếu gia đây." Tống Mạch không muốn lại nghe nàng nói những lời cảm kích hẳn không có bắt buộc nàng gì đó.

"Tống Mạch!"

Hẳn xoay người muốn đi, Đường Hoan chột nhào vào trên người hẳn, ôm chặt thắt lưng hẳn: "Tống Mạch, sao chàng có thể đối xử với ta như vậy? Chàng muốn thân thể của ta, tacho chàng rồi, chàng muốn trái tim của ta, ta cũng cho chàng rồi. Nếu chàng thật sự chỉ muốn đùa bỡn ta, ta không còn lời nào để nói, nhưng chàng như vậy, rõ ràng là chàng thích ta, vì sao không

chịu cười ta?Chàng không muốn quang minh chính đại ở cùng một chỗ với ta sao? Rồi cuộc là vì sao vậy?" Nước mắt từ khóe mắt lăn xuống, dần dần bị phần áo dán vào gò má nàng hút đi.

Ấm ướt truyền đến trên người, Tống Mạch chấn động trong lòng.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 85: Chương 77.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Nàng nói, nàng giao trái tim của nàng cho hắn rồi, nàng, nàng bị hắn làm cho khóc rồi.

Tự nàng nói ra những lời này, sau những lời mạn lời nhạt trong hai ngày nay, hắn vốn tưởng rằng nàng căn bản không thích hắn, thời gian gần gũi đối tốt với hắn kia cũng là bởi vì bị hắn ép buộc. Nhưng bây giờ, nàng cuối cùng cũng cho hắn biết, nàng là thật sự thích hắn.

Vậy vì sao nàng phải nói loại lời nói kia?

Đúng rồi, hắn không chịu cưới nàng, nàng đau lòng.

"Lâm Nguyệt..." Hắn cầm tay nàng, xoay người ôm chặt nàng, trời mới biết hắn bao lần muốn ôm nàng như vậy. "Lâm Nguyệt, nàng đừng khóc..."

Đường Hoan lại khóc, đầu chôn ở trong ngực hắn không chịu dậy, nắm đấm nhỏ bé một cái một cái đánh hắn: "Rốt cuộc là vì sao chàng không chịu cưới ta? Không cưới ta vì sao còn muốn đến trêu chọc ta? Tống Mạch, chàng chính là kẻ khốn kiếp, chàng khốn kiếp!"

Tống Mạch mặc nàng đánh, cúi đầu dán vào mái tóc mềm mại của nàng: "Phải, ta là đồ khốn, nàng đánh đi, chẳng qua là ta thật sự có nỗi khổ tâm. Lâm Nguyệt, thật ra, ta ... ta cũng có thể cưới nàng, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn, ta không thể muốn nàng..."

Đường Hoan cố ý giả bộ hồ đồ: "Cái gì mà không thể muốn ta? Chúng ta cũng như vậy rồi, còn không gọi là muốn ta sao? Lấy cớ!"

"Không phải, ta nói là, ta không thể phá thân của nàng. Lâm Nguyệt, như vậy, nàng, nàng vẫn còn muốn cho ta cưới nàng sao? Nếu nàng bằng lòng, ta lập tức cưới nàng!" Đột nhiên Tống Mạch sinh ra một phần hy vọng, nâng cằm nàng lên, ánh mắt như lửa nóng. Nếu nàng bằng lòng, hai người sẽ không cần tiếp tục giằng co nữa, hẳn cũng không cần đè nén bản thân không chạm vào nàng.

Nghĩ thật là đẹp, nàng chỉ trông cậy vào đêm động phòng này dồn ép hẳn không còn lý do nào để từ chối nữa đây!

Đường Hoan nước mắt lưng tròng lại không thể tin nhìn nam nhân trước mắt: "Vì sao không ... không muốn ta? Chàng không muốn ta sinh con cho chàng sao? À, ta hiểu rồi, chàng vẫn là không muốn sống cùng ta cả đời, không muốn ta sinh con trở thành gánh nặng của chàng, chàng không làm đến một bước cuối cùng, tương lai khi rời khỏi Giang gia, là có thể không thẹn với lương tâm nói chàng không có muốn ta không có phụ lòng ta, là có thể phát tay áo tiêu sái chia tay, có phải hay không?"

"Lâm Nguyệt!"

Tống Mạch thật không có cách nào nắm bắt được nàng rồi, rốt cuộc trong đầu nàng đang suy nghĩ cái gì, ngay cả loại lý do hoang đường này cũng có thể nghĩ ra được?

Muốn tức giận, lửa giận vừa nổi lên, chớp mắt lại ý thức được nàng là rất đau lòng rất để ý hẳn mới suy nghĩ linh tinh như vậy. Tống Mạch vừa đau lòng vừa áy náy, "Lâm Nguyệt, không phải như nàng nghĩ, ta, ta có nỗi khổ tâm, nỗi khổ tâm nói không lên lời. Nhưng nàng phải tin rằng, cho dù cả đời cũng không thể muốn nàng, ta cũng sẽ canh giữ ở bên cạnh nàng."

Chuyện của mấy đời trước, hẳn không mở miệng được, sợ nàng nghe xong sợ hãi, người bình thường ai có thể nhớ rõ chuyện trước kia? Dùng mộng lừa gạt nàng? Nàng sẽ không tin, lần trước nàng đã không tin còn chê cười

hắn ngốc. Lần này ằm ỉ thành như vậy, nếu như nàng không lại không tin, còn có thể cảm thấy hắn rắp tâmgiấu diếm bịa đặt lừa gạt nàng.

"Nỗi khổ tâm nói không nên lời?" Đường Hoan đẩy hắn ra, chậm rãi lui về phía sau: "Được, chàng đã không thể mở miệng, ta đây hỏi lại chàng một lần cuối cùng, chàng thật sự quyết định không muốn ta, không cùng ta sinh đứa nhỏ, có phải hay không?"

"Không phải, ta cũng muốn nàng, chỉ là bây giờ ta còn không thể xác định... rốt cuộc thì khi nào mới có thể muốn nàng. Lâm Nguyệt, nàng cho ta thêm thời gian vài năm, được không?" Tống Mạch tiến lên một bước, muốn ôm người vào trong lòng một lần nữa.

Đường Hoan né tránh hắn, cười lạnh nói: "Rốt cuộc là mấy năm, một năm, hai năm?"

Tống Mạch rủ mắt: "Ta . . .ta thật sự không nói được."

"Vậy người nghĩ rằng ta có thể ngốc đến mức vì một hứa hẹn không có kỳ hạn chờ người sao? Tống Mạch, người không cần nói nữa, ta đều hiểu được! Được, người cứ tiếp tục làm hộ vệ của A Thọ đi, người cũng có thể coi ta là nữ nhân của người, nhưng người xem, người xem ta có thể ngoan ngoãn chờ người hay không!"

"Lâm Nguyệt, nàng đừng như vậy, ta..."

"Buông!"

Đường Hoan hung hăng hất tay nam nhân ra, mắt lạnh nhìn hắn: "Tống Mạch, nếu người vẫn là nam nhân, hãy nhớ kỹ lời người, trước khi người quyết định muốn ta, cũng đừng chạm vào ta. Nếu ta ở trước khi người hỏi tâm chuyển ý coi trọng nam nhân khác, người lại càng không được chạm vào ta! Không cần người trừng ta, ta liên tục cho người cơ hội, là chính người không quý trọng, hôm nay là một lần cuối cùng, về sau Giang Lâm

Nguyệt ta vịn người mà rơi một giọt nước mắt, ta cũng khinh thường mình!"
Nói xong, tông cửa xông ra.

Tống Mạch đuổi theo bóng lưng của nàng.

Nàng xoay người đi rồi, cửa trống rỗng, chỉ có phong cảnh bên ngoài sân.

Ánh mắt hẩn đi qua hoa và cây cảnh, đi qua tường viện, dừng ở bầu trời xanh lam xa xa không còn gì có thể che lấp.

Hẩn nhìn bầu trời, đáy mắt hiện lên lửa giận hừng hực, hận không thể đốt trời kia, để cho hẩn thấy kẻ ngoài bầu trời thao túng vận mệnh của hẩn kia.

Hẩn muốn giết đối phương!

Hẩn vốn không tin số mệnh, nhưng người khác thành thân xong đều có thể trôi qua bình thường, vẫn hạnh phúc mỹ mãn đến già cũng được, vợ chồng cãi vã trở mặt thành thù cũng được, ít nhất cuộc đời của bọn họ là đầy đủ, vì sao hẩn lại không được? Vì sao hẩn và nàng lại không thể vui vẻ trôi qua cả đời?

Là ai đang nắm trong tay vận mệnh của hẩn?

Hẩn không cam lòng!

Lại không thể làm gì.

Người nợ nấp ở chỗ hẩn không nhìn thấy không gặp được, hẩn chỉ có thể dùng một loại hình thức phản kháng khác, cho dù là sẽ làm bị tổn thương trái tim của nàng.

~

Liên tục ba ngày, Đường Hoan đều ra khỏi nhà đi lang thang, muốn tìm một nam nhân thích hợp, nhưng Tống Mạch lạnh mặt đi theo bên cạnh nàng, đừng nói nàng không thấy được người thuận mắt, cho dù là thấy được, có pho tượng cả người phát ra sát khí này đi theo, đoán chừng đối phương cũng bị dọa chạy.

Nàng đành phải chiếm một nhà gian trong trà lâu, tuyên bố mình muốn làm việc, bảo Tống Mạch dẫn A Thọ đi nhà gian khác chơi. Tống Mạch không muốn đi, Đường Hoan nghĩ cách ở trên người A Thọ, A Thọ dù thích Tống Mạch, trong lòng vẫn là thân nhất với tỷ tỷ này là nàng, ngoan ngoãn kéo Tống Mạch đi rang ngoài. Tống Mạch đóng vai mặt lạnh với nàng, ở trước mặt A Thọ cười đến dịu dàng, tất nhiên không thể cương quyết từ chối A Thọ.

Nhưng Tống Mạch cũng không ngốc, hẳn chỉ dẫn A Thọ chơi ở bên ngoài, không cho nàng cơ hội gặp nam nhân khác một mình.

Đường Hoan chống cằm ghé vào trước cửa sổ, nhàm chán nhìn người qua đường qua lại bên dưới, hy vọng ông trời mau mau đưa cho nàng một nam nhân. Thời hạn một tháng, chỉ còn hai mươi ngày, trông như dài, nhưng nam nhân cũng không phải bắt đầu đã ngoan ngoãn phối hợp với nàng, nàng còn phải không để lại dấu vết giống như vô tình mà điều chuyển. Dạy dỗ đối phương, vừa làm cho đối phương dựa theo bước chân của nàng, lại không thể làm cho Tống Mạch cảm thấy nàng thật sự thay lòng đổi dạ.

Hôm nay nếu vẫn không gặp được nam nhân thích hợp, nàng đành phải dùng tạm Cố Nghi rồi.

Đang suy nghĩ, xa xa đột nhiên truyền đến một trận huyên náo, Đường Hoan thò đầu ra ngoài, quá xa không thấy rõ chỗ bên kia đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy trên đường người đi đường rối rít tránh về phía hai bên, các quán nhỏ cũng nôn nóng khẩn cấp mà đẩy sạp hàng vào bên trong, thu dọn xong xuôi rồi giống như người qua đường, hưng phấn nhìn quanh về phía xa xa.

Nhân vật lớn nào đó đến đây sao?

Đường Hoan tò mò cực kỳ, cổ vươn ra thật là dài.

Rất nhanh, xa xa truyền đến tiếng bước chân nặng nề chinh tề, ngay sau đó có một hàng dài tướng sĩ khí thế dâng trào đi tới đây. Cách khá xa, Đường Hoan chỉ có thể nhìn thấy có mấy người ở đội ngũ phía trước cười ngửa cao to, dáng người đoan chính như hạc trong bầy gà, không thấy rõ bộ dáng. Dần dần tới gần, thấy rõ rồi, lồng ngực Đường Hoan đột nhiên nhảy một cái.

Chỉ vì người dẫn đầu kia, quá, quá có khí thế rồi!

Nam nhân cũng không còn trẻ, trông khoảng ba mươi tuổi, một thân áo giáp quân trang, khuôn mặt lạnh lùng, hai mắt thâm thúy nhìn thẳng phía trước, dường như ồn ào náo động xung quanh đều không liên quan tới hắn ta. Sự lạnh lẽo của hắn ta cùng với Tống Mạch, không, cùng với Tống Mạch của hiện tại không giống, đó hẳn là lạnh lẽo từ đao kiếm giao tranh trong chiến trường lắng đọng xuống, coi mạng người như cỏ rác.

Thật ra Tống Mạch chân chính còn lạnh lẽo hơn hắn ta, hơn nữa là lạnh lẽo giấu ở đáy mắt, cô đọng thu vào bên trong, không giống người này khí thế phóng ra ngoài, nếu không lúc trước Tống Mạch hơi chút lộ ra một chút xíu, nàng cũng sẽ không chỉ coi hắn là thư sinh mặt lạnh, sau đó trước khi chết mới nhận thấy được sát ý lạnh như băng dưới đáy mắt hắn.

Đây là sự khác biệt giữa cao thủ giang hồ và tướng quân võ biên chăng?

Chẳng qua ở trong mắt nàng, hai loại người này đều là cực phẩm, mỗi loại đều có hương vị riêng.

Đường Hoan hưng trí dạt dào nhìn chăm chăm đánh giá nam nhân. Đường nhiên, nàng chỉ là đơn thuần thưởng thức, cũng không có đánh chủ ý lên trên người đối phương. Nam nhân như vậy không dễ khống chế, không

những không lợi dụng được đối phương, không cần thận ngược lại kéo mình vào. Hơn nữa, người ta thấy thế nào cũng là nhân vật lớn, không phải thân phận bây giờ của nàng có thể dễ dàng tới gần.

Đại khái hàng năm ở trên chiến trường liêu mạng chém giết nên cảm giác rất nhạy bén, nam nhân chợt ngẩng đầu, nhìn lại về phía nàng bên này.

Hắn ta ngồi ở trên ngựa, nàng cúi người ghé vào trước cửa sổ, một tay chống má, dáng vẻ lười biếng.

Nếu Đường Hoan nhìn xung quanh một chút, sẽ phát hiện có rất nhiều người cũng chen chúc ở trước cửa sổ xem đội nhân mã này. Không nhắc tới thái độ của những nam nhân kia như thế nào, chỉ nói nữ nhân, hoặc là khăn trương núp ở sau rèm, hoặc là dùng khăn tay cây quạt cổ tay áo che nửa khuôn mặt, không kiêng nể gì như nàng, không còn có người thứ hai, nhưng nàng lại không giống kiểu trêu hoa gheo nguyệt của những cô nương hoalâu kia.

Nói nàng quy củ, nàng một chút xíu cũng không biết xấu hổ, nói nàng không quy củ, nàng cũng không có liếc mắt đưa tình loạn xạ với người ta.

Nam nhân khẽ hí mắt, cuối cùng hắn ta cùng tìm được hình dung thích hợp nhất rồi, ánh mắt nữ nhân kia nhìn hắn ta, giống như hắn ta là một đóa hoa, nàng cảm thấy đẹp, thì nhìn. Không có ý chiếm lấy, không có ý cảm dỗ, thương thức đơn thuần.

Đây là nữ nhân đầu tiên dám nhìn thẳng vào hắn ta như thế.

Ngựa chậm rãi đi về phía trước, đi qua trà lâu, từ từ tiến lên trước.

Nam nhân cũng không ngại bị người phát hiện ánh mắt của hắn ta, hắn ta quay đầu, tiếp tục đối mắt cùng nàng.

Đường Hoan phát hiện sự khiêu khích trong mắt nam nhân, sau khi khẽ kinh ngạc, nàng không chút nào lùi bước đón lấy ánh mắt của hắn ta. Nhìn thìnhình, nàng còn sợ bị một nam nhân nhìn? Nàng cũng không tin hắn ta có thể xoay cổ mãi được.

Nam nhân không có xoay cổ nữa, bởi vì hắn ta biết tiếp tục như vậy mình nhất định không chống đỡ được trước, hắn ta quay trở lại, nhưng lập tức quay đầu lại nhìn thoáng qua, quả nhiên phát hiện nữ nhân kia đang cười, là cái loại nụ cười chiến thắng đối thủ này. Nam nhân cũng cười, giơ tay lên.

Tướng sĩ bên phải y giục ngựa về phía trước, cách sau hắn ta một cái đầu ngựa, âm thanh cung kính hỏi: "Tướng quân có gì phân phó?"

Thanh âm của Lý Dự trầm thấp: "Nữ nhân ở trà lâu kia, người phái người đi thăm dò, khi trở về phủ tam môn nghe được tất cả tin tức về nàng."

~

Đường Hoan cũng không biết chuyện bên kia, nàng cũng không thể tiếp tục xem náo nhiệt, bởi vì đột nhiên có người dùng sức gõ cửa.

"Ai?" Nàng quay đầu, không hề giận hỏi.

"Ta, mở cửa." Thanh âm của Tống Mạch trong trẻo nhưng lạnh lùng dị thường.

Đường Hoan xoay người, buồn bực đi mở cửa: "Người không phải chơi ở bên ngoài cùng A Thọ ..."

Vừa mở cửa, nam nhân đã xông vào như cơn gió, đụng phải làm đau cánh tay nàng, sau đó một câu không cũng nói xoay người đóng cửa. Đường Hoan ý thức được không đúng, vừa lui ra sau vừa hỏi hắn: "Người làm cái gì vậy? A Thọ đâu?"

"Hắn đang học gậy bàn tính cùng chưởng quỹ, yên tâm rồi?" Tống Mạch đóng kín cửa, bước từng bước về phía nàng, sắc mặt cực lạnh.

Đường Hoan nhú mày, lúc này Tống Mạch rất không bình thường, nàng không khỏi cảm thấy bất an, muốn tránh, nam nhân đột nhiên tiến lên đẩy nàng tới trên tường, cơ thể rắn chắc đè chặt lên, một tay ôm chặt thắt lưng của nàng, một tay bóp cằm nàng: "Bây giờ đến lượt ta hỏi nàng rồi, ai chọnàng nhìn hắn ta?"

"Ta nhìn ai?" Đường Hoan không giải thích được, nói xong, mới kịp phản ứng, cười nói: "Bọn họ rêu rao ở trên đường, nhiều người cũng nhìn như vậy, ta nhìn thêm hai mắt thì có làm sao?"

"Vậy vì sao hắn ta chỉ nhìn một mình nàng? Giang Lâm Nguyệt, nàng có phải thật sự muốn tìm một nam nhân khác hay không?" Tống Mạch cúi đầu nhìn nàng, con ngươi đen bình tĩnh như mặt nước, nhưng dưới đáy nước rất cuộc cật dẫu cái gì, chỉ có chính hắn biết. Chỉ có chính hắn biết, vừa rồi khi dắt A Thọ ở cửa xem náo nhiệt, tướng quân dẫn đầu kia đột nhiên ngừng đầu, trong lòng hắn máy động, nhìn theo ánh mắt của nam nhân, quả nhiên thấy nàng tựa vào phía trước cửa sổ, khó môi mỉm cười cùng nam nhân ngóng nhìn.

Một khắc kia, Tống Mạch cảm thấy mình sắp điên rồi.

"Giang Lâm Nguyệt, nhất định muốn ta móc trái tim ra cho nàng xem, nàng mới tin tưởng ta thật lòng với nàng sao?"

Hắn nhìn vào mắt của nàng, hỏi nàng, lại vào lúc nàng chuẩn bị mở miệng, chặn miệng của nàng lại.

Hắn không muốn nghe nàng nói.

Bởi vì ánh mắt của nàng đã nói cho hắn, lời của nàng, không phải điều hắn muốn nghe.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 86: Chương 78.1 Nạp Thiếp

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Ghen tị, phần nộ, hóa thành lửa, ở trong cơ thể tàn sát bừa bãi âm ỉ, tìm một cái miệng để phát tiết.

Tống Mạch chặn miệng nữ nhân lại, giống như con sói đói bụng mấy ngày, hôn đến hung ác tham lam.

Đường Hoan bị hấn làm đau rồi.

Nàng quay đầu trốn tránh, bị hấn dùng hai tay giữ lấy đầu chống vào tường không thể động. Nàng định cắn hấn, bị hấn đoạt trước một bước bóp cằm. Nàng còn muốn đẩy hấn, vừa nâng tay lên chống ở lồng ngực hấn, chợt nhớ lại trước kia chiêu này thử bao nhiêu lần cũng không dùng được, sức lực của nam nhân quá lớn, hoàn toàn có thể bứt ra một bàn tay để giam cầm hai tay nàng, đến lúc đó, nàng chẳng những môi đau cằm đau, ngay cả cổ tay cũng có thể bị hấn bóp nát.

Cần gì chứ?

Hấn muốn hôn, nàng cho hấn hôn là được rồi, nàng cũng không phải không thích loại chuyện này?

Hai tay đang chống trên lồng ngực hấn trượt đến sau lưng hấn, Đường Hoan ôm lấy thắt lưng gầy gò của nam nhân, dán chặt chẽ lên hấn, trấn an nam nhân đang bị ghen tị thiêu đốt lý trí này.

Nàng là hái hoa tặc, nàng là nữ nhân xấu xa, nhưng nàng cũng không phải không biết tốt xấu gặp nam nhân là bắt nạt, vì sao phải bắt nạt? Nàng và bọn họ lại không có thù. Lúc hái hoa, thái độ nàng đối với nam nhân hoàn toàn

quyết định bởi nam nhân đối với nàng như thế nào, nam nhân chịu ngoan ngoãn phối hợp, nàng sẽ rất dịu dàng, mọi người cùng nhau hưởng thụ chuyện vui vẻ nhất trên đời. Nam nhân ngoan cố không chịu phối hợp, vậy đừng trách nàng ra tay độc ác.

Mấy giấc mộng này Tống Mạch đối tốt với nàng như vậy, làm cho nàng nhẹ nhàng vui vẻ hưởng thụ như vậy, trước khi hãnh chưa nhớ lại thù oán trước đây không có thay đổi thái độ, nàng cũng muốn yêu thương hãnh. Không liên quan đến thích, chỉ vì khi hoan hảo càng thoải mái, người tình ta nguyện.

Nàng cho hãnh tình nhân âu yếm.

Tống Mạch muốn trừng phạt hành hạ nữ nhân của hãnh .

Nhưng khi nàng lệ thuộc ôm lấy hãnh, trái tim hãnh lập tức lại mềm nhũn, cơn tức này lại biến mất không còn dấu vết.

"Lâm Nguyệt?" Hãnh buông môi nàng ra, không thể tin nhìn nàng, nhìn thấy đôi môi đỏ mọng bị hãnh làm thành hơi sưng kia, trong mắt hiện lên áy náy.

Đường Hoan không nói gì, nàng quần quanh cổ hãnh, nhắm mắt lại, ngửa đầu đưa đôi môi của mình lên.

"Lâm Nguyệt..." Tống Mạch ngây ngốc quên cả động tác, một khắc trước rõ ràng đang tức giận, sao nàng đột nhiên... Không phải là không nháy nhót, chỉ là có loại cảm giác không chân thực như nằm mơ, dường như nữ nhân dụ dỗ này là giả, là lừa hãnh. Hiện tại đối tốt với hãnh, rất nhanh lại muốn hành hạ hãnh, làm cho hãnh lên lên xuống xuống theo tâm tình của nàng.

"Lâm..." Vừa định hỏi, nàng đột nhiên kéo đầu hãnh xuống thấp chủ động hôn lên.

Tống Mạch kìm lòng không đậu nắm chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng.

Bốn cánh môi dán vào nhau, hắn nghe được cổ họng nàng bởi vì cánh tay hắn nắm chặt mà phát ra một tiếng “ừm” khe khẽ.

Trái tim mềm như nước.

Hắn nhắm mắt lại, ngậm lấy cánh môi đầy đặn cảm dỗ hắn bao ngày, nhẹ nhàng, dịu dàng, từng tắc từng tắc mút qua, bù lại thô lỗ lúc trước. Hắn không đoán ra vì sao nàng không từ chối, hắn cũng không biết nàng đang suy nghĩ cái gì, hắn chỉ cảm nhận được lúc này nàng dịu ngoan nhu thuận khó có được.

Nàng chịu để cho hắn hôn, nàng chịu hôn hắn, hắn đã thỏa mãn lắm rồi.

Tống Mạch thò lưỡi đi vào, chạm vào đầu lưỡi của nàng, nàng có chút do dự tránh hắn, dần dần cuối cùng chịu tới đây. Hắn chọt ôm chặt thắt lưng của nàng, bắt được lưỡi nàng hút, cho đến khi nàng sắp không thể hô hấp cho đến khi nàng cầu xin tha thứ nhẹ nhàng dấm lỏng ngực hắn như trước đây, hắn mới lưu luyến mà kết thúc nụ hôn dịu dàng triền miên này.

Nàng ở trong lòng hắn mặt đỏ thở dốc, sóng mắt mê ly.

Tống Mạch muốn nói một cái gì đó, lại sợ tranh cãi lần nữa. Gần đây hai người hoặc là không nói lời nào, vừa nói nhất định chính là tranh cãi.

Hắn không nở phá hồng ảm áp hiện tại, cứ như vậy nhìn nàng không chớp mắt, nhìn nàng dần dần bình tĩnh trở lại, nhìn trong mắt nàng khôi phục lại lạnh lùng xa cách. Trái tim hắn cũng chậm chậm trầm xuống, muốn lại một lần ngậm cánh môi kia ngăn cản nàng nói chuyện, nàng đã xoay đầu ra: "Tống Mạch, người làm đau ta rồi, ta không muốn đau, cho nên cho người hôn. Bây giờ người hôn đủ chưa? Hôn đủ rồi, ta đi tìm A Thọ đây."

Nàng đúng là tức giận rồi.

Hắn biết mà, thuận theo vừa rồi của nàng đều là giả dối.

Tống Mạch cười chua xót.

Nếu nói khi tiến vào hắn có tràn đầy lửa giận cảm thấy nàng có lỗi với hắn, hiện tại hắn không còn tức giận lúc trước. Tống Mạch lui ra phía sau vài bước, không hề ép nàng ở trong góc nữa, thanh âm áy náy: "Lâm Nguyệt, xin lỗi, ta không nhịn được, chạm vào nàng. Nàng yên tâm, về sau ta sẽ cố gắng hết sức khắc chế bản thân. Chỉ là Lâm Nguyệt, nàng giận ta như thế nào cũng được, đừng tìm nam nhân khác..." Nàng không nói chuyện với hắn, nàng châm chọc khiêu khích, hắn đều có thể nhịn, nhưng mắt qua mày lại cùng người khác như vậy, hắn muốn giết người!

"Không được, một ngày người không cưới ta, ta sẽ có thể động tâm với người khác. Nhưng Tống Mạch người không nên đánh giá thấp ta, ta sẽ không ra đường ngoài đường cái để quyến rũ người khác, vừa rồi ta chỉ là xuất phát từ tò mò mới nhìn người nọ vài lần, về phần vì sao người nọ chinh phục ta, nói vậy với lý do người tới tìm ta giống nhau đi? Sinh ra khuôn mặt này, không phải ta có thể quyết định."

Đường Hoan vòng quanh đi ra ngoài, khi gần tới cửa, xoay người nhìn hắn: "Tống Mạch, nếu ta thật sự là người "thủy tính dương hoa", trước khi gặp được người, ta đã lấy chồng từ lâu rồi. Hiện tại cũng là bởi vì người không cần ta, ta mới muốn tìm nam nhân thoát khỏi người, nhưng ta tuyệt đối sẽ không tùy tiện tìm tạm một nam nhân, lại càng sẽ không thấy đối phương có quyền thế là chủ động sà vào. Nói lại lần nữa, người đừng đánh giá thấp ta."

"Lâm Nguyệt, nàng hiểu lầm rồi, ta..."

Tống Mạch đuổi theo, muốn nói lời xin lỗi, nhưng Đường Hoan ôm lấy A Thọ lên thẳng xe ngựa, không cho hắn cơ hội mở miệng.

Lại là một đêm cô đơn khó ngủ.

~

Màn đêm buông xuống.

Phủ tham tướng.

"Tướng quân, a, tướng quân tha... A, nô tỳ không chịu nổi rồi ..."

Hơi nước lượn lơ bên trên hồ tắm, Lý Dụ quỳ đứng ở phía sau tỳ nữ, bóp eo nhỏ của đối phương càng không ngừng tiến vào, vật cứng dưới thân tựa như gậy gộc cứ vào cứ ra không biết mệt mỏi. Mặc kệ tỳ nữ cầu xin như thế nào, tốc độ của hắn ta đều duy trì nhanh nhất, nhưng trên mặt lại không có một chút xú biểu cảm, một đôi mắt đen thâm thúy nhìn chằm chằm nữ nhân dưới thân, lại tựa như nhìn xuyên qua nữ nhân nhìn vào sa trường.

Hàng năm đóng bên ngoài, hắn ta rất ít trở về phủ tham tướng, khi trở về nghỉ ngơi hồi phục, ham muốn lớn nhất chính là nữ nhân.

Nhìn nữ nhân dưới người khóc cầu xin tha, cái loại khoái cảm này không thua việc chém đầu kẻ địch chút nào.

Một lúc lâu sau, Lý Dụ tắm rửa xong, khoác thêm một bộ thường phục đi rangoài. Hắn ta rời đi không lâu, hai bà tử khoẻ mạnh đi vào, nhắc hai tỳ nữ đang hôn mê trên mặt đất lên đến phòng hạ nhân. Tướng quân mất vợ nhiều năm không có tái giá, ngay cả thiếp thất cũng không có, chỉ có tỳ nữ của quý phủ thay đổi một đám lại một đám, mỗi tỳ nữ sau khi hầu hạ đều phải bị uống chén thuốc, sau khi tướng quân rời phủ bán tất cả rangoài, lại thay người mới chờ đợi lần sau tướng quân về phủ. Đến bây giờ mới thôi, không có một nữ nhân nào có thể làm cho tướng quân mở ra lệ tình.

Người hầu cận đợi ở thư phòng từ lâu, nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc ở bên ngoài, gã vội chạy ra ngoài đón.

"Sao rồi, hỏi thăm rõ ràng cả rồi chứ?" Sau khi Lý Dụ ngồi xuống, nhàn nhạt hỏi.

Người hầu cận vội lời ít mà ý nhiều, nói lại chuyện của Giang gia một lần.

"Thì ra là một nữ thương hộ thanh danh không tốt lắm, không trách được togan như vậy." Lý Dụ có chút thất vọng, chẳng qua nghĩ đến gương mặt tịphù dung trước cửa sổ kia, đôi con người linh động không biết sợ kia, còn có nụ cười đắc ý trên khoé miệng của nữ nhân, hẳn ta vẫn là quyếtđịnh: "Ngày mai, người thu xếp bà mỗi đến Giang phủ cầu hôn, cứ nói tamuốn nạp nàng làm thiếp."

"Tướng quân, nhìn vào tin tức ta hỏi thăm được, Giang cô nương sợ là sẽ không đồng ý đâu?" Người hầu cận thấp thỏm nhắc nhở.

"Nàng chỉ là một nữ thương hộ, sao có thể..." Lý Dụ vừa muốn phản bác, trướcmắt lại hiện ra đôi mắt đẹp đầy khiêu khích của nữ nhân, lúc này cũng có chút không xác định, lỡ như nàng thực sự từ chối, mặt mũi hẳn cũng khó coi. Ngón trỏ vô ý thức gõ bàn, trầm tư một lát, Lý Dụ đổi chủ ý: "Như vậy, người để cho bà mỗi đến Cố gia, để cho nữ quyến của Cố gia ra mặtđi đánh tiếng gió, cũng nói cho Cố gia, chỉ cần bọn họ có thể trong vòng ba ngày thúc đẩy việc này, ta sẽ cho Cố... cho thiếu gia gì đó của Cốgia kia một chức quan." Lần này hẳn ta chỉ ở thành Bình Dương nghỉ ngơi nửa tuần, rất nhanh lại phải lên đường, không có thời gian lãng phí trên người một nữ nhân.

Người hầu cận muốn hỏi nếu Giang cô nương dù thế nào đi nữa cũng không đồng ý thì nên làm cái gì bây giờ, cũng khôngchờ gã mở miệng, Lý Dụ đã đứng dậy rời đi, trở về phòng nghỉ ngơi.

Người hầu cận đứng ở bên ngoài một lát, chột vồ vồ đầu, cảm thấy chính mình phạm vào ngu ngốc rồi.

Tướng quân là đại quan tam phẩm tay nắm thực quyền, nữ nhân muốn tìm tướng quân nương tựa đếm không hết, tướng quân đều chẳng thèm để ý tới. Nhiều năm như vậy, tướng quân khó được coi trọng một nữ nhân còn ban cho nàng thân phận, tiểu thư Giang gia làm sao có thể không muốn? Chỉ cần nữ quyến Cố gia đi nói cho nàng một chút đạo lý, tin chắc nàng sẽ đồng ý, để cho gã thuận thuận lợi lợi làm thoả đáng việc được giao.

Bà mỗi rất nhanh đã đến cửa lớn Cố gia.

Nhị lão gia lại ra khỏi nhà kết bạn rồi, trong nhà chỉ còn mẹ con Nhị phu nhân.

Tiến bước bà mỗi, mẹ con hai người ở phòng trong nói chuyện.

Cánh tay của Cố Nghi còn đang treo, có chút lo lắng: "Mẫu thân, người trực tiếp nhận lời như vậy, biểu muội không đồng ý thì làm sao bây giờ?"

Nhị phu nhân cười nhìn gã: "Sao con ngu như vậy? Lý tướng quân là thân phận gì, nó có thể không đồng ý? Bà mỗi cũng đã nói, hôm qua nó ở trước mặt nhiều người như vậy quyến rũ Lý tướng quân, nếu không phải như thế, Lý tướng quân nào biết được nó là ai? Bây giờ biết được Lý tướng quân muốn nạp nó vào cửa, không biết nó cao hứng bao nhiêu đâu." Một đứa con gái ỡ thì còn có thể leo lên cành cây cao, không biết dùng thủ đoạn bì ỏi gì.

Cố Nghi có chút ghen tỵ, chuyển tầm mắt nói: "Biểu muội từ trước đến giờ tâm khí cao, chưa chắc muốn làm thiếp cho người ta." Không nói tới gia sản, biểu muội quốc sắc thiên hương, gã vẫn luôn mơ tưởng tới nàng. Bình thường không cảm thấy gì, bây giờ nàng sắp bị người khác cướp đi rồi, gã càng nghĩ càng buồn bực.

Nhị phu nhân nhìn ra tâm tư nhỏ của con trai, lời nói thắm thía khuyên gã: "Đứa nhỏ ngốc, nữ nhân xinh đẹp có cả đống, cơ hội làm thân cùng phủ tham tướng cũng không nhiều, lần này chỉ cần chúng ta giúp việc, Lý tướng quân nhất định sẽ cắt nhắc con. Con đọc sách không được, lăn lộn trong

trong quân vớt được nhất quan bán chức[1] coinhư là có tiền đồ rồi. Mau thu lại chút tâm tư này đi, vạn vạn lần không thể lộ ra trước mặt người khác, đặc biệt tương lai thấy Lý tướng quân, chuyện của nàng con thừa ra một câu cũng không được hỏi thăm."

[1] Nhất quan bán chức: chức vị quan hàm nhất định, nói về chức quan, mang hàm nghĩa xấu, ý chỉ chức to chức nhỏ tóm lại là có chức quan; gần nghĩa với câu đại quan tiểu lại, có chức có quyền.

Cố Nghi hừ một tiếng: "Mẫu thân nghĩ đến thật hay, hẳn ta chỉ là nạp biểu muội làm thiếp, hai nhà cũng không coi là quan hệ thông gia thực sự, Sao Lý tướng quân chịu thật lòng cắt đứt con? Nhiều nhất cho con một chức quan rách nát nào đó tống cổ con đi." Khi đó biểu muội đã thành người của hẳn ta rồi, Lý Dụ cho dù không cho gã chức vụ gì, Cố gia có thể làm gì?

"Cái này con cũng không biết, biểu muội con lại là thiếp đầu tiên Lý tướng quân nạp, nghe là thân phận thấp, nhưng Lý gia không có nữ nhân khác, nàng vào phủ có thể đương gia ngay, điều này còn không thể thuyết minh Lý tướng quân có bao nhiêu coi trọng nàng sao? Hừ, biểu muội con coi như là có bản lĩnh rồi." Nhị phu nhân châm chọc giễu cợt một tiếng, suy nghĩ một lát, đứng dậy nói: "Thôi, ta đi qua bên kia một chuyến, con thì an phận ở nhà dưỡng thương đi."

Cố Nghi mấp máy môi, nhìn nhìn cánh tay của mình, không ngăn cản nữa.

Nếu quả thực đúng như mẫu thân đoán, đổi biểu muội lấy tiền đồ, cũng không tính là chịu thiệt.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 87: Chương 79.1 Đổ Máu

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

A Thọ ngủ một giấc thật ngon, khi tỉnh lại, phát hiện tỷ tỷ bình thường vẫn đổ nó ngủ lại không ở bên cạnh, gian phụ hình như có người đang khóc.

Là tiếng của tỷ tỷ!

A Thọ lập tức lăn lông lốc bò xuống giường, chân trần chạy ra bên ngoài, lúc vòng qua cái bàn vào gian phụ, chỉ thấy tỷ tỷ ngồi ở trên đùi Tống đại ca, đang chôn ở trong lòng hãn khóc.

"Tỷ tỷ, sao tỷ khóc?" A Thọ bước nhanh chạy đến trước giường, lúc nói chuyện, nước mắt cũng hoen bờ mi. Thằng bé không rõ vì sao mình muốn khóc, dù sao thấy tỷ tỷ khóc, nó liền không nhịn được cũng muốn khóc.

Đường Hoan dừng động tác lại, vội lau mắt rời khỏi Tống Mạch, giơ tay nhắc A Thọ lên trên giường, cúi đầu vỗ bàn chân nhỏ trắng nõn mềm mại của thằng bé: "Sao không đeo giày đã đi ra rồi? Cẩn thận cảm lạnh."

"Tỷ tỷ tỷ khóc cái gì vậy, đau bụng sao?" A Thọ ngoan ngoãn ngồi để cho Đường Hoan chăm sóc, lau lau mắt, vén tóc lộn xộn đang rũ xuống dưới bên tai Đường Hoan lên nhìn nàng.

Đường Hoan cười hân một cái lên trán thằng bé: "Không có, là Tống đại ca của đệ vừa mới kể chuyện, tỷ tỷ nghe xong đau lòng, cho nên mới khóc, A Thọ không được chê cười tỷ tỷ, biết không?"

A Thọ chớp chớp mắt, có chút hoài nghi nhìn về phía Tống Mạch: "Truyện gì vậy, đệ cũng muốn nghe."

Tống Mạch tưởng tượng nàng cười dễ dàng A Thọ như vậy, nhưng hăn một chút cũng không cười nổi.

Đường Hoan nhẹ nhàng đẩy hăn một cái, bảo hăn ngồi sang bên cạnh, nàng bế A Thọ lên trên đùi dễ dàng: "A Thọ muốn nghe truyện, chờ buổi tối trước khi ngủ tở tở kể truyện mới cho đệ, truyện Tống đại ca kể chờ đệ trưởng thành mới có thể nghe. Đúng rồi, muốn đi “xuy xuy” không?"

A Thọ suy nghĩ một chút, gật đầu.

Đường Hoan khẽ cười, làm bộ muốn bế thẳng bé đi.

"Ta bế A Thọ đi đi." Tống Mạch đờ bả vai nàng lại, trấn an mà liếc nhìn nàng một cái, ôm lấy A Thọ đi ra ngoài.

Một lát sau, chỉ có một mình hăn đi vào, vừa đi về phía nàng vừa giải thích: "Ta để cho nha hoàn dẫn A Thọ đi chơi bàn đu dây rồi, chúng ta lại trò chuyện tử tế. Lâm Nguyệt, nàng đừng lo lắng, ta sẽ không để chokẻ kia ức hiếp nàng." Hăn không có quyền vị không có binh mã, nhưng nếu Lý Dự thật sự muốn ép buộc nàng làm thiếp, hăn có nắm chắc giết Lý Dự. Lý Dự chết rồi, nàng bình an ngay. Về phần hăn, nếu có thể trốn sau này trở lại tìm nàng, không trốn thoát, một mối lửa đốt sạch, người phủ tham tướng không tra ra được thân phận của hăn, cũng sẽ không nghi ngờ đến trên người một nữ tử yếu đuối như nàng.

Hăn giang hai tay cán tay, Đường Hoan thuận theo dựa vào trong lòng hăn, miễn cưỡng vui cười: "Chàng suy nghĩ quá nhiều rồi, ta không phải là vì sợ hãi Lý tướng quân ép buộc ta mới khóc, ta chỉ là con gái nhà thương nhân, hăn ta là tướng quân cao cao tại thượng, muốn loại nữ nhân nào mà không có? Nếu ta từ chối, hăn ta nhất định sẽ không lại tiếp tục tới tìm ta gây phiền toái. Ta khóc, là vì ta cảm thấy tủi thân, người ngoài bắt nạt ta thì cũng đành, Cổ gia là thân thích duy nhất của ta và A Thọ, bây giờ lại bởi vì không

chiếm được sản nghiệp của Giang gia liền nhẫn tâm bán cháu ngoại gái cầu vinh, thật sự là một chút may mắn tình cảm cũng không giữ lại!"

Tống Mạch nhẹ nhàng vỗ bả vai nàng: "Cái loại tiểu nhân này, không đáng tức giận vì bọn chúng."

Thanh âm của hắn khác với ngày thường, trầm trầm, mang theo một tia lệ khí.

Đường Hoan ngẩng đầu nhìn hắn. Sau khi Nhị phu nhân đi, nàng giả vờ khóc, Tống Mạch một mực dịu dàng dỗ dành nàng, nhưng nàng biết, người thực sự tức giận là hắn.

"Tống Mạch, chàng cũng đừng nóng giận, chờ sóng gió chuyện này qua đi, chúng ta liền thành thân, được không?" Nàng ôm thắt lưng hắn, ngửa đầu hỏi.

"Được, nàng chọn ngày, ta đều nghe lời nàng." Tống Mạch ôm chặt lấy nàng.

Rõ ràng hòa hảo rồi, lại bởi vì chuyện Lý Dự cầu hôn, không vui vẻ nổi.

~

Chỉ bằng một lần đối mặt, Đường Hoan không thể nói nàng hiểu biết Lý Dự bao nhiêu, chỉ biết đối phương là người bá đạo. Nếu đối phương vì nàng mà phá lệ nạp thiệp, trong lòng khẳng định vẫn là coi trọng nữ nhân là nàng này, như vậy, một tướng quân bá đạo, làm sao có thể cho phép nữ nhân quét đi mặt mũi của hắn ta?

Nàng nghĩ, Lý Dự nhất định còn có thể tới trêu chọc nàng.

Lại không nghĩ rằng hắn ta đến nhanh như vậy.

Còn chưa tới giờ cơm chiều, nha hoàn đột nhiên vội vã báo lại, nói là Lý tướng quân dẫn hơn hai mươi quan binh tới đây, tự xưng nhận được báithiệp của đại tiểu thư đến dự tiệc. Người gác cổng sợ tới mức hai chânrun rẩy, căn bản không có lá gan ngăn cản, cũng may quan binh này cũngkhông có xông vào, chình chình tề tề canh giữ ở ngoài cửa Giang phủ, chỉ có một mình Lý tướng quân đứng ở trước cửa, chờ đại tiểu thư đi ranoài đón khách.

"Ta biết rồi, người bảo quản gia dẫn người ra phía trước chờ trước, ta đổi lại bộ quần áo rồi lập tức đi qua."

Đường Hoan phân phó nha hoàn, sau đó thấy Tống Mạch dùng một loại ánh mắtphức tạp nhìn nàng không thôi, nàng vừa muốn mở miệng, Tống Mạch chợt ôm chặt lấy nàng, ở bên tai nàng nói: "Thủy Tiên, đừng sợ, hănta đến dựtiệc, nàng dùng cơm cùng hănta cho có lệ trước. Sau khi ăn xong hănta tarời đi là tốt nhất, nếu như hănta có ý đồ khác, ta sẽ giả trang thànhthích khách ám sát hănta, dẫn hănta ra bên ngoài rồi lấy mạng hănta, sau đó ta chạy trốn, tuyệt đối không liên lụy đến nàng..."

"Chàng nói bậy bạ gì đó!" Đường Hoan thấp giọng đánh gãy lời hănta, trong mắtrưng rưng: "Làm sao có thể không liên lụy? Không đề cập tới chàng cóđánh thắng Lý Dụ hay không, bên ngoài kia nhiều người canh giữ, chàng có nắm chắc chắn có thể chạy trốn không? Bị người bắt được, trên dưới Giang phủ đều phải chết cùng chàng! Tống Mạch, ta không sợ chết cùngchàng, nhưng A Thọ thì làm sao bây giờ? Cho dù chàng thành công trốnthoát, thành công giết Lý Dụ, thích khách xuất hiện ở Giang gia, chàngcho là những người đó sẽ bỏ qua cho ta? Còn có chàng, nếu như chàng gặpchuyện không may, ta sống còn có ý nghĩa gì nữa?"

"Ta..."

Đường Hoan giơ tay lên che miệng hănta, ánh mắt kiên định: "Tống Mạch, ta biếtlòng của chàng, biết chàng lo lắng cho ta, nhưng vẫn là câu nói

kia, không nên đánh giá thấp ta. Một mình ta chống đỡ Giang gia nhiều sản nghiệp như vậy, cũng không phải dễ dàng bị người bắt nạt. Thời gian không còn nhiều lắm, ta không có thời gian tranh cãi cùng chàng, Tống Mạch, chàng nấp ở chỗ này chờ ta, ta sẽ cố gắng hết sức đỡ hãn ta rời đi, lỡ như hãn ta không chịu đi, nhất định cũng sẽ đến nơi này. Cho đến lúc đó, nếu như ta không chống đỡ nổi có nguy hiểm *, ta sẽ nhắc chàng, chàng lặng lẽ đi ra đánh ngất hãn ta. Nhưng nếu ta không có gọi chàng, bất luận xảy ra chuyện gì, chàng cũng không được tự chủ trương, biết không? Tống Mạch, vì A Thọ, chàng đồng ý với ta, tất cả đều phải nghe ta, được không?"

Tống Mạch nhìn nàng chăm chăm, khóe môi mím thật chặt.

Đường Hoan nắm chặt cánh tay hãn: "Ta không sợ điên cùng chàng, ta cũng không sợ chết, nhưng nếu như vì sự mạnh động của chàng mà hại A Thọ nửa phần không may, Tống Mạch, ta sẽ hận chết chàng!"

Tống Mạch chợt xoay người: "Được, ta nghe lời nàng, ta tin nàng, ta chờ nàng trở về!"

"Yên tâm, trong trong ngoài ngoài của ta đều là của chàng, trừ chàng ra, ai cũng đừng nghĩ chiếm được ta." Đường Hoan dùng sức ôm hãn một cái, lướt nhanh đi thay quần áo.

Tống Mạch nghiêng người, nhìn nàng không rời mắt, nhìn nàng trang điểm ăn mặc, trong đầu là một mảng hỗn loạn, cuối cùng khi nàng sắp bước ra cửa đuổi theo, dặn dò nàng một lần cuối cùng: "Lâm Nguyệt, ta tin nàng, nhưng nếu là nàng ở phía trước gặp phải nguy hiểm, nhất định phải gọi ta!"

"Chỉ cần chàng nấp ở chỗ này, không bị người của hãn ta phát hiện, ta sẽ không còn lo lắng gì, cái gì cũng không sợ." Đường Hoan khẽ cười, kiễng mũi chân hôn hãn một cái, không nhanh không chậm rời đi.

Nhìn nữ nhân của mình đi ứng phó sai lang, hấn lại không có bất kỳ sách lược vẹn toàn nào, Tống Mạch cũng không còn cách nào đè nén được lửa giận nữa, vung quyền đập vào vách tường.

~

Ngoài cửa Giang phủ, Lý Dụ một thân áo xám đón nắng chiều mà đứng. Ánh sáng màu vàng kim nhẹ nhàng bao phủ toàn bộ cơ thể hấn ta, cuối cùng cũng dịu đi khí thế lạnh lùng kia.

Hấn ta ung dung chờ đợi.

Nếu như nàng có can đảm nói ra loại lời này mà nói, hấn ta cũng muốn xem hôm nay nàng sẽ ứng đối với hấn như thế nào. Khóc cầu xin tha thứ? Bất chấp tìm chết?

Một con đường phía trước, hấn ta sẽ làm cho nàng khóc đến vô cùng thảm thương, một con đường phía sau, hấn ta sẽ cho nàng thống khoái.

Ngày gần đây thành Bình Dương đạo tặc thường xuyên qua lại, một nữ lưu yếu đuối không cha không mẹ như nàng, rất dễ dàng bị người theo dõi. Chờ nàng chết rồi, hấn ta sẽ vì hồng nhan mà nổi giận đùng đùng, tự mình truy bắt hung thủ, báo thù cho nàng.

Bên trong cuối cùng cũng truyền đến tiếng bước chân, Lý Dụ nhếch khóe miệng lên, chậm rãi đi vòng qua, ánh mắt dừng ở trên người nữ tử dẫn đầu ở giữa, con mắt dài híp lại.

Áo đuôi ngắn màu trắng lê váy ngắn màu đỏ thẫm, trong trẻo nhưng lạnh lùng như hàn mai, kiêu diễm hơn hấn mẫu đơn.

Không có hoảng hốt lo sợ không có “chó vẫy đuôi mừng chủ”, khóe môi nàng mang ý cười, trong mắt chứa khiêu khích nhìn hấn ta. Bốn mắt chạm vào nhau, nàng nhẹ nhàng liếc qua thị vệ hấn ta mang tới một cái, nhìn lại

về phía hắn ta, trong mắt lại thêm một phần trào phúng, dường như đang cười nhạo hắn ta dẫn theo nhiều người tới đây như vậy.

Lý Dụ còn muốn tìm tòi nghiên cứu, Đường Hoan cười phúc lễ [1] với hắn ta: "Tham tướng đại nhân đích thân tới hàn xá, dân nữ không có tiếp đón từ xa, mong rằng đại nhân chớ trách tội."

[1] Phúc lễ: phục nữ thời xưa cúi đầu vái chào hai tay nắm lại để trước ngực

Bên cạnh A Thọ trên đường đã được tử tử dặn dò, nghe tử tử nói đó là một nam nhân còn lợi hại hơn cả Tống đại ca, lại là khách nhân của Giang gia, thẳng bé một chút cũng không sợ hãi, ngược lại vô cùng kính nể người này, lúc này cũng có khuôn có dạng mà hành lễ: "Tham... Tướng quân đại nhân, người, tử tử nói người đánh giặc vô cùng lợi hại, có thật không?"

"A Thọ!" Đường Hoan dờ khóc dờ cười, rõ ràng dạy thẳng bé nói chuyện rồi, không nghĩ thấy người, tự nó sửa lại từ. Nàng lo lắng nhìn về phía Lý Dụ, sau đó rất tự nhiên kéo A Thọ đến bên người, vừa mời người vào bên trong vừa nhận lỗi: "Gia đệ tuổi nhỏ không hiểu chuyện, tướng quân không cần để ý đến thẳng bé."

Lần đầu tiên Lý Dụ gặp được hai tử đệ như vậy, tử tử to gan, đệ đệ cũng là người gan lớn.

Nhưng mà lại đều vào mắt hắn ta!

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của hai người hầu cận phía sau, Lý Dụ xoay người, nhắc hai tay bế A Thọ lên. Nhìn Đường Hoan một chút, nhìn lại bé trai có dáng vẻ rất giống với nàng này, lệ khí trong lòng không tự giác tán đi rất nhiều. Không thể không nói, người đẹp, trời sinh chính là một loại ưu thế, nhìn cảnh đẹp ý vui, tâm tình tốt lên, là có thể hơi bao dung một ít khuyết điểm của đối phương.

Hắn ta dùng bàn tay to đẩy vết chai siết chặt cánh tay nhỏ mập của A Thọ, trầm giọng hỏi: "Tỷ tỷ người nói ta đánh giặc vô cùng lợi hại? Nàng nói như thế nào?" Nàng không muốn làm nữ nhân của hắn ta, sao lại khen hắn ta? Sẽ không phải biết hắn ta đến đây, sợ, cố ý dạy trẻ con nói chuyện lấy lòng hắn ta chứ?

Lý Dụ cười lạnh ở trong lòng, ai cũng đừng nghĩ ở trước mặt hắn ta đùa giỡn tâm cơ.

Đường Hoan cũng tò mò nhìn A Thọ, nàng chỉ nói Lý Dụ là đại tướng quân, chưa nói hắn ta có thể đánh giặc mà.

Lực chú ý của A Thọ đều đặt ở trên tay Lý Dụ, bởi vì cúi đầu nhìn, cái miệng nhỏ nhắn của thằng bé liền có vẻ trẻ ra, rất đương nhiên nói: "Tỷ tỷ từng kể cho ta truyện tướng quân, nói tướng quân cười ngựa chạy đến bên trong rất nhiều người, chặt đầu kẻ xấu nhất xuống, sau đó liền đánh thắng trận rồi. Người là tướng quân, đương nhiên rất lợi hại rồi!"

Lý Dụ kinh ngạc, tiếp theo cao giọng cười ha hả: "Phải, ta chính là tướng quân lợi hại kia, A Thọ, người gọi là A Thọ đúng không, có muốn đi theo ta đánh giặc không?"

A Thọ vui mừng nhìn hắn ta, gật gật đầu, lập tức lại lắc đầu: "Không đi, ta đi đánh giặc sẽ không nhìn thấy tỷ tỷ của ta rồi."

"Người đúng là rất thích tỷ tỷ người." Lý Dụ ghé mắt nhìn nữ nhân bên cạnh.

Đường Hoan hừ một tiếng, vươn tay nhận lấy A Thọ vào trong lòng mình: "Người bên ngoài khinh thường ta, nếu là đệ đệ ruột cũng không coi trọng ta, ta cũng khỏi cần sống nữa."

Lời này cũng có thâm ý khác, Lý Dụ không tiếp.

Đường Hoan mời hẳn ta vào phòng dùng trà: "Đại nhân, cơm chiều còn lại phải chờ một chút, chẳng qua là ngài đến đột nhiên, quý phủ nhất thời không có chuẩn bị, sợ là phải ẩm ức ngài một lần rồi."

"Không sao, khi hành quân bên ngoài, có đôi khi ngay cả rau dại cũng ăn, nàng chuẩn bị tương đương với rau dại là được rồi?" Lý Dụ buông ly trà nhỏ xuống, khó được mở câu vui đùa.

Đường Hoan cười liếc hẳn ta: "Đại nhân nếu là nói cho ta biết sớm hơn một chút, ta sẽ thực sự chuẩn bị vài mâm rau dại cho ngài, dù sao ngài ăn vào được."

Thấy nàng tươi cười từ đầu đến cuối không giống như giả bộ, ánh mắt Lý Dụ khẽ thay đổi: "Nàng cũng thật là to gan."

"Nếu không đây?" Đường Hoan quay đầu nhìn hẳn ta: "Ta nếu như không to gan, nhìn thấy đại nhân anh dũng phi phàm như vậy, sợ là đã sớm xụi lơ nằm ở dưới đất rồi?"

Tâm mắt của Lý Dụ chuyển qua bộ ngực của nàng: "Có đôi khi, ta càng thích nữ nhân nằm ở trước mặt ta hơn."

Đường Hoan giương mắt nhìn về phía ngoài cửa, quạt tròn trong tay che khuất bộ ngực: "Đáng tiếc, ta thích nam nhân đứng ở trước mặt."

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 88: Chương 79.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Lý Dụ từ chối cho ý kiến, gọi A Thọ đang ngồi ngoan ngoãn bên cạnh đến trước mặt, ôm đến trên đùi nói chuyện cùng thằng bé. A Thọ nhớ kỹ lời của tỷ tỷ nói cái gì mà không thể nhắc tới Tống đại ca, cũng may Lý Dụ cũng không biết Tống Mịch này, chỉ hỏi A Thọ chuyện tỷ đệ.

Cơm chiều rất nhanh đã chuẩn bị xong, Lý Dụ chậm rãi dùng, chờ A Thọ ăn no rồi, hẳn ta để chonha hoàn bế A Thọ đến gian bên cạnh. Hẳn ta đã nghe A Thọ nói, buổi tối thằng bé đều là ngủ cùng tỷ tỷ, đáng tiếc đêm nay tỷ tỷ thằng bé phải ở cùng hẳn ta, trẻ con tùy tiện ngủ một đêm ở phía trước đi.

Nhà hoàn run rẩy nhìn Đường Hoan, Đường Hoan gật gật đầu, cũng không ngăn cản. Nàng còn lo lắng Lý Dụ để cho người ta đưa A Thọ ra phía sau, Tống Mịch thấy không nhịn được chạy đến phá hỏng chuyện tốt của nàng đấy.

Lý Dụ buông đũa, sau khi súc miệng, nói với Đường Hoan: "Xem ra nàng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi."

Đường Hoan không hiểu nhìn lại hẳn ta: "Chuẩn bị cái gì?"

"Đêm nay làm nữ nhân của ta." Lý Dụ đứng dậy, từng bước từng bước đi về phía nàng. Nếu không phải biểu hiện của nàng làm cho hẳn ta rất vừa lòng, hẳn ta mới không có kiên nhẫn dây dưa cùng nàng lâu như vậy. Bây giờ được rồi, hẳn ta càng ngày càng thích nữ nhân này, chỉ cần buổi tối nàng hầu hạ tốt, hẳn ta còn có thể cho nàng thêm một lần cơ hội, nạp nàng vào phủ.

Đường Hoan đứng lên trước khi hắn ta tới gần, ở trong ánh mắt nóng như lửa nhìn chăm chăm của nam nhân lui ra phía sau vài bước, bước chân nhẹ nhàng dạo qua một vòng, mắt cười hỏi hắn ta: "Đại nhân, người xem ta mặc bộ quần áo này đẹp không?"

Lý Dụ dừng lại, ă ngay nói thật: "Nàng rất đẹp." Là nữ nhân đẹp nhất hắn ta từng gặp.

"Phải không?" Đường Hoan cười khở, nhìn hắn ta, nước mắt từ từ rơi xuống: "Nếu đại nhân cũng cảm thấy ta mặc màu đỏ thắm đẹp, vì sao phải nạp talam thiệp? Hay là ở trong mắt đại nhân, ta chỉ xứng mặc màu phấn hồng? Hay là đại nhân nông cạn như những quan gia lão gia kia, lấy dòng dõi nhìn người, cảm thấy một con gái nhà thương nhân như ta chỉ xứng làm thiệp cho người?"

Lý Dụ từng thấy rất nhiều nữ nhân khóc, nhưng là vừa cười vừa khóc còn không phải bởi vì sợ hãi mà khóc, chỉ có một người trước mắt này.

Không biết vì sao, tim đập chậm một nhịp.

Hắn ta tiến lên vài bước, cúi đầu nhìn nàng, trong mắt có tìm tòi nghiên cứu: "Thì ra nàng không phải là không muốn làm nữ nhân của ta, chỉ là không muốn làm thiệp cho ta?"

"Vì sao ta phải làm thiệp cho người? Ta có chỗ nào không xứng với người sao?"

Đường Hoan dừng nước mắt lại, hất cằm lên, kiêu ngạo mà nhìn thẳng vào hắn ta: "Bàn về tướng mạo, người không tệ, ta tự nhận tướng mạo đẹp. Bàn về bản lĩnh, chức Tham tướng của người là người lần lượt chém giết đi ra, sản nghiệp của ta cũng là ta dựa vào chính mình bảo vệ kiếm về. Điều duy nhất ta không bằng người là xuất thân, nhưng nếu như người giống như người đời coi trọng dòng dõi, ta đây cũng thật sự chướng mắt người. Lại nói, cho dù xuất thân của ta không bằng người, ta nhỏ hơn người

tròn mười bảy tuổi, người là một nam nhân già có thể lấy ta đã là chiếm được lợi rất lớn rồi! Hừ, còn muốn nạp ta làm thiếp? Làm kế thất cho người ta cũng đã là chịu thiệt rồi!"

Lý Dụ nghe xong, rất muốn cười.

Đây đều là nguy biện gì đó?

Nhìn nàng, mới cao đến đầu vai hẳn ta, lại là tiểu nữ nhân tay trói gà không chặt, cũng dám trắng trợn ghét bỏ hẳn ta là nam nhân già? Cái loại cảm giác này, thật giống như một con mèo xù lông đứng ở trước mặt con hổ, tìm các loại lý do nói con hổ không thể ăn nàng, nhưng nàng quên mất, con hổ hoàn toàn có thể một ngụm nuốt trọn nàng.

Ở trước mặt cường quyền, đạo lý gì cũng không dùng được.

Càng không cần phải nói những lời nguy biện kia của nàng.

Đột nhiên hẳn ta kéo người vào trong lòng, nắm chặt thắt lưng của nàng: "Cho dù ở trong mắt nàng ta không xứng với nàng, nhưng chỉ cần ta quyết định muốn nàng, nàng sẽ không chạy thoát." Cúi đầu hôn bờ môi hồng mềm mại hẳn ta đã muốn ăn từ lâu.

Đường Hoan không trốn, cũng không lựa ý hòa theo hẳn ta, không nhúc nhích trở ra như khúc gỗ.

Ngoài dự liệu của nàng, nam nhân hôn rất ngốc, ban đầu khi chạm vào nàng thậm chí dừng lại trong một nháy mắt, sau đó mới vụng về mà gặm lên, trúc trắc vô cùng.

Lý Dụ gặm hai cái, phát giác nữ nhân không có phản ứng, hẳn ta thở phì phò buông nàng ra: "Vì sao không tránh?" Đây là lần đầu tiên hẳn ta hôn nữ nhân, lúc trước nghe lời cha mẹ cưới thê tử, hẳn ta cũng chưa từng hôn, sau này những tỳ nữ kia ở trong mắt hẳn ta càng chỉ là đồ chơi, hẳn ta đều là

gọn gàng dứt khoát làm việc. Nhưng mặc dù chưa từng hôn người, hẳn ta cũng biết nàng không nên là loại phản ứng này, nàng kiêu ngạo như vậy, hẳn là sẽ trốn mới đúng.

"Trốn cái gì? Người đã nói rồi, người muốn ta, ta cũng không trốn được, cần gì phải phí công?" Đường Hoan châm chọc nói.

"Vậy nếu nàng cam tâm tình nguyện, nàng sẽ đáp lại ta như thế nào?"
Từng muốn quá nhiều nữ nhân rồi, hiếm có gặp được một người đặc biệt, hẳn ta không muốn lại "nuốt chửng cả vỏ" nữa.

"Người thật sự muốn biết?" Đường Hoan nhíu mày nhìn hẳn ta.

Lý Dụ vuốt cằm, vừa muốn nói chuyện, nữ nhân đột nhiên nhào vào trong lòng hẳn ta, sau đó, nắm "sinh mạng" chưa bao giờ bị người khác chạm qua của hẳn ta. Lý Dụ không thể tin cúi đầu, chống lại ánh mắt "mị nhãn như tơ" của nữ nhân: "Đại nhân, như vậy người hài lòng không?"

Cho dù là nữ tử thanh lâu, cũng không dám đối với hẳn ta như vậy.

Lý Dụ hít vào một hơi, một lần nữa ôm sát thắt lưng của nàng: "Ở trong mắt ta, thâm thiếp không khác nhau, ta chịu nạp nàng làm thiếp, nàng nên biết tâm ý của ta đối với nàng. Sở dĩ là nạp thiếp, có nguyên nhân là thân phận của nàng, càng chủ yếu vẫn là ta ngại mở tiệc cưới chiêu đãi quá rườm rà. Chẳng qua, nàng đã coi trọng thân phận thâm tử như vậy, ta sẽ phá lệ cưới nàng làm vợ, chẳng qua là lần này ta ở thành Bình Dương chỉ có thể ở lại nửa tuần, không có cách nào làm lớn, như vậy, nàng có bằng lòng gả cho ta không?"

"Người thật sự chịu cưới ta?" Đường Hoan đặc ý trong lòng, trong mắt cũng là vui mừng lẫn ngạc nhiên đan xen.

Lý Dụ nắm cái tay phía dưới kia của nàng, thanh âm khàn khàn: "Chỉ bằng cánh tay này của nàng, ta cũng muốn cưới nàng."

Hai má Đường Hoan cuối cùng cũng đỏ hồng, từ trong lòng hấn ta giãy ra, cúi đầu đưa ra một yêu cầu cuối cùng: "Ta, ta đồng ý gả cho người, từ lúc nhìn thấy người lần đầu tiên đã bằng lòng rồi. Chỉ là, ta hy vọng đêm động phòng sẽ giao mình cho người, cái này, người có thể chờ không? Hoặc là nói, người bằng lòng chờ không?"

"Sao lúc này lại giống nữ nhân rồi?" Lý Dụ không vui nhíu mày. Phía dưới đã chống lên, bây giờ hấn ta đã muốn ngay rồi.

Đường Hoan giương mắt trừng hấn ta: "Ai biết lời này của người có đáng tin hay không? Lỡ như đêm nay ta cho người, quay đầu người lại muốn nạp talam thiệp thì làm sao bây giờ? Lý Dụ, người muốn ta cam tâm tình nguyện hầu hạ người, thì dùng kiệu hoa tới đón ta đi! Sắc trời đã tối, đại nhân đi thong thả không tiễn!"

Lý Dụ tới gần nàng, ánh mắt bá đạo mà nguy hiểm: "Ta không đi, nàng sẽ làm thế nào?"

Đường Hoan không sợ chút nào, chỉ thở dài: "Ta không có cách nào, đại nhân muốn thì muốn đi."

Lý Dụ nhìn nàng, chợt nở nụ cười, bàn tay to mơn trớn khuôn mặt mềm mại của nàng: "Ba ngày, ta cho nàng thời gian ba ngày chuẩn bị giá y, ba ngày sau ta tự mình tới đón nàng, hy vọng nàng đừng làm cho ta thất vọng." Nói xong, nghênh ngang rời đi.

Đường Hoan nhìn theo hấn ta, cho đến khi Lý Dụ cùng với hai người hầu cận vừa mới canh giữ ở cửa đi xa rồi, nàng mới thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Nam nhân này coi như không tệ, đáng tiếc, cũng là giả, ở trước khi nàng hái được Tống Mạch không thể đụng vào, hái được Tống Mạch hấn ta cũng phải biến mất rồi.

Tống Mạch à...

Trái tim Đường Hoan vừa buông lỏng lại nhảy lên, tên kia sau khi biết, sẽ không thật sự đi giết người chứ?

Còn phải phí một phen võ mồm.

Lắc đầu, Đường Hoan đi vào bế A Thọ đã ngủ vào trong lòng, đi về phía hậu viện.

~

Cái gì gọi là sống một ngày bằng một năm?

Tống Mạch vốn cho là những năm chờ đợi nàng xuất hiện đã ném thử qua, hôm nay mới biết được, so sánh với dày vò bây giờ, những ngày đó cũng không tính là cái gì.

Hắn muốn đi giết Lý Dự, xem hắn ta có còn dám mơ ước nữ nhân của hắn hay không.

Nhưng là nàng nói rất đúng, hắn không thể đi ra ngoài, Lý Dự có quyền thế, sự mạnh động của hắn, sẽ chỉ hại nàng và A Thọ.

Không đến lúc bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể lựa chọn tin tưởng nàng...

Tống Mạch hận mình vô dụng.

Sớm biết hôm nay, hắn nhất định sẽ không cam lòng làm thợ rèn, theo văn theo võ, hắn cũng có tự tin vượt xa Lý Dự.

Song, hắn thật sự đi ra ngoài mưu cầu tiền đồ rồi, lại không thể nào gặp được nàng.

Vận mệnh trên người sao? Hắn vừa nghĩ đến biện pháp có thể ở cùng nàng thật dài thật lâu, kẻ nắm giữ vận mệnh của hắn kia lại phái tướng quân đến phá hủy?

Hắn không nhận mệnh!

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Chỉ có một mình nàng.

Tống Mạch từ trong bóng tối vọt ra, xác định thật sự chỉ có một mình nàng, đi ra ngoài đón nàng.

Trước hành lang treo hai chiếc đèn lồng đỏ lớn, nàng bế A Thọ ở trong bóng đêm đi tới, nàng ngẩng đầu nhìn hắn, không cười, dời mắt, từ bên cạnh đi qua, đi vào. Quần áo trên người nàng đầy đủ, không có dấu vết bị người chạm qua, nhưng trái tim hắn lại nhấc lên, thấp thỏm không yên đi theo sau nàng, nhìn nàng đặt A Thọ ở trên giường, nhìn nàng cúi người hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của A Thọ, nhìn nước mắt nàng trượt xuống dưới, nhìn nàng gục vào bên giường, chỉ cho hắn thấy bả vai run run của nàng.

Tống Mạch yên lặng nhìn nàng, một hồi lâu sau, ôm lấy nàng ra bên ngoài.

"Lâm Nguyệt, đừng khóc, rốt cuộc làm sao vậy? Nàng nói cho ta biết, nếu hắn ta ức hiếp nàng, ta sẽ đi giết hắn ta ngay bây giờ." Hắn dịu dàng hôn lên trán của nàng, thanh âm bình tĩnh không một gợn sóng.

Đường Hoan ở trong lòng hắn lắc đầu: "Không có, hắn ta không ức hiếp ta, chỉ hỏi ta vì sao không chịu đồng ý. Hắn ta là tướng quân, ta không tiện từ chối quá cứng rắn, bèn nói ta không muốn làm thiệp cho người ta, sau đó, hắn ta ... hắn ta nói có thể lấy ta làm vợ. Ta còn muốn từ chối, hắn ta lấy A Thọ ra uy hiếp ta, nói nếu ta tiếp tục không biết suy nghĩ, hắn ta sẽ giết A Thọ. Tống Mạch, ta không cha không mẹ, chỉ có một đệ đệ là A Thọ sống nương tựa lẫn nhau, ta ... ta xin lỗi chàng, ta ... ta đồng ý với hắn ta rồi, ba ngày sau, hắn ta cưới ta vào cửa..."

Ba ngày à, thật nhanh.

Tống Mạch nâng cằm nàng lên, nhìn ánh mắt đang rưng rưng của nàng thật sâu: "Lâm Nguyệt, nói cho ta biết, nàng muốn gả cho hãn ta sao?"

Nước mắt Đường Hoan chảy ra càng dữ dội hơn: "Không muốn, ta chỉ muốn gả cho chàng... Tống Mạch, đều tại chàng, ngày đó nếu chàng sớm đồng ý cưới ta, ta sẽ không giận dữ ra khỏi nhà, sẽ không gặp phải hãn ta..."

"Phải, là trách ta, nhưng nàng yên tâm, nàng không cần gả cho hãn ta." Tống Mạch nắm tay nàng đặt ở bên môi khẽ hôn, thấy nàng vừa rơi lệ vừa lảng lảng nhìn hãn, hãn lại tới hôn mắt của nàng: "Lâm Nguyệt, nàng chăm sóc A Thọ thật tốt, ngày mai bất kể nghe được cái gì, đều phải làm bộ như không biết, nhớ chưa?"

"Chàng muốn làm gì? Chàng muốn đi giết hãn ta?" Đường Hoan nắm lấy tay hãn, sau khi kính hãi, ôm chặt lấy hãn: "Tống Mạch, ta không cho phép chàng đi làm chuyện điên rồ, thủ hạ của hãn ta đều là mãnh tướng trải qua chiến trường, chàng mà đi, sẽ không toàn mạng! Ta không cho phép chàng đi!"

Tống Mạch bình tĩnh lau nước mắt cho nàng: "Yên tâm, ta sẽ không gặp chuyện không may đâu, nàng chờ, sau khi ta đắc thủ sẽ rời đi một khoảng thời gian, sau khi sóng gió trôi qua lại tới tìm nàng." Hãn nhất định sẽ trở về tìm nàng, hãn nhất định phải sống cùng nàng toàn vẹn cả đời, ai cũng không có cách nào ngăn cản!

"Không được, ta không cho chàng đi!"

Đường Hoan ôm người không buông tay, khóc bù lu bù loa: "Tống Mạch, ta là vì A Thọ mới gả cho hãn ta, gả cho hãn ta, ta có quyền tự mình chết, nhưng ta còn trông cậy vào chàng giúp ta chăm sóc A Thọ trưởng thành, sao chàng có thể đưa thân vào nguy hiểm? Nếu như chàng bởi vậy mà chết, ta sẽ hận chết mình! Tống Mạch, chàng và A Thọ đều là mạng của ta, các

người ai gặp chuyện không may, ta cũng không sống nổi! Chàng đừng đi, ta van xin chàng đó!"

Tống Mạch kéo tay nàng ra, nàng không chịu, một lần nữa ôm lấy hắn. Tống Mạch bất đắc dĩ, cúi đầu hôn nàng, hôn nàng đến không còn sức lực mềm nhũn ở trong lòng hắn, sau cùng hắn ôm nàng hứa hẹn nói: "Lâm Nguyệt, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ trở về, chưa cưới được nàng, ta không nỡ chết. Nàng yên tâm chờ, chờ ta trở lại!" Chợt buông tay ra sải bước đi ra ngoài.

"Tống Mạch!"

Đường Hoan nhìn hắn rời đi, chỉ vào lúc hắn sắp bước ra khỏi cửa, thê lương gọi hắn: "Tống Mạch, chàng đi tiếp một bước này thử xem, ba ngày này, chàng dám bước ra khỏi Giang phủ nửa bước, ta lập tức chết ở trước mặt chàng!"

Tống Mạch khiếp sợ quay đầu, chỉ thấy trong tay nàng nắm chặt cây trâm, đuôi trâm sắc bén đâm vào da cổ nhãn mịn của nàng, có tia máu chậm rãi chảy xuống.

Đâm vào mắt hắn, cũng đâm vào trái tim hắn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đến đến đến, ai đến bình luận cho một màn cuối cùng kia của Hoan Hoan? Ha ha, cô nương khổ ép liều mạng vì ăn thịt đó!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 89: Chương 80.1 Ước Định

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tựa như tảng đá khổng lồ rơi vào hồ nước, sau khi tin tức Lý tướng quân muốn cưới Đại tiểu thư Giang gia lan truyền ra, thành Bình Dương lập tức sôi trào.

Lý Dự là ai, tuổi còn trẻ đã thành Tham tướng, giữ binh trấn thủ một phương.

Mà Đại tiểu thư Giang gia, một nữ thương hộ, trù tướng mạo đẹp, chỗ nào nàng xứng đôi với tướng quân đại nhân?

Vô số thiếu nữ đợi gả tan nát trái tim, vừa ao ước vừa ghen tỵ.

Trái tim kia của Đường Hoan cũng tan nát đầy đất, thực không biết mùi vị gì.

Nàng cho là, Tống Mạch yêu nàng như vậy, bây giờ nàng phải gả cho người khác, hẳn nhất định không chịu nổi loại đả kích này, nhất định sẽ muốn nàng trước một bước.

Nhưng Tống Mạch không có.

Hắn đối với nàng một tấc cũng không rời. Ban ngày cùng nàng chơi cùng A Thọ, buổi tối, hẳn một lần lại một lần hôn nàng sờ nàng ép buộc nàng, vô luận nàng cầu xin như thế nào, hẳn cũng không dừng tay, mà khi nàng đưa ra suy nghĩ cho hẳn lần đầu tiên của nàng, hẳn chỉ là chặn miệng của nàng lại, bắt đầu một vòng chinh phạt mới.

Ba ngày đảo mắt đã trôi qua, ngày mai nàng sẽ xuất giá rồi.

Lý Dụ phái người đưa tới giá y hăn ta đặt làm ở tiệm thêu hạng nhất trong thành Bình Dương, mũ phượng khăn quàng vai tinh mỹ vô song. Đường Hoan chuẩn bị buổi tối mặc bộ này vào cho Tống Mạch xem, kích thích hăn một lần cuối cùng, không nghĩ tới chỉ trong chớp mắt, Tống Mạch đã không thấy đâu rồi!

Đường Hoan không dám làm ầm lên. Lỡ như Tống Mạch đi ám sát Lý Dụ, nàng làm lộ ra ngoài, ngày mai sau khi chuyện xảy ra, Tống Mạch ắt gặp hoài nghi, hăn bị hoài nghi, Giang gia cũng đừng tưởng tốt. Nhưng là, cho dù Tống Mạch chạy trốn thành công, phủ Tham tướng không ai nghi ngờ lên nàng, nàng cũng không tốt được.

Đường Hoan ngã ngồi ở trên giường, thất hồn lạc phách.

Nàng sắp chết rồi.

Thật là buồn cười, lúc trước vậy mà nàng cho là mình nhìn thấu sinh tử. Nay thật sự sắp chết, nàng mới phát hiện, đây chẳng qua là lừa mình dối người. Bởi vì còn chưa có đi đến đường cùng, bởi vì tạm thời gặp phải vấn đề khó khăn, nàng an ủi mình nói chết cũng không coi là cái gì, nhưng ở sâu trong nội tâm, nàng nhất định là mong đợi có cơ hội xoay chuyển mong đợi có thể sống.

Hiện tại, Tống Mạch đi rồi. Lý Dụ khiêu chiến tự tôn nam nhân của hăn, muốn kết hôn cùng người hăn muốn đi cùng cả đời, hăn đi giết hăn ta. Giết Lý Dụ xong, không trốn thoát, hăn thì chết thanh thản rồi, dù sao nữ nhân của hăn không có bị người khác chiếm, hăn hài lòng mà hết. Chạy thoát, hăn nghĩ sau này trở về tìm nàng, nhưng không biết, vượt quá một tháng, nàng cùng hăn đều phải biến mất trong giấc mộng này, cùng đến hoàng tuyền.

Nàng nên trách ai?

Trách Tống Mạch không làm việc dựa theo kế hoạch của nàng?

Hắn là một người sống sờ sờ, một nam nhân bá đạo, làm sao có thể ngoan ngoãn nghe lời!

Trách nàng thật không nghĩ tới điều này không có cố gắng?

Nàng cố gắng rồi, thật sự cố gắng, nàng đến ngay cả loại chiêu số bất nhập lưu lấy mạng uy hiếp hắn này cũng lấy ra sử dụng rồi, nàng còn có thể như thế nào! Sắc dụ Tống Mạch hắn không cần, cưỡng bạo không tính, kê đơn cho hắn không có tác dụng, kê đơn cho mình hắn sẽ lấy tay giúp nàng, bây giờ ngay cả chết cũng không dùng được, ai tới dạy nàng một chút, nàng còn có thể làm sao bây giờ!

Sư phụ, đồ đệ thật sự hối hận rồi, hối hận chưa có học tốt công phu đã lại xuống núi, nếu không dù là xuống núi chậm một ngày, cũng sẽ không gặp phải hắn!

Đúng là Thiên sát khắc tinh [1]!

[1] Thiên sát: Một loại tướng tinh trong lý số, Thiên Sát ở mệnh hay vận hạn khó được thượng ty nâng đỡ hoặc bị người thân ghét bỏ. Khắc tinh: những người mê tín tin theo thuyết ngũ hành tương sinh tương khắc cho rằng có một số người có vận mệnh xung khắc, không mang lại may mắn cho người khác.

Đường Hoan nhào vào trên chần. Nàng muốn khóc, nước mắt bình thường thu phát tự nhiên cũng không chịu đi ra, phát ra là một tiếng cười buồn, cười đến bụng cũng đau rồi.

Trên đời này vậy mà có người như Tống Mạch, mà thật vừa đúng lúc bị nàng gặp được. Tống Mạch muốn giết Lý Dự, xét đến cùng vẫn là quá để ý nàng, làm cho một người từng giết nàng bởi vì nàng mà làm được đến nước này, nàng có phải cũng coi như báo thù được hay không?

Cười cười, cuối cùng thêm thiệp ngủ mất.

Ngày thứ hai là bị hỉ bà đánh thức.

Đường Hoan có loại cảm giác đang nằm mơ, mờ mịt nhìn đối phương.

"Đại tiểu thư, nên trang điểm rồi, lát nữa Lý tướng quân sẽ đến đón ngài rồi." Hỉ bà cười đến nếp nhăn trên mặt cũng xếp chồng lại với nhau rồi.

Lý tướng quân, hắn ta còn chưa chết sao?

Đường Hoan hoảng hốt một lát, lý trí chậm rãi trở về.

Lý Dự chắc chắn không chết, nếu không bên này sớm nhận được tin tức rồi. Như vậy, là Tống Mạch không tìm được cơ hội động thủ, hay là thất bại rồi, bị đối phương bắt được?

Xác định duy nhất của nàng là, Tống Mạch không chết, hắn mà chết, mạng cũng sẽ kết thúc.

Nếu Lý Dự không chết, Tống Mạch không chết, sự việc sẽ còn có cơ hội xoay chuyển.

Đường Hoan phấn chấn lên một lần nữa, không để ý hỉ bà ngăn cản, cầm bánh ngọt trong phòng nhét vào trong miệng.

Nàng muốn tích lũy đầy đủ sức lực, không đến một khắc cuối cùng, nàng kiên quyết không nhận mệnh!

~

A Thọ có quản gia trung thành hỗ trợ trông nom. Trước khi đi, Đường Hoan ôm thằng bé, nói cho nó ngày mai tỷ tỷ sẽ đón nó vào trong phủ Tham tướng ở, chờ A Thọ cuối cùng cũng ngừng khóc, Đường Hoan hôn thằng bé một cái cuối cùng, không dám nhìn nhiều, tâm tình phức tạp lên kiêu hoa.

Một đường diễn tấu sáo và trống đến phủ Tham tướng.

Lý Dụ là người làm việc không quá coi trọng quy củ, theo lý thuyết hẳn taphải vén khăn trùm đầu của nàng trước, hai người còn phải làm chút lễ tiết hẳn ta mới có thể ra phía trước đãi khách, nhưng hẳn ta kiên trì phải đợi sau khi tiễn khách nhân đi về mới vén khăn trùm đầu, những thứ lễ tiết chó má kia lại càng không cần nói. Hẳn ta mặt lạnh lời nhạt, hìbà không dám nhiều lời, dặn dò Đường Hoan vài câu rồi lui xuống.

Trong phòng còn có hai nha hoàn hầu hạ, Đường Hoan không muốn ngồi yên, bèn đuổi các nàng đi ra ngoài.

Gỡ khăn trùm đầu xuống, quét nhìn hi phòng một vòng, ánh mắt dừng ở trên cây nến ở trên bàn đối diện.

Đường Hoan có chút ngần người.

Lại nói tiếp, đây không phải lần đầu tiên nàng ở trong mộng làm tân nương, Thủy Tiên Hải Đường đều đã bá thiên địa, nhưng không có một lần nào là cùng với Tống Mịch.

Cái tên kia, rốt cuộc đi đâu vậy?

Hẳn đột nhiên không ở bên cạnh mất liên lạc, Đường Hoan không quá quen. Từ sau khi đi vào giấc mộng, trên cơ bản có thể nói là nàng mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Tống Mịch, mấy giấc mộng sau lại càng thời thời khắc khắc dính cùng một chỗ, giống như bây giờ một ngày một đêm không có gặp qua, nàng cứ cảm thấy trong lòng có chút trống rỗng. Đi vào giấc mộng vì hái hẳn, hẳn là ý nghĩa để nàng sống trong những giấc mộng này, trừ hẳn, tất cả xung quanh đều là giả.

Bị Lý Dụ bắt lại rồi, bị đánh không? Hẳn là người kiêu ngạo như vậy, bị tình địch bắt được, chắc chắn là sống không bằng chết đi?

Nàng phải nghĩ biện pháp cứu hãn ra ngoài, nhưng trước đó, đêm nay nàng nên giữ được trong sạch như thế nào?

Thật sự không được...

Ngón tay xẹt qua chuỷ thủ giấu ở trong tay áo, Đường Hoan cười khố, đã lâu không giết người. Lý Dụ, nàng không thể giết chết hãn ta, chết rồi động tĩnh quá lớn, tốt nhất đánh đến hãn ta hôn mê bất tỉnh, sau đó vu vạ trên đầu thích khách, nàng nhờ danh tiếng tướng quân phu nhân năm phủ Tham tướng trong tay. Chẳng qua, việc này không dễ dàng đâu.

Nằm ở trên giường, nhìn sắc trời bên ngoài càng ngày càng tối, nghe tiếng bọn nha hoàn bắt đầu đốt đèn lồng. Xem chừng Lý Dụ cũng sắp trở lại, Đường Hoan ngồi thẳng, phủ khăn trùm đầu lên một lần nữa, ngoan ngoãn chờ nam nhân kia đến vén.

Lý Dụ uống đến bảy phần say.

Mặc dù không muốn làm lớn, thân phận của hãn ta rành rành ra đấy, khách nhân đến cũng là không ít, một bàn mời tiếp một bàn, nếu hãn ta không có tử lực tốt, sớm đã đi đường không nổi rồi. Vẫy tay phân phó hai người hầu cận theo kịp, một mình Lý Dụ sải bước vào cửa viện, nhìn thấy tân phòng sáng ngời ánh nến phía trước, nghĩ đến nữ nhân kiều diễm to gan kia ở bên trong, vẻ mặt của hãn ta không khỏi dịu dàng một chút, bước nhanh tới.

"Tướng quân." Hai nha hoàn canh giữ ở cửa cúi đầu hành lễ với hãn ta.

"Các người ở bên ngoài chờ đợi, trong phòng không cần các người hầu hạ." Lý Dụ mặt lạnh dạn dò, sải bước đi vào, xoay người đóng cửa.

Trong phòng im ắng, giống như bình thường, chẳng qua là thêm mùi thơm nhàn nhạt, hãn là nguyên nhân trong phòng có thêm đồ đạc của nàng. Lý Dụ đột nhiên cảm thấy có chút nóng, khăn cấp vội vàng vào nội thất. Gian

giữ angấn cách gian sau, lúc hấn ta vén rèm cửa trực tiếp nhìn về phía cánh cửa phía trước kia rồi đi qua, không nghĩ tới bên cạnh có bóng người chợt lóe.

Có thích khách!

Bằng vào kinh nghiệm chém giết nhiều năm trên chiến trường rèn luyện ra, Lý Dụ theo bản năng ngửa đầu ra sau tránh né chủ thủ kia, cánh tay phải nâng cao chặn đối phương, không nghĩ tới lại bị đối phương chế trụ gắt gao, trong lúc kinh hãi hấn ta đã bị người đẩy vào trên tường. Trên cổ truyền đến một cơn đau đớn bèn nhọn, là nam nhân nhắc nhở hấn ta không cần hành động thiếu suy nghĩ.

"Người là ai phái tới?" Lý Dụ nhanh chóng tỉnh táo lại, chăm chú nhìn nam nhân đối diện. Bằng vào thân thủ của đối phương, vừa rồi hoàn toàn có cơ hội trực tiếp giết hấn ta, nếu không có động thủ, chứng minh hấn ta còn có một đường sinh cơ. Sống sót mới là quan trọng nhất, bất kể đối phương đòi điều kiện gì, hấn ta đều có thể đáp ứng.

Tống Mạch mặt không chút thay đổi, ánh mắt như đao dừng ở trên mặt Lý Dụ, gằn từng tiếng: "Ta là, nam nhân của nàng." Lời còn chưa dứt, người đã lui về phía sau.

Lý Dụ mở to mắt, không thể tin, lại chết không nhắm mắt. Cơ thể cao lớn rần chắc kia dán vào tường, chậm rãi đổ xuống, cuối cùng ngã ngồi ở trên mặt đất, chợt nhìn tựa như uống rượu ngủ quên, nếu trên cổ hấn ta không có vết thương không ngừng tràn máu ra ngoài mà nói.

Tống Mạch cúi đầu nhìn chủ thủ trong tay. Rất kỳ quái, đây là lần đầu tiên hấn giết người, lại có loại cảm giác quen thuộc, nhưng hấn có loại tiếc nuối mơ hồ, thanh chủ thủ này vẫn là không đủ sắc bén. Nếu sắc bén, chỉ cần tốc độ của hấn đủ nhanh, trên cổ đối phương sẽ không chảy nhiều máu như vậy.

Thôi, hắn ta đã chết, là đủ rồi.

Tống Mạch nhìn về phía bên ngoài, xác định cửa phòng đóng kỹ rồi, thu chủy thủ lại, dừng một chút, đi về phía nội thất.

Hắn tới đây trước nàng, chỉ là vẫn nấp ở một nơi bí mật gần đó, không có đi ra ngoài gặp nàng. Trước khi chuyện thành, hắn không muốn nàng lo lắng.

~

Trong phòng rất yên tĩnh, Đường Hoan nghe được tiếng Lý Dụ sai người mở cửa, cũng nghe được hắn ta đi về phía bên này, đến gian giữa hắn ta dường như dừng lại một lát không biết làm cái gì, sau đó tiếng bước chân kia lại vang lên.

Tim đập đột nhiên nhanh hơn.

Tiếng bước chân này quá mức quen thuộc, là ... là Tống Mạch.

Hai nam nhân, chỉ có một người còn mới có thể đi lại...

Quả nhiên hắn giết Lý Dụ.

Đúng vậy, ngày đó nàng sớm đã nhìn ra, Tống Mạch nhớ lại chính là một ít chiêu thức võ công, nhưng chỉ bằng những chiêu thức kia, đã có thể đánh bại cái gọi là “người luyện võ” trong người bình thường rồi, đối phó một mình Lý Dụ đương nhiên dễ dàng. Còn nàng, nàng hoàn toàn nhớ rõ võ công mình đã học, đáng tiếc trừ khinh công, chiêu thức tấn công của nàng hoàn toàn kém võ công thần kỳ của Tống Mạch, bây giờ nàng lại là một nữ nhân yếu ớt chưa từng huấn luyện, sử dụng những chiêu thức này cũng chỉ là khoa chân múa tay, chỉ có thể thắng vì đánh bất ngờ, không thể chính diện đối địch.

"Trong mộng con và hấn đều là người bình thường, đều không có võ công..."

Từ sau khi Tống Mạch nhớ lại, bảo đảm sư phụ cho nàng trước khi đi vào giấc mộng càng ngày càng không đáng tin cậy rồi. Sư phụ nói hấn sẽ không nhớ được, hấn nhớ ra rồi. Sư phụ nói hấn là người thường, hấn dần dần nhớ lại võ công. Sư phụ còn nói sau khi tỉnh mộng hấn sẽ mê man một ngày... Ổn lạnh thấu xương bốc lên từ tận đáy lòng. Sư phụ ơi sư phụ, ngài ở trên trời có linh, cái khác không cần phải xen vào, nhất định phải bảo đảm hấn ngủ mê man nhé, nếu không cho dù nàng vất hết óc liềmạng xông qua ba giấc mộng cuối cùng này, tỉnh lại chống lại Tống Mạch tinh táo, vẫn phải chết không thể nghi ngờ!

Trong lúc miên mansuy nghĩ, hấn đi tới trước mặt, trái tim thấp thỏm của Đường Hoan từ tuyền tĩnh trở lại. Lo xa sau này lại buồn phiền, việc cấp bách là giải quyết lo gần.

Tống Mạch cúi đầu nhìn nữ nhân của hấn.

Nàng vẫn không nhúc nhích ngồi ở trên giường, hỉ phục đồ tắm rửa xuống mặt đất, che lấp đôi chân nhỏ kia. Tay nhỏ bé của nàng cũng giấu ở trong tay áo, có chút run rẩy, là đang sợ hãi sao? Hấn muốn nhìn mặt của nàng, lại bị một tấm khăn trùm đầu ngăn cản. Hấn muốn xốc khăn trùm đầu kia lên, lại có chút không dám nhìn nàng.

Hấn không có nghe lời của nàng, nàng có thể tức giận hay không?

Tức giận thì tức giận đi, hấn cũng không thể nhìn nàng cùng người khác động phòng.

Nàng nói muốn cho hấn lần đầu tiên. Cho hấn, về sau thì sao? Không ai lại đột nhiên biến mất, Tống Mạch tin tưởng, mấy đời kia hấn và nàng là đầu bạc đến già, chỉ là trí nhớ của hấn bị cắt đứt, chỉ nhớ rõ chuyện trước khi hoan hảo lần đầu tiên. Hấn cũng biết, theo như lời nàng muốn nàng, hấn sẽ

bị mê man giống như trước, khi tỉnh lại lần nữa đã là bắt đầu mới, chuyện sau đêm nay, cái gì hấn cũng sẽ không nhớ rõ, không nhớ rõ, cũng không cần nếm thử nỗi tuyệt vọng cảm phần khi mất đi nàng.

Nhưng hấn không nhớ rõ, không có nghĩa là chuyện chưa từng xảy ra.

Hấn không thể dùng cách này trốn tránh sự thật nàng gả cho người khác.

Hấn không thể dễ dàng tha thứ hấn từng tận mắt nhìn nàng gả cho người khác, mà hấn như người nhu nhược nghe theo sắp xếp của nàng, thay nàng chăm sóc A Thọ lớn lên. Ban đêm hấn cô đơn khó ngủ, mà nàng ở dưới thân người khác bị ép buộc hầu hạ.

Hấn không thể dễ dàng tha thứ, cho dù hấn không nhớ rõ.

Hấn phải giết Lý Dự.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 90: Chương 80.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Trước thành thân không thể giết. Giang phủ có hộ viện lợi hại mới tới, hộ viện cùng đại tiểu thư có chút thân cận, những thứ này đều dễ dàng truyền ra ngoài, người phủ Tham tướng phủ sau khi nghe được, chắc chắn hoài nghi hẳn và nàng có tư tình, bởi vậy mưu sát Lý Dự. Hẳn chờ tới bây giờ mới động thủ, là vì hẳn đã hỏi thăm được kẻ thù lớn nhất của Lý Dự, hẳn sẽ giao cho nàng những đặc trưng cơ thể của đối phương, nàng có thể một mình đảm đương một phía nhiều năm như vậy, thì nhất định có thể diễn tốt tuồng vui này, làm cho mũi nhọn của thủ hạ Lý Dự chĩa về phía kẻ thù kia. Mà hẳn sẽ lạnh lẽo về Giang gia, vắn trật chân, không cho người nghi ngờ đến trên đầu hẳn. Chờ sóng gió qua đi, cho dù nàng là tướng quân phụng mệnh, hẳn cũng có thể lấy cách làm quản gia hộ viện gì đó trở lại bên cạnh nàng, canh giữ nàng cả đời.

Như vậy, nàng và A Thọ cũng không xảy ra chuyện gì, hẳn cũng có thể thoát khỏi kẻ nắm vận mệnh của hẳn trong tay kia.

Tống Mạch nâng tay, vén khăn trùm đầu kia lên.

Nàng nhắm mắt lại, mi dài run rẩy.

Trái tim của Tống Mạch, không chịu khống chế nhảy lên nhanh hơn.

Tất cả mái tóc dài của nàng đều búi lên, đầu đội mũ phượng châu ngọc, ánh sáng rực rỡ lấp lánh. Nàng kẻ lông mày, lông mày dài nhỏ như lá trúc, thanh lệ. Nàng chấm môi, môi hồng nhuận giống như anh đào, mê người. Trên mặt nàng không bôi son phấn, bởi vì da thịt của nàng vốn là trắng nõn mịn màng, trơn bóng như ngọc.

Đêm nay nàng, là nữ nhân đẹp nhất trên đời.

Bởi vì nàng là tân nương.

Hắn lại không phải là tân lang.

Dưới đáy lòng Tống Mạch đột nhiên sinh ra một loại cảm giác không cam lòng.

Để cho cả đời nàng mang theo danh tiếng tướng quân phu nhân, mà hắn chỉ có thể canh giữ ở bên cạnh nàng, cho dù mỗi đêm ôm nàng ngủ, cũng không thể để cho nàng sinh con dưỡng cái cho hắn, đây là điều hắn muốn sao? Cho dù sống cả đời, đây là điều hắn thực sự muốn sao?

Không phải.

Hắn muốn là quang minh chính đại cưới nàng, lấy danh nghĩa tướng công muốn nàng, đường đường chính chính nắm tay nhau dài lâu, con cháu cả sảnh đường.

Hắn không cần uất uất ức ức mà sống cùng nàng cả đời.

Đời này, là hắn không có chuẩn bị tốt, mất tiên cơ, vậy thì, tới đây thôi.

Hắn đã trải đường sẵn cho tương lai rồi, cho dù hắn không nhớ rõ, hắn nhất định cũng sẽ che chở nàng bình an trôi qua toàn vẹn cả đời, mang theo tiếc nuối.

Mà hắn không muốn lãng phí thời gian đi thể nghiệm tiếc nuối kia, hắn muốn bắt đầu một lần nữa, hắn tình nguyện đợi nàng thêm hơn mười năm nữa, cũng muốn quang minh chính đại cưới nàng.

Kiếp sau, hắn sẽ không để cho người ta bắt nạt nàng nữa, hắn muốn đứng ở chỗ cao.

~

Ngồi xuống ở bên cạnh nàng, Tống Mạch nắm lấy tay nàng.

Cơ thể nàng cứng đờ, muốn lui trở về, Tống Mạch mỉm cười, xoay cơ thể của nàng qua, nhìn nàng nói: "Đừng sợ, là ta."

Đường Hoan đương nhiên biết là hắn!

Thì ra hắn còn biết nói, đứng ngây người như vậy nửa ngày, làm cho nàng lolăng đờ phòng suy đoán các loại cả nửa ngày, nàng còn tưởng rằng hắn bị câm rồi chứ!

Đè nén tức giận muốn mắng người trong lòng xuống, Đường Hoan mở to mắt, bốn mắt nhìn nhau, nàng kinh ngạc vui mừng chemiêng lại, rất lâu không thể nói chuyện, nước mắt lại tuôn ra, nhào vào trong lòng hắn: "Tống Mạch, ta cho là đời này sẽ không còn được gặp lại chàng nữa!"

Tống Mạch hít vào một hơi, cảm bị mũi phượng trên đầu nàng quẹt trúng.

Không kịp ôm nàng an ủi nàng, hắn nâng tay chạm vào mũi phượng kia: "Đội cái này rất nặng nhỉ, ta giúp nàng lấy xuống."

"Đội chút, chàng ... chàng đã đến rồi, người khác đâu?" Đường Hoan có chút kinh ngạc về thái độ của nam nhân, dựa theo ý kiến lúc trước của hắn, bây giờ hắn phải là chuẩn bị chạy trốn chết rồi, làm sao còn có lòng dạ để ý đồ trang sức trên đầu nàng? Không phải nên nắm chặt thời gian kể lẽ nỗi buồn ly biệt sao?

Tống Mạch dùng giọng nói nhẹ nhàng: "Hắn ta đã chết, yên tâm, hết thầy đều có ta." Lý Dự bị chết trong im lặng, lúc nào hắn cũng có thể lặng yên rời đi, cũng có đủ thời gian nói chuyện, động phòng cùng nàng. Sau khi động phòng, mặc dù hắn sẽ không nhớ rõ, nhưng hắn biết hắn sẽ tốt đẹp

cùng nàng, tiến hành dựa theo kế hoạch. Cho nên, bây giờ hẳn không cần lo lắng đến tương lai, hẳn chỉ cần vui vẻ ... muốn nàng.

Đường Hoan nào đâu biết suy nghĩ của hẳn, nàng sợ hãi nắm lấy tay hẳn: "Chàng giết hẳn ta, vậy, vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ..."

Tống Mạch đặt ngón trỏ lên đôi môi nàng, sau khi thanh âm của nàng dừng lại, đổi thành ngả ngón vuốt ve khuôn mặt của nàng, giọng nói khàn khàn say lòng người: "Tân lang chết rồi, tân nương yếu điệu vẫn còn, nàng nói, ta kẻ tặc này có cần giả làm tân lang, cùng nàng viên phòng hay không?"

"..."

Đường Hoan trợn tròn mắt. Nàng không có nghe nhầm chứ? Lúc này, Tống Mạch vẫn còn có lòng dạ đùa giỡn nàng?

Nhưng khoé miệng của nam nhân chứa ý cười, thừa dịp nàng ngơ ngẩn, dáng vẻ hẳn thoải mái mà gỡ xuống từng thứ từng thứ trên đầu cho nàng. Đường Hoan ngây ngốc mà nhìn Tống Mạch, trên đầu càng ngày càng nhẹ, nàng cũng càng ngày càng mê mang. Đây, đây không phải là nàng đang nằm mơ chứ?

Khi nam nhân đặt nàng nằm ở trên giường, rút đi vạt áo của nàng, khi chuẩn bị kéo bộ hỉ phục rộng thùng thình trên người nàng ra, Đường Hoan cuối cùng cũng xác định Tống Mạch là nghiêm túc rồi. Nàng vui sướng, vui sướng không cách nào hình dung được, loại vui mừng quá đổi tưởng chừng tựa như người mắc bệnh nan y đột nhiên nhận được một viên tiên đan, vui mừng quá đổi đến mức không thể tin được đây là sự thật.

Khi hẳn nâng bả vai nàng lên cởi áo nàng, Đường Hoan gắng gượng khôi phục năng lực nói chuyện, rưng rưng nhìn hẳn: "Tống Mạch, đây là sự thật?"

Tống Mạch dừng lại một chút, bàn tay to tạm thời buông áo nàng ra, nắm một quả vè vè: "Nàng nói là thật hay không?"

Đường Hoan khẽ kêu một tiếng, ở trong ánh mắt trêu tức của hắn nhắm mắt lại: "Được, Cho dù tương lai như thế nào, bây giờ có thể làm nữ nhân củachàng một lần, ta dù chết..."

"Ngốc, " Tống Mạch ném hỉ bào xuống đất, để người xuống, nhẹ nhàng hôn mắt của nàng: "Lâm Nguyệt, ta đã nói, tất cả đều giao cho ta, sẽ không xảy ra chuyện gì. Nàng cũng không cần bi tráng như vậy, vui vẻ một chút. Đúng rồi, nàng không phải vẫn đều muốn để cho ta muốn nàng sao? Bây giờ ta muốn rồi, nàng đáng thương tội nghiệp như vậy, ta sẽ cho rằng nàng không muốn cho ta."

Nếu có thể, ai muốn ý giả vờ đáng thương chứ?

Đường Hoan mở to mắt, mờ mịt nhìn hắn: "Thật sự, không cần lo lắng?"

"Không cần, bởi vì nàng có ta." Tống Mạch dịu dàng hôn nàng.

"Tống Mạch, chàng, chàng là nam nhân lợi hại nhất trên đời này!" Đường Hoan hừng phấn mà ôm lấy cổ hắn, trong mắt tất cả đều là tin cậy.

Tống Mạch nghe xong rất hưởng thụ, hôn từ cổ nàng đi xuống: "Những lời này ta thích nghe, chẳng qua vẫn là qua tối nay rồi nói sau, chờ sau khi nàng thật sự biết sự lợi hại của ta đã."

"Chàng, chàng hạ lưu!" Đường Hoan che miệng hắn, quay đầu sáng giọng.

"Nàng đã gặp hái hoa tặc nào không hạ lưu?" Tống Mạch thấp giọng nói, cời cái yếm của nàng, thấy nàng "mặt đỏ như gấc" nhìn hắn, vừa yêu kiều vừa ngốc, hắn nở nụ cười: "Chỉ chưa từng thấy tân nương tử nào phối hợp như nàng." Cúi đầu ngậm nơi đó dùng sức hít một hơi, "Không hổ là... nữ nhân mà tướng quân đại nhân kiên trì muốn kết hôn, quả nhiên đủ thơm."

Đáng tiếc tướng quân không còn mạng hưởng thụ.

Rốt cuộc vẫn là không cam lòng, Tống Mạch nổi cơn điên, hai ba cái kéo raven vẹn cái yếm quần lót của nàng, chôn ở giữa hai chân nàng thô lỗ bắt đầu ăn. Vội vàng nhiệt tình táo bạo, không còn có dịu dàng kiên nhẫn lúc trước, lại mang đến cho người vui vẻ như nước thủy triều không thể ngăn cản.

Đường Hoan không nhịn được kêu lên, vừa kêu đã cuống quýt che miệng lại, sợ bị người nghe thấy.

Tống Mạch đứng thẳng dậy, vừa cởi quần áo vừa nóng bỏng nhìn chăm chăm vào nàng: "Kêu đi, nào có động phòng không kêu, kêu càng lớn tiếng càng tốt, để cho đám nha hoàn bên ngoài kia nghe một chút, nghe xem tướng quân của bọn họ có bao nhiêu lợi hại!" Chợt bắt nạt hôn đến giữa hai chân nàng, đẩy chân nàng ra nhằm ngay nơi đó, vào trước khi Đường Hoan mở miệng ngăn cản hung hăng thẳng lưng một cái, đưa toàn bộ đi vào.

"A!"

Đường Hoan đau muốn chết... nhưng trong lòng nàng sung sướng muốn chết! Mất bao sức lực như vậy, cuối cùng nam nhân này cũng chịu tiến vào!

Khi Tống Mạch nghe được tiếng kêu đau của nàng thì từ trong cảm hận với Lý Dụ tỉnh táo lại, nhìn nàng đau đến trên mặt trắng bệch, hãn áy náy cự kỳ, đau lòng muốn lui ra ngoài. Hãn muốn lui, Đường Hoan không muốn, ý bảo Tống Mạch ôm nàng, tiếp theo mượn lực của hãn ngồi dậy, ngồi ở trên đùi hãn. Tư thế này vào được càng sâu đẩy nàng càng đau, nhưng trong lòng nàng sung sướng, cái đồ kia của nam nhân chính là tiên đan cứu mạng của nàng, ăn được cho dù cực khổ, nàng cũng sung sướng nàng cũng muốn!

Nàng chống bả vai hãn, tự động nâng thắt lưng lên xuống nuốt hãn vào bên trong phun hãn ra bên ngoài, như phát tiết vừa vội vừa nhanh, "Tống Mạch,

có thể làm nữ nhân của chàng, cho dù đau chết, tácũng bằng lòng!"

"Lâm Nguyệt, đừng như vậy, nàng ... nàng gấp cái gì?" Tống Mạch căng cứng toàn thân, tay đặt ở mạn eo nàng, muốn ngăn cản nàng lại luyến tiếc sáng khoái liên tiếp kia, muốn thẳng lưng hung hăng muốn nàng lại không nữa làm đau nàng, "Lâm Nguyệt, từ từ, chờ nàng không đau ... ừm..." Nhưng mà nữ nhân chợt đẩy hẳn ngã về phía sau, hai tay nàng chống ở trên người hẳn, nhắm mắt lại tiếp tục động.

Mái tóc dài của nàng sớm đã xoã tung ra, theo động tác của nàng từng lộn từng lộn rũ xuống, dần dần che kín khuôn mặt đỏ rực của nàng, lại không ngăn được sóng lớn cuộn trào mãnh liệt trước ngực nàng, không ngăn được eo nhỏ chậm rãi lắc lư của nàng. Tống Mạch ngẩng đầu, từ đường eo kinh người kia nhìn xuống, thấy nàng dạng chân ngồi ở trên người hẳn. Nơi đó lên lên xuống xuống, tựa như thủy triều. Thủy triều dâng lên, bao phủ đá ngầm cứng rắn của hẳn, thủy triều rút đi, đá ngầm lại hiện ra, bên trên ướt sũng một mảng, là nước của nàng ở lại trên người hẳn. Triều dâng triều rút, phát ra tiếng va chạm rõ ràng.

Nữ nhân này, hẳn sắp điên rồi!

Khi nàng lại đứng dậy một lần nữa, Tống Mạch đỡ lấy thắt lưng nàng nhắc sang bên cạnh, ngay sau đó xoay người đè lên.

Hẳn không muốn làm đá ngầm chỉ có thể tại chỗ chờ đợi bị cắn nuốt, hẳn phải làm mái chèo rời sông lấp bể!

~

Sau khi bị nam nhân nảy sinh ác độc va chạm liên tục làm trút ra hai lần, luồng uất khí ở trong lòng kia Đường Hoan cuối cùng cũng tan đi hết, không còn có tinh lực phản kháng, chỉ có thể chìm nổi theo động của nam nhân.

Nàng nằm ở trên giường, cả người mềm nhũn, nam nhân đè ép chân nàng cúi người muốn nàng, nhanh mạnh giống như lúc ban đầu.

"Tổng Mạch, Tổng Mạch, ta ta sắp bị chàng giết chết ..." Nàng không chịu không chế đứng đưa lên xuống, nói chuyện đứt quãng với hắn, trông cậy vào hắn chủ động cho nàng là không được rồi, vẫn là dùng lời nói kích thích hắn một chút thôi.

"Tổng Mạch, chậm một chút, chàng ... chàng quá lớn, ta sắp bị chàng đẩy hỏng rồi..."

Tổng Mạch trầm trầm rên rỉ một tiếng, vội chôn ở trong cơ thể nàng không dám nhúc nhích, cúi đầu dán lên trán nàng thở dốc: "Không cho ... không cho nàng nói như vậy, thiếu chút nữa đã cho nàng rồi." Cho nàng, hắn sẽ phải đợi thêm mười năm hai mươi năm thậm chí rất lâu mới có thể nhìn thấy nàng, mặc dù là hắn chủ động lựa chọn con đường này, nhưng hắn luyện tiếu. Luyện tiếu tư vị cùng nàng kết nối chặt chẽ như vậy, luyện tiếu bộ dáng thuận theo của nàng, luyện tiếu giọng nói mềm mại của nàng.

"Nhưng ta thật sự không chịu nổi rồi, Tổng Mạch, Tổng Mạch tốt, mau cho ta đi." Đường Hoan gắng gượng nâng tay lên, nắm lấy khuôn mặt đang nóng lên của hắn, nũng nịu cầu xin.

"Thật sự không chịu nổi rồi?" Tổng Mạch hôn đôi môi đỏ mọng gần trước mắt một cái, dịu dàng lại không thôi mà ngưng mắt nhìn nàng, phía dưới chậm rãi động.

Đường Hoan rên rỉ hai tiếng, thoải mái mà không muốn nói chuyện nữa, chỉ dùng một đôi mắt nhìn người ngập nước nhìn hắn, mảnh mai đáng thương, làm cho người ta thương yêu đến tận đáy lòng. Trái tim Tổng Mạch mềm như nước, lưu luyện hôn ánh mắt nàng. Nàng nhắm lại, thuận theo không tưởng nổi, thấy vậy trong lòng hắn chua loét. Sự luống cuống ở trước mặt nàng,

không dám tiếp tục suy nghĩ tiếp, chỉ một lần một lần mà xâm nhập vào nàng, hận không thể nuốt nàng vào trong bụng.

"Lâm Nguyệt, kiếp sau ta còn muốn cùng nàng ở chung một chỗ, nàng yên tâm, khi đó ta sẽ cưới nàng, ta sẽ bảo vệ nàng thật tốt, cũng không ai có thể khiến cho chúng ta xa cách nữa. Lâm Nguyệt, nàng đồng ý với ta, sớm đi tìm ta một chút, được không? Lâm Nguyệt..." Ta không sợ chờ nàng, ta chỉ mong nàng sớm đi tìm ta, để cho ta chờ bớt đi vài năm, để cho ta yêu nàng thêm vài năm.

Mồ hôi của hắn nhỏ giọt lên mặt nàng, Đường Hoan chậm rãi mở to mắt, dùng ánh mắt miêu tả khuôn mặt thâm tình tuấn mỹ của nam nhân: "Được, vậy, Tống Mạch, cho dù kiếp sau xảy ra chuyện gì, chàng cũng sẽ giống như bây giờ, đối tốt với ta, phải không?"

Trong đầu có bóng sáng rục rịch, Tống Mạch hơi đau đầu, nhưng vẫn kiên định trả lời: "Phải, nàng là Ánh Trăng của ta, sao ta nỡ đối xử không tốt với nàng?" Ta hái nàng vào lòng còn không kịp, sẽ chỉ đối với nàng càng tốt hơn.

Đường Hoan nở nụ cười: "Được, ta tin chàng." Nhắm mắt hưởng thụ sung sướng trong làn chạy nước rút cuối cùng của nam nhân.

Khi ánh sáng trắng đánh tới, khi nam nhân hô lên cái tên "Cầm Chi", Đường Hoan sớm có đoán trước giữ lấy mặt hắn hôn lên thật sâu, không cho hắn cơ hội nhiều lời, cho đến, ý thức ngủ say.

Tống Mạch, ta lại lừa ngươi rồi, thật ra ta không tin, ta không tin ngươi còn có thể đối tốt với ta.

Sư phụ đã từng nói, lời hứa hẹn của nam nhân đều là chó má, đặc biệt lời hứa hẹn ở trên giường, ai tin người đó là đồ ngốc.

Cho nên, ta chỉ là tùy tiện hỏi một chút, người đừng coi là thật, cho dù người không làm được, ta cũng sẽ không trách người không giữ lời hứa.

Bởi vì ta chưa từng để ý.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: khụ khụ, giấc mộng này kết thúc nha, ngày mai bắt đầu câu chuyện Đại tướng quân cùng Tiểu mẹ kế, hi vọng mọi người thích ~

Đoán chừng Tống Mạch ra sân sẽ làm mọi người kinh sợ một trận nho nhỏ đấy, $O(n_n)O$ ha ha ~

Trạch Mỗ: đấy, lần XXOO này khác gì đôi nam nữ dắt tay nhau tự sát chứ @_@

Khụ giấc mộng sau Tống âm trầm và Đường ma nữ sẽ lên sân ^-^

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 91: Chương 81.1: Thật Hung Dữ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Duyệt Bình ở kinh thành tạo thành hai lần oanh động.

Một lần là ông ta thiếu niên phong hầu, đường làm quan rộng mở vó ngựa mạnh mẽ. Một lần là ông ta trung niên cưới tiếp, uyên ương chết thảm ô nhục.

Hơn hai mươi năm trước, Tống Duyệt Bình còn trẻ anh dũng, hai mươi tuổi đã thụ phong Trấn Bắc tướng quân, dẫn binh xuất chiến Hung Nô, thu phục Thanh thành cứ điểm quan trọng của Bắc tuyến. Quân địch liên tiếp bại lui, Tống Duyệt Bình dẫn binh truy kích ngàn dặm, tổng cộng chém chín vạn tám ngàn quân địch, khiến cho Hung Nô lui tới Mạc Bắc, nhục khí đại giảm, Bắc cảnh cũng trong mấy chục năm không lo.

Tin chiến thắng truyền tới Kinh thành, long nhan cực kỳ vui mừng, phong Tống Duyệt Bình làm Định Bắc hầu, thế tập võng thế[1].

[1] thế tập võng thế: cha truyền con nối không thay thế

Tống Duyệt Bình chiến thắng trở về, đi cùng còn có một vị nữ tử khuynh thành, tên là Mục Doanh, chính là con gái của nguyên tướng thủ Thanh thành, trốn khỏi thành gặp nạn, được Tống Duyệt Bình cứu. Tướng quân tư thế oai hùng bồng bồng, mỹ nhân mảnh mai đáng thương, hai người vừa gặp đã thương, sau khi về Kinh Tống Duyệt Bình long trọng cưới Mục Doanh làm vợ.

Vợ chồng mới cưới tất nhiên là nùng tình mật ý, như keo như sơn.

Đáng tiếc Mục Doanh chậm chạp không thể mang thai. Mong mỗi một năm ba năm năm năm, Tống Duyên Bình từ ban đầu dịu dàng an ủi dần dần biến thành mặt ủ mày chau.

Trượng phu không có ý nạp thiếp, Mục Doanh lại càng ngày càng bất an. Bà ta tin tưởng tấm lòng của trượng phu đối với mình, nhưng cũng biết ông rất coi trọng con nối dõi.

Có lần Mục Doanh đi chùa dâng hương cầu tử, trên đường trở về gặp được một đôi chàng và con gái chạy nạn, lão hán mắt thấy sẽ phải tắt thở rồi, nông nữ khó thể tham bất lực. Nhìn bọn họ, Mục Doanh nghĩ tới phụ thân chết trận của bà ta, nhất thời mềm lòng, phân phó hạ nhân mang hai cha con về Hầu phủ bố trí ổn thoả, tìm thầy hỏi thuốc. Lão hán phúc mỏng, không đợi lang trung vào cửa đã đi rồi, Mục Doanh tỏ ý bảo hạ nhân an táng bình thường.

Nông nữ nhìn tận mắt phụ thân nhập thổ vi an, khóc lớn một hồi, sau đó chỉnh trang chỉnh tề dập đầu tạ ơn Mục Doanh. Mục Doanh lúc này mới phát hiện nông nữ vậy mà có chút tư sắc. Kém bà ta khi còn trẻ, cũng không bằng bà ta bây giờ, nhưng nông nữ có tuổi trẻ mà bà ta cũng không nhạt lại được nữa. Nắm chặt khăn tay, Mục Doanh cắn răng đặt quyết tâm.

Bà chậm chạp không mang thai, vì hương khói của Tống gia, trượng phu sớm muộn gì cũng sẽ thu người. Như vậy, so với tự ông ta tìm, không bằng bà đưa cho ông ta một người, vừa có thể lấy lòng ông ta, còn có thể khiến cho ông ta sinh lòng áy náy.

Cho nên, chờ sau khi Tống Duyên Bình đánh giặc trở về, Mục Doanh chủ động đề nghị bảo Tống Duyên Bình nạp nông nữ làm thiếp.

Tống Duyên Bình thương yêu ái ân liên tục từ chối, sau thấy thế tử kiên trì, bèn thu dùng nông nữ, chỉ là không có cho nàng ấy thân phận thiếp thất, chỉ làm thông phòng sai bảo. Hơn nữa Tống Duyên Bình thu người là vì con nối

dôi, bình thường số lần đến trong phòng của nông nữ cũng không nhiều, đa phần thời gian vẫn là ở cùng Mục Doanh.

Nhưng Mục Doanh vẫn là ngày càng gầy yếu, sau khi biết được nông nữ mang thai, lại cơm nước không màng, mà rủ sầu bi ta thấy tiếc thương.

Tống Duyên Bình tìm mọi cách an ủi đều vô dụng, dẫn lòng, an ủi thì tử, nói nếu nông nữ sinh là con trai, ông ta sẽ bỏ mẹ giữ con, đưa nhỏ giao cho bà ta nuôi nấng. Tống gia có hậu rồi, về sau ông ta không bao giờ ọp ẹp thiệp thất nữa, toàn tâm toàn ý đối với bà.

Mục Doanh rưng rưng khuyên ông ta không cần như vậy, khuyên vài lần thấy Tống Duyên Bình không nghe, bèn tuý ông ta đi. Mười tháng sau, Tống Duyên Bình đưa một nam anh trắng trẻo mập mạp đến trước mặt bà, nói về sau đây chính là con trai ruột của bà. Mục Doanh cuối cùng cũng dần dần khôi phục lại, không hỏi nông nữ đi chỗ nào, cũng không có hỏi trượng phu vì sao đột nhiên xử trí một đám hạ nhân.

Nam anh có khuôn mặt giống cha, Tống Duyên Bình đặt tên cho nó là Tống Mạch.

Mới đầu Mục Doanh cũng muốn nuôi đứa nhỏ như con ruột, nhưng ánh mắt đứa nhỏ này giống nông nữ kia như đúc, mỗi khi nhìn thấy, bà cũng sẽ nhớ lại sự thật trượng phu thề non hẹn biển đã từng triền miên ôn tồn cùng nông nữ, hơn nữa đứa nhỏ đối với bà lạnh lùng thờ ơ, luôn dùng một loại ánh mắt âm u nhìn bà, lòng của bà ta liền ớn lạnh.

Tống Duyên Bình đối với đứa con của nông nữ này không có tình cảm gì, thấy thì tử rờ ràng không thích Tống Mạch, thì cũng rất ít quản giáo. Sau khi ông taphát hiện trong mắt con trai có lệ khí rõ ràng không hợp với số tuổi của nó, lại càng không vui, đưa Tống Mạch năm ấy năm tuổi đến thôn trang sống một mình, bên cạnh chỉ có hạ nhân hầu hạ.

Đưa Tống Mạch đi không lâu, Mục Doanh mang thai, năm sau sinh hạ một đứa con trai.

Tống Duyên Bình vui mừng quá đỗi, lúc này đã muốn báo lên trên xin phong ấu tử làm thế tử, sau đó mới bỗng dưng nhớ tới, Tống Mạch là ghi dưới tên thế tử, ở trong mắt người ngoài, Tống Mạch chính là trưởng tử của Tống gia. Triều đại trọng đích trọng trưởng, không có lý do thích hợp, cho dù Tống Mạch tầm thường bất tài, vị trí thế tử cũng là của hắn.

Nhưng ấu tử mới là đứa nhỏ ông ta cùng ái thê mong mỏi nhiều năm, làm sao ông ta có thể đưa tước vị mình kiếm được cho con trai của một nông nữ tì tiện?

Tống Duyên Bình cảm tức trong lòng.

Mục Doanh “lương thiện hiếu ý người” an ủi ông ta, nói hai đứa nhỏ là huynh đệ ruột, ailàm thế tử cũng được, chỉ cần tương lai Tống Mạch chịu quan tâm đệ đệ một hai là được, lại khuyên trượng phu đón Tống Mạch trở về, để cho hai đứa nhỏ ở chung nhiều hơn, bồi dưỡng tình cảm huynh đệ. Tống Duyên Bình sợ nhất là thế tử luẩn quẩn trong lòng, bây giờ thế tử không cần vị trí thế tử, ông ta thở phào nhẹ nhõm, phái người dẫn Tống Mạch trở lại.

Tống Mạch về phủ không lâu, trong đám hạ nhân dần dần có lời đồn về thế tử, nói hầu gia chậm chạp không xin phong thế tử, chính là đang đợi nhị thiếu gia lớn lên.

Mục Doanh bên ngoài trách cứ những hạ nhân này, trong bụng cũng là ủng hộ, đồng thời khi lời đồn càng phát triển càng mạnh mẽ, sắp xếp ra một trò hay.

Bà ta để cho Tống Mạch mười tuổi dẫn đệ đệ ba tuổi đến bên hồ chơi, Tống Mạch mặt không chút thay đổi đồng ý, dẫn đệ đệ đi về phía hồ, phía sau là đám nha hoàn bà tử Mục Doanh sắp xếp. Đi đến bên hồ, nhị thiếu gia muốn

xem cá, Tống Mạch để cho nha hoàn dẫn đệ đệ xem, hẩn ở bên hồ thờ ơ lạnh nhạt. Nhìn nhìn, đột nhiên có người dùng sức đẩy hẩn về phía chỗ nhị thiếu gia, không đợi Tống Mạch đưng vào, nha hoàn ôm nhị thiếu gia "rơi" vào trong hồ trước, giờ nhị thiếu gia ướt đẫm cả người đang oa oa khóc lớn la to đại thiếu gia đẩy người. Tống Mạch cười lạnh, thật sự nhào tới, ba người cùng nhau chìm vào trong nước.

Ngắn ngủn trong một tháng, phủ Định Bắc Hầu gà bay chó sủa.

Nhị thiếu gia đuối nước mà chết, Hầu phu nhân học máu bỏ mình, hầu gia giận tím mặt, đại thiếu gia rời nhà trốn đi tung tích không rõ.

Mà Tống Duyên Bình nhìn thấy trường tử lần nữa, là vào lúc Thánh thượng phong thưởng khi bình định tướng sĩ Tây Nam làm phản, năm ấy Tống Mạch mười tám tuổi bởi vì công lao đứng đầu thụ phong nhất đẳng thị vệ. Tống Duyên Bình khiếp sợ cực kỳ, ngay tại chỗ nhận mặt, Tống Mạch cũng không phủ nhận, chỉ thanh minh cho mình lúc Tống Duyên Bình hắt nước bắn lên người hẩn. Thánh thượng đích thân khuyên giải, Tống Mạch quay về Hầu phủ, chỉ là quan hệ phụ tử vẫn lạnh cứng như trước.

Người ngoài thì khen hổ phụ không sinh khuyến tử, Tống Duyên Bình lại hận không thể tự tay giết nghiệt súc hại chết thể nhi của ông ta này!

Ông ta cũng thật sự động thủ rồi, nhưng mà chính Tống Mạch có võ công tốt, bên người lại có hộ vệ trung thành tài giỏi, thủ hạ ông ta phải đi ám sát đều lấy thảm bại mà kết thúc.

Không cam lòng giao Hầu phủ vào tay Tống Mạch, Tống Duyên Bình quyết định sinh con trai một lần nữa, dù sao bây giờ danh tiếng bất hiếu của Tống Mạch đã truyền ra ngoài, ngay cả bản thân Tống Mạch cũng không phản bác, thánh thượng cho dù thiên vị hẩn, cũng không thể gạt bỏ số con ông ta xin thế tử khác.

Tống Mịch cũng không thèm để ý vị trí thế tử, vào lúc Tống Duyên Bình chọn người tìm kiếm kế thất thích hợp, hẳn tiếp nhận ấn Trấn Bắc tướng quân đi trấn thủ Thanh thành.

Hai năm sau, hẳn về kinh lĩnh thưởng, vừa vặn gặp phải Tống Duyên Bình cưới tiếp.

~

Có chút mặt ngoài sống vẫn phải làm, nếu gặp phải, Tống Mịch quyết định uống xong rượu mừng rồi mới đi.

Trở lại trong viện của mình nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai luyện công buổi sáng kết thúc, Tống Mịch cuối cùng cũng có lòng dạ hỏi thăm chuyện của Hầu phu nhân mới đảm nhiệm: "Là nhà ai?" Tống Duyên Bình đường đường là Định Bắc hầu gia, tuổi đã hơn bốn mươi cũng không coi là già, có lẽ có rất nhiều người mong muốn tới kết thân.

"Bẩm tướng quân, là Thất cô nương của Vĩnh Xương bá phủ." Chu Dật là người hầu cận đắc lực của hắn, hôm qua sau khi về phủ đã hỏi thăm sự việc rõ ràng rồi.

"Thất cô nương?" Tống Mịch suy nghĩ một lát, nhớ lại một lần tình huống của tất cả những khuê tú những năm này sưu tập ở Kinh thành, "Ta nhớ rõ Lục gia chỉ có hai cô nương con vợ cả, đều đã gả ra ngoài, còn lại bốn người đều là thứ xuất, làm sao lại thêm một Thất cô nương?"

Trong lòng Chu Dật kính nể trí nhớ siêu quần của tướng quân, bức họa của các cô nương Lục gia vẫn là hai năm trước trình lên cho tướng quân xem qua, vốn tưởng rằng tướng quân chỉ là tùy ý nhìn mặt, không nghĩ tới thời gian trôi qua dài như vậy, tướng quân "trăm công nghìn việc" vậy mà còn nhớ rõ việc vặt vãnh này. Lúc này nghe tướng quân hỏi, lập tức giải thích ngắn gọn: "Năm đó khi Vĩnh Xương bá du lịch bên ngoài nuôi một ngoại thất, ngoại thất khó sinh sinh Thất cô nương, bởi vì bát tự là mệnh

khắc phụ khắc mẫu, vẫn không có đón về. Tháng trước lão phu nhân của Bá phủ biết được việc này, phái người đón Thất cô nương về phủ, lúc sắp vào kinh ngựa bị giật mình, vừa vịn được hầu gia gặp phải, trở về không lâu thì định thân."

Trên mặt Tống Mạch hiện lên châm chọc: "Ông ta cũng là làm quen chuyện "anh hùng cứu mỹ nhân"."

Chu Dật suy nghĩ một chút, từ trong tay áo lấy ra một bức họa: "Tướng quân, ngài từng nói để cho bọn họ lưu ý khuê tú mới xuất hiện ở kinh thành, đây là bức họa vị Thất cô nương kia, còn chưa kịp đưa tới Thanh thành, chúng ta đã trở lại rồi."

Tống Mạch nhận lấy, ánh mắt lại quăng về phía xa xa.

Trên đời có nhiều nữ nhân như vậy, phân tán ở những địa phương khác nhau, hẳn không biết sẽ gặp "nàng" ở nơi nào, chỉ có thể lưu ý động tĩnh xung quanh trước.

Trước hết tìm được nàng, chuyện khác, sau khi gặp được người lại hỏi.

Thu hồi tầm mắt, không chút để ý ở bức họa ra.

Nam nhân khẽ híp mắt, sau khi nhìn chăm chăm người trên bức họa một hồi lâu, trầm giọng dặn dò Chu Dật: "Phái người đến bãi tha ma, chiếu theo dáng người màu da của Thất cô nương này, tìm một xác nữ mới chết mang về." Lại thấp giọng dặn dò một hồi.

Chu Dật kinh ngạc, thấy Tống Mạch mặc dù nói những lời đại nghịch bất đạo, trên mặt vẫn là lạnh lùng thờ hững, y cũng trấn định xuống rất nhanh: "Tướng quân yên tâm."

Đợi Chu Dật rời đi, ánh mắt Tống Mạch lại rơi xuống bức họa trong tay, haimắt trong trẻo nhưng lạnh lùng tựa như muốn xuyên qua bức tranh

giấy mỏng manh kia.

~

Cưới vợ lần nữa, Tống Duyệt Bình sớm không còn kích động ngây ngô của năm đó nữa, đời này ông ta thật lòng yêu duy nhất chỉ có Mục Doanh, nếu không phải không cam lòng giao Hầu phủ cho Tống Mạch, ông ta sẽ không cưới nữa.

Đón dâu bá thiên địa, tiễn bước một đám tân khách, ông ta hơi say mà trở về tân phòng.

Vào cửa, đã thấy Thất cô nương của Vĩnh Xương bá phủ, Lục Thư Ninh, một tiểu cô nương vừa mới cập kê, nhút nhát dẫn nha hoàn tới đây đón, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn ông ta, chỉ lộ ra gò má đỏ rục cùng một đoạn cổ thon dài trắng nõn, xinh đẹp động lòng người.

Cổ họng Tống Duyệt Bình khẽ kéo căng.

Sau khi Mục Doanh chết, ông ta không phải chưa từng chạm vào nữ nhân, nhưng ở mặt dung mạo có thể vượt qua Mục Doanh, chỉ có một người trước mắt này.

"Các người đi xuống đi." Tống Duyệt Bình nắm tay tiểu thê tử, nói với hai nha hoàn phía sau nàng.

Đám nha hoàn đi rồi, Thư Ninh nghe được tiếng tim đập "thình thịch" của mình, đầu cúi xuống đất càng thấp. Tính cả hôm nay, nàng đã gặp hầu gia hai lần rồi, lần đầu tiên là ông ta đỡ nàng từ trên xe ngựa xuống dưới, lần thứ hai là hôm nay ông ta hất khăn trùm đầu ra. Người ngoài đều nói hầu gia đã qua bốn mươi tuổi, nàng lại cảm thấy hầu gia không có già như vậy, thoát nhìn nhiều nhất chỉ hơn ba mươi, anh tuấn khôi ngô, ở trong mắt của nàng, mỗi lần nhớ tới đều khiến cho nàng "mặt đỏ tim đập".

Gả cho hầu gia làm kế thất, trong lòng nàng ngọt ngào lại hạnh phúc.

Nàng muốn chăm sóc ông sinh hoạt hàng ngày, muốn sinh đứa nhỏ cho ông, muốn cùng ông đến già.

Nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới, ước mơ tốt đẹp của nàng vào đêm động phòng đã hủy diệt rồi.

Khi nam nhân hung thần ác sát kia rút kiếm đi vào, khi một kiếm của hắn đâm vào ngực hầu gia, Thư Ninh hét lên một tiếng ngã ngổ dưới đất.

Tống Mạch giết Tống Duyên Bình.

Bắt đầu một khắc sống lại lần nữa kia, là hắn biết cả đời này hắn chỉ muốn tìm được nữ nhân kia hỏi cho rõ ràng, hỏi rõ rốt cuộc nàng là loại người nào, hỏi rõ rốt cuộc cùng hắn dây dưa mấy đời, hỏi rõ vì sao nàng muốn dây dưa với hắn, hỏi rõ mấy đời kia nàng có từng thật lòng với hắn hay không. Trừ nàng ra, trên đời này không còn người nào là hắn quan tâm.

Cha mẹ cho hắn thân thể, hắn có thể cho bọn họ tôn kính bề ngoài. Chẳng qua là, tận mắt thấy Tống Duyên Bình giết mẫu thân của kiếp này, Tống Mạch không có hận, hắn chỉ cảm thấy thoải mái. Không có mẫu thân cũng là không có phụ thân, hắn không cần trái với tâm ý đi lấy lệ người nào nữa. Mà khi Tống Duyên Bình quyết định cưới nàng làm vợ, thì ông ta nhất định chỉ còn đường chết.

Nữ nhân này, cho dù những thứ tốt đẹp kia của nàng là giả, cho dù hắn không hề yêu nàng nữa, nàng cũng chỉ có thể là của hắn.

Nếu nàng vẫn đều đang lừa hắn, nàng đáng chết. Nếu nàng...

Rút kiếm ra, Tống Mạch chậm rãi đi về phía nữ nhân ngổ dưới đất đang hét “A A” chói tai kia.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 92: Chương 81.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

"Câm miệng." Kiếm của hắn chạm vào cái cổ nhỏ yếu của nàng, thành công ngăn cản tiếng kêu sợ hãi của nàng. Cả người nàng run rẩy, sắc mặt trắng bệch nhìn hắn, đôi môi run run không ngừng, nước mắt tựa như hạt châu bị đứt dây, tuôn rơi lăn xuống.

Tống Mạch nhìn chăm chăm nữ nhân đáng thương này.

Dung mạo giống nhau, đáng tiếc không phải là nàng.

Bởi vì hắn quá quen thuộc nàng rồi. Nàng cũng sẽ khóc, nhưng nàng chưa bao giờ sẽ để mình khóc đến xấu xí như vậy, trong trí nhớ, mỗi thời mỗi khắc nàng đều là xinh đẹp. Nàng cũng sẽ sợ hãi, nhưng trong mắt nàng chưa từng có xuất hiện qua sợ hãi làm cho người ta coi thường như vậy. Nàng rất to gan, lúc thẹn thùng là to gan, lúc làm nũng là to gan, lúc khóc cũng vậy.

Thư Ninh không biết nam nhân trước mắt đang suy nghĩ cái gì, nàng chưa từng có gặp qua hắn, chỉ từ trong lời trách cứ vừa rồi của hầu gia trước khi chết mới biết được người này là Trấn Bắc tướng quân Tống Mạch, là con trai trên danh nghĩa của nàng. Nhưng bây giờ, nàng chỉ cảm thấy hắn là ác quỷ từ trong địa ngục trốn ra.

Nam nhân chậm chạp không động thủ, trong lòng Thư Ninh thêm một phần cơ hội sống, run run mở miệng: "Tống ... Tống tướng quân, van xin người đừng có giết ta, người bảo ta làm cái gì cũng được, van xin người đừng có giết ta..." Nàng mới mười lăm tuổi, nàng không muốn chết!

"Yên tâm, chỉ cần người nghe lời, ta sẽ không giết người." Tống Mạch thu kiếm lại, lạnh lùng nói, cho Chu Dật đang canh giữ ở cửa một ánh mắt. Chu Dật gật đầu, vung tay lên, một người áo đen sải bước nhanh đi vào, trên vai không một cuốn chiếu.

"Mở ra cho nàng xem." Tống Mạch đứng ở bên cạnh Thư Ninh, giọng nói lạnh như băng.

Người áo đen không nói thêm nửa câu, lưu loát buông chiếu, lưu loát mở ra, lộ ra bên trong một cái xác nữ có khuôn mặt máu thịt lẫn lộn.

Chỉ liếc mắt một cái, Thư Ninh đã ôm ngực phun ra.

Sắc mặt Tống Mạch bình tĩnh, ánh mắt đảo qua xác nữ lại dừng ở trên người Thư Ninh: "Hôm nay Định Bắc hầu đại hôn, có thích khách giả mạo tân khách lẫn vào Hầu phủ, nửa đêm xuống tay với Định Bắc hầu, Hầu phu nhân không thể may mắn thoát khỏi tai họa. Từ nay về sau, trên đời không còn có Thất cô nương Lục Thư Ninh của Vĩnh Xương bá phủ, người, cứ gọi là Thư Ninh đi, nghe nói là cái tên mẫu thân người đặt cho người, giữ lại coi như cái niệm tưởng."

Thư Ninh nôn khan không ngừng, làm sao nghe thấy những gì hắn nói?

Trong mờ mờ mịt mịt, nàng bị người áo đen che miệng lại mang xuống, nhốt ở một căn phòng xa lạ.

~

Định Bắc hầu ngày đại hôn bị giết hại, cả thành ồ lên.

Thánh thượng giận dữ, Tống Mạch toàn quyền phụ trách truy bắt hung phạm. Bất chấp sau, Tống Mạch tra ra hung thủ chính là một tên thủ lĩnh trong đám phiến loạn chạy trốn Tống Duyên Bình tiêu diệt năm đó. Thủ lĩnh vì báo thù ẩn núp hơn mười năm, cuối cùng nhân cơ hội ngày đại hôn

của Tống Duyệt Bình mà ra tay. Tống Mịch dẫn binh truy kích và tiêu diệt, thủ lĩnh cùng đường mặt lộ không chỗ có thể trốn, tự vẫn mà chết.

Mặc kệ những thế gia ở Kinh thành kia suy đoán như thế nào, án này về mặt bên ngoài chính thức chấm dứt rồi.

Tống Mịch nộp lên ấn tướng quân, ở nhà giữ đạo hiếu cho Tống Duyệt Bình.

Mới giữ được một năm, Thánh thượng nói gần đây Bắc tuyến có dị động, lệnh cho Tống Mịch bỏ lại tình cảm bắt đầu trở lại, ba ngày sau đi đến Thanh thành trấn thủ.

Tống Mịch nhận lệnh.

Sau khi về phủ, nhà hoàn phụ trách chiếu cố sinh hoạt thường ngày của Thư Ninh báo lại, nói là Thư cô nương sắp không qua được rồi.

Tống Mịch dừng bước chân lại một chút, đi thẳng đến thư phòng.

Sau bữa cơm chiều, hắn đi nhìn nữ nhân kia.

Thư Ninh nằm ở trên giường, nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, sắc mặt càng trắng bệch.

Sau khi xảy ra biến cố, nàng đã ngã bệnh, nam nhân này mời lang trung tốt nhất cho nàng, nhưng không biết rằng, bệnh của nàng, là bị hắn dọa mà ra.

Nàng không rõ vì sao Tống Mịch phải đối với nàng như vậy. Hắn không đánh nàng không mắng nàng, cũng không có lại lấy xác chết hù dọa nàng, càng chưa từng chạm qua nàng. Chỉ cần hắn ở Hậu phủ, chạng vạng mỗi ngày, hắn cũng sẽ tới đây. Hắn không nói chuyện cùng nàng, chỉ ngồi ở bên giường nhìn nàng, nhìn nàng, nhưng dường như đang nhìn người khác. Có

đôi khi, Tống Mạch liếc nhìn nàng một cái rồi đi, có đôi khi, hắn sẽnìn trên nửa canh giờ rồi mới rời đi.

Nàng vẫn sợ hắn, thời gian dài, nhưng cũng dám nhìn hắn rời.

Đó là một nam nhân tuấn mỹ, trẻ tuổi hơn hầu gia, còn đẹp hơn hầu gia, nếu hắn chịu cười một cái, đại khái không ai có thể không bị hắn hấp dẫn ý chứ? Nhưng hắn chưa bao giờ cười, ít nhất ở đây đã được hơn một năm, Thư Ninh chưa từng thấy hắn cười. Có mấy lần, vào lúc hắn xoay người rời đi nàng bắt được thất vọng cùng đau xót ở trong mắt hắn, Thư Ninh nghĩ, hắn là nàng nhìn lầm rồi thì phải?

Hôm nay hắn lại tới nữa, vào lúc nàng sắp chết.

Thư Ninh nhìn nam nhân yên lặng ngồi xuống ở bên giường. Bởi vì sắp chết, nàng không hề sợ hắn, vào lúc hắn nhìn sang, nhìn thẳng hắn: "Tướng quân, có thể nói cho ta biết, vì sao người đối với ta như vậy không?"

Tống Mạch không nói gì.

Nói, nữ nhân này cũng không cách nào hiểu được.

Hắn đang đánh cuộc.

Khi hắn chính là nhị thúc của Cẩm Chi, đại ca chết rồi, tính tình của Cẩm Chi có biến hóa rõ ràng, cái khác không nhắc tới, nàng đối với nhị thúc là hắn này cực kỳ to gan thẳng thắn, ngủ cùng hắn, sờ hắn chạm vào hắn. Khi đó, hắn quy hết về cháu gái mất cha bị đả kích quá lớn, cho nên mới đặc biệt ý lại vào hắn. Khi đó, hắn tin lời của nàng, cảm thấy nàng là thật lòng thích hắn, cho nên cuối cùng nàng tới trêu chọc hắn, hắn không nhịn nữa, muốn nàng.

Nhưng là, trong lúc hấn cùng nàng thủynhũ.giao hòa, trong lúc hấn sung sướng muốn chết, nàng đột nhiên thay đổi thành người khác.

Nàng châm chọc hấn mặt người dạ thú chạm vào cháu gái của mình, nàng đặc ý nói, cho dù hấn là cha của Cẩm Chi,nàng cũng có thể câu hấn lên giường.

Câu lên giường...

Thì ra tất cả những gì nàng làm trước đó, nguy trang không một kẽ hở như vậy, đều là vì câu hấn lên giường.

Bốn chữ đơn giản, lại như thể hồ quán đỉnh[2], làm cho hấn nghĩ thông suốt.

[2] Thế hồ: dầu ngưng tụ từ vầng sữa đặc. Dùng bơ tinh khiết tưới lên trên đầu. Phật giáo chỉ truyền bá trí tuệ, khiến người hoàn toàn giác ngộ.Chẳng hạn như nghe ý kiến của cao minh khiến người được dẫn dắt rất lớn. Cũng hình dung mát mẻ thoải mái.

Cẩm Chi từng hôn mê, tỉnh lại thay đổi một người khác, làm cho hấn yêu. Thủy Tiên bị thương ở trán,sau đó cũng thay đổi một người khác, cũng làm cho hấn yêu. Mấy đời tiếp theo, hấn không thể xác định "các nàng" là ngay từ đầu đã như vậy, hay là nửa đường thay đổi tính tình. Xác định duy nhất của hấn là, tình yêu cuối cùng hấn gặp được, đều là người lúc ban đầu bám vào trên người Cẩm Chi kia. Nàng có thể giả bộ hoàn mỹ trăm ngàn loại tính cách, nhưng không cách nào nguy trang đôi mắt linh động kia.

Trách không được nàng luôn nhiệt tình to gan như vậy, bởi vì nàng muốn quyến rũ hấn, muốn hoan hảo cùng hấn.

Bây giờ hấn không biết, là rốt cuộc nàng là ai, vì sao phải hoan hảo cùng hấn, lại vì sao mỗi đời đều bám vào trên thân thể có dung mạo

giống nhau. Còn có, trí nhớ của hắn bị cắt đứt, có phải có liên quan tới nàng hay không?

Những điều đó, chỉ có nàng có thể nói cho hắn.

Nay, hắn tìm được thân thể của nàng rồi, chỉ cần chờ nàng tới đây là được.

Hắn đang dùng tính mạng của Lục Thư Ninh để đánh cược.

Nếu "nàng" thật sự đến đây, những nghi ngờ suy đoán của hắn lúc trước đều trở thành sự thật, nàng tới, hắn sẽ hỏi rõ ràng.

Nếu "nàng" chưa tới...

Hắn cũng không mất đi cái gì, Lục Thư Ninh không phải người hắn quan tâm. Lục Thư Ninh khoẻ mạnh, hắn cho ăn cho uống, nàng bị bệnh, hắn tìm thầy hỏi thuốc, nàng chết rồi, hắn an táng cho nàng, sau đó tiếp tục tìm kiếm một người giống như đúc khác, tiếp tục phán đoán có phải là nàng hay không, tiếp tục chờ. Hắn tin tưởng, một ngày nào đó, nàng sẽ xuất hiện.

Về phần tâm tình của Lục Thư Ninh...

Ai tới thông cảm nỗi khổ và nỗi hận của hắn? Ai tới thông cảm hắn nhiều năm chờ đợi dài đằng đẵng như vậy tự cho là thâm tình thực ra chỉ là một hồi chêu đời?

Nếu không có sức phản kháng không thể phản kháng không muốn phản kháng, vậy nhận mệnh đi. Tống Mạch hắn không nhận mệnh, không ai có thể một lần lại một lần lừa hắn!

Hắn nhìn về phía nữ nhân trên giường, con người như giếng cổ, nước sâu không một gợn sóng.

Thư Ninh cười chua xót, nhắm mắt lại.

~

Đêm tối bao phủ hoàn toàn, Tống Mạch đốt đèn, canh giữ ở bên cạnh nữ nhân, nhìn nàng dần dần dừng hô hấp.

Một khắc kia, hắn không cách nào hình dung tâm tình của mình.

Biết rõ người này không phải "nàng", nhìn nàng chết rồi, nhìn chân mày nànggiãn ra tựa như giải thoát, thuận theo mà giống như dáng ngủ của "nàng", nơi nào đó trên ngực, vẫn đau như bị dao cắt.

Hắn ngồi yên lặng, trong đầu trống rỗng.

Cho đến khi, người trên giường đột nhiên nhăn mày một cái.

Một cái chớp mắt kia, có liệt hỏa hàn băng đồng thời thổi quét qua hắn.

Liệt hỏa vì nàng mà đốt, hàn băng vì nàng mà đông lại, cuối cùng đi đến bình tĩnh.

Như là một món trang trí trên giường, hắn lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng, vẫn không nhúc nhích, chờ nàng tỉnh lại.

Đường Hoan có tri giác.

Nàng tưởng giống như trước mở mắt ra nhìn tình huống xung quanh, nhưng nàngcảm giác được một thứ chỉ nghe sư phụ từng miêu tả nhưng chưa từng thực sự cảm nhận... sát khí.

Nàng tiếp tục giả chết, nhanh chóng sửa sang lại trí nhớ của nguyên thân, càng nghĩ... càng lạnh.

Thì ra Lục Thư Ninh là bị Tống Mạch dọa chết!

Không tính chân thân, Tống Mạch này, tuyệt đối là người hung ác nhất nàng gặp được cho đến nay, hơn nữa, trước khi Lục Thư Ninh chết hẳn còn canh giữ ở bên cạnh nàng, hay là hẳn hoài nghi cái gì?

"Đừng giả vờ, tabiết người tình rồi." Thấy nữ nhân chậm chạp không chịu mở mắt, kiên nhẫn của Tống Mạch hao hết, lạnh giọng nhắc nhở.

Đường Hoan kêu rên ở trong lòng!

Quên đi, nàng bất cứ giá nào rồi!

Nàng giương mắt nhìn về phía hẳn, chớp chớp mắt, nhẹ giọng hỏi: "Tướng quân, sao người còn ở đây? Ta ngủ bao lâu rồi?"

Quả nhiên là nàng, một ánh mắt, hẳn đã nhận ra được.

Đời này Tống Mạch lần đầu tiên nở nụ cười, đứng dậy ngồi vào trên giường, vươn tay sờ khuôn mặt của nàng, như tình nhân âu yếm: "Cầm Chi, Thủy Tiên, Tiểu Ngũ, Hải Đường, Lâm Nguyệt, người nói, rốt cuộc ta nên gọi người là gì?"

Trên người Đường Hoan nổi lên một tầng da gà, "hahá" cười khan hai tiếng: "Tướng quân, người đang nói cái gì vậy, ta nghe không hiểu."

"Phải không?" Tay Tống Mạch chậm rãi chuyển qua trên cổ nàng, nhấn mạnh yếu ớt như vậy, dường như vừa bóp một cái, là có thể đứt rồi. Hẳn thử vòng quanh cổ nàng, khẽ dùng chút lực: "Như vậy, nghe hiểu chưa?"

Đường Hoan gật gật đầu, đáng thương cực kỳ nhìn hẳn: "Nghe hiểu rồi, tướng quân, ta tên là Lục Thư Ninh, nhưng mà nươngta vẫn gọi ta là Thư Ninh, người thích gọi như thế nào thì gọi như thế đó đi."

Tống Mạch không nói chuyện, tăng thêm lực.

"Đau! Người buông ra!" Đường Hoan giãy dụa đi cạy tay hẳn.

Ánh mắt Tống Mạch lạnh như băng: "Lặp lại lần nữa, rốt cuộc ta nên gọi người là gì?"

"VẬY người buông ra trước... Ta sắp chết... Khụ khụ..." Nam nhân chợt thụt tay lại, Đường Hoan lăn lông lốc bò dậy, lui đến trong góc giường, nước mắt lưng tròng nhìn Tống Mạch, tủi thân cực kỳ.

Tống Mạch không làm gì, chỉ nhìn nàng chăm chăm.

Đường Hoan một tay xoa cổ, vừa cắn môi ngẫm nghĩ, cuối cùng ở trong ánh mắt không kiên nhẫn của nam nhân, thử nói: "Ta ... ta là kẻ thất của hầu gia, vậy người ... người nên gọi ta... mẫu thân?"

Trên trán Tống Mạch nổi đầy gân xanh, bỗng chốc nhào về phía nàng.

Đường Hoan thét chói tai chạy xuống giường, cánh tay lại bị hấn túm được, sau đó ngửa mặt ngã sấp xuống giường. Mắt thấy nam nhân lại muốn tới bóp nàng, Đường Hoan chợt ôm lấy bàn tay to của hắn: "Đừng bóp đừng bóp, ta nói, cái gì ta cũng nói!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ha ha ha, mọi người đoán xem Hoan Hoan của chúng ta là khai báo như thế nào?

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 93: Chương 82, Thâm Vấn

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Bên trong màn trướng trắng thuần, nữ tử đang mặc áo trong bằng lụa trắng ngả ở trên giường, tóc đen tán loạn, hai má ửng hồng, hai tay nhỏ bé dường như dùng hết tất cả sức lực cầm bàn tay to trắng nõn lại có lực của nam nhân, trong mắt đầy cầu xin. Mà nam nhân giàng chân ngồi ở trên lưng nàng, một tay ấn đầu vai nữ nhân, một tay giằng co cùng nữ tử, tròng mắt đen trong tré lạnh lùng như đêm đông như sao lạnh đối diện với nàng, đáy mắt cuộn cuộn tình cảm mà người bên khác khó có thể hiểu.

Tống Mạch biết, đó là lừa gạt.

Đến tình trạng này, vậy mà nàng còn dám trêu đùa hẳn!

"Ta cho người một cơ hội cuối cùng nữa, nếu người không sợ chết, cứ việc thử xem xem." Hẳn buông tay nàng ra, một lần nữa đứng thẳng ở trước giường, âm u nhìn chăm chăm vào nàng.

Đường Hoan giật mình một cái, bò dậy thật nhanh dựa lưng vào ván giường ngồi xếp bằng, kéo chăn qua che ở trên người mình, chỉ lộ ra cái đầu muôn phần âm ức nhìn về phía Tống Mạch: "Rốt cuộc người muốn hỏi ta cái gì chứ? Người cũng hỏi xong rồi, dù sao cũng bị người nhìn ra rồi, ta cũng không có gì hay để mà giấu diếm. Chẳng qua chúng ta nói chuyện tử tế trước đã, ta thành thành thật thật trả lời người, không cho người động thủ lần nữa đấy, cõta bây giờ vẫn còn đau đây nè."

Như là đứa nhỏ cùng người cò kè mặc cả.

Tống Mạch nhú mày.

Nàng nhìn vào mắt hắn, không giống như là nhìn người xa lạ, nhưng là tuyệt đối không phải là nhìn người quen. Không có sợ hãi thật sâu, không có máy may áy náy, càng không có tình ý nam nữ gì, thật giống như, nàng cũng không nhớ rõ dây dưa của hai người ở mấy đời trước.

Làm sao có thể không nhớ rõ?

Cẩm Chi sau là Thủy Tiên, Thủy Tiên sau khi bị thương thái độ đối với hắn có biến hóa rõ ràng, còn có chữ viết của nha hoàn Tiểu Ngũ, trong khoảng thời gian ngắn nàng đã nhiệt tình đáp lại, đều đủ để chứng minh nàng nhớ rõ. Nếu không, nếu không phải ngay từ đầu đã nhằm vào hắn, vì sao lần nào nàng đến cũng đều quyến rũ hắn trên chốc hắn? Buồn cười lúc ấy hắn không biết, còn đưa những thứ này trở thành duyên phận trời định của hai người.

Lại đang giả vờ sao?

Tống Mạch cười lạnh, hơn ai hết hắn biết rõ ràng nàng am hiểu ngục trang cỡ nào, trước kia là hắn không có phòng bị, hiện tại, hắn cũng muốn xem nàng còn có thể chơi những trò gian trá gì.

"Người là ai, tên gọi là gì, làm sao làm được mỗi lần đều bám vào trên thân thể có khuôn mặt giống Cẩm Chi, lại vì sao phải gạt ta cùng ta... hoan hảo? Còn có, có phải người động chân động tay với trí nhớ của ta hay không?" Hắn chậm rãi, từng chữ rõ ràng hỏi.

Vừa bắt đầu Đường Hoan còn lắng nghe, dần dần lại há to miệng, ngơ ngác nhìn hắn.

"Nói." Tống Mạch tiến lên một bước, trong mắt chứa đầy uy hiếp.

"A, người đừng động thủ, ta nói ta nói!" Đường Hoan quẩn chặt chân co rúm lại, động động miệng, rất là khó xử nói: "Cái này, rất nhiều câu hỏi của người ta đều nghe không hiểu... Trước hết đừng nóng giận! Ta nói

chongười nghe lai lịch của ta trước đã, người nghe xong lại hỏi câu khácđược không?"

"Nói!" Tống Mạch thu tay lại, nhưng cái trán nổi đầy gân xanh nói cho Đường Hoan, nếu như lời giải thích của nàng không thểkhiến cho nam nhân vừa lòng, chờ đợi nàng cũng không phải cái kết cụt tốt gì.

Đường Hoan cuộn tròn càng nhỏ, hai tay nắm lấy chân chuẩn bị che lên đầu bất cứ khi nào, "Chuyện này nói đến có chút không thểtưởng tượng nổi, trước hết người không phải sợ, ta sẽ không hại người, người hung dữ như vậy, ta muốn hại người cũng không đánh lại người mà, người..."

"Hãy bớt nói nhảm đi, rốt cuộc người là ai?" Tống Mạch không vui cắt đứt lời nàng.

Đường Hoan cúi đầu chớp chớp mắt, thấy vẻ mặt của nam nhân không có nửa điểm dịu đi ngược lại càng ngày càng khó coi, vội vàng giải thích: "Người ...người cũng nhìn thấy, Lục Thư Ninh đã chết, ta thay nàng ấy sống lại, cho nên ... cho nên ta là quý hồn... Người thật sự không cần sợ hãi, ta là quý tốt, sẽ không hại người! Về phần ta là ai tên gọi là gì, ta cũngkhông biết, ta chỉ nhớ rõ, ta xin Quý sai đáp ứng ta một việc, ban đầuQuý sai không đồng ý, ta bèn liên tục quấy rầy hấn ta, sau đó Quý saithấy ta đáng thương, cho phép ta hoàn dương một tháng, nói nếu ta có thể tìm được một nam nhân thật lòng yêu ta ta cũng thật lòng yêu hấn, cùnghấn làm chuyện vợ chồng nhận được nguyên dương của hấn, hấn ta có thểthỏa mãn thỉnh cầu của ta."

Quý hồn? Sao nàng không nói mình là Hồ yêu?

Quý sai? Hấn cũng là chuyển thế đầu thai, làm sao không nhớ rõ mình đã từng gặp Quý sai nào?

Tống Mạch nở nụ cười, nâng lên một chân quỳ gối trên giường, trước khi Đường Hoan chuẩn bị chạy trốn đề nàng lại, một tay bóp cổ nàng: "Người

nghe rằng ta sẽ tin chuyện ma quỷ của người?" Cui hấn là con nít ba tuổi sao!

Sức lực dùng trên tay hấn cũng không lớn, hơi có chút khó chịu. Đường Hoankhông có cầu xin tha thứ, chỉ khó hiểu lại tủi thân nhìn vào mắt của hấn: "Ta ăn ngay nói thật, vì sao người không tin chứ? Ta cũng đã bị người vạch trần rồi, tiếp tục lừa người có ích lợi gì? Người người này chẳng những hung dữ, còn nói không giữ lời gì hết, rõ ràng đồng ý không đánh ta rồi!"

Mắt dài của Tống Mạch híp lại, không để ý đến lời nói nhảm của nàng, "Được, cho dù người nói là sự thật, vậy người cầu xin Quý sai cái gì?"

"Vốn ta nói chính là... A, người đừng dùng sức, thật là khó chịu!" Đường Hoan nghẹn đỏ mặt, quơ quơ tay đẩy hấn. Chờ sau khi nam nhân buông tay, nàng thống khổ mà ho dữ dội một trận, vờ như tha thút thít vừa bĩu môi đáp: "Ta ... ta cũng muốn biết mình cầu xin cái gì, nhưng Quý sai nói không thể để ta nhớ được chuyện trước kia, như vậy ta chỉ biết nam nhân muốn tìm là ai, hấn ta nói không thể để ta dễ dàng như vậy, trước khi ta hoàn dương liền xoá đi trí nhớ trước kia của ta."

Trong lòng Tống Mạch giật mình một cái.

Nếu nàng đang nói dối, hấn không cần để ý tới những lời nói dối hết lần này đến lần khác này, nhưng nếu như nàng nói đều là sự thật, có phải chứng minh, trên đời này thực sự có một nam nhân lương tình tương duyệt cùng nàng hay không? Nam nhân kia là ai, người nàng yêu là ai?

Có thể là...

Tống Mạch rủ mắt, không cho mình tiếp tục suy nghĩ nữa, trước khi không thể xác định nàng nói thật, hấn không thể tin tưởng bất kỳ điều gì nàng nói.

"Người nói quý sai xoá đi trí nhớ của người, vậy làm sao người nhận ra ta, làm sao mà biết ta là tướng quân?"

"Bởi vì khi ta vừa mới sống lại, kế thừa trí nhớ của Lục Thư Ninh mà, người doạ chết nàng ấy, ta đương nhiên nhận ra người rồi. Chẳng qua nói trở lại, tướng quân, người là một đại nam nhân, vì sao muốn bắt nạt một nữ tử yếu đuối như nàng ấy vậy? Trước khi Lục Thư Ninh chết vô cùng muốn biết, ta cũng tò mò đấy. Bây giờ người nói cho ta biết, quay lại Âm phủ gặp được nàng ấy, ta truyền lời cho người, tránh cho nàng ấy làm quỷ chết oan. Tướng quân người không biết, quỷ chết oan chuyển thế đầu thai cũng không tốt, phải làm nha hoàn thiệp thất gì đó cho người. Lục Thư Ninh người ta đời này bị người giết tướng công lại bị người doạ chết, đã đủ đáng thương rồi, người nhẫn tâm hại nàng ấy kiếp sau cũng mệnh khổ sao?" Đường Hoan oán trách nói, dường như quên mất tay nam nhân còn đặt sẵn ở cổ nàng.

Tống Mạch tự động xem nhẹ những lời vô nghĩa của nàng, buông cổ nàng ra, chuyển thành nhắc nhở nàng lên: "Nhiều người chết như vậy, vì sao người lại hoàn dương ở trên người Lục Thư Ninh, còn có, vừa rồi khi tỉnh lại, vì sao người phải giả thành nàng ta nói chuyện với ta?"

"Cái này á, trước đó ta cũng không biết quý sai để ta bám lên thân người nào, sau khi nhìn thấy trí nhớ của Lục Thư Ninh, phát hiện vậy mà nàng ta và ta trông giống nhau như đúc, đây đại khái là nguyên nhân ta hoàn dương ở trên người nàng ấy? Aiz, Quý sai kia cũng thật là, cái gì cũng không chịu nói cho ta biết. Về phần vì sao phải giả thành Lục Thư Ninh..." Đường Hoan dừng một chút, dùng một loại ánh mắt "người thật ngốc" nhìn Tống Mạch: "Ta đương nhiên muốn giả thành nàng ấy, không giả trang, bị người phát hiện ta là quý, còn không mời đạo sĩ thu ta à? Đáng tiếc ta giả trang không thành, thoáng cái đã bị người vạch trần rồi."

Sắc mặt của Tống Mạch khẽ biến: "Người nói, bộ dạng của người và Lục Thư Ninh giống nhau như đúc?"

Đường Hoan gật gật đầu: "Đúng vậy, đại khái hoàn dương cũng không phải tùy tiện tìm một người là có thể hoàn chẵn, chẳng qua ta béo hơn nàng ấy một chút." Nói xong, quay đầu tránh khỏi tay của Tống Mạch, một tay vén chần một tay kéo cổ áo trong ra, cúi đầu nhìn mình, cười "hì hì" nói: "Bộ ngực của ta cũng đầy đặn hơn nàng ấy rất nhiều." Ngẩng đầu, trong ánh mắt đen láy là tràn đầy đắc ý, cũng không vì nói loại lời này ở trước mặt một người nam nhân mà xấu hổ.

Nụ cười này rất quen thuộc, Tống Mạch dời tầm mắt, trầm mặc một lát, tiếp tục hỏi nàng: "Người ... người chỉ có thể hoàn dương một tháng?"

Đường Hoan lập tức hết đắc ý, nghiêm mặt nói: "Ừm, quý sai nói hắn ta chỉ có thể cho ta một canh giờ, một canh giờ ở Âm phủ, nhân gian chính là một tháng."

Tống Mạch nhìn nàng thật sâu, nếu nàng đang nói dối, hắn thật lòng bội phục hành động của nàng, "Nếu trong một tháng người không có tìm được nam nhân kia, thì làm sao bây giờ?"

"Vậy công toi một hồi, quý sai không đáp ứng thỉnh cầu của ta rồi. Cũng may bây giờ ta không thể nhớ một cuộc mình cầu xin cái gì, cho dù không có tìm được nam nhân kia, hắn là cũng sẽ không quá thất vọng đâu." Đường Hoan nói rất rộng rãi, cúi đầu nghịch ngón tay, ngón tay tinh tế trắng nõn, rất là xinh đẹp.

Tống Mạch kìm lòng không đậu nhìn chăm chăm tay nàng một lát, lấy lại tinh thần, thối lui đến trước giường, "Người nếu đã quên nam nhân kia là ai, người tìm hắn như thế nào? Trên đời nhiều nam nhân như vậy, làm sao người biết ai thật lòng thích người?"

Đường Hoan cô đơn lắc đầu, nhỏ giọng than thở nói: "Ta cũng không biết đâu, trước hết cứ tìm thử xem sao, có thể gặp được, trong lòng sẽ có chút cảm giác kỳ quái? Tựa như Lục Thư Ninh thích hầu gia, lần đầu tiên khi

nàng ấy nhìn thấy hầugia tim đập cực kỳ nhanh, mặt cũng cực kỳ đỏ, chờ khi ta gặp được namnhân kia, đại khái cũng sẽ có loại cảm giác này, sau đó ta sẽ biết mìnhthích là người nào, lại nghĩ cách làm cho người đó cũng yêu ta."

Nữ nhân thích một người nam nhân, khi mới gặp sẽ mặt đỏ tim đập sao?

Vậy bây giờ nàng nhìn thấy hần rồi, nhưng không có...

Tống Mạch mím môi."Còn sau khi nhận được nguyên dương của hần, người trở lại Âm phủ, hần phải làm sao bây giờ?"

Đường Hoan có chút há mồm, "Ta còn thực sự chưa từng nghĩ tới điều này...Đúng vậy, hần thích ta như vậy, ta đi rồi hần sẽ đau lòng, ta cũng nhấtđịnh luyện tiếc hần..."

"Người thật sự không nhớ ta? Không nhớ rõ chuyện mấy đời trước?" Không tìm ra sơ hở trong lời nói của nàng, không nhận ra nàng nói thật hay là giả, Tống Mạch quyết định sau này lại quan sát nàng nữa, hỏi một vấn đề cuối cùng của đêm nay.

"Ta cần phải nhớ được người à?" Trên mặt Đường Hoan hiện lên nghi hoặc, nhíu mày nhìn hần, "Mấy đời trước? Có ý gì?"

"Không có việc gì, người ngủ đi, chuyện sau này ngày mai nói sau." Tống Mạchthu tầm mắt về, xoay người chuẩn bị rời đi. Hần cần một mình yên lặngmột chút, tỉ mỉ nhớ lại mỗi một câu nàng nói vừa rồi, nếu là giả, tóm lại sẽ có dấu vết để lại.

"Tướng quân!"

Đường Hoan thoát cái nháy xuống giường, trước khi Tống Mạch bước ra khỏi cửa nội thất đuổi theo, kéo lấy tay áo hần.

"Buông tay." Tống Mạch nhíu mày nhìn nàng.

Đường Hoan ngoan ngoãn buông tay, nhăn nhó nói: "Tướng quân, cái đó, hôm nay Lục Thư Ninh cũng không có dùng cơm, nàng ấy bị bệnh ăn không vào, nhưng là ta, ta đói quá, người có thể sai người chuẩn bị chút đồ ăn cho ta hay không? Tốt nhất chuẩn bị nhiều món, mặc dù ta đã quên hương vị đồ ăn của nhân gian, nhưng mà nhất định ăn ngon lắm đó." Nuốt nuốt nước miếng, liếm liếm môi.

"Chờ đó." Tống Mạch bỏ lại hai chữ, đi ra ngoài.

"À, còn có một việc!" Đường Hoan lại đuổi tới cửa phòng ngoài, "Tướng quân, cái đó, ân oán giữa người và Lục Thư Ninh ta không quan tâm, nhưng bây giờ người đã biết rồi, ta không phải Lục Thư Ninh, vậy người có thể không cần nhớ ta nữa hay không? Ta muốn rời khỏi nơi này đi tìm nam nhân kia, người có thể thả ta đi không? Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài chuyện người giết cha giam mẹ."

Tống Mạch quay đầu lại, trong bóng đêm ánh mắt tựa như đao, dường như nàng nói thêm câu nữa, hẳn sẽ giết nàng ngay.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 94: Chứng Từ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch cũng không quay đầu lại mà thẳng bước đi.

Nhìn bóng lưng của hãn mờ dần ở trong màn đêm, Đường Hoan chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra.

Một chân là dói, một chân là bị dọa sợ.

Lần này tỉnh lại Tống Mạch cho nàng thời gian chuẩn bị quá ngắn. Nàng còn chưa mở mắt, đã nghe thấy thanh âm lạnh lùng lại đè nén lửa giận của hãn, chờ nàng mở mắt ra, chống lại ánh mắt xa lạ lạnh như băng của hãn, nàng cũng biết, đêm nay nếu nói sai một câu, cái mạng nhỏ của nàng đoán chừng sẽ chơi xong rồi. Lục Thư Ninh đã dùng những gì nàng ấy trải qua nói cho nàng biết, Tống tướng quân có bao nhiêu độc ác.

Ôm bụng trở lại bên cạnh bàn, Đường Hoan không còn sức mà gục ở trên mặt bàn, chờ hạ nhân đưa cơm chiều của nàng tới đây. Bây giờ nàng dói đến váng đầu hoa mắt, thật sự cái gì cũng không suy nghĩ được rồi.

Ước chừng sau một nén nhang, nha hoàn vẫn hầu hạ Lục Thư Ninh kia đã trở lại. Nha hoàn này, bao gồm tất cả hạ nhân mới thay của Hầu phủ sau khi hầu gia chết, đều không biết thân phận của Lục Thư Ninh, chỉ biết nàng họ Thư tên Ninh, trong lúc lén lút thì thầm nhắc tới đều gọi là Thư cô nương, là nữ nhân thần bí được tân nhậm Định Bắc hầu kiêm Trấn Bắc tướng quân Tống Mạch nuôi ở hậu trạch.

Trong tay nha hoàn bưng bàn ăn, bên trên bày một bát mì chay lớn nóng hôi hổi, còn có hai cái bánh ba mới làm nóng rở ràng là còn thừa lại.

Đường Hoan ghé vào trên bàn, không còn sức nhìn nha hoàn để đồ xuống, khi đứng dậy, phát hiện nha hoàn dùng một loại ánh mắt kỳ quái khó hiểu lặng lẽ đánh giá nàng.

Đường Hoan biết tâm tư của nha hoàn, nàng ta nhất định đang khó hiểu sao đấng cơm canh của Thụ cô nương đột nhiên trở nên kém như vậy, trước kia tướng quân mặc dù đối với cô nương lạnh lùng thờ ơ, đồ ăn đều là tốt, vì sao hôm nay chỉ bảo chuẩn bị mì chay cùng bánh bao thừa?

Đường Hoan kêu rên ở trong lòng, Tống Mạch này thật sự là một chút tình cũ cũng không nhớ mà!

Đuổi nha hoàn đi, Đường Hoan bưng bát mì ăn như hổ đói. Không sợ, chỉ cần có thể lấp đầy bụng, đồ ăn kém hơn thế này nàng cũng có thể nuốt xuống!

Một lát sau, nha hoàn đi vào thu dọn đồ, phát hiện trong bát mì ngay cả một cọng hành thái cũng không còn.

Nàng ta mở to hai mắt mà nhìn, lần đầu tiên phát hiện lượng cơm ăn của Thụ cô nương nhiều như thế, có lòng muốn hỏi một chút cô nương có cần nàng chuẩn bị trà tiêu thực hay không, nghĩ lại nhớ đến tướng quân còn đang chờ kiểm tra hộp đựng thức ăn, vội vàng xách đồ rời đi.

Trong phòng chỉ còn một mình, Đường Hoan ôm bụng trở lại trên giường, lần này là căng cứng đến khó chịu.

Ợi cho không còn đầy bụng đến khó chịu nữa, tâm tư nhỏ lại bắt đầu xoay vòng.

Nếu không có thăm vấn tiếp xúc tối nay, nàng sẽ đoán thái độ của Tống Mạch đối với nàng có hai loại khả năng.

Loại thứ nhất, hận nàng thấu xương.

Hắn phủ nhận tất cả tình cảm đã có lúc trước, đối với nàng không có nửa điểm không dứt. Cứ như vậy, hắn phải là trực tiếp giết Lục Thư Ninh, giết chết tất cả nữ nhân có khuôn mặt giống nàng, cho dù ở trong đó chỉ có một người thật sự là nàng. Bằng vào độ tàn nhẫn Tống Mạch biểu hiện ra ngoài, chỉ cần hắn thật sự hận, hắn tuyệt đối sẽ làm như vậy.

Đáng tiếc, sự thật chứng minh, Tống Mạch không có làm như vậy. Hắn bắt lấy Lục Thư Ninh, hắn đang đợi nàng, chờ lời giải thích của nàng.

Như vậy, Tống Mạch đối với nàng chính là loại thái độ thứ hai, hắn đối với nàng, vẫn có điều mong đợi.

Hắn không xuống tay tàn nhẫn được, hắn không nỡ thật sự bóp chết nàng.

Nhưng là phần không nỡ này, là ở điều kiện tiên quyết Tống Mạch còn không có biết được chân tướng còn không thể xác định nàng đối với hắn phải chăng một chút thật lòng cũng không có. Nếu nàng ăn ngay nói thật, nói cho Tống Mạch biết thân phận của mình, nói cho Tống Mạch biết nàng vui vẻ dùng các loại thủ đoạn lừa hắn một lần lại một lần, thử hỏi một nam nhân khi còn bé tương kế tựu kế thông qua hại chết đệ đệ để dạy dỗ mẹ cảm mang trong lòng bất chính, sau khi lớn lên lại giết cha đẻ, một nam nhân lần đầu gặp mặt đã bóp cổ nàng, hắn sẽ bỏ qua cho nàng? Nếu hắn biết từ đầu tới cuối nàng đều đang lừa gạt hắn, hắn sẽ bỏ qua cho nàng?

Có tình cảm hèn mọn như vậy sao?

Không có.

Nàng nói, Tống Mạch đang không buông lập tức sẽ biến thành hận, so với một loại trước càng hận hơn, bởi vì nàng khiến cho hắn ngu ngốc chờ nhiều năm như vậy, chờ được kết quả như vậy.

Đường Hoan không ngốc, đánh chết nàng nàng cũng sẽ không nói ra tình hình thực tế, ít nhất hiện tại không thể. Có lẽ một giấc mộng cuối cùng hắn

có thể nhớ lại được thân phận thật sự của nàng, nhưng đầu gối nàng cũng chống đỡ được đến một giấc cuối cùng, dù sao vẫn dễ chịu hơn phải chết bây giờ phải không? Tạm thời giữ được tính mạng, giành được thời gian của giấc mộng này trước đã, có lẽ sau này còn có cơ hội xoay chuyển.

Dĩ nhiên, Đường Hoan cũng không ngây thơ, ngây thơ nghĩ rằng Tống Mạch sẽ hoàn toàn tin tưởng lời nói dối "Quý Hồn mất trí nhớ, hoàn dương tìm người" của nàng.

May mắn là, cho dù Tống Mạch không tin, hẳn không có chứng cứ chứng minh nàng đang nói dối.

Không có chứng cứ, phần mong đợi mơ hồ kia của hắn sẽ chỉ càng ngày càng có lợi với nàng.

Nếu một người mà trong lòng vẫn ôm mong đợi nào đó, khi có lời giải thích làm cho hắn cảm thấy phần mong đợi này là có thể thực hiện, lý trí của hắn sẽ theo bản năng nghiêng về phía tin tưởng lời giải thích này. Bởi vì, mỗi người đều khát khao một mặt tốt đẹp, đều hy vọng bỏ ra thật lòng cũng nhận được thật lòng.

Nàng thích hắn, nàng không thích hắn, Tống Mạch hy vọng loại kết quả nào đây?

Đường Hoan muốn lợi dụng sự mong đợi của hắn.

Tống Mạch tận mắt chứng kiến Lục Thư Ninh chết đi rồi nàng sống lại, chuyện nàng có thể bám vào trên thân người là không giấu giếm nổi nữa. Nếu như trong mỗi giấc mộng trước nguyên thân của nàng đều là Tống Mạch quen thuộc từ nhỏ, đều từng để cho hắn phát hiện một số thay đổi của nguyên thân bởi vì nàng mà nên, những lời nói dối này của Đường Hoan rất khó đả động đến hắn. Đáng tiếc, những giấc mộng kia không phải như thế. Trừ Cẩm Chi và Thủy Tiên ra, bắt đầu từ đồ đệ Tiểu Ngũ, Tống Mạch biết chính là nàng thật sự, là bộ dáng nàng muốn cho hắn biết.

Cho nên, đối với lời giải thích của nàng cho hắn, bây giờ Tống Mạch hắn là có hai loại ý nghĩ.

Hoặc là, hắn không tin, cho rằng đây là một lời nói dối khác của nàng, hănggiữ lại mạng của nàng, bởi vì hắn muốn vạch trần nàng, ép nàng nói rachân tướng.

Hoặc là, Tống Mạch tin.

Tống Mạch tin, tự hắn sẽ tìm lý do cho nàng.

Hắn sẽ nghĩ, có lẽ ban đầu nữ nhân này đúng là lừa dối hắn trêu đùa hắn, nhưng sau này nàng lại có thể thật sự thích hắn thì sao? Hắn đối tốt với nàng như vậy, nàng cũng vẫn nhiệt tình đợi hắn, giống đồ đệ Tiểu Ngũha hoàn Tiểu Ngũ, thậm chí Thủy Tiên cuối cùng chịu vì hắn mà chết, nếu không yêu, làm sao nàng có thể nhảy xuống chứ? Chỉ là dần dần nàng lại không nhớ rõ, giống như Hải Đường gả lầm, giống như Lâm Nguyệt từ không muốn đến muốn ... Lâm Nguyệt chết rồi, gặp được quý sai, nàng có phải còn nhớ ước định đêm đó của hai người hay không, cầu xin quý sai đưa nàng đến bên cạnh hắn sớm hơn một chút? Sau đó quý sai làm khó dễ nàng, xoá đi trí nhớ của nàng bảo nàng đi tìm nam nhân yêu nàng nàng cũng yêu hắn, cũng chính là... hắn?

Nhiều giấc mộng như vậy, Tống Mạch có lẽ còn có thể có đủ loại ý nghĩ trong đầu, đó đều là chuyện của hắn. Chuyện tiếp theo Đường Hoan phải làm, chính là làm cho Tống Mạch tin tưởng cái loại có lợi nhất với nàng này.

Nàng sẽ khiến cho hắn tin tưởng, trăm phương nghìn kế!

~

Tiền viện, Tống Mạch nhìn lướt qua bát mì sạch sẽ trên bàn ăn, bảo nha hoàn lui xuống.

Hắn ngồi yên lặng một lát, đứng dậy đi đến trước cửa sổ.

Không có ánh trăng, bên ngoài là một mảng tối đen, chỉ có ánh sao lốm đốm đầy trời.

Hắn từng nghĩ rằng nàng là ánh trăng, trong lúc hắn nhớ rõ hoặc không nhớ rõ, hắn lần lượt hái nàng vào trong lòng cẩn thận từng li từng tí mà nâng niu, cuối cùng lại đều không thể bảo vệ được. Hắn không tin số mệnh, liên tục thử nghiệm, cho đến đời này, mới phát hiện nàng chính là ánh trăng trong nước, hư ảo mờ mịt, không chân thật.

Hiện tại, trước mặt hắn có một hồ nước lặng, nàng lại xuất hiện. Nhưng bởi vì nước là tĩnh lặng, hắn không thể phán đoán được thật giả của nàng.

Đêm nay, từng ánh mắt từng nụ cười của nàng, mỗi câu mỗi hành động của nàng, hắn suy đi nghĩ lại, không tìm ra sơ hở.

Giống như là mấy đời trước, hắn không thể phán đoán được rốt cuộc là nàng một mực giả vờ, hay là dần dần động chân tình.

Nếu như về sau này nàng là động tình thật sự, ban đầu nàng giả mạo Cẩm Chi “câu” hắn là có chuyện gì?

Nếu nàng vẫn đều đặn đàng lá mặt lá trái, mục đích của nàng là cái gì, chỉ vì hoan hảo cùng hắn? Trên đời nhiều nam nhân như vậy, hắn không tin không có người xuất sắc hơn hắn, dù sao trừ bề ngoài ra, hắn từng là nông phu nghèo rớt mồng tơi, là đồ tể tay đầy như bản... Nàng cũng chưa từng đến đây.

Trên đời làm sao có thể có nữ nhân như vậy?

Hắn thậm chí không dám nghi ngờ nàng.

Không dám.

Nghi ngờ rồi, hẳn có thể giam nàng giống như nhốt Lục Thư Ninh, quan sát nàng, chỉ cần thời hạn một tháng đến, có thể biết thật giả.

Hẳn sợ chính là thời điểm kia.

Thời điểm kia, hẳn nên mong đợi nàng nói là thật hay là giả?

Giả, nàng lại đang lừa hẳn, hẳn có thể vô cùng đơn giản giết nàng, hoặc là, dùng thủ đoạn khác trả thù nàng.

Thật, nàng không có lừa hẳn, nhưng thời hạn một tháng đã hết, hồn của nàng sẽ rời đi, hẳn ngay cả cơ hội nói xin lỗi cũng không có...

Hẳn đứng ở trước cửa sổ, nhìn bên ngoài tối đen như mực đậm dần dần trở nên mờ ảo, nhìn trời xa xa dần dần trở thành màu xám trắng, chỉ có một ngôi sao còn treo ở nơi đó, để cho hẳn nhìn.

Hẳn đi thẳng đến sân luyện võ.

Sau khi trở về tắm rửa thay quần áo, lúc chuẩn bị dùng điểm tâm, phân phó Chu Dật: "Đi xem nàng đã dậy chưa."

Chu Dật kinh ngạc nhìn hẳn, đây là sau khi xảy ra sự kiện kia, lần đầu tiên tướng quân chủ động hỏi chuyện của phu... Thư cô nương. Chẳng qua hẳnta cũng chỉ là nhìn thoáng qua, lập tức xoay người đi ra ngoài, rất nhanh đã quay trở lại, "Tướng quân, nha hoàn nói Thư cô nương vẫn còn đang ngủ."

"Ừm, đi truyền lời, nói khi nàng dậy, lập tức nói cho ta biết."

"Vâng."

Sau khi ăn xong, Tống Mạch ngồi ở thư phòng xử lý công việc, sau ngày hôm nay sẽ phải lên đường đi đến Thanh thành, hai ngày này còn nhiều việc.

Bận bận rộn rộn, hấn chợt ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này đã đến giờ nào rồi, sao nàng còn chưa thức dậy?

Thời gian đầu hạ, bên ngoài ánh nắng sáng rõ đến chói mắt, hay là nàng... Nàng là Quý Hồn, ban ngày không dám ra đây?

Tống Mạch có chút không yên lòng, lại bắt buộc mình tĩnh tâm yên lòng lại không cần suy nghĩ đến nàng, sau đó kiên nhẫn chờ đợi hạ nhân thông báo.

Một mực đợi đến trước bữa trưa, Chu Dật mới vừa tiến vào truyền lời, thanh âm của nàng cũng từ xa xa bay tới.

Tống Mạch buông đồ trong tay xuống, bước ra ngoài.

Lúc này Đường Hoan ngủ được một giấc vô cùng đầy đủ, sau khi tỉnh lại sắc mặt hồng hào thần thái sáng láng, so sánh với Lục Thư Ninh cả ngày nhúm mày sâu bi lúc trước quả thực tưởng như hai người, nha hoàn thiếu chút nữa thì không nhận ra nàng. Đường Hoan cũng cảm thấy tay chân của mình không còn mềm nhũn như vậy nữa, lấy ra một chiếc váy thêu hải đường kiều diễm duy nhất trong đồng đồ trắng của nguyên thân, hơi trang điểm một chút, đẩy nha hoàn ra tới tìm Tống Mạch. Đang lúc dây dưa, nhìn thấy bóng dáng Tống Mạch xuất hiện ở cửa thư phòng.

"Tướng quân!" Nàng hưng phấn mà gọi hấn, cười tươi như hoa.

Nha hoàn đã khiếp sợ qua rồi, Chu Dật lại nhìn ngây ngẩn, hấn ta chứng kiến toàn bộ quá trình Lục Thư Ninh từ một cô gái mới gả trở thành tù phạm, nếu nói tướng quân trời sinh không biết cười, Lục Thư Ninh này chính là bị hành hạ mà sinh ra không biết cười, làm sao hôm nay vậy mà...

Hấn ta nhìn chăm chăm nữ nhân đứng đối diện, căn bản không cách nào che dấu kinh diễm trong mắt.

"Lui xuống đi, nơi này tạm thời không cần người hầu hạ." Tống Mạch thu hồi tầm mắt, giọng nói giống như trước kia không nghe ra mừng giận.

Trong lòng Chu Dật lại không khỏi rùng mình, cung kính rời đi, trước khi đi cho nha hoàn kia một ánh mắt. Nha hoàn lập tức cúi đầu đi hậu viện.

"Ai cho người đến phía trước?" Tống Mạch nhìn cũng không nhìn nữ nhân chạy đến trước mặt, không vui hỏi. Hẳn không có giam Lục Thư Ninh ở trong phòng không thấy mặt trời, bình thường là cho phép nàng ta đi lại ở hậu viện, chỉ là không có dặn dò của hắn, không cho phép Lục Thư Ninh bước vào tiền viện nửa bước. Lục Thư Ninh vẫn quy quy củ củ, ngay cả nhấc cũng không nhắc tới, nàng thì ngược lại...

"Vì sao ta không thể tới đây chứ?" Đường Hoan ngửa đầu nhìn hắn, thấy Tống Mạch nhíu mày, nàng dường như sợ hãi lui ra phía sau một bước, ánh mắt cũng chuyển qua bộ ngực của Tống Mạch, lấy lòng thương lượng cùng hắn: "Tướng quân, việc này, ta ... ta muốn ra khỏi cửa, nhưng trên người ta không có bạc, người có thể cho ta vay một chút hay không? Chờ ta tìm được người trong lòng, sẽ bảo chàng trả lại người giúp ta. Nếu như người sợ ta quyt nợ, có thể viết chứng từ!"

Ánh mắt Tống Mạch loé lên, cúi đầu nhìn nàng: "Chứng từ? Được, vậy người nói cho ta biết tên của người là gì trước."

Đường Hoan há to miệng: "Ta ... tối hôm qua không phải ta đã nói cho người rồi sao, ta không nhớ rõ mình là ai mà."

Tống Mạch nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng: "Không biết tên của người, ta viết giấy chứng từ như thế nào? Không tên không họ, người cuỗm theo bạc chạy, ta tìm ai đòi đây?"

"Không cần người tìm đâu, ta có tiền sẽ trở về trả cho người! Yên tâm đi!" Đường Hoan nở nụ cười, ngây thơ hồn nhiên.

"Ta không tin ngươi." Tống Mạch từ bên cạnh nàng vòng qua, đi về phía thiên đình.

Lập tức phải dùng cơm rồi.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 95: Chương 84, Nhảy Tường

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan đuổi theo Tống Mạch vào thiên đình.

"Được rồi được rồi, ta không vay bạc người nữa, vậy người để cho ta ra khỏi phủ là được chứ?"

Bàn gỗ lê vàng hình vuông, Tống Mạch ngồi ở phía bắc, Đường Hoan rất quen thuộc tự mình tới ngồi xuống dưới tay hắn, hai tay ngoan ngoãn đặt lên trên đùi, quay đầu nhìn hắn: "Tướng quân đại nhân, oan có đầu nợ có chủ, người có cừ oán với Lục Thư Ninh, nay nàng ấy cũng chết rồi, người cũng nên buông xuống, vậy thì lại càng không nên lấy ta ra để trút cơn giận. Tướng quân, người mau nói một tiếng với những hạ nhân này, để cho bọn họ không cần ngăn cản ta. Người cũng biết, ta chỉ có thời gian một tháng, phải nhanh đi ra ngoài tìm chàng thôi."

Giọng nói mềm mại, một chút cũng không sợ hãi.

Từ trước đến nay nàng cũng chưa từng sợ hãi. Hắn thỉnh thoảng nói nặng lời, nàng hoặc là đùa giỡn cáu kỉnh với hắn hoặc là giả vờ đáng thương với hắn. Hắn cái gì cũng nhường nàng tùy ý nàng, nàng thì lại càng không sợ, không kiêng nể gì cả.

"Ta cho người ngồi xuống à?" Tống Mạch nhìn ngoài cửa, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đường Hoan sửng sốt một chút, tiếp theo nhỏ giọng oán giận: "Người người này làm sao..."

Lời vừa ra khỏi miệng Tống Mạch đã mắt lạnh nhìn qua đây. Lúc này nàng tắt tiếng, rời ghế như giận dỗi, đứng ở bên cạnh Tống Mạch. Hãn không nói lời nào, nhất thời nàng cũng không dám lăm miệng, sợ người này đuổi thẳng nàng đi ra ngoài. Chẳng qua đợi được một lát, thấy Tống Mạch thắt lưng thẳng tắp nhìn cửa đến xuất thần, dường như có tâm sự, Đường Hoan lặng lẽ dịch đến sau cái ghế của hãn, thở phào, nâng tay ấn lên bả vai hãn: "Tướng quân, ta xoa bóp vai cho ngài, xoa bóp xong người để cho ta đi được không?" Thanh âm tự nhiên nối liền, phảng phất như cũng không có nhận thấy được cơ thể của nam nhân khẽ cứng lại, cũng không có liếc thấy nam nhân suýt nữa đứng dậy bắt tay nàng.

Sức lực trên tay nàng cũng không lớn, Tống Mạch lại ngoài ý muốn cảm thấy rất thoải mái.

Tối hôm qua trắng đêm không ngủ, buổi sáng lại ngồi ở thư phòng một lúc lâu, đầu vai đang cứng ngắc.

Cho nên hãn không có đẩy nàng ra. Nếu nàng muốn lấy lòng hãn, vậy thì tùy nàng đi thôi, dù sao hãn không có chịu thiệt, cũng không có vạch trần lớp vỏ của nàng. Nếu nàng có điều cầu xin, sớm muộn gì sẽ lộ ra dấu vết. Nếu nàng thật sự muốn rời đi, vậy xem nàng có bản lĩnh đó hay không.

Tống Mạch yên lặng hưởng thụ sự hầu hạ của nữ nhân.

Đường Hoan xoa xoa cánh tay đã mỏi nhừ rồi, lặng lẽ nghiêng đầu đánh giá nam nhân, chỉ thấy mặt hãn không chút thay đổi đang nhắm mắt dưỡng thần!

Đường Hoan muốn khóc quá!

Đây là mệnh của nàng mà, rõ ràng thoát khỏi nam nhân này còn không kịp, hết lần này tới lần khác còn phải tìm cách ở lại bên cạnh hãn. Trước kia hãn ngốc hãn đối tốt với nàng, quá trình này còn chơi rất vui, hiện tại, hãn

chính là một con sói, mà nàng là con thỏ xui xẻo phải khiến cho con sói thích nàng nếu không sẽ chết đó!

Nàng còn phải lấy lòng hắn!

Trên tay không tự chủ tăng thêm sức lực.

Tống Mạch chợt mở mắt, nghiêng đầu nhìn nàng: "Người đang nhìn cái gì?"

Bốn mắt nhìn nhau, Đường Hoan chớp chớp mắt, có chút ngượng ngùng cười cười, đứng thẳng lại nói: "Nhìn người đó, thật ra tướng quân người còn rất ưa nhìn, chẳng qua là bộ mặt luôn nghiêm túc quá dọa người rồi. Đúng rồi, ta ăn như vậy tướng quân có thoải mái không vậy?"

Tống Mạch không tiếng động cười lạnh: "Sức lực quá nhỏ, không có cảm giác gì."

Đường Hoan ảo não kêu một tiếng "à", trên tay tăng thêm sức lực, thanh âm có chút thờ hốt hốt: "Còn như vậy?"

"... Còn được." Tống Mạch nhắm mắt lại một lần nữa.

"Hì hì, ta hầu hạ tướng quân thoải mái rồi, khi nào thì tướng quân thả ta đi vậy?" Đường Hoan quay đầu, lấy lòng nói, bởi vì đứng quá gần, hô hấp lướt nhẹ qua bên tai, gò má hần.

Lại là sự thân mật hết sức quen thuộc.

Giọng nói của Tống Mạch lạnh hơn: "Ta chưa hề từng nói muốn thả người ra khỏi phủ."

Đường Hoan dừng động tác một chút, ngay sau đó hung hăng đẩy hần một cái, nổi giận ùng ùng chuyển tới bên cạnh hắn: "Người người này sao không nói đạo lý như vậy? Đã nói ta không phải nàng ấy rồi! Còn nữa,

người đã không muốn cho ta đi, vì sao không nói sớm, người nói sớm, ta sẽ không lãng phí công sức hầu hạ người rồi!"

Tống Mạch vừa định trả lời nàng, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân, bèn nhếch môi.

Đám hạ nhân bưng đồ ăn xuất hiện ở trước cửa, dùng ánh mắt hỏi hẩn. Tống Mạch gật gật đầu, chờ sau khi đám hạ nhân dọn đồ ăn xong rồi đi, hẩn lờm nàng: "Người còn không đi? Là muốn hầu hạ ta dùng cơm sao?"

Đường Hoan nhìn chăm chăm thịt kho tàu, tương cá, thịt lừ trên bàn nuốt nước miếng, thay đổi dáng vẻ tức giận lúc trước, tự nhiên xắn tay áo lên một đoạn, chuẩn bị đi lấy đũa: "Được, ta gấp thức ăn cho tướng quân, tướng quân muốn ăn cái gì?"

tương cá images

Ánh mắt đảo qua cổ tay trắng mịn của nàng, Tống Mạch giơ tay lên ngăn cản nàng: "Không cần, lúc ta dùng cơm không quen người khác hầu hạ, lui xuống đi, không được ta gọi đến, không được lại đi đến phía trước. Còn dám xông loạn..." Tầm mắt dừng ở trên cổ nàng.

Đường Hoan vốn là nghiêng về phía hẩn, thấy hẩn uy hiếp như vậy, trên mặt nàng tái đi, chậm rãi ngồi thẳng, cúi đầu nhìn bàn thêu trên áo, nhỏ giọng than thở nói: "Ta nghe lời người, vậy người cũng chuẩn bị thức ăn như vậy cho ta, được không?" Đầu cũng không dám ngẩng lên, tủi thân cực kỳ.

Tống Mạch không lên tiếng trả lời.

Nước mắt Đường Hoan rơi xuống: "Nàng ấy có thù oán với người, người cũng cho ăn ngon uống ngon. Ta vừa mới quen biết người, người chỉ cho ta ăn bánh bao thừa. Tướng quân, người có phải không thích ta không? Ta

biết, ta là quý, không được con người chào đó, nhưng ta chưa từng làm chuyện xấu mà..."

Tống Mạch nhìn nàng, nhìn nước mắt của nàng "lộp bộp" rơi xuống.

Hắn bóp nàng nàng cũng không khóc, bây giờ chỉ vì ham muốn ăn uống mà khóc thành như vậy?

"Trở về đi, ta sẽ dọn dò xuống bên dưới, bắt đầu từ tối nay, trước kia một ngày ba bữa nàng ta ăn cái gì, thì người ăn cái đó." Tối hôm qua là quá tức giận, không muốn để cho nàng sống dễ chịu, bây giờ... Cho dù như thế nào, không cần thiết tính toán với nàng loại chuyện này.

Đường Hoan mừng rỡ, ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn hắn: "Thật sự?"

Tống Mạch rú mắt, chẳng ừ hử gì cả.

Đường Hoan coi như hắn thừa nhận, lau lau mắt đứng dậy muốn đi, trước khi xoay người lại dừng lại, do dự một hồi lâu, chỉ miếng thịt lừa trên bàn hỏi: "Cái này, có thể cho ta ăn một chút trước không? Thoạt nhìn thơm quá."

Tống Mạch nhíu mày.

Không đợi hắn mở miệng, Đường Hoan gió chiều nào theo chiều ấy, cầm cái đĩa trên bàn lên che vào trong ngực, chạy nhanh như chớp, miệng còn la hét "Tạ tướng quân thưởng đồ ăn".

Chẳng lẽ nàng cho rằng nàng không nói ra câu này, hắn đường đường nam nhi bảy thước sẽ vì một đĩa thức ăn mà đuổi theo ra ngoài?

Nhìn cửa trống không, Tống Mạch chỉ cảm thấy buồn cười, chỉ là khoe môi chưa kịp nhếch lên, không biết nghĩ đến cái gì, lập tức lại mím chặt.

Đường Hoan cũng mặc kệ hăn nghĩ như thế nào, trở lại trong phòng sung sướng ăn một bữa, bên cạnh là cơm trưa lúc trước Tống Mạch sai người chuẩn bị cho nàng... Bánh bao với dưa muối. Hừ, may mắn nàng có tính toán trước.

Ăn uống no đủ, Đường Hoan để cho nha hoàn dẫn đường, đi dạo một vòng tất cả những chỗ ở Hầu phủ nàng có thể đi. Đi một chút dừng một chút mất một canh giờ, trở về phòng nhào lên giường ngủ say sưa, khi tỉnh lại, sắc trời đã tối.

Hỏi thăm nha hoàn chuyện của Tống Mạch, nha hoàn lắc đầu nói không biết.

Đường Hoan không hỏi nhiều nữa, ăn xong cơm chiều tiếp tục ngủ.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, nàng lặng lẽ thức dậy, rón ra rón rén vòng qua nha hoàn ngủ trên giường ở bên ngoài, đi tới phòng khách, im hơi lặng tiếng mở cửa ra, lại nhấc một cái ghế lên nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Nếu chỉ có một tháng "hoàn dương", nàng nên làm ra bộ dáng nóng lòng rời khỏi phủ, làm sao có thể Tống Mạch nói không cho, nàng sẽ ngoan ngoãn đợi ở hậu viện?

Không biết là Tống Mạch to gan, hay là uy danh bên ngoài của Trấn Bắc tướng quân không người dám mạo phạm, thị vệ của Định Bắc Hầu phủ cũng không nghiêm ngặt. Chẳng qua Đường Hoan tin tưởng, phàm là trong ngoài Hầu phủ có tí xíu dị động, Tống Mạch nhất định là người đầu tiên biết được.

Nàng một chút cũng không lo lắng hăn sẽ thật sự để cho nàng chạy trốn.

Cho nên nàng tùy tiện chọn một phương hướng, men theo bờ tường viện phía Tây. Đến dưới chân tường, phía sau vẫn không hề có động tĩnh, Đường Hoan do dự một lát, kê ghế xong, xách váy nhảy lên ghế, giơ cánh

tay lên thử xem, còn có chút khoảng cách với đầu tường. Vì thế nàng lại bước xuống, tìm được tảng đá coi như vuông vắn ở chỗ đó, lần này thử lại, tay cuối cùng cũng có thể bấu được đến đầu tường.

Vén váy lên giắt ở bên hông, Đường Hoan xoa xoa tay, dùng sức nhảy lên trên.

Đầu miễn cưỡng thò ra đầu tường rồi, đôi chân còn treo ở bên dưới, Đường Hoan ra vẻ ngốc mà đá tường lung tung làm đi làm lại, ép buộc nửa ngày còn không thấy có người đến, nàng định bò lên đầu tường, chuẩn bị lên phía trên nghỉ một lát mới quyết định. Tống Mạch, chẳng lẽ thật sự không có mảy may phòng bị?

Không nghĩ tới vừa đi lên, bỗng nhiên phát hiện có một bóng người đứng ở bên ngoài tường, núp ở trong bóng tối, nếu không phải ánh mắt nàng tốt, chỉ sợ còn không phát hiện được.

Là Tống Mạch.

Đường Hoan làm bộ không phát hiện.

Nàng giạng chân ngồi ở đầu tường, quay đầu nhìn về phía Hậu phủ, từng ngậm từng ngậm thở: "Hừ, không cho ta đi, ta càng muốn đi, chưa từng thấy người không nói đạo lý như vậy, mệ hấn vẫn là tướng quân đấy! Chỉ biết bắt nạt nữ tử yếu đuối, tính là nam nhân cái quái gì!"

Tống Mạch cũng không có nhìn đầu tường, nhưng không có gì trở ngại hẳn nghe thấy được thanh âm của nàng.

Nghe thấy được, hấn có phút chốc dao động.

Có lẽ, nàng thật sự cái gì cũng không nhớ rõ?

Nhưng dao động cũng chỉ là chốc lát. Nàng rất biết giả bộ, lúc này đây, hẳn sẽ không dễ dàng nhận định. Sở dĩ không cho nàng đi, không cần dùng loại phương thức này thử dò xét xem nàng muốn rời khỏi thật không, là vì hẳn lập tức sẽ phải rời khỏi Kinh thành rồi, nếu nàng là cố ý lừa hẳn, chờ một khắc hẳn bắt nàng trở lại kia, nàng sẽ biết hẳn đang phái người ngó chừng nàng biết hẳn còn để ý nàng, vậy nàng, nhất định sẽ đặc ý dào dạt ý chứ?

Hẳn sẽ không dễ dàng để cho nàng nhìn thấu trái tim của hẳn nữa.

Hẳn vẫn không nhúc nhích, chờ nàng phát hiện ra hẳn, hoặc, chờ nàng nhảy xuống.

Đường Hoan nghi ngại một lát thấy Tống Mạch không có phản ứng, không mò ra rốt cuộc hẳn suy nghĩ cái gì, nàng cười “khà khà” hai tiếng, nhắc cặp giò thò ra ngoài tường, hít một hơi thật sâu, nhắm mắt nhảy xuống.

Tường rất cao, nàng cho là Tống Mạch sẽ đỡ được nàng, nhưng là hẳn không có.

Đường Hoan không phải nữ tử bình thường, còn không đến mức nhảy tường xong sẽ sái chân, nhưng Tống Mạch không có ra tay, trong lòng nàng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác nói không rõ nên lời. Có chút tức giận đi? Người kia, hẳn rõ ràng đối với nàng còn có không dứt, làm sao đột nhiên lại nhẫn tâm như thế? Hẳn biết hẳn nhẫn tâm như vậy, nàng có bao nhiêu nhúc nhích đâu không?

Nàng cũng muốn xem hẳn có thể nhẫn tâm đến mức nào!

Lúc đứng dậy, Đường Hoan cố ý trật chân, người còn chưa kịp đứng vững đã ngã nhào xuống phía trước.

Nàng không có kêu, chỉ đau đớn hít vào, chậm rãi đứng lên, dựa vào vách tường mà ngồi, cúi đầu xoa chân.

Tiếng bước chân nhấc lên, có người ngồi xổm trước mặt nàng, thanh âm lạnh nhạt nghe không ra cảm xúc: "Ngã đau rồi? Còn chạy trốn được không?" Bàn tay to không hề báo trước nắm mắt cá chân nàng.

"Đau... Đừng chạm vào!" Đường Hoan đau kêu ra tiếng, giơ tay lên đẩy hẳn: "Buông, đều tại ngươi, nếu ngươi để cho ta đi, ta sẽ không thể ngã bị thương rồi!"

Tống Mạch không để ý đến nàng, tiếp tục bóp hai cái, xác định không có vấn đề lớn mới thu tay lại, vừa muốn châm chọc nàng, nàng lại đành hoàng lại, thút tha thút thít hỏi hẳn: "Tướng quân, rốt cuộc ta chọc ngươi tức giận chỗ nào, vì sao ngươi phải đối với ta như vậy?"

Nàng ngồi ở đối diện hẳn, trong bóng tối không thấy rõ khuôn mặt, chỉ có tiếng khóc tủi thân.

Tống Mạch kinh ngạc nhìn bóng dáng mơ hồ của nàng.

Nàng hỏi hẳn vì sao...

Hẳn cũng muốn hỏi nàng vì sao.

Cho dù là Cấm Chi ban đầu, hẳn toàn tâm toàn ý móc tim móc phổi với nàng như vậy, vì sao đến cuối cùng, nàng còn muốn nói những lời đó, còn muốn cho hẳn biết, những yêu thích những dịu dàng kia của nàng, tất cả đều là giả?

Cho dù ngay từ đầu nàng có mục đích riêng, chẳng lẽ hẳn đối tốt với nàng, một chút nàng cũng không thèm để ý sao?

Bây giờ hẳn chỉ là không đỡ được nàng, nàng đã khóc rồi, vậy nàng có nhớ được, trước kia, một chút xiu ấm ức hẳn cũng không nỡ để nàng chịu..

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 96: Ánh Mặt Trời

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Ban đêm tối đen, là trầm mặc dài đằng đằng.

Tống Mạch vẫn không để ý tới nàng, vẫn không nhúc nhích ngồi xồm trước mặt nàng, Đường Hoan dần dần cũng ngừng khóc, cúi đầu giả bộ tủi thân.

Qua hồi lâu, Tống Mạch mở miệng: "Trở về đi, niệm ở người là vi phạm lần đầu, lần này ta không truy cứu, nếu có lần sau, cũng không phải sai chân đơn giản như vậy đâu."

Đường Hoan không hé răng.

Thanh âm của Tống Mạch trở nên lạnh: "Ta bảo người đứng lên."

Đường Hoan quay đầu sang một bên: "Chân đau, không đi được."

Tống Mạch trực tiếp nhắc nàng lên: "Không cần giả bộ, chân của người căn bản không có đáng ngại, đi mấy bước này không tính là cái gì."

"Người nói đương nhiên là dễ dàng, tất nhiên không phải là người đau!" Đường Hoan lắc lắc thân mình muốn thoát khỏi bàn tay hắc đang nắm lấy bả vai nàng, vùng không ra, nàng dùng sức đẩy hẳn: "Không cần người quản ta, ta muốn đợi ở chỗ nào thì đợi ở chỗ đó, người dựa vào cái gì mà quản trách!"

Tống Mạch đứng vững vàng ổn định, đợi một lát, thấy nàng vẫn không chịu nghe nói, bèn bắt lấy cánh tay nàng cưỡng ép đi trở về.

"Đau..."

Đường Hoan lão đảo đi theo hần mấy bước, vừa đi vừa cố gắng dùng một cái tay khác cạy bàn tay to của Tống Mạch ra, nhưng làm sao Tống Mạch cũng không chịu buông ra. Đường Hoan chơi xấu, làm bộ muốn nằm xuống mặt đất, cũng không đợi nàng ngã xuống, Tống Mạch nhận thấy được ý đồ của nàng, cánh tay dùng sức một cái kéo nàng vào trong lòng, tiếp theo bế nàng lên.

"Người..."

"Câm miệng, từ nơi này đến cửa viện của người, người dám nói thêm một chữ, ta lập tức giết người, tiễn người về Âm phủ." Tống Mạch chặn lời nàng trước khi nàng tranh cãi ầm ĩ. Không muốn nghe nàng mắng hần bảo hần thả nàng xuống, cũng không muốn nghe nàng hỏi vì sao muốn bế nàng. Đêm dài người yên, hần không muốn cùng nàng ầm ĩ gà bay chó sủa.

Làm như sợ hần, nàng lập tức đành hoàng lại.

Trái tim của Tống Mạch đột nhiên đập không yên lúc ôm lấy nàng cũng bình tĩnh trở lại sau đó, sải bước đi về phía trước.

Hầu phủ rất lớn, từ bờ tường đi đến cửa chính cũng có một khoảng cách rất xa.

Đường Hoan cuộn tròn ở trong ngực Tống Mạch, vì tỏ vẻ kháng cự, ngay từ đầu đã cố gắng tránh ra bên ngoài không chạm vào hần, nhưng loại tư thế này, phía sau đầu không có gì chống đỡ quá mệt mỏi, vì thế nàng tựa vào trên cánh tay của nam nhân. Nghiêng người một lát, thấy Tống Mạch không có phản đối, nàng lại co vào bên trong, nghiêng người chôn ở trước ngực hần, nhỏ giọng khen hần: "Tướng quân, ta cảm thấy, thật ra người đối với ta cũng không xấu. Người xem, mặc dù người không cho ta rời đi, nhưng người cũng không có đánh ta mắng ta, ta muốn ăn đồ ăn ngon của người, người cũng cho ta, bây giờ ta bị thương, người còn chịu bế ta như vậy, thật sự coi ta là kẻ thù, làm sao có thể đối với ta như vậy chứ."

Tống Mạch trầm mặc không nói.

Đường như đã quên uy hiếp lạnh như băng vừa rồi.

Đường Hoan vốn cũng không coi mấy lời độc ác của hắn thành chuyện, thực sự ác như vậy, hắn sớm giết nàng rồi. Nhận được ngẫm đồng ý, nàng tiếp tục tự mình nói chuyện với mình: "Aiz, nếu không phải vì thỉnh cầu ta đã quên mất kia, vì trong vòng một tháng tìm được người trong lòng, ta cũng muốn ngoan ngoãn ở lại Hầu phủ, ăn ngon uống ngon một tháng, dù sao ta đã chết rồi, quý sai cho ta hoàn dương một lần, ta cũng nên thấy quá đủ rồi... Tướng quân, thật ra ta là người không hay tức giận, người đừng coi mấy lời ta mắng người là thật, đó chỉ là nhất thời căm tức, chúng ta không thù không oán, người chịu cho ta ăn ở, ta đã rất biết ơn người rồi."

Tống Mạch tiếp tục trầm mặc, nhắc chân sai bước vào cửa chính, chờ hắn vòng quá ảnh bích, có bóng người từ trong bóng tối chợt hiện ra, lặng yên không một tiếng động đóng cửa lại.

Đường Hoan cực kỳ thất bại. Hắn không đáp lại nửa lời, tự nàng nói chuyện cũng không có ý nghĩa.

Không nói, cảm giác được hắn ôm đột nhiên rõ ràng lên.

Ngữ khí xa lạ đối xử xa lạ, nhưng vòng ôm của thân thể này, đều là thứ nàng quen thuộc hơn cả.

Nàng chuyển đầu qua ngực trái hắn, lỗ tai dán lên, cách quần áo là lồng ngực phập phồng của hắn, là tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn.

Đường Hoan không nhận được cọ cọ.

"Chạm vào nữa ta ném người xuống." Bước chân của Tống Mạch khẽ ngừng, thanh âm trầm thấp.

Việc này Đường Hoan tin tưởng hẳn có thể làm ra, vội bỏ đi tâm tư trêu chọc, đầu gối lên trên cánh tay hẳn, ngửa đầu hỏi hẳn: "Tướng quân người không hổ là mười tám tuổi đã lập chiến công hiển hách, bế ta đi quãng đường dài như vậy, hình như một chút cũng không mệt."

"Phải không? Vừa rồi ở trên đầu tường, người hình như không phải nói như vậy." Tống Mạch châm chọc nói.

Đường Hoan ngượng ngùng trốn vào trong lòng hẳn: "Ta, khi đó không phải ta đang giận người đấy sao..."

Tống Mạch cố gắng bỏ qua sự vô cùng thân thiết của nàng, cũng không chế bản năng muốn ôm nàng thật chặt, "Bây giờ không tức giận rồi?"

Đường Hoan lắc đầu: "Không tức giận, tức giận cũng vô ích, ta không đánh lại người cũng không trốn thoát. Nếu không như vậy đi, tướng quân, ta ngoan ngoan ở lại Hầu phủ, người giúp ta tìm người, thế nào?" Nàng đột nhiên hưng phấn lên, ở trong lòng hẳn lật người, một tay nắm lấy cánh tay hẳn: "Tướng quân, quyền thế của người lớn như vậy, người giúp ta tìm người đi? Người dẫn tất cả những nam nhân kia tới Hầu phủ, ta tiếp xúc với từng người từng người bọn họ, có lẽ sẽ gặp được người có thể khiến chota mặt đỏ tim đập kia, sau đó người lại ra lệnh cho chàng thích ta, chàng thích ta rồi, chúng ta cùng nhau ngủ một giấc, như vậy không phải đơn giản rồi?"

Tống Mạch cười lạnh: "Ta là tướng quân, không phải Nguyệt Lão, không có thời gian giúp người kéo cầu bắc tơ." Lại nói, nàng cho rằng thích một người có thể đơn giản như vậy sao? Hẳn bảo thích người đó sẽ thích nàng? Có lẽ để cho một nam nhân thích nàng rất dễ dàng, còn nàng, nàng xác định mặt nàng đỏ tim đập chính là thích? Hẳn không biết bao nhiêu lần thấy nàng đỏ mặt rồi.

"Người là tướng quân, người rất lợi hại, nhưng người người này thật là nhỏ mọn!" Đường Hoan bất mãn nhéo cánh tay hấn một cái, nằm trở lại vào trong lòng hấn một lần nữa, quay đầu ra ngoài, chỉ là không bao lâu lại xoay trở lại, vùi đầu làm nũng: "Tướng quân, tướng quân tốt, người giúp ta một lần đi? Cũng không cần người ra tay, người phân phó xuống dưới sẽ có người làm thay người."

"Bớt nói nhảm, ta sẽ không giúp người." Tống Mạch không chút do dự sải bước vào cửa viện của nàng.

Đường Hoan phát hiện ra, nghi ngờ nói: "Tướng quân không phải nói đưa ta đến cửa viện rồi để ta xuống sao?"

"Ta có việc muốn nói cho người, đến trong phòng nói." Thanh âm của Tống Mạch không có mấy may mắn sảng.

Đường Hoan "A" một tiếng, nửa người trên cuống quít lui ra sau một chút, ôm ngực nói: "Tướng quân, cái này, người sẽ không muốn ta..."

"Yên tâm, ta sẽ không chạm vào người."

Không để ý đến nha hoàn bị thức giấc, Tống Mạch trực tiếp ôm nàng vào phòng, thả người xuống, hấn đứng ở trước giường nói: "Người, tạm thời gọi người là Thư Ninh đi. Ngày mai ta bề bộn nhiều việc, không có thời gian để ý tới người, sau đó ngày kia ta phải lên đường đi đến Thanh thành, người cùng đi với ta. Theo như lời người, ta với người không có thù oán, không cần thiết giam giữ người, cho nên người muốn tìm nam nhân, thì tự mình đi tìm đi, toàn bộ quận Thanh thành có ba vạn kỵ binh mười vạn binh sĩ đóng quân, đủ cho người tìm rồi."

"Người, nói là sự thật?" Đường Hoan kích động ngồi dậy, hướng về phía hấn nói. Lập tức có thể thấy mười ba vạn nam nhân đó, cho dù không thể làm gì, điều này cũng tuyệt đối đủ chấn động rồi, khó trách sự phụ tùng ở trong quân doanh lẫn lộn hơn nửa năm!

Trong phòng không có thắp đèn, nhưng Tống Mạch hoàn toàn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ bây giờ của nàng. Hắn "ừ" một tiếng, vào lúc nàng khen hắn là người tốt đánh gãy nàng: "Người không cần cao hứng quá sớm, ta không phải người lương thiện, sẽ không vô duyên vô cớ giúp người. Một tháng tiếp theo, làm trao đổi việc ta giúp người, người phải nữ giả nam trang làm gã sai vặt cho ta, vào lúc ta cần người hầu hạ, người phải nghe ta sắp xếp, chỉ có khi ta không cần người làm việc, người rảnh rỗi rồi, mới có thể đi tìm nam nhân của người. Điều này, người có thể làm được không?" Hắn không thể để nàng ở lại Kinh thành, mà mang nàng đi Thanh thành, thì cần một lý do thích hợp.

"Việc này..." Đường Hoan suy nghĩ một chút, mong đợi hỏi: "Tướng quân, vậy, thời gian người cần ta hầu hạ không nhiều lắm đâu nhỉ?"

"Nhìn tình huống mà quyết định, tạm thời không cách nào bảo đảm."

"Được rồi, đến lúc đó ta cố gắng làm xong chuyện tướng quân dặn sớm một chút, là có thể thêm một chút thời gian đi ra ngoài tìm người rồi." Đường Hoan tự an ủi.

Tống Mạch không có phủ nhận, trước khi đi hỏi nàng: "Đúng rồi, ngày kia chúng ta cưỡi ngựa chạy tới Thanh thành, người biết không?"

"A, ta ta cũng không biết mình có biết hay không!" Đường Hoan vừa mới nằm xuống, nghe vậy lại nhòm dậy.

Tống Mạch sớm nghĩ tới điều này, "Được rồi, ngày mai ta sẽ phái người dẫn người đi săn cưỡi ngựa, người biết là tốt nhất, nếu không mà nói, trong một ngày phải học xong."

Đường Hoan mày ử mặt ê: "Ngồi xe ngựa không được sao? Cưỡi ngựa mệt lắm đó, bên ngoài nóng như vậy, sẽ rám đen người mất."

"Rám đen càng tốt, dù sao cũng có thể khiến cho người nhìn càng giống gã sai vặt." Tống Mạch cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi. Ngồi xe ngựa, nàng tưởng đi du sơn ngoạn thủy sao?

~

Ngày thứ hai, Tống Mạch thu xếp thỏa đáng, tiến cung thật sớm.

Nha hoàn nhìn xem canh giờ, đi vào đánh thức Đường Hoan còn đang ngủ nướng, nói Tiết hộ vệ đã ở bên ngoài chờ nàng rồi.

Đường Hoan dụi dụi mắt, "Tiết hộ vệ là ai?"

Ánh mắt nha hoàn lập tức trở nên sùng bái, hai mắt sáng lên: "Thư cô nương người không biết, bên người tướng quân của chúng ta có mười sáu hộ vệ, công phu đều là tướng quân tự mình chỉ điểm, tùy tiện người nào đi rang ngoài đều là hộ vệ được gia đình quyền quý tranh đoạt. Chẳng qua bọn họ trung thành và tận tâm với tướng quân, cho dù tướng quân thả người, bọn họ cũng sẽ không tìm đến làm môn hạ của người khác. À, Tiết hộ vệ tên là Tiết Trạ, là người hiền lành nhất trong mười sáu người, rất hay cười. Thư cô nương có hãn chiếu cố, không cần khẩn trương."

Đường Hoan rất muốn hỏi một chút Tiết Trạ này có đẹp trai hay không, chẳng qua sợ dọa đến nha hoàn, nàng không hỏi nhiều, đứng dậy rửa mặt chải đầu, thay nam trang Tống Mạch chuẩn bị cho nàng. Áo bào tro cổ tròn quần trắng giày đen, rất không bắt mắt.

Dùng xong điểm tâm, Đường Hoan donha hoàn dẫn đến tiền viện, vòng qua hành lang, chỉ thấy trong viện dưới tàng cây quế kia có hai nam nhân đang đứng. Trong đó một người là Chu Dật, hãn ta đứng ở trong nắng sớm sáng lạn, nghiêng về phía nàng đang nói cái gì. Nam tử đối diện với hãn ta đứng ở trong bóng cây, đối diện với Đường Hoan bên này. Ánh mắt của Đường Hoan vừa rơi vào trên người hãn, người nọ đã giương mắt nhìn lại đây, sau

khi hơi kinh ngạc, nhếchmiệng cười, lúm đồng tiền hơi nông ở cạnh khoé miệng bên phải lập tức trở nên rõ ràng.

Nam tử vốn thoát nhìn rất chững chạc, cười như vậy, lập tức hoạt bát lên rất nhiều.

Đường Hoan nhìn đến sững sờ.

Một cái chớp mắt kia, nàng đột nhiên phát hiện, Tiết Trạm mặc dù đứng ở trong bóng râm, nụ cười của hắn còn sáng hơn cả nắng sớm, cho dù ánh nhìn, tâm tình cũng sẽ không tự giác sáng sủa lên.

Tướng quân lạnh như băng đá như Tống Mạch, vậy mà dạy dỗ được một hộ vệ như vậy?

Đường Hoan tò mò trong lòng, thoải mái đi tới, nhìn hắn, hỏi Chu Dật: "Chu hộ vệ, hắn chính là Tiết hộ vệ sao?"

Tiết Trạm chỉ cười không nói, Chu Dật không dám nhìn nàng, lui ra phía sau một bước giới thiệu nói: "Đúng vậy, Thụ cô nương, trước khi tướng quân đi sắp xếp cho Tiết Trạm dạy cô cưỡi ngựa."

"Vì sao không phải người? Thuật cưỡi ngựa của người không bằng hắn sao?" Đường Hoan kinh ngạc với phản ứng của Chu Dật, làm sao đường như đột nhiên sợ nàng rồi?

Chu Dật không nghĩ tới nàng sẽ hỏi như vậy, hơi lắp bắp: "Việc này..."

Tiết Trạm cười giải vây cho hắn ta: "Thụ cô nương, Chu Dật có chuyện quan trọng khác phải phụ trách, trước mắt trong đám hộ vệ của tướng quân tranh cãi nhất, cho nên tướng quân phái ta chiếu cố cô. Cô nương chuẩn bị xong chưa? Nếu xong rồi, bây giờ ta sẽ dẫn cô đi chọn ngựa."

"Được, vậy chúng ta mau đi đi, chuồng ngựa ở đâu?"

"Bên này..."

Hai người càng đi càng xa, Chu Dật cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nữ nhân Tướng quân coi trọng, hẳn ta không dám nhìn thêm nữa cái, về phần Tiết Trạm tên kia, hẳn tự cầu nhiều phúc đi...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Giai Nhân đặt ra từng câu truyện đều là 5-6 vạn chữ. Trước kia viết xong mỗi giấc mộng 10 chương, cơ bản đều là chương dài, bây giờ số chương nhiều hơn, song chương chưa chắc ngắn hơn, tiếp tục cưỡng cầu mỗi cuốn 10 chương sẽ ảnh hưởng tới nội dung dã bố trí, vì nhỏ mất lớn. Cho nên, hai giấc mộng cuối cùng, Giai Nhân chuyên tâm viết nội dung vở kịch, số chữ chương dài chương ngắn tình trạng mà định ra, không lại giới hạn 10 chương nữa.

Mọi người yên tâm, cho dù đoạn chương nhiều hơn, bởi vì gấp đôi, thời gian chờ đợi một giấc mộng giống như trước kia, dài nhất là 4 tháng 10 ngày nhất định có thể viết xong cảnh trong mơ. Về phần sau khi tỉnh mộng, mọi người là hy vọng nhiều viết thêm một chút hay là nhanh hơn một chút để cho bọn họ ở cùng một chỗ? Dù sao sau khi tỉnh mộng cơ bản đều là sống, bao gồm cái gọi là trắc trở, ha ha ~

s. 1: Mặc dù Gia Nhân rất thương Mạch Mạch, nhưng rõ ràng thiên vị nữ chủ hơn, cho nên toàn văn Hoan Hoan không có ngược! ! ! Chỗ tự nàng thăm oán đau đầu lao lực không tính. Đương nhiên, nếu cuối cùng Hoan Hoan muốn bay một mình, vậy nhất định là "ngược" nàng ...

s. 2: vô luận canh lẻ canh chẵn, Giai Nhân đều đã thông báo thời gian trước ở văn án, bởi vì là hiện con số, xuất hiện khác biệt thì xin mọi người hãy bao dung!

Theo đuổi văn cực khổ, yêu mọi người!

Đưa lên một tiểu kịch trường ngoài mộng:

Một ngày nào đó, Đường Hoan đột nhiên phát hiện khinh công của mình tốt hơn Tống Mạch, lúc đó mở cờ trong bụng, chạy đến trước người Tống Mạch hô: "Tống Mạch người giả bộ lãnh diễm cái gì chứ, nhớ năm đó người bị lão nương lừa xoay quanh, lão nương đặt người ở dưới thân... ba la bala..." Mãng xong thấy đi về phía Tống Mạch, Đường Hoan quay đầu chuồnmất, nghĩ rằng lần này rốt cục có thể hoàn toàn chạy ra trong lòng bàn tay của nam nhân, không ngờ không ra khỏi cửa nhà đã bị Tống Mạch bắt được .

Đường Hoan vô cùng căm phẫn: "Làm sao có thể? Lần trước tỷ thí rõ ràng ta thắng người!"

Tống Mạch cười lạnh: "Không cho nàng thắng một lần, ta làm sao mà biết nàng ghen lời trong lòng nhiều năm như vậy?"

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 97: Chương 86, Không Tiếp

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Edit+beta: Trạch Mỗ

Phủ Định Bắc Hầu ở ngoại ô Kinh thành có ngựa tứ thôn trang, chiếm diện tích rất rộng lớn, trong đó một mảnh sân bãi lớn đều đổi thành trường đuagựa.

Thật ra Hầu phủ cũng có trường đua ngựa, chẳng qua là chỗ quá nhỏ, hoàn toàn không có cách nào so sánh với thôn trang.

Tống Mạch để cho Tiết Trạm dẫn người tới thôn trang, trước lúc sắp chia tay dặn hấn ta ba việc.

Một là dạy Thư cô nương biết cưỡi ngựa, hai là bảo đảm Thư cô nương chutoàn không cho nàng bị thương, ba là... coi chừng nàng không cho nàngbiến mất.

Ba điều này Tiết Trạm đều có thể bảo đảm, hấn chỉ là nghi hoặc vì sao tướng quân lo lắng Thư cô nương sẽ chạy trốn.

Hấn như lơ đãng ghé mắt nhìn lại.

Hôm nay Thư cô nương mặc một thân nam trang, tóc dài dùng trâm ngọc cố định lên, trừ cái đó ra lại không có chút xíu đồ trang sức, nàng lại cao gầy hơn so với nữ tử bình thường, nếu như từ phía sau nhìn lại, chỉ sợ thực sự sẽ cho rằng nàng là nam tử. Chẳng qua chỉ cần chuyển tới phía trước, không đề cập tới trước ngực nàng rõ ràng khác hấn với nam tử, chỉ làkhôn mặt kia, cũng sẽ không có người nhận lầm.

Tiết Trạm chưa từng thấy dáng vẻ trước kia của Thư cô nương, nhưng hẳn biết lai lịch của nàng. Huyết án của Hầu phủ năm đó, hầu gia do tướng quân tự mình ratay, hộ vệ khác thì do mười sáu người bọn họ giải quyết toàn bộ, mà “Hầu phu nhân” thay thế Thư cô nương chôn cất ở trong phần mộ tổ tiên của Tổng gia kia, lại hẳn tự mình tìm về.

Hôm nay là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy người thật.

Trông thấy rồi, cuối cùng hẳn cũng hiểu vì sao tướng quân từ trước đến giờ không gần nữ. Sắc có thể đột nhiên vì một nữ nhân làm ra loại chuyện này.

Một năm trôi qua, tướng quân cuối cùng cũng chịu để cho Thư cô nương xuất hiện ở trước mặt người rồi.

Có lẽ, tướng quân cũng chưa từng có suy nghĩ muốn hoàn toàn che giấu tai mắt người đi?

Thu hồi tầm mắt, Tiết Trạm nở nụ cười.

Chu Dật tên kia, giao việc này cho hẳn, dường như chỉ mình hẳn ta là thông minh. Hẳn cũng biết Thư cô nương là nữ nhân của tướng quân, nhưng tướng quân cũng để cho bọn họ dạy nàng cưỡi ngựa rồi, chỉ cần bọn họ quy củ, có cái gì phải sợ? Chẳng lẽ tướng quân còn có thể bởi vì bọn họ tới gần Thư cô nương mà tức giận?

Tiết Trạm cũng không cho rằng tướng quân anh minh thần võ nhà mình nhỏ mọn như vậy, thật sự nhỏ mọn, hẳn sẽ tự mình dạy Thư cô nương rồi.

Vào sân cưỡi ngựa, Tiết Trạm đưa cương ngựa cho Đường Hoan: "Thư cô nương, chuyến đi này của chúng ta ít nhất phải đi sáu bảy ngày, lần đầu tiên cô cưỡi ngựa, không cần phải học vội vàng, trước quen thuộc với nó một chút đi, đi vòng quanh sân cưỡi ngựa một vòng, coi như là hoạt động dân gân dẫn cốt."

Đường Hoan đón lấy cương ngựa, đại hắc mã quay đầu nhìn qua, mắt đen ngập nước động lòng người cực kỳ. Đường Hoan cười sờ sờ nó, quay đầu hỏi Tiết Trạh: "Người đi cùng ta sao?"

"Đương nhiên." Tiết Trạh cười nói, thủy chung giữ vững khoảng cách ba bước với nàng: "Tướng quân căn dặn chúng ta phải chiếu cố tốt cho cô nương, Tiết mỗ cũng không dám tự ý rời khỏi cương vị công tác."

Đường Hoan thích nhìn hắh cười, vừa đi về trước vừa nói với hắh: "Người đi theo bên cạnh tướng quân đã bao nhiêu năm rồi?"

"Bảy năm, " Trong mắt Tiết Trạh hiện lên một tia hoài niệm. "Khi bình định Tây Nam làm phản, ta bị rơi vào trong đầm lầy thiếu chút nữa chết, là tướng quân cứu ta ra. Khi đó tướng quân vừa mười lăm tuổi, tòng quân nửa năm đã thành thiên hộ, sau đó liên tục xông đến vị trí bây giờ."

Đường Hoan đối với chiến tích của Tống Mạch cũng không có hứng thú, nàng sớm biết đó là một nam nhân lợi hại, nàng tò mò hơn là Tống Mạch ở chung cùng với những hộ vệ này như thế nào. "Tướng quân thật lợi hại, đúng rồi, tướng quân nghiêm túc như vậy, cả ngày lạnh như băng, người ở trước mặt hắh cũng dám cười như vậy sao?"

"Việc này..." Tiết Trạh khụ khụ, xấu hổ sờ sờ mũi, "Nói đến không sợ cô nương chê cười, tướng quân có mười sáu người hầu cận, ta là chịu tướng quân răn dạy nhiều lần nhất. Bởi vì, con người của ta có chút, cười trên nỗi đau của người khác đi, thật ra cũng không coi là cười trên nỗi đau của người khác mà! Ví như có lần chúng ta đi ra ngoài, Chu Dật đang nói chuyện cùng ta, không cẩn thận ngựa của hắh đột nhiên bị gãy chân, hại hắh ngã xuống. Lúc hắh vờ ngã xuống ta cũng hoảng sợ, nhưng hắh lập tức đứng lên ngay, chuyện gì cũng không có, ta đây nghĩ đến dáng vẻ hắh chậh vật quỳ trên mặt đất liền nở nụ cười, sau đó tướng quân liền trừng ta một cái."

"Chỉ người cười, mấy người bọn họ cũng không cười?" Đường Hoan cười hỏi.

Tiết Trạm nhăn mặt: "Không có, sau đó ta lén lút hỏi bọn họ, bọn họ đều nói không gì buồn cười."

Đường Hoan lại bị vẻ mặt như vậy của hãn chộc cười, khi vừa gặp mặt còn chorằng hãn rất ổn trọng đó, không nghĩ tới mừng giận dễ lộ ra như thế, hoàn toàn không hợp với thân phận hộ vệ của Tống Mịch.

Thấy nàng cười không ngừng, Tiết Trạm giải thích cho mình: "Bây giờ ta đã sửa lại rất nhiều, ít nhất ở trước mặt tướng quân có thể quản được mình."

Đường Hoan hừ một tiếng, "Vì sao phải quản mình chứ? Là ta ta cũng cười, những hộ vệ kia và tướng quân đều quá cứng nhắc rồi."

Tiết Trạm rùng mình một cái, biết rõ canh giờ này tướng quân còn ở trong cung, vẫn là nhin không được quay đầu đảo quanh một vòng, sợ bị tướng quân nghe được lời này. Thử cô nương có chỗ dựa nói xấu sau lưng tướng quân, hãn cũng không dám, vội rẽ đề tài đến chỗ khác.

Hai người nói chuyện hợp ý, trò chuyện trò chuyện, thấm thoát đã vòng được non nửa vòng.

Đường Hoan có chút ngứa ngáy rồi, dừng bước, vịn yên ngựa nói: "Tiết Trạm, ta muốn thử cười ngựa xem, ta cứ cảm thấy dường như ta biết cười."

Tiết Trạm là người tương đối hiền hoà, lúc mười sáu hộ vệ mới quen, hãn là thân quen với mọi người đầu tiên. Bây giờ hai người hàn huyên lâu như vậy, hãn phát hiện Thử cô nương một chút kênh kiệu cũng không có, cũng không giống như những nữ nhân khác nói chuyện một câu cùng nam nhân đã đỏ mặt cúi đầu, thì cũng không cảm thấy gọi thẳng tên họ như vậy có gì không ổn. Đi lên trước, cầm cương ngựa, cẩn thận dạy nàng lên ngựa như thế nào.

Đường Hoan nhìn như lắng nghe, dưới chỉ thị của Tiết Trạm xoay người lên ngựa.

Tiết Trạm theo thói quen mà chuẩn bị uốn nắn tư thế ngồi của nàng, lại phát hiện cho dù tư thế ngồi hay là bước giẫm của nàng đều không có vấn đề, thật lòng khen ngợi: "Thư cô nương, đây là lần đầu tiên ta gặp được người lần đầu tiên cưỡi ngựa đã làm tốt như vậy rồi. Cô đã ngồi vững rồi, ta dắt cô đi một đoạn đường trước."

Đường Hoan “trên cao nhìn xuống” mà nhìn hẳn, vịn vịn uốn éo sang hai bên, chột tùm lấy dây cương, giao hoạt cưỡi với Tiết Trạm: "Không cần, ta nhớ lại loại cảm giác này rồi, ta biết cưỡi ngựa, không tin người nhìn xem!" Nói xong, hai chân thúc vào bụng ngựa, tuấn mã nhận được chỉ thị, lập tức chạy rang ngoài.

"Thư cô nương!"

Tiết Trạm sợ tới mức lá gan như sắp vỡ, nhanh chân đuổi theo ra ngoài muốn ngăn cản ngựa, nhưng công phúc của hắn khá hơn nữa, cũng chỉ là công phu ngoại gia, lại ít hơn hai cái chân, đương nhiên không chạy nhanh bằng ngựa. Mắt thấy cô nương kia vung roi ngựa chạy trốn hết sức thành thạo, mặc dù hắn khiếp sợ, vẫn là vội gọi người dắt ngựa của hắn tới, xoay người lên ngựa đuổi theo người.

Đường Hoan đương nhiên biết cưỡi ngựa, rời nhà ra bên ngoài, kinh công khá hơn nữa cũng không thể đi đâu cũng dựa vào bay.

Nàng không có làm cho Tiết Trạm lo lắng lâu lắm, chạy một vòng rồi ngừng lại, quay đầu cười nhìn nam nhân thúc ngựa đuổi theo, "Tiết Trạm, bây giờ người cũng thấy được, ta cưỡi ngựa hoàn toàn không có vấn đề, thế nào, có dám so với ta một trận hay không?"

Trên người nàng có mồ hôi, đó là vui sướng, mồ hôi trên trán Tiết Trạm lại là sốt ruột mà ra, còn thiếu chút nữa gọi Đường Hoan là “bà cô” rồi, "Thư

cô nương, cô, người thiếu chút nữa làm ta sợ muốn chết, hôm nay nếu cô gặp chuyện không may, tướng quân không lột ta một lớp da là không được! Cô, cô trước kia đã học cưỡi ngựa?" Kinh sợ thì kinh sợ, hãn cũng không thể không bội phục nữ nhân này, nhìn mềm mại yếu điệu, phóng ngựa thật sự nhanh như tên bắn, tư thế oai hùng bồng bồng hoàn toàn không thua nam nhi.

Đường Hoan liếc hãn một cái, "Người quản nhiều như vậy làm cái gì, rốt cuộc muốn thi đấu hay không?"

"Không được, Thử cô nương, tướng quân biết sẽ tức giận, cô mau xuống dưới đi." Tiết Trạm nhắc chân muốn xuống ngựa. Thật muốn thi đấu, nàng chờ tướng quân trở về thi đấu với tướng quân đi, xảy ra chuyện cũng là tướng quân phụ trách, không liên quan đến hãn.

Đường Hoan thấy, phóng ngựa đi về phía trước, nhẹ nhàng nói: "Được, người không đấu ta đây tự chạy đi vậy."

"Thử cô nương!" Tiết Trạm nhất thời không cách nào xuống ngựa, vội vàng đuổi theo nàng.

Cứ như vậy, không thể đấu cũng thành thi đấu.

Khi Tống Mạch với một thân y phục hàng ngày đi tới, chỉ thấy trong bãi có hai con tuần mã một trước một sau bay như tên bắn, người dẫn đầu kia vậy mà là nàng!

Phản ứng đầu tiên của hãn là kinh hoảng, sợ nàng ngã xuống, nhưng rất nhanh hãn đã tỉnh táo lại, ánh mắt đuổi theo bóng dáng của nàng, khó nén phức tạp.

Cho tới bây giờ hãn cũng không biết nàng biết cưỡi ngựa, càng chưa từng thấy dáng vẻ tiêu sái này của nàng.

Mỗi một đời, nàng cũng sẽ bày ra một mặt khác nhau cho hã.

Nàng thực sự rốt cuộc là kiểu gì?

"Đi, dắt ngựa của ta đến." Thấy hai người kia cũng không có chú ý tới mình, Tống Mạch phân phó Chu Dật. Nghe Tiết Trạ cầu nàng dừng lại, nàng lại cao giọng khiêu khích Tiết Trạ bảo hã ta có bản lĩnh tự mình đuổi theo nàng, trong lòng Tống Mạch sinh ra một loại xúc động. Nếu nàng lợi hại như vậy, hã sẽ theo cùng nàng một lần!

Chu Dật nhận lệnh, lấy tốc độ nhanh nhất dắt ngựa đến đây.

Tống Mạch vừa muốn đi lên, bên kia Đường Hoan đột nhiên lớn tiếng gọi "Tướng quân", lại phóng ngựa chạy tới bên này.

Tống Mạch đành phải đứng chờ nàng.

"Tướng quân, người việc xong rồi à!" Đường Hoan ghì chặt dây cương, nhắc chân xuống ngựa, động tác đơn giản lưu loát.

Tống Mạch nhìn ở trong mắt, "Người học được đến là nhanh, xem ra Tiết Trạ dạy tốt lắm."

Đường Hoan buông cương ngựa ra, hưng phấn mà chạy đến trước người hã, "Không phải, ta căn bản không cần Tiết Trạ dạy, lúc ngồi lên, ta lại cảm thấy mình biết cười, sau đó thử một lần, quả thế. Tướng quân, mới vừa rồi người cũng thấy được, ta cười thế nào? Ha ha, Tiết Trạ cũng không sánh bằng ta."

Tiết Trạ?

Tâm mắt của Tống Mạch lướt qua nàng, trực tiếp rơi xuống trên người Tiết Trạ vừa chạy tới.

Chu Dật im hơi lặng tiếng lui về phía sau hai bước.

Tiết Trạm thì quỳ một gối, cúi đầu thỉnh tội: "Tướng quân, Tiết Trạm thất trách, không thể khuyên can Thư cô nương, xin tướng quân trách phạt."

"Tiết Trạm người làm cái gì vậy? Ta biết cười ngựa, đương nhiên sẽ không rơi xuống ngã bị thương rồi, người xem bây giờ ta cũng rất tốt, người đâu có thất trách chứ? Mau đứng lên." Đường Hoan chạy đến bên người hấn, làm bộ muốn nâng hấn dậy.

Tiết Trạm là người có tính cách cởi mở thẳng thắn, là loại tính tình ngu ngốc nữ nhân liếc mắt đưa tình với hấn hấn sẽ lý giải thành đối phương đang trợn mắt kia, cho nên, mặc dù hấn trông không tệ, Đường Hoan lại không có hứng thú phương diện kia, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới việc mượn Tiết Trạm chọc tức Tống Mạch. Tống Mạch không phải người hồ đồ, chỉ cần nàng không quá giới hạn, Tống Mạch sẽ không thật sự trách phạt Tiết Trạm, hấn sẽ chỉ tự mình sinh hờn dỗi.

Nữ nhân dựa qua đây, Tiết Trạm tránh như rắn rết, không quản tướng quân có bảo hấn đứng lên hay không, hấn đổi chỗ như chạy trốn, chuẩn bị lại quỳ xuống thỉnh tội.

"Hai người các người lui ra đi."

Tống Mạch mặt không chút thay đổi mở miệng, rồi cầm cổ tay Đường Hoan, kéo nàng đi sang một bên.

"Người muốn mang ta đi chỗ nào vậy?" Đường Hoan không có phản kháng, chỉ quay đầu nhìn về phía Tiết Trạm, trong mắt có chút không dứt.

Tiết Trạm cũng không dám nhìn nàng, cùng Chu Dật nhanh chóng rời đi.

"Vì sao liên tục nhìn hấn ta? Hấn ta là nam nhân người muốn tìm sao?" Tống Mạch buông tay ra, tùy ý hỏi.

Đường Hoan lắc đầu, giận dữ nói: "Không phải, mặc dù Tiết Trạm rất tốt, nhưng lúc ta cùng hắn ta ở chung một chỗ không hẳn tương một chút nào, không có cái loại cảm giác mặt đỏ tim đập này."

Tống Mạch không tiếp lời, qua một lát, khen nàng: "Xem ra trước khi chết người biết cười ngửa, thuật cười ngửa cũng không tệ lắm."

"Ừ, ta cũng nghĩ như vậy, hơn nữa ta thích cười ngửa, cảm giác ngược gió mà đi như vậy, đặc biệt thoải mái!" Đường Hoan hưng phấn mà nhìn hắn, ánh mắt phát sáng.

Tống Mạch dời tầm mắt, dừng một chút, nói: "Vừa rồi nghe người nói muốn đuangừa cùng Tiết Trạm, là cảm thấy không có người lợi hại hơn người sao? Có dám so với ta một trận hay không?"

Đường Hoan kinh ngạc "A" một tiếng, trong lòng lại cười nở hoa. Nam nhân lắm lì này, ghen lâu như vậy, cuối cùng cũng muốn chơi cùng nàng sao?

Nàng không thềm tiếp!

Nàng ảo não xoay người lại bóp đùi: "Ta cũng muốn so với người, đáng tiếc thân thể này quá yếu ớt, bóp đùi ta bây giờ có phần cọt sứt đến khó chịu. Tướng quân à, chúng ta trở về đi, ta muốn trở về nằm một lát, nghỉ ngơi tốt ngày mai còn lên đường."

Tống Mạch nhìn chăm chăm búi tóc sau gáy của nàng, khẽ nhếch môi.

Muốn nghỉ ngơi? Nàng cho rằng nàng là đại tiểu thư nhà ai sao?

"Cũng được, bây giờ về phủ, vừa vặn ta có việc muốn sai người."

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 98: Chương 87: Được Tắc

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch ngồi xe ngựa Hầu phủ đến thôn trang, cho nên lúc trở về, Đường Hoan cuối cùng cũng có thể hưởng thụ một hồi rồi.

Thực ra lý do từ chối đưa ngựa cùng Tống Mạch, Đường Hoan cũng không có nói dối hoàn toàn, thân thể này là yếu ớt nhất trong mấy giấc mộng, từ nhỏ chân không bước ra khỏi nhà, một năm này bị Tống Mạch bắt được lại ngay cả trong viện cũng rất ít đi lại, cả ngày ở trong phòng thương xuân thubuồn, hại nàng phóng ngựa cũng không cách nào thoả thích, bay giờ đình gủ, cả người ê ẩm, đặc biệt là bên trong hai đùi.

Lúc lên xengựa, nàng bảo Tống Mạch kéo nàng một cái, Tống Mạch không quan tâm. Nàng nhìn về phía xa phu xin giúp đỡ, ánh mắt xa phu nhìn chăm chăm phía trước giống như nơi đó có mỹ nhân còn đẹp hơn cả nàng. Không có người giúp đỡ, Đường Hoan đành phải trèo lên, chẳng qua là cánh tay vịn lên xe trước, lại vụng về mà nhấc chân lên quơ lên, tựa như tiểu oa nhi trèo cao lại giống như lão thái thái lên kháng, mất mặt cực kỳ.

Tống Mạch yên lặng nhìn nàng, nhìn nàng nhe răng nhếch miệng, tâm tình của hã không khỏi tốt lên, cơn giận vừa rồi bị nàng từ chối đều tan đi không ít.

Tâm tình tốt, hã cũng hào phóng, vào lúc nàng tới đây chuẩn bị ngồi ở bên cạnh hã, chỉ vào ghế đầu nhỏ bên cạnh nói: "Nhìn người mệ thành như vậy, hôm nay cũng không cần ngồi quỳ nữa, ngồi ở trên ghế đi."

Đường Hoan nghe được cảm thiếu chút nữa ngã xuống!

Ai muốn quỳ chứ? Nàng rõ ràng muốn ngồi ở trên chiếc giường thấp rộng rãi dưới mông hăn kia! Xe ngựa Hầu phủ so với xe ngựa hăn dùng lúc là thiếu gia khí phái hơn nhiều, Tống Mạch nếu là lại dịch sang bên cạnh, nàng co chân cũng có thể nằm ngủ được một giấc, thôn trang cách Hầu phủ khoảng chừng hơn nửa canh giờ đi đường đó.

"Tướng quân, chân ta mỏi quá, người để cho ta nằm một lát được không? Người yên tâm, ta tuyệt đối không tranh chỗ với người, cũng tuyệt sẽ không chạm phải người!" Đường Hoan khom người, lấy lòng cầu hăn.

Hai tay nàng chống đầu gối, nửa người trên hoàn toàn cúi về phía hăn, mặc lại là áo choàng cổ tròn rộng thùng thình, nơi nào đó liền nửa che nửa đậy.

Tống Mạch quét mắt một vòng rồi dời đi tầm mắt ngay.

Trong lòng lại không cách nào bình tĩnh giống như biểu hiện bên ngoài của hăn.

Rất kỳ quái, nàng cũng được, Lục Thư Ninh cũng được, rõ ràng là thân thể giống nhau, vì sao hăn đối với Lục Thư Ninh chưa từng có suy nghĩ khác, làm sao nàng tới, chỉ cần một động tác, hăn liền...

"Hoặc là quỳ hoặc là ngồi ghế, tự người chọn." Tống Mạch cởi giày, sau lưng kê gối dựa lên, lại mang chân dài lên trên giường thấp duỗi ngang, lập tức chiếm tất cả chỗ, ngay cả khe hở để ngồi cũng không cho nàng. Đường Hoan đáng thương cực kỳ nhìn hăn, hăn nhìn như không thấy, từ trên bàn nhỏ bên cạnh tùy ý lấy ra một quyển sách, rất nghiêm túc mà xem.

Đường Hoan thật sự muốn ngồi vào trên đùi hăn!

Đáng tiếc bây giờ nàng cũng chỉ có thể suy nghĩ một chút, sau đó nhận mệnh mà đặt ghế đầu tới trước giường, ngồi xuống, dựa lưng vào giường, "cặp giò" vươn ra phía trước, giữa đầu nhắm mắt thở ra một hơi thật dài, "Mệt mỏi quá à, hôm nay mới chạy vài vòng đã mệt thành như vậy, nghe

TiếtTrạm nói dọc đường phải đi sáu bảy ngày, đợi đến Thanh thành, chân của ta có thể tàn phế rồi hay không!"

Tống Mạch đến mí mắt cũng chưa mở: "Không cần lo lắng, ta sẽ chuẩn bị thuốc cao cho ngươi, mỗi đêm khi nghỉ ngơi bôi ở trên đùi, trừ ứ đờ mệ."

Đường Hoan cảm kích nhìn hãn: "Tướng quân đối với ta thật tốt!"

Tống Mạch lật một trang, khoe môi hơi nhếch lên, "Ngươi suy nghĩ nhiều, chắc là không muốn bởi vì ngươi mà chậm trễ hành trình."

ĐườngHoan sửng sốt, tiếp theo cúi đầu hãnh một cái, cúi đầu, vừa bóp chân cho mình an ủi mình: "Không có việc gì, bất kể tướng quân bởi vì sao mà giúp ta, dù sao ta cũng không cần lo lắng khó chịu trên đường đi. Bằng không tướng quân hoàn toàn không quan tâm ta, ta không phải là vẫn phải chịu như thường? Ừm, đi nhanh một chút cũng tốt, ta có thể thấy mười ba vạn tướng sĩ kia thật sớm."

Nàng quay đầu nhìn hãn, trong mắt lóe ra hưng phấn: "Mười ba vạn đó, cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua nhiều người như vậy!"

Ý cười trên mặt Tống Mạch biến mất.

Đây không phải là phản ứng mà hãn mong đợi. Hãn muốn nghe nàng oán giận, nghe nàng mềm lời mềm giọng cầu xin hãn, nhìn nàng làm nũng với hãn...

Bất kể nàng thật lòng cũng được giả vờ cũng được, chỉ cần hãn không mất lòng, nhìn nàng ở bên cạnh bị đủ loại hành hạ, vẫn là rất hưởng thụ.

Tống Mạch không phải là người lừa mình dối người, hãn biết hãn còn để ý nàng, ít nhất trước khi xác định nàng là giả vờ mất trí nhớ, hãn không thể hoàn toàn nhả tâm với nàng. Như vậy, vì sao hãn phải để mình chịu ấm ức?

Chỉ cần không cho nàng nhìn ra tâm tư của hần, hần hoàn toàn có thể hưởng thụ một mặt làm hần thoải mái của nàng.

Ánh mắt dừng ở trên tay nàng, Tống Mạch nhẹ giọng hỏi nàng: "Bóp chân như vậy có tác dụng sao?"

Đường Hoan gật gật đầu, "Nhiều ít có chút tác dụng đi."

Tống Mạch đọc sách một chút, bình tĩnh phân phó nàng: "Ừm, vậy người cũng xoa bóp giúp ta, đứng ở trong cung một ngày, trên người ta cũng ê ẩm."

Đường Hoan không ưa cái dáng vẻ đại gia này của hần, bèn giả bộ không nghe thấy hần nói chuyện, che miệng ngáp một cái, xoay người đẩy chân hần vào bên trong, nửa cánh tay đẩy lên mắt ngủ, trong miệng âm ừ không rõ: "Buồn ngủ quá à, tướng quân người xem của người, ta nhắm mắt một chút trước, đến Hậu phủ người lại đánh thức ta."

Tống Mạch không tiếng động cười, cũng không vạch trần mảnh lối nhỏ của nàng, chỉ nói như đọc thoại: "Không muốn tìm nam nhân?"

Đường Hoan chột ngồi thẳng dậy, chu miệng nhìn hần: "Tướng quân người đây lầy hiếp! Ta đã mệt mỗi một ngày rồi, người không thể để cho ta nghỉ ngơi một chút sao? Lát nữa đến quý phủ, nhiều hạ nhân tỳ nữ như vậy, người tùy tiện gọi vài người sẽ có người giúp người ngay thôi, vì sao cứ nhất định đòi ta giúp người chứ!"

"Bởi vì ta không nuôi người rảnh rỗi, đám hạ nhân có việc cần làm của các nàng, chỉ có người nhàn rỗi. Bắt đầu làm đi, hai cái đùi đều bóp một lần, có thể làm cho ta vừa lòng mà nói, có thưởng." Tống Mạch rất hào phóng.

"Thưởng cái gì vậy?" Đường Hoan nghi ngờ nhìn hần.

Sắc mặt Tống Mạch hơi lạnh, "Trước làm theo ta lời ta bảo, nếu người không thể làm cho ta vừa lòng, không những không có thưởng, trên đường ngay cả cao trừ ừ cũng không cho người dùng."

"Được được được, ta giúp người bóp!" Đường Hoan vội đầu hàng, nhỏ giọng nói thầm một câu, xoay mặt về phía hắn, tay đặt lên đầu gối hắn, nhìn nhìn phía trên lại nhìn nhìn phía dưới, "Tướng quân, bóp căng chân trước hay là đùi?"

Tống Mạch nhìn chăm chăm mặt nàng, "Tùy người."

Đường Hoan liền bắt đầu từ mắt cá chân hắn, ánh mắt quét một vòng ở trên tất lụa trắng của hắn, có chút kỳ quái: "Tướng quân, người không phải ở trong cung làm việc sao? Làm sao trên chân cũng không ra mồ hôi? Một chút cũng không hôi vậy." Nam nhân này, trừ lúc làm việc, bất kể thân phận gì đều thích sạch sẽ, điểm ấy Đường Hoan rất vừa lòng, nếu hắn hôi hám, quá mất hứng rồi.

Sau khi Tống Mạch từ trong cung đi ra, cố ý về phủ thay đổi một thân "trang phục" rồi mới qua.

Đương nhiên, hắn sẽ không giải thích cho nàng.

"Sao nào, người muốn biết hôi thối? Yên tâm, sau này có cơ hội." Trên đường nhiều ngày như vậy, mỗi ngày phóng ngựa bốn ba, không thể nào chú ý như ở trong phủ, đến lúc đó, bên cạnh hắn chỉ có một mình nàng hầu hạ...

Đường Hoan cũng nghĩ tới, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức suy sụp xuống.

Tống Mạch thấy, tâm tình rất không tệ, chẳng qua là chờ tay nàng bóp đến đầu gối, do dự một lát, sửa lời: "Thôi, chỉ xoa bóp bắp chân là được."

Đường Hoan cao hứng cực kỳ, như là giảm bớt được loại gánh nặng rất nặng, "Tạ tướng quân hạ thủ lưu tình!" Trong lòng lại lôi Tống Mạch ra mắng trăm ngàn lần, nàng còn muốn nhìn hăn xấu mặt đấy! Quả nhiên người trở nên thông minh sẽ chơi không vui rồi!

Xoa bóp một lúc, lúc xe ngựa đi qua cửa thành, Đường Hoan thật sự không còn hơi sức rồi, gục vào trên bập chên hăn cầu xin: "Tướng quân đại nhân, người vừa lòng chưa? Cánhtay của ta mỏi quá!"

Lông mày thanh lệ nhíu lại, đôi môi đỏ hồng chu lên, như là đứa nhỏ ăn quít cha mẹ.

Tống Mạch thích nhìn nàng như vậy, cho dù hăn không nhận ra loại ngây thơ hồn nhiên này có phải nàng giả vờ hay không.

"Giúp ta đeo giày." Hăn đứng dậy ngồi thẳng, phân phó nói.

Đường Hoan ngoan ngoãn nghe lời, chỉ muốn mau chóng thỏa mãn tất cả yêu cầu của hăn, sau đó nàng ngủ một giấc thật ngon.

Đeo xong, nàng cũng không quản hăn cho phép hay không, tự ý ngã vào trên giường nhắm mắt ngủ.

Tống Mạch nhìn nàng, đợi một lát, nâng chân nàng lên vắt lên trên đầu gối mình, một tay đỡ lấy, một tay cởi giày cho nàng.

Cơn buồn ngủ của Đường Hoan biến mất, đỏ mặt không cho hăn cởi, "Tướngquân, người làm cái gì vậy, ta ... ta cưỡi ngựa nửa ngày, trên người đều là mồ hôi, tất... tất nhất định cũng có chút mùi... Người người maudừng tay!" Lúc này nàng thật sự ngượng ngùng rồi, để cho hăn người thấy mùi tất thối của nàng, ngấm lại là thấy mất mặt!

"Không ngại, thối hơn nữa ta cũng từng người rồi."

Tống Mạch đặt giày của nàng sang một bên, xoay về phía nàng, bàn tay to không hề báo trước dừng ở trên đùi nàng, một vòng một vòng bóp xuống, "Ta không phải nói muốn thưởng cho người sao? Vậy có qua có lại cũng giúp người xoa bóp đi. Hôm nay dù sao cũng là lần đầu tiên người đi rang ngoài hoạt động, nhìn người như vậy, nếu không đối đãi cẩn thận, chỉ sợ sáng mai thật sự không thể cưỡi ngựa nữa."

Trong xe cũng không có mùi gì, Đường Hoan thở phào nhẹ nhõm, kéo gối qua kê ở dưới đầu, yên tâm thoải mái hưởng thụ sự săn sóc của Tống tướng quân, được một tấc lại muốn tiến một thước: "Nếu không tướng quân dứt khoát chuẩn bị một chiếc xe ngựa cho ta là được rồi, xe ngựa hẳn là không chậm hơn cưỡi ngựa bao nhiêu đâu nhỉ?"

"Không tiện." Tống Mạch phủ quyết hoàn toàn: "Chúng ta cũng không phải chỉ đi quan đạo, có khi phải đi qua sơn đạo chật hẹp, xe ngựa bất tiện không dễ đi. Hơn nữa, người từng thấy tướng quân cưỡi ngựa gã sai vặt ngồi xe chưa?"

"Chưa từng thấy." Đường Hoan cười hì hì, giật giật chân nói: "Nhưng ta đã thấy tướng quân đạinhân xoa bóp chân cho gã sai vặt rồi!"

Tống Mạch khẽ sững sờ, ánh mắt đang nhìn nàng chăm chăm đột nhiên thâm trầm, "Người đường đường là nữ nhân, làm sao ta giúp người như vậy, người có vẻ một chút cũng không ngại, một chút cũng không sợ ta có ý đồ khác?" Tay dừng ở trên đùi nàng, vòng quanh bất động, dường như vận sức chờ phát động.

"A?" Đường Hoan mờ mịt khó hiểu nhìn hẳn, qua một lát, bưng bình đại ngộ, vừa cười vừa nói: "Làm sao có thể chứ? Tướng quân đã giam Lục Thư Ninh hơn một năm cũng không có chạm vào nàng ấy, đủ thấy tướng quân không thích nàng ấy, hiện tại ta sống lại thay nàng, tướng quân biết ta là quý, không sợ ta đã rất to gan rồi, lại làm sao có thể xuống tay với một

conquý có thân thể không vừa ý? Dù sao ta cũng vô cùng yên tâm với tướngquân."

Tống Mạch im lặng không nói, xem ra nàng vừa rồi đỏ mặt, thật sự chỉ là xấu hổ vì sợ tất thối thối.

Ngực có chút khó chịu.

Mấy đời này, hắn chỉ có một mình nàng, nhưng đây cũng không có nghĩa là hắn chưa từng gặp những nữ nhân khác. Tiểu gia bích ngọc[1] trấn trên cũng được, đại gia khuê tú danh môn cũng được, trên yến hội thỉnh thoảng gặp phải, các nàng nhìn thấy hắn, cũng sẽ biểu lộ thái độ ngưỡng ngùng khântrương. Hắn không biết tim các nàng có đập nhanh hơn không, nhưng tùy ý nhìn thoáng qua, lại biết các nàng đỏ mặt.

[1]Tiểu gia bích ngọc: con gái một, con gái cưng..

Đến ngay cả hắn, lúc từng ở chung với nàng, trên mặt cũng không phải thường nóng lên sao?

Có lẽ, trước kia nàng mặt đỏ tim đập là giả vờ, nhưng nàng có thể giả bộ đỏ mặt, cũng không thể bắt buộc mình không đỏ mặt đâu nhỉ?

Chonên, bây giờ nàng thoải mái ở chung cùng hắn, không có một chút mây maykhăn trương khi đối mặt với nam tử ngưỡng mộ trong lòng. Rốt cuộc là vì nàng chưa từng động tâm hay lại muốn giả bộ mất trí nhớ cho nên không giả bộ đỏ mặt, hay là sau khi mất trí nhớ, thật sự vô tâm với hắn?

Nữ nhân này, hắn đã hoàn toàn không cách nào nhìn thấu rồi.

"Tướng quân, người đang suy nghĩ cái gì vậy? Tiếp tục bóp cho ta đi, vừa rồi như vậy rất thoải mái." Đường Hoan ngửa mặt nằm, thấy nam nhân rú mắt xuất thần, nhẹ giọng thúc giục, ánh mắt gần nheo lại rồi.

Tống Mịch hoàn hồn, trên tay lại động, nhìn nàng nói: "Ta đang suy nghĩ, người có đôi khi rất ngốc, thật ra cũng là người thông minh, còn biết phân tích thái độ của ta đối với người."

Hắn giữ độ mạnh yếu rất tốt, Đường Hoan thoải mái mà "ừm" một tiếng, đầu nghiêng sang một bên, nhắm mắt lại tựa như ngủ mà không phải ngủ phụ họa hắn: "Đương nhiên phải thông minh chứ, lần này ta hoàn dương vì tìm "chàng", chuyện khác có thể mặc kệ, nhưng nam nhân là phải cẩn thận quan sát. Tướng quân, tướng quân rất dữ, vừa nhìn đã biết người không thích ta, ta rất yên tâm..."

Thanh âm càng ngày càng nhẹ, cho đến không còn thanh âm nữa.

Nàng ngủ rồi, Tống Mịch cuối cùng cũng có thể không kiêng nể gì đánh giá nàng, ánh mắt một đường xuống phía dưới, dần dần rơi xuống trên tay mình.

Bây giờ nàng là người sai vặt của hắn, hắn là đường đường đại tướng quân, nhưng hắn để cho nàng nằm ở bên cạnh hắn, chẳng phân biệt được tôn ti. Chân nàng mỏi, hắn một vòng một vòng mà xoa bóp cho nàng, sợ nàng đau, hắn cẩn thận giữ chừng. Như vậy, xem như là hung dữ với nàng?

Nàng có còn một chút lương tâm hay không?

Buồn cười là, hắn chính là không nhịn được.

Xe ngựa từ từ dừng lại.

Đường Hoan thật sự ngủ say, trong mơ mơ màng màng cảm thấy được người nhấc lên, cánh tay quen thuộc lồng ngực quen thuộc, nàng xoay người ôm lấy hắn, chôn ở trước ngực hắn tiếp tục ngủ. Tống Mịch cúi đầu nhìn nàng, khoé miệng nàng còn có chút ẩm ướt, đó là nước miếng chảy ra trong lúc nàng ngủ mơ, nhưng hắn một chút cũng không ghét bỏ. Ít nhất giờ

khắc này, hẳn tin tưởng nàng là thật sự ngủ say, thật sự thuận theo, thật sự lệ thuộc vào hẳn.

Ở trong ánh mắt đầy kinh ngạc của đám hạ nhân trong phủ, hẳn bế nàng đi đến phòng của mình.

Không biết qua bao lâu, Đường Hoan tỉnh lại ở trong mùi cơm chín ngào ngạt.

Mở mắt ra, ngoài cửa sổ đã tối đen một vùng, trong phòng đốt đèn... Không phải căn phòng kia của nàng. Đường Hoan quay đầu, phát hiện mình nằm ở trên một chiếc giường, bên cạnh đã dọn xong bàn vuông, bên trên bày mấy cái đĩa, bởi vì nằm, nàng không thấy rõ là món ăn gì, chẳng qua nghĩ thấy thơm quá.

Cơm thềm ăn của Đường Hoan rung động mạnh, chống cánh tay ngồi dậy, lúc này mới phát hiện quần áo trên người đều thay đổi, áo lót bằng lụa mịn, cả người nhẹ nhàng khoan khoái, ngay cả hai chân đau nhức lúc trước cũng tốt lên rất nhiều. Trong không khí thoáng thoang mùi thơm ngát nhàn nhạt, Đường Hoan cúi đầu nghĩ nghĩ, là từ trên đùi truyền đến.

Có người vào lúc nàng ngủ tắm rửa cho nàng, còn bôi thuốc lên cho nàng.

Tống Mạch tự mình làm, hay là hẳn bảo nha hoàn hỗ trợ?

Kỳ quái, theo lý thuyết, dù mệt, nàng cũng không thể ngủ như chết như vậy, ngay cả có người chạm vào nàng cũng không có phát hiện, hay là, Tống Mạch cho nàng ăn cái gì?

Mặc kệ nó, dù sao trước mắt hẳn sẽ không hại nàng.

Đường Hoan lười nhác duỗi lưng, không nghĩ nhiều nữa.

Tiến đến trước cái bàn, vừa muốn đi lấy đũa, trong phòng yên tĩnh đột nhiên truyền đến tiếng nước phá ra, như là có người từ trong thùng tắm đi ra.

Trong lòng Đường Hoan nóng lên, Tống Mạch đang tắm rửa ở trong phòng phía tây đó!

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu nàng chính là đi nhìn xem hắn, dù sao trong giấc mộng này nàng còn chưa từng thấy qua bộ dáng bên trong của hắn, mang binh đánh giặc nhiều năm như vậy, trên người hắn có vết sẹo hay không, nếu có, vết sẹo lại rơi vào chỗ nào? Còn có, Tiểu Tống Mạch của nàng hắn là không có vấn đề chứ?

Đường Hoan cũng không biết vì sao trong đầu đột nhiên toát ra loại suy nghĩ này, ngã vào trên giường nén tiếng cười trộm.

Đồ ăn có lẽ vừa bưng lên không lâu, Đường Hoan gặp một miếng thịt sợi, còn có chút nóng. Trên bàn có rượu, còn có một ly rượu, Đường Hoan hừ một tiếng, bát đũa chuẩn bị cho hai người, vì sao lại không chuẩn bị chén cho nàng?

Nàng tự tay rót cho mình một chén đầy, bưng lên vừa muốn uống, cửa truyền đến một tiếng trách mắng lạnh lẽo: "Để xuống, ai cho người uống rượu?"

Đường Hoan nhăn mặt, có cần đến đúng lúc như vậy hay không?

Ngoan ngoãn để cái chén xuống, quay đầu nhìn lại, đợi thấy rõ khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ đáng vẻ dụ người của Tống Mạch sau khi tắm, chút bất mãn của Đường Hoan lập tức tiêu tan, cười gọi hắn: "Tướng quân đến đây, vừa vặn, ta vừa rót cho người một ly rượu, mau tới đây uống đi!"

Da mặt thật dày!

Tống Mạch liếc nàng một cái, đi tới, ngồi xuống đối diện nàng, đang muốn nói chuyện, nghĩ đến chuyện làm lúc tắm rửa vừa rồi, chợt thấy cổ họng có chút khó chịu, tức thì cầm lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch, lúc này mới nhìn nàng hỏi: "Thế nào? Ta để cho nha hoàn bôi thuốc cho người rồi, bây giờ còn mỗi không?"

Đường Hoan lắc đầu, "Hết mỗi rồi, thuốc mỡ tướng quân chuẩn bị rất hữu hiệu. Đúng rồi, tướng quân, đây là phòng của người hả? Sao ta lại ở chỗ này?"

Vẻ mặt Tống Mạch tự nhiên giải thích: "Người là sai vật bên người của ta, đương nhiên phải ở cùng một chỗ với ta, buổi tối gác đêm cho ta. Được rồi, dùng cơm trước đi, ăn xong rồi thu dọn đồ đạc cho ta."

"À, thì ra tướng quân nói sai ta làm việc, chính là làm việc này?" Đường Hoan vui mừng nói, dường như nhặt được món lợi rất lớn.

Tống Mạch nhìn nhìn nàng, không nói chuyện, gấp thức ăn ăn cơm.

Hắn cũng muốn để cho nàng làm việc khác, nhưng nàng ngủ như chết vậy, ngay cả một đại nam nhân cởi áo lau chùi cho nàng nàng cũng không có phản ứng...

Trên đường lại sai bảo nàng vậy.

~

Sáng sớm ngày hôm sau, Tống Mạch dậy thật sớm gọi Đường Hoan, bảo nàng hầu hạ hắn mặc quần áo.

Trời còn chưa sáng, Đường Hoan lại nằm lì trong chăn không chịu thức dậy, Tống Mạch túm nàng nàng lại nhào vào trong lòng hắn tiếp tục ngủ, Tống Mạch néo nàng nàng lại nhắm mắt chu miệng kêu đau, cố ý thi gan cùng hắn, xem là nàng không chịu nổi đau trước hay là hắn không đành

lòngbuông tay trước. Chờ sau khi Tống Mạch buông ra, Đường Hoan kéo chấncười trộm lẩn vào bên trong, không nghĩ tới chỗ nhiều thịt nhất đằng sau bị người hung hăng vỗ một cái...

Nàng chợt xúc chấn lên, "Người..."

"Thay quần áo cho ta!" Tống Mạch đứng ở trước giường, chau mày. Thật sự làkhông nên đối tốt với nàng một chút, tốt rồi, nàng sẽ càng ngày càngkhông kiên nhẫn gì.

"Tự người cũng không phải không biết mặc, đã là đại tướng quân rồi, làm sao còn như đứa nhỏ để cho người khác giúpngười?" Đường Hoan ôm chần ngồi xa một chút, thở phì phò mà nói.

"Người..."

"Người đi ra ngoài!" Đường Hoan chợt lớn tiếng đánh gãy hẳn, "Tướng quân, mặc dù bây giờ ta là người sai vặt của người, ta cũng biết người sẽ khôngchạm vào ta, nhưng ta suy cho cùng là cô nương gia, làm sao người lại có thể chạy đến trong phòng ta còn vén chần ta lên? Đi, người vào bêntrong chờ trước, ta thu dọn xong sẽ lập tức đi vào giúp người."

Tống Mạch lập tức không nói chuyện nữa, thân phận của hẳn bây giờ, có thể làm bất cứ chuyện gì với nàng, chỉ là không thể quang minh chính đạinhìn nàng rời giường. Nàng không phản đối còn được, nàng vừa nói ra, hẳn nếu là không đi, nàng có thể đoán hẳn có dụng ý khác hay không?

"Được, ta cho người thời gian một khắc đồng hồ, đừng để cho ta biết người lại tiếp tục ngủ." Lạnh lùng bỏ lại một câu uy hiếp, hẳn xoay người vào gian trong.

Đường Hoan lập tức chui vào trong chần một lần nữa, ngủ mê man.

Ngoài cửa Hầu phủ, mười sáu người Chu Dật, Tiết Trạm ... đứng song song, trên mặt mỗi người đều hiện vẻ đầy khó hiểu.

Tướng quân là đúng giờ nhất, nhưng là hôm nay, hẳn đã muộn hơn thời gian tập hợp hẹn sẵn gần hai khắc đồng hồ.

Tiết Trạm cười vỗ vỗ bả vai Chu Dật: "Chu Dật, bên cạnh tướng quân vẫn luôn là người hầu hạ sinh hoạt thường ngày, người mau đi xem xem tướng quân có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không."

Chu Dật đẩy tay hắn ta ra, cười lạnh: "Tò mò? Tò mò thì tự người đi xem! Sinh hoạt thường ngày của tướng quân từ trước đến giờ không mượn tay người khác, ta chỉ là chờ đợi ở ngoài cửa nghe hắn sai bảo. Tối hôm qua tướng quân giao cho ta ở chỗ này chờ hắn, ta đây liền nghe lệnh làm việc, sao nào, người chờ đến sốt ruột rồi?"

"Ta chỉ nói một câu, cơn giận của người lớn như vậy làm cái gì?"

Tiết Trạm cãi cọ với Chu Dật quen rồi, không để bụng, xoay người vỗ ngựa yêu của mình: "Chẳng qua bây giờ tướng quân muốn dẫn Thư cô nương ra khỏi nhà, về sau đại khái cũng không cần người hầu hạ trước người rồi, ha ha, đến lúc đó người..."

Nói đến một nửa, nhận được ánh mắt đồng bạn truyền tới, sau lưng Tiết Trạm lập tức toát ra một tầng mồ hôi lạnh, quay đầu, quả nhiên thấy tướng quân mặt không chút thay đổi đi ra, đi theo phía sau là Thư cô nương thấp hơn hẳn cả cái đầu, một thân áo xám, ăn mặc giống như mười sáu hộ vệ bọn họ, trừ trâm ngọc búi tóc trên đầu.

Thấy ánh mắt của Thư cô nương quét đến, Tiết Trạm lặng lẽ dịch nửa bước ra sau Chu Dật, định mượn bờ vai của hắn ta che đậy chính mình.

"Tiết Trạm!"

Đường Hoan sớm thấy hẵn rồi, đi tới cửa đã lớn tiếng chào hỏi cùng hẵn.

Tiết Trạm cười khỗ, không dám lên tiếng trả lời, càng không dám nhìn tướng quân.

Đường Hoan cũng không muốn ở chỗ này làm cho hẵn khó sống, nàng ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh Tống Mạch, hưng phấn mà nhìn về phía mười bốn hộ vệ khác.

Tống Mạch vẫn lưu ý đến nàng, lúc này thấy nàng quả nhiên dán mắt vào hộ vệ của hẵn, hẵn cũng không có cắt ngang, chờ nàng thu hồi tầm mắt mới thấp giọng hỏi nàng: "Sao rồi, có người người muốn tìm không?"

Đường Hoan thất vọng lắc đầu. Trong những hộ vệ này, bàn về tướng mạo, Tiết Trạm là xuất sắc nhất, người khác, lớn tuổi thoạt nhìn đã có ba mươi tuổi rồi, dáng vẻ cũng đều đoan chính, đáng tiếc kém mong đợi của nàng rất nhiều, nàng vốn tưởng rằng có thể cùng mười sáu mỹ nam đồng hành, đến lúc đó cho dù Tống Mạch lạnh như băng, nàng cũng có thể tùy ý chọn một người trên chọc.

Quả nhiên mặt hàng tốt là có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Đường Hoan ngửa đầu, nhỏ giọng khen Tống Mạch: "Tướng quân, ta phát hiện trong nhiều người như vậy, người là ưa nhìn nhất đó!" Nàng cố ý đè thấp thanh âm, lại còn bảo đảm những hộ vệ này cũng có thể nghe được.

Nàng còn chưa dứt lời, mười sáu người kia lập tức không hẹn mà cùng cúi đầu, quả nhiên huấn luyện nghiêm chỉnh.

Bên tai Tống Mạch nóng lên, đây không phải là lần đầu tiên nàng khen hẵn ưa nhìn, cũng là lần đầu tiên làm trò ngay trước mặt nhiều người như vậy, còn để cho đối phương nghe được.

Hắn uy hiếp mà trừng nàng một cái, bước đi đến trước con tuấn mã đứng đầu tiên kia, xoay người lên ngựa.

Như là nhận được chỉ thị, mười sáu hộ vệ lập tức hoàn hồn từ trong lúng túng lúc trước bắt gặp tướng quân bị tướng quân phu nhân tương lai nói lời trêu chọc, động tác chỉnh tề lên ngựa.

Rốt cuộc là từng vào sinh ra tử ở trên chiến trường, vừa lên ngựa, trên người bỗng nhiên thêm một loại uy nghiêm xơ xác tiêu điều, người khác thấy có lẽ sẽ sợ hãi, rơi vào trong mắt Đường Hoan đó là một khối điểm tâm ngon miệng, nếu là buổi tối, cảnh tối lửa tắt đèn, tùy tiện người nào cũng là...

"Người còn đứng đó nhìn cái gì? Lên ngựa!" Tống Mạch quay đầu, thấy nàng hướng về phía đám hộ vệ phía sau ngăn người, nhú mày quát.

"A, đến ngay, đến ngay!" Đường Hoan không hề sợ hãi lạnh giọng trách cứ chút nào, nhanh chóng chạy đến trước ngựa của mình, nhảy lên.

Tống Mạch mặt hướng về phía trước, chờ nàng rong ngựa tới đây.

Ai ngờ Đường Hoan không có đi tìm hắn, mà là đứng ở bên cạnh Tiết Trạm, mắt cười hỏi hắn ta: "Tiết Trạm, ngày hôm qua chúng ta đưa ngựa người thua, thế nào, hôm nay ngay trước mặt mọi người, người có dám đấu với ta một trận nữa hay không?"

Ta không dám!

Tiết Trạm rất muốn cứ lớn tiếng hét ra như vậy! Rốt cuộc hắn đã biết vì sao Chu Dật ngay từ đầu đã trốn tránh vị Thụ cô nương này rồi, nói chuyện cùng nàng nhiều hơn một câu nữa, hắn đã cảm thấy mình sắp giảm thọ một năm rồi!

"Thuật cưỡi ngựa của Thụ cô nương siêu quần, Tiết Trạm cam bái hạ phong." Sau khi hoảng sợ, Tiết Trạm nghiêm nghị đáp.

"Thật mất hứng!" Đường Hoan nhỏ giọng mắng hấn ta một câu, chột cao giọng cười ha hả, không đợi Tống Mạch mở miệng đã phóng ngựa chạy ra ngoài, quay đầu tuyên chiến với Tống Mạch: "Tướng quân, hộ vệ của người đều là người nhát gan, sợ thua bởi nữ nhân, còn người, người so cùng ta không?"

Tống Mạch ngồi thẳng bất động, "Ta cho người một con phố!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tống tướng quân khẩu khí không nhỏ nha, cẩn thận thua thật mất mặt!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 99: Chương 88.1: Tiến Độ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Mặt trời đỏ kéo về phía tây, ánh nắng chiều rực rỡ ánh hồng nửa bầu trời, trên trần nhỏ dần dần bốc lên khói bếp lượn lờ, theo gió đi về hướng đông, càng cao càng nhạt.

Trên đường nhỏ vào trấn, chợt có tiếng vó ngựa dồn dập từ xa đến gần, người đi trên đường giạt mình đều rối rít quay đầu lại xem thế nào.

Tiếng vó ngựa dừng lại, Tống Mạch dẫn đầu dừng lại, phân phó Chu Dật: "Đi, chọn một cái sân rộng thuê xuống."

Chu Dật nhận lệnh rồi đi.

Tống Mạch nhìn về phía nữ nhân bên cạnh, thấy nàng ngẩng đầu ưỡn ngực ngồi ở trên ngựa, thân thể lại cứng ngắc không nhúc nhích, ánh mắt tha thiết đuổi theo bóng dáng của Chu Dật, cũng biết nàng thật ra không chịu nổi rồi. Đoạn đường này đi gấp, vừa mới bắt đầu nàng còn có lòng dạ liên tục khiêu khích hấn đua ngựa với nàng, chờ buổi trưa nghỉ ngơi xong lại lên đường một lần nữa, nàng lại như thay đổi thành người khác, một mội không đùa giỡn nữa, chỉ không nói được một lời giục ngựa đuổi theo mội người.

Nàng chịu đựng như vậy, càng làm cho hấn thấy khó chịu hơn so với việc làm nũng kêu khổ với hấn.

Nếu không phải là Hoàng mệnh trong người, hành trình khẩn cấp, hấn chắc chắn sẽ thu xếp xe ngựa cho nàng.

Phía sau đám hộ vệ dừng ở ngoài năm mươi bước, Tống Mạch tới gần nàng một chút, thấp giọng trấn an nói: "Sắp rồi, chờ Chu Dật tìm sân xong là có thể nghỉ ngơi."

"Ừm." Đường Hoan gượng cười với hắn, ngay sau đó quay đầu nhìn về phía ruộng nương bên đường.

Tống Mạch không đoán ra suy nghĩ nàng, lại là ở bên ngoài không tiện hỏi nhiều, cũng không nói gì nữa.

Chu Dật rất nhanh đã quay trở lại, dẫn mọi người dừng ở cửa một toà tứ hợp viện.

Tống Mạch xoay người xuống ngựa, đi thẳng đến trước người Đường Hoan, dắt cương ngựa, ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt lần đầu tiên để lộ ra lolảng, "Sao rồi, có thể tự xuống không?" Buổi trưa khi nàng xuống ngựa còn thiếu chút thì ngã xuống.

Đường Hoan cười gật gật đầu, chân trái dẫm bàn đạp, nâng đùi phải lên muốn xuống dưới, chẳng qua là đùi phải vừa lướt qua lưng ngựa, nàng khẽ kêu một tiếng rồi ngã xuống. Tống Mạch còn đang nhìn chăm chăm vào nàng, đương nhiên sẽ không để cho nàng ngã xuống, hai tay duỗi ra rồi ôm người vào trong lòng, đang muốn để nàng xuống dưới, nàng chợt nắm chặt cánh tay hắn chôn ở trong lòng hắn, cả vai run run, khóc không tiếng động.

Tống Mạch không khỏi ôm chặt lấy nàng, xoay người sai bước vào cửa chính, trên miệng phân phó Chu Dật chuẩn bị nước ấm.

Chu Dật vội vàng đi phân phó những nha hoàn bà tử thô sử vốn có trong toà nhà này, đám người Tiết Trạm đối với bộ dáng tướng quân nhìn như lạnh lùng thật ra cẩn thận chăm sóc Thư cô nương trên đường đi sớm đã nhắm mắt làm ngơ rồi, đều tự dẫn ngựa đi chuồng ngựa, thuận tiện tuần tra kiểm soát xem trong sân có ẩn náu tặc nhân không nên có hay không.

Số lần tướng quân gặp phải ám sát, hai tay cũng không đếm hết.

Dân chúng phương Bắc người ta đều dùng giường lò, Tống Mạch vào phòng giữa, cẩn thận từng li từng tí muốn đặt nữ nhân trong lòng tới trên giường lò, hẳn phải đi chuẩn bị đồ, tắm rửa bôi thuốc cho nàng. Nhưng Đường Hoan không cho hẳn đi, ôm cánh tay hẳn không buông, Tống Mạch hỏi nàng làm sao vậy, nàng chỉ lắc đầu không nói lời nào, chẳng qua là vẫn nhỏ giọng khóc, đáng thương lại ảm ức, khóc đến Tống Mạch sớm quên mất những nghi ngờ bản khoản kia, cởi giày lên giường lò, ôm nàng dỗ dành như đứa nhỏ: "Có phải khó chịu nên khóc hay không?"

Đường Hoan gật gật đầu, nước mắt đều rơi ở trên người hẳn.

Tống Mạch đỡ khóc đỡ cười: "Áo choàng của ta... Lần này ra khỏi nhà tông cộng chỉ mang theo ba bộ, bộ này định mặc hai ngày, mấy ngày tiếp theo nếu người vẫn lau nước mắt lên người ta như vậy, ta cũng không dám vào cửa thành Thanh thành đâu, sợ bị người chê cười."

"Người là đại tướng quân, ai dám chê cười người chứ?" Đường Hoan khóc một lát, túm áo choàng của hẳn lau mặt, cuối cùng cũng dừng khóc, chỉ là vẫn chôn ở trong lòng hẳn: "Hơn nữa, người có tiền như vậy, bộ này bản thì vứt đi, lại mua bộ mới không được sao? Keo kiệt với người khác, chẳng lẽ còn keo kiệt với mình?"

"Có tiền cũng không phải dùng như vậy, người không biết tiết kiệm như vậy, tương lai làm sao..." Tống Mạch bất đắc dĩ nói nàng, nói được một chút đã không còn thanh âm, dùng hai tay quay đầu nàng qua, để cho nàng đối diện với mình, màu sắc con người thâm trầm: "Người nói ta keo kiệt với người khác, có bằng chứng gì?"

Đường Hoan nhìn hẳn, bĩu môi nói: "Người đưa ngựa cùng ta còn sử dụng toàn lực, như vậy còn không coi là keo kiệt sao?"

Đôi mắt phấp hồng, con người trong suốt trong trẻo như nước, rơi xuống yêu kiều đến mức không ai có thể ngăn cản.

Tống Mạch tỉnh bơ khẽ ôm chặt lấy nàng, cười nhìn nàng: "Ai nói ta toàn lực ứng phó?"

Đường Hoan há mồm, không thể tin nhìn thẳng hần, qua một lát hừ một tiếng, quay đầu nói: "Đặc ý cái gì chứ? Đó là ngựa của người tốt hơn của ta, không tin ngày mai hai chúng ta đổi ngựa cưới, ta nhất định có thể thắng người!"

Tống Mạch không có tiếp tục tranh cãi cùng nàng, thử thăm dò ần ần chân nàng: "Có phải rất đau hay không?"

Đường Hoan hít vào một hơi, liếc hần một cái, rừ mi mắt xuống, nước mắt lã lã xuống. Không nói một lời, yên lặng khóc, làm cho người ta đau lòng nhất.

Tống Mạch kìm lòng không đậu bưng lấy mặt nàng, dùng ngón cái lau đi nước mắt kia, làm cho thanh âm mềm lại: "Nếu khó chịu như vậy, sao trên đường không nói cho ta biết? Nếu người nói, ta... thấy người đáng thương, có lẽ sẽ để tốc độ chậm lại."

Đường Hoan lắc đầu, muốn kéo áo choàng trước ngực hần lau nước mắt, thấy tay áo rộng thùng thình của hần ngay ở trước mắt, bèn lấy đề tài gần đây, vừa lau vừa tủi thân ầm ịch giải thích: "Ta, ta đua ngựa với người trước mặt bọn họ, vốn tưởng rằng có thể thắng, bèn nói lớn, không nghĩ tới lại thua. Bọn họ mặc dù không cười, nhưng trong lòng định đều đang cười nhạo ta không biết lượng sức. Nếu, nếu ta lại bởi vì xóc nảy trên ngựa mà khóc, bọn họ nhất định càng xem thường ta. Ta không muốn để cho người ta xem thường."

Sĩ diện thật lớn!

Tống Mạch vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn ấm áp của nàng, cúi đầu nhìn nàng, "Vậy người, sao lại chịu khóc trước mặt ta?"

"Hả?" Đường Hoan kinh ngạc giương mắt, chống lại ánh mắt dịu dàng và chấpnhất của nam nhân, "Người sợ bọn họ chê cười, sẽ không sợ ta cười người sao?"

Hắn kề gần như vậy, cổ lăm chỉ cách có một bàn tay, dường như dường như lúc nào cũng có thể hôn xuống.

Cuối cùng, không nhịn được sao?

Đường Hoan như có chút không quen xê dịch sang bên cạnh, sau đó mới thản nhiên nhìn lại hắn: "Không sợ, tướng quân biết tất cả của ta, ta ở trước mặt người không có gì để giấu diếm, hơn nữa ta cũng không nói được tậisao, mặc dù tướng quân hay trừng ta mắng ta, ta bị doạ giạt mình, chỉ là không sợ hãi, cứ cảm thấy tướng quân sẽ không thực sự đánh ta, hìhì..."

Tống Mạch trầm mặc.

Hắn đối tốt với nàng đã gần như thành một loại bản năng, nàng có phải cũng giống như thế hay không, bản năng không sợ hắn?

Thấy trong mắt nam nhân hiện lên vẻ phức tạp, Đường Hoan kịp thời mở miệng: "Tướng quân, người ... người kề gần ta như vậy làm cái gì? Ừm, ôm như vậy không thoải mái, người để ta xuống đi, ta muốn nằm ở trên giường lò đợi, ngồi một ngày trên lưng ngựa, mệt mỏi quá à."

Tống Mạch có chút luyến tiếc cơ hội ôm nàng quang minh chính đại như vậy, không vui nhìnnàng: "Bây giờ chê không thoải mái rồi? Mới vừa rồi là ai ôm ta không chịu buông tay?"

Đường Hoan đỏ mặt, quay đầu nhìn bài biện trong phòng: "Ta không nhớ lắm, lúc ấy ta chỉ biết khó chịu, cái gì cũng không nghĩ, cũng đâu có biết là

người ôm ta!"

Trái tim Tống Mạch đập nhanh hơn, đưa tay chọt chọt vào mặt nàng: "Sao mặt người đỏ rồi?"

"Có sao?" Đường Hoan tự mình sờ sờ, gấp đến độ muốn ngồi xuống: "Hình như là có chút nóng, tướng quân, ta ... ta không phải sắp ngã bệnh chứ? Người mau thả ta xuống, sau đó mời lang trung xem cho ta, ta cũng không muốn ngã bệnh, nếu không bị đám hộ vệ của người biết, lại sẽ nói ta mảnh mai rồi!"

Sắc mặt Tống Mạch rất khó nhìn.

Nếu lời nàng là nói dối, vậy đời này của nàng hẳn là còn muốn “câu” hẳn, bây giờ không phải là cơ hội tốt để nàng biểu lộ cõi lòng sao? Nếu lời nàng là nói thật, nàng không phải là muốn tìm nam nhân có thể khiến cho nàng mặt đỏ tim đập sao? Bây giờ mặt đỏ rõ ràng, vì sao nàng không chịu thừa nhận?

Nàng cứ chắc chắn hẳn không phải người nàng muốn tìm kia như vậy?

Ánh mắt dừng ở trước ngực nàng, Tống Mạch chột sinh ra một loại xúc động, đặt lên đi, sờ sờ xem rốt cuộc tim nàng có đập nhanh hơn không!

Chỉ là, một khi hẳn chạm vào nàng...

Thiên nhân đang giao chiến, tiếng Chu Dật xuyên qua rèm cửa truyền vào: "Tướng quân, nước ấm đã chuẩn bị xong rồi, bây giờ bưng tới đây sao?"

Tống Mạch bình phục rung động trong lòng xuống, thanh âm vững vàng bình tĩnh: "Ừm, đưa đến phòng tây đi."

Bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân Chu Dật rời đi.

Tống Mạch đặt vào trên giường, đứng dậy chuẩn bị đi xuống.

Đường Hoan đúng là mệt chết đi, nằm thẳng cẳng không nhúc nhích, chỉ xoay đầu nhìn hẳn: "Tướng quân phải đi tắm rồi, ta làm sao bây giờ? Trên người ta cũng đều là mồ hôi, dấp dính không thoải mái."

Tống Mạch quay về phía nàng nói: "Người ngủ trước đi, lát nữa ta tìm người lau chùi người cho người."

Đường Hoan vừa lòng nhắm mắt lại, nhỏ giọng than thở: "Nếu mang đến nha hoàn vẫn chăm sóc ta ở trong phủ kia thì tốt rồi, nàng ta làm việc nhẹ nhàng, lúc giúp ta ta cũng không cảm giác được... A, buồn ngủ quá, không nói nữa, đợi lát nữa ta nếu là ngủ như chết, tướng quân cũng không cần gọi ta đâu, buổi sáng ngày mai trước khi xuất phát ta lại tắm rửa."

Lười như trước kia.

Tống Mạch lờm nàng, thấy dáng vẻ ngủ lười biếng của nàng, tự mình đi tắm trước.

Chỉnh lý xong xuôi, Tống Mạch dạo qua một vòng trong sân. Lúc này sắc trời đã tối, gió đêm mát mẻ, là thời điểm hóng mát tốt nhất trong ngày mùa hè.

Nếu nàng không ngủ, hai người ở trong sân dùng cơm cũng không tệ.

Bảo mấy người Chu Dật ăn trước, đặt cơm của hẳn và nàng ở trong nồi giữ ấm, Tống Mạch xoay người quay trở về. Ngủ lâu như vậy, hẳn là ngủ sâu nhỉ? Lần trước chỉ có chút mệt nàng cũng ngủ bất tỉnh nhân sự, hôm nay một đường liên tục, chỉ sợ cho dù cháy nhà nàng cũng không chú ý đến ý chứ?

Mang theo hai thùng nước ấm bước vào cửa phòng, Tống Mạch nhẹ tay nhẹ chân đóng cửa phòng.

Nàng nằm nghiêng vào bên trong, bởi vì mệt mỏi, có tiếng ngáy rất nhỏ.

Tống Mạch cẩn thận từng li từng tí ôm người đến mép giường lò, nhẹ nhàng cởi áo cho nàng, hẳn chỉ là muốn giúp nàng, không có ý khác.

Cho dù có ý khác, hẳn cũng có tư cách này.

Quen tay hay việc, hẳn sớm nắm giữ tất cả kỹ xảo cởi áo cho nàng, một cái một cái cởi ra, nàng ngay cả cái nhãn mặt cũng không có, ngủ say sưa.

Trong phòng mờ tối, giống như đêm đó, Tống Mạch không có đốt đèn, cảnh mơ hồ như vậy đã sắp làm cho hẳn khó có thể tự động kiểm chế rồi, nếu là nhìn càng thêm rõ ràng hơn, hẳn sợ mình sẽ không đè nén nổi.

Làm ướt khăn lau, vắt khô, lau mặt cho nàng trước.

Nàng phát ra một tiếng giọng mũi nhẹ nhàng, giống như trước đây, hẳn là thoải mái rồi.

Lau xong mặt, là cổ, là ngực...

Trên trán Tống Mạch lại toát ra một tầng mồ hôi,

Hẳn cũng khinh thường bản thân. Rõ ràng đã từng nhìn vô số lần rồi, quen thuộc không thể quen thuộc hơn, làm sao vừa nhìn là đã...

Tâm mắt gian nan rời khỏi nơi đó, nhưng là rất nhanh lại đến một chỗ làm cho cả thể xác và tinh thần hẳn dày vò.

Lần này hẳn rút ra bài học, lật người nàng trước, lau xong lưng, bên trên mặc áo lót vào, sau đó lại tiếp tục lau bên dưới. Kể từ đó, tâm mắt rời đi cũng không thấy cảnh khác.

Vào lúc hẳn lau đến đùi Đường Hoan từ từ tỉnh lại

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 100: Chương 88.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Bởi vì có chuẩn bị tâm lý, không muốn như lần trước hoàn toàn không biết gì cả, nàng cảnh giác theo bản năng, cho nên lúc Tống Mạch cởi quần lót cho nàng, nàng tỉnh ngay, vẫn giả bộ ngủ mà thôi.

Thừa dịp lúc nam nhân xoay người xuống giường lò giặt khăn lau, Đường Hoan xoay người, trong thanh âm còn mang theo giọng mũi vừa mới tỉnh ngủ, mềm mại dịu dàng, "Tướng quân, là người sao?"

Tống Mạch như bị sét đánh.

Cũng may da mặt đã sớm luyện ra rồi, hắn thản nhiên đứng lên nhìn nàng giải thích: "Là ta, ta để Chu Dật ra ngoài tìm nha hoàn, nhưng là sắc trời quá tối, xung quanh người ta đều ngủ rồi. Ta vốn định chờ tự người tỉnh, nhưng trên người người có mùi mồ hôi, hun đến ta ngay cả cơm cũng ăn không vào, đành phải tự mình làm giúp người. Người yên tâm, ta đã nhìn quen xác chết trên sa trường, vừa rồi người lại ngủ như người chết, người ở trong mắt ta thì cũng là xác chết, ta không có chút xíu ý nghĩ đen tối nào, người cũng không cần cảm thấy ảm ức, ta không có làm cái khác..."

Đường Hoan dụi dụi mắt, lười nhác ngáp một cái, sau đó khó hiểu nhìn hắn: "Tướng quân người nói cái gì vậy chứ? Người giúp ta như vậy, ta rất thoải mái, vì sao phải cảm thấy ảm ức?"

Tống Mạch sửng sốt, trong khoảng thời gian ngắn ngủi sau khi nàng tỉnh lại, hắn đã suy nghĩ trăm ngàn loại phản ứng nàng có thể sẽ có, mắng hắn bắt nạt người, cười nhạo hắn không nhận được, nhưng chỉ có đoán rằng nàng sẽ là như thế này, giọng nói bình thường lơ là như vậy. Nàng là nữ nhân,

mặtkệ trước kia can đảm bao nhiêu, tình hình hiện tại là hai người vừa mớiquen biết không lâu, nàng cho dù là giả bộ, cũng phải giả bộ tức giận chứ?

"Người, người không trách ta?"

"Trách người cái gì chứ?" Đường Hoan hoang mang chớp chớp mắt.

Tống Mạch không chịu khống chế nhìn về hai chân thon dài của nàng lộ ra ở trước mặt hần.

Đường Hoan từ ánh mắt của hần nhìn lại, bưng tỉnh đại ngộ: "Ta hiểu rồi, tướng quân là cảm thấy ta là nữ nhân, người đối với ta như vậy, ta nên xấu hổ phải không?" Thấy Tống Mạch lại nhìn qua, nàng tùy ý cười nói: "Làm sao có thể chứ? Mặc dù thân thể này của Lục Thư Ninh giống ta như đúc, nhưng suy cho cùng nàng ấy không phải là ta, đúng như lời tướng quân, thân thể này chính là cái xác chết, ta chỉ là mượn một thàng mà thôi, tướng quân nhìn vào chạm vào là Lục Thư Ninh, cũng không phải ta, ta để ý cái gì? Ta chỉ là tiếc nuối thân thể này quá yếu ớt, sử dụng không thuận tay lắm, aiz, nếu quý sai cho ta hoàn dương vào trên người một nữ nhân khoẻ mạnh một chút thì tốt rồi, xấu một chút cũng không sao."

Tống Mạch hoàn toàn tắt tiếng, nhìn nàng chăm chăm nửa ngày cũng không nhúc nhích.

Theo như lời nàng nói, hần ôm, chạm vào, cẩn thận chăm sóc đều là thân thể của Lục Thư Ninh? Khiến cho hần khó tự kiểm chế cũng là thân thể của Lục Thư Ninh?

Hần không đồng ý!

Cái gì gọi là nàng chiếm cơ thể của Lục Thư Ninh? Rõ ràng là Lục Thư Ninh - hồn phách đáng thương kia chiếm của nàng, bao gồm những người đó mấy đời trước, đều là người khác chiếm thân thể của nàng, thay nàng

sống nhiều năm như vậy, cho nên trong mệnh của những người đó nhất định gặp chuyện không may, nhất định vật về nguyên chủ, trả lại thân thể cho nàng, để cho hồn phách của nàng trở về vị trí cũ.

Vì sao?

Bởi vì hắn nhìn Lục Thư Ninh hơn một năm cũng chưa từng động tình, nàng tỉnh lại, vào một khắc nàng mở mắt ra kia, hắn liền tràn ngập khát vọng với thân thể này, cho dù hắn nghi ngờ hắn phần nộ, khát vọng kia cũng chưa từng đứt đoạn.

Tống Mạch nhanh chóng bình tĩnh trở lại, cũng không thèm nhìn tới nàng, trực tiếp nhắc một chân lên, dùng sức lau lên.

Nàng nghĩ như thế nào cũng chả liên quan, chỉ cần hắn nhận định thân thể này là của nàng là được rồi.

"Đau!"

Hắn không chút nào thương. Hương tiếc ngọc, Đường Hoan lớn tiếng kêu lên, dùng một chân khác đá hắn: "Người không biết nhẹ chút à? Không thấy được nơi đó cọ đến đỏ rồi sao?" Tên chết tiệt, hắn tuyệt đối là cố ý!

Tống Mạch cũng không ngẩng đầu lên, ánh mắt chuyên chú giống như hạ nhân Hầu phủ đối đãi với những thứ đồ sứ trân quý kia, lời nói ra cũng là một chút mảy may tình cảm cũng không có: "Người biết đau? Ta cho là người chỉ là chiếm thân thể của nàng ta, bây giờ bị thương cũng là nàng ta, người là một quỷ hồn không cảm giác được đau."

"Căn bản là không giống!" Đường Hoan ngửa đầu giảng đạo lý với hắn: "Ta đã vào rồi, cảm giác trên thân thể nàng ấy sẽ truyền cho ta, đây là ta không thể khống chế. Nhưng người nhìn nàng ấy, ta không đau không ngứa, dù sao không phải nhìn thân thể thực sự của ta, ta xấu hổ cái gì?"

Tống Mạch dừng tay lại, quay đầu nhìn nàng: "Theo như lời người nói, chỉ cần người không đau, người khác làm cái gì với thân thể này người cũng không sao cả?"

Đường Hoan nghiêng đầu suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Không khác lắm, đừng nhốt ta làm trở ngại ta đi tìm nam nhân, đừng để cho ta đói bụng đừng khiến ta khó chịu, những thứ khác ta đều không để ý!"

"Phải không?" Ánh mắt của Tống Mạch khẽ biến, "Sao ta lại nhớ được, ngày ấy người nhẩy tường muốn chạy trốn, khi ta bế người về, người có vẻ còn lo lắng ta chạm vào người?"

Trí nhớ có cần tốt như vậy hay không!

Đường Hoan oán thầm trong lòng, trên mặt lại là vẻ đơn thuần mù mờ: "Có sao? À, ta nhớ ra rồi, đó không phải là lo lắng, ta chỉ là có chút giật mình, không hiểu vì sao người đột nhiên lại nghĩ như vậy..."

"Ta nghĩ thứ gì?" Tống Mạch không nhìn nàng nữa, lau xong một chân, đổi thành một chân khác.

"Người nghĩ tới chuyện cùng thân thể này làm vợ chồng mới có thể làm đó đó!" Đường Hoan không hề kiêng nể trả lời, "Chẳng qua lúc ấy đúng là ta nghĩ nhiều rồi, người lạnh như băng như người, bình thường cũng chỉ là nhìn Lục Thư Ninh một chút, đủ thấy đối với mỹ nhân không có hứng thú. Tựa như người bây giờ, đại khái ở trong mắt người, thân thể nữ nhân và xác chết không khác gì nhau đâu nhỉ, chắc chắn, hi vọng nam nhân ta muốn tìm trăm ngàn lần đừng như người, ta còn chờ... A, không đúng, đến lúc đó "chàng" cho dù thích ta, muốn cũng là cơ thể của Lục Thư Ninh... Thôi, mặc kệ, dù sao ngủ một đêm ta đã có thể trở về rồi, để cho quý sai đáp ứng thỉnh cầu của ta, chuyển thể đầu thai mới là quan trọng nhất."

Tống Mạch không nói được lời nào, chỉ coi như nàng đang nói nhảm.

Lau xong bôi thuốc, Tống Mạch để tự nàng mặc quần áo, hẩn mang theo đồ đi ra ngoài, khi trở về bưng một cái hộp đựng thức ăn, bên trong là hai bát mì trứng gà thịt băm, vừa rồi Chu Dật phân phó bà tử phòng bếp làm mới, còn có một đĩa bánh bao, một đĩa tương thịt bò, cộng thêm một bầu rượu.

Đường Hoan không biết có phải mình suy nghĩ nhiều hay không, hay là quá mong đợi đến hoa mắt rồi, ánh mắt Tống Mạch lúc uống rượu nhìn nàng, dường như thêm một chút cái loại ý tứ nàng rất muốn nhưng hẩn hẩn là sẽ không cho nàng.

Hẩn cho, nàng cầu còn không được, hẩn không cho, nàng cũng sớm có chuẩn bị sẽ không thất vọng, nhưng bây giờ, loại cảm giác không biết này, giống như lông chim phe phẩy trong lòng, khiến cho nàng khẩn cấp muốn biết đáp án.

Nàng vờ như không có phát hiện gì cả, thấp thỏm khẩn trương chờ đợi.

Sau khi ăn xong, Tống Mạch bưng đồ đi ra ngoài.

Đường Hoan nhìn quét gian phòng một vòng. Nghe Tống Mạch nói, đó là sân mới của một nhà có tiền, vốn định cuối tháng chuyển vào, bị Chu Dật không biết dùng biện pháp gì thuê lại, còn sau đó, phòng chính cũng chia gian trong gian phụ. Đêm nay, Tống Mạch có thể ôm nàng ra ngoài ngủ hay không?

Nếu như không...

Nhìn cái chăn trải trên đầu giường đặt gần lò sưởi một chút, Đường Hoan chuẩn bị đeo giày xuống giường lò.

Vừa muốn xách giày, Tống Mạch tiến vào, thấy nàng ngồi ở mép giường lò, hẩn vừa trở tay đóng cửa vừa nhìn chăm chăm vào nàng hỏi: "Người muốn làm gì?"

Tim của Đường Hoan lập tức đập nhanh hơn. Không phải chứ, sợ bị hấn nghi ngờ, nàng vẫn cẩn thận lại cẩn thận không dám trêu chọc hấn, sau đó chính hấn chờ không kiên nhẫn rồi, chuẩn bị xuống tay với nàng?

"Tướng quân người đóng cửa làm cái gì? Ta muốn ra ngoài gác đêm thay người!"

"Không cần, bên này không có đốt giường lò, người làm ấm chăn cho ta." Tống Mạch đi qua thối đèn, trong phòng nháy mắt tối đen một mảng, chỉ có tiếng bước chân của hấn đi về phía nàng.

Loại tình huống này, Đường Hoan không thể giả ngu rồi, "Tướng quân, ta ... ta chỉ là sai vặt của người, làm ấm chăn cho người, sợ là sợ là không quá thích hợp đâu?"

Hai mắt quen dần với bóng tối, đại khái có thể thấy rõ bóng người mơ hồ, nàng nhìn thấy hấn vút trung y đến trên giường lò bên cạnh, lộ ra lồng ngực mơ mơ hồ hồ, nhưng dù là mơ hồ, thân thể cao lớn của hấn rành rành nơi đó, cùng với hấn càng đi càng gần, Đường Hoan chỉ cảm thấy mình càng ngày càng nhỏ, cái loại cảm giác áp bách không tên này, làm cho nàng không tự chủ được trốn vào bên trong giường lò, "Tướng quân, người ... người rốt cuộc là làm sao vậy? Vì sao, vì sao..."

"Vì sao cái gì?"

Tống Mạch nhắc chân lên giường lò, túm lấy cái chân còn chưa kịp thu vào của nàng qua, một tay kéo người đến trước người, thừa dịp thân thể nàng xiêu vẹo không yên dùng sức đè lên, đè lại hai tay nàng.

Mùi rượu đối diện ập tới, không khó ngửi, ngược lại say lòng người. Trong bóng tối, trên mặt Đường Hoan nóng lên, thân mình giãy dụa không ra, chỉ có thể quay đầu trốn hấn: "Tướng quân, người ... người đừng làm ta sợ..."

"Dọa người cái gì?" Tống Mạch tự ý làm chuyện mình thích làm, thanh âm khàn khàn lại bình tĩnh lạ thường, ít nhất nghe vào trong tai Đường Hoan lành như vậy, "Người đang sợ ta sao? Nhưng người không cần sợ, cho dù ta làm cái gì, cũng là đối với thân thể của Lục Thư Ninh, chả liên quan gì tới người. Người nữ quý không biết từ đâu tới này, bây giờ lập tức câm miệng, không được làm hỏng hứng thú của bản tướng quân."

Đường Hoan không nghĩ tới Tống Mạch vậy mà dùng loại lý do này chạm vào nàng!

Muốn chết, vì sao máu toàn thân đều đang sục sôi mà kêu gào. À hứ! Nam nhân này, nếu nói trước kia chỉ có thân thể là cực phẩm, hiện tại chiêu số hấn dụ người, cũng sắp làm cho nàng cam bái hạ phong rồi!

"Tướng quân, dừng lại, dừng lại, người không phải, không phải có thù oán với Lục Thư Ninh sao? Vì sao đột nhiên muốn như vậy với thân thể của nàng ta?"

Tống Mạch không có lập tức trả lời nàng, bởi vì hắn đang vội vàng đối phó với "mỹ thực" làm cho hắn nhưng nhớ nhiều năm như vậy, cho đến khi hắn tạm thời giải tỏa cơn thèm ăn, mới tốt bụng trả lời nữ nhân đầu óc đã mơ màng rồi: "Ta đúng là có thù oán với nàng ta, chẳng quan trọng ta chết rồi, ta đột nhiên phát hiện, ta hình như thích nàng. Nữ quý, ta nên cảm ơn người, là người khiến cho thân thể của nàng ta còn sống, là người để cho ta biết người chỉ là chiếm thân thể của nàng, các người là tách biệt. Ta đây chạm vào nữ nhân ta thích, có vấn đề sao?"

Đường Hoan giống như vừa đua ngựa xong một trận, há mồm thở từng hơi từng hơi: "Không, không thành vấn đề, nhưng ...nhưng người như vậy, ta ... ta cũng khó chịu ..."

"Làm đau người rồi?"

"Không có..."

"Vậy thì câm miệng, về sau ta thân mật cùng nữ nhân của ta, không cho người nói chuyện, người vừa nói chuyện, chính là nhắc nhở ta "nàng" đã chết."

"Ta..."

Nhưng là đôi môi đỏ mọng bị ngăn chặn, rốt cuộc cũng nói không ra nửa câu nữa.

~

Sáng sớm ngày hôm sau, đám người Chu Dật Tiết Trạm phát hiện, tướng quân đại nhân của bọn họ lại đến muộn, hơn nữa còn chậm trễ hơn cả ngày xuất phát đó. Cũng may mười sáu người đều biết rõ trong lòng, đặc biệt là bốn người phụ trách gác trước nửa đêm, tối hôm qua đều nghe được tiếng động truyền tới từ phòng chính, liên tục kéo dài khoảng hai canh giờ...

Tướng quân chính là tướng quân, vào ban ngày bốn ba một ngày, buổi tối còn có sinh lực như vậy!

Phòng chính.

Tống Mạch đúng là thức dậy muộn hơn hai khắc đồng hồ so với ngày thường, nghĩ đến còn phải lên đường, hẳn cũng không kịp thường thức tư vị hoang đường tối hôm qua, không kịp nhìn nữ nhân đang ngủ say bên cạnh một cái, nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo. Biết nàng mệt hết sức, hẳn chờ sau khi thu dọn thỏa đáng mới bế nàng từ trong chăn ra ngoài, vừa ánh mắt sâu thẳm mặc quần áo cho nàng, vừa gọi nàng: "Dậy dậy, phải lên đường." Trong mắt là dịu dàng nồng đậm, là tình ý toả thành sương mù, dù nắng sớm rực rỡ cũng không xoá tan đi được.

Hắn thật sự muốn cảm ơn nàng, để cho hắn có lý do đối tốt với nàng.

Như thế, một tháng tiếp theo, hắn có thể lấy cơ đối xử tử tế với thân thể của Lục Thư Ninh để đối xử thật tốt với nàng, cho dù nàng không biết tấm lòng của hắn, cũng có thể cảm nhận được cái tốt của hắn. Hắn sẽ không muốn nàng, hết kỳ hạn, nàng thật sự đi rồi, chứng minh nàng không có lừa hắn, vậy hắn không cần bởi vì luôn lạnh nhạt với nàng mà tiếc nuối ảo não, hắn sẽ theo cùng nàng đi hoàng tuyền. Quỷ sai không đáp ứng thỉnh cầu của nàng cũng không sao, bởi vì bọn họ nhất định đời đời kiếp kiếp sẽ ở cùng một chỗ, kiếp sau, hắn sẽ cố gắng tìm thấy nàng.

Nếu nàng không đi... Hắn tự có cách đối phó với nữ nhân nói dối hết lần này đến lần khác này.

Đường Hoan vừa mới tỉnh lại, đối diện lại là cái nhìn chăm chú thật sâu dịu dàng lại phức tạp khó phân của nam nhân.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tôi cố gắng hết sức rồi, các bạn có thể nhìn ra sự cẩn thận từng li từng tí của tôi không?

Ngày mai thần trợ công ra sân, cạc cạc cạc ~

Chương này viết thật sự sung sướng, đưa lên vở kịch nhỏ, nhân vật ra sân: Giai Nhân + Tống Mạch, Hoan Hoan ở đâu? Không cần nàng ta, ha ha ha!

Nghe nói loại bệnh trung khuyến này một khi dưỡng thành, là không chữa được, lời đồn này là thật hay không đây? Tiếp theo, phóng viên giang hồ Giai Nhân tới cửa phỏng vấn người mắc bệnh nặng Tống Mạch Tống Đại Hà.

Giai Nhân: Tống Đại Hà, người từng nghe nói bệnh trung khuyến chưa?

Tống Mạch: ...

Giai Nhân: Tống Đại Hà, ta hỏi người nói đó!

Tống Mạch: ... Không có, chỉ biết bệnh chó dại.

Giai Nhân: như vậy à, vậy người có biết người bị bệnh trung khuỷn không?

Tống Mạch: ta không có bệnh, người có thể đi rồi.

Phóng viên Giai Nhân lấy kỹ năng nghề nghiệp xuất sắc mắc ở cửa, vừa đấu tranh với cửa lớn vừa tiếp tục phỏng vấn: Tống Đại Hà, bệnh trung khuỷn chính là nam nhân vô điều kiện đối tốt với nữ nhân của mình, cho dù bị ngược trăm ngàn lần vẫn yêu nàng như trân như bảo, theo Tống phu nhân khoe khoang ở trên giang hồ, người chính là đối với nàng như thế, chẳng lẽ Tống phu nhân đang bịa đặt? Quả thực như thế, toàn soạn cử người trong phái truy bắt nàng!

Tống Mạch: ... toà soạn? Ai tới kẻ đó chết.

Giai Nhân: Wow, người đây là thừa nhận mình có bị bệnh trung khuỷn?

Tống Mạch: ... Thừa nhận thì như thế nào?

Giai Nhân: ta đây sẽ viết bài tin tức cho người và Tống phu nhân, cho tình yêu của các người lưu truyền bách thế, mọi người đều biết.

Tống Mạch: ... Ta không muốn bị người biết.

Giai Nhân: Cái đó không phải do người rồi, ha ha, cáo từ!

Tống Mạch nhìn theo phóng viên đang đặc ý dào dạt bước ra khỏi cửa, tay giật giật mấy hạt gạo to bởi vì vo gạo mà vẫn dính ở sau lưng.

Những việc đã trải qua này, trừ nàng ra, ai biết kẻ đó chết.

Vì thế, phóng viên Giai Nhân bị ba hạt gạo to xuyên thủng yết hầu.

Vì thế, hồn phách của phóng viên Giai Nhân trọng sinh, ở trăm ngàn năm sau viết cuốn sách với tên là 《hoan hỉ trái》, giải thích chân thật chuyện Tống Đại Hà phát bệnh, kể lại quá trình phát bệnh, làm đời sau ca bệnh trung khuyến tăng thêm một khoản trầm trọng.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 101: Đống Lửa

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Vốn đã dậy muộn, bên ngoài lại có nhiều hộ vệ chờ như vậy, da mặt của Tống Mạch dù dày hơn nữa, cũng không tiện theo tâm ý tiếp tục đùa giỡn tiểu nữ nhân tối hôm qua còn khóc lóc cầu xin đủ loại với hã, tự mình bưng nước rửa mặt giúp nàng, lời ngon tiếng ngọt trấn an hai câu, rồi dẫn người vôi vàng đi ra ngoài.

Lúc bước ra cửa lớn, hã dùng dư quang đánh giá nàng. Dùng gốc dù to gan hơn nữa, suy cho cùng là cô nương gia, lúc trước ngay cả cưỡi ngựa cũng sợ bị bọn họ chê cười, bây giờ có thể càng mất mặt mặt thay không? Sớm biết thế, tối hôm qua nên cuốn lấy miệng nàng, nhưng lành như vậy, sẽ không nghe được thanh âm mềm mại đáng thương của nàng ...

Trên người lại bắt đầu kéo căng, Tống Mạch vôi vàng dùng những suy nghĩ đáng khinh này lại. Dù sao đã có cơ tiền lệ, sau này có cả đồng cơ hội.

Đường Hoan biết Tống Mạch đang nhìn nàng, cũng biết lo lắng của hã. Thật ra nàng không xấu hổ chút nào, chẳng qua nếu lần này giả bộ có chút ngốc, vậy làm mình làm mây với hã một chút đi, ai bảo hã tối hôm qua bắt nạt người như vậy? Lăn qua lộn lại mà gặm, coi nàng là cục xương thịt sao?

Nàng bước nhanh đuổi tới trước ngựa của Tống Mạch, nhảy lên, quay đầu trừng Tống Mạch: "Hôm nay chúng ta đổi ngựa cưỡi, người dám đấu lại một trận không?"

May mà con ngựa này có linh tính, biết nữ nhân cưỡi trên lưng nó bây giờ có quan hệ với chủ nhân không phải là ít, cho nên nó chỉ là bất an nâng

nâng chân, không có hất người xuống. Tống Mạch dắt cương ngựa vồ vồ ngựa yêu để trấn an, ngựa đầu nhìn nàng: "Thật sự muốn đấu? Lần này thua sẽ làm thế nào?"

Cách đó không xa mười sáu hộ vệ đều nhìn về phía khác, không dám nhìn tướng quân cùng tướng quân phu nhân tương lai đùa yêu thêm gia vị.

"Chờ người thắng ta rồi nói sau!" Đường Hoan cướp lấy cương ngựa, nghênh ngang rời đi.

Tống Mạch cười cười, nhảy lên con ngựa kia của nàng, đi chậm rì rì một lát rồi mới đuổi theo. Đám hộ vệ đi theo xa xa phía sau, không dám quấy nhiễu "nhã hứng" của tướng quân.

Vừa bắt đầu xung quanh đều là hôn trần, Tống Mạch cố ý nhường nàng, đợi đến trên sơn đạo hẻo lánh, hăn lập tức đẩy tốc độ nhanh hơn.

Đường Hoan nghe thấy tiếng động, thấy hăn vẫn là chút xíu cũng không nhường người ta, tức giận đến mức hăn: "Tướng quân người có cần bụng dạ hẹp hòi như vậy hay không, người..."

Tống Mạch ở trong tiếng mắng của nàng vượt qua nàng, kéo lấy dây cương xoay người ngăn cản ở phía trước, quay đầu nhìn nàng: "Cái này chả liên quan gì đến độ lượng, là người muốn so, ta nếu qua loa với người, người chẳng phải là càng tức giận hơn?"

Hai bên làn núi đen cây xanh biếc, đỉnh đầu là trời cao xanh thẳm, nam nhân ngồi thẳng trên lưng ngựa, mặt mày thanh tú, nếu không phải là nụ cười yếu ớt trên khóe môi khiến cho trên người hăn có khói lửa nhân gian, chỉ nhìn một cách đơn thuần phong thái khuôn mặt kia, nói thành trích tiên một chút cũng không quá đáng.

Đáng tiếc một bộ túi da tốt như vậy, lại mọc ở trên người hăn!

Đường Hoan hừ một tiếng, quay đầu ngắm cảnh núi non, trong lúc vô tình lộ ra một chút ửng đỏ dưới gáy, ở dưới áo xám cổ trắng bao quanh làm nền vô cùng dễ thấy, đẹp tựa chu sa.

Tống Mạch mắt sắc, liếc mắt một cái là nhận ra đó là cái gì, không khỏi thúc ngựa quay lại đi tới bên cạnh nàng, ánh mắt nhìn đám hộ vệ chậm rãi đuổi theo phía sau, trong miệng lại thấp giọng nói: "Người thua, cho nên đêm nay phải ngoan ngoãn nghe lời ta, không được lại nói xằng nói bậy làm hỏng hứng thú của ta. Ban ngày người có thể điều khiển thân thể của nàng, buổi tối, người tốt nhất thành thành thật thật đi ngủ, làm bộ như cái gì cũng không biết."

Đường Hoan căm tức nhìn hắn: "Ta cũng muốn làm bộ như không biết, nhưng người..."

"Đi thôi, ở chỗ này nói cái này không thích hợp." Tống Mạch không đợi nàng nói xong đã giục ngựa đi trước.

Đường Hoan chỉ đành phải rầu rĩ theo sau.

~

Ngày gần xế chiều, trước không thôn sau không điểm, đoàn người ở trong núi rừng nghỉ chân.

Tống Mạch định ôm nàng xuống dưới giống như hôm qua.

Đường Hoan từ chối, tự mình xoay người xuống ngựa. Chạy hai ngày này rồi, thân thể này ít nhiều đã thành thói quen, hơn nữa thuốc mỡ Tống Mạch chuẩn bị cho nàng rất có tác dụng, trước khi ngủ bôi lên một lần, ngủ ngon cả đêm, ngày thứ hai cảm giác đau nhức kia giảm đi có thể xem nhẹ thôi.

"Đêm nay chúng ta ăn cái gì?" Nàng có vẻ quan tâm vấn đề cơm chiều.

Trên người bọn họ có lương khô rồi, chẳng qua trong núi rừng nhiều đồ ăn dân dã...

Tổng Mạch gọi Chu Dật đến, bảo hắn ta dẫn bảy người đi săn bắn, còn lại ở gần đây nhặt củi chuẩn bị nhóm lửa.

Đường Hoan nhìn thấy Tiết Trạm muốn đi săn bắn, mặc kệ Tổng Mạch ngăn cản, bước nhanh chạy đến bên cạnh hắn ta, "Tiết Trạm, ta với người cùng đi đi? Để ta xem xem trình độ bắn tên của người như thế nào."

Tiết Trạm ngay từ lúc nàng chạy tới hai chân đã như nhũn ra rồi. Thấy mấy đồng bạn vốn đang đi bên cạnh trong nháy mắt trốn ra thật xa, lúc này hắn mà trốn càng lộ vẻ trong lòng có quý, bèn kiên trì nhỏ giọng cầu xin: "Thư cô nương, ta van cầu cô, mau trở lại bên cạnh tướng quân đi đi, cô còn như vậy, ta..."

"Người làm sao?" Đường Hoan vỗ vỗ bả vai hắn ta, tiếng cười cởi mở: "Yên tâm đi, tướng quân không để ý chuyện vặt vãnh, sẽ không để ý đến những chuyện này." Nói xong quay đầu, thoải mái hỏi nam nhân mặt không chút thay đổi đứng ở dưới tàng cây bên kia: "Tướng quân, ta và Tiết Trạm cùng đi săn bắn, có thể chứ?"

Một cái chớp mắt kia, Tiết Trạm chỉ cảm thấy chim sẻ trên cây dường như đều ngừng kêu, bên tai vọng lại tất cả đều là thanh âm trong trẻo to gan của Thư cô nương.

Dễ nghe thì dễ nghe, nhưng là đòi mạng người đó!

"Thư cô nương..."

Tổng Mạch đã đi tới phía bên này: "Người đã muốn đi thì đi đi, ta đây cũng đi tham gia náo nhiệt."

Đường Hoan vừa muốn phản đối, Tiết Trạm vội bắt lấy cơ hội cung kính lên tiếng cáo lui: "Tướng quân nhã hứng, chẳng qua là Tiết Trạm cùng với mấy người bọn họ thi đấu xem ai săn nhiều hơn, kính xin tướng quân châm chước một lần, để Tiết Trạm đi đấu thoải mái."

"Chuẩn."

Tống Mạch bình tĩnh nói, khi nhìn về phía Đường Hoan mắt lại chứa đầy trêu tức. Nàng muốn mượn người khác né tránh hấn, vậy cũng phải nhìn xem những thủ hạ này có dám phối hợp với nàng hay không.

Nhìn bóng dáng Tiết Trạm chạy trốn, lại chống lại ánh mắt khiêu khích của Tống Mạch, Đường Hoan hận nghiêng răng nghiêng lợi, xoay người đi trở về: "Thôi, ta đột nhiên cảm thấy hơi mệt, tự tướng quân đi săn thú đi."

Nam nhân này thật sự là hết thuốc chữa, nàng quẫn quít hấn không tha, hấn không cảm kích, nàng cố ý lạnh nhạt với hấn, hấn ngược lại đuổi theo không thôi, đáng giận nhất là hấn quá có thể nhịn, làm cho nàng muốn chết hấn cũng chỉ chịu lấy tay giải quyết, phụ lòng mong đợi chữa chancủa nàng. Hiện tại nàng muốn tìm nam nhân kích thích hấn, những hộ vệ này lại đều là người của hấn!

Tống Mạch nắm lấy cổ tay nàng khi nàng đi qua bên người, kéo nàng đi vào trong rừng: "Bản tướng quân còn chưa có nghỉ ngơi, người là sai vật làm sao có thể lười biếng? Đi, lát nữa ta bắn được vật, người đi nhặt về."

Đường Hoan không lay chuyển được hấn, nhỏ giọng cãi lại hấn: "Lỡ như người không bắn được một con nào thì sao?"

Tâm mắt của Tống Mạch đảo nhanh ở trong bụi tranh xung quanh, thờ ơ trả lời nàng: "Vậy chúng ta đành phải đợi một bữa rồi, tự ta không bắn được thú gì, cũng ngại ngửa tay xin cơm ăn."

Đường Hoan ngoan ngoãn đi về phía trước cùng hăn, vẫn dùng lời chọc tức hăn: "Muốn đói tự người đói, ta đi ăn cùng Tiết Trạm!"

Tống Mạch cúi đầu, nhìn bàn tay đang giao nhau của hai người, thanh âm trầm thấp: "Người nếu không sợ hăn ta ngen, cứ việc đi đi."

Đường Hoan không phản đối.

Sau nửa canh giờ, sắc trời đã tối, Chu Dật đưa hai con gà rừng Tống Mạchbắt được tới, đã nhổ lông làm lòng rồi, trực tiếp gác trên lửa nướng làđược rồi. Hăn ta muốn giúp việc, Tống Mạch nhận lấy đồ, "Đi đi, nơi nàykhông cần người hầu hạ."

"Dạ, tướng quân." Chu Dật “mắt nhìn thẳng” mà rời đi.

Đường Hoan đưa mắt nhìn hăn ta rời đi, nhìn sang đồng lửa trong bóng tối xung quanh, cách bên này tất cả đều có trên dưới một trăm bước, vì cây cốiche chỉ có thể nhìn thấy ánh lửa nhảy múa, không thấy rõ bóng người, bèn nghi hoặc hỏi: "Vì sao bọn họ không ăn cùng chúng ta? Tập trung lửa vào một chỗ, như vậy không phải ấm áp hơn một chút sao?" Ban đêm đầu hạ, đặc biệt ở trên núi, vẫn hơi lạnh.

Ánh lửa chiếu rọi, vẻ mặt Tống Mạch chuyên chú xiên vào hai con gà rừng, vừa gác lên cái giá vừa giảithích: "Bọn họ phải thay phiên nhau gác đêm, dĩ nhiên, nguyên nhân chủ yếu hơn là ta với người ở cùng một chỗ, bọn họ không tiện tới quá gần."Mặc xong rồi, hăn quay đầu nhìn nàng, bên trong con người đen có ánh lửa di động.

Đường Hoan cúi đầu, một chút một chút lặng lẽ dịch sang bên cạnh, "Cái đó, chính là bởi vì ta với người ở cùng một chỗ, mớicàng phải để cho bọn họ ở lại bên cạnh chứ, bây giờ người đuổi bọn họ ra xa, không phải là giấu đầu lòi đuôi sao? Bọn họ, bọn họ có thể hiểu lầm người muốn làm gì đó hay không?"

Thân hình Tống Mạch bất động, chỉ nhìn chăm chăm khuôn mặt ửng đỏ của nàng: "Bọn họ sẽ không hiểu lầm, bởi vì ta vốn muốn làm gì đó với người. Nhưng thật ra người người sợ cái gì? Ta chạm vào cũng không phải người."

Đường Hoan đỡ trán lên đầu gối, lấy tay che mặt, "Ta không sợ, chẳng qua là, người như vậy, ta ... ta cũng khó chịu mà..."

Tống Mạch cười khê, lật hai con gà một cái, "Phải không? Sao ta nhớ được, tối hôm qua ta muốn lấy ra, có người cầu ta chớ đi. Nữ quý, người đừng có cái dạng thiệt thòi đó đi, ta chạm vào là "nàng", người là hưởng ké "nàng" mới được hưởng thụ loại tư vị này."

Đường Hoan nhỏ giọng giải thích: "Ta còn không muốn hưởng ké như vậy đâu!"

"Vậy người cứ ngoan ngoãn ngủ, vờ như cái gì cũng không biết là được rồi."

"Vờ thì vờ, vậy lúc người chạm vào "nàng" cũng đừng nói chuyện với ta!" Đường Hoan nhặt một cục đá nhỏ lên ném về phía hắn, ngã vào trên lá cây ngủ.

Tống Mạch không trốn, cục đá cũng không nện vào hắn, liếc mắt nhìn bóng dáng nhỏ xinh cuộn tròn bên kia, hắn chỉ cảm thấy vô cùng thỏa mãn, chờ gà rừng nướng xong rồi, đi qua gọi nàng dậy, hai người cùng nhau ăn.

Đường Hoan từ lúc ngửi được mùi thơm bụng đã kêurồi, lúc này dường như cũng quên mất trận cãi vã này ngồi ở bên cạnh hắn. Bắt đầu hai người mỗi người cầm một con, dần dần nàng ngại trên tay dính mỡ, bèn dùng lời ngon tiếng ngọt cầu tướng quân bón cho nàng. Tống Mạch cũng không tính toán với nàng vào lúc này, tự mình ăn một miếng, bón cho nàng một miếng, chẳng mấy chốc đã ăn hết cả hai con mồi.

Trong ống trúc có nước, hai người giúp nhau rửa tay, Đường Hoan muốn đi xung quanh tiêu thực một chút, bị Tống Mạch kéo xuống, thoáng cái đã bị hấn ngã vào trên lá cây thật dày.

Bên cạnh ngọn lửa rực rỡ, trong mắt hấn cũng đốt hai đám lửa.

Đường Hoan đỏ mặt nhắm mắt lại: "Được, ta ta ngủ, người chạm vào "nàng" nhẹ một chút, đừng đánh thức ta."

Cũng không biết nàng có bao nhiêu ngu ngốc càng khiến người thương yêu như vậy.

Tống Mạch mềm lòng mà rối tinh rối mù, theo như lời nàng nói, nhẹ nhàng chạm vào môi nàng, nhắm nháp một chút một chút, từ nông vào sâu, nghe tiếng hô hấp của nàng càng ngày càng nặng, nghe tiếng thân thể của nàng vặn vẹo cọ sát lá cây, nghe tiếng hai tay nàng bóp nát lá cây khô héo. Đại khái là lá cây không chịu được bóp vụn, tay nàng chậm rãi di chuyển đến trên người hấn, mò vào bên trong áo bào, cào lưng hấn.

Khi hấn rời đi, nàng nhắm mắt lại, thở gấp gần chết.

Tống Mạch cởi áo bào ra, lấy ra bình sứ đặt vào trong tay nàng, sau đó một lần nữa nằm ở bên người nàng, bàn tay to mò vào tầng áo cuối cùng, thuần thục lột quần xuống. Nàng kim lòng không đậu khép hai chân lại, hấn không nhìn được sờ sờ trước, lúc này mới đưa tay đến trước mặt nàng: "Ngả vào trên tay ta, ta bôi thuốc cho người."

Đường Hoan không nói lời nào, mi mắt run run run run.

Tống Mạch hôn nàng một cái, "Nhanh lên một chút, bôi thuốc xong mới tiện làm chuyện khác."

Đường Hoan quay đầu tránh sang bên cạnh: "Người không phải bảo ta, ngủ sao? Ta ... ta đã ngủ rồi."

Thanh âm vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, mang theo một chút thở gấp, mềm mại ngây thơ làm cho hẳn yêu cực kỳ. Tống Mạch không nhịn được, tự mình bôithuốc, bàn tay to đặt lên trên đùi nhẵn mịn của nàng vuốt ve lên xuống, bên trên thì lại chặn miệng của nàng một lần nữa, nuốt vào tất cả tiếng cầu xin mềm mại. thở gấp của nàng.

Cúi gõ lẳng lẳng chày, thỉnh thoảng phát ra tiếng vang “lộp bộp”.

Trong bóng tối nơi ánh lửa không chiếu tới, hơn mười bóng người lặng yên không một tiếng động từ trên cây xuống đến mặt đất, tụ tập xung quanh một người.

Người nọ một thân áo đen, trên mặt cũng che khăn đen, chỉ có một đôi con ngươi đen thâm thúy sáng ngời như sao, sát ý bức người, "Động thủ!"

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 102: Cuồng Vọng

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đêm dài, người không yên.

Tống Mạch một tay kê ở dưới cổ nữ nhân cho nàng làm gối đầu, một cái chândài đặt ở trên đùi nàng không cho nàng nhúc nhích, sau đó thân thể răn chắc nửa đặt ở trên người nàng, tay kia thì ở nơi nào đó gậy mân mê, khiến cho nàng ở trong lòng hấn nhích tới nhích lui, tay nhỏ bé lúc thì cào lưng eo hấn lúc thì kéo áo bào của hấn, tiếng “hừ hừ” mềm nhũn cầu tướng quân “đừng mà”. Hấn đuổi theo căn lỗ tai của nàng, thanh âm khàn khàn: "Nữ quý, sao người còn chưa ngủ?"

"Ta, người như vậy, talàm sao ngủ được..." Đường Hoan trả lời dứt quăng, cả người run lên. Nàng đêm nay mới phát hiện, thì ra hấn chỉ làm bên ngoài, vậy mà so với đưa vào trong còn tra tấn người hơn.

"Nếu không ngủ được, vậy trò chuyện cùng ta đi." Tống Mạch đề lại cái gáy của nàng đặt ở ngực, không để cho nàng trốn nữa, thổi khí vào lỗ tai nàng: "Người nói, ngón tay ta rửa sạch chưa? Vừa dính thuốc, ta vốn định đi rửa, sau lại nghĩ đến nơi đó của người... nàng cũng sẽ chảy ra nước, dứt khoát bớt việc rửa ở đây cho xong."

"Rửa rửa sạch rồi, mau lấy ra đi!" Tối hôm qua Đường Hoan đã “lĩnh giáo” nam nhân hư hỏng này, lúc ấy nàng cho rằng hấn là vì uống rượu mới khác thường, không nghĩ tới bây giờ tỉnh táo, lại cũng không giữ mồm như vậy, thật sự là làm cho nàng... thềm ăn vào tận trong lòng, hận không thể dỡ xuống tất cả ngục trang, thoả thuê lựa ý hùa theo hấn, nhìn xem ai hư hỏng hơn!

Tống Mạch ngừng tay, còn thật sự hỏi nàng: "Rửa sạch thật rồi?"

Đường Hoan liên tục gật đầu, một lần lại một lần tự nói với mình không thể động, không thể đi nghênh đón hẳn.

"Vậy tặng cho người nếm thử!" Tống Mạch không có chút nào báo trước mà thử tiến vào, phát hiện thân thể nàng căng thẳng một chút, hẳn trì hoãn một chút, chờ nàng thích ứng mới từ từ động, hôn lỗ tai nàng: "Nữ quý, ngón tay của ta, ăn ngon không?"

Đường Hoan lắc đầu: "Ta không biết, người đừng hỏi, đừng hỏi ta..."

Tống Mạch không thuận theo: "Ta cũng không muốn hỏi người, nhưng ai bảo người ở trong thân thể của "nàng"? Ta muốn biết tiến vào như vậy "nàng" có thể thoải mái hay không, người đã còn tỉnh, vậy người nói cho ta biết đi. Người nói, là như thế này thoải mái, hay là như thế này?"

Đường Hoan nói không ra lời, cắn áo bào trước ngực hẳn không cho mình kêu ra tiếng.

Tống Mạch không ngừng tay, từ cổ nàng cạo vào trong cổ áo nàng, đi tìm hai luồng tươi đẹp. ngọt ngào kia.

Đang lúc Đường Hoan sắp ở dưới trêu chọc dài đằng đằng ra vào thuần thực của nam nhân nghênh đón lần đầu tiên của tối hôm nay, đang lúc Tống Mạch cuối cùng cũng cạo mở cổ áo nàng ra sắp đặt lên một quả bị áo ngực bao bọc, xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng Chu Dật hét lớn.

"Có thích khách!"

Cả người Đường Hoan run lên, hai tay nắm chặt vạt áo Tống Mạch, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Thích khách từ đâu đến, sớm không đến muộn không đến, vì sao nhất định phải chờ nàng còn kém một đợt kích thích cuối cùng kia mới đến!

So sánh với sự phẫn nộ của nàng, vẻ mặt của Tống Mạch lại dừng dừng.

Thích khách? Hẳn không biết từng gặp phải bao nhiêu lần, căn bản không đặt ở trong lòng.

Lúc nàng sợ hãi, Tống Mạch vừa động, vừa ở bên tai nàng nói: "Đừng sợ, ngoan ngoãn hưởng thụ đi, tất cả đã có ta." Nói xong, ngẩng đầu nhìn phía xa xa, ánh mắt sâu kín giống như kẻ săn bắn trong đêm tối, ngón tay lại ra vào càng nhanh chóng hơn.

Đường Hoan hưng phấn mà đầu óc mơ màng, "Tướng quân, thích khách, người nhanh đi ..." Âm cuối cuối cùng đột nhiên bị kéo dài, nàng ôm chặt lấy thắt lưng hắn, kẹp lấy tay hắn không cho hắn nhúc nhích nữa, thể xác và tinh thần sung sướng vô cùng. Dường như bất kể tới bao nhiêu thích khách nam nhân cuồng vọng này cũng không sợ, cùng nhau làm như vậy, chính là sướng!

Tiếng đánh nhau liên tục lọt vào tai, Tống Mạch không nhanh không chậm mặc quần xong buộc lại đai lưng cho nàng, ôm eo nàng đứng lên.

"Tướng quân, bọn họ là tới giết người thì phải? Người không sợ sao?" Đường Hoan rụt vào trong lòng hắn, khẩn trương hỏi.

"Yên tâm, chỉ cần người tới không quá một trăm, mười sáu người bọn họ là đủ rồi." Tống Mạch nhàn nhã thản nhiên, căn bản không có đi lấy trường kiếm để ở dưới tàng cây.

Đường Hoan thở phào nhẹ nhõm, thò đầu từ trong lòng hắn ra, nhìn quanh về phía chỗ có tiếng đánh nhau, "Lỡ như, lỡ như bọn họ cũng rất lợi hại thì làm sao bây giờ?"

"Người sợ hãi?" Tống Mạch bất đắc dĩ hôn nhẹ lên trán nàng, dặt nàng đi đến dưới tàng cây, rút trường kiếm ra, "Như vậy sẽ không sợ chứ?"

Lửa còn chưa có tắt, nam nhân một tay cầm kiếm, vừa cúi đầu nhìn nàng, trong mắt là bình tĩnh tự tin. Đường Hoan bỗng nhiên hưng phấn lên: "Tướng quân, người đi giúp bọn họ đi, ta ở chỗ này chờ người!" Tốt nhất nhảy ra một thích khách lợi hại đánh lén hắn, nàng "liều chết" cứu hắn một mạng, đánh tan hoàn toàn lòng nghi ngờ của nam nhân này.

Sao Tống Mạch có thể để một mình nàng ở lại chỗ này?

Hắn nắm chặt tay nàng, dáng người vững như tùng: "Nếu bọn họ ngay cả mấy thích khách này cũng không đối phó được, vậy cũng không cần ở lại bên cạnh ta."

Đường Hoan vừa muốn nói chuyện, bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng xé gió bén nhọn, con mắt dài của Tống Mạch híp lại, vung kiếm đỡ ba mũi tên nhọn, ôm nàng nhanh chóng chuyển ra sau cây, khi xoay người trường kiếm hất cát, đóng lửa theo đó mà tắt ngúm.

Trái tim Đường Hoan đập "thình thịch" không ngừng.

Bất kể là trong mộng hay ngoài mộng, đây đều là lần đầu tiên nàng gặp được đánh nhau thực sự. Bởi vì mục tiêu phần lớn đều là người bình thường, giao thiệp với nhân sĩ giang hồ cũng không nhiều, trừ khinh công ra, bản thân hái hoa tặc cũng không coi trọng võ công, sư phụ như vậy đã là kỳ tài võ học rồi. Mà nàng thường ngày khá lười...

"Nghe đồn Tống tướng quân không gần nữ sắc, không nghĩ tới hôm nay lần đầu tiên gặp gỡ đã bắt gặp tướng quân mang theo mỹ nữ đi cùng, tại hạ thật sự là may mắn ba đời." Xa xa còn có tiếng đóng lửa đang cháy, trong một mảng bóng cây u ám, thanh âm nam nhân xa lạ đột nhiên truyền đến, hắn là đã đột phá vòng phòng thủ của mười sáu hộ vệ, gần ngay trước mắt.

"Đáng tiếc mạng người không lâu như vậy." Tống Mịch vẫn ôm lấy eo nhỏ của Đường Hoan, xoay người đối mặt với người vừa tới.

Người áo đen quét nhìn hai người trước mặt một vòng, cười lạnh một tiếng, "Ai chết ai sống còn khó mà nói, Tống Mịch, buông nữ nhân của người ra, đánh với ta một trận, để cho ta lĩnh giáo bản lĩnh của Trấn Bắc tướng quân một chút!"

Tống Mịch mặt không chút thay đổi: "Không cần, người cứ việc động thủ."

"Cuồng vọng là phải trả giá cao." Người áo đen lạnh nhạt mở miệng, thấy Tống Mịch thật sự không định hai tay đón địch, trong lòng giận dữ, vung đao muốn động thủ.

"Đợi một chút!"

Đường Hoan mềm mại hô lên, "Vị tráng sĩ này, người không cần hiểu lầm, ta cũng không phải là nữ nhân của tướng quân, ta chỉ là sai vật của hắn mà thôi..." Lời còn chưa dứt, cánh tay sắt vòng trên eo đột nhiên xiết chặt, xiết nàng thiếu chút nữa thì tắt thở. Đường Hoan kêu lên đau đớn, giãy dụa muốn trốn sang một bên, "Tướng quân, đã là lúc nào rồi, người cũng đừng có cậy mạnh, mau thả ta ra chuyên tâm đánh với hắn ta đi! Người yên tâm, ta nấp ở sau cây, nếu người không đánh lại hắn ta, ta sẽ chạy, tuyệt đối sẽ không để mình xảy ra chuyện gì!"

"Câm miệng!" Tống Mịch nhíu mày thật sâu, hung hăng trừng nàng một cái.

Đường Hoan giãy không ra, đành phải xin người áo đen đổi diện: "Vị tráng sĩ này, người phải tin ta, ta thật sự không phải hu hu... Ta thực sự không phải nữ nhân của hắn, người ra chiêu nhất định phải chuẩn đấy, đừng chém tới ta, ta còn muốn đi tìm..."

Người áo đen ngậy ngấn cả người, vẫn là tiếng kêu thảm thiết của thủ hạ nơi xa kéo hẳn ta trở lại, ánh mắt phức tạp đảo qua Đường Hoan, vung đao tấn công Tống Mạch.

Tống Mạch đang muốn động thủ, Đường Hoan chột chân ở trong lòng hẳn “a a” kêu to: “Đừng chém ta đừng chém ta!” Khiến cho hẳn không thể không lui ra phía sau hai bước, lỡ mất thời cơ ra tay tốt nhất, chỉ có thể kịp thời tránh né đối phương. Sau đó cũng vậy, nàng không có may mắn đáng về nên có của nữ nhân nhát gan, ở trong lòng hẳn vừa hét vừa nhảy, mấy lần chẳng những làm trở ngại chuyện của hẳn, ngay cả động tác của người áo đen cũng vì nàng chột thét chói tai mà dừng một chút.

Bởi vì là người trong lòng, Tống Mạch dù sao cũng có kiên nhẫn, mặc dù không vui nhưng vẫn bảo vệ nàng trong ngực, kiên nhẫn của người áo đen lại dùng hết rồi, “Tống Mạch, đây là nữ nhân ngươi thích? Lập tức buông nàng ra, chúng ta đánh một trận thống khoái!”

“Tướng quân không thích ta, ta đã nói với ngươi rồi!” Đường Hoan quay đầu gào to với hẳn ta.

Bây giờ người áo đen phiền nhất chính là nàng, giương đao bổ xuống.

Đường Hoan thét chói tai muốn trốn ra sau Tống Mạch.

Thời gian ngắn ngủi, Tống Mạch đã quen với sự quấy nhiễu của nàng, theo động tác của nàng lui về phía sau, nhìn như bị ép bất đắc dĩ không có quyết gì, lại nhân lúc người áo đen đuổi theo đột nhiên xoay người, trở tay đâm tới ngực trái của hẳn ta. Người áo đen phản ứng cực nhanh, nhanh chóng né tránh, cơ mà vẫn là chậm một nhịp, trên vai đã bị trúng một kiếm.

Đau nhức đánh tới, hẳn ta khiếp sợ lui về phía sau, Tống Mạch thừa thắng xông lên, trường kiếm đâm thẳng vào ngực đối phương. Người áo đen dùng sống dao che chắn chỗ hiểm, không ngờ đây chẳng qua là hư chiêu của Tống Mạch, ngay sau đó mũi kiếm liền xẹt qua cánh tay phải của hẳn ta,

nếu không phải người áo đen kịp thời phát hiện nghiêng người tránh được thân kiếm, chỉ sợ một cánh tay sẽ phải bay ra ngoài ngay tại trận.

"Lui!"

Mặc dù cánh tay vẫn còn, tay phải lại đau không thể cầm chắc yêu đao, người áo đen quyết định thật nhanh gọi người rút lui, bóng dáng nhanh chóng chạy về phía phương hướng lúc đến.

Thật vô dụng!

Đường Hoan yên lặng ở trong lòng mắt người áo đen này. Nàng đã giúp hắn ta quấy nhiễu Tống Mạch ra tay, hắn ta lại vẫn không đánh lại Tống Mạch, vừa không cho nàng cơ hội "xả thân cứu người", cũng không cho nàng cơ hội "dịu dàng chăm sóc người bị thương". Tuy nói chính Tống Mạch quá lợi hại, nhưng hai ba chiêu đã bị đánh bại, chút bản lĩnh như vậy, hắn ta cũng không biết xấu hổ đến ámsát?

Đang oán hận, cảm đột nhiên bị người bóp lại, Đường Hoan giương mắt, chỉ thấy Tống Mạch âm u nhìn chăm chăm vào nàng, nàng chớp chớp mắt, hưng phấn mà khen hắn: "Tướng quân người thật lợi hại, ôm tác cũng có thể đánh bại đối phương! Bây giờ hắn ta bị thương, người mau đuổi theo hắn ta đi!"

Tống Mạch cũng không quan tâm tới thích khách kia, hắn cũng chưa từng để ý tới bất kỳ thích khách nào, hắn tức, là câu nói kia của nàng!

"Nếu ta bị hắn ta đánh bại, người có phải thật sự như lời vừa rồi, bỏ lại ta chạy trốn một mình hay không?"

Đường Hoan rất thành thực: "Đúng vậy, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là nếu đối phương không giết ta. Chẳng qua hắn là không thành vấn đề đâu, ta không có thù oán với bọn họ, chỉ cần ta giải thích rõ ràng ta cũng không phải nữ nhân tướng quân thích, bọn họ nhất định sẽ thả ta."

"Người thì một chút cũng không quan tâm đến sống chết của ta?" Trong dư quang thấy Chu Dật đã đi tới, Tống Mạch buông nàng ra, giọng nói lạnh như băng.

"Vì sao ta phải quan tâm sống chết của người chứ?" Đường Hoan cúi đầu xoa cằm, "Người còn sống, ta sẽ tiếp tục đi theo người, người chết rồi, tương lai chúng ta còn có thể gặp lại ở Âm phủ, ta có cái gì phải quan tâm? À, người đừng lo lắng, Âm phủ rất tốt, không có khổ như tưởng tượng, chỉ cần người chưa từng làm chuyện xấu, quý sai sẽ không trừng phạt người."

Tống Mạch hừ một tiếng, định móc khăn ra lau vai, sờ không thấy, lúc này mới nhớ lại vừa rồi hẳn là dùng khăn của mình lau nơi đó cho nàng. Nghĩ đến tình trạng nữ nhân run rẩy trong lòng hẳn, cơn tức của hẳn tan một chút, không để ý tới nàng miệng đầy lời nói nhảm, rủa mắt nhìn về phía thủ hạ quỳ một gối xuống ở ngoài mười bước, "Tình hình sao rồi?"

Chu Dật trầm giọng bẩm báo: "Bẩm tướng quân, đối phương tổng cộng năm mươi hai người, chạy trốn chín người, Triệu Côn đã dẫn người đi đuổi theo, còn lại bốn mươi ba người trong miệng cất giấu độc dược, tất cả đã bị mất mạng, trong đó bốn người là người Hán, người khác đều là người Hung Nô."

"Có người bị thương không?"

"Bọn thuộc hạ chỉ là bị thương nhẹ, chẳng qua là, đã chết ba con ngựa."

Tống Mạch vuốt cằm, nhìn núi rừng tối như mực xa xa, bảo: "Gọi bọn họ trở về đi, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai tiếp tục lên đường. Những thi thể này, đặc biệt là người Hung Nô, các người ghi nhớ dung mạo, sau khi trở lại Thanh thành cẩn thận điều tra lai lịch của đối phương."

"Thuộc hạ nhận lệnh!"

Tống Mạch đưa mắt nhìn Chu Dật đi xa, tiếp tục đứng một hồi lâu, chợt quay đầu nhìn Đường Hoan: "Người nhìn ta chăm chăm làm cái gì?"

Đường Hoan "A" một tiếng, tiếp theo ngượng ngùng cúi đầu, "Ta ... ta đột nhiên phát hiện, tướng quân vừa rồi lúc người nói chuyện, vô cùng..."

"Vô cùng như thế nào?" Tống Mạch đi tới bên người nàng, nâng cằm nàng lên hỏi, khuôn mặt hờ hững, tim đập lại không yên.

Đường Hoan ngơ ngác nhìn hắn, chậm rãi nhắm mắt lại, dường như khẩn trương dường như sợ hãi: "Vô cùng... ưà nhìn."

Ưà nhìn... vậy, nàng thích không?

Trong bóng tối, Tống Mạch đưa mắt nhìn nữ nhân ngượng ngùng trước người, vất vả lắm mới nuốt xuống được những lời này.

Nàng không có lương tâm, hắn cũng không cần cho nàng biết.

~

Cùng vùng núi thăm, một góc khác.

Ô Đốn với sắc mặt nặng nề ngồi dưới tàng cây, mặc thuộc hạ xử lý vết thương trên cánh tay của hắn ta.

"Thiên vu, mười sáu hộ vệ của Trấn Bắc tướng quân quả nhiên danh bất hư truyền, chúng ta, khinh địch rồi." Trong chín người còn sống, người lớn tuổi nhất kia thở dài nói. Thiên Vu tuổi trẻ khí thịnh, một lòng báo thù thay cha, y phải khuyên can thật tốt.

Ô Đốn trầm mặc không nói, hồi lâu mới nói: "Không sợ, ngã một lần, hơn nữa, lần này chúng ta cũng không có đến không, ít nhất biết được nhược điểm của hắn."

Anhhùng khó qua ải mỹ nhân, mặc dù nữ nhân kia luôn miệng nói Tống Mạch không thích nàng, hẳn ta lại nhìn ra được Tống Mạch đối với nàng có bao nhiêu coi trọng. Chỉ cần hẳn ta bắt lấy nữ nhân này, Tống Mạch nhất định đại loạn lòng người, chỉ cần hẳn trừ bỏ Trấn Bắc tướng quân danh trấn một phương, sẽ không sợ không đánh được vạn dặm giang sơn này!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 103: Chạm Mặt

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Khi người áo đen đánh lén, sợ ngựa sợ hãi tình giấc kinh động đến đám người Tống Mạch, nên xuống tay với những con tuấn mã kia trước, cũng bởi vậy bị bốn hộ vệ gác đêm Chu Dật phát hiện.

Mười tám con ngựa chết mất ba con, trong đó còn có con kia của Đường Hoan.

Đường Hoan không biết nên khóc hay nên cười.

Khóc là, có phải vận số của nàng có thật sự kém như vậy hay không, mình "mệnh đồ đa suyễn[1]" không nói, ngay cả súc vật có liên quan đến nàng cũng phải chịu liên lụy?

[1] Mệnh đồ đa suyễn: Suyễn có nghĩa không thuận, bất hạnh. Thành ngữ này chỉ vận mệnh tràn đầy không thuận, cả đời nhấp nhô, nhiều lần gặp khó khăn thất bại.

Cười là, thú cười của nàng đã chết, nàng không có ngựa thay đi bộ rồi, nàng có thể cười chung một con ngựa với người nào đây?

Nàng mày ử mặt ê nhìn về phía Tống Mạch.

Tống Mạch ngồi ở trên ngựa, vẻ mặt không vui nhìn nàng: "Tới đây." Nàng không muốn cùng hấn như vậy sao?

Đường Hoan "nhận mệnh" đi đến chỗ hấn, vừa đi vừa nhỏ giọng than thở: "Cũng không thể để cho một mình ta cười một con ngựa, người tạm cùng với hộ vệ nào đó một đoạn đường sao? Dù sao đến thành trấn phía sau có

thể chọn mua ngựa mới, người ... người cùng ngồi với ta như vậy, không biết là không ổn sao?" Nâng tay đặt ở trong lòng bàn tay hấn, cánh tay nam nhân vừa dùng chút lực, liền liên tục như kéo dây mà thả nàng vào trước người.

Đường Hoan không quen xoay trái xoay phải, sau khi phát hiện hô hấp của Tống Mạch thay đổi lại cố ý dịch ra trước, nghiêng đầu thương lượng với hấn: "Nếu không ta ngồi sau người nhé?"

"Câm miệng."

Tống Mạch kéo người vào trong lòng, thân thể kề nhau thật chặt, lúc này mới thúc vào bụng ngựa, dẫn đầu lao ra ngoài. Đám người Chu Dật đợi một lát mới giục ngựa đi về phía trước, cố ý giữ vững khoảng cách càng xa với tướng quân của bọn họ, bảo đảm bất kể phía trước có tiếng động hoặc hành động gì, bọn họ cũng không thể nghe thấy nhìn thấy.

Gió mát ngược chiều thổi tới, Đường Hoan lại không khỏi mệt rũ rời.

Dù sao hai bên có cánh tay của hấn chống đỡ, nàng an tâm tựa vào trên lòng ngực của nam nhân, thoả mãn nhắm mắt lại.

Tống Mạch phóng tốc độ chậm lại, cúi đầu nhìn nàng.

Lông mày mảnh dẻ như lá trúc, mi mắt dày, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn, đôi môi đỏ mọng... Nàng ngủ, là dáng vẻ hấn thích nhất. Thực ra dáng vẻ nàng ra sao hấn cũng thích, chẳng qua là giờ này khắc này, chỉ có lúc nàng ngủ, hấn mới dám xác định nàng là ngoan thật, mới yên tâm thích.

Kìm lòng không đậu ôm chặt thắt lưng của nàng, hấn cúi đầu dán lên gò má của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve. Cọ cọ, môi chạm vào nàng, tỉ mỉ nhấp.

Hấn thích nếm nàng ăn nàng, ăn như thế nào cũng không đủ.

Đường Hoan bất mãn hừ một tiếng, nâng tay lên đẩy mặt hăn. Tống Mạch không chịu đi, ngậm lấy ngón tay nàng.

Cơn buồn ngủ của Đường Hoan lập tức tiêu tan toàn bộ, mở mắt, vừa trốn sang bên cạnh vừa oán giận: "Tướng quân, đây là ban ngày, còn ở trên ngựa đấy, người như vậy, cẩn thận ngã xuống mất."

"Yên tâm, ta có chùng mực." Tống Mạch buông tay nàng ra, lại đến gần đôi môi nàng.

Đường Hoan đỏ mặt cúi đầu, bị hăn dùng một tay nâng cằm lên chuyển về phía hăn, mắt thấy nam nhân sắp hôn tới, Đường Hoan run rẩy cầu xin hăn: "Tướng quân, người ... người chờ buổi tối lại hôn “nàng” được không? Hiện tại, phía sau nhiều người như vậy nhìn đó, người nghiêng tới đây như vậy, bọn họ liếc mắt một cái là biết chúng ta đang làm cái gì. Mặc dù người và ta đều biết người hôn là “nàng”, nhưng ở trong mắt bọn họ, người hôn chính là ta đó, ta, về sau ta còn gặp bọn họ như thế nào đây?"

Tống Mạch dừng lại, chậm rãi buông nàng ra, một lần nữa ngồi thẳng, dùng vai lưng rộng lớn của hăn ngăn chặt nàng vào trong ngực, cầm chạm vào tóc mềm trên đỉnh đầu nàng: "Ừ, lời của nữ quý người còn rất có đạo lý. Vậy như vậy thì sao? Bọn họ hăn là không nhìn thấy được." Nhét cương ngựa trên tay phải vào trong tay nàng, sau đó chậm rãi di chuyển lên trên, chuẩn xác mà cầm một quả xoa lên.

Thân thể Đường Hoan lập tức mềm nhũn, hoàn toàn dựa vào hăn, nhắm mắt giả bộ xấu hổ: "Tướng quân, đừng, bị người thấy..."

"Yên tâm, hai bên đều là núi, nếu là phía trước có người tới, ta sẽ lập tức buông nơi này ra." Tống Mạch thấp giọng nói, cúi mắt nhìn về xấu hổ của nàng một cái, sau đó lại nhìn về phía trước. Ánh mắt tùy ý đảo qua cảnh núi hai bên, thần sắc lạnh nhạt, dường như chỉ có một mình hăn cười trên ngựa, dường như trong lòng cũng không có một nữ nhân đang xấu hổ,

dường như tay hãn cũng không có quang minh chính đại, trắng trợn mà xoa chồtrân quý nhất chú ý nhất của cô nương nhà người ta.

"Tướng quân,tướng quân, xin người, lờ như, lờ như trên núi có người thì làm sao bây giờ? Người như vậy, bọn họ thoáng cái là thấy ..." Đường Hoan một tay nắm cương ngựa, một tay kia nâng lên đẫy hãn, lại bị nam nhân trở tay cầm đặt ở chỗ kia, hãn để cho nàng tự sờ: "Nữ quý không nên cản trở,thôi, lợi cho người rồi, cho người cũng cảm thụ một chút tư vị tốt đẹp khi sờ “nàng” như vậy, người cũng hiểu vì sao ta sờ mãi không đủ." Nghiêng đầu ghé vào bên tai nàng: "Thế nào, có phải rất mềm hay không?"

Đường Hoan dùng sức rút tay về: "Tướng quân... Người ... người buông, ta lại không thích sờ “nàng”!"

"Vậy người thích sờ ai?" Tống Mạch buông tay nàng ra, thấp giọng mềm mỏng,như là người lớn muốn dỗ trẻ nhỏ nói thật, dụ nàng nói lời hãn muốn nghe, bàn tay to dời đi, từ vạt áo nàng sờ vào, "Thôi, người đã sợ bị người thấy, vậy ta cũng che đậy một chút, như vậy, cũng chỉ có người biết ta biết."

Đã không có quần áo ngăn cách, hãn mang theo vết chai mỏng ở lòng bàn tay, bụng ngón tay dừng ở trên người nàng càng rõ ràng hơn, Đường Hoan thở gấp không thôi, người tựa vào trong lòng hãn,mở to mắt cầu hãn, mắt ướt mê ly, "Tướng quân, xin người ..." Xin người sau này cứ hư hỏng như vậy đi, xin người “đao thật thương thật” đi!

Chỉ có một bàn tay dễ dàng làm việc, lấy “quả núi” thì không có cách nào chiếu cố đến “khe suối”, Tống Mạch do dự một lát, lựa chọn bên trên, tối hôm qua nàng đã mệt mỗi một lần, không thể để cho nàng lại mệt nữa. Hãn nhẹ nhàng mà xoa, trái phải trên dưới thay đổi vị trí, tiếp tục hỏi nàng: "Người còn chưa nói cho ta biết, người thích sờ ai?"

"Aicũng không thích!" Đường Hoan thừa dịp khoảng trống hấn tạm dừng thở phì phò mà nói, "Đừng tưởng rằng ai cũng như người, cả ngày chỉ nghĩ tớiloại chuyện này!"

Tống Mạch cười cười, trong mắt hiện lên mộtchút phức tạp, "Ta cả ngày nghĩ tới? Chẳng lẽ người không phải sao?Người hoàn dương vì tìm một nam nhân làm chuyện đó, người hấn là khôngcó lúc nào là không nghĩ tới ý chứ? Thế nào, muốn ta muốn “nàng” trước,cho người cảm thụ trước loại tư vị này hay không?"

"Người vô lại!" Đường Hoan dùng sức đấm đùi hấn.

"Ta muốn nữ nhân của ta, thiên kinh địa nghĩa." Hô hấp của Tống Mạch hơichậm lại, bàn tay to chọt tìm vào khe suối, nước suối còn không nhiềulắm, chẳng qua dần dần sẽ nhiều lên.

Đường Hoan vội đè tay hấn, thật lòng cầu xin hấn: "Tướng quân, đừng chạm nữa, thật sự khó chịu..."

Mu bàn tay bị đè lại, ngón tay còn có thể động, Tống Mạch tiếp tục trêuchọc nàng: "Không chạm vào cũng có thể, vậy người nói cho ta biết, người thích sờ ai? Người khoan hãy nói, ta đoán một chút, người, có phảithích sờ nơi này hay không?" Dồn ép nàng dựa vào phía sau, hấn đẩy đẩyvề phía trước, "Có phải thích sờ nó giống như đêi đó hay không?"

"Không có!" Đường Hoan xấu hổ và giận dữ nhắm mắt lại, lớn tiếng nói bừa,trong đầu lại suy nghĩ, nếu nói bây giờ Tống Mạch là con sói, vậy cũnglà con sói động.dục, đối với tất cả mọi người có thể hung ác, nhưng đốivới nữ nhân hấn nhìn vào mắt, hấn chỉ có bảo vệ bằng mọi cách. Nam nhânnày, vẫn là gốc như vậy, cho là nàng cái gì cũng không nhớ rõ, tự cholà đúng bắt nạt nàng.

Ngẫm lại thật sự là khó hiểu, chẳng lẽ conngười đều thích bắt buộc đối phương? Giống như nàng và sư phụ, cànghích chọn nam nhân có tính

khiêu chiến, mà Tống Mạch cũng là giống như vậy, nàng chủ động cho hấn hấn không cần, nàng giả vờ xấu hổ muốn trốn tránh, hấn ngược lại càng ngày càng hư hỏng.

Không phải lúc này, nàng nói không thích, hấn cố ý gia tăng sức lực trên đầu nàng, nơi đó của Đường Hoan cũng thật sự là muốn nghỉ ngơi, đành phải cầu xin hấn như khóc: "Dừng tay dừng tay, ta ... ta thích thích sờ tướng quân, người mau dừng tay!"

Tống Mạch dừng lại, nhưng không có dời đi, rất rộng rãi nói: "Người đã thích, vậy người sờ đi, ta không có nhỏ mọn như người đâu."

"Ta không... Ta sờ, ta sờ!" Đường Hoan bị hấn đột nhiên tập kích khiến cho hít vào không ngừng, khóc cầu đổi cương ngựa đến tay trái, tay phải duỗi ra phía sau nắm của hấn.

Hô hấp của Tống Mạch gấp gáp, bàn tay to chuyển qua ngang hông nàng ôm chặt lấy nàng, ở trên đỉnh đầu nàng khàn giọng sai khiến: "Đưa vào sờ đi."

"Tướng quân..."

"Yên tâm, có quần áo che chắn, không có người thấy được." Thấy nàng thật sự muốn khóc, Tống Mạch thả mềm thanh âm, hôn nhẹ lên trán nàng, cổ vũng. Tối hôm kia vừa mới phá giới, tối hôm qua vốn muốn ăn lại bị cắt ngang, cùng nàng kề nhau chặt chẽ như bây giờ, hấn thèm, hấn không nhìn được. Nàng chậm chạp không động, Tống Mạch đành phải thu tay mình về cởi quần trước, sau đó lại mang tay nhỏ bé của nàng tới, cầm nàng làm hải lan: "Chính là như thế này, nhớ kỹ chưa?"

Đường Hoan do dự một lát, ngoan ngoãn giúp hấn, đầu ở trong lòng hấn trái phải né tránh, nhưng bất kể như thế nào cũng không trốn thoát cái nhìn nóng bỏng của người trên đỉnh đầu. Nàng cắn cắn môi, cúi đầu, thanh âm nhỏ

không thề nghe thấy: "Tướng quân, người, người ba lần hai lượt đối với ta như vậy, có phải, có chút thích ta rồi hay không?"

Tống Mạch cứng đờ toàn thân.

Nàng dừng tay, hần đè nén các loại phức tạp khó tả trong lòng, trầm giọng thúc giục nàng: "Tiếp tục."

Đường Hoan quay đầu chôn ở trong hõm vai hần, không thềm nghĩ tới suy nghĩ của nam nhân nữa, âm thầm hưởng thụ tư vị dịu dàng chăm sóc Tiểu Tống Mạch, tưởng tượng dáng vẻ bây giờ của nó. Trong giấc mộng này, mặc dù đã giúp nó lau "nước mắt" một lần rồi, nhưng nàng còn chưa có nhìn qua nó đâu.

Tống Mạch cúi đầu nhìn nàng, thấy cái dạng đáng thương không dám gặp người này của nàng, rốt cuộc không thể nhẫn tâm thẳng thừng phủ nhận, khẽ thở gấp hỏi lại nàng: "Vì sao đột nhiên nghĩ như vậy? Chẳng lẽ người, thích bản tướng quân rồi?" Vẫn cứ biết mặc dù nàng nói thích hần cũng chưa chắc đáng tin, Tống Mạch vẫn là muốn nghe nàng nói một lần.

Đường Hoan nhẹ nhàng lắc đầu: "Không thích, tướng quân thích Lục Thư Ninh, không phải người ta muốn tìm."

"Nếu biết ta thích nàng ấy, vì sao còn hỏi?" So sánh với nhiệt độ trong cơ thể, trên mặt Tống Mạch lại lạnh như băng.

Đường Hoan không nhìn thấy sắc mặt của hần, chẳng qua không cần nhìn nàng cũng nghe ra được, nhin cười nói: "Ta ta chỉ là có chút khó hiểu, hai ngày nay tướng quân đối với ta tốt như vậy, lại ... luôn động tay động chân, ta..."

Tống Mạch quay đầu nhìn sang một bên, thanh âm hờ hững: "Ta nói rồi, ta thích là thân thể này, người chẳng qua là nữ quý ở tại bên trong, không cần tự mình đa tình."

Đường Hoan hừ một tiếng, dường như giận dỗi buông tay ra: "Được, người đã thích thân thể này, vậy người bảo “nàng” động là được rồi, ta ngủ đây, giống như người nói lúc trước, lúc người cùng nàng thân thiết, ta đi ngủ..."

"Người dám buông ra thử xem." Tay phải của Tống Mạch còn vòng quanh eo nàng, dịch xuống dịch xuống như uy hiếp: "Bản tướng quân bây giờ muốn người điều khiển thân thể này hầu hạ ta, người tốt nhất là ngoan ngoãn nghe lời, nếu không ta lập tức tiễn người về Âm phủ."

"Người..." Đường Hoan tức giận đến nói không nên lời, dùng sức kéo hẳn một cái.

Tống Mạch thét lớn một tiếng, ôm sát nàng: "Như vậy cũng không tồi, tiếp tục."

Sơn đạo xóc nảy, trong lắc lắc lư lư, cánh tay Đường Hoan cũng sắp mỏi rồi, "Tướng quân được chưa vậy? Người đừng kìm nén, mau mau “tè” ra đi!"

Tống Mạch lập tức phun ra, bởi vì nàng nói đến đột nhiên, hẳn phun không hề có chuẩn bị, chỉ có thể túm lấy áo nàng mặc sức lau một hồi, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi: "Ai dạy người nói lời như vậy?"

Đường Hoan không có trả lời, nàng cũng tức giận kinh khủng: "Ai cho người làm ở trên người ta? Chính người không có quần áo sao? Người..." Lời còn chưa dứt, bị tiếng cười sang sảng như báo thù của nam nhân cắt đứt. Tiếng cười trong trẻo, bay tới không trung quanh quẩn ở giữa hai bên núi xanh, Đường Hoan ngửa đầu nhìn hẳn, chống lại ánh mắt sáng ngời của Tống Mạch. Nàng trừng hẳn một cái, tay nhỏ bé ghét bỏ mà bơi ở trên đùi hẳn: "Người làm bẩn một bộ quần áo của ta, sau khi đến Thanh thành đền cho ta mười bộ váy đẹp, ta sẽ, tha thứ cho người lần này."

Tống Mạch yên lặng nhìn chăm chăm vào nàng, nhìn chòng chọc đến nàng chột dạ: "Người quên rồi, ăn mặc của người mấy ngày nay toàn là của ta,

còn dám lấy đồ của ta cò kè mặc cả với ta?"

Đường Hoan đỏ mặt, đẩy vào trong hõm vai của hắn: "Ta mặc kệ, nếu người không mua váy áo trang sức xinh đẹp cho ta, ta ... ta sẽ không bao giờ lãng phí sức lực giúp người nữa!"

"Càng nói càng không biết điều, đòi quần áo còn chưa đủ, vậy mà còn muốn đồ trang sức?" Tống Mạch cười nhìn nàng làm nũng ở trong lòng mình, sau đó vào lúc nàng vô lại kéo tay áo hắn, cúi đầu kề tai nói nhỏ với nàng: "Thôi, người khiến cho thân thể của “nàng” còn sống, coi như là một công trạng, ta sẽ tùy người cả, chẳng qua, người đồng ý với ta một điều kiện."

"Điều kiện gì?" Đường Hoan rầu rĩ hỏi.

"Sau khi về Thanh thành, phải hầu hạ ta một lần thật tử tế, toàn tâm toàn ý." Tống Mạch nâng tay, xoay cằm nàng lại.

Đường Hoan cứ thế cùng hắn nhìn nhau một lát, dường như đột nhiên hiểu được ý của hắn, nhắm mắt phi nhõ hắn: "Xí, không đứng đắn!"

Tống Mạch ngăn miệng nàng lại, nếu nàng mắng hắn như vậy, đến lúc đó hắn sẽ cho nàng biết cái gọi là không đứng đắn thực sự.

Năm ngày sau, Trấn Bắc tướng quân trở về Thanh thành, chạy thẳng tới phủ tướng quân.

Công việc cách hơn một năm lại nhận ấn tướng quân một lần nữa, vẫn là có rất nhiều việc phải xử lý, sau khi thu xếp xong cho Đường Hoan, Tống Mạch xoay người đi ra ngoài làm việc, khi trời tối mới trở về, mùi rượu toàn thân. Mùi rượu nặng, người nhìn thật không có say, chỉ là đôi mắt càn lộ vẻ trong trẻo, nhìn chòng chọc đến trong lòng người hết hoảng.

Mấy giấc mộng trước, Tống Mạch thỉnh thoảng uống rượu, tất cả đều là cảm thấy vui vẻ mà uống một ít, chưa từng uống thành như vậy.

ĐườngHoan vốn đã sắp ngủ rồi, bị hấn xách lên nằng nặc đòi nàng hầu hạ hảnhấm rửa.gội đầu, cũng không biết là rượu làm tăng thêm can đảm của người hay là da mặt thật sự dày đến một trình độ nhất định rồi, hấn vào gianbên rồi quăng tất cả quần áo trên người, xoay người chờ nàng.

Đêm nay, Đường Hoan cuối cùng cũng gặp được Tiểu Tổng Mịch nàng ngày nhớ đêm mong.

Không những như thế, sau khi giúp Đại Tổng Mịch Tiểu Tổng Mịch tắm rửa xong,Đại Tổng Mịch còn đút Tiểu Tổng Mịch vào trong miệng nàng...

Thật ra, Đường Hoan cũng không phải là thích như vậy lắm.

Sư phụ nói, hái.hoa là muốn nam nhân hầu hạ các nàng, mà không phải cácnàng đi hầu hạ đối phương, cho nên trước khi xuống núi, Đường Hoan nghĩ tới các loại biện pháp quyến rũ nam nhân, duy nhất chưa từng nghĩ tới một ngày kia nàng sẽ vì nam nhân mà làm việc này.

Nhưng là, đã làm cho hấn một lần rồi, không phải sao? Vào lúc hấn là thiếu gia.

Hơn nữa, miệng ngậm Tiểu Tổng Mịch, nghe Tổng Mịch khó có thể đè nén thấp giọng buồn bực kêu, cảm thụ thân thể căng cứng của hấn, nàng vậy mà cảm thấy rất hưởng thụ, có một loại khoái.cảm chinh phục đối phương.

Mặc dù, cuối cùng nàng lại bị hấn chinh phục trở lại...

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 104: Chương 91.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Một đường xóc nảy, sau khi ở tướng quân phủ nghỉ ngơi ba ngày, thấy Tống Mạch tựa hồ không còn bận rộn như vậy nữa, Đường Hoan nói ra muốn đi dạo phố một chút, mua đồ.

Lúc vừa mới đến Thanh thành nàng cũng từng nhắc qua, nhưng Tống Mạch không yên tâm giao nàng cho người khác trông nom, càng không yên tâm một mình nàng đi ra ngoài, lợi dụng thân phận sai vặt không có tư cách một mình ra cửa làm lý do từ chối lạnh như băng.

Hôm nay, Đường Hoan không cam lòng chạy đến thư phòng của hắn, lôi kéo tay áo hắn, rất là tủi thân: "Ta, ta đã nghe lời người rồi, làm sao người nói chuyện không giữ lời gì hết?"

Tống Mạch để văn thư trong tay xuống, xoay người nhìn nàng.

Áo nhỏ xanh nhạt, váy dài thắt lưng cao hoa nhỏ vàng nhạt, từ trong nắng sớm sáng rõ chạy đến trước người hắn, giống như đoá hoa nhỏ biết bay.

Hắn nhin không được ôm người đến trên đùi, trực tiếp chôn vào trước bộ ngực cao ngất của nàng: "Ta chuẩn bị đầy tủ váy cho người, còn chọn cho người đủ loại đồ trang sức, như vậy tính là nói chuyện không giữ lời gì sao?"

Đường Hoan ôm lấy đầu hắn không để cho hắn làm chuyện xấu, vừa dùng sức đẩy ra ngoài vừa oán giận: "Nhưng người mua cũng không phải là ta thích, ta muốn tự mình chọn. Hơn nữa, người không cho ta ra cửa, đến doanh trại cũng không mang theo ta, ta tìm nam nhân kia như thế nào đây?"

Tướng quân đại nhân, thời gian của ta chỉ còn lại có nửa tháng, người mau để cho ta đi ra ngoài đi."

Tổng Mạch dừng lại động tác.

Nửa tháng...

Vấn đề vẫn cố ý lảng tránh, lại nổi lên trong lòng.

Đúng vậy, lỡ như nàng nói là thật, đời này, thời gian hãn cùng nàng cũng chỉ còn nửa tháng.

So sánh với nàng, chức vị tướng quân tính là cái gì? Thánh thượng trong hoàng cung tính là cái gì? Những lê dân bách tính quân đội tướng sĩ thì lại tính là cái gì? Đời này, hãn sống, hãn cố gắng đoạt được quyền thế, chính là vì mau chóng tìm được nàng, đòi nàng một lời giải thích, đòi một đáp án.

Nếu nàng nói là thật, nửa tháng, cho dù một tấc cũng không rời, hãn cũng chỉ ngại quá ngắn.

Nếu nàng nói là giả dối, nửa tháng, hãn cho được. Chiến sự ở biên cương, có phó tướng hãn tin tưởng có mười ba vạn tướng sĩ hãn tự tay thao luyện, hãn không sợ kẻ địch đến xâm phạm không sợ ảnh hưởng tới địa vị tương lai, cũng sẽ không sợ không thể yên tâm thu thập nữ nhân lừa gạt nói chuyện ma quỷ một lần lại một lần này.

Hãn ôm chặt lấy nàng, sau đó buông ra, nắm tay nàng đi ra ngoài: "Đi thôi, nửa tháng này, người muốn đi nơi nào, ta đều theo cùng người, cùng người tìm nam nhân kia, miễn cho người đến trần gian một chuyến công toi." Có hãn ở bên cạnh, không có ai dám can đảm tới gần nàng, cho dù nàng nhìn vào mắt.

"Tướng quân hôm nay thật tốt với ta!" Đường Hoan thỏa mãn khen hãn.

Tống Mạch cười khố.

Hắn đối tốt với nàng, đâu chỉ có hôm nay?

~

Phủ tướng quân cách con phố chính phồn hoa náo nhiệt nhất Thanh thành có một đoạn, hai người ngồi xe ngựa chạy trên đường, sau đó lại đi bộ.

Trên đường người đi đường qua lại, quần áo trang phục trên người không hoàn toàn giống nhau, Đường Hoan thấy vậy tò mò, chỉ vào một đội thương lữ hỏi Tống Mạch: "Những người đó, không phải người Hán thì phải? Y phục của bọn họ thật kỳ quái, tóc cũng không có buộc lên."

Tống Mạch nhìn thoáng qua rồi thu hồi tầm mắt, kéo nàng đi về phía trước: "Đó là người Hung Nô, bây giờ hai nước ngưng binh, trao đổi mua bán, Kinh thành cũng có bóng dáng người Hung Nô, phía bắc Thanh thành giáp thảo nguyên, lại càng là con đường nhập quan bọn họ chắc chắn phải qua."

"Ngày đó, ám sát người, không phải là người Hung Nô sao?" Đường Hoan tới gần hẳn, nhỏ giọng nói, "Vậy sao người không cho người đuổi tất cả bọn họ ra khỏi thành đi? Lỡ như những kẻ đó xen lẫn trong đó thì làm sao bây giờ?"

Tống Mạch cười nàng ngốc: "Theo như người nói, bên trong còn có mấy người Hán đó, chẳng lẽ ta phải đuổi tất cả người Hán đi? Yên tâm đi, bọn họ không có gan lớn như vậy dám ở Thanh thành động thủ, hơn nữa, cho dù buông lỏng, cũng là tự chui đầu vào lưới."

Bá đạo lại cuồng vọng.

Đường Hoan bĩu môi, "Người kiêu ngạo như vậy, cẩn thận ngày nào đó gặp hạn té ngã." Nói xong, đột nhiên nghĩ đến cái gì, giãy tay từ trong tay hắn ra: "Buông, ta muốn tự mình đi. Ta còn muốn tìm nam nhân đó, bị

ngươi năm như vậy, dân chúng xung quanh đều hiểu lầm ta là người của người, ai còn dám thích ta chứ?"

Tống Mạch cũng hiểu được như vậy không thỏa đáng lắm, thôi tùy nàng đi, chỉ theo sát nàng, mặc kệ nàng chạy đến trước người nào cửa hàng nào, cũng không để cho nàng cách mình quá ba bước.

Buổi sáng, Đường Hoan chọn rất nhiều chất liệu vải tốt, Tống Mạch chi bạc, sau đó giao đồ cho Chu Dật theo xa xa ở phía sau, để cho hắn ta đưa đến trong xe ngựa đậu ở trong ngõ hẻm. Hắn không sợ thích khách, nhưng không muốn mỗi lần đều tự mình đối phó, cho nên khi ra cửa bên cạnh sẽ mang theo hộ vệ, giờ ở địa bàn của mình, nên chỉ dẫn theo bốn người Chu Dật, mấy người khác ở lại canh giữ phủ tướng quân.

Buổi trưa, Tống Mạch dẫn Đường Hoan tới lầu lớn nhất Thanh thành dùng cơm, hắn muốn đi nhã gian, Đường Hoan ngại hai người cùng nhau ăn cơm rất chán, nhất quyết chọn vị trí gần cửa sổ ở lầu hai. Gọi đồ ăn xong, nàng đứng ở trước cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống nhìn người đi đường qua lại.

Tống Mạch đứng cùng nàng một lát, phát hiện ánh mắt của nàng chuyên chỉ dán mắt vào nam nhân, cười lạnh một tiếng, trở lại trước bàn rót ít rượu vào chén nhỏ.

Đang uống, đột nhiên phát hiện nàng giống như bị nhiếp hồn, nhìn chăm chăm một chỗ gần người, một cái tay nhỏ bé vô thức nắm lấy ngực, trên mặt... ửng hồng.

Tống Mạch nhíu mày.

Bộ dáng này của nữ tử, hắn cũng không xa lạ, hắn cũng từng khiến cho nữ nhân khác vì hắn mà như vậy.

Hắn đứng dậy đi đến bên cạnh nàng, theo ánh mắt của nàng nhìn xuống.

Là nam nhân cao lớn mặc bộ cẩm bào xám đen, tuổi gần ba mươi, mày rậm như đỉnh núi, hai tròng mắt thâm thúy, vừa có quý khí trên người con cháu quyền quý, lại có trang nghiêm răn rỏi trên người tướng sĩ sa trường. Mà lúc này nam nhân đang đứng ở trước cửa tửu lâu, ngửa đầu nhìn nàng, trong mắt đầy kinh diễm. Nhận thấy được cái nhìn chăm chú của hắn, nam nhân nhìn qua, nhíu mày, cúi đầu phân phó cái gì đó với gã sai vặt bên cạnh, sau đó, vào tửu lâu.

Tống Mạch nhíu mày, lạnh giọng gọi nàng hoàn hồn: "Người cũng đi rồi, người còn chưa nhìn đủ?"

Đường Hoan theo bản năng lắc đầu, chợt tỉnh lại, xoay người định chạy ra bên ngoài.

Tống Mạch một tay giữ chặt nàng, nhờ ống tay áo rộng thùng thình che đậy tay hai người, kéo nàng về trước cửa sổ, "Người muốn đi đâu?"

Đường Hoan sốt ruột vỗ hắt: "Tướng quân, ta, ta dường như tìm được nam nhân kia! Vừa rồi người cũng thấy đi, “chàng”, lần đầu tiên nhìn thấy “chàng”, tim ta đập nhanh hơn rồi! Tướng quân, người mau thả ta ra... A, “chàng” lên đây!" Mắt thấy nam nhân anh tuấn kia nhìn đến phía bên này, Đường Hoan không nhịn được cười với hắn ta, ngượng ngùng lại dễ thương, quyến rũ.

"Còn dám nhìn hắn ta một cái, ta bẻ gãy tay người!" Tống Mạch lạnh lùng quát người nọ một cái, kéo Đường Hoan đi rang ngoài: "Ở đây nhiều người mắt tạt, chúng ta về phủ dùng cơm."

"Ta không... Đau!" Cổ tay chợt bị bóp chặt, Đường Hoan liên tục kêu đau.

Tống Mạch vô thức nới lỏng sức lực, kéo người đến bên tay trái, vẫn nắm tay nàng như cũ.

Không nghĩ tới nam nhân kia lại chặn trước mặt hắn.

Tống Mạch dậm chân, bình tĩnh theo dõi hắn ta: "Người muốn làm cái gì?"

Ô Đốn thân thiện cười, nhìn Đường Hoan một chút, chấp tay nói: "Kẻ hèn họ Tề, vừa rời ở dưới lầu cùng lệnh muội mới gặp lần đầu đã quen thân, phảng phất như có duyên từ kiếp trước, đặc biệt mạo muội đi lên gặp nhau, kính xin các hạ cho phép ta thăm hỏi lệnh muội..."

Không đợi hắn ta nói xong, Đường Hoan cướp trả lời mặt hàng thượng đẳng không gặp được một lần còn chủ động đến gần này: "A, ta cũng cảm thấy nhìn "chàng" quen mặt, "chàng" là ta..." Nói đến một nửa, trên cổ tay lại truyền đến một luồng lực mạnh, nàng đau đến nhe răng nhếch miệng, cũng không kịp bắt chuyện với người ta nữa, vội vàng ngoảnh mặt về phía Tống Mạch mềm giọng xin tha.

Thấy nàng cuối cùng cũng chịu nhường nhịn, Tống Mạch lạnh giọng giải thích với đối phương: "Người nói sai rồi, nàng không phải là muội muội ta, mà là nữ nhân của ta, cáo từ." Nói xong, không cho đối phương lấy một cơ hội ngăn cản gì nữa, trực tiếp ôm lấy Đường Hoan đi xuống lầu.

Đường Hoan không cam lòng quay đầu kêu gào: "Tề công tử, "chàng" không nên nghe hắn, ta ở tại phủ tướng quân, "chàng" muốn tới tìm ta..." Chưa nói xong, cái gáy bị người dùng lực nhấn một cái, môi đập vào ngực Tống Mạch, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi.

Đợi hai người đi xa, trên mặt nam nhân cao gầy hoá trang thành gã sai vặt lộ vẻ khó hiểu: "Thiên Vu, vì sao người phải mạo hiểm..."

Trên mặt Ô Đốn lộ ra một tia hoang mang: "Lúc nữ nhân kia nhìn chăm chăm vào ta, ta cho là nàng nhận ra được ta rồi, nếu là xoay người rời đi, nàng nói cho Tống Mạch, Tống Mạch nhất định sẽ lập tức đuổi theo, đành phải chủ động đi lên chào hỏi, gạt bỏ nghi ngờ của nàng ta. Chẳng qua là..."

Nhìn biểu hiện của nữ nhân kia, tựa hồ cũng không phải như hắn tưởng?

Thôi, mặc kệ nàng nghĩ như thế nào, trải qua hôm nay, hẳn ta càng xác định Tống Mạch coi trọng nàng, tiếp theo, chính là chờ chờ cơ hội động thủ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hoan Hoan: tướng quân người không đứng đắn nói chuyện với người không giữ lời gì hết chính người không ăn cũng không để cho ta cho người khác ăn, người người người... Người không phải người! ! !

Chuyện xưa này còn có 2 chương nha, ngày mai, nếu như không ngoài ý muốn, Tống Mạch của chúng ta sẽ rất Vương Bá, hy vọng có thể viết ra loại cảm giác như trong tưởng tượng này

Wang Ba: niên hiệu của chính quyền do lãnh tụ nông dân Hoàng Sào lập nên vào đời Đường, Trung Quốc, 878-880

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 105: Ngươi Giận

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch rất tức giận.

Đường Hoan biết, cho nên trên đường Tống Mạch không nói lời nào, nàng cũng cúi đầu không dám kích thích hắn, chờ trở về phủ bị hắn chặn ngang vút xuống giường, Đường Hoan lại trực tiếp chôn ở trong chăn khóc lên.

Qua lại với hắn nhiều lần như vậy, Đường Hoan sớm đã nhìn ra, nếu Tống Mạch bởi vì chuyện khác mà tức giận vậy còn dễ nói, nay bởi vì nam nhân, nếu nàng ngang ngạnh cãi vã đốp chát với hắn, nhất định phải chịu đau khổ.

Đường Hoan là muốn kích thích hắn, nhưng tuyệt đối không muốn cho hắn làm đau, trừ phi hắn dưới cơn giận dữ chịu phá thân nàng, như vậy, cho dù là đau chết nàng cũng vui lòng!

Tống Mạch đóng cửa trở lại, chỉ thấy nàng nằm chặt chăn khóc đến ... đau lòng muốn chết.

Nàng cũng không có phát ra âm thanh, chỉ có bả vai không ngừng run rẩy, thỉnh thoảng thút tha thút thít hai tiếng, nếu không phải buổi trưa sắc trời sáng choang, người khác cho dù ở chung một phòng cùng nàng, sợ rằng cũng không biết nàng khóc.

Vì sao khóc?

Vì nam nhân chỉ có gặp mặt một lần kia.

Hắn tốt với nàng, nàng thật sự một chút cũng không nhìn thấy?

Tống Mạch lạnh mặt đi tới, đứng ở trước giường, một tay giữ chặt cánh tay nàng, dễ dàng ôm người qua. Nàng cũng không có phản kháng, chỉ ngơ ngác, lộ ra nửa sườn mặt cho hắn, tóc tán loạn rủ xuống bị nước mắt ướt nhẹp dính vào trên mặt nàng, còn có nước mắt liên tục không ngừng mà lăn xuống.

Đường như có người đâm một dao vào ngực.

Hắn chưa từng thấy nàng khóc như vậy. Nàng có thể khóc với hắn làm nũng với hắn giả vờ đáng thương kể lẽ uất ức, chưa từng như vậy, không có tức giận.

Hắn muốn lau nước mắt cho nàng trước, ngọn lửa ghen tị phần nộ lại bảo hắn không thể tiếp tục dung túng nàng. Nàng thường quen nhìn sắc mặt người, hắn hơi tốt với nàng một chút, nàng cũng sẽ được đăng đàn lên đăng đàn ngay.

"Người khóc cái gì?" Tống Mạch nâng cằm nàng lên, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào mắt nàng: "Phải, ta thừa nhận chuyện không giữ lời gì hết, đồng ý giúp người tìm nam nhân cuối cùng lại nuốt lời. Nhưng là, người đừng quên, người chính là nữ quý, người chiếm là thân thể của nữ nhân ta, trước kia ta không phát hiện ra mình thích "nàng", bây giờ biết rồi, ta sẽ không thể để cho nam nhân khác dòm ngó "nàng", như vậy có sai sao?"

"Không có." Đường Hoan nhắm mắt lại, cố gắng ngừng nước mắt, ngoan ngoãn đáp.

"Vậy vì sao người khóc?" Tống Mạch không có bởi vì nàng biết điều mà vừa lòng, không hiểu vì sao, hắn chỉ cảm thấy hoảng hốt.

Đường Hoan bĩu môi: "Ta khóc, là vì cuối cùng ta cũng tìm được nam nhân kia rồi, vốn tưởng rằng có thể ở chung một chỗ với "chàng", không nghĩ tới tướng quân luôn nói sẽ giúp ta đột nhiên đổi ý, ta tin lầm người rồi. Ta khóc, là vì ta nhất định không hoàn thành được nhiệm vụ của quý sai, ta

đến một chuyện này vô ích rồi, toi công gặp phải nhiều khốn khổ như vậy. Tướng quân, nếu người thật sự không chịu giúp ta, vậy người giết ta đi, có lẽ Lục Thư Ninh dương số chưa hết chỉ là bị ta chiếm thân thể, ta đi rồi, nàng ấy sẽ trở lại, hai người các người sẽ thành thân thuộc!"

"Người lặp lại lần nữa." Tống Mạch nhắm mắt lại, thanh âm thấp đến gần như không nghe rõ.

"Ta nói ta đi rồi, Lục Thư Ninh sẽ sống, người có thể với nữ nhân người thực sự thích ở..." Đường Hoan cũng nhắm mắt lại, cũng không biết vẻ mặt của nam nhân, tự nói xong, chẳng qua là nói được một nửa đột nhiên nam nhân đề lên. Nàng không có chút nào chuẩn bị mà ngã nhào ở trên giường, bản năng muốn phản kháng, trước người vật áo đã bị xé tan, đôi môi nóng như lửa của nam nhân rơi xuống, dùng sức như vậy, không có thoải mái chỉ có đau. Đường Hoan lại hưng phấn vô cùng, Tống Mạch cuối cùng cũng phát cuồng rồi sao?

Nàng vẫn không nhúc nhích, giả chết, giống nữ nhân thực sự nản lòng thoái chí.

Tống Mạch đang ở trên cổ trên vai quen thuộc gặm hai cái, chợt bất động.

Trước kia hẳn như vậy, nàng sẽ nhiệt tình chào đón. Đời này, hẳn không trông cậy vào nàng chủ động, nhưng nàng ngượng ngùng né tránh sau đó đến muốn nhận còn chối cũng làm cho hẳn thỏa mãn. Nhưng bây giờ, ngay cả tránh nàng cũng không tránh, không nhúc nhích, giống như xác chết.

Chẳng lẽ nàng nói đều là thật, nàng hoàn dương vì tìm nam nhân kia, hẳn không cho phép, nàng liền không muốn sống nữa?

Nhưng nếu như nàng nói là thật, mới gặp lần đầu đã là mặt đỏ tim đập, như vậy, nam nhân nàng thực sự thích, không phải hẳn...

Nàng yêu không phải là hãn, cho nên mấy đời trước mới có thể nhẫn tâm dùng các loại thủ đoạn lừa hãn, chỉ vì một mục đích nào đó hãn không biết?

Buồn cười hãn chỉ muốn sau khi xác định nàng là thật sự không nhớ rõ, đi chung với nàng đến hoàng tuyền, chưa bao giờ từng nghĩ tới người nàng yêu, có một người khác.

Tống Mạch chậm rãi quỳ dậy, tay dọc theo bả vai nàng di chuyển đi lên, bóp cổ nàng: "Mở mắt ra, nhìn ta."

Đường Hoan hoảng sợ!

Được lắm, hãn không muốn nàng còn chưa tính, làm sao đột nhiên muốn giết người rồi?

Nhanh chóng bình phục bối rối trong lòng, Đường Hoan chậm rãi mở mắt ra, như được giải thoát nhìn nam nhân trên đỉnh đầu: "Tướng quân, người định thành toàn cho ta, giết ta rồi?"

Hãn thật sự, nữ?

Trong hai mắt đắm lệ mơ hồ, Đường Hoan cẩn thận từng li từng tí tìm tòi nghiên cứu tâm tư của nam nhân, nếu hãn thực sự động sát khí, nàng sẽ lập tức sửa miệng! Bây giờ còn chưa tới lúc cá chết lưới rách, nam nhân này hẳn là chỉ là bị ghen tị cháy sạch mất đi lý trí...

Tống Mạch dường như không có nghe được lời của nàng, chỉ nhìn chăm chăm đôi mắt còn chứa đầy nước mắt của nàng: "Người xác định người trong lòng người thực sự, là hãn ta?"

Rất nhiều nữ nhân nhìn thấy hãn cũng đều đỏ mặt, Tống Mạch biết các nàng khi đó nhất định có chút tâm tư với hãn, nhưng hãn tin tưởng, chỉ bằng vào tướng mạo có thể sẽ sinh ra ấn tượng tốt, nhưng sẽ không lập tức yêu khăng khăng một mực. Có lẽ nàng chỉ là thấy nam nhân kia trông đẹp trai

mà động tâm trong phút chốc thôi? Nàng khờ như vậy, nàng biết cái gì gọi là thích? Nàng biết nếu thật sự thích một người, sẽ giống như hấn, một lần một lần lừa mình dối người, vì nàng đợi một năm một năm không đủ, bây giờ rõ ràng đã quyết định quyết tâm đưanàng đi rồi, vẫn là khi chống lại của ánh mắt của nàng, không kiểm soát được mềm lòng đau lòng, không kiểm soát được tìm cách cho nàng cơ hội sống?

Chỉ cần nàng có một chút xiu do dự, Tống Mạch cũng có thể tự nói với mình, nàng rất khờ, còn không phân biệt rõ phút chốc rung động và thật lòng thích, tự nói với mình, người nàng muốn tìm người nàng thực sự yêu kia, có thể là hấn.

Cảm giác bị người bóp cổ tuyệt đối không thoải mái, nhưng là, Đường Hoan ở trong đôi con người như mực kia thấy được một tia cầu xin, che dấu dưới lạnh lùng tàn nhẫn.

Là cầu xin nàng phủ nhận sao?

Đường Hoan đột nhiên cảm thấy Tống Mạch có chút đáng thương, ai có thể ngờ tới, Tống Mạch giết người không chớp mắt xưa kia, bây giờ lại có thể hèn mọn đến nước này?

Nhưng nàng sẽ không mềm lòng. Đây là Tống Mạch tự tìm, nếu hấn không có giết nàng, không có nhớ lại, cũng không cần giãy dụa ở trong những giấc mộng này.

Mỗi người đều phải vì lỗi lầm của mình mà trả giá thật nhiều. Nàng chọn lầm người, không thể không trăm phương nghìn kế cầu nam nhân này muốn nàng, thua, cái giá là tính mạng của nàng. Tống Mạch so với nàng dễ chịu hơn nhiều, hấn thua, thua cũng chỉ là tâm. Tâm chết còn có thể sống, mạng không còn, thì hoàn toàn chơi xong rồi.

Đường Hoan muốn sống.

Nếu Tống Mạch cho nàng cơ hội, nàng cũng sẽ không tự mình muốn chết.

Nàng mờ mịt chớp chớp mắt, trong thanh âm mang theo vài phần không xác định: "Là “chàng” thì phải? Ta đã quên chuyện trước kia, không biết mình có từng thích ai hay không, cũng không biết cái gì gọi là thật sự thích. Nhưng Lục Thư Ninh gặp hầu gia thì mặt đỏ tim đập, sau đó quyết định sống cùng hầu gia cả đời. Bên nhau cả đời, chẳng lẽ cái này cũng chưa tính là thật sự thích? Hơn nữa, “chàng” cũng nói nhìn ta thấy quen mắt..."

Tống Mạch nhìn nàng, mỗi một câu nói của nàng, lửa giận trong cơ thể hắt bởi vì ghen tị mà nổi lên lại lui một phần.

Cuối cùng, nàng nói xong, Tống Mạch chỉ cảm thấy cả người như nhũn ra, tàn nhẫn trong mắt cũng không biết khi nào thì đổi thành bất đắc dĩ cùng... vui sướng.

Hắn biết mà, nàng khờ như vậy, ngay cả hắn đối tốt quá mức với nàng cũng không phát hiện, lại làm sao có thể hết hy vọng yêu một người xa lạ?

Đều do Lục Thư Ninh - nữ nhân phạm tặc kia ảnh hưởng tới nàng!

Bình tĩnh trở lại, Tống Mạch kéo chân lên trên người nàng, vừa đứng dậy vừa châm chọc giải thích: "Người trưởng thành như vậy, bất kỳ nam nhân nào gặp cũng sẽ động tâm. Nhất gan vô năng chỉ biết vụng trộm nhìn người, to gan thì sẽ nghĩ cách chủ động đến gần người. Ở tửu lâu nam nhân kia nói cái gì mà mới gặp gỡ như thân quen có duyên từ kiếp trước, ta tìm chon người mấy quyển thoại bản mà xem, người sẽ phát hiện rất nhiều đứaphóng.đăng đều lừa những tiểu thư ngu xuẩn kia như thế."

"Thật sự?" Đường Hoan không quá tin tưởng, nghi ngờ nhìn hắn: "Sẽ không phải là người không muốn để cho ta ở chung một chỗ với “chàng”, cố ý gạt tachứ?"

Tống Mạch cười lạnh: "Ta cần lừa người sao? Bây giờ ta nói rõ ràng cho người biết, cho dù người muốn tìm kia là hấn ta, ta cũng sẽ không thả người ra ngoài. Nói như vậy, chính là để cho người có biết người có bao nhiêu dễ lừa thôi."

"Người dựa... Người vô lại!" Đường Hoan tức giận đến túm gối đầu lên ném qua, nện vào ngực Tống Mạch.

Tống Mạch một chút cũng không đau, trước khi gối đầu rơi xuống đất mò nólên, quăng đến trên người nàng, "Ta khuyên người an an phận phận ở lại phủ tướng quân, như vậy ta ăn ngon uống ngon nuôi người nửa tháng, nếu không ta không ngại sớm ngày đưa người trở về!"

"Vậy người đưa ta trở về đi, vừa vặn đối nữ nhân của người trở lại!" Đường Hoan ngửa cổ gào lên với hấn.

Tống Mạch lạnh nhạt sửa sang lại quần áo trên người, ghé mắt nhìn nàng: "Lỡ như “nàng” sẽ không trở về thì sao? Trước khi không có nắm chắc, ta phải giữ người lại để cho thân thể của “nàng” còn sống. Nhưng thật ra người, nếu muốn chết như vậy, vì sao không tự tử?"

Đường Hoan lập tức mất hết khí thế, thắt lưng đang thẳng cũng thấp xuống, vuốt cổ nói: "Ta, ta sợ đau..."

Tống Mạch âm thầm thở phào, hấn thật đúng là sợ nàng làm chuyện điên rồ, lúc trước không khí trầm lặng như vậy, hấn là cũng là một lúc đổi hờn đi? Tựa như hấn, vừa rồi không phải cũng thiếu chút nữa thì mất không chế?

Nhìn nàng trừng mắt thờ phì phò, Tống Mạch một lần nữa ngồi vào trên giường, kéo tiểu nữ nhân không tình nguyện vào trong lòng: "Yên tâm, chỉ cần người buông tha việc tìm hấn, ta sẽ đối tốt với người, giống như lúc trước, cái gì cũng đều theo người." Hấn không muốn tức giận với

nàng, thời hạn một tháng chưa tới, trước khi thật giả chưa xác định, chỉ cần nàng cao hứng, trừ tìm người ra, hẵn sẵn lòng dõ dành nàng đến tận trời.

"Ta không cần người đối tốt với ta!" Đường Hoan hung hăng đẩy hẵn: "Thực sự tốt với ta nên thả ta đi tìm “chàng”, cả ngày chỉ biết nói lời ngon ngọt dõ dành ta, người đi, sau này đừng nữa để ý đến ta!"

Rất giống con nhím cả người toàn gai nhọn, nhưng nàng kiểu này, tức giận bùng bùng.

Tống Mạch nhìn thích, vốn định rời đi cho hai người thời gian tỉnh táo lại, nhưng bây giờ hẵn lại không rời đi, thuận thế buông nàng ra, đứng ở trước giường bắt đầu cởi áo. Cho dù nàng không thừa nhận, Tống Mạch cũng nhìn ra được, nàng thích thân thể hẵn, miệng vừa nói không muốn, ánh mắt lại luôn vụng trộm theo dõi hẵn, bộ dáng híp mắt. sắc mị bất kể trôi qua mấy đời đều chưa từng thay đổi

Đường Hoan sững sốt một chút, sau đó ôm chần trốn vào bên trong, che kín đầu đuôi hẵn: "Ban ngày ban mặt, người đừng làm bậy!" Từ chối người cũng là một loại kỹ xảo, lúc trước hai người còn giận nhau đó, đương nhiên không thể phối hợp, bây giờ hẵn rõ ràng lại cợt nhả lên, nàng cũng nên đổi loại cách thức.

Tống Mạch hất áo bào ra, nhắc chân nhảy lên giường, gỡ chần ra, dè tay nàng lại hôn lên: "Nữ quý, ai nói ta để ý người? Ta để ý vẫn là “nàng”."

Lần này Đường Hoan liền xoay thắt lưng ưỡn ngực từ chối, miệng càng không ngừng mắng hẵn khốn kiếp. Tống Mạch bị nàng kích thích nổi lên thú tính, dứt khoát khốn kiếp thực sự.

~

Đùa vui ồn ào đến trưa, Tống Mạch ăn no. nê đi thư phòng.

Vì thế, khi Chu Dật tới đây bầm báo liền kinh hi phát hiện, tướng quân đại nhân buổi trưa còn sắc mặt âm trầm, bây giờ đã là trời quang mây tạnh rồi.

Trái tim đang treo lên cao cao của hắn cuối cùng cũng trở về chỗ cũ, "Bầm tướng quân, thuộc hạ đã phái người điều tra qua rồi, người đó là thương gia Hung Nô, tháng tám năm trước nhập quan buôn bán dalông, đầu xuân từ Giang Nam thu mua một lượng lớn lá trà, hôm qua vào thành, sớm định ra sáng mai rời đi, sau khi ở tửu lâu gặp được... tướng quân, đổi thành trì hoãn ba ngày mới ra khỏi thành, buổi trưa tướng quân trở về không lâu, lại phái gã sai vặt bên người... thăm dò xung quanh tình hình gia quyến ở phủ tướng quân."

Lá gan cũng không nhỏ!

Tống Mạch ngồi ở trước bàn đọc sách, đầu cũng không nâng: "Tìm cái cớ làm cho hắn ta lập tức thu thập đồ đạc ra khỏi thành, nếu hắn ta không chịu, người làm chủ là được."

"Dạ, tướng quân." Chu Dật ngậm hiếu, thanh âm cung kính lui ra.

Một lúc lâu sau, Ô Đốn dẫn thương đội của mình ra khỏi thành.

"Thiên Vu, người thật sự là thần cơ diệu toán, may mắn chúng ta đã sớm sắp xếp xong xuôi nhân thủ, nếu không trải qua chuyện lần này, sau này sẽ không dễ vào thành lần nữa rồi." Trước đội ngựa, hai con ngựa song song, trong đó một người tán thưởng tận đáy lòng nói.

Ô Đốn cười khẽ, nhìn lại Thanh thành thành lũy bao la hùng vĩ.

Hai mươi năm trước, phụ thân của Tống Mạch, khiến cho bộ lạc của bọn họ từ Vương tộc thảo nguyên biến thành con rùa đáng thương co lại một góc.

Hai mươi năm sau, hắn ta muốn bắt Tống Mạch huyết tể đao, hắn ta muốn khơi mào chiến tranh giữa triều đình Đại Hán và Hung Nô, vào lúc lưỡng

bại câu thương thì ngư ông đắc lợi, đoạt lại thảo nguyên dê bò đã từng thuộc về bọn họ.

Vốn là, bằng thân thủ của Tống Mạch, hẳn ta là không có cơ hội, đáng tiếc, dù anh hùng lợi hại cỡ nào, gặp phải nữ nhân, đều phải bị té ngã.

Tống Mạch, lần sau gặp mặt, đó là ngày giỗ của người!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 106: Chương 93: Tính Mạng Nguy Hiểm

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Ngoài cửa sổ chim sẻ kêu riu rít, nằm ở trong chăn, cũng có thể nghe thấy được tiếng vỗ cánh của chúng.

Đường Hoan lừ đừ thò đầu ra, nhìn ra bên ngoài.

Trong ngày mùa hè, nắng sớm tươi đẹp đến chói mắt.

Hôm nay là đoàn ngộ, cách thời hạn một tháng, chỉ còn năm ngày.

Đường Hoan có loại cảm giác chờ chết, chưa từng có một lần nào, khiến chonàng không cảm giác được một chút xiu hy vọng thành công như thế.

Nàng hình như không có cách nào lại bắt được Tống Mạch rồi. Nếu Tống Mạch không có hoài nghi, nàng có thể khóc cầu xin hãn muốn nàng, hãn không nỡ để nữ nhân của hãn chịu một chút khổ như vậy, nhất định sẽ không cự tuyệt. Nhưng là, từ lúc lời nói dối nữ quý này ra khỏi miệng thì phải một mực tiếp tục bịa đặt, nó cứu mạng của nàng, một khi nói toạc ra, cũng sẽ đòi mạng của nàng.

Cho nên, là một nữ quý ngọc ới làng ốc, trừ không vừa lòng Tống Mạch không cho nàng tìm người khác ra, nàng không thể biểu hiện ra cái gì khác thường, bao gồm nài nỉ hãn muốn nàng.

Từng ngày từng ngày trôi qua, nàng đang đợi cơ hội xoay chuyển, cũng là đang đợi chết.

Nàng từng lặng lẽ tuyệt vọng, nhưng mỗi lần nàng hơi chút lộ ra tí xiu vêuất ức, Tống Mạch cũng sẽ nghĩ hết các loại biện pháp trêu chọc nàng

vui vẻ, các loại thủ đoạn dụ dàng ùn ùn, không giống hẳn, lại là chuyện hẳn có thể làm được. Đường Hoan biết, Tống Mạch lo lắng nàng đắm chìm trong bóng ma cái chết sắp tới, nhưng nam nhân này không hiểu, đúng là nàng sợ chết, nguyên nhân cái chết cũng không phải như hẳn nghĩ.

Nàng ngốc cho hẳn nhìn, cười cho hẳn xem, cũng cười tự nói với mình, không đến một khắc cuối cùng, kiên quyết không thể buông tha. Như giấc mộng trước, còn không phải cuối cùng đột nhiên có cơ hội xoay chuyển? Trong mỗi giấc mộng đều có việc và người nàng có thể lợi dụng, Đường Hoan tưởng đó là sự phụ sắp xếp cho nàng, trong giấc mộng này nhất định cũng sẽ có, chỉ là thời điểm chưa tới. Nàng tốt hơn là diễn cho tốt thôi, cho đến khi cơ hội tới gần.

Bên ngoài có tiếng bước chân, Đường Hoan quay đầu, giả bộ ngủ.

Tống Mạch cầm một cái hộp gỗ đi đến, thấy nàng còn đang ngủ, hẳn đặt hộp gỗ ở trên bàn trang điểm, đi qua gọi nàng dậy, "Nữ quý, hôm nay là Đoan ngo, người người bên ngoài đều đang tránh ma quỷ, người dám đi lại bên ngoài không?" Nàng thích náo nhiệt, hôm nay hẳn sẽ mang nàng đi ra ngoài, theo nàng chơi một hồi.

"Vì sao không dám?" Đường Hoan lập tức lăn lóc trở mình bò dậy, không chịu thua trợn mắt trừng hẳn: "Đừng nói những thủ đoạn của dân chúng bình thường kia, cho dù người mời đến đạo sĩ lợi hại nhất, lão cũng đừng mơ bắt được ta!"

Tống Mạch dụ dàng cười, đưa quần áo cho nàng, xoay người quay lưng về phía nàng nói: "Đứng lên đi, ăn xong bánh chưng, chúng ta đi sân bóng đánh cúc."

Tay Đường Hoan đang mặc quần áo chột ngừng, tò mò hỏi hẳn: "Cái gì gọi là đánh cúc?"

"Cái này, nói đơn giản chính là ngồi trên lưng ngựa, trong tay cầm gậy dài chơi bóng, lát nữa đến chỗ, người xem hai trận là biết sao lại gọi là như vậy. Đây là trò chơi thi đấu truyền thống của Thanh thành vào Đoan ngo, nếu người muốn chơi, sau khi xem qua hai trận ta dạy cho người. Thuật cưỡi ngựa của người không tệ, học được rất dễ dàng." Tống Mạch nhìn cái hộp trên bàn phía trước, giải thích đơn giản.

Đường Hoan lần đầu tiên nghe nói loại cách chơi này, tâm tình xuống thấp cuối cùng cũng có phập phồng, hưng phấn mà nháy xuống đất, thúc giục Tống Mạch xuất phát. Nếu thật sự không trốn thoát cái chết, vài ngày cuối cùng nàng cũng phải đi chơi đùa sung sướng vui vẻ.

"Đợi chút, ta tặng người một vật."

Tống Mạch biết nàng sẽ thích, cười nắm tay nàng đi đến trước bàn trang điểm, đè bả vai nàng lại để cho nàng ngồi xuống, tự tay chải đầu cho nàng, cuối cùng ý bảo nàng nhắm mắt lại, lại từ trong hộp lấy ra một vật, cắm vào giữa tóc nàng.

Có mùi thơm ngát ngào ngào lan tràn ra ở giữa hai người, Đường Hoan lập tức đánh đổ suy nghĩ trong lòng, không phải châu báu... chỉ là không biết là hoa gì.

"Được rồi, mở mắt ra đi." Tống Mạch hướng về phía gương nhìn chăm chú một lát, lui ra phía sau một bước, vừa lòng nói.

Đường Hoan vừa oán thầm hấn một đại tướng quân còn muốn chơi loại trò gian trá này, vừa mang theo ba phần mong đợi mở mắt.

Trên búi tóc như mây, là đóa hoa lựu nhiều lớp cánh, hoa đỏ như lửa như ráng mây, nổi bật lên vẻ xinh đẹp bức người của nàng.

Đường Hoan nâng tay, nhẹ nhàng chạm chạm vào, đứng dậy hỏi Tống Mạch: "Vì sao là hoa lựu?"

Tống Mạch cười giải thích: "Đoan ngo ở chỗ này được gọi là lễ nữ nhi, một ngày này, cô nương mọi nhà đều mang hoa lựu."

Đường Hoan hiểu rõ, chột ngựa đầu cười với hần, sóng mắt lưu chuyển nhìn quanh sáng bừng: "Tướng quân đại nhân, nếu người người đều mang, vậy người có thể cam đoan đoá này của người là đẹp nhất không? Ta cũng không muốn bị so sánh thấp hơn người."

"Yên tâm, không có người có thể so sánh với người." Tống Mạch bưng mặt nàng, ở trên trán nàng hôn một cái, cuối cùng chuyển qua bên tai nàng: "Bởi vì người đẹp hơn các nàng."

Đường Hoan đỏ mặt, quay đầu nói: "Tướng quân yên tâm, năm ngày sau gặp được Lục Thư Ninh, ta sẽ chuyển lời tán dương của người cho nàng ấy."

Nụ cười của Tống Mạch cứng đờ, rất nhanh lại khôi phục tự nhiên, dắt nàng đi ra ngoài.

Không sao, nếu năm ngày sau thật sự cùng đến hoàng tuyền, hần sẽ giải thích rõ ràng với nàng.

~

Chưa tới sân bóng đánh cùc, xa xa đã nghe thấy tiếng ồn ào cổ vũ.

Trước khi xuống xe ngựa, Đường Hoan lại kéo Tống Mạch lần nữa: "Ta mặc nữ trang đi vào thật sự không có việc gì sao?"

Tống Mạch nhảy xuống xe ngựa, đưa tay đỡ nàng xuống dưới: "Không sao, bên trong có rất nhiều nữ tử thế gia vọng tộc." Dân phong của Thanh thành vốn là cởi mở hơn so với Kinh thành, hôm nay rất nhiều con em quyền quý so tài ở sân bóng, nữ tử thế gia vọng tộc tới đây cổ vũ thì chỗ nào cũng có. Lát nữa hần cũng muốn đi xuống thi đấu, hần muốn cho nàng xem

xemnam nhân của nàng là thẳng như thế nào, cũng muốn để cho tất cả người ở Thanh thành biết nàng là nữ nhân của hấn.

Đường Hoan cũng không biết những thứ này, chẳng qua khi nàng theo Tống Mạch đi vào trong, phát hiện rất nhiều nữ tử trong trang phục quý nữ đều đang dùng ánh mắt hâm mộ ghen tị đánh giá nàng, nàng mím môi cười. Nếu các nàng muốn tranh nam nhân này với nàng, vậy nhất định thất vọng rồi. Không cần nàng tranh, hấn cũng sẽ không nhìn các nàng nhiều hơn một cái.

Bốn phía sân bóng đều dựng đài cao, Tống Mạch đưa Đường Hoan đến vị trí phủ tướng quân bao xuống, thấp giọng dặn dò nàng hai câu, rồi đi tập trung với thủ hạ của mình rồi, trước khi đi dặn tám người Chu Dật bảo vệ nàng thật tốt.

Phía dưới còn phải chờ một lát mới bắt đầu so tài, Đường Hoan ngồi đến nhàm chán, muốn tìm Tiết Trạm nói chuyện, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện hôm nay Tiết Trạm không có đi ra ngoài. Đồ nam nhân keo kiệt, Đường Hoan âm thầm mắng Tống Mạch một câu, quay trở lại, trong tay phe phẩy quạt tròn, ánh mắt tùy ý đảo qua nam nữ qua lại dưới đài.

Chợt, nàng cảm giác có người đang nhìn nàng.

Đường Hoan làm bộ như không có phát hiện, sau đó chợt quay đầu, chống lại một nam nhân thân hình cao lớn quần áo bình thường, người nọ sừng sốt một chút, lập tức trốn vào trong đám người.

Thích khách?

Đường Hoan đột nhiên hưng phấn lên. Bây giờ nàng sợ nhất chính là bình tĩnh không một gợn sóng, mà lúc này xuất hiện bất kỳ ngoài ý muốn nào, đều có thể là cơ hội để nàng xoá tan nghi ngờ của Tống Mạch. Chỉ cần Tống Mạch chịu thừa nhận hấn thích nàng, nàng là có thể tỏ tình với hấn, là có thể xin hấn giúp nàng hoàn thành tâm nguyện duy nhất của nữ quý.

Nàng đứng lên, Chu Dật lập tức tới đây xin chỉ thị: "Thư cô nương có gì phân phó?"

Đường Hoan đỏ mặt cúi đầu: "Ta, ta..."

Chu Dật vẫn cúi đầu, nghe được lời nói lấp bắp này, không khỏi ngẩng đầu liếc mắt một cái, lập tức hiểu được, xấu hổ nói: "Thư cô nương mời đi theo ta." Đều do tướng quân, trong phủ không có chuẩn bị thiếp thân nha hoàn cho Thư cô nương, bình thường đi theo bên cạnh tướng quân thì còn được, nhưng bây giờ...

Hắn phái một hộ vệ đi thông báo cho tướng quân, sau đó tự mình dẫn Đường Hoan đi đến nhà cầu ở phía sau.

Sân bóng này là chuyên môn tiếp đón con em quyền quý sử dụng, bên trong lầu đình các lịch sự tao nhã không kém hộ nhà giàu. Chu Dật đưa Đường Hoan đến một chỗ trước cửa Nguyệt môn[1], lại nhờ bốn nha hoàn trên đường gọi tới hộ tống Đường Hoan đi vào. Bốn nha hoàn biết được vị cô nương này là người phủ tướng quân, lập tức trở nên cung kính vô cùng, hận không thể cởi quần ra thay Đường Hoan.

[1] Nguyệt môn hay cửa nguyệt môn (tiếng Trung: 月亮门; bính âm: yuèliàng mén) là một loại hình cửa đi lại đặc trưng của kiến trúc Trung Hoa và được phổ biến đến các nước xung quanh như Việt Nam, Hàn Quốc, Nhật Bản... đây là một bức tường trong khu vườn hoặc trong nhà mà có một lối đi hình tròn (giống như hình Mặt Trăng tròn) dành cho người đi bộ, phía trên bức tường này có lợp ngói, loại cửa này không có chức năng đóng mở, sử dụng chủ yếu vào mục đích trang trí.

Đường Hoan để cho các nàng ở lại bên ngoài trông chừng, ở trong phòng đợi một lát, quả nhiên nghe được một tiếng động rất nhỏ.

Đối phương đã muốn động thủ rồi.

Đường Hoan nhắm mắt lại.

Trong mộng này, nàng chỉ là một nữ nhân không danh không phận, những người đó dán mắt vào chính là Tống Mạch, bởi vì không có cách nào bắt Tống Mạch, mới tìm đến nàng, mục đích, không thể nghi ngờ là muốn Tống Mạch chết. Nàng theo bọn họ đi rồi, trước khi Tống Mạch ra tay, nàng nhất định lặn toàn, mấu chốt là xem Tống Mạch có cứu nàng ra hay không. Mà ở trong quá trình Tống Mạch cứu nàng, nàng có cả đồng cơ hội nhận rõ "thật lòng" của mình.

Đây là một cuộc đánh bạc. Một khi Tống Mạch không đấu lại đối phương, hai người đều phải chết. Nhưng mà nếu như nàng không đi, chờ đợi nàng vẫn là chết.

~

Một khắc đồng hồ sau, Tống Mạch biết được tin tức bước đi như bay đuổi tới trước Nguyệt môn, chỉ thấy nàng bị một người áo xám cường ép vào trong ngực, trên cổ để một thanh yêu đao sắc bén, trên da thịt trắng mịn có máu chói mắt.

"Thả nàng ra, ta tha cho người khỏi chết." Ánh mắt hẩn nặng nề, như chim cắt nhìn chăm chăm đối phương, trong tay áo hai tay nắm chặt.

Người áo xám ngửa đầu cười to, "Tổng tướng quân, hãy bớt sàm ngôn đi, nếu người không muốn nàng ta chết, lập tức chuẩn bị một con khoái mã cho ta, người theo ta ra khỏi thành một chuyến, nếu không ta giết mỹ nhân này trước rồi đi theo nàng. Trên đường đến hoàng tuyền có nàng làm bạn, ta cũng không uổng cuộc đời này!"

Đường Hoan vẫn sợ hãi nhìn Tống Mạch, nghe nói như thế nhin không được nói: "Vô dụng thôi, người là kẻ ác, chết rồi quỷ sai sẽ còng cổ tay cổ chân người..."

"Câm miệng!" Tống Mạch hét lớn một tiếng cắt ngang nàng, đã khi nào rồi, nàng còn nói những chuyện ma quỷ này, cho là ai cũng tốt tính như hăn dễ dàng tha thứ cho nàng sao?" Chu Dật, đi chọn hai con ngựa tốt nhất đến, ta theo gã ra khỏi thành."

Chu Dật hoảng hốt: "Tướng quân..."

Tống Mạch mắt lạnh nhìn hăn ta: "Ta bảo người đi!"

Chu Dật gấp đến độ ánh mắt cũng đỏ, nhưng đối mặt với mệnh lệnh của tướng quân, dù không muốn, vẫn phải nghe theo.

"Ha ha ha, Tống tướng quân quả nhiên tình sâu ý nặng! Tướng quân yên tâm, chỉ cần tướng quân một mình theo ta ra khỏi thành đi đến một chỗ, đến nơi đó, ta tự nhiên sẽ thả nàng."

Tống Mạch nhìn chăm chăm yêu đao trong tay gã, thanh âm lạnh như băng: "Ta khuyên người cầm chặt thanh đao, nếu nàng lại chảy ra thêm nửa giọt máu, ta sẽ khiến cho người sống không bằng chết."

Chống lại ánh mắt sâu kín của hăn, người áo xám biến sắc, thanh đao trong tay không khỏi cách Đường Hoan xa một tấc, chỉ giữ nàng càng chặt hơn, không cho nàng bất kỳ cơ hội chạy trốn nào.

Thấy vậy, Tống Mạch hơi yên tâm một chút, ngược lại trấn an Đường Hoan: "Yên tâm, người không có việc gì đâu."

Đường Hoan lắc đầu, cười khổ với hăn: "Tướng quân, ta biết người thích “nàng”, nhưng ta muốn nói cho người biết, ngày đó ta nói đều là giả, “nàng” đã chết hoàn toàn rồi, không thể nào trở về nữa, chờ năm ngày sau ta cũng đi rồi, thân thể này sẽ... Hôm nay người cướp lại “nàng” cũng vô dụng, cần gì lại vì “nàng” mà rơi vào nguy hiểm? Dù sao ta là quý, người để cho gã giết ta..."

"Câm miệng, ta muốn làm cái gì thì làm cái đó, không cần người dạy ta. Người chỉ cần thành thành thật thật đứng im, đừng để cho thân thể của "nàng" bị thương quá nặng, vậy là được rồi." Tống Mạch trách cứ không lưu tình chút nào, thấy Chu Dật dắt ngựa đến, hấn đoạt lấy con ngựa tung mình mà lên, quay đầu cười lạnh với người áo xám: ""Ta đi trước ra ngoài cửa thành chờ người, cảnh cáo người một lần cuối cùng, nếu lại làm nàng bị thương nửa phần, ta sẽ khiến cho người hối hận cuộc đời này."

Dứt lời, hấn lạnh giọng phân phó Chu Dật: "Các người đều trở về, không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không cho ra khỏi thành nửa bước, kẻ làm trái mệnh lệnh, sau khi ta trở về thành sẽ tự tay lấy đầu hấn." Cuối cùng nhìn Đường Hoan một cái, dẫn đầu phóng ngựa mà đi.

Rất nhanh, hai con khoái mã trước sau vọt ra khỏi Thanh thành.

Trần Bắc tướng quân bị tặc nhân uy hiếp một mình ra khỏi thành, cả thành khiếp sợ, vô số tướng sĩ đều chờ lệnh ra khỏi thành đuổi giết, đều bị mười sáu hộ vệ Chu Dật chia ra chặn ở các nơi, giữ khư khư mệnh lệnh của Tống Mạch trước khi đi.

Thảo nguyên mênh mông, hẻm núi Bạch Hà.

Buổi sáng ra khỏi thành, lúc này mặt trời đã ngả về tây.

Mắt thấy phía trước con ngựa kia đạp qua dòng suối chạy vào hẻm núi, Tống Mạch không chút do dự đuổi theo.

Hẻm núi Bạch Hà, hai sườn vách đá hình thành bức thành che chở thiên nhiên, cửa ra vào chật hẹp tắc nghẽn, bên trong rộng rãi, là địa điểm bố trí mai phục gây ông đập lưng ông tốt nhất. Nhưng cho dù có mai phục thì như thế nào? Hôm nay hoặc là hấn và nàng cùng chết, hoặc là hấn giết sạch mọi người, cứu nàng ra.

Người áo xám chợt dừng lại, mà vào trước khi gã ghìm ngựa, hai bên đã chạy đến gần trăm giáp sĩ, đồng thời, sau khi Tống Mạch chạy vào hẻm núi, cửa vào cũng bị giáp sĩ đột nhiên lao ra chặn lại, như thủy triều tụ lại ở giữa triều.

Ô Đốn đỡ lấy Đường Hoan ôm ở trước người, cười to với Tống Mạch đang bị vây bên trong: "Tống tướng quân, người đừng có gấp, bây giờ ta mang theo mỹ nhân của người tới đỉnh núi xem cuộc chiến, nếu người có thể giết sạch mọi người, ta bồi phục người, tự nhiên trả lại nàng lông tóc không tổn hao gì cho người. Nếu người không cẩn thận mà chết, vậy người cũng cứ yên tâm đi, Ô Đốn ta sẽ thay người chăm sóc tốt cho nàng, ha ha ha..."

Tiếng cười chưa dứt, gã giục ngựa đi trước, chuẩn bị vòng qua vách đá dựng đứng ở một bên.

Đường Hoan không nhịn được quay đầu nhìn, muốn nhìn xem Tống Mạch là sắc mặt gì, đáng tiếc chỉ có thể nhìn thấy giáp sĩ chi chít, chỉ có thể nghe được âm thanh chói tai đao kiếm va chạm phát ra.

Nàng ngửa đầu, nhìn về vách đá hai bên.

Tống Mạch, chỉ cần người có thể kiên trì không chết, ta cũng tuyệt đối không kéo chân sau của người.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 107: Vấn Tình

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đứng ở đỉnh núi, gió lớn từ thảo nguyên bát ngát nơi xa ngược chiều thổi tới, ống tay áo tà váy quay cuồng, bay phất phới.

Đại khái là cảm thấy một nữ tử yếu ớt không có gì kiêng dè lắm, Ô Đốn cũng không có bắt Đường Hoan, hẳn ta thả nàng tự do, chỉ yên lặng đứng ở bên cạnh nàng, như tùng xanh cao ngất trên vách đá dựng đứng, quan sát phía dưới. Nhưng Đường Hoan tin tưởng, nếu nàng không nghe cảnh cáo của hẳn ta dám hành động thiếu suy nghĩ, tay nắm chuôi đao bên hông của nam nhân tuyệt đối sẽ vào lúc nàng xoay người muốn chạy rút đao ra, chém vào trên người nàng.

Nàng nhận ra rồi, người này chính là thích khách đêm đó.

Nhưng hẳn ta là ai có liên quan gì đến nàng? Mạng của nàng bây giờ, nắm giữ ở trên người Tống Mạch.

Có lẽ, từ lúc bắt đầu mộng cảnh, mạng của nàng đã nằm ở trong tay Tống Mạch rồi, nhưng không có một khắc nào, làm cho nàng cảm thụ được rõ ràng như thế.

Vách đá giống như bị đao trời cắt ra, đột ngột từ mặt đất mọc lên thẳng đứng từ trên xuống dưới, đừng nói là đứng ở trên vách đá, chỉ là cách vách đá dù xa mấy bước, chỉ sợ cũng sẽ bị loại khí thế cao chót vót này trấn nhiếp. Nhưng Đường Hoan không sợ, nàng thậm chí còn đứng gần phía trước hơn so với Ô Đốn, rũ mắt nhìn phía dưới hẻm núi, nhìn chằm chằm từng cử động của nam nhân kia.

Hắn thay đổi một thân áo trắng.

Đường Hoan cười khô. Tống Mạch rất ít mặc đồ trắng, hôm nay khi ra cửa trên người hắn là chiếc áo choàng màu đá xanh, bộ áo trắng này, hắn là thay ở trên sân bóng đánh cùc. Ngọc quan cột tóc, áo trắng áo bào trắng giầy đen, trong lúc xoay người đâm ngược tay áo vọt bay, trường kiếm lật xoay tròn nhanh như chớp, chuẩn xác đảo qua cổ kẻ địch, đâm vào trong ngực đối phương, rút ra, mang ra vòi máu bắn tung toé, ở trên người hắn, như mai đỏ rơi xuống nền tuyết trắng.

Vốn là, hắn muốn cho nàng xem là tư thế hiên ngang oai hùng của hắn ở trên sân bóng, nhưng không biết, chiêu thức độc ác dứt khoát lưu loát thu gặt mạng người của hắn bây giờ, mới khiến cho nàng mở lòng cổ vũ cho hắn. Cho dù hắn nhớ lại chỉ là kiếm chiêu, cho dù hắn không có nội lực phát ra kiếm khí, như bây giờ, đã đủ rồi. Lấy một địch trăm, ung dung nhàn nhã, đây mới là phong phạm một người giang hồ cần phải có.

Mặc dù sự hùng mạnh của hắn làm cho nàng tắt thở trong nháy mắt, nhưng Đường Hoan phải thừa nhận, Tống Mạch là một cường giả khiến cho người ta sùng bái. Nếu như không có hiềm khích kia, nàng sẽ rất thưởng thức hắn... thưởng thức, hay là sẽ muốn hái hắn?

Tựa hồ mặc kệ có biết hắn có võ công siêu tuyệt hay không, chỉ cần nàng gặp phải hắn, nhất định chịu một lần tội này nhỉ?

Đường Hoan bất giác cười, đã khi nào rồi, vậy mà nàng còn có lòng dạ suy nghĩ những thứ này chứ?

Liếc mắt một cái về phía nam nhân cao lớn bên cạnh sắc mặt càng ngày càng khó coi, Đường Hoan bắt đầu đảo qua vách đá. Theo tình huống bây giờ, Tống Mạch giết sạch mọi người phía dưới tuyệt đối không có vấn đề, khi đó, nàng mới không tin Ô Đốn thực sự sẽ thả nàng. Nếu như thế, Tống Mạch hoàn thành việc hắn cần phải làm, tiếp theo phải dựa vào nàng rồi. Nàng tuyệt đối sẽ không làm cái loại nữ nhân ngu xuẩn liên lụy người kia.

Vì chính mình.

~

Trên mặt Ô Đốn âm trầm như trời sắp mưa.

Không tới một khắc đồng hồ, tướng sĩ Hung Nô của hắn ta đã chết quá nửa. Hoặc là chết, hoặc là sống, không có một người bị thương, bởi vì mỗi chiêucủa Tống Mịch là toi mạng.

Lần này, hắn ta tổng cộng dẫn theo năm trăm người. Trên thảo nguyên, anh hùng là đáng tôn kính, hắn ta kính nể bản lĩnh của Tống Mịch, cho nên không đồng ý trực tiếp dùng nữ nhân này uy hiếp hắn chết, hắn ta muốn để cho Tống Mịch chết trận, bị chết giống như một nam nhân, cho dù như vậy sẽ làm rất nhiều tướng sĩ của hắn tachết vô ích. Hắn ta đã chuẩn bị kỹ càng rồi, một trăm không đủ cho hãnhôn cùng, hai trăm có thể tiêu hao chết hắn đi? Nhưng bây giờ, mắt thấy động tác của hắn mau chuẩn độc ác vẫn như lúc ban đầu, dường như cũngkhông có tiêu hao bao nhiêu thể lực...

Hắn ta luyện tiếc để cho tất cả chiến sĩ bị Tống Mịch chôn cùng.

Vậy đừng trách hắn ta vô sỉ. Hắn ta muốn cho Tống Mịch chết vinh quang, là tự Tống Mịch không nghe lời.

Rút đao đặt lên trên cổ nữ nhân, Ô Đốn cao giọng hét lớn với phía dưới: "Tất cả dừng tay! Tống Mịch, không muốn nữ nhân của người đầu thân khácchỗ, ta khuyên người lập tức dừng tay!"

Giọng nam hùng hồn quanhquẩn ở phía trên hẻm núi, một vòng một vòng. Những giáp sĩ Hung Nô maymãn sống sót kia đã sớm bị giết đến sợ rồi, lúc này nghe được mệnh lệnhcủa Thiên Vu, dường như ở Quý Môn quan nhật lại được một cái mạng, lập tức rồi rút lui về phía sau, lộ ra một mảnh đất trống “thây ngã máunhuộm” ở giữa. Trong một mảng thi thể, nam nhân

quần áo đầy máu cầm kiếm đứng một mình, là trấn Bắc tướng quân uy danh hiển hách kia.

Tống Mạch ngửa đầu, nhìn về phía nàng.

Vách đá rất cao, hắn không thấy rõ khuôn mặt của nàng, chỉ nhìn thấy váy đỏ của nàng bay lượn theo gió, chỉ nhìn thấy đoá hoa lựu như lửa đỏ kia trên đầu nàng. Đỉnh đầu là bầu trời xanh thẳm, nàng chính là đoá hoa diễm lệ nhất nở trên vách đá dựng đứng kia, hoa thuộc về hắn. Hắn nhất định, sẽ hái nàng xuống.

Nữ nhân ngọc này, nàng có sợ hãi không?

Hắn là không có đi, nàng ngọc như vậy.

Hắn yên lặng nhìn nàng, yên lặng chờ đợi người tên là Ô Đốn kia đưa ra điều kiện.

"Nam nhân của người thật không tệ." Ô Đốn thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Đường Hoan, khen ngợi tận đáy lòng, "Đương nhiên, người cũng không tệ, nữ nhân lớn mật, người xứng đáng với yêu thích của hắn. Đáng tiếc, hôm nay các người nhất định chỉ có thể sống một người. Người yên tâm, Ô Đốn ta nói chuyện giữ lời, sau này cho dù người không chịu theo ta, ta cũng sẽ thay hắn chăm sóc người cả đời không lo."

Đường Hoan quay đầu nhìn hắn ta: "Người muốn làm như thế nào? Người của người không giết được hắn."

Ô Đốn cao giọng cười to, thanh âm vang dội hùng hồn, nói cho nàng nghe, cũng nói cho Tống Mạch bên dưới nghe: "Trấn Bắc tướng quân võ nghệ cao siêu, người của ta đương nhiên không giết được hắn, nhưng một mạng đổi một mạng, vì người, hắn sẽ tự kết thúc bản thân." Nói xong cúi đầu hô: "Tống Mạch, ta đếm tới mười, hoặc là người vung kiếm tự sát,

hoặc là ta đưa đầu của nàng đi xuống gặp người, người xem rồi làm đi! Một!"

"Không cần!" Mắt thấy Tống Mạch nâng kiếm, Đường Hoan thê lương quát bảo dừng lại, "Tướng quân, người đừng vờ ngớ ngẩn, ta... nàng nhiều nhất chỉ còn sống được năm ngày nữa, không đáng người..."

"Hai!"

"Câm miệng!" Ánh mắt Tống Mạch ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào áo đỏ phát phối trên đỉnh núi, trường kiếm để ở cổ, thanh âm vẫn vô tình lạnh như băng: "Nữ quý, người không cần đặc ý, ta sẽ ở trên đường đến hoàng tuyền chờ người, ta sẽ chờ người cùng đi gặp quý sai! Nếu không có quý sai, nếu người không xuất hiện, không giải thích rõ ràng tất cả cho ta, tathành quý cũng sẽ đuổi giết người!"

"Sáu!"

"Không cần!" Đường Hoan chợt quay đầu nhìn Ô Đốn, một bàn chân dẫm ở bên bờ vách núi, nửa bàn chân cũng lộ ra ngoài, "Người, người để cho ta nói với hãn mấycâu nữa, nếu không ta lập tức nhảy xuống!" Có đất núi bị phá vỡ rơi xuống, phát ra mấy tiếng vỡ gần như bị chìm ngập trong tiếng gió tiếng người.

Trái tim của Tống Mạch bị nhắc lên thật cao: "Trở về!"

Ô Đốn cũng rất là khiếp sợ, chữ "chín" sắp ra khỏi miệng rồi cuộc vẫn là bị nuốt trở vào. Nữ nhân này là chỗ dựa hãn ta uy hiếp Tống Mạch, nếu tự nàng tìm chết, Tống Mạch lại không còn kiêng dè...

"Người nói, chẳng qua ta khuyên người mau chóng nói xong, tính nhẫn nại của ta không nhiều lắm." Ô Đốn trầm giọng mở miệng, nhíu mày nhìn nữ nhân áo đỏ. Nói thật, hãn ta cũng có chút tò mò rốt cuộc là hai người này là

có chuyệngì, vì sao Tống Mạch luôn mồm gọi nàng là nữ quý, vì sao hắn rõ ràng đã chịu chết vì nàng, lại muốn nói loại lời vô tình này?

Hai chân Đường Hoan phảng phất như nhũn ra, ngã ngồi ở trên bờ vách đá, cúi đầu khóc một lát, mới lại chậm rãi đứng lên, chẳng qua là khi đứng dậy, lơ đãng dịch sang bên cạnh một bước, sau đó khóc hô: "Tướng quân, nếu người đã chịu chết vì ta, vậy ta muốn hỏi lại người một lần, rốt cuộc người, có thích ta một chút nào hay không? Người rất tốt với ta, thật sự chỉ là vì “nàng” sao?"

Thanh âm run rẩy của nàng, theo gió truyền vào trong tai.

Trái tim của Tống Mạch, cũng đang run rẩy.

Hắn yêu vẫn là nàng, từ đầu tới cuối là nàng, chỉ có nàng, cho dù giờ này khắc này, hắn vẫn không thể hoàn toàn xác định lòng của nàng, hắn vẫn chịu chết vì nàng. Là vì một chút khả năng kia, hay là chỉ không nỡ để nàng chết ở trước mặt? Hắn không biết, hắn chỉ biết là, hắn không thể trở mặt nhìn nàng chết.

Muốn nói cho nàng sao?

Thôi, hắn vẫn là không dám tin nàng, hắn không sợ yêu lầm nàng, lại sợ lại bị nàng cười nhạo. Hắn không nói cho nàng, không cho nàng biết lòng hắn, nàng sẽ không có cách nào nói ra những lời châm chọc kia. Nàng không nói, hắn là có thể coi như nàng thích hắn, cho dù chỉ có lần này.

Nhưng là, lời nói phủ nhận lại dù như thế nào cũng không nói nên lời.

Nếu đây là ly biệt kiếp này của hai người, một câu cuối cùng, hắn không muốn trái lương tâm nói hắn yêu người khác.

Hắn không phản bác được.

Đường Hoan lại biết lòng hãn, nàng sớm biết rồi.

Nếu nói mấy giấc mộng trước làm cho nàng biết nam nhân này sau khi thích một nữ nhân sẽ đối với nàng thật tốt, sau đó hãn dần dần khôi phục trínhớ, nàng lại biết, hãn đối với người trong lòng có bao nhiêu tình sâu. Tình sâu đến mức chẳng quan tâm thân phận của nàng, chẳng quan tâm nàng có người khác hay không có xinh đẹp hay không, chẳng quan tâm nàng cho hãn danh phận hay không, chẳng quan tâm nàng thật giả khó phân biệt, chẳng quan tâm... chết vì nàng.

Nàng đồng tình với hãn, vì một nữ nhân ngốc đến mức như thế.

Nàng chúc mừng nàng, chúc mừng nữ nhân nàng vì “câu” hãn mà tự mình giả vờ kia. Nam nhân ít có loại si tình, "nàng" gặp được rồi.

Đáng tiếc đồng tình và chúc mừng này đều là tạm thời, trước khi chân tướng không rõ, tất cả si tình đều không tính, giống như giấc mộng trước hãn chonàng hứa hẹn. Lúc hãn cho là nàng yêu hãn, hãn dịu dàng như nước, lúc hãn biết được tất cả đều là âm mưu, dịu dàng này, càng làm sâu thêm nỗi hận của hãn.

Đường Hoan hiểu được, đây là nàng gieo gió gặt bão. Nàng hối hận lúc trước tự cao tự đại, nhưng nàng không hối hận đã lừa hãn, nếu có thể sống đến giấc mộng tiếp theo, nếu có cơ hội, nàng còn có thể tiếp tục lừa hãn. Bởi vì một khắc đi vào giấc mộng kia, điều duy nhất nàng muốn, từ đầu tới cuối, chỉ có sống sót.

Không lừa, thì nàng phải chết.

"Tướng quân, vì sao người không nói lời nào?"

Đường Hoan rơi lệ, Tống Mạch không nhìn thấy, nàng diễn cho Ô Đốn ở bên cạnh xem, "Tướng quân, người không nói lời nào, vậy ta nói. Người biết không, ta đúng là muốn tìm một nam nhân làm cho ta mặt đỏ tim đập,

mà cái tên xấu xa này, ta sớm gặp được rồi. Vào lúc ta cười ngựa bị thương người tự mình bôi thuốc cho ta, người dịu dàng như vậy, ta thật sự rất thích người, nhưng người nói với ta, người chỉ là vì “nàng” mới đối tốt với ta. Vì thế ta biết được, người không phải là người ta muốn tìm kia. Sau đó ta lại gặp được hãn ta, đáng tiếc, hãn ta đối với ta quá tệ, cũng không phải người ta muốn tìm."

"Tướng quân, người nói rất đúng, ta rất ngốc, không biết nhìn người. Mà ta ngốc như vậy, cho dù cho tathêm năm ngày, ta sợ là cũng không tìm thấy người kia, có lẽ, trên đời này căn bản không có người yêu ta thật lòng. Tướng quân, người chiếu cố ta lâu như vậy, ta rất cảm kích người. Bây giờ, để cho ta trở về chỗ ta nên trở về đi thôi!"

Lời còn chưa dứt, nàng tiến lên phía trước một bước, thả người nhảy xuống.

Tống Mạch, có thể làm ta đã làm, hiện tại ta lấy mạng cược với người. Nếu ta có thể ôm lấy gốc cây nhỏ kia, nếu gốc cây nhỏ kia có thể cản ta lại, chúng ta cùng nhau sống. Nếu không thể, người cùng chết với ta đi, sau đó, chúng ta lại đòi nợ nhau. Người đòi nợ tình của người, ta đòi nợ mạng của ta. Chẳng qua ta muốn nói cho người, ta ở âm phủ có sự phụ lợi hại, ta không sợ người!

~

Tống Mạch vẫn ngựa đầu, từ lúc dừng giết chóc lại, hãn vẫn ngẩng lên, ngắm nàng.

Nàng hỏi hãn có thích nàng hay không, hãn không nói gì, vì thế nàng nói. Nàng nói nàng thích hãn, nàng nói hãn làm cho nàng thất vọng rồi, nàng nói trên đời không có người yêu nàng, nàng nói nàng phải đi về, sau đó, nàng nhảy xuống.

Váy đỏ như lửa.

Một cái chớp mắt kia, trong đầu có cái gì chợt lóe qua.

Là Thủy Tiên.

Năm đó nàng nhảy xuống thác nước, hấn ở bên trên trơ mắt nhìn nàng rơi xuống. Lần này hấn ở bên dưới, hấn...

Không cần lại nhìn một lần nữa!

~

Gió núi gào thét, Đường Hoan cố gắng mở to mắt dán mắt vào gốc cây nhỏ giữa sườn núi càng ngày càng gần kia, chuẩn bị vươn tay bắt lấy thân cây.

Nhưng là, nàng nhìn thấy cái gì?

Nàng nhìn thấy nam nhân kia từ trong biển xác bay về phía nàng, giống như một vệt ánh sáng, gần như trong chớp mắt, bên hông đã nhiều thêm một cánh tay.

Nàng không thể tin dựa vào trong lòng hấn, nhìn khuôn mặt lạnh như băng của hấn nhìn đỉnh núi, nhìn giày đen của hấn đạp vách đá như giẫm trên đất bằng, nhìn hấn như trích tiên nhẹ nhàng hạ xuống chỗ nàng vừa đứng, nhìn hấn xoay người, trường kiếm xẹt qua cổ Ô Đốn, dùng một vệt máu nhỏ dài đòi mạng đối phương, nhìn hấn... cúi đầu nhìn nàng.

Một cái chớp mắt kia, trái tim Đường Hoan đập nhanh đến cực hạn.

Trước khi ánh mắt chạm vào nhau, nàng nhắm mắt hôn mê bất tỉnh

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 108: Cỏ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Lúc Đường Hoan "tỉnh" lại, sắc trời đã tối.

Nàng mở mắt ra, thấy Tống Mạch đứng ở xa xa, quỳ trước người là tám hộ vệ lấy Chu Dật cầm đầu.

Bọn họ còn ở trên thảo nguyên, ở thượng du Bạch Hà. Sau khi Tống Mạch cứnàng, bắt lấy kẻ có quan hàm cao nhất trong số những tướng sĩ Hung Nô còn sót lại kia, lệnh cho y dẫn mọi người trở về Thanh thành, một là quy hàng, một là báo tin cho mười sáu hộ vệ, kẻ không phục, chết. Đám Hung Nô này nơi nào từng nhìn thấy võ công có thể bay như vậy? Gan vốn đã bị Trấn Bắc tướng quân dọa vỡ cũng sắp vỡ thành mảnh vụn rồi, cũng không sinh ra bất kỳ tâm tư chống lại nữa, chật vật mà đi.

Sau đó, Tống Mạch ôm nàng tới bờ sông. Hắn dịu dàng lau mặt cho nàng, lau xong rồi, tự mình đi ra lòng sông giặt quần áo tắm rửa.

Hắn đi rồi, trái tim của Đường Hoan mới xem như trở xuống chỗ cũ.

May mắn may mắn, Tống Mạch chỉ là chả hiểu ra sao cả tự dưng khôi phục được nội lực khinh công, cũng không có nhớ lại thân phận trước khi nhập mộng.

Nàng giả bộ bất tỉnh, đương nhiên không hỏi tới hắn, nhưng loại chuyện này cũng không cần hỏi, theo thái độ của hắn đối với nàng có thể đoán được.

Nhìn một lát, nàng khoanh chân ngồi dậy, thoải mái nhìn bọn họ. Nàng nhìn thấy Tống Mạch quay đầu nhìn nàng, sau đó không biết lại nói gì đó, tám người Chu Dật liền chỉnh tề đứng dậy, lên ngựa rời đi.

Tống Mạch đi về phía nàng.

Đường Hoan nhìn hẩn chăm chú không chớp mắt, cho đến khi nàng có thể thấy rõ dịu dàng trong mắt hẩn, nàng mới yên tâm lớn mật tiếp tục ngây ngốc nhìn hẩn.

"Suy nghĩ cái gì vậy?" Tống Mạch ngồi vào bên cạnh nàng, ôm nàng lên trên đùi, động tác vô cùng thân thiết tự nhiên.

Đường Hoan ngẩng đầu lên, hoang mang nhìn mặt hẩn: "Tướng quân, ta ... ta nhảy xuống sau đó, dường như thấy người bay lên, đây, đây không phải nằm mơ chứ?"

"Không phải." Trên mặt Tống Mạch cũng lộ ra một tia mê mang, cầm dán vào trán nàng thì thào nói nhỏ: "Ta cũng không biết là vì sao. Khi đó ta thấy nàng nhảy xuống, chỉ muốn đỡ được nàng, suy nghĩ vừa trôi dạt trong đầu liền hiện ra một ít hình ảnh đã qua trong giấc mộng trước kia, tiếp theo..."

Nghĩ đến cảnh tượng lúc ấy, hẩn không khỏi ôm chặt lấy nàng, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa hẩn lại phải trơ mắt nhìn nàng...

Tống Mạch biết, hẩn như vậy nhất định không bình thường, nhớ lại mấy đời trước đứt đoạn như trước, tự hẩn lĩnh ngộ chiêu thức võ công, tất cả cũng cần một lời giải thích. Nhưng hẩn vắt hết óc cũng không suy nghĩ được rõ ràng, đành phải tạm thời mặc nó đi, dù sao đối với hẩn cũng không có hại. Và lại trước mắt là quan trọng nhất, là vui vẻ cùng nàng trong năm ngày cuối cùng này.

Bắt đầu từ một khắc nàng nhảy xuống kia, hẩn đã tin nàng.

Nàng là nữ quý, nàng không nhớ rõ mấy đời trước, nhưng nàng nhất định thích hẩn, người nàng muốn tìm kia cũng là hẩn. Năm ngày sau, chờ nàng gặp quý sai khôi phục trí nhớ, hẩn sẽ hỏi nàng thật kỹ. Mặc kệ trước kia nàng "câu" hẩn xuất phát từ mục đích gì, chỉ cần sau đó tình cảm của nàng

với hẳn đều là thật, hẳn có thể tha thứ cho nàng lừa gạt lúc đầu. Nếu hẳn không vào được hoàng tuyền, không thể theo cùng nàng đi gặp quỷ sai, hẳn sẽ ở kiếp sau chờ nàng, khi đó nàng nhớ được hẳn thì hỏi, nàng không nhớ được, hẳn cũng không chấp nhất nữa cho qua, chỉ vui vẻ sống cùng nàng.

Thấy hẳn hoàn hồn, Đường Hoan chớp chớp mắt, vẫn là không thể tin được: "Người làm sao có thể bay? Tướng quân, người..."

Tống Mạch cầm tay nàng hôn một cái, "Đừng gọi ta là tướng quân, gọi thẳng tên của ta, ta tên là Tống Mạch, sau này nàng hãy cứ gọi ta như vậy."

"Hả?" Đường Hoan ngẩn người, bất an dờn tầm mở mắt: "Làm sao đột nhiên muốn ta gọi như vậy? Tướng quân không tốt lắm ..."

Tống Mạch nâng cằm nàng lên, con người đen sâu thẳm chăm chú nhìn vào mắt nàng: "Bởi vì ta thích nàng, thích nàng nữ quý này, nàng không phải cũng thích ta sao? Chúng ta thích nhau, gọi tướng quân chẳng phải là rất xacách?"

Đường Hoan hoàn toàn choáng váng, mặt cười càng ngày càng đỏ: "Người, người không phải thích Lục..."

"Không có," Tống Mạch ôm chặt lấy nàng: "Từ vừa mới bắt đầu thích chính là nàng, canh giữ ở bên cạnh nàng, vì chờ nàng trở về. Nàng không phải muốn tìm nam nhân thích nàng thật lòng sao? Ta chính là người đó, bởi vì nàng không nhớ được ta, ta tức giận, mới không có nói cho nàng."

"Thật ... thật sự?" Trong mắt Đường Hoan nổi lên nước mắt, thấy Tống Mạch gạt đầu, nàng đẩy hẳn ra một cái, muốn chạy, không chạy được, bị nam nhân ôm ở trong lòng. Đường Hoan tức giận đến đấm ngực hẳn, khóc mắng hẳn: "Vậy vì sao người muốn gạt ta? Ta đã nói cho người ta không nhớ rõ chuyện trước kia, đương nhiên không biết người! Người thì tốt rồi, nói cái gì mà thật lòng thích ta, còn không phải vẫn cực kỳ hung dữ với ta?"

"Lúc nào thì ta hung dữ với nàng?" Cầm bị nàng cào một cái, Tống Mạch bất đắc dĩ nắm lấy tay nàng, nhưng nàng còn không thành thật, ở hẳn trong lòng xoay đến xoay đi, xoay đến châm lửa trong lòng hẳn. Hẳn đành phải đặt người ở trên cỏ, đe làm nàng ép nàng ngoan ngoãn nghe hẳn nói chuyện, lại đặt một bàn tay của nàng ở trước ngực nàng: "Nàng vuốt lương tâm mà nói, khi nào thì ta thực sự hung dữ với nàng? Trừ giọng điệu hơi lạnh một chút ra, nàng muốn ăn ta cho nàng, nàng muốn ăn ngon ta cũng cho nàng, nàng cưỡi ngựa bị thương ta coi nàng thành tổ tông mà hầu hạ, còn có, ta đã chịu vì nàng mà một mình một ngựa nhảy vào bẫy của người ta, đã chịu chết vì nàng, như vậy cũng xem là hung dữ với nàng?"

Đường Hoan chợt dạ im lặng một lát, rất nhanh lại đúng lý hợp tình mà gào lên với hẳn: "Vậy vì sao người phải vờ làm như không thích ta? Nếu người ngay từ đầu đã đối tốt với ta, ta đã sớm thích người rồi!"

Nàng nói chưa dứt lời, nàng nói như vậy, Tống Mạch lại tức giận: "Đã sớm thích ta? Ta thích nàng lâu như vậy, thích nàng đến mấy đời, còn nàng? Chẳng những đã quên ta, còn chờ đến khi ta bôi thuốc cho nàng mới thích ta, sau lại còn vì nam nhân khác mặt đỏ tim đập mà cãi nhau với ta! Rốt cuộc là ai có lỗi với ai?"

Đường Hoan bĩu môi, "Người làm sao có thể thích ta đến mấy đời?"

Tống Mạch nhìn thẳng vào nàng: "Ta quả thật thích nàng... tính cả lần này, có bảy đời rồi, hơn nữa chuyện trước kia ta đều nhớ rõ, muốn ta kể cho nàng nghe không? Chỉ bởi vì trước kia nàng thích lừa ta, ta mới không thể tin được lời nói của nàng - nữ quý này."

Đường Hoan trợn mắt há hốc mồm, chớp chớp mắt, quay đầu nói: "Không nghe! Người nói ta cũng không có cách nào biết đó có phải sự thật hay không, ngộ nữa là người cố ý bịa đặt lừa ta thì làm sao bây giờ? Mặc dù ta không nhớ rõ chuyện trước kia, nhưng nhất định ta không phải là người xấu, vô duyên vô cớ vì sao phải lừa người?"

Vẫn là không nói đạo lý như vậy.

Tống Mạch bất đắc dĩ cười, hôn cái miệng nhỏ nhắn của nàng một cái: "Được, không nói thì không nói, chuyện trước kia chúng ta cũng không nhắc đến nữa, chỉ cần nàng biết ta thích nàng là được rồi. Còn nàng, vẫn còn thích ta hay không?"

Đường Hoan rụt cổ lại, quay đầu nói: "Không thích."

"Nói lại lần nữa thử xem xem!" Tống Mạch chôn vào trong cổ nàng, nhẹ nhàng mà cắn.

"Đừng... ừm, thích, ta thích..." Hai tay giãy không ra, Đường Hoan ưỡn bộ ngực muốn đẩy hẳn ra, lại dẫn tới nam nhân trấn áp càng cuồng dã hơn. Hẳn nới lỏng tay nàng, chuẩn bị mò tay vào vạt áo nàng. Đường Hoan vội vàng đè hẳn lại, ôm lấy đầu hẳn khóc lên: "Tống Mạch, ta thích chàng, ta thích chàng, nhưng ... nhưng hôm nay trước hết chàng đừng muốn ta, chờ một ngày cuối cùng lại muốn ta, được không? Ta luyện tiệc chàng, ta muốn nán lại với chàng thêm mấy ngày, ta luyện tiệc chàng..."

Thân thể Tống Mạch chấn động, ngẩng đầu nhìn nàng.

Nàng giương miệng khóc, bù lu bù loa như đứa nhỏ, không có khóc đến mê mĩ (thê lương + xinh đẹp) như trước kia, lại làm cho hẳn đau lòng.

Đây là lần đầu tiên, sau khi hai người đính ước, nàng chủ động từ chối hẳn, cho dù thật ra hẳn cũng không muốn nàng.

Nàng nói nàng luyện tiệc hẳn...

Tống Mạch đau lòng ôm người vào trong lòng, dịu dàng dỗ dành nàng: "Được, chờ một ngày cuối cùng, ta lại ... muốn nàng." Nếu nàng nói đều là thật, hẳn đương nhiên sẵn sàng muốn nàng, để cho nàng trở thành nữ nhân của hẳn, để cho nàng hoàn thành yêu cầu của quý sai.

"Tổng Mạch..." Đường Hoan tựa vào vòng ôm của hắn, lẳng lặng ngồi một lát, chợt đứng lên, đảo qua một vòng, thấy trong rừng bên cạnh buộc một con ngựa, nghi hoặc hỏi hắn: "Trời đã sắp tối, chúng ta cũng cần phải trở về chứ? Táo đời bụng rồi."

Tổng Mạch cười đứng lên, nắm tay nàng đi vào trong rừng: "Không quay về, năm ngày này, ta cùng nàng đi dạo trên thảo nguyên, ban ngày đói bụng ta sẵn thú cho nàng ăn, buổi tối lạnh ta ôm nàng ngủ, thế nào, thích không?" Nàng trước kia cũng không muốn bị trói buộc ở trong phòng, chỗ vui chơi ở Thanh thành mấy ngày trước hắn đã dẫn theo nàng đi dạo khắp rồi, hiện tại nếu đã đến bên này, trên thảo nguyên mênh mông cũng có vài nơi có cảnh đẹp, tin tưởng nàng sẽ thích.

Đường Hoan ôm lấy cánh tay hắn, đầu cũng dán lên: "Thích, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với chàng, như thế nào ta cũng thích."

Tổng Mạch dừng chân, ôm người vào trong lòng, cúi đầu hôn xuống.

Hắn thích nghe nàng nói lời như vậy, nghe mãi không đủ.

~

Trong năm ngày, Tổng Mạch dẫn Đường Hoan đi rất nhiều địa phương.

Hồ nước trên thảo nguyên khói sóng mênh mông, hai người ở trong nước chơi đùa truy đuổi.

Hố to như cái bát ở thảo nguyên, hắn ôm nàng từ miệng hố bay xuống phía dưới, lại dắt nàng từng bước từng bước đi lên trên, vô luận nàng chơi xấu như thế nào hắn cũng không chịu ôm nàng, chỉ có cuối cùng nàng thật sự không nhấc nổi chân, hắn mới có lòng tốt mà khiêng nàng lên trên vai, tự mình đi lên trên, vang vọng trong cả hố đều là tiếng mắng của nàng.

Hắn còn dẫn nàng đến trong nhà dân du mục Hung Nô "làm khách", bỏ lại haikhối bạc vụn nhỏ, trộm đi một con dê béo. Đường nhiên, đây là chủ ý của Đường Hoan, hắn là bị nàng quán đến không còn cách nào mới làm trợ thủ cho nàng. Trộm dê, hai người ngồi ở bờ sông nướng thịt dê ăn, đỉnh đầu là bầu trời đêm thăm thẳm, đầy trời sao. Ăn xong rồi, Đường Hoan rúc vào trong lòng Tống Mạch, nghe hắn kể mấy đời trước. Khi hắn nói xấu nàng, nàng không tin, làm bộ muốn đánh hắn, hắn trốn nàng đuổi, cuối cùng biến thành nàng trốn hắn bắt, nàng đương nhiên không trốn khỏi hắn, bị hắn nhào vào trên cỏ giày vò chà đạp một trận.

Tống Mạch đối tốt với nàng, Đường Hoan được hứa hẹn của hắn, không hề lo lắng đến sinh tử nữa, tự nhiên cũng vui vẻ dụ dỗ hắn. Dù sao, nếu như có thể sống vui vui vé vé, không có người mong muốn giận dỗi. Tống Mạch là nam nhân xuất sắc như vậy, ở thời điểm hắn chịu phối hợp, ở cùng một chỗ với hắn vẫn là rất hưởng thụ.

Thấm thoát đã đến ngày cuối cùng.

Đường Hoan ngồi ở trước người Tống Mạch, Tống Mạch ôm nàng, đuổi ngựa chạy băng băng, chẳng có mục đích.

Xa xa, Đường Hoan trông thấy một mảng biển hoa, thảo nguyên xanh biếc, các loại hoa nhỏ tươi đẹp rực rỡ, nàng cười chỉ về nơi đó, "Chúng ta quabên kia?"

"Được." Tống Mạch cái gì cũng đều nghe nàng.

Xuống ngựa, Đường Hoan mới phát hiện đám hoa cỏ này đã cao gần đến thắt lưng nàng rồi.

Nàng xoay người chôn vào trong lòng nam nhân, "Tống Mạch, nơi này rất đẹp, ta muốn ở nơi này giao bản thân cho chàng, được không?" Thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở.

Tống Mạch ôm chặt lấy nàng, dịu dàng sờ đầu nàng: "Được. Đừng khóc, kiếp sau, chúng ta còn có thể ở cùng nhau." Hắn sẽ tìm được nàng.

"Ta đi rồi, chàng làm sao bây giờ? Sẽ nhớ ta hay không?"

"Sẽ, nhớ nàng cả đời." Sẽ không, hắn sẽ đi cùng nàng, cho dù hắn sống lại không hề nhớ được chuyện sau khi hoan.hảo nữa.

"Không cho phép chàng tái giá với nữ nhân khác." Đường Hoan suy nghĩ một chút, lại rầu rĩ dặn dò một câu.

"Đừng nói lời ngốc nghếch nữa, đi thôi, ta muốn nàng rồi." Tống Mạch không đành lòng nghe nàng nói tiếp nữa, ôm lấy nàng đi vào bên trong.

Đường Hoan ngoan ngoãn cuộn tròn ở trong lòng hắn, chôn ở trước ngực hắn ngửi mùi trên người hắn. Giấc mộng sau, Tống Mạch sợ rằng rất dễ không hề cho nàng loại cơ hội quang minh chính đại ăn đậu hủ của hắn này nữa, nàng vẫn nên quý trọng thật tốt đi.

Nghe nghe, nam nhân dừng bước chân. Đường Hoan ngửa đầu nhìn hắn, nhìn hắn chậm rãi đặt nàng vào trên cỏ, đè đở một bãi hoa cỏ, nhìn hắn cúi đầu hôn mắt nàng. Nàng không tự chủ được nhắm lại, tùy ý hắn cởi quần áo, tùy ý hắn bao phủ lên...

Vượt ve an ủi quen thuộc rung động quen thuộc, đợi hắn muốn vào, Đường Hoan chợt ôm lấy đầu hắn, "Tống Mạch, vừa rồi, là ta nói giận lẫy, ta đi rồi, chàng nếu là một mình trôi qua vất vả, có thể tái giá... đau!" Cũng là hắn lập tức đưa tất cả tiến vào.

Đường Hoan cúi đầu nhìn hắn, ánh mắt Tống Mạch đau lòng lại chứa trách cứ, thanh âm khê thờ gấp: "Đừng nữa nói lời ngu ngốc nữa, bất kể mấy đời, bất kể chờ bao lâu, Tống Mạch ta đều chỉ có một nữ nhân là nàng. Nàng nếu là thực sự suy nghĩ cho ta, kiếp sau, thì đến bên cạnh ta sớm một chút." Nói xong, cúi đầu hôn nước mắt chảy xuống từ khoé mắt nàng, hôn đôi môi

kêu đau không tiếng động của nàng, chờ nàng dần dần thả lỏng lại, hẳn mới ôm chặt lấy nàng, toàn lực ứng phó.

Đường Hoan đơng đưa theo động tác lên xuống của hẳn, hoa cỏ thì ở trong tay nàng chập chờn không ngừng. Nhổ ra hai gốc, lại túm cây khác, cho đến khi chỗ hai tay có thể với tới không còn có hoa cỏ có thể nhổ ra nữa, nàng đành phải nắm lấy bả vai hẳn, lớn tiếng kêu lên.

Trên thảo nguyên mênh mông bát ngát, nàng kêu không chút kiêng kỵ. Hẳn ở trong thanh âm của nàng hóa thân thành sói, nhanh chóng ăn nàng.

Lần này, lại là vô cùng dài lâu.

Nhưng Đường Hoan không có thúc giục hẳn, vừa hưởng thụ sung sướng hẳn cho, vừa kiên nhẫn chờ hẳn kêu lên cái tên của nàng lúc mới gặp lần đầu trong mộng.

Nàng nhìn ánh mắt của hẳn, hẳn ở trên người nàng dồn dập hoạt động, con ngươi đen lại cũng thủy chung nhìn nàng. Hẳn dụ dàng, nàng cũng dụ dàng nhìn lại hẳn, khi hẳn đột nhiên nhú mào, đột nhiên đẩy nhanh tốc độ, sau đó dụ dàng trong mắt dần dần trở thành mờ mịt trở thành không thể tin trở thành... Nàng không muốn nhìn nữa, vươn tay ôm lấy đầu hẳn chặn lên miệng hẳn, nụ hôn cuối cùng của hai người ở trong giấc mộng này. Trong nụ hôn, hung hăng lui, hút hẳn ra ngoài.

"Nàng, nàng..."

"Tổng Mạch, ta đi rồi..."

Hẳn muốn nói chuyện, nàng đánh gãy lời hẳn, sau đó không đợi hẳn mở miệng lần nữa, ánh sáng trắng bao phủ xuống.

Đường Hoan lưu luyến nhìn hẳn, cho đến lúc cũng thấy không rõ nữa, mới nhắm mắt lại, không hề diễn trò nữa.

Tổng Mạch, chúng ta chỉ còn thiếu một lần cuối cùng.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 109: Chương 96: Mưa To

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tổng binh Định Châu bởi vì cấu kết kẻ địch bên ngoài bị người buộc tội, số con đưa tới Kinh thành, Tân hoàng nhỏ tuổi, Đoan vương nhiếp chính, cử Cảnh trử hầu Thẩm Mộ Nguyên làm tân nhậm tổng binh, ngay hôm đó đi nhậm chức.

Cảnh trử Hầu phủ, thư phòng.

Bên ngoài bóng đêm bao phủ, trong phòng ánh đèn mông lung, Thẩm Mộ Nguyên ngồi ở trước bàn đọc sách, chân mày khoá chặt.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, tiếp theo cửa phòng bị đẩy ra.

Hầu phủ không dùng thông truyền mà có thể ra vào thư phòng của ông, chỉ có một người. Thẩm Mộ Nguyên để văn thư trong tay sang một bên, day day trán, trước khi trưởng nữ tiến vào đã thay một bộ mặt thoải mái.

"Phụ thân, đã trễ thế này, sao người còn chưa đi ngủ? Sáng mai còn phải lên đường thật sớm đó." Thẩm Du mang theo một cái hộp đựng thức ăn đi đến, đứng ở trước bàn, tay ngọc thon thon mở nắp gỗ lim ra, bưng ra một cái bát sứ trắng đưa đến trước mặt phụ thân, tiện thể ngồi xuống ở trên ghế bên cạnh, nâng cằm nhìn ông, mắt cười trong suốt: "Phụ thân, đồ người muốn mang theo ra ngoài con gái đã chuẩn bị xong cho người rồi, chuyện Định Châu con gái không hiểu, nhưng con gái tin tưởng phụ thân có thể làm tốt chức vị Tổng binh kia. Trong nhà, con gái sẽ chăm sóc tốt bản thân, chỉ cần bà ta không làm chuyện quá giới hạn, con sẽ không đối phó bà ta, ngài cứ yên tâm đi. À, đây là canh con gái tự tay nấu cho người, phụ thân uống đi, sớm trở về phòng ngủ đi."

Nhìn khuôn mặt tươi đẹp rục rờ như mẫu đơn của trưởng nữ, Thẩm Mộ Nguyên thở dài, húp canh trước, rồi mới sấp miệng: "Định Châu bên kia không có việc lớn, Hầu phủ do con lo liệu việc nhà, ta không có gì có thể lo lắng. Chẳng qua là hôn sự của con... Mấy năm trước chọn mấy cửa hôn sự cho con con đều không hài lòng, ta nghĩ con còn nhỏ, chọn thêm một hai năm cũng không có gì, nay con đã sắp mười lăm rồi, ta lại phải rời kinh ba năm, con..."

Nguyên phối khó sinh mất sớm, vợ kế Dung thị bởi vì sinh một đôi nam nữ mà tâm tư nhỏ rất nhiều, mặc dù sau khi bị đoạt quyền quản gia an phận một chút, hôn sự của trưởng nữ, ông vẫn là không yên lòng để cho nàng làm chủ. Aiz, sớm biết hôm nay, ông cũng sẽ không quản ông chiều trưởng nữ, cứ muốn chọn một người hợp với tâm ý của nàng khắp nơi.

"Phụ thân!" Mặt cười của Thẩm Du có chút ửng hồng, lại vẫn là nhanh mồm nhanh miệng nói: "Phụ thân, người cũng đừng có quan tâm cái đó nữa, con gái sẽ không để cho mình trở thành gái lỡ thì. Người yên tâm, trong ba năm này hẳn là gặp được người có thể nhìn vừa mắt, con gái nhất định sẽ chiếm trước, sau đó viết thư cho người để người làm chủ cho con gái, được rồi chứ?"

"Bậy bạ, con xem con, làm sao có nửa điểm bộ dáng con gái nên có!" Thẩm Mộ Nguyên thấp giọng răn dạy nàng, thấy trưởng nữ một chút cũng không sợ hãi, ông bất đắc dĩ trong lòng, vừa đứng dậy vừa nói: "Được rồi, hôn sự của con vi phụ sẽ lo liệu cho con, con ở nhà ngoan ngoãn đợi đừng ra ngoài gây chuyện là được rồi... Bà ta không an phận, đệ đệ muội muội con vẫn là tốt, con thân là trưởng tử, cố gắng hết sức trông nom bọn họ nhiều hơn. Đương nhiên, nếu bọn họ động tâm tư không chính đáng, con, tự con làm chủ là được, vi phụ biết con có chừng mực."

"Vâng, con gái hiểu được." Thẩm Du kéo cánh tay phụ thân, không muốn trước khi ly biệt nói những chuyện này, cười kéo ghế ra, nhẹ giọng tỉ mỉ dặn dò phụ thân ở bên ngoài phải ăn uống tử tế, cho đến khi tách ra.

Nhìn theo trường nữ trở về tiểu viện của nàng, Thẩm Mộ Nguyên đến phòng của Dung thị, nhắc nhở một phen, lại chia ra xem qua thứ nữ và con trai út, lúc này mới về tiền viện ngủ lại, ngày hôm sau ở trong ánh mắt lưu luyến không rời của thê nhi, lên đường đi đến Định Châu.

Hầu gia đi rồi, đại tiểu thư nắm giữ chuyện nhà, trừ chỗ phải do phu nhân Dung thị ra mặt ra, Dung thị tưởng chừng như thành người tàng hình.

Chẳng qua Thẩm Du cũng không phải là người có khí lượng hẹp hòi, mấy năm gần đây Dung thị yên phận không ít, nàng cũng là duy trì khách khí ở mặt ngoài với Dung thị, đối với muội muội và đệ đệ hoạt bát đáng yêu vẫn là rất hào phóng. Ra ngoài làm khách, nàng tự mình dẫn theo Thẩm Di nhỏ hơn nàng hai tuổi, về đến trong nhà, nàng cũng sẽ giống như phụ thân, mỗi ngày kiểm tra bài tập của đệ đệ Thẩm Căn. Thẩm Căn mới tám tuổi, dung mạo tính tình đều giống Thẩm Mộ Nguyên, thông minh hiểu chuyện, chọc người yêu thích.

Nhưng suy cho cùng nàng còn nhỏ tuổi, không có trải qua quá nhiều lòng người hiểm ác, không hiểu được lòng người dễ thay đổi, đặc biệt nữ nhân.

Năm thứ hai Thẩm Mộ Nguyên rời nhà, Thẩm Du mười sáu, Thẩm Di mười bốn, đúng lúc gặp được Vệ Quốc công phủ tuyển thân cho thế tử Vệ Chiêu. Tồi tiên Vệ gia lập nhiều công lao hiển hách khai quốc Đại Tống triều, nhiều thế hệ được Hoàng tộc coi trọng, tất nhiên là nhà chồng tốt chúng quý nữ hướng tới, mà Thẩm Mộ Nguyên thân là hầu gia nắm giữ thực quyền, hai đích nữ của ông tất nhiên cũng nằm trong hàng ngũ khách mời sinh nhật của Vệ Quốc công lão phu nhân.

Vệ Chiêu tuổi vừa mới mười tám, từ nhỏ rèn luyện trong quân, nay đã bằng quân công được trao nhất đẳng thị vệ, là cận thần của Thiên tử, tương lai tiền đồ không thể hạn lượng, mà con người hắn ta cũng lớn lên tuấn lãng phi phàm anh khí bức người. Trên Yến hội Thẩm Du và Vệ Chiêu vô tình gặp gỡ, hai người đều động tâm, mà Thẩm Di lúc ấy cũng ở bên cạnh.

Thẩm Di chưa từng ghen tị trưởng tử có tướng mạo đẹp hơn ả, không ghen tị trưởng tử được phụ thân thích hơn, cũng chưa từng oán hận trưởng tử hại mẫu thân bị phụ thân vắng vẻ. Nhưng, khi ả nhìn thấy trưởng tử thoáng cái đã chiếm được ưu ái của Vệ Chiêu, thấy ánh mắt Vệ Chiêu thủy chung chưa từng rời khỏi trưởng tử thủy chung chưa từng liếc nhìn ả một cái, lần đầu tiên ả nếm trải mùi vị của ghen tỵ.

Trở lại Hầu phủ, ả soi gương tự.

Ả cùng trưởng tử có sáu phần giống nhau, nếu không có trưởng tử, Vệ Chiêu có thể nhìn đến ả rồi chăng?

Trước kia ả chướng mắt thủ đoạn của mẫu thân, nhưng lúc này đây, ả đi tìm mẫu thân, hy vọng mẫu thân có thể giúp ả gả cho Vệ Chiêu. Lập gia đình là việc lớn cả đời, trưởng tử tốt như vậy, tử ấy sẽ gặp được nam nhân tốt hơn, tử ấy, tử ấy hãy tặng Vệ Chiêu cho ả đi. Chỉ cần mẫu thân làm cho trưởng tử xảy ra chút chuyện, làm cho Vệ Chiêu không nhìn đến tử ấy, Vệ Chiêu tất nhiên sẽ chú ý đến ả, phát hiện điểm tốt của ả. Chờ nàng thành thế tử phu nhân Vệ Quốc công phủ, ả sẽ chiếu cố trưởng tử.

Cho dù không có một chuyện Vệ Chiêu, Dung thị cũng đã sớm muốn diệt trừ Thẩm Du rồi.

Trước kia Hầu gia ở nhà, bà ta không tiện động thủ, chỉ ngóng trông Hầu gia gả Thẩm Du ra ngoài sớm một chút, bà ta làm Hầu phu nhân danh xưng với thực, nhưng Thẩm Du chậm chạp không lấy chồng, vẫn chèn ép bà ta khắp nơi. Nay Hầu gia rời phủ ba năm, đúng là thời cơ tốt nhất để bà ta động thủ. Lúc trước không có xuống tay, là không muốn để cho Hầu gia nghiêng, dù sao Hầu gia mới vừa đi đại tiểu thư đã gặp chuyện không may, vậy cũng rất dễ dàng dẫn tới người nghi ngờ đến trên người bà rồi.

Bây giờ được rồi, một năm trôi qua, cho dù sau khi Thẩm Du gặp chuyện không may Hầu gia vẫn sẽ nghi ngờ bà, ông ta không có chứng cứ, còn có

thể vô duyên vô cớ dạy dỗ bà sao? Vì hai đứa nhỏ kia, vì thể diện của Hầu phủ, Hầu gia sẽ không.

Bà ta cười dạn dò nữ nhi vài câu.

Thẩm Di hoảng hốt: "Mẫu thân, người..."

"Con nghĩ đi đâu vậy?" Dung thị điểm cái mũi của ả một cái, "Yên tâm, nương còn không có ác như vậy, đến lúc đó sẽ cứu nàng ta lên, con chỉ phụ trách làm theo lời ta bảo, cái khác đều giao cho nương sắp xếp là được rồi. Sao nào, không đành lòng sao? Nếu con không đành lòng, vậy nương sẽ không đối phó nàng ta nữa, để cho nàng ta gả cho Vệ Chiêu, nương lại tìm một nhà tốt cho con."

Thẩm Di cúi đầu không nói, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: "Mẫu thân, con hiểu rồi, tất cả con đều nghe theo người. Chỉ là, người nhất định phải chú ý đúng mực, đừng để cho tầy gặp chuyện không may."

Dung thị dịu dàng cười, "Nương biết, con mềm lòng không nỡ thấy nàng ta gặp chuyện không may, chẳng lẽ nương lại lòng dạ độc ác? Ngốc, đi tìm nàng ta chơi đi."

Thẩm Di cắn môi rời đi.

Tháng sáu, kinh thành nổi lên mưa to như trút nước, bên ngoài âm u, tia nước mưa rơi dạt thành tấm màn che màu đen nặng nề, cùng màu với ngói xám trên nóc nhà và bầu trời.

Thẩm Du ngồi ở trước cửa sổ đọc sách. Nàng thích đọc sách trong thời tiết như vậy, tiếng mưa rơi dù lớn hơn nữa, tâm là tĩnh.

Nha hoàn Thanh Hạnh đi đến, vừa xoay người vén rèm thủy tinh lên, vừa dịu dàng nói: "Tiểu thư, Nhị tiểu thư đến đây."

Thẩm Du sừng sốt một chút, vội để sách xuống đi ra nghênh đón, thấy Thẩm Diướt hết cả vạt áo, oán trách nói: "Lúc này không thành thành thật thật ở trong phòng, làm sao lại ra đây? Thanh Hạnh, mau đi lấy cái váy thườmàu xanh ngọc ta vừa mới làm kia ra cho Nhị tiểu thư thay." Muội muộinày hiểu chuyện hiểu lý lẽ, quan hệ của tỷ muội các nàng vẫn rất tốt.

"Không cần không cần!" Thẩm Di cười ngăn Thanh Hạnh lại, hưng phấn mà cầm tayThẩm Du: "Tỷ tỷ, tỷ không phải thích nhất cảnh mưa sao? Vừa rồi muộiđứng ở bên cạnh ao một lát, nghe tiếng mưa rơi trên lá sen, quả nhiênrất có ý cảnh, biết tỷ thích, bèn muốn hẹn tỷ cùng đi qua xem. Thế nào,tỷ tỷ muốn đi không?"

Thẩm Du có chút động ý, chỉ là, con gái dính lạnh, không tốt lắm đâu?

Đang muốn khuyên can, Thẩm Di nhìn ra sự do dự của nàng, vừa xoay người đira ngoài vừa cười duyên nói: "Thôi thôi, tỷ tỷ là đại cô nương sắp lấychồng rồi, làm sao còn có thể ấu tả như vậy chứ? Ta vẫn là một mình đithôi, dù sao ở trong mắt người khác ta còn là trẻ con, không ai coi tathành thế tử phu nhân tương lai nhà ai mà đối đãi..."

Tâm sự bịchọc thủng, Thẩm Du lập tức đỏ mặt, đuổi theo đánh ả. Thẩm Di cười giậtlấy ô trong tay nha hoàn của mình, quay đầu về phía trường tỷ làm mặtxấu, xách váy chạy ra ngoài. Thẩm Du vừa bực mình vừa buồn cười, thấyđáng người của ả nhẹ nhàng tựa như sen xanh chập chờn trong mưa, nàncũng sinh lòng hướng tới: "Muội được lắm, cũng dám bố trí nói xấu tarồi, Thanh Hạnh, chuẩn bị ô cho ta, xem ta không đi bóp miệng nó!"

"Tiểu thư, mưa lớn như vậy, hay là thôi đi?" Thanh Hạnh nhìn xem bên ngoài, làm tròn bốn phận nhắc nhở.

"Không cần lo lắng, em chỉ cần đi lấy ô là được rồi!" Thẩm Du miệng bảo, saudo gọi Thẩm Di đã đi ra cách mười mấy bước chân chờ nàng.

Không mất bao lâu, hai tỷ muội đã đi tới bên cạnh ao hoa sen, cùng với nha hoàn của mình đi theo phía sau.

Thẩm Du muốn đi lên cầu ngắm cảnh, Thẩm Di dẫn đầu đi tới dưới tàng cây liễu bên cạnh ao, xoay người nhìn vào trong nước.

"Nhìn cái gì đấy? Nhanh đi lên cầu đi, bên kia đất trơn, cẩn thận ngã xuống!Phẩm Lan, còn không mau đỡ lấy Nhị tiểu thư!" Thẩm Du đứng ở trên cầu, nhẹ giọng dặn dò.

Thẩm Di đuổi nha hoàn muốn dìu nàng ta đi lên, một tay giữ ô, vừa thần thần bí bí mà ngoắc ngoắc Thẩm Du, lại chỉ chĩa sen xanh biếc bên bờ ao, dường như bên dưới có cái thứ gì tốt lắm. Thẩm Du nhìn tò mò, mở ô xuống cầu, đi đến bên cạnh Thẩm Di đứng sóng vai cùng ả ta, cúi đầu nhìn một lát, nhỏ giọng hỏi ả: "Muội đang nhìn cái gì... A!"

Trên lưng bỗng nhiên truyền đến một luồng lực lớn, ngã vào ao sen.

Ao vốn đã sâu, lại là mưa to làm nước dâng lên, nàng sau khi rơi vào trong nháy mắt đã chìm ngấm, gắng gượng giãy dụa lên, muốn kêu cứu, nước ào nháy mắt tràn vào trong miệng. Trong hoảng hốt sợ hãi, Thẩm Du nghe được tiếng Thẩm Di lo lắng thúc giục Thanh Hạnh đi tìm người...

Tay đang cầm ô của Thanh Hạnh run nhè nhẹ, kìm lòng không đậu nhìn về phía nóc nhà xa xa, ngay sau đó con người co rụt lại, xoay người rời đi.

Nàng ta đi được không lâu, Thẩm Di che miệng, mặc nha hoàn Phẩm Lan dìu đi, sắc mặt trắng bệch.

Trong mưa to mù mịt, tiếng kêu cứu nữ nhân gắng gượng phát ra, tiếng giãy dụa phát ra ở trong nước, đều bị tiếng mưa rơi căn nuốt.

Trong mưa to mù mịt, có một bóng người áo xám đứng ở trên nóc nhà tối tăm, phảng phất như hoà thành một thể với mưa bụi.

Tống Mạch yên lặng nhìn nữ tử kia bị nước ao bao phủ, nhìn nước ao khô phức đáng vẻ lúc trước, bị tia nước mưa nện ra từng vòng từng vòng gợn sóng.

Lần này, nàng còn có thể tỉnh lại sao?

Lần này, nàng còn có thể soạn ra chuyện ma quỷ gì lừa gạt hắn?

Mưa vô tình gột rửa xuống, hắn đã sớm ướt đẫm cả người, nhưng hắn lù lù bất động, nhìn có người vớt nàng lên, nghe toàn bộ Hầu phủ đột nhiên loạn thành một đoàn. Nhìn một lang trung vội vàng chạy vào khuê phòng của nàng, nghe tiếng khóc rung trời không biết thật giả truyền đến từ trong phòng.

Sau đó, tiếng khóc im bật mà dừng lại, hắn nghe được tiếng Thanh Hạnh mừng như điên, "Tiểu thư tỉnh rồi, tiểu thư không chết!"

Tống Mạch cười khẽ, xoay người.

Lão lang trung đang trở về đường như có cảm thấy gì đó, ngẩng đầu nhìn lại góc nhà, lại chỉ trông thấy mưa bụi mù mịt, trừ mưa ra, lại không còn thứ khác.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 110: Gặp Mặt

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Lần này Đường Hoantinh lại, không có cảm nhận được sát khí, nàng lạnh lẽ mở mắt ra, xác định Tống Mạch không canh giữ ở bên cạnh, bèn đuổi những người rảnh rỗi âm thầm này đi, một mình lẳng lặng nằm, nhắm mắt giả bộ ngủ, chậm rãi sử dụng lại trí nhớ của nguyên thân.

Đại tiểu thư đương gia làm chủ Hầu phủ, thân mẫu đã chết thân phụ không ở nhà, tốt lắm, như vậy sẽ không có người có thể quản nàng rồi, ra vào tự do, làm việc mới tiện. Những trí nhớ này đều là xuất hiện đầu tiên, làm rõ ràng rồi, Đường Hoan lập tức nhớ lại nguyên thân có từng gặp Tống Mạch hay không.

Chưa từng gặp, lại từ trong miệng phụ thân đã nghe nói đến tên của Tống Mạch...

Con trai thứ năm của Tiên hoàng, thụ phong Đoan vương.

Tiên hoàng chậm chạp không lập thái tử, chúng hoàng tử đều tự kết đảng, chỉ có Đoan vương quanh năm rời kinh, ở trên chiến trường lập nhiều công trận hiển hách, bị người gọi là "Quý Vương gia", đủ thấy hẳn ta giết người như ngoé, lòng dạ độc ác.

Năm năm trước, bệnh tình của Tiên hoàng nguy kịch, Nhị hoàng tử dự mưu soán vị, Đoan vương hồi kinh hộ giá. Trong trận cung biến Tiên hoàng băng hà, những hoàng tử khác đều chết dưới đao kiếm hỗn loạn, chỉ có Đoan vương cùng Bát hoàng tử năm ấy bốn tuổi vẫn còn nuôi ở trong cung là còn sống. Chúng triều thần muốn hộ Đoan vương lên ngôi, Đoan vương từ

chối, lập Bát hoàng tử làm tân hoàng, hãn thì phụ chính tới khi tân hoàng trưởng thành.

Đường Hoan ghen hòng nhìn trân trối.

Đoan vương, nhiếp chính vương, địa vị thật lớn!

Tựa hồ năm nay hai mươi bảy rồi?

Vương gia hai mươi bảy tuổi vậy mà còn chưa cưới vợ... Sẽ không phải là đang chờ nàng chứ? Trước giải mê hoặc, báo thù rồi mới tìm cô nương nói chuyện yêu đương?

Đường Hoan khóc không ra nước mắt.

Nhìn tình hình lúc giấc mộng trước kết thúc, Tống Mạch rõ ràng nhớ lại tiểu nữ cô rồi. Giấc mộng đó bởi vì nhất thời khinh thường, trước nàng giả bộ đáng thương lừa hãn, thành công rồi, nửa đường giết người lại bị hãn bắt gặp, lộ ra một mặt tàn nhẫn. Như vậy cũng không có gì, nàng thừa dịp hãn trong khoảng thời gian ngắn không thể hoàn toàn vong tình, phóng hỏa “thui” chân, vừa ra khổ nhục kế đã lừa được người trở lại, toàn bộ quá trình làm cho nàng vô cùng đắc ý, đắc ý đến mức vào lúc kết thúc châm chọc hãn một trận.

Lúc ấy nàng thật sự rất sung sướng, bây giờ lại là thật sự hối hận muốn chết.

Lời thề son sắt của sư phụ trước khi đi vào giấc mộng, ai có thể đoán được Tống Mạch có thể nhớ lại?

Bây giờ thì tốt rồi, cái khác không nói, Tống Mạch ít nhất biết nàng là hái hoa tặc rồi, biết nàng dùng khổ nhục kế rồi, biết nàng biết giả bộ thâm tình cỡ nào rồi. Chỉ bằng ba điểm này, là đủ để phủ định toàn bộ sự thật lúc trước hãn dùng để lừa mình dối người nhận định nàng đã từng thật lòng với

hắn: nếu có thể phóng hỏa đốt mình, vậy nhảy xuống thác nước nhảy xuống vực gì gì đó, đương nhiên tất cả cũng có thể là nàng giả vờ.

Không có chân tình, hắn đương nhiên sẽ không mềm lòng nữa, điều duy nhất ở trên người nàng còn khiến cho hắn khó hiểu, là làm sao nàng nói rằng hái hắn chín lần thì thực sự hái hắn chín lần sao? Có lẽ, hắn cũng sẽ tò mò nguyên nhân nàng khẩn cấp hái hắn? Khi đó cho dù nàng nói thật ra, hắn sẽ tin sao? Có nhiều lời nói xằng nói bậy phía trước như vậy, lại nghe nàng nói quý sư phụ nói nếu không cùng phòng hai người đều phải chết, hắn sẽ tin? Nếu làm không tốt còn có thể trở thành cái cớ nàng “nặn” ra để hái được hắn lần nữa.

Một khi hắn nhận định nàng là kẻ lừa đảo từ đầu đến đuôi, mặc dù ngày nào đó nàng nói lời thật, hắn cũng sẽ không tin.

Cho nên, nàng phải tiếp tục giả ngu.

Lần này Tống Mạch không có nhìn thấy màn "khởi tử hồi sinh" của nàng, như vậy mặc dù khi gặp lại hắn sẽ nghi ngờ, chỉ cần nàng giả ngu kiên quyết không thừa nhận quen biết hắn, hắn không có chứng cứ, sẽ không có cách làm gì với nàng. Đương nhiên, nếu hắn không muốn truy cứu chân tướng, nếu hắn hận nàng đến mức chỉ muốn nàng chết, Đường Hoan cũng không có cách nào. Hắn đã khôi phục võ công rồi, muốn mạng nàng quá thực dễ như trở bàn tay.

Chẳng qua là, đã từng giả dạng thành nữ quý tìm kiếm tình yêu đích thực làm chuyện đó, lần này làm sao lừa hắn muốn nàng đây? Tựa hồ nghĩ như thế nào cũng không thể thực hiện được...

Thôi, xem thái độ của hắn trước đi, nếu sau khi gặp mặt hắn đã một kiếm đâm đến, bây giờ cũng nhưc đầu vô ích mà thôi.

Lại nói, một vương gia như hắn, nàng gặp mặt hắn như thế nào đây? Nàng cũng biết hắn ở chỗ nào, nhưng nàng có thể chủ động tìm tới sao? Giả

dạng thành nữ quý đã khôi phục trí nhớ? Hẳn hỏi tới chuyện lúc trước thì làm sao bây giờ? Vậy lại vòng đến trên vấn đề tin tưởng hay không tin tưởng rồi.

Aiz...

Đường Hoan thở dài thật sâu, đây vẫn chỉ là giấc mộng thứ chín thôi, xông qua rồi, còn có một cửa tỉnh mộng kia kìa, lẽ như hẳn tỉnh, nàng còn cười ở trên người hẳn...

Con đường phía trước chưa biết, Đường Hoan thật lòng muốn chết rồi.

"Tiểu thư, người tỉnh rồi?" Thanh Hạnh vẫn lưu ý động tĩnh bên trong, nghe được vài tiếng thở dài, nàng ta thăm dò lên tiếng hỏi, không đợi tiểu thư ra hiệu đã nhẹ nhàng đi đến. Con người tiểu thư tốt, đối với nàng ta - những nha hoàn bên người rất tốt, Thanh Hạnh là thật lòng sợ tiểu thư gặp chuyện không may.

Phải, nàng ta là người của Đao vương phủ, nhưng điện hạ đã nói, trừ truyền lại tin tức ra, nàng ta phải coi tiểu thư là chủ tử thực sự, bảo vệ nàng chu toàn. Toàn bộ cảnh trử Hầu phủ, trừ nàng ta ra, bên người Hầu gia phu nhân kể cả Nhị tiểu thư thế tử đều có người của Đao vương, bọn họ cũng không biết nhau, cũng không biết mục đích điện hạ xếp vào nhiều người như vậy là gì, chỉ cần một lòng một dạ làm việc điện hạ căn dặn. Lần này Dung thị cùng Nhị tiểu thư hợp mưu hãm hại tiểu thư, điện hạ phái người thông báo cho nàng ta, còn dặn nàng ta đứng xem là được, không được phép nhúng tay.

"Tiểu thư, có cảm thấy nơi nào không thoải mái không?" Thanh Hạnh cúi người, lấy mu bàn tay khẽ chạm vào trán Đường Hoan.

Đường Hoan im hơi lặng tiếng đánh giá nha hoàn này. Thanh Hạnh, lớn hơn nàng một tuổi, sáu năm trước vào phủ, đối với nguyên thân lại trung thành hết mực.

"Ta không sao, chỉ là đói bụng, em đi thức giục một chút, xem cơm chiều chuẩn bị xong chưa, hôm nay bụng lên sớm một chút đi." Đường Hoan dịu dàng cười, giống nguyên thân như đúc.

"Vâng, em gọi người đi xem ngay bây giờ."

Thanh Hạnh gật gật đầu, định đứng dậy, rốt cuộc không nhịn được, thấp thỏm nhìn nhìn Đường Hoan, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, lúc ở bên bờ ao, em ... em hình như thấy Nhị tiểu thư đẩy người, nhưng em cũng không xác định có phải mình nhìn lầm hay không, lúc ấy vội vã đi tìm người, không có lòng dạ suy nghĩ nhiều..."

Điện hạ bảo nàng ta làm một nha đầu trung thành, nếu lần này điện hạ không có dặn dò khác, nàng ta nên nhắc nhở tiểu thư phòng bị chuyện sau này. Dung thị hại người, điện hạ đích thân tới, tiểu thư hữu kinh vô hiểm[1], rõ ràng điện hạ là không hy vọng tiểu thư gặp chuyện không may rồi. Lần này, đại khái là muốn để cho tiểu thư chịu chút thiệt thòi, nhắc nhở tiểu thư đề phòng tiểu nhân? Về phần điện hạ vì sao phải làm như vậy, nghĩ đến đôi mắt bình tĩnh nhưng lại cực lạnh kia, Thanh Hạnh không dám lại phỏng đoán tiếp nữa.

[1] Hữu kinh vô hiểm: Nhìn như kinh động tâm phách nhưng không có gì nguy hiểm.

Đường Hoan ngăn người, ra vẻ tức giận trừng nàng ta: "Nói bậy bạ gì đó, Nhị tiểu thư làm sao có thể sẽ đẩy ta? Yên tâm đi, là tự ta không cần thận trọng, Nhị tiểu thư đại khái là muốn giữ chặt ta mới bị em hiểu lầm. Thanh Hạnh, ta biết em trung thành với ta, có điều là tỷ muội chúng ta tình cảm thâm thiết, sau này không cho phép em lại ác ý phỏng đoán Nhị tiểu thư nữa."

"... Thanh Hạnh hiểu rồi. Tiểu thư nghỉ ngơi chokhoẻ, em đi ra ngoài làm việc." Tiểu thư khẳng định như thế, Thanh Hạnh cũng không tiện nói gì nữa,

tránh cho lộ tẩy.

Đường Hoan nhìn theo Thanh Hạnh rời đi, trong đầu vụt qua khuôn mặt của mẹ con Dung thị, nàng nhẹ nhàng cười một tiếng.

Nàng đương nhiên biết là Thẩm Di đẩy nàng, nếu nàng thật sự là Thẩm Du, chắc chắn cho các ả đẹp mặt. Chỉ tiếc, nàng là Đường Hoan, trong lúc đang không nghĩ ra được đối phó Tống Mạch như thế nào, nàng muốn giữ vững Hâu phủ như lúc trước. Như vậy, nếu sau này nàng muốn giả ngu, có một đôi mẹ con bắt nạt nàng, sẽ càng dễ khiến cho Tống Mạch mềm lòng với nàng nhỉ? Và đồng thời, một đích nữ đáng thương bị người hãm hại, làm sao có thể sẽ là hái hoa tặc gian trá tàn nhẫn kia?

Về phần Vệ Chiêu nhìn vừa ý với Thẩm Du kia, Thẩm Di muốn, ả ta đi cướp là được, chỉ cần ả có bản lĩnh. Dù sao chỉ có một tháng, cho dù ả ta thành công, cũng chẳng qua chỉ là một giấc mộng hoàng lương[2].

[2]"Hoàng lương" có nghĩa là kê vàng.

Ngày xưa có Lữ Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một lão già cho mượn một cái gối nằm. Lữ Sinh ngủ và chiêm bao thấy đỗ tiến sĩ, làm quan to, vinh hiển hơn 20 năm, gia đình hưng vượng, con cháu đầy đàn. Tỉnh ra mới biết ấy chỉ là một giấc mộng. Nồi kê nhà hàng còn chưa chín. Ý nói giấc mộng đẹp và ngắn ngủi.

(nguồn:<http://hoavouu.com/a1055/giac-mong-hoang-luong>)

~

Ngoài cửa sổ mưa to “lộp độp” nện xuống, cho đến nửa đêm mới dần dần nhỏ đi, ngày thứ hai, sau cơn mưa trời lại sáng, ánh nắng rực rỡ.

Lúc thức dậy, Đường Hoan chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng.

Dung thị dẫn Thẩm Di Thẩm Căn đến thăm nàng thật sớm, Đường Hoan thông dongứng đối, để cho các ả tin tưởng xác thực nàng không có phát hiện khác thường.

Thẩm Di có chút lo lắng, sau khi trở về vẫn luôn lo sợ bất an. Dung thị trái lại hoàn toàn tin, bởi vì lấy tính tình không chịu thiệt của Thẩm Du, nếu nàng thực sự nhìn ra manh mối, bây giờ đã ra tay rồi, nào cho phép các ả đến trước mặt nàng lá mặt lá trái? Nha đầu kia, mặc dù có chút thủ đoạn, rốt cuộc thiếu kinh nghiệm, suy nghĩ đơn giản, cũng không phải là người có thể nhịn xuống được uất ức.

Sau rồi ren ngấn ngủi, Hầu phủ nhanh chóng khôi phục lại an bình thường ngày.

Lúc Đường Hoan đang đau đầu làm sao tiếp cận Tống Mạch thân là Đoan vương, nhà Binh bộ Thượng thư Lương Kính Lương đại nhân đưa tới một tờ thiệp mời.

Ba ngày sau, Lương thượng thư muốn làm mừng thọ tròn năm mươi.

Trong kinh thành huân quý nhiều, quan lớn nhiều, loại sự việc tham gia náo nhiệt này cũng nhiều. Đường Hoan cầm thiệp mời trầm tư, nhớ lại quan hệ trong những quyền quý này, chợt tinh thần chấn động. Trầm Mộ Nguyên nuôi trưởng nữ như nửa con trai, từng nhắc qua với nguyên thân, Binh bộ Thượng thư này là một tay Đoan vương đề bạt lên, thủ hạ chúc thọ, Tống Mạch có thể đi góp vui hay không?

Dù sao chết dí ở nhà cũng không nghĩ ra bất kỳ đầu mối nào, không bằng đi ra ngoài thử thời vận đi.

Ba ngày sau, hai chiếc xe ngựa chạy ra từ Cảnh Trữ Hầu phủ, vững vàng chạy tới Lương phủ.

Đường Hoan cùng Thẩm Di ngồi ở trong một chiếc xe ngựa, trên đường Thẩm Di có chút câu nệ, Đường Hoan bèn giống như nguyên thân cười nói chuyện cùng ả ta. Thẩm Di thấy trưởng tử hoà nhã như lúc ban đầu, cuối cũng cũngbuông lòng, cũng chuyên lấy chuyện thú vị nói cùng Đường Hoan. Hai tử muội nói nói cười cười, thấm thoát đã đến trước cửa Lương phủ.

Lúc xuống xe, Đường Hoan tùy ý ngẩng đầu, không nghĩ tới lại thấy được Tống Mạch.

Hắn cũng là vừa mới từ trên xe ngựa đi xuống, đầu mang kim quan, mặc áo bào nền đen thêu kim mãng[3], dáng người cao ngất đứng ở nơi đó, hạc trongbầy gà, phảng phất như xung quanh tất cả các nhân vật đều không còn tồn tại, chỉ có một mình hắn.

[3]Mãng: Như con rồng mà có bốn chân, kém rồng một cái vuốt

Áo bào nền đen thêu kim mãng u=2286018001,1463319022&fm=58

Dường như đã sớm nhận được tin tức Đoan vương điện hạ đến, Thượng thư đạinhân dẫn một đám tân khách đi ra nghênh đón. Đường Hoan nhìn những người đó hướng về phía hắn quỳ xuống, hắn nâng tay hư phù[4], miệng hắn nói cái gì đó, nhưng trên mặt hắn vẫn lạnh lùng như cũ, ngay cả ánh nắng ngày hè cũng không thể xoa dịu.

[4]Hư phù: động tác trưởng giả hoặc thượng cấp làm bộ muốn đỡ một chút tỏ vẻ lịch sự.

Bất chợt, hắn nhìn sang chỗ nàng.

Đường Hoan nhanh chóng cúi đầu, âm thầm tự nói với mình, cho dù kế tiếp xảyra chuyện gì, nàng đều phải giả dạng coi như không biết hắn.

Nàng quay đầu nói chuyện cùng Thẩm Di, định bụng chờ Tống Mạch đi vào rồi mới đi lên. Hôm nay ngoài phủ Thượng thư ngựa xe như nước, đằng trước các nàng còn đỗ hai chiếc xe ngựa, không vội.

Nhưng nàng nghe thấy được một loạt âm thanh hít vào, thấy Thẩm Di khiếp sợ trốn to haimắt, trên mặt nhanh chóng bốc lên hai áng mây đỏ, tiếp theo cúi đầu trốn ra phía sau nàng, lộ ra một đoạn cổ trắng nõn cùng sườn mặt mỹ lệ. Nàng còn thấy hai nha hoàn bên người đều cúi đầu xuống đất, Đường Hoan hiểu được cái gì, ngay lúc nàng tò mò định nhìn xem đằng trước rốt cuộc xảy ra chuyện mới lạ bậc nào, nàng nghe thấy thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Tống Mạch, "Quay đầu lại."

Đường Hoan kinh ngạc quay sang, tầm mắt dừng ở trên mặt Tống Mạch, sau khi khẽ giật mình, vội vàng gập chân hành lễ: "Dân nữ ra mắt điện hạ."

Tống Mạch không có bảo nàng đứng dậy, hẩn chậm rãi đi đến trước người nàng, nâng tay lên.

"Điện hạ, người..." Đường Hoan phản xạ muốn trốn, cảm lại bị nam nhân nắm, đang lúc tim nàng đập như nổi trống tưởng là Tống Mạch sẽ một phát bóp chết nàng, đã bị ép ngẩng đầu lên, chống lại đôi con ngươi như mực quenthuộc kia. Nàng mất tiếng, bởi vì hoang mang trong mắt hẩn.

"Người là ai?" Tống Mạch ngưng mắt nhìn nàng, thanh âm lạnh nhạt.

"Dân nữ Thẩm Du, trưởng nữ của Cảnh Trữ hầu." Đường Hoan gần như là trả lời bằng bản năng, trong đầu mờ mịt một mảng.

"Thẩm Du?" Tống Mạch nhẹ giọng lập lại một lần, thanh âm trầm thấp êm tai, lập tức khẽ nhú mày, dùng ánh mắt miêu tả khuôn mặt của nàng, "Bổn vương thấy người có vài phần quen mặt, có phải từng gặp người ở đâu hay không?"

Đường Hoan hoa mắt. Tống Mạch, vậy mà không còn nhớ nàng rồi?

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 111: Chương 98.1: Thăm Dò

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Về lần đầu tiên gặp mặt của hai người kiếp này, Đường Hoan nghĩ tới rất nhiều loại khả năng. Tình hình tốt nhất là Tống Mạch không có thông minh như vậy, hẳn bởi vì tình yêu đích thực trong miệng nữ quý mà tin tưởng nàng phía sau là thật sự động tâm, sau đó tốt với nàng. Tệ nhất là Tống Mạch quá hận nàng, đi lên giết nàng luôn.

Nhưng vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, Tống Mạch sẽ không còn nhớ nàng.

Chẳng lẽ loại thủ đoạn huyền diệu sư phụ bố trí kia lại có tác dụng rồi?

Nhưng Tống Mạch vẫn là thấy nàng nhìn quen mắt, chứng tỏ hẳn vẫn còn có chút ấn tượng.

Cho dù thế nào, tình huống bây giờ, ở dưới cái nhìn chăm chú tìm tòi nghiên cứu của hẳn, Đường Hoan không có lòng dạ suy nghĩ quá nhiều. Hơn nữa hẳn còn nhớ cũng được, quên rồi cũng được, nàng cũng phải tiến hành giữ nguyên kế hoạch.

Nàng rủ mắt, mím mím môi, sắc mặt lạnh xuống: "Điện hạ, hôm nay là dân nữ lần đầu nhìn thấy uy nghi của điện hạ, nhưng dân nữ đã từng nghe gia phụ nhắc tới, khen ngợi điện hạ anh dũng giết địch, là hộ quốc vương gia của Đại Tống ta, tuyệt không phải kẻ trước mặt mọi người khinh bạc nữ tử đàng hoàng. Kính xin điện hạ buông tay, tránh cho có tổn hại danh dự của điện hạ ở trong dân chúng quan viên."

Kiều ngạo lớn mật, đúng là loại tính tình này của Thẩm Du, trừ Vệ Chiêu kiara, nàng ở trước mặt tất cả nam nhân đều chưa từng dật dàng

ngượngngùng.

Nếu không phải... liếc mắt một cái là có thể nhận ra nàng, chỉ sợ ai cũng không nghĩ tới Thẩm Du đã chết, hiện tại trong thân thể này đã đổi chủ ý chứ?

"Cảnh Trữ hầu nói bốn vương như thế?" Tống Mạch chẳng những không buông tay, ngược lại hơi tăng thêm sức lực, nâng cằm nàng lên cao hơn, ánh mắt như băng, "VẬY lão có nói cho người biết, bốn vương bảo thủ, một khi quyết định chủ ý thì không nghe người khuyên, lại càng sẽ không để ý cái nhìn của người khác hay không?"

Đường Hoan giương mắt nhìn hẳn: "Bẩm điện hạ, gia phụ chưa từng nói qua, chẳng qua hôm nay dân nữ tự mình lĩnh giáo, có điều là không biết điện hạ đối với ta như vậy, ở trước mắt bao nhiêu người hủy danh dự của ta, tóm lại muốn như thế nào?"

Tống Mạch không coi ai ra gì, chỉ nhìn chăm chăm con người đen sáng ngời của nàng, trong mắt lại hiện lên một chút hoang mang: "Bốn vương thấy người quen mặt, phảng phất như đã từng quen biết, loại cảm giác này, ở trên người người khác chưa bao giờ có, nhưng bốn vương cũng không nhớ được đã từng gặp người khi nào, cho nên muốn biết nguyên nhân. Người, cũng không biết?"

"Dân nữ không biết. Có lẽ kiếp trước dân nữ nợ điện hạ, cho nên kiếp này lần đầu gặp nhau, điện hạ đã đưa dân nữ vào hoàn cảnh khó xử như thế." Đường Hoan dời tầm mắt, lạnh giọng châm chọc nói.

"Hay cho một cái miệng lành lợi, bốn vương chỉ cho là Cảnh Trữ hầu năng chinh thiện chiến, cũng không nghĩ rằng còn biết dạy con gái như thế." Tống Mạch yên lặng nhìn chăm chăm vào nàng một lát, buông tay ra, xoay người đi đến cửa Thượng thư phủ. Mà khi hẳn xoay người, đám người Lương thượng thư đã sớm thụt lại kinh ngạc trên mặt, đều cúi đầu rũ mắt,

cho đến khi Tống Mạch dẫn đầu sai bước vào cửa phủ, mọi người mới vội vàng đi theo.

Trên đường rất nhanh đã khôi phục náo nhiệt lúc trước, dường như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Nhìn về chỗ bóng dáng Tống Mạch biến mất, Đường Hoan khó nén phức tạp trong lòng. Lời nói và việc làm vừa rồi của hắn, hoàn toàn phù hợp với tính cách cao ngạo của hắn phù hợp với thân phận bây giờ của hắn, đường đường Vương gia, nếu thật sự là thấy một nữ tử quen mặt muốn biết nguyên nhân, hắn quả thật không cần kiêng nể cái gì. Nhưng là, hắn thật sự không nhớ rõ? Tuy nói Tống Mạch không nhớ rõ, đối với nàng mà nói tuyệt đối là chuyện vô cùng tốt, nhưng từ khi đi vào giấc mộng nàng cũng chưa từng có may mắn như vậy, đột nhiên như vậy, Đường Hoan cứ cảm thấy chẳng phải chân thật...

Tống Mạch cố ý lừa nàng?

Không đến mức đó chứ, không đề cập tới loại người lạnh lùng như hắn có thể diễn không một kẽ hở như thế hay không, hắn không có lý do gì lừa nàng mà! Có quyền thế, đối phó một nữ nhân xấu xa còn không dễ dàng? Nếu nàng là Tống Mạch, nàng nhớ được những lừa dối kia, lại gặp phải người kia, nàng nhất định sẽ bắt đối phương lại dùng đủ loại nghiêm hình tra tấn bức nàng nói ra sự thật... Được rồi, may mà Tống Mạch không phải nàng, nàng không muốn chịu khổ như vậy.

"Tỷ tỷ, đây ... đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Vì sao Điện hạ..."

Thẩm Di dường như sợ hãi vịn vào bả vai Đường Hoan, thanh âm còn có chút run rẩy, trong lòng lại không khỏi hưng phấn. Ấy từng nghe nói chuyện của Đao vương, vốn tưởng rằng là một hung đồ giết người như ngoé, không nghĩ tới vậy mà trông như thế... So sánh với Đao vương, Vệ Chiêu giống như một ngôi sao nhỏ bình thường bên cạnh trăng sáng, hoàn toàn

không thể tranh sáng, mà khiến cho ả kinh ngạc là, Đoan vương vây mà chủ động tiếp cận Cảnh Trữ hầu phủ!

Người như vậy, cho dù mỗi ngày chỉ có thể gặp mặt một lần, cũng cảm thấy mỹ mãn rồi.

Trái tim của Thẩm Di đập “thình thịch thình thịch” không ngừng. ả cho là ả đã yêu Vệ Chiêu, sau khi gặp Đoan vương, ả mới phát hiện đó chỉ là nhất thời ảo tưởng. May mắn may mắn, tỷ tỷ không có gặp chuyện không may, chỉ cần tỷ tỷ cùng Vệ Chiêu định thân rồi, ả, cố gắng hết sức hơn ở trước mặt Đoan vương xuất hiện vài lần, có lẽ Đoan vương có thể nhìn trúng ả ta? Vừa rồi Đoan vương cũng nói, hẳn thấy tỷ tỷ quen mặt, có lẽ, người làm cho Đoan vương có cảm giác giống như đã từng quen biết với tỷ tỷ là ả đây? Sớm biết, vừa rồi nên to gan hơn một chút, để cho Đoan vương nhìn thấy đúng mặt ả.

Nhưng mà trên người hẳn lạnh như vậy, ả không khống chế được khăn trương ...

Thẩm Di vừa thẹn vừa giận, tay nhỏ bé nắm chặt khăn tay, mặc dù đang nói chuyện cùng Đường Hoan, một đôi mắt đẹp tương tự với Đường Hoan lại liếc về cửa Thượng thư phủ.

Đường Hoan liếc ả một cái, trấn an vỗ vỗ tay ả: "Muội muội không cần lo lắng, chúng ta tốt xấu gì cũng là con gái Hầu phủ, phụ thân lại là trọng thần triều đình, điện hạ sẽ không làm gì với chúng ta, vừa rồi hẳn chỉ là hiểu lầm mà thôi. Được rồi, mẫu thân còn đang chờ chúng ta, chúng ta đi vào nhanh một chút đi thôi, đừng làm cho người nhìn chê cười."

Thẩm Di gật gật đầu, đi hai bước, lại lo lắng giữ chặt Đường Hoan: "Tỷ tỷ, hôm nay xảy ra việc này, bên trong thượng thư phủ khẳng định đã truyền ra rồi, nếu không, tỷ về nhà tránh đầu sóng ngọn gió trước đi, chờ những lời đồn đại bừa bãi này lắng lại thì lại ra ngoài?"

Đường Hoan nhìn ả cười: "Không cần lo lắng, truyền đi thì như thế nào? Là đường đường Đoan vương diện hạ trước mặt mọi người khinh bạc ta, một kẻ ác như hần còn dám ra ngoài làm khách đó, sao ta lại không thể gặp người rồi? Đi thôi, tỷ tỷ không sợ bị người nói nhảm."

Không thể khuyên nàng về phủ, Thẩm Di thất vọng trong lòng, lại vẫn là cười nói: "Tỷ tỷ rộng rãi, là ta nghĩ sai rồi, lát nữa nếu ai dám thăm thì sau lưng, ta thay tỷ tỷ giảng đạo lý với nàng ta!"

Đường Hoan chỉ cười không nói. Lòng người dễ thay đổi, nếu không có tận mắt nhìn thấy, ai có thể dự đoán được tiểu cô nương hoạt bát ngây thơ trước kia, chỉ vì hai nam nhân, lại ở trong hai tháng ngăn ngừa lĩnh hội thủ đoạn như thế? Quả nhiên nữ nhân trời sinh đều biết diễn trò sao?

Thẩm Di này, ánh mắt trái lại không tệ, tỷ tỷ ả coi trọng người nào ả liền muốn cướp người đó. Vệ Chiêu có thể tặng cho ả, Tống Mạch, Thẩm Di không sợ chết thì đi thử xem đi! Chẳng qua Đường Hoan đột nhiên cũng rất ngạc nhiên, nếu Tống Mạch thật sự không còn nhớ nàng, hần... nhìn theo tình hình trong mấy giấc mộng trước hần chậm chạp chưa lập gia đình, không có nàng, Tống Mạch tựa hồ cũng không có hứng thú với nữ nhân, Đường Hoan bây giờ muốn biết là, đối phó những nữ nhân "mang lòng bất chính" với hần, Tống Mạch cũng sẽ một kiếm giết đối phương sao?

Hừ, bây giờ hần thoát nhìn cũng là lạnh lùng không khác ngoài mộng lắm, nếu hần dám nương tay với người khác, chỉ giết một mình nàng, vậy nàng, sau khi thành quý cũng muốn liên hợp với sư phụ tra tấn hần! Sư phụ không đánh lại hần không sao, nàng không phải có Diêm La Vương sao?

~

Trong nhà Lương thượng thư tất tần tật con gái chưa xuất giá thì tâm bảy tám người, cộng thêm các tiểu thư phu nhân các nhà mang đến, trước khi yến hội bắt đầu, toàn bộ trong hậu hoa viên yến phi hoàn gầy, khắp

chỗ người còn đẹp hơn hoa. Bên cạnh vườn hoa, cạnh núi giả, trên cầu gỗ, mỹ nữ như mây.

Đường Hoan ngồi ở trong lương đình, trong tai nghe Thẩm Di cùng bạn tốt quen biết của tỷ muội các nàng nói chuyện, thỉnh thoảng chen vào hai câu, ánh mắt lại nhìn chăm chăm hướng tiền viện. Nàng là nữ hái hoa tặc, đối với những mỹ nhân này không có hứng thú, nàng quan tâm Tống vương gia đằng trước hơn. Đừng nói, rốt cuộc là thân phận không giống, thay một bộ áo bào quý khí bức người như vậy, Tống Mịch thoát nhìn càng mê người hơn.

Hắn càng lạnh lùng, nàng lại càng muốn lột quần áo của hắn xuống, để cho hắn nóng lên vì nàng.

"A Du, cô đang suy nghĩ cái gì vậy?" Lương gia Tứ cô nương có quan hệ tốt nhất với Thẩm Du, thấy bộ dáng không tập trung của bạn tốt, nhìn không được tiến đến bên người Đường Hoan, nhỏ giọng hỏi.

"Không có gì, chỉ là hôm nay ở cửa gặp được rất nhiều thúc bá, đột nhiên rất nhớ chata, cũng không biết ông ấy ở Định Châu bên kia trôi qua như thế nào." Đường Hoan nói láo đã thành bản năng, nói như đúng rồi.

"Thẩm bá phụ à?" Lương Tứ cô nương suy nghĩ một chút, chợt nói: "À, ta nhớ rồi, tháng trước phụ thân còn nhận được thư của Thẩm bá phụ đó, ta thấy phụ thân tươi cười đầy mặt, có lẽ Định Châu bên kia hết thấy thuận lợi, Thẩm bá phụ tất nhiên tốt lắm, cô không cần lo lắng nữa rồi!"

"Phải không? Vì sao phụ thân chưa viết thư cho trong nhà vậy?" Trong lòng Đường Hoan vừa động, cầm tay Lương Tứ cô nương, lặng lẽ nói: "Ta rất nhớ phụ thân, Quỳnh An, cô có thể giúp ta lấy lá thư đó ra hay không? Tam muốn nhìn chữ viết của phụ thân ta một chút. Phụ thân vẫn nói cho dù là chữ của cùng một người, tâm tình không giống nhau, ý cảnh viết ra cũng không giống nhau. Phụ thân không viết thư cho ta, nên không phải sợ

tanhìn ra chứ? Quỳnh An, Lương bá phụ thích nhất cô, cô hãy giúp ta mộtchút đi? Cô yên tâm, ta chỉ nhìn qua một cái, xem xong lập tức trả lại cho cô!"

"Như vậy không tốt lắm, dù sao đó là công văn..." LươngTứ cô nương có chút do dự, chẳng qua đối diện với con người lo lắng củaĐường Hoan, nàng ấy lập tức sửa lời: "Thôi thôi, dù sao cũng không phải người ngoài, cho cô xem một chút tính là cái gì? Nhưng mà, cô vẫn là đi cùng với ta đi, cô chờ ở bên cạnh thư phòng, ta giả vờ đi vào mượn sách, đến lúc đó kẹp thư vào trong sách, sau khi cô xem qua ta lại lập tức để trở lại, như vậy phụ thân sẽ không phát hiện được rồi, nếu không vừa đến hoặc vừa đi, lỡ như phụ thân lúc này đi thư phòng, phát hiện chúng ta làm chuyện xấu, cô còn tốt, ta nhất định gặp họa rồi!"

Đường Hoan muốn chính là như vậy, lập tức phụ họa gật đầu: "Được được, vậy chúng ta đi nhanh đi!"

"Hai người các cô muốn đi đâu đó?" Ngay lúc hai người chuẩn bị rời đi, Thẩm Di đuổi theo, cười hì hì ôm lấy cánh tay Đường Hoan.

Lương Tứ cô nương nhìn về phía Đường Hoan trưng cầu ý kiến, Đường Hoan suy nghĩ một chút, cũng mang theo Thẩm Di. Chuyển đi này, trên đường chừachắc có thể gặp được Tống Mạch, gặp được, nàng vừa vịn cho Thẩm Di cơ hội, thử xem Tống Mạch có phản ứng gì. Đương nhiên, Thẩm Di khẳng định không có lá gan động chân động tay với Tống Mạch, nhiều nhất là nói haicâu ném cái mị nhãn, "tội không đáng chết". Nếu Tống Mạch đối xử lạnh lùng với ả ta, chứng minh hẳn là bình thường, nếu Tống Mạch phối hợp với Thẩm Di, vậy nhất định là có toan tính khác rồi. Thẩm Di có cái gì đáng giá hẳn mưu tính? Mục tiêu nhất định là nàng, như vậy, lời nói và cử chỉ của Tống Mạch lúc trước là đang lừa gạt nàng.

Không phảiĐường Hoan tự đại, cảm thấy trong thiên hạ Tống Mạch chỉ nhìn một mìnhnàng vào mắt, thật sự là loại người lạnh tình như Tống

Mạch, rất dễ sẽ không đối tốt với nữ nhân, cho dù Thẩm Di xinh đẹp.

~

Triêu Huy đường nơi Lương thượng thư xử lý công sự cách tiền viện có chút khoảng cách, ở gần có rừng trúc có suối nước trong, thanh u lịch sự ta nhã, ba người đi trên đường nhỏ đá xanh, mơ hồ có thể nghe thấy náo nhiệt ồn ào phía trước.

Lương Tứ cô nương ở phía trước dẫn đường, lúc sắp vòng qua rừng trúc, chợt dừng bước chân, xoay người ra dấu tay "chớ có lên tiếng" với hai người Đường Hoan, lập tức lôi kéo hai người lặng lẽ trốn đến sau rừng trúc, nhẹ giọng nhắc nhở nói: "Ta nhìn thấy phụ thân ta rồi, chờ ông ấy đi rồi ta lại đi qua, các cô hãy ở chỗ này chờ ta."

"Chỉ một mình Lương bá phụ sao?" Đường Hoan thật ra đã thấy từ lâu, cố ý hỏi nàng ấy.

Lương Tứ cô nương lắc đầu, "Không phải, còn có một người, người đó đưa lưng về phía ta, chỉ bằng thân hình ta không nhận ra được, chẳng qua, ta thấy phụ thân rất cung kính với hắn, hiện tại có thể khiến cho ông ấy đối đãi như vậy, hắn là chỉ có Đao vương điện hạ thì phải? Ủm, hắn là, tanghe phụ thân nói muốn mời Đao vương đến." Nói xong, ánh mắt trêu tức đánh giá Đường Hoan, "A Du, cô và điện hạ rất cuộc là quan hệ như thế nào? Nghe nói điện hạ không thích nữ nhân, cô có thể là nữ tử đầu tiên hắn chạm vào đó."

Đường Hoan giả bộ tức giận nói: "Ta và hắn có quan hệ gì? Hừ, hắn chưa từng chạm vào nữ nhân, ta còn ngại tay hắn bắt đó. Không nói nữa, cô mau cẩn thận nhìn theo, bọn họ vừa đi cô tranh thủ thời gian đi lấy thư của cha ta!"

Lương Tứ cô nương lộ ra một vẻ mặt "cô đang ở trong phúc mà không biết phúc", thấy Đường Hoan giơ tay muốn đánh, nàng cười hì hì, một lần nữa

lên tiếng thở dài, ló đầu ranhìn. Đường Hoan bình tĩnh chờ, dường như không có chú ý tới dáng vẻkhăn trương hai gò má ửng hồng của Thẩm Di bên cạnh.

Sau một lúc lâu, Lương Tứ cô nương vui vẻ nói: "Cha ta quay lại tiền viện rồi, điệnhạ qua bên rừng trúc kia rồi, hẳn là đi ngắm cảnh chẳng? Vậy các cô ởchỗ này chờ nhé, trăm ngàn lần đừng bị người phát hiện." Nói xong, nàngsửa sang quần áo một chút, thong dong bình tĩnh mà thẳng bước đi rangòai. Trước mắt nàng là đích nữ duy nhất của Lương phủ, cũng là ngườiphụ thân thích nhất, đến bên này mượn sách chính là chuyện thường.

Nàng ấy đi rồi, Đường Hoan tiến lên một bước chiếm giữ vị trí nàng ấy vừa đứng, vịn cây trúc ló đầu thăm dò.

Thẩm Di nhìn sang rừng trúc bên kia, phát hiện có thể vòng đi qua từ bên này, căn cứ môi, giật nhẹ tay áo Đường Hoan nói: "Tỷ tỷ, ta, ta vẫn còn sợ bị Lương đại nhân phát hiện, chúng ta, chúng ta trở về đi?"

Đường Hoan khó hiểu nhìn ả: "Cũng đã đến đây rồi, bây giờ trở về coi là cái gì? Lỡ như lát nữa Quỳnh An lấy thư đi ra, lại không tìm thấy chúng ta, nàng ấy sẽ nghĩ như thế nào? Thôi, muội nhất gan, nếu thực sợ hãi, vậytự muội trở về đi. Còn nhớ được đường không? Cần thận chớ đi sai chỗ."

"Vâng, muội còn nhớ, vậy, vậy muội đi về trước, tỷ tỷ, tỷ cũng cần thận đừngbị người bắt gặp." Thẩm Di cúi đầu nói, nói xong nhanh chóng rời đi.

Đường Hoan nhìn bóng dáng ả cười lạnh, sau một lúc lâu, lặng lẽ đi theo. Theo chuyện của Đoan vương phụ thân giải thích, Tống Mạch hẳn là hoàn toànkhôi phục võ công rồi, bây giờ tỷ muội các nàng cùng nhau đi qua, chắcchắn khó thoát khỏi lỗi tai của hẳn. Nhưng Đường Hoan không sợ, bị bắtđược, nàng sẽ nói nàng muốn đi tìm Thẩm Di.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 112: Chương 98.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Ở chỗ sâu trong rừng trúc.

Tống Mạch đứng ở trên đường nhỏ, đầu khể ngựa, nhìn lá trúc loang lổ phiátrên, nghe gió xuyên qua rừng trúc phát ra tiếng “sàn sạt”, cho đến khi bị một trận tiếng bước chân nhỏ nhẹ đánh gãy. Phảng giống như hoàn toàn chưa tỉnh, hấn vẫn khoanh tay mà đứng như cũ, chỉ đến khi một đạo tiếng bước chân quen thuộc khác truyền đến, khóe môi giơ lên độ cong khẽ không thể rõ.

Lúc này không nhìn được tới tìm hấn rồi sao?

Nâng tay ngắt xuống một tàu lá trúc, bắn ra, lá trúc xoay tròn bồng bênh rơi xuống đất, chẳng qua là bên cạnh đã không còn bóng dáng nam nhân.

Thẩm Di tìm khắp cả rừng trúc, cũng không có phát hiện bóng dáng của Doan vương.

Đường Hoan tất nhiên cũng không có phát hiện, nhưng từ thời gian đi loanh quanh ở trong rừng trúc càng ngày càng dài, nàng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác không ổn, dường như, mỗi một hành động của nàng, đều ở dưới sự giám thị của người khác.

Giám thị?

Tâm thần Đường Hoan chấn động. Gay rồi, nàng đã quên một chuyện!

Bắt buộc chính mình không ngừng đầu, Đường Hoan bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người đi trở về.

Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng động rất nhỏ, Đường Hoan ảo não cảm môi, nàng biết mà! Lấy kinh công của Tống Mạch, chỉ cần hắt không muốn bị người quấy rầy, người khác sẽ tuyệt đối không tìm thấy hắt, mà nếu hắt muốn biết đối phương có mục đích gì, hoàn toàn có thể nấu mình trên cây trúc quan sát mỗi một hành động của người tới!

Đều do mấy giấc mộng trước, nàng đã quen coi hai người trở thành người thường mà cư xử rồi, biết rất rõ ràng Tống Mạch khôi phục võ công, vẫn còn không thể suy tính chu toàn!

May mắn còn có đường sống cứu vãn.

Làm bộ như không có nghe thấy, Đường Hoan tiếp tục đi về phía trước, trong miệng lầm bầm tự nói: "Điện hạ kia hắt là đi rồi chẳng?"

"Tỷ muội các người ở trong rừng trúc lòng vòng lâu như vậy, thì ra là đang tìm bốn vương?" Nhìn bóng dáng quen thuộc kia, Tống Mạch lạnh nhạt mở miệng. Lần này, hắt cũng muốn nghe một chút, nàng tự bào chữa như thế nào.

Đường Hoan thở nhẹ một tiếng, khiếp sợ quay đầu lại, đợi nhìn thấy Tống Mạch, nàng không thể tin lui về phía sau vài bước, nhìn xung quanh một vòng, lắp bắp nói: "Điện, điện hạ, làm sao người lại ở chỗ này? Vừa rồi, rõ ràng ở đây cũng không có người ..."

Tống Mạch nhìn chăm chăm vào mắt của nàng: "Người còn chưa có trả lời câu hỏi của bốn vương, tìm bốn vương làm gì."

Trên mặt Đường Hoan ửng hồng, cúi đầu xuống, chột dạ giải thích: "Điện hạ hiểu lầm rồi, ta là tới tìm xá muội, cũng không phải là..."

"Thẩm Du, không ai có thể ở trước mặt bốn vương nói dối."

Tống Mạch đi về phía nàng, Đường Hoan như sợ hãi lui ra sau, nhưng bước chân của nàng quá nhỏ, rất nhanh đã bị Tống Mạch đuổi kịp. Tất cả lực chú ý đều đặt trên người hắn, sau lưng không cần thận đụng vào một cây trúc, Đường Hoan vừa muốn dời đi, cầm lại bị người nắm được. Nàng bị bắt ngờ đầu, đối diện với con người sâu kín bình tĩnh không một gợn sóng của Tống Mạch, "Hỏi lại người một lần cuối cùng, vì sao theo dõi bốn vương?"

Đường Hoan run rẩy cả người, cắn cắn môi, nhắm mắt nói: "Điện hạ thứ tội, lúc đến cửa nhìn thấy điện hạ, điện hạ tư thế oai hùng... Xá muội trẻ người non dạ, tựa hồ động tâm tư không nên có với điện hạ. Mới mới rồi tỳ muội chúng ta đi theo Lương Tứ cô nương đến thư phòng, trùng hợp gặp được điện hạ cùng Lương đại nhân nói chuyện. Ta dựa theo kế hoạch ở bên kia chờ Lương Tứ cô nương đi ra, xá muội nói ra đi trở về trước. Ta thấy khi nàng nói chuyện vẻ mặt khác thường, nghĩ đến điện hạ ở gần đây, sợ nàng không cần thận xúc phạm đến điện hạ, bèn lặng yên đi theo phía sau nàng, để ngăn cản nàng trước khi nàng làm chuyện điên rồ."

Nàng nhắm mắt lại, ánh mắt Tống Mạch dừng ở môi nàng, kiều diễm đầy đặn, lời nói dối hết bài này đến bài khác: "Nếu biết ả có ý với bốn vương, vì sao người không trực tiếp mang ả trở về? Nói cái gì mà chờ khi ả có hành động mới ngăn cản, chẳng lẽ là muốn nhìn bốn vương chê cười? Hay là nói, người âm thầm kỳ vọng bốn vương động tâm với ả ta, từ đó Cảnh Trữ Hầu phủ là có thể leo lên bốn vương?"

Đường Hoan "xuy" một tiếng, trợn mắt nhìn hắn: "Điện hạ quyền cao chức trọng lại phong thần tuấn lãng, đúng là người trong lòng của quý nữ trong kinh thành, tự cho mình rất cao cũng là hợp tình hợp lý. Chẳng qua là, nếu Cảnh Trữ Hầu phủ tathực sự tính toán kết thân với điện hạ, ngay từ lúc điện hạ trước mặt mọi người bất kính với ta, ta đã có thể dựa vào điện hạ, cần gì đặt tiền đặt cược ở trên người xá muội? Sở dĩ âm thầm theo dõi, là không

muốn chọc thủng tâm sự của xá muội hại nàng khó xử. Điện hạ là nam tử, tất nhiên không biết cô nương gia da mặt có bao nhiêu mỏng."

"Da mặt mỏng?" Phòng bị trong mắt Tống Mạch dần dần rút đi, nhẹ giọng lặp lại lời nói cuối cùng của nàng. Tâm mắt chuyển qua trên mặt nàng, sau đó, ngón trỏ đang đặt trên cằm nàng chột đưa lên, ở trên gương mặt trắng hồng của nàng nhẹ nhàng mơn trớn, "Nhấn mịn như mỡ đặc, đúng là đùm mỏng." Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, cho dù vừa nói xong lời trêu chọc người, cũng không có bất kỳ cảm xúc phập phồng nào.

Đường Hoan then quá hoá giận: "Xin điện hạ tự trọng!"

"Tự trọng?" Tống Mạch chằm chọc nhìn nàng: "Nếu bốn vương không có nhớ lầm, vừa rồi người mở miệng trêu chọc bốn vương hai lần, một lần là nói bốn vương phong tư... một lần là nói bốn vương phong thần tuần lãng. Người đã là một cô nương da mặt mỏng cũng không tự trọng, bốn vương có gì bần khổ? Thẩm Du, rốt cuộc người là người phương nào, vì sao bốn vương thấy người quen mặt, vì sao luôn không nhịn được muốn chạm vào người?"

Vừa dứt lời, Tống Mạch chột cúi người tới gần mặt nàng, môi cách môi của nàng không đầy một tấc, hô hấp quấn giao.

Đường Hoan giật ngớ ra, nhưng ngay sau đó nhú mày nhắm mắt, quay đầu né tránh, "Điện hạ... Ta, ta thật sự vô tình bất kính với điện hạ, cũng không biết vì sao điện hạ lại ... kính xin điện hạ thả ta rời đi." Mím mắt chớp chớp không yên, mặt cười bay lên rặng mây đỏ, dáng điệu khấn trương sợ hãi bất lực, càng hấp dẫn người hái. lấy hơn.

Nam nhân không nói gì, nhưng Đường Hoan nghe được tiếng cổ họng hần nuốt xuống.

Hần thật sự không còn nhớ?

Nhưng hắn cũng nói, hắn không nhịn được muốn chạm vào nàng, vậy hắn như bây giờ, là muốn hôn nàng sao? Tống Mạch lạnh lùng sẽ không chủ động thân cận một nữ nhân xa lạ, lại càng không thể hôn một nữ nhân xấu xa không ngừng lừa gạt hắn, trừ phi, hắn đã quên những lừa dối kia, lại vì khúc mắc kiếp trước khát vọng nàng theo bản năng, tựa như đã định trước trong số mệnh...

Nàng, thật sự có may mắn như vậy?

Đường Hoan không nhịn được liếm liếm môi, nàng có chút khẩn trương, vì trí nhớ không xác định của Tống Mạch.

Con người của Tống Mạch đen như mực, sâu kín nhìn đôi môi hồng nhuận ngay trước mắt, "Bốn vương đối với người như vậy, người sợ rồi?"

"...Sợ, xin điện hạ thả ta." Thanh âm của Đường Hoan phát run, hạt nước mắt như hạt đậu ướt nhẹ mi mắt, ở trong sự run rẩy của mi mắt lăn xuống, theo hai má nhẵn mịn kia thẳng tuốt xuống dưới, đọng phải bàn tay đang nắm cầm nàng của nam nhân.

Tống Mạch nhìn nước mắt kia ở giữa ngón tay hắn và da thịt nàng chảy xuống, đang muốn nói chuyện, chợt nghe phía sau có người gọi "Tỷ tỷ".

Hắn chậm rãi buông nàng ra, xoay người nhìn lại.

Thẩm Di khẩn trương chạy tới, đưa cánh tay che ở trước người Đường Hoan, thở gấp phì phò: "Điện hạ, xin người buông tha cho tỷ tỷ của ta, tỷ ấy và thế tử Vệ Quốc công phủ đã sắp đính hôn rồi, điện hạ như vậy, bị người thấy, danh dự của tỷ tỷ sẽ hoàn toàn bị hủy! Nếu tỷ tỷ có chỗ nào dặt tội điện hạ, kính xin điện hạ nói rõ, Thẩm Di nguyện thay tỷ tỷ bồi tội với điện hạ!" Cầm nâng cao, làm cho khuôn mặt xinh đẹp của mình hoàn toàn để lộ ở trước mắt nam nhân. Cơ hội khó có được, ả muốn cho điện hạ thấy rõ ràng ả!

Mặt Tống Mạch không chút thay đổi nhìn Thẩm Di một cái, tầm mắt lướt qua bả vai ả, dừng ở trên người người kia.

Đường Hoan không có nhìn hăn, cũng không có giải thích ý kiến nàng vẫn chưađính hôn cùng Vệ Chiêu, chỉ kéo Thẩm Di ra phía sau, hành lễ với TốngMạch: "Xá muội thất lễ, kính xin điện hạ không nên trách tội. Nếu điệnhạ không có sai bảo khác, chúng ta cáo lui." Nói xong, không đợi TốngMạch đáp lời, kéo Thẩm Di đi trở về.

Vẻ mặt Thẩm Di phức tạp đưamắt nhìn Tống Mạch, quyết tâm, kéo ngược lại tay Đường Hoan, lo lắng cầu nàng: "Tỷ tỷ, tỷ mau bồi lỗi với điện hạ đi, điệnhạ đại nhân đạilượng, sẽ không trách cứ tỷ nữa."

Đường Hoan nhú mày, nữ nhân này không có chút xiu ánh mắt sao?

Đang do dự có cần phối hợp với Thẩm Di giúp ả một cái hay không, trong dưquang đã thấy Tống Mạch đi tới. Một cái chớp mắt kia, Đường Hoan nóikhông rõ rốt cuộc nên chờ đợi Tống Mạch ứng đối như thế nào, chỉ có thểlấy thân phận trưởng tỷ che ở trước người Thẩm Di, chuẩn bị cúi đầu nhận sai.

Tống Mạch mở miệng trước nàng, "Người tên là Thẩm Di?"

Thẩm Di mừng rỡ trong lòng, bước nhanh đi tới bên người Đường Hoan, "Dân nữ Thẩm Di, điệnhạ..."

"Rình mò hành tung của bốn vương, tội đáng giết. Hôm nay nể mặt tỷ tỷ người,bốn vương tha cho người một lần, nếu lại có lần sau, sang năm Cảnh Trữhầu trở về, cũng chỉ có thể nhìn thấy một đũa con gái thôi." Lời cònchưa dứt, Thẩm Di đã xụi lơ trên mặt đất.

Đường Hoan cuống quítmuốn dìu ả, cánh tay lại bị người nắm lấy, nàng ngẩng đầu, Tống Mạchnhìn thẳng vào mắt nàng: "Bốn vương hỏi lại một

lần cuối cùng, trước ngày hôm nay, người và bốn vương thực sự chưa từng gặp nhau?"

"Không có." Đường Hoan không chút do dự trả lời.

Tống Mạch trầm mặc, một lát sau nàng ra: "Được. Nếu như thế, người tốt nhất ngoan ngoãn đợi ở nhà, đừng xuất hiện ở trước mặt bốn vương nữa, nếu không lần sau, bốn vương sợ mình không cầm lòng nổi làm ra chuyện cướp vợ của bề tôi. Lui ra đi."

Đường Hoan phần hận trừng hăn một cái, nâng Thẩm Di dậy rời đi.

Tống Mạch nhìn theo nàng đi ra rừng trúc, cho đến khi rốt cuộc không nhìn thấy nữa.

Thích giả trang tiểu thư khuê các sao? Không dùng được bao lâu, hăn sẽ làm cho nàng lộ ra diện mục thực sự, khi đó, xem nàng còn nói láo như thế nào.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 113: Đánh Vỡ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Khi Đường Hoan dìu Thẩm Di đi đến bìa rừng trúc, vừa lúc chạm mặt Lương Tứ cô nương tìm tới.

"Các cô đi đâu vậy? Làm hại ta tìm mãi! Không phải đã nói bảo các cô chờ ở bên kia sao?" Lương Tứ cô nương tay cầm một quyển sách chạy tới, đôi môi đỏ mọng chu lên, rất là bất mãn tròng Đường Hoan. Chuyện khẩn cấp như vậy, làm sao nàng còn chạy loạn chứ!

Đường Hoan áy náy nhận lỗi với nàng ấy: "Quỳnh An, ta không phải cố ý, vừa rồi muội muội khó chịu trong bụng, ta dìu con bé đi vào bên trong ngồi một lát."

Thẩm Di bây giờ miễn cưỡng có thể tự mình đứng rồi, chẳng qua là mặt cười trắng bệch, đúng là giống như là không thoải mái.

Lương Tứ cô nương lập tức hết giận rồi, đưa thư cho Đường Hoan bảo nàng mau xem, nàng ấy ở một bên trấn an Thẩm Di. Đường Hoan lướt qua xem xong, Lương Tứ cô nương lập tức đem đồ đi trả về, sau đó ba người trở lại hoaviên, cùng mọi người vui đùa ồn ào một lát mới vào trong nhà dự tiệc.

Sau khi tan tiệc, khách khứa rồi rít cáo từ. Đường Hoan nghĩ hẳn là không gặp được Tống Mạch rồi, bèn cũng chuẩn bị về phủ, chỉ là thượng thư phụng mệnh không biết đánh chủ ý gì, nhưng lại lấy thân thể Thẩm Di có bệnh nhẹ làm lý do giữ ở lại ở nhà kề nghỉ ngơi, nói là chờ sau khi lang trung xem qua có chuyển biến tốt đẹp mới được ngồi xe xóc này, Dung thị vui vẻ đồng ý. Lang trung sau khi khám qua, Thẩm Di mệt mỏi mà ngủ

mất,thượng thư phu nhân thuận thế mời Dung thị đến chỗ bà đánh bài, để cho Lương Tứ cô nương chơi cùng Đường Hoan.

Thượng thư phủ cũng có thiếu gia trong tuổi cưới xin.

Chẳng lẽ thượng thư phu nhân nhìn trúng Thẩm Di, Dung thị cảm thấy cửa hôn sự này không tệ?

Đích thứ nữ của Cảnh Trữ hầu, đúng là xứng đôi với thiếu gia nhà thượng thư.

Đường Hoan mới lười biết rốt cuộc Thẩm Di muốn gả cho ai, hoặc là Dung thị muốn gả ả cho ai, dù sao về phủ cũng cũng nhàn rồi không có việc gì, không bằng ở lại thượng thư phủ, có lẽ, Tống Mạch còn chưa đi đâu? Tuynói bên ngoài bởi vì thân phận bởi vì sự khinh. bạc của hấn mà nàng muốn cách xa hấn, rốt cuộc còn phải tìm cách tiếp cận hấn phải không? Hấn thực sự quên nàng rồi, nàng sẽ làm cho hấn một lần nữa thích nàng! Còn lấy cái gì mà cướp đoạt vợ của thần tử uy hiếp nàng, nàng ước gì hấn đến cướp!

"A Du, chúng ta đến trong viện của ta chơi đi? Mấy ngày hôm trước Nhị tỷ ta từ Tô Châu gửi cho ta một hòm quạt tròn tinh xảo, vô cùng xinh đẹp, ta nghĩ cô hôm nay nhất định sẽ đến, cũng không đưa quacho cô, chờ để cho cô tự mình chọn đó." Lương Tứ cô nương cười mời Đường Hoan.

Đường Hoan lắc đầu, nhìn lại hoa viên bên kia, "Ở trong phòng có ý nghĩa gì? Ta muốn đi xem hoa sen nhà cô. Lúc trước bên gian hiều người, ta ngại ồn ào bèn chịu đựng không đi xem. Bây giờ các nàng đi cả rồi, cô đi cùng ta nhé? Chỉ hai chúng ta, thanh tĩnh."

Khách nhân muốn ngắm cảnh, Lương Tứ cô nương đương nhiên đồng ý, "Được, nhưng mà bây giờ mặt trời quá lớn, cô chờ, ta bảo các nàng đi chuẩn bị ô, ừm, cũng mang theo bàn cờ đi, đến lúc đó chúng ta ngồi ở dưới

tàng cây liễu bên hồ, vừa ngắm cảnh vừa chơi cờ, lần này nói gì ta cũng phải thắng cô một lần!"

Đường Hoan cười yếu ớt, chờ nha hoàn chuẩn bị đồ xong xuôi, hai người sóng vai mà đi, phân biệt dẫn theo một thiếp thân nha hoàn.

Hai người ở bên hồ chọn một vị trí tốt, bên cạnh chính là lá xanh sen hồng, gió hồ thổi đến mang theo hương hoa thanh u. Chẳng qua là mới ngồi được một lát, thượng thư phu nhân bỗng nhiên phái nha hoàn đến mời Lương Tứ cô nương, nói là có việc tìm nàng ấy đi qua hỏi một câu. Lương Tứ cô nương thật ngỡ ngàng, mời Đường Hoan quay về phòng khách nghỉ tạm, hoặc là ở chỗ này chờ nàng ấy, cam đoan nàng ấy sẽ trở về rất nhanh. Đường Hoan bảo nàng ấy không cần lo lắng cho mình, chờ Lương Tứ cô nương đi rồi, nàng tiếp tục ngồi một lát, rồi dẫn Thanh Hạnh đi dạo trong sân một lát.

Sân vắng đi bộ như đi dạo chơi, lúc sắp vòng qua một chỗ bụi hoa, chợt liếc thấy một bóng người lén la lén lút, là một nam nhân cao lớn cường tráng. Trong lúc vội vàng Đường Hoan chỉ nhìn được một cái sườn mặt, không phải rất đẹp, khuôn mặt lạnh lùng lại có vài phần cảm giác âm hiểm. Gã đứng ở giao lộ nhìn lại phía sau, chân mày nhíu lại thật chặt, rất nhanh ánh mắt sáng lên, khoe miệng gợn lên nụ cười tà mị, xoay người đi về phía núi giả bên kia.

Có chuyện xưa rồi đây!

Chẳng qua Đường Hoan không nhận ra người này, nàng cũng không có ý định biết, định tránh ở sau gốc cây chờ một lát, chờ gã đi xa rồi lại đi.

Đâu ngờ không quá một lát, phía trước lại đi tới một phụ nhân trẻ tuổi dung mạo diễm lệ, trên vẻ mặt mang theo bối rối, dường như sợ bị người nào nhìn thấy, sau khi nhìn trái nhìn phải, đuổi theo phương hướng nam nhân rời đi.

Trộm.tình?

Ý nghĩ này không tự chủ được toát ra. Trong lòng Đường Hoan tức khắc ngứa ngáy một trận, muốn bám theo đi quanh lén. Đảo mắt nhìn thấy Thanh Hạnh một tấc cũng không rời, ngại nàng ta vương bận, bèn nói: "Thanh Hạnh, ta hơi khát nước, em vào trong phòng bưng trà đến, đưa thẳng đến bên hồ chờ ta đi, ta dạo một lát rồi trở về luôn."

Thanh Hạnh lộ vẻ do dự: "Tiểu thư, một mình người..."

"Không có việc gì không có việc gì, ta chỉ ở nơi này đi một chút, sẽ không xảy ra chuyện, em yên tâm đi, mau đi mau đi!" Đường Hoan ngại nhất nha hoàn dong dài, mà lại ngại ở thân phận không thể tùy tính tổng cổ hết các nàng. Chờ bóng dáng Thanh Hạnh đi một bước ngoái đầu lại ba lần biến mất, Đường Hoan lập tức lạng lẽ mò mẫm đi qua núi giả bên kia.

Núi giả đó, từ trước đến nay đều là chỗ tốt để trộm.tình.

Nàng không có cách nào thoải mái hái nam nhân, xem trò hay một chút thì được nhỉ? Đôi nam nữ vừa rồi kia, dáng người cũng không tệ đâu.

Đường Hoan cẩn thận từng li từng tí di chuyển đến trước một cái động đá sâu trong núi giả. Miệng động có dây leo xanh biếc, nàng sợ tạo ra thanh âm không dễ đi vào, bèn trốn ở trong bóng râm bên cạnh nghe lén. Tiếng nữ nhân mơ hồ không rõ, tiếng nam nhân trầm thấp, truyền ra rõ ràng.

"... Không cần lo lắng, phụ thân theo Đao vương tới thư phòng bàn việc rồi, tuyệt đối sẽ không tới đây nghỉ mát, nàng cứ yên tâm đi! Lão già kia, bản thân làm chỗ phong lưu sung sướng tốt như vậy, bây giờ lão không cần, ta vừa vặn dùng thay lão, bao gồm di nương của lão!"

"... Đừng mà, người..."

"... Kiều di nương, nàng cũng đừng từ chối, ngày đó nàng không phải cố ý bỏ lại khăn tay để cho ta nhặt được sao? Nàng nếu thực sự không có ý gì với ta, sao ta nói tự mình trả khăn tay cho nàng, nàng lập tức đồng ý? Đến, ta trả lại cái khăn tay này cho nàng, nàng cắn chặt, trăm ngàn đừng lên tiếng đấy, nếu không tiếng động quá lớn dẫn người khác tới, ta chỉ nói là nàng dụ dỗ ta, nàng nói phụ thân sẽ tin tưởng ai? Lão cho dù là giặc, cũng sẽ không xuống tay với con trai ruột của mình, nàng sao, ừm...nếu không muốn chết, thì ngoan ngoãn hầu hạ ta một lần đi! Phụ thân hồi còn trẻ dù lợi hại, bây giờ cũng già rồi, nàng ném thứ tư vị vật kia của ta so với lão thì như thế nào?"

Ở trong tiếng giã dựa “ô ô” của nữ nhân, truyền đến tiếng quần áo lụa bị xé rách, sau đó chính là tiếng hôn nồng nàn của nam nữ rồi, cái đó kêu vang quá!

Dường như có cọng lông mèo phe phẩy ở trên người, Đường Hoan nhin một lát, lúc tiếng động bên trong càng lúc càng lớn, cuối cùng cũng không nhin được, lạng lẽ đẩy dây leo chằng chịt ra, chuẩn bị nhìn lên cảnh xuân.

"Ai?"

Không đợi nàng thấy rõ cái gì, bên trong truyền đến một tiếng quát to trước. Đường Hoan bị nhị lực quá mức cường đại của đối phương mà hoảng sợ phát run cả người, biết đối phương sợ là có chút võ công, vội cúi đầu khom lưng phát ra một tiếng mèo kêu, đồng thời lạng lẽ nấp sau tảng đá lớn ngay chỗ gần đó. Bây giờ chạy, đối phương đuổi theo ra nhất định có thể nhìn thấy thân hình của nàng, nếu là thiếu gia thượng thư phủ, sau khi nghe ngóng là biết là nàng, đến lúc đó nàng lại có thêm một việc phiền toái. Trước mắt gã đang sung sướng, hẳn là có thể bị tiếng mèo kêu bưng bít qua nhỉ?

Đường Hoan nín thở ngưng thần nghiêng tai lắng nghe, cũng không dám lộ đầu ra nhìn.

Rất nhanh, nàng nghe được tiếng dây leo bị vén lên, tiếng nam nhân khànkhàn mắng câu "thì ra là con mèo hoang", sau đó dây leo lại bị buông xuống.

Ngay lúc Đường Hoan nhả khí ra chuẩn bị lập tức rời đi, lại khiếp sợ nghe được tiếng bước chân kia không phải là đi vào bên trong, mà là thẳng tới chỗ nàng!

Không phải nói sắc làm trí hồ đồ sao? Người này có cần thông minh như vậy hay không!

Bây giờ dù cho muốn chạy cũng không còn kịp rồi!

Đường Hoan khẽ cắn môi, dờ tảng đá ra, run bần bật.

Đình đầu tối sầm lại, trước người nhiều hơn một đôi giày đen, "Cô là ai?"

Đường Hoan cúi đầu nhỏ giọng khóc: "Vị thiếu gia này, ta thực sự không phải cố ý, ta chỉ là nhìn thấy bên kia tựa hồ có động thiên khác, nhất thời tò mò không nhịn được đi qua xem một chút, thật không phải cố ý quấy rầy... A, người muốn làm gì!"

Nam nhân túm cánh tay Đường Hoan, đợi Đường Hoan ngẩng đầu nhìn rõ bộ dáng của nàng, trong mắt gã hiện lên kinh diễm. Nhìn nhìn trái phải, một phát bịt miệng Đường Hoan, không để ý Đường Hoan phản kháng kéo nàng vào trong động đá, sau khi tiến vào liền đè người ở trên vách đá, bóp cổ nàng ép hỏi: "Nhìn quần áo của cô không giống người trong phủ, rốt cuộc cô là ai?"

"Ta, ta là Cảnh Trữ Hầu phủ ... Vị Lương thiếu gia này, xin người buông tha ta đi, tacam đoan miệng kín như bưng!" Đường Hoan khóc cầu xin, làm như không dám đối diện với nam nhân, nàng quay đầu vào bên trong, thấy di nương kia vẫn không nhúc nhích gục ở trên một tảng đá lớn bằng phẳng, đại khái là ngất đi rồi, trong lòng lập tức có chủ ý.

"Cánh Trữ Hầu phủ?" Nam nhân liếc mắt đánh giá nàng một cái, chột cười.âm ra tiếng, "Là Thấmđại tiểu thư đi? Sớm nghe Tứ muội từng nhắc tới Thấm đại tiểu thư xinhđẹp, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền. Thấm đại tiểu thư,ta có thể thả cô, nhưng mà cô phải đồng ý ta một việc."

"Người, người nói, chỉ cần người thả ta, cái gì ta cũng đồng ý!" Đường Hoan rủ mắt, nước mắt lã chã lã xuống.

Tay nam nhân không khỏi nói lỏng một chút, "Tốt lắm, Thấm đại tiểu thư, tin tưởng cô là người thông minh, ta cùng với tiểu thiếp của phụ thânthông.gian, loại chuyện này, ta không có khả năng bẻ vào một câu nói của cô là tin cô, giết người diệt khẩu mới là ổn thỏa nhất. Nhưng ta lại là người thương hương tiếc ngọc, thật sự không đành lòng động thủ với cô. Như vậy đi, Thấm đại tiểu thư đồng ý gả cho ta làm vợ, về sau chúngta thành người một nhà, ta sẽ không cần lo lắng cô đi nói ra ngoài, cô nói phải không? Ha ha, cô xinh đẹp như vậy, phía sau lại có Cánh Trữ hầu cho cô chỗ dựa, chỉ cần nhạc phụ chịu đê bặt ta, thứ tử như ta đây cũng có thể xông xáo một phen thành tựu... Mỹ nhân tiền đồ cả hai đều khôngbỏ lỡ, Thấm đại tiểu thư, cô quả thực chính là quý nhân trong mộng của ta!"

Đường Hoan khiếp sợ ngẩng đầu, kinh hoảng bất lực: "Người, làm sao người có thể..."

Nam nhân đột nhiên tăng thêm sức lực: "Bớt nói nhảm, rốt cuộc có đồng ý hay không, không đồng ý ta lập tức tiễn cô về châu trời!"

Đường Hoan ươm ươm giẫy dựa, khó chịu nói không ra lời, chờ nam nhân nói lỏng tayrồi, vội khóc đáp: "... Khụ khụ, ta, ta đồng ý với người là được... A,người muốn làm gì? Đừng chạm vào ta!" Nhưng mà bàn tay to của nam nhânkéo vạt áo của nàng lại, nhẹ nhàng rút một cái liền mở bung ra.

"Làm cái gì? Đương nhiên là hoàn thành chuyện tốt với cô trước, nếu không làm sao ta xác định cô sẽ không đổi ý? Thậm chí tiểu thư yên tâm, ta sẽ đi dạo với cô, bảo đảm cô..." Nam nhân cúi đầu cười, bàn tay to khoát lên trên bả vai nàng, chuẩn bị mò xuống cởi áo lót của nàng.

Nam nhân thối, quả nhiên đều là một đức hạnh!

Đường Hoan khóc càng hăng, "Đừng, ta ta cho người là được, chỉ là, người ... người để cho ta tự cởi được không? Ta ... ta sợ ..."

Nam nhân thở phào nhẹ nhõm, "Thật ngoan, ta còn thật sợ cô thà chết cũng không chịu đồng ý đấy. Nhưng mà, cô cởi hay ta cởi thì có cái gì khác nhau?"

Đường Hoan quay đầu, nhắm mắt lại e thẹn nói: "Ta ... ta chưa từng có như vậy... Người người có thể xoay qua chỗ khác đừng nhìn ta hay không? Ta thật sợ!"

"Thôi, nhìn cô khóc thành như vậy, ta cũng đau lòng. Chẳng qua động tác của cô phải nhanh lên một chút, đừng để cho ta chờ lâu quá! Nữ nhân kia chỉ là ngất đi, đương nhiên, nếu là cô muốn cho ả ta xem hai người chúng ta... Ta cũng không ngại." Nam nhân xoay qua chỗ khác, thanh âm khinh thường.

Đường Hoan cúi đầu khóc, tay phải lại lạng lẽ rút trâm cài trên đầu xuống, nhìn chính xác cổ nam nhân chuẩn bị đâm xuống. Không nghĩ đúng vào lúc này, dây leo trước cửa động chợt bị vén lên, có người cúi đầu bước vào.

"Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Lương Tư An, người quản viên là người sống trong tình cảm, vì nhất thời thoải mái, ngay cả mạng cũng không cần rồi."

"Điện hạ?" Nam nhân giật nảy người liên tiếp lui về phía sau, ngã ngồi dưới đất, còn không thể tin nhìn Tống Mạch: "Điện hạ, người, làm sao người..."

Tống Mạch không để ý đến gã, đi thẳng đến trước người Đường Hoan, nâng tay cướp lấy cây trâm trong tay nàng: "Bốn vương mới đi ngang qua hoa viên, trong lúc vô ý thoáng thấy Thẩm đại tiểu thư, kìm lòng không đậu đi theo tới đây, cũng không nghĩ tới nhìn thấy trò hay như thế. Thẩm Du, hôm nay người thật sự là làm cho bốn vương mở rộng tầm mắt."

Đường Hoan ghen hống nhìn trân trối.

Đây, không phải nàng đang nằm mơ chứ?

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 114: Mặt Dày

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Trong động đá tối om, nhất thời tĩnh lặng không một tiếng động.

Tống Mạch nhìn chăm chăm nữ nhân đang trợn mắt há mồm trước mắt, trên mặt nhìn không ra hi nộ.

Nếu nói đời trước hẳn còn mong đợi nữ nhân này từng thật lòng với hẳn, còn sẵn lòng tin tưởng chuyện ma quỷ của nàng, nhớ lại tiểu ni cô nhớ lại lời nói cuối cùng của nàng trước khi trí nhớ bị đứt đoạn, đời này, mặc dù nàng giả trang thành đích trưởng nữ Hầu phủ không một kẽ hở, mặc dù chỉ bằng ánh mắt nhìn không ra bất kỳ sơ hở gì, nàng nói cái gì hẳn cũng sẽ không tin nữa, bao gồm tất cả nhu tình mật ý của nàng trước kia, hẳn cũng không tin... trừ, hai câu.

Nàng nói nàng là hái.hoa tặc, đối tốt với hẳn, chỉ là muốn hái hẳn.

Nàng nói nàng muốn hái hẳn chín lần.

Tám lần trước nàng đều thành công rồi, hồi tưởng lại, hẳn cũng bội phục đủ loại thủ đoạn của nàng.

Nay, hẳn chỉ muốn biết khi hẳn vạch trần tất cả nguy trang của nàng, khi nàng cũng không tìm được bất kỳ cơ gì nữa, nàng có thể thừa nhận nàng còn nhớ hẳn hay không, có thể nói thật hay không, có thể giải thích vì sao nàng trăm phương nghìn kế muốn hái hẳn hay không, nàng lại là tại sao làm được chín đời đều có thể tìm được hẳn. Quan trọng nhất là, hẳn muốn biết thân phận thực sự của hẳn, một người canh rừng tuyệt đối không có võ công cao thâm như vậy, có phải ở trước người canh rừng, còn có một đời, mà đời kia, hẳn cùng nàng kết thù cả đời?

Bởi vì có thù oán, nàng mới lừa trái tim của hắn, lừa hắn ...

Vậy sau khi nàng thành công hái hắn chín lần, sẽ có loại kết quả gì?
Nàng báo thù, hắn còn có thể có đời thứ mười không? Nàng đều có thể tìm được chín đời của hắn đều có thể phong ấn trí nhớ của hắn, vậy tương lai như thế nào, nàng nhất định biết được chăng?

Hắn phải biết những điều này. Bước đầu tiên, chính là bức nàng thừa nhận nàng còn nhớ.

Hành vi vừa rồi của nàng giống với thủ đoạn đối phó Kiều lục lúc trước như đúc, quyết đoán tàn nhẫn, lần trước hắn bị lời nói dối của nàng lừa gạt, lần này nàng còn muốn nói láo như thế nào?

"Lương Tư An, mang theo nữ nhân của người rời khỏi nơi này, bốn vương có lời muốn nói với Thẩm đại tiểu thư. Việc hôm nay, nếu người dám tiết lộ cho người thứ tư biết được..."

"Điện hạ yên tâm, hôm nay ta hẹn hò cùng tiểu thiếp của phụ thân, trừ việc đó ra, còn lại cũng chưa từng thấy người khác, xin điện hạ tha mạng!" Nam nhân được gọi là Lương Tư An vội quỳ xuống dập đầu, liên tục bày tỏ lòng trung thành, sau khi nhận được ra hiệu của Tống Mạch, vội vàng ôm nữ nhân đang hôn mê chạy nhanh ra khỏi động đá.

Tống Mạch nhìn chăm chăm vào Đường Hoan.

Đường Hoan đã từ trong ngoài ý muốn mới vừa này khôi phục trở lại rồi, nhanh chóng buộc lại đai lưng cũng không tính là xốc xếch, chìa tay về phía Tống Mạch: "Điện hạ, xin trả ta trâm cài." Tóc của nàng đều tung ra cả rồi.

"Trả lại người hung khí giết người? Sao nào, người giết gã không thành, còn định giết bốn vương diệt khẩu sao?" Tống Mạch nhắc tay giờ lên trước mặt nàng, ngay khi nàng chuẩn bị cướp lại nhẹ nhàng dùng sức, trâm cài liền

gập lại hai đoạn, bị hấn nắm ở trong lòng bàn tay, chậm rãi hóa thành cát vàng cực nhỏ, rơi xuống như nước.

Đây là loại võ công gì?

Đường Hoan như gặp quỷ lui về phía sau một bước, không cần thận đụng vào tường đá, kinh hãi nhìn hấn: "Điện hạ, thần kỹ của điện hạ..."

Tống Mạch từ chối cho ý kiến, ánh mắt dừng ở trên mái tóc dài xoã tung xuống của nàng.

Đường Hoan thấy hấn không nói lời nào cũng không muốn giết người, cả gan thử hỏi: "Điện hạ nếu không có dặn dò khác, ta cáo lui trước?"

Tống Mạch vẫn là không nói lời nào, chỉ là lúc này trở thành nhìn chăm chăm vào mắt nàng.

Đường Hoan chả muốn tiếp hấn chơi đoán đố, nhắc chân muốn đi, chẳng qua là vừa mới xoay người, Tống Mạch nhắc tay nhìn như tùy ý, lại một phát nắm lấy cổ tay nàng kéo người trở lại: "Thẩm Du, bốn vương không có nhìn lầm ngươi, quả nhiên không giống người thường, nhìn như đoan trang dịu dàng, không nghĩ tới trái lại có thể làm ra thủ đoạn như thế, lúc khó lúc cầu xin mảnh mai đáng thương, lúc động thủ tàn nhẫn quyết đoán. Người nói, người trước người sau, vì sao người khác biệt lớn như vậy?"

"Ta là bộ dáng ra sao, có liên quan gì đến điện hạ sao?" Đường Hoan thử giãy khỏi tay hấn, giãy không ra, nàng ngửa đầu nhìn hấn: "Rốt cuộc điện hạ muốn làm cái gì?"

Tống Mạch hừ lạnh một tiếng, đột nhiên đẩy nàng lên tường đá, thân thể đè lên theo, nâng cằm nàng lên: "Bốn vương muốn biết, ngươi là một nữ tử được nuôi dưỡng ở hậu trạch, vì sao có thể tàn nhẫn như vậy? Ngay cả nam nhân bình thường cũng chưa chắc có được thủ đoạn như ngươi, vừa mới rồi nếu không phải bốn vương xuất hiện kịp thời, Lương Tư An đã chết rồi."

Đường Hoan không sợ chút nào, cười lạnh nói: "Không giết gã, ta chính là một con đường chết, chẳng lẽ ta ngoan ngoãn để cho gã khi nhục, điện hạ mới vừa lòng? Vì mạng sống, vì còn sống thật tốt, cái gì ta cũng có thể làm, giả vờ đáng thương thì tính là cái gì? Hiện tại cũng vậy, nếu không phải ta không đánh lại điện hạ, ta đã sớm giết điện hạ diệt khẩu rồi. Cá lớn nuốt cá bé, điện hạ vào sinh ra tử ở trên sa trường, không thể không hiểu đạo lý này chứ?"

Tống Mạch nhìn ánh mắt sáng ngời của nàng, cây ngay không sợ chết đứng như vậy, lòng đầy cảm phục như vậy. Hắn cười cười, thanh âm dịu dàng xuống: "Cái gì cũng có thể làm? Vậy nếu bây giờ gã ta đổi thành bốn vương, người định đối phó bốn vương như thế nào?"

"Vậy ta muốn cả gan hỏi điện hạ là muốn cưới ta làm phi nạp ta làm thiếp hay là chỉ muốn một lần hoan hảo?" Đường Hoan nở nụ cười tương tự, khiêu khích nhìn hắn.

"Có khác nhau sao?" Tống Mạch tùy ý hỏi.

"Đương nhiên là có." Đường Hoan trấn định giải thích: "Nếu điện hạ muốn cưới ta làm vương phi, ta cầu còn không được, bởi vì điện hạ là dưới một người trên vạn người, làm chính thê cho điện hạ, là ta trèo cao. Nếu điện hạ muốn nạp ta làm thiếp thậm chí chỉ vì một đêm hoan hảo, tương tự ta cũng sẽ đồng ý với điện hạ, bởi vì điện hạ tự thân xuất chúng, không phải nam nhân vừa rồi kia có thể so sánh được. Nghe nói điện hạ không thích nữ nhân, Thẩm Du ta có thể khiến cho điện hạ phá lệ, sau này nhìn vào một lần phong lưu này, có lẽ điện hạ cũng sẽ chiếu cố ta?"

Lần này là quý nữ đoan trang không giả trang được, liền muốn đổi thành nữ nhân tham quyền quý?

"Nếu cảm thấy bốn vương tốt, lúc trước ở cửa thượng thư phủ, ở rừng trúc, bốn vương đối với người ưu ái có thừa, vì sao người không nhân cơ

hội lấy lòng ta?" Tống Mạch ép hỏi.

"Trước cửa thượng thư phủ, nhiều con mắt nhìn chăm chăm, ta mặc dù muốn leo lên điện hạ, cũng không muốn dẫn đến một cái tiếng xấu "lỗ mãng". Trong rừng trúc, tỷ muội chúng ta đúng là đi tìm điện hạ, đáng tiếc điện hạ một câu trúng đích, vì thế điện, ta đành phải phủ nhận. Bây giờ điện hạ tận mắt nhìn thấy, ta không thể cãi lại, đành phải thừa nhận chút tâm tư đó của mình." Cầm bị hắt nết có chút đau, Đường Hoan nhú mày, quay đầu né tránh.

Tống Mạch khẽ buông lỏng tay, đổi thành nắm lấy mặt nàng, "Nghe nói người định thân cùng thế tử Vệ Quốc công phủ rồi?"

Đường Hoan cắn cắn môi, nhắm mắt lại: "Trước khi điện hạ chưa xuất hiện, Vệ Chiêu là nam tử có tiền đồ tốt nhất ta gặp được, mà lại, dung mạo tuấn lãng. Nay có cơ hội leo lên điện hạ, ta tất nhiên có thể bỏ qua hẳn ta."

Tống Mạch cười khê: "Người bây giờ trái lại chịu ăn ngay nói thật rồi."

Đường Hoan bất đắc dĩ: "Đã bị điện hạ bắt gặp, lại nói dối nữa, ta sợ điện hạ sẽ giết ta thật."

"Vì sao bốn vương phải giết người? Người nói rất đúng, cá lớn nuốt cá bé, điều này không liên quan đến nam nữ, cho dù người giết Lương Tư An, vậy cũng là gã vô dụng, bốn vương chẳng những sẽ không tố giác người, ngược lại rất thương thức người. Chỉ là, bốn vương còn có một thắc mắc." Tống Mạch dùng hai tay giữ lấy mặt nàng, nhích tới gần nàng, nhìn chăm chăm vào mặt nàng, "Bốn vương không hiểu, đường đường quý nữ Hầu phủ, vì sao lại tò mò loại chuyện này? Vừa rồi ở bên ngoài, bốn vương thấy người mặt đỏ tai đỏ, tình hình kia... dường như khẩn cấp không dẫn lòng được."

Hắn thật sự rất ngoài ý muốn, trước kia chỉ tưởng rằng nàng thích làm chuyện đó, không ngờ còn thích xem người khác làm. Hắn bố trí cái

bây này, là vì biết nàng thích tham gia náo nhiệt, không nghĩ tới nàng chẳng những nghe lén, còn muốn nhìn lén, không hổ là hái.hoa tặc.

Đường Hoan muốn mắng người!

Rốt cuộc Tống Mạch thấy được bao nhiêu?

"Điện hạ, điện hạ biết được nhiều như vậy, chẳng lẽ vẫn luôn theo dõi ta?"
Kính ngạc qua đi, Đường Hoan trấn định hỏi.

Tống Mạch cũng không phủ nhận: "Bốn vương đã nói, bốn vương thấy người quen mặt, một ngày không giải quyết được nghi hoặc này, bốn vương sẽ không bỏ người xuống được, từ xa nhìn thấy người lén la lén lút, bốn vương đương nhiên tò mò, cũng không ngờ nữ nhân bốn vương tò mò, lại có đam mê...đặc biệt như thế."

Đường Hoan đột nhiên cảm thấy rất nhẹ nhàng, nàng không cần giả bộ cái gì. Ngụy trang của nàng, sự tàn nhẫn của nàng, tính sắc của nàng, đã hoàn toàn bại lộ ở trước mặt hắn.

Nàng nên may mắn nam nhân này đã quên những giấc mộng kia sao?

Nàng thả lỏng lại, lười nhác dựa vào tường đá, "Thật sự là, ngay cả cái này cũng bị điện hạ phát hiện rồi, đúng là ta thích xem nam nữ làm chuyện đó, bình thường ở nhà chỉ có thể nhìn tập tranh vẽ, lần này vất vả lắm mới gặp được có người trộm.tình, đương nhiên muốn tới đây xem. Được rồi, ta thừa nhận chính mình là một quý nữ ra vẻ đạo mạo, bên ngoài giả trang thành một bộ dáng vẻ đoan trang, trong bụng hạ.lưu vô sỉ. Bây giờ điện hạ cũng đã biết, có thể thả ta đi chưa?"

Tống Mạch yên lặng nhìn nàng, lần này, nàng cuối cùng cũng không giả làm người tốt nữa rồi.

Nhưng là, hắn nên nói cái gì?

Chất vấn nàng có còn nhớ chuyện trước kia hay không? Như vậy sẽ để lộ nguy trạng của hần rồi. Vậy nàng có thể cười nhạo hần hay không, cười hần rõ ràng nhớ rõ những lừa dối kia nhưng vẫn là cố ý tiếp cận nàng, nàng có thể hiểu lầm hần là không nỡ giết nàng hay không?

Có lẽ, hần có thể giống như nàng đối với hần, lừa trái tim của nàng trước, chờ nàng sau khi sa vào, lại cười nhạo trở lại? Chờ sau khi hai người công bằng, lại bức nàng nói ra sự thật?

Nàng, sẽ động tâm sao?

Không thể nào, trước kia hần cũng đã chịu chết vì nàng, nàng cũng chưa từng động tâm.

Nhưng, sau khi nàng động tâm, lại sẽ là cái dạng gì?

Tống Mạch muốn biết.

Nếu, nàng ngay cả như vậy hần cũng có thể chấp nhận, nàng có thể mềm lòng một lần hay không?

Tống Mạch ôm lấy thắt lưng nữ nhân, cảm đặt lên đầu vai nàng, nói nhỏ vào lỗ tai nàng: "Người thích xem, vậy, người thích làm không? Bốn vương thấy người vừa mắt, có thể cùng người thử xem." Thanh âm trầm thấp êm tai, có dụ dàng dụ. hoặc làm cho người ta khó có thể kháng cự.

Đường Hoan sửng sốt một chút, lập tức ôm lấy thắt lưng hần: "Được, chỉ là không biết điện hạ có thể không..."

Lời còn chưa dứt, môi đã bị người chặn lại.

Trong bóng tối, không biết tim ai đập, chợt rối loạn.

Đường Hoan chợt đẩy Tống Mạch ra, ghét bỏ sờ sờ đôi môi bị cắn nát chảy máu: "Điện hạ không biết hôn người, hay là trở về tìm một mỹ nhân luyện

một chút đi, thuận thực lại tới tìm ta!" Nói xong, thừa dịp nam nhân sững sờ đứng nguyên chỗ, nàng cười đi ra bên ngoài. Thì ra là hăn, thật sự không còn nhớ, ngay cả hôn người cũng không biết.

Tống Mạch vẫn không nhúc nhích, ngay lúc nàng sắp rời khỏi thì mở miệng: "Người yên tâm, việc hôm nay, bốn vương sẽ giải quyết hậu quả cho người, bảo đảm trên đời không còn có người thứ ba biết được."

Đường Hoan dừng lại, nhưng ngay sau đó rời đi.

Đợi tiếng bước chân đi xa, Tống Mạch mới thấp giọng gọi người.

Hộ vệ sắm vai Lương Tư An vừa rời lạng lẽ lắc mình tiến vào, quỳ xuống đợi lệnh.

Tống Mạch liếc hăn một cái, thanh âm lạnh nhạt: "Đêm nay để cho Lương Tư An cùng nữ nhân kia uống rượu độc tự tử, người, ngày mai đi đại doanh Tây Bắc rèn luyện, không có bốn vương truyền gọi, không thể về kinh."

"Thuộc hạ tuân lệnh!"

Hộ vệ quỳ xuống dập đầu, nhanh chóng rời đi, khi ra khỏi động, sau lưng đã ướt đầm.

Điện hạ đạo này càng khó có thể suy xét rồi, rõ ràng bảo gã trêu chọc Thẩm đại tiểu thư, lại nghiêm lệnh trừ đặng chạm cần thiết khi kéo nàng đi vào và uy hiếp nàng ra, không cho gã kề quá gần, không cho gã chạm vào bất kỳ chỗ nào không nên chạm vào, quần áo lại không thể cởi thật...

Thay vì làm nhiệm vụ gây khó dễ người như vậy, gã thà rằng đi đại doanh Tây Bắc!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 115: Người Nào Ngốc

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Trở lại Đao vương phủ, vốn định xử lý một ít chuyện triều chính vụn vặt, nhưng lần này rốt cuộc lại không tĩnh tâm nổi, Tống Mạch dứt khoát trở về tầm điện.

Trước khi nàng xuất hiện, hắn có thể bình tĩnh làm bất cứ chuyện gì, giãnhững nghi vấn không cam lòng kia ở dưới đáy lòng, cho dù tìm được thân thể của nàng, hắn cũng có thể lạnh nhạt rời kinh, chỉ để lại nhân thủ giám thị biến hóa của nàng, mà không phải giống như đời trước, khôngnhịn được mỗi ngày đều đi thăm nàng.

Hiện tại nàng xuất hiện rồi, hắn cho rằng hắn có thể bình tĩnh đối xử với nàng giống như trước, nhưng sự thật chứng minh, đó là lừa mình dối người.

Trong động đá, hắn chỉ là muốn trêu đùa nàng, nhưng vừa chạm vào môi nàng, hắn đã không nhịn được lòng dạ rối bời, không nhịn được muốn ôm chặt lấy nàng, hôn nàng thật sâu, chiếm lấy nàng.

Nhưng hắn có thể sao?

Không thể. Không thể để cho nàng biết hắn còn nhớ rõ, không thể để cho nàng biết trong lòng hắn nghĩ các loại biện pháp đối phó nàng lại vẫn khát vọng nàng như cũ, không thể để cho nàng biết chỉ cần một lần đụng chạm đơn giản, nàng có thể hủy đi lòng phòng bị nhiều năm vốn tưởng rằng phòng thủ kiên cố thực ra không chịu nổi một kích của hắn.

Nàng biết được, chắc chắn rất đặc ý, chắc chắn cười nhạo hắn ngốc, cho dù chỉ là ở trong lòng.

Tống Mạch hận thân thể này không chịu khống chế, sợ bị nàng phát hiện khát vọng của hắn, hắn cố ý cắn nàng, ép nàng cắt đứt ôn tồn kia.

Hắn lấy tám bức hoạ kia ra, lại treo trên tường lần nữa.

Tiểu ni cô đáng thương tới trước cửa nhà hắn hoá duyên, thân nữ dịu dàng đưa cơm cho hắn trong ruộng lúa mạch, quả phụ mạnh mẽ đứng ở đầu tường chê cười hắn, tiểu đồ đệ đơn thuần viết chữ ở trên lòng bàn tay hắn, đệ muội một thân giá y xin hắn giúp đỡ, nha hoàn ngây thơ trong mưa không chịu chạy mau còn chê cười hắn, đại tiểu thư uy nghiêm lạnh giọng tuyên cáo không cần hắn, nữ quý ngu si nói hắn hung dữ nhưng còn dám khiêu khích hắn khắp nơi...

Hắn vẽ những bức tranh này, là muốn nhớ kỹ những lừa gạt kia, nhưng là mỗi lần nhìn thấy, trong đầu hiện lên không phải là xấu xa của nàng, mà là dáng vẻ nàng làm nũng với hắn, thiên kiều bá mị.

Giờ đây, hắn đối với nàng rốt cuộc là cảm giác gì?

Hận?

Tựa hồ không thể nói rõ.

Đời trước, hắn chỉ nhớ lại Cẩm Chi. Cẩm Chi chăm chọc hắn như vậy, hắn không biết thân phận của nàng, không biết vì sao nàng lại ba lần hailượt lừa gạt mình, đại khái là lần đầu tiên nếm được tư vị bị lừa gạt, hắn từng động ý niệm sau khi biết được chân tướng thì giết nàng, bởi vì hắn cho là nàng đòi đòi đều muốn chơi. đùa tình cảm của hắn. Không biết làm sao, hắn không nỡ giết, nàng vừa làm nũng, hắn ngay cả bỏ đói nàng cũng không đành lòng...

Sau khi nhớ lại tiểu ni cô, hành vi của nàng đều giải thích được thông suốt rồi.

Bởi vì là hái hoa tặc muốn hái hẵn chín lần, cho nên nàng chủ động nhiệt tình như vậy, kiều mỹ quyến rũ người như vậy.

Hận nổi sao?

Nếu hiện tại hai người vừa mới quen, đừng nói chín lần, nàng dám lộ ra cái loại tâm tư này, hẵn đã có thể giết nàng không chút nào mềm lòng. Nhưng nàng rất thông minh, nàng lừa trái tim của hẵn trước. Tống Mạch không muốn thừa nhận, nhưng hẵn phải thừa nhận, cho dù nàng vừa xấu xa vừa vô tình, hẵn cũng không nỡ giết nàng.

Làm sao hẵn có thể giết nàng?

Bắt đầu từ đời thiếu gia kia, hẵn vì chờ nàng mà sống, yêu cũng được hận cũng được, ngày từng ngày năm từng năm, nàng sống ở trong trí nhớ của hẵn, cùng hẵn trưởng thành từ đứa bé, nàng tới rồi, hẵn mới có loại cảm giác mình vẫn còn sống. Trừ nàng ra, không còn có người có thể ảnh hưởng tới hi vọng của hẵn. Những người có rắc tâm khác, hẵn giết bọn họ dễ dàng. Những nữ nhân kia, hoặc là sợ hẵn, hoặc là yêu thích ngưỡng mộ hẵn lại không dám mở miệng, dám mở miệng lại không có cơ hội mở miệng. Các nàng thích hẵn cái gì? Đều chưa từng chung sống cùng hẵn, làm sao có thể thật lòng thích? Yêu khuôn mặt của hẵn yêu quyền thế của hẵn? Nữ nhân như vậy, vì sao hẵn phải cho các nàng cơ hội mở miệng?

Cõi đời này, chỉ có nàng là đặc biệt. Chỉ có nàng sử dụng thủ đoạn chiếm được cơ hội tới gần hẵn, lừa trái tim của hẵn, rồi lại không chịu cần, lại càng không chịu giao nàng cho hẵn. Giết nàng, hẵn sẽ giống như trước, cho dù hết thảy đều nằm trong tay, cũng không biết vì cái gì mà sống, ngây ngây ngốc ngốc.

Cho nên hẵn không giết nàng.

Hơn nữa, hẵn thật sự là... thua sao?

Nói cho cùng, trừ lừa trái tim hẳn ra, nàng không có làm bất cứ chuyện gì thương tổn hẳn, không có tham tài của hẳn tham mạng của hẳn, chỉ là tham thân hẳn. Ở trong mắt nàng nàng đạt được rồi, nàng chiếm được lợi, còn trên thực tế, rốt cuộc là ai chịu thiệt?

Nữ nhân ngọc này, nàng là hái hẳn tám lần, nhưng loại chuyện này, nàng có cái gì hay mà đặc ý? Nàng cũng đau tám lần cũng làm cho hẳn... sung sướng không chỉ tám lần. Hơn nữa, nàng mỗi lần cũng chỉ hái hẳn, mỗi lần cũng là thân hoàn bích, có phải chứng minh rằng, trong lòng nàng vẫn là có vị trí của hẳn hay không? Chỉ là bởi vì nguyên nhân gì đó, nàng không chịu thừa nhận?

Nếu hẳn có thể làm cho nàng yêu hẳn, nàng sẽ nói cho hẳn tất cả sao? Nếu, nàng thực sự yêu, bất kể chân tướng là cái gì, hẳn đều không nỡ, thương tổn nàng.

Nhưng là, nên làm cho nàng động tâm như thế nào? Trái tim của nàng có bao nhiêu cứng rắn, hẳn rõ ràng hơn ai hết.

Tốt với nàng cảm động nàng? Một chút dùng cũng không đủ.

Ác ý với nàng bức bách nàng? Nàng lại càng sẽ không động tâm, hẳn không cũng làm được. Nàng vừa khóc, hẳn đã mềm lòng rồi.

Hùa theo sở thích của nàng?

Nàng thích cái gì?

Tống Mạch nhíu mày.

Nàng thích nhất là nam nhân. Ngay từ đầu, nàng đã trăm phương nghìn kế muốn chiếm tiện nghi của hẳn. Hẳn muôn vàn tốt với nàng, chính là ở chuyện đó, rất ít chủ động cho nàng. Sau đó hẳn chủ động rồi, nàng lại giả bộ khuê tú...

Khi đó, nàng nhất định nhìn rất vất vả nhỉ?

Tống Mạch kìm lòng không đậu nở nụ cười, cười cười, ánh mắt đối diện với một bức họa trong đó, lập tức mím lại. Nữ nhân này, nàng có thể giả bộ thích hẳn, cũng có thể giả bộ không thích hẳn, không một kẽ hở như vậy, ai cũng không thấy rõ trong lòng nàng rốt cuộc là nghĩ như thế nào.

"Điện hạ." Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng của cận vệ.

"Nói." Tống Mạch không nhanh không chậm mà thu lại bức họa.

"Bẩm điện hạ, vừa nhận được tin tức, Tam tiểu thư Vệ Quốc công phủ đưa một phong thiệp mời cho Cảnh Trữ Hầu phủ, mời Thẩm đại tiểu thư ngày mai đi Vĩnh Trữ tự dâng hương, chẳng qua thực sự đưa thiệp mời là Vệ Chiêu, ngày mai hẳn ta sẽ đi cùng bào muội."

Vệ Chiêu?

Tống Mạch thiếu chút nữa quên mất hẳn ta. Thẩm Du lúc trước đúng là tiểu thư khuê các, mặc dù cùng Vệ Chiêu trao đổi tâm ý, nhưng vẫn tuân thủ nghiêm ngặt đạo nam nữ ở chung, chưa bao giờ có nửa phần đi quá giới hạn, Vệ Chiêu lấy lễ đối đãi giống vậy, đây cũng là nguyên nhân hẳn không có can thiệp. Nếu không nếu Vệ Chiêu dám động chân động tay với Thẩm Du, hẳn chắc chắn tiễn hẳn ta về trời. Thân thể này là nàng tạm cho Thẩm Dumượn, trước khi nàng đến hẳn sẽ không chạm vào, nhưng người khác cũng đừng mơ tưởng nhúng chàm. Buổi chiều trong động đá là tình thế bất đắc dĩ...

Nhớ tới động đá, Tống Mạch chợt nhớ lại tính sắc của nàng, nàng cũng thừa nhận rồi, nàng thích xem loại chuyện đó. Do dự một lát, hẳn lạnh nhạt mở miệng: "Biết rồi. Người... đi tìm mấy tập tranh xuân. cũng tốt nhất, trước khi mặt trời lặn giao cho ta."

"Thuộc hạ nhận... Điện hạ, điện hạ nói là, là..." Hộ vệ theo thói quen đang muốn nhận lệnh, sắp nói xong mới kịp phản ứng mình nghe được cái gì, không khỏi lắp bắp, hoài nghi mình có phải nghe lầm hay không. Điện hạ không gần nữ sắc, Vương phủ căn bản không có một nữ tử đương tuổi xuân, đều là một ít bà tử, hôm nay làm sao đột nhiên muốn xem...

Thanh âm của Tổng Mịch trở lạnh: "Người không có nghe sai, đi xuống đi."

"Dạ!" Hộ vệ run rẩy hai chân lui ra, sau khi rời khỏi đây chạy thẳng đến chỗ tổng quản Vương phủ xin ý kiến. Cái loại đồ vật đó, hẳn từng xem cũng không nhiều, ai biết điện hạ thích xem cái dạng gì? Béo gầy? Kín đáo lớn mật? Còn có, có cần thuận tiện chuẩn bị hai mỹ nhân chờ gọi đến hay không?

Bất luận như thế nào, trước bữa cơm chiều, hộ vệ vẫn là đưa một thùng tập tranh trông rất sống động đến trong phòng của Tổng Mịch.

Tổng Mịch không để ý đến, cứ như thường lệ dùng cơm, tắm rửa thay quần áo, lúc đi ngủ, mới tiện tay cầm ba bản, tựa vào trên giường, thờ ơ mở ra.

Chỉ liếc mắt một cái, khép lại luôn.

Nữ tử trong tranh ngực lớn mông phì, hẳn chỉ cảm thấy ghê tởm. Nữ nhân, nên là kiểu như nàng.

Nàng là cái dạng gì?

Trên người Tổng Mịch phút chốc nóng lên.

Bắt buộc chính mình không nghĩ đến nàng nữa, không nghĩ đến những dễ thương quyến rũ nàng từng cho hắn nữa, Tổng Mịch lại mở tập tranh ra.

Nếu nàng thích xem, ngày mai hẳn sẽ tiếp nàng cùng nhau xem, bây giờ xem trước, miễn cho ở trước mặt nàng lộ ra manh mối.

Không phải chỉ có một mình nàng biết giả bộ, hẳn cũng biết.

~

Cảnh Trữ Hầu phủ, Đường Hoan tỉnh lại liền nhận được thư của Tống Mạch.

Trên thư nói hai việc. Thứ nhất là Nhị thiếu gia nhà Lương thưởng thư chết bất đắc kỳ tử rồi, thứ hai là hẳn sẽ ở Vĩnh Trữ tự chờ nàng, không cho thời gian địa điểm.

Làm sao hẳn biết nàng muốn đi Vĩnh Trữ tự?

Phải người giám thị động tĩnh của nàng? Lấy địa vị của hẳn, đúng là làm được.

Đường Hoan có chút được chiều mà sợ, lại có loại cảm giác không thể nào xuống tay.

Theo lý thuyết, Tống Mạch đã quên sự lừa gạt của nàng nhưng còn nhớ rõ cảm giác với nàng, ngay cả khi nàng lộ ra bộ mặt thật hẳn cũng không có phản cảm, còn chủ động hẹn nàng, những điều này đều là có lợi với nàng. Nhưng là, nàng đã quen do nàng trăm phương nghìn kế tiếp cận Tống Mạch, quen nhìn như vô ý thực ra có lòng “câu” hẳn trên chọc hẳn, hiện tại hẳn như vậy, nàng nên ra tay như thế nào?

Nàng chỉ là lộ ra một mặt nạ lưu, cũng không nói chính mình là hái hoa tặc mà? Cho dù gặp mặt, nàng cũng không nên nhào lên đầu nhỉ?

Hay là nói, Tống Mạch muốn cùng nàng thử một chút chuyện còn chưa làm xong hôm qua?

Thôi, gặp mặt rồi nói sau, dù sao nàng không sợ hãi.

Sau khi ăn xong, Đường Hoan cùng Thẩm Di trước sau lên xe ngựa.

"Tỷ tỷ, môi tỷ như vậy, đi ra ngoài thật sự không thành vấn đề sao?"
Thẩm Di lo lắng nhìn Đường Hoan, ánh mắt có chút phức tạp. Đoan vương, ả là bỏ qua, nhưng là thấy tỷ tỷ ngay cả môi rách còn kiên trì đi gặp Vệ Chiêu, hiển nhiên trái tim tỷ tỷ vẫn đặt ở trên người Vệ Chiêu. Nếu tỷ tỷ có lòng, ả càng khó đá động Vệ Chiêu hơn.

Đường Hoan miễn cưỡng dựa vào cái đệm, lé mắt nhìn ả: "Ai không có lúc không cần thận cần phải mình? Vết thương nhỏ như vậy, có cái gì đáng ngạc nhiên? Muội muội, hôm qua muội đi quyến rũ Đoan vương điện hạ, nếu điện hạ không trách tội Hầu phủ, ta cũng cũng không so đo, chẳng qua là về sau muội ở bên ngoài chớ lại làm ra cái loại chuyện ném đi thể diện của phụ thân kia."

Trên mặt Thẩm Di đỏ trắng thay đổi: "Tỷ tỷ, làm sao đột nhiên tỷ hung dữ với muội như vậy?"

Đường Hoan hừ một tiếng, tầm mắt quăng đến đối diện ngoài cửa xe, "Vì sao? Trong lòng ngươi rõ ràng. Được rồi, hôm nay dẫn ngươi ra ngoài là Vệ Thực yêu cầu, ngươi im lặng, ta sẽ coi như ngươi không tồn tại, ngươi nói nữa, lập tức xuống xe trở về." Bộ mặt thật đã bị Tống Mạch biết rồi, nàng cũng không cần diễn tiểu thư khuê các gì nữa, xem thái độ của Tống Mạch đối với nàng hôm qua, nàng bây giờ dù cho đốt cả Hầu phủ, Tống Mạch cũng sẽ không để ý hành động làm trái đạo đức của nàng.

Nàng thích ý nhắm hai mắt lại.

Thẩm Di nhìn chăm chăm vào nàng, tay giấu ở trong ống tay áo nắm thật chặt. Nếu nàng vô tình, cũng đừng trách ả lòng da độc ác quấy nhiễu chuyện tốt của nàng.

Sau nửa canh giờ, xe ngựa dừng ở dưới chân núi Vĩnh Trữ tự.

Đường Hoan chuẩn bị xuống xe, vừa đẩy màn xe ra, đã thấy đối diện một nam một nữ đi tới, đúng là huynh muội Vệ Chiêu.

Ánh mắt đảo qua khuôn mặt tuấn lãng hơi đen của Vệ Chiêu, trong lòng Đường Hoan khẽ động.

Không bằng nàng chọc ghẹo Vệ Chiêu một chút trước? Đến lúc đó Tống Mạch thấy, nàng sẽ nói nàng cũng thích chọc ghẹo người, khi đó nếu Tống Mạch vẫn không ghét nàng, nàng không phải có lý do xuống tay với Tống Mạch haysao?

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 116: Phần Thưởng

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Phía sau Vĩnh Trữ tự núi non cây rừng trùng điệp xanh mướt, cảnh sắc làm cho con người thoải mái.

Dâng hương xong, Vệ Thục mời tỷ muội Thẩm gia vào trong núi tìm chỗ vắng vengắm cảnh đẹp, đi theo đặng sau là nha hoàn của từng người, xa xa phía sau cùng là Vệ Chiêu đi theo làm hộ vệ.

Đây không phải là lần đầu tiên bọn họ tới.

Sau khi hai người làm quen, Vệ Chiêu từng dùng cách này mời Thẩm Du đi rangoài, khi đó Vệ Thục sẽ tìm cơ kéo Thẩm Di đi dạo chỗ khác, cho hẳn tavà Thẩm Du có thời gian ở cùng một chỗ. Đương nhiên, thời gian cũng không dài, thời gian cũng chỉ là nói mấy câu. Thẩm Du cười mở không mất đoan trang, Vệ Chiêu cũng chưa từng đến quá gần mạo phạm tâm tư của giai nhân.

Hôm nay, Vệ Thục còn muốn lập lại chiêu cũ, thuận tiện cho huynh trưởng. Chuyện Đoan vương điện hạ ở trước mặt mọi người khinh bạc Thẩm Du đã truyền ra, sau khi trưởng bối Vệ gia nghe nói, lập tức bỏ đi ý định kết thân cùng Cảnh Trữ Hậu phủ, nhưng huynh trưởng không đồng ý, kiên quyết muốn cưới Thẩm Du. Tổ phụ giận dữ, muốn dùng gia pháp, làm mẫu thân ở giữa nói vun vào, cuối cùng úp úp mở mở ý bảo huynh trưởng xem ý của Thẩm Du trước. Nếu Thẩm Du và Đoan vương cố ý, hẳn ta chẳng phải là một lời tình ý gửi gắm vô ích?

Đáng tiếc có người không chịu phối hợp.

Thẩm Di ôm cánh tay Đường Hoan không chịu buông tay, làm bộ không có nghe hiểu ý của Vệ Thục, nếu Vệ Thục nói nơi đó có cảnh đẹp, ả cũng muốn lôi kéo Đường Hoan cùng đi. Đường Hoan muốn chọc ghẹo Vệ Chiêu, ở trước mặt hẳn ta phải chú ý dáng vẻ một chút, tất nhiên không tiện mạnh mẽ đẩy Thẩm Di ra.

Vệ Chiêu ở phía sau nhìn, dần dần không nhìn được rồi, bước nhanh đến phía trước, trực tiếp đến gần Đường Hoan nói: "A Du, mấy ngày trước Tam muội cho ta xem một quyển sách, ta đọc, có mấy chỗ không hiểu, thỉnh giáo Tam muội, muội ấy nói sách kia là của muội, muội ấy cũng không hiểu. Vậy bây giờ có thể làm chậm trễ một chút thời gian của muội không? Ta muốn xin muội giúp ta giải thích nghi hoặc."

Đường Hoan khẽ đỏ mặt, cúi đầu nói: "Được..."

"Vệ đại ca muốn hỏi cái gì thì ở chỗ này hỏi là được rồi, vừa vặn cũng cho chúng ta được thêm kiến thức." Thẩm Di ra vẻ ngây thơ nói.

Vệ Chiêu khách khí cười với ả: "Đều là những thứ khô khan nhàm chán, các muội đi sang bên cạnh ngắm cảnh trước đi, lát nữa chúng ta sẽ đuổi theo."

Vệ Thục muốn kéo Thẩm Di đi.

Thẩm Di căn cứ môi, lo lắng ôm cánh tay Đường Hoan không thả: "Không được, ta không thể để cho tỷ tỷ ở lại một mình, lần trước đã hại tỷ tỷ bị điện hạ ức... A, dù sao ta không yên lòng tách khỏi tỷ tỷ." Thẩm Di ảo não che miệng lại, vào lúc nhắc tới Đường Hoan bị điện hạ ức hiếp, ánh mắt ả dừng lại ở trên môi Đường Hoan, hàm ý trong đó không cần nói cũng biết.

Đường Hoan không thể tin nhìn về phía Thẩm Di, lại nhìn về phía Vệ Chiêu, nước mắt lập tức trào ra, giãy khỏi tay Thẩm Di, xoay người chạy về phía một bên con đường nhỏ. Vệ Chiêu đầu tiên là kinh ngạc lại là ghen tị

phần hận, mắt thấy Đường Hoan sắp chạy xa mới lấy lại tinh thần, sải bước đuổi theo nàng, vừa muốn mở miệng gọi người, đột nhiên tắt tiếng.

Bởi vì sau cây cổ thụ phía trước thông thả loé ra tới một bóng người, vừa vặn chặn ở trước người nàng.

"Điện hạ?" Vệ Chiêu bất giác ngừng lại, làm bộ muốn hành lễ. Bất kể sau khinghe nói chuyện kia hẳn ta bất mãn Tống Mạch như thế nào, nhìn thấy người, hẳn ta đều có loại sợ hãi tự nhiên.

Tống Mạch nhìn cũng không thèm nhìn hẳn ta, đi thẳng lên trước giữ chặt tay Đường Hoan, nâng tay lau nước mắt vẫn còn đọng ở trên mặt cho nàng, trên mặt mang theo nụ cười yếu ớt: "Bốn vương chạy qua đây thử xem một chút, vốn định cho nàng một bất ngờ thú vị, không ngờ ánh mắt nàng thật tốt, nhìn thấy bốn vương rồi."

Đường Hoan đưa lưng về phía mọi người, trừng hẳn một cái. Trời mới tin lời nói của hẳn, nhất định là luôn theo dõi nàng đó!

Tống Mạch thích nhìn dáng vẻ này của nàng, không có chút nào báo trước mà khom người ôm lấy nàng: "Đi, bốn vương biết một chỗ tốt, bây giờ dẫn nàng đi luôn."

"Điện hạ, người buông!" Đường Hoan giả vờ dấm bả vai hẳn giẫy dụa.

Tống Mạch cao giọng cười to, liếc thấy Vệ Chiêu chuẩn bị tiến lên, hẳn đứng lại, yên lặng nhìn hẳn ta, chờ Vệ Chiêu nhận mệnh cúi đầu, lúc này mới ôm Đường Hoan nhanh chóng vào trong rừng, thời gian mấy lần nháy mắt đã không thấy rồi, để lại ba người sững sờ đứng tại chỗ.

~

Tống Mạch mang Đường Hoan đến dưới một gốc cây thông già trên đỉnh núi, cúi đầu có thể thấy được mây mù lượn lờ giữa sườn núi.

Đường Hoan mặc quần áo mùa hè, lúc ở bên dưới còn cảm thấy nóng, lúc này đã thấy hơi lạnh rồi. Nàng rúc ở trong lòng Tống Mạch, không nhìn được đắp áo choàng trên người hẳn lên người mình, đắp kín rồi mới hâm mộ nói: "Thân bản lĩnh này của Điện hạ, quả thực sắp sánh ngang thần tiên trên trời rồi."

"Người đã gặp thần tiên?" Tống Mạch cúi đầu nhìn nàng, tay trái nâng bả vai của nàng, tay phải không nhìn được vuốt nhẹ mái tóc dài xoã ở phía sau nàng.

Đường Hoan lắc đầu, nhìn chăm chú mặt hắn cười: "Chưa từng thấy, chẳng qua thấy điện hạ, nhìn thấy cũng không kém thần tiên nhiều lắm đâu. Không biết võ công của điện hạ là học từ đâu? Có thể dạy ta một chút không?"

"Hôm nay trái lại biết ăn nói." Tống Mạch không để ý tới lời nói muốn học võ công của nàng, ngón tay chạm vào mặt nàng: "Sao không hỏi bốn vương mang người tới đây làm cái gì? Không sợ sao?"

"Sợ cái gì chứ, điện hạ bắt ta tới đây, hoặc là giết người, hoặc là cướp sắc. Giết người ta sợ cũng vô dụng, làm sao cũng không thoát khỏi điện hạ, cướp sắc nha, " Đường Hoan nâng tay lên sờ khuôn mặt của nam nhân, mặt mày ần tình: "Điện hạ tuần mỹ như vậy, ta cam tâm tình nguyện bị điện hạ như vậy, chính là không biết điện hạ học xong chưa..."

Tống Mạch không có ngăn cản nàng, nhìn chăm chăm vào mặt của nàng: "Thì ra là người chẳng những có sắc tâm, còn có sắc đảm."

"Điện hạ thích ta như vậy, không phải sao?" Ngón tay Đường Hoan rơi vào giữa đôi môi hắn, thử thăm dò vào bên trong, nam nhân không phối hợp, nàng mất hứng thu tay lại, nhìn dưới chân núi xa xa, "Rốt cuộc điện hạ muốn làm cái gì?"

Tống Mạch dùng hai tay giữ lấy mặt nàng, "Bốn vương muốn hiểu rõ người nhiều hơn, quen thuộc rồi, có lẽ có thể sớm ngày cởi bỏ hoang mang với

người."

Đường Hoan "hứ" một tiếng, "Điện hạ định hiểu ta như thế nào? Ôm ta sao?"

Tống Mạch cười cười, từ trong lòng lấy ra một quyển tập tranh để vào trênđùi nàng: "Cùng làm chuyện người thích với người, như vậy có thể hiểungười hơn một chút hay không?"

Chuyện nàng thích làm?

Đường Hoan nghi hoặc liếc hẩn một cái, giơ tay cầm tập tranh lên, mở ra, đờinhìn thấy bên trên hình vẽ nam nữ trông rất sống động, nàng chấn động,cơ mà mặt không đỏ tim không đập ngửa đầu nhìn Tống Mạch: "Điện hạ, điện hạ muốn cùng xem cái này với ta?" Người này, chả lẽ mấy giấc mộng trước giày vò quá mức, bị kích thích thay đổi tính cách? Nếu không cho dù còn bản năng thích nàng, làm sao hẩn có thể, làm sao có thể nghĩ đến muốncùng nàng làm loại chuyện này?

Nàng xem là đương nhiên, hẩn xem, sẽ không phải là luyện công tẩu hỏa nhập ma chứ?

"Sao nào, người không dám cùng xem với Bốn vương sao?" Tống Mạch âm thầmdùng nội lực bình ổn khí huyết cuộn cuộn trong cơ thể, trong lòng vừabực vừa giận. Bởi vì chính mình mà tức giận, rõ ràng tối hôm qua mộtngười xem cũng không có chuyện gì, ở trước mặt nàng, lại không nhin được nóng.lên. Cũng bởi vì nàng mà tức giận, hẩn thích nàng, cho nên mới khó chịu, nhưng nàng bây giờ bình tĩnh không giống người, rốt cuộc là damặt nàng quá dày, hay là trong lòng một chút cũng không có hẩn?

Không muốn bị nàng nhìn chăm chăm, Tống Mạch ý bảo nàng tiếp tục lật xem:"Biết người thích, bốn vương sai người chuẩn bị một thùng, đây là mộtquyển bốn vương cảm thấy tốt nhất, người xem xem, so sánh với trước kiangười xem như thế nào?"

Sắc mặt hần bình thường ánh mắt hần bình tĩnh, Đường Hoan nghi ngờ liếc hần một cái, lúc này mới nghiêm túc nhìn lại.

Bức thứ nhất, trong tranh hai người ở trên kháng lớn, hai tay nữ nhân vịn cửa sổ mà quỳ, nam nhân quỳ đứng ở phía sau nàng. Động tác có vẻ bình thường, chỉ là vào ban ngày, đỉnh đầu ba cánh cửa sổ mở rộng, ngoài cửa sổ dưới mái hiên ngời mấy tiểu nha đầu đang chơi dây thừng. Trong phòng hẳn là lão gia phu nhân, sắc mặt phu nhân đỏ bừng, miệng bị trượng phudùng vải đỏ cuốn lấy ...

Đường Hoan đối với bức họa hứng thú không lớn, lặng lẽ cảm thụ dưới thân, Tống Mạch vậy mà không có phản ứng!

Là lực hấp dẫn của nàng với hần trở nên yếu đi sao?

"Người cảm thấy tư thế này như thế nào?" Đường Hoan rất nghiêm túc cùng hần thảo luận tâm đắc, "Loại không khí trộm tình ban ngày này cũng không tệ lắm, chẳng qua là nếu ta là lão gia kia, ta mới không chặn miệng thê tử lại, dù sao bên ngoài đều là nha hoàn của nhà ta, bị các nàng nghe thấy thì đã có sao? Ai dám sau lưng nói nhảm, ta liền làm nàng ta ngay trước mọi người, nhân tiện cho người khác xem một chút, răn đe. Còn có phu nhân này, vợ chồng làm việc này là thiên kinh địa nghĩa, nàng có cái gì mà ngượng ngùng? Người xem xem, nàng trông như không tình nguyện, nhưng động tác thắt lưng này, rõ ràng là phía sau ghênh đón cái vật kia đó... Chắc chắn, cái này khẳng định là nam họa sĩ vẽ, vẽ vật này của nam nhân lớn như vậy, ta cũng không tin, cái vật lớn như vậy, có thể đâm vào? Điện hạ, người nói có thể không?"

Tống Mạch trầm mặc, thật lâu sau mới nói: "Bốn vương không biết, chẳng qua, bốn vương trái lại hoảnh nơi này của nữ nhân, thật có..."

"Lớn sao?" Đường Hoan dường như không có phát hiện sự lúng túng của hần, thuận miệng nói tiếp, "Đương nhiên là có rồi, ta cảm thấy của nàng còn

không có lớn bằng củata đâu." Đưa tay xoa xoa của mình. Vừa xoa xong, phía dưới đã bị một vật chổng vào rồi. Đường Hoan cười trộm trong lòng, cố ý cọ cọ hấn sau đó để sách xuống, đầu gối lên trên cánh tay hấn, khiêu khích nhìn hấn: "Điện hạ, tự chủ của người cũng quá kém rồi, bình thường phải rèn luyện nhiều hơn mới được."

Tống Mạch buông bỏ lửa nóng vẫn áp chế trong cơ thể, chỉ nhìn chăm chăm vào nàng: "Thẩm Du, người vẫn là nữ nhân sao?"

Đường Hoan ngọ nguậy ở trong lòng hấn, thân thể chuyển nghiêng về phía bụng ngực bên kia của hấn, dán thật sát lên hấn: "Điện hạ, nếu ta không phải nữ nhân, người sẽ xem cùng ta sao?"

Tống Mạch nắm lấy tay nàng đang định mò vào trong quần áo của hấn, mắt chứa uy hiếp: "Xem ra người chẳng những thích xem, còn thích làm."

Đường Hoan chậm rãi ngồi dậy, khóa ở trên đùi hấn, một tay vòng quanh cổ hấn, một tay giãy khỏi trói buộc của hấn, chỉ vào tập tranh bị đặt ở trên tảng đá lớn bên cạnh: "Đúng vậy, nhưng mà trước kia ngại cho thân phận, cũng chỉ có thể vụng trộm xem, không có nam nhân phối hợp với ta, cho dù có, ta cũng không bỏ xuống được thể diện đi tìm. Bây giờ bí mật của ta đã bị điện hạ phá thien rồi, điện hạ tựa hồ cũng không ghét bỏ ta như vậy, vậy điện hạ, người có thể giúp ta giải thích nghi hoặc không? Ta vẫn, luôn muốn tận mắt nhìn nam nhân, nhìn mỗi một chỗ, sờ mỗi một chỗ."

Tống Mạch lấy tay che kín mắt nàng, gắng sức không phát ra âm thanh rồi nuốt vùi lặn, lúc này mới dời đi, bình tĩnh hỏi lại: "Giúp người giải thích nghi hoặc, bốn vương có lợi ích gì?"

Đường Hoan cười quyến rũ, dùng sức chổng lên cái vật kia cọ cọ, ngay sau đó ngượng ngùng rúc vào trong lòng nam nhân: "Cái ta có thể cho điện hạ, nói vậy trong lòng điện hạ hiểu rõ, chỉ cần điện hạ không hành hạ ta, người bảo ta làm cái gì cũng được."

"Như thế nào gọi là hành hạ người?" Tay Tống Mạch bắt đầu đọc theo lưng eo nàng nhẹ nhàng di chuyển.

Đường Hoan thoải mái mà kêu một tiếng, thanh âm vừa mềm mại vừa tủi thân: "Điện hạ đối với ta như thế nào cũng có thể, nhưng nếu là giao ta chonam nhân khác cưỡng bức, đó chính là hành hạ. Đương nhiên, nếu điện hạ đưa nam nhân khác đến trước mặt ta để cho ta làm theo ý mình, đó chính là thương ta."

"Người là nữ nhân bốn vương vừa ý, đời này nam nhân khác đừng mong chạm vào người, người cũng đừng mong chạm vào người khác." Tống Mạch nắm chặt eo nàng, chăm chú nhìn vào mắt nàng nói. Thấy nàng một chút cũng không sợ hãi hoặc là bất mãn, ngược lại vui vẻ nhìn hắn cười, Tống Mạch rời mắt, không đi tìm tòi nghiên cứu thật giả của nàng, vươn tay lật tiếp một tờ trong tập tranh, trong mắt cuối cùng cũng lộ ra ý cười: "Nếu sau khi người chịu cùng bốn vương thử tư thế này một chút, bốn vương sẽ thưởng chính mình cho người, để cho người giải thích nghi hoặc."

"Tư thế gì?" Đường Hoan lé mắt nhìn. Thấy rõ rồi, cho dù kiến thức của nàng rộng rãi, vẫn là không nhịn được nóng mặt một chút, xấu hổ chui vào trong lòng của hắn: "Điện hạ xấu lắm!"

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 117: Gả Cho Ta

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Nữ nhân then thùng trôn vào trong lòng hấn, cũng không biết là xấu hổ thật hay xấu hổ giả, nhưng Tống Mạch chính là thích bị nàng nhào lên như vậy, thân thể mềm nhũn càng không ngừng dán lên người hấn ủn vào trong lòng hấn, giống như con mèo hy vọng chủ nhân chơi đùa cùng nó.

Hấn ôm chặt lấy nàng, tiến đến bên tai nàng nói nhỏ: "Sao nào, người có bằng lòng hay không?"

Lỗ tai bị hơi thở của hấn thổi trúng ngứa ngứa, Đường Hoan không nhịn được ở trong lòng hấn cọ cọ, nhỏ giọng nói: "Được, chẳng qua điện hạ phải cho ta xem trước, cho ta sờ trước."

Tống Mạch nhẹ nhàng hôn nàng một cái: "Được, kế tiếp người muốn làm cái gì thì làm cái đó đi, bổn vương đều nghe lời người." Nếu nàng thích, hấn cho nàng luôn, dù sao, cũng không phải lần đầu tiên.

"Điện hạ..."

Đường Hoan có chút không thể tin được ngẩng đầu, nhìn vào tròng mắt đen dụ dàng của nam nhân, "Điện hạ, người ... vì sao người dung túng ta như thế? Ta trong ngoài không đồng nhất không biết liêm sỉ như vậy, đổi lại người khác nhất định sẽ phi nhổ ta, điện hạ là người đứng ở trên đám mây, vì sao..."

Đường Hoan may mắn Tống Mạch đối với nàng như vậy, nhưng nàng thật sự không nghĩ ra.

Làm hái.hoa tặc, nàng cũng chưa từng nghĩ tới động tâm, cũng chưa từng động tâm, cho nên cũng sẽ không mong đợi cũng sẽ không để ý nam nhân là cóđộng tâm với nàng hay không. Nhưng Đường Hoan biết, nữ nhân như nàng,nam nhân có thể yêu sắc đẹp của nàng. Yêu thân thể của nàng yêu nhữngbản lĩnh đó của nàng, tuyệt đối sẽ không yêu con người của nàng. Sau khi biết được cách làm người của nàng còn tốt với nàng, vậy nhất định làham muốn thân thể của nàng, ham muốn ở trên người nàng đạt được cực lạc, nhưng là, Tống Mạch cũng không phải loại người bởi vì dục vọng mà lừanàng lấy lòng của nàng.

Chẳng lẽ mấy giấc mộng trước, ảnh hưởngđối với hãn thực sự sâu như vậy? Khiến cho hãn yêu nàng yêu đến mức quên mất xấu xa của nàng nhưng lại nhớ được người là nàng đây, yêu đến mứcbất kể nàng biến thành cái dạng gì hãn đều yêu nàng?

Thôi, phải thì như thế nào, cho dù hãn bây giờ tốt với nàng, cũng là bởi vì hãn không còn nhớ.

Nếu hãn không còn nhớ, lát nữa nàng liền tranh thủ hoàn thành chuyện tốt cùng hãn.

Đường Hoan dán lên bả vai nam nhân, chờ hãn trả lời.

Bất kể lý do gì, bất kể thật giả, nhiều ít cũng có thể tháo gỡ một ít mê hoặc đi?

Vì sao dung túng nàng?

Tống Mạch cũng muốn biết.

Cánh tay hãn vòng chặt một chút, nghiêm túc nói cho nàng: "Bởi vì ta thíchnàng, thích nàng - nữ nhân xấu xa này." Về phần vì sao thích, hãn khôngbiết, vào lúc hãn muốn biết muốn không yêu nữa, nàng đã hoà vào cốt nhục của hãn, không muốn nàng, hãn cũng không được. Muốn nàng,

tựa như hiện tại, cho dù biết rõ trong lòng nàng không có hẳn, chỉ cần có thể ôm nàng, hẳn cũng cảm thấy thỏa mãn.

Gặp phải nàng, hẳn nhận rồi.

Lừa hẳn thì như thế nào, chỉ cần có thể để cho nàng ở lại bên người, dù cho bị nàng lừa cả đời, hẳn cũng bằng lòng. Hẳn cũng không tin, hẳn tốt với nàng cả đời, còn không làm nóng được trái tim của nàng.

Thích nàng - nữ nhân xấu xa này?

Đường Hoan ngẩn người, lời này làm sao nghe có chút quen tai?

Không kịp ngẫm nghĩ, nàng lại chú ý tới một vấn đề khác, cười nhìn hẳn: "Điện hạ, sao người không xưng bốn vương rồi?"

Tống Mạch đỡ trán nàng, con người đen như mực: "Về sau ở trước mặt nàng, chỉ có Tống Mạch, chỉ có ta, không có Đao vương, cũng không có điện hạ."

Đường Hoan bưng lấy mặt hẳn, giữa đầu chạm chạm vào môi hẳn, ánh mắt mê ly ẩn tình: "Về sau ta cũng chỉ gọi người là Tống Mạch, có thể chứ?"

"Có thể." Tống Mạch nhìn chăm chăm đôi môi nàng, kì lòng không đậu muốn đuổi theo đặt lên.

Đường Hoan giả hoạt né tránh, thân mình nghiêng ra sau, Tống Mạch không khỏi di chuyển theo nàng, Đường Hoan chỉ chỉ mặt cỏ dưới tàng cây, vênh mặt thất hàm sai khiến: "Tống Mạch, người qua bên kia năm đuổi thẳng, ta muốn sờ người rồi." Khôi phục võ công rồi, thân thể hẳn bây giờ tuyệt đối là tiếp cận trong hiện thực nhất, nàng muốn nhìn. Trước khi đi vào giấc mộng thời gian khẩn cấp, nàng cũng chưa thể đã nghiệm.

Tống Mạch đứng yên, trên mặt không khống chế được nóng lên. Ban ngày ban mặt, thật sự phải trần truồng nằm ở trước mặt nàng mặc nàng muốn làm gì thì làm sao?

Đường Hoan dựa vào cây, ung dung nhìn hấn. Là chính hấn không chê nàng, là chính hấn đưa lên, sao bây giờ lại ngượng ngùng rồi?

Thấy cái bộ dạng không biết xấu hổ không biết thẹn thùng kia của nàng, Tống Mạch dần quyết tâm, lưng xoay sang chỗ khác, nâng tay cởi áo bào.

Đường Hoan nở nụ cười: "Đừng nóng vội đừng nóng vội, người nằm xuống là được, xiêm y ta thích tự mình cởi."

Trên đời làm sao có thể có nữ nhân như vậy!

Tống Mạch âm thầm điều tức, sau khi bình tĩnh lại nằm xuống, suy nghĩ một chút, không có nhắm mắt, yên lặng nhìn chăm chú vào nàng. Nàng còn không sợ xấu hổ, hấn cũng không có gì phải sợ, hôm nay hấn cũng muốn xem nàng làm như thế nào. Nếu nàng chỉ thích thân thể hấn, vậy hấn cũng phải nhìn vẻ mặt yêu thích trên mặt nàng.

Đường Hoan chậm rãi đi đến bên cạnh hấn, giạng chân ngồi ở ngang hông hấn, chống lại cái nhìn chăm chú của hấn, nàng cười cười, "Người nhìn ta như vậy, ta sẽ ngượng ngùng."

"Phải không? Ta không nhìn ra." Tống Mạch thản nhiên nói. Mặt cũng không đỏ tí nào, vậy cũng gọi là ngượng ngùng?

"Được rồi, người muốn như thế nào đều tùy người, lát nữa người đừng thẹn thùng là được rồi."

Đường Hoan cúi xuống, khuôn mặt cách hấn không quá một bàn tay, hai tim đập trật một nhịp. Đường như không có phát hiện hô hấp của nam nhân bỗng nhiên rối loạn, Đường Hoan nâng tay sờ mặt của hấn, ngón trở

từ cái trán của hắn nhẹ nhàng dờ xuống, ánh mắt si mê: "Tổng Mạch, trông người thật đẹp, đã xem nhiều tập tranh như vậy, người là nam nhân ta thấy đẹp nhất. Người xem, ta thích nhất dung mạo này của người, lạnh như vậy, cái gì cũng không nhìn vào trong mắt. Người biết không, lần đầu tiên gặp người, ta đã nghĩ, người lạnh như thế, lúc làm chuyện đó, có thể nó lên một chút hay không?" Cúi đầu khẽ hôn mắt của hắn.

Tổng Mạch nhắm lại lại mở ra, trong lòng phức tạp: "Ở cửa thượng thư phủ?"

"Đúng vậy, " Đường Hoan nhìn hắn cười, nói dối đã thành bản năng, "Không nghĩ tới sao, ngay trước mặt nhiều khách khứa như vậy, ta bên ngoài nói lời lạnh nhạt với người, nhưng trong đầu lại muốn lột quần áo của người xuống. Tổng Mạch, ta giả bộ giống không?"

"Giống, ta cũng đã bị nàng lừa được rồi." Trong mắt Tổng Mạch đã khôi phục lại bình tĩnh.

Đường Hoan đắc ý cười cười, ngồi thẳng, vươn tay cởi áo cho hắn, thỉnh thoảng giương mắt cùng hắn nhìn nhau một lát. Cởi áo ngoài ra, lúc cởi cái nút thắt dưới nách áo lót, nàng dừng lại, sắc sảo hỏi hắn: "Khẩn trương à?"

Tổng Mạch hừ lạnh một tiếng xem như đáp lại.

Giả bộ cái gì mà giả bộ, mặt đỏ rần rần, Đường Hoan trêu tức nhìn hắn, chậm rãi cởi bỏ nút thắt, gỡ hai tay áo của hắn ra, áo bào ở lại dưới thân hắn. Nam nhân vẫn nhìn nàng, Đường Hoan không biết rốt cuộc hắn muốn nhìn cái gì, đơn giản không để ý tới, một tay chống ở bên thân hắn, một tay dọc theo cổ hắn dờ xuống, khen hắn: "Trên người người cũng đẹp, trắng nõn, nhưng lại cũng không phải cái loại trắng bệch kia, như ngọc, cảm giác cũng tốt, chẳng qua là, vì sao..."

Tổng Mạch chịu đựng ngứa ngáy kia, không mở miệng, chờ tự nàng nói tiếp.

Đường Hoan nhìn chăm chăm vào mắt hấn, ngón tay lại thuận thực đặt ở trên một hạt Tiểu đậu đậu, ánh mắt hồn nhiên ngây thơ: "Chẳng qua là, vì sao trên Bạch ngọc này lại thừa ra hai chấm đỏ?"

"Lấy ra, buồn." Tống Mạch bình tĩnh mở miệng.

Đường Hoan khẽ giật mình, lập tức nghĩ tới, nơi này của Tống Mạch chưa làm nổi lên cảm giác, sẽ chỉ khiến hấn buồn. Dùng mắt hứng che giấu ảo não nơi đáy mắt bởi vì nhất thời sơ xuất tính sai chỗ mà sinh ra, Đường Hoan tiếp tục xoa nhẹ hai cái, "Làm sao có thể buồn? Ta thấy trên sách đều viết nơi này của nam tử cũng..." Mắt thấy ánh mắt của Tống Mạch trở nên như dao găm, nàng vội dời ngón tay, như lơ đãng đảo qua bụng hấn. Nghe hô hấp của hấn chợt biến nặng, thân thể cũng kéo căng, Đường Hoan bình tĩnh đại ngộ, "Thì ra nơi này của nam nhân của ta không thể chạm vào nhất."

Nam nhân của nàng...

Có vui sướng không chịu khống chế mà xông lên đầu, Tống Mạch ngưng mắt nhìn nàng: "Ai nói ta là nam nhân của nàng?" Không biết khuôn mặt tuấn tú của mình nhiễm ráng chiều, tươi đẹp như hoa đào nở rộ.

"Người nói thích ta, còn ngoan ngoãn mặc cho ta sờ, như vậy còn không tính là nam nhân của ta sao?" Đường Hoan thường thức cảnh đẹp trước mắt, từ trên người hấn lật xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm mặt hấn, tay phải nhẹ nhàng kéo dây lưng của hấn, ngón tay út để lên vật kia cọ này cọ này.

Tống Mạch nắm tay thật chặt, "Muốn sờ cũng nhanh lên một chút, nàng sờ xong rồi, ta còn có việc muốn làm."

Đường Hoan liếc hấn một cái, không nhìn hấn nữa, ném quần của nam nhân sang một bên, tới gần nhìn tỉ mỉ, kinh ngạc ra tiếng: "A, thì ra nơi này của nam nhân thực sự lớn như vậy! Tống Mạch, người, người đã làm cùng nữ nhân khác chưa? Thật sự đâm vào, các nàng không sao chứ?" Ngón tay

ở trên Tiểu Tống Mạch ấn tới ấn đi, gậy trái gậy phải, điểm điểm “đinh đầu” xoa xoa “người hầu”, sau cùng mới cầm, trong mắt là vừa lòng tận đáy lòng.

Lòng ngực Tống Mạch phập phồng kịch liệt, trong cơ thể lửa nóng cuộn cuộn, có bị nàng chọc ra, còn nhiều hơn là tức giận mà ra! Nàng coi hẳn là loại người nào?

Muốn theo lời của nàng lừa nàng từng chạm vào nữ nhân khác xem nàng phản ứng như thế nào, lại sợ nàng tin là thật, lửa giận đây người không thể phát tiết, rốt cuộc Tống Mạch không đê nén được, chợt túm lấy cánh tay trái nàng kéo qua người mình, nàng thét chói tai nghiêng ngả xuống dưới, hẳn ấn bả vai nàng thuận thế xoay người đê lên, làm bộ muốn xé vạt áo nàng: "Cũng không có việc gì, nàng có thể tự mình thử xem."

Kinh ngạc qua đi, Đường Hoan phối hợp vươn hai cánh tay ra “mặc quần đến hái”, mi nhãn như tơ: "Được, chẳng qua là người phải dịu dàng một chút, ta sợ đau."

Tựa như một đấm đấm vào bịch bông!

Tống Mạch hận không thể lập tức đấm vào xem nàng sau khi đau còn có thể thản nhiên như vậy hay không, nhưng như vậy cho dù nàng đau, trong lòng cũng là cao hứng ấy nhỉ?

Hắn sẽ không để cho nàng đắc ý.

Tống Mạch nhanh chóng tỉnh táo lại, thấy mặt nàng tràn đầy mong đợi, hẳn trả lại cho nàng một nụ cười xấu xa, bàn tay to từ chỗ cổ áo nàng đẩy vào, đê lại một vật tròn xoa nắn chơi đùa, sau đó ở trong tiếng hừ nhẹ trên người của nàng nói: "Dịu dàng nhất định sẽ dịu dàng, chỉ là bây giờ còn chưa đến lúc đó. Theo như ước định lúc trước, bây giờ nàng sờ ta xong rồi, chúng ta nên thử cái tư thế kia một chút rồi."

Có cần xấu xa như vậy hay không?

Đường Hoan nhấc chân vòng quanh eo hắn, ôm người xấu hổ cầu xin tha thứ: "Đừng, như vậy, như vậy cũng quá xấu hổ rồi ... Tống Mạch, ta muốn ném thử loại tư vị đó nhất, người cũng mau mau muốn ta đi?"

Mặt cười của nàng trắng hồng, giống như trái cây say lòng người, Tống Mạch tùy theo lòng mình cúi đầu gặm nàng, cũng không mặc mưu: "Chiếm xong tiện nghi mới biết được xấu hổ? Muốn lừa gạt qua? Yên tâm, ta không dễ lừa như vậy đâu. Đến, nằm im không được nhúc nhích, đến lượt ta cởi áo tháo thắt lưng cho nàng rồi. Nàng xem ta, ta còn không biết bên trong nữ nhân là bộ dáng gì."

"Tống Mạch..." Đường Hoan nắm chặt tay hắn, thanh âm kiều mỹ, sắp nhũn cả xương cốt của nam nhân rồi.

Tống Mạch dứt khoát chặn miệng nàng lại, vội vàng lột xiêm y của nàng ra.

Đường Hoan nóng nảy thật sự rồi. Nàng vốn là không thích hầu hạ hắn như vậy, ngậm một lát không sao, thời gian quá dài miệng mỗi mùi vị lại quái dị. Bây giờ thật sự phải làm loạn cùng hắn, hắn nửa tựa vào trên tảng đá khoan khoan khoái khoái, nàng lại đầu dưới chân trên ghé vào trong lòng hắn, không nói ăn hắn tốn sức hay không, ban ngày ban mặt, nàng thật sự phải vênh mông tùy ý hắn quan sát hoặc là làm một vài cái khác?

Hai người còn chưa từng có hoang đường như vậy.

Thật vất vả quay đầu né tránh hắn, Đường Hoan vội vàng để lại bàn tay đang tàn sát bừa bãi của hắn: "Đừng, ta, ta đồng ý với người còn không được sao?"

"Nếu đồng ý, vì sao còn ngăn cản ta?" Tống Mạch giống như sói, sâu kín nhìn nàng chăm chăm.

Đường Hoan như sợ hãi nhắm mắt lại: "Ta, suy cho cùng ta là nữ nhân, người, người có thể xoay qua chỗ khác trước, ta tự mình cởi hay không?"

Tống Mạch cười lạnh, ánh mắt chuyển qua trên đầu nàng: "Thế nào, còn muốn từ phía sau lưng cho ta một trâm?"

Đường Hoan tức giận cào mu bàn tay hăn: "Nói cái gì đấy, người cho là ta chỉ biết giết người sao? Nhanh lên một chút, phải xoay sang chỗ khác ngoanngoãn chờ, nếu không ta không hầu hạ người, cho dù người giữ ta ở trên người người, người còn có thể quản được miệng ta động hay không động sao?"

Tống Mạch biết trong lòng nàng tính chủ ý khác, cũng may hăn cũng không thật sự muốn như vậy, chỉ là muốn trêu chọc nàng một chút xem da mặt nàng rốt cuộc có bao nhiêu dày thôi, bèn ngồi dậy, "Được, chờ nàng thì chờ nàng, nhưng mà, cây trâm này vẫn là giao cho ta bảo quản trước đi." Thuận tay rút đi cây trâm của nàng, tóc đen đầy đầu rủ xuống như thác nước.

"Còn nói thích ta đấy, ngay cả chút tin tưởng ấy cũng không có."

Đường Hoan bĩu môi, chờ sau khi Tống Mạch xoay sang chỗ khác, nàng vừa nhò giọng oán giận hăn quá xấu xa, nhìn đứng đắn thực ra trong lòng hạ lưng giống nhau, vừa lặng lẽ ôm quần áo của hăn vào trong tay, sau đó vào lúc Tống Mạch như có phát hiện nhanh chóng đứng dậy, chạy đến vách đá, cười ha hả: "Tống Mạch, người đồng ý với ta không thử tư thế kia, nếu không ta lập tức ném quần áo của người đi, cho người mộng trắng hếu hồi kinh!"

Tống Mạch sửng sốt.

Dưới cây thông già trên vách đá, nàng khiêu khích nhìn hăn, con người đẽo sáng ngời, nụ cười bừa bãi giương rộng, váy dài múa may theo gió tựa như đoá hoa nở rộ ngược gió.

Hăn nghe thấy tiếng đập của trái tim mình.

"Nàng dám ném xuống, ta cũng dám ném nàng xuống, không tin nàng thử xem." Tống Mạch chậm rãi đứng lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ điềm nhiên như mây như gió, phảng phất như cũng không biết trên người mình trần như nhộng.

Ánh mắt Đường Hoan dừng ở trên Tiểu Tống Mạch đang ngủ gục xuống của hắn, "Ta không tin!" Nàng tin, nhưng nàng cũng tin tưởng, cho dù Tống Mạch ném nàng xuống, đó cũng là có năm chắc nàng sẽ không xảy ra chuyện gì.

"Vậy nàng cứ ném đi." Tống Mạch đi về phía nàng.

"Ném thì ném!" Đường Hoan tiện tay ném quần áo ra sau rơi xuống dưới, xoay người muốn chạy, chỉ là còn chưa kịp nhắc chân, trước mắt chợt lóe một bóng người, ngay sau đó, người đã bị quăng thật cao ra ngoài.

"Tống Mạch người khốn khiếp!"

Cho dù có chuẩn bị, Đường Hoan vẫn là sợ tới mức "A A" kêu to, người không chịu khống chế bay lên trên, bay đến điểm cao nhất lại bắt đầu rơi xuống, một quả tim sắp bay đến cổ họng rồi, lại chỉ có thể trở mắt nhìn nam nhân kia ở giữa không trung túm áo bào lên mặc vào người, nhanh nhẹn như tiên, sau đó, hắn đứng trên một ngọn cây ở sườn núi, nàng... thấiphơn hắn rồi!

"Khốn khiếp, mau mau cứu ta lên!"

Lời còn chưa dứt, trên lưng căng thẳng, khi mở mắt ra, đã trở lại đỉnh núi.

"Người muốn dọa chết ta mà!" Bất chấp hai chân như nhũn ra, Đường Hoan oán hận cho nam nhân một trận tay đấm chân đá, đánh đánh thiếu chút nữa mất lực mềm oặt xuống, bị Tống Mạch ôm vào trong lòng. Tống Mạch ôm nàng hai tay lại nắm eo nhỏ, đưa người tới dưới tàng cây tùng, để

cho nàng dựa vào thân cây thở dốc, thấy nàng thở gấp bình thường rồi, hẳn nâng cằm nàng lên: "Chúng ta cùng đổi lại, ta không cần tư thế kia nữa."

Đường Hoan mở to mắt, trong mắt một mảnh mờ mịt, còn chưa khôi phục lại từ trong kích thích vừa rồi.

Tống Mạch hôn nhẹ hai má hồng hào của nàng, ánh mắt dịu dàng như nước: "Ta muốn nàng, gả cho ta làm vợ."

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 118: Thê Cường

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Bên ngoài sắc trời tối mờ, Đường Hoan ở trên sạp gian phụ dùng cơm tối xong, chờ sau khi Thanh Hạnh phân phó tiểu nha hoàn thu dọn đồ luixống, nàng cũng đuổi nàng ta đi, tự mình về phòng nghỉ ngơi.

Thời tiết tháng sáu hè nóng bức, tuy nói chạng vạng nổi lên gió mát, trong phòng vẫn có chút oi bức, Đường Hoan cởi đến chỉ còn một cái áo ngực màu trắng lê và quần trong sa mỏng xanh nhạt, cầm lấy quạt tròn năm chết dí trên ghế nằm trúc vàng, nhắm mắt quạt mát.

Trước khi chia tay, Tống Mạch nói buổi tối sẽ qua tìm nàng.

Tìm nàng làm cái gì? Thương lượng ngày kết hôn.

Hắn muốn cưới nàng, Đường Hoan cầu còn không được, chỉ hỏi hắn muốn khi nào thì cưới. Tống Mạch nói cần sai người chọn lựa ngày tốt, nàng nói muốn nhanh chóng gả cho hắn, Tống Mạch cũng nói muốn nhanh chóng cưới nàng về, sau đó thì hẹn tối nay tới đây, để cho nàng chọn lấy một ngày ở trong đám ngày tốt.

Thành thân sẽ động phòng, giấc mộng này quả thực là thuận lợi lạ thường.

Mấy giấc mộng trước cũng chưa từng thuận lợi như vậy.

Điều này cứ làm cho Đường Hoan có một loại cảm giác không ổn, giống như trước kia luôn phải nhọc lòng mới có thể ăn con thỏ vào miệng, lần này lại đột nhiên chủ động đưa đến trước mặt nàng, đổi lại thành ai, cũng không dám hạ miệng ý chứ?

Hết lần này đến lần khác nàng lại không tìm thấy nguyên nhân làm cho nàng không nở.

Trời hoàn toàn tối lại, gió đêm thổi vào màn cửa sổ bằng lụa mỏng mang đến cảm giác mát nhẹ, cây quạt trong tay nữ nhân càng đong đưa càng chậm, dần dần ngừng lại. Cánh tay trắng mịn từ trên bụng trượt rơi xuống, cây quạt tròn kia đầu tiên là rơi ở trên ghế, chờ sau khi nữ nhân đang trong giấc ngủ động mấy cái, cuối cùng có quá nửa đã thò ra ngoài ghế, lắc lắc lơ lơ mắt thấy sắp rơi rồi.

Cánh tay của nữ nhân nhẹ nhàng giật một cái, quạt tròn rơi xuống...

Trước khi chạm vào đất, bị một bàn tay đỡ được, bàn tay kia lớn hơn rất nhiều so với bàn tay nhỏ bé của nữ nhân, thon dài trắng nõn.

Tống Mạch quỳ một gối xuống ở trước ghế trúc, tay trái chống lên ghế nằm, tay phải nhẹ nhàng quạt cho nàng, ánh mắt dừng ở trên khuôn mặt đang ngủ càng lộ vẻ kiều my khi ở trong ánh đèn nhu hoà của nàng, dừng ở trên xương quai xanh tinh xảo của nàng, dừng ở trên bộ ngực đầy đặn cao cao quấn trong áo ngực của nàng, dừng ở trên bụng phẳng lì của nàng, dừng ở trên đôi chân dài như ẩn như hiện dưới lớp sa mỏng của nàng, dừng ở trên đôi bàn chân nhỏ trắng mịn của nàng. Từ đầu đến chân nhìn một lần, lại dọc theo đường về nhìn lại.

Nàng nhất định là cố ý mặc thành như vậy cho hắn nhìn.

Nàng nhất định là biết, hắn có bao nhiêu muốn nàng có bao nhiêu khát vọng nàng, nàng nhất định biết, hắn sẽ không nhận được...

Thả quạt tròn xuống, Tống Mạch cởi áo ngoài ra nhẹ nhàng đặt lên bàn bên cạnh, sau đó quỳ gối ở hai bên mạn chân nàng, cúi đầu, môi dán lên bụng nàng.

Nhấn mịn, ấm áp, là nàng thật, không phải bóng dáng trong hư ảo nửa đêm tỉnh mộng.

Hắn nhắm mắt lại, hai tay giữ ở dưới nách nàng, một cái một cái hôn đi lên, đụng tới áo ngực, hắn không kéo đi cũng không kịp đợi kéo đi, trực tiếp cách áo ngực nuốt vào chỗ xinh đẹp nhất mềm mại nhất của nàng, dùng sức, tham lam hút vào trong, không sợ làm nàng tỉnh.

"Tổng Mạch..."

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, không cần mở mắt, cũng biết là hắn. Đường Hoannâng tay ôm lấy đầu hắn, đụng phải phát quan trên đầu hắn, định gỡ xuống, lại ngại đầu đầy tóc dài rơi vào trên người phiền toái, bèn không để ý đến, ngón tay ngọc xanh miết cắm vào trong tóc hắn, ườn ngực cho hắn, trong miệng từng tiếng từng tiếng gọi tên hắn. Nam nhân này, thân thể đã quen thuộc hắn rồi, hắn vừa tới, nó không chịu để nàng khống chế, tự mình sẽ nghênh đón.

Hắn dùng thân thể hắn giam cầm nàng ở trên ghế nằm, chỗ chật hẹp, không duỗi thân ra được cũng không có chỗ có thể trốn. Hắn làm không có một chút tiết tấu nào, tựa như lần đầu tiên mới chạm được vào nữ nhân, lại cứ có thể chạm được vào chỗ mềm cảm nhất của nàng, bởi vì sự trúc trắc của hắn không biết nặng nhẹ của hắn ngược lại càng chọc người. Nàng ở trong miệng hắn ở dưới thân hắn vụn vụn, khát vọng nhiều hơn, hai chân nâng lên vắt lên bên hông hắn, muốn cởi quần hắn ra. Nàng nóng quá, nàng không muốn chạm vào quần của hắn, vì sao hắn cởi áo lại muốn giữ lại quần? Vì sao nơi đó của hắn đã cứng rắn thành như vậy rồi, nhất định không chịu cho nàng?

Nàng cào tóc hắn cào lưng hắn, tựa như khóc tựa như thút thít, giống như là tỉnh, lại giống như còn chưa tỉnh lại từ trong mộng, "Tổng Mạch, cho ta, ta muốn chàng tiến vào..."

Cầu xin như nói mớ, nhẹ như vậy mềm mại như vậy đáng thương như vậy, dường như không đáp ứng nàng, chính là tội ác tày trời.

Là vì biết chính mình có bao nhiêu quyền rũ, biết không có nam nhân có thể chống đỡ được sự hấp dẫn của nàng, biết nàng có thể khiến cho tất cả nam nhân trong thiên hạ điên cuồng vì nàng, cho nên mới phải làm hái hoa tặc gì đó sao? Không chịu giao trái tim cho hắn, là vì cảm thấy hắn không xứng độ chiếm tốt đẹp của nàng, cho nên không chịu chỉ “hái” một mình hắn sao?

Nếu như thế, hắn cũng muốn làm hái hoa tặc một lần, nhưng hắn chỉ hái một đóa là nàng thôi, không cần người khác, cũng không để cho nàng muốn người khác.

Tống Mạch mặc nàng cào, cào đến đau bao nhiêu hắn cũng không đổi tư thế, phía dưới chống lên nàng sát sao, hai tay nắm bả vai nàng, môi, lưỡi ở trước ngực nàng trần trọc xung quanh, ẩm ướt từ trên đỉnh chậm rãi lan ra, toàn bộ áo ngực nhanh chóng ướt đẫm, trở nên giống như mới vớt từ trong nước ra.

"Tống Mạch..." Đường Hoan như đặt mình ở bên trong đại hoả rừng rực, chỉ muốn hắn, "Cho ta, cho ta..."

"Cho thế nào?" Tống Mạch ngẩng đầu, thanh âm khàn khàn.

Đường Hoan vẫn nhắm hai mắt, tay nhỏ bé đưa đến phía dưới nắm hắn, vừa muốn dạy hắn, cơ thể đột nhiên bị người ôm lấy nửa đặt ở trên người hắn. Bàn tay to của hắn cầm bàn tay nhỏ bé của nàng nhanh chóng hoạt động, ở bên tai nàng yêu cầu nàng: "Chính là như vậy, nàng giúp ta sờ sờ nhiều vào, giống như trong tập tranh vẽ, ừm... ta thích."

Nói xong hắn cũng không cho nàng cơ hội từ chối, một lần nữa vùi đầu vào bộ ngực của nàng. Nàng không chịu nổi trốn ra sau, đầu sắp cúi đến phía dưới ghế, hoàn toàn dựa vào cánh tay đang ôm bả vai nàng của hắn mới

không có ngã xuống. Hai chân bị hấn kẹp lấy tránh không thoát, tay cũng không chịu được chế hắt hắt. Nàng thoải mái vừa lại không thoải mái, bất mãn kêu, hấn không kêu, nhưng nặng nề mà thở gấp, sắp áp đảo thanh âm của nàng, nhưng hấn là thoải mái, thoải mái càng lúc càng lớn càng lúc càng nóng, cuối cùng chột chột ở trước ngực nàng, đưa cho nàng một bàn tay trắng mịn.

Ấm ướt dính trong tay, là ngàn vạn con cháu của hấn, ấm ướt dính trước ngực, là nước bọt tham lam của hấn, ấm ướt dính trên người, là bị mồ hôi bị hấn giầy vò mà ra.

Nàng ghét bỏ hấn đẩy hấn sang bên cạnh, hấn lại ôm nàng không thả. Nàng không đánh lại hấn, đành phải chịu, dù sao hai người đều là ấm ướt, nàng không thoải mái, hấn cũng không thoải mái.

Nàng đưa thứ trong tay bơi lên quần hấn, lăm bắm mắng hấn khốn kiếp, bản thân hấn thoải mái, bỏ lại nàng giữa đường. Tống Mạch không nói lời nào, ở trong lòng nàng hưởng thụ cực lạc chỉ có nàng mới có thể cho hấn, nàng mắng cái gì hấn cũng nghe, chờ nàng lau xong rồi, hấn mới hôn nhẹ lên trán nàng như nhận lỗi, đứng dậy đi ra ngoài. Bên ngoài có chậu nước, hấn bưng đi vào, cởi quần áo của người phân biệt lau một lần, cuối cùng bỏ lại tán loạn đầy đất, ôm nàng đi lên giường bên trong.

Màn lụa hạ xuống, trên giường tự thành một mảnh thiên địa, bên trong chỉ có nàng và hấn.

Bởi vì dùng nước lạnh lau mồ hôi, cái loại cảm giác mơ mơ màng màng trong giấc mộng này cuối cùng cũng nhạt dần.

Đường Hoan nằm nghiêng ở bên trong, một tay chống đầu, Tống Mạch ngoảnh mặt về bên nàng nằm, mắt nhìn không đủ, tay cũng muốn sờ. Chỉ là tay hấn vừa mò qua, nàng đã đẩy hấn ra: "Đừng chạm vào ta, chàng nếu không muốn ta, vậy thì đừng trêu chọc ta."

Tống Mạch ngượng ngừng thu tay lại, "Nàng chớ vội, chờ đến khi chúng ta động phòng ta sẽ cho nàng, mặc dù nàng không thèm để ý, nhưng ta muốn cho nàng vào ngày tân hôn đó thực sự trở thành người của ta. Vừa rồi, ta không phải cố ý, nàng vừa đụng đến ta, ta liền nghĩ tới tư thế kia, nhất thời không nhịn được."

Đường Hoan lườm Tiểu Tống Mạch uy vũ một cái: "Nếu không muốn chạm vào ta, vì sao không mặc quần áo?"

Từng có thân mật mấy đời trước, khẩn trương lần này cũng đã ở trong ôn tồn lúc này phân tán rồi, trừ dư âm đỏ ửng nhàn nhạt còn lưu lại ở trên mặt, Tống Mạch chút xiu lúng túng cũng không có, không trả lời mà hỏi lại: "Nàng không phải cũng không có mặc sao?"

Đường Hoan hừ một tiếng, thật nhanh bắn Tiểu Tống Mạch một cái, "Ta ngại nóng."

"Ta cũng ngại nóng." Tống Mạch học nàng nói chuyện, bàn tay to lại mò qua, nàng chạm vào hần một cái, hần cũng có thể sờ lại nhỉ?

Đường Hoan lại đập, lần này nam nhân không nhường nàng, mạnh mẽ xông qua. Đường Hoan tức giận đến nhào vào trên người hần, mặt đối mặt hỏi hần: "Chàng chọn xong ngày tốt chưa? Rốt cuộc khi nào thì cưới ta?"

Nàng chủ động đưa lên, Tống Mạch tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, một tay véo hông nàng một tay sờ eo nàng, cười nhìn nàng: "Chọn xong rồi, năm nay có ba ngày tốt, nhanh nhất là mừng hai tháng tám, còn lại hai ngày thì thôi, quá muộn, ta không đợi kịp." Mỗi lần nàng đều rất vội vàng, lần trước giả trang nữ quý cho kỳ hạn một tháng, lần này chưa nói một tháng, nhưng cũng muốn nhanh chóng thành thân, hay là có ẩn tình gì?

Mùng hai tháng tám? Bây giờ mới là trung tuần tháng sáu!

Đường Hoan chu mỏ: "Quá muộn rồi, tháng này không được sao? Ta muốn nhanh chóng gả cho chàng, ta muốn nhanh chóng muốn chàng!" Cúi đầu hôn một cái ở trên mặt hấn, nũng nịu nài người.

Tống Mạch đuổi theo hôn lại nàng một cái: "Không được, không đủ cho Lễ bộ chuẩn bị, lại có ta còn muốn điều phụ thân nàng về, những cái này đều cần thời gian." Lễ bộ tính là cái gì? Hấn không cần. Cảnh Trữ hầu tính là cái gì? Nàng không phải Thẩm Du, khẳng định cũng không cần phụ thân kia nhìn nàng xuất giá, nhưng Tống Mạch chính là muốn kéo dài thời gian, xem xem nàng để ý đến loại trình độ nào, xem xem có thể bức nàng nói ra chút gì hay không.

Đối phó nam nhân, cần nói đạo lý sao?

Đường Hoan trừng hấn một cái, "Đừng cho là ta không biết, toàn bộ Đại tống triều, tất cả đều là chàng định đoạt, đường đường Nhiếp chính vương cưới vợ, chàng phân phó bọn họ làm thỏa đáng, đừng nói là mười ngày nữa tháng, cho dù chỉ cho bọn họ thời gian ba ngày, bọn họ dám nói không làm được sao? Còn có cha ta, từ Kinh thành đến Định châu, ra roi thúc ngựa tám ngày có thể đi về một lượt. Tống Mạch, nếu chàng thật sự muốn cưới ta, ta cho chàng thời gian mười ngày, hai mươi tám tháng sáu chính là ngày lành, ngày khác, trừ phi nói trước, chàng muốn trì hoãn vậy thì đổi lại cô nương cưới đi, lão nương không hầu!"

"Bốp!"

Tống Mạch giơ tay tát một cái ở trên má nàng, "Nói lại lần nữa thử xem?"

Đường Hoan tức giận đến nổi cơn tam bành, dưới tay dùng một chút lực liền vờ ở trước ngực hấn ba đường vết máu nhàn nhạt, "Chàng đánh một cái nữa thử xem!"

Đây là lần đầu tiên Tống Mạch bị thương ở đời này. Namnhân bị cào một chút đương nhiên không tính là cái gì, nhưng hẳn chính là muốn trêu chọc nàng, cố ý hít vào bật ra tiếng: "Sao nàng lại ác như vậy!"

"Chê ta ác chàng tìm người khác đi!" Đường Hoan vắn vẹo cơ thể muốn đi xuống, bị Tống Mạch xoay người đè lại chôn ở bộ ngực cần loạn một trận, mới cần hai cái trên lưng lại đã trúng một cào, Tống Mạch vội đè tay nàng lại: "Thôi thôi, ta đánh nàng nàng cào ta, chúng ta huề nhau. Chẳng qua, mười ngày thật sự quá gấp gáp, giờ này tháng sau như thế nào? Ta không muốn uất ức nàng, nếu quá nhanh mà nói, ở trong mắt người khác sẽ cho là ta không coi trọng nàng."

"Ta quản bọn họ làm cái gì? Chàng cưới ta ta gả chàng, trong mắt ta đây là chuyện của hai chúng ta, đừng nói mười ngày, dù cho chàng cái gì cũng không làm, ta cũng bằng lòng chuyển đến quý phủ của chàng làm của nữ nhân của chàng!" Đường Hoan trợn mắt nhìn hẳn nói, thấy hẳn sừng sốt, nàng thả mềm thanh âm, ôm cổ hẳn làm nũng: "Tống Mạch, ta thật sự không cần, ta chỉ muốn nhanh chóng ở cùng một chỗ với chàng, ngày kết hôn hãy định vào mười ngày sau, được không?"

Sắc nước trong mắt nàng di động tình ý kéo dài, không biết bao nhiêu lần, hẳn đều bị đôi mắt này lừa, cho là trong tim nàng thật sự có hẳn.

Lần này, Tống Mạch biết, nàng chỉ là đang giả vờ mà thôi.

Mà biết thì như thế nào? Hẳn có thể từ chối sao? Từ chối nữa, nàng sẽ nghi ngờ đi? Nghi ngờ rồi, hai người sẽ trở thành cái dạng gì?

Tống Mạch chỉ thích như bây giờ, thích nàng làm loạn với hẳn, nổi giận với hẳn.

Hẳn bất đắc dĩ nhìn nàng, "Được, chỉ cần nàng không cảm thấy ấm ức, mười ngày sau, ta sẽ cưới nàng." Động phòng, cũng sẽ có cách.

Đường Hoan thỏa mãn nở nụ cười, hôn một cái vang dội ở trên mặt hăn:
"Tổng Mạch, chàng thật tốt!"

Dấu chua sót xuống trong lòng, Tổng Mạch cúi đầu cắn tai nàng, "Ta tốt, vậy nàng thích ta không?"

"Thích..."

"Nói lại lần nữa xem, nói đầy đủ, nói nàng thích ta, mang theo tên của ta và nàng."

"Ừm... Ta thích chàng, ta thích Tổng Mạch, Thẩm Du thích Tổng Mạch..."

Thẩm Du?

Chẳng lẽ nàng không phát hiện sao, lúc thân thiết, hăn chưa từng gọi Thẩm Du, bởi vì hăn biết, đó không phải là tên của nàng. Tựa như đời trước hăn thà rằng gọi nàng là nữ quý, cũng không chịu gọi nàng là Lục Thư Ninh.

Yêu một nữ nhân đến ngay cả tên cũng không chịu nói cho hăn biết, còn yêu chín đời, dưới gầm trời này, chỉ có một mình hăn thôi nhỉ?

Nhưng hăn, cam tâm tình nguyện.

Một ngày nào đó, nàng sẽ nói cho hăn biết.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mạch Mạch đừng khóc, ta nói cho người, nàng gọi là Đường Hoan, nhũ danh Hoan Hoan! Tình mộng người mỗi ngày gọi nàng một trăm lần cũng không có vấn đề gì! !

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 119: Chương 105: Đại Hôn

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Khi Cảnh Trữ hầu Thẩm Mộ Nguyên ngày đêm đi gấp trở về, Tống Mạch đã thay ông sắp thu xếp hết thảy thỏa đáng, ông chỉ cần vào hai ngày sau nhận quỳ lạy của con gái con rể, nhìn theo con gái xuất giá là được rồi.

"A Du, con và điện hạ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Bước vào Vương phủ, không kịp nghỉ ngơi, Thẩm Mộ Nguyên vội vàng gọi trưởng nữ vào thư phòng, chuẩn bị một cuộc nói chuyện thời gian dài. Nói lý ra, cộc hôn sự này đã là ván đã đóng thuyền, cho dù là Đoan vương bức bách, một Hầu gia nhỏ như ông cũng không có cách nào từ hôn. Nhưng là, là một phụ thân, ông vẫn là muốn thăm dò rõ ràng chân tướng cả chuyện, thăm dò rõ ràng tâm ý của con gái, nếu trưởng nữ không muốn, ông dù choliều cả cái mặt già này cũng phải đến trước mặt Đoan vương cầu xin.

Đường Hoan nhìn Thẩm Mộ Nguyên còn rất thuận mắt. Thứ nhất Thẩm Mộ Nguyên rất tốt với nguyên thân, cho dù cưới tiếp cũng không có bởi vì kiêu thế mà lạnh nhạt với con của nguyên phối, nói cho cùng Đường Hoan kế thừa trínhở của nguyên thân, người xấu với nàng nàng có thể hoàn toàn không cần, tốt với nàng, Đường Hoan trái lại khó tránh khỏi cũng có vài phần thiện cảm không chịu khống chế. Thứ hai độ tuổi Thẩm Mộ Nguyên phong độ phiêu phiêu[1], một đại thúc trung niên đẹp trai như vậy, Đường Hoan cảm thấy rất bổ mắt.

[1]Phong độ phiêu phiêu: Cử chỉ văn nhã, ưu mỹ; hình dung cử chỉ cởi mở, tự nhiên.

Nàng đơn giản mà kể lại một lần quá trình hai người quen biết, cuối cùng dịu giọng nói: "Phụ thân, người yên tâm đi, con gái là cam tâm tình nguyện cho chàng. Được rồi, người một đường xóc nảy này, con gái bây giờ rangòai thu xếp cho người, phụ thân nghỉ ngơi thật tốt trước đã, có lời gì ngày mai chúng ta nói sau." Lại tiếp tục nán lại, nàng sợ chính mình không nhận được làm điều khác.

Cha và con gái... thử nghĩ một chút đã đủ kích thích rồi.

Lúc trở lại trong phòng nghỉ ngơi, trong lòng Đường Hoan vẫn có chút ngượng ngùng, nàng nhớ tới giấc mộng cùng Tống nhị thúc kia. Chẳng qua, đó tóm lại vẫn là Tống Mạch, mặc dù là Nhị thúc, kích thích nàng cảm nhận được cũng không phải là nhiều lắm. Nhưng Thâm Mộ Nguyên không giống, ông ta là một người khác, là phụ thân ruột thịt của nguyên thân, thật sự lẫn lộn cùng nhau, tư vị đó...

Đường Hoan càng nghĩ càng thèm càng nghĩ càng luyện tiếc. Nếu sau khi tỉnh mộng còn có thể gặp được sư phụ thì thật tốt, gặp được, nàng sẽ xin sư phụ cho nàng bản lĩnh xuyên vào trong thân thể người khác này, như vậy hái tới nam nhân bên cạnh tuyệt đối là tuyệt diệu!

"Suy nghĩ cái gì vậy?" Tống Mạch lặng yên không một tiếng động tiến vào, thấy nàng ôm chần nằm nghiêng vào bên trong, khuôn mặt hồng hồng nhắm mắt xuất thần, tay nhỏ bé ở trên gối đầu vô ý thức vẽ vòng tròn, ngay cả hẳn đứng ở bên cạnh hồi lâu cũng không nhận thấy được, cuối cùng không nhận được mở miệng trước.

Mấy ngày nay mỗi đêm hẳn đều sẽ tới đây, Đường Hoan đã quen đột nhiên nghe được tiếng của hẳn rồi. Nàng ôm chần xoay qua, giương mắt nhìn hẳn.

Tống Mạch rất ưa nhìn, mỗi lần thấy nàng đều không nhận được mắc thèm, nhưng là, ưa nhìn hơn nữa, ăn nhiều cũng sẽ ngấy nhỉ? Lúc hẳn vô luận

như thế nào cũng không chịu theo nàng còn tốt, bây giờ hẳn đối với nàng ngàn theo trăm thuận, Đường Hoan thật sự muốn thay đổi khẩu vị rồi.

Cách tỉnh mộng còn thiếu hai ngày, tỉnh mộng rồi, nàng là có thể tùy tâm sở dục đi bất kỳ chỗ nào, hái bất kỳ nam nhân nào, tự do tự tại.

Về phần Tống Mạch...

Tống Mạch ngoài mộng nàng không biết, Tống Mạch trong mộng, thật sự là nam nhân tốt, tuyệt đối si tình với nàng, hẳn làm những chuyện kia, có khi nàng cũng không nhận được thương hẳn. Nhưng là, cho dù Tống Mạch sau khi biết nàng là hái hoa tặc vẫn si tình với nàng như cũ, vậy có liên quan gì tới nàng? Nàng từ khi vừa mới bắt đầu muốn cũng chỉ là một đêm hoan hảo, hiện tại bất đắc dĩ mới biến thành chín giấc mộng hoan hảo, chờ tỉnh mộng rồi, nàng và hẳn sẽ đều kết thúc. Nàng đã chơi đủ diễn nữ nhân tốt đủ rồi, nàng chỉ muốn làm nữ nhân hư hỏng như nguyên bản nàng muốn làm, chẳng kiêng nể gì đi “câu” những nam nhân kia, mắc câu hai người cùng nhau điên cuồng triền miên, không mắc câu, nàng sẽ dùng thủ đoạn chinh phục đối phương, khó đối phó ... có bài học kinh nghiệm Tống Mạch ở phía trước, nàng sẽ ngoan ngoãn tránh đi, không chọc phiền toái nữa.

"Nhớ chàng đó." Thu hồi tâm tư, nàng đỏ mặt nhìn hẳn, nâng một chân lên di chuyển dọc theo đầu gối hẳn lên trên, di chuyển xuống dưới eo hẳn.

Tống Mạch vào trước một khắc nàng chạm tới hẳn bắt lấy chân nàng, bàn tay to dọc theo bắp chân nhắn mịn của nàng sờ soạng đi lên, ánh mắt nhìn nàng. Nàng lớn mật nhìn hẳn, đôi môi đỏ mọng khê mở, quyến rũ như yêu tinh. Tống Mạch kéo chân đề lên, cắn cổ nàng: "Làm sao nàng biết quyến rũ người như vậy, rốt cuộc là học được từ nơi nào?" Hẳn tò mò thân thể của nàng, tò mò sao nàng lại làm hái hoa tặc, tò mò rốt cuộc hai người có khúc mắc gì.

"Sách xem nhiều rồi, tự nhiên là học thành thạo, chàng thích không?" Đường Hoan ngửa đầu ra sau, nhắm mắt cảm thụ ngửa gáy hấn mang đến cho nàng.

"Thích, hận không thể muốn nàng ngay bây giờ." Tống Mạch cời xiêm y của nàng ra, từng cái từng cái hôn xuống.

"VẬY chàng muốn đi, ta cũng không ngăn cản chàng." Đường Hoan bắt đầu thở gấp, tay lúc thì ôm lấy đầu hấn lúc thì cào lưng hấn, không biết nên để ở chỗ nào. .

"ĐỢI thêm hai ngày nữa, khi đó ta nhất định muốn nàng, muốn đến nàng nửa câu cũng không nói ra được." Tống Mạch chôn đống giữa hai chân nàng, không nói thêm gì nữa.

"Thật, thật sự là bảo thủ... ừm, Tống Mạch, chàng, chàng học được thật nhanh..."

Trong màn lụa hồng nhạt, không còn có tiếng nói chuyện, chỉ có tiếng nước mập mờ nam nhân làm ra, xen lẫn tiếng nước nở đê nén của nữ nhân.

~

Ban ngày thử giá y, buổi tối gặp gỡ tình lang, hai ngày thoáng một cái đã qua.

Dậy thật sớm như tượng người bị người lăn qua lăn lại, nhìn mình trong gương bởi vì vừa mới se lông mặt xong càng thêm xinh đẹp bức người, Đường Hoan thật sự có loại cảm giác nằm mơ.

Cho tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ tới sẽ lập gia đình, sau khi đi vào giấc mộng, nàng cũng đã quên đây là lần thứ mấy lập gia đình rồi.

Nhưng gả cho Tống Mạch, vẫn là lần đầu tiên.

Cảm giác, vẫn là có chút không giống nhau thì phải.

Khăn trùm đầu hạ xuống, Đường Hoan được người đỡ đi ra ngoài.

Tống Mạch si tình với nàng trong mộng như thế, ở trong một giấc mộng cuối cùng giả cho hắn, coi như là cho nam nhân gốc này một câu trả lời thoả đáng. Chuyện trong mộng không coi là thật, sau khi tỉnh mộng, nàng hy vọng Tống Mạch thật sự sẽ mê man một ngày, hy vọng hắn thật sự không nhớ được nàng. Lúc vừa mới chết, đúng là nàng hận hắn giết nàng, bây giờ ngẫm lại, nếu có người đêm hôm khuya khoắt thổi khói mê vào trong phòng nàng, mỹ nam còn tốt, nếu là xấu nam hoặc nữ nhân, nàng cũng sẽ giết đối phương.

Nàng và Tống Mạch không có thù. Hắn giết nàng một lần, nàng hái hắn chín lần, tỉnh mộng, quên rồi, từ nay về sau hai người đều không liên quan đến nhau.

Từ biệt phụ thân, lên kiệu hoa, Đường Hoan ngồi ngay ngắn, khép mắt nghỉ ngơi.

Cánh Trữ Hầu phủ cách Đoan vương phủ cũng không xa, kiệu hoa rất nhanh đã dừng lại.

Cửa kiệu bị đá một cái, rèm kiệu đỏ thẫm được người vén lên, Đường Hoan quen cửa quen nẻo nhận lựa đồ hi bà đưa tới, ở dưới sự dìu dắt của bà ta bước ra ngoài.

Trên đầu mũ phượng nặng dọa người, Đường Hoan đứng một lát mới quen loại cảm giác đầu nặng chân nhẹ này. Trên đầu che khăn trùm đầu, chỉ có một chỗ thiên địa nhỏ dưới chân là ánh mắt có thể nhìn được. Giày thêu của nàng bị giá y rườm rà bao phủ, bên cạnh là một đôi giày nam nhân, là vạt áo đỏ thẫm của hắn.

Nàng đi theo hắn đi vào trong, ánh mắt vẫn nhìn vạt áo hắn, trong đầu có chút hoảng hốt.

Mỗi giấc mộng trước kia, trừ giấc mộng đại ca đệ muội kia ra, Tống Mạchdường như đều đã nói muốn cưới nàng, không ngờ mãi cho tới hôm nay mới thật sự cưới được.

Nếu như, nàng chỉ là một nữ nhân bình thường, gặp được một nam nhân như vậy, nhất định sẽ trôi qua hạnh phúc nhỉ?

Đáng tiếc không có nếu như.

Nếu nàng thật sự là nữ nhân bình thường, Tống Mạch căn bản sẽ không thích nàng. Hắn trong mộng, bên cạnh có quá nhiều nữ nhân bình thường, trước khi nàng chưa xuất hiện, hắn chưa bao giờ động tâm, không phải sao?

Nam nhân này, trong hiện thực hắn lại là thân phận gì đây? Sư phụ chỉ nói hắn võ công cao, lại không nhắc tới hắn là ai.

Có lẽ, sau khi tỉnh mộng, nàng có thể nấp đi quan sát hắn trước? Nếu hắn thật sự không nhớ được, nàng... thôi, chỉ bằng chút võ công này của nàng còn muốn rình hắn? Lại bị hắn một chiêu giết chết, vậy chết rất oan uổng rồi, vẫn là tránh né hắn thật xa đi.

Trong lúc miên man suy nghĩ, đã bái xong thiên địa, theo hắn cùng nhau vào tân phòng.

Khăn trùm đầu được người vén lên, trước mắt đột nhiên sáng lên, Đường Hoan phản xạ nhắm mắt lại.

Nàng nghe thấy xung quanh vang lên một loạt tiếng hít vào kinh diễm, duy nhất chỉ không có tiếng của hắn. Mở mắt ra, chỉ thấy hắn cầm đèn cân trong tay, ngây ngốc nhìn nàng, nụ cười trên khóe miệng cũng là ngây ngốc. Tuy rằng vẫn là ưa nhìn như vậy, nhưng nửa điểm cũng không

phù hợp với thân phận Đao vương gia của hã, càng không cần phải nói nửa tháng trước hai người gặp nhau, hã còn một bộ dáng lạnh lùng như băng lạnh vào đông.

Hỉ nương có lẽ là không dám nhắc nhở hã, đứng ở xa xa nhìn nàng xin giúp đỡ. Đường Hoan cúi đầu, nhắc chân nhẹ nhàng đá hã một cái. Cử chỉ này đương nhiên là không nghiêm túc, không phù hợp với thân phận một quý nữ vương phi, nhưng nàng chính là thích trêu chọc hã như vậy, ai có thể quản được? Hiện tại thiên hạ trong giấc mộng này đều là của hã, mà hã, là của nàng.

Tống Mạch hoàn hồn, đưa đòn cân cho hỉ nương, ý bảo bà ta tiếp tục chủ trì lễ tân phòng. Hã không thích những thứ tục lệ này, nhưng thành thân với nàng, nhiều lễ tiết hơn nữa hã cũng không ngại rườm rà, hã đều sẽ thành tâm mà làm xong từng việc. Chờ trọn vẹn đều làm xong rồi, hã mới đuổi những người không liên quan ra ngoài, trở lại ngồi ở bên cạnh nàng, cầm tay nàng, hai bàn tay cùng nắm trong lòng bàn tay hã. Hỉ phục đỏ như lửa, cổ tay nàng trắng mịn như ngọc.

"Bọn họ đều đi rồi, đừng giả vờ xấu hổ nữa, ngẩng đầu cho ta xem." Nắm tay đủ, hã nâng cằm nàng lên. Tua châu ngọc trên mũ phượng che đến mắt mà của nàng, hã nhẹ nhàng vén lên móc lên trên, cuối cùng cũng lộ ra toàn bộ khuôn mặt của nàng. Không có trang điểm, cũng không cần trang điểm, dung mạo như vẽ má phấn như hoa này, bị những thứ son phấn kia làm bẩn ngược lại không đẹp.

"Nữ nhân xấu xa, nàng thật đẹp." Tống Mạch cúi đầu hôn đôi mắt đang nhắm của nàng, khi âu yếm, hã luôn muốn gọi nàng, không biết tên của nàng, đành phải tự nghĩ lấy một cái.

"Giúp ta lấy mũ phượng xuống, cổ cũng sắp bị đè gãy rồi." Hã hôn xong rồi, Đường Hoan mở mắt ra, chu miệng nói.

"Được." Tống Mạch hôn nhẹ hai má non mịn trắng hồng của nàng, nâng tay muốn giúp nàng, chẳng qua lúc chạm tới mũ phượng lại dừng lại, cười nhìn nàng: "Gọi ta một tiếng tướng công nghe thử trước đã."

Trên người Đường Hoan lập tức nổi lên một tầng da gà, tức giận nhéo hăn một cái: "Mau mau giúp ta!"

Tống Mạch cũng biết nàng là mệt thật, bèn giúp nàng gỡ mũ phượng xuống để ở một bên trước, sau đó ôm thật chặt người vào trong ngực, hôn tai nàng: "Được, bây giờ không gọi, nàng ở trong phòng luyện tập một chút gọi như thế nào cho êm tai trước, ta còn phải ra đằng trước tiếp khách, buổi tối ta trở về, nàng lại gọi cho ta nghe, được không?"

Đường Hoan gật gật đầu, ôm thắt lưng hăn nói nhỏ: "Buổi tối, trở về sớm một chút."

Tống Mạch buồn cười, đẩy nàng ra, trêu tức nhìn vào mắt nàng: "Tân nương đói khát như vậy, đại khái chỉ có một mình nàng thôi nhỉ?"

Đường Hoan bụm Tiểu Tống Mạch, khiêu khích nhìn hăn: "Chẳng lẽ chàng cũng không đói khát sao?"

Trên mặt Tống Mạch nóng lên, nói không lại nàng, lại không tiện ở trong phòng kéo dài quá lâu, lưu luyến hôn nàng hai cái, cười đi ra đằng trước.

Hăn đi rồi, Đường Hoan cũng không cần nha hoàn hầu hạ, tự mình ở trong phòng đi dạo một lần, ăn chút điểm tâm lấp đầy bụng, nằm ở trên giường ngủ bù.

Mơ mơ màng màng, bỗng nhiên nghe được một trận ồn ào, dường như còn có tiếng hét lớn, định lắng nghe, rất nhanh lại bị ép xuống. Đường Hoan ngáp một cái, gọi Thanh Hạnh đến hỏi, Thanh Hạnh cũng nói không biết.

Đường Hoan không suy nghĩ nhiều, thấy sắc trời đã tối, đứng dậy rửa mặt, chờ Tống Mạch tới đây.

Xa xa nghe được tiếng nha hoàn trong viện gọi “điện hạ”, Đường Hoan vui vẻ trong lòng, đi ra ngoài đón hấn, vừa đúng lúc hấn nhắc chân bước vào, ánh mắt chạm vào nhau, hấn khẽ cười một tiếng.

Đường Hoan lại không cười nổi, sắc mặt Tống Mạch, trắng nhợt như tờ giấy.

Cái này không bình thường.

Vừa muốn hỏi hấn, hấn lại ôm nàng vào trong lòng, ở bên tai nàng thúc giục nàng: "Gọi ta, gọi ta một tiếng tướng công."

"Chàng..."

"Gọi ta!"

Thanh âm của hấn suy yếu nhưng khí thế bức người, Đường Hoan kìm lòng không để gọi một tiếng, vừa dứt lời, nghe được tiếng cười thỏa mãn của hấn, sau đó, trên vai trầm xuống.

"Tống Mạch!"

Đường Hoan bệ thân thể cao lớn của hấn ép tới liên tiếp lùi ra sau mấy bước, vất vả lắm mới đỡ vững hấn, đã thấy hai mắt hấn nhắm nghiền hiển nhiên đã ngất đi rồi. Nàng sợ hãi không nói lên lời, trong mờ mịt luống cuống, đột nhiên phát hiện, chỗ đỡ dưới tay, vừa nóng ướt.

Nàng giơ tay lên, bên trên một mảng màu

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 120: Chương 106: Phòng Chứa Củi

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Ngày đại hôn Đoan vương gặp chuyện, hôn mê bất tỉnh.

Đường Hoan canh giữ ở trước giường, nhìn thái y cắt thịt nặn máu cho Tống Mạch, trên đao có độc, da thịt xung quanh miệng vết thương đã rữa rồi, nếu không phải Tống Mạch võ công thâm hậu tự mình điểm mấy chỗ huyết đạo, hẳn bây giờ sẽ không phải là hôn mê đơn giản như vậy.

Nhưng hẳn là Tống Mạch đó, võ công cao như vậy, ai có thể thương tổn được hẳn?

Đường Hoan lui ra ngoài, gọi thiếp thân thị vệ của Tống Mạch đến, hỏi.

"Bẩm vương phi, thích khách dịch dung thành Thuần Quận vương, lúc kính rượu, điện hạ, điện hạ vui mừng trong lòng không có phòng bị, thế này mới gặp độc thủ. Thích khách đã bị điện hạ đánh chết tại chỗ, chỉ là, điện hạ sợ vương phi lo lắng, giấu sự việc xuống." Thị vệ quỳ một gối xuống ở phía trước, trầm giọng giải thích nói.

Thích khách?

Đường Hoan nhớ ra rồi, buổi chiều lúc ngủ bù đúng là nghe được một trận ồn ào.

"Ta biết rồi, người lui xuống đi, lưu ý đề phòng Vương phủ, đừng để cho tặc nhân xông tới nữa." Đường Hoan nghiêm mặt nói, chờ sau khi thị vệ rời đi, nàng xoay người trở về nội thất, chau mày.

Trong phòng tràn ngập mùi máu tươi, trừ nàng và thái y ra, còn có vài vị tâm phúc của Tổng Mạch. Hiện tại Tổng Mạch không phải của một mình nàng, hẳn là Nhiếp chính vương Đại Tổng triều, sinh tử của hắn liên quan đến đại sự quốc gia, cho dù nàng muốn để cho bọn họ đi ra ngoài, bọn họ cũng sẽ không nghe. Tổng Mạch tỉnh lại, nhìn vào thể diện của hắn, không ai dám làm trái ý nàng. Tổng Mạch hôn mê thậm chí chết rồi, Vương phi không có chút xíu võ công như nàng, cái gì cũng không phải.

Nàng cũng không quan tâm trong phòng có những người nào, nàng chỉ muốn biết, Tổng Mạch có thể chết hay không.

Ngoài ý muốn ở giấc mộng này, là khảo nghiệm đối với nàng sao? Vào ngay lúc nàng sắp thành công, tới cùng nhau như vậy.

Nàng nhìn về phía Tổng Mạch.

Hắn nhắm chặt đôi mắt, sắc mặt tái nhợt, mặc dù hôn mê nhưng trán cũng đã đến toát mồ hôi. Áo cởi toàn bộ, bụng có một vết đao thật dài, thái y đang xử lý một đoạn thịt thối cuối cùng... Nhìn cũng thấy đau.

Nửa khắc đồng hồ sau, thái y băng bó vết thương xong, xoay người nói: "Bẩm vương phi, các vị đại nhân, điện hạ cũng không lo lắng đến tính mạng, chẳng qua là trong cơ thể còn lưu lại phần dư độc, hơn nữa vết đao trên bụng nghiêm trọng, ít nhất phải tu dưỡng đầy tháng mới có thể xuống giường đi lại, cụ thể khi nào bình phục, còn phải chờ điện hạ tỉnh lại căn cứ tình huống khôi phục của điện hạ lại làm phán đoán."

Vài vị trọng thần triều đình không hện mà cùng thở phào nhẹ nhõm.

"Khi nào thì Điện hạ có thể tỉnh?" Đường Hoan ngồi ở bên người Tổng Mạch, nhẹ giọng hỏi.

"Bẩm vương phi, cơ thể điện hạ khoẻ mạnh, trụ cột tốt, nếu không có gì ngoài ý muốn, chậm nhất sáng mai thì có thể tỉnh lại." Thái y cúi đầu đáp.

Đường Hoan "ừm" một tiếng, "Được, chỉ là tạm thời làm phiền Chu thái y ở lại Vương phủ đi, nếu bệnh tình của điện hạ có biến, cũng đỡ phải lại đi một chuyến tới trong cung."

Thái y đương nhiên sẽ không phản đối, tiếp tục nán lại một lát, cùng mấy vị đại nhân đi ra phòng giữa.

Trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại, so với vừa rồi còn yên lặng hơn.

Đường Hoan nhìn nam nhân đang ngủ mê man, vẻ mặt phức tạp.

~

Tống Mạch nửa đêm tỉnh lại, yên lặng cảm thụ một chút tình huống cơ thể, buông tâm.

Giống như dự đoán của hắn, đều trong khống chế.

Nàng đâu?

Hắn mở mắt ra, nhìn quét một vòng, không có tìm ra bóng dáng của nàng. Xaxa hỉ chúc (nến cưới) long phượng đốt đến rơi lệ, ánh nến chớp động nhảy nhót trên bậc nền, ở trên bình phong chiếu ra một bóng hình mảnh khảnh. Bóng dáng kia không nhúc nhích, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"... A Du..." Giờ này khắc này, hắn cũng chỉ có thể gọi nàng như vậy.

Bóng dáng lay động một cái, lập tức đi về phía bên này. Tống Mạch nghe tiếng bước chân kia, ánh mắt chăm chú nhìn một bên bình phong, cho đến khi nàng vòng tới đây, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của nàng, trái tim của hắn mới rơi xuống, khàn giọng an ủi nàng: "Bị dọa rồi sao? Yên tâm, takhông sao, rất nhanh sẽ tốt lên."

"Như vậy cũng gọi là không có việc gì? Có phải... thôi, chàng có chết hay không thì liên quan gì đến ta?" Đường Hoan ngồi ở trên đôn thêu trước

giường, đầu đặt lên bên vai hẳn, nhỏ giọng khóc lên.

Khóc lần này, là thật sao?

"Đừng khóc..." Tống Mạch nâng tay lên muốn xoa đầu nàng, Đường Hoan nghe thấy động tĩnh của hẳn, vội vàng nâng tay, đè người xuống, nhìn hẳn, vừa rơm nước mắt vừa oán trách nói: "Đừng nhúc nhích, thành thành thật thật nằm im. Chỗ đó rất đau đi? Đói bụng à, có muốn ăn một chút gì hay không?"

"Không đau cũng không đói, chỉ là hơi khát." Tống Mạch nâng tay lau đi một chuỗi nước mắt của nàng, ngón tay đưa vào trong miệng, cười nhìn nàng: "Nữ nhân xấu xa, đây là lần đầu tiên nàng khóc vì ta." Đời này.

Đường Hoan tức giận nở nụ cười, "Còn muốn chọc ghẹo người, quả nhiên là không đau. Chờ, ta đi rót nước cho chàng." Lấy khăn tay lau nước mắt, qua rót nước cho hẳn.

Ánh mắt Tống Mạch không rời khỏi bóng lưng của nàng, trong lòng ấm áp dễ chịu.

Đường Hoan rất nhanh đã trở lại, tự mình cho hẳn uống.

Uống xong rồi, Tống Mạch nắm tay nàng: "Rất muộn rồi nhỉ? Sao nàng còn chưa ngủ?"

Đường Hoan đau lòng nhìn hẳn: "Chàng bị thương thành như vậy, sao ta có thể ngủ được?"

Đôi mắt nàng phấp hồng, trong mắt chứa đựng nước mắt trong suốt, lại nghĩ đến nàng trông hẳn đến nửa đêm, trong lòng Tống Mạch vừa ấm áp vừa chột dạ, khụ khụ, ánh mắt dừng ở bụng màn sa được kéo lên, hỏi nàng: "Thái y nói như thế nào? Nặng không?"

Nước mắt của Đường Hoan lập tức lại lăn xuống, "Nặng, phải dưỡng một tháng mới có thể xuống đất đi lại đó!"

Tống Mạch đau lòng giúp nàng lau nước mắt: "Đừng khóc, dưỡng một tháng mà thôi, tính là cái gì?" Nói xong chê cười nàng: "Nhưng thật ra nàng, bình thường nhìn không tim không phổi, làm sao bây giờ khóc thành như vậy, thực sự thương ta như vậy?"

Đường Hoan ôm lấy tay hắn đặt ở bên môi hôn: "Ta là không tim không phổi, nhưng chàng rất tốt với ta, ta đương nhiên... coi trọng chàng rồi. Lại nói, chúng ta vừa thành thân, ta đã là người của chàng rồi, nếu chàng có chuyện không may, ta há không phải ở goá cả đời? Ta, ta còn chưa có nếm qua cái loại tư vị đó đâu. Hừ, đều tại chàng, sớm nói cho chàng chàng không cần, nhất định đòi chờ tới đêm nay, bây giờ thì tốt rồi, động phòng hoa chúc biến thành một thân bị thương... Đây là mạng chàng lớn không có việc gì, nếu không, đường đường vương gia đến chết vẫn là thân đồng nam, thành quý cũng bị người chê cười!"

"Ta, ta cũng không đoán được thích lá gan khách lớn như vậy, dám trà trộn vào Vương phủ. May mà ta mạng lớn, nếu không cưới được mỹ nhân yếu điệu như vậy lại không còn mạng nếm thử, ta mới thật là oan uổng!" Tống Mạch vuốt ve khuôn mặt nàng, ánh mắt dịu dàng: "Yên tâm, chờ ta khoẻ rồi, có lẽ không cần đến một tháng, có thể thỏa mãn nàng, để cho nàng biết sự lợi hại của tướng công nàng..."

Đường Hoan trừng hắn một cái, ảo não cắn môi: "Thích khách kia cũng thật là, sớm không đến muộn không đến, nhất định muốn chọn vào hôm nay!"

Ánh mắt Tống Mạch trở lạnh, nhìn về nóc giường: "Xác thực hẳn ta đủ thông minh, chọn đúng ngày rồi, hôm nay nếu không phải ta quá cao hứng, đừng nói là Thuần Quận vương, dù cho dịch dung thành nàng, ta cũng sẽ không nhận ra, lại càng sẽ không dễ dàng bị hắn ta đặc thủ."

Đường Hoan nắm chặt tay hắn, lo lắng nhìn hắn: "Chàng nói, có thể lại xuất hiện một thích khách, vào lúc chàng khôi phục, vào lúc chúng ta lại có thể viên phòng, hắn ta thừa dịp chàng cao hứng lại cho chàng một đao hay không?"

Tống Mạch ngơ ngác, nhìn nàng: "Nàng, sao nàng có thể suy nghĩ như vậy? Ngốc, hôm nay là ngày đại hôn của ta, người trong thiên hạ đều biết, nhưng khi nào thì ta khôi phục, người khác làm sao mà biết được?"

"Nhưng chàng biết mà, " Đường Hoan dịu dàng hôn nhẹ lên trán hắn, nhìn hắn, cũng nhìn cái bóng nhỏ của mình ở trong đôi tròng mắt kia: "Chỉ cần chàng biết, đến lúc đó lại sắp xếp một thích khách khác, quả thực là dễ như trở bàn tay nhỉ? Tống Mạch, chàng nói có đúng không?"

Tống Mạch không thể tin nhìn khuôn mặt xinh đẹp gần ngay trước mắt. Trong mắt nàng còn hàm chứa nước mắt, khoé miệng nàng còn mang theo nụ cười, nhưng lời nói mềm nhẹ của nàng, lại làm cho trái tim hắn trầm xuống.

Đường Hoan thấy rõ ràng rành mạch khiếp sợ, lo lắng trong mắt hắn, nàng nở nụ cười, cười đến đau bụng, đứng lên hỏi hắn: "Tống Mạch, người đều nhớ rõ có phải không? Ta sớm phải biết, người ngay cả võ công cũng khôi phục rồi, làm sao lại có thể quên mất những chuyện kia chứ? Nếu người thực sự quên rồi, làm sao lại có thể suốt mười sáu năm cũng chưa từng gặp Thẩm Du, lại vào ngày thứ ba ta tỉnh lại đã chạm mặt với ta rồi, sau đó trong cùng một ngày liên tiếp vô tình gặp gỡ với ta? Còn có, trong động đá người kia cũng là người sắp xếp đi, chôn hắn ta mặc dù nói lời đùa giỡn ta, nhưng không có làm bất kỳ động tác nào khinh bạc ta, mà người lại xuất hiện đúng lúc như vậy?" Có một số việc, lúc ấy không nhìn ra được khác thường, chớ có nghi ngờ lại nghĩ lại, manh mối trong đó liếc qua là thấy ngay.

Tống Mạch nhắm mắt lại, nhếch môi không biết là bởi vì bị thương còn là nguyên nhân gì, không có huyết sắc.

"Người không nói lời nào, là cam chịu sao?" Đường Hoan dựa vào trụ giường, lém mắt nhìn hần, "Tống Mạch, người thật sự là khiến cho ta quá bất ngờ rồi, sự phụ ta nói quả nhiên không sai, nam nhân bị lừa nhiều lần, thì không còn dễ lừa như vậy, mà người lại càng thông minh, còn có thể lừa ngược lại ta. Người diễn tốt như vậy, ta thiếu chút nữa thực sự tin người...si tình với ta, đáng tiếc, người quá nóng vội rồi. Nếu tối nay người xuất hiện, nếu người không vào một ngày động phòng này của chúng ta làm ra chuyện thích khách, tìm cơ không muốn ta, ta vẫn còn không nghi ngờ tới người."

Nàng một lần nữa ngồi vào bên cạnh hần, cầm bàn tay đang nắm chặt của hần, nhẹ nhàng mà hôn: "Tống Mạch, người nói, người gạt ta như vậy, thà rằng tự mình hại mình cũng không chịu thành toàn cho ta, rốt cuộc mưu đồ cái gì? Nếu ta là người, bị lừa gạt nhiều lần như vậy, nhất định sẽ bắt nữ nhân xấu xa là ta đây lại, hoặc là giết chết hoặc là nghiêm hình tra tấn, hết lần này đến lần khác người lại chọn gạt ta, là muốn dùng thủ đoạn tương tự trả thù ta, trước làm cho ta nếm trải mùi vị bị người lừa gạt tình cảm, sau đó lại bức ta nói ra nguyên nhân liên tục hái người? Ha ha, người thật ngốc, quen biết lâu như vậy, người không phát hiện sao, ta không có trái tim, ai cũng đừng nghĩ ở trên mặt tình cảm thương tổn được ta. Ngược lại, người nếu là tra hỏi ta lúc ta vừa đến, ta đã sớm nói thật rồi, dù sao, thân phận bây giờ của người cao hơn ta, võ công cao hơn ta, còn nhận rõ bộ mặt thật sự của ta, trừ nói thật ta, ta căn bản không có cơ hội lại lừa người muốn ta, không phải sao?"

Tống Mạch vẫn nhắm mắt lại, chẳng qua là hô hấp nặng nề, tay nắm thành nắm đấm cũng run run không khống chế được.

Đường Hoan ôm chặt lấy hần, không để cho hần run rẩy, thanh âm dịu dàng xuống: "Hay là nói, người vẫn yêu nữ nhân xấu xa là ta đây, cưới ta cũng không phải gạt ta, mà là thật sự muốn cùng ta trôi qua cả đời? Bởi

vì sợ muốn ta rồi ta lại biến mất, cho nên giống như phần trước, không chịu muốn ta?"

"Trước kia, người một lần cũng chưa từng động tâm với ta?" Tống Mạch cuối cùng cũng mở miệng.

Đường Hoan cười khê: "Cho dù ta có, cho dù ta nói yêu người, người tin không?"

"Không tin." Tống Mạch mở mắt nhìn nàng, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng như băng: "Người cũng chưa từng động tâm với ta, làm sao còn ngây thơ cho là sau khi ta bị người lừa nhiều lần như vậy còn có thể thích người? Theo như lời người nói, ta lừa người, chỉ là muốn bức người nói thật mà thôi. Tựa như bây giờ, ta không cho người, người lập tức thừa nhận người nhớ được ta."

Đường Hoan buông tay ra, tiếc nuối lại giải thoát mà thở dài: "Quả thế, ta đã nói rồi mà, trên đời này nào có người gốc như vậy?"

Tống Mạch chuyển mắt đi, âm thanh lạnh lùng nói: "Bây giờ, cho dù người giết ta, người cũng không trốn thoát khỏi Vương phủ, không muốn sau này chịu tội, thì nói cho ta biết ân oán của người và ta, còn có biện pháp mấy đời này người lần nào cũng tìm được ta. Nếu lúc trước là ta có lỗi với người, ta có thể tha người rời đi, nếu người tiếp tục dùng lời nói láo gạt ta, tự gánh lấy hậu quả."

"Yên tâm, ta sẽ không giết người, giết người, ta cũng sẽ chết." Đường Hoan ghé nửa người trên vào trên giường, vừa dùng đầu ngón tay ấn cánh tay hẳn, vừa kể lại chuyện một lần, nửa câu nói dối cũng không có. Chuyện cho tới bây giờ, thật sự không cần thiết lại nói dối nữa, sống chết do... hẳn.

"Theo ý của người, hiện tại chúng ta ở trong mộng, ta muốn người, mộng cảnh sẽ chấm dứt, mà ta sẽ hôn mê một ngày, tỉnh lại sẽ quên tất cả

mọi chuyện?" Tống Mạch không để ý tới cánh tay không an phận của nàng, nhìn đĩnh đầu nói.

"Đúng vậy, người yên tâm, ta vốn là muốn sau khi tỉnh lại thừa dịp người hôn mê giết người báo thù, bây giờ ta đã suy nghĩ rõ ràng rồi, lúc ấy người giết ta cũng là có thể lý giải, hơn nữa trong mấy giấc mộng trước người đều rất tốt với ta, ta, ta vẫn là thôi không giết người, chúng ta từ đó đường ai nấy đi, cá quay về nước, quên chuyện trên bờ." Đường Hoan chủ động thẳng thắn nói, nếu không hẳn thông minh như vậy, nhất định cũng có thể nghĩ thông suốt khi tỉnh mộng hẳn là có nguy hiểm.

Tống Mạch cười lạnh: "Người nghĩ rằng ta sẽ tin lời người?" Cái gì mà quý hồn sư phụ cái gì mà Diêm La Vương, làm tương tự, nàng cho rằng hẳn còn có thể dâng lên lần thứ hai sao? Hẳn cũng bội phục nàng, chi tiết gì cũng nghĩ tới, bịa đặt như thật.

Đường Hoan ngồi thẳng, bất đắc dĩ nhìn hẳn: "Người không tin ta cũng không có cách nào, dù sao còn có nửa tháng, người nếu không tin, chúng ta hãy cùng nhau chờ chết đi. Chẳng qua ta nói cho người biết, người hại ta chết thảm, đến Địa phủ, ta sẽ không bỏ qua cho người."

"Người đâu." Tống Mạch nhắm mắt lại, không có nói tiếp.

"Điện hạ có gì cản dận?" Một thị vệ áo đen chột tiến vào như quý mị.

"Nhốt nàng vào phòng chứa củi, không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không cho đi thăm nàng, nếu nàng chạy trốn, người chết thay nàng."

"Thuộc hạ tuân lệnh." Người áo đen tiến lên, không tiếng động mời Đường Hoan đi cùng y.

Đường Hoan đứng lên, tò mò đánh giá y: "Người trông cũng không tệ, ta nếu là không phối hợp, người có thể ôm ta đi phòng chứa củi hay không?"

Người áo đen mặt không chút thay đổi, chỉ đưa tay hướng ra ngoài.

Đường Hoan đứng bất động, khiêu khích nhìn y: "Ta không đi, người bắt ta như thế nào đây?"

Người áo đen nhìn về phía Tống Mạch.

"Đánh bất tỉnh, mang đi."

"Vâng." Người áo đen tiến lên muốn động thủ.

Lúc này Đường Hoan đang hoảng rồi, ôm cổ bước nhanh ra ngoài: "Đừng đánh, đừng đánh, ta ngoan ngoãn đi theo người là được. Tống Mạch, ta ở phòng chứa củi chờ người đó, nếu người nghĩ thông suốt cứ việc tới tìm ta, ta không ngại người đối với ta như vậy, vẫn là sẽ thương người thật tốt!" Người đi rồi, thanh âm vẫn là truyền vào rõ ràng.

Tống Mạch nhắm mắt lại, hồi lâu sau, khóe miệng có máu đỏ sẫm chậm rãi chảy xuống.

PS: Chữ bầm là ta chém gió, nguyên gốc nó là chữ 秉, âm Hán Việt là "Bình", từ này có khá nhiều nhiều nghĩa như là cầm, giữ, đương chức... cơ mà Mỗ tìm từ mãi ko thấy hợp, bạn nào có biết về cách xưng hô này ko, giải thích cho Mỗ với. híc

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 121: Chương 107: Ăn Gian

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Thanh âm của nàng không còn, tiếng bước chân cũng không còn, trong căn phòng đáng phải vui mừng mà lại trống trải, chỉ còn lại có một mình.

Nuốt xuống ngai ngái trong miệng, Tống Mạch nâng tay lau lau khóe miệng, cười khổ.

Nàng hỏi hắn thà rằng tự mình hại mình cũng muốn lừa nàng rồi cuộc toan tính cái gì, hắn toan tính cái gì?

Hắn toan tính ở dưới tình huống không bị nàng hoài nghi lừa gạt động phòng, hắn toan tính nàng sẽ bởi vì nhìn hắn bị thương mà nhiều ít đau lòng cho hắn một lần, hắn toan tính nàng chịu nói thật với hắn.

Nhưng là nàng không có.

Nàng nói hắn lừa gạt là vì trả thù nàng, nàng nói nàng không có tim, nàng nói hắn yêu nàng hắn chính là đồ ngốc, nàng lại soạn một lời nói dối không một kẻ hở cho hắn, cuối cùng còn chọc gheo thị vệ của hắn ngay trước mặt hắn.

Cho dù nàng cảm thấy hắn là rắp tâm lừa gạt, nàng không nhìn thấy thương thế của hắn sao? Nàng cũng biết hắn muốn đối với nàng mà nói có trăm ngàn loại biện pháp, cần gì phải chọn một cách ngungốc nhất? Cho dù nàng một chút cũng không yêu, sao nàng nhẫn tâm như vậy, không đau lòng cho hắn thì cũng thôi, vì sao cười chọc gheo người khác ngay trước mặt hắn?

Nàng nói đúng, hắn chính là một thằng ngốc.

Ngốc đến mức hy vọng không có xảy ra chuyện đêm nay, nàng vẫn còn cái gì cũng không biết, vẫn còn chịu làm nũng với hắn.

Nhưng là, chuyện đã nói toạc ra rồi, cũng không quay lại được nữa, mặc dù thân mật vốn dĩ cũng là giả dối.

Trừ phi, hắn lại đưa chút tự tôn không còn dư lại nhiều lắm đến trước mặt nàng cho nàng cười nhạo, trừ phi, nàng chủ động quay về tìm hắn.

Việc trước, hắn không làm được, hắn sợ bị nàng châm chọc. Việc sau, hắn biết, nàng dù là tới, đó cũng là giả dối.

Động phòng hoa chúc, một mình hắn động phòng hoa chúc.

Đầu ngón tay khẽ bấn, hi chúc đột nhiên mà tắt.

Hắn càng quen hơn, một mình hắn trong bóng tối.

~

Cũng đã là nửa đêm rồi.

Đường Hoan đi theo sau thị vệ áo đen, chậm rãi từ từ đi về phía phòng chứa củi. Vương phủ có bao nhiêu lớn, tấm điện Vương gia ở và phòng chứa củi cách nhau rất xa. Thị vệ áo đen bắt đầu đi cực nhanh, Đường Hoan không theo kịp dứt khoát không đi theo, đi nhanh như vậy làm cái gì? Lúc này gió đêm đang mát, thổi lên người thoải mái biết bao.

Cuối tháng sáu, trên bầu trời đêm mặt trăng không thấy bóng dáng, chỉ có ánh sao đầy trời.

Khi còn bé sư phụ nói với nàng, trên trời có bao nhiêu ngôi sao, bà sẽ hái bấy nhiêu nam nhân. Nàng ngồi ở trong lòng sư phụ đếm từng ngôi từng ngôi, đếm đủ, chỉ vào mặt trăng sáng bắt mắt nhất hỏi sư phụ có hái

hay không. Sư phụ nói không có, nói bà chính là mặt trăng, nam nhân đều là sao, cho nên gọi là đám sao vây quanh mặt trăng.

Bây giờ sư phụ không còn, mặt trăng cũng không có, nàng lại là cái gì đây?

Vào phòng chứa củi, bên trong tối đen một mảng, còn không có đứng vững đã nghe được tiếng muỗi kêu “vo ve” trước. Đường Hoan muốn hỏi thị vệ có thể đưa chút hương đuổi muỗi tới đây hay không, chớp mắt vừa nghĩ, nàng còn nghĩ là mình là nữ nhân được nam nhân kia nâng trong lòng bàn tay sao?

Không phải, bây giờ nàng chính là nàng, cũng không cần giả trang nữ nhân tốt nữa, cũng không cần giả trang thích hấn nữa, nàng cuối cùng cũng có thể quay về làm chính mình rồi.

Không phải nàng gốc nhất định muốn chọc tức hấn tổn hại tính mạng, chỉ là vì sao còn phải giả bộ? Giả bộ cũng vô dụng, hấn cái gì cũng nhớ rõ, hấn không chịu muốn nàng. Không muốn thì không muốn, dù sao bây giờ nàng nói chân tướng cho hấn rồi, nếu hấn vẫn kiên quyết không tin nếu hấn không sợ chết, cùng lắm thì nửa tháng sau cùng chết thôi.

Hưởng thụ khác, nàng cũng sẽ không xin hấn. Sau khi sư phụ mất, khi chưa gặp được hấn, nàng đều là một mình trôi qua, chút khổ ấy tính là cái gì? Nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, ngay cả mấy con muỗi cũng muốn so đo, nàng dứt khoát tìm lão gia có tiền gả cho làm phu nhân hưởng phúc cho rồi!

Nằm trên cỏ khô, Đường Hoan dùng tay áo che kín mặt bắt đầu ngủ.

Muỗi bay tới bay lui quấy rầy, bên tai tất cả đều là tiếng “vo ve”, làm cho người ngủ không ngon, trong mơ mơ màng màng túm cỏ khô lên che ở trên người, cuối cùng ngủ mất.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Đường Hoan chỉ cảm thấy cả người ngứa ngáy, tay gãi một cái, phát hiện trên cánh tay trên cổ trên đùi thêm rất nhiều vết muỗi đốt, cào một phát, dùng đũa giải ngứa, thoải mái mà muốn kêu.

Bụng “ọt ọt” làm âm ỉ, nhưng nàng bây giờ là tù phạm, tù phạm có điếm tâm ăn sao?

Nàng nhìn về phía mạng nhện trong xó.

Đây là tình yêu của nam nhân, lúc tốt với bạn hận không thể yêu thương đến tận xương tủy, lúc không tốt với bạn có thể vứt bỏ bạn như giày rách.

Nàng biết, đây là nàng gieo gió gặt bão, nàng lừa hấn, còn có thể mong đợi hấn thật sự ngốc đến một mực yêu nàng?

Cho tới bây giờ hấn cũng chưa từng yêu nàng, hấn yêu là nữ nhân giả dối tốt với hấn mà nàng giả thành kia, không phải nàng - nữ lừa đảo hạ lưu dâm đảng này.

Vậy thì sao chứ?

Nàng một chút cũng không hối hận, không lừa hấn, làm một tiểu ni cô quy củ thiện lương, nàng chỉ sợ sẽ chết ở ngay giấc mộng đầu tiên.

Nàng cũng không khổ sở một chút nào, cho tới bây giờ nàng vốn không có nghĩ tới yêu ai, nhập mộng, lại càng sẽ không yêu một nam nhân giả như vừa tỉnh lại e rằng sẽ lại cho nàng một kiếm, bất kể hấn ở trong mộng có bao nhiêu tốt. Nàng không động tâm, hiện tại hấn như thế nào thì liên quan gì tới nàng?

Trước khi đi vào giấc mộng nàng là hái hoa tặc, lúc tỉnh mộng hoặc đoạn mộng nàng vẫn sẽ là hái hoa tặc, ai cũng đừng mơ khiến cho nàng trở thành một người khác.

Mà tình cảm của nam nhân, là hái hoa tặc khinh thường nhận được nhất.

Nàng chỉ là tiếc nuối, nàng không đánh lại hấn, thời gian cuối cùng phải ở trong phòng chứa củi này nghẹn khuất mà trôi qua.

Nàng chỉ là tiếc nuối, hao hết tâm tư xông qua tám giấc mộng, nhưng lại thua ở một giấc mộng cuối cùng.

Nàng chỉ là cảm thấy... trên người ngứa quá, bụng đói quá.

~

Thương thế của Tống Mạch, trong lòng hấn cũng biết, vận công chữa thương một đêm, dư độc đã sớm trừ hết, chỉ có vết đao ở bụng ảnh hưởng hành động, nhưng cũng không có đáng ngại... Lúc đó chỉ là muốn hù dọa nàng mà thôi.

Không nghĩ tới nàng thông minh như vậy.

Đại hôn vốn là có bốn ngày nghỉ kết hôn, không cần vào triều, vả lại hấn dù cho không lên triều, ai có thể nói hấn cái gì?

Dùng điểm tâm xong, tựa vào trên giường không muốn nhúc nhích, bảo thị vệ lấy quyển sách tới đây, lật một tờ, nhưng nửa chữ cũng không xem vào.

Bây giờ, nàng đang làm cái gì?

"Người đi thay cho Sở Bình tới đây, chớ kinh động nàng."

"Vâng."

Một khắc đồng hồ sau, thị vệ áo đen tối hôm qua Sở Bình quỳ một gối xuống ở sau bình phong, "Điện hạ có gì căn dặn?"

Tống Mạch lật một trang sách, thanh âm tùy ý nghe không ra cảm xúc: "Tối hôm qua nàng có quấy rối hay không?"

"Bẩm điện hạ, vương... Thấm đại tiểu thư một đường không nói chuyện, vào phòng chứa củi thì ngủ luôn."

Tống Mạch khép sách lại, nhắm mắt dưỡng thần: "Bốn vương hôm qua đại hôn cùng nàng, nàng chính là Đao vương phi, không phải là Thấm đại tiểu thư gì đó."

"Thuộc hạ bất kính với vương phi, xin điện hạ trách phạt."

Tống Mạch không muốn truy cứu tội bất kính của y, dừng một lát, hỏi: "Nàng ở phòng chứa củi, một chút động tĩnh cũng không có?" Nàng yếu ớt như vậy, hẳn để cho nàng ghé vào trên người hẳn nàng cũng ngại xương cốt hẳn cứng rắn cộm khó chịu, nằm ở trong phòng chứa củi, nàng chịu được có thể ngủ? Còn có, nàng không phải thích chọc ghẹo người sao, đêm dài đằng đẵng, sao nàng không chọc ghẹo thị vệ trông không tệ này?

"Bẩm điện hạ, vương phi không có trách cứ điện hạ cũng không có yêu cầu gì, chẳng qua là, trong phòng chứa củi nhiều muỗi, vương phi ngay từ đầu không chịu nổi phiền nhiễu, mắng ... mắng vài câu, sau lại ngủ mất. Buổi sáng, buổi sáng lúc thuộc hạ đưa điểm tâm đi vào, vương phi chìa tay nhận, thuộc hạ vô tình phát hiện trên mu bàn tay của vương phi có mấy chỗ sưng đỏ." Sở Bình dẫn đo nói. Vốn tưởng rằng điện hạ chán ghét mà vứt bỏ vương phi, nhưng thái độ vừa rồi của điện hạ, rõ ràng còn nhớ thương, vậy y cũng là biết nên nói cái gì rồi.

Muỗi?

Tống Mạch nhíu mày, hẳn thật không nghĩ đến điều này.

"Bữa sáng nàng ăn cái gì?"

Sở Bình không yên cú đầu: "Bấm điện hạ, thuộc hạ dựa theo dặn dò của điện hạ, chuẩn bị cho vương phi là cháo gạo và bánh bao, vương phi đều dùng rồi."

"Đã biết, lui ra đi."

"... Điện hạ, bữa trưa của vương phi... ?"

Tống Mạch lạnh nhạt mở miệng: "Giống như bữa sáng." Đột nhiên đổi thành sơn hào hải vị, nàng nhất định lại đặc ý rồi.

"Vâng, thuộc hạ cáo lui." Sở Bình lặng yên rời đi.

Vì thế bữa trưa Đường Hoan ăn cháo loãng bánh bao, cơm chiều vẫn như cũ là cháo loãng bánh bao, chẳng qua có dù sao vẫn hơn không có, nàng rất thỏa mãn rồi.

Cửa phòng chứa củi lại đóng lại lần nữa, Đường Hoan ở bên trong buồn bực nhàm chán, vịn ở trước cửa nói chuyện cùng thị vệ áo đen canh giữ ở bên ngoài: "Này, từ tối hôm qua đến bây giờ đều là người canh giữ ở bên ngoài sao? Người không cần ngủ? Vương gia của các người thật là, sao không đổi một người khác tới đây trực thay người chứ? Hừ, thật ra người có mệt hay không thì không liên quan đến ta, chẳng qua là người trông ư nhìn lại không thích phản ứng người khác, còn không bằng đổi lại một người khó coi một chút nhưng biết thương hương tiếc ngọc, tốt xấu gì cũng có thể cùng ta nói chuyện giải buồn."

Sở Bình đứng nghiêng cách cửa ngoài mười bước, trán đầy mồ hôi.

Vương phi này thật sự là... Tối hôm qua sáng nay buổi chiều hôm nay nàng nói như vậy cũng không có gì, sao lại cứ vào lúc sau khi y bấm báo như vậy lại cứ vào lúc sau khi điện hạ tới đây đột nhiên... như vậy? Điện hạ có thể cho là y cố ý che giấu tình hình thực tế hay không? Nghĩ đến đồng nghiệp thời gian trước đột nhiên bị phái đi đại doanh Tây Bắc rên

luyện, Sở Bình dường như hiểu được cái loại vẻ mặt như được giải thoát của đồng nghiệp rồi.

Sáu năm trước khi điện hạ phái người giám thị Thẩm đại tiểu thư bọn họ - đám thị vệ này còn cao hứng cho điện hạ, chớ là điện hạ cuối cùng cũng có nữ tử ngưỡng mộ trong lòng, tuy nói là tiểu nha đầu còn chưa có nảy nở, nhưng nha đầu kia dung mạo thông minh xinh đẹp, còn nhỏ tuổi đã có thể đoán được nhan sắc khuynh thành sau này, với tuệ nhãn biết hàng của điện hạ đương nhiên sẽ động tâm. Ai có thể ngờ đến trong sáu năm điện hạ không hề có động tĩnh, tháng này cuối cùng cũng có động tĩnh, Thẩm đại tiểu thư nhìn như đoan trang kia lại thay đổi dạng?

Trở nên, quá già và vò người...

Chẳng những già và vò bọn họ, cũng già và vò điện hạ, nhưng điện hạ đã chịu đựng rồi, y tất nhiên cũng phải chịu đựng.

“Sao người không nói lời nào vậy? Đừng giả vờ câm điếc, tối hôm qua người còn nói chuyện, thanh âm rất dễ nghe. Đúng rồi, người bao nhiêu tuổi rồi? Trước kia từng chạm vào nữ nhân chưa? Các nàng có nói thời điểm đó người kêu lên rất dễ nghe hay không?” Đường Hoan vừa lắc lắc cửa, vừa trêu ghẹo y.

Sở Bình chỉ nghe đến vương phi hỏi y có từng chạm vào nữ nhân hay không, sắc mặt đỏ lên, sau đó đột nhiên có hạt cát cực nhỏ bắn vào trên người y, tiếp theo thanh âm gì y cũng không nghe được nữa. Y biết đó là thủ đoạn của điện hạ, cho nên y động cũng không dám động, dường như cái gì cũng chưa từng xảy ra, trong lòng lại vô hạn cảm kích điện hạ, không cần nghe lời nói hoang đường của vương phi, y cũng có loại cảm giác giải thoát.

Mặt trời chiều ngả về tây, phòng chứa củi nhỏ bao phủ ở trong ánh chiều tà màu vàng kim. Trong cửa phòng chứa củi, có một cô nương váy đỏ dứt quãng nói gì đó, khi thì phát ra vài tiếng cười bỉ ổi, trên nóc nhà phòng

chứa củi, có một nam tử áo đen thon dài khoanh tay mà đứng, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang vẻ âm tình bất định.

Màn đêm buông xuống, nữ nhân bên trong nói mệt rồi, nằm trên cỏ khô tiếp tục ngủ.

Chờ nàng ngủ say, Tống Mạch lặng yên không một tiếng động hạ xuống trước cửa, nhẹ nhàng đẩy ra, đi vào, cúi người điếm huyết ngủ của nữ nhân, sau đó ôm người vào trong lòng. Mềm mại như vậy nhỏ nhắn như vậy, hẳn dừng một chút, xoay người đi ra ngoài, trước khi rời đi, không quên giải huyết đạo thất thông cho thị vệ của hắn.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 122: Say

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch bế Đường Hoan đi phòng tắm.

Bà tử của Vương phủ đã đổi nước trong bồn tắm xong rồi, ấm áp, trong ngày mùa hè tắm rửa vừa vặn. Gió đêm xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng thổi vào, vòng qua bình phong lướt đến trên người, sợi tóc rủ xuống của nàng nhẹ nhàng lay động, có loại mềm mại lưu luyến khó tả.

Tống Mạch thả người vào trên sạp dài bên cạnh bồn tắm.

Nàng ngủ vẻ mặt an tường, chỗ má phải tới gần cằm có nốt muỗi đốt, một chỗ nhỏ đỏ đỏ giống như là son môi điểm sai, một chút cũng không khó coi, ngược lại tăng thêm ba phần ngây thơ hoạt bát cho nàng. Tống Mạch cầm tay nàng giơ lên, làm cho nàng vươn ngón trỏ điểm nơi đó, như vậy thì càng chọc người thích. Cười suy nghĩ một lát, hẩn để tay nàng xuống, gỡ cọng cỏ trên cổ trên mái tóc dài xuống cho nàng, gỡ xong rồi, ánh mắt dừng ở trên quần áo nàng.

Nàng còn mặc trang phục động phòng đã thay đêm đó. Tiểu sam tơ lụa đỏ thắm, váy dài đỏ thắm, giày thêu đỏ thắm.

Tối hôm qua hẩn không thể tự tay cởi bộ quần áo này ra, vậy tối nay làm đi.

Tống Mạch thuận thục cởi áo cho nàng, áo ngoài để ở một bên, kế tiếp là áo ngực đỏ thắm cùng quần lụa đỏ, đều để ở một bên, chỉ còn nàng.

Nếu nói nốt đỏ bên má nàng làm cho hẩn cảm thấy đáng yêu, từng nốt từng nốt đỏ trên cổ trên cánh tay trên bắp đùi nàng, còn có vết thương bị nàng gãi rách kết vảy, chỉ làm cho hẩn đau lòng áy náy. Hẩn khi đó rất tức giận,

không nghĩ nhiều lắm. Bị muỗi đốt nhiều như vậy, nàng nhất định rất khó chịu nhỉ?

Một nàng còn có thể ngủ được.

Quả nhiên không có tim, đối với hắn không để ý, đối với mình cũng không để ý, ngay cả xin cũng không xin, chỉ biết đùa giỡn nam nhân.

Đùa giỡn, trừ ngoài miệng chiếm chút tiện nghi ra, nàng có thể kiếm được lợi ích gì?

Thật khờ.

Tống Mạch khẽ hôn tay nàng, không nhanh không chậm cởi quần áo của mình, sau đó ôm lấy nàng, bước vào trong bồn.

Điểm huyết đạo của nàng, sẽ không sợ nàng tỉnh lại.

Tống Mạch dựa vào vách bồn mà ngồi, để cho nàng ngồi ở trong lòng hắn, hắn rửa cho nàng, rửa từng chỗ một. Cơ thể này, không có một chỗ nào hắn chưa từng chạm qua, không có một chỗ, hắn không muốn.

Từ bồn tắm đi ra, lau khô rồi, Tống Mạch dùng áo bào của mình bao lấy nàng, ôm nàng trở về phòng hắn. Hắn đặt nàng ở trên chăn hi đỏ thẫm, từ dưới gối đầu lấy ra bình sứ, sau đó quỳ gối bên cạnh nàng bôi thuốc cho nàng. Mỗi lần bôi đến một chỗ, hôn trước một cái rồi lại bôi, bôi xong cả rồi, hắn để cho nàng nằm ở trên cánh tay hắn, cúi đầu hôn nàng.

Chỉ muốn chạm vào một chút rồi rời đi, nhưng hương vị của đôi môi nàng quá ngon, không nhịn được ăn thêm một chút. Ăn đủ, ngậm nàng, ngủ ngon như vậy, ngoan ngoãn khéo khéo, Tống Mạch thỏa mãn cực kỳ, ôm nàng đi vào giấc ngủ.

Quả nhiên vẫn là ôm nàng, ngủ mới ngon.

Tỉnh ngủ, lại cùng tắm với nàng tẩy đi mùi thuốc, thấy nốt đỏ trên người nàng tiêu đi rất nhiều chỉ còn chấm nho nhỏ, Tống Mạch vừa lòng mặc bộ áo đỏ kia vào cho nàng, trước khi trời sáng thả người lại phòng chứa củi.

Cố ý cảm mấy cọng cỏ khô lên tóc nàng, Tống Mạch cúi người khẽ hôn khoé miệng nàng. Phạt nàng một ngày nữa, buổi tối cũng không cần nàng ngủ ở phòng chứa củi rồi.

Giải huyết đạo cho nàng, Tống Mạch đứng dậy rời đi.

~

Một giấc này của Đường Hoan ngủ được vô cùng lâu, mặt trời lên cao mới tỉnh lại, cũng chính bởi vì như thế, nàng quy thoải mái trên người cho buổi tối ngủ được một giấc ngon. Về phần những vết muỗi đốt bị tiêu xuống kia, nàng không gãi, chúng nó đương nhiên nhỏ đi rồi.

Ăn xong cơm trưa, nàng còn muốn trêu chọc thị vệ áo đen, nhưng là người nọ lại đứng ở chỗ xa hơn. Giữa buổi trưa, Đường Hoan cũng không có hơi sức gọi y, trở lại trên đồng cỏ khô tiếp tục ngủ, tỉnh ngủ rồi, chờ người đưa cơm chiều cho nàng.

Ăn ngủ ngủ ăn, Tống Mạch đây là coi nàng thành lợn mà nuôi sao? Nếu là có thể đổi chuồng lợn tốt hơn một chút thì tốt rồi.

Đang suy nghĩ, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân vội vàng, không giống với tiếng bước chân trầm ổn của thị vệ. Đường Hoan chậm rãi ngồi dậy, tò mò nhìn cửa chăm chăm.

"Tiểu... Vương phi!" Cửa phòng chứa củi bị người đẩy ra, Thanh Hạnh lo lắng chạy vào, ôm tiểu thư nàng ta đã hầu hạ sáu năm gạt lệ. Nàng ta nghe mệnh lệnh của điện hạ, đó là bởi vì sợ hãi, nhưng tình cảm của nàng ta với tiểu thư là thật, điện hạ chưa từng để cho nàng ta làm chuyện thương tổn

tiểu thư, trong lòng nàng ta cũng không có áy náy gì, chỉ toàn tâm toàn ý hầu hạ tiểu thư.

"Thanh Hạnh, sao em cũng bị giam lại rồi?" Đường Hoan đẩy người ra, khó hiểu hỏi. Tống Mạch không có không nói đạo lý như vậy chứ?

Nghe nàng hiểu lầm rồi, Thanh Hạnh vội vàng lau nước mắt, nhỏ giọng giải thích nói: "Không phải, vương phi, điện hạ không nhốt em, điện hạ là để cho em hầu hạ tiểu thư trở về phòng. Ngày mai là ngày lại mặt của tiểu thư, điện hạ nói để cho tiểu thư đêm nay nghỉ ngơi thật tốt, đừng để cho Hầu gia nhìn ra được manh mối. Điện hạ nói, Hầu gia là trọng thần triều đình, lập tức lại phải quay lại Định Châu rồi, không thể để cho ông ấy mang theo nghi ngờ rời kinh."

Đường Hoan bừng tỉnh đại ngộ.

Đúng vậy, Tống Mạch không tin lời nàng, hẳn còn tưởng mộng này là thật đó, hẳn là đường đường nhiếp chính vương, đương nhiên phải cố kỵ đại sự triều đình.

Mặc kệ nó, có thể trở về phòng nghỉ ngơi, đối với nàng mà nói chính là một việc vô cùng tốt, cảm giác cho muỗi ăn thật không tốt.

Đường Hoan vui vẻ theo Thanh Hạnh đi trở về, phía sau đi theo thị vệ trông chừng nàng.

Tống Mạch đương nhiên sẽ không để cho nàng về phòng hẳn, mà là sắp xếp nàng ở một gian phòng hạ nhân, chẳng qua phòng hạ nhân Vương phủ cũng rất không tệ rồi. Đường Hoan ngủ một giấc cực ngon, ngày hôm sau dậy muộn.

"Vương phi, mau tỉnh lại đi, điện hạ đã ở bên ngoài chờ người rồi!" Thanh Hạnh lay lay bả vai nàng nói.

"... Hẳn ở bên ngoài chờ ta? Hẳn cũng đi? Hẳn không phải bị thương sao?" Đường Hoan dụi dụi mắt ngồi dậy, có chút không thể tin được.

"Cái này em cũng không biết, dù sao điện hạ đã phái người đến thúc dục." Thanh Hạng nhìn nhìn ngoài cửa sổ, vừa hầu hạ nàng thay cung trang rườm rà, vừa nhỏ giọng nói: "Vương phi, lại mặt đối với nữ tử mà nói là việc lớn, điện hạ bị thương thành như vậy còn cùng người trở về, có thể thấy được trong lòng có bao nhiêu coi trọng người. Lát nữa gặp mặt, người liền chủ động nhận sai đi, điện hạ nhất định không đành lòng tức giận với người."

Đường Hoan cười trừ. Bảo nàng lừa một nam nhân kích thích đối phương hoan hảo cùng nàng không sao, bảo nàng ở dưới tình huống đối phương đã tuyên bố vô luận như thế nào cũng không chịu muốn nàng còn đi công khai cầu xin đối phương, nàng cần gì chứ? Lại nói, Tống Mạch chịu cùng nàng lại mặt, càng nhiều hơn vẫn là làm cho Cảnh Trữ hầu xem đi? Những chuyện triều đình kia nàng không hiểu, nàng chỉ biết là Tống Mạch sẽ không vô duyên vô cớ theo nàng cùng về Thẩm gia, việc về nhà mẹ đó hẳn rõ ràng biết nàng căn bản không coi thành một chuyện tốt.

Nếu hẳn muốn giày vò, nàng coi như ra ngoài đi dạo đi.

Chỉnh đốn xong xuôi, Đường Hoan do Thanh Hạng đỡ ra cửa.

Đến cửa chính Vương phủ, chỉ thấy một chiếc xe ngựa xa hoa đỗ ở phía trước, không có nhìn thấy Tống Mạch. Đường Hoan chỉ cho là Tống Mạch không kịp chờ tạm thời về phòng nghỉ ngơi rồi, xách váy dẫm ghế gỗ nhảy lên xengựa, bên cạnh Thanh Hạng ở bên dưới đẩy màn xe ra cho nàng, Đường Hoan cúi đầu đi vào. Đi vào, mới phát hiện bên trong đã có người rồi.

Không cần nhìn cũng biết là ai.

Đường Hoan không có gương mặt, yên lặng ngồi vào một đầu khác của giường thấp, dựa vào thành xe nhắm mắt nghỉ ngơi. Nói với hấn cái gì? Không nói, có lẽ hấn còn có thể cân nhắc những lời nói đó của nàng có thể là thật, nói, hấn nhất định càng thêm không tin.

"Xuất phát đi."

Thanh âm nam nhân trầm thấp, xa phu bên ngoài đáp lại, giục ngựa đi về phía trước.

Không có người nói chuyện, chỉ có bánh xe lăn phát ra tiếng lộc cộc.

Vương phủ cùng Hầu phủ cách rất gần, xe ngựa rất nhanh đã dừng lại, Đường Hoan ngáp một cái, mở mắt chuẩn bị đi xuống.

"Bốn vương xuống trước, người chờ bốn vương đón người." Tổng Mạch ngăn nàng lại, lúc nàng nghi hoặc nhìn sang, ánh mắt hấn từ trên mặt nàng dời đi rồi vào trên màn xe, thấp giọng dặn: "Tin tức bốn vương bị thương nặng cũng không có truyền ra ngoài, người không được nhiều lời. Còn có, Cảnh Trữ hầu là trọng thần dưới tay bốn vương, bốn vương không muốn sinh rahiềm khích với ông ta, cho nên hôm nay người phải diễn tốt vai vương phi của bốn vương. Diễn tốt, trở về bốn vương nhất người ở phòng hạ nhân, nếu là lộ ra nửa phần dấu vết, bốn vương sẽ làm cho người hiểu được cái gì là nghiêm hình tra tấn thực sự." Gắn từng chữ từng câu bình tĩnh như cái giếng sâu không có một gợn sóng, nhưng lại nghe được lòng người lạnh ngắt.

Đường Hoan cười cười, nâng tay, ở trong ánh mắt cảnh giác của nam nhân khẽ lau mồ hôi li ti trên trán cho hấn, ánh mắt dịu dàng: "Tướng công, trên người chàng có thương tích, sau khi đi ra chú ý đừng đụng vào." Nói xong, gương mặt nhìn hấn: "Điện hạ, như vậy có được không?"

"Rất giả, quý nữ Hầu phủ thật sự sẽ không ở trước mặt mọi người làm cử chỉ thân mật như thế." Tổng Mạch mặt không chút thay đổi.

"Đây không phải chỉ có hai người chúng ta sao?" Đường Hoan bĩu môi, "Được rồi, điện hạ mau đi xuống đi, ta muốn mau chóng ra ngoài hít thở không khí."

Tống Mạch quét nàng một cái, đứng dậy xuống xe, bên ngoài Thẩm Mộ Nguyên đã sớm dẫn đám người Dung thị quỳ lạy rồi. Tống Mạch đỡ Đường Hoan xuống dưới trước, sau đó mới cười yếu ớt bảo mọi người đứng lên, sau khi hỏi han ngăn ngủi, cùng nhau đi vào trong.

Trước ngõ yển Tống Mạch ở đằng trước nói chuyện cùng Trầm Mộ Nguyên, Đường Hoan cùng Dung thị Thẩm Di không có gì để nói, trở về khuê phòng trước khi mình xuất giá. Đi vào, nhìn nhìn bài trí quen thuộc, Đường Hoan đột nhiên phát hiện trừ ngủ ra, nàng vậy mà không có việc gì để làm. Bên ngoài không được ra, bên trong, cũng không gì hay để tiêu khiển.

Lúc Ngõ yển người một nhà ăn cơm, người một nhà ở đây bao gồm nàng và Tống Mạch, Thẩm Mộ Nguyên cùng thế tử Hầu phủ Thẩm Căn, mẹ con Dung thị cũng không đến.

Thẩm Mộ Nguyên không biết trên người Tống Mạch có thương tích, trên bàn có lòng chuẩn bị rượu rồi.

Ông cười rót rượu cho Tống Mạch, Tống Mạch vừa muốn uống, Đường Hoan đưa tay cướp ly rượu lại, làm nũng với Trầm Mộ Nguyên: "Phụ thân có con rể, cũng không để con gái ở trong mắt rồi, chỉ rót rượu cho một mình điện hạ lại quên mất con gái cũng thích uống cái này." Nói xong, không cho Thẩm Mộ Nguyên cơ hội ngăn cản, lấy tay áo che mặt, uống một hơi cạn sạch, mắt cười nhìn hai lớn một nhỏ trước bàn.

Thẩm Mộ Nguyên kinh ngạc, nhìn Tống Mạch, thấy con rể quý này bất đắc dĩ lại cứng chiều nhìn trưởng nữ, ông âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt

nghiêm túc khi trách: "Cần quấy, giờ con đã trở thành vương phi rồi, sao làm việc còn không có quy củ như vậy?"

"Nhạc phụ đừng tức giận, riêng ta thì thường thức cái tính hào sảng không câu nệ tiểu tiết của A Du, vả lại nơi này không có người ngoài, nàng muốn uống thì uống đi." Tống Mạch cười nói chuyện thay Đường Hoan, lúc nói chuyện, một đôi tròng mắt đen mím cười ngưng mắt nhìn Đường Hoan, dịu dàng đa tình. Đường Hoan có chút đỏ mặt, nhưng không ngượng ngừng cúi đầu, ngược lại đặc ý khoe khoang với phụ thân.

Thẩm Mộ Nguyên ngoài mặt vừa dạy bảo nàng vài câu, trong lòng lại rất là vui mừng, xem ra tình cảm của trưởng nữ và điện hạ không tệ, vậy ông có thể yên tâm rồi kinh rồi.

Kế tiếp, hễ là Tống Mạch muốn uống rượu, đều bị Đường Hoan dùng đủ loại lý do đoạt mất, khi bữa tiệc kết thúc, hai gò má nàng nhiễm rắng mây chiều, đôi mắt mọng nước, quả thực chính là đã say rồi.

Tống Mạch dìu nàng đi tới khuê phòng của nàng nghỉ tạm, vào phòng, Đường Hoan lập tức đẩy hẳn ra: "Được rồi, nơi này không có ai, chúng ta không cần đóng kịch nữa, điện hạ ngồi một chút ở bên ngoài đi, ta đi ngủ một lát, trước khi đi người lại gọi ta."

Tống Mạch không nhìn ra nàng là say thật hay say giả, buông tay ra, nhìn theo nàng vào nội thất. Hẳn đứng lặng ở ngoài cửa một lát, nghe bên trong không còn động tĩnh, bèn ngồi xuống ở trên giường gian phụ, nhìn cảnh viện bên ngoài xuất thần. Nàng thật sự rất biết diễn, lúc nàng uống rượu thay hẳn, biết rõ nàng căn bản không để ý thương thế của hẳn, hẳn vẫn là vui mừng.

Vì sao trên đời có thể có một người như vậy, làm cho hẳn tình nguyện làm thẳng gối?

Thẩm thoát giấc ngủ qua đi, khi tỉnh lại gió đã có chút cảm giác mát rồi.

Cần phải trở về.

Tống Mạch ở cửa nội thất gọi nàng, gọi hai tiếng không có đáp lại, đi vào vừa nhìn, ngoài ý muốn phát hiện nàng say khướt nằm ở trên giường, trong lòng ôm một bình rượu cỡ quả dưa hấu, mùi rượu đầy phòng.

Nàng tìm được rượu ở đâu? Chẳng lẽ trước khi xuất giá nàng còn giấu đám rượu ở trong phòng?

"Tĩnh tĩnh!" Tống Mạch kéo người lên, vỗ vỗ mặt nàng nói.

Đường Hoan mềm nhũn xiêu vẹo trong lòng hẫng, say như chết, chớp mũi phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

Thật sự say rồi.

Tống Mạch bất đắc dĩ, ôm ngang người vào trong ngực, vững vàng đi ra phía bên ngoài.

Bộ dáng này của hai người, tự nhiên dẫn tới một trận ồn ào náo động, chẳng qua một ánh mắt của Tống Mạch đã uy hiếp đám hạ nhân kia dừng lại, trấn an Thẩm Mộ Nguyên đang quá sợ hãi, hẫng bẽ nàng nhảy lên xe ngựa.

Đi vào, vừa muốn đi về phía trước, không cẩn thận dẫm lên làn váy đang rũ xuống của nàng. Suy cho cùng trên người có thương tích, Tống Mạch không khống chế được ngã xuống, chỉ kịp nâng cái gáy của nàng, tránh cho nàng bị đau.

Thấy nàng vẫn ngủ say như chết, Tống Mạch cười khổ, nâng chân nàng muốn bế nàng đứng lên, không ngờ nàng bỗng nhiên mở mắt.

Bốn mắt nhìn nhau, Tống Mạch theo bản năng định đổi sắc mặt lạnh như băng, nàng lại cười khà khà, giơ tay lên vòng quanh cổ hẫng, lăm bẫm lên

tiếng.

"Thiếu gia, hôn Tiêu Ngũ một cái..."

Mùi rượu xông vào mũi, cũng say lòng hẳn.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 123: Điên

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Thiếu gia, Tiểu Ngũ, khi đó hấn và nàng cũng ở trong xe ngựa làm loạn.

Thì ra nàng cũng không phải là vô tình như nàng nói, thì ra nàng cũng nhớ, bây giờ uống rượu say, bởi vì tư thế giống nhau, liền gọi sai thân phận?

Trái tim Tống Mạch mềm như nước. Vì một câu mơ hồ không rõ này của nàng, đau khổ chờ đợi qua mấy đời, bao nhiêu đau lòng trước kiếp này, đều đáng giá.

Đã quên thân ở nơi nào, hấn cúi đầu, muốn nghe lời của nàng, hôn nàng.

Nhưng nàng lại nhắm hai mắt lại, đầu xoay qua một bên, hai tay cũng từ trên cổ hấn rơi xuống, một lần nữa ngủ mất.

Tống Mạch dờ khóc dờ cười, ôm lấy người đặt vào trên đùi, ngồi xong rồi, phân phó xa phu về phủ.

Nữ nhân khẩu thị tâm phi, hấn không tin trong lòng nàng một chút cũng không có hấn.

Xuống xe, hấn trực tiếp ôm người đến trong tâm điện của mình, tự mình hầu hạ nàng ngủ lại, hấn cũng nằm vào theo, ôm nàng cùng nhau ngủ.

Lần này bất kể nàng nói bao nhiêu khó nghe, hấn cũng không tin, hấn không tranh cãi cùng nàng, cái gì cũng nhường nàng, chỉ là nàng cũng đừng nghĩ chộc giận hấn chạy nữa.

Vừa ngủ một lát, nghe được nàng kêu nước.

Tống Mạch lập tức tỉnh, đốt đèn, thấy nàng cau mày nhắm mắt kêu nước, biết nàng say rượu khó chịu, vội rót nước đưa cho nàng. Sợ nàng không cầm chắc, hẩn nâng người dậy để cho nàng tựa vào trên người hẩn, đưa ly trà tới khoé miệng nàng. Nàng quả nhiên nhắm mắt lại, giống như đứa nhỏ ngửa đầu “ừng ực ừng ực” uống, uống xong rồi còn liếm liếm môi, sau đó thấp giọng lẩm bẩm một câu rồi đẩy hẩn ra, lại nằm xuống.

Tống Mạch thích dáng vẻ những nhẽo này của nàng, dán mắt nhìn một lát, vén ra một sợi tóc trên khoé miệng cho nàng, hôn miệng, đứng dậy đưa ly trà về trên bàn. Hẩn cũng khát, uống nửa chén, đang muốn để xuống, chợt nghe được bên giường có tiếng động, quay đầu nhìn lại, nàng vẫn nằm như cũ, mắt lại mở ra, rất là mê mang nhìn hẩn, ngây ngốc mờ mịt.

Tống Mạch không nói chuyện, đứng ở chỗ cũ nhìn nàng, chờ tự nàng hoàn toàn tỉnh táo, chờ xem phản ứng của nàng.

"Ta, làm sao ta có thể ở..." Đường Hoan nhìn hẩn, nhìn lại bày biện trong phòng, cuối cùng nhìn nhìn trung y ít ỏi trên người, chậm rãi nở nụ cười: "À, ta nhớ ra rồi, ta ở Thẩm gia ăn vụng kia mà. Điện hạ thừa dịp ta say rượu ôm ta đến nơi này, chẳng lẽ là mấy đêm này không thể hưởng thụ được loại hầu hạ này, muốn thừa dịp ta ngủ động tay động chân với ta?"

Cũng biết nàng sẽ không nói nửa câu nói mềm.

Tống Mạch đi trở về trước giường, từ trên cao nhìn xuống nhìn chăm chăm vào nàng, mặt không chút thay đổi: "Phải thì như thế nào?"

Đường Hoan hừ lạnh một tiếng, nâng tay đẩy đẩy vạt áo, ngửa đầu nhìn hẩn: "Điện hạ cũng biết, ta là hái hoa tặc, nếu điện hạ chịu muốn ta, ta sẽ dùng tất cả vốn liếng hầu hạ điện hạ thần hồn điên đảo. Nếu điện hạ không muốn động thật, vậy thì thứ cho ta không có cái lòng dạ rảnh rỗi kia, không hầu hạ!"

Tống Mạch không nói chuyện, ánh mắt dừng ở trên nửa bên bả vai nàng cố ý lộ ra.

Trong mắt Đường Hoan hiện lên một tia đắc ý, chậm rãi kéo áo che lại cảnhxuân, khiêu khích cười: "Thế nào, rốt cuộc điện hạ có muốn ta hay không? Người đã nhớ tất cả, có lẽ cũng nhớ được tám cuộc hoan hảo phía trước của chúng ta chứ? Điện hạ rất uy mãnh, ta muốn đã lâu rồi, chính là không biết trong lòng điện hạ là nghĩ tới ta như thế nào. Chẳng qua, nhớ lại điện hạ mỗi lần đều hung mãnh như vậy, thân thể này của ta muốn hẳn vẫn là rất thoải mái đi?"

"Quả thật, rất tiêu hồn." Tống Mạch nhìn thẳng nàng, nói lời nói thật.

"Vậy điện hạ muốn lại tiêu hồn một lần nữa không?" Đường Hoan cười quỳ gối xuống, ôm lấy thắt lưng gầy của nam nhân, dùng cằm cọ xát Tiểu Tống Mạch đã lạnh lẽo dựng lên.

Tống Mạch một mực nhìn nàng, nhìn dáng vẻ người xinh đẹp quyến rũ như vậy: "Muốn, nhưng bốn vương sợ muốn người rồi, người sẽ lại chạy mất, sau đó người hái xong chín lần thì không bao giờ xuất hiện nữa, bốn vương muốn trả thù cũng không được."

"Ý của người là đêm nay sẽ không muốn ta?" Đường Hoan dừng động tác lại, lui về hỏi.

Tống Mạch trầm mặc, nhưng ánh mắt trên tức đã biểu lộ tâm tư của hẳn.

Đường Hoan giận dữ đứng dậy, xuống đất muốn đi.

Tống Mạch kéo cổ tay nàng lại: "Người muốn đi đâu?"

"Trở lại phòng hạ nhân!" Đường Hoan giãy dụa, giãy dụa không ra, đang muốn dùng một cái tay khác cào hẳn, cơ thể đột nhiên bị người vút trở về trên giường, nàng ngã văng đầu hoa mắt. Bò dậy thật nhanh, lại thấy nam

nhân đứng ở trước giường, vừa cởi áo vừa cầm nạng, động tác vô lại nhưng lại mê người muốn chết, nàng tức giận đến mắng to: "Người cũng không chịu muốn ta, còn giữ ta làm cái gì? Tống Mạch, người nếu muốn tìm nữ nhân, bên ngoài có cả đống người xin hầu hạ người, người cần gì bắt buộc ta?"

"Ta chỉ thích bắt buộc người khác làm chuyện đối phương không muốn làm." Tống Mạch quăng xiêm y, nhắc chân sải bước đến trên giường, vào lúc nàng muốn chạy trốn bắt lấy cổ tay nàng, dễ như trở bàn tay tung mình giăng chân ngồi ở trên lưng nàng. Đường Hoan giơ tay đẩy hăn cào hăn, Tống Mạch không tốn sức chút nào mà một tay nắm lấy hai tay nàng, một tay xé quần lót nàng: "Lại nói, làm cùng người nhiều rồi, không quen lại tìm nữ nhân khác, người cần gì giãy dụa? Mặc dù không đi vào, ta cũng có thể cho người hưởng thụ được, chẳng lẽ người quên rồi?" Vàng đá ở trong tay hăn đều chạy không khỏi kết cục nát bấy, hướng chi tơ lụa mỏng manh? Rất nhanh, trên người Đường Hoan đã không còn gì che chắn nữa.

"Tống Mạch người khốn khiếp!"

"Tùy người mắng ra sao." Ánh mắt Tống Mạch nhìn chăm chăm nàng, bàn tay to lại nắm nàng xoa nhẹ lên, ôn nhu tra tấn.

Đường Hoan dùng sức lăn qua lăn lại không chịu phối hợp, Tống Mạch nhìn một lát dứt khoát điểm huyết đạo của nàng, "Bốn vương có thương tích trên người, hết lần này đến lần khác người lại không chịu đàn hoàng, đàn hầu như vậy." Nàng nằm không nhúc nhích, đối với hăn mà nói lại thuận tiện cực kỳ, cẩn thận từng li từng tí phủ ở trên người nàng, hôn từ trên xuống dưới.

"Tống Mạch, ý vào mình có võ công liền bắt nạt người, tính là bản lĩnh gì? Có gan người muốn ta, chờ sau khi ta tỉnh lại khôi phục võ công chúng ta lại đánh một trận!" Thân thể không thể động, những ngứa ngáy trên người kia không kiêng nể gì cuộn cuộn ở trong cơ thể, Đường Hoan lần đầu tiên nếm

trái tư vị như vậy, thoải mái muốn chết cũng thống khổ muốn chết, chỉ có thể dựa vào mạng hãn để phát tiết. Nhưng là một chút tác dụng cũng không có, như là có vô số lông chim ở trên người trêu chọc, hết lần này đến lần khác nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

"Lúc này còn không quên diễn trò." Tống Mạch hừ nhẹ một tiếng, nhắm vào nơi nào đó giống như trái cây nhỏ đang nổi giận đùng đùng thổi khí, thổi trúng nó mềm mại run rẩy rồi, lại ngậm vào nhấm nháp trong miệng.

Vì thế trong tiếng mạng của Đường Hoan lại trộn lẫn tiếng kêu vừa khó chịu vừa thoải mái, nàng oán hận trừng cái đầu đen chôn ở bộ ngực nàng: "Tống Mạch, người đừng lại... Người, người còn thích ta có phải hay không, thích ta, cho nên muốn chạm vào, chạm vào ta, không dám thừa nhận... ừm... Cho nên dùng loại thủ đoạn này làm bộ bắt buộc ta, người, người là sợ bị ta cười nhạo à... phải không? Người đồ nhát gan này, người là đồ ngốc, ta lừa người như vậy người còn thích ta, còn hao hết tâm tư gần gũi ta, người..."

Tống Mạch thu tay, nghiêng người trèo lên trên, mặt đối mặt nhìn nàng hỏi: "Người thích ta à?"

Đường Hoan còn thở gấp, con người dập dờn ánh nước không chút nào tránh né mà trừng hãn: "Năm mơ đi, ta chết cũng sẽ không thích người!"

Miệng cũng thật cứng rắn.

Tống Mạch cười cười, "Người đã không thích, dựa vào cái gì cho là ta có thể thích người? Câm miệng, đừng nữa quấy rầy hứng thú của ta, mặc dù ta không thích người, nhưng rất thích thân thể của người, không, không phải thân thể của người, người chính là quý quái cái không biết tới từ đâu, thân thể này là người mượn mà thôi." Thích khẩu thị tâm phi sao? Hãn cũng biết.

"Người..." Đường Hoan muốn mắng hãn, nhưng nam nhân đột nhiên điểm á huyết của nàng. Đường Hoan trợn mắt há hốc mồm, Tống Mạch cười nhìn

nàng: "Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, tốt lắm, lúc này cuối cùng cũng đang hoang rồi nhỉ?"

Đường Hoan còn có thể làm cái gì? Chỉ có thể giương mắt trừng.

Tống Mạch ngay cả cơ hội trừng hăn cũng không cho nàng, cúi đầu khẽ hôn gò má nàng, đi xuống bên dưới.

Hắn ở trên người nàng đốt lửa khắp nơi, nàng bị đốt nóng đến da thịt trắng mịn nhuộm màu phấn đào nhàn nhạt say lòng người, nóng như vậy, bởi vì muốn tránh cũng không được, vì thế trong cơ thể tự động trào ra nước muốn dập tắt lửa hăn mang đến. Trong mắt là nước mắt lưng tròng không biết vì sao nổi lên, đầy tràn rồi, chảy xuống, thỉnh thoảng còn chưa đầy, lại bởi vì thân thể theo động tác của hăn mà đung đưa nhẹ nhẹ, văng nước mắt xuống. Trên người là mồ hôi li ti dày đặc, có của nàng cũng có của hăn, hội tụ nhiều, cũng bắt đầu chảy xuống, thấm ướt ga giường, thấm ướt quần áo bị hăn xé hỏng. Nước nơi đó nhiều nhất, có tự mình chảy ra, cũng có bị hăn hút ra ngoài bị hăn dụ ra ngoài ...

Nhưng những đám nước này đều chảy vô ích rồi, bởi vì hăn chỉ là đốt lửa ở trên người nàng, nguồn lửa kia ẩn náu ở bên trong, bị hăn đốt cũng đốt một tí ở bên trong. Nước càng chảy ra ngoài nàng càng nóng, nóng nàng bức thiết muốn xin hăn, xin hăn buông nàng ra, xin hăn mau mau cho nàng, dù không được việc gì cũng muốn xin hăn giải huyết đạo cho nàng, để cho nàng cào để cho nàng kêu, nếu không còn tiếp tục như vậy, nàng sợ chính mình sẽ chết ở trong lửa nóng thiêu người.

Dường như phát hiện nàng đến cực hạn, Tống Mạch buông eo chân nàng xuống, chậm rãi nằm nghiêng ở bên người nàng, giải á huyết của nàng trước, lại ở trong tiếng kêu thật dài êm tai của nàng dò tiến vào, vừa nhanh chóng mà động vờ hỏi nàng: "Nói lại lần nữa xem, có thích ta hay không?"

"Không, không thích..." Thanh âm Đường Hoan khàn giọng đến run rẩy sắp không giống nàng.

Con người vốn như mực của Tống Mạch càng phát ra thâm trầm nhìn không thấu: "Nói lại."

"Không..."

"Nói lại."

"Không..."

Hắn tạm dừng một chút, không nghe được câu trả lời vừa lòng, liền không chịu cho nàng. Nàng ở trong bể đục nặng nề chìm chìm nổi nổi, duy nhất có thể bắt được chính là một tia lý trí còn sót lại. Nàng muốn là cái gì? Nàng muốn là sống sót.

Thật ra nàng vốn đã tuyệt vọng rồi, là hắn lại cho nàng hy vọng. Hắn giúp nàng lại mặt, nàng chỉ là có một tia hoài nghi, trước khi xuống xe thử một lần, hắn quả nhiên ở lúc nàng lau mồ hôi cho hắn có khác thường. Nàng làm bộ say rượu thử dò xét tiếp, không nghĩ tới hắn thật sự... Đường Hoan kinh ngạc với việc Tống Mạch còn thích nàng, nói không có mảy may xúc động đó là giả, nhưng là xúc động thì như thế nào? Đây là mộng, Tống Mạch gốc này không phải thật, nếu hắn thủy chung không chịu tin nàng không chịu muốn nàng, nàng cần yêu thích của hắn có tác dụng gì?

Vui vui vẻ vẻ chết cùng hắn, lại ở trên đường đến suối vàng làm đôi vợ chồng quý? Khi đó, hắn có thể hận nàng khiến cho hắn còn trẻ mà mất sớm hay không?

Nói cho cùng, đây thật sự chỉ là một giấc mộng, cho dù trong mộng tình cảm của hắn đối với là thật, không đến chết không đến tỉnh mộng, nàng vĩnh viễn không biết Tống Mạch thật sự là muốn như thế nào. Không biết,

nhưng còn muốn bởi vì nhất thời xúc động đắm chìm ở trong mộng, thật sự sống mơ mơ màng màng?

Nàng không muốn.

Nàng muốn sống, nàng vừa mới mười tám tuổi, nàng là hái hoa tặc vừa xuống núi, nàng còn không có cơ hội ngắm cuộc sống rực rỡ bên ngoài, nàng không cần chết ngột như vậy.

Sư phụ còn ở trên trời nhìn nàng, nàng không thể để cho bàn tay chuyển tay không, nàng không muốn để cho sư phụ nhìn nàng chết ở trong một cuộc tình hư vô.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 124: Chương 109.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Mặc dù hấn không chịu cho nàng, hành hạ liên tục lại làm cho thân thể đạt tới cực hạn, lúc hấn lại tạm dừng ép hỏi nàng thích hay không lúc nàng tiếp tục phủ nhận sau đó hấn trừng phạt dò tiến vào để chuẩn bị bắt đầu một vòng thâm vãn đặc biệt mới, Đường Hoan vừa khẽ co giật vừa khóc oà: "Không thích, không thích, ta không dám thích..."

Tống Mạch ngây ngẩn cả người.

Vào lúc nàng bất ngờ đạt tới cao triều, hấn liền ngây ngẩn cả người, nàng ngay cả loại thời điểm này cũng không sửa miệng, vậy nàng khẳng định là thật sự không...

Suy nghĩ chưa dừng lại, nghe được nàng nói nàng không dám thích...

Hấn nhìn nàng. Thân thể nàng không thể động, tóc mai đã ướt đầm, lúc trước vẫn còn là ẩn nhẫn rơi lệ, nhưng bây giờ là há mồm khóc lớn, khó coi cực kỳ.

Khó coi như vậy, lại làm cho hấn đau lòng vô cùng.

Tống Mạch rất nhanh bối rối cởi bỏ huyết đạo cho nàng, nàng vẫn còn không nhúc nhích gào khóc.

Tống Mạch hoảng thật rồi, kéo người vào trong lòng, bắt chấp vết thương bị nàng đụng phải một chút, hấn ôm chặt nàng an ủi: "Đừng khóc đừng khóc, ta không ép nàng ..." Tay nhẹ nhàng mà vỗ sống lưng trơn trượt của nàng.

Đường Hoan vẫn còn khóc, chỉ là cùng với đưng chạm dịu dàng của nam nhân, gào khóc của nàng dần dần trở thành nhỏ giọng khóc nước nỡ.

Tống Mạch thở phào nhẹ nhõm, lui ra sau để tiện nhìn nàng dễ hơn, thấy mắt nàng sưng như quả hạch đào, nhắm mắt yên lặng rơi lệ, hấn đau lòng lau chonàng: "Đừng khóc, khóc nữa mắt sẽ không cần dùng rồi, yên tâm, ta khôngép nàng nữa."

Đường Hoan quay đầu, tóc dài rũ xuống che khuất khuôn mặt, thanh âm xuống thấp không có phập phồng: "Người đã ép xongrồi, còn muốn ép ta nói cái gì?"

Trả lời nàng, là trầm mặc dài đằng đẵng.

Không biết qua bao lâu, Tống Mạch vén tóc dài của nàng lên, lộ ra khuôn mặt vẫn còn ửng hồng của nàng. Hấn nhẹ nhàng sờ sờ, thanh âm nhẹ như sấpnghe không thấy: "Vì sao, vì sao không dám thích ta?"

Đường Hoan chặm rãi quay đầu, đôi mắt đang nhắm đối diện với hấn. Nàng cười khổ, "Tống Mạch, người vẫn là không chịu tin ta, phải không? Không tin ta, cho nên ngay cả hỏi ta, cũng là do dự như vậy, bởi vì người sợ ta tiếp tục soạn lời nói dối lừa người, phải không?"

Tống Mạch chỉ là lặp lại câu hỏi của hấn: "Vì sao không dám thích ta?"

Đường Hoan ngồi dậy, cúi đầu nhìn hấn: "Ta làm sao dám thích người? Sau khi đi vào giấc mộng, người đối với ta một lần tốt hơn một lần, tốt như vậy, nếu ta thật sự thích người rồi, còn có thể yên tâm thoải mái lừa người sao? Nếu ta thật sự thích người rồi, còn dám không kiêng nể gì dụ dỗ người hoan hảo sao? Thật lòng đối xử với người, sẽ không thể quyến rũ người, như vậy một tháng sau, hai chúng ta đều phải chết. Dụ dỗ đượcrồi, thành công là thành công rồi, nhưng là giấc mộng tiếp theo người lại không nhớ được ta, thống khổ như vậy, người cũng biết chứ? Cho nên ta không dám thích người."

"Sau đó người khôi phục trí nhớ, ta không cần lo lắng người quên ta, nhưng ta lại sợ người nhớ lại lúc ban đầu ta, sợ người không yêu ta, cho nên ta vẫn là không dám thích người. Hiện tại, người nhớ lại toàn bộ của ta, biết ta rất cuộc là loại người gì, người vẫn yêu ta như cũ, nhưng ta vẫn là không dám thích người, bởi vì ta sợ sau khi tỉnh mộng người không nhớ được ta, ta sợ nếu ta ở lại bên cạnh người chờ người tỉnh lại giải thích rõ ràng cho người chờ người nhớ lại lại yêu ta lần nữa, người ngay cả cho ta cơ hội giải thích cũng không cho, lại giết ta một lần nữa. Tống Mạch, người nói, dưới tình huống như vậy, làm sao ta dám thích người?"

Tống Mạch cũng ngồi dậy, nghiêng người đối diện với nàng, ánh mắt rơi vào trên đám áo rách cùng một chỗ của nàng, nhặt lên nhẹ nhàng thường thức: "Ý của nàng là, những lời nàng nói kia đều là thật?"

"Nếu không phải thật, người cho ta lý do người nghi ngờ?"

Đường Hoan vừa khóc vừa cười, đã nói đến nước này rồi, hãn vậy mà còn không tin, "Tống Mạch, người nói, nếu không phải thật, làm sao ta lần nào đến đều đến trong thân thể có khuôn mặt giống ta như đúc? Nếu không phải thật, vì sao chúng ta luôn có thể gặp được nhau? Người nói đây là chính đời chân chân chính chính, vậy người nói, dạng người gì có thể có loại thủ đoạn chín đời đều gặp được người vậy? Người nói ta là quý quái, người đã tin tưởng quý quái, vì sao lại cảm thấy quý hồn sư phụ là lời nói dối ta bịa đặt?"

Tống Mạch trầm mặc không nói.

Đường Hoan cúi đầu, nhìn bàn tay của mình: "Tống Mạch, người rất tốt với ta, tốt với ta như vậy, ta thật sự... Chẳng qua chúng ta nhất định hữu duyên vô phận, tỉnh mộng, là kết thúc. Tống Mạch, người không tin ta không sao, nhưng đừng lấy mạng của người ra nói đùa, vì nữ nhân như ta, không đáng. Chuyện lúc trước, ta thừa nhận ta là nữ nhân xấu xa, không nên đi hái người, người giết ta ta cũng là đáng đời. Nhưng trừ mơ ước thân thể của

người ra, trừ lừa thân thể của người ra, ta không có làm chuyện khác có lỗi với người, hai chúng ta không có thù oán, phải không? Tống Mạch, muốn ta đi, sau khi tỉnh mộng ta tự mình rời đi, không bao giờ trêu chọc người nữa, mà người sẽ quên ta, người sẽ khôi phục cuộc sống vốn nên có của người, hai chúng ta ai cũng không nợ ai, như vậy không tốt sao?"

Tống Mạch vẫn là trầm mặc.

Đường Hoan ngẩng đầu nhìn hần, nhìn không ra hần suy nghĩ cái gì, nhưng nàng thật sự nói thật rồi, nàng đẩy hần: "Tống Mạch, người tin cũng được không tin cũng được, người nói một câu được không? Người nếu không tin, ta cũng không nói thêm nữa, ta lập tức đi."

Tống Mạch nắm lấy tay nàng đang muốn rời đi, liếc mắt nhìn nàng: "Nàng muốn đi đâu?"

Đường Hoan giật mình, bởi vì ánh mắt đỏ ửng của hần.

Tống Mạch khoác thêm áo ngoài cho nàng, mặc xong rồi, đứng ở trước giường nhìn chăm chăm nàng, "Người đâu, đưa bốn vò rượu đến, bốn vương muốn cùng vương phi đối ẩm."

"Tống Mạch!" Đường Hoan không thể tin tưởng hần, "Người điên rồi? Bây giờ người như vậy làm sao còn uống rượu?"

Tống Mạch âm u nhìn nàng chăm chăm: "Sao, người sợ rồi? Sợ lát nữa lộ ra dấu vết, sợ bị ta biết người là giả say, mục đích vì để cho ta tin tưởng tình ý chân thành của người, để cho ta tin tưởng tất cả những lời dối trá của người? Không cần sợ, nếu người thật sự say, ta lập tức tin người, ta lập tức muốn người." Hần sớm phải biết, nàng đã sớm nắm được hần rồi, luôn có thể lừa gạt hần tin tưởng nàng động tâm thật, lúc trước làm sao ngu như vậy, lại vẫn dễ dàng tin "lời trong lúc say của nàng"?

Đường Hoan còn muốn nói chuyện, Tống Mạch lại điểm huyết đạo của nàng, vì thế nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn thị vệ áo đen dâng lên vò bình rượu, trơ mắt nhìn hấn nhắc lên một vò giữa đầu uống hết, trơ mắt nhìn hấn uống xong rồi lại đến trút cho nàng. Rượu mạnh thượng hạng dọc theo cổ họng lăn xuống, nàng muốn tránh cũng không được chỉ có thể theo bản năng nuốt xuống, từ cằm chảy tới ngực không nuốt nổi, còn có ở đỉnh đầu chảy ngược vãi ra, ép nàng nhắm mắt lại.

Như là người chết đuối, không bao giờ có thể suy tư nữa, nàng không chịu khống chế mà uống rượu hấn tự mình trút xuống, uống xong một vò đổi một vò khác.

Tống Mạch nhất định không biết, đừng nói hai vò, thêm hai vò nữa cũng không trút say được nàng.

Nhưng hấn muốn nhìn nàng say, vì mạng sống, nàng cũng chỉ có thể lại giả say. Khi hấn giải huyết đạo, Đường Hoan sắc hai cái, rồi ngay sau đó xụi lơngã xuống phía sau.

"Nữ nhân xấu xa, người say sao?" Tống Mạch ném cái vò, nắm cằm nàng hỏi.

Đường Hoan không có phản ứng.

Tống Mạch bóp cổ nàng, bóp đến sắc mặt nàng đỏ tía, nàng vẫn không có phản ứng.

Hấn buông tay ra, vỗ vỗ mặt nàng, cười hôn nàng: "Xem ra là say thật, người đợi một chút, lát nữa ta sẽ muốn người."

Đường Hoan nghe thấy tiếng hấn rời đi, bước chân có chút lảo đảo, là say sao?

Hắn đi làm cái gì, nàng sắp thành công sao? Nhưng nàng không nói nên lời trong lòng là cái loại tư vị gì.

Tiếng bước chân của hắn cũng không có rời khỏi căn phòng này, rất nhanh lại lộn trở về.

Đường Hoan nhắm chặt mắt, cái gì cũng không suy nghĩ. Nếu muốn lừa được người khác, phải trước lừa được chính mình, giờ nàng đang hôn mê, cái gì cũng không biết.

Tống Mạch đứng ở trước giường, nhìn chăm chăm nữ nhân dường như ngủ say, đẹp như vậy ngoan như vậy, đúng là không giống người thật.

"Nữ nhân xấu xa, người nói đây hết thảy đều là mộng, cho nên người không động tâm với ta, vậy ta không trách người, đổi lại là ta, hẳn là cũng sẽ làm giống người, chẳng qua là không biết có thể làm đến trình độ này của người hay không... Người làm cho ta muốn người, người nói sau khi tỉnh mộng chúng ta đường ai nấy đi, nghe qua cũng không tồi. Nhưng là, người cũng thấy đấy, ta thích người như vậy, sao ta nỡ quên người? Cho nên, ta thà rằng chúng ta cùng chết, sau khi chết bất kể hận cũng được yêu cũng được, ít nhất ta còn nhớ rõ người... Chết như thế nào? Đợi cho hết tháng không phải chết hay sao? Như vậy hơn mười ngày tiếp theo, người sẽ hận ta, ta không muốn để cho người hận ta. Giết người? Ta càng không nỡ, cho nên, vẫn là ta chết đi, người chỉ cần năm mơ yên lành là được rồi. Yên tâm, nếu sau khi chết chúng ta còn có thể gặp nhau, chứng minh người nói đều là thật, ta mặc người đánh chửi, người bảo ta làm cái gì ta sẽ làm cái đó, ta nhận lỗi với người."

Hắn nâng một bàn tay lên đưa đến phía trên nàng, chủ thủ sắc bén ở bên trên nhẹ nhàng vẽ một cái, máu đỏ tươi liền ứa ra, tựa như nước nhỏ xuống mái hiên, từng giọt từng giọt nhỏ ở ngực nàng, nhuộm đỏ trung y mà trắng của nàng.

Hắn mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm mặt nàng.

Không phải chỉ có nàng biết nói, không phải chỉ có nàng mới biết diễn không một kẽ hở. Hắn cũng cùng nàng nói, hắn cũng cùng nàng diễn. Hắn đếm tới mười, nếu nàng vẫn không nhúc nhích, hắn sẽ tin nàng là say thật, tin cái cơ lần này của nàng, hắn liền muốn nàng, để cho nàng sống, thả nàng cũng thả chính mình, cho dù lấy lòng dạ độc ác của nàng, sau khi tỉnh lại rất có thể cho hắn một đao. Nếu nàng bởi vì khiếp sợ tỉnh lại, vậy thì nói lên nàng lại lừa hắn lần nữa, vậy hắn, không yêu nữa, nàng chính là một tảng đá, như thế nào cũng không hâm nóng được, hắn không yêu nữa.

Xúc cảm ấm áp trắng mịn, mùi máu tanh càng ngày càng đậm.

Đường Hoan nghĩ, Tống Mạch điên rồi.

Nàng không biết, hắn là đang dùng loại biện pháp này thử nàng say thật hay say giả, hay là thật sự không muốn sống chẳng.

Tỉnh ư? Tỉnh hắn sẽ hoàn toàn không tin rồi.

Không tỉnh? Hắn chết, nàng cũng chơi xong rồi.

Đường Hoan vừa cười vừa khóc, sao nàng lại gặp nam nhân như vậy?

Tống Mạch điểm huyết đạo trên cánh tay phải, lạnh giọng cười nhạt:
"Người quả nhiên lại gạt ta."

Đường Hoan mở mắt ra nhìn hắn: "Tống Mạch, người nói vì sao ta không tiếp tục già vờ nữa?" Chống mình ngồi dậy, tầm mắt đảo qua, tay phải nhìn như vô tình mà đặt lên trên chuỷ thủ vừa mới bị Tống Mạch quăng đi.

"Ta không biết, chẳng qua người nói cái gì, ta cũng không tin." Tống Mạch chú ý tới động tác của nàng, trong mắt hiện lên trào phúng. Cho dù

hắn có thương tích trong người, chỉ cần hắn không muốn, nàng cũng đừng hy vọng đụng tới hắn.

Đường Hoan cúi đầu cười: "Người không tin ta cũng muốn nói cho người biết, ta giả say lừa người, cũng là vì để cho người tin tưởng lời nói của ta, bây giờ tỉnh, cũng là sợ người chết thật, kéo theo ta cũng chết, chỉ là không nghĩ tới người đang thử ta. Giờ đây, người là không bao giờ chạm vào ta nữa đi?"

Tống Mạch nhắm mắt lại: "Không tin, không chạm vào." Không yêu.

"VẬY NHƯ VẬY, NGƯỜI TIN CHƯA?" Đường Hoan một dao đâm vào ngực, ngửa đầu, cười nhìn hắn: "Tống Mạch, như vậy, người tin chưa? Người đã muốn chết, ta liền chết cùng người, chúng ta một mạng đổi một mạng. Chẳng qua người yên tâm, làm quý, ta sẽ tránh người càng xa càng tốt, nam nhân như người vậy, ta không thể trêu vào."

Trong nháy mắt mặt Tống Mạch không còn chút máu.

Ngay sau đó, hắn vững vàng đỡ lấy nàng, điểm liên tục mấy chỗ đại huyết của nàng, ở bên tai nàng nghiêng răng nghiêng lợi: "Lại là khổ nhục kế sao? Yên tâm, ta sẽ không khiến cho người thất vọng, ta sẽ không để cho người chết, người biết võ công của ta cao bao nhiêu."

Đường Hoan nhắm mắt lại cười.

Gạt người gạt thành thói quen rồi, chính nàng cũng không phân rõ lần này có phải khổ nhục kế hay không.

"Tống Mạch, người không biết đi, khổ nhục kế chỉ có tác dụng đối với người quan tâm mình, người nếu là cứu sống ta, chứng minh người vẫn còn quan tâm, như vậy, ta sẽ tiếp tục chê cười người."

"Tùy người, ta biết ta không thích người là đủ rồi, để cho người còn sống, người mới biết được người có bao nhiêu tự mình đa tình." Nói xong một câu này, Tống Mạch không để ý nàng nàng, lại nhanh chóng rút chủy thủ ra, chữa thương cho nàng.

Nữ nhân xấu xa này, nàng nhất định biết, hẳn có thể cứu sống nàng.

Nàng nhất định biết, nàng như vậy, so với chính hẳn bị thương còn đau hơn.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 125: Tình Mộng

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan có chút hối hận khi cho mình một dao kia rồi, chết không có chết được, làm cho mình bị đau.

Lúc ấy vì sao xúc động như vậy chứ?

Bị Tống Mạch chọc giận.

Từ nhỏ sư phụ đã nói cho nàng, gạt người rất dễ dàng, nhưng liên tiếp lừa một người mà không bị vạch trần hoặc có thể sau khi bị vạch trần lại vòng lại tiếp tục lừa đối phương, vậy cũng không phải là chuyện dễ.

Nàng lừa Tống Mạch rất nhiều lần, gần như trong mộng hễ là lúc ở chung cùng hăn, nàng đều lừa hăn, bất kể nàng diễn đến bao nhiêu chân thật.

Sau đó, lần này nàng không lừa, bất đắc dĩ nói cho hăn tình hình thực tế, nào ngờ hăn vậy mà không tin, nhận định đó là "lời nói dối" nàng mới soạn!

Sau đó, vào lúc nàng tuyệt vọng, hăn lại cho nàng hy vọng. Phát hiện Tống Mạch còn thích nữ nhân xấu xa là nàng đây, Đường Hoan lập tức có chủ ý.

Nếu hăn nhận định đó là lời nói dối, nàng liền tiếp tục nói dối, cố gắng làm cho hăn tin đó vốn là "lời nói dối" thật.

Trước giả say dùng hồi ức xúc động hăn, lại cố ý "sĩ diện" cầu kính với hăn, tiếp theo lại ở dưới loại tình huống cơ bản không thể nói dối này lừa hăn nói thật ra nàng là không dám thích hăn, mà phen kia chứng minh lý do nàng "không dám", ngay cả chính nàng cũng thiếu chút nữa thì đau

lòng cho cô nương đáng thương như vậy, Tống Mạch vậy mà vẫn là không tin!

Nàng bội phục nam nhân đã tôi luyện ra này, đủ thông minh! Nhưng nàng căm tức quá, lúc hăn dùng cách tự sát vạch trần nàng, Đường Hoan là không muốn sống nữa thật, dù sao cũng không sống được, không bằng một dao đâm chết chính mình, xem hăn tin hay không! Bây giờ ngẫm lại có chút giận dỗi, nhưng khi đó nàng thật sự chỉ có một suy nghĩ này trong đầu!

Kết quả hăn nói nàng là khổ nhục kế, hơn nữa đã nói nàng là khổ nhục kế rồi mà còn cứu sống nàng... Rốt cuộc nam nhân này là nghĩ như thế nào?

Đường Hoan biết, Tống Mạch không nỡ để nàng chết, cho dù hăn không muốn yêu nàng, trong thời gian ngắn cũng không dứt bỏ được phần tình cảm này, nhưng hăn yêu nàng yêu đến như vậy, vì sao lại không chịu tin nàng một lần?

Trách đến trách đi, còn phải trách đến trên đầu nàng.

Đường Hoan ngay cả giận ai hận ai cũng không biết, chỉ có thể nói, nàng và Tống Mạch chính là khắc tinh trời sinh!

Ngoan ngoãn năm vài ngày, trên người đã tốt hơn nhiều, ít nhất xuống đất đi lại không thành vấn đề, đây là vì ban ngày Thanh Hạnh bôi cho nàng "thuốc trị thương thứ đẳng lén lút mua được", buổi tối Tống Mạch sẽ qua điểm hôn huyết của nàng chữa thương cho nàng. Đường Hoan đương nhiên không có cách nào xác nhận những cái này, nhưng nàng cũng không phải chưa từng bị thương, nếu thuốc không phải là Tống Mạch tỉ mỉ chuẩn bị loại hàng cực phẩm, nếu Tống Mạch không có giúp nàng, thương thế của nàng căn bản không có khả năng tốt lên nhanh như vậy!

Tiểu quỷ hất gan khẩu thị tâm phi còn cứ một mực đối tốt với nàng, Đường Hoan cũng lười vạch trần hăn. Chẳng qua nàng cũng không có cơ hội vạch trần hăn, bởi vì thời điểm tinh táo, nàng cũng chưa từng gặp lại Tống Mạch.

Nhìn ngoài cửa sổ một chút, trời lại tối.

Nàng còn có hai ngày để sống.

Đường Hoan nhắm mắt lại, trong mơ mơ màng màng cảm giác có người đang nhìnàng, muốn mở mắt ra, lại hoàn toàn ngủ mất, lúc lại mở mắt, bên ngoài đã là mặt trời lên cao ba sào.

Thanh Hạnh hớn hờ đẩy mặt chạy vào, trong tay nâng một bộ cung trang mới tinh: "Vương phi, Quận chúa Khang Ninh đến đây, điện hạ bảo người đi ra ngoài gặp khách!"

Quận chúa Khang Ninh?

Đường Hoan biết người này, bởi vì nguyên thân từng nghe nói qua về đối phương. Tiên hoàng có một ái muội cùng mẹ sinh ra là Lục công chúa, tình cảm huynh muội vô cùng sâu nặng, sau Lục công chúa gả cho một vị tướng quân, tướng quân chết trận, Lục công chúa bất ngờ nghe tin dữ khó sinh, sinh con gái rồi đi, Tiên hoàng bèn tuyên cháu gái vào trong cung nuôi dưỡng, được phong làm quận chúa Khang Ninh. Năm nay, quận chúa Khang Ninh hẳn là có mười bảy tuổi rồi. Tiên hoàng vẫn là tiểu hài tử, trong cung vừa không có Thái hậu cũng không có Hoàng hậu, hôn sự của nàng ta tự nhiên do Ngũ biểu ca Tổng Mịch của nàng ta làm chủ, thân thích bên phụ tộc (họ nội) là không dám chủ động nói chuyện. Nhưng Tổng Mịch không thích nhúng tay vào loại chuyện này, liền giao hôn sự cho phụ tộc của quận chúa Khang Ninh, hết lần này đến lần khác lương tế (rễ hiền) bên kia chọn lựa quận chúa đều chướng mắt, nên vẫn chậm trễ cho tới hôm nay.

Vì sao Tổng Mịch phải để cho nàng đi tiếp khách đây?

Sau khi nhìn thấy Khang Ninh, Đường Hoan dường như có chút hiểu được rồi. Khang Ninh này lớn lên kiêu diễm xinh đẹp, nhìn ánh mắt của nàng ta rõ ràng mang theo ghen tị khinh thường, rõ ràng là có ý với Tổng

Mạch mà. Đường Hoan tin tưởng Tống Mạch sẽ không nhìn nữ nhân khác thừa ramột cái, hôm nay hẳn tìm biểu muội này đến, là muốn dùng biểu muội thửnàng để ý hay sao?

Chiêu này cũng quá rõ ràng đi, đừng nói nàng đã nhìn ra, cho dù không nhìn ra, nàng cũng sẽ không ghen.

Tiếp quận chúa Khang Ninh ngồi một lát, đối phương nhìn nàng không vừa mắt, Đường Hoan cũng lười phản ứng nàng ta, lấy thân thể không khoẻ làm lý do trở về phòng nghỉ ngơi.

Trước bữa cơm chiều Thanh Hạnh tới đây nói cho nàng, nói Tống Mạch từ trong cung đã trở lại, đặc biệt thu xếp một bữa tiệc gia đình hoan nghênh biểu muội Quận chúa đến Vương phủ ở, sau đó gọi nàng đi qua dự tiệc.

Mạng còn nắm giữ ở trong tay người ta, Đường Hoan đương nhiên tùy hãn giày vò rồi, chỉ là không có thay trang phục Vương phi nặng nề, chỉ mặc áo váy thường ngày đi.

Một bộ trang phục này, ngồi cùng một chỗ với một vị Vương gia một vị Quận chúa, lại có vẻ nàng giống như nha hoàn.

Đường Hoan dường như không phát giác cái liếc nhìn khinh thường của quận chúa Khang Ninh, tự mình gấp thức ăn cho mình, không với tới bảo Thanh Hạnh giúp nàng. Ăn một bữa thiếu một bữa, không ăn uống phí không ăn.

"Biểu ca, huynh xem Vương phi đói kìa, bình thường có phải huynh không chịch cho Vương phi ăn cơm hay không đó?" Quận chúa Khang Ninh thật sự không nhìn nổi nữa, trêu ghẹo như châm chọc nói. Biểu ca không chịu nhận ái mộ của nàng ta ngược lại cưới một nữ nhân như vậy, nàng ta thật sự là không cam lòng!

"Ăn không nói." Tống Mạch mặt không chút thay đổi nói ba chữ, tiếp tục lạnh mặt dùng cơm, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm trước người, ai cũng không nhìn.

Mặt cười xinh đẹp của Quận chúa Khang Ninh trở thành màu gan heo, rõ ràng là biểu ca mời nàng ta tới đây, sao lại đối với nàng ta như vậy?

Đường Hoan “khì khì” bật cười, không chút nào che giấu nụ cười trên nỗi đau của người khác của nàng, lại dùng lời hay trấn an đối phương: "Khang Ninh biểu muội, làm phiền muội quan tâm rồi, chẳng qua điện hạ rất tốt với ta. Muội trước khi chưa gặp ta không biết, sau khi gặp vào Vương phủ, ta thế nhưng bé lên rất nhiều đấy, buổi tối điện hạ đều chê trên eo ta nhiều thịt, đương nhiên, điện hạ cũng khen ngực ta... Khụ khụ, sau này muội gả cho người sẽ biết, nữ nhân ấy à, vẫn là béo một chút sờ lên mới thoải mái."

Quận chúa Khang Ninh mở to hai mắt mà nhìn, không thể tin nhìn về phía Tống Mạch. Thì ra là hãn, thích nữ nhân thô bỉ vô sỉ như vậy?

Tống Mạch buông đũa, cuối cùng cũng nhìn Đường Hoan một cái, "Câm miệng."

Đường Hoan vô cùng thân thiết cười với hãn, dùng khăn Thanh Hạnh đưa tới lau miệng, chậm rãi đứng dậy nói: "Điện hạ và Quận chúa từ từ dùng, ta đi về trước." Nói xong, cố ý đi vòng qua chỗ quận chúa Khang Ninh, lúc đang qua đối phương, Đường Hoan cúi người nói nhỏ bên tai nàng ta: "Khang Ninh biểu muội, mấy ngày nay trên người ta không thoải mái, vẫn không thể hầu hạ điện hạ, điện hạ hãn là nín hóng rồi, cho nên đón muội đến đây. Đã sớm nghe nói biểu muội có tình ý với Điện hạ, Hai đêm tiếp theo trăm ngàn lần không nên bỏ qua cơ hội đó, nếu không về sau, muội cũng không gặp được nam nhân này nữa đâu. À, có lẽ không cần muội chủ động, lát nữa điện hạ sẽ trực tiếp ôm muội trở về đấy, chắc chắn, biểu ca muội làm chuyện đó vô cùng lợi hại, muội đừng sợ, lần đầu tiên có thể đau một chút, về sau sẽ dễ chịu, rất dễ chịu..."

Muốn tìm nữ nhân chọc tức nàng? Nằm mơ đi!

Nhận thấy được cái nhìn chăm chú sâu kín của nam nhân, Đường Hoan mím môi khẽ cười, lả lả lướt lướt mà thẳng bước đi.

Trước bàn, quận chúa Khang Ninh cúi đầu xuống, vẻ mặt đỏ bừng. Biểu ca... mặc dù cũng đã từng ảo tưởng qua, nhưng thật sự đến một ngày này, nàng takhấn trường quá...

Tống Mạch không nhìn nàng ta, đứng dậy nói: "Buổi tối Bốn vương ở thư phòng, nếu người vẫn thức, giờ Dậu có thể đưabữa ăn khuya qua." Nói xong rời đi.

Quận chúa Khang Ninh mở cờ trong bụng!

Thư phòng... Biểu ca là sợ bị nữ nhân kia biết sao? Mặc dù lần đầu tiên ở thư phòng thị tâm có chút uất ức, nhưng mà chỉ cần là hấn, nàng đều sẵn lòng! Chỉ cần thành người của biểu ca, thì nàng có lòng tin vượt được nữ nhân kia, sớm muộn gì cũng có một ngày, danh hiệu Đoan vương phi sẽ rơi vào trên đầu nàng!

~

Gió đêm từ từ thổi, Đường Hoan đi về sau khi đi bộ một vòng trong vườn, sắp đến phòng hạ nhân bên kia rồi, trước mắt đột nhiên xuất hiện một thị vệ áo đen, nhìn rất quen mắt.

Đường Hoan nở nụ cười: "Là người à, sao vậy, người là..."

Sở Bình cúi đầu bẩm báo: "Vương phi, điện hạ mời người đi thư phòng."

"Làm cái gì? Ta mệt rồi, bây giờ chỉ muốn đi ngủ." Đường Hoan không muốn đi, dự tiệc đó là có ăn, đi thư phòng có cái gì chơi vui?

"Điện hạ nói, nếu Vương phi không đi, thuộc hạ có thể bất kính với vương phi." Sở Bình bình tĩnh nói.

"Như thế nào là phương pháp bất kính vậy?" Đường Hoan tới đây nổi hứng rồi, tiến lên muốn sờ lồng ngực nam nhân.

"Vương phi thứ tội, thuộc hạ chỉ là nghe điện hạ phân phó làm việc." Sở Bình nhanh chóng tránh đi, tiếp theo lấy ra một sợi dây thừng chuẩn bị trói người, đáng tiếc rốt cuộc y không thể trói thành, bởi vì Đường Hoan thấy đủ rồi bèn thu tay lại, đã chủ động đi thư phòng bên kia rồi.

Đến cửa thư phòng, Thanh Hạnh bị Sở Bình mang đi, Đường Hoan lớn tiếng cảnh cáo Sở Bình không được động tay chân với nha hoàn của nàng, lúc này mới đẩy cửa mà vào. Bên trong im ắng, chỉ có tiếng bước chân rõ ràng của nàng. Đường Hoan ở gian phụ nhân nhả vòng quanh vài vòng, cuối cùng cũng bước đi vào, chỉ thấy Tống Mạch ngồi ngay ngắn ở trước bàn, cầm trong tay tập sổ con. Dưới ánh đèn mờ nhạt, trên khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng của hắn thêm phần tĩnh mịch.

Đường Hoan không nói chuyện, tự mình ngồi vào đối diện hắn, ghé vào trên bàn nhìn thẳng vào hắn.

Nam nhân ưa nhìn như vậy, dường như nhìn thế nào cũng không nhìn đủ.

"Ngày mai chính là một ngày cuối cùng theo như lời người nói rồi, không biết người là sáng mai chết, hay là tối mai chết, cho nên ta gọi người tới đây. Nếu người nói là thật, chúng ta cùng chết, trên đường đến tuổi vàng ta sẽ tìm người báo thù đoạt mệnh. Nếu hết thấy không thay đổi, ta tự tay tiễn người về trời." Sau trầm mặc dài đằng đằng, Tống Mạch chậm rãi nói, đầu cũng không ngẩng.

Đường Hoan từ trên giá bút lấy được một chiếc bút lông ném về phía hắn:

"Người nói chút đạo lý được không? Cái gì gọi là tìm ta báo thù đoạt mệnh?"

Là chính người không chịu muốn, ta còn chưa trách người đâu, người vậy mà vu vạ trên đầu ta?"

Tống Mạch nâng tay, dễ dàng đỡ được chiếc bút kia để ở một bên: "Trước kia ta muốn người, là vì thích người, bây giờ không thích nữa, tất nhiên sẽ không chạm vào, cho dù có thể sẽ chết."

"Không thích nữa?" Đường Hoan nhẹ nhàng lặp lại một lần, vùi đầu ghé vào trên cánh tay khóc lên: "Nhưng ta thích người rồi, làm sao bây giờ?"

Tống Mạch không để ý đến nàng, lấy qua một tờ giấy, đặt bút viết chữ.

Đường Hoan khóc một lát không nghe thấy động tĩnh, mắt hứng ngẩng đầu, "Aiz, sau khi người trở nên thông minh cũng không thú vị nữa, trước kia ta vừa khóc, người cũng sẽ lập tức đến dỗ ta. Quên đi, Tống Mạch, người muốn ngó chừng ta thì ngó chừng ta đi, người bên này có chỗ ngủ không? Ta muốn nằm chờ chết."

Tống Mạch chỉ chỉ phía sau mình, sau tấm bình phong còn có giường nhỏ, là chỗ hẳn bình thường nghỉ ngơi khi làm việc mệt mỏi.

"Không nghĩ tới trước khi chết người cuối cùng cũng chịu hào phóng một lần." Đường Hoan bất ngờ mà nhếch nhếch lông mày, đứng dậy đi về bên kia, chẳng qua là mới vừa đi tới một bên bình phong, phía sau đột nhiên đau xót, sau đó thì không thể động dậy nữa.

"Người cho là người lài, còn muốn nằm chờ chết?" Tống Mạch đứng dậy đi đến bên người nàng, dùng cán bút nâng cằm nàng lên, trong mắt tất cả đều là châm chọc: "Chịu thành thật mà nói, ta sẽ không điếm á huyết của người, không thành thật, hậu quả người rõ." Nói xong ôm lấy người, đưa người đến trước cột giường, "Muốn đi ngủ, ta cho người chỗ, muốn nằm, phải xem bản lĩnh của chính người rồi."

Có cần ức hiếp người như vậy hay không?

Đường Hoan tức giận đến muốn học máu, phi hấn một ngụm: "Khốn khiếp!"

Tống Mạch lắc mình tránh đi, ở một bên nhìn chăm chăm nàng: "Nói thêm câu nữa."

"Khốn khiếp!" Đường Hoan xéo mắt trừng hấn.

Tống Mạch nâng tay lên điểm ngay á huyết của nàng, xoay người rời đi.

Đường Hoan khóc không ra nước mắt. Không phải là quá tam ba bận sao, nàng vẫn chờ hấn hỏi lại một lần nữa thì đành hoàng lại đấy, sao mới nói hai lần đã điểm huyết đạo của nàng rồi!

Nhìn giường dài gần ngay trước mắt, đến lòng muốn chết Đường Hoan cũng có rồi.

Nàng không thể nói chuyện, Tống Mạch không nói lời nào, trong thư phòng lại tĩnh mịch xuống. Đường Hoan nhàm chán, thử đứng có thể ngủ hay không, không biết làm sao trong lòng tức giận, căn bản không thể đi vào giấc ngủ!

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng đẩy cửa, Đường Hoan chấn động tinh thần.

Quận chúa Khang Ninh xách theo hộp đựng đồ ăn đi đến, nghiêm nhiên là đã trang điểm kỹ càng rồi, mình diễm chói người.

"Biểu ca còn đang xử lý công vụ triều đình sao? Cũng đã trễ thế này rồi, nghỉ ngơi một chút trước đi, đây là canh bách hợp ngân nhĩ hạt sen muối tự tay hầm cho huynh, biểu ca nếm thử xem ăn ngon không." Nàng ta cười dừng lại ở bên cạnh Tống Mạch, bưng bát canh ra ngoài, trên móng tay bảo dưỡng tỉ mỉ tô sơn móng tay màu đỏ hồng, ánh sáng lấp lánh lưu chuyển.

Tống Mịch lại nghĩ tới tay nàng, sạch sẽ xinh đẹp.

"Làm phiền người rồi." Tống Mịch mắt nhìn thẳng, cầm thìa sứ nhẹ nhàng quấy, phát ra tiếng vang dễ nghe.

Tay hần thon dài cân xứng, làm loại động tác hết sức tầm thường này cũng có một phen ý nhị khác. Quận chúa Khang Ninh nhìn đến nhập thần, đang muốn dịu dàng nhắc nhở biểu ca có thể dùng rồi, biểu ca của nàng ta đột nhiên ném bát canh xuống đất, bát canh theo tiếng mà vỡ, nước canh chực từng bị người động tới bắn tung tóe đến trên làn váy đắt tiền của nàng ta.

"Biểu ca..." Quận chúa Khang Ninh quá sợ hãi, muốn hỏi thăm, mới nói được hai chữ, đã thấy biểu ca của nàng ta cũng không thèm nhìn tới nàng ta, sườn mặt rõ ràng thoát nhìn rất bình tĩnh, miệng lại nói lời nói phần nộ lạnh như băng: "Người dám bỏ thuốc cho bốn vương? Người đâu, đưa Quận chúa về cung."

Sự việc xảy ra quá nhanh quá đột ngột, quận chúa Khang Ninh còn không kịp phản ứng lại, nàng ta đã bị một thị vệ áo đen bịt miệng lại rồi kéo ra ngoài...

Trong phòng lại khôi phục yên tĩnh một lần nữa.

Đường Hoan toét miệng cười. Quận chúa Khang Ninh kia cũng quá to gan rồi, cũng dám bỏ thuốc cho Tống Mịch, chẳng lẽ là Tống Mịch không có theo như lời nàng đi tìm nàng ta, quận chúa Khang Ninh tức giận váng đầu, rồi nghĩ ra một chiêu này? Aiz, Tống Mịch cũng thật là, nếu hần muốn dùng quận chúa Khang Ninh trêu tức nàng, hiện tại làm bộ cùng biểu muội Quận chúa thân mật một phen...

Tống Mịch ở cùng nữ nhân khác, sẽ là cái kiểu gì đây?

Đường Hoan thử tưởng tượng Tống Mịch nằm sấp ở trên người quận chúa KhangNinh làm loại chuyện này, trong đầu lại là hiện lên từng màn trước đây của hai người.

Đường Hoan cười khỗ, bởi vì biết Tống Mịch sẽ không chạm vào người khác, cho nên ngay cả tưởng tượng cũng không nghĩ ra được sao?

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 126: Chương 110.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

"Người đang cười cái gì?"

Thanh âm nam nhân đột nhiên gần ở bên tai, Đường Hoan lé mắt, chỉ thấy Tống Mạch với vẻ mặt băng sương mà đi tới đây, sau đó ngồi xếp bằng ở trên giường dường như muốn vận công chữa thương, chau mày.

Đường Hoan kinh ngạc, chẳng lẽ Khang Ninh bỏ không phải loại thuốc kia, mà là độc dược?

Khang Ninh không giống như là cái loại người này, có lẽ là kẻ thù của Tống Mạch vụng trộm bỏ độc dược vào, Tống Mạch bởi vì không có phòng bị, không cẩn thận đã trúng chiêu?

Trong nháy mắt, Đường Hoan nghĩ tới đủ loại âm mưu hãm hại, cho nên, khi Tống Mạch bắt đầu đổ bưng cảmặt xé rách quần áo trên người, nàng nhìn thấy, nhưng không kịp phản ứng.

Đây, đây là có chuyện gì?

Tống Mạch đột nhiên mở mắt ra, hai mắt ửng đỏ, nhìn chăm chăm chăm chú vào nàng: "Ta trúng xuân dược, không ép ra được."

Đường Hoan há to miệng, ngay sau đó, người đã bị hấn kéo đến trên giường. Nam nhân vừa như bị điên xé rách quần áo nàng, vừa nghiêng răng nghiêng lợi mắng nàng: "Nói, lúc dạ yến rốt cuộc người nói những cái gì với Khang Ninh? Có phải người xui khiến nàng ta bỏ thuốc hay không? Có phải người thấy ta vô luận như thế nào cũng không chịu muốn người, liền mượn tay nàng ta bỏ thuốc cho ta, sau đó người nhân cơ hội tốt này đưa lên

hay không? Người nữ nhân... hèn hạ này! Được, người đã muốn, ta dùng ngay người giải độc, sau đó cũng không cần chờ đến ngày mai, ta lập tức giết người!"

Đường Hoan cái gì cũng không làm được, cái gì cũng nói không nên lời, chỉ có thể sững sờ nhìn nam nhân này phần nộ xé quần áo lẫn nhau, sau đó giống con dã thú cực đói hung ác gục vào trên người nàng. Hãn cắn nàng, nàng đau quá, nhưng hãn cũng biết gặm đến chỗ nàng miễn cảm nhất, từ trên xuống dưới, không cần nhìn, nàng cũng biết trên người mình là cái vẻ gì, không cần sờ, nàng cũng biết nơi đó của mình đã chuẩn bị tốt rồi.

Nhưng lúc hãn xông vào như phát tiết, Đường Hoan vẫn là đau khóc.

Thật sự là đau khóc sao?

Không phải.

Đường Hoan đang khóc vì nam nhân ngốc này, lần đầu tiên khóc vì hãn.

Nước mắt tuôn trào mãnh liệt làm mờ tầm mắt, nàng không thấy rõ mặt hãn, nhưng nàng biết, trên mặt Tống Mạch nhất định là vẻ phần hận, nhưng nam nhân ngốc này, hãn nhất định không biết, hãn giả bộ giống thế nào đi nữa cũng không có tác dụng, bởi vì hãn phạm vào tối kỵ lừa người. Lừa người phải biết người biết ta, càng phải biết rằng đối phương đối với mình hiểu biết được bao nhiêu. Tống Mạch giả vờ trúng thuốc, nhưng hãn không biết, nàng biết trong mộng xuân được gì cũng không có tác dụng với hãn...

Nam nhân ngốc này, hãn một chút cũng không biết giả bộ.

Hãn giả vờ tàn nhẫn với nàng, nhưng hãn vẫn là sợ nàng đau, cho nên hãn dùng phương thức tàn sát bừa bãi như vậy giúp nàng chuẩn bị.

Vì sao phải như vậy?

Bởi vì hắn không muốn để cho nàng biết tâm tư của hắn đối với nàng, hắn nhất định là sợ, sợ lại bị nàng cười nhạo, sợ nàng đặc ý nàng lại lừa hắn một lần nữa.

Dù vậy, hắn vẫn là cho nàng.

Sao hắn ngược như vậy?

Ngốc đến nhất định phải yêu một nữ nhân mới chạm vào nàng, ngốc đến bất kể nữ nhân này bao nhiêu xấu xa đều yêu nàng, ngốc đến trăm phương nghìn kế thành toàn cho nàng.

Đường Hoan muốn nói chuyện với hắn, nàng muốn dùng ánh mắt cầu hắn, nhưng nước mắt không ngừng nàng căn bản không thấy rõ, chỉ có thể càng không ngừng gọi tên của hắn, cho dù căn bản không phát ra được thanh âm nào.

Tống Mạch, Tống Mạch...

"Tống Mạch!"

"Làm sao, đau sao? Muốn xin ta dừng lại?" Tống Mạch trước ánh mắt mờ mịt của nàng mới điểm mở huyết đạo cho nàng. Hắn không muốn thấy dáng vẻ rơi lệ của nàng, sợ mình mềm lòng nói ra lời gì không nên nói, hắn lại càng không muốn thấy ánh mắt cười nhạo của nàng sau khi tỉnh táo. Hắn ngược, tự hắn biết là đủ rồi, không cần nàng nói cho hắn một lần nữa.

Hắn nói bình tĩnh, động tác lại không ngừng nghỉ chút nào, làm như vội vàng hoàn thành một nhiệm vụ. Đường Hoan vất vả lắm mới ngừng khóc, thanh âm lại đứt quãng ở trong va chạm của hắn: "Tống Mạch, người, vì sao người ngược như vậy, ta, ta không đáng giá được người, đối tốt với ta như thế..." Nàng thật sự là nữ nhân xấu xa, nàng muốn chính là cùng các nam nhân làm chuyện theo bản năng mà không có tình yêu, người không

cần thủ thân với ta, ta cũng không cần dừng lại vì người, hai bên không nợ nhau. Trong lúc vô tình trêu chọc Tống Mạch, trong lúc vô tình lừa hấn tình sâu như vậy, nàng không cho nổi, nàng cũng không trả nổi...

"Tốt với người? Như vậy cũng gọi là tốt với người?" Tống Mạch nảy sinh ác độc đâm vào nàng: "Ta nói rồi, muốn người chỉ là vì giải độc, người đừng tự mình đa tình, chờ xong việc ta giết người, người đừng nói ta đối tốt với người nữa!"

Khẩu thị tâm phi!

Đồ ngốc!

Đường Hoan khóc không thành tiếng, lời nói gặng gượng ngưng tụ tâm thần muốn nói lại bị hấn đụng vỡ. Nàng bỏ qua, cần gì phải hỏi chứ, hấn chính là đồ ngốc, hấn chỉ thích nữ nhân xấu xa là nàng đây, nàng không phải cũng đã biết sao? Nếu hấn không muốn thừa nhận, nàng sẽ không ép hấn nữa.

"Tống Mạch, giải huyết cho ta, giải ra, ta, ta muốn ôm người..."

Nếu đây là một lần cuối cùng, nàng muốn yêu thương nam nhân này một lần, hấn không tin lời nàng, hấn cũng có thể cảm nhận được áy náy của nàng đối với hấn.

Tống Mạch không để ý tới, hấn không tin, hấn cũng không cần nàng lại lừa hấn.

"Tống Mạch, ta đau, ta muốn ôm người, Tống Mạch..." Đường Hoan khóc kêu, khóc kêu, nàng biết hấn sẽ đau lòng. Hấn sợ nàng khóc, nàng vừa khóc, hấn liền cái gì cũng chịu đồng ý với nàng.

"Đã lúc này rồi, người cho là người còn có thể giở trò bịp bợm gì?" Tống Mạch điểm mở huyết đạo cho nàng, thanh âm châm chọc.

Đường Hoan cái gì cũng không nói, nàng chỉ ôm lấy hắn, giống như dây leo quấn chặt chặt ở trên người hắn. Hắn mắng đẩy tay nàng ra, nàng ngã xuống, lại một lần nữa đứng lên ôm lấy hắn, một lần lại một lần... Khi hắn cuối cùng cũng không cự tuyệt nàng nữa, Đường Hoan nhắm mắt lại, thử thăm dò hôn hắn, "Tổng Mạch, hôn ta một cái, một lần cuối cùng..."

Đầu hắn nâng lên thật cao, không cho nàng hôn, nhưng có nước ấm áp chảy xuống, rơi đến trên mặt nàng, chảy tới khoé miệng nàng, là mặn.

"Đừng..."

Nàng vừa muốn khuyên hắn đừng khóc, nói cho hắn vì nàng không đáng, miệng lại đột nhiên bị hắn ngăn lại, dịu dàng lại điên cuồng. Nàng sửng sốt, nhưng ngay sau đó đè lại đầu hắn đáp lại hắn, giống như phía dưới dây dưa chặt chẽ như vậy, giống như là một người, rất lâu rất lâu sau, cho đến sắp không thể hô hấp, hắn mới buông nàng ra.

Động tác của hắn dịu dàng lại, liên tục không ngừng mà dùng một kiểu khác hôn nàng, trườn đó ra, không có động tác khác nữa, chỉ có tiếng va chạm quen thuộc, chỉ có tiếng thở dốc dồn dập quấn giao cùng một chỗ quen thuộc. Đường Hoan không nhìn thấy, nhưng nàng biết, Tổng Mạch nhất định đang nhìn nàng.

Đường Hoan cảm nhận được ánh sáng trắng, nhưng nàng còn không có nhìn thấy hắn một lần cuối cùng, nàng vươn tay ra sờ hắn, muốn nói cái gì, nhưng nói không nên lời.

Tổng Mạch đẩy tay nàng ra, phủ ở trên người nàng hoạt động, hôn cổ nàng hôn tai nàng, "Sắp kết thúc rồi, phải không?"

Đường Hoan khóc không thành tiếng, chỉ có thể gật đầu.

Tổng Mạch ôm chặt eo nàng, hung hăng đâm vào mấy cái mới ngừng lại: "Nói cho ta biết tên người gì, nếu không ta không cho người."

"Đường,Đường Hoan..." Đường Hoan nắm lấy bả vai quen thuộc, nhẹ nhàng mà nói.Nếu như tỉnh mộng hẳn còn nhớ, nàng tin tưởng hẳn sẽ không giết nàng,nếu không nhớ được, hiện tại nói cho hẳn tên thì có quan hệ gì.

"Đường Hoan, tham hoan sao? Thật đúng là giống người."

Tống Mạch nhắm mắt lại nhẹ nhàng lặp lại, không suy nghĩ đến thật giả củanàng nữa, chỉ từ từ tăng nhanh động tác, ở bên tai nàng gần từng chữ từng câu: "Đường Hoan, nếu người đang nói dối, vậy kiếp sau, ta không tha cho người, người không tới tìm ta, ta cũng sẽ tìm được người. Nếu người nói là thật, nếu sau khi tỉnh mộng ta hôn mê, người, người đi càng xa càng càng tốt, đừng đến trên chộc ta nữa."

Nếu hẳn hôn mê, chứng minh hẳn không nhớ được, nếu nàng ở lại, hẳn sợ hẳn lại giết nàng một lần nữa.

Hắn không muốn giết nàng, cho dù hẳn không nhớ rõ.

Gió đêm tiến vào cửa sổ mở hé, lướt nhẹ qua bức hoạ trên bàn đã hong khô từ lâu.

Bên trong bức hoạ có nữ tử dung mạo xinh đẹp đang mỉm cười, bên cạnh nữ tử, là ba hàng chữ nhỏ:

Nguyệt Lão ở trên cao, Tống Mạch đã cưới người trong bức hoạ này làm vợ,nguyện đời đời kiếp kiếp cùng nàng gặp lại, cho dù nàng vô tâm, ta cũng không hối hận.

Hắn chỉ cầu, để cho hẳn còn nhớ...

~

"Khách quan tối hôm qua ngủ ngon giấc không?"

"Aiz, vậy ngài đi mạnh khỏe, lần sau lại đến tiêu điểm vinh hạnh được đón tiếp..."

Trong hốt hoảng, Đường Hoan nghe được có người đang nói chuyện, thanh âm kia rất xa lạ, lại có chút quen thuộc, dường như đã nghe được ở đâu rồi.

Chỗ nào đây?

Nàng mở mắt ra, ngoài ý muốn đối diện với một khuôn mặt tuấn mỹ đang ngủ say, sắc mặt là trắng nhợt suy yếu.

Nàng kinh ngạc nhìn, cho đến khi tầm mắt dần dần mơ hồ, nước mắt không chịu khống chế mà lăn xuống.

Tống Mạch, quả nhiên hôn mê rồi.

Đường Hoan không cách nào hình dung tư vị trong lòng. Nàng chỉ biết là, nàng từng nhiều lần cầu xin sư phụ hiển linh làm cho Tống Mạch hôn mê một ngày, nhưng bây giờ hẳn thật sự ngủ, nàng một chút cảm giác cao hứng cũng không có.

Hẳn cái gì cũng không nhớ rõ, trên đời này không còn có một kẻ ngốc như vậy, toàn tâm toàn ý đối tốt với nàng như vậy, không còn có một nam nhân cực phẩm võ công cao cường tính cách lạnh lùng lại dung túng nàng trêu chọc như vậy.

Nàng si ngốc nhìn khuôn mặt này, vẫn là, nhìn thế nào cũng không nhìn đủ.

Nàng nhìn chăm chăm vào môi hẳn. Câu nói sau cùng trước khi chia ly, hẳn bảo nàng đi. Hẳn nói tàn nhẫn như vậy lạnh lùng như vậy, nhưng nàng hiểu lòng hẳn.

Đường Hoan nằm lại đầu vai quen thuộc, luyến tiếc rời đi, luyến tiếc hẳn.

Nhưng là, đây rốt cuộc không phải là hấn, Tống Mạch không còn nhớ những cõimộng kia, đối với nàng mà nói chỉ là người xa lạ, ngay cả có thân thểgiống nhau, hấn không phải là hấn rồi. Tống Mạch trong mộng đối với nàng ngàn theo trăm thuận, Tống Mạch tỉnh mộng, nhìn thấy trong phòng độtnhiên nhiều hơn một nữ nhân lai lịch không rõ...

Ánh mắt rơi vàotrên quần áo của hấn bị nàng dùng kiếm chém nát, Đường Hoan cười khổ, ởlại chỗ này, nàng hấn phải chết không thể nghi ngờ.

Đi thôi, như vậy cũng tốt.

Hấn không còn nhớ, hấn tiếp tục làm cao thủ lạnh lùng kiêu ngạo của hấn,nàng cũng không cần cảm thấy thua thiệt cái gì, tiếp tục làm hái hoa tặc của nàng đi. Trước kia sư phụ vẫn lo lắng nàng bị người lừa mất tráitim, hiện tại sư phụ cũng không cần lo lắng nữa rồi, Tống Mạch tốt nhưvậy cũng chỉ là vào lúc cuối cùng làm cho nàng tâm động một lần, bây giờ Tống Mạch kia biến mất rồi, trên đời không còn có nam nhân có thể lừanàng.

Đường Hoan giãy dụa muốn đứng lên.

Không đứng lên nổi, cả người đau nhức.

Nghĩ đến chín lần điên cuồng kia, Đường Hoan lẳng lặng cảm thụ nơi đó một chút.

Trước khi đi vào giấc mộng hấn ở bên trong nàng, hiện tại đã đi ra ngoài, bởi vì, nhỏ đi rồi...

Đường Hoan cười trộm, đây là thân thể Tống Mạch có trụ cột tốt, đổi lại namnhân khác một đêm chín lần, không chết cũng ngoắc ngoải.

Nghỉ ngơi một lát, Đường Hoan chống mạnh xuống lật vào bên trong, túm quần áo rách của hấn lên lau chùi dưới thân. Nhiều quá, vải một chỗ không

đủ, lại đến một chỗ... Cuối cùng Đường Hoan dứt khoát xuống đất, trong phòng có chậu nước, nàng rửa hoàn toàn nơi đó một chút, cuối cùng cũng là sạch sẽ rồi.

Mặc quần áo, Đường Hoan nhìn về phía trên giường.

Có cần giúp hẩn thu dọn một chút hay không?

Thôi, Tống Mạch này lại không có quan hệ với nàng, nàng không giết hẩn đã đủ nhân từ rồi, vì sao còn phải giúp hẩn? Để cho hẩn chặt vật như vậy tình lại đi, ha ha, hẩn gãi nát đầu cũng không thể tưởng được là tiểu tặc nào cường bức hẩn!

Đường Hoan xoay người muốn đi, đến trước cửa lại dừng lại. Không được, tương lai nàng nhất định sẽ danh chấn giang hồ, lỡ như Tống Mạch nghi ngờ đến trên người nàng thì làm sao bây giờ? Dù sao trên giang hồ nữ hái hoa tặc lợi hại cũng không nhiều.

Nghĩ đến đây, Đường Hoan vội vàng nhặt lên một miếng vải rách thấm ướt lau cho hẩn. Thu dọn xong cả rồi, bảo đảm trên người nam nhân trên giường cũng không có dấu vết hai người từng hoan hảo, Đường Hoan bó tất cả quần áo bản vào trong đệm, chỉ còn Tống Mạch bóng loáng nằm ở nơi đó. Cứ như vậy, Tống Mạch chỉ biết quái lạ sao không thấy quần áo, hẩn là không thể tưởng được mình đã bị người hái đi? Về phần hẩn không có quần áo làm sao rời khỏi khách sạn, vậy thì không liên quan đến nàng.

Đường Hoan không phúc hậu mà cười, nhìn về phía Tống Mạch.

Chỉ định nhìn một cái thôi, lại luyến tiếc.

Nam nhân cực phẩm như vậy, về sau cũng không còn cơ hội đụng vào rồi, quá lỗ...

Xách bọc đệm để trên mặt đất, Đường Hoan ngồi ở trước giường, cúi người khê hôn mặt, môi, ngực, bụng, đùi của Tống Mạch, cuối cùng, cũng khê hôn Tiểu Tống Mạch nàng thích nhất.

Tiểu Tống Mạch lúc trước mệt nhọc quá lâu, bây giờ ngủ rất ngon, ngoan ngoãn.

Đường Hoan không nhịn được điểm điểm nó: "Aiz, trước kia chỉ cần đến gần mi một chút, mi cũng sẽ cứng lên, bây giờ hôn nhẹ cũng không có tác dụng rồi, hy vọng mi không bị ta chơi hỏng nhé. Được rồi, mi ngủ đi, ta phải đi, nhưng mi yên tâm, bất kể sau này ta hái bao nhiêu nam nhân, nhất định sẽ không quên mi, bởi vì mi là đẹp nhất, ai cũng thua kém mi...Aiz, không biết mi có thể nhớ ta hay không, nhưng chủ nhân của mi chắc chắn sẽ không, hãnh lạnh lùng như vậy lợi hại như vậy, ta cũng không dám quay lại hái hãnh nữa, cho nên à, hôm nay từ biệt, sau này chúng ta sẽ không hẹn nữa rồi! Bảo trọng!"

Cuối cùng hôn Tiểu Tống Mạch một cái, Đường Hoan đắp chăn cho Tống Mạch, xách bọc đệm xoay người rời đi.

Ngoài cửa sổ nắng sớm rực rỡ, quên nam nhân trong mộng kia, quên nam nhân này, nàng muốn chân chính bắt đầu cuộc sống hái hoa tặc của nàng.

Cửa bị nhẹ nhàng mở ra lại đóng lại, bóng dáng nữ nhân hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Trên giường, Tống Mạch mở mắt ra, một đôi tròng mắt đen bình tĩnh như nước.

Sau này sẽ không hẹn sao?

Nữ nhân vô lương tâm này.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 127: Chương 111: Xui Xẻo

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Sau khi rời khỏi khách sạn, Đường Hoan cũng không vội vã đi hái nam nhân.

Thứ nhất đại khái là ở trong mộng đã làm số lần quá nhiều, bây giờ Đường Hoan không có bức thiết vội vã nếm thử cái loại tư vị này như hồi mới xuống núi, thứ hai nàng nhìn người đi đường qua lại trên đường một chút, đột nhiên phát hiện nam nhân có thể làm cho nàng nhìn vừa mắt cũng không nhiều, căn bản chính là không có, không giống trong mộng, trừ hãn ra, luôn có thể gặp phải nam nhân tuần lãng khác.

Thực tế quả nhiên không có tốt đẹp như trong mơ.

Nhàm chán đi dạo mấy ngày, Đường Hoan muốn trở về sơn cốc, nàng muốn trở về bái tế sư phụ một cái, sau đó nghiêm túc luyện mấy tháng võ công, miễn cho sau này lại bởi vì bản lĩnh không bằng người mà chịu thiệt. Giang hồ hiểm ác, nàng lớn lên lại đẹp như vậy, ngộ nhỡ bị nam nhân nào võ công cao cường theo dõi thì làm sao bây giờ? Đến lúc đó bị đối phương nhốt lại, nàng sẽ không còn ngày lành rồi rỗi.

Không phải mỗi nam nhân đều như hãn...

Đáng chết, sao lại nhớ hãn rồi.

Đường Hoan lắc đầu, thanh toán tiền điểm tâm, chuẩn bị trở về.

Nhưng là, trong sơn cốc chỉ có một mình nàng, quá nhàm chán.

Nuôi mèo?

Nghĩ đến con mèo trắng mập mạp đáng yêu trong mộng kia, Đường Hoan vui mừng hương mày, hỏi thăm người qua đường trong thành có chỗ bán mèo hay không, sau đó hưng phấn mà đi.

Không nghĩ lại thất vọng mà về.

Mèo trắng trong phường mèo hoặc là quá ngu quá đần hoặc là quá dài quá gầy bộ dáng hung dữ, chính là không có mèo béo được như Tiểu Ngũ vừa vặn trông lại thông minh đáng yêu.

Vừa đi trở về vừa dạo phường mèo các nơi, thậm chí ngay cả con mèo hoang đi ngang qua đều dán hai con mắt lên, Đường Hoan hoàn toàn chết tâm rồi, thi triển khinh công trở về sơn cốc.

Mưa hè trút xuống, gió thu mạnh mẽ, tuyết đông đầy trời, chờ đến khi khinh công võ công của Đường Hoan đều tinh tiến một tầng, trong sơn cốc lại nở đầy các loại hoa dại, nàng cũng quen cuộc sống một người lần nữa. Đường Hoan lại đến trước mộ phần của sư phụ đốt ba nén hương, lòng tin tràn đầy xuống núi.

~

Dưới tình huống bình thường, hái hoa tặc hái hoa như thế nào đây?

Không nói tới nam hái nữ, tựa như sư phụ, căn bản là không cần dụ dỗ phức tạp như vậy, vừa ý ai, buổi tối trực tiếp mò tới trong phòng đối phương, trêu chọc hai ba cái, nam nhân đã từ nghi hoặc biến mừng như điên rồi lại biến thành sói. Đây là nam nhân bình thường, nam nhân lợi hại một chút, chẳng hạn như có quyền thế tính cách bá đạo không chịu ngoan ngoãn hiến thân, sư phụ sẽ dùng vũ lực giải quyết, dùng dây thừng trói chặt trước, làm nơi đó cứng rắn rồi ngồi lên, động vài cái nam nhân chủ động luôn rồi.

Đêm đến đêm đi, có đôi khi nam nhân ngay cả hình dáng của sư phụ cũng không thấy rõ ràng, chỉ nhớ rõ tư vị tiêu hồn kia, chỉ biết hy vọng sư phụ lại đi tìm hấn. Mà đối với sư phụ mà nói, dường như không có nam nhân nào có thể làm cho bà tìm tới ba lần liên tiếp.

Đường Hoan đương nhiên cũng muốn áp dụng loại thủ đoạn này, dù đồ cái gì, quá lãng phí thời gian, hơn nữa cũng không cần thiết, dù sao đại đa số nam nhân đều ước gì có chuyện tốt như thế đấy. Ở trong mắt những nam nhân kia, có mỹ nhân chủ động đưa đến cửa, bọn họ chiếm được lợi cực kỳ lớn rồi, lại không biết ở trong cái nhìn của nàng và sư phụ, bọn họ chẳng qua là người hầu hạ mà thôi, mọi người lợi dụng lẫn nhau, có thể nói không có người nào chịu thiệt người nào được lợi.

Lần này nàng rất nhanh đã phát hiện ra một mục tiêu, một mỹ đại thúc trung niên mở quán rượu, bộ dạng tốt dáng người tốt tất nhiên không cần phải nói, Đường Hoan thưởng thức nhất là động tác của hấn lúc gửi rượu, nói không rõ ràng, dù sao chính là vô cùng hấp dẫn người.

Sau khi hỏi thăm rõ ràng chỗ ở của đối phương, Đường Hoan lặng lẽ mò tới trên nóc nhà của nam nhân, quan sát hậu viện nhà hấn.

Một chính thể phong vận vẫn còn, ba di nương mỗi người mỗi vẻ. Trưởng tử trông không tệ, đáng tiếc mới mười tuổi, nơi đó chưa đủ lông đủ cánh đâu, qua vài năm nữa nàng quay lại nhìn xem đi, thứ tử thì càng nhỏ, nha hoàn theo sau âm âm.

Quan sát xong rồi, Đường Hoan nằm ở nóc nhà nghỉ ngơi. Di nương nhiều như vậy, hiển nhiên phu thể đều tán thành nam nhân có thể có tam thể tứ thiếp không cần vì thể tử mà thủ thân, vậy nam nhân này là có thể hái.

Màn đêm lặng lẽ buông xuống.

Mỹ đại thúc trở về, Đường Hoan ở trong bóng đêm tò mò nhìn hấn, muốn nhìn xem hấn chuẩn bị đến trong phòng di nương nào, nếu là tự mình ngủ,

nàng là có thể động thủ rồi. Không ngờ mỹ đại thúc phòng thê thiệp đều không đi, trở về phòng mình, nhưng cũng không phải không có ai, trong phòng còn có nha hoàn xinh đẹp hầu hạ!

Đường Hoan nhìn đến choáng váng. Nam nhân chính là hạnh phúc ghê, chỉ cần có tiền, muốn bao nhiêu nữ nhân đều có thể có, mà thê tử kia cũng chỉ có thể chờ một mình hãn, nếu là có tâm tư khác, đừng nói là đã làm xong, ngay cả đi đến hơi gần nam nhân khác một chút, đều bị người lên án.

Cho nên à, nữ nhân hoặc là may mắn gả cho nam nhân trung thành với nàng, hoặc là phải nhịn được.

Đường Hoan không muốn gả, nàng cũng không muốn nhịn, nàng muốn mặc sức mà sống. Mọi người đều là người, dựa vào cái gì chỉ có nam nhân có thể phong lưu khoái hoạt?

Ngồi xồm ở nóc nhà, lặng lẽ mở ra một chỗ mái ngói, Đường Hoan cúi đầu nhìn.

Nhìn khoảng một khắc đồng hồ, đã xong rồi.

Đường Hoan lập tức hết hứng thú đối với mỹ đại thúc, còn rất may mắn mình chưa nên việc cùng hãn, nếu không chính hãn thoải mái nàng lại không thể hưởng thụ được, quá thiệt rồi.

Có bài học kinh nghiệm, lúc lại tìm nam nhân, Đường Hoan trước hết quan sát một chút bản lĩnh phương diện kia của nam nhân, tìm nửa tháng, cuối cùng để cho nàng phát hiện một người lợi hại, một quản gia nhà đại quan. Đại quan đi vùng khác nhậm chức rồi, mang đi một di nường được sủng ái nhất, còn lại chính thê tuổi gần bốn mươi trên mặt đã có nếp nhăn cùng mấy phòng tiêu thiệp tuổi không đồng đều, mà đối tượng quản gia kia cấu thả, là một đôi hoa tử muội “sấu mã” mua đến!

Sấu mã: là một loại hành nghề dị thường thời Minh Thanh Trung Quốc. Trước bỏ vốn mua về bé gái diện mạo mỹ lệ trong gia đình nghèo khổ sau đó luyện tập, dạy các nàng ca múa, cầm kì, thư họa, sau khi trưởng thành bán cho người giàu làm thiếp hoặc vào Tần lâu sở quán, kiếm lời từ chỗ này. Bởi vì gái nghèo quá mức gầy yếu, tên "sấu mã" bởi vậy mà đến. (sấu: gầy)

Tỷ muội "sấu mã" thân phận thấp, ngay cả di nương cũng không có nâng, bị sắp xếp ở trong một tiểu viện xó xỉnh hẻo lánh phía sau. Khi Đại quan ở nhà còn rất thích các nàng, thường xuyên gọi vào trong phòng hầu hạ, đại quan đi rồi, chính thất liền không cho hai người ra khỏi cửa viện nửa bước, vì thế quản gia liền từ đầu tường nhảy vào, ban đêm cùng hai người lê lổng. Hoa tỷ muội vốn cũng không phải là liệt nữ gì, quản gia có quyền lại có mạo, đương nhiên không phản kháng lắm theo luôn, mà từ khi các nàng phát hiện thiện phú dị bẩm của quản gia, thì hàng đêm chờ đợi "ca ca tốt" của các nàng đến đây gặp gỡ.

Đường Hoan ở trên nóc nhà xem, bên trong ba người phiên vân phúc vũ, xem một chút cả người nàng như nhũn ra. Đúng là thiên phú dị bẩm mà, lúc này đã một canh giờ rồi mà còn đang lăn quằn lại đấy, nhìn xem tư thế kia động tác kia...

Đường Hoan muốn ra tay rồi, nàng đã có gần một năm không có hưởng qua loại tư vị này rồi.

Nhưng là ngày hôm sau, ngay lúc Đường Hoan chuẩn bị nửa đường hái người, quản gia kia bị tiêu chấy, cứ cách nửa canh giờ nhất định phải đến nhà vệ sinh một chuyến, làm Đường Hoan ghê tởm muốn nôn!

Nàng chạy đến địa phương khác dạo chơi vài ngày, nhịn không được lại trở về nhìn một cái, nhưng không tìm được bóng dáng quản gia. Sau khi lặng lẽ nghengóng, mới biết được chuyện quản gia cùng tỷ muội "sấu mã" bị chính

thất biết được, nam bị đánh gãy chân đưa vào nhà giam, nữ bán đến kỹ viện.

Sao nàng lại xui xẻo như vậy chứ!

Đường Hoan không thể không tiếp tục tìm kiếm mục tiêu mới.

Nhìn trúng một Tri huyện vừa nhậm chức, người trông có vẻ mi thanh mục tú, mặc dù hơi gầy, nhưng Đường Hoan đã ăn chay quá lâu rồi, vì thế quyết định buổi tối vô luận như thế nào cũng phải thử một chút. Nào ngờ nửa đêm mò qua, vừa vặn nghe được Tri huyện nói mớ, liên tục gọi tên một cô nương, trong tay còn nắm chặt một cái hà bao. Nghĩ đến ban ngày bao nhiêu thương hộ mời hẳn đi tửu lâu kỹ viện đều bị Tri huyện dùng lời nói nghiêm túc từ chối, Đường Hoan do dự, ngồi trên giường một lát, rồi đi.

Trước kia nàng không tin trên đời có nam nhân si tình thực sự, bây giờ đã tin rồi, nếu Tri huyện có cô nương tâm tâm niệm niệm, nàng không muốn ức hiếp hẳn.

Vì Tri huyện kia, Đường Hoan lại sa sút tâm tình nửa tháng.

Nàng cho là mình đã quên sạch sẽ rồi, nhưng vẫn là có lúc lơ đãng nhớ tới.

Có lẽ, nhanh chóng làm một lần cùng nam nhân khác, có thể hoàn toàn quên được?

Có ý nghĩ này trong đầu, Đường Hoan cũng không quan sát bản lĩnh nam nhân như thế nào, sau khi gặp được một bộ đầu trung niên anh tuấn bắt trộm, xác định đối phương chưa thành gia cũng không có cô nương yêu thích, Đường Hoan quyết định ra tay.

Bộ đầu ở tại một căn nhà nhỏ bên cạnh thành, trong nhà chỉ có một lão đầu trông nhà, Đường Hoan ăn xong cơm chiều thật sớm rồi nấp kỹ, chờ bộ đầu

trở về.

Nàng nằm ở nóc nhà, đêm nay không có trăng cũng không có sao, tối âm u, buổi tối sẽ không phải trời mưa chứ?

Trời mưa thật, nàng sẽ ngủ cùng bộ đầu đến trời sáng, để cho hăn nhìn xem mỹ nhân của hăn trông như thế nào, khi đó, hăn nhất định sẽ rất khiếp sợnhỉ?

Đường Hoan đắc ý cười, nghe được bên dưới tiếng động bộ đầumúc nước, sau đó xách nước vào phòng, Đường Hoan lặng lẽ vạch máingói... Bên trong một mảnh tối như mực, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có thể nghe được tiếng bộ đầu lau chùi.

Tật xấu gì vậy, tắm rửa còn không đốt đèn, hay là trong nhà hăn đã nghèo đến mức không có tiền đốt nến?

Đường Hoan mất hứng bĩu môi, tiếp tục chờ, chờ bộ đầu ngủ rồi, nàng nhẹ nhàng nháy xuống.

Chốt cửa đẩy một cái đã mở ra rồi, Đường Hoan lặng yên không một tiếng độngmà bước đi vào, từ trong ngực lấy ra một chuỗi vòng tay minh châu đeo vào trên cổ tay chiếu sáng. Sư phụ để lại cho nàng không ít thứ tốt, lần này xuống núi Đường Hoan chỉ mang theo vòng tay minh châu này còn có một chút ngân phiếu bạc.

Nhờ ánh sáng trong dịp của minh châuphát ra, Đường Hoan thấy bộ đầu kia ngực nằm trần nằm ở trên giường.Minh châu mặc dù sáng, suy cho cùng không sánh bằng ban ngày, bởi vậytrên người nam nhân cũng bao phủ một tầng ánh sáng mờ nhạt. Đường Hoanđi qua, nhẹ nhàng cởi giầy, trực tiếp giang chân ngồi ở trên lưng namnhân.

Không tính một lần kia, đây là lần đầu tiên nàng hái hoatrên ý nghĩa thực sự, một bộ đầu nho nhỏ, cho dù hăn tỉnh nàng cũngkhông sợ.

Đường Hoan cười khẽ, bàn tay nhỏ bé dọc theo khuôn mặt của nam nhân chậm rãi di chuyển xuống dưới, ở bụng hắn di chuyển vòng vòng, gọi hắn tỉnh lại.

Cổ tay đột nhiên bị người nắm lấy, Đường Hoan sửng sốt một chút, lập tức cười duyên nói: "Thì ra là người tỉnh à? Vậy vừa đúng lúc, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, mau để cho muộimuội ta thương thương người thật tốt đi." Nói xong liền muốn nắm sắp xuống.

"Cô nương đêm hôm khuya khoắt tự tiện xông vào nhà dân, rồi cuộc ý muốn như thế nào?" Bộ đầu xoay người dậy, nhanh chóng tróiquạt hai tay nàng, lạnh giọng chất vấn, thanh âm hùng hậu.

Đường Hoan căn bản không để công phu mèo ba chân của một bộ đầu vào trong mắt, cho nên cũng không vội giãy ra, quay đầu nhìn hắn: "Một nữ nhân cười ở trên người nam nhân, người nói nàng muốn làm gì?" Dùng thanh âm kiêu mynhũn xương, nói lời nói lớn mật lỗ mãng.

Bộ đầu có chút kinh ngạc: "Người là nữ, nữ hái hoa tặc?"

Đường Hoan khen hắn: "Thật thông minh, sao, Giang bộ đầu có muốn ném thử bản lĩnh của ta hay không?"

Bộ đầu cười nhạt một tiếng: "Nếu biết ta là bộ đầu, còn dám chui đầu vào lưới, người cũng không sợ ta nhốt người vào trong đại lao?"

"Vậy phải xem người có bản lĩnh đó hay không rồi!" Đường Hoan nhẹ nhàng mánói, nói xong đánh ra nội lực, muốn đánh văng bàn tay to của nam nhân này ra.

Không ngờ trên tay đối phương lại truyền đến một luồng nội lực càng hùng hậu hơn, so sánh với hắn, chút nội lực kia của nàng giống như sông lớn đổ vào biển! Đường Hoan chấn động, không phải đâu, chẳng lẽ bộ đầu này là

cao thủ thâm tàng bất lộ? Đang muốn thử dò xét tiếp, trên vai đột nhiên bị người điếm một cái... Lại không thể động ròi!

"Rốt cuộc người là người nào?" Đường Hoan hít thật sâu vài lần, nhanh chóng tỉnh táo lại, liếc xéo nhìn hẳn.

Bộ đầu không nói chuyện, xách người trên mặt đất đứng thẳng ròi, hẳn lạchcà lạch cạch mặc xong quần áo mới đốt nển lên, sau đó đem ghế dựa đặt tới trước người Đường Hoan, một bộ dáng thể ngoại cao nhân ngồi ở chỗ đó, ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng: "Ta chỉ là hạng người vô danh, nhưng thật ra người, tiểu cô nương lớn lên trông rất xinh đẹp, hẳn là không lo có người thích, vì sao phải làm loại nghề này?"

"Ta thích làm thì làm, cần người quản sao?" Đường Hoan không vui lườm hẳn, "Nếu mọi người đều là người giang hồ, công phu của người cao hơn ta, không chịu cho ta hái cũng không chịu hái ta, vậy chúng ta nước giếng không phạm nước sông, người thả ta đi, ta không dây dưa người nữa là được." Nhìn hẳn không giống người xấu.

"Thế không được, ta bây giờ là bộ đầu, làm sao có thể thả người đi ra ngoài hại người?" Bộ đầu lập tức phủ quyết nói, chăm chú nhìn nàng đánh giá chốc lát, hỏi: "Nhìn người tuổi không lớn lắm, làm nghề này được bao nhiêu năm rồi? Nếu là không hại qua nhiều người lắm, chỉ cần người chịu cái tà quy chính, ta sẽ tha chon người một lần."

Dễ nói chuyện như vậy?

Đường Hoan chớp chớp mắt, ngoan ngoãn thẳng thắn: "Vị đại thúc này, ta năm ngoái vừa học thành xuống núi, còn chưa từng hái nam nhân đâu, hôm nay gặp được đại thúc mới biết được thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân, người yên tâm, chỉ cần người thả ta, ta nhất định không làm chuyện xấu nữa!"

"Tiểu cô nương, người cho ta là đứa trẻ ba tuổi sao? Người cũng không phải là tấm thân xử nữ rồi, còn dám nói chưa từng hái nam nhân? Thôi, ta thấy người là không chịu nói thật, vậy người vẫn là theo ta vào trong lao một chuyến đi, yên tâm, nam nhân hủy danh tiết của người là tội lớn, hoặc vấn trăm hoặc thiên. Nữ nhân, loại tình huống này vẫn là lần đầu tiên ta gặp được, tuy nói là tội danh giống nhau, nhưng nam nhân dù sao không quá coi trọng phương diện kia, theo lời của người, nhất dăm ba năm cũng không kém nhiều lắm." Bộ đầu trấn an nhìn Đường Hoan, tiếp theo tìm đến một cái xiềng xích, chuẩn bị đeo vào trên tay Đường Hoan.

Đường Hoan sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, thật sự bị đưa vào trong lao, có bộ đầu này trông coi, nàng muốn chạy trốn cũng không trốn thoát."Đại thúc, ta, ta nói thật, ta thật sự chỉ từng hái một nam nhân, không đến mức phải nhất dăm ba năm chứ? Đại thúc, van cầu người, ta thật sự biết sai rồi, đừng bắt ta được không?" Nàng nhận rồi, nàng chính là quý xui xẻo chuyên thể mà!

"Há, người kia là ai? Lúc nào thì hái?" Bộ đầu đến đây hưng trí rồi, đặt xiềng xích lên bàn, đứng ở trước người Đường Hoan nhìn nàng chăm chăm: "Ta là người có thể nhìn ra người khác có nó dối hay không, cũng hận nhất người khác nói dối, tiểu cô nương, người nếu nói thêm câu nói dối nữa, ta lập tức đưa người đến trong nhà lao."

Đường Hoan bĩu môi, nhìn chăm chăm vạt áo nam nhân: "Người biết rõ ràng như vậy làm cái gì?"

"Bởi vì ta muốn kiểm chứng. Nếu như người thật sự chỉ hái một người kia, chỉ cần hấn chịu tha thứ cho người, ta sẽ không bắt người nữa. Ta bây giờ là bộ đầu, bộ đầu thì phải làm việc theo lẽ công bằng, tình huống của người đặc thù, ta mới bằng lòng cho người cơ hội cải tà quy chính." Bộ đầu nói lời thấm thía.

Đường Hoan giương mắt nhìn hấn, vẻ mặt nam nhân nghiêm túc, không giống như là nói đùa.

Trên đời này quái nhân thật nhiều...

Trầm mặc một lát, Đường Hoan thấp giọng nói: "Vô dụng, cho dù người tìm được hấn, hấn cũng không nhớ được ta, hấn, hấn ngày đó uống rượu say, căn bản cái gì cũng không nhớ được."

Bộ đầu nhìn chăm chăm vào mátnàng, hiểu rõ nói: "Nữ nhân hái hoa phần lớn là vì tình gây thương tổn, nhìn người như vậy, chẳng lẽ là thích nam nhân kia? Bởi vì hấn làm tổn thương người, người mới giận dỗi đi lên con đường không đường hoàng?"

"Không phải, ta chính là thấy hấn ưa nhìn, nhất thời nảy sắc tâm, hái xong ta đi luôn." Đường Hoan không muốn lại nhớ lại chuyện này, tủi thân nhìn về phía bộ đầu: "Đại thúc, ta thật sự biết sai rồi, người thả ta đi?"

Bộ đầu không vì thế mà thay đổi: "Không được, nói cho ta biết tên của hấn, chỉ có xác định hấn không trách tội người, ta mới có thể thả người."

Đường Hoan cũng tức giận rồi: "Hấn gọi Tống Mạch, có bản lĩnh người đi tìm ngay đi! Đừng trách ta không nhắc nhở người, võ công của hấn cao cường lợi hại, người nếu dám hỏi hấn có từng bị người hái hay không, cẩn thận hấn một kiếm quét sạch người!" Nàng cũng không tin người này có thể tìm được Tống Mạch!

Trong mắt bộ đầu trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc: "Tống Mạch, Tống Mạch nào?"

Đường Hoan sửng sốt, lắp bắp nói: "Ta chỉ biết hấn gọi Tống Mạch, dáng vẻ tuấn mỹ vô song, những cái khác cũng không biết... à, hấn dùng là nhuyễn kiếm..." Chẳng lẽ người này biết hấn thật? Nàng cũng không biết Tống Mạch là ai... Nàng cũng có chút muốn biết.

"Quả nhiên là hãn." Bộ đầu cười nhẹ, ý vị thâm trường nhìn nàng: "Có thể hái được hãn, cũng xem như là người có bản lĩnh rồi, đi thôi, ta dẫn người đi tìm hãn."

"Người thật sự biết hãn?" Đường Hoan cũng không biết hình dung tâm tình của mình như thế nào rồi. Nàng sẽ không thật sự phải gặp lại Tống Mạch chứ? Nhưng là, chờ bộ đầu mở miệng, Tống Mạch có thể giết nàng cùng bộ đầu hay không?

"Đâu chỉ biết được, nếu không phải hãn, ta cũng không cần núp ở nơi này làm bộ đầu." Bộ đầu nghiêng răng nghiêng lợi, "Lần này, ta muốn khiến cho hãn chết không có chỗ chôn!"

Vậy mà là kẻ thù!

Đường Hoan bối rối: "Đại thúc, nghe, nghe ý của người, người là bại... dưới tay Tống Mạch. Bây giờ người tin tưởng người có thể đánh thắng được hãn?" Vốn còn đang vì gặp mặt Tống Mạch mà khẩn trương đấy, bây giờ nàng chỉ lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình.

"Ta không rõ lắm, nhưng mà..."

Bộ đầu giải huyết đạo ra cho Đường Hoan, u ám nhìn nàng: "Người đã có thể hái hãn một lần, nhất định có thể hái lần thứ hai, chỉ cần người hái hãn, ta sẽ có cơ hội xuống tay với hãn."

Hái Tống Mạch lần thứ hai?

Đường Hoan đến lòng muốn chết cũng có rồi...

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 128: Chương 112: Thân Phận

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Không biết có phải là ảo giác của Đường Hoan hay không, sau khi bộ đầu thay bộ quan phục áo lam kia, chẳng những trên người lập tức thêm khí độ thần bí của cao thủ giang hồ, đến ngay cả người thoát nhìn cũng trẻ tuổi hơn rất nhiều. Vốn là vóc người cao gầy, nay một thân trường bào màu xám đậm, nho nhã lại uy nghiêm.

"Ta không có hứng thú với nữ nhân, xin khuyên người đừng đặt những tâm tư lãng phí kia ở trên người ta, còn dám nhìn trộm ta như vậy, cẩn thận ta phế đi võ công của người." Chọn xong đồ ăn, bộ đầu đuổi điếm tiểu nhị đi, lạnh lùng nhìn Đường Hoan.

Đường Hoan bĩu môi, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ: "Đại thúc phế đi võ công của ta, vậy ta sẽ không có cách nào hái Tổng Mạch nữa rồi, đến lúc đó người báo thù như thế nào?"

Bộ đầu châm chọc cười: "Chẳng lẽ lần đầu tiên người hái hãn dựa vào là võ công? Cho dù người không chịu nói chota biết, ta cũng có thể đoán được, chắc chắn là người dùng cách bất nhập lưu khác. Nếu không chỉ bằng chút công phu mèò quào kia của người, hãn thối một hơi cũng có thể giết người."

Đường Hoan tức giận đến đỏ bừng mặt, không dám lớn tiếng tranh luận, chỉ nhỏ giọng nói thầm: "Võ công của người cao còn không phải là vẫn bị hãn đánh bại như thường?"

"Người nói cái gì?"

"Ta nói ta đói quá, làm sao tiểu nhị còn chưa bưng đồ ăn tới vậy!" Đường Hoan nhin không được trợn mắt nhìn đối phương một cái.

Bộ đầu uy hiếp mà liếc trả lại nàng một cái, tầm mắt dừng ở trên bình rượu, vênh mặt hất hàm sai khiến: "Rót rượu cho ta."

Mấy ngày nay Đường Hoan đều bị bộ đầu coi là nha hoàn sai bảo, nàng cũng quen rồi, ngoan ngoãn rót đầy cho hắn, quay đầu chuẩn bị cũng rót một chén cho mình.

Bộ đầu nhíu mày nhìn nàng rót rượu, "Tửu lượng của ngươi không tệ?"

Đường Hoan vừa rót rượu vừa đặc ý nói: "Nói ngàn chén không say chính là ta!"

"Khẩu khí không nhỏ, dám so với ta một trận không?" Bộ đầu nói giống như trêu chọc con nít.

"Được." Đường Hoan lớn tiếng bảo tiểu nhị bưng mồi hũ rượu ngon lên, cười tủm tỉm nhìn hắn: "Đại thúc, chúng ta đánh cuộc chút gì đi? Nếu ngươi thua, đêm nay ngươi để cho ta ngủ một đêm, nếu ta thua, ta, ta về sau sẽ ngoan ngoãn nghe lời ngươi nói, nhận ngươi làm nghĩa phụ, thế nào?"

Bộ đầu này, mặc dù sau khi biết nàng cùng Tống Mạch có một chân liên cự kỳ hung dữ với nàng, chẳng qua rốt cuộc coi như là người tốt tính, có thể dễ dàng tha thứ sự khiêu khích của nàng, đến ngay cả nàng mưu tính chạy trốn, hắn cũng chỉ là bỏ đói nàng một bữa, không có trừng phạt khác.

Bộ đầu cười lạnh, "Hình như bất kể thắng thua, đều là người được lợi?"

Đường Hoan đỏ mặt nhìn hắn: "Nếu ta thắng, ngươi cũng không chịu thiệt mà..."

Khí thế của bộ đầu chợt trở lạnh, Đường Hoan sợ tới mức giật mình một cái, vội cúi đầu nhận sai: "Thôi thôi, chúng ta đổi thành đánh cuộc tiền..."

"Không cần, chẳng qua là nếu ta thắng, phạt người đoạn đường này đều không cho nói chuyện, trừ phi là ta hỏi người." Bộ đầu nhận lấy hũ rượu tiếu nhịbưng lên, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm.

Đường Hoan ngạc nhiên mừng rỡ ngẩng đầu, vừa vặn đối diện với ánh mắt như vậy của nam nhân, nàng sửng sốt một chút, một cái chớp mắt kia, nàng dường như thấy được một người khác...

Nhưng là, bộ dạng của bọn họ căn bản không giống nhau, thanh âm không giống nhau, đến ngay cả chiều cao, cũng có chênh lệch.

Đúng vậy, hẳn không có khả năng là Tống Mạch, Tống Mạch cái gì cũng không nhớ được, càng không thể sử dụng cách này tìm đến nàng, hẳn còn ở một chỗ nàng không biết, chờ nàng lại đi hái. Nhưng Đường Hoan biết, lần này nàng không có khả năng thành công, cho nên nàng cũng không cần đau đầu rốt cuộc có nên phối hợp với bộ đầu giết hẳn hay không.

Nàng cầm một vò rượu lên, trút thẳng vào trong miệng.

Rõ ràng đã hoàn toàn quên hẳn bắt đầu cuộc sống mới rồi, lại xui xẻo đụng vào kẻ thù của hẳn, có phải đời trước nàng nợ Tống Mạch, cho nên chết ở trong tay hẳn một lần không đủ, còn phải chết lần thứ hai nữa hay không?

Nàng sợ chết, nàng thử chạy trốn, nhưng khi bị bộ đầu bắt về, nàng cũng không có khó chịu lắm, có lẽ khẩn trương sắp gặp được hẳn xua tan những sợ hãi này?

Đường Hoan lần đầu tiên uống rượu say, nàng không biết mình uống bao nhiêu, chỉ biết là khi nàng ngã vào trên bàn, đối diện bộ đầu còn ngồi vững vàng.

Tống Mạch bế nàng trở về trong phòng, theo thói quen mà điểm huyết ngữ của nàng, như vậy hẳn bức rượu ra cho nàng, nàng ngủ cũng thoải mái hơn

một chút.

Lấy mặt nạ xuống, khôi phục cơ thể bình thường, Tống Mạch rửa mặt, trở lại trên giường giúp nàng, nhìn rượu từ đầu ngón tay nàng nhỏ xuống, trong lòng hẳn phức tạp.

Sau khi tỉnh mộng, cho tới bây giờ hẳn cũng chưa từng tách khỏi nàng, chỉ là không có hiện thân gặp nàng.

Không để cho nàng nhìn thấy, là muốn biết trong lòng nàng có hẳn hay không, một lần triền miên cuối cùng trước khi tỉnh mộng, quán quýt si mê của nàng cho hẳn một tia hy vọng. Nhưng hẳn không dám ngay mặt hỏi nàng, sợ nàng thừa nhận hoặc phủ nhận, sợ không phân biệt được thật giả.

Bây giờ hẳn biết, trong lòng nữ nhân này thật sự có hẳn, chỉ là nàng yêu không có sâu như hẳn. Nàng nhớ hẳn, lúc ở dưới thác nước luyện kình công nàng sẽ đột nhiên dừng lại, đứng ở trong nước hồi lâu, nàng cũng sẽ ở trong rừng trúc chặt mấy cây trúc trở về làm đèn lồng, ở trên đèn lồng vẽ không thấy rõ là vẽ cái gì, nhưng nàng sẽ không vì hẳn mà dừng lại. Nàng định dùng thời gian một năm rưỡi để quên hẳn, sau đó một lần nữa bắt đầu cuộc sống của nàng, vĩnh viễn cũng không biết, hẳn vẫn mong đợi nàng có thể bởi vì không bỏ được mà chủ động đi tìm hẳn.

Nữ nhân vô lương tâm lại rất sợ chết này!

Nhưng hẳn vẫn là cảm thấy thỏa mãn, ít nhất, nàng động tâm với hẳn. Hẳn không trách nàng yêu ít không trách nàng muốn quên, đồ đệ được nữ ma đầu đệ nhất giang hồ "Nguyệt Hạ mỹ nhân" nuôi lớn, hẳn có thể làm cho nàng động tâm một chút phân tâm một chút, Tống Mạch cũng không biết nên vui mừng mình đủ cố gắng, hay là cười nhạo Nguyệt Hạ mỹ nhân tự tay đưa đồ đệ bảo bối bà vất vả nuôi lớn cho hẳn.

Bây giờ, hẳn đương nhiên có thể trực tiếp mang người về sơn trang, nhưng hẳn vẫn là muốn khiến cho nàng chủ động tìm tới. Hẳn muốn xem, khi nàng

thật sự chống lại hẳn, còn có thể lý trí như vậy hay không, càng muốn biết, nàng sẽ dùng thủ đoạn gì quyến rũ hẳn chân chính.

Hẳn thích nhất, chính là thiên kiều bá mị của nàng.

Đặt nữ nhân đang ngủ say nằm xuống, Tống Mạch một lần lại một lần nhẹ nhàng hôn nàng, giống như trong một năm này gần như mỗi đêm đều sẽ làm như vậy, sau đó, ở trong sự thỏa mãn bình yên ngủ.

A Hoan, nàng lừa ta nhiều lần như vậy, ta lừa nàng lần này, nàng hẳn là sẽ không trách ta chứ?

Trách cũng không sao, ta tặng bản thân cho nàng, ta biết nàng sẽ thích.

~

Nửa tháng sau, bộ đầu dẫn Đường Hoan tới trong một loạt dãy núi, chỉ vào ngọn núi cao nhất nói: "Đó là Cô Vân Phong, đỉnh núi có một sơn trang, tên là Ẩn trang, Tống Mạch chính là trang chủ. Lát nữa tự người đi lên, ta sẽ âm thầm theo dõi người. Ta cho người thời gian nửa tháng, người..."

"Đợi chút, người nói là Ẩn trang?" Đường Hoan mở to hai mắt nhìn. Nàng từng nghe sư phụ nhắc tới Ẩn trang đó, hình như là thiên hạ đệ nhất trang trong truyền thuyết? Nghe đồn trong trang cất giấu vô số bí tịch võ công cao thâm, mà các đời trang chủ đều thân mang tuyệt thế võ công, không người có thể địch, dẫn tới vô số nhân sĩ giang hồ mộ danh, có người muốn tìm đến cậy nhờ sơn trang bá sư học nghệ, cũng có người không phục danh tiếng này muốn khiêu chiến thiên hạ đệ nhất. Đáng tiếc có rất ít người biết được vị trí của Ẩn trang ở nơi nào, lại càng khó phải nói Lư Sơn chân diện mục của trang chủ Ẩn trang.

(Lư Sơn chân diện mục; chỉ bộ mặt thật.)

"Phải, cho nên không thể không nói vận khí của người tốt, Tống Mạch khó được xuống núi một lần, đã bị người gặp được." Bộ đầu nhìn ngọn núi xa xa, rất nhiều cảm khái.

"Vì sao hã xuống núi?" Đường Hoan còn có chút không thể tiếp nhận thân phận của Tống Mạch.

Bộ đầu dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn nàng: "Ta làm sao mà biết? Được rồi, ta cho người nửa tháng..."

"Không được!" Đường Hoan lập tức lớn tiếng phản bác, "Không được, thời gian nửa tháng quá ngắn, dù sao cũng phải một tháng, không, dù sao cũng phải nửa năm..."

Ánh mắt bộ đầu trở lạnh, thấy Đường Hoan ngoan ngoãn ngậm miệng, hã suy nghĩ một chút, nói: "Một tháng, một tháng sau, nếu người không thể giúp ta giết hã, ta muốn mạng của người!" Nói xong, liếc nhìn nàng một cái thật sâu, nhắc chân đi về phía trước, nhìn như đi dạo nơi sân vắng, đang oán giận nhìn chòng chọc vào hã, Đường Hoan chỉ chớp mắt một cái, bóng dáng của hã đã không thấy tăm hơi.

Đường Hoan ngậy người nửa ngày.

Thân phận của Tống Mạch đỉnh thiên, vận rủi của nàng cũng đỉnh thiên!

(Đỉnh thiên: hình dung cực cao hoặc đạt tới cực hạn)

Nhưng nàng có thể làm như thế nào... Hai người, người nào nàng cũng không đánh lại!

Quên đi, chết thì chết đi, tốt xấu gì cũng phải biết được một chút về Ẩn trang trong truyền thuyết!

Đường Hoan hít thật sâu, mấy lần tung người chạy về phía Cô Vân Phong, một lúc lâu sau mới thở hồng hộc đi tới dưới chân ngọn núi. Nàng ngồi ở trên một tảng đá lớn nghỉ ngơi, nhìn mặt trời một chút, sắp chính giữa rồi, theo thói quen muốn đòi bộ đầu lương khô, quay đầu, mới nhớ ra bộ đầu đã sớm chạy rồi.

"Này, đại thúc, người còn ở đó hay không, ta đói bụng!"

Thanh âm của nàng vang vọng ở trong núi, không ai trả lời...

"Meo meo..." Xa xa trong bụi cỏ lại truyền đến tiếng mèo kêu.

Đường Hoan bây giờ đối với tiếng mèo kêu rất mẫn cảm, men theo thanh âm đi qua tìm, chỉ thấy một con mèo trắng tai xám đuôi xám từ trên cây nhảy xuống, quay lưng về phía nàng chạy về phía trước được một đoạn, chợt dừng lại quay đầu nhìn nàng.

Đường Hoan mềm nhũn cả tim.

Mèo này trừ thân thể nhỏ hơn hai vòng ra, những thứ khác quả thực giống mèo Tiểu Ngũ như đúc!

Nàng chậm rãi ngồi xổm xuống, hé ra nụ cười dịu dàng nhất của mình, vươn tay gọi nó: "Tiểu..."

"Tiểu tổ tông lại chạy đi đâu, mau mau ra đây!"

"Meo meo..."

Tiếng nam nhân vừa truyền tới, mèo trắng lập tức chạy về phía trước, người nọ hình như cũng nghe được động tĩnh, như gió xuất hiện ở phía trước mèo trắng, đón mèo trắng tung người nhảy lên vào trong lòng, cười sờ nó: "Một ngày không chạy ra ngoài cũng không được, ngày nào đó bị sói tha đi rồi, xem mày làm sao bây giờ!"

Đường Hoan ngồi xổm tại chỗ, sững sờ nhìn nam nhân khoé môi có lúm đồng tiền kia: "Tiết..."

Tiết Trạm nghe tiếng ngẩng đầu, thấy một cô nương mỹ mạo ngồi ở nơi đó, hơi gần ra: "Cô là ai?" Vừa mới hình như nghe thấy nàng gọi hẳn?

Tâm niệm Đường Hoan thay đổi thật nhanh, chống đỡ muốn đứng lên, lại chậmvật ngã xuống, thần sắc thống khổ: "Vị công tử này, ta là lên núi háithuốc, lúc đi đến nơi này không cẩn thận trượt chân ngã, có thể làmphiền huynh giúp ta một tay không? Ở đây toàn là núi, ta, ta sợ..."

Mặc dù trong hiện thực cũng có Tiết Trạm người này rất không bình thường, nhưng nếu thật sự có hẳn ta, Đường Hoan tin tưởng, Tiết Trạm nhất địnhcó quan hệ cùng Tống Mạch!

Vậy đừng trách nàng, lại lợi dụng hẳn ta một lần.

Đường Hoan cúi đầu cười trộm.

Xa xa trên cành cây cổ thụ khô che đậy thấp thoáng trong cây cối tươi tốt, Tống Mạch cũng cười, hẳn biết ngay mà, nàng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

A Hoan, ta ở sơn trang chờ nàng.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, bóng dáng của nam nhân nhoáng lên một cái đã mấtđi bóng dáng, chỉ một lát sau, hai con chim sẻ “phạch phạch” bay tớiđây, đậu ở trên ngọn cây, mổ lông cổ xù lên cho nhau, vui vẻ lại thânmật.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 129: Chương 113: Hang Sói

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Trừ người Ân trangra, xung quanh Cô Vân Phong cơ bản chưa từng xuất hiện người ngoài, chonên khi vừa nhìn thấy Đường Hoan, Tiết Trạm chỉ cảm thấy mới lạ, khôngnhớ ra được người kia là ai. Chờ sau khi Đường Hoan nói ra cái cố háithuốc sút sẹo, hấn nhìn nữ nhân điềm đạm đáng yêu ngẫ ngồi ở chỗ đó, lập tức nhớ ra.

Đây là trang chủ phu nhân.

Cuối cùng nàng đã tới!

Năm trước trang chủ nhận lời mời của người xuống núi luận võ, kết quả bọn họ không có thu được tin tức hai đại cao thủ luận võ, ngược lại nhậnđược một phong thư của trang chủ, trên thư vẽ một con mèo trắng tai xámđuôi xám, lệnh bọn họ mau chóng tìm được một con nuôi ở trong sơn trang. Hấn cùng đám người Chu Dật xuống núi chạy đại giang nam bắc, cuối cùngbắt được một con này, ôm về hầu hạ như tổ tông. Bởi vì trang chủ cònchưa có ban tên cho mèo, hấn phụ trách nuôi mèo bí mật gọi nó là tiểu tổ tông, đương nhiên, toàn bộ sơn trang chỉ có hấn gọi như vậy, nhữngngười khác đều quá không thú vị rồi.

Sau đó, hai tháng trước, trang chủ lại gửi tới một phong thư nữa, lúc này trên thư vẽ không phảimèo, là một mỹ nhân quốc sắc thiên hương. Trang chủ nói đây là trang chủ phu nhân, những thân phận bối cảnh khác không nhắc đến nửa câu, chỉ nói trang chủ phu nhân thích diễn kịch, không lâu sau sẽ gặp làm bộ nhưngười xa lạ trăm phương nghìn kế lẫn vào sơn trang. Đến lúc đó mọi người trong sơn trang phải toàn lực phối hợp với nàng diễn cùng nàng, vừaphải diễn chân thật phù hợp với thân phận của mọi người, vừa

phải có thể hợp lý mang nàng về sơn trang, còn không thể bị nàng nhìn ra manh mối. Cuối cùng, mặc dù trang chủ không có nói thẳng, bọn họ cũng lĩnh ngộ một tầng ý tứ khác, nàng là trang chủ phu nhân, bọn họ không thể dựa vào nàng quá gần!

Vì thế hai tháng này, trừ nuôi mèo ra, bọn họ không làm gì khác, chỉ một lòng một dạ cân nhắc nghênh đón trang chủ phu nhân như thế nào.

Không thể bị nàng nhìn ra manh mối sao?

Tiết Trạm sờ sờ mũi, "Vị cô nương này, khụ khụ, ta là người không thích động thủ giết người, nhưng nếu cô không nói rõ ràng chân tướng cô giả mạo cô gái hái thuốc đến gần Cô Vân Phong, cho dù ta không đành lòng, ta cũng phải giết cô." Kỹ xảo diễn xuất của trang chủ phu nhân, chưa ra hình dáng gì mà!

Đường Hoan xấu hổ.

Nàng đương nhiên biết cái cơ kia quá nát, chẳng qua nói lần đầu giả, lần thứ hai nói giả thì có vẻ dễ dàng làm cho người ta tin đi?

Nàng cười đứng lên, thoải mái chấp tay bồi tội với Tiết Trạm: "Thất lễ thất lễ, thật ra ta là nghe nói đại danh Ấn trang cố ý đến đây bái sư học nghệ, không biết vị thiếu hiệp này có phải là người Ấn trang?"

Tiết Trạm thở phào nhẹ nhõm, trang chủ phu nhân quả nhiên lợi hại!

"Tại hạ Tiết Trạm, là một trong mười sáu hộ vệ của Ấn trang." Tiết Trạm cười tự báo họ tên, "Có lẽ người đến Ấn trang bái sư không ít, người có thể tìm được Cô Vân Phong cũng không nhiều, không biết phương danh của cô nương? Nhìn cô tuổi còn trẻ, chẳng lẽ là được cao nhân nào chỉ điểm? Cô nương yên tâm, Ấn trang cũng không có thần bí kiêu ngạo như trong truyền thuyết, hễ là người phẩm hạnh đoan chính lại thành tâm cầu kiến,

trang chủ vẫn là sẽ gặp mặt, chẳng qua là có thể báii trang chủ làm thầy hay không, còn phải xem tạo hoá của mọi người."

Tiết Trạm này bình dị gần gũi giống như trong mộng.

Đường Hoan trầm tĩnh lại, thuận miệng nói: "Ta tên là Đường Hoan, thật ra chỉ là tiểu bối vô danh có công phu mèo quào, một năm trước đi lại trong núi rừng, vô tình gặp được thiên hạ đệ nhất nữ ma đầu bị người vây công, từ trong miệng bà ấy biết được vị trí của Ẩn trang, cho nên tìm tới đây. Tiết hộ vệ, huynh xem, ta như vậy có thể lên núi báii sư không?" Dù sao sư phụ đã chết rồi, nàng không sợ bọn họ kiểm chứng sư phụ biết chỗ Ẩn trang hay không.

"Thì ra là thế!"

Tiết Trạm cao giọng bật cười, một tay ôm mèo, một tay làm tư thế "mời", ở phía trước dẫn đường: "Đường cô nương mặc dù võ nghệ không tinh, phúc vận lại thâm hậu, vừa được cao nhân chỉ điểm, lại trùng hợp gặp phải trang chủ của chúng ta mấy ngày trước vừa mới xuất quan. Xin mời, sau khi nghỉ ngơi sơ qua Tiết mỗ tự mình giới thiệu gặp mặt cho cô, chẳng qua trước đó nhắc nhở cô một câu, trang chủ của chúng ta tính cách rất quái gở, nếu là chướng mắt cô, hấn đại khái sẽ đưa cô một quyển bí tịch võ công sau đó ngay cả trà cũng không tiếp đãi đã đuổi người rời đi, mặc dù chịu thu cô làm đồ đệ, cũng sẽ không cho sắc mặt hoà nhã gì."

Đường Hoan lộ ra vẻ mặt "vốn nên như thế", "Yên tâm, ta biết, cao nhân đều là như vậy. Đúng rồi, Tiết hộ vệ, trang chủ của các huynh thọ bao nhiêu tuổi rồi?" Nàng thật sự không biết Tống Mạch được bao nhiêu tuổi, thoạt nhìn hơn hai mươi, chẳng qua loại chuyện tuổi tác này, có khi nhìn không chuẩn lắm.

Thọ?

Tiết Trạm thiếu chút nữa phì cười, "Đường cô nương hiểu lầm rồi, trang chủ của chúng ta năm nay mới vừa hai mươi lăm." Trang chủ phu nhân cũng thật biết giả vờ.

"Trẻ như vậy à, ta còn tưởng rằng... Tiết hộ vệ, con mèo này có thể cho ta ôm một chút không? Lần đầu tiên ta thấy mèo đẹp như vậy, rất là đáng yêu!"

"Đương nhiên có thể, đưa cho, chỉ cần động tác của cô nhẹ một chút, nó không cào người ..."

Thân ảnh hai người dần dần biến mất ở trong núi rừng, chỉ còn tiếng nói chuyện nhẹ nhàng nhẹ nhàng vang vọng ở trong núi.

~

Hai khắc đồng hồ sau, Đường Hoan cuối cùng cũng bò lên đỉnh núi, chống đầu gối há mồm thở dốc.

Bên cạnh Tiết Trạm khí định thần nhàn cười nàng: "Khinh công của Đường cô nương... Khụ khụ, nếu Tiết mạo muội mình đi lên, thời gian uống một ly trà cũng không cần. Nếu là trang chủ của chúng ta, chỉ cần thời gian vài cái chớp mắt."

Đường Hoan mắng toàn bộ sơn trang một trăm lần ở trong lòng, trên mặt cười hết sức chân chó: "Tiết hộ vệ bản lãnh thật tốt, không hổ là Ân trang, thật hy vọng ta có thể ở lại, ngày nào đó cũng luyện thành loại thần kỹ võ nghệ cao cường này!" Sư phụ à, đồ đệ quăng mắt mặt mũi của người, thật ra khinh công của môn phái chúng ta căn bản không kém hơn bọn họ, là đồ đệ không có nghe lời người dốc lòng tu luyện! Ngài chờ, sớm muộn gì có một ngày con sẽ đánh bại Tống Mạch... à những hộ vệ này, cho nên sư phụ nhất định phải phù hộ con còn sống xuống núi đây!

Tiết Trạm một chút cũng không khiêm tốn tiếp nhận lời khen của nàng, chờ Đường Hoan hơi thở vững vàng, hãnh dẫn nàng đi đến sơn trang, trong giọng nói không hề che dấu hưng phấn: "Đường cô nương không cần lo lắng, cô là vị khách đầu tiên đến Ấn trang trong mười năm nay, quy củ tổ truyền của Ấn trang, hẳn là có thể tìm tới nơi này, trang chủ đều phải tự mình gặp mặt, bất kể khách nhân yêu cầu bái sư hay là luận võ, không được đối đãi khinh xuất."

Đường Hoan vừa đi vừa tò mò đánh giá xung quanh: "À, nói như thế, mười năm trước có người tới rồi? Khi đó trang chủ mới mười lăm tuổi nhỉ?" Cô Vân Phong rất cao, đỉnh núi lại là ấm áp như xuân cây cối xanh um, chuyển qua mấy chỗ cảnh tối tăm, tầm mắt đột nhiên sáng sủa, một tòa sơn trang ngói đen tường trắng đập vào tầm mắt, bên trong có cổ thụ trăm năm cao vút như cái ô, cũng có tiểu viện so le phân bố ngay ngắn, giống như một khung cảnh thế ngoại đào nguyên.

Đường Hoan ngửa đầu nhìn trời xanh phảng phất như gần trong gang tấc, đột nhiên cảm thấy có thể ở chỗ này cũng không tệ.

"Mười năm trước à, thần trộm Tô Trích Tinh từng dẫn theo tôn tử của lão tới đây, Tô Trích Tinh bị bại bởi lão trang chủ, tôn tử của lão Tô Tham Nguyệt liền tuyên bố muốn cùng trang chủ luận võ, bị lão trang chủ đuổi đi, nói mười năm sau bọn họ trưởng thành lại so. Năm trước Tô Tham Nguyệt gửi thư hẹn trang chủ, trang chủ lần đầu tiên xuống núi, chẳng qua là không có tìm được đối phương, có lẽ Tô Tham Nguyệt sợ trang chủ không dám đến nơi hẹn chẳng." Tiết Trạm dựa vào lời nói dối đã soạn sẵn của mọi người rủ rủ nói, thật ra là trang chủ lỡ hẹn, Tô Tham Nguyệt kia đến sơn trang tìm vài lần không thấy người, lại đi chỗ khác tìm.

Đường Hoan chấn động: "Lão trang chủ bây giờ cũng ở sơn trang?" Lão cha của Tống Mạch hãnh sao?

Tiết Trạm cười lắc đầu, đẩy cửa mà vào: "Không có, năm năm trước lão trang chủ xuống núi vân du tứ hải rồi." Không biết nghe nói trang chủ muốn cưới phu nhân, lão đầu tử kia có thể trở về hay không.

Đường Hoan thở phào nhẹ nhõm, một Tống Mạch đã khó đối phó rồi, lại đến một khối băng, nàng sợ chính mình bị đông chết.

Đi theo Tiết Trạm đi vào trong phía sau, trong viện sạch sẽ nhưng không thấy người, Đường Hoan biết điều gì cũng không hỏi. Tiết Trạm dẫn nàng đến một gian phòng khách sáng sủa, bảo nàng ở chỗ này chờ đợi, "Đường cô nương chờ một lát, Tiết mỗ bây giờ đi bẩm báo trang chủ."

Đường Hoan cười đưa mắt nhìn theo hắn đi ra ngoài, chờ trong phòng chỉ còn một mình nàng, trái tim vừa mới mới bình phục đột nhiên liền đập nhanh hơn.

Tống Mạch à, nàng cho là đời này cũng sẽ không gặp lại, không nghĩ tới phảng phất như chỉ trong nháy mắt đã lại phải đối diện với hắn rồi.

Tống Mạch chân chính là cái dạng gì?

Đường Hoan cố gắng nhớ lại. Giống như trước kia, ban đầu xuất hiện là Tống Mạch lạnh lùng, cũng không chờ nàng nhìn kỹ, Tống Mạch lạnh lùng đã nở nụ cười, đủ loại dịu dàng. Trước khi không động tâm, nàng chỉ coi dịu dàng của hắn là hưởng thụ, kết thúc một lần thì quên một lần, sau khi động tâm ở một lần cuối cùng kia, tình mộng, hắn không còn nhớ sẽ không cho nàng dịu dàng nữa, Đường Hoan mới phát hiện những cảnh trong mộng kia chẳng biết từ khi nào đã bị khắc vào chỗ sâu trong trí nhớ, cho dù nàng không nghĩ tới, chúng nó cũng sẽ vào lúc không ngờ mà nhảy ra.

Bên ngoài truyền đến hai đạo tiếng bước chân.

Đường Hoan phân biệt ra được.

Cái nghe qua rất bình thường kia, là hấn. Đều nói cao thủ khinh công caokhi đi lại có thể bước trên đất không tiếng động, lúc trước lần đầu tiên gặp ở khách sạn, chỉ là vì hấn không lộ ra chút xíu đặc thù cao thủ, nàg mới không có may mắn phòng bị mò ngay vào...

"Trang chủ, Đường cô nương đang ở bên trong."

Tiết Trạm vừa dứt lời, cửa chốt tối sầm lại.

Một cái chớp mắt kia, trái tim Đường Hoan đập nhanh đến dừng lại, kinh ngạc nhìn Tống Mạch khoác ánh sáng rực rỡ sải bước tiến vào, ngay cả mèotrắng từ trên đùi nàg nhảy xuống cũng không có phát hiện. Tiến vào rồi, không có ánh mặt giữa trưa trời bao phủ, cả người hấn dần dần rõ ràng lên, khuôn mặt quen thuộc nhưng lại xa lạ, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng quen thuộc nhưng lại xa lạ.

Đường Hoan đột nhiên có chút muốn cười.

Thời gian thật sự là thứ kỳ quái. Thời gian nàg và hấn ở chung trong mộng không đầy một năm, cho nên nàg dùng thời gian gần một năm để quên hấn, nhưng là vừa thấy mặt, nàg vậy mà có loại cảm giác thoáng như hôm qua, chẳng qua là, hoảng hốt là hôm qua khi hai người lần đầu gặp gỡ kia, mà không phải hôm qua lúc trong mộng biệt ly.

Rốt cuộc không phải là cùng một người.

Nàg hãy cố gắng lừa hấn một lần nữa đi. Lúc nam nhân này chịu hái nàg, nhất định là lúc yêu nàg, đến lúc đó nàg trực tiếp nói cho hấn bộ đầu muốn ám sát hấn, dùng việc này bồi thường việc lừa gạt hấn, tin tưởng hấn sẽ bỏ qua cho nàg. Chờ hấn bắt được bộ đầu giết bộ đầu, nàg lại cùng hấn mỗi người đi một ngả. ngộ nhớ hấn giống như trong mộng chịu tha thứ sự lừa gạt của nàg tiếp tục yêu nàg, vậy... vậy hấn là không có khả năng, bây giờ giữa hai người cũng không có ràng buộc mấy đời, ít nhất, ở trong trí nhớ của hấn, không có nàg.

Đường Hoan cười đứng dậy, chấp tay với Tống Mạch: "Đường Hoan muốn bái Tống trang chủ làm thầy, kính xin Tống trang chủ thu nhận." Trên đường đã hỏi thăm Tiết Trạm tính danh của trang chủ rồi, không sợ lộ tẩy.

"Trước cô học từ nơi nào?" Tống Mạch vẫn chưa ngồi xuống, chỉ cách ngoài mười bước nhìn nàng, dáng vẻ giống như bất cứ lúc nào cũng đều muốn rời đi.

Ánh mắt Đường Hoan rơi vào bộ ngực hấn: "Là cha ta dạy, gia phụ tên Đường Chấn, hạng người vô danh trên giang hồ, tin tưởng Tống trang chủ chớ từng nghe nói."

"Khinh công của cô cũng là ông ấy dạy?"

Đường Hoan rùng mình trong lòng. Sau này gặp nhau, hấn nhất định có thể nhìn ra lộ tuyến khinh công của nàng, loại cao nhân thần bí này, mặc dù không xuất thế, đối với bên ngoài hiểu biết nhất định không ít, vội nói: "Không phải, sau khi gia phụ qua đời, một mình ta rời nhà lang bạt, cho đến một năm trước gặp được nữ ma đầu cùng người đánh nhau, sau khi bọn họ rời đi, ta nhặt được một quyển bí tịch võ công, liền tự học mấy chiêu, chỉ là học nghệ không tinh..."

"Là bí tịch gì?"

"Là, là 《 Nguyệt Ảnh 》 ." Đường Hoan kiên trì đáp, võ công của sư phụ, cái gì cũng mang từ "Nguyệt".

Trên mặt Tống Mạch hiện vẻ kinh ngạc, lần đầu tiên thẳng mắt nhìn nàng: "《 Nguyệt Ảnh 》 là khinh công sáng tạo độc đáo của Nguyệt Hạ mỹ nhân, đứng sau tuyệt học của Ân trang ta. Đường cô nương, nghe đồn Nguyệt Hạ mỹ nhân chưa từng thu đồ đệ, hơn nữa đã quy ẩn rồi, cô nhặt được bí tịch của bà, có thể thấy được là người có đại tạo hóa. Võ công chỉ một, tham nhiều nhai không nát, cô nương nếu có thể luyện 《 Nguyệt Ảnh 》 tới đại thừa, không nói thiên hạ không đối thủ, ít nhất cũng không có

người có thể đả thương được cô, cô vẫn là xuống núi, tìm một chỗ chuyên tâm tu luyện thôi." Nói xong muốn đi.

"Nhưng đó chỉ là khinh công mà!" Đường Hoan vội vàng chặn trước mặt hắn, "Tổng trang chủ, ta muốn học công phu có thể chế địch, xin huynh thu ta làm đồ đệ đi! Ta vất vả lắm mới tìm tới nơi này, không phải nói Ân trang có quy củ thành tâm đãi khách sao? Sao Tổng trang chủ có thể bởi vì ta có bí tịch tốt liền không thu ta?" Bây giờ nàng là quang minh chính đại đến bái sư, không phải tiểu nhân nửa đêm làm việc lén lút, tin tưởng Tổng Mạch sẽ không tùy tiện giết nàng.

"Ân trang không có quy củ nói phải thu bất kỳ một người nào đến đây bái sư." Tổng Mạch rũ mắt nhìn nàng, trong mắt bình tĩnh không một gợn sóng, "Cô muốn học võ công gì nhất? Ta đưa cô một quyển bí tịch, sau đó cô xuống núi ngay, chuyện Ân trang, chớ nói cho người."

"Huynh..." Vừa mới nói một chữ, ánh mắt nam nhân liền trở lạnh, Đường Hoan sợ chọc giận hắn, quay đầu trừng Tiết Trạm: "Tiết hộ vệ, huynh không phải cam đoan trang chủ của các huynh nhất định sẽ thu ta làm đồ đệ sao? Làm sao không phải như vậy? Huynh nếu sớm nói cho ta biết hắn không hợp tình người như vậy, ta sẽ không lên đây rồi!"

Tiết Trạm vốn ở một bên giả bộ không tồn tại sau đó lặng lẽ xem náo nhiệt, không nghĩ tới trang chủ phu nhân lập tức dẫn chiến hỏa tới trên người hắn. Có lẽ là thấy trang chủ diễn thật như vậy, hắn cũng bị cuốn hút, cũng có thể là ánh mắt trang chủ quăng tới quá nguy hiểm, Tiết Trạm cũng chưa nghĩ ra ứng đối như thế nào, đã tự động phối hợp lại: "Sao cô có thể ngậm máu phun người? Ta chưa từng nói loại lời này? Ta..."

"Meo meo..." Tiếng của hắn ta quá lớn, mèo trắng lúc trước ngoan ngoãn cuộn tròn trong ngực hắn khẽ kêu một tiếng nhảy xuống. Trong phòng quý đệ mỳên tĩnh trở lại, ánh mắt ba người không hẹn mà cùng đều rơi vào trên người mèo trắng, nhìn nó dạo qua một vòng vòng quanh ba người, cuối

cùng đứng ở trước chân Đường Hoan, dùng đỉnh đầu trong trĩa cọ cọ chân nàng, còn định chui vào dưới làn váy của nàng.

Trên mặt Đường Hoan nóng lên, ngượng ngùng mà trốn ra sau Tống Mạch, bởi vì nàng cúi đầu, không phát hiện trong mắt Tống Mạch nổi lên ý cười nhàn nhạt, thoáng qua rồi biến mất.

Mèo trắng vẫn đuổi theo nàng, Đường Hoan đành phải bế nó lên, làm bộ đã quên chuyện vừa rồi, vừa cho mèo liếm lòng bàn tay nàng vừa nhỏ giọng thương lượng với Tống Mạch: "Tống trang chủ, huynh ngay cả một con mèo cũng có thể thu nhận, lại không thể thu nhận ta sao? Huynh yên tâm, sức ăn của ta không lớn, hơn nữa ta cũng có thể trả tiền, chỉ xin huynh thu ta làm đồ đệ... A, nhột quá..." Trong lời nói trang nghiêm đột nhiên chuyển thành tiếng kêu nhỏ nhũn xương, mị hoặc mang theo một chút xiu cầu xin tha thứ lại mời người làm cho nàng càng nhột hơn.

Tống Mạch liếc nhìn nàng một cái thu hồi ngay tầm mắt, chất vấn Tiết Trạ: "Ai cho người mang mèo tới nơi này?"

Tiết Trạ cúi đầu: "Thuộc hạ biết sai, chỉ là vừa rồi xuống núi tìm mèo, trùng hợp gặp được Đường..."

Tống Mạch không vui ngắt lời hắn ta: "Mèo này có linh tính, ở bên ngoài chơi đã sẽ tự trở về, không cần người đặc biệt xuống núi đi bắt nó.

Tiết Trạ, công phu của người có phải đã luyện tốt lắm rồi hay không, cho nên có lòng dạ thành thoi nuôi mèo?"

Tiết Trạ oan uổng quá mà, rõ ràng là trang chủ bảo hắn ta trông coi mèo trắng mà!

Nhưng hắn không có lý do nào có thể biện giải, đang muốn nhận tội, chợt nghe trang chủ ám chỉ, vội nói: "Thuộc hạ biết sai, sau này nhất định dốc lòng luyện võ, chẳng qua là, trang chủ, thuộc hạ lo lắng không có người nào trông nom mèo trắng, nó đi ra ngoài gặp phải dã thú thì làm sao

bây giờ? Mèo lớn của lão trang chủ sinh ra năm con mèo nhỏ, chỉ sống một con này, nay mèo lớn không còn, nếu con mèo này lại xảy ra chuyện, thuộc hạ sợ lão trang chủ sau khi trở về sẽ thương tâm..."

Tống Mạch trầm mặc.

Đường Hoan nghe ra chút ý vị rồi, lập tức chạy đến trước người Tống Mạch biểu đạt lòng trung thành: "Tống trang chủ, huynh thấy ta giúp huynh nuôi mèo như thế nào? Huynh yên tâm, ta từng nuôi mèo, tương lai nếu là ta nuôi mèo tốt rồi, huynh lại thu ta làm đồ đệ, được không?" Thì ra là bên người Tống Mạch vốn là có loại mèo này, trách không được hẳn có thể mơ thấy, đã mơ thấy rồi, hẳn nhất định vô cùng coi trọng con mèo này đây!

Trong mắt Tống Mạch hiện lên một tia do dự.

Tiết Trạm cẩn thận từng li từng tí thăm dò nói chuyện giúp Đường Hoan: "Trang chủ, thuộc hạ cảm thấy đề nghị của Đường cô nương không tệ..."

Tống Mạch giương mắt nhìn hẳn ta: "Người tựa hồ rất hy vọng nàng ta ở lại?"

Tiết Trạm sợ tới mức cả người đổ mồ hôi: "Không có, thuộc hạ chỉ là..."

"Thôi, nàng có thể tìm tới nơi này, chứng tỏ nàng cùng Ân trang có chút duyên phận." Tống Mạch cúi đầu nhìn Đường Hoan, ở trong ánh mắt vui mừng của nàng nói: "Mặc dù ta sẽ không thu cô làm đồ đệ, nhưng có thể thu nhận cô ba năm. Lát nữa ta sẽ để cho Tiết Trạm giao bí tịch cho cô, cô vừa chăm sóc Tiểu Ngũ vừa tu luyện, gặp phải chỗ khó hiểu có thể tới hỏi ta, ban đêm bất kể cô học thành hay không, đều phải xuống núi, biết không?"

Đường Hoan rất là ấm ức nhìn hẳn: "Thật sự không thể thu ta làm đồ đệ sao?"

Sắc mặt Tống Mạch bình tĩnh: "Nếu cô không muốn, bây giờ có thể rời đi ngay."

"Muốn muốn!" Đường Hoan thấy đủ rồi thì thu tay lại, cười hì hì thương lượng với hắn: "Tổng trang chủ, huynh đã chịu chỉ điểm ta công phu, vậy có thể thu xếp ta với huynh ở gần một chút không? Như vậy ta đến hỏi cũng tiện."

"Yên tâm, phòng mèo Tiểu Ngũ sắp xếp ở trong viện của ta, cô phải chăm sóc nó, tất nhiên cũng phải chuyển qua." Tống Mạch vừa đưa ngoài vừa phân phó Tiết Trạm: "Đẫn nàng đến viện của ta, thu dọn một gian sương phòng cho nàng, sau đó nói cho nàng quy củ phải tuân thủ khi ở tại Ẩn trang."

Người đi rồi.

Tiết Trạm thở ra một hơi thật sâu, ai oán nhìn về phía Đường Hoan: "Đường cô nương, hôm nay ta xem như bị cô hại thảm rồi!"

Đường Hoan xin lỗi cười, giơ tay lên muốn vỗ vỗ bả vai hắn, bị Tiết Trạm kịp thời tránh ra, Đường Hoan không có suy nghĩ nhiều, tò mò hỏi hắn: "Vị sao mèo này gọi là Tiểu Ngũ?" Đây cũng quá trùng hợp đi? Hay là Tống Mạch còn nhớ, lại giả bộ không biết nàng?

Tiết Trạm "À" một tiếng, cười giải thích: "Bởi vì mèo mẹ nó sinh năm huynh đệ, nó xếp thứ năm đó!" Ha ha, vừa rồi hắn thuận miệng bịa có, không ngờ tới trang chủ vậy mà theo lời nói của hắn lấy tên cho mèo trắng, chẳng qua, Tiểu Ngũ, nghe qua như là mèo đực mà...

Đường Hoan sửng sốt, lập tức hiểu được, quả nhiên là nàng suy nghĩ quá nhiều!

Quên đi, mặc kệ thế nào, dù sao cũng ở lại rồi, kế tiếp sớm chiều đối diện lẫn nhau, nàng cũng không tin không câu được nam nhân nhìn như

lạnh tình thật ra sau khi động tình sẽ trở nên rất lãng lơ này! Lại nói như thế nào, nàng đều hiểu thấu Tống Mạch rồi không phải sao? Nàng ngay cả Tiểu Tống Mạch dài ngắn hình dạng như thế nào đều còn nhớ rõ ràng rành mạch!

Cho nên, nàng sẽ làm cho Tống Mạch yêu nàng một lần nữa!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tô Tham Nguyệt đang rít gào: Tống Mạch người đồ khốn khiếp, ta chờ người mười năm, người vậy mà đáng khinh đi theo dõi một nữ nhân? Ta khinh bỉ người! ! !

Ha ha, ngày mai Hoan Hoan của chúng ta sẽ một lần nữa quyến rũ Tống Mạch rồi, Tống rồi loạn nhất định vô cùng hưởng thụ!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 130: Chương 114: Dòm Trộm

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Phòng của Đường Hoan rất nhanh đã thu dọn xong, mấy cửa sổ sáng ngời, bày biện đơn giản lịch sự tao nhã, cảm giác rất thoải mái.

Tiết Trạm đưa nàng tới đây, ở cửa. Dặn dò xong quy củ Ẩn trang rồi đi luôn, Đường Hoan nằm trên giường một lát, ôm Tiểu Ngũ đi phòng mèo của nó.

Còn có loại đồ “phòng mèo” này?

Nàng ở tại đông sương phòng, Tiểu Ngũ ở tây sương đối diện nàng, cửa phòng không có khóa, đẩy ra vừa nhìn, chỉ thấy bên trong bày các loại giá gỗ nhỏ hình thù kỳ quái, trên vách tường trên nóc nhà cũng có. Đường Hoan cảm thấy mới lạ, không hiểu những cái giá này là dùng để làm cái gì. Tiểu Ngũ trong lòng thấy nó trở lại cái ổ nhỏ của mình rồi, ở trong cánh tay nàng uốn éo nhảy xuống, vì thế Đường Hoan trợn mắt há hốc mồm nhìn Tiểu Ngũ từ trên một cái giá nhảy đến trên một cái khác, thân thể trắng như tuyết vui vẻ nhảy lên, cái đuôi lông xù màu xám lúc ẩn lúc hiện.

Thì ra là cho nó chơi... mèo này cũng quá hưởng thụ đi, không hổ là bảo bối của lão trang chủ!

Vậy những cái giá này là ai làm? Tâm tư thật là khéo léo!

Đường Hoan đi vào, tò mò sờ một tấm ván gỗ bằng gỗ Hoàng dương đóng trên vách tường, sờ xong rồi, nhìn xem ngón tay, không có tro bụi.

"Về sau phòng mèo là do cô quét tước, đặc biệt những cái giá này, mỗi tối đều phải lau chùi một lần."

Cửa chọt tối sầm lại, nàng quay đầu nhìn lại, thấy Tống Mạch.

Loại quan hệ này bây giờ, Đường Hoan cũng không sợ hấn, nghe vậy không khỏi oán xin hấn: "Tổng trang chủ, vốn dĩ là ai thu dọn vậy? Hấn làm không phải tốt đẹp đấy sao, cần gì để cho ta cướp việc của hấn chứ?"

Tống Mạch đứng ở cửa bất động, cũng không có ý muốn vào, chỉ có mặt không chút thay đổi nhìn nàng: "Tiết Trạm có việc khác phải làm, loại việc vặt này, giao cho cô càng thích hợp. Đường cô nương, ta thấy tính cách của cô nhanh nhẹn, tựa hồ không có tính nhẫn nại, đây là tối kỵ của người tập võ, trước mắt cơ bản có thể coi thu dọn phòng mèo là cơ hội ma luyện tính nhẫn nại."

Nàng không cần loại cơ hội này!

Đường Hoan rít gào ở trong lòng, nhưng nàng không dám tranh luận đâu, nàng là lấy cố chăm sóc Tiểu Ngũ ở lại, nếu lười biếng không nghe lời, Tống Mạch có thể đuổi nàng đi hay không?

"Ta biết rồi, đa tạ Tổng trang chủ dụng tâm lương khổ." Nàng cúi đầu, ngoan ngoãn nói.

Tống Mạch khẽ cười một cái, đi vào đứng ở bên cạnh nàng, "Thích dùng vũ khí gì? Kiếm?" Thanh âm trầm thấp dễ nghe, ở trong phòng mèo trống trải nhiều hơn một loại tư vị đặc biệt, chính xác là dư âm còn văng vẳng bên tai.

Đường Hoan kinh ngạc cho hấn đến gần, ngửa đầu nhìn hấn, ánh mắt hấn lại rơi vào trên người Tiểu Ngũ đang ngồi xổm trên cái giá ở góc nhà, cũng không nhìn nàng. Nhìn cái cầm gần động lòng người gần ngay trước mắt một chút, Đường Hoan nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: "Không có vũ

khí đặc biệt thích, nếu Tống trang chủ cảm thấy ta thích hợp dùng kiếm, vậy kiếm đi." Thật ra nàng thích dùng độc, dâm độc, aidám đặc tội nàng, nữ trúng độc ném qua một bên, nam anh tuấn thì chính mình hưởng thụ, bộ dạng xấu thì trói lại, không để cho hắn tìm người giải độc.

"Ừm, ta thấy cô xương cốt thanh kỳ dáng người linh động, mà kiếm chiêu lấy nhanh làm trọng, hẳn là thích hợp nhất với cô." Tống Mạch thu hồi tầm mắt, bàn tay luôn để ở phía sau đưa qua, đưa cho nàng một quyển kiếm phổ một thanh trường kiếm, "Kiếm phổ trở về tự mình nghiên cứu. Chuôi Thanh Tuyền kiếm này cho cô mượn sử dụng trước, ba năm sau nếu cô có thể luyện tới đại thừa, kiếm này tặng cô, nếu không vật về chủ cũ."

"Thanh Tuyền kiếm?" Đường Hoan chấn động, tiện tay đặt kiếm phổ ở trên cái giá, thanh kiếm rút ra ngoài, mũi kiếm mỏng như cánh ve, thân kiếm trong veo như suối, "Tống trang chủ, đây là một trong mười tám danh kiếm giang hồ sao? Huynh cứ cho ta mượn dùng như vậy? Không sợ ta mang theo kiếm chạy trốn sao?"

Tống Mạch rủ mắt nhìn nàng, người chưa cười, trong mắt đã có ý cười khó có thể phát hiện: "Mang kiếm chạy trốn? Cô có thể thử xem."

Lại bị xem thường rồi!

Đường Hoan xấu hổ trong lòng, mặt cũng thật sự đỏ lên, oán hận trừng mắt nhìn: "Huynh chờ, không cần xem thường người, sớm muộn gì thanh kiếm này cũng thuộc về ta!"

"Vậy phải xem bản lĩnh của cô, chẳng qua, danh kiếm ở Ẩn trang đâu chỉ mười tám thanh, ta nếu nói lời kia, cũng sẽ không luyến tiếc." Tống Mạch nhẹ giọng nói xong, xoay người đi ra ngoài, trước khi đi cũng không quay đầu lại phân phó nàng: "Một ngày ba bữa sẽ có người đưa tới đây, cô đừng chạy loạn."

Đường Hoan thật hận không thể cắm kiếm vào trên người hắn!

~

Dùng xong cơm chiều, bên ngoài nắng chiều ấm áp dễ chịu, xuyên qua cửa sổ, Đường Hoan nhìn thấy Tống Mạch trở về phòng. Nàng ngồi ở trên giường suy nghĩ một chút, rất nhanh gỡ bỏ áo ngực, trực tiếp mặc vào nam trang rộng thùng thình đi tìm hấn, cầm trong tay là kiếm phổ mới có được.

"Tống trang chủ, huynh ở trong phòng không?" Nàng đứng ở cửa, gọi vào bên trong.

Tống Mạch đang cởi áo ngoài, nghe được thanh âm thì dừng tay, đi đến cửa gian phụ hỏi nàng: "Tìm ta có chuyện gì?"

Đường Hoan xấu hổ lắc lắc kiếm phổ trong tay, "Tư chất của ta ngu dốt, rất nhiều chỗ xem không hiểu, muốn thỉnh giáo Tống trang chủ."

Nắng chiều chiếu xiên, ánh nắng phủ xuống gò má nàng say lòng người, bên tai tóc lẻ tẻ theo gió đong đưa, dường như chọc vào trong lòng hấn.

"Vào đi." Tống Mạch xoay người rồi đi vào, ngồi ngay ngắn ở trước bàn chờ nàng.

Đường Hoan đi tới, nhìn quét một vòng thật nhanh, sau đó giống như học trò nhỏ trong học đường ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh Tống Mạch, đưa kiếm phổ cho hấn, chỉ vào một chỗ hỏi.

Tống Mạch quét mắt một cái, giải thích lời ít mà ý nhiều.

Đường Hoan gật đầu như bưng bình đại ngộ, tiếp tục hỏi chỗ tiếp theo, hỏi hỏi cúi người ghé vào trên bàn, tay trái chống cằm, tay phải dùng để lật trang sách, ở trên mặt chỉ trỏ. Bàn tứ phương, Tống Mạch ngồi ở phía bắc, nàng cố ý đứng ở sườn đông, như bây giờ gục người xuống, áo rộng thùng thình lập tức rủ xuống, ngọc phong tuyết trắng bên trong run run rẩy rẩy, gần như toàn bộ đều để lộ ở trong không khí, nam nhân chỉ

cần liếc mắt nhìn sang bên kia một cái, có thể nhìn thấy cảnh đẹp có thể làm cho bất kỳ nam tử nào huyết mạch đều căng ra kia.

Tống Mạch mắt nhìn thẳng, chỉ vào lúc Đường Hoan hỏi chỗ thứ năm, không vui chất vấn nàng: "Sao cô ngay cả... đạo lý đơn giản như vậy cũng đều không hiểu?" Thanh âm dừng một chút lập tức khôi phục bình thường, tầm mắt lại rơi vào trước ngực nàng không cách nào chuyển ra, vừa chờ nàng trả lời, vừa dán mắt vào nhìn chăm chăm, sắc mặt không thay đổi.

Đường Hoan đắc ý trong lòng, ở mặt ngoài vờ như cái gì cũng không có phát hiện, đỏ mặt nói: "Đầu đần độn ta có biện pháp nào chứ, Tống trang chủ hãy thông cảm hơn một chút đi, đúng rồi, chỗ này giải thích như thế nào?" Ngón tay ngọc chỉ một câu khác cùng trang, nghiêm túc nhìn chăm chăm chỗ đó.

"Chỗ nào?" Tống Mạch trong miệng hỏi, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm cảnh đẹp kia.

"Chính là nơi này nè!" Đường Hoan có chút khó hiểu nâng cao thanh âm, giương mắt, cuối cùng phát hiện ánh mắt nam nhân không đúng, cúi đầu vừa nhìn, lúc này đỏ mặt, nhanh chóng đứng dậy quay lưng sang chỗ khác, xấu hổ và giận dữ đan xen: "Tống trang chủ, huynh, sao huynh có thể như vậy?"

Trong mắt Tống Mạch thoáng hiện tiếc nuối, lập tức khôi phục bình thường, thanh âm bình tĩnh: "Ta thế nào?"

Đường Hoan cúi đầu quẩn ngón tay, "Huynh, huynh nếu phát hiện ta, ta... không nhắc nhở ta cũng thì thôi, làm sao còn có thể nhìn chăm chăm vào..."

"... Không thể nhìn sao? Ta cho là cô đã lộ ra rồi, đó chính là không sợ bị người nhìn. Đường cô nương yên tâm, cô đã không muốn, ta không nhìn là được. Được rồi, chúng ta tiếp tục, vừa rồi cô nói chỗ nào không hiểu?" Tống Mạch rũ mắt đọc sách, chững chạc đàng hoàng.

Đường Hoan cảm kích cảm cũng sắp rớt xuống rồi, làm sao Tống Mịch lại là loại phản ứng này? Cho dù hẳn không giống người trông chừng Tống nhị thúc khẩn trương mặt đỏ tai hồng liên tục xin lỗi, ít nhất cũng nên xấu hổ một chút, hoặc là lời lẽ nghiêm khắc đuổi nàng đi sau đó sau lưng vụng trộm nhớ lại cũng được, làm sao có thể là loại thái độ bình thường không có gì lạ này?

"Đường cô nương, rốt cuộc cô còn muốn hỏi hay không?" Tống Mịch có chút không kiên nhẫn thúc giục.

"Hỏi, hỏi!" Đường Hoan lập tức đi vòng qua.

"Chỗ nào?" Tống Mịch chỉ vào kiếm phổ.

"Chỗ này..." Đường Hoan vươn tay chỉ chỉ, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

Nhận thấy được biến hóa của nàng, Tống Mịch không nhịn được ngửa đầu nhìn nàng, thấy mặt cười của nàng ửng hồng ánh mắt trốn tránh, kinh ngạc hỏi: "Đường cô nương, cô làm sao vậy? Ta chỉ là tò mò vì sao ngực cô lớn thành như vậy, cho nên nhìn nhiều hai cái, vì sao cô, khẩn trương như thế? Nếu Tống mỗ có chỗ đắc tội, kính xin cô nương nói rõ."

Đường Hoan khiếp sợ nhìn hẳn: "Huynh, huynh không biết nơi này của nữ tử, chỉ có thể cho một mình trượng phu nhìn sao? Mặc dù là vị hôn phu, trước khi chưa thành thân, cũng không thể nhìn ..." Không phải chứ, Tống Mịch ngay cả điều này cũng đều không hiểu? Tống Mịch chân chính, dĩ nhiên là đồ ngốc không hiểu nam nữ khác biệt?

Tống Mịch kinh ngạc: "Ta, không biết, chưa bao giờ từng nghe người ta nhắc tới."

Đường Hoan không tin: "Huynh chưa từng thấy nữ nhân?" Chắc chắn là muốn thông qua giả ngu đến che dấu cử chỉ phi lễ của hẳn đây mà, nam nhân đối trảnày!

Tống Mạch thẳng thắn vô tư nhìn lại nàng: "Gặp rồi, trong sơn trang có vú già nhóm lửa nấu cơm, năm ngoái Tống mỗ xuống núi cũng đã gặp rất nhiều nữ nhân, chỉ là vẫn chưa từng tiếp xúc cùng bất kỳ người nào, bởi vậy không biết... Chẳng qua, Đường cô nương, Tống Mạch cũng có một chỗ khó hiểu, cô đã nói nơi đó của nữ tử chỉ có thể cho trượng phu tương lai nhìn, dù thấy nó trân quý, vậy vì sao cô không che chắn kỹ vào, mà là như thế..." Ánh mắt lại dừng ở ngực nàng.

Không biết vì sao, mới vừa rồi bị hấn thấy toàn bộ Đường Hoan cũng không có mảy may nóng mặt, bây giờ hấn nhìn quang minh chính đại như vậy, cho dù cách quần áo, Đường Hoan không khỏi khẩn trương lên ngay rồi, cầm kiếm phổ lên chắn trước ngực, cúi đầu giải thích: "Ta, ta cũng không phải cố ý, chẳng qua là lần này lên núi cái gì cũng không mang, vừa rồi lại giặt áo ngực rồi, cho nên không có mặc."

"Cái gì gọi là áo ngực?" Tống Mạch vô cùng hiểu học.

Đường Hoan đã chết lặng rồi, ngẩng đầu, thấy hấn quả nhiên một bộ dáng đơn thuần không biết, đỏ mặt giải thích: "Chính là thứ nữ nhân dùng để chengực."

"Thì ra là thế..." Tống Mạch khép hờ hai mắt trầm tư một lát, nghiêm mặt nói: "Ấn trang rất ít khách tới, nhưng một khi khách nhân đến đây, Ấn trang tất nhiên thành tâm tiếp đãi. Ta không thu cô làm đồ đệ, nhưng cũng coi trọng cô, cho cô nuôi mèo cũng là vì tốt cho cô. Như vậy đi, ta để cho người ta xuống núi giúp cô mua vài món quần áo, bao gồm áo ngực." Nói xong đứng dậy, gọi Sở Bình.

Một bóng dáng áo đen chợt tiến vào như quỷ mị, quỳ một gối xuống ở người mười bước: "Trang chủ có gì phân phó?"

Tống Mạch không để ý đến Đường Hoan đang đơ như gà gổ, tự mình nói: "Người lập tức xuống núi giúp Đường cô nương đặt mua mấy bộ quần áo,

bao gồm máo..." Lời còn chưa dứt, bị Đường Hoan vội vàng đưa tay chặn miệng lại, cướp lời: "Sở Bình huynh giúp ta mua mấy cuộn tơ lụa là được rồi, trở về ta tự mình làm!"

"Cái này..." Sở Bình nhìn về phía hỏi Tống Mạch, trong lòng như sờ không tới được suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng [1], trang chủ cùng trang chủ phu nhân, rốt cuộc muốn chơi cái gì vậy? Lúc trước nghe Tiết Trạm giới thiệu xong còn không thể tin được, nay tận mắt nhìn thấy, Sở Bình là thật bội phục nữ nhân lai lịch không rõ này, có thể làm cho trang chủ lạnh lùng cao ngạo của bọn họ biến thành như vậy.

[1] Nguyên văn: 丈二和尚摸不着头脑 | Trương Nhị hòa thượng mạch bất trứ đầu não. Nghĩa đen: chạm không tới được suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng.

Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung "Bát Quái" La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trương Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng). Trương Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trương Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói 'Chạm không tới suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng', về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn "摸不着头脑" (sờ không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc (Nguồn: tangthuvien.vn).

"Nghe nàng, đi đi." Tống Mạch đẩy tay Đường Hoan ra, lạnh nhạt nói.

Sở Bình nhanh chóng rời đi.

Đường Hoan tiếp tục sững sờ, Tống Mạch nghi hoặc hỏi nàng: "Vì sao không cho ta nói?"

Đường Hoan hoàn hồn, trợn mắt nhìn hăn: "Bởi vì đó là vật tư mật của nữ nhân, không thể tùy tiện nói ra!"

"Tống mỗ nói lỡ... chẳng qua, là cô nói trước." Tống Mạch bình tĩnh nhìn nàng.

"Đó cũng là huynh hỏi ta trước!" Đường Hoan bị nam nhân bụng dạ hẹp hòi như vậy chọc tức đỏ mặt, "Tống Mạch huynh đừng quá phận, ta là một cô nương chưa lấy chồng thiếu chút nữa bị huynh nhìn sạch, lại thiếu chút nữa bị huynh làm hại mất mặt trước mặt Sở Bình kia, huynh vậy mà ngay cả lời nói xin lỗi cũng muốn tính toán chi li?"

Tống Mạch trầm mặc, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng dừng ở trên mặt nàng, chờ Đường Hoan bị hăn nhìn đến hết hoảng yên tĩnh lại, hăn mới tiến lên một bước, cúi đầu nhìn nàng: "Đường cô nương, Tống mỗ tự nhận chú trọng lễ phải, hôm nay là cô không có che chắn kỹ, biết rõ bên trong không có áo ngực còn ghé vào trên bàn như vậy, cho nên bị ta nhìn thấy, mà ta lúc trước không biết tình hình thực tế mới nhìn nhiều hơn hai cái, mạo phạm cô chỉ là cử chỉ vô tình. Cho dù ta có sai, mới vừa rồi cô không được ta đồng ý đã tự tiện chạm vào ta, chúng ta đã thanh toán xong rồi. Nếu không phải như thế, chỉ bằng tội cô bất kính với ta, bây giờ cô đã chết rồi."

"Huynh..."

"Được rồi, sắc trời đã tối, cô trở về đi, có gì không hiểu, ngày mai hỏi lại." Tống Mạch đưa qua kiếm phổ nàng vừa mới ném ở trên bàn.

Đường Hoan không đánh lại hăn, đành phải nén giận, nhận lấy đồ đi ra ngoài.

Tống Mạch nhìn theo nàng, vào lúc nàng sắp ra cửa lên tiếng nhắc nhở: "Ngày mai nhớ rõ mặc áo ngực, nếu không bởi vì cô sơ sẩy lại bị ta nhìn thấy, tội không do ta."

Đường Hoan tức giận đến ngực run rẩy không ngừng, nhìn lại nhìn vẫn là không nhìn được hung hăng đá cửa phòng một phát, quay đầu mắng hăn: "Năm mơ đi, cho dù huynh quý xin ta ta cũng không cho huynh nhìn!" Chết tiệt, trong mộng tính nết cứng mềm không ăn đã đủ làm cho người chán ghét, không nghĩ tới ngoài mộng lại càng đáng giận, đời trước rốt cuộc nàng tạo bao nhiêu nghiệt mới bị ông trời trừng phạt phải hái hăn hai lần chứ!

Tống Mạch chỉ cười không nói.

Không cho hăn nhìn?

Nàng nhìn được sao?

Sáng sớm hôm sau, Đường Hoan đang ngủ bị Tống Mạch đánh thức dậy luyện kiếm, nói muốn kiểm tra tối hôm qua rốt cuộc nàng có nghiêm túc nghe hăn giải thích hay không. Trí nhớ và ngộ tính của Đường Hoan vẫn là không tệ, có thể sử dụng hai kiếm chiêu phía trước có khuôn có dạng, mặc dù mỗi chiêu thức đều có thể bị Tống Mạch bới ra chỗ sai.

"Đừng nhúc nhích."

Vừa bày ra một tư thế đâm thẳng, chợt nghe thanh âm nam nhân ẩn hàm không vừa lòng, Đường Hoan nhíu mày, không kiên nhẫn lé mắt nhìn hăn, "Lại không đúng chỗ nào rồi?" Duy trì tư thế nửa thân trên nghiêng về phía trước.

Tống Mạch chậm rãi đi đến trước người nàng, đè lại cánh tay nàng hạ thấp xuống, ngay lúc Đường Hoan cho là hăn muốn chỉ điểm nàng, lại nghe nam nhân thấp giọng nói: "Thì ra đây là áo ngực, quả nhiên che được lên tất cả."

Đường Hoan chớp chớp mắt, sững sốt hồi lâu tri giác mới trở lại, Tống Mạch đang trêu chọc nàng!

"Người hạ lưu!" Đường Hoan vung kiếm đâm về phía Tống Mạch! Nàng trêu chọc người khác không thành vấn đề, người khác mập mập mờ mờ trêu chọc nàng cũng không sao, chỉ cần bộ dạng thuận mắt, nhưng nàng hận nhất là loại như Tống Mạch, rõ ràng là đang trêu chọc nàng, còn nhất định không chịu thừa nhận!

Tống Mạch lắc mình thối lui, hai ngón tay kẹp lấy thân kiếm, nghiêm túc giải thích với nàng: "Đường cô nương yên tâm, Tống mỗ chưa bao giờ từng nhìn thấy áo ngực, bởi vậy tò mò, bây giờ nhìn thấy rồi, Tống mỗ cam đoan không còn có lần sau. Trong trang còn có việc, Tống mỗ cáo từ, cô nương xin hãy chuyên tâm luyện kiếm." Nói xong, xoay người rời đi.

Đường Hoan mới lười luyện kiếm sút kiếm mẽ gì đó, nội lực xuyên vào bảo kiếm đâm tới phía sau lưng Tống Mạch!

Tống Mạch không ngừng bước chân, nhìn như tùy ý phát tay chuyên qua sau lưng, chuôi trường kiếm sắp phi đến trên người hắn liền thay đổi phương hướng, đâm vào trong một ốc cổ thụ xa xa, phát ra tiếng vang "coongcoong", trong trẻo như sơn tuyết.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 131: Mời

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tuy nói Tống Mạch không chịu thừa nhận hẳn đang trêu chọc nàng điều này rất khiến chongười ta căm tức, cũng bất kể hẳn là chủ động trêu chọc hay là sau lưngmơ mộng thân thể của nàng, Đường Hoan lần này quyến rũ đều tính là đạthành mục đích... làm cho Tống Mạch để ý nàng.

Một nam nhân chươatừng tiếp xúc với nữ nhân, đột nhiên có mỹ nhân xuất hiện ở trước mắt, nhìn cũng nhìn rồi, hẳn còn có thể nhịn được?

Tự an ủi mình một hồi, Đường Hoan tiếp tục tìm cơ hội tiếp cận Tống Mạch.

Nhưng Tống Mạch vậy mà không hề trêu chọc nàng nữa. Bất kể nàng giống như vô tình mà làm ra tư thái quyến rũ người như thế nào, hay là trong quá trình luyện kiếm cố ý lộ ra cổ tay trắng như tuyết hoặc bộ ngực trắng nõn như ngọc thạch, Tống Mạch cũng không có liếc nhìn nàng nhiều hơn một cái, dường như lúc trước hẳn thật sự chỉ là vì tò mò mới nhìn ngựcnàng.

Đường Hoan lại chấn kinh rồi, hay là Tống trang chủ thực sự đơn thuần đến loại trình độ không ăn khói lửa nhân gian này?

Được rồi, nếu nhìn không còn tác dụng rồi, nàng sẽ làm cho hẳn sờ!

Bởi vì tò mò, hẳn nhìn nàng một cái lại nhìn lần thứ hai. Lúc này nàng cho hẳn sờ một lần, hẳn sờ xong rồi nhất định cũng còn muốn sờ lần thứ hai nữa?

Loại chuyện “sờ” này, có thể so với nhìn càng khó nhịn hơn.

Màn đêm buông xuống, Đường Hoan cởi quần áo, bước vào trong thùng tắm, vừa mở nắp bồn tắm ở trong lòng vừa vẩy nước lên người. Chờ đến lúc tắm xong, nàng hét chói tai hai tiếng “cứu mạng”, đợi bên ngoài vang lên tiếng Tống Mạch xông tới, Đường Hoan hít sâu một hơi lặn vào trong nước cắm trong suốt, chỉ chừa lại một chân nửa vắt lên cạnh thùng tắm, nửa người trên tất cả đều chìm ngập ở dưới nước, sau đó tự mình điểu huyệt đạo trên người.

526a69eef6a57f1fd6a85dad5335e546

“Đường cô nương?”

Tống Mạch đứng ở ngoài cửa, buồn cười. Hắn biết nàng đang tắm, cũng biết không có bất kỳ kẻ nào xông vào, cho nên nàng kêu hai tiếng kia, rõ ràng là vì dụ hắn đi vào. Hắn thậm chí có thể tưởng tượng ra lúc này bên trong sẽ là bộ dáng gì.

Bị nàng lừa nhiều lần như vậy, nếu lại không đoán ra được, hắn cũng quá ngốc rồi.

“Đường cô nương, mạo phạm rồi!”

Lại gọi một lần vẫn không có động tĩnh, Tống Mạch nhanh chóng phá cửa mà vào, xông thẳng đến nội thất, trong ánh đèn mờ nhạt, liếc mắt một cái đã nhìn thấy cái đùi đẹp thon dài cân xứng kia, không nhúc nhích.

Thật là có năng lực giày vò!

Tống Mạch vội vàng kéo người ra ngoài, vẻ mặt trang nghiêm: “Tặc nhân đi đâu rồi?”

“Khụ khụ... Hắn ta, hắn ta điểu huyệt đạo của ta rồi đi ngay, Tống trang...” Đường Hoan liếc mắt nhìn cửa sổ bên kia nàng đã sớm mở ra, trên

mặt nén hơi đỏ bừng, nhìn thoáng qua cũng giống như thẹn thùng thật, bây giờ trên người nàng thế nhưng là trần truồng đấy.

“Ta đi bắt người!” Tống Mạch ngắt lời nàng, buồng nàng ra muốn đuổi theo, lúc xoay người mới nhớ tới nàng bị điểm huyết đạo, vội mò người sắp té trên mặt đất lên một lần nữa, ôm đến trên giường đặt xuống tử tế, lúc này mới thân hình nhòang lên một cái, không thấy nữa.

Đường Hoan trợn tròn mắt, yêu cầu sắp ra khỏi miệng bị nuốt trở về bụng, sững sờ nhìn chăm chăm một chân đang nâng cao của mình.

Đây hoàn toàn không phải tình hình nàng dự đoán!

Tống Mạch không động tay động chân với nàng còn chưa tính, vì sao trước khi rời đi không giải huyết đạo cho nàng? Lỡ như hãn một đi không trở về, chẳng lẽ nàng phải ướt lép bẹp đần độn như vậy hai canh giờ?

Gió đêm thổi vào, trên người lạnh lẽo, phía dưới cũng lạnh lẽo.

Đường Hoan khóc không ra nước mắt, Tống Mạch như vậy quá khó đối phó rồi!

Tống Mạch trở lại là một canh giờ rưỡi sau, sắc mặt có chút trắng bệch, vội đi nhanh về phía trước giường vừa thấp giọng giải thích: “Xin lỗi, mới vừa rồi Tống mỗ vội vã đi bắt người, quên mất cô nương bị điểm huyết đạo, cô nương chịu tội rồi, ta lập tức giúp cô giải.” Ánh mắt sâu kín bồi hồi ở trên người nàng, thanh âm dần dần khàn đi.

Đường Hoan lập tức khôi phục trạng thái cô nương ngượng ngùng, nhắm mắt cầu xin: “Tống trang chủ, có thể, có thể khoác y phục lên cho ta trước không? Như vậy, như vậy rất...”

“Thế nào?” Tống Mạch đứng lại ở trước giường, cổ họng lặn lộn. Tuy nói một năm này thường thường cùng nàng “thằng thản thành khăn tương đối”,

nhưng ở lúc nàng tỉnh táo, hôm nay là lần đầu tiên. Vết nước trên người nàng đã sớm không còn rồi, dưới ánh đèn da thịt như ngọc hiện ra ánh sáng óng ánh trong suốt, trên người vừa hồng nhợt quyến rũ vừa đen thần bí, khiến cho người phát cuồng.

Thằng thằn thành khẩn tương đối: Đối đãi với nhau thẳng thắn, thành khẩn, koche dấu điều gì. Ở đây anh Tống dùng theo nghĩa là lột sạch trước mặt nhau =)))

“Tống trang... Tống Mạch, huynh đừng biết rõ còn cố hỏi! Huynh nếu muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, vậy ta không cần huynh giúp đỡ, huynh đi đi, tự ta có thể giải huyết đạo này!” Đường Hoan thấy hãn không e dè mà nhìn mình chăm chăm, làm bộ xấu hổ và giận dữ nói.

“Không thể nào, huyết đạo Giang Cô Hồn điểm, ta cũng phải mất ba canh giờ mới có thể giải, đổi thành cô, căn bản không thể giải được.” Tống Mạch ngồi xuống, nghiêm mặt hỏi: “Đường cô nương, rốt cuộc hãn ta điểm huyết đạo nơi nào? Không phải ta không muốn mặc quần áo cho cô, thật sự là giải huyết đạo hãn ta điểm phải tiếp xúc với thân thể. Hơn nữa, Đường cô nương không cần thận thùng, Tống mỗ đối với cô không có suy nghĩ không nên có, giải huyết cho cô, ta sẽ coi như chuyện tối nay chưa từng xảy ra.” Nếu nàng muốn chơi, hãn phối hợp với nàng.

Đường Hoan trợn mắt nhìn hãn: “Giang Cô Hồn là ai?” Tặc nhân là nàng bị chuyện mà ra, nhưng nhìn dáng vẻ của Tống Mạch, dường như một đạo tặc bị hãn bắt thật, họ Giang, chẳng lẽ là bộ đầu kia?

Ánh mắt Tống Mạch lạnh lùng: “Một kẻ không biết tự lượng sức mình. Không nói tới hãn ta nữa, Đường cô nương, rốt cuộc hãn ta điểm huyết đạo chỗ nào?”

“Huynh đã giết chết hãn ta rồi?” Đường Hoan quan tâm vấn đề này hơn.

“Cô có vẻ rất quan tâm sự sống chết của hần, các người, biết nhau?” Tống Mạch nhíu mày, hoài nghi nhìn nàng.

Đường Hoan máy động trong lòng, vội vàng phủ định: “Không biết, cái đó, tặc nhân điếm... nhũ... nhũ trung huyết của ta.” Quán hần ta chết hay chưa, trước “câu” Tống Mạch quan trọng hơn, vừa lúc hưởng thụ một chút.

Tống Mạch nhíu mày đứng dậy, khoanh tay đưa lưng về phía nàng, chỉ có như vậy mới có thể che dấu nụ cười không nén được trên mặt: “Kỳ quái, Tống mỗ lần đầu tiên nghe nói điếm huyết đạo kia cũng có thể cố định thân thể một chỗ, xem ra Giang Cô Hồn quy ẩn nhiều năm như vậy, trình độ điếm huyết rất có tinh tiến.” Kìm nén một lát, sau khi bình tĩnh trở lại, Tống Mạch ngồi lại trên giường một lần nữa, “Đường cô nương, vậy Tống mỗ mạo phạm rồi.” Nâng tay, đầu ngón tay trở chạm lên một bên đầu nhũ của nàng, cũng chính là chỗ nhũ trung huyết.

“Ừm...”

Đường Hoan không chịu khống chế mà kêu lên.

Không phải giả vờ, nàng đã lâu như vậy không được hưởng qua tư vị kia rồi, hôm nay cuối cùng cũng được người chạm vào chỗ mẫn cảm, vẫn là nam nhân này, đương nhiên không nhịn được, nếu không phải thân thể bị cố định một chỗ, nàng sợ là sẽ toàn thân run rẩy.

“Vì sao cô phải kêu?” Tống Mạch khàn giọng hỏi, hai ngón tay vân vân nơi đó giật giật, nghi hoặc nói: “Nơi này cũng không có bị điếm lại, chẳng lẽ là bên kia?” Nói xong, bàn tay đi qua, làm động tác tương tự.

Đường Hoan nhũn cả người, mở đôi mắt nổi đầy nước mắt nhìn hần: “Đừng chạm vào, ta, ta nói sai rồi, là thiên trung huyết...”

“Khó trách.” Tống Mạch thu tay, vừa muốn giải huyết đạo ra cho nàng, lại dừng lại, “Cô còn chưa trả lời ta, vừa rồi vì sao lại kêu ra tiếng.”

Đường Hoan nhắm mắt lại, xấu hổ thúc giục hẳn: “Muốn kêu thì kêu, cần huynhquản sao? Huynh biết nhiều như vậy làm cái gì? Tống Mạch, huynh nếu làmuốn giúp ta, lập tức giải huyết cho ta, không muốn giúp lập tức đi,đừng tìm đủ loại cớ kéo dài thời gian để tiện chiếm tiện nghi của ta!”Người lớn như vậy, làm sao có thể một chút cũng không hiểu, nhất định là đang giả vờ giả vịt!

“Tống mỗ chỉ là tò mò, cũng không chiếmtiện nghi, huống chi nhìn một cái cũng là nhìn, nhìn hai cái cũng lànìn, đối với Đường cô nương mà nói không phải giống nhau sao?” TốngMạch bình tĩnh giải thích cho mình, “Đường cô nương, con người của ta có một khuyết điểm, chính là trong lòng có nghi hoặc nhất định phải nhậnđược giải thích, nếu không sẽ chẳng có lòng dạ nào luyện công. Cô nươngnếu là không nói cho ta biết, thì ta tự mình tìm kiếm.”

Đường Hoan tò mò rồi, “Huynh tìm kiếm như thế nào?”

“Như vậy.” Tống Mạch lại lần nữa ấn vào nơi đó, nhẹ nhàng vê nặn, ánh mắtnhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ rục của nàng, ngay lúc nàng kinh ngạctrợn mắt nói: “Thử thêm vài lần, tin tưởng ta có thể tìm ra chân tướng.Cô nghe, cô lại kêu rồi. Kỳ quái, theo hiểu biết của Tống mỗ đối vớihuyết đạo, xoa bóp nhũ trung huyết chỉ có thể trợ giúp phụ nhân ra sữa,vì sao khiến cho người kêu ra? Chẳng qua, trên người phụ nhân vốn là córất nhiều chỗ thần kỳ, ví dụ như nói, Đường cô nương, cô có biết vì saonơi này có thể sinh ra sữa không? Trước kia ta cảm thấy rất ly kỳ, hiệntại...” Bàn tay to nắm toàn bộ nhéo nhéo, kính nể nói: “Tạo vật quâ nhiênthần kỳ, lớn như vậy mềm như vậy, bên trong tất nhiên tất cả đều làsữa.”

Đường Hoan ghen họng nhìn trân trối, nếu không có ngưangáy quen thuộc từ ** tuôn lên đầu, nàng sợ chính mình cũng đã choángváng rồi.

Tống Mạch chân chính, lại là thế này?

Nhưng là, được hẳn trang nghiêm chăm sóc như vậy, kích thích quá thoải mái quá... muốn càng nhiều quá.

“Dừng tay dừng tay, nơi đó không thể cho huynh chạm vào...” Nàng mềm mại xin hẳn, là loại quyến rũ khác.

“Đường cô nương, ta thật sự tò mò, cô nói cho ta biết đi, cô nói cho ta biết,ta có thể, thu cô làm đồ đệ.” Tống Mạch hào phóng đưa ra trao đổi.

“Không cần...” Đường Hoan mới không nói, nói sẽ không loại hưởng thụ này.

Tống Mạch ở trong tiếng kêu của nàng lặng lẽ nuốt xuống vài lần, cuối cùng cũng không nhịn được nữa, cúi đầu ngậm một đầu, vụng về mà dùng sức bú.

Đường Hoan phát ra một tiếng kêu quyến rũ dài nhỏ êm ái, hồn cũng sắp bị hẳn hút ra ngoài rồi.

Một lúc lâu sau, chờ đến lúc hẳn ăn xong hai bên ngẩng đầu lên, nàng mới gượng gạo mắng hẳn: “Huynh, huynh cầm thú!”

“Vì sao mắng ta? Ta chỉ là muốn biết có thể có sữa ra ngoài hay không, đáng tiếc ta không công xoa bóp cho cô lâu như vậy, vậy mà không có, chẳng lẽ là nơi này của cô còn chưa đủ lớn? Không biết nữ nhân khác là cái dạng gì.” Tống Mạch âm thầm điều tức, tiếc nuối nói.

“Khốn kiếp, mau giúp ta giải huyết, giải xong lập tức rút!” Vốn đang đắm chìm ở trong kích thích lâu ngày không gặp, nghe thấy Tống Mạch nói nàng không đủ lớn, Đường Hoan tức giận đến thất khiếu xì khói, chửi ầm lên.

Tống Mạch nhìn chăm chăm vào mặt nàng, ánh mắt sâu kín, ngay lúc Đường Hoan sợ hãi hẳn thật sự tức giận, Tống Mạch giải huyết cho nàng,

đứng dậy đira ngoài: “Cô tin cũng được không tin cũng được, ta thật sự không có mảy may suy nghĩ không nên có.”

Đường Hoan ngẩn người, thật ra, theo quan sát mấy ngày nay của nàng, Tống Mạch này quả thực, không giống như là có suy nghĩ không nên có. Tựa như vừa rồi, giọng điệu của hắn động tác của hắn, thật sự chính là một nam nhân gốc tò mò hình dạng của thân thể nữ nhân. Sư phụ nói chẳng có người hoàn mỹ, có lẽ ông trời cho Tống Mạch tướng mạo và công phu không ai bằng, lại làm cho trong đầu hắn thiếu một cái gân? Mà lần đó hắn giết nàng, không phải không muốn bìnàng hái, chỉ là cử chỉ phòng bị đơn thuần?

Đang suy nghĩ, nàng nhìn thấy nam nhân kia thẳng tắp nghiêng sang một bên ngã xuống, thân thể chạm đất, phát ra một tiếng trầm đục.

“Tống Mạch!”

Đường Hoan quá sợ hãi, không kịp mặc quần áo, vội vàng nhảy xuống dìu hắn. Hắn quá nặng, thân thể nàng lại tê dại, chỉ miễn cưỡng lật người qua đây.

Sắc mặt Tống Mạch tái nhợt, khóe miệng còn đang không ngừng chảy máu ra bên ngoài.

“Huynh, huynh bị thương?” Đường Hoan nhất thời khẩn trương lên, nhanh chóng nhìn quét toàn thân hắn kiểm tra miệng vết thương, không nhìn thấy vết máu, trong lòng nàng vừa động, vội vàng kéo vạt áo hắn, chỉ thấy bộ ngực nơi đó rõ ràng có một chưởng ấn đỏ tía, nhìn thấy ghê người.

“Không có việc gì, không có đáng ngại.” Tống Mạch chậm rãi mở mắt ra, định ngồi dậy, không có thành công.

Trong lòng Đường Hoan phức tạp, không dám nhìn hắn: “Là Giang Cô Hồn kia đã thương?”

Tống Mạch lần đầu tiên ở trước mặt nàng lộ ra nụ cười, kiêu ngạo tự tin: “Không cần lo lắng, ta chỉ là bị chút nội thương, Giang Cô Hồn lại chết rồi, sẽ không trở lại sơn trang gây sự nữa.”

“Chết rồi?” Đường Hoan ngỡ ngác. Bộ đầu chết rồi, có phải chứng minh, nàng không cần hái Tống Mạch nữa, có thể cầm bí tịch xuống núi rồi hay không?

“Phải, hẳn ta đã chết.” Tống Mạch nhìn nàng như trấn an, thanh âm bởi vì suy yếu bởi vì trở nên nhẹ nhàng mà có vẻ dịu dàng.

Hắn muốn biết, khi nàng đã có cơ ở lại bên cạnh hắn, khi nàng không cần lo lắng đến sống chết nữa, nàng có thể, bằng lòng, ở lại hay không.

Trong đầu Đường Hoan là một mảnh mờ mịt. Tin tức này tới rất bất ngờ, nàng cần suy nghĩ cẩn thận.

Nhưng nàng muốn cái gì? Lấy thân phận hiện tại của nàng, Tống Mạch tuyệt đối sẽ không cần nàng, đi và không đi, tất cả ở trong một ý niệm của nàng không phải sao?

Tống Mạch nhìn ra sự do dự của nàng, khụ khụ, nói: “Đường cô nương, trong phòng ta có thuốc trị thương, làm phiền cô giúp ta lấy tới đây. Ta bây giờ không thể hành động, lại không thể kinh động đám hộ vệ khiến cho bọn họ lo lắng, chỉ có thể nhờ cậy cô rồi.”

“Hả, huynh để ở đâu?” Đường Hoan diu người đến trên giường, cúi đầu hỏi, sau khi được câu trả lời chắc chắn, nhanh chóng rời đi.

Tống Mạch nhìn nàng rời đi, khoanh chân ngồi thẳng, chậm rãi cởi áo.

Khi Đường Hoan trở về, chỉ thấy Tống Mạch đưa lưng về phía nàng ngồi ở trên giường vận công chữa thương. Hắn bị thương ở ngực, trên lưng vẫn trơn bóng như ngọc.

Cực kỳ... đẹp.

Đường Hoan nhìn đến nhập thần.

Nơi đó, nàng đã lâu không sờ soạng rồi, nàng còn nhớ rõ, cảm giác cào vào phía trên, cào một cái, hẳn sẽ tiến vào càng sâu.

Những lần triền miên đó giấu ở chỗ sâu trong trí nhớ, lại lần nữa hiện lên rõ ràng, rối loạn nhịp tim của nàng.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 132: Cưới Cô

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan ở cửa nội thất nhìn chăm chăm Tống Mạch đến xuất thần, nhưng Tống Mạch không đợi kịp, thân thể nghiêng một cái ngã vào trên giường.

Đường Hoan hoảng sợ, lúc này không còn những tâm tư kiêu diễm kia nữa, vội vàng vàng đi qua. Thấy mắt hấn vẫn mở, nàng thở phào nhẹ nhõm, nâng đỡ người ngay ngắn để cho hấn nằm ở trên gối đầu, cúi đầu nhìn chường ấn trên ngực hấn: "Rất nghiêm trọng sao?" Nàng chưa từng thấy bộ đầu ra tay, nhưng chỉ bằng nội lực từng cảm thụ qua, cảm giác cũng là không phân cao thấp với Tống Mạch.

Tống Mạch nhắm mắt lại, không chịu nói thẳng: "... Sợ là phải nằm trên giường tĩnh dưỡng mấy ngày."

Tĩnh dưỡng mấy ngày, vậy không tính là bị thương nặng, Đường Hoan yên lòng, lại nhìn cái dáng vẻ không muốn thừa nhận kia của Tống Mạch, nhin không được cười một cái. Nam nhân kiêu ngạo này, hấn đã đánh chết bộ đầu rồi, còn không cho phép người ta trước khi chết để cho hấn ném chút đau khổ?

Tầm mắt ở trên bụng dưới của hấn, trên khuôn mặt của hấn thật nhanh dạo một vòng, nghĩ đến vấn đề đi hay ở, Đường Hoan có chút phiền lòng, đặt bình sứ trong tay vào trên giường, đứng dậy nói: "Vậy huynh ở trong này chữa thương trước đi, ta đi gian phụ ngủ. Huynh, huynh khỏe rồi thì lập tức rời đi, đừng để cho những hộ vệ kia biết huynh ở tại trong phòng ta, huynh không mặt không da, ta còn muốn gả cho người đó!"

Tống Mạch trợn mắt nhìn nàng: "Cô có người muốn gả?"

Đường Hoan lườm hắt một cái: "Có hay không, cần huynh quản sao?"

Tống Mạch lạnh nhạt giải thích: "Ta không muốn quản, chỉ là tò mò. Cô nương yên tâm, việc này ta sẽ không để cho người thứ ba biết được, nhưng mà,ta giúp cô nương giải huyết, cô nương có thể giúp ta bôi thuốc trị thương lên ngực hay không? Như vậy mới công bằng."

Công bằng cái rắm ý!

Nam nhân bụng dạ hẹp hòi này, Đường Hoan thật muốn cho nốt ngực bên kia của hắn một chưởng: "Tống Mạch huynh người này đừng quá không biết xấu hổ,vừa rồi huynh mượn danh nghĩa giúp ta chiếm bao nhiêu tiện nghi của ta?Bây giờ còn muốn bảo ta giúp huynh? Ta chịu lấy thuốc cho huynh đó đều là nể phần ăn ở ở nơi này của huynh!"

Trên mặt Tống Mạch hiện kinh ngạc, khó hiểu nhìn nàng chăm chăm: "Cô nương thực sự nghĩ như vậy? Vậy ta cũng không thể nói gì hơn. Một khi đã như vậy, vừa này ta đối với cô như thế nào, cô liền đối với ta như thế đó thôi, chúng ta công bằng lẫn nhau."

"Không cần!" Đường Hoan đè nén xúc động muốn động thủ đánh người, xoay người rời đi.

Nữ nhân này thật nhẫn tâm mà...

Tống Mạch cười khổ, động cũng không động nằm ở nơi đó, chờ nàng trở lại. Hắn cũng không tin, nàng thật sự một chút cũng không lo lắng.

Gian phụ, Đường Hoan ngã vào trên giường, kéo chăn qua che kín đầu chuẩn bị ngủ, không biết làm sao trong đầu lộn xộn, căn bản không ngủ được. Trong chăn là hô hấp bất ổn của nàng, thời gian dài rất là bức bí người,Đường Hoan không thể không lộ đầu ra.

Bên ngoài đã là nửa đêm gà gáy, trong phòng ngoài phòng một mảnh tĩnh lặng, Tống Mạch hẳn là có chút động tĩnh đều có thể truyền tới chỗ này của nàng. Cơ mà bên trong không có bất kỳ động tĩnh gì, chẳng lẽ hẳn thật sự bị thương ngay cả tự mình bôi thuốc cũng không làm được?

Làm sao có thể, hẳn nhất định là cố ý, chỉ muốn sàm sỡ nàng đây mà!

Nhưng mà, Tống Mạch này hình như không phải loại người xảo quyết đó...

Nếu không, nàng đi sàm sỡ hẳn một chút?

Đường Hoan rất là động tâm. Nam nhân kia, nàng rất lâu không có sờ qua rồi, lần này là hẳn bị thương cho nàng cơ hội, chờ hẳn khoẻ rồi, nàng muốn sờ cũng không sờ được đâu nhỉ?

"Meo meo..."

Mèo trắng đột nhiên từ dưới chần chui ra ngoài, nửa người trên nhún thấp xuống duỗi thẳng lưng một cái, sau đó quay đầu nhìn nàng, tiếp theo ở trong ánh mắt kinh ngạc của nàng nhảy lên trên chần, không nhanh không chậm đi đến trước ngực nàng, nằm ở giữa hai chỗ cao vút kia, cúi đầu liếm móng vuốt của nó, đáng vẻ nhàn nhã.

"Tiểu Ngũ, mày thật đúng là biết tìm chỗ." Đường Hoan bị mèo chọc cười, sờ sờ cái đầu tròn của nó. Mèo trắng và Tiểu Ngũ trong mộng giống nhau, thích được người sờ đầu, tay Đường Hoan vừa ở trên đầu nó, nó liền hí mắt dùng sức cọ đầu lên, hưởng thực cực kỳ.

Một cái chớp mắt này, Đường Hoan cái gì cũng không nghĩ, chỉ vui vẻ trêu mèo. Đùa giỡn một chút, trước mắt đột nhiên bắt đầu mơ hồ.

Nàng lại nghĩ tới rồi.

Trong giấc mộng thiếu gia kia, hai người thường cùng nhau trêu mè. Có một lần, nàng và hấn ngồi mặt đối mặt, mỗi người vươn một bàn tay, xem Tiểu Ngũ thích để cho ai sờ, ai thua sẽ cởi sạch quần áo đi một vòng trong phòng. Đây là đề suất của nàng, bởi vì Tiểu Ngũ luôn thích dán vào nàng, nàng cảm thấy mình tất thắng không thể nghi ngờ, ai ngờ Tiểu Ngũ ngay từ đầu còn đang do dự giữa bọn họ, bên trái cọ cọ bên phải cọ cọ, sau lại nằm luôn ở bên Tống Mạch kia. Tống Mạch cười nhìn nàng, nàng chơi xấu muốn chạy, bị hấn đặt ở trên giường lột xiêm y...

Bây giờ nam nhân kia ngực trần chủ động cho nàng sờ đó.

Đường Hoan ôm lấy mè, xách giày đi vào.

"Ngủ rồi?" Đứng ở trước giường, Đường Hoan nhẹ giọng hỏi, không mang theo bất cứ một tia tình cảm nào.

"Chưa." Tống Mạch mở mắt ra, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Cô chịu báo ân cho ta?"

Đường Hoan nhin rồi lại nhin, thả mè vào bên trong giường, ngồi xuống, vừavặn nắp mở bình sứ vừa nói: "Phải, nếu Tống trang chủ thi ân cầu báo, ta đương nhiên không thể từ chối. Tống trang chủ nằm xong rồi, bây giờ tagiúp huynh, chỉ là ta là người chân tay vụng về, lỡ như không cẩn thận làm đau huynh, kính xin đừng trách tội."

"Làm phiền. Yên tâm, côgiúp ta, ta sẽ không chê cô vụng về." Tống Mạch bình tĩnh nhìn tay nàng, phảng phất như không có nghe được lời nói mỉa mai ngầm của nàng.

Đường Hoan tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu, rốt cuộc không đè nén được, cố ý dùng sức nghiền một cái ở vết thương của hấn.

Vì thế, Tống Mạch hộc máu, quay đầu ho khan, sắc mặt tái nhợt.

Đường Hoan ngơ ngác, tay đặt ở ngực hấn quên cả nhúc nhích. Nàng, nàng không phải cố ý... Nàng là cố ý trả thù hấn, nhưng không nghĩ tới hấn không đụng vào được như vậy, ngoài miệng hấn chọc tức người như vậy, nàng chola hấn bị thương thật sự không nặng.

Tống Mạch nhọc nhằn lau khoé miệng, quay đầu nhìn nàng, thấy nàng mặc dù không đau lòng mà rơi lệ nhưng trong mắt cũng tràn đầy lo lắng, nhất thời cảm thấy vô cùng thoải mái, ngoài miệng lại nói: "Thì ra là mới vừa rồi lời kia của cô nương cũng không phải lời khiêm tốn. Thôi, cô nương đi nghỉ đi, Tống mỗ vận công chữa thương một đêm, sáng mai hấn là có thể tự mình bôi thuốc rồi." Nói xong nhắm mắt lại. Biết nàng không dễ lừa, hấn để cho Sở Bình đánh hấn khi không dùng nội lực phòng ngự, một chương này đúng là thật.

Đường Hoan nhìn vết máu còn sót lại trên khoé miệng hấn, lại nhìn màu đỏ sẫm trên miệng tay áo của hấn, cắn cắn môi, không nói thêm gì nữa, một tay chống giường, một tay bôi thuốc trị thương ở trên ngực hấn nhẹ nhàng dịch chuyển lượt vòng, như là nữ nhân điểm son phấn ở bên má lại dùng bụn ngón tay nhẹ nhàng mở ra xung quanh. Cái loại dịu dàng này, ngay cả chính nàng cũng chưa từng phát hiện, chỉ có nam nhân nằm ở nơi đó mới có thể cảm nhận được.

Tống Mạch có chút hối hận không để cho Sở Bình đánh thêm một chương. Trong mộng nàng thường đối tốt với hấn, nhưng muốn lấy được dịu dàng thực sự của nàng, quả thực còn khó hơn lên trời.

Vốn muốn cho tự nàng lựa chọn, bây giờ, hấn không đợi kịp rồi.

Vẫn là, hấn chủ động đi.

"Ta biết rồi."

Đường Hoan dừng động tác lại, nghi hoặc nhìn hấn, "Huynh biết cái gì?" Một câu không đầu không đuôi như vậy, thiếu chút nữa hấn nàng không nắm

giữ tốt được lực đạo.

Tống Mạch nhìn nàng chăm chăm, con người đẽ trong trẻo thuần khiết, "Ta biết vì sao khi ta xoa bóp nhũ trung huyết của cô cô muốn kêu ròi, bởi vì thoải mái, phải không?"

Đường Hoan trợn mắt há hốc mồm, cúi đầu, phát hiện ngón tay nàng vừa vặn đặt ở trên tiểu đậu đậu của hân.

Trên mặt không khỏi bắt lửa.

Tống Mạch tiếp tục nói: "Lúc trước ta còn nghi hoặc vì sao lần này huyết đạo Giang Cô Hồn điếm dễ dàng giải ra như vậy, bây giờ ngẫm lại, lúc cô hét chói tai hân ta hân là bỏ chạy rồi, mà cô tương kế tựu kế, cố ý điếm thiên trung huyết của mình, chờ ta lúc giúp cô lại cố ý nói sai, mục đích chính là để cho ta giúp cô xoa bóp nhũ trung huyết, cô thích hưởng thụ loại thoải mái này, đúng không?"

Đường Hoan làm sao có thể thừa nhận tâm tư đáng khinh này của mình?

Bối rối chợt dạ chỉ là nhất thời, nàng rất nhanh trấn định lại, thẳng thắn rộng rãi nhìn thẳng vào mắt hân: "Tống trang chủ suy nghĩ quá nhiều rồi. Ta không biết vì sao lần này Giang Cô Hồn không có xuống nặng tay, nhưng huyết đạo của ta chính chính xác xác là hân ta điếm. Còn nữa, nếu ta thật muốn cái loại... cảm giác này, tự ta cũng có tay, không cần làm phiền một người nam nhân là huynh." Hân không phải là cái gì cũng không hiểu sao? Vậy chắc chắn cũng không biết tự mình sờ mình và người khác sờ mình có khác nhau.

Ánh mắt Tống Mạch ở trước ngực nàng dạo qua một vòng, trầm tư một lát, nói: "Quả thực có đạo lý, là Tống mỗ hiểu lầm cô nương ... Làm phiền cô nương tiếp tục giúp ta đi."

Thành công lừa hấn, Đường Hoan đắc ý trong lòng, chờ bôi thuốc giúp hấn xong, ỳnh xấu xa của nàng lại động, bụng ngón tay đặt ở trên tiểu đậu đậu, vừa động vừa hào phóng nói: "Tổng trang chủ, theo như lời huynh nói, làm người là phải chú trọng công bằng, tuy nói ta không yêu cầu huynh giúp xoa bóp nhũ trung huyết, nhưng huynh làm cho ta thoải mái là sự thật, bây giờ huynh cũng cho là thoải mái, vậy ta trả lại luôn nhé." Kỳ quái mà, trong mộng trước ngực Tống Mạch rõ ràng sợ nhột, bây giờ lại cảm thấy thoải mái?

Tống Mạch cố nén, nghiêm nghị nhắc nhở nàng: "Ta còn giúp cô hút, khi đó cô có vẻ thoải mái hơn nữa."

Đường Hoan cười với hấn: "Huynh tò mò nơi đó của ta có thể hút ra sữa hay không, cho nên giúp ta, nhưng ta không tò mò của huynh đâu, của huynh nhỏ như vậy cứng như vậy, khẳng định không có sữa rồi. Nhưng mà... Ta không thích nợ người, thôi thì giúp huynh một lần vậy." Nói xong, cúi đầu tiến đến một bên không bôi thuốc kia, ngậm tiểu đậu đỏ của hấn dùng sức hút vào trong miệng.

Tống Mạch lặng lẽ nắm tay, "Đường cô nương!"

Đường Hoan liếm liếm tiểu đậu đỏ, giương mắt nhìn hấn: "Làm sao vậy? Tổng trang chủ không cần ta báo ân rồi?"

Ánh mắt Tống Mạch có chút cổ quái: "Không phải, chỉ là, không biết vì sao, cô nương vừa đụng vào ta, phía dưới của ta liền cứng lên."

Đường Hoan há hốc mồm, đứng dậy quay đầu nhìn lại, Tiểu Tống Mạch quả nhiên chống lên, chống cái quần đang đè ép nó lên cao cao.

Tiểu Tống Mạch à...

Đường Hoan giả ngu, lắp bắp hỏi hấn: "Tổng trang chủ, nơi đó của huynh, cất giấu cái gì? Vì sao lại thừa ra ngoài... một chỗ lớn như vậy?"

Tống Mạch mặt không đỏ tim không đập giải thích cho nàng: "Đó là dương căn của nam nhân, bình thường sẽ không như vậy, chỉ có buổi sáng khi tỉnh lại sẽ cứng, bây giờ vì sao lại xảy ra loại biến hóa này, Tống mỗ cũng không biết."

"Huynh lưu manh!" Đường Hoan xấu hổ xoay người, bụm mặt nói.

"Vô duyên vô cớ, vì sao cô nương mắng ta?" Tống Mạch ngạc nhiên nói. Nàng biết giả vờ xấu hổ, hẳn biết giả ngu.

Đường Hoan dậm chân hắt một cái, đưa lưng về phía hắt nhỏ giọng mắng: "Loại chuyện này sao huynh có thể nói ra? Huynh cũng không biết xấu hổ sao?"

Tống Mạch rất là vô tội: "Là cô hỏi ta trước, cô nương có nghi hoặc, ta đương nhiên nên giải thích cho cô... Ta hiểu rồi, tựa như áo ngực của cô không thể nói cho nam nhân nghe, dương... cũng không thể nói cho nữ tử nghe?"

Đường Hoan gật gật đầu.

"Vậy Tống mỗ vô tình mạo phạm cô nương rồi, thất lễ." Lần này Tống Mạch sáng khoái nói xin lỗi, tiếp theo thỉnh giáo nói: "Trên việc nam nữ, cô nương biết được tựa hồ nhiều hơn Tống mỗ, mạo muội hỏi một câu, cô nương có biết vì sao nơi đó của ta lại đột nhiên cứng lên? Nói thật, có chút khó chịu."

Đường Hoan ngượng ngùng lắc đầu: "Ta cũng không biết, ta lại chưa từng thấy." Len lén liếc một cái.

Tống Mạch săn sóc hỏi: "Cô nương tò mò?"

Đường Hoan quay đầu lườm hắt: "Chỉ huynh được phép tò mò nữ nhân, không cho ta tò mò nam nhân sao?"

Tống Mạch không tranh cãi với nàng, ngược lại hào phóng nói: "Cô nương muốn nhìn thì nhìn đi. Tống mỗ một lòng tập võ, cũng không thêm để ý quy củ thế tục, cô nương giải câu đố thân thể nữ tử cho ta, ta tự nhiên sẵn lòng thành toàn cô nương."

Đường Hoan lặng lẽ nhìn hẩn, thấy khuôn mặt hẩn bình tĩnh, biết hẩn là thật sự không hiểu, lập tức sắc đảm bao trời, cúi đầu nói: "Nếu Tống trang chủ có lòng thành toàn, vậy tất nhiên thì bất kính rồi. Huynh yên tâm, việc này ta sẽ không nói ranoài." Nói xong, làm bộ vụng về cởi quần hẩn xuống, chậm rãi để lộ ra Tiểu Tống Mạch.

Một năm không thấy, Tiểu Tống Mạch vẫn là đầy sức sống như vậy, tinh thần phấn chấn mạnh mẽ.

Đường Hoan che mặt lại mở ra, nhìn một lát lại che lên, lập lại hai ba lần lá gan cuối cùng to lên, ghé vào bên chân Tống Mạch tò mò nhìn Tiểu Tống Mạch: "Tống trang chủ, thứ này thật thần kỳ, vậy mà lớn thành như vậy, một chút cũng không tương xứng với phong thái trên mặt huynh. Huynh thanh cao siêu quần như vậy, chợt nhìn giống như thần tiên, nơi này... có chút dọa người."

Tống Mạch rũ mắt nhìn nàng đang nhìn mình, càng nhìn nơi đó liền trở nên càng lớn, hô hấp cũng nặng lên: "Dọa người sao? Bình thường không phải như thế. Đường cô nương, cô, cô cách nó xa một chút, cảm giác rất kỳ quái, cô dựa vào càng gần, nơi đó lại càng căng ra, rất không thoải mái."

"A, vì sao lại như vậy?" Đường Hoan áy náy lùi ra sau một chút, chợt cả kinh nói: "Tống trang chủ, nơi này của huynh ứa ra nước rồi!" Đường như tìm lòng không đậu, bụng ngó tay ở trên cửa đỉnh của Tiểu Tống Mạch chùi một cái, đưa qua cho Tống Mạch xem, vẻ mặt thân thiết, ngây thơ hồn nhiên.

Nàng muốn hành hạ chết hẩn sao!

Tống Mạch thiếu chút nữa đã không nhìn được kéo nàng xuống dưới thân chà đạp một trận!

Hồ hấp của hắn dồn dập, không có nhìn tay nàng, mà là nhìn mặt nàng chămchăm: "Đường cô nương, cô hãy giúp ta sờ một chút, giống như vừa rồi vậy, cực kỳ thoải mái."

"Thật sự?" Đường Hoan đỏ mặt lại điểmdiểm Tiểu Tống Mạch, sau đó cầm nó, động tác nhìn như không có kết cấu gì, thật ra thuần thực đến cực điểm. Không cần hỏi nhiều, bên kia Tống Mạch đã nhẹ giọng kêu lên, trầm thấp khàn khàn, mang theo hương vị dụngười đặc biệt sau động tình của nam nhân, "Đường cô nương, đừng dừng, rất kỳ quái, khi ta tắm rửa cũng từng chạm qua nơi đó, chưa từng có thoải mái như vậy!"

"Phải không?" Đường Hoan tham lam nghe tiếng kêu của hắn. Trước kia nàng giúp hắn, hắn sẽ chịu đựng không kêu, trừ phi không khống chế được mới rò rỉ ra hai tiếng cho nàng, bây giờ bởi vì không hiểu biết, hắn ấy vậy mà không kiêng nể gì kêu lên. Nàng quay đầu nhìn hắn, đáy lòng có loại hưng phấn không tên, có lẽ, nàng có thể lợi dụng hắn ngu ngốc ở trên phương diện này, huấn luyện hắn thành một nam nhân lớn mật theo đuổi vui thích, sau đó, lại thoả thích tràn trề háihắn một... vài lần?

Nàng chậm rãi ngừng tay, làm bộ mặc quần cho hắn: "Không làm, như vậy quá xấu hổ, Tống trang chủ nghỉ ngơi cho khoẻ, ta đi đây."

"Chớ đi!" Tống Mạch nỗ lực kéo tay nàng lại, chân mày không biết vì sao nhíu lại như thống khổ, "Đường cô nương, cô hãy giúp ta sờ một lát, ta..."

Đường Hoan giả vờ giãy dụa: "Không được, ta chỉ là tò mò mới sờ của huynh, bây giờ ta đã không tò mò nữa rồi, không thể lại..."

"Vì sao?" Tống Mạch kiên quyết không buông tay, "... Hay là, giống như việc cô không cho ta sờ ngực, loại chuyện này, cũng là chỉ có vợ chồng mới có thể làm?"

Đường Hoan ngượng ngùng gật đầu, vừa muốn giãy dụa tiếp, trên tay đột nhiên truyền đến một luồng lực mạnh, nàng không chịu nổi chế mà nghiêng về phía trên người Tống Mạch, được hãn đỡ bả vaichuyển một cái, liền biến thành nàng ở dưới hãn ở trên. Nam nhân tiếng thô khí nặng: "Một khi đã như vậy, thế ta lấy cô, là cô có thể tiếp tục sờ ta, phải không?" Bàn tay to kéo một cái tay nhỏ bé của nàng nhét xuống dưới người hãn.

Đường Hoan khiếp sợ nhìn hãn, không khác bị sét đánh nhiều lắm:
"Huynh, huynh, chỉ bởi vì muốn để cho ta sờ huynh, cho nên muốn lấy ta?"

Tống Mạch nuốt xuống một cái, nâng tay cầm lấy một quả tròn của nàng:
"Không hoàn toàn đúng, thật ra ta, cũng muốn sờ sờ cô nữa. Dù sao cô đã nói, nơi này không thể cho người ngoài trượng phu sờ, vậy ta liền cưới cô đi, coi như là phụ trách với cô!"

"Cút! Lão nương mới không cần người phụ trách!" Đường Hoan dùng sức đẩy hãn, trong miệng mắng to: "Muốn sờ nữ nhân đi xuống núi mà tìm, có cả đồng người muốn cho người sờ, người là tên khốn khiếp!" Chỉ bởi vì hưởng thụ thân thể mà quyết định cưới nàng, vậy nếu lại có nữ nhân có thể thỏa mãn hãn, hãn có thể thu làm thiếp hay không? Đồ chết tiệt, ngay cả hái hoatặc như nàng cũng biết đạo lý thích một người mới muốn cưới, sao hãn có thể khốn khiếp như vậy!

Tống Mạch chịu đựng ngực đau nhức cũng không chịu thả nàng đi, chấp nhất hỏi nàng: "Ta đã sờ cô rồi, vì sao cô không để cho ta chịu trách nhiệm?"

"Bởi vì lão nương không thích người!" Đường Hoan hung hăng cào một cái trên lưng hãn.

Tống Mạch đau nhe răng nhếch miệng, vội vàng đè hai tay nàng lại: "Ý của cô là, ta làm cho cô yêu thích ta rồi, cô sẽ chịu gả cho ta?"

Đường Hoan sửng sốt.

Tống Mạch nghiêm túc nhìn nàng: "Được, ta đây sẽ cố gắng làm cho cô yêu thích ta, tuyệt đối không ỷ thế hiếp người." Nói xong, xoay người vào bên trong, thả nàng tự do.

Đường Hoan ngơ ngẩn không nhúc nhích, sự việc, hình như đã thoát ly khỏi tầm khống chế của nàng rồi?

Tay trái đột nhiên bị người nắm, Đường Hoan quay đầu, Tống Mạch vừa vặn cũng quay đầu nhìn nàng: "Đường... A Hoan, nàng yên tâm, nàng làm cho ta thoải mái, ta cũng sẽ làm cho nàng thoải mái. Trước khi cưới nàng, ta sẽ làm cho nàng thích ta, sau đó ta cũng thích nàng. Sau khi cưới nàng, ta sẽ đối tốt với nàng, một đời một thế, chỉ có một mình nàng."

"... Cút!"

Đường Hoan giật cửa mà chạy, chạy đến trong sân vội vàng dừng lại, một tay thò vào sờ sờ cánh tay trong tay áo, bên trên gai ốc vẫn còn chưa tiêu đâu!

A Hoan... Chỉ có sư phụ từng gọi nàng như vậy, hôm nay vậy mà từ trong miệng Tống Mạch nói ra!

Đường Hoan ngửa đầu nhìn bầu trời.

Sư phụ, đây không phải một giấc mộng khác phải không, nếu không vì sao Tống Mạch không bình thường như vậy!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 133: Liều Chết Quấn Quít

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan vốn là không nỡ đi, bởi vì nàng muốn hái Tống Mạch, nhưng là bây giờ, nếu không đi sẽ bị hãm cưới làm trang chủ phu nhân, nàng phải đi!

Thừa dịp Tống Mạch ở trong phòng vận công chữa thương, Đường Hoan ôm Tiểu Ngũ chuẩn bị rời đi.

Nàng thoả mái đi từ cửa chính.

Còn chưa có đi tới cửa, Tiết Trạm từ ngoài cửa tiến vào chạm mặt, cười cùng nàng chào hỏi: "Đường cô nương muốn ra ngoài?"

Đường Hoan hữu nghị trả về cho hắn ta một nụ cười, vừa nói vừa đi ra ngoài: "Luyện võ mệt rồi, muốn mang Tiểu Ngũ ra ngoài đi dạo, Tiết hộ vệ muốn đi cùng không?"

Tiết Trạm lắc đầu, chặn ở trước mặt nàng, sờ sờ cái mũi, khó xử nói: "Đường cô nương, lần trước trang chủ răn dạy ta cô cũng nghe được, trang chủ không muốn bọn ta bởi vì chăm sóc mèo mà bỏ bê luyện võ, cũng không muốn để cho Tiểu Ngũ đi ra ngoài, sợ bị dã thú..."

"Yên tâm đi, có ta đây, ta cam đoan Tiểu Ngũ đi ra ngoài như thế nào trở về như thế đó, một cọng lông cũng sẽ không rụng." Đường Hoan ưỡn ngực nói.

"Cái này, trong núi mãnh thú rất nhiều, cô nương đối phó một hai con không có vấn đề, nếu là đụng phải bầy thú qua lại..." Ánh mắt Tiết Trạm lóe ra, không dám nhìn thẳng Đường Hoan.

Đây là nghi ngờ nàng ngay cả mấy con dã thú cũng không đánh lại sao?

"Tiết Trạm, huynh đừng xem thường người!" Đường Hoan giận dữ, một tay ôm mèo một tay muốn ra chiêu.

Tiết Trạm liên tục lui về phía sau, "Không nên không nên, Đường cô nương, cô bây giờ là người Ân trang, ta không thể bắt nạt cô. Cô nương vẫn là trở về đi, đừng làm khó dễ ta được không?"

Đường Hoan nhìn hấn ta, nhìn lại Tiểu Ngũ trong lòng một chút, rốt cuộc luyến tiếc con mèo này, hung hăng lườm Tiết Trạm một cái, xoay người trở lại, đi bộ trong sơn trang, âm thầm quan sát chạy trốn từ phương hướng nào là an toàn nhất. Nhưng là, hễ là nàng đến gần tường viện một chút, sẽ có hộ vệ nhảy ra, nói phía trước có cơ quan, khuyên nàng đi dạo chỗ khác.

Lúc lần thứ ba bị ngăn cản, Đường Hoan cười bắt chuyện với hộ vệ, biết được bọn họ là thay phiên canh gác, nói cách khác, toàn bộ sơn trang ban ngày hay đêm tối đều có hộ vệ phòng thủ.

Không phải nói rất ít người biết vị trí của Cô Vân Phong sao? Sơn trang lại là xây ở đỉnh núi, bọn họ cẩn thận như vậy là muốn phòng ai chứ?

Chuồn êm là không thể thực hiện được rồi, Đường Hoan oán hận trở về phòng.

Buổi trưa trước khi dùng cơm, Tống Mạch đi ra, khí sắc tốt lên rất nhiều, phân phó bà tử đưa cơm bưng tất cả đồ ăn của hai người đến trong phòng hẳn trước, rồi lại đến gọi nàng.

Đường Hoan thờ ơ mà chống đỡ: "Tống trang chủ, huynh đừng tốn công, sớm hết hy vọng đi, vô luận như thế nào ta cũng sẽ không gả cho huynh. Huynh thật muốn tìm người hầu hạ huynh, bên ngoài có cả đồng nữ nhân, cần gì bắt buộc ta?"

Tống Mịch bình tĩnh nhìn nàng: "Nàng đã sờ ta rồi, ta cũng đã sờ nàng rồi, trước kia ta không biết nam nữ khác biệt, bây giờ đã biết rõ, sẽ phụ trách với nàng, cũng phụ trách với mình. A Hoan, ta không phải người tùy tiện, ta nhận đúng nàng rồi, mặc dù nàng không thích ta, ta cũng sẽ không tìm người khác."

"Vậy huynh liền bắt buộc ta thích huynh?" Đường Hoan buông mèo ra, chỉ vào trường kiếm trên bàn nói: "Ta không học võ công của huynh, ta cũng không cần bảo kiếm của huynh, chỉ xin huynh thả ta đi!" Nàng mới sẽ không bởi vì cái lý do chó má kia của hắn mà gả cho hắn!

"Nàng, thật sự không thể thích ta?" Thanh âm Tống Mịch trầm xuống, sâu kín nhìn nàng.

Đường Hoan ngẩn ra, chuyển tầm mắt sang chỗ khác, vừa muốn nói chuyện, nam nhân đột nhiên tiến lên một bước, nâng cằm nàng lên nói: "Đường Hoan, ta có thể thả nàng đi, nhưng mà, xin nàng hãy cho ta thời gian ba ngày, ta sẽ cố gắng làm cho nàng thích ta. Nếu ba ngày sau ta vẫn không thể làm cho nàng động tâm, vậy nàng đi đi, ta tuyệt đối không ngăn cản nàng."

Đường Hoan muốn cự tuyệt, trong dư quang liếc thấy mèo trắng ngồi xổm ở trên giường, trong lòng vừa động, lui về phía sau một bước nói: "Được, chẳng qua là, huynh phải đồng ý với ta một điều kiện. Nếu huynh không thành công, chờ đến lúc ta rời đi, huynh phải tặng Tiểu Ngũ cho ta."

"Có thể, vậy ba ngày này nàng phải ở cùng ta, không thể từ chối sự cố gắng của ta." Tống Mịch bắt lấy tay nàng, trong mắt thêm phần dịu dàng: "Đi, cùng dùng cơm với ta đi."

Đường Hoan cúi đầu, nhìn nhìn tay bị hắn nắm, không nói lời khác nữa.

Thật sự là kỳ quái, rõ ràng hắn cũng không còn nhớ, nhưng cảm giác được hắn nắm, vậy mà lại là giống nhau.

Lúc dùng cơm, đối diện nam nhân nghiêm trang không nói lời nào, Đường Hoannhìn không được muốn cười, ngốc chính là ngốc, nào có "cố gắng" lấy lòng nữ nhân như vậy?

Dùng cơm xong, Tống Mạch làm một việc ngu ngốc càng làm cho nàng muốn cười, hẳn để cho Sở Bình xuống núi mua sách, cái loại thoại bản kể về chuyện xưa của tài tử giai nhân kia. Sở Bình buổi trưa xuất phát trước lúc mặt trời lặn vội vàng trở về, mỗi tay xách theo một cái hòm lớn, khi để ở trên mặt đất phát ra hai tiếng trầm đục nặng nề.

Trong phòng lại lần nữa chỉ còn lại hai người, Tống Mạch ngồi ngay ngắn ở trước bàn nghiêm túc đọc sách, Đường Hoan tiện tay lật mấy cuốn rồi mắt luôn hứng thú, lặng lẽ đứng ở phía sau Tống Mạch nhìn hẳn, rất nhanh đã phát hiện Tống Mạch là xem nhảy cóc, chuyên chọn trong sách chỗ nam nữ ở chung xem.

"Tự huynh xem đi, ta trở về ngủ." Đường Hoan không muốn tiếp hẳn làm chuyện ngu ngốc, mở miệng nói.

Tống Mạch gật đầu xem như đáp lại.

Đường Hoan ôm Tiểu Ngũ đi ra ngoài, Tống Mạch này thật khờ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tống Mạch áp dụng ngay thủ đoạn dụ dỗ người hẳn nghiên cứu học xong một đêm vào trên người Đường Hoan. Hẳn cuốn lại một phong thư cột vào trên chân trước của Tiểu Ngũ, chờ lúc Đường Hoan bị Tiểu Ngũ liếm tỉnh, rất nhanh đã nhìn thấy rồi.

Trên sách là hồng nhạn đưa tình, hẳn không có hồng nhạn, liền dùng mèo trắng thay thế?

Tiểu Ngũ cuộn tròn ở trong lòng nàng liếm lông trên đùi bị làm loạn, Đường Hoan lười nhác nằm, vừa sờ đầu Tiểu Ngũ, vừa mở thư ra.

Trên thư là một bài thơ...

Bản thân Đường Hoan chưa từng đọc mấy quyển thi từ, nhưng trong mộng khilàm đại tiểu thư đọc rất nhiều, bây giờ xem một lần lập tức đã hiểu, trong thơ hai câu trước khen nàng xinh đẹp, sau hai câu uyển chuyển nói ra tình cảm luyến mộ của hần. Cuối cùng viết một hàng chữ nhỏ, hỏi nàng thích hần không.

Ghê quá, trên người nàng lại nổi đầy gai ốc rồi!

Đường Hoan đặt bút ở phía sau bỏ thêm hai chữ "không có", một lần nữa quấnthư ở trên đùi Tiểu Ngũ, vỗ vỗ nó, để cho nó đi ra ngoài. Nếu để cho Tiểu Ngũ đưa thư, Tống Mạch nhất định còn ở bên ngoài ngó chừng đó, Đường Hoan không sợ hần không nhận được.

Sau đó, Tống Mạch lại giam mình ở trong phòng nửa ngày, buổi chiều xuất quan, đột nhiên muốn dẫn nàng đi ngắm cảnh trong núi.

Đường Hoan rất tò mò hần lại muốn xuất hoa chiêu gì, kết quả chờ nửa đườngđột nhiên nhảy ra một người bịt mặt muốn cướp sắc, Tống Mạch một tay ôm nàng một chân đá bay đối phương ra sau, Đường Hoan cười đến nước mắt cũng đều chảy ra rồi, ôm bụng ngồi trên mặt đất, "Tống Mạch, huynh, huynh thật muốn chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân, có thể diễn giống một chút hay không? Xung quanh nơi này đều là núi, bình thường căn bản không có người, người kia vừa thấy chính là hộ vệ của huynh mà!" Nói xong chạy về phía nam nhân đang nằm trong bụi cỏ giả bộ bất tỉnh, muốn vạch cái khăn đen trên mặt hần ra, bị đối phương nhanh chân bỏ lại.

Nàng quay đầu nhìn Tống Mạch, trên mặt Tống Mạch một mảng xanh mét, chọc cho nàng lại lần nữa cười to ra tiếng.

Ngày thứ nhất là ở trong hai lần thất bại của Tống Mạch mà kết thúc, Đường Hoan nằm ngủ ở trong chăn, hí hí mắt nghĩ đến chuyện ban ngày,

lại làm một trận buồn cười. Nam nhân chưa từng tiếp xúc với tình yêu này, làm sao lại buồn cười như vậy chứ!

Ngày thứ hai, Tống Mạch dẫn Đường Hoan đi thị trấn gần nhất cách đây một dãy núi, theo nàng dạo cửa hàng trang sức tơ lụa, hễ là nàng nhìn nhiều hơn một cái, hẳn đều mua, tiêu tiền như nước, khi mặt trời lặn thì trở về, đi cùng là tám hộ vệ trong tay đều xách đầy đồ.

"Như vậy, nàng nhất định thích ta đi?" Tống Mạch rất là chắc chắn nhìn nàng.

Hắn ngốc đến quá đáng yêu, Đường Hoan không nhịn được nhón chân hôn một cái ở trên mặt hắn, sau đó vào lúc hắn sững sốt cười nói: "Tống Mạch, huynh buông tha đi, lấy thân phận địa vị bây giờ của huynh, nói là người đênhất thiên hạ cũng không quá đáng, nhưng những quyền thế vàng bạc này, cũng không phải là thứ ta coi trọng." Xoay người muốn đi.

Tống Mạch kéo tay nàng, nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng nuốt nước miếng: "Nàng coi trọng cái gì? Chỉ cần nàng nói, ta có thể cho nàng."

Đường Hoan vút mị nhãn cười, giã khỏi tay hắn đi vào phòng mình, đóng cửa ngay trước mặt hắn, trước khi gần khép lại mới cười nhìn hắn: "Trở về tự mình suy nghĩ đi, ta nói cho huynh biết là không còn ý nghĩa rồi."

Cửa khép lại, không nhìn thấy rồi, nhưng Tống Mạch không đi, Đường Hoan cũng dựa vào cửa, nghe động tĩnh bên ngoài, cho đến khi tiếng bước chân vang lên, đi xa, nàng mới vào nội thất.

Ngày mai, chính là một ngày cuối cùng rồi.

Đường Hoan ghé vào trên giường, khẽ hôn đầu Tiểu Ngũ, trong lòng có loại tư vị nói không nên lời.

Nếu không có Tống Mạch, nàng nhất định có thể làm hái hoa tặc tiêu sái giống như sư phụ.

Có Tống Mạch, kết quả cuối cùng, hẳn là cũng không có khác biệt nhỉ?

Hắn không còn nhớ những giấc mộng này, hẳn không còn nhớ nàng là hái hoatặc, thế thì làm sao hẳn có thể đoán được, nàng thích nhất, là nam hoannữ ái?

Ngày thứ ba, Tống Mạch để cho Đường Hoan đi vào trong phòng hẳn.

Đường Hoan ngồi im ở trên giường, "Huynh tìm được cách làm cho ta thích huynh rồi?"

Tống Mạch vẫn điềm nhiên như mây như gió: "Còn chưa có, chẳng qua là, hôm nay là một ngày cuối cùng, ta muốn lúc nào cũng có thể nhìn thấy nàng."

Lại là lời tâm tình cực kỳ đơn giản, cho dù hẳn cũng không ý thức được đây là lời tâm tình, Đường Hoan lại không khỏi có chút khổ sở.

Nàng ôm lấy Tiểu Ngũ, chuẩn bị đeo giày xuống đất, "Được rồi, dù sao cũng là một ngày cuối cùng, ta liền theo huynh giày vò."

Không đợi nàng duỗi chân đi xuống, nam nhân đột nhiên đến trước giường, Đường Hoan kinh ngạc ngẩng đầu, Tống Mạch vừa lúc cúi người ôm nàng, khuôn mặt hai người gần gũi hô hấp dây dưa. Trong con mắt sâu thẳm bình tĩnh của hẳn là bóng dáng nhỏ bé của nàng, Đường Hoan nhìn đến ngây dại, tuy hẳn ôm nàng lên đi ra ngoài, "Ta ôm nàng đi."

"Được."

Bên ngoài nắng sớm quá mức sáng chói, Đường Hoan nhắm mắt lại.

Hắn ôm nàng, nàng ôm Tiểu Ngũ, giống như trong mộng.

Khi mở mắt ra lần nữa, nàng đã tựa vào trên giường của Tống Mạch, hẳn lảng lảng nhìn nàng một lát, xoay người đi đến trước bàn, nghiêng mặt về

phía nàng mà ngồi, thần sắc chuyên chú lật xem thoai bản trong tay. Một quyển lại một quyển, từ sáng sớm đến giữa trưa đến mặt trời lặn, đến trong phòng đốt đèn.

Đường Hoan cũng chăm chú nhìn hẳn, mệt nhọc thì ngủ, tỉnh dậy nhìn tiếp. Nhìn không đủ...

Dùng qua cơm chiều, nàng do dự có muốn đi hay không, Tống Mạch lại không nói một lời trở lại trước bàn, tiếp tục xem.

Đường Hoan nhìn cái hòm một chút, hòm hẳn xem qua đã bị khiêng đi rồi, hiện tại duy nhất một cái hòm bên dưới còn sót lại ba bốn quyển.

Quên đi, chờ hẳn xem xong rồi hết hi vọng, nàng mới đi.

Đường Hoan nằm nghiêng, vừa nhìn khuôn mặt tuần tú dưới đèn, vừa yên lặng suy nghĩ.

Đến khi Tống Mạch cầm lấy một quyển sách cuối cùng, nàng ngồi dậy, chuẩn bị rời đi bất cứ lúc nào. Bởi vì là xem nháy cóc, hẳn xem rất nhanh, nhiều nhất một khắc đồng hồ.

Nhưng là, trong phòng bỗng nhiên vang lên tiếng hô hấp “ồ ồ” của nam nhân.

Đường Hoan kinh ngạc nhìn sắc mặt của Tống Mạch nhanh chóng chuyển hồng, trong đầu đột nhiên toát ra một ý nghĩ, "Huỳnh đang xem cái gì?"

Tống Mạch quay đầu nhìn nàng, trong mắt là dục vọng nàng quen thuộc: "Muốn cùng nhau xem à?" Mặc dù là đang hỏi nàng, nhưng không đợi nàng trả lời đã đứng lên, cuốn sách cầm trong tay kia cũng không dày.

Đường Hoan đã đoán được kia là sách gì, tim đập không khỏi trở nên nhanh hơn, nhanh đến mức nàng hốt hoảng, cứ cảm thấy nếu không đi, nàng và

hãnsẽ...

Muốn sao? Rất muốn, mỗi ngày đều muốn, mỗi lần nhìn thấy hãnsẽ đều muốn.

Có thể muốn sao? Muốn, hãnsẽ có thể cho rằng nàng là vì thích mới cho hãnsẽ hay không, sau đó sẽ không bao giờ chịu thả nàng đi nữa?

Đường Hoan theo bản năng lùi về sau, nam nhân sau người lại chột nhào tới. Hãnsẽ gắt gao đặt ở trên lưng nàng, nàng giãy dụa muốn chạy trốn, thật vất vả mới chống được nửa người trên lên, Tống Mạch vừa vặn ôm lấy trước ngực nàng, bàn tay to cầm một quả tròn, tay phải thì đặt sách ở trên giường trước mặt nàng, cúi đầu ngậm tai nàng, xoa nàng ăn nàng đến thân thể mềm xuống, hãnsẽ mới nói bằng giọng khàn khàn: "Trên sách nói như vậy cũng có thể làm cho nữ nhân thích mình, còn là loại thích khăng khăng một mực kia, A Hoan, chúng ta cũng thử xem?"

Hãnsẽ không muốn giấu giếm nàng, muốn nàng, là có thể giống như trong mộng, làm bộ khôi phục trí nhớ ở một khắc cho nàng kia.

Đường Hoan muốn từ chối, nhưng trái tim không nghe sai bảo, ở trong âm thanh rung động mờ ám quen thuộc, thân thể cũng không nghe sai bảo, theo khiêu khích của hãnsẽ ngã nhào vào trên giường, mặc hãnsẽ lật nàng qua, cởi quần áo của nàng, hút nàng cắn nàng, muốn làm gì thì làm. Mà việc duy nhất nàng có thể làm, chỉ là phát ra tiếng kêu cao cao thấp thấp nhẹ nhẹ nặng nặng, không chịu khống chế.

"Tống Mạch..." Nàng đắm chìm ở trong dự cảm bị đè nén một năm bỗng muốn bùng nổ, bắt đầu đáp lại hãnsẽ, kéo xiêm y của hãnsẽ.

Giờ khắc này, nàng cái gì cũng không muốn suy nghĩ nhiều, chỉ muốn muốn hãnsẽ.

Tống Mạch cũng vậy, so với nàng hẳn càng khát vọng hơn, nếu không phải duyên tiếc rời khỏi thân thể xinh đẹp của nàng, hẳn cũng muốn tự mình cởi quần áo.

Đáng tiếc, có người không muốn hẳn toại nguyện.

Ngay vào lúc trên người Tống Mạch bị nàng cởi chỉ còn một cái quần, hẳn nghe được tiếng động rất nhỏ do có người hạ xuống nóc nhà phát ra. Trong mắt Tống Mạch thoáng lạnh, nhanh chóng kéo chăn đắp kín cho nàng, vừa muốn dò nàng, trên nóc nhà đột nhiên truyền đến câu nói trêu tức “chặcchặc”.

Tống Mạch ngẩng đầu, chỉ thấy nóc nhà đã bị người cạy ra một cái lỗ cỡ đáy chậu, ánh đèn tràn ra ngoài, bị một khuôn mặt nam nhân có chút quen thuộc chặn lại. Ánh mắt chạm nhau vào, người nọ nhếch miệng cười, u oán nói: "Tống Mạch người quá không có lòng rồi, ta chờ người mười năm, lại trèo non lội suối tìm người một năm, Cô Vân Phong tới không biết bao nhiêu lần, mà người lại không biết nấu ở nơi nào phong lưu sung sướng với nữ nhân của người, trở về cũng không nói cho ta biết một tiếng, thật sự là làm hại ta khổ quá mà... Chẳng qua, vị cô nương này trông cũng không tệ..."

"Ô Tham Nguyệt!"

"Ha ha, có bản lĩnh người đi ra ngoài, chúng ta ra bên ngoài đánh một trận!" Nam nhân cất tiếng cười to, tung người rời đi.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 134: Uyên Ương

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Loại thời điểm này bị người phá hỏng chuyện tốt, bất kỳ một nam nhân nào cũng không thể chịu đựng được, Tống Mạch ngay lập tức muốn đứng dậy đuổi theo ra ngoài.

Đường Hoan giống như kén tằm được hẫng che vào trong ngực, ngay cả đầu cũng bị hẫng ngăn cản, trừ một thoáng kinh hồng[1] ban đầu kia ra, căn bản không thể nhìn đối phương lần thứ hai, sau đó là chỉ có thể ngơ ngác nghe người nọ nói chuyện, chờ lúc Tống Mạch muốn đi nàng mới phản ứng lại, chuyện tốt của nàng bị người cắt ngang!

[1] Kinh Hồng [惊鸿] hai từ này đã từng xuất hiện trong bài “Lạc Thần phú” của Tào Thục, dùng để miêu tả vẻ đẹp của Lạc Thần:

Phiên nhược kinh hồng,

Uyển nhược du long.

Có nghĩa là: nhẹ nhàng như chim hồng, uyển chuyển như rồng bay.

Một thoáng kinh hồng: để nói lên, dù chỉ một thoáng nhìn, nhưng lại để lại cảm xúc mãnh liệt. Chỉ một cái nhìn thoáng vội vàng, lại khiến người ta khắc sâu ấn tượng.

Cùng với câu này, còn có câu thành ngữ: “Phiên nhược kinh hồng” hoặc “Kinh hồng điểm ảnh” là để chỉ vẻ đẹp nhẹ nhàng, kiêu diễm, vẻ đẹp khiến người ta phải kinh ngạc mà cảm thán.(sưu tầm)

"Đừng đi!"

Nàng vươn cánh tay ôm lấy cổ Tống Mạch, làm bộ muốn kéo chần lên người hẳn: "Đừng để ý đến hẳn ta, chúng ta tiếp tục!" Giờ này khắc này, nàng chầm chầm cùng Tống Mạch sáng sáng khoái khoái làm một lần, cái gì khác cũng không muốn để ý tới, cũng không muốn giả bộ nữ nhân có chút rụt rè kia.

Lửa giận của Tống Mạch ngay ở trong nhiệt tình cấp bách của nàng tiêu tan một chút, nắm lấy cánh tay nàng nhét vào trong chần, hôn nhẹ lên khuôn mặt phát nóng của nàng, thở gấp nói: "Đừng nóng vội, chờ ta giam hẳn tại, lập tức quay lại muốn nàng." Hẳn và Tô Tham Nguyệt không có thù, không thể đi đến ước hẹn mười năm luận võ là hẳn có lỗi với Tô Tham Nguyệt trước, cho nên hẳn không giết hẳn ta.

"Không muốn!" Đường Hoan kiên quyết không buông tay, hai cánh tay trắng như tuyết khoác ở trên cổ Tống Mạch lắc lư, cổ xương quai xanh đều lộ ra ngoài, trong mắt tựa như đầm nước. Tống Mạch không nỡ đẩy nàng như vậy ra, lại sợ Tô Tham Nguyệt đi rồi mà quay lại, phát tay đập tắt ngọn đèn xa xa, lại chui vào chần khuyên nàng, vừa hôn vừa khuyên: "Ngoan, ta cũng không muốn đi, nhưng... Đừng quấy, không bắt được hẳn ta... lại bị hẳn ta cắt ngang thì làm sao bây giờ?" Năm bàn tay đang cởi quần hẳn của nàng, hô hấp dồn dập.

Đường Hoan ôm lưng hẳn dùng ngực cọ sát hẳn, "Đèn tắt rồi, chúng ta núp ở trong chần, chẳng lẽ hẳn ta còn dám nhảy vào xem hay sao? Tống Mạch, nhanh lên một chút, muốn ta một lần trước, đánh nhanh thắng nhanh chàng lại đi đối phó hẳn ta!"

"Ta..."

"Chậc chậc, vị cô nương này thật đúng là nhiệt tình mà, trách không được có thể dụ Tống Mạch xuống núi một năm không trở lại, còn viết thư truyền lệnh cho thuộc hạ của hẳn..."

"Câm miệng!" Nóc nhà lại vang lên tiếng Tô Tham Nguyệt, Tống Mạch giận dữ, nói xong muốn đứng dậy.

Đường Hoan vốn cũng rất phẫn nộ, nhưng là sau khi nghe được câu sau cuối cùng cũng ý thức được không đúng, ôm chặt lấy Tống Mạch không buông tay, hướng lên nóc nhà thúc giục nói: "Người nói, Tống Mạch bảo thuộc hạ của hã làm cái gì?"

Tống Mạch khẩn trương: "A Hoan..."

"Tống Mạch, nếu người không cho hã ta nói, bây giờ ta sẽ xốc chĩa lên cho hã ta nhìn! Người nếu dám điểm huyết đạo của ta, ta với người không xong đâu!" Đường Hoan hung hăng cào hã, móng tay ngấp vào trong huyết nhục của hã, mặc dù còn không có được được chứng thực, nàng đã mơ hồ đoán được một ít.

"A Hoan, ta không phải cố ý..."

"Đúng vậy, cô nương cô tức giận cái gì chứ, rõ ràng là Tống Mạch muốn lấy lòng cô mà. Cô xem, hã và cô ở một chỗ ngay cả ta cũng không tìm thấy sung sướng một năm, cái này tốn bao nhiêu tâm tư chứ, sau đó lại viết thư trở về để cho đám thuộc hạ tìm khắp đại giang nam bắc một con mèo rách cho cô, lại yêu cầu hộ vệ toàn trang hết sức phối hợp với cô diễn trò, chặc chặc, nếu không phải trộm hai phong thư kia, ta cũng không thể tin được đây là hã. Chẳng qua Tống Mạch, việc này người làm không đúng rồi, trên thư người nói nàng là trang chủ phu nhân, nhưng ta không nhận được tin tức trang chủ Ẩn trang cưới phu nhân, đủ thấy các người còn chưa có thành thân, chưa thành thân, làm sao có thể động phòng trước chứ? Nhanh nha, nói không chừng các người đã sớm làm xong rồi ý chứ? Thôi thôi, ta lười quản chuyện hư hỏng của các người, người nợ ta một trận, lật tức ra đây đánh với ta một trận, nếu không ta thật đúng là có thể làm ra chuyện nhảy vào bên trong phòng nghe lỏm! À, cô nương không cần lo lắng, ta sẽ không đả thương đến mặt hã và vận mệnh..."

"Tô..."

"Kêu gào cái gì, Tống Mạch người khốn khiếp, lại dám gạt ta!" Đường Hoan giận dữ, dùng sức đẩy hẳn đánh hẳn.

Tống Mạch cắn răng chịu đựng, "A Hoan nàng chờ ta trở lại sẽ giải thích chonàng!" Nói xong ném cả người kèm chân tới giường dài bên kia, kéo áo ngoài qua trực tiếp xông ra ngoài từ trên đỉnh đầu, khi phá ngói còn không quên cuốn ngói vỡ cát đá sỏi sang một bên.

"Ha ha ha, chúng ta đổi chỗ khác đánh!" Tô Tham Nguyệt ngay từ lúc hẳn đã sử dụng khinh công bay xa rồi, chỉ có tiếng cười sung sướng khi người gặp họa quanh quần ở phía trên sơn trang, cho đến giờ phút này, những hộ vệ kia mới phát hiện thần trộm này lại len lén đi vào rồi, đủ thấy khinh công hàng này rất cao.

Tống Mạch không nói một lời tung người đuổi theo hẳn ta, thân hình như gió.

Chờ đến lúc Đường Hoan mặc xiêm y nhảy lên nóc nhà, xung quanh chỉ còn bóng đêm mờ mịt, ngay cả tiếng đánh nhau cũng không có, muốn đuổi theo cũng không biết đuổi theo chỗ nào.

Tống Mạch đáng chém ngàn đao này!

Đầy ngập lửa giận không có chỗ có thể trút, Đường Hoan oán hận giẫm mái ngói dưới chân.

"Meo meo..."

Phía dưới đột nhiên truyền đến một tiếng mèo kêu hoảng sợ, Đường Hoan sợ hết hồn, một lần nữa nhảy xuống, sợ đập trúng Tiểu Ngũ rồi.

"Meomeo..." Phía sau vang lên tiếng động rất nhỏ, ngay sau đó cái đầu tròntròn quen thuộc kia liền dán lên chân nàng, nhẹ nhàng cọ cọ.

Đường Hoan vội ôm Tiểu Ngũ lên, trấn an sờ đầu nó, vuốt vuốt, lâm vào trầm tư.

Mèo này là Tống Mạch để cho người ta tìm đến, hẳn còn nói nàng là trang chủ phu nhân gì đó, cho nên đám người Tiết Trạm cũng hòa nhau lừa nàng, bịa cái cớ gì mà mèo lão trang chủ nuôi, nói như vậy, Tống Mạch nhất định còn nhớ những giấc mộng kia, vậy một năm này hẳn không ở trên núi, rốt cuộc đi nơi nào?

Luôn theo dõi nàng? Nếu hẳn còn nhớ, hẳn có thể nhận được?

Cho dù hẳn nhận được, làm sao có thể dự đoán được nàng sẽ gặp phải một bộ đầu có thù oán với hẳn... Bộ đầu kia là người của hẳn?

Nếu phải, vậy đêm đó hẳn bị thương, cũng là giả vờ?

Được lắm, giả ngu giả giống như vậy, ngay cả nàng cũng bị hẳn lừa được rồi!

Vừa nghĩ đến nàng ở dưới sắp xếp của hẳn tìm mọi cách tiếp cận hẳn trêu chọc hẳn, mà hẳn nhìn như ngây thơ không biết thật ra thì không chừng bao nhiêu hưởng thụ được nàng sờ đó, Đường Hoan tức lại không có chỗ đánh. Không tìm thấy Tống Mạch, nàng, nàng tìm Tiết Trạm tìm bộ đầu tính sổ được rồi chứ! Nếu không phải hai người bọn họ phối hợp quá tốt, nàng làm sao có thể mắc mưu!

"Tiết Trạm!" Nàng ôm mèo xông ra ngoài.

"Đường cô nương tìm ta có chuyện gì?" Còn không có chạy ra viện của Tống Mạch, một bóng đen đã hạ xuống trước người nàng.

Đường Hoan không nghĩ tới hẳn đến nhanh như vậy, sững sốt một chút: "Tống, Tống trang chủ đuổi theo thích khách rồi, sao người không đi hỗ trợ?"

"Trang chủ trước khi đi phân phó chúng ta bảo vệ Đường cô nương!" Tiết Trạc bản không biết Tô Tham Nguyệt đã để lộ chuyện hai phong thư kia.

"Phải không? Thì ra Ân trang coi trọng khách nhân như thế." Đường Hoan vui vẻ cười, chợt tiến lên kéo lấy tay Tiết Trạc hung hăng véo một vòng: "Tiết Trạc ơi Tiết Trạc, người làm cho ta quá thất vọng rồi, ta vẫn cho là người là người thành thật, không nghĩ tới đằng hoàng nhất ngược lại giỏi diễn trò nhất! Nói, bộ đầu kia ở đâu?"

Vừa nghe hai chữ "diễn trò", Tiết Trạc đã biết lộ tẩy rồi, gào khóc kêu thảm thiết cầu xin tha thứ: "Phu nhân tha mạng, thuộc hạ cũng là nghe trang chủ phân phó làm việc thôi! Ngài không phải cũng chơi rất vui vẻ sao, a a a, đừng véo, tay của thuộc hạ sắp rơi rồi... Bộ đầu, bộ đầu nào? Thuộc hạ thật sự không biết mà!"

"Hừ, ai là trang chủ phu nhân của người? Bộ đầu là ai người không biết, vậy trong các người có ai từng bị Tống Mạch phái xuống núi? Chính là người trung niên dẫn ta lên núi, bộ dạng còn rất không tệ!" Đường Hoan nghiêng răng nghiêng lợi ép hỏi.

"Phu... Cô nương tha mạng, trong sơn trang thật không có người như vậy, trừ lần đó tìm mèo còn có hôm qua xuống núi mua đồ, đám người thuộc hạ cũng không rời núi nửa ngày, cô nương tới nơi này, chẳng lẽ không phải trang chủ tự mình giúp cô tới?"

Tống Mạch?

Nhưng chiều cao của bộ đầu rõ ràng...

Đường Hoan hoảng sợ: "Tổng Mạch biết “súc cốt công”?" Loại công phu này, sư phụ cũng nói chỉ là nghe đồn, cho tới bây giờ chưa từng thấy ai sử dụng.

Tiết Trạm nghe nhếch miệng: "Thuộc hạ chỉ biết là trang chủ võ công cái thế, không biết hẳn đã học võ công gì đâu. Đường cô nương, thứ cho thuộc hạ lảm miện, trang chủ đối với cô thật sự là hao hết tâm tư, cô..."

"Câm miệng, bọn họ đi đâu đánh?" Đường Hoan tức giận ngắt lời hẳn, bây giờ nàng chỉ muốn bắt lấy Tổng Mạch hành hung một trận!

Tiết Trạm ngoan ngoãn im lặng một lát, "Thuộc hạ thật sự không biết, chẳng qua, mười năm trước tổ phụ của Tô Tham Nguyệt cùng lão trang chủ đánh một ngày mới phân ra thắng bại, lần này, trang chủ e rằng cũng phải tốn chút thời gian... Đường cô nương, nếu không cô về phòng nghỉ ngơi trước?"

"Ta..."

Đường Hoan vừa muốn nói chuyện, xa xa đột nhiên truyền đến tiếng cười lớn ngông cuồng quen thuộc: "Ha ha, Tổng Mạch ta không đánh lại người, chẳng qua người cũng không đuổi kịp ta, như vậy chỉ cần ta hao hết nội lực của người, lát nữa cho người một chưởng coi như người thua, nếu là người không đuổi theo ta, ta sẽ ngày ngày đi phá chuyện tốt của người! Ha ha..."

"Tiết Trạm, theo ta cùng nhau ngăn hẳn ta lại!" Đường Hoan giận dữ, bất kể Tổng Mạch như thế nào, người này phá hỏng chuyện tốt của nàng là thật, nói xong bèn nhờ đèn đuốc xung quanh sơn trang bay về phía bóng người áo trắng đằng trước kia, Tiết Trạm khẽ giật mình sau đó cũng nhanh chóng rời mặt đất. Hai người một trái một phải chặn ở trước người Tô Tham Nguyệt, cùng Tổng Mạch đằng sau hình thành thế kỷ giác[2].

[2]Kỷ: kéo, chỉ kéo chân; giác: chỉ bắt được góc; kỷ giác: giáp công kẻ địch. Vốn là chỉ từ hai mặt giáp công kẻ địch. Hiện nay chẳng hạn như trong

chiến tranh phối hợp với nhau, tình trạng giáp công kẻ địch, hoặc phân ra một phần binh lực để kiềm chế kẻ địch.

Kinh công của Tiết Trạm không có cách nào so sánh với Tống Mạch và Tô Tham Nguyệt, nhưng cũng là nhất lưu, tùy tiện xông lên như vậy, thành công cản trở Tô Tham Nguyệt một cái chớp mắt. Mắt thấy phía sau Tống Mạch theo sát tới, trong mắt Tô Tham Nguyệt hiện lên một tia nghiền ngẫm, chạy thẳng đến chỗ Đường Hoan võ công kém cõi nhất.

"Tô Tham Nguyệt!" Thấy vậy, Tống Mạch không chút nghĩ ngợi liền rút ra nhuyễn kiếm bên hông, nhìn như một kích bình thường, nhưng có kiếm khí như rồng trực tiếp ép tới chỗ hiểm sau lưng Tô Tham Nguyệt. Lúc trước hẳn không động thủ, là muốn ganh đua kinh công cao thấp với Tô Tham Nguyệt, bây giờ Tô Tham Nguyệt toan tính vào Đường Hoan, Tống Mạch tự nhiên không nhường nữa. Võ công của hắn tốt không giả, nhưng so sánh với nàng, hẳn thà rằng thừa nhận kinh công của mình không bằng đối phương.

Tô Tham Nguyệt lần đầu tiên cảm nhận được sát ý của Tống Mạch, trong lòng rung mình, lúc này nghiêng sang một bên, khó khăn né qua chỗ hiểm, bả vai lại bị kiếm khí gây thương tích. Nhưng hắn ta không dám dừng lại, lại càng không dám chọc giận Tống Mạch nữa, nhìn chính xác phương hướng muốn chạy trốn, không ngờ cô nương đối diện kia bỗng nhiên nhoẻn miệng cười với hắn ta, tựa như tiên tử dưới ánh trăng. Tô Tham Nguyệt sửng sốt một cái chớp mắt, còn muốn bay đi, chớp mũi bay tới mùi thơm ngát ngào ngạt, thấm vào ruột gan.

Tâm thần hoảng hốt, Tô Tham Nguyệt không nhịn được còn muốn người nhiều hơn, ý nghĩ vừa nảy lên, chợt ý thức được không đúng, "Cô hạ độc ta?" Vừa ngăn cản lửa đang nhanh chóng bốc lên trong cơ thể, đồng thời cố gắng ngưng tụ nội lực đang không chịu khống chế.

Đường Hoan cười ha hả, "Làm sao có thể là độc chứ, ta thiện lương như vậy, người phá hỏng chuyện tốt của lão nương, lão nương lại lấy ơn báo oán, tặng người một phần đại lễ!" Thân hình vừa động hạ xuống trước người hắn ta, cúi đầu nhìn nam nhân ngồi xếp bằng ở nóc nhà chuẩn bị vận công chữa thương, "Chặc chặc, khuôn mặt này trông không tệ, một khi đã như vậy, ta liền cùng người..."

"A Hoan, đừng quậy." Tống Mạch nắm lấy tay nàng kéo người vào trong lòng, nháy mắt xoay người điếm huyết đạo của Tô Tham Nguyệt, lại ném hà ba bên hông Đường Hoan cho Tiết Trạm: "Mang người đi, sau khi giam lại thì giúp hắn ta giải độc." Nói xong, ôm lấy nữ nhân đang giãy dụa chửi bậy ở trong lòng hắn, tung người đi xa, rất nhanh đã biến mất trong bóng đêm khôn cùng.

Trang chủ và phu nhân đi rồi, Tiết Trạm xoa xoa tai, cầm cổ áo Tô Tham Nguyệt xách người đứng lên: "Xứng đáng, ai bảo người hai lần ba lượt gây chuyện!"

Trên người Tô Tham Nguyệt giống như có hàng vạn hàng nghìn con sâu nhỏ đang bò lổn nhổn, "Vị hộ vệ này, dù sao, ta, ta cũng không chạy được, người dứt giải được cho ta trước được không? Sắp chết rồi! Trang chủ của các người coi trọng, rốt cuộc là nữ nhân gì... A, vậy mà mang theo bên người loại vật này!"

Tiết Trạm vui sướng khi người gặp họa: "Trang chủ của chúng ta thích nữ nhân gì, cần người quản sao? Về phần giải được, trang chủ nói, giam người lại trước rồi mới giúp người, trước hết người cứ nhịn một chút đi!"

"A, xin người ... Không được, ta muốn chết... Người chờ, ta nhớ kỹ người rồi, chờ ta, chờ ta khôi phục tự do, người hãy chờ ... A, hảo hán tham mạng, ta biết sai rồi, người mau cứu ta đi..."

Trong sơn trang, tiếng chửi bậy đứt quãng của nam nhân, ngoài sơn trang, có tiếng mắng của nữ tử cùng hấn ta hô ứng lẫn nhau.

"Tổng Mạch ngươi khốn khiếp, ngươi buông lão nương ra! Đêm nay hoặc là ngươi giết lão nương, hoặc là lão nương liều mạng với ngươi!" Đường Hoan ở trong lòng Tổng Mạch vừa cào vừa cắn, áo ngoài của hấn đã sớm bị nàng xé nát rồi, bay lượn theo gió.

Tổng Mạch kệ nàng mắng, chờ khoảng cách xa sơn trang mới dừng ở một chỗ trong khe núi, trực tiếp đặt người ở trong bụi cỏ, đè hai tay nàng lại: "A Hoan, nàng nghe ta giải thích, ta không phải cố ý lừa gạt nàng, ta..."

"Như thế mà còn không gọi là cố ý sao? Vậy ngươi nói, trong một năm này ngươi đã đi đâu vậy? Bộ đầu kia có phải ngươi cải trang hay không, vì sao ngươi muốn giả vờ không còn nhớ?" Đường Hoan không đánh lại hấn, liên tiếp hỏi ra.

Tổng Mạch trầm mặc, nhìn khuôn mặt trong bóng đêm mơ hồ không rõ của nàng, qua một lúc lâu, mới nói: "Phải, ta là lừa nàng, ta cái gì cũng còn nhớ, lúc tỉnh mộng ta cũng không có hôn mê. Ta vờ hôn mê, là muốn biết nàng có thích ta một chút nào hay không, nàng vì ta mà khóc, ta thật may mắn, nàng đi rồi, ta cũng hiểu nàng, bởi vì nàng sợ ta giết nàng một lần nữa. Nhưng ta muốn biết, nàng có phải thật sự nhẫn tâm như vậy lập tức quên ta luôn hay không, khi cùng nàng trở lại sơn cốc, biết nàng không thể quên được, ta thiếu chút nữa không nhận được đi ra ngoài gặp nàng, nhưng ta lại bắt đầu hy vọng xa vời nàng sẽ chủ động đi tìm ta, giống như nàng gạt ta vậy, làm cho ta thích nàng một lần nữa. Nhưng nàng không có, chẳng những không có, còn muốn dùng cái loại phương thức kia để hoàn toàn quên ta, vậy ta đành phải lừa ngược lại nàng một lần. A Hoan, trong mộng nàng gạt ta là vì mạng sống, ngoài mộng ta lừa nàng, là muốn làm cho nàng gả cho ta, là muốn trôi qua cả đời với nàng. A Hoan, nàng gạt ta chín lần ta đều cam tâm tình nguyện, ta lừa nàng một lần, nàng tha thứ cho ta lần này, được không?"

"Hứ, ai lừa người chín lần?" Đường Hoan chửi ầm lên: "Lần thứ chín rõ ràng là người gạt ta được không? Ta đã nói thật với người, người không chịu tin, cuối cùng còn hại ta đâm mình một dao, khốn kiếp, người có biết lúc ấy ta có bao nhiêu đau không!"

"Phải, lần đó là ta có lỗi với nàng, A Hoan, ta, nếu không nàng đâm ta một dao xả giận?" Tống Mạch liên tục nhận lỗi, ôm người vào trong lòng dỗ dành, trong lòng mừng thầm. Nàng không truy cứu chuyện hấn lừa gạt, ngược lại tính toán khoản nợ trong mộng với hấn, có phải chứng minh, nàng không có thật sự giận hấn hay không?

Đường Hoan giãy dụa, đẩy người đến trên mặt đất, nhắc chân vắt lên, tay nhỏ bé đè ngực hấn lại dùng sức ép xuống: "Người cho là lão nương không dám đâm sao?"

Tống Mạch vòng quanh eo nàng, thành thành thật thật phối hợp với nàng: "Không có, nàng đâm đi, ta tuyệt đối không phản kháng."

"Không có dao ta đâm như thế nào? Kiếm của người đâu?" Đường Hoan lột áo ngoài rách tung toé của hấn, không tìm được kiếm, tiếp tục sờ xuống, kéo dài lưng hấn.

"Nàng đây là tìm kiếm hay là cởi quần áo của ta?" Tống Mạch nhin cười, nắm lấy tay nàng.

"Buông! Bớt giả bộ, đừng cho là ta không biết, người theo dõi ta một năm, nửa đêm nhất định lại điếm huyết ngũ của ta sàm sỡ ta, đêm nay ta muốn đòi lại toàn bộ! Tống Mạch ta nói cho người biết, việc này không xong đâu, đã hơn một năm ít ngày? Người ít nhất phải trả ta mấy lần một năm!" Đường Hoan ghé vào trên người hấn, ôm cổ hấn cắn lên. Nàng cũng nghẹn một năm rồi, bây giờ biết Tống Mạch đều nhớ rõ, hai người đều rõ ràng lai lịch đối phương, nàng còn có cái gì để mà nhin? Lừa gạt hay không lừa gạt, về sau lại tính, trước giải cơn thèm đã rồi nói sau!

Tống Mạch thở gấp ồ ồ, mặc nàng hành hạ, chờ khi nàng cắn đến bụng mới đứng dậy ôm lấy nàng, nắm mặt nàng: "A Hoan, Tô Tham Nguyệt có một câu nói đúng, chưa có thành thân, thì không thể động phòng. Nàng gả cho ta trước đã, gả cho ta, đừng nói một năm, cả đời này của ta đều cho nàng, nàng muốn lúc nào, ta đều cho nàng!"

Đường Hoan dùng sức lắc đầu né hẳn: "Ai muốn gả cho người? Tống Mạch người đừng tự mình đa tình, bằng cái thân thể nát này của người, đoán chừng không cần đến một năm ta đã gãy rồi, ai thích làm cả đời với người? Dưới núi còn có nhiều nam nhân tốt chờ lão nương như vậy, người..."

"Nhưng bọn họ đều không lợi hại bằng ta, không phải sao?" Tống Mạch kiên quyết không buông tay, đè lại cái gáy nàng hôn cái miệng nhỏ thích chọc tức hẳn nhất của nàng, "Nàng muốn hái nam nhân, không phải là vì làm chuyện đó? Thay vì khó khăn đi chọn, nam nhân vất vả lắm mới chọn trúng còn chưa chắc đã dùng tốt, sao không tìm người bản lĩnh tốt hái cả đời? Hơn nữa người này cam tâm tình nguyện cho nàng hái, chỉ để cho nàng hái, như vậy không tốt sao?"

"Không tốt, lỡ như ta còn có thể gặp được mặt hàng tốt hơn thì sao? Nói cái gì mà mình lợi hại nhất, da mặt người bớt dầy đi được không?" Đường Hoan bị hẳn hôn thở hồng hộc, vẫn mắng nam nhân da mặt càng ngày càng dầy này.

Tống Mạch cười khẽ, ở bên tai nàng nói: "Không phải ta khoe khoang, là chính miệng nàng nói, chẳng lẽ nàng quên rồi? Sáng sớm ở khách sạn kia, nàng vừa hôn vừa sờ nó, còn nói nó là đẹp nhất, nói ai cũng kém hơn nó, nói nàng vĩnh viễn cũng không quên được nó, còn hỏi nó có thể nhớ nàng hay không..." Nắm tay nàng lên đặt ở trên thân Tiểu Tống Mạch.

Đường Hoan vốn đã muốn, vừa chạm vào như vậy lại càng tâm ngứa khó nhịn: "Cho ta, cho ta ta liền gả cho người!"

Tống Mạch nâng tay nàng lên, đẩy lên mũi nàng: "Nàng gả cho ta trước, nhanh chóng gả cho ta, như vậy ta lập tức cho nàng. Ta thay nó nói cho nàng biết, nó nhớ nàng, nhớ nàng một năm rồi, hận không thể lập tức tới ngay bên trong nàng làm khách!"

"Vậy người cho ta đi!"

"Nàng cho nó một cái danh phận trước..."

"Ta không... mau cho ta!"

"Nếu là tốt nhất trên đời này, sao có thể không danh không phận đi theo nàng?"

"Tống Mạch người khốn khiếp, lão nương không muốn làm rồi... A, khốn khiếp, ta gả cho người được rồi chứ!"

"Được, ngày mai chúng ta thành thân luôn!" Cuối cùng cũng có được đáp án vừa lòng, Tống Mạch cảm thấy mỹ mãn, hôn tai nàng: "Nếu không, nàng kiểm tra một chút xem nó có bị nàng chơi hỏng hay không?"

"Năm mơ!" Đường Hoan mắng to, không cho nàng coi như thôi, còn muốn bảo nàng giúp hắn? Nghĩ mà đẹp!

Tống Mạch cười vang, cười xong ôm chặt lấy nàng, dịu dàng hôn nàng một cái: "Thật ra, nếu là mơ như vậy, vậy ta nguyện làm một lần nữa với nàng."

Đường Hoan không nói gì, nhưng đành hoàng lại, ngoan ngoãn tựa vào trong lòng hắn, nghĩ đến dáng vẻ ngốc nga ngốc nghếch trong mộng của hắn, nhin không được nở nụ cười.

"Nàng cười cái gì?"

"Cười chàng ngốc."

"Ta khi nào ngốc rồi?"

"Chàng vẫn luôn ngốc, trong giấc mộng ni cô kia, chàng giúp ta mặc yếm, cười chết ta rồi..."

Gió đêm hiu hiu thổi, trong bóng đêm là mùi thơm ngát chỉ có của cây rừng, không biết đôi uyên ương nào núp dưới tàng cây, thì thào thì thầm.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ha ha, thật ra thì chỉ cần có thịt ăn, Hoan Hoan mới không cần cái gì mà lừa gạt hay không lừa gạt, trời đất bao la thịt là lớn nhất!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 135: Không Sợ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch nói ngày hôm sau thành thân, Đường Hoan thật ra không cho là đúng, bởi vì nóc nhà còn hỏng lắm, lại nói Tống Mạch không phải có lão cha sao, dù không coi trọng quy củ như thế nào, cũng phải mời lão đầu tử trở về chứ?

Ai ngờ Tống Mạch căn bản chẳng quan tâm, ôm người đến trên giường ở sương phòng, kéo chăn qua rồi nằm xuống, ôm nàng nói: "Không cần. Lão đầu tử dạo chơi ở bên ngoài, hành tung bất định, ta cũng không có cách nào liên hệ với ông ấy. Chờ chúng ta chân chính kết làm vợ chồng rồi, ta cùng nàng xuống núi, đi sơn cốc bái tế sư phụ nàng trước, lại đi nơi khác du sơn ngoạn thủy, nói không chừng có thể gặp được ông ấy. Cho dù không gặp được, chung quy ông ấy cũng phải trở về, đến lúc đó nghe nói ta cưới nàng, nhất định sẽ chủ động tìm đến."

Đường Hoan nhìn hắn, không nói chuyện, rúc ở trong khuỷu tay hắn, một tay vẽ loạn ở trên ngực hắn.

Tống Mạch cúi đầu nhìn nàng: "Sao không nói chuyện?"

Đường Hoan trừng hắn một cái, nhỏ giọng hừ nói: "Ta cảm thấy mình chịu thiệt rồi, vốn có thể hái rất nhiều nam nhân, lại bị chàng bắt được chỉ có thể hái một mình chàng. Tống Mạch, không cần chàng đối tốt với ta như vậy, ta biết chàng là muốn để cho ta cam tâm tình nguyện gả cho chàng, sau đó chàng càng tốt với ta, ta lại càng không rời đi, phải không?"

"Quả nhiên cái gì cũng không lừa được nàng." Tống Mạch ôm eo nàng lên, mặt đối mặt nhìn nàng: "Những sách kia ta cũng không phải là xem vô

ích. Trên đó nói hồng nhan dễ già, ta nếu như không đối tốt với nàng, chờ tương lai ta già rồi, mặt khó coi, phía dưới cũng không lợi hại rồi, nàng cũng lại chớ mắt ta, một cước đá ta ra đi hái nam nhân khác thì làm sao bây giờ? Chỉ có đối tốt với nàng, tốt đến mức nàng không nỡ rời đi, ta mới yên tâm."

Hắn nghiêm trang nói những lời không đứng đắn, Đường Hoan cười đến muốn dừng cũng không dừng được, chìa tay kéo mặt hắn: "Chàng nói chàng, lúc đầu bảo thủ thành thật như vậy, bây giờ sao miệng lưỡi trơn tru thành như vậy? Còn hồng nhan dễ già nữa chứ, ta cũng xấu hổ thay cho chàng." Hồng nhan tính là cái gì? Hồng nhan dù đẹp cũng không đẹp bằng hắn, làm cho nàng ngấm thế nào cũng không ngấm đủ.

Tống Mạch khẽ hôn nàng: "Ta nếu là không học nàng đòi bại, làm sao có thể thỏa mãn những ý nghĩ sắc kia của nàng? Nàng thích nhất lúc ta trêu chọc nàng, phải không?"

Trong mắt hắn có hài hước, Đường Hoan cũng là một chút cũng không đỏ mặt: "Phải thì như thế nào? Nam hoan nữ ái thiên kinh địa nghĩa, chớ mắt nhất là những kẻ giả đứng đắn kia, giống chàng vậy, vừa mới bắt đầu ta muốn hái chàng, chàng không tình nguyện giống như ta muốn giết chàng vậy, sau này thật sự tiến vào, còn không như sói?"

Tống Mạch ôm nàng cười: "Sớm biết hôm nay, khi đó ta nhất định chủ động muốn nàng."

Đường Hoan cọ cọ hắn: "Bây giờ tới một lần?"

Tống Mạch kẹp lấy chân nàng: "Đêm mai rồi hãy nói, ngủ đi."

Đường Hoan tức giận cắn hắn một cái, qua một lát, nhẹ giọng nói: "Chàng không cần lo lắng, chờ chàng già thành như vậy, ta cũng già rồi, sớm không còn hứng thú với nam nhân nữa. Sư phụ ta từng nói, bà năm mươi tuổi sẽ thoái ẩn giang hồ, tìm một trấn nhỏ mở cửa hàng làm bà chủ, sau đó

chọn một tiểu khất cái thuận mắt dưỡng lão cho bà. Ta nếu như không gặp được chàng, nhất định cũng sẽ giống như bà. Bây giờ ở cùng một chỗ với chàng rồi ..."

"Sao?" Cầm Tống Mạch để trên đỉnh đầu nàng, ngửi hương thơm phát ra từ nàng, bàn tay to nhẹ nhàng sờ phía sau lưng nàng. Năm mươi tuổi, hẳn phải trông đến năm mươi tuổi...

Đường Hoan chui vào trong lòng hắn: "Ta đây cũng không cần nhật tiểu khất cái rồi, chúng ta tự mình sinh con dưỡng lão."

Tống Mạch thỏa mãn cười: "Được, sinh thêm mấy đứa, một đứa không nghe lời, sẽ có đứa nghe lời."

"Thế bây giờ chúng ta sinh luôn?" Tay nàng lại sờ soạng xuống dưới.

"Tối mai lại sinh, ngủ đi." Hắn kịp thời ngăn nàng lại, cúi đầu nói.

Đường Hoan tức ghê gớm, như vậy hắn cũng không mắc mưu, thật là mất mặt.

Tống Mạch buồn cười, hắn đã sớm sờ thấu triệt nàng rồi, từ trong ra ngoài.

~

Sáng sớm ngày hôm sau, Tống Mạch gọi Tiết Trạm tới hỏi tình hình của Tô Tham Nguyệt, biết tối hôm qua người thông hiểu dược lý của sơn trang đã hỗ trợ tìm ra giải dược giải độc cho Tô Tham Nguyệt rồi, bây giờ trói người nhốt ở trong phòng, hắn gật gật đầu: "Tiếp tục trói hắn ta, chờ sau khi ta và phu nhân rời khỏi sơn trang, lại cởi trói cho hắn ta. Đúng rồi, hôm nay ta và phu nhân thành thân, các người sửa lại nóc nhà, trang trí lại sơn trang từ trong ra ngoài, chuẩn bị rượu và thức ăn ngon, buổi tối ta uống rượu cùng các người."

"... Thuộc hạ tuân lệnh!" Tiết Trạm mừng rỡ, thành thân rồi, về sau cũng không cần giày vò nữa đâu nhỉ?

Hắn hết sức phấn khởi đi thông báo cho những người khác.

Khoé miệng Tống Mạch cũng hơi nhếch lên, xoay người đi vào trong phòng gội người còn đang ngủ nướng dậy, "Dậy thôi, những vật như hỉ chúc (nến cưới) có thể để cho bọn họ đặt mua, hỉ phục phải tự chúng ta đi chọn."

Đường Hoan dụi dụi mắt, bất mãn than thở: "Mặc hỉ phục gì chứ? Cũng không phải chưa từng mặc, mọi người cùng nhau ăn bữa cơm náo nhiệt một chút là được rồi?"

"Không được, lần trước động phòng hoa chúc là một mình ta trôi qua ..."

"Chàng bớt nhắc đến đi, chàng còn tốt được nằm ở trong hỉ phòng, ta thế nhưng ở phòng chứa củi cho muỗi đốt một đêm!" Nhắc tới cái này Đường Hoan lại tức giận, chột ngồi dậy, túm gối đầu lên ném hẳn, không ngờ Tiểu Ngũ đã nằm ở trên gối đầu, bởi vì móng vuốt móc chắc, bị nàng ném cùng rangòai.

Tống Mạch một tay đón mèo một tay đón gối đầu, bất đắc dĩ nhìn nàng: "Tối hôm qua không phải nhận lỗi với nàng rồi sao? Sao lại tức giận rồi?" Nói xong đặt đồ ở trên giường, tự mình mặc quần áo chonàng, mặc gần nửa canh giờ, hai người mới thần thanh khí爽 xuất phát.

Buổi sáng ở tú lâu chọn hỉ phục thành phẩm, cần làm chút sửa chữa sơ qua, hai người đi từ lâu ăn cơm, lại đi dạo ở trong thành nửa ngày rồi lại đi tú lâu, hai bộ hỉ phục đều đã chuẩn bị xong rồi. Tống Mạch một tay xách bọc quần áo một tay dắt nàng, sau khi ra khỏi thành lập tức ôm lấy người, thi triển khinh công trở về Cô Vân Phong, cuối cùng trước khi mặt trời lặn trở về sơn trang.

Chẳng những Ân trang trang trí vui mừng, trong nắng chiều, cả tòa Cô Vân Phong phảng phất đều phiêu tán hương vị vui sướng.

Ý cười trong mắt Tống Mạch căn bản không cách nào che dấu.

Đường Hoan vừa mắng hăn ngốc vừa sửa soạn cho hăn, chỉnh trang ngọc thụ lâm phong rồi, lại không nỡ để cho hăn đi ra ngoài.

Tống Mạch cúi đầu hôn trán nàng, ở bên tai nàng nói nhỏ: "Ngoan, nàng trang điểm trước, ta đi tiếp bọn họ uống vài chén, rất nhanh sẽ trở lại."

"VẬY chàng nhanh lên một chút!" Đường Hoan xoa xoa Tiểu Tống Mạch, không cam lòng tiễn hăn đi ra ngoài.

Chẳng qua nghĩ đến buổi tối có thể đại chiến vài trận rồi, Đường Hoan lập tức lại hưng phấn lên, nhanh chóng lột sạch mình, rồi mặc vào áo ngực đồ thêu quần sa mỏng đỏ thắm, đảo mắt chính là bộ dáng kiều diễm của tân nương. Nhìn nhìn mỹ nhân trong gương, Đường Hoan vừa lòng cười, bước chân nhẹ nhàng trở lại trên giường, trùm khăn trùm đầu lên.

Sự phụ, mặc dù con không thể hái vô số nam nhân, nhưng con hái được đoá đẹp nhất lợi hại nhất này, ngay cả người cũng nói đánh không lại hăn, như vậy, đồ đệ không tính ném mặt mũi của người đi chứ? Ngài cứ yên tâm, tương lai nếu con sinh con gái, con sẽ để cho con bé kế thừa y bát của Hái Hoa môn chúng ta, tuyệt đối sẽ không để cho bản lĩnh của chúng ta thất truyền.

~

Tống Mạch nói được thì làm được, không để cho Đường Hoan chờ lâu lắm, rất nhanh đã trở lại rồi. Đẩy cửa ra, bên trong tĩnh lặng không tiếng động, trong lòng hăn hoảng hốt, biết rõ nàng không có khả năng lặng yên không một tiếng động rời khỏi sơn trang, vẫn là sợ nàng đi, cho đến khi xông vào nội thất nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn ngồi ở trên giường kia, thấy

tân nương che khăn trùm đầu của hần, quả tim mới trở về chỗ cũ, đập “thình thịch thình thịch”, vì nàng mà đập.

"A Hoan, cuối cùng ta cũng chân chân chính chính cười được nàng rồi."
Hần đứng ở trước người nàng, cúi đầu gỡ khăn trùm đầu của nàng xuống. Nàng không mang mũ phượng hoa lệ kia cũng không mang châu ngọc đầy đầu, chỉ dùng trâm ngọc búi kiểu búi tóc đơn giản, chặmrãi ngẩng đầu nhìn hần, một khuôn mặt phấn so với mẫu đơn đầy vườn còn đẹp hơn.

"A Hoan..."

"Kêu la cái gì, nhanh làm việc chính đi!" Đường Hoan không chịu nổi cái loại ánh mắt dịu dàng như muốn chìm chết người này của hần, vươn tay kéo luôn đai lưng của hần.

Tống Mạch nhìn nàng cười, nhìn nàng hai ba cái đã lột sạch hần, sau đó dùng cái loại ánh mắt người thường nhìn vàng mà nhìn chòng chọc vào hần. Mắt thấy nàng muốn kéo quần áo của mình, hần thẳng tắp vỗ xuống, đè tay nàng lại: "Đừng nhúc nhích, để cho ta giúp nàng."

"Vậy chàng nhanh lên một chút đi!" Đường Hoan ưỡn ngực đẩy hần.

"Gọi tướng công nghe thử trước đã?" Tống Mạch đè chặt nàng, dụ dỗ nói.

Đường Hoan vừa muốn nói không gọi, trong lòng vừa động, sợ hãi gọi hần: "Tống thí chủ, người làm cái gì vậy? Ta là tiểu ni cô, người ép buộc bắt ta đến thành thân cùng người, còn muốn bức bách ta làm loại chuyện này, Phật tổ mà biết, sẽ phạt người xuống A Tỳ địa ngục!"

(Địa ngục A Tỳ; hay còn gọi là địa ngục vô gián.

Địa ngục này dành cho những người mắc năm tội nặng. Đó là giết cha, giết mẹ, giết A La Hán, phá hoà hợp Tăng và làm thân Phật ra máu.)

Tống Mạch ngó ra, lập tức ngồi dậy, cười nói: "Tiểu sư phụ nói chuyện gì vậy, không phải người trăm phương nghìn kế muốn gả cho ta sao?" Vươn tay kéo hi phục rộng thùng thình của nàng ném sang một bên, tiếp theo nâng đầu nàng lên, bàn tay to sờ dây thắt sau cổ nàng.

Đường Hoan nhắm mắt lại cầu xin: "Nhị thúc đừng như vậy, con là chất nữ của người mà..."

Tống Mạch cởi yếm của nàng rồi đi cởi quần nàng: "Không sao, chúng ta không phải là ruột thịt." Lột quần lụa đỏ thắm cùng quần trong xuống, nhìn nàng một chút, trong mắt hiện lên ý cười trêu chọc, ngay sau đó đầu tiến vào trong đũng quần nàng, tựa như đang nhìn cái gì, lại giống như đang tìm cái gì.

Đường Hoan nhẹn không được đá hấn một phát: "Giết heo, người có cần hèn mọn như vậy hay không?"

Tống Mạch nhẹ giọng cười, ném quần rồi nhào vào trên người nàng, "Hồi đó nàng thêu chữ lên quần ta, bây giờ ta nhìn xem trên quần nàng có thêu tên của ta hay không, để cho ta ngày ngày đêm đêm dán vào nàng." Nói xong dè hai tay nàng lại, cúi đầu nhìn hai luồng "ngọc tuyết hồng anh" kia của nàng.

(Ngọc tuyết hồng anh: Trơn nhẵn như ngọc, trắng như tuyết, hồng = màu, ngọt như anh đào.(đây là kiến giải của mỗ =))))

Đường Hoan khẩn trương muốn tránh: "Sư phụ, đừng nhìn nơi này của Tiểu Ngũ, nơi này của Tiểu Ngũ không giống với người."

"Không sao, bây giờ nơi này của Tiểu Ngũ lớn hơn rồi, nhìn đẹp lắm, ăn... ngon lắm." Tống Mạch nuốt xuống mấy cái, một ngụm ngậm một quả tròn mút lên, phát ra tiếng vang "chộp chộp".

Đường Hoan lập tức nhũn cả người, ưỡn ngực bôn cho hấn, thanh âm lại hết sức lo lắng: "Đại ca, đừng... tướng công rất nhanh sẽ trở lại rồi, để cho gã nhìn thấy, gã sẽ đánh chết ta!"

"Không sợ, gã cũng không về được nữa, ta tận mắt nhìn gã hạ táng rồi." Trong miệng Tống Mạch đối một quả tròn, vừa ăn vừa dùng tay trái nặn bên kia, cái nào cũng không lạnh nhạt. Ăn đủ rồi, chậm rãi dờ xuống.

Đường Hoan thở gấp kẹp lấy thắt lưng hấn không cho hấn xuống nữa: "Thiếu gia, xin chàng tha cho Tiểu Ngũ đi, chỉ cần chàng bỏ qua cho ta, Tiểu Ngũ cái gì cũng đáp ứng chàng..."

Tống Mạch vừa hôn từ bụng nàng đi xuống, vừa đề hai chân nàng lại: "Cái gì cũng đáp ứng ta? Vậy giao nàng cho ta trước đi, thiếu gia ta rất muốn!" Đôi môi lửa nóng hạ xuống trên đùi non mềm trắng mịn của nàng, hạ xuống chỗ nào, khi rời đi chỗ đó sẽ nhiều ra một vết màu hồng.

Đường Hoan chống nửa người trên dậy, nhìn hấn nâng một chân nàng lên đặt ở trên vai vừa hôn vừa vuốt ve, nghiêng răng nghiêng lợi: người đồ hộ viện hèn hạ, trước tiên giết phu quân ta rồi lại tới ép buộc ta, không sợ thiên lôi đánh xuống sao?"

Tống Mạch giương mắt nhìn nàng: "Không sợ, chết dưới hoa mẫu đơn, có thể muốn đại tiểu thư một lần, thiên lôi đánh xuống tính là cái gì?" Chậm rãi hôn từ bắp chân nàng trở lại, hôn đến giữa.

Đường Hoan khó nhịn thúc giục hấn: "Tướng quân, tướng quân, ta không nỡ bỏ chàng, nhưng ta lập tức sẽ phải đi đầu thai rồi, chàng muốn ta đi, giúp ta hoàn thành yêu cầu của quý sai!" Nhìn đầu nam nhân cuối cùng cũng đến giữa hai chân nàng, nàng cũng không chống đỡ nổi nữa, một lần nữa ngã về trên giường, nhắm mắt hưởng thụ vui sướng đã lâu không gặp.

Tống Mạch hút một ngụm dừng một chút: "Không vội, quá nhanh sẽ làm đau nàng, ta cũng không nỡ đối với nàng như vậy."

Đường Hoan bị hấn làm cho thân thể từng đợt phát run: "Điện hạ, điện hạ, mau dừng lại, vết thương ở ngực ta còn chưa khỏi..."

"Phải không? Vừa rồi ai thúc giục bốn vương nhanh lên một chút, hay là người lại đang giở thủ đoạn lạt mềm buộc chặt gì đó?" Tống Mạch thở gấp bò lại trên người nàng, đầu gối đẩy hai chân nàng ra, đỡ chính mình muốn xông qua cửa: "Yên tâm, ta sẽ cẩn thận động tác, tuyệt đối không làm đau vết thương trên ngực người." Cúi đầu hôn một cái, từ từ đẩy vào trong.

Đường Hoan cào lưng hấn: "Tổng trang chủ, ta, ta chỉ là đến bái sư học nghệ, không ngờ người không bằng cầm thú như thế, ý thể hiệp người... Chạm một chút, đau..."

Tống Mạch thật sự ngây ngẩn cả người, "... Không phải đã đi vào rồi sao?" Quả thật rất chặt, nếu không phải nàng kêu đau, hấn nhất định phải xông vào toàn bộ rồi.

Đường Hoan tủi thân ai oán trừng hấn: "Đã một năm không có tiến vào đây!"

Tống Mạch á náy ăn hết nước mắt của nàng, trì hoãn một lát mới từ từ động, dịu dàng dỗ dành nàng: "Đều là ta không tốt, về sau, mỗi đêm đều tiến vào."

"Cái này còn không kém nhiều lắm." Thích ứng rồi, chân mày Đường Hoan giãn ra, bắt đầu hừ hừ a a kêu lên.

Một năm không chạm vào, Tống Mạch quả thật không nhịn được, nhắc chân nàng lên một lèo động xong một hồi, sau đó mới thả chậm tốc độ, nghiêm túc nói với nàng: "Thật ra, vừa rồi làm đau nàng, cũng có thể là nó lại lớn lên một chút."

"Cái gì lại lớn... Xí, thật không biết xấu hổ!" Đường Hoan thật sự là không chịu nổi nam nhân này, nhìn nghiêm trang, còn tưởng rằng hấn muốn nói cái

gì, không nghĩ tới là lời này.

Tống Mạch vẫn nghiêm túc hỏi nàng: "Nàng rất thích không phải sao?" Ghé vào bên tai nàng nói nhỏ: "Bởi vì thích, cho nên nơi đó càng... chặt."

Cùng nàng so xem ai biết trêu ghẹo hơn sao? Đường Hoan cười trộm, đột nhiên ôm thắt lưng hấn kêu to lên: "A, Tống Mạch chàng sâu hơn một chút nữa, mau đâm vật lớn của chàng vào càng sâu hơn một chút... Chàng bị miếng ta làm cái gì?"

Tống Mạch dừng động tác lại, bất đắc dĩ nhìn nàng: "Từ từ sẽ đến, da mặt ta còn không có dày đến trình độ đó, nàng nói như vậy, trước mắt ta có chút ăn không tiêu."

"Ha ha... A..."

Đường Hoan muốn cười hấn, nam nhân đột nhiên nổi cơn điên, quỳ gối trước người nàng dốc sức hoạt động, đung đưa đến nàng cũng không nói ra được bất kỳ câu đầy đủ nào nữa.

Nến đỏ chập chờn, bóng người trên màn gấm mỏng khẽ đung đưa, khi thì rất có quy luật đung đưa trước sau, khi thì đột nhiên thay đổi tư thế, kèm với thanh âm nam nữ cao thấp dây dờn cùng một chỗ.

Rốt cuộc thể lực không bằng hấn, Đường Hoan bại trận trước, nhũn thành một đống bùn nhão theo hấn đung đưa. Nàng nhìn nam nhân đang ra sức cày cấy này, rõ ràng mấy lần đều suýt cho nàng rồi, lại miễn cưỡng dừng lại. Đường Hoan đột nhiên có chút đau lòng, dồn sức ôm lấy hấn, "Tống Mạch, chàng có phải đang sợ hãi hay không, sợ đây là một giấc mộng khác, cho nên không dám cho ta?"

Tâm sự bị nói toạc, Tống Mạch mở mắt ra nhìn nàng, chống lại cơn mắt ngập nước đầy tình ý của nàng, hấn đột nhiên không sợ nữa, "Không sợ, cho

dù là mộng,cho dù sau khi kết thúc phải bắt đầu một cuộc đời mới, ta cũng không sợ, bởi vì ta còn có thể tìm được nàng, còn có thể thích nàng, còn có thể cưới nàng. A Hoan, tiếp theo, sinh con cho ta!"

Hắn chặn đôi môi đỏ mộng đang thở dốc của nàng, ở trong tư vị tiêu hồn không gì sánh kịp cho nàng, hai tay ôm thật chặt.

Không biết qua bao lâu, gió ngừng mưa nghỉ.

Đường Hoan ghét bỏ đẩy hẳn: “Được rồi, nếu không đi xuống, ta sắp thở khôngra hơi rồi.” Nam nhân ngọc này, nói là không sợ, thật ra vẫn là sợ đi?

"A Hoan..."

Tống Mạch chậm rãi ngẩng đầu, hôn lông mày của nàng hôn mắt của nàng.

Hắn không sợ, vừa xác nhận thật sự đây không phải là sau giấc mộng, hẳn vẫn là rất vui mừng, vui mừng nàng còn ở dưới thân hắn, vui mừng còn có nguyên vẹn một đời, chờ nàng và hắn.

"A Hoan, chúng ta lại tới một lần."

"Được..."

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 136: Ngoại Truyện 1: Ân Trang Náo Loạn

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Sau khi thành thân, cuộc sống tựa hồ cũng không có bao nhiêu thay đổi, Tống Mạch dẫn theo Đường Hoan đi dạo cảnh đẹp quanh Cô Vân Phong một lần, sau đó liền chuẩn bị cùng nàng trở về sơn cốc bái tế sư phụ. Nguyệt Hạm y nhân ở trên giang hồ tội ác chồng chất, rất bị nhân sĩ chính phi nhỗ, nhưng bà dù sao cũng nuôi dưỡng Đường Hoan trưởng thành, hơn nữa đối với Đường Hoan cũng là thương yêu dốc ruột dốc gan, Tống Mạch thật lòng cảm kích bà, không có nữ ma đầu này, hấn và nàng cũng sẽ không đến được với nhau.

Nhưng Đường Hoan không muốn đi, Ân trang nàng còn chưa có chơi đủ đâu. Tiết Trạm thích cười, Sở Bình xuất quỷ nhập thần, còn có Tô Tham Nguyệt bị giam kia, cũng là mặt hàng tốt dung mạo hơn người, không thể đựng vào, nhìn một chút được chứ? Hoa có trăm dạng hồng, nam nhân có muôn vàn tuấn[1], Tống Mạch có đẹp hơn nữa, ngày ngày nhìn cũng là như thế, giống như sơn hào hải vị ăn mãi cũng sẽ chán, thỉnh thoảng nếm thử chút thức ăn bình thường, ngược lại càng có thể nổi bật điểm đặc biệt của món ăn quý và lạ.

[1] Hoa có trăm dạng hồng, nam nhân có muôn vàn tuấn: câu gốc “hoa có trăm dạng hồng, người cùng chó bất đồng”, có nghĩa là hoa có trăm loại màu đỏ, nhưng mỗi loại màu đỏ lại có sắc thái khác nhau, người và chó đều là động vật nhưng vẫn khác nhau (câu này thường dùng với ý mỉa mai), còn câu của mục Hoan là hoa có trăm loại đỏ, nam nhân có trăm loại đẹp, mỗi loại đẹp đều khác nhau.

Tống Mạch biết rõ sắc tâm của nàng, tuy nói thê tử muốn nhìn nam nhân khác khiến cho trong lòng hấn không quá thoải mái, nhưng nàng chính là một người không đứng đắn như vậy, hấn nếu là trói buộc nàng, hai người nhất định sẽ gây lộn ấy chứ? Lại nói, trong một năm kia nàng cũng không phải là chưa từng nhìn, Tống Mạch lúc ấy cũng đã có thể tiếp nhận, lúc này càng sẽ không ngăn cản. Nàng nhìn người khác cũng không phải là người khác nhìn nàng, không thiệt thòi là được. Lại nói, nàng có thể thấy hay không còn là một chuyện khác.

"Nàng muốn nhìn thì nhìn đi." Hấn thoải mái nói, bàn tay bóp hông nàng lại tăng thêm sức lực, làm chút trừng phạt nhỏ.

"Tống Mạch chàng đối với ta thật tốt." Đường Hoan nằm sấp ở ngực hấn khen hấn, hôn một cái, cười xấu xa nói: "Vậy chàng để cho mười sáu hộ vệ đều cởi sạch quần áo cho ta nhìn, ta so sánh hộ bọn họ một chút, nhìn xem người nào có dáng người tốt nhất. Chẳng qua ta cũng sẽ không nhìn không bọn họ, ta sẽ hỏi thăm rõ ràng bọn họ thích cô nương như thế nào, tương lai chúng ta xuống núi, nhất định tìm cho bọn họ, mang về cho bọn họ làm vợ. Cũng không thể trang chủ chàng hàng đêm sinh ca, bọn họ chỉ có thể trở mặt nghe tiếng động chứ?"

"Yên tâm, bọn họ ở xa, không nghe được." Tống Mạch còn không đến mức hành hạ những thuộc hạ kia như thế, đã sớm sắp xếp bọn họ đi đến trong góc tường nào đó rồi, bảo đảm nàng kêu đến lớn tiếng hơn nữa cũng không truyền tới bên kia đâu. "Chẳng qua, ta là đường đường trang chủ, có thể phân phó bọn họ làm chuyện nghiêm chỉnh, loại yêu cầu cởi quần áo vô lại này, ta thật là không mở miệng được. A Hoan, nàng thật sự muốn nhìn thì tự mình nghĩ biện pháp, ta không ngăn cản nàng cũng không giúp nàng, còn có, không cho bỏ thuốc, lại càng cho phép lấy danh nghĩa của ta ép buộc bọn họ."

Đường Hoan bất mãn trừng hấn: "Nhìn chàng loại hẹp hòi này, yên tâm, không cần những thủ đoạn kia, ta vẫn có thể nhìn như thường!"

Tống Mạch không nói chuyện, tung mình đè lên trên người nàng, làm chuyện mình thích làm. Cho tới cuối cùng Đường Hoan khóc xin hẳn dừng lại, Tống Mạch không nghe, "A Hoan, làm người phải công bằng, ta mặc nàng làm bậy, nhưng mà sau khi nàng làm bậy một lần, cũng phải mặc ta làm bậy một lần."

"Nhưng, ta còn chưa có ra tay đâu mà."

"Chính là bởi vì nàng chưa có ra tay, ta chiếm tiện nghi của nàng trước mới có thể phóng túng nàng, phải không? Nếu không nhìn thể tử của mình đi tìm người khác, nàng nói trong lòng ta có thể dễ chịu sao?" Tống Mạch vừa động vừa cắn tai nàng, "Dễ chịu không?"

"Khốn kiếp."

Kết quả bị đồ khốn chinh phạt một đêm, chính là ngày hôm sau ngủ thẳng đến buổi trưa mới tỉnh. Đường Hoan nhắm mắt lại rằm rì, đưa tay tìm kiếm nam nhân, không có sờ thấy, bắt được một con mèo mập mạp. Mèo không tồi, nàng ôm mèo tiếp tục ngủ một lát, ngủ đủ rồi, đứng lên mặc quần áo, và lúc Tống Mạch đi vào gọi nàng ăn cơm.

Đường Hoan nghi ngờ nhìn hẳn: "Hôm nay sao chàng dậy sớm như vậy? Có phải là nhắc nhở trước bọn họ hay không?"

Tống Mạch nhận lấy Tiểu Ngũ ngồi ở bên cạnh: "Nàng cảm thấy, ta sẽ tự nói với thuộc hạ của mình, nói trang chủ phu nhân muốn đi nhìn lén bọn họ? Trái lại là nàng, cố gắng làm kín đáo một chút, đừng để cho bọn họ thoáng cái đã nhìn ra tâm tư hèn hạ của nàng."

Đường Hoan trêu chọc hẳn: "Ha ha, chàng có phải lo lắng bị bọn họ biết thân phận hái hoa tặc của ta, sau đó đoán được chàng là bị ta hái mới khăng khăng một mực với ta? Thật ra thì cho dù bọn họ không biết ta là hái hoa tặc, bằng những thuốc bột kia cũng có thể nhìn ra ta không phải là cô nương

đứng đắn, chàng đó, ở trong mắt bọn họ, đã sớm không phải là trang chủ tự như thần tiên kia rồi!"

Tống Mạch chăm chú nhìn đôi môi hồng nhuận không ngừng đóng mở của nàng, nói: "Tùy bọn họ đoán thế nào, chỉ cần nàng đừng bại lộ thân phận của mình là được. Nàng nếu là dám nói cho bọn họ biết nàng là hái hoa tặc, sau này đừng nghĩ lại tiếp tục nhìn nam nhân khác, ta nói được làm được."

Đường Hoan tức đến cầm gối ném hẳn: "Nam nhân sĩ diện đến chết, chàng chờ, sớm muộn gì có một ngày kình công của ta sẽ vượt qua chàng, đến lúc đó ta truyền bá rộng khắp ra xung quanh những việc làm ngốc nghếch kia của chàng, xem chàng làm thế nào!"

Tống Mạch cười một cái, dịu dàng nhìn nàng: "Vậy nàng luyện võ thật tốt, ta chờ."

~

Mặc dù nói mạnh miệng ở trước mặt Tống Mạch, Đường Hoan thật ra vẫn là rất có tự mình hiểu lấy, biết cả Ẩn trang trừ những hạ nhân thô sử kia, sợ rằng võ công của nàng là kém cõi nhất, cho nên nàng không định nửa đêm đi nhìn trộm, bởi vì như vậy nhất định sẽ bị Tiết Trạm Sở Bình phát hiện.

Nàng chuẩn bị quang minh chính đại!

Nàng đi đến bên hồ trên lưng chừng núi dạo một vòng, trở lại gọi Tiết Trạm Sở Bình tới trước người: "Ta luyện kiếm ở bên hồ, không cần thận quăng Thanh Tuyền kiếm vào trong hồ rồi, nhưng ta không biết bơi, hai người các người giúp ta đi mò kiếm nhé." Đến lúc đó trên người hai người ướt tí ta tí tách, Tiểu Tiết Trạm Tiểu Sở Bình nhất định cũng sẽ hiện ra hình dáng.

Tiết Trạm còn đang suy nghĩ làm sao cự tuyệt, Sở Bình đã mở miệng trước: "Phu nhân, trong đám người thuộc hạ kỹ năng bơi của Tiết Trạm tốt

nhất, chuyện tìm kiếm giao cho hãn dư dả, thuộc hạ còn có chuyện quan trọng trong người, lui xuống trước." Nói xong chạy như một làn khói, căn bản không cho Đường Hoan cơ hội cứu vãn.

Đường Hoan hận đến nghiến răng nghiến lợi, thấy ánh mắt Tiết tỵ xoay tới xoay lui cũng đang tìm cơ, trực tiếp quát: "Tiết tỵ, có phải người cũng không để trang chủ phu nhân là ta đây ở trong mắt hay không?"

"Không phải, chỉ là thuộc hạ."

"Không có chỉ là, lập tức đi tìm kiếm cho ta, nếu không phải trang chủ của các người đang bế quan, ta phải cần tới các người giúp? Đi mau!" Đường Hoan mới không nghe hãn giải thích, quơ vò kiếm muốn đánh hãn.

Tiết tỵ liếc trang chủ "bế quan luyện võ" nơi xa một cái, nhận mệnh mà đi.

Đường Hoan vui thích đi theo phía sau, ánh mắt ở trên người Tiết tỵ trên dưới đánh giá, ngầm nghĩ xem có biện pháp nào để cho hãn cởi sạch quần áo hay không.

Đến bên hồ, Tiết tỵ không chút do dự nhảy xuống nước, rất nhanh đã mò được trường kiếm Đường Hoan cố ý ném xuống, sau đó bơi lên mặt nước, cánh tay dài vung lên, Thanh Tuyền kiếm liền đâm vào trong một gốc cây khô bên hồ. Tiết tỵ rất hài lòng với ngón này của mình, xa xa gọi Đường Hoan: "Phu nhân, người nhanh đi thu lại đi!"

"Làm phiền người rồi, mau đi lên đi." Đường Hoan cười khen hãn, bước nhanh đi lấy kiếm, dư quang lạng lẽ để ý động tĩnh của Tiết tỵ.

Tiết tỵ từ từ bơi đến bên hồ, đến chỗ nông, vừa muốn đứng lên, chợt ý thức được không ổn, lúng túng sờ sờ đầu: "Phu nhân, thuộc hạ bây giờ bề ngoài không ngay ngắn, người trở về sơn trang trước là được rồi, lát nữa thuộc hạ sẽ trở về."

"Như vậy sao được? Được rồi, Tiết Trạm người mau lên đây đi, chớ như đại cô nương còn coi trọng cái gì mà bề ngoài hay không bề ngoài, mau đi lên, giúp ta luyện mấy chiêu, trang chủ của các người không rảnh, người tạm thời chỉ điểm ta một chút."

Nàng cười ngây thơ hồn nhiên, trái tim của Tiết Trạm lại trên dưới nháy loạn, trang chủ phu nhân lại đang nói láo rồi, nhất định là có mục đích gì không thể cho ai biết. Từ chối thẳng dĩ nhiên không được, hẳn suy nghĩ một chút, sáng khoái nhận lời: "Nếu phu nhân không chê thuộc hạ ngu dốt, thuộc hạ liền bêu xấu rồi, kính xin phu nhân ở chỗ này chờ một lát, thuộc hạ trở về sơn trang đổi lại bộ quần áo, rồi lập tức trở lại." Vừa nói, người đột nhiên vọt ra khỏi mặt nước, chỉ là không có bay đến chỗ Đường Hoan bên này, mà là đạp nước bay đến một bên khác, mấy lần tung người đã mất đi bóng dáng.

Đừng nói đến hình dáng của Tiểu Tiết Trạm, Đường Hoan đến cả loại cảnh xuân quần áo ướt dính thân kia cũng không thấy!

Tiết Trạm chết tiệt, nàng coi như là nhận rõ rồi, nhìn dễ bắt nạt, thật ra thì xảo quyệt hơn ai hết!

Không có biện pháp tóm được Tiết Trạm, Đường Hoan lại lần nữa theo dõi Sở Bình, kiên nhẫn đợi mấy ngày, đợi xác định Sở Bình đi ra ngoài, Đường Hoan lặng lẽ nấp ở trong phòng Sở Bình. Võ công của nàng không bằng hẳn, nửa đêm tới đây nhất định sẽ bị Sở Bình phát hiện, nhưng cảm sào chờ nước như vậy, chỉ cần nàng khống chế tốt hô hấp, Sở Bình tuyệt đối không phát hiện được.

Nàng mặc một bộ y phục dạ hành nằm sấp ở trên xà nhà. Bây giờ là giữa hè, Sở Bình bên ba một ngày ở bên ngoài, trở lại nhất định phải tắm gội đi? Cho dù tối nay không tắm, còn có tối mai đó, nàng ngày ngày chờ, không sợ không chờ được ngày đó!

Rất nhanh bên ngoài đã truyền đến động tĩnh.

Đường Hoan hưng phấn mà ló đầu ra.

Kết quả là thấy Sở Bình trực tiếp ngồi xếp bằng ở trên giường, luyện công rồi.

Đường Hoan đã sớm làm xong chuẩn bị loại này, cũng không thất vọng, nhưng liên tiếp đợi bốn năm lần, tính nhẫn nại của nàng cuối cùng hao hết, trực tiếp nhảy xuống hỏi hẵn: "Sở Bình, người chẳng lẽ đều không tẩm sao?"

Sở Bình lập tức nhảy xuống giường, quỳ một chân trên đất, cúi đầu nói: "Phu nhân tới đây giám sát thuộc hạ luyện công, thuộc hạ không dám cởi quần áo mạo phạm phu nhân."

"Làm sao người biết ta ở chỗ này? Trang chủ của các người nói cho người?" Đường Hoan cau mày hỏi.

"Không phải, thuộc hạ trời sinh khứu giác hơn người, trên người phu nhân. mặc dù rất nhạt, thuộc hạ vẫn là phân biệt ra được, cho nên luyện công cả đêm, không dám lười biếng." Sở Bình bình tĩnh đáp.

Lỗ mũi thính thế?

Đường Hoan giơ cánh tay lên dùng sức ngửi, căn bản mùi gì cũng không có, chẳng qua đúng là Tống Mạch từng khen trên người nàng thơm, nhưng Tống Mạch cách nàng cực kỳ gần đó!

"Như thế mà người cũng có thể ngửi thấy được, người là chó sao!" Nàng tức giận hỏi.

"Phu nhân anh minh, thuộc hạ đúng là là "chó". " Sở Bình vẫn là giọng nói không có mảy may gợn sóng như trước kia.

Đường Hoan nhìn hần, tâm tư chuyển đến nơi khác: "Người bao nhiêu tuổi rồi?"

"Hai mươi lăm."

"Ha ha, cùng tuổi với trang chủ cửa các người, nói như vậy hần cũng là "chó" rồi?" Đường Hoan cười to, trước kia nàng không nghĩ tới loại vật này, bây giờ được Sở Bình nhắc tới như vậy, nàng mới nghĩ đến vấn đề cảm tình. Nàng nhỏ hơn Tống Mạch sáu tuổi, cảm tình là "rồng", lợi hại hơn "chó".

Sở Bình không nhịn được ngẩng đầu nhìn nàng một cái, thật sự không hiểu là "chó" có cái gì đáng bật cười, chẳng qua trang chủ phun hân vốn là không phải là người thường, nhịn một chút đi.

Không chiếm được tiện nghi của Sở Bình, Đường Hoan trở về trêu chọc Tống Mạch, khi hần lại lần nữa quỳ gối phía sau nàng, nàng cười ha hả: "Không trách được chàng thích tư thế này, thì ra là bởi vì chàng là "chó"!"

Lúc nàng nằm sấp trên xà ngang, Tống Mạch cũng đứng ở nóc nhà, tự nhiên nghe được nàng và Sở Bình nói những cái gì, nghe vậy cũng không cảm thấy chỗ nào buồn cười, chẳng qua là thấy nàng cười thành như vậy, hần không nhịn được hỏi nàng: "Vậy nàng nói cho ta biết, "rồng" làm sinh hoạt vợ chồng, như thế nào?"

Đường Hoan không chút nghĩ ngợi: "Đương nhiên là bay lên làm."

Tống Mạch giữ lấy eo nàng, vừa động vừa nói: "Bay sao? Tốt lắm, ngày mai nàng nhìn Tô Tham Nguyệt xong, đến bên bờ vách đá sau núi tìm ta, ta để cho nàng bay."

Tim Đường Hoan bị hần dụ giữa giây, "Làm sao bay?"

"Ngày mai sẽ nói cho nàng biết."

"Chàng. A, nhanh lên một chút."

"Còn chưa đủ nhanh sao? Được, như vậy như thế nào?" Tống Mạch cố ý xuyên tạc ý của nàng, ra vào như gió, đâm vào phần nàng chỉ có thể kêu lên, cũng không còn cách nào thúc dục hẳn nhanh lên một chút cho nàng nữa.

Có cái này treo, lúc Đường Hoan lại đi tìm Tô Tham Nguyệt cũng có chút không yên lòng rồi, tất cả suy nghĩ trong đầu đều là Tống Mạch. Đợi nàng phát hiện Tô Tham Nguyệt bị Tiết Trạm trói giống như cái bánh chưng dài mảnh, mà Tiết Trạm phụng lệnh của trang chủ không chịu mở trói cho Tô Tham Nguyệt, Đường Hoan cười gõ gõ một đám dây thừng buộc chặt với nhau trên người Tô Tham Nguyệt, chửi nhau hai câu với hẳn, xoay người chạy về phía sau núi.

"Tống Mạch, chàng mau đi ra ngoài!" Nàng đứng ở đỉnh núi, hướng về vực sâu thăm thẳm nhìn không thấy đáy lên dưới hô to.

Lời còn chưa dứt, phía sau đột nhiên truyền đến một luồng lực mạnh, Đường Hoan khiếp sợ quay đầu lại, đối diện với áo trắng phật của Tống Mạch. Hẳn vươn tay tiếp được nàng, ôm nàng hạ xuống trên vách đá dựng đứng cao chót vót, dưới chân là tảng đá gồ ra chỉ có thể chứa một người độc lập. Trái tim Đường Hoan đã vọt lên tới cổ họng rồi, cơ thể dính sát vào vách đá, quay đầu nhìn: "Chàng không phải nói muốn bay “làm” sao?"

Tống Mạch đứng vững không có chật vật như nàng, vừa cởi quần vừa nói: "Có thể bay một lát, nhưng không phải là bây giờ. A Hoan, nàng thích ở bên ngoài, hay là bên trong?" Ngón tay buông lỏng, quần rơi ngay xuống, tròng mắt đen mím cười nhìn nàng.

Đường Hoan khẩn trương vừa hưng phấn, trái tim đập “thình thịch thình thịch” liên tục: "Bên trong bên ngoài gì?"

Tống Mạch mỉm cười, không có chút nào báo trước mà nhắc người lên, hấn dựa vào vách đá, nâng bắp đùi nàng giống như bế trẻ con “xuy xuy”, để chonàng mặt quay về phía mây mù mịt mờ lưng chừng núi: "Như vậy là nàng ở bên ngoài" , sau đó bước chân chuyển một cái, ở trong tiếng kêu to của nàng đỡ nàng ở trên vách đá dựng đứng, hấn đứng ở giữa hai chân nàng, nhắc chân nàng lên vắt lên ngang hông mình, chôn ở bộ ngực phập phồng kịch liệt của nàng nói: "Như vậy chính là nàng ở bên trong, thế nào, nàng chọn cái nào?"

"Muốn, ta đều muốn, Tống Mạch, ta yêu chàng chết mất!" Đường Hoan nhắm mắt kêu to, hai tay ôm thật chặt nam nhân của nàng.

Nam nhân có thể cho nàng loại kích thích này, độc nhất vô nhị.

Mà mẫu nam nhân độc nhất vô nhị, là của nàng rồi,

Đời đời kiếp kiếp.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 137: Ngoại Truyện 2: Thần Tiên Quyến Lữ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan cùng Tống Mạch đi dạo đến Ba Lăng, đang là cuối tháng tư đầu tháng năm, phố lớn ngõ nhỏ đều đang vì đua thuyền rồng Đoàn Ngộ mà sôi trào, khắp nơi có thể thấy được thuyền rồng đèn rồng, lớn nhỏ không đều, có rất nhiều là thuyền lớn dùng cho đua thuyền, có rất nhiều là đồ chơi khắc gỗ cho trẻ con chơi đùa.

Xa xa, Đường Hoan nhìn thấy một cửa hàng đèn lồng.

Nàng quay đầu hỏi Tống Mạch: "Chàng còn có thể làm đèn rồng không?"

Tống Mạch không đáp hỏi ngược lại: "Nàng muốn?" Dĩ nhiên có thể. Nói đến kỳ lạ, rõ ràng là chín giấc mộng, cảm giác lại giống như chín đời, thứ trong mộng biết, sau khi tỉnh mộng vẫn khắc ở trong đầu.

Đường Hoan cười lắc đầu, chỉ cửa hàng thuyền rồng chếch đối diện: "Ta muốn muốn chiếc thuyền rồng, lúc Đoàn Ngộ, chúng ta cũng đi đua đi?"

Tống Mạch vừa muốn nói chuyện, bên cạnh một hỏa kế của cửa hàng đèn lồng cười chen miệng nói: "Cô nương, nghe khẩu âm của cô không phải là người địa phương sao? Không phải là ta giới nước lạnh, hiện tại tay chèo tốt hoặc là đều bị hộ nhà giàu đoạt đi, hoặc là tự tổ đội đi đua thuyền, các người không tuyển được người có bản lĩnh thật sự, cẩn thận chớ bị một số người lừa dối." Hắn mới vừa đi ra ngoài treo đèn lồng, nhìn thấy ở cửa đứng một đôi nhân vật tựa như thần tiên, không nhịn được nhìn nhiều một chút, sau đó đã nghe được lời nói không phải dân trong nghề của cô nương kia.

Đường Hoan xoay qua bắt chuyện với hấn: "Vị tiểu ca này, chúng ta mới đến, đúng là không hiểu quy củ đua thuyền, chỉ muốn hỏi thăm một chút, có quy định phải bao nhiêu người chèo thuyền ư? Chỉ hai chúng ta được không?"

Hỏa kế lúc đầu còn lắng nghe, sau khi nghe tới đó đột nhiên cười lên ha hả: "Cô nương là tới nói đùa sao? Trên thuyền rộng nhiều nhất ba mươi hai người, tất cả mọi người đều thuê ba mươi hai tay chèo thuyền, ít hơn nữa thì đấu với người khác nhất định phải chịu thiệt! Hai người, cô nương cho là đây là du hồ ngắm cảnh sao? Ha ha, chẳng qua cô nương trái lại có thể cùng vị công tử này thuê chiếc thuyền ở bên cạnh quan sát thi đấu, rất nhiều tiểu thư phu nhân hộ nhà giàu cũng là làm như vậy. Được rồi, hai vị tiếp tục đi dạo đi, tadia vào làm việc đây!" Nói xong cười đi vào.

Đường Hoan ôm cánh tay Tống Mạch làm nũng: "Thế nào, chàng cũng làm chiếc thuyền rộng cho ta, chúng ta đi tranh tài nhé?"

Tống Mạch bất đắc dĩ nhìn nhìn nàng, nắm tay nàng đi về phía trước: "Những người đó vì cuộc thi đấu này chuẩn bị một năm, chúng ta nếu không sử dụng công phu, đi rồi phải thua không thể nghi ngờ, dùng võ công, nàng vui sướng rồi, những người đó chẳng phải là mệt mỏi một năm vô ích? Nàng nếu là muốn ngồi thuyền, chúng ta đi du hồ là được rồi."

"Không muốn, ta chỉ muốn xem chàng thi đấu với bọn họ, cùng lắm thì chúng ta đến điểm cuối cứ tiếp tục đi về phía trước, không tranh cờ đích với bọn họ là được chứ gì." Đường Hoan gãi lòng bàn tay hấn, nàng thi đấu là vì tham gia náo nhiệt là vì nhìn dáng vẻ hăng hái của Tống Mạch, cũng không phải là vì danh tiếng tục vật gì.

Tống Mạch không có biện pháp từ chối nàng, đành phải chấp nhận.

Hai người thuê một tiểu viện ở, Tống Mạch mua đồ dùng để làm thuyền rộng, sau đó là không ra khỏi cửa rồi, mỗi ngày ngồi ở trong viện gõ gõ

đậpđập, khắc khắc vẽ vẽ, vẽ mặt chuyên chú y hệt một thợ thủ công đích thực. Đường Hoan thích ngắm dáng vẽ này của hần, lại nhìn tòa tiêu viênsạch sẽ này một chút, dường như lại trở lại đoạn thời gian trong mộng xem hần làm đèn kia.

Có lẽ là đợi quá nhàm chán, vừa có lẽ làm muốn làm chút gì khao nam nhân của mình, nàng thay một thân áo váy nông phụ bình thường, trên đầu buộc khăn hoa nhỏ, sớm chiều đi ra ngoài mua thức ăn, trở lại tự mình làm cho hần. Chạng vạng hai người ngồi ở trong sân ăn cơm, nàng kể với hần những chuyện vụn vặt của phụ nhân gặp phải lúc đi mua thức ăn, hần lắng lắng nghe, mặt mày như vẽ trong nắng chiều, nhìn nàng ánh mắt lấp lánh, thần thái phấn chấn.

Ra cửa đi dạo một vòng, sau khi trở về, Đường Hoan ôm gối ngồi ở trên giường, nhìn Tống Mạch lau chùi ở bên dưới, chờ hần lên, nàng nhào lên trên lưng hần xoa bóp vai cho hần: "Tướng công, nhìn chàng làm việc khổ cực như vậy, ta đâm bóp lưng cho chàng nhé, thư giãn gân cốt."

Tống Mạch thoải mái mà ừ hừ, hài lòng: "Nương tử hiền lành như thế, vi phu một chút cũng không cảm thấy khổ."

"Phải không? Vậy chàng có thể bảo đảm đoạt giải nhất không?" Đường Hoan mong đợi hỏi, nắm đấm nhỏ bé ở trên lưng hần nện qua lại.

"Cái này." Tống Mạch trầm tư một lát, "Bên này cao thủ tập trung, vi phu cũng không nói chính xác được."

"Hừ, nếu không nói chính xác được, vậy ta không xoa bóp cho chàng nữa!" Đường Hoan tức giận nhéo hần một cái, lật mình xuống, kéo chăn qua che kín đầu. Tống Mạch muốn vào, nàng chèn cả bốn góc chăn ở phía dưới không để cho hần vào, nam nhân ôm đống chăn vội cuống quít cầu xin tha thứ: "Nương tử xin thương xót, vi phu cả ngày này toàn dựa vào nghĩ tới

buổi tối có thể gần gũi với nương tử. Lòng nhiệt tình mới tiếp tục kiên trì được, nương tử nếu là không cho ta, ngày mai ta sẽ không làm nữa!"

"Không cho, trừ phi chàng thề có thể đoạt giải nhất, nếu không sau này cũng đừng mơ chạm vào ta!" Đường Hoan ở trong chần buồn buồn nói.

"Được được được, ta thề, giải đua thuyền năm nay nhất định đoạt giải nhất cho nương tử xem!"

Đường Hoan lập tức vén chần lên, mắt cười nhẹ nhàng nhìn hẳn: "Tướng công thật là lợi hại!" Gương mặt hồng hồng, kiều diễm quyến rũ.

Tống Mạch không nói hai lời nhào tới, thò tay liền kéo áo ngực đỏ tươi của nàng ném sang một bên, vùi đầu ăn một miếng to.

Tướng công quá lợi hại, tiếng kêu hừ hừ a a của tiểu nương tử kéo dài đến gần nửa đêm mới dần dần ngừng lại. Ngày thứ hai sắc trời mới vừa hừng sáng, nam nhân thần thanh khí爽 đã thức dậy tiếp tục làm việc rồi, mà nương tử nũng nịu của hẳn ngủ thẳng đến buổi trưa mới dậy, đi ra ngoài mua thức ăn, gương mặt hồng nhuận phong tình quyến rũ người, dẫn đến vô số người đi đường dừng chân ngắm nhìn.

Đảo mắt đã đến Đoan ngo, bên hồ Động Đình gần trăm chiếc thuyền rồng đồ sộ song song, đám tay chèo ăn mặc đủ màu khác nhau hồng quang đầy mặt (chỉ tinh thần phơi phới), chỉ chờ ba tiếng trống vang sẽ đánh trống xuất phát ngay. Duy nhất không giống với năm trước là, lúc này ánh mắt của đám dân chúng trên bờ đều quăng đến trên một chiếc thuyền rồng phong thái hiên ngang bên cạnh. Thuyền rồng kia làm quả thật đẹp, nhưng hấp dẫn mọi người không phải là thuyền, mà là một đôi nam nữ áo trắng trên thuyền. Nam nhân hai tay bắt sau lưng đứng ở mũi thuyền, chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt tuấn đạt, mà nữ nhân ngồi ở dưới chân hẳn, trong ngực ôm một cái trống đỏ cỡ quả dưa hấu, một tay chống cằm chống ở trên trống, giữa đầu nói cùng nam nhân cái gì đó, lúm đồng tiền như hoa.

Hồ Động Đình (chữ Hán: 洞庭湖; bính âm: Dòngtíng hú; Wade-Giles: Tung-t'ing Hu) là một hồ lớn, nằm ở phía Đông Bắc tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc. Đây là hồ điều hòa của sông Dương Tử (hay Trường Giang). Kích thước của hồ phụ thuộc vào mùa, nhưng về tổng thể nó là một trong số bốn hồ nước ngọt có diện tích bề mặt lớn nhất tại Trung Quốc, cùng các hồ như Bà Dương, Hồ Luân và Thái Hồ. Tên của hai tỉnh Hồ Bắc và Hồ Nam được đặt căn cứ theo vị trí của 2 tỉnh này so với hồ. Hồ Bắc nghĩa là phía bắc hồ và Hồ Nam nghĩa là phía nam hồ.

Rốt cuộc da mặt Tống Mạch không có dày như Đường Hoan, thủy chung đưa lưng về phía mọi người, chờ tiếng trống bắt đầu thi đấu vừa vang lên, liền vận chuyển nội lực thúc thuyền xuất phát.

Thuyền rồng không chèo mà chuyển động, thế đi như cầu vồng, nhóm tay chèo trên thuyền rồng bên cạnh kinh hãi quên cả động tác, thấy vậy dân chúng bên bờ rối rít hô to thần tiên hạ phàm.

Đường Hoan ngửa đầu nhìn Tống Mạch, đầu mang ngọc quan dung nhan tuấn lãng, áo bào màu trắng theo gió phe phẩy bay phất phới, chỗ nào còn là hán tử thô tục nói lời không đứng đắn trên người nàng tối hôm qua?

Nhưng nàng cứ thích Tống Mạch như vậy, bất kể hấn ở trước mặt người khác là cái dạng gì, ở bên cạnh nàng, hấn không e dè mà làm bậy cùng nàng. Nàng thích sự nghiêm trang vào ban ngày của hấn, càng thích sự hạ lưu vô sỉ của hấn vào buổi tối, Tống Mạch như vậy, là chỉ thuộc về riêng nàng, là đối xử tốt nhất của hấn với nàng, là biểu hiện chân chân chính chính tiếp nhận hái hoa tặc là nàng đây của hấn.

"Tống Mạch, kế tiếp chúng ta nên đi đâu? Chàng. kỳ quái, bên kia có chiếc thuyền rồng đuổi theo tới rồi!" Đường Hoan bỗng đứng lên, kinh ngạc nói.

Tống Mạch quay đầu nhìn, phát hiện trên thuyền kia mặc dù ngồi đầy tay chèo, nhưng bọn họ không có người nào chèo thuyền, tất cả đều ngơ ngác mà nhìn vị lão giả tóc trắng đứng ở phía trước kia. Tống Mạch nhìn sang, lão giả kia như có cảm giác, quay đầu nhìn, ý tứ hàm xúc không rõ mà cười một cái, đưa tay chỉ cờ đích phía trước.

"Chàng biết ông ấy?" Đường Hoan không thấy rõ tướng mạo của đối phương, thấy sắc mặt Tống Mạch khó coi, thấp giọng hỏi.

"Yên tâm, không phải là kẻ thù, ngồi vững vào." Tống Mạch giải thích đơn giản, ngay sau đó không nói thêm nữa, toàn lực ứng phó.

Nhưng là, phía sau chiếc thuyền kia vẫn là đuổi kịp, mắt thấy sắp vượt lên trước rồi.

Vẻ mặt Đường Hoan đại biến, trên đời này, thậm chí có người võ công còn lợi hại hơn Tống Mạch? Nàng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của lão giả bởi vì khoảng cách đến gần mà dần dần rõ ràng, lại liên tưởng lời nói của Tống Mạch, bưng bình đại ngộ.

Đó là lão trang chủ Ân Trang, lão cha của Tống Mạch hẳn!

Chẳng qua là, Tống Mạch mới hai mươi lăm tuổi, sao cha hẳn thoát nhìn có năm sáu chục rồi? Muộn như thế mới sinh nhi tử?

"Tống Mạch, chàng đánh thắng được cha chàng không?" Đường Hoan ngược lại không có sự khẩn trương khi sắp gặp cha mẹ chồng, nàng là gả cho Tống Mạch, cũng không phải là lão đầu tử, ông ấy nhìn nàng không thuận mắt cũng không sao, mà lấy tính tình của Tống Mạch, căn bản sẽ không bị lão đầu tử thao túng. Lại nói, nếu là Tống Mạch bởi vì câu nói đầu tiên của lão đầu tử mà do dự, nàng một đao thiến hẳn!

"Không đánh một trận làm sao mà biết, chờ ta trở lại." Tống Mạch cười nhìn nàng một cái, tung người bay về phía cờ đích, chân đạp mặt hồ yên

chuyển nhẹ nhàng.

"Ha ha, tiểu tử con vậ mà sử dụng lừa gạt!" Bên kia lão giả phát ra một tiếng cười to, đột nhiên xoay người một cước đá vào trên thuyền phía dưới, thuyền kia tựa như lúc đến cấp tốc lui về, vừa vặn dừng ở bên đó lúc trước, cùng đám thuyền rồng tụ hợp một chỗ, đồng loạt quan sát hai thế ngoại cao nhân đập nước mà bay phía trước. Trong nháy mắt hai người đã giao thủ bốn năm hiệp, mắt thấy người trẻ sắp chạm vào cờ đích rồi, đột nhiên người già tung một cước, mà khi người già muốn ra tay cướp đoạt, trường kiếm kia của người trẻ đâm một phát liền bức ông ta phải lùi lui.

Một trận này, đã kéo dài gần nửa canh giờ, Đường Hoan cũng chậm rãi từ từ thúc thuyền tới rồi, bất đắc dĩ gọi bọn họ: "Này, hai người muốn đánh nhau, có thể đổi chỗ khác hay không? Những người đó còn muốn đua thuyền đây!"

Vừa dứt lời, lão giả chột bỏ qua Tống Mạch bay về phía nàng bên này, giảnh trước Tống Mạch một bước vững vàng dừng ở trên thuyền, chăm chú nhìn nàng đánh giá, "Ừm, tiểu cô nương trông không tệ, lá gan cũng lớn, thấy công công nhà mình cũng không sợ, không tệ. Đến đây, nói cho ta nghe một chút, con là làm thế nào biến tiểu tử lầm lì kia thành bộ dạng dạng da mặt dày bây giờ này?" Đường Đường trang chủ Ấn Trang cùng một đám dân chúng bình thường đua thuyền, người da mặt không dày có thể làm ra được?

"Phụ thân, " Tống Mạch kéo Đường Hoan ra sau, mặt lạnh nhìn lão đầu tử, "Được rồi, người cha đã gặp, có thể đi rồi."

"Có ai nói chuyện với cha ruột như con không?" Lão giả phẫn nộ, mở miệng mắng hằn: "Hôm nay nếu không phải vợ của con ở chỗ này, ta nhất định đá con vào trong nước cho cá ăn!"

Đường Hoan nghe không nhịn được ló đầu ra nhìn ông: "Lão trang chủ, người đá đi, không cần phải để ý đến con, chính con muốn thấy hấn rơi vào trong nước đấy!"

"A Hoan!" Tống Mạch cau mày nhìn nàng.

"Ha ha, xem xem, ngay cả vợ của con cũng thấy con không vừa mắt. Aiz, thôi, ta cũng không quấy rầy vợ chồng son các con nữa." Lão giả ngoắc ngoắc Đường Hoan: "Tới đây gọi một tiếng phụ thân, ta có thứ tốt cho con, choxong ta đi luôn."

"Thứ tốt gì ạ, người cho con trước, con xác định là thứ tốt mới gọi người." Đường Hoan giẫy khởi tay Tống Mạch đi qua, cò kè mặc cả.

Lão giả cười đến không khép miệng lại được, từ trong ngực lấy ra một cái vòng tay ánh vàng lấp lờ lóa mắt: "Đó, chính là cái này. Trước kia đồ gia truyền của Tống gia chúng ta là những võ công tuyệt thế kia, sau đó ta và bà bà con cảm thấy bí tịch võ công quá tục, bèn đặc biệt xuống núi tìm người làm cái này. Con hãy nhận lấy, tương lai cháu trai của ta cưới vợ rồi, con lại truyền nó cho vợ nó." Vừa nói vươn tay đưa cho nàng, "Mau, gọi ta một tiếng phụ thân, gọi xong ta đi ngay."

Đường Hoan trợn mắt hốc mồm, hồi lâu mới nói: "Phụ thân, con gọi người một tiếng, xin người cầm đồ gia truyền nhà chúng ta đi được không?" Vòng ngọc cũng được mà, nhìn còn lịch sự tao nhã, nào có một cái vòng tay hoàn toàn bằng vàng như vậy? Nàng nhớ được Tống gia là chủ nhân của Ẩn trang, không phải là nhà thổ tài chủ mà!

"Ha ha, ta mặc kệ, con đã gọi rồi, vòng tay này đã là của con rồi!" Lão giả hét vòng tay vào trong tay nàng, cười híp mắt nhìn nàng: "Nha đầu tốt, sớm sinh cháu trai cho ta, đến lúc đó ta nhất định trở lại uống tiệc đầy tháng của nó, lúc đó ta cần phải tận mắt nhìn, có một thằng con làm li đã đủ rồi, ta cũng không muốn thêm một thằng cháu làm li nữa! Được rồi, các con

tiếp tục chơi đi, ta đi đây!" Nói xong tung người rời đi, tay áo dài ngược gió phấp phới, thoáng như nhận bay về chốn cũ.

Đường Hoan đưa mắt nhìn lão nhân đi xa, nhìn nhìn vòng tay, đeo ở trên cổ tay, đưa đến trước mắt Tống Mạch, hỏi hần: "Đẹp không?"

"Đẹp." Tống Mạch cười ôm nàng ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng cắn tai nàng: "Đồ gia truyền cho con dâu cũng có rồi lúc nào sinh con trai cho ta?"

"Xí, cái gì gọi là sinh cho chàng? Sinh ra, đó cũng là con ta." Đường Hoan dựa vào hần, nhỏ giọng mắng một câu, từ từ cũng cười.

Hai tháng sau, kẻ thù lớn nhất của Đường Hoan chưa tới, Tống Mạch tự mình bắt mạch cho nàng, cười đến không khép miệng lại được: "A Hoan, rốt cuộc con của nàng tới rồi."

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiểu Giai Nhân)

Chương 138: Ngoại Truyện 3: Thời Gian Mang Thai Hạnh Phúc

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Sau mấy trận tuyết lớn, Tết đến rồi.

Không tính một năm đó Tống Mạch theo dõi nàng, đây là lần đầu tiên Đường Hoan và Tống Mạch ăn Tết cùng nhau. Trước kia, nàng đều là ở cùng sư phụ, cả tháng giêng sư phụ đều sẽ mang theo nàng đi vào trong thành, mua quần áo mới chải bím tóc đẹp cho nàng sau đó ngắm đèn lồng buổi tối tết Nguyên Tiêu, đợi nàng trưởng thành, sư phụ liền dẫn đi xem bà hái hoa.

Bây giờ, Đường Hoan còn rất nhớ sư phụ.

"Lại nhớ lão nhân gia bà?" Tống Mạch nghiêng đầu nhìn nàng. Bây giờ bụng nàng hơn sáu tháng rồi thích nằm nghiêng, hẳn không thể ôm nàng vào trong ngực giống như trước, chỉ có thể dán vào lưng nàng ngủ. Vào đông trời sáng tới chậm, hiện tại bên ngoài còn tối om om, nghe thấy nàng có động tĩnh, hẳn lập tức tỉnh lại, chống tay lên, lại thấy nàng nhìn vào bên trong gần người.

Đường Hoan trừng mắt nhìn một cái: "Đã nói với chàng bao nhiêu lần rồi, sư phụ ta chỉ lớn hơn ta mười hai tuổi, lớn hơn chàng sáu tuổi, làm sao lại là lão nhân gia? Cái này nếu để cho bà nghe thấy, thế nào cũng phải trối nơi đó của chàng lại."

Sau khi mang thai, tính tình nàng càng lớn lối hơn trước kia, Tống Mạch vội vàng nhận lỗi: "Cũng là ta không biết nói chuyện. A Hoan yên tâm, chờ nàng sinh con xong, chúng ta đi ngay sơn cốc tế bái sư phụ một lần nữa, nói cho bà biết tin tức tốt này."

Lúc này Đường Hoan hài lòng, vừa định nói gì, bấp chân bên trái đột nhiên rút lên, đau đến nàng kêu không ngừng, "Tổng Mạch nhanh lên một chút, chân trái vừa rút gân rồi!"

Tổng Mạch ngay từ lúc nàng cau mày đã chui vào trong chăn, nghe được là chân trái, bện rộn thuần thục đi lên bẻ ngón chân nàng. Cách ngày sinh lang trung dự tính còn có ba tháng, nhưng bên trong sơn trang đã đưa đến babà đỡ rồi, Tổng Mạch từ trong miệng các bà ấy học được rất nhiều việc. Ăn xuống một lát, đợi nàng nói không đau rồi, hấn vừa xoa bóp bấp chân cho nàng, lúc này mới thuận thế từ phía trước nàng chui lên, khẽ hôn khuôn mặt nhỏ nhắn có chút béo ra của nàng: "Cực khổ nàng rồi."

Đường Hoan vốn còn muốn oán trách hai câu, thấy như vậy, nhất thời lại cảm thấy vì hấn khổ mấy tháng này cũng không tính là cái gì, dù nói thế nào, đó cũng là con của nàng mà. Nàng tựa vào trên cánh tay hấn, kéo bàn tay to của hấn cùng nhau sờ cái bụng phình phình, nhẹ giọng nói chuyện, bất giác lại ngủ mất.

Lúc tỉnh lại lần nữa, sắc mặt hồng nhuận tinh thần sung mãn.

Tính tình nàng vốn là không yên tĩnh được, bà đỡ cũng nói mỗi ngày đi lại nhiều hơn tương lai sinh con cũng dễ dàng, Tổng Mạch bèn theo nàng đi dạo trong sơn trang.

Đường Hoan ngó đông nhìn tây, "Kỳ quái, làm sao một hộ vệ cũng không nhìn thấy vậy? Có phải đều tránh ta hay không!"

Tổng Mạch cười khổ. Từ lần trước sau một lần cùng nàng làm bậy ở trên bờ vách đá, hứng thú của nàng đối với nam nhân khác cũng không lớn, không còn muốn đi rình coi những hộ vệ kia nữa, chỉ là thấy mặt vẫn là có lời nói trên cột một hồi. Hấn không có cách làm khó nàng, đành phải dẫn nàng xuống núi sớm, để cho những hộ vệ kia dễ sống. Lần này trở về, nàng có bầu, lại càng trở thành nhân vật cả sơn trang đều không dám trêu

chọc,đám người Tiết trạm không dám ngỗ nghịch nàng nữa, nhưng lại không chịu được sự trêu ghẹo của nàng, đành phải trốn càng xa càng tốt, đơn giản không để cho nàng nhìn thấy.

"Không phải, bọn họ nào dám trốn trang chủ phu nhân? Là ta cho bọn họ xuống dưới chân núi ăn Tết rồi,hàng năm canh giữ ở Ẩn trang, cũng là mấy ngày Tết này bọn họ có thể thoải mái một chút." Hãn thuận miệng bịa lý do, ở cùng nàng cái khác không có học được, bản lĩnh mở mắt nói dối càng ngày càng cao.

Đường Hoan đâu phải không biết chân tướng? Nàng chỉ là muốn trêu chọc Tống Mạch.

Nàng bất mãn trừng hãn: "Vậy lúc nào thì bọn họ trở lại? Hơn nửa năm này chàng cũng không chịu đựng vào ta, chỉ sợ không ta đã sợ chàng ngán rồi, bây giờ ta muốn sợ người khác. Tống Mạch ta cho chàng biết, chàng nếu là dám nói bọn họ phải đợi ta sinh con xong mới trở về, vậy ta sẽ không sinh."

Tống Mạch kịp thời che miệng nàng lại: "Chớ nói nhảm, ngày kia, ngày kia bọn họ trở lại ngay thôi, đến lúc đó ta để cho nàng mỗi ngày thay đổi một người sợ, được rồi chứ?"

Đường Hoan được yêu chiều mà lo sợ, "Thật?"

Tống Mạch khép lại áo choàng trên người cho nàng, ánh mắt dịu dàng: "Đến lúc đó nàng chẳng phải sẽ biết sao?"

Ngày kia đảo mắt đã tới.

Ban đêm, Đường Hoan tựa nghiêng vào trên gối đại nghênh, thúc giục Tống Mạch nhanh đi gọi người một chút.

8435e5dde71190ef5b6cf0a8c81b9d16fdfa6035

Tống Mạch nhẹ giọng thương lượng với nàng: "Bọn họ rất cuộc đều là đại nam nhân chưa thành hôn, da mặt mỏng, hay là tắt đèn đi, nàng, nàng sờ ngực cũng có thể, không cho sờ chỗ khác, biết không?"

Đường Hoan cười hắc hắc: "Thế nào, chàng sợ đem chàng ra so sánh với đám thuộc hạ của chàng?"

Tống Mạch bất đắc dĩ hôn nàng một cái, "Cả ngày đều không đứng đắn, bây giờ chỉ có hai chúng ta không có gì, tương lai sinh con trai con gái, cũng không thể làm trò trước mặt con như vậy, tránh cho dạy hư bọn chúng. Được rồi, nàng ở đây chờ, chớ lộn xộn, lát nữa ta để cho bọn họ đi thẳng tới trước giường, nàng khẽ duỗi tay là có thể sờ tới." Nói xong lại a oán mà khẽ hôn nàng, ở trong nụ cười xấu xa của Đường Hoan thối đèn, xoay người đi ra ngoài.

Bên ngoài phòng cũng là một mảnh đen kịt, đưa tay không thấy được năm ngón thực sự, Đường Hoan trở tay mò vòng tay mình chấu giấu ở dưới gối đầu, không có tìm được, đoán ngay ra được nhất định là bị Tống Mạch trộm đi rồi.

Thật là, hắc cho là không nhìn thấy nàng sẽ coi lời hắc là thật sao? Thuộc hạ gì đó, nhất định là hắc giả trang rồi.

Rất nhanh, cửa bị đẩy ra, có người đi ba bước lui hai bước tới đây rồi.

"Người là hộ vệ nào? Bớt lè nhè, nhanh tới đây!" Đường Hoan nín cười, không nhin được mà thúc giục.

"Bẩm phu nhân, trang chủ nói thuộc hạ có thể giấu diếm thân phận." Thanh âm của hộ vệ có chút khàn, từ từ di chuyển đến trước người nàng.

"Thanh âm này, ta chưa từng nghe qua mà? Aiz, trang chủ của các người thật là hẹp hòi, không để cho các người theo ta, nếu không bằng vào thanh

âm tác cũng có thể nghe ra được. Thôi, cởi quần áo, cho ta sờ một chút."
Đường Hoan nhắc tay lên, nhẹ nhàng xé áo trên người nam nhân.

Hộ vệ của hộ vệ bỗng chốc nặng lên, "Phu nhân, như vậy không tốt đâu? Trang chủ, trang chủ đang ở bên ngoài đó, hơn nữa, bây giờ lạnh như thế."

Đường Hoan cười ngắt lời hẳn: "Người lo lắng cái gì? Trang chủ của các người đã để cho người đi vào rồi, chắc chắn sẽ không để ý đâu, mặt khác các người võ công cao siêu nội lực thâm hậu, còn sợ chút lạnh này? Nhanh lên một chút, đừng để cho ta thúc dục lần thứ hai, nếu không ta chỉ cần la hét đau bụng, trang chủ của các người có thể ché luôn người ra, người tin hay không?"

"Phu nhân tha mạng, thuộc hạ lập tức cởi!" Trong bóng tối thanh âm của hộ vệ cũng run lên rồi, loẹt cào loẹt quẹt cởi quần áo, "Phu nhân, xong rồi."

Đường Hoan đưa tay sờ, đụng phải cơ ngực lồi lên, vội vàng dùng một cái tay khác che miệng lại, lúc này mới không có cười ra tiếng. Tay nhỏ bé từ lồng ngực đi xuống, đụng phải quần, lập tức mất hứng: "Ta bảo người cởi toàn bộ quần áo rồi mà, một cái cũng không còn lại, còn có, người quá cao, ta sờ tổn sức, ta xô vào bên trong, người nằm lên đây đi."

"Phu nhân."

"Bớt nói nhảm, lèo nhèo nữa ta hô vô lễ đấy!"

"Phu nhân chớ hô, thuộc hạ, thuộc hạ nghe lệnh!" Hộ vệ vội vàng ngăn cản, nhanh chóng cởi quần ra, trần trùng trực nằm ở bên cạnh Đường Hoan.

Đường Hoan đỡ bụng đổi thành nằm nghiêng, sờ khuôn mặt nam nhân trước: "Ừ, mặt của người quá khô nẻ rồi, không nhăn mịn như trang chủ của các người, mũi cũng là không cao, đôi môi, sờ cũng thật thoải mái. Há mồm, thế nào, ngón tay của ta ăn ngon không?" Nàng thổi hơi vào trong lỗ

taicủa nam nhân, dùng ngón tay út trêu chọc hấn, thanh âm là quyến rũ êm ái say lòng người.

"Phu nhân hương cơ ngọc cốt, thuộc hạ không dámkhinh nhờn." Hộ vệ ngậm ngón tay nàng không để cho nàng động,lúc nói chuyện đầu lưỡi vô ý đụng phải bụng ngón tay nàng, không nhịnđược nhẹ nhàng hút.

Đường Hoan mềm cả người, đầu khoác lên trênvai hấn, "Thật ngoan, cứ len lén ăn như vậy, nói lời cự tuyệt cho trangchủ của các người nghe, hấn không biết chúng ta đang làm cái gì đâu."Cho hấn ăn một lát, tay nhỏ bé chuyển qua trên lồng ngực hấn, than thởmà khen hấn: "Nơi này của người làm sao luyện ra được? Hơn trang chủ của các người nhiều, thật cường tráng!"

Hộ vệ tiếng thô thờ nặng: "Trang chủ võ công cái thế, thuộc hạ chỉ là một kẻ thô kệch, chỉ có một thân man lực thôi."

"Nhưng ta chỉ thích người thô kệch." Đường Hoan từ bụng hấn sờ soạng đi xuống, nắm vật nào đó sớm đã dựng lên, néo, thất vọng nói: "Thì ra là nơi này cũng thô như của trang chủ của các người, ta tưởng là người cường tráng hơn hấn, phía dưới cũng sẽ lợi hại hơn cơ đấy!"

"Trang chủ thiên phú dị bẩm, thuộc hạ có thể sánh vai cùng trang chủ đã là chuyện may mắn vô cùng lớn, không dám."

"Đủ rồi!" Đường Hoan cũng không nhịn nổi nữa, hung hăng đấm hấn một quyền:"Tổng Mạch da mặt chàng càng ngày càng dầy rồi, thật không biết xấu hổ!" Bỏ hấn qua một bên, cẩn thận từng li từng tí dịch vào bên trong, nắmđưa lưng về phía hấn, cười trộm.

Tổng Mạch cười khôi phục bộ dáng như cũ, vén chần lên chui vào, dán chặt vào nàng, bàn tay to tiến vào trong áo lót rộng thùng thình của nàng nắm đẩy đà càng thêm dụ người kia, vừa bóp vừa nói: "Cưỡi gà theo gà cưỡi chó theo chó, nàng như thế nào, ta sẽ như thế đó."

Đường Hoan cười đến cười run rẩy hết cả người, bị hấn bóp đến chỗ mẫn cảm lập tức mềm nhũn xuống, không nhịn được đẩy đẩy vào hấn cọ cọ, thanh âm nhẹ nhàng êm ái: "Tổng Mạch, chota, đã mấy tháng không có làm rồi. Ta đã hỏi những bà đỡ kiaa rồi, nói là chỉ cần chàng nhẹ một chút, sẽ không làm bị thương đến ta và con."

Tổng Mạch cắn bả vai nàng: "Lời này nàng cũng dám hỏi?"

Đường Hoan trở tay bắt được hấn: "Ta còn hỏi tư thế nào thuận tiện đó. . . ."

"Nha, tư thế gì?" Thanh âm của Tổng Mạch khàn khàn, thuần thực cời áo cho nàng.

Rất nhanh, trong chần nhanh chóng nóng lên, tiếng hô hấp kiềm nén của nam nhân, tiếng thúc giục nũng nịu của nữ nhân, còn có tiếng đảo nước, đan vào nhau.

~

Tháng ba mùa xuân, dưới chân núi hoa đón xuân dần dần tàn lụi, cây đào nhanh chóng tiếp tục treo đầy từng chùm từng chùm nụ hoa màu hồng, chỉ chờ vào thời gian thích hợp nhất lặng lẽ nở rộ.

Đường Hoan là vào thời gian tươi đẹp như vậy bị ba bà đỡ khiêng vào phòng sinh.

Đám hộ vệ xếp thành một hàng đứng ở chân tường, tùy thời đợi lệnh. Mà trang chủ của bọn họ chấp tay đứng ở ngoài phòng sinh, phía sau lưng áo mờ mờ ướm một mảng.

Cả Ấn trang tĩnh lặng không một tiếng động, chỉ có tiếng la mắng của trang chủ phu nhân một tiếng cao hơn một tiếng.

"Tổng Mạch người là đồ khốn kiếp, sau này muốn sinh con một mình người sinh, lão nương không bao giờ hầu hạ nữa!"

"Tổng Mạch. Người đáng chém ngàn đao, lão nương thật là hối hận gả cho người! Người đâu phải là thích ta, người chỉ là muốn để cho lão nương nổi dôi tông đường cho Tổng gia các người, người đồ tiểu nhân âm hiểm! Người chờ, sau khi lão nương ra khỏi đây nhất định hái người trăm ngàn lần. A. Còn người con thỏ nhỏ chết tiệt kia nữa, nếu không ra mẹ người sẽ."

"Oe oe."

Vào lúc đám hộ vệ đầu đầy mồ hôi sắp đứng không vững, vào lúc Tổng Mạch thiếu chút nữa không nhận được xông vào, tiếng mắng trung khí mười phần của nữ nhân bị một tiếng khóc lạnh lạnh của trẻ con cắt đứt, tiếp theo là tiếng quá "mừng" mà khóc của bà đỡ, "Chúc mừng phu nhân, ngài sinh một tiểu thiếu gia trắng trẻo mập mập!"

Đường Hoan giống như vừa mới đánh nhau một trận kịch liệt với Tổng Mạch, cả người không còn sức, chỉ có thể nhắm mắt nghe tiếng kêu khóc của con trai, nghe bà đỡ phân công làm việc đâu vào đấy, trong mơ mơ màng màng giống như ngủ một lát, vừa giống như vẫn tỉnh. Có lẽ là mùi trong phòng tản mát đi rất nhiều, có lẽ là sức lực dần dần khôi phục một chút, nàng mở mắt, vừa định bảo bà đỡ bế con trai tới, đã thấy Tổng Mạch ngồi ở bên giường, rũ mắt nhìn cái gì đó.

Phát hiện nàng tỉnh, hẩn giương mắt, đứng dậy hôn nàng, thanh âm trầm thấp ôn nhu: "Cực khổ nàng rồi, mẹ đưa nhỏ." Nó xong không đợi nàng hỏi, sẵn sóc mà đưa tã lót đến trước mặt nàng, để cho nàng nhìn con trai trắng trẻo mập mập bên trong.

Trẻ sơ sinh nhú lên một đầu tóc máu dày đặc, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mập vừa trắng vừa mềm, cái miệng nhỏ nhỏ như vậy, đỏ non nốt khiến người

thích.

"Cho ta hôn một cái." Trong lòng Đường Hoan thành một đầm nước rồi, cúi đầu ở trên khuôn mặt của con trai hôn "bẹp" một cái, không kìm lòng nổi nở nụ cười.

Tống Mạch cũng ở chỗ nàng hôn qua mà hôn một cái, sau đó đặt con trai ở bên cạnh nàng, cúi đầu hôn nàng, trán mắt mũi đôi môi, dịu dàng lưu luyến, tình ý nồng đậm. Lúc tách ra, hấn nhìn nàng, nàng nhìn hấn, hai người ngăm nhìn nhau, ai cũng không nở rời đi.

Cuối cùng vẫn là Đường Hoan trừng hấn một cái trước: "Không cần chàng bây giờ giả mù sa mưa đối tốt với ta, chàng dù cho hái trăng trên trời chota, từ nay về sau ta cũng không sinh con cho Tống gia nhà chàng nữa!"

Tống Mạch nhẹ nhàng sờ mặt nàng: "Không sinh thì không sinh, tất cả nghe theo nàng."

Ánh mắt hấn sắp say chết người, Đường Hoan nhắm mắt lại, "Không cho chàng nhìn ta!" Mỗi lần hấn nhìn nàng như vậy, nàng đều không nhin được nhào vào trên người hấn.

Tống Mạch cười, "Được, không nhìn nàng, ta nhìn con của chúng ta. A Hoan, nàng nói chúng ta lấy tên gì đặt cho nó đây?"

Đường Hoan mở mắt, cười hỏi hấn: "Chàng cứ nói đi?"

Tống Mạch không nhin được vừa hôn hôn nàng, ở bên tai nàng nói ra cái tên cả hai đều biết: "Đương nhiên là."

Có lẽ, khi đó ta đã nhất định vô luận như thế nào cũng không rời khỏi nàng, cho nên rất sớm đã mơ tới con của chúng ta, A Thọ.

Không đúng, ngay từ lúc ta quyết định xuống núi, thì nhất định sẽ gặp nàng, cùng nàng quen biết, cùng nàng bên nhau, cùng nàng con cháu cả sánhđường.

Bởi vì, nàng và ta, là trời sinh một đôi.

"A Hoan, nàng nói, có phải không?"

"Cái gì là phải không?"

"Không có gì, ta thích nàng."

". Nói lại lần nữa xem."

"Ta thích nàng, một đời, hai đời."

"Hừ, nể chàng yêu thích ta như vậy, chờ ta khỏe rồi, sẽ lại sinh cho chàng một đứa nữa nhé."
